This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

N. i. 57a "NC

4 vols in 2
6/

ASHMOLEAN LIBRARY
OXFORD

Ex Libris
EDUARD FRAENKEL
Corpus Christi Professor of Latin, 1935–53

1970

Eduard Fraenkel

1943

Glyndell
St. Johns Coll. Oxo

POETAE SCENICI
GRAECORUM

ARISTOPHANIS

COMOEDIAE

EDIDIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE

VOLUMEN PRIMUM

RANAE. PLUTUS. PAX.

LIPSIAE

SUMTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAE

MDCCCXXVIII.

ASHMOLEAN
OXFORD
MUSEUM

POETAE SCENICI

GRAECORUM

RECENSUIT, ET ANNOTATIONIBUS, SIGLISQUE METRICIS
IN MARGINE SCRIPTIS, INSTRUXIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE

VOLUMEN QUINTUM,

QUOD CONTINET ARISTOPHANIS FABULAS TRES.

LIPSIAE
SUMTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAE
MDCCCXXVIII.

ASHMOLEAN
OXFORD
MUSEUM

PRAEFATIO.

Aristophanem et in eum scripta commentaria cum veterum, tum recentiorum denuo perlegentibus nobis dici vix potest, quantus exhauriendus fuerit labor, quantaque molestia devoranda. Nam primum poëta ipse specie quidem facilis est atque apertus, sed reapse multis in locis difficilis, obscurus, depravatus, verba mutata, mala interpunctio, personae temere digestae. tum ubi ad explicatores veneris, remedia his malis quaerens, saepe molem quidem reperias annotationum, sed earum, in quibus, re ipsa, quae agitur, intacta, doctos indoctosque passim effundere videas omnem Graecorum historiam atque fabulas, antiquitates, grammaticam, lexicographiam; quod genus commentariorum et omnino injucundum est, et magis etiam displicet in scriptore, qui non puerorum manibus teri solet, sed juvenum ac virorum studiis reservari. nam paucae sunt comoediae Aristophanis, quas explicare audeant in scholis, causati inprimis obscenitatem orationis; cujus obscenitatis etsi non plane dissolvendum crimen est, tamen plurima foeda aut putida et inepta sibi invenire in Comico visi sunt interpretes, de quibus ne per somnium quidem ille cogitavit unquam.

Quae cum ita essent, delectum habendum esse intellexi, et obscena quidem, si quae essent, vel silentio praeterii, vel tribus verbis explicavi; ceteris autem rebus tractandis eum modum adhibui, ut in fabulis puerorum usui destinatis paulo longius exspatiari sinerem interpretes, in aliis vero loquacitati nonnunquam barbarae quorundam frena injicerem, idque potius agerem, ut obscuris lucem afferrem, corrupta emendarem, et metra, quae etiam hic jacebant, restituerem, non curans scilicet levium quorundam hominum fastidia, aut malignorum artes, *murmura qui secum et rabiosa silentia rodunt*, ut ait Persius, cum viri laudati consilium nostrum et privatim et publice probaverint, cavendumque esse dixerint, ne cujus interventu coepta impedirentur.

Ceterum ut imperitorum contemnere soleo cavillationes, ita semper magni aestimavi virorum doctorum sententias; quas qui adhuc benevole mecum communicaverunt, iis gratias ago habeoque, quas debeo, maximas; qui autem in posterum adjuvare opus hoc meum volent mittendis vel animadversionibus suis, vel codicum nondum inspectorum variis lectionibus, quales ad emendandas Ranas Parisiis accipere mihi contigit, promitto fore, ut eos voluntatis erga me suae et studii, quo incensi id facient, litterarum nunquam poeniteat.

Dabam Manhemii, Cal. Junii anno MDCCCXXVIII.

ΕΚ ΤΩΝ

ΠΛΑΤΩΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΚΩΜΩΙΔΙΩΝ.

Καλὸν ἐπισημήνασθαι τὰς αἰτίας, δι' ἃς ἡ μὲν ἀρχαία κωμῳδία ἴδιόν τινα τύπον ἔχει· ἡ δὲ μέση διάφορός ἐστι πρὸς ταύτην. Ἐπὶ τῶν Ἀριστοφάνους καὶ Κρατίνου καὶ Εὐπόλιδος χρόνων τὰ τῆς δημοκρατίας ἐκράτει παρ' Ἀθηναίοις, καὶ τὴν ἐξουσίαν σύμπασαν ὁ δῆμος εἶχεν, αὐτὸς αὐτοκράτωρ καὶ κύριος τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ὑπάρχων. τῆς ἰσηγορίας οὖν πάσης ὑπαρχούσης, ἄδειαν οἱ τὰς κωμῳδίας συγγράφοντες εἶχον τοῦ σκώπτειν καὶ στρατηγοὺς καὶ δικαστὰς τοὺς κακῶς δικάζοντας, καὶ τῶν πολιτῶν τινας, ἢ φιλαργύρους, ἢ συζῶντας ἀσελγείᾳ. ὁ γὰρ δῆμος, ὡς εἶπον, ἐξῄρει τὸν φόβον τῶν κωμῳδούντων, φιλοτίμως τῶν τοὺς τοιούτους βλασφημούντων ἀκούων. ἴσμεν γὰρ, ὡς ἀντίκειται φύσει τοῖς πλουσίοις ἐξ ἀρχῆς ὁ δῆμος, καὶ ταῖς δυσπραγίαις αὐτῶν ἥδεται. ἐπὶ τοίνυν τῆς Ἀριστοφάνους καὶ Κρατίνου καὶ Εὐπόλιδος κωμῳδίας ἀφόρητοί τινες κατὰ τῶν ἁμαρτανόντων ἦσαν οἱ ποιηταί· λοιπὸν δὲ τῆς δημοκρατίας ὑποχωρούσης ὑπὸ τῶν κατὰ τὰς Ἀθήνας τυραννούντων, καὶ καθισταμένης ὀλιγαρχίας*), καὶ μετακιπτούσης τῆς ἐξουσίας τοῦ δήμου εἰς ὀλίγους, καὶ κρατυνομένης τῆς ὀλιγαρχίας, ἐνέπιπτε τοῖς ποιηταῖς φόβος· οὐ γὰρ ἦν τινα προφανῶς σκώπτειν, δίκας ἀπαιτούντων τῶν ὑβριζομένων παρὰ τῶν ποιητῶν. ἴσμεν γοῦν τὸν Εὔπολιν, ἐπὶ τῷ διδάξαι τοὺς Βάπτας, ἀποπνιγέντα εἰς

*) καὶ μετακιπτούσης — τῆς ὀλιγαρχίας. manifestae interpretationes verborum καὶ καθισταμένης ὀλιγαρχίας.

τὴν θάλασσαν ὑπ' ἐκείνων, εἰς οὓς καθῆκε τὸ δρᾶμα. καὶ διὰ τοῦτο ὀκνηρότεροι πρὸς τὰ σκώμματα ἐγένοντο, καὶ ἐπέλιπον οἱ χορηγοί· οὐ γὰρ ἔτι προθυμίαν εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς χορηγοὺς**), τοὺς τὰς δαπάνας τοῖς χορευταῖς παρέχοντας, χειροτονεῖν. τὸν γοῦν Αἰολοσίκωνα Ἀριστοφάνης ἐδίδαξεν, ὃς οὐκ ἔχει τὰ χορικὰ μέλη. τῶν γὰρ χορηγῶν μὴ χειροτονουμένων, καὶ τῶν χορευτῶν οὐκ ἐχόντων τὰς τροφὰς, ὑπεξηρέθη τῆς κωμῳδίας τὰ χορικὰ μέλη, καὶ τῶν ὑποθέσεων ὁ τρόπος μετεβλήθη. σκοποῦ γὰρ ὄντος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας τοῦ σκώπτειν δήμους καὶ δικαστὰς καὶ στρατηγοὺς, παρεὶς ὁ Ἀριστοφάνης τοῦ συνήθως ἀποσκῶψαι διὰ τὸν πολὺν φόβον, Αἰόλον τὸ δρᾶμα, τὸ γραφὲν τοῖς τραγῳδοῖς, ὡς κακῶς ἔχον διασύρει. τοιοῦτος οὖν ἐστιν ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας τύπος, οἷός ἐστιν ὁ Αἰολοσίκων Ἀριστοφάνους, καὶ οἱ Ὀδυσσεῖς Κρατίνου, καὶ πλεῖστα τῶν παλαιῶν δραμάτων οὔτε χορικὰ οὔτε παραβάσεις ἔχοντα.

Παράβασις δέ ἐστι τοιοῦτο. μετὰ τὸ τοὺς ὑποκριτὰς, τοῦ πρώτου μέρους πληρωθέντος, ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἀναχωρῆσαι, ὡς ἂν μὴ τὸ θέατρον ᾖ κενὸν, καὶ ὁ δῆμος ἀργῶς καθέζηται, ὁ χορὸς οὐκ ἔχων πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς διαλέγεσθαι, ἀπόστροφον ἐποιεῖτο πρὸς τὸν δῆμον. κατὰ δὲ τὴν ἀπόστροφον ἐκείνην οἱ ποιηταὶ διὰ τοῦ χοροῦ ἢ ὑπὲρ ἑαυτῶν ἀπελογοῦντο, ἢ περὶ δημοσίων πραγμάτων εἰσηγοῦντο. ἡ δὲ παράβασις ἐπληροῦτο ὑπὸ μελυδρίου καὶ κομματίου, καὶ στροφῆς καὶ ἀντιστρόφου, καὶ ἐπιῤῥήματος καὶ ἀντεπιῤῥήματος, καὶ ἀνα παίστων. τὰ μὲν γὰρ ἔχοντα τὰς παραβάσεις κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐδιδάχθη, καθ' ὃν ὁ δῆμος ἐκράτει· τὰ δὲ οὐκ ἔχοντα τῆς ἐξουσίας λοιπὸν ἀπὸ τοῦ δήμου μεθισταμένης, καὶ τῆς ὀλιγαρχίας κρατούσης. οἱ δὲ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιηταὶ καὶ τὰς ὑποθέσεις ἥμειψαν, καὶ τὰ χορικὰ μέλη παρέλιπον, οὐκ ἔχοντες τοὺς χορηγοὺς, τοὺς τὰς δαπάνας τοῖς χορευταῖς παρέχοντας. ὑποθέσεις μὲν γὰρ τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας ἦσαν αὗται· τὸ στρατηγοῖς ἐπιτιμᾶν, καὶ δικασταῖς οὐκ ὀρθῶς δικάζουσι, καὶ χρήματα συλλέγουσιν ἐξ ἀδικίας τισὶ, καὶ μοχθηρὸν ἐπανηρημένοις βίον. ἡ δὲ μέση κωμῳδία ἀφῆ-

**) τοὺς — παρέχοντας. Sic ei. Inde: οὐκ ἔχοντες τοὺς χορηγοὺς, τοὺς τὰς δαπάνας τοῖς χορευταῖς παρέχοντας. utrobique verba τοὺς — παρέχοντας speciem habent interpretationis.

κε τὰς τοιαύτας ὑποθέσεις, ἐπὶ δὲ τὸ σκώπτειν ἱστορίας ῥηθείσας ποιηταῖς ἦλθεν. ἀνεύθυνον γὰρ τὸ τοιοῦτον, οἷον διασύρειν Ὅμηρον εἰπόντα τι, ἢ τὸν δεῖνα τῆς τραγῳδίας ποιητήν. τοιαῦτα δὲ δράματα καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ ἐστὶν εὑρεῖν, ἅπερ τελευταῖον ἐδιδάχθη, λοιπὸν τῆς ὀλιγαρχίας κρατυνθείσης. οἱ γοῦν Ὀδυσσεῖς Κρατίνου οὐδενὸς ἐπιτίμησιν ἔχουσι, διασυρμὸν δὲ τῆς Ὀδυσσείας Ὁμήρου. τοιαῦται γὰρ αἱ κατὰ τὴν μέσην κωμῳδίαν ὑποθέσεις εἰσίν. μύθους γάρ τινας τιθέντες ἐν ταῖς κωμῳδίαις τοῖς παλαιοτέροις εἰρημένους, διέσυρον ὡς κακῶς ῥηθέντας. καὶ τὰς παραβάσεις παρῃτήσαντο, διὰ τὸ τοὺς χορηγοὺς ἐπιλεῖψαι χορῶν οὐκ ὄντων. οὐ μὴν οὐδὲ τὰ προσωπεῖα ὁμοιοτρόπως τοῖς ἐν τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ κατεσκευασμένοις εἰσῆγον. ἐν μὲν γὰρ τῇ παλαιᾷ εἴκαζον τὰ προσωπεῖα τοῖς κωμῳδουμένοις, ἵνα, πρίν τι καὶ τοὺς ὑποκριτὰς εἰπεῖν, ὁ κωμῳδούμενος ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς ὄψεως κατάδηλος ᾖ· ἐν δὲ τῇ μέσῃ καὶ νέᾳ κωμῳδίᾳ ἐπίτηδες τὰ προσωπεῖα πρὸς τὸ γελοιότερον ἐδημιούργησαν, δεδοικότες τοὺς Μακεδόνας καὶ τοὺς ἐπηρτημένους ἐξ ἐκείνων φόβους, ἵνα μηδὲ ἐκ τύχης τινὸς ὁμοιότης προσώπου συμπέσῃ τινὶ Μακεδόνων ἄρχοντι, καὶ δόξας ὁ ποιητὴς ἐκ προαιρέσεως κωμῳδεῖν δίκας ὑπόσχῃ. ὁρῶμεν γοῦν τὰ προσωπεῖα τῆς Μενάνδρου κωμῳδίας, τὰς ὀφρῦς ὁποίας ἔχει, καὶ ὅπως ἐξεστραμμένον τὸ στόμα, καὶ οὐδὲ κατ' ἀνθρώπων φύσιν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΒΙΟΣ*).

Ἀριστοφάνης ὁ κωμῳδοποιὸς πατρὸς μὲν ἦν Φιλίππου, τὸ δὲ γένος Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Κυδαθηναιεὺς Παυδιονίδος φυλῆς· ὃς πρῶτος δοκεῖ τὴν κωμῳδίαν ἔτι πλανωμένην τῇ ἀγωγῇ ἐπὶ τὸ χρησιμώτερον καὶ σεμνότερον μεταγαγεῖν, πικρότερον καὶ αἰσχρότερόν Κρατίνου καὶ Εὐπόλιδος βλασφημούντων ἢ ἔδει. πρῶτος δὲ καὶ τῆς νέας κωμῳδίας τὸν τρόπον ἐπέδειξεν ἐν τῷ Κωκάλῳ, ἐξ οὗ τὴν ἀρχὴν λαβόμενοι Μένανδρός τε καὶ Φιλήμων ἐδραματούργησαν. εὐλαβὴς δὲ σφόδρα γενόμενος τὴν ἀρχήν, ἄλλως τε καὶ εὐφυὴς [1]), τὰ μὲν πρῶτα διὰ Καλλιστράτου καὶ Φιλωνίδου καθῆκε δράματα· (διὸ καὶ ἔσκωπτον αὐτὸν Ἀριστώνυμός τε καὶ Ἀμειψίας, τετράδι αὐτὸν λέγοντες γεγονέναι, κατὰ τὴν παροιμίαν, ὡς ἄλλοις πονοῦντα [2])) ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς ἠγωνίσατο. διεχθρεύσας δὲ μάλιστα Κλέωνι (cf. 531.) τῷ δημαγωγῷ, καὶ γράψας κατ' αὐτοῦ τοὺς Ἱππέας, ἐν οἷς διελέγχει αὐτοῦ τὰς κλοπὰς καὶ τὸ τυραννικόν, οὐδενὸς δὲ τῶν σκευοποιῶν τολμήσαντος τὸ πρόσωπον αὐτοῦ σκευάσαι δι' ὑπερβολὴν φόβου, ἅτε δὴ τυ-

*) ex editionibus Aldi et Juntarum, item Aemilii Porti, ex quibus in Invernizzianam recipi jussit vir clarissimus, Beckius. — Floruit cum maxime Aristophanes tempore belli Peloponnesiaci; id quod ex ipsis plurimarum ejus comoediarum argumentis constat; ceterum quo anno natus, quove mortuus fuerit, incertum est. — De ingenio ejus, operumque indole et consilio, vix quisquam rectius judicavit elegantissimo F. G. Welckero in interpretatione germanica Nubium et Ranarum, annis 1810. et 1812. excusa Giessae et Darmstadii. Inprimis lectu digna est dissertatio ejus inscripta *Ueber Komödie und Aristophanes*, quae legitur istius libri vol. 1. pagg. 229. seqq. Cf., quam laudat, egregiam orationem Fridr. Jacobsii *über die Erziehung der Griechen zur Sittlichkeit.* (Denkschriften der Akademie zu München für 1808.)

1) licet ingeniosus admodum et perquam industrius. *Frischlin. in Vita Aristophanis, ubi haec vertit.*

2) vid. de hoc proverbio Zenobius Proverb. centur. 6, 7. *Beck.* Castigatus ob hoc conviciis Aristonymi et Amipsiae, ut ex fabulis ejus cognoscitur, qui illum, de veteris proverbii sententia, quarta luna natum dicebant, quasi aliis juvandis operam daret, sibi ipse inutilis. *Frischlin.* l. l.

φανικοῦ ὄντος, μηδὲ μὴν ὑποκρίνεσθαί τινος τολμῶντος, δι' ἑαυτοῦ Ἀριστοφάνης ὑπεκρίνατο, αὐτοῦ τὸ πρόσωπον μίλτῳ χρίσας, καὶ αἴτιος αὐτῷ γέγονε ζημίας πέντε ταλάντων, ἃ ὑπὸ τῶν Ἱππέων κατεδικάσθη, ὡς φησιν ἐν Ἀχαρνεῦσιν (5. sequ.)·

ἐγῷδ', ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ εὐφράνθην ἰδών,
τοῖς πέντε ταλάντοις, οἷς Κλέων ἐξήμεσεν.

διήμαρτεν δὲ αὐτῷ ὁ Ἀριστοφάνης, ἐπειδὴ ξενίας γραφὴν κατ' αὐτοῦ ἔθετο, καὶ ὅτι ἐν δράματι αὐτοῦ Βαβυλωνίοις διέβαλε τῶν Ἀθηναίων τὰς κληρωτὰς ἀρχὰς, παρόντων ξένων. ὡς ξένον δὲ αὐτὸν ἔλεγε, παρόσον οἱ μὲν αὐτόν φασι Ῥόδιον ἀπὸ Λίνδου· οἱ δὲ Αἰγινήτην, στοχαζόμενοι ἐκ τοῦ πλεῖστον χρόνον τὰς διατριβὰς αὐτόθι ποιεῖσθαι, ἢ καὶ ὅτι ἐκέκτητο ἐκεῖσε· κατά τινας δὲ, ὡς ἅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Φίλιππος Αἰγινήτης· ἀπολυθῆναι δὲ αὐτὸν εἰπόντα ἀστείως ἐκ τῶν Ὁμήρου ταῦτα (Odyss. α', 215. seqq.)·

μήτηρ μέν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἔγωγε
οὐκ οἶδ· οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

δεύτερον δὲ καὶ τρίτον συκοφαντηθεὶς ἀπέφυγε, καὶ οὕτω φανερὸς κατασταθεὶς πολίτης κατεκράτησε τοῦ Κλέωνος. ὅθεν φησίν·

αὐτὸς δ' ἐμαυτὸν, ὑπὸ Κλέωνος ἃ μ' ἔπαθον[3]),
ἐπίσταμαι δή, καὶ τὰ ἑξῆς.

φασὶ δὲ αὐτὸν εὐδοκιμῆσαι, συκοφάντας καταλύσαντα, οὓς ὠνόμασεν ἠπιάλους ἐν Σφηξίν, ἐν οἷς φησιν (1075. edit. Invernizz.)

οἳ τοὺς πατέρας τ' ἤγχον νύκτωρ, καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον.

μάλιστα δ' ἐπῃνέθη καὶ ἠγαπήθη ὑπὸ τῶν πολιτῶν· ἐπειδὴ διὰ τῶν ἑαυτοῦ δραμάτων ἐσπούδασε δεῖξαι τὴν τῶν Ἀθηναίων πολιτείαν, ὡς ἐλευθέρα τέ ἐστι καὶ ὑπ' οὐδενὸς τυράννου δουλαγωγουμένη, ἀλλ' οὐδὲ[4]) ὅτι δημοκρατία ἐστὶ καὶ ἐλεύθερος ὢν ὁ δῆμος ἄρχει ἑαυτοῦ, τούτου χάριν ἐπῃνέθη καὶ ἐστεφανώθη θαλλῷ τῆς ἱερᾶς ἐλαίας, ὃς νενόμισται ἰσό-

3) libri corrupto versu ἅνε' ἔπαθον.

4) non video, quid hic agat οὐδὲ, malimque sane ἀλλὰ δὴ ὅτι etc. saepe confusa α et ου, δὴ et δέ.

τιμος χρυσῷ στεφάνῳ, εἰπὼν ἐκεῖνα ἐν τοῖς Βατράχοις περὶ τῶν ἀτίμων

τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιον πολλὰ χρηστὰ τῇ πόλει συμπαραινεῖν.

Ὠνομάσθη δὲ ἀπ' αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἔνδοξον, τὸ μέτρον τὸ Ἀριστοφάνειον. οὕτω δὲ γέγονεν ἡ φήμη τοῦ ποιητοῦ, ὡς καὶ παρὰ Πέρσαις διήκειν, καὶ τὸν βασιλέα Περσῶν πυνθάνεσθαι, παρ' ὁποτέροις [5]) εἴη ὁ κωμῳδοποιός. φασὶ δὲ καὶ Πλάτωνα Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ, βουληθέντι μαθεῖν τὴν Ἀθηναίων πολιτείαν, πέμψαι τὴν Ἀριστοφάνους ποίησιν, τὴν κατὰ Σωκράτους ἐν Νεφέλαις κατηγορίαν [6]), καὶ συμβουλεῦσαι τὰ δράματα αὐτοῦ ἀσκηθέντα μαθεῖν αὐτῶν τὴν πολιτείαν. ἐγένετο δὲ καὶ αἴτιος ζήλου τοῖς νέοις Κωμικοῖς, λέγω δὲ Φιλήμονι καὶ Μενάνδρῳ. ψηφίσματος γὰρ γενομένου χορηγοῦ [7]), ὥστε μὴ ὀνομαστὶ κωμῳδεῖν τινα, καὶ τῶν χορηγῶν οὐκ ἀντεχόντων πρὸς τὸ χορηγεῖν, καὶ παντάπασιν ἐκλελοιπυίας τῆς ὕλης τῶν κωμῳδιῶν διὰ τούτων αὐτῶν (αἴτιον γὰρ κωμῳδίας τὸ σκώπτειν τινάς), ἔγραψε κωμῳδίας τινὰς, Κώκαλον, ἐν ᾧ εἰσάγει Φθορὰν καὶ Ἀναγνωρισμὸν καὶ τἆλλα πάντα, ἃ ἐζήλωσε Μένανδρος. πάλιν δὲ, ἐκλελοιπότος καὶ [8]) τοῦ χορηγεῖν, τὸν Πλοῦτον γράψας, εἰς τὸ διανακαύεσθαι τὰ σκηνικὰ πρόσωπα καὶ μετεσκευάσθαι, ἐπιγράφει χορούς, φθεγγόμενος ἐν ἐκείνοις, ἃ καὶ ὁρῶμεν τοὺς νέους ἐπιγράφοντας οὕτω ζήλῳ Ἀριστοφάνους. ἐν τούτῳ δὲ τῷ δράματι συνέστησε τῷ πλήθει τὸν υἱὸν Ἀραρότα, καὶ οὕτω μετήλλαξε τὸν βίον, παῖδας καταλιπὼν τρεῖς, Φίλιππον ὁμώνυμον τῷ πάππῳ, καὶ Νικόστρατον, καὶ Ἀραρότα, δι' οὗ καὶ ἐδίδαξε τὸν Πλοῦτον (olymp. 97, 4., sive anno ante Christum natum 388.). τινὲς δὲ δύο φασὶ, Φίλιππον καὶ Ἀραρότα, ὧν καὶ αὐτὸς ἐμνήσθη· τὴν γυναῖκα δ' αἰσχύνομαι, τῷ τ' οὐ φρονοῦντε παιδίῳ· ἴσως αὐτοὺς λέγων.

5) apud utros, Athenienses an Lacedaemonios. Praedicabatur etiam diligentia, quam ad expolienda scripta sua adhibuit Aristophanes: unde, annotante Welckero, proverbii loco dici coepit Aristophanis lucerna, ut Demosthenis. vide Erasmi adagia edit. 1509. fol. 35. (Ad Aristophanis lucernam lucubrare.)

6) toti subjecta pars ἀσυνδέτως: vid. Matthiaeus ad Eurip. El. 1. etc.

7) ineptum χορηγοῦ, quod sunt qui deletum eant. scribendum fortasse est χορικοῦ, i. e. σκηνικοῦ.

8) vel transpositum esse arbitror καί, vel scribendum καὶ (i. e. καίπερ) ἐκλελ.

Ἔγραψε δὲ δράματα μδ' (44: alii aliter:) οὗ ἀνελέγετο τέσσαρα, ὡς οὐκ ὄντα αὐτοῦ. ἔστι δὲ ταῦτα· Ποίησις, Ναυαγὸς, Νῆσοι, Νιόβις· ἃ τινες ἔφασαν εἶναι τοῦ Ἀρχίππου. Ὑποκρίται [9]) Ἀριστοφάνους Καλλίστρατος καὶ Φιλωνίδης, δι' ὧν ἐδίδασκε τὰ δράματα ἑαυτοῦ, διὰ μὲν Φιλωνίδου τὰ δημοτικὰ, διὰ δὲ Καλλιστράτου τὰ ἰδιωτικά *).

(ΠΕΡΙ ΧΟΡΟΥ ΚΑΙ ΜΕΡΩΝ ΚΩΜΩΙΔΙΑΣ.)

Ὁ κωμικὸς χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἀνδρῶν κδ'. καὶ εἰ μὲν ὡς ἀπὸ τῆς πόλεως ἤρχετο ἐπὶ τὸ θέατρον, διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀφίδος εἰσήει· εἰ δὲ ὡς ἀπὸ ἀγροῦ, διὰ τῆς δεξιᾶς ἐν τετραγώνῳ σχήματι, ἀφορῶν εἰς τοὺς ὑποκριτάς. ἀναχωρούντων δὲ τῶν ὑποκριτῶν ἑκατέρωσε ἐστρέφετο ὁ χορὸς, προσέχων ἐφ' ἑκάτερα μέρη τοῦ θεάτρου. ἐκαλεῖτο δὲ τῷ γένει τὸ τοιοῦτον ὄνομα τῆς ὀρχήσεως [10]) Παράβασις, ὁμωνύμως τῷ γένει [11]). τὸ τρίτον μακρὸν, τὸ καὶ πνῖγος. τέταρτον στροφὴ

9) *actores* dicti κατ' ἐξοχήν, h. e. πρωταγωνισταὶ gregisque comici conductores, qualis fuit Ambivius, qui Terentii fabulas agere solebat. vide Boettigeri prolusiones, (alteram de actoribus primarum, secundarum et tertiarum partium, alteram de quatuor aetatibus rei scenicae apud veteres, quaeque his pauca addidimus in editione nostra Terentii majore, pagg. 616. seqq.) item viri eruditissimi G. A. B. Wolffii scriptionem scholasticam de actibus et scenis apud Plautum et Terentium, quam Gubenae edidit anno 1813., p. 22. sequ. Non autem semper horum actorum opera usus est Arist., sed etiam ipse fabulas suas docuit egitque, ut Graecus, aetate legitima. Schol. vetus ad Nub. 530.: νόμος ἦν μὴ εἰσελθεῖν τινα εἰκεῖν (δημοσίᾳ) μᾶλλον τεσσαράκοντα (?) ἔτη γεγονότα· ὡς δέ τινες, τριάκοντα. et Ravennas: οὐ γὰρ διὰ ἑαυτοῦ ἐξ ἀρχῆς καθῆκε τὰ δράματα ὁ ποιητὴς, εὐλαβὴς ὤν (et lege prohibitus)· ἀπὸ δὲ τῶν Ἱππέων ἤρξατο διὰ ἑαυτοῦ εἰσιέναι. cf. G. G. S. Köpke *Ueber Gesetzgebung der Griechen* p. 410. — Ceterum haec vulgo subjiciuntur sequentibus de Choro, quae dubium est an ab eodem profecta sint, qui Vitam Aristophanis scripsit; ad quam cum ista de actoribus pertinere mihi viderentur, eo retuli, ceteris separatis.

*) docuit tamen Philonides Ranas: vid. argum. fabulae.

10) h. e. ἡ τοιαύτη ὄρχησις. dictum κωμικοστικῶς, ut ὄνομα et alia quaedam vocabula dici solent apud poëtas, praesertim tragicos, quos non erat quod hic scriptor imitaretur.

11) locus mutilus. Schol. ad Nub. 518.: εἴθη δὲ παραβάσεως (perperam libri παραβάσεων) ἑπτά· ἁπλᾶ μὲν τρία, κατὰ δὲ σχέσιν τέσσαρα. τὰ μὲν οὖν ἁπλᾶ ἐστι ταῦτα· κομμάτιον· παράβασις ὁμωνύμως, ἣ καὶ ἀνάπαιστος καλεῖται, ἐπεὶ πολλάκις ἐν ταύτῃ τῷ ἀναπαίστῳ χορῆ-

ἡ ᾠδή. τὸ πέμπτον ἐπιῤῥήμα. τὸ ἕκτον ἀντίστροφος ἢ ἀντῳδή. τὸ ἕβδομον ἀντεπιῤῥήμα.

Πόσα μέρη κωμῳδίας; α'. πρόλογος, τὸ μέχρι τῆς εἰσόδου τοῦ χοροῦ μέρος. β'. χορικὸν, τὸ τοῦ χοροῦ διδόμενον μέλος. γ'. ἐπεισόδιον, τὸ μεταξὺ δύο χορικῶν μελῶν. δ'. ἔξοδος, τὸ ἐπὶ τέλει λεγόμενον τοῦ χοροῦ. εἴρηται δὲ καὶ, πόσα μέρη παραβάσεως τοῦ χορικοῦ.

ται· συζυγος, ὃ καὶ μακρόν. τὰ δὲ κατὰ σχέσιν στροφὴ, ἀντίστροφος, ἐπιῤῥήμα, ἀντεπιῤῥήμα etc. similiter Platonius supra et inprimis Hephaestion cap. 14., p. 132. ed. Gaisford. unde intelligas, bis perscriptum vocabulum παράβασις fraudi fuisse librario, ut priore exarato alterum se perscripsisse existimaret, itaque media inter utrumque verba omitteret. quae quidem hujusmodi fuisse consentaneum est: — Παράβασις. τὰ δὲ εἴδη τῆς παραβάσεώς ἐστι τεττα· κομμάτιον· παράβασις, ὁμωνύμως etc. In sequentibus sic scribendum esse arbitror: ὃ καὶ συζυγος· τὸ τέταρτον etc.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Διόνυσός ἐστι μετὰ θεράποντος Ξανθίου δι' Εὐριπίδου πόδον εἰς ᾅδου κατιών· ἔχει δὲ λεοντῆν καὶ ῥόπαλον, πρὸς τὸ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐκπληξιν παρασχεῖν. ἐλθὼν δὲ ὡς τὸν Ἡρακλέα πρότερον, ἵνα ἐξετάσῃ τὰ κατὰ τὰς ὁδούς, δι' ὧν καὶ αὐτὸς, ὅτε ἐποίησε τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Κέρβερον, ᾤχετο, καὶ ὀλίγα ἄλλα περὶ τῶν Τραγικῶν τούτῳ διαλεχθεὶς[x]), ὁρμᾶται πρὸς τὸ προκείμενον. ἐπεὶ δὲ πρὸς τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ γίνεται, ὁ μὲν Ξανθίας, διὰ τὸ μὴ συνεναυμαχηκέναι τὴν περὶ Ἀργινούσας ναυμαχίαν [2]), ὑπὸ τοῦ Χάρωνος οὐκ ἀναληφθεὶς, πεζῇ τὴν λίμνῃ περιέρχεται [3])· ὁ δὲ Διόνυσος δύο ὀβολῶν περαιοῦται [4]), προσπαίζων ἅμα τοῖς κατὰ τὸν πόρον ᾄδουσι βατράχοις, καὶ γελωτοποιῶν. μετὰ ταῦτα ἐν ᾅδου τῶν πραγμάτων ἤδη χειριζομένων, οἵ τε μύσται χορεύοντες ἐν τῷ

In hoc argumento, ubi nihil monetur, expressa est scriptura codicis Ravennatis, quem primus usurpavit Invernizzius.

1) vulgo desiderantur verba ἄλλα et τούτῳ.

2) alii διὰ τὸ μὴ συμμαχηκέναι εἰς τὴν περὶ etc., improbante etiam Beckio. Quod ad nomen harum insularum attinet, vereor ne hic et in scholiis ad 33. et 654. scribendum sit propter analogiam Ἀργινούσσας, Ἀργινοῦσσα, Ἀργινούσσων, neque aliter scripsi nuper in Xenophontis hist. gr. Cf. tamen annot. ad 33.

3) Parisinus quoque liber, qui in usum nostrum collatus est: τὴν λίμνην κύκλῳ πορεύεται, facto initio interpolandi. nam persuasum habeo, quod vulgo legitur, τὴν λίμνην κύκλῳ περιέρχεται, quamvis simile verbis ipsius Aristophanis versu 193., tamen esse interpretationem elegantioris lectionis, quam integram servavit cod. Rav. in τὴν intelligendum ὁδὸν, ut passim.

4) vulgo: ὁ δὲ Δ. δοὺς διώβολον περᾷ. malim ὁ δὲ Δ. διωβόλου περαιοῦται.

προφανεῖ, καὶ τὸν Ἴακχον ᾄδοντες, ἐν χοροῦ σχήματι καθορῶνται· ὅ τε Διόνυσος μετὰ τοῦ θεράποντος εἰς ταυτὸν ἔρχεται τούτοις. τῶν δὲ προηδικημένων ὑπὸ Ἡρακλέους προσπλεκομένων τῷ Διονύσῳ, διὰ τὴν ἐκ τῆς σκευῆς ἄγνοιαν [5]), μέχρι μὲν οὖν [6]) τινος οὐκ ἀγελοίως χειμάζονται· εἶτα μέντοι γε πρὸς τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσέφασσαν [7]) παραχθέντες ἀλεωρῆς τυγχάνουσιν. ἐν δὲ τούτῳ [8]) ὁ μὲν τῶν μυστῶν χορὸς περὶ τοῦ τὴν πολιτείαν ἐξισῶσαι, καὶ τοὺς ἀτίμους ἐντίμους [9]) ποιῆσαι, χἀτέρων τινῶν, πρὸς τὴν Ἀθηναίων πόλιν διαλέγεται. τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ δράματος μονόκωλον, ἄλλως δὲ τερπνὴν καὶ φιλολόγου λαμβάνει σύστασιν· παρεισάγεται γὰρ Αἰσχύλος Εὐριπίδῃ περὶ τῆς τραγικῆς διαφερόμενος [10]), τὸ μὲν ἔμπροσθεν Αἰσχύλου βραβεῖον παρὰ τῷ Ἅιδῃ ἔχοντος [11]), τότε δὲ Εὐριπίδου τῆς τιμῆς καὶ τοῦ τραγῳδικοῦ θρόνου ἀντιποιησαμένου. συστήσαντος δὲ τοῦ Πλούτωνος τὸν Διόνυσον αὐτοῖς ἀκροατὴν [12]), ἑκάτερος αὐτῶν λόγους πολλοὺς καὶ ποικίλους ποιεῖται [13])· καὶ τέλος, πάντα ἔλεγχον καὶ πᾶσαν βάσανον οὐκ ἀπιθάνως ἑκατέρου κατὰ τῆς θατέρου ποιήσεως προσαγαγόντος, κρίνας παρὰ προσδοκίαν Διόνυσος Αἰσχύλον νικᾷν, ἔχων αὐτὸν ὡς τοὺς ζῶντας ἀνέρχεται.

Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ πάνυ καὶ φιλοπόνως [14]) πεποιημένων. ἐδιδάχθη δὲ ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος [15]), τοῦ μετὰ Ἀντι-

5) minus recte Rav. διὰ τῆς ἐκ τ. σκ. ἀγνοίας.

6) alibi deest οὖν.

7) male Rav. Περσέφαλλαν, nomine inaudito. Paris. Περσεφόνην, quae videtur esse explicatio. Pro παραχθέντες vulgus codicum περιελθόντες, Br. παρελθόντες.

8) alii ἐν τοσούτῳ δέ.

9) perperam ἐντίμους omissum est in Rav. propter similitudinem.

10) al. περὶ τῆς τραγῳδίας διαλεγόμενος.

11) Rav. Αἰσχύλου παρὰ τῷ Ἄ. βραβεῖον ἔχοντος καὶ τοῦ τραγ. θρόνου, τότε δὲ Εὐρ. τῆς τιμῆς ἀντιπ. Vulgo: Αἰαχ. τὸ πρωτεῖον παρὰ τῷ Ἄ. ἔχοντος, καὶ τοῦ τραγ. θρόνου· τότε δὲ Εὐρ. τῆς τιμ. ἀντιπ. Br. Αἰσχ. τὸ πρωτεῖον π. τ. Ἄ. ἔχοντος, τότε δὲ Ε. τῆς τιμ. καὶ τοῦ τρ. θρ. ἀντιπ. nobis verba καὶ τοῦ τραγ. θρόνου ab interprete addita videntur.

12) Rav. συστ. δὲ τοῦ Πλ. αὐτοῖς τὸν Διόνυσον διακούειν, ἑκάτερος—. Etiam Paris. αὐτοῖς τὸν Δ.

13) al. λόγους ποιεῖται πολλούς· καὶ τέλος etc.

14) al. τῶν εὖ καὶ φιλ. πάνυ πεπ.

15) olymp. 93, 3., sive ante Christ. nat. 405. „Particula δὲ e membranis addita. Mox verbis Φιλων. ἐπιγράφη significatur, fabulam hanc non ipsius auctoris, sed Philonidis nomine editam fuisse. vid. Kuster. ad Schol. Plut. 179. Testatur ipse saepius Comicus, se complures fabulas aliis poëtis edendas dedisse. vide Nub. 530., Vesp. 1018., Equ. 513." *Br.*

γένη, εἰς Λήναια[16]). Φιλωνίδης[17]) ἐπεγράφη καὶ ἐνίκα. Φρύνιχος[18]) δεύτερος Μούσαις· Πλάτων[19]) τρίτος Κλεοφῶντι. οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη τὸ δρᾶμα διὰ τὴν ἐν αὐτῷ Παράβασιν, ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη, ὥς φησι Δικαίαρχος[20]). οὐ διδήλωται μὲν, ὅπου ἐστὶν ἡ σκηνή· εὐλογώτατον δ' ἐν Θήβαις· καὶ γὰρ ὁ Διόνυσος ἐκεῖθεν, καὶ πρὸς τὸν Ἡρακλέα ἀφικνεῖται Θηβαῖον ὄντα[21]).

ΑΛΛΗ ΕΜΜΕΤΡΟΣ.

Μαθὼν παρ' Ἡρακλέους Διόνυσός τὴν ὁδὸν
πρὸς τοὺς κατοιχομένους πορεύεται, λαβὼν
τὸ δέρμα καὶ τὸ σκύταλον, ἀναγαγεῖν θέλων
Εὐριπίδην· λίμνην τε διέβαινεν κάτω.
καὶ τῶν βατράχων ἀνέκραγεν εὔφημος χορός·
ἔπειτα μυστῶν ἐκδοχή. θεράπων δ' ἰδὼν,
ὡς Ἡρακλεῖ, προσέκρουσε διὰ τὸν Κέρβερον.

16) Cf. comment. ad Nub. 310. add. Corsini Fast. Att. diss. 13. vol. 2. p. 326—29., qui recte Lenaea et Anthesteria eadem esse, et in urbe, sive antiquitus in Limnis Lenaeique Bacchi templo, sive postea in theatro, celebrata esse docet. *Beck.* Praeterea de consilio Aristophanis, cum scriberet Ranas, locoque ac tempore, quo acta fuit haec comoedia, evolvi juserim libros F. G. Welckeri (*Die Aeschylische Trilogie Prometheus* S. 525. ff.), Boeckhii (*Denkschriften der Berliner Akad. d. Wiss.* 1816. 1817. S. 47. ff., 69. ff., 83. ff., 105.), et Kannegiesseri (*Komische Bühne zu Athen.* S. 825.). cf. annot. ad 33., 215.

17) de hoc vid. Aristophanis Vita extrema.

18) Comicus, de quo ad fabulae 13.

19) hic quoque poëta veteris comoediae, qui floruisse dicitur circa olymp. 81, 3., sive ante Christum nat. 453.

20) Dicaearchus, *Peripateticus magnus et copiosus*, ut ait Cic. de Off. 2, 5.; qui scripsit geographica, philosophica, librum de interitu hominum, aliaque, de quibus vid. Fabric. bibl. gr.

21) satis haec probabilia, judice etiam Welckero; cf. tamen annot. ad fabulae 35.

Alterius argumenti, quod itidem secundum Rav. codicem describi curavimus, versu. 3. vulgo legitur *ἀνάγειν*, quod *ἄμετρον* esse intelligens Br. correxit.

4. alii *λίμνην δέ*.

6. bene rem gessit Br. *θεράπων* scribendo pro eo, quod libri habent, *Πλούτων*, vel *Πλούτῳ*, ut Junt. 3. Adscripserant fortasse *Πλούτωνος* ad *θεράπων*: inde ortum *Πλούτων*, quod versui congruebat. Recte monent, Aeacum hic fingi Plutonis janitorem et servum.

7. al. *προσέκοπτε*.

ὡς δ' ἀνεφάνη, τίθεται τραγῳδίας ἀγών·
καὶ δὴ στεφανοῦται Αἰσχύλος· τοῦτον δ' ἄγει
Διόνυσος εἰς φῶς, * οὐ μὰ δι' Εὐριπίδην.

9. Br. στεφ. γ', sed tolerabilis est ejusmodi hiatus in caesura.

10. ita Paris.— Küster. aliique οὐ μὰ Δία γ' Εὐρ., metro illi prospicientes, non sententiae, cui minime aptum istud jusjurandum. Rav., immane quantum discrepans ab aliis libris: Διόνυσος ἐς φῶς. οἰχεῖται μὲν δι' Εὐριπίδην, quae lectio et ipsa quidem depravata est, sed ea, quae genuinae scripturae propior esse videatur. arbitror enim scriptorem hoc dedisse: Διόν. εἰς φῶς, οὐκέτι μὴ Εὐριπίδην. nota formula loquendi elliptica οὐκέτι μή, nec valde dissimiles ductus litterarum. δί' (h. e. Δί'), ex quo factum δι', de industria insertum esse videtur, postquam scribi coepisset μά. facile autem fieri potuit, ut minus necessarium visum ἔτι omitteretur, deinde οὐ μή degeneraret in οὐ μέν, οὐ μά etc. Quodsi quis est, qui malit οἰχεται δ' Εὐριπίδης, periitque Euripides, quamvis hanc sententiam per se optimam esse non infitier, verbaque etiam sint similiora, tamen vix intelligas, et tam aperta quomodo depravari potuerint, et voculae μά, μέν, tum prorsus ἀκροσδιόνυσοι, unde invectae fuerint, si ejusmodi aliquid in autographis suis legissent librarii.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.
ΔΙΟΝΥΣΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΝΕΚΡΟΣ.
ΧΑΡΩΝ.
ΒΑΤΡΑΧΟΙ*).
ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.
ΑΙΑΚΟΣ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ.
ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ.
ΠΛΑΘΑΝΗ, ΕΤΕΡΑ ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΑΙΣΧΥΛΟΣ.
ΠΛΟΥΤΩΝ.

*) Legebatur *ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΙΩΝ*. liber Rav. παραχορήματα βατράχων. Schol. ad 211.: ταῦτα δὲ καλεῖται παρηγορήματα (recte Bisetus παραχορηγήματα ex Pollace 4, 110.), ἐπειδὴ οὐχ ὁρῶνται ὑπὸ τῷ θεάτρῳ οἱ βάτραχοι, ἀλλ' ἔσωθεν μιμοῦνται τοὺς βατράχους. alio modo in scholiis ad Pacem 113. peccatum, ubi παραχορήματα scriptum. *Guil. Dindorfius.* qui edidit *ΠΑΡΑΧΟΡΗΓΗΜΑ ΒΑΤΡΑΧΩΝ*. Ipse dedi *ΠΛΑΘΑΝΗ, ΕΤΕΡΑ ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ*, pro *ΠΛΑΘΑΝΗ ΕΤΕΡΑ ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ*, quod habent vett. edd.; quae ap. Br. aliosque est *ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.*

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΞΑΝΘΙΑΣ. ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΗΡΑΚΛΗΣ. ΝΕΚΡΟΣ. ΧΑΡΩΝ. ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

ΞΑ. Εἶπω τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα, i. tr.
ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι;
ΔΙ. νὴ τὸν Δί', ὅ τι βούλει γε, πλὴν „κιέζομαι.“
τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάνυ γάρ ἐστ' ἤδη χολή.
ΞΑ. μηδ' ἕτερον ᾰστεῖόν τι;
ΔΙ. πλὴν γ' „ὡς θλίβομαι.“
ΞΑ. τί δαί; τὸ πάνυ γέλοιον εἶπω;

Annotationes, in quibus B. littera significat Beckium, Be. Bergleruni, Br., A, cod. B, C, D, Brunckium et ab eo usurpatos libros 4 Gallicos, K. Küsterum, S. Scholiasten, Sp. Spanhemium.

Vers. 1. εἶπω τι τῶν εἰωθ. ἀντὶ τοῦ τῶν εἰθισμένων, μετοχὴ ἀντὶ ὀνόματος. (gloss. Br. εἰωθότων, τῶν συνήθων.) καὶ Ὅμηρος (Odyss. α', 388. etc.)· τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντὶ τοῦ πινυτός. (participium pro substantivo, sive adjectivo.) ὁ Ξανθίας δὲ ἐπὶ ὄνου παράγεται καθεζόμενος, ἔχων ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνάφορον, ὅπου ἦν τὰ στρώματα, γελοίου χάριν. διὸ καὶ ἀστεῖόν τι λέξαι βουλόμενος ὑπὸ Διονύσου κωλύεται. Εὐθὺς δὲ ἐν τῇ εἰσβολῇ διαβάλλει τούς τε (imo τούς γε) κωμῳδούς, ὡς γελοίοις χρωμένους καὶ παρατρέποντας τοὺς θεατὰς ἀπὸ τῆς ἀκριβείας. S. Actus 1. scena est in via ad Orcum, reliquorum actuum in ipso Orco. Bacchus prodit crocota, cui pellis leonina injecta est, et cothurnis indutus, manu clavam tenens. Xanthias servus asino vehitur, et sarcinas [de ligno, quod humeros premit, suspensas B.] in dorso portat etc. *Hoepfnerus.* Xanthiam Baccho dat famulum, ut in comoedia. Schol. ad Acharn. 242.: εἰσὶ δὲ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται Ξανθίαι (*Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας*). Alias Bacchi servus est Silenus. *Be.*

8. κιέζομαι et ὡς θλίβομαι voces esse monet B., qualibus servi in aliorum Comicorum fabulis utebantur ridiculi causa. cf. 12. seqq., 30.

4. χολή, bilis, dicta pro eo quod bilem Baccho commovere solebat audienti. S.: — ἀεὶ ἔλεγε ταυτία, διὰ τὸ πολλὴν γίνεσθαι τὴν παιδιὰν ταύτην. συνεχῶς γὰρ εἰσῆγον τοὺς τὰ τοιαῦτα λέγοντας. Phrynichus, monente Guil. Dindorfio: χολή ἐστιν οἷον ἀηδὴς καὶ προσκοφές. Ἀριστοφάνης. cf. 11.

6. γέλοιον Ἀττικῶς, γελοῖον

ΔΙ. νὴ Δία,
θαῤῥῶν γε· μόνον ἐκεῖν' ὅπως μὴ 'ρεῖς.
ΞΑ. τὸ τί;
ΔΙ. μεταβαλλόμενος τἀνάφορον ὅτι χεζητιᾷς.
ΞΑ. μὴθ', ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῷ φέρων,
εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποκαρδήσομαι;
ΔΙ. μὴ δῆθ', ἱκετεύω, πλήν γ' ὅταν μέλλω 'ξεμεῖν.
ΞΑ. τί δῆτ' ἔδει με ταῦτα τὰ σκεύη φέρειν,
εἴπερ ποιήσω μηδὲν, ὥνπερ Φρύνιχος
* εἴωθε ποιεῖν, καὶ Λύκις κἀμειψίας

δὲ κοινόν· ἡ δὲ σημασία ἡ αὐτή. S. cf. Atticistas.

7. ἐκεῖνο, quod dicturus est. — τὸ τί; *quid illud?* cf. 1163. Hermannus annot. ad Viger. 25.: „Articulus ubi pronominibus interrogativis additur, semper refertur ad aliquid, quod praecessit in verbis ejus, quem interrogamus" etc. cf. Matth. gr. gr. §. 264, 4. §. 488, 2. nusquam sic Tragici, quod sciam.

8. μεταβ. μεταφέρων, ἀποτιθεὶς ἀπὸ ὤμου εἰς ὦμον. τἀνάφορον δὲ ξύλον ἀμφίκοιλον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσι. S. Similiter Hesych. et Suid. v. ἀνάφορον, Pollux 10, 17. — „τἀνάφορον latine haud male *furcam* vel *furcillam* appellaveris. Plautus Cas. 2, 8. (1. sequ.): *Sine modo rus veniat: ego remittam ad te virum* Cum furca *in urbem, tanquam carbonarium,*" *Ex Br.* — χεζητ. μέλλεις ἀποπατεῖν. *gloss. Victor.* Nempe propter iniquum pondus. Sic ille in Eqq. ut ostendat, se onus vix portabile ferre, dicit v. 993. οἰμ' ὡς χεσείω. *Be.*

9. μηθ' 3 Regii. vulgo μηδ'. *Br.* Qui μήθ' recepit. supra tamen 5. μηδ'. subintell. autem ἐρῶ. B.

10. κατα. καταβιβάσει ἀπὸ τοῦ ὤμου. *gl. Victor.*

11. πλήν γ' ὅτ. μ. 'ξεμεῖν. οἷον, εἰ ὅλως λέγεις, τότε, φησὶ, λέγε, ἂν θέλῃς, ἐπιτηρήσας, ὅτε μέλλω ἐξεμεῖν· ὄψεσθε γὰρ ἐξεμέσαι με, ἐὰν εἴπῃς. S.

13. Φρύνιχος. Δίδυμός φησιν, ὅτι νῦν Φρυνίχου τοῦ Κωμικοῦ μέμνηται, ὡς παρ' ἕκαστα (ἑκάστοτε, identidem.) ἐν ταῖς κωμῳδίαις φορτικινομένου. ἔστι δὲ κατὰ τὸν Εὐνομίδον. κωμῳδεῖται δὲ ὡς ξένος, καὶ ἐπὶ φαυλότητι ποιημάτων, καὶ ὡς ἀλλότρια λέγων, καὶ ὡς κακόμετρα. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Φρύνιχοι. Φρύνιχος δὲ ὁ Κωμικὸς οὐδὲν τούτων ἐκοίησεν ἐν τοῖς σωζομένοις αὐτοῦ· εἰκὸς δὲ ἐν τοῖς ἀπολωλόσιν εἶναι αὐτοῦ τοιοῦτό τι. S. Phrynichus fuit inter eos, qui comoediis certabant, quum Arist. Ranae agerentur, ut testantur didascaliae; itaque conciliare invidiam ei videtur voluisse Arist. *Be.* fragmentum ejus Musarum legitur in Thierschiano arg. Oedipi Colonei. Alius fuit ejusdem nominis poëta tragicus antiquior. (de utroque vid. Fabric. Bibl. gr. 2. p. 316. sequ. et 483. seqq. ed. Harl. B.) vid. Bentleji diss. Phalar. de orig. trag. p. 144. lat. versionis. *Amipsias* poëtam nostrum in comoediarum commissione his superavit. ejus Comastis cesserunt Arist. Aves; Conno Amipsiae cesserunt priores Nubes. Fabulam etiam contra Socratem fecit, in qua philosophus traductus in scenam, cujus 3 versus servavit Diog. Laërt. 2, 28. etc. *Br.* 9 ejus dramata memorari, e Fabric. Bibl. gr. 2. p. 409. sequ. intelligitur. B.

14. Λύκις. κωμῳδίας ποιητής· ὡς ψυχρὸς κωμῳδεῖται· λέγει δὲ αὐτὸν καὶ Λύκον. οὗ οὐδὲν φέρεται. ὁ δὲ νοῦς· εἴπερ ποιήσω μηδὲν ὧν οὗτοι εἰώθασι ποιεῖν τοῖς σκευοφοροῦσιν· ἵνα τὸ φέρουσι σημαίνῃ

15 σκευηφοροῦσ' ἑκάστοτ' ἐν κωμῳδίᾳ;
ΔΙ. μὴ τῶν ποιήσῃς, ὡς ἐγὼ θεώμενος,
ὅταν τι τούτων τῶν σοφισμάτων ἴδω,
πλεῖν ἢ 'ναυτῷ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι.

πεῶσιν δοτικήν. ἡ δὲ γραφὴ τρεχῶς· ἢ γεάφεται σκευηφοροῦσιν, ἢ σκεύη φέρουσιν, ἢ σκευοφοροῦσιν. (ἄλλως.) ἀντὶ τοῦ σκευοφόρους ἄνδρας ποιοῦσιν. ἔστι δὲ βεβιασμένος ὁ λόγος· εἶπερ ποιήσω μηδὲν ὧν οὗτοι πλουοῦσι, σκευηφορούντας εἰσάγοντες μετὰ πολλῶν. Quod additum hisce legitur, λείπει οὖν τὸ ὧν εἰώθασιν οὗτοι ποιεῖν τοῖς σκευοφόροις, ab eo videtur profectum esse, qui superiora scripsit; certe ab aliquo, qui pariter τὸ σκευηφοροῦσ' habuit pro dativo, in quo intelligendum sit τοῖς. similiter glossa codicis Paris. 2820. apud Br.: σκευοφοροῦσ'. τοῖς. quod miror placuisse Brunckio, cum ne graecum quidem sit. nam fac scriptum esse, ut certe oportuit, scriptumque est, teste Dobraeo, in MS. 1. Cantabr., τοῖς σκευηφοροῦσι, tamen nunquam ὥσπερ Φρύνιχος εἴωθε ποιεῖν τοῖς σκευηφοροῦσι significabit *quae Phrynichus tribuere solet servis sarcinas bajulantibus*, ut haec reddidit Br., neque huc pertinet significatio illa τοῦ ποιεῖν, cum valet *scribere*, seu *componere*. Recte ille in scholiis: ἀντὶ τοῦ σκευοφόρους ἄνδρας ποιοῦσιν, quod non est βεβιασμένον, ut videtur esse homini, sed ridicule atque ingeniose dictum, quasi bajulis ipsis poëtis illis, qui ineptos ejusmodi bajulos inducant, quam interpretationem secutus etiam Schol. ejusdem codicis Paris.: καὶ οὗτοι, inquit, οἱ τρεῖς κωμικοί εἰσι ποιηταί, σκευοφοροῦντας εἰσάγοντες ἐν ταῖς κωμῳδίαις καὶ αἰσχρὰ ποιοῦντας. Sed hoc ut dicat, quod sane dicendum ei est, servulus, emendanda est lectio librorum, scribendumque κεἰ Λύσις κἀμψίας σκευηφοροῦσ', *et si quando Lycis et Amipsias bajulant*; h. e.: et quod Lycis quoque et Amipsias facere solent, pariter ac bonus vir Phrynichus, cum bajulant in comoediis suis. Eam lectionem procul dubio ante oculos habuere meliores illi Scholiastarum; nec raro confusa κεἰ et καὶ in libris: vid. Porson. in annot. ad Eurip. Hecub. et Phoeniss. Quod eidem placebat οἱ σκευοφοροῦσ', extat id quidem in Cantabr. 2., sicut οἱ σκεύη φέρουσ' habetur in libro B, et οἵ τινες σκευηφοροῦσ' in A et D apud Brunckium, item in Bavarico, nisi quod ibi legitur σκεύη φορ.; sed facile intellectu est, has esse interpretationes marginales, in ordinem, ut fit, receptas, cum praesertim vulgata lectio καὶ Λύσις ejusmodi quid requirere videretur. nec temere fidem formae σκευηφορεῖν addubitaverim, id quod Porsonum fecisse auctor est Dobraeus, cum σκευηφόρος dicatur pro σκευοφόρος, fidejussore Schneidero in lexico graeco. certe non scribendum οἵ σκευοφοροῦσ', sed probanda tum scriptura, a Scholiaste commemorata, quam una cum priscis editionibus habet liber, jussu nostro collatus Parisiis, σκεύη φέρουσ', pro καὶ Λύσις autem sine controversia ponendum est κεἰ Λύσις.

17. σοφίσματα sunt comica inventa et artificia, qualia ante describuntur. B.

18. πλεῖν. Corinthus de Dial. p. 59. Ἀττικὸν καὶ τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον, δεῖν ἀντὶ τοῦ δέον. Moeris πλεῖν ἢ μυρίοι Ἀττικῶς· πλέονες ἢ μυρίοι Ἑλληνικῶς. sumtum exemplum e Plut. 1184. occurrit πλεῖν (etiam) Lys. 589. *Br.* item 90. etc. Schol.: πλεῖν ἢ 'ναυτῷ. παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν αἶψα γὰρ ἐν νακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν, καὶ ἐν ὠμῷ γήρᾳ θῆκε (Odyss. ο', 357.). διὰ τὴν ἀηδίαν οὐν γηράσκω, φησίν. Similiter Latini *senium* dicunt pro odio seu molestia.

ΞΑ. ὦ τρισκακοδαίμων ἆρ' ὁ τράχηλος οὑτοσί,
ὅτι θλίβεται μέν, τὸ δὲ γέλοιον οὐκ ἐρεῖ.
ΔΙ. εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή,
ὅτ' ἐγὼ μὲν ὢν Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου,
αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ,
ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο, μηδ' ἄχθος φέροι;
ΞΑ. οὐ γὰρ φέρω 'γώ;
ΔΙ. πῶς φέρεις γὰρ, ὃς γ' ὀχεῖ;
ΞΑ. φέρων γε ταυτί.
ΔΙ. τίνα τρόπον;
ΞΑ. βαρέως πάνυ.
ΔΙ. οὔκουν τὸ βάρος τοῦθ', ὃ σὺ φέρεις, ὄνος φέρει;
ΞΑ. οὐ δῆθ' ὃ γ' ἔχω 'γὼ καὶ φέρω, μὰ τὸν Δί' οὔ.
ΔΙ. πῶς γὰρ φέρεις, ὃς γ' αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φέρει;
ΞΑ. οὐκ οἶδ'· ὁ δ' ὦμος οὑτοσὶ πιέζεται.

19. ὁ Ξανθίας ἐχθόμενος ἐφ' ᾧ βαστάζει φόρτῳ λίγει. S.

21. In servulum jocatus Bacchus insolentiae ac mollitiae ait esse asino vehi, cum ipse dominus pedibus iter faciat.

22. υἱὸς Σταμνίου. ὅτου εἶχεν υἱὸς Διός, υἱὸς Σταμνίου εἶπε παρ' ὑπόνοιαν, ἐπειδὴ ὁ οἶνος ἐν σταμνίῳ βάλλεται, ὁ δὲ Διόνυσος εἰς τὸν οἶνον ἀλληγορεῖται. σταμνία δὲ καὶ σπάρτους τοὺς ἀμφορεῖς τοῦ οἴνου φασίν. ἔκαιεν οὖν, ἐπεὶ ὁ κάρπασος ἐν ἐκείνῳ βαστάζει τὸν οἶνον [καὶ φέρει]. S.

23. ὀχῶ. ὀχεῖσθαι ποιῶ· ἐπὶ ὄνου γὰρ ἦν καθήμενος. — S.

26. ταυτί. τὰ σκεύη.

27. ὄνος, i. e. ὁ ὄνος, Eustath. ad Hom. p. 488, 10., plurimaeque edd. vett. Aristophanis, nisi quod in accentu peccant; nec mirum, eam scripturam placuisse viris doctis, cum sententiae per se congruat articulus, similiterque ὀὐδυσεύς pro ὁ Ὀδυσεύς apud Sophoclem et ejusmodi alia dicantur. Quoniam tamen in duobus codd. MSS., Ravennate atque Elbingensi, legitur ὄνος, videndum est, an jocus insit in his verbis, qui adjecto articulo pereat: nam ὁ ὄνος est ille asinus, quo vehitur servus; ὄνος autem quivis asinus intelligitur, etiam figurate dictus, ut *asinus* apud Terentium non uno loco; quod convicium tectis verbis Xanthiae facere videatur Bacchus propterea, quod se pro stulto atque infecto gerit. Latini eadem ambiguitate: *nonne hoc onus, quod tu portas, asinus* (sin. *Esel*) *portat?* Eam, ni fallor, defendens contumeliam servulus rem prorsus negat, etiam jurejurando interposito, quo vix opus erat, si nihil aliud volebat, quam se tamen onus suum portare, etsi vehatur asino. Potest autem etiam in voce ὄνος intelligi asinus Xanthiae; siquidem bene monet Buttmannus ad Soph. Philoct. 888., quousque in articuli neglectu processerint veteres, ex ipsis librorum antiquorum exemplis discendum esse, nec, quidquid modum excedere nobis videatur, statim mutandum. cf. Hermanni annotata ad Oedip. Col. 32.

30. πιέζεται. κατηνέχθη ὅμως καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὸ πιέζομαι. S. cf. 3. At ita hic noster παρφδεῖ alios Comicos; quod minus intellexisse videtur Schol.

ΔΙ. σὺ δ' οὖν ἐπειδὴ τὸν ὄνον οὐ φῄς σ' ὠφελεῖν,
ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον ἀράμενος φέρε.
ΞΑ. οἴμοι κακοδαίμων! τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἐναυμάχουν;
ἢ τἄν σε κωκύειν ἂν ἐκέλευον μακρά.
ΔΙ. κατάβα, πανοῦργε· καὶ γὰρ ἐγγὺς τῆς θύρας

82. ἐν τῷ μέρει, ἐν μέρει, ἀνὰ μέρος, κατὰ μέρος, *vicissim.* vide, si tanti est, Be. et Elmsl. ad Eurip. Med. 913. S.: ἀντὶ τοῦ κατά τι μέρος, ἢ ἐν τῷ ἴσῳ μέρει κατὰ τὴν ἀμοιβὴν βάστασον τὸν ὄνον.

83. τί γὰρ ἐ. ο. ἐναύμ.; πρὸς τοὺς χρόνους, ὅτι τῷ προτέρῳ ἔτει (olymp. 93, 406. ante Christ. nat., belli Pelop. anno 26.) ἐπὶ Ἀντίνου (Ἀντιγένους: vid. Schneider. ad Xenoph. Histor. gr. 1, 6, 27.) [ὅτε] περὶ Ἀργινουσσαν ἐνίκων ναυμαχίᾳ οἱ Ἀθηναῖοι συμμαχούντων δούλων, προκαικωθέντες ἄλλαις ναυμαχίαις· οὓς ἐλευθέρωσαν. (cf. 649.) πρὸς τοῦτο οὖν χαριεντιζόμενος λέγει, ὅτι εἶκεν ἐνεναυμαχῆκειν, κἂν ἀφείμην ἐλεύθερος, ὥστε οἰμώζειν ἂν ἔλεγόν σοι. ἡ δὲ Ἀργίνουσα πόλις τῆς Αἰολίδος, ἀντικρὺς δὲ Λέσβου κειμένη καὶ Μαλίας καλουμένης ἄκρας. S. Strabo 13, 2., ed. Tauchnit. 3. p. 137.: Μιτυλήνη δὲ κεῖται μεταξὺ Μηθύμνης καὶ τῆς Μαλίας, ἡ μεγίστη πόλις, διέχουσα τῆς Μαλίας ἑβδομήκοντα σταδίων, τῶν δὲ Κανῶν ἑκατὸν εἴκοσιν, ὅσων καὶ τῶν Ἀργινουσσῶν· αἱ τρεῖς μέν εἰσιν οὐ μεγάλαι νῆσοι, πλησιάζουσι δὲ τῇ ἠπείρῳ, παρακείμεναι [δὲ] ταῖς Κάναις. Promontorium illud a Ptolemaeo quoque vocatur *Μανία*, sed a Xenophonte *Μαλέα*, qua scriptura confirmari videtur Strabonis. De nomine istarum insularum supra diximus ad argum. fabulae not. 2. Arginussae etiam Ciceroni audiunt et Plinio, rectequesane Ἀργινοῦσσα dicitur, sicut πτεροῦσσα: sed fieri potest, ut nescio quam aliam, fortasse falsam, sed propriam illis, analogiam secuti fuerint Schol. et Xenophon l. l., ubi proelium illud navale describitur. Quare nihil mutavi. — Servi Atheniensium praemio libertatis proposito, primum militaverunt ad Marathonem, deinde in bello Siculo, ut auctores sunt Pausanias 1, 32. et Thucydides 7, 11.; qui mos obtinuit etiam apud Romanos. vide Sp. ad h. l., et, quem ad Xenophontem laudat Zeunius, Palmerium Exercitatt. p. 61.; item G. G. S. Köpkium, virum clarissimum libri Nitschiani de rebus graecis (*Beschreib. des häuslichen — Zustandes der Griechen*, 1. Th.) p. 390. Monet Welckerus ad h. l., et maximam hanc Atheniensium in bello Pelop. victoriam, et simul ignominiosam supplicio affectis ipsorum ducibus propterea quod hieme impediti mortuos non sepelissent, in ore omnium fuisse, cum paucis post mensibus („denn die Schlacht war im December, das Stück im Februar,") haec comoedia ageretur. cf. annot. ad 191.

84. Plut. 877. *οἰμῳζ' ἄρα σύ.* ibi Fischerus: „Est vox male precantis. Nam ut is, qui alicui omnia bona contingere vult, eum jubet χαίρειν, ita is, qui alicui omnia mala accidere cupit, eum jubet *οἰμώζειν* (sicut h. l. κωκύειν), h. e. *plorare*; unde Horat. Sat. 1, 10, 91. *jubeo plorare* est *male opto, male precor.* cf. Gruqu. ad Horat. Epod. 5, 74." etc.

85. κατάβα. τὸ χ, ὅτι κατάβα φησί. πρὸς τοὺς ἀξιοῦντας, ὅτι κατάβηθι λέγεται μόνως. (vid. Matth. gr. gr. §. 225. not.) τὸ δὲ πανοῦργε ἡμεῖς μὲν μετριώτερον φαμὲν, Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ σφοδρᾶς ὕβρεως. S. Hoc non ad vivum resecandum est, sed per jocum Bacchus vafrum servulum appellat πανοῦργον, *verberonem, Spitzbube, Schelm.* — τῆς θύρας. Henr. Vossius Meliten intelligit pagum At-

ἤδη βαδίζων εἶμι τῆσδ', οἷ πρῶτά με
ἔδει τραπέσθαι. παιδίον! παῖ, ἠμὶ, παῖ!
ΗΡ. τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς
ἐνήλαθ', ὅστις. εἰπέ μοι, τουτὶ τί ἦν;
40 ΔΙ. ὁ παῖς...
ΞΑ. τί ἐστιν;
ΔΙ. οὐκ ἐνεθυμήθης...
ΞΑ. τὸ τί;
ΔΙ. ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε;
ΞΑ. νὴ Δία, μὴ μαίνοιό γε,
ΗΡ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαι μὴ γελᾷν,
καί τοι δάκνω γ' ἐμαυτόν· ἀλλ' ὅμως γελῶ.
ΔΙ. ὦ δαιμόνιε, πρόσελθε· δέομαι γάρ τί σου.

ticae, ubi initiatus esse dicitur Hercules Ἐλευσινίοις τοῖς μικροῖς, ejus gratia primum institutis, cum ad majora non posset admitti peregrinus. Templum ibi erat Herculis ἀλεξικάκου, et statua heroïs, opus Eleadis (?), cujus Phidias fuit discipulus. Eo divertere viatores, priusquam pergant iter suum ad Orci aditum in occidentali margine orbis terrarum. Sic ille. cf. 466. et argum. fabulae. initiationem istam Herculis Schol. commemorat etiam ad Plut. 846. et 1014. ceterum in pago dicto Melite, quae pars est Athenarum, a qua porta quaedam urbis appellata est septentrionem versus, Themistoclis quoque domus fuit, et ab eo exstructum templum Ἀρτέμιδος ἀριστοβούλου: vide librum Nitschianum, a G. G. S. Köpkio editum, de rebus graecis p. 149.

36. εἶμι. πορεύσομαι, ut recte exponit glossa. *Br.* οἷ — τραπέσθαι, quo primum devertere jussus sum. ἔδει pro δεῖ, ut passim imperfecta et aoristi usurpantur.

37. ἠμὶ pro φημὶ Atticum est, sed familiare: neque enim sic Tragici. vide, quos laudant, Etym. M. p. 416, 26., Zonar. 1. p. 994.; item Matth. gr. gr. §. 209. not. 4.

38. κενταυρ. ἀντὶ τοῦ ἀκόσμως καὶ ὑβριστικῶς, ὅτι καὶ οἱ Κένταυροι ὑβρισταί. καὶ τοῦτο οἶδεν Ἡρακλῆς ἐκ τῆς πρὸς αὐτοὺς μάχης. *Ex S.*

39. ὅστις ἐνήλατο, ut saepe intelligenda sunt verba praegressa, vel sequentia. vid. index Eurip. v. ellipsis. minus recte suppletur ἐστὶ, sive ἦν. — τουτὶ τί ἦν; *quid hoc est? quid hoc sibi vult?* cf. Plat. Symp. 30, 7, etc.

40. ὁ παῖς, ὦ παῖ. vid. Matth. gr. gr. §. 312, 1. etc. S.: ὁ Διόνυσος νεύει πρὸς τὸν Ξανθίαν, καὶ λέγει μειρακευόμενος, ὡς δείσαντος αὐτὸν τοῦ Ἡρακλέους. καθόλου γὰρ τοιοῦτον εἰσάγουσι τὸν Διόνυσον, καυχηματίαν.

41. μὴ μαίν. γε. ἀντὶ τοῦ ὑπέλαβέ σε μαίνεσθαι ὁ Ἡρακλῆς. (imo mehercule metuebat, ne insanires, qui tam ferociter pulsares fores.) *Ex. S.*

42. μὰ τὴν Δήμητρα. ridicule: nam mulieres per Cererem sive solam, ut h. l., sive cum Proserpina conjunctam, ut Thesmoph. 882., 904. νὴ τὼ (θεὼ), jurare solebant, item per Dianam, Hecaten, Venerem. vid. Sp. ad Plut. 764. sic etiam Aeacus 627, Eurip. 1157., ubi vid. annot.

43. καίτοι δ. ἐμ. linguam aut labra mordet, ne rideat. — *Be.* Risum retinere primum studet Hercules, deinde vero in vehementem cachinnum erumpit. B.

44. ὦ δαιμόνιε. notum ex Ho-

ΗΡ. ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἰμὶ ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων,
ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην.
τίς ὁ νοῦς; τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην;
ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;
ΔΙ. ἐπεβάτευον Κλεισθένει.
ΗΡ. κἀναυμάχησας;
ΔΙ. καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς
τῶν πολεμίων ἢ δώδεκ', ἢ τρισκαίδεκα.
ΗΡ. σφώ;
ΔΙ. νὴ τὸν Ἀπόλλω!
ΗΡ. κἄτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην.
ΔΙ. καὶ δῆτ' ἐπὶ τῆς νεὼς ἀναγιγνώσκοντί μοι·

mero Atticisque compellationis genus, quod tam blandientis quam irascentis esse ait Ernestius in indice Memorabilium Socraticorum. Recte F. A. Wolfius ad Plat. Symp. 88.: „ὦ δαιμόνιε, nicht *vir felix*, wie Ficin und Andre übersetzen; eher noch *vir bone*, obgleich auch Das den griechischen Ausdruck nicht erschöpft. Diese und ähnliche Anreden, ὦ θαυμάσιε, ὦ μακάριε u.a., erhalten die Bestimmung ihrer Bedeutung durch den Ton des Redenden, dergleichen auch unsere Sprache hat." cf. 175, etc,

46. *Διονυσιακὸν* (sed etiam muliebre) *φόρημα ὁ κροκωτός*. (Nomen illa tunica a croceo habuit colore, quo fuit tincta. vid. Visconti. Mus. Pio-Clem. I. p. 82. B.) *ἐφόρει λεοντῆν, ἵνα ἦ ὡς Ἡρακλῆς* etc. *Ex. S.* Liber pater ap. Athen. 5. p. 198., monente Sp., *χιτῶνα πορφυροῦν ἔχων διάπεζον καὶ ἐπὶ αὐτῷ κροκωτὸν διαφανῆ*. Be.: „Jul. Pollux l. 4. c. 18. (sect. 117.), ubi agit de vestibus comicis et tragicis: *ὁ δὲ κροκωτὸς ἱμάτιον. Διόνυσος δὲ αὐτῷ ἐχρῆτο*. Proprie mulierum est: in Lys. 44. *κροκωτὰ φοροῦσαι* (*κροκωτοφοροῦσαι*). Sed quia Bacchus erat formosus, mollis et effeminatus, similem vestitum gerit" etc. cf. Thesm. 259. seqq.

47. *κόθορνος*. Calceamentum muliebre, sed venatorum quoque (Virg. Ecl. 7, 32., Aen. 1, 361.) et tragoedorum, quod crura vinciebat. vid. Sp. S.: *ἐκπλήττεται ὁ Ἡρακλῆς ὁρῶν τὴν ἄτοπον ταύτην φενὴν, καὶ ὅτι τὰ ἄμικτα ἔμιξεν. ὁ μὲν γὰρ κροκωτὸς καὶ ὁ κόθορνος γυναικιά ἐστιν, ἡ δὲ λεοντῆ καὶ τὸ ῥόπαλον ἀνδρῶα.*

48. *ποῖ γ. ἀπεδ.; quo terrarum profectus eras*, unde sic ornatus advenis? — *ἐπ. Κλεισθ. ἔφει. παίζει. λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ νεὼς τὸ ἐπιβατεύειν, καὶ ἐπὶ συνουσίας κατὰ μεταφορὰν τῶν ἀλόγων ζώων ἃ ἐπιβαίνοντα συνουσιάζει. Κλεισθένης δὲ ὁ Συβαρτίου ἐπ' αἰσχρότητι ωνομάσθη. ἦν δὲ λεῖος τὸ γένειον· διὸ καὶ εὐνούχῳ εἰκάζει αὐτόν. — ἐστρατήγησε δὲ ναυσὶ καὶ ἐνίκησεν οὗτος.* S. Nescio quo auctore hoc tradat S.: nam ex hoc quidem loco non efficitur. ceterum cf. 898. Br.: *Clisthenem incendi*. tanquam si navis fuisset hoc insignita nomine" etc.

51. *σφώ; ὑμεῖς οἱ θηλυμανεῖς;* gl, Br. Victor. *κἄτ' ἔγ. ἐξ. σκώπτει τὸν Διόνυσον. καὶ ἐγώ, φησὶν, ἀνέστην ἐξ ὀνείρου· δηλῶν ὅτι ἅπαξ ταῦτα ἔπραξεν. οἱ δὲ φασιν, ὡς ὁ Διόν. ταῦτα λέγει κ. ἔ. ἐξ., ὡς τῶν ἐπίτηδες ψευδομένων ἐπιλεγόντων τοῦτο· καθ' ὃ δηλοῦται, ὅτι ἐνυπνίῳ ἔοικε τὸ λεγόμενον.* — S. Hoc quidem minus probabile. Ceterum eodem proverbio (*und damit erwachte ich*) etiam Germanos

τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἐμαυτὸν, ἐξαίφνης πόθος
τὴν καρδίαν ἐπάταξε πῶς οἶει σφόδρα.

55 HP. πόθος; πόσος τις;

ΔΙ. σμικρὸς, ἡλίκος Μόλων.

HP. γυναικός;

ΔΙ. οὐ δῆτ'.

HP. ἀλλὰ παιδός;

ΔΙ. οὐδαμῶς.

HP. ἀλλ' ἀνδρός;

ΔΙ. ἀτταταῖ!

HP. ξυνεγένου τῷ Κλεισθένει;

ΔΙ. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ φίλῳ· οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω πακῶς·
τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται.

olim usos esse, ex Agricolae proverbiorum libro intelligitur, ut monuit Casaubonus, qui hanc fabulam germanice vertit, vide Joh. Agricolae Ander teyl gemeiner deutscher Sprichwörter u. s. w. Eisleben 1529. Bl. 124.

55. τὴν Ἀνδρ. fabulam Euripidem, cujus non pauca extant fragmenta. S.: Διὰ τί μὴ ἄλλο τι τῶν παρὰ πλείοσι διδαχθέντων καὶ πολὺν, Τρωάδος, Φοινισσῶν, Ἀντιόπης; ἡ γὰρ Ἀνδρομέδα σφόδρα ἐκ παρέργου. (olymp. 91, 3., ante Christ. nat. 413.) Ἐπειδὴ οὐ συμπαρατείνει ἡν τὰ τοιαῦτα. — πρὸς ἑαυτόν, ut, monente Br., Eccles. 929. ἔδω πρὸς ἐμαυτὸν Ἐπιγένει τῷ μοι φίλῳ, et Plato Com. ap. Athen. 1. p. 5. ἐγὼ δ' ἐνθάδ' ἐν τῇ ἐρημίᾳ Τουτὶ διελθεῖν βούλομαι τὸ βιβλίον Πρὸς ἐμαυτόν. „Nostri similiter dicunt für mich." B.

54. ἐπάταξε. ἔπληξε, gl. Vict. — πῶς οἶει. Casaubon. ad Theophrast. 8.: Illud πῶς οἴεσθε interrogative διὰ μέσου legimus, ut passim ap. Atticos." Similiter dictum πῶς δοκεῖς Nub. 883., Plut. 742., Eurip. Hipp. 445., ubi vid. Valck. Iphig. Aulid. 1590. πῶς δοκεῖς χαίρων ἔφη, h. e. Marklando interprete: summo gaudio affectus dixit.

55. μακρὸς (sic; sed. Bavar., Br. etc. σμικρὸς), ἡλίκος Μόλων. παίζει· ἐστι γὰρ μεγαλόσωμος ὁ Μόλων. Δίδυμος δέ φησιν, ὅτι δύο Μόλωνές εἰσιν, ὁ ὑποκριτὴς, καὶ ὁ λαποδύτης· (καὶ μᾶλλον λαποδύτην λέγει, ὅς ἐστι σμικρὸς τὸ σῶμα·) Τιμαχίδας δὲ, τὸν ὑποκριτὴν λέγεσθαι Μόλωνα. Ἄλλως. γράφεται μακρός. — S. Ita quidem Elbing.; sed bene habet σμικρός. Be.: „Ironice dicit *tam parvum*, cum contrarium intelligatur. Nam si tam parvum est (ejus desiderium), ut aequet insignem magnitudinem, non est jam parvum."

57. ἀτταταῖ. vox indignantis. alibi est ἀττατταῖ, vel ἀττατταῖ, quod et h. l. habent vett. edd., ἀττατταῖ etc. quam vero lectionem S. et Suid. commemorant, ἀπαπαῖ, ea similis est interjectionibus, quibus utitur dolens Philoctetes ap. Sophoclem fabulae cognominis 709. et 717. sed idem 706. ἀτταταῖ: neo sane multum interesse videtur, utro modo scribamus. ἀπαπαῖ, germ. *Pah*, placebat censori ed. Beck. in Jen. A. L. Z. 1813. p. 450. Negat igitur Bacchus, se rem habuisse cum viro. Tum Hercules σαρκαστικῶς: „*Convenistine Clisthenem* eunuchum?" vid. S. ad 48.

58. οὐ γὰρ ἀλλ'. ἀντὶ τοῦ ἔχω γὰρ κακῶς. — *Ex S.*

59. versus tragici coloris.

ΗΡ. παῖδός τις, ὦ 'δελφίδιον;
ΔΙ. οὐκ ἔγω φράσαι·
ὅμως γε μέντοι σοι δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ.
ἦδη ποθ' ἑπεθύμησας ἐξαίφνης ἔτνους;
ΗΡ. ἔτνους; βαβαιὰξ, μυριάκις γ' ἐν τῷ βίῳ.
ΔΙ. ἆρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφὲς, ἢ ἑτέρᾳ φράσω;
ΗΡ. μὴ δῆτα περὶ ἔτνους γε· πάνυ γὰρ μανθάνω.
ΔΙ. τοιουτοσὶ τοίνυν με δαρδάπτει πόθος
Εὐριπίδου, καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος·
κοὐδεὶς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθράκων τὸ μὴ οὐκ
ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον.
ΗΡ. πότερον εἰς ᾅδου κάτω;
ΔΙ. καὶ νὴ Δί', εἴ τί γ' ἔστιν ἔτι παπαιτέρω.
ΗΡ. τί βουλόμενος;
ΔΙ. δέομαι ποιητοῦ δεξιοῦ·
οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί.

62. ἔτνους. *δοκῶ μὲν γὰρ τὸν ἀληθῆ λόγον εἰρηκέναι.* (?) ὡς ἀδηφάγον δὲ τὸν Ἡρακλέα παμφδοῦσι. τὸ δὲ ἔτνος εἶδος ἐδώδιμον. οἱ δὲ ἀνδρεῖοι καὶ κρὸς τὰς μέγας θεωμενοι (athletas dicit, quorum velut princeps Hercules: vide Böttigeri Andeutungen zur Archaeologie, 1. Abtheil. S. 135., et de victu athletico interpp. Celsi 4, 6. extremo.) ἔτνος ἐσθίουσιν, ὡς συντελοῦν αὐτοῖς πλεῖστα, ὡς οἱ περὶ ταῦτα δεινοὶ λέγουσι. S. De voracitate Herculis vide infra 512. seqq., Eurip. Alc. 727. seqq., Theocrit. 24, 135., aliosque veteres, ea de re laudatos Athenaeo 10. p. 411, B.

63. ita Barocc. 34. et Paris. vulgo abest γ'.

64. ἑτέρᾳ ὁδῷ. ita Bentl., Reisig. Conject. in Aristoph. p. 108., Seidler. de vera. dochm. p. 388.; idque monstrat multorum librorum vett. scriptura ἢ 'τέρα, perperam Küster. et Br. ἕτερα. S.: δεδάσκω σοι, ὡς ἐρῶ, ὑποβαλών σοι τῶν ἔρωτα τοῦ ἔτνους. ἢ ἄλλῳ τινὶ ὑποδείγματι φράσω; ἔστι δὲ ἠμιστιχιον ἐξ Εὐριπίδου. Quae mihi viderentur esse verba Euripidis, literis diductioribus significavi, idemque faciam in sequentibus, ubicunque hic noster Tragicorum loca profert. Quod verba ἢ ἑτέρᾳ (vel ἕτερα) φράσω pro Euripideis habuerunt, fugit eos ratio, ut in quibus verbis nihil insit, quod cavillari potuerit Aristophanes; sed vocabulum σαφὴς satis frequenter usurpat ille Tragicus, pariter ac τὸ σοφός: similique joco Bacchus 1372. ἀμαθέστερόν πως εἶπε καὶ σαφέστερον.

66. δαρδ. figurate et ridicule dictum est. Athen. 8. p. 363., laudante Sp.: ἐπὶ τῶν ἀπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθιόντων τὸ δάψαι καὶ τὸ δαρδάψαι.

68. τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν. vide Matth. gr. gr. §. 601. etc.

71. Bonum poëtam tragicum quaerit Bacchus, ut cuius in festis vernalibus (Διονύσια τὰ κατ' ἄστυ dictis) ludi publici ederentur, malis fabulis haud contaminandi.

72. Εὐριπίδου ἐξ Οἰνέως (fragm. 2. in ed. Musgrav.)· εὖ δ' οὐδὲ ἕρημος ξυμμάχων ἀπόλλυσαι· Οἱ μὲν γὰρ κ. τ. λ. S. εἶσιν, sunt, vivunt. sic εἶναι et οὐκ εἶναι dici solet apud Graecos; quem modum loquendi et Latini et aliae gentes

ΗΡ. τί δ'; οὐκ Ἰοφῶν ζῇ;
ΔΙ. τοῦτο γάρ τοι καὶ μόνον
ἔτ' ἐστὶ λοιπὸν ἀγαθὸν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα·
οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' οὐδ' αὐτὸ τοῦθ' ὅπως ἔχει.
ΗΡ. εἶτ' οὐχὶ Σοφοκλέα, πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου,
μέλλεις ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν;
ΔΙ. οὐ, πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντ', ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον,
ἄνευ Σοφοκλέους ὅ τι ποιεῖ, κωδωνίσω.

imitantur. vide, quos laudat doctissimus Bährius, interpp. S. Matthaei 2, 18., Eurip. Hipp. 335., Muncker. ad Hygin. c. 139.

73. Ἰοφῶν υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης, ὃς δόκησιν παρεῖχεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρῆτο ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. εἰσήγαγε δέ ποτε Σοφοκλῆς ἐν δράματι τὸν Ἰοφῶντα φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν etc. S. de hac quidem narratione vid. vita Sophoclis, ed. nostrae vol. 1. p. 6., collatis iis, quae annotavimus ad Oedipi Colon. argumentum Victorianum, vol. 2. p. 125. sequ. — Rursum Schol.: τοῦτο — ἀγαθόν. ἠγωνίσατο γὰρ καὶ ἐνίκησε λαμπρῶς ἔτι ζῶντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. διὸ ἀμφιβάλλει, μήποτε Σοφοκλέους εἴη. cf. sequentia.

75, 6. ὅπως ἔχει. εἴτε αὐτοῦ δηλονότι τὰ ποιήματα, εἴτε τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Σοφοκλέους. τοιαύτη γὰρ περὶ αὐτοῦ τοὺς πολλοὺς δόξα κατεῖχε. πρότερον δὲ τῇ ἡλικίᾳ, ἢ τιμιώτερον. ἦν γὰρ ὁ Σοφ. Αἰσχύλου μὲν ἔτεσιν ἑπτὰ νεώτερος, Εὐριπίδου δὲ πρεσβύτερος κδ'. S. Falsa haec postrema; nec melius rem gessit βιογράφος Sophoclis: vide edit. nostram Vol. 1. p. 2. ceterum recte S. verbum πρότερον interpretatur τιμιώτερον, siquidem non veterem aliquem poëtam quaerit Bacchus, sed bonum, δεξιὸν (71.), qualis fuit Sophocles.

76. εἶτ' οὐ|χὶ Σοφοκλέ|α. minus usitatus in metro iambico proceleusmaticus. quare vereor, ne scribendum sit, auctore Bentlejo, οὐ Σοφοκλέα, alterum versiculi pedem incipiente τῷ Σοφ., ut solent nomina similia: vide 79., 86., et quae alia hujus rei exempla profert Reisig. Conject. in Aristoph. p. 62. sequ. similiter ap. Euripidem Phoen. 460. libri fere habent οὐχὶ περιπλοκὰς, sed in MS. Laud. legitur οὐ περιπλ., numero τραγικωτέρῳ. saepius haec confusa. quod quidam τρισυλλάβως pronunciari jubent τὸ Σοφοκλέα, non mihi magis placet quam Reisigio.

78, 9. κωμῳδεῖται γὰρ Ἰοφῶν ὁ υἱὸς Σοφοκλέους, ὡς τὰ τοῦ πατρὸς λέγων. οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τῷ ταῖς τοῦ πατρὸς τραγῳδίαις ἐπιγράφεσθαι κωμῳδεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τῷ καὶ ψυχρὸς καὶ μακρὸς εἶναι. τὸ δὲ κωδωνίσω, ὅτι τινὰ τῶν ὀρνέων δοκιμάζεται τῷ τοῦ κώδωνος ψόφῳ. καὶ τοὺς ἵππους οὕτω ἐδοκίμαζον, εἰ ψοφοδεεῖς εἶεν, ἢ εἰ θόρυβον ὑπομένειν δύνανται (δύναιντο), μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν· καὶ τοὺς ὄρτυγας. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν· ἐπεὶ οὕτω δοκιμάζουσι διακρούοντες. τινὲς δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν φυλάκων. Δημήτριος γάρ φησιν, ὅτι κατὰ τὰς φυλακὰς, εἰ ἐγρηγόρασι, κώδωσι διεσήμαινον, ὅπως ἂν φθέγγωνται. βέλτιον δὲ τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀγγείων· τὰ δὲ ἄλλα ἐσχεδίασται. S. Gl. in C δοκιμάσω· ἐκ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων. Bene. infra 676. numorum mentio κεκωδωνισμένων. inepta in meo cod. glossa διακηρύξω. hinc verbale κωδωνιστός. In Lysistr. 485. πρᾶγμα ἀκωδώνιστον, res inexplorata. Ex Br. I. H. Vos-

κἄλλως ὁ μέν γ' Εὐριπίδης, πανοῦργος ὤν,
καὶ ξυναποδρᾶναι δεῦρ' ἐπιχειρήσειεν ἄν·
ὁ δ' εὔκολος μὲν ἐνθάδ', εὔκολος δ' ἐκεῖ.

ΗΡ. Ἀγάθων δὲ ποῦ 'στιν;

ΔΙ. ἀπολιπών μ' ἀπῴχεται,
ἀγαθὸς ποιητής, καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις.

ΗΡ. ποῖ γῆς ὁ τλήμων;

ΔΙ. ἐς μακάρων εὐωχίαν.

ΗΡ. ὁ δὲ Ξενοκλείης;

ΔΙ. ἐξόλοιτο, νὴ Δία!

sius: *Nein, bin ich Iofon, da er jetzt allein mir stehe, Was ohne Sofokles Er vermag, auszuforsch' am Klang.*

30. „Praetereaque," inquit Bacchus, „Euripides quidem quae est ejus audacia, vel non arcessitus huc mecum aufugere conaturus est; sed alter (Soph.) commodus hic fuit (apud Superos), commodusque illic est," ut dubium sit, an intueri lucem velit. Sane Sophocles cecinit Oedip. Col. 1143. *μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον· τὸ δ', ἐπὴν φανῇ. Βῆναι κεῖθεν, ὅθεν περ ἥκει, πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα.* K.: „εὔκολος, i. e. *simplex, facilis et commodus amicis.* Thomas Mag. (p. 387. Bern.) εὔκολος, ὁ ἀφελὴς καὶ ἄκακος εἰς ὅπερ ἄν τις αὐτῷ χρήσασθαι βούλοιτο. subjicit deinde hunc ipsum locum Arist." cf. 345. etc.

33. Ἀγάθων. οὗτος, τραγικὸς ποιητής, ἐπὶ καλοκἀγαθίᾳ διαβάλλετο. S. Fuit formosus, facilis, dives, et qui bene acciperet, ut testantur Plato Symposio et Protagora p. 220, E., Plut. Sympos. 3, 1. p. 645, D., Athen. 5. princ. cf. Thesmoph. 29. seqq. Aelian. V. H. 2, 21.; 13, 4, ubi Euripides eum amasse dicitur, Schol. et interpp. ad 84., et inprimis clarissimum F. A. Wolfium introductione in Platonis Symposion pagg. XLIV. seqq.

34. ποθ. τοῖς φίλοις. τοῖς σοφοῖς. οὗτος δὲ ὁ Ἀγάθων κωμῳδοποιός (imo τραγῳδοποιός: vide Schol. ad 83. et Wolf. l. l.) τοῦ Σωκράτους διδασκάλου, ἀγαθὸς ὢν τρόπον καὶ τὴν τράπεζαν λαμπρός. καί φασιν, ὅτι Πλάτωνος συμπόσιον ἐν ἐσπέρᾳ αὐτοῦ γέγραπται, πολλῶν ἅμα φιλοσόφων σὺν αὐτῷ καταχθέντων. S. Quod ad fabulas ejus attinet, laudantur eae quidem plus semel ab Aristotele libro περὶ Ποιητ. (cf. Fabric. Bibl. gr. 2, 19. vol. 1.), sed affectatus fuisse fertur et inprimis antithetorum studiosissimus. Aelianus V. H. 14, 13.: *Πολλοῖς καὶ πολλάκις χρῆται τοῖς ἀντιθέτοις ὁ Ἀγάθων. ἐπεὶ δέ τις, οἷον ἐπανορθούμενος αὐτὸν, ἐβούλετο περιαιρεῖν αὐτὰ τῶν ἐκείνου δραμάτων, εἶπεν, Ἀλλὰ σύ γε, γενναῖε, λέληθας σεαυτὸν, τὸν Ἀγάθωνα ἐκ τοῦ Ἀγάθωνος ἀφανίζων.* οὗτος ἐκάμα ἐπὶ τούτοις ἐκείνος, καὶ ᾤετο τὴν αὐτοῦ τραγῳδίαν τοῦτ' εἶναι. cf. annot. ad Thesmoph. 60. Hominem suo modo ornavit et fabulae Milesiae, quam ejus nomine inscriptam edidit celeberrimam, accommodavit Wielandius.

35. ἐς μακ. εὐωχίαν. quasi etiam apud deos convivaturus. Schol. ᾗ ὡς περὶ τετελευτηκότος λέγει, ὡσανεὶ περὶ τὰς μακάρων νήσους (hoc recte, si quid video.)· ᾗ ὅτι Ἀρχελάῳ τῷ βασιλεῖ μέχρι τελευτῆς μετὰ ἄλλων πολλῶν συνῆν ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ μακάρων εὐωχίαν ἔφη τὴν ἐν βασιλείοις· τοῦτο δὲ παρ' ὑποψίαν.

36. Ξενοκλείης 4. Paris., Br. etc.

ΗΡ. Πυθάγγελος δέ;
ΞΑ. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος,
ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὑτωσὶ σφόδρα.
ΗΡ. οὔκουν ἕτερ' ἔστ' ἐνταῦθα μειρακύλλια,
τραγῳδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μυρία,
Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα;
ΔΙ. ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα,
χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης,
ἃ φροῦδα θᾶττον, ἢν μόνον χορὸν λάβῃ,

S.: Ξενοκλῆς. υἱὸς Καρκίνου Ξενοκλῆς κωμῳδεῖται ὡς ἄξεστος ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἀλληγορικὸς etc. cf. Vesp. extr., Thesmoph. 175., 447. sequ. et ibi S.

87. Πυθ. τραγῳδίας ποιητὴς μοχθηρὸς καὶ ἄσημος. ὁ Ξανθίας δὲ ὑπομνησθεὶς Πυθαγγέλου φησὶν, ὅτι οὐ φροντίζετέ μου, καὶ ταῦτα Πυθαγγέλου μνημονεύοντες. καλῶς δὲ καὶ πικρῶς ἔδειξεν, ὡς δοῦλος, τὸ προκείμενον. S. Nihil hic video facetiarum; sed dolet Xanthias, sibi tam diu adstandum esse cum tanto onere, nec ullam sui rationem habere istos garrientes. secum autem haec servulus, quae longiorum sermonum magis magisque pertaesus saepius repetit, tandemque injussu sarcinam deponit 160.

90. πλεῖν. cf. 18.

91. Ait Eustathius p. 1226, 13., ex iis, quae augendi vim habent, alia esse communia, alia vero joci atque elegantiae causa a poëtis usurpari, velut cum Aristoph. h. l. dicat πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα, et Alexis, alium κρείττονα esse altero ἡμέρας δρόμῳ, quae a locis contra naturam translata sunt. add. Casaub. ad Athen. p. 63. et 800. — *Ex Duckero.* Nub. 430., Be. et Br. monentibus: τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον. — S.: λαλ. πολυλογώτερα. εἰς τοῦτο γὰρ Εὐριπίδης ἐκακίζετο.

92. ἐπιφ. τὰ ἐπικείμενα τοῖς μεγάλοις βότρυσι βοτρύδια etc. S. Hesych. quoque ap. Sp.: ἐπιφυλλίδες· βοτρύδια. cf. Schneideri lex. gr. h. v. Welcker.: *Nachlesetrauben.* — στωμύλματα, *garritus*, ut cum Sidonio loquar, *Plauderei*, *Schnack*, laudantur haec nonnunquam in amoribus (vide Anthol. Palat. V, 149., 171., Tat. Jacobs. p. 192, 13.); in poëtis, praesertim tragicis, vituperantur. ceterum res dicta pro persona, sicut passim.

93. χελ. μουσεῖα. παρὰ τὰ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδου· πολὺς δ' ἐνεῖρπε κισσὸς, εὐφυὴς κλάδος, Χελιδόνων μουσεῖα. ἀντὶ τοῦ βάρβαρα καὶ ἀσύνετα. καὶ γὰρ παροιμία ἐπὶ τῶν βαρβάρων καὶ πολυλόγων καὶ ἐπαχθῶν ἐστι ταττομένη. τοιοῦτον γὰρ τὸ χελιδόνων γένος, πλέον διὰ τὸ πολὺ τῆς ᾠδῆς ἀνιῶν τοὺς ἀκούοντας ἢ διὰ τὸ μέλος εὐφραῖνον. — S. cf. 638., Blomfield. ad Aeschyl. Agam. 1017. etc.

94. ἃ φροῦδα. ἀφανῆ ὑπὸ τῆς χαρᾶς. S. K.: „Est elegantissima phrasis Attica bene notanda, cujus sensus est; *qui incredibili gaudio gestiunt*. proprie: *qui subito in aërem discedunt*, prae levitate nimirum animi. Sunt enim quidam homines adeo ventosi et leves, ut eos quaelibet gloriola et vana etiam honoris species pene ultra nubes illico efferat.“ Similiter Duckerus, secundum S.: „quasi dicas, prae gaudio eos nescire, ubi sint, evanescere.“ Frischlinus: *statim evanidi*, incertum quo sensu. K. quidem atque Duckerus vellem alia quaedam exempla ejus usus, quem dicunt,

ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ Τραγῳδίᾳ·
γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὕροις ἔτι,
ζητῶν ἄν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λάκοι.
ΗΡ. πῶς γόνιμον;
ΔΙ. ὠδὶ γόνιμον, ὅστις φθέγξεται
τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον·
αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα,
ἢ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὀμόσαι καθ' ἱερῶν,
γλῶτταν δ' ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενὸς.
ΗΡ. σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει;
ΔΙ. καὶ μάλα πλεῖν ἢ μαινομαι.
ΗΡ. ἦ μὴν κόβαλά γ' ἐστίν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ.
ΔΙ. μὴ τὸν ἐμὸν οἶκει νοῦν· ἔχεις γὰρ οἰκίαν.

protulissent: nam quod apud Euripidem legitur Med. 685. et Androm. 72. φρονοῦσιν εἶναι εἴς τι sive ἐπί τι figurate significat πρόθυμον εἶναι. quare rectius, ni fallor, Welckerus: *Die gleich vorbei sind*, et I. H. Vossius: *Die gleich dahin sind* etc. Bq.: „χορὸν λαμβάνειν dicebantur scenici poëtae, quibus locupletes cives choragi munere fungentes (vid. Petit. de Leg. Att. p. 351.) chorum instruebant, sumtusque suppeditabant omnes producendo dramati. vide interpp. ad Equ. 513. ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη. Exilibus racemulis, succo carentibus, comparatos adolescentulos illos, qui, nondum maturo ingenio, tragoediae componendae se pares esse rentur, Bacchus ait statim *arescere, evanescere*, si, accepto choro, semel tantum in tragoediam minxerint: [Pers. Sat. 6, 73. *patriciae* immejat *vulvae.*] necdum enim sunt adeo validi, ut cum ea rem habere possint eo successu, quo gaudere solent οἱ γόνιμοι. — Sic de comoedia Equ. 517. πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν ὀλίγοις χαρίσασθαι."

99. παρακεκ. ὑψηλόν, βλάσφημον, (?) παράδοξον, ἀσύνηθες. *S. tale quid insolentius et audacius dictum.* Synesius Dione p. 40. ed. Petav. ὅταν τι παρακεκινδυνευμένον καὶ νεανικὸν προενέγκηται. Longin. 32, 3. εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερόν τι λέξαι. *Ex. K.*

100. Εὐριπίδου (vet. Schol. Σοφοκλέους) ἐκ Μελανίππης· ὅμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρ', οἴκησιν Διός, χρόνου πόδα. ἐξ Ἀλεξάνδρου (recte vet. S. Ἀλεξάνδρας) καὶ χρόνου πρόβαινε ποῦς (vet. S. πόδα). *S. Ravenn.* cf. 304.

102. ταῦτα ἐξ Ἰκεσολύτου Εὐριπίδου (576.) ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. S. cf. Thesm. 278.

103. καὶ — μαίνομαι. ἀλλὰ πλέον ἢ μαίνομαι ἐπ' αὐτῷ· τουτέστιν ὑπερβαλλόντως μοι ἀρέσκει. *Ex. S.* cf. 704.

104. κόβαλα (sic). πανοῦργα καὶ ἀνελεύθερα Δίδυμος κατεστομωμένα, ἀκατηκτικά, καὶ κακοβούλους κοβάλλους (954.) S. cf. Schneider. lex. gr. v. κόβαλος. nostrates verbo sensuque simili dicunt *Koboldstreiche.*

105. Frischlin.: *Ne tu habitas meum animum: nam propriam habes domum.* h. e., Conzie interprete: *Nicht meine Meinung kümmre dich! urtheil für dich.* Herculem pro se sentire ac cogitare vetat Bacchus, praesertim in rebus, quas parum intelligat. Comparare potest illud Persii Sat. 4. extre-

ΗΡ. καὶ μὴν ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται.
ΔΙ. δειπνεῖν με δίδασκε.
ΞΑ. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.
ΔΙ. ἀλλ' ὥσπερ ἕνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων
ἦλθον, κατὰ σὴν μίμησιν, ἵνα μοι τοὺς ξένους
τοὺς σοὺς φράσειας, εἰ δοίμην, οἵσι σὺ
ἔχρω τόθ', ἡνίκ' ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον,
τούτους φράσον μοι, λιμένας, ἀρτοπώλια,
πορνεῖ', ἀναπαύλας, ἐκτροπὰς, κρήνας, ὁδοὺς,
πόλεις, διαίτας, πανδοκευτρίας, ὅπου
κόρεις ὀλίγιστοι.
ΞΑ. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.
ΗΡ. ὦ σχέτλιε, τολμήσεις γὰρ ἰέναι καὶ σύ γε;
ΔΙ. μηδὲν ἔτι πρὸς ταῦτ', ἀλλὰ φράζε τῶν ὁδῶν,
ὅπως τάχιστ' ἀφιξόμεθ' εἰς ᾅδου κάτω·
καὶ μήτε θερμὴν, μήτ' ἄγαν ψυχρὰν φράσῃς.
ΗΡ. φέρε δή, τίν' αὐτῶν σοι φράσω πρώτην, τίνα;
μία μὲν γάρ ἐστιν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου,
κρεμάσαντι σαυτόν.
ΔΙ. παῦε· πνιγηρὰν λέγεις.

ma: *Tecum habita.* S.: καὶ τοῦτο παρὰ τὸ ἐν Ἀνδρομάχῃ· μὴ τὸν ἐμὸν οἶκει νοῦν· ἐγὼ γὰρ ἀρνίσω. Non leguntur haec hodie in ista tragoedia.

106. ἀτεχνῶς. ἀντὶ τοῦ ὅλως, καὶ συνόλως etc. S. — „ἀτεχνῶς, ἁπλῶς, καθόλου. vid. Ammon.“ Br.

107. δειπνεῖν με δ. τοῦτο γὰρ ἐπίστασαι, ἐκεῖνο δ' οὔ. ταῦτά με, φησὶ, δίδασκε, καὶ μὴ κρῖνε τραγῳδίας. ὅτι ἀδηφάγος ὁ Ἡρακλῆς. S. — περὶ — λόγος. cf. 87.

111. ἐπὶ τὸν Κ. est *ad abducendum Cerberum*, de qua vi praepositionis ἐπὶ consilium indicantis vide praeter alios Fischer. Animadv. ad Weller. III, II. p. 243. R.

113. ἀναπ., mansiones. — κρήνας. γράφεται κρημνούς. ἐκτροπαὶ δὲ ἐκνεύσεις τῶν ὁδῶν, ὅπου τις ἐκτραπῆναι δύναται· διὰ τὸ ἐκτρέπεσθαι τῆς ὁδοῦ καὶ κρύπτεσθαι, ὅταν ταραχή τις γένηται τῶν νεκρῶν. ὅσα δὲ οἱ ὁδοιποροῦντες ἐκάνω τῆς γῆς εὑρίσκουσι κοῦ ὁδὸν, ταῦτα καὶ αὐτὸς ὀλόμενος καὶ ὑπὸ γῆν ἰὼν, ἐρωτᾷ περὶ τούτων. S.

115. κόρεις. nusquam gentium cimices plures infestioresque esse dicuntur quam in Graecia. cf. Plut. 541., Nub. 630 Bartholdy (*Reise nach Griechenland* S. 101.): „Der Gräuel übersteigt zuweilen alle Vorstellung. Es ist nicht möglich, heimtückischere Wanzen aufzufinden. In Athen hing G. sein Bett wie eine Hängmatte an der Decke auf“ u. s. w.

121. θράνους καὶ θρανίδια (θρανία Suid. v. θρανίον, ut monet Duckerus) τινὰ διφρία καὶ ὑποπόδια ἔλεγον (καὶ ἡ παρὰ τῷ ποιητῇ δὲ θρῆνυς), ἐφ' ὧν οἱ ἀπαγχόμενοι ἀρτῶσιν ἑαυτούς, ἀπολαυτίζοντες αὐτά. S.

122. πνιγ. qui se suspendunt, illi πνίγονται, *suffocantur* et *aestus* dicitur πνῖγος. dixerat autem, se

ΗΡ. ἀλλ' ἔστιν ἀτραπὸς ξύντομος τετριμμένη,
ἡ διὰ θυείας.
ΔΙ. ἆρα κώνειον λέγεις;
ΗΡ. μάλιστά γε.
ΔΙ. ψυχράν γε καὶ δυσχείμερον·
εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσι τἀντικνήμια.
ΗΡ. βούλει ταχεῖαν καὶ πάτάντη σοι φράσω;
ΔΙ. νὴ τὸν Δί', ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ.
ΗΡ. καθέρπυσόν νυν ἐς Κεραμεικόν.
ΔΙ. κἆτα τί;
ΗΡ. ἀναβὰς ἐπὶ τὸν πύργον τὸν ὑψηλὸν...
ΔΙ. τί δρῶ;
ΗΡ. ἀφιεμένην τὴν λαμπάδ' ἐντεῦθεν θεῶ,
κἄπειτ', ἐπειδὰν φῶσιν οἱ θεώμενοι

nolle θερμὴν ὁδὸν, *calidam, aestuosam viam.* Be.

123. σύντομος. ὅτι οὐ μόνον ἐπίτομον λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ σύντομον. τετριμμένην δὲ ἅμα μὲν ὡς ἐπὶ ὁδοῦ κατημαξευμένης· ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ ῥιβδοῦσθαι τὸ κώνειον. S. Scilicet semen cicutae terebatur, ut succus exprimeretur. vide Plin. H. N. 25, 13. et quos laudat Fischer. ad Plat. Phaed. cap. 65. p. 491, B.

125. ψυχράν γε κ. δ.. καὶ ὡς ἐπὶ ὁδοῦ ψυχρᾶς, καὶ ὅτι κατὰ ψύξιν φονεύει τὸ κώνειον. πήγνυσι δὲ, εἶπε, τἀντικνήμια· ἀπὸ τῶν ποδῶν γὰρ οὗτος ὁ θάνατος ἄρχεται, πρώτους αὐτοὺς καταψύχων, ὡς τοῦ ζωτικοῦ αἵματος περὶ τὴν καρδίαν συστελλομένου. S. cf. Plat. l. l. cap. 66. Plin. H. N. 25, 95., laudante Welckero: *Quos cnicae cicutae, incipiunt algere ab extremitatibus corporis.* Φάρμακον Athenis fuisse inter supplicia, vel ex Socratis et Phocionis historia novimus; cf. Xenoph. Hist. gr. 2, 3, 66.; in quem usum cicuta fere a tempore belli Peloponnesiaci adhibebatur, ut monuit G. G. S. Köpke in libro german. *Ueber Gesetzgebung der Griechen* p. 726.

127. κατάπτη. εὔτως Ἀττικοὶ (?) ἀντὶ τοῦ καταφορῆ. — S.

128. ad ὄντος βαδ. (h. e. apti ad iter pedestre faciendum) supplendum μον. B.

129. sequ. ἐς Κεραμεικόν. ἐπὶ τὸν πύργον. vid. sequens annotat.

131. ἀφ. τὴν λαμπάδα. τοὺς λαμπαδισκὰς ἀγῶνας. λαμπαδηδρομίαι δὲ γίνονται τρεῖς ἐν τῷ Κεραμεικῷ, Ἀθηνᾶς, Ἡφαίστου, Προμηθέως. Κεραμεικὸς δὲ τόπος Ἀθήνησιν, (Ceramicus urbanus sub Areopago, septentrionem versus: nam alius ejus nominis locus fuit extra urbem: vid. Meursii liber de duplici Ceramico.) ὅπου συνετίθεσαν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ ἐνιαυτὸν λαμπαδοῦχον ἀγῶνα. πρὸς δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ πύργον τινὰ ὑπάρχειν φασὶν etc. S. Pausan. 1, 30. ἐν Ἀκαδημείᾳ δέ ἐστι Προμηθέως βωμός· καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας (incensas in ara Cupidinis, quae erat pro foribus Academiae; cui deo et facem dedicabat victor, ut testatur grammaticus ap. Valck. Distr. Eurip. p. 157., ut monet Welckerus in interp. german. Ranarum p. 120.). τὸ δὲ ἀγώνισμα ὁμοῦ τῷ δρόμῳ φυλάξαι τὴν ὀξύδα ἔτι καιομένην ἐστίν· ἀποσβεσθείσης δὲ οὐδὲν ἔτι τῆς νίκης τῷ πρώτῳ, δευτέρῳ δὲ ἀντ' αὐτοῦ μίσθιον· εἰ δὲ

εἶναι, τόθ' εἶναι καὶ σὺ σαυτόν.
ΔΙ. ποῖ;
ΗΡ. κάτω.
ΔΙ. ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο.
οὐκ ἂν βαδίσαιμι τὴν ὁδὸν ταύτην.
ΗΡ. τί δαί;
ΔΙ. ἥνπερ σὺ τότε κατῆλθες.
ΗΡ. ἀλλ' ὁ πλοῦς πολύς.
εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἥξεις πάνυ ἄβυσσον.
ΔΙ. εἶτα πῶς γε περαιωθήσομαι;
ΗΡ. ἐν πλοιαρίῳ τυννουτωῒ σ' ἀνὴρ γέρων
ναύτης διάξει, δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών.

μηδὲ τούτῳ καίοιτο, ὁ τρίτος ἐστὶν ὁ κρατῶν· εἰ δὲ καὶ πᾶσιν ἀποσβεσθείη, οὐδείς ἐστιν, ὅτῳ καταλείπεται ἡ νίκη. cf. 1026. Monet Conz., hinc proverbii loco dici *lampada tradere* pro finiendo seu desistendo. Lucret. 2, 78. *Inque brevi spatio mutantur secla animantum, Et quasi cursores vitai lampada tradunt.*

133. εἶναι. ἀντὶ τοῦ ἀφεῖναι τοὺς δρομεῖς. — S. alterum εἶναι valet ἕς, infinitivo usurpato pro imperativo, sicut passim.

134. ἐγκεφ. θρίω δύο, cerebri mei quantum duo ficus folia capiunt. „— Citatur hic locus in Scholl. ad Equ. 951., ubi inter varias vocabuli θρίον pro *condimentis* significationes ea quoque traditur: ἐγκέφαλος μετὰ γάρου καὶ τυροῦ σκευαζόμενος καὶ ἑλισσόμενος ἐν φύλλοις συκῆς." Sp. „Noch ist füllen die Griechen Reiss in Weinblätter. Ukerts Gem. von Griechenland." *Welcker.*

135. τί δαί; *quid igitur?* quidnam aliud scire vis? vid. Herm. ad Viger. not. 346.

137. λίμνην μεγ. Acherusiam.

138. ita codd. praeter unum Reg., a Br. collatum, et Parisinum, quem in usum nostrum evolvit Donndorfius; nec expungere ausim τό γε, quod fecit Br., cum significationem augeat adverbii, ut sit *quomodo quidem, quomodo demum.* vide B. ad h. l. et Reisig. ad Soph. Oed. Col. p. 323. etiam numeri versus ea particula vividiores redduntur et κωμικώτεροι.

139. τυνν. συνάγων τοὺς δακτύλους καὶ τὴν παλάμην κοιλάνας φησὶν ἀντὶ τοῦ μικρῷ. — φοβεῖ δὲ αὐτὸν, ἐπίτηδες σμικρύνων τὸ πλοῖον. S.

140. δύ' ὀ. μ. λαβών. οὐχ ὡς τοῦτο λαμβάνοντος, ἀλλὰ πρὸς τὸν δικαστικὸν μισθὸν, ὅτι δύο ὀβολῶν ἦν. — ὕστερον δὲ ἦν τριώβολον, τοῦτο τῶν στρατηγῶν κολακείας χάριν προστιθέντων. — S. Allusio ad judicum Athen. mercedem, aut eam, quae civibus in concione suffragia ferentibus dabatur. Non eadem fuit semper, sed diversis temporibus aucta vel imminuta est ab uno ad tres obolos; duorum obolorum tum fuisse videtur, quando editae fuerunt Ranae. Idcirco Charonti, quem ceteri omnes mythographi obolo contentum fuisse volunt, Comicus duobolon nauli nomine solvi fingit. *Br.* cf. 263., 1392., Sp. ad Nub. 865. et inprimis G. G. S. Köpkii librum utilissimum *Ueber Gesetzgebung u. s. w. der Griechen*, p. 627. sequ., 634. seqq. Notum est, litium judicandarum concionumque habendarum sponte

ΔΙ. φεῦ,
ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ' ὀβολώ!
πῶς ἠλθέτην κἀκεῖσε;
ΗΡ. Θησεὺς ἤγαγε.
μετὰ ταῦτ' ὄφεις καὶ θηρί' ὄψει μυρία
δεινότατα.
ΔΙ. μή μ' ἐκπλήττε, μηδὲ δειμάτου·
οὐ γάρ μ' ἀποτρέψεις.
ΗΡ. εἶτα βόρβορον παχύν,

cupidissimos Athenienses, postquam etiam mercedem istam instituisset Pericles (cf. 353.) fere id solum studuisse, itaque et rei privatae et publicae curam abjecisse; quam socordiam passim Arist. exagitat, praesertim in Vespis iisque fabulis, quas politicas appelles κατ' ἐξοχήν: quales Manso in dissertatione germ. (*Charaktere der vornehmsten Dichter aller Nazionen — oder Nachträge zu Sulzers Theorie der schönen Künste*, 7. Th. S. 113 — 168.) numerat *Acharnenses*, *Equites*, *Pacem*, *Lysistratam*; quibus comoediis adjungit velut alteram classem *Vespas*, *Aves* et *Concionatrices*, non de certis illas eventis scriptas, ut istas superiores, sed in quibus generatim civitatis vitia atque incommoda reprehendantur; ab utrisque autem sejungit alias, quas haud inepte litterarias vocari existimat, ut quae poëtas, inprimis tragicos, philosophosque, in his Socratem, perstringant; quo referendae sunt *Nubes*, *Thesmophoriazusae*, *Ranae*; denique seorsum a ceteris tractat *Plutum*, in qua fabula, proxime ad mediae Graecorum comoediae indolem accedente, id agitur, ut ostendatur, fortunam coeco arbitrio dispertiri bona sua, melioremque fore omnium conditionem, si veritatis illa leges sequatur et justitiae. Istam igitur, quam dixi, Atheniensium levitatem, litibus concionibusque inhiantium, Bacchus ridens exclamat: *φεῦ, ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ' ὀβολώ!*

142. ἤγαγε dixit eadem metapho-

ra, qua ἠλθέτην. sed Theseum induxisse illud naulum apud Inferos, quis tradidit? quis de hoc audivit unquam? nisi id voluit, institutum esse propter ausum Pirithoi, cum Proserpinam rapturus adiit Inferos: ne quis scilicet in posterum tam facile trajiciat paludem Acherusiam, sed naulo solvendo deterreatur, si forte minus nummatus accesserit. Id significans, nisi fallor, Schol.: Θησεὺς ἤγαγε, inquit, ὅτι κατῆλθε μετὰ Πειρίθου εἰς Ἀΐδωνέα, ἁρπάσαι βουλομένου τὴν Κόρην [τῆς Δήμητρος Περσεφόνην]. quod addit, ἢ διὰ τὸ θητεύειν τὸν Χάρωνα διαπορθμεύοντα, ad aliam olim lectionem pertinere videtur, hanc ὁ θὴς εἰσήγαγε, ut ipse Charon auctor fuisse dicatur nauli istius instituendi, ne gratis laboraret. sed hoc nihil habet salis Comici. quare perstandum esse censeo in vulgata scriptura, existimandumque potius, Theseum dici, cum Periclem intelligat Aristophanes, mercedis judiciariae inventorem, Theseo multis rebus persimilem. — frustra Br. Θησ. ἐφ' ἤγαγε. — Elbing. ἤγαγεν.

143. Paris. ὄφις.

145. παχὺν Brunckii codex et Bavaricus, ceteri πολύν, quae videtur esse interpretatio. παχὺν etiam ipse Br. et alii nonnulli. πολὺν legitur 157. Sp.: βόρβ. πολύν. Quod e scitis Graecorum theologiae dicitur, juxta quam scelerati et qui, nondum eorum mysteriis initiati, fato erant functi, in luto ac stercore jacere in Inferis credebantur. Plato de postremis in

καὶ σκῶρ ἀείνων· ἐν δὲ τούτῳ κειμένους,
εἴ που ξένον τις ἠδίκησε πώποτε,
ἢ παῖδα κινῶν τἀργύριον ὑφείλετο,
ἢ μητέρ' ἠλόησεν, ἢ πατρὸς γνάθον
ἐπάταξεν, ἢ 'πίορκον ὅρκον ὤμοσεν,
ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο.

ΔΙ. νὴ τοὺς θεοὺς ἐχρῆν γε πρὸς τούτοισι κεἰ
τὴν πυῤῥίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου.

Phaed. p. 81. t. 1. (c. 13. ad quem locum cf. Fischer. p. 290. et Moshem. ad Cudworth. t. 2. p. 1049. fuit autem illa Orphica sententia, h. e. ex antiquissimo philosophemate de Inferis repetita. B.): ὅτι, ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται etc.

146. σκώρ. (sic, neque aliter vett. edd.) κόπρον. gloss. Victor. ea voce Sp. usum esse monet Epicharmum, Aristophane antiquiorem, versu de scaro pisce ap. Athen. 8. p. 319., τῶν οὐδὲ τὸ σκῶρ θεμιτὸν ἐκβαλεῖν θεοῖς. idem fecit Strattis Atalanta, ut S. annotavit. Dantius, monente Welckero, Inferorum 18, 103. seqq., adulatores in merdam detrusos finxit. — ἀείνων Attice (vide Bekkeri Anecd. 1. p. 22, 16. et p. 347.) Elmsl. in *Edinburgh Rev.* fasc. 37. p. 73., Buttmann. uber. gr. gr. I. p. 250., Dindorf. libri ἀεὶ νῶν.

149. ἠλόησεν, ad normam Atticismi, Br. secundum Valck. ad Ammon. t. 2. p. 21., idque habent Suidae codd. Leidensis atque Oxon. vulgo libri ἠλοίησεν, ἠλλοίησεν etc. gloss. Br. Victor. ἠλοίησεν. ἔτυψεν. Voss: *Wer die Mutter abgedroschen.* cf. 267.

151. Μορσίμου. τραγῳδίας καὶ οὗτος ποιητής, καὶ ψυχρός. ἔστι δὲ Φιλοκλέους υἱός. ἦν δὲ ὀφθαλμῶν ἰατρὸς ἀγαθός. ἦν δὲ καὶ σμικρός. υἱὸν δὲ ἔσχεν Ἀμφιδάμαντα. S. H. Vossius: „Homer kennt noch kein Todtengericht. Nach Hesiod, als der Glaube an künftige Vergeltung herrschend ward, fabelte man eine doppelte Abtheilung im Hades, die eine von der Okeanosinsel *Elysion* benannt, die andre vom Titanenkerker *Tartaros*. In den Tartaros kamen die Lasterhaften, die Aristofanes, mystischen Vorstellungen sich fügend, als *Ungeweihete* nimt: nach Elysion die Frommen, oder, wie Herakles sagt, die *Geweiheten*. Jene staken im Schlamm; diese verkehrten mit den Göttern (vid. not. ad 158.) und genossen an ihren Gastmahlen einen ewigen Wonnerausch." cf. J. A. L. Wegscheideri disput. de Graecorum mysteriis etc. p. 69., quosque ibi laudat, Heynium Excurss. 10., 13. ad Virg. Aen. 6., pagg. 339. seqq., 849. seqq., et P. E. Müllerum libro de hierarchia etc., qui liber prodiit Havniae 1803., et inprimis Creuzeri *Symbolik und Mythologie.*

153. Κινησίας διθυραμβοποιός, ὃς ἐποιήσατο πυῤῥίχην. — ἄλλως. ὁ Κιν. ἐπραγματεύσατο κατὰ τῶν Κωμικῶν, ὡς εἶεν ἀχορήγητοι. ἦν δὲ καὶ τὸ σῶμα ὀκνηρὸς καὶ κατασκελετευκώς. — ἦν δὲ Θηβαῖος, μελοποιὸς κάκιστος, ὃς ἐν τοῖς χοροῖς ἐχρῆτο πολλῇ κινήσει (?). S. hoc postremum quidem ex nomine ejus fictum esse videatur. ceterum πυῤῥίχη antiquum genus est saltationis, quod Cinesias molli ac ridiculo quodam cantu instruxit. saepius hominem et hic nostrum et alii, praesertim Comici, sugillarunt. vide, monentibus viris doctis, infra vers. 1364., Av. 1373. seqq., Plat. Gorg. 502. A., Athen. l. 12. p. 551., ubi inter macilentos, qui legati ἀφ' ἑκάστης τέχνης ad Inferos mittuntur, Cinesiam proficisci facit Aristoph. Γηρυτάδῃ.

ΗΡ. παῖδός τις, ἢ 'δελφίδιον;
ΔΙ. οὐκ ἔχω φράσαι·
ὅμως γε μέντοι σοι δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ.
ἦδη ποτ' ἐπεθύμησας ἐξαίφνης ἔνους;
ΗΡ. ἔνους; βαβαιὰξ, μυριάκις γ' ἐν τῷ βίῳ.
ΔΙ. ἆρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφὲς, ἢ ἑτέρᾳ φράσω;
ΗΡ. μὴ δῆτα περὶ ἔνους γε· πάνυ γὰρ μανθάνω.
ΔΙ. τοιουτοσὶ τοίνυν με δαρδάπτει πόθος
Εὐριπίδου, καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος·
κοὐδεὶς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐχ
ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον.
ΗΡ. πότερον εἰς ᾅδου κάτω;
ΔΙ. καὶ νὴ Δί', εἴ τί γ' ἔστιν ἔτι κατωτέρω.
ΗΡ. τί βουλόμενος;
ΔΙ. δέομαι ποιητοῦ δεξιοῦ·
οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί.

62. ἔνους. δοκρίον πεφιτευθ(?) ὡς ἀδηφάγον δὲ τὸν Ἡρακλέα παμφδοῦσι. τὸ δὲ ἔνους εἶδος ἀθάφας. οἱ δὲ ἀνδρεῖοι καὶ πρὸς τὰς μάχας θαυμασταὶ (athletas dicit, quorum velut princeps Hercules: vide Böttigeri Andeutungen zur Archaeologie, 1. Abtheil. S. 135., et de victu athletico interpp. Celsi 4, 6. extremo.) ἔνους ἐσθίουσιν, ὡς συντελοῦν αὐτοῖς πλεῖστα, ὡς οἱ περὶ ταῦτα δεινοὶ λέγουσι. S. De voracitate Herculis vide infra 512. seqq., Eurip. Alc. 727. seqq., Theocrit. 24, 135., aliosque veteres, ea de re laudatos Athenaeo 10. p. 411, B.

63. ita Bareae. 34. et Paris. vulgo abest γ'.

64. ἑτέρᾳ ὁδῷ. ita Bentl., Reisig. Conject. in Aristoph. p. 108., Seidler. de vera. dochm. p. 388.; idque monstrat multorum librorum vett. scriptura ἢ 'τέρα, perperam Küster, et Br. ἕτερα. S.: δι-δάσκω σοι, ὡς ἐρῶ, ὑποβαλών σοι τὸν ἔρωτα τοῦ ἔνους. ἢ ἄλλῳ τινὶ ὑποδείγματι φράσω; ἔστι δὲ ἡμιστίχιον ἐξ Εὐριπίδου. Quae mihi viderentur esse verba Euripidis, literis diductioribus significavi, idemque faciam in sequentibus, ubicunque hic noster Tragicorum loca profert. Quod verba ἢ ἑτέρᾳ (vel ἕτερα) φράσω pro Euripideis habuerunt, fugit eos ratio, ut in quibus verbis nihil insit, quod cavillari potuerit Aristophanes; sed vocabulum σαφὴς satis frequenter usurpat ille Tragicus, pariter ac τὸ σοφός: similique joco Bacchus 1372. ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.

66. δαρδ. figurate et ridicule dictum est. Athen. 8. p. 365., laudante Sp.: ἐπὶ τῶν ἀπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθιόντων τὸ δάψαι καὶ τὸ δαρδάψαι.

68. τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν. vide Matth. gr. gr. §. 601. etc.

71. Bonum poëtam tragicum quaerit Bacchus, ut cuius in festis vernalibus (Διονύσια τὰ κατ' ἄστυ dictis) ludi publici ederentur, malis fabulis haud contaminandi.

72. Εὐριπίδου ἐξ Οἰνέως (fragm. 2. in ed. Musgrav.)· σὺ δ' ὦ δ' ἔρημος ξυμμάχων ἀπόλλυσαι· Οἱ μὲν γὰρ κ.τ.λ. S. εἰσὶν, sunt, vivunt. sic εἶναι et οὐκ εἶναι dici solet apud Graecos; quem modum loquendi et Latini et aliae gentes

ΗΡ. τί δ'; οὐκ Ἰοφῶν ζῇ;
ΔΙ. τοῦτο γάρ τοι καὶ μόνον
ἔτ' ἐστὶ λοιπὸν ἀγαθὸν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα·
οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' οὐδ' αὐτὸ τοῦθ' ὅπως ἔχει.
ΗΡ. εἶτ' οὐχὶ Σοφοκλέα, πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου,
μέλλεις ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν;
ΔΙ. οὐ, πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντ', ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον,
ἄνευ Σοφοκλέους ὅ τι ποιεῖ, κωδωνίσω.

imitantur. vide, quos laudat doctissimus Bährius, interpp. S. Matthaei 2, 18., Eurip. Hipp. 335., Muncker. ad Hygin. c. 139.

73. *Ἰοφῶν υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης, ὃς δόκησιν παρεῖχεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρῆτο ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. εἰσήγαγε δέ ποτε Σοφοκλῆς ἐν δράματι τὸν Ἰοφῶντα φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐκτείμησαν* etc. S. de hac quidem narratione vid. vita Sophoclis, ed. nostrae vol. 1. p. 6., collatis iis, quae annotavimus ad Oedipi Colon. argumentum Victorianum, vol. 2. p. 125. sequ. — Rursum Schol.: *τοῦτο — ἀγαθόν. ἠγωνίστηο γὰρ καὶ ἐνίκησε λαμπρῶς ἔτι ζῶντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. διὸ ἀμφιβάλλει, μήποτε Σοφοκλέους εἴη.* cf. sequentia.

75, 6. *ὅπως ἔχει. εἴτε αὐτοῦ δηλονότι τὰ ποιήματα, εἴτε τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Σοφοκλέους. τοιαύτη γὰρ περὶ αὐτοῦ τοὺς πολλοὺς δόξα κατεῖχε. πρότερον δὲ τῇ ἡλικίᾳ, ἢ τιμιώτερον. ἦν γὰρ ὁ Σοφ. Αἰσχύλου μὲν ἔτεσιν ἐκτὰ νεώτερος, Εὐριπίδου δὲ πρεσβύτερος κδ'.* S. Falsa haec postrema; nec melius rem gessit *βιογράφος* Sophoclis: vide edit. nostram Vol. 1. p. 2. ceterum recte S. verbum *πρότερον* interpretatur *τιμιώτερον*, siquidem non veterem aliquem poëtam quaerit Bacchus, sed bonum, *δεξιὸν* (71.), qualis fuit Sophocles.

76. *εἶτ' οὐχὶ Σοφοκλέα.* minus usitatus in metro iambico proceleusmaticus. quare vereor, ne scribendum sit, auctore Bentlejo, *οὐ Σοφοκλέα*, alterum versiculi pedem incipiente *τῷ Σοφ.*, ut solent nomina similia: vide 79., 86., et quae alia hujus rei exempla profert Reisig. Conject. in Aristoph. p. 62. sequ. similiter ap. Euripidem Phoen. 460. libri fere habent *οὐχὶ περιπλοκάς*, sed in MS. Laud. legitur *οὐ περιπλ.*, numero *τραγικωτέρῳ*. saepius haec confusa. quod quidam *τρισυλλάβως* pronunciari jubent *τὸ Σοφοκλέα*, non mihi magis placet quam Reisigio.

78, 9. *κωμῳδεῖται γὰρ Ἰοφῶν ὁ υἱὸς Σοφοκλέους, ὡς τὰ τοῦ πατρὸς λέγων. οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τῷ ταῖς τοῦ πατρὸς τραγῳδίαις ἐπιγράφεσθαι κωμῳδεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τῷ καὶ ψυχρὸς καὶ μακρὸς εἶναι. τὸ δὲ κωδωνίσω, ὅτι τινὰ τῶν ὀρνέων δοκιμάζεται τῷ τοῦ κώδωνος ψόφῳ. καὶ τοὺς ἵππους οὕτω ἐδοκίμαζον, εἰ ψοφοδεεῖς εἶεν, ἢ εἰ θόρυβον ὑπομένειν δύναιντο (δύναιντο), μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν· καὶ τοὺς ὄρτυγας. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σωθρῶν· ἐπεὶ οὕτω δοκιμάζουσι διακρούοντες. τινὲς δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν φυλάκων. Δημήτριος γάρ φησιν, ὅτι κατὰ τὰς φυλακὰς, εἰ ἐγρηγόρασι, κώδωσι διεσήμαινον, ὅπως ἂν φθάνωσιν. βέλτιον δὲ τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀγγείων· τὰ δὲ ἄλλα ἐσχεδίασται.* S. Gl. in C *δοκιμάσω· ἐκ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων.* Bene. infra 676. numorum mentio *κεκωδωνισμένων*. inepta in meo cod. glossa *διακηρύξω*. hinc verbale *κωδωνιστός*. In Lysistr. 486. *πρᾶγμα ἀκωδώνιστον, res inexplorata. Ex Br.* I. H. Vos-

κἄλλως ὁ μὲν γ' Εὐριπίδης, πανοῦργος ὤν,
καὶ ξυναποδρᾶναι δεῦρ' ἐπιχειρήσειεν ἄν·
ὁ δ' εὔκολος μὲν ἐνθάδ', εὔκολος δ' ἐκεῖ.

ΗΡ. Ἀγάθων δὲ ποῦ 'στιν;

ΔΙ. ἀπολιπών μ' ἀπῴχεται,
ἀγαθὸς ποιητής, καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις.

ΗΡ. ποῖ γῆς ὁ τλήμων;

ΔΙ. ἐς μακάρων εὐωχίαν.

ΗΡ. ὁ δὲ Ξενοκλέης;

ΔΙ. ἐξόλοιτο, νὴ Δία!

sius: *Nein, bin ich Iofon, da er jetzt allein mir stehn, Was ohne Sofokles Er vermag, ausforsch' am Klang.*

80. „Praetereaque," inquit Bacchus, „Euripides quidem, quae est ejus audacia, vel non arcessitus huc mecum aufugere conaturus est; sed alter (Soph.) commodus hic fuit (apud Superos), commoduseque illic est," ut dubium sit, an interieri lucem velit. Sane Sophocles cecinit Oedip. Col. 1148. *μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον· τὸ δ', ἐπὴν φανῇ. Βῆναι κεῖθεν, ὅθεν περ ἥκει, πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα.* K.: „εὔκολος, i. e. *simplex, facilis et commodus amicis.* Thomas Mag. (p. 387. Bern.) εὔκολος, ὁ ἀφελὴς καὶ ἕτοιμος εἰς ὅπερ ἂν τις αὐτῷ χρήσασθαι βούλοιτο. subjicit deinde hunc ipsum locum Arist." cf. 345. etc.

83. Ἀγάθων. οὗτος, τραγικὸς ποιητής, ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο. S. Fuit formosus, facilis, dives, et qui bene acciperet, ut testantur Plato Symposio et Protagora p. 220, E., Plut. Sympos. 3, 1. p. 645, D., Athen. 5. princ. cf. Thesmoph. 29. seqq. Aelian. V. H. 2, 21.; 13, 4, ubi Euripides eum amasse dicitur, Schol. et interpp. ad 84., et inprimis clarissimum F. A. Wolfium introductione in Platonis Symposion pagg. XLIV. seqq.

84. ποθ. τοῖς φίλοις. τοῖς σοφοῖς. οὗτος δὲ ὁ Ἀγάθων κωμῳδοποιός (imo τραγῳδοποιός: vide Schol. ad 83. et Wolf. l. l.) τοῦ Σωκράτους διδασκάλου, ἀγαθὸς ὢν τρόπον καὶ τὴν τραπέζαν λαμπρός. καί φασιν, ὅτι Πλάτωνος συμπόσιον ἐν δεῖπνον αὐτοῦ γέγραπται, πολλῶν ἅμα φιλοσόφων ἐν αὐτῷ κατακλιθέντων. S. Quod ad fabulas ejus attinet, laudantur eae quidem plus semel ab Aristotele libro περὶ Ποιητ. (cf. Fabric. Bibl. gr. 2, 19. vol. 1.), sed affectatus fuisse fertur et inprimis antithetorum studiosissimus. Aelianus V. H. 14, 13.: Πολλοῖς καὶ πολλάκις χρῆναι τοῖς ἀντιθέσεως ὁ Ἀγάθων. ἐπεὶ δέ τις, οἷον ἐπανορθούμενος αὐτόν, ἐβούλετο περιαιρεῖν αὐτὰ τῶν ἐκείνου δραμάτων, εἶπεν, Ἀλλὰ σύ γε, γενναῖε, λέληθας σεαυτὸν, τὸν Ἀγάθωνα ἐκ τοῦ Ἀγάθωνος ἀφανίζων. οὗτος ἐκάμα ἐπὶ τούτοις ἐκείνοις, καὶ ἦστο τὴν αὐτοῦ τραγῳδίαν τανῦν εἶναι. cf. annot. ad Thesmoph. 60. Hominem suo modo ornavit et fabulae Milesiae, quam ejus nomine inscriptam edidit celeberrimam, accommodavit Wielandius.

85. ἐς μακ. εὐωχίαν. quasi etiam apud deos convivaturus. Schol. ἢ ὡς περὶ τετελευτηκότος λέγει, ὡσανεὶ περὶ τὰς μακάρων νήσους (hoc recte, si quid video.)· ἢ ὅτι Ἀρχελάῳ τῷ βασιλεῖ μέχρι τελευτῆς μετὰ ἄλλων πολλῶν συνῆν ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ μακάρων εὐωχίαν ἔφη τὴν ἐν βασιλείοις· τοῦτο δὲ καρ' ὑπόνοιαν.

86. Ξενοκλέης 4. Paris., Br. etc.

ΗΡ. Πυθάγγελος δέ;
ΞΑ. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος,
ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὑτωσὶ σφόδρα.
ΗΡ. οὔκουν ἕτερ' ἔστ' ἐνταῦθα μειρακύλλια,
τραγῳδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μυρία,
Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα;
ΔΙ. ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα,
χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης,
ἃ φροῦδα θᾶττον, ἢν μόνον χορὸν λάβῃ,

S.: Ξενοκλῆς. υἱὸς Καρκίνου Ξενοκλῆς κωμῳδεῖται ὡς ἄξεστος ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἀλληγορικὸς etc. cf. Vesp. extr., Thesmoph. 175., 447. sequ. et ibi S.

87. Πυθ. τραγῳδίας ποιητὴς μοχθηρὸς καὶ ἄσημος. ὁ Ξανθίας δὲ ὑπομνησθεὶς Πυθαγγέλου φησὶν, ὅτι οὐ φροντίζετέ μου, καὶ ταῦτα Πυθαγγέλου μνημονεύοντες. καλῶς δὲ καὶ πικρῶς ἔδειξεν, ὡς δοῦλος, τὸ προκείμενον. S. Nihil hic video facetiarum; sed dolet Xanthias, sibi tam diu adstandum esse cum tanto onere, nec ullam sui rationem habere istos garrientes. secum autem haec servulus, quae longiorum sermonum magis magisque pertaesus saepius repetit, tandemque injussu sarcinam deponit 160.

90. πλεῖν. cf. 18.

91. Ait Eustathius p. 1226, 13., ex iis, quae augendi vim habent, alia esse communia, alia vero joci atque elegantiae causa a poëtis usurpari, velut cum Aristoph. h. l. dicat πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα, et Alexis, alium κρείττονα esse altero ἡμέρας δρόμῳ, quae a locis contra naturam translata sunt. add. Casaub. ad Athen. p. 63. et 800. — *Ex Duckero.* Nub. 430., Be. et Br. monentibus: τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον. — S.: λαλ. πολυλογώτερα. εἰς τοῦτο γὰρ Εὐριπίδης ἐκακίζετο.

92. ἐπιφ. τὰ ἐπικείμενα τοῖς μεγάλοις βότρυσι βοτρύδια etc. S. Hesych. quoque ap. Sp.: ἐπιφυλλίδες· βοτρύδια. cf. Schneideri lex. gr. h. v. Welcker.: *Nachlesetrauben.* — στωμύλματα, *garritus*, ut cum Sidonio loquar, *Plauderei*, *Schnack*, laudantur haec nonnunquam in amoribus (vide Anthol. Palat. V, 149., 171., Tat. Jacobs. p. 192, 13.); in poëtis, praesertim tragicis, vituperantur. ceterum res dicta pro persona, sicut passim.

93. χελ. μουσεῖα. παρὰ τὰ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδου· πολὺς δ' ἐνεῖρπε κισσὸς, εὐφυὴς κλάδος, Χελιδόνων μουσεῖα. ἀντὶ τοῦ βάρβαρα καὶ ἀσύνετα. καὶ γὰρ παροιμία ἐπὶ τῶν βαρβάρων καὶ πολυλόγων καὶ ἐπαχθῶν ἐστι ταττομένη. τοιοῦτον γὰρ τὸ χελιδόνων γένος, πλέον διὰ τὸ πολὺ τῆς ᾠδῆς ἀνιῶν τοὺς ἀκούοντας ἢ διὰ τὸ μέλος εὐφραῖνον. — S. cf. 638., Blomfield. ad Aeschyl. Agam. 1017. etc.

94. ἃ φροῦδα. ἀφανῆ ὑπὸ τῆς χαρᾶς. S. K.: „Est elegantissima phrasis Attica bene notanda, cujus sensus est: *qui incredibili gaudio gestiunt*. proprie: *qui subito in aërem discedunt*, prae levitate nimirum animi. Sunt enim quidam homines adeo ventosi et leves, ut eos quaelibet gloriola et vana etiam honoris species pene ultra nubes illico efferat.“ Similiter Duckerus, secundum S.: „quasi dicas, prae gaudio eos nescire, ubi sint, evanescere.“ Frischlinus: *statim evanidi*, incertum quo sensu. K. quidem atque Duckerus vellem alia quaedam exempla ejus usus, quem dicunt,

ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ Τραγῳδίᾳ·
γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὕροις ἔτι,
ζητῶν ἄν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λάκοι.
ΗΡ. πῶς γόνιμον;
ΔΙ. ὡδὶ γόνιμον, ὅστις φθέγξεται
τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον·
αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα,
ἢ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὀμόσαι καθ' ἱερῶν,
γλῶτταν δ' ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενὸς.
ΗΡ. σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει;
ΔΙ. καὶ μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι.
ΗΡ. ἦ μὴν κόβαλά γ' ἐστὶν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ.
ΔΙ. μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἔχεις γὰρ οἰκίαν.

protulissent: nam quod apud Euripidem legitur Med. 685. et Androm. 72. φροῦδον εἶναι εἴς τι sive ἐπί τι figurate significat πρόθυμον εἶναι. quare rectius, ni fallor, Welckerus: *Die gleich vorbei sind*, et I. H. Vossius: *Die gleich dahin sind* etc. Br.: „χορὸν λαμβάνειν dicebantur scenici poëtae, quibus locupletes cives choragi munere fungentes (vid. Petit. de Leg. Att. p. 351.) chorum instruebant, sumtusque suppeditabant omnes producendo dramati. vide interpp. ad Equ. 513. ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη. Exilibus racemulis, succo carentibus, comparatos adolescentulos illos, qui, nondum maturo ingenio, tragoediae componendae se pares esse rentur, Bacchus ait statim *arescere, evanescere*, si, accepto choro, semel tantum in tragoediam minxerint: [Pers. Sat. 6, 73. *patriciae* immejat *vulvae*.] necdum enim sunt adeo validi, ut cum ea rem habere possint eo successu, quo gaudere solent οἱ γόνιμοι. — Sic de comoedia Equ. 517. πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν ὀλίγοις χαρίσασθαι."

99. παρακεκ. ὑψηλὸν, βλάσφημον, (?) παράδοξον, ἀσύνηθες. S. *tale quid insolentius et audacius dictum*. Synesius Dione p. 40. ed. Petav. ὅταν τι παρακεκινδυνευμένον καὶ νεανικὸν προενέγκηται. Longin. 32, 3. εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερόν τι λέξαι. *Ex. K.*

100. Εὐριπίδου (vet. Schol. Σοφοκλέους) ἐκ Μελανίππης· ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρ', οἴκησιν Διός. χρόνου πόδα. ἐξ Ἀλεξάνδρου (recte vet. S. Ἀλεξάνδρας·) καὶ χρόνου πρόβαινε ποῦς (vet. S. πόδα). *S. Ravenn.* cf. 304.

102. ταῦτα ἐξ Ἱππολύτου Εὐριπίδου (576.) ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. S. cf. Thesm. 278.

103. καὶ — μαίνομαι. ἀλλὰ πλέον ἢ μαίνομαι ἐπ' αὐτῷ· τουτέστιν ὑπερβαλλόντως μοι ἀρέσκει. *Ex. S.* cf. 704.

104. κόβαλλα (sic). κακοῦργα καὶ ἀνελεύθερα Δίδυμος κατεστωμυλμένα, ἀπατητικὰ, καὶ κακοβούλους κοβάλλους (954.) S. cf. Schneider. lex. gr. v. κόβαλος. nostrates verbo sensuque simili dicunt *Koboldstreiche*.

105. Frischlin.: *Ne tu habites meum animum: nam propriam habes domum*. h. e., Conzie interprete: *Nicht meine Meinung kümmre dich! urtheil' für dich*. Herculem pro se sentire ac cogitare vetat Bacchus, praesertim in rebus, quas parum intelligat. Comparare potest illud Persii Sat. 4. extre-

ΗΡ. καὶ μὴν ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται.
ΔΙ. δειπνεῖν με δίδασκε.
ΞΑ. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.
ΔΙ. ἀλλ' ὥνπερ ἕνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων
ἦλθον, κατὰ σὴν μίμησιν, ἵνα μοι τοὺς ξένους
τοὺς σοὺς φράσειας, εἰ δεοίμην, οἵσι σὺ
ἔχρω τόθ', ἡνίκ' ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον,
τούτους φράσον μοι, λιμένας, ἀρτοπώλια,
πορνεῖ', ἀνακάμπτας, ἑκτροπὰς, κρήνας, ὁδοὺς,
πόλεις, διαίτας, πανδοκευτρίας, ὅπου
κόρεις ὀλίγιστοι.
ΞΑ. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.
ΗΡ. ὦ σχέτλιε, τολμήσεις γὰρ ἰέναι καὶ σύ γε;
ΔΙ. μηδὲν ἔτι πρὸς ταῦτ', ἀλλὰ φράζε τῶν ὁδῶν,
ὅπως τάχιστ' ἀφιξόμεθ' εἰς ᾅδου κάτω·
καὶ μήτε θερμὴν, μήτ' ἄγαν ψυχρὰν φράσῃς.
ΗΡ. φέρε δὴ, τίν' αὐτῶν σοι φράσω πρώτην, τίνα;
μία μὲν γάρ ἐστιν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου,
κρεμάσαντι σαυτόν.
ΔΙ. παῦε· πνιγηρὰν λέγεις.

ma: *Tecum habita.* S.: καὶ τοῦτο παρὰ τὸ ἐν Ἀνδρομάχῃ· μὴ τὸν ἐμὸν οἶκει νοῦν· ἐγὼ γὰρ ἀρκέσω. Non leguntur haec hodie in ista tragoedia.

106. ἀτεχνῶς. ἀντὶ τοῦ ὅλως, καὶ συνόλως etc. S. — „ἀτεχνῶς, ἁπλῶς, καθόλου. vid. Ammon." Br.

107. δειπνεῖν με δ. τοῦτο γὰρ ἐπίστασαι, ἐκεῖνο δ' οὔ. ταῦτά με, φησὶ, δίδασκε, καὶ μὴ κρῖνε τραγῳδίας. ὅτι ἀδηφάγος ὁ Ἡρακλῆς. S. — περὶ — λόγος. cf. 87.

111. ἐπὶ τὸν K. est *ad abducendum Cerberum*, de qua vi praepositionis ἐπὶ consilium indicantis vide praeter alios Fischer. Animadv. ad Weller. III, II. p. 243. B.

113. ἀναπ., mansiones. — κρήνας. γράφεται κρημνούς. ἑκτροπαὶ δὲ ἐκνεύσεις τῶν ὁδῶν, ὅπου τις ἐκτραπῆναι δύναται· διὰ τὸ ἐκτρέπεσθαι τῆς ὁδοῦ καὶ κρύπτεσθαι, ὅταν ταραχή τις γένηται τῶν νεκρῶν. ὅσα δὲ οἱ ὁδοιποροῦντες ἐπάνω τῆς γῆς ὑρίσκουσι κοθ' ὁδὸν, ταῦτα καὶ αὐτὸς ὁλόμενος καὶ ὑπὸ γῆν εἶναι, ἐρωτᾷ περὶ τούτων. S.

115. κόρεις. nusquam gentium cimices plures iufestioresque esse dicuntur quam in Graecia. cf. Plut. 541., Nub. 630 Bartholdy (*Reise nach Griechenland* S. 101.): „Der Gräuel übersteigt zuweilen alle Vorstellung. Es ist nicht möglich, heimtückischere Wanzen aufzufinden. In Athen hing G. sein Bett wie eine Hängmatte an der Decke auf" u. s. w.

121. θράνους καὶ θρανίδια (θρανία Suid. v. θρανίον, ut monet Duckerus) τινὰ διφρία καὶ ὑποπόδια ἔλεγον (καὶ ἡ παρὰ τῷ ποιητῇ δὲ θρῆνυς), ἐφ' ὧν οἱ ἀπαγχόμενοι ἀρτῶσιν ἑαυτούς, ἀπελαυνίζοντες αὐτά. S.

122. πνίγ. qui se suspendunt, illi πνίγονται, *suffocantur* et *aestus* dicitur πνῖγος. dixerat autem, se

ΗΡ. ἀλλ' ἔστιν ἀτρακὸς ξύννομος τετριμμένη,
ἡ διὰ θυείας.
ΔΙ. ἆρα κώνειον λέγεις;
ΗΡ. μάλιστά γε.
ΔΙ. ψυχράν γε καὶ δυσχείμερον·
εὐθὺς γὰρ ἀποκήγνυσι τἀντικνήμια.
ΗΡ. βούλει ταχεῖαν καὶ κατάντη σοι φράσω;
ΔΙ. νὴ τὸν Δί', ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ.
ΗΡ. καθέρπυσόν νυν ἐς Κεραμεικόν.
ΔΙ. κἆτα τί;
ΗΡ. ἀναβὰς ἐπὶ τὸν πύργον τὸν ὑψηλὸν...
ΔΙ. τί δρῶ;
ΗΡ. ἀφιεμένην τὴν λαμπάδ' ἐντεῦθεν θεῶ,
κἄπειτ', ἐπειδὰν φῶσιν οἱ θεώμενοι

nolle θερμὴν ὁδὸν, *calidam, aestuosam viam*. Be.

123. σύντομος. ὅτι οὐ μόνον ἐπίτομον λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ σύντομον. τετριμμένην δὲ ἅμα μὲν ὡς ἐπὶ ὁδοῦ κατημαξευμένης· ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ φθίσεσθαι τὸ κώνειον. S. Scilicet semen cicutae terebatur, ut succus exprimeretur. vide Plin. H. N. 25, 13. et quos laudat Fischer. ad Plat. Phaed. cap. 65. p. 491, B.

125. ψυχράν γε κ. δ.. καὶ ὡς ἐπὶ ὁδοῦ ψυχρᾶς, καὶ ὅτι κατὰ ψύξιν φρονεῖ τὸ κώνειον. κήγνυσι δὲ, εἶπε, τἀντικνήμια· ἀπὸ τῶν ποδῶν γὰρ οὗτος ὁ θάνατος ἄρχεται, πρώτους αὐτοὺς καταψύχων, ὡς τοῦ ζωτικοῦ αἵματος περὶ τὴν καρδίαν συστελλομένου. S. cf. Plat. l. l. cap. 66. Plin. H. N. 25, 95., laudante Welckero: *Quos enim cicuta, incipiunt algere ab extremitatibus corporis*. Φάρμακον Athenis fuisse inter supplicia, vel ex Socratis et Phocionis historia novimus; cf. Xenoph. Hist. gr. 2, 3, 56.; in quem usum cicuta fere a tempore belli Peloponnesiaci adhibebatur, ut monuit G. G. S. Köpke in libro german. *Ueber Gesetzgebung der Griechen* p. 726.

127. κατάντη. οὕτως Ἀττικοὶ (?) ἀντὶ τοῦ κατωφερῆ. — S.

128. ad ὄντος βαδ. (h. e. apti ad iter pedestre faciendum) supplendum μου. B.

129. sequ. ἐς Κεραμεικόν. ἐπὶ τὸν πύργον. vid. sequens annotat.

131. ἀφ. τὴν λαμπάδα. τοὺς λαμπαδιστὰς ἀγῶνας. λαμπαδηδρομίαι δὲ γίνονται τρεῖς ἐν τῷ Κεραμεικῷ, Ἀθηνᾶς, Ἡφαίστου, Προμηθέως. Κεραμεικὸς δὲ τόπος Ἀθήνησιν, (Ceramicus urbanus sub Areopago, septentrionem versus: nam alius ejus nominis locus fuit extra urbem: vid. Meursii liber de duplici Ceramico.) ὅπου συντείλουν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ ἐνιαυτὸν λαμπαδοῦχον ἀγῶνα. πρὸς δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ πύργον τινὰ ὑπάρχειν φασὶν etc. S. Pausan. 1, 30. ἐν Ἀκαδημίᾳ δέ ἐστι Προμηθέως βωμός· καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας (incensas in ara Cupidinis, quae erat pro foribus Academiae; cui deo et facem dedicabat victor, ut testatur grammaticus ap. Valck. Diatr. Eurip. p. 157., ut monet Welckerus in interp. german. Ranarum p. 120.). τὸ δὲ ἀγώνισμα ὁμοῦ τῷ δρόμῳ φυλάξαι τὴν ὅδὸν ἔτι καιομένην ἐστίν· ἀποσβεσθείσης δὲ οὐδὲν ἔτι τῆς νίκης τῷ πρώτῳ, δευτέρῳ δὲ ἀντ' αὐτοῦ μέτεστιν· εἰ δὲ

εἶναι, τόθ' εἶναι καὶ σὺ σαυτόν.
ΔΙ. ποῖ;
ΗΡ. κάτω.
ΔΙ. ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο.
οὐκ ἂν βαδίσαιμι τὴν ὁδὸν ταύτην.
ΗΡ. τί δαί;
ΔΙ. ἥνπερ σὺ τότε κατῆλθες.
ΗΡ. ἀλλ' ὁ πλοῦς πολύς.
εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἥξεις πάνυ ἄβυσσον.
ΔΙ. εἶτα πῶς γε περαιωθήσομαι;
ΗΡ. ἐν πλοιαρίῳ τυννουτωῒ σ' ἀνὴρ γέρων
ναύτης διάξει, δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών.

μηδὲ τούτῳ καίοιτο, ὁ τρίτος ἐστὶν ὁ κρατῶν· εἰ δὲ καὶ πᾶσιν ἀποσβεσθείη, οὐδείς ἐστιν, ὅτῳ καταλείπεται ἡ νίκη. cf. 1026. Monet Conz., hinc proverbii loco dici *lampada tradere* pro finiendo seu desistendo. Lucret. 2, 78. *Inque brevi spatio mutantur secla animantum, Et quasi cursores vitai lampada tradunt.*

133. εἶναι. ἀντὶ τοῦ ἀφεῖναι τοὺς δρομεῖς. — S. alterum εἶναι valet ἓξ, infinitivo usurpato pro imperativo, sicut passim.

134. ἐγκεφ. θρίω δύο, cerebri mei quantum duo ficus folia capiunt. „— Citatur hic locus in Scholl. ad Equ. 951., ubi inter varias vocabuli θρίον pro *condimentis* significationes ea quoque traditur: ἐγκέφαλος μετὰ γάρου καὶ τυροῦ σκευαζόμενος καὶ ἑλισσόμενος ἐν φύλλοις συκῆς." Sp. „Noch izt füllen die Griechen Reiss in Weinblätter. Ukerts Gem. von Griechenland." *Welcker.*

135. τί δαί; *quid igitur?* quidnam aliud scire vis? vid. Herm. ad Viger. not. 346.

137. λίμνην μεγ. Acherusiam.

138. ita codd. praeter unum Reg., a Br. collatum, et Parisinum, quem in usum nostrum evolvit Donndorfius; nec expungere ausim τὸ γὲ, quod fecit Br., cum significationem augeat adverbii, ut sit *quomodo quidem*, *quomodo demum*. vide B. ad h. l. et Reisig. ad Soph. Oed. Col. p. 323. etiam numeri versus ea particula vividiores redduntur et κωμικώτεροι.

139. τυνν. συνάγων τοὺς δακτύλους καὶ τὴν παλάμην κοιλάνας φησὶν ἀντὶ τοῦ μικρῷ. — φοβεῖ δὲ αὐτὸν, ἐπίτηδες σμικρύνων τὸ πλοῖον. S.

140. δύ' ὀ. μ. λαβών. οὐχ ὡς τοῦτο λαμβάνοντος, ἀλλὰ πρὸς τὸν δικαστικὸν μισθὸν, ὅτι δύο ὀβολῶν ἦν. — ὕστερον δὲ ἦν τριώβολον, τοῦτο τῶν στρατηγῶν κολακείας χάριν προστιθέντων. — S. Allusio ad judicum Athen. mercedem, aut eam, quae civibus in concione suffragia ferentibus dabatur. Non eadem fuit semper, sed diversis temporibus aucta vel imminuta est ab uno ad tres obolos; duorum obolorum tum fuisse videtur, quando editae fuerunt Ranae. Idcirco Charonti, quem ceteri omnes mythographi obolo contentum fuisse volunt, Comicus duobolon nauli nomine solvi fingit. *Br.* cf. 263., 1392., Sp. ad Nub. 865. et inprimis G. G. S. Köpkii librum utilissimum *Ueber Gesetzgebung u. s. w. der Griechen*, p. 627. sequ., 634. seqq. Notum est, litium judicandarum concionumque habendarum sponte

ΔΙ. φεῦ,
ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ' ὀβολώ!
πῶς ἠλθέτην κἀκεῖσε;
ΗΡ. Θησεὺς ἤγαγε.
μετὰ ταῦτ' ὄφεις καὶ θηρί' ὄψει μυρία
δεινότατα.
ΔΙ. μή μ' ἐκπλήττε, μηδὲ δειμάτου·
οὐ γάρ μ' ἀποτρέψεις.
ΗΡ. εἶτα βόρβορον παχύν,

cupidissimos Athenienses, postquam etiam mercedem istam instituisset Pericles (cf. 353.) fere id solum studuisse, itaque et rei privatae et publicae curam abjecisse; quam socordiam passim Arist. exagitat, praesertim in Vespis iisque fabulis, quas politicas appelles κατ' ἐξοχήν: quales Manso in dissertatione germ. (*Charaktere der vornehmsten Dichter aller Nazionen — oder Nachträge zu Sulzers Theorie der schönen Künste*, 7. Th. S. 113 — 168.) numerat *Acharnenses*, *Equites*, *Pacem*, *Lysistratam*; quibus comoediis adjungit velut alteram classem *Vespas*, *Aves* et *Concionatrices*, non de certis illas eventis scriptas, ut istas superiores, sed in quibus generatim civitatis vitia atque incommoda reprehendantur; ab utrisque autem sejungit alias, quas haud inepte litterarias vocari existimat, ut quae poëtas, inprimis tragicos, philosophosque, in his Socratem, perstringant; quo referendae sunt *Nubes*, *Thesmophoriazusae*, *Ranae*; denique seorsum a ceteris tractat *Plutum*, in qua fabula, proxime ad mediae Graecorum comoediae indolem accedente, id agitur, ut ostendatur, fortunam coeco arbitrio dispertiri bona sua, meliorem-que fore omnium conditionem, si veritatis illa leges sequatur et justitiae. Istam igitur, quam dixi, Atheniensium levitatem, litibus concionibusque inhiantium, Bacchus ridens exclamat: φεῦ, ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ' ὀβολώ!

142. ἤγαγε dixit eadem metaphora, qua ἠλθέτην. sed Theseum induxisse illud naulum apud Inferos, quis tradidit? quis de hoc audivit unquam? nisi id voluit, institutum esse propter ausum Pirithoi, cum Proserpinam rapturus adiit Inferos: ne quis scilicet in posterum tam facile trajiciat paludem Acherusiam, sed naulo solvendo deterreatur, si forte minus nummatus accesserit. Id significans, nisi fallor, Schol.: Θησεὺς ἤγαγε, inquit, ὅτι κατῆλθε μετὰ Πειρίθου εἰς Ἀΐδωνέα, ἁρπάσαι βουλομένου τὴν Κόρην [τῆς Δήμητρος Περσεφόνην]. quod addit, ἢ διὰ τὸ θητεύειν τὸν Χάρωνα διαπορθμεύοντα, ad aliam olim lectionem pertinere videtur, hanc ὁ Θὴς εἰσήγαγε, ut ipse Charon auctor fuisse dicatur nauli istius instituendi, ne gratis laboraret. sed hoc nihil habet salis Comici. quare perstandum esse censeo in vulgata scriptura, existimandumque potius, Theseum dici, cum Periclem intelligat Aristophanes, mercedis judiciariae inventorem, Theseo multis rebus persimilem. — frustra Br. Θησ. ἐφ' ἥγαγε. — Elbing. ἤγαγεν.

143. Paris. ὄφις.

145. παχὺν Brunckii codex et Bavaricus, ceteri πολὺν, quae videtur esse interpretatio. παχὺν etiam ipse Br. et alii nonnulli. πολὺν legitur 157. Sp.: βόρβ. πολύν. Quod e scitis Graecorum theologiae dicitur, juxta quam scelerati et qui, nondum eorum mysteriis initiati, fato erant functi, in luto ac stercore jacere in Inferis credebantur. Plato de postremis in

καὶ σκῶρ ἀείνων· ἐν δὲ τούτῳ κειμένους,
εἴ που ξένον τις ἠδίκησε πώποτε,
ἢ παῖδα κινῶν τἀργύριον ὑφείλετο,
ἢ μητέρ' ἠλόησεν, ἢ πατρὸς γνάθον
ἐπάταξεν, ἢ 'πίορκον ὅρκον ὤμοσεν,
ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο.
ΔΙ. νὴ τοὺς θεοὺς ἐχρῆν γε πρὸς τούτοισι κεἰ
τὴν πυῤῥίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου.

Phaed. p. 81. t. 1. (c. 13. ad quem locum cf. Fischer. p. 290. et Mosheim. ad Cudworth. t. 2. p. 1049. fuit autem illa Orphica sententia, h. e. ex antiquissimo philosophemate de Inferis repetita. B.): ὅτι, ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται etc.

146. σκώρ. (sic, neque aliter vett. edd.) κόπρον. gloss. Victor. ea voce Sp. usum esse monet Epicharmum, Aristophane antiquiorem, versu de scaro pisce ap. Athen. 8. p. 319., τῶν οὐδὲ τὸ σκῶρ θεμιτὸν ἐκβαλεῖν θεοῖς. idem fecit Strattis Atalanta, ut S. annotavit. Dantius, monente Welckero, Inferorum 18, 103. seqq., adulatores in merdam detrusos finxit. — ἀείνων Attice (vide Bekkeri Anecd. 1. p. 22, 16. et p. 347.) Elmsl. in *Edinburgh Rev.* fasc. 37. p. 73., Buttmann. uber. gr. gr. I. p. 250., Dindorf. libri ἀεὶ νῶν.

149. ἠλόησεν, ad normam Atticismi, Br. secundum Valck. ad Ammon. t. 2. p. 21., idque habent Suidae codd. Leidensis atque Oxon. vulgo libri ἠλοίησεν, ἠλλοίησεν etc. gloss. Br. Victor. ἠλοίησεν. ἔτυψεν. Voss: *Wer die Mutter abgedroschen.* cf. 267.

151. Μορσίμου. τραγῳδίας καὶ οὗτος ποιητής, καὶ ψυχρός. ἔστι δὲ Φιλοκλέους υἱός. ἦν δὲ ὀφθαλμῶν ἰατρὸς ἀγαθός. ἦν δὲ καὶ σμικρός. υἱὸν δὲ ἔσχεν Ἀμφιδάμαντα. S. H. Vossius: „Homer kennt noch kein Todtengericht. Nach Hesiod, als der Glaube an künftige Vergeltung herrschend ward, fabelte man eine doppelte Abtheilung im Hades, die eine von der Okeanosinsel *Elysion* benannt, die andre vom Titanenkerker *Tartaros.* In den Tartaros kamen die Lasterhaften, die Aristofanes, mystischen Vorstellungen sich fügend, als *Ungeweihete* nimt: nach Elysion die Frommen, oder, wie Herakles sagt, die *Geweiheten.* Jene staken im Schlamm; diese verkehrten mit den Göttern (vid. not. ad 158.) und genossen an ihren Gastmahlen einen ewigen Wonnerausch." cf. J. A. L. Wegscheideri disput. de Graecorum mysteriis etc. p. 69., quosque ibi laudat, Heynium Excurss. 10., 13. ad Virg. Aen. 6., pagg. 339. seqq., 349. seqq., et P. E. Müllerum libro de hierarchia etc., qui liber prodiit Havniae 1803., et inprimis Creuzeri *Symbolik und Mythologie.*

153. Κινησίας διθυραμβοποιὸς, ὃς ἐποιήσατο πυῤῥίχην. — ἄλλως. ὁ Κιν. ἐπραγματεύσατο κατὰ τῶν Κωμικῶν, ὡς εἶεν ἀχορήγητοι. ἦν δὲ καὶ τὸ σῶμα ὀκνηρὸς καὶ κατασκελετευκώς. — ἦν δὲ Θηβαῖος, μελοποιὸς κάκιστος, ὃς ἐν τοῖς χοροῖς ἐχρῆτο πολλῇ κινήσει (?). S. hoc postremum quidem ex nomine ejus fictum esse videatur. ceterum πυῤῥίχη antiquum genus est saltationis, quod Cinesias molli ac ridiculo quodam cantu instruxit. saepius hominem et hic noster et alii, praesertim Comici, sugillarunt. vide, monentibus viris doctis, infra vers. 1364., Av. 1373. seqq., Plat. Gorg. 502, A., Athen. l. 12. p. 551., ubi inter macilentos, qui legati ἀφ' ἑκάστης τέχνης ad Inferos mittuntur, Cinesiam proficisci facit Aristoph. Γηρυτάδῃ.

ΗΡ. ἐντεῦθεν αὐλῶν τίς σε περίεισιν πνοή,
ὄψει τε φῶς κάλλιστον, ὥσπερ ἐνθάδε,
καὶ μυρρινῶνας, καὶ θιάσους εὐδαίμονας
ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ κρότον χειρῶν πολύν.
ΔΙ. οὗτοι δὲ δὴ τίνες εἰσίν;
ΗΡ. οἱ μεμυημένοι...
ΞΑ. νὴ τὸν Δί', ἔγωγ' οὖν ὄνος ἄγων μυστήρια·
ἀτὰρ οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον.
ΗΡ. οἵ σοι φράσουσ' ἁπαξάπανθ', ὧν ἂν δέῃ·
οὗτοι γὰρ ἐγγύτατα παρ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν
ἐπὶ ταῖσι τοῦ Πλούτωνος οἰκοῦσιν θύραις.
καὶ χαῖρε πόλλ', ὦ 'δελφέ.
ΔΙ. νὴ Δία καὶ σύ γε
ὑγίαινε. σὺ δὲ τὰ στρώματ' αὖθις λάμβανε.
ΞΑ. πρὶν καὶ καταθέσθαι;
ΔΙ. καὶ ταχέως μέντοι πάνυ.
ΞΑ. μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἀλλὰ μισθωσαί τινα
τῶν ἐκφερομένων, ὅστις ἐπὶ τοῦτ' ἔρχεται.
ΔΙ. ἐὰν δὲ μὴ ἔχω;
ΞΑ. τότε μ' ἄγειν.
ΔΙ. καλῶς λέγεις·

154. Descriptio vitae beatorum ap. Inferos, de qua vidd. Homerus Odyss. 4, 563. seqq., Pindar. Thren. 1. ed. Thiersch. vol. 2. p. 230., Virg. Aen. 6, 638. seqq. Tibull. 1, 3., Cic. de Fin. 5, 19. aliique. cf. 422. seqq.

156. μυρρ. quorum myrtetorum in his beatorum ap. Inferos campis inde fit hic quoque mentio, quod myrti coronis redimerentur initiati etc. *Sp.* cf. 320. B.: voc. θίασοι a sodalitatibus Bacchi (vide quos laudat Böttiger. Archäol. Mus. 1. p. 92.) ad quaevis alia sodalitia transfertur.

157. ἀνδρ., γυν. asyndeton, quo fere utuntur Graeci in hoc genere, ut annotavit K., laudans Soph. Antig. 997. (ἀνδρῶν, γυναικῶν, σοῖς δόμοις κωκύματα) et Lycophron. Alex. 683. (ἀνδρῶν, γυναικῶν, εἰδότα ξυνουσίας). cf. 207. etc.

158. οἱ μεμ. λόγος γὰρ ἐκφέρει παρ' Ἀθηναίοις, ὡς ὁ τὰ μυστήρια διδαχθεὶς μετὰ τὴν ἐνθένδε τελευτὴν θείας ἠξιοῦτο τιμῆς. διὸ καὶ πάντες πρὸς τὴν μύησιν ἔσπευδον. S.

159. ὄνος ἀ. μυστ. τοῖς μυστηρίοις ἐξ ἄστεος εἰς Ἐλευσῖνα διὰ τῶν ὄνων φέρουσι τὰ εἰς τὴν χρείαν· ὅθεν ἡ παροιμία, διὰ τὸ κακόπαθεῖν μάλιστα τοὺς ὄνους ἀχθοφοροῦντας. ὡς ἂν οὖν ὅμοιόν τι πάσχων διὰ τὸ πιέζεσθαι τῷ ἐπικειμένῳ ἄχθει, τὴν παροιμίαν μίγνυσι. S. Xanthias haec secum, dein sarcinas abjicit. B.

164. χαῖρε etiam mortuis, et iis, qui ad Inferos descendunt, dici monet B. secundum Biagi Monum. gr. Mus. Nan. pagg. 282., 287. His dictis Hercules intus domum suam se recipit.

166. πρὶν κ. κατ. ridicule, quia vixdum deposuit onus.

169. hanc lectionem, a S. commemoratam, et nos olim probavi-

καὶ γάρ τινες ἐκφέρουσι τουτονὶ νεκρόν.
οὗτος, σὲ λέγω μέντοι, σὲ τὸν τεθνηκότα·
ἄνθρωπε, βούλει σκευάρι' εἰς ᾅδου φέρειν;
ΝΕ. πόσ' ἄττα;
ΔΙ. ταυτί.
ΝΕ. δύο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς;
ΔΙ. μὰ Δί', ἀλλ' ἔλαττον.
ΝΕ. ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ.
ΔΙ. ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνι', ἵνα ξυμβῶ τί σοι.
ΝΕ. εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμὰς, μὴ διαλέγου.
ΔΙ. λάβ' ἐννέ' ὀβολούς.
ΝΕ. ἀναβιώην νυν πάλιν!
ΞΑ. ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος! οὐκ οἰμώξεται;
ἐγὼ βαδιοῦμαι.
ΔΙ. χρηστὸς εἶ καὶ γεννάδας.
χωρῶμεν ἐπὶ τὸ πλοῖον.
ΧΑ. ὠὸπ, παραβαλοῦ.
ΞΑ. τουτὶ τί ἔστι;
ΔΙ. τοῦτο λίμνη, νὴ Δία,
αὕτη 'στιν, ἣν ἔφραζε, καὶ πλοῖόν γ' ὁρῶ.
ΞΑ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, κἄστι γ' ὁ Χάρων οὑτοσί.
ΔΙ. χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων!

mus in Lectt. Aristoph., et in ordinem recepit Dindorfius in ed. hujus fabulae, quae Lipsiae excusa est a. 1824. vulgo, crasi perdura, ἐὰν δὲ μῆ ὑρω, vel similiter. — ἄγειν p. ἄγε.

173. αττα. vid. Matth. gr. gr. indice, h. v.

174. ὑπ. ὑμεῖς τ. ὁ. *pergite vos hac via.* S.: — τὸ δὲ ὑπ. ὑμ. τῆς ὁ. ὁ νεκρός φησι πρὸς τοὺς νεκροφόρους. ὑπάγετε valet προάγετε, ut Theogn. 901. (921.) ed. Bekker. cf. Stephan. Thesaur. gr. l. t. 1. p. 90., Jacobs. ad Anthol. t. 10. p. 15.

175. ὦ δαιμ. cf. 44. ἵνα etiam Paris., quod merito admisit Dindorf. soloecum est, quod alii habent, ἐάν.

177. ἀναβ. νῦν. ὀχλούμενος ὑπ' αὐτῶν τοῦτο λέγει. ἐν ἤθει δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἡμῖν· οἷον ἀπολοίμην. — S. recte Dindorf. νυν p. νῦν.

178. σεμνὸς, *superbus, fastidiosus.* — οὐκ οἰμ.; *non plorabit? nonne me jubes eum deverberare?*

180. ἐλατικόν ἐστιν ἐπίφθεγμα τὸ ὠόπ. τὸ δὲ παραβαλοῦ ἀντὶ τοῦ ὅρμισον τῇ γῇ τὴν ναῦν. ἐν τῇ νηῒ δὲ ὁ Χάρων λέγει. (dicit remigi. cf. 262.) S. Voss.: *Ho, stop! angelegt!* Ho, stop! Ausruf beim Anlegen und Abstossen. cf. 208.

184. — ἢ οὕτω πιθανὸν ὑπονοεῖν, τρεῖς τοῦτο λέγοντας, ἀσπαζομένους τὸν Χάρωνα, Διόνυσον, Ξανθίαν, καὶ τὸν νεκρόν· δεῖ γὰρ ὑπονοῆσαι αὐτὸν βούλεσθαι συνεμβαίνειν αὐτοῖς. *Ex. S.* Placebat haec ratio Bentlejo, Br. certe mediam salutationem servo malebat tribui, sed non male Conz.: „Die dreifache Begrüssung, die der Dichter dem

185 ΧΑ. τίς εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν καὶ πραγμάτων;
τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον, ἢ 'ς ὄνον πόκας,
ἢ 'ς Κερβερίους, ἢ 'ς κόρακας, ἢ 'πὶ Ταίναρον;
ΔΙ. ἐγώ.
ΧΑ. ταχέως ἔμβαινε.
ΔΙ. ποῖ σχήσειν δοκεῖς;
ἐς κόρακας ὄντως;
ΧΑ. ναὶ μὰ Δία, σοῦ γ' εἵνεκα.

Poltron von Gott in den Mund legt, ist ein vortrefflicher natürlicher Zug. Dieser will seine Angst u. Verlegenheit hinter dieselbe verstecken, u. den Charon durch dieses übertriebne Zuvorkommen sich gewinnen." Fieri quoque potest, ut surdaster fingatur senex, qui ne ter quidem salutantem resalutet; quemadmodum servus vetulus in dramate musico Mozartii, inscripto *Die Entführung aus dem Serail*, ter appellatus ab adolescente Hispano, vix tandem respondet, non ille quidem surdus, sed, quae est ejus morositas, responso non dignatus Christianum; cum Charon recte non auribus modo, sed etiam oculis omnibusque membris captus fingatur, ut apud Inferos. tum primum χαῖρ', ὦ Χάρων leni voce pronunciandum est, altiore alterum, postremum altissima; quod ridiculum. — In verbis χαῖρε Χάρων paronomasiam inesse monuit Welckerus.

185. seqq. τοῦτο κηρύσσει ὁ Χάρων. ὡς τόπους δὲ καταλέγει. οὕτω γὰρ κηρύσσειν εἰώθασιν οἱ τὰς ναῦς ἔχοντες, ὅτε πρὸς ἑτέραν ἐκπλεύσειν μέλλουσι χώραν, ὡς ἂν ἀκούσαντες οἱ ἐκεῖθεν ἀποδημήσαντες τούτους μισθώσαιντο. κατὰ τὸ ἄνω οὖν ἔθος καὶ τὰ ἐν ᾅδου σχηματίζει. Λήθης δὲ πεδίον χωρίον διατετύπωκεν ἐν ᾅδου, ὡς καὶ τὸν Ἀυαίνου λίθον ἀπὸ τοῦ αὐαίνεσθαι τοὺς νεκροὺς καὶ ἀλίβαντας εἶναι. ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου καὶ τὸ ἀδύνατον τῶν καθ' ᾅδου δηλοῖ, τοῦ ἢ ἐς ὄνου πόκας· ἀδύνατον γὰρ πόκας ἀποκείρασθαι τῶν ὄνων. φαίνεται δὲ καὶ παροιμιώδες εἶναι ὄνου πόκος, τὸ ἄχρηστον· οὐδὲ γὰρ αἱ τοῦ ὄνου πόκες χρησιμεύουσιν. ἡ παροιμία δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ ἀνυποστάτων, παρόσον τὸν ὄνον ῥᾴστε πέξαι τις δύναται, οὔτε κάρσαι. λέγεται δὲ καὶ Ὄνου κείρεις ἐπὶ τῶν ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων. ἐν ᾧ τρόπῳ φαμὲν καὶ τὸ Χύτραν ποικίλλεις, καὶ Κόπρον ἀναθυμιᾷς. ἀνήνυτα δὲ καὶ τὰ ἐν ᾅδου. διὰ τοῦτο οὖν ὄνου πόκας ἀνέκλασε ποιητικῶς. S. ἢ 'ς ὄνου πόκας. εἰς τὸ μηδέν. gl. Victor. Significanter etiam fluvios Inferorum Acheronta, Pyriphlegethonta, Cocytum, Stygem, dici monet Welckerus ap. Homerum Odyss. 10, 513. seqq. aliosque.

187. Κερβ. τινὲς καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Odyss. 11, 14.) γράφουσιν ἐνθάδε (sic) Κερβερίων ἀντὶ τοῦ Κιμμερίων· ἢ μᾶλλον τοὺς Κιμμερίους φασί (imo φησί)· παίζει δὲ παρὰ τὸν Κέρβερον. — ἐς κόρακας. παίζει ἐντεῦθα εἰκὼν ἐς κορ. Ἀθήνησι γὰρ τόπος ἦν οὕτω καλούμενος, οὐχὶ ἐν ᾅδου. ἢ τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐκεῖσε ῥιπτόμενοι εἰς ἀπώλειαν ἤρχοντο. S. Ταίναρον. Laconicae promontorium, ubi putabatur esse descensus ad Inferos. Virg. 4. Georg. (467., ubi cf. interpp. Be.) *Taenarias etiam fauces, alta ostia Ditis.* Be.

188. sic meliores libri, Berglero aliisque probantibus. Solon fragm. 5, 65. πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδε, Ποῖ σχήσειν μέλλει, χρήματος ἐρχομένου. annotavit Be. σχήσειν vox nautica. Frischlin.: *quo cursum dirigas?*

189. εἵνεκα Paris., vett. edd.,

ἔμβαινε δή.
ΔΙ. παῖ, δεῦρο.
ΧΑ. δοῦλον οὐκ ἄγω,
εἰ μὴ ναυμάχησε τὴν περὶ τῶν κρεῶν.
ΞΑ. μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμιῶν.
ΧΑ. οὔκουν περιδρέξει δῆτα τὴν λίμνην τρέχων;
ΞΑ. ποῦ δῆτ' ἀναμενῶ;
ΧΑ. παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον,
ἐπὶ ταῖς ἀναπαύλαις.
ΔΙ. μανθάνεις;
ΞΑ. πάνυ μανθάνω.
οἴμοι κακοδαίμων, τῷ ξυνέτυχον ἐξιών;

Suid. in σοῦ γ' εἵνεκα. alii σοῦ γ' οὕνεκα, quod κακόφωνον. nimis praefracte Br. (ad Lysistr. 74.) et alii quidam viri docti, in his clarissimus B. ad Equ. 548., quemque laudat, Bastius ad Gregor. Cor. p. 898. sequ., formam istam Ionicam ab Atticis poëtis abjudicant, eum alia quaedam apud illos Ionica patienter ferant, Ammonioque auctore (p. 106. ed. Valck.) οὕνεκα sit ὅτι, εἵνεκα autem χάριν, quo hic opus est. cf. Fischer. ad Pluti versum 991. et inprimis censorem editionis Invernizz. in Ephemeridd. imiv. litt. anno 1794. editis. S.: σοῦ γ' εἵνεκα. παρόσον οὕτως εἰώθασι λέγειν οἱ ναῦται, ὡς χαριζόμενοι τῷ ἐπιβάτῃ. ridicule dixit σοῦ γ' εἵνεκα, *in tuam quidem gratiam*, qui Bacchum avecturus sit ἐς κόρακας.

191. εἰ — κρεῶν. h. e. *nisi liber est.* S.: τὴν περὶ Ἀργινουσῶν φησι ναυμαχίαν. ἦσαν γὰρ οἱ δοῦλοι τότε ναυμαχήσαντες περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἢ περὶ τῶν ἰδίων κρεῶν, τουτέστι σωμάτων. φησὶν οὖν, οἷον οὐ περὶ χρημάτων καὶ πατρίδος, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἰδίου σώματος· κρέας γὰρ τὸ σῶμα. — cf. annot. ad 33. κρέας dicitur Allantopola Equ. 419., 460. quod in aliquot libris legitur, περὶ τῶν νεκρῶν, vel π. τ. νεκρῶν σωμάτων, nihil prava est interpretatio.

192. ὀφθαλμιῶν, *lippiens*, quo vitio cognosci solent voraces et multibibi, qui abstinentia maxime curantur. heluonem igitur se esse Xanthias significat per jocam, ut Bacchi, τοῦ γάστρωνος (200.), servulum. cf. Welcker. p. 237.

193. *sic* pauci quidem MSS. (nam plurimi κύκλῳ habent pro τρέχων), sed vett. edd. tantum non omnes; quae lectio elegans est et ea, cui minus intellectae alteram istam facillimam suffecisse librarii videantur. minime autem inusitatum est, simplici verbo compositum addi ejusdem originis, velut, monente Be., hic noster Equ. 287. dixit κεκράξομαί σε κράζων. Eurip. Phoen. 1231. (1145.) ἦν μή με φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα, ubi vidd. Porson. et Schaefer., quorum hic verbo simplici initium actionis, composito finem significari putat. Ceterum libri οὐκοῦν — τρέχων, vel οὐκ. — κύκλῳ, affirmativa sententia, quod primus correxit B.

194. Αὐαίνου. ἀπὸ τοῦ αὔους τοὺς νεκροὺς εἶναι etc. S. cf. annot. ad 185.

196. τῷ ξυν. ἀντὶ τοῦ τίνι οἰωνῷ ξυνέτυχον, ἐξιὼν τῆς οἰκίας; S. Alludit ad superstitionem Graecorum, qui omina bona malave captabant ex iis, quae prima exeuntibus mane occurrebant. *Conz.* Abit nunc Xanthias. B.

ΧΑ. κάθιζ' ἐπὶ κώπην. — εἴ τις ἐπιπλεῖ, σπευδέτω. — οὗτος, τί ποιεῖς;

ΔΙ. ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ ἵζω 'πὶ κώπην, οἵπερ ἐκέλευσάς με σύ;

ΧΑ. οὔκουν καθεδεῖ δῆτ' ἐνθαδί, γάστρων;

ΔΙ. ἰδού.

ΧΑ. οὔκουν προβαλεῖ τὼ χεῖρε, κἀκτενεῖς;

ΔΙ. ἰδού.

ΧΑ. οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ἀλλ' ἀντιβὰς ἐλᾷς προθύμως;

ΔΙ. κἄτα πῶς δυνήσομαι, ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος ὤν, εἶτ' ἐλαύνειν;

ΧΑ. ῥᾷστ'· ἀκούσει γὰρ μέλη κάλλιστ', ἐπειδὰν ἐμβάλῃς ἅπαξ.

ΔΙ. τίνων;

ΧΑ. * βατράχων, κύκνων, θαυμαστά.

197. καθ. ἐπὶ κ. ἦγουν ἐπὶ τῷ μεταχειρίζεσθαι ταύτην· ὁ δὲ παρανοήσας ἐπάνω ταύτης ἐκάθισεν. Schol. C. Baccho dicit Charon. — εἴ τις ἐπιπλεῖ. i. e. εἴ τις ἐπιπλεύσει. aptissime usurpatum praesens in re, quae statim futura est (cf. 579.); neque insolens ille usus: vide grammaticos, et quos laudavimus cum alibi in annotatis ad Tragicos, tum ad Eurip. Med. 360. quae multis placuit conjectura εἴ τις ἔτι πλεῖ, est ea quidem facilis et verosimilis, saepius hisce voculis inter se permutatis; sed minime tamen necessaria. K.: Imitatur hic Charon morem nautarum, qui quum e portu soluturi sunt, clamore sublato hac de re monere solent eos, quibus animus est ad eadem loca, quo navis illa tendit, proficisci.

198. οὗτος, τί π.; alloquitur Charon Bacchum, quem super remo sedere videt. B.

200. sequ. ad remum sedere jubetur Bacchus atque remigare; sed ille ibi considet tantum et manus extendit, nihil operans. — S.: γάστρων. γαστρίμαργε. εἰσάγουσι γὰρ (intellige Comicos) τὸν Διόνυσον προγάστορα καὶ οἰδαλέον ἀπὸ τῆς ἀργίας καὶ οἰνοφλυγίας. — ἰδού. vox obedientis.

202. φλυαρ. ἔχων. notus pleonasmus: vide 477., Matth. gr. gr. §. 567. etc.

203. ἐλᾷς. fut. Atticum.

204. ἀθάλ. simile Menandri ἀθάλασσος ap. Athen. 4, 132., ut monet Be. cf. Porson. ad Eurip. Or. 613. (ἕως ὑφῆψε δῶμ' ἀνηφαίστῳ πυρί.) — ἀσαλ. is, qui Salaminiae pugnae non interfuerit, ut Conzius interpretatur.

205. μέλη. ad numerum remigare, signum dante κελευστῇ, seu portisculo, simulque ad tibiam τριηραύλου cantare solebant veteres nautae, sicut hodieque Siculi aut Veneti; quem cantum hic suo modo imitantur ranae paludis Acherusiae. vide Potteri Archaeol. 2. p. 311., Böttigeri *archaeol. Museum* 1. pagg. 66., 73., Blomfield. ad Aeschyl. Pers. 403., Bähr. ad Plut. Alcibiad. p. 230. sequ. etc.

206. ἐμβάλῃς. τὴν κώπην.

207. βατράχων, κύκνων. ridicule, quasi comparandis inter

ΔΙ. κατακέλευε δή.
ΧΑ. ὠόπ ὄπ, ὠόπ ὄπ.
ΒΑΤΡ. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c. μονοστ.
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ!
λιμναῖα κρηνῶν τέκνα, as., i. et cr.
ξύναυλον ὕμνων βοὰν
φθεγξώμεθ', εὔγηρυν ἐμὰν ἀοιδὰν, as., 2 i. h.
κοὰξ, κοὰξ, i.
ἣν ἀμφὶ Νυσήϊον Διὸς as., i. h. et i.
Διόνυσον ἐν Λίμναις ἰαχήσαμεν, alc.
ἡνίχ' ὁ κραιπαλόκωμος du. tr.

se ranis et cygnis, aliquanto verecundius hisce hirundines jungit Lucianus Ver. Hist. 2. §. 15. Quanquam videndum est, ne hic aliquid lateat. nam si revera dixit Charon, audituram esse Bacchum cantus cycnorum, quid est quod illorum cantuum ne vestigium quidem deprehenditur in sequentibus, sed nihil auditur praeter pessimum istud ranarum βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ? Sane hinc intelligas, unas significatas esse ranas, idque nomine ridiculo βατραχοκύκνων, i. e. cycnorum, qui speciem ranarum induerunt (*Froschschwäne*); quo commento cum malos poëtas generatim ridet noster, tum inprimis Phrynichum atque Platonem, et quicunque in certamen musicum descendere cum ipso audebant; id quod manifesto monstrant illa 255. τούτῳ γὰρ οὐ νικήσετε et quae sequuntur. cf. 216., 219. vox ficta, ut ἐκκοπίστανρος, καμηλοκάρδαλις, στρουθιοκάμηλος, aliaque non pauca, praesertim ap. ipsum Aristophanem; quam aliunde ignotam consentaneum fuit cito mutari.

207. κατ. δή. ipse κελευστὴς esse fingitur Charon, alio deficiente.

208. ὠόπ ὄπ. cf. 180. Voss.; *Ho stop! halloh!*

212. ξύναυλον. σύμφωνον.

213. εὔγηρυν ranarum sententia.

215. Διὸς Διόνυσον ἐν Λίμναις. (sic, non Λίμναισιν, ut vulgo, corrupto versu alcaïco.) λείπει παῖδα. ἀπὸ τῶν ἐαυτῶν δὲ λιμνῶν μεταφέρουσιν ἐπὶ τὸν ἐν Λίμναις Διόνυσον λεγόμενον. Λίμναι δὲ χωρίον τῆς Ἀττικῆς, (prope Athenarum arcem. *Sp.*) ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. Καλλίμαχος· — Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς. Νύσιος δὲ ὁ Διόνυσος τοῖς Ἰνδοῖς ὀνομάζεται ἀπὸ τῆς ἐν Ἰνδοῖς Νύσης· (imo a Thracia primum urbe cognomini, ut censet H. Vossius; cf. Moser. ad Nonni Dionys. p. 202.) οὐ μόνον δὲ Ἰνδοῖς, ἀλλὰ καὶ πᾶσι πρὸς ἀκτῖνα (i. e. orientalibus) ἔθνεσιν, ὥς φησι Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως βίῳ. κραιπαλόκωμος δὲ, κατὰ μετωνυμίαν, ὁ κατὰ μέθην γινόμενος ὕμνος. S. Hesych. Λιμναγενές. Λίμναι ἐν Ἀθήναις τόπος, ἀναπείμενος τῷ Διονύσῳ, ὅπου τὰ Λήναια ἤγετο. (add. Meursii Athenae Atticae [1624.] p. 149. seqq. B.) Erat autem Bacchi festum Λήναια appellatum idem, quod alio nomine dicebatur Ἀνθεστήρια, cujus dies 3. Χύτροι seu Χύτραι appellabatur, quo certabant poëtae, agebanturque fabulae. videat lector eruditam Ruhnkenii disput. in auctario Emendatt. ad Hesych. v. Διονύσια. — ἰαχήσαμεν verti debuit *cantare solemus* [nos ranae, i. e. mali poëtae scenici: vid. annot. ad 207.] quae frequens est istius aoristi significatio. *Br.* cf. argum. not. 16.

τοῖς ἱεροῖσι Χύτροισι
χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος. as., a. d. br. et i.

βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c.

ΔΙ. ἐγὼ δὲ τἀλγεῖν ἄρχομαι i. d.
τὸν ὄρρον, ὦ κοάξ, κοάξ.

ΒΑ. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c.

ΔΙ. ὑμῖν δ' ἴσως οὐδὲν μέλει. i. d.

ΒΑ. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c.

ΔΙ. ἀλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ κοάξ· i. d.
οὐδὲν γὰρ ἔστ' ἄλλ' ἢ κοάξ.

ΒΑ. εἰκότως γ', ὦ πολλὰ πράττων· t. d. c.
ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν εὔλυροί τε Μοῦσαι, as., cr. d. et i. h.
καὶ κεροβάτας Πὰν, ὁ καλαμόφθογγα παίζων, as., i. h. et an. ant.

218. *ταῖς ἱεραῖσι Χύτρῃσι* membr. (et ita Br.) Cod. 4. Reg. (E) magis etiam Ionice *τῇς ἱερῇσι Χύτρῃσι*. *Br.* Nomen hic S. Floralium (*Ἀνθεστηρίων*) dies ab ollis habuit, quia olla, coctis leguminibus plena, deo consecrabatur. B.

219. *ἐμὸν τέμενες. λέγουσι τὸ ἐν Λίμναις τοῦ Διονύσου ἱερόν· πρὸς δὲ τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτι ἐν λίμναις εἰσὶν οἱ βάτραχοι, Λίμναι δὲ καὶ τὸ ἱερόν.* S.

221, 2. *τἀλγεῖν.* i. e. *τὸ ἀλγεῖν*, quod dictum pro *ἀλγεῖν*: vid. Matth. gr. gr. §. 542. male Br, *δέ γ' ἀλγεῖν.* S.: *ὁ Διόν. λέγει δεινοκαθῶν ἐπὶ τῷ κωκηλατεῖν. — ὦ κοάξ, κοάξ. διὰ τὸ συνεχὲς αὐτῶν ἐπιφθέγμα παίζων λέγει.* (ridicule dicit *ὦ κοὰξ κοὰξ* pro *ὦ βάτραχοι.*) *ὄρρον δὲ τὸν λεγόμενον ταῦρον, τὸ μεταξὺ τῶν διδύμων.* (?) *Καλλίστρατος τὴν ὀσφῦν καὶ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Δίδυμος τὴν τραμὴν, οὐχ ὥς τινες τὸ ἰσχίον. ἔνθεν καὶ τὸ ὀρρωδεῖν, τὸν ὄρρον ἰδροῦν.* (? cf. Schneider. lex. gr. v. ὄρος.) etc.

226. *αὐτῷ κ. σὺν αὐτῷ κοάξ. Ὁμηρος· αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἀνδράσιν.* S. vid. Matth. gr. gr. §. 400, f.

228. ita Rav., Invern., Diadorf. vulgo: *εἰκότως ἔγωγ', ὦ π. πρ.*, metro incommodo et vix usitato. quidam libri, in his Paris., *εἰκ. σύ γ' ὦ π. πρ.* utrumque et *ἐγὼ* et *σὺ* interpretamenta esse putat B. S.: *ὦ π. πρ. ὦ πολυπραγμονῶν. ἢ ὅτι οὐχὶ κατὰ ἡσυχίαν ἀλγεῖ, ἀλλὰ χλευάζει αὐτούς· ἢ ὅτι καὶ εἰς ᾄδου ὑπέμεινεν ἐλθεῖν.* (hoc recte.) — *ὦ π. πρ.* de intempestiva curiositate, quum illa quis curat, quae nihil ad ipsum attinent. Herod. 5, 33. — *τί πολλὰ πρῆσσεις;* (cur tam es curiosus?) Eurip. Hipp. 785. (741.) *τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου. Ex Be.* cf. 702.

230. seqq. *κεροβ, — ἐπειδὴ χηλὰς ἔχειν δοκεῖ τράγου· διὸ καὶ αἰγιβότας καὶ τραγοβάμονα λέγουσι. — καλαμ. — ἐπεὶ σύριγγι ᾄδεται ὁ Πὰν, ἥτις ἐστὶν ἐκ καλάμων. δόγακος δὲ τοῦ λεπτοκαλάμου, μέλος ἀποτελοῦντος τῇ τοῦ ἀνέμου συγκρούσει. Ex S.* ita vocab. *ὑπολύριον* interpretatus, velut per nebulam verum vidisse videtur S.: nam sane *δόναξ ὑπολύριος* haud inepte intelligetur *δόναξ ἠχῶν ὑπὸ λύρας, calamus lyrae adsonans:* vid. Matth. gr. gr. §. 592, β. vehe-

προσεπιτέρπεται δ' ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων, as., 2 dm. h.
ἕνεκα δόνακος, ὃν ὑπολύριον ἔνυδρον ἐν λίμναις
τρέφω. t. t. c.
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c.
ΔΙ. ἐγὼ δὲ φλυκταίνας γ' ἔχω, i. d.
χὠ πρωκτὸς ἰδίεν πάλαι,
κἄτ' αὐτίκ' ἐγκύψας ἐρεῖ
βρεκεκεκὲξ κοὰξ, κοάξ. t. d. c.
ἀλλ', ὦ φιλῳδὸν γένος, as., i. et cr.
παύσασθε.
ΒΑ. μᾶλλον μὲν οὖν
φθεγξόμεθ', εἰ δή ποτ' εὐηλίοις as., ch. et cr. d.
ἐν ἁμέραισιν ἡλάμεσθα διὰ κυπείρου καὶ φλέω, i. t.
χαίροντες ᾠδῆς πολυκολύμβοις μέλεσιν, as., i. h. et cr. d.
ἦ, Διὸς φεύγοντες ὄμβρον, t. d. c.
ἔνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν
αἰόλαν ἐφθεγξάμεσθα πομφολυγοπαφλάσμασι. t. t. c.

menter friget, quod nonnullis placuit, *δόνακα ὑπολύριον* esse *μαγάδα*, *ponticulum*, *le chevalet*, *der Steg*, qui olim ex arundine fiebat.

232. *τρέφω, ἔχω.* frequens verbi significatio apud poëtas.

234. *φλυκτ. γ' ἔχω.* pustulas habet in lumbis, qui diu in duro transtro sederit.

236. per tropum quendam dicitur *ὁ πρωκτὸς ἐγκύψας ἐρεῖ* pro *ἐμοῦ ἐγκύψαντος* [incurvati ad remigandum] *ὁ πρ. ἐρεῖ. Ex Be.*

240. *εἰ δή π. εὐηλίοις. ὅτι ἐν τῷ χειμῶνι φοβούμενοι φεύγουσι καὶ ἀποσωπῶσιν· ἐν δὲ τῷ θέρει ἄφοβοί εἰσι.* S.

241. *ἡλάμεσθα. ἐκηδήσαμεν* etc. S. *κύπειρος* et *φλέως* sunt plantae aquaticae. *κύπειρος, κύπειρον, κυπειρὶς*, est *cyperus longus* Linn., *souchet*, *langes Cypergras*, quo pariter ac cypero fusco, qui et in nostris regionibus provenit, et cypero flavescente, equi aluntur apud Homerum. *φλέως* videtur esse *phleum*, *Lieschgras*, quae herba item in pratis pascuisque germanicis florere solet. sed dubitat Schneiderus in lex. gr., an sit potius *sagittaria* Linnaei, *Pfeilkraut*, plantae genus scirpo simile, cujus plantae duas hic terrarum novimus species, sagittariam sagittifoliam et heterophyllam. vide J. Billerbeckii Floram classicam et F. G. L. Succowii Floram Manhemiensem. Schol. quidem de *κυπείρῳ*, planta notissima, satis habet dicere, esse *εἶδος βοτάνης*. de *φλέῳ* autem: *φλέως*, inquit, *λοχμώδες φυτόν, οὗ μνημονεύει Θεόφραστος. πρόδηλον, ὅτι ποτάμιός ἐστι βοτάνη, ὡς βούτομον. διὸ καὶ τὸν κύπειρον προσέθηκεν, ὡς καὶ Θεόκριτος· ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον. μέμνηται αὐτοῦ καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ· πόθεν ἂν λάβοιμι βύσμα τῷ πρωκτῷ φλέων;* etc. quae planta ab aliis vocatur *φέως*, sive *ἱπποφέως*, et latine *spina fullonia*, *der weidenblättrige Sanddorn*. plura in hanc rem vide ap. Billerbeckium l. l. p. 289.

245. *αἰόλαν. ποικίλην.* gloss.

βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c.
ΔΙ. τουτὶ παρ' ὑμῶν λαμβάνω; i. d.
ΒΑ. δεινὰ γὰρ πεισόμεθα. cr. d.
ΔΙ. δεινότερα δ' ἔγωγ', ἐλαύνων εἰ διαῤῥαγήσομαι. t. t. c.
ΒΑ. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c.
ΔΙ. οἰμώζετ'· οὐ γάρ μοι μέλει. i. d.
ΒΑ. ἀλλὰ μὴν κεκραξόμεσθά γ', t. d. c.
ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν χανδάνῃ, δι' ἡμέρας t. t. c.

Victor. „χορ. αἰόλαν, *celerem choream*, πηδητικὴν, ut exponit Suidas.“ — *Br.* Audacius dictum est χορείαν φθέγγεσθαι pro cantando inter subsiliendum. *Ex. B.* — πομφ. ἐν φύσκαις ῥηγνυμέναις καὶ ἠχόν τινα ἀποτελούσαις. ἢ ἐν ταῖς δίναις τῶν ὑδάτων· πομφόλυγες γὰρ αἱ φλυκταινώδεις δῖναι. τοῦτο δέ φησιν, ἐπειδὴ τῶν ἐξ ὑετοῦ σταγόνων πιπτουσῶν ἐν τῷ πηγῶν ἢ λιμνῶν ὕδατι πομφόλυγες ἤτοι φύσκαι συνιστάμεναι αὐτίκα διαφθειρόμεναι ἦχον ἀποτελοῦσί τινα. S. possis etiam exponere σὺν πομφ., una cum strepitu cadentis bullientisque pluviae. Voss.: *unter Schaumaufboppelung.*

247. libri τουτὶ — λαμβάνω. inficete interpretatur S.: τὸ λέγειν βρεκεκεκὲξ παρ' ὑμῶν ἔμαθον. Frischlin. ad verbum, sed obscure: *Istuc a vobis aufero.* Br.: *hoc vobis eximam;* Voss.: *Diese Lust vertreib' ich euch!* quam vereor ut quisquam exprimat ex graecis sententiam. quare adscripsi signum interrogationis, ut λαμβάνω sit conjunctivus, hoc sensu: *hoc a vobis accipiam?* hoccine patiar, ut continuo accinendo τὸ βρεκεκεκὲξ me enicetis? Ad quod ranae ridicule: δεινὰ γὰρ πεισόμεθα, (εἰ μὴ λαμβάνεις) *alioqui male nobiscum agetur*, (nisi patieris), quasi durare non possint in palude sua, nisi infinite coaxent. Haec mutatio interpunctionis facillima est. recte enim Porsonus ad Eurip. Med. 1106.: „Nullam,“ inquit, „MSS. auctoritatem in hac parte habent, et pessime plerumque distinctiones collocant.“

248. ita Rav., recte: siquidem γὰρ index est intelligendae sententiae, quam significavi in praegressa annot.; quod genus ellipseos illustrat Markl. ad Eurip. Suppl. 298. (274.) vulgo libri δεινά γ' ἄρα, Br. e membr. δεινά γ' ἄρα, πεισ., εἰ σιγήσομεν, quae mutata codicum scriptura πεισόμεθα, scripsere πεισόμεσθα, quasi necesse sit, ut hic versiculus in formam trochaïci dim. redigatur. — Br. ex membr.:

— πεισόμεθα,
εἰ σιγήσομεν.

quae est mera interpretatio, neque illa omnino recta: vid. annot. ad 247.

249. ἐλαύνων. participium pro gerundio *remigando*, et ita fere verbum διαῤῥήγνυμι solet jungi participiis. *Duker.*

253. ἀμέτρως quidam MSS. ὁ φάρυγξ. S.: θηλυκῶς δὲ τὴν φάρυγγα λέγει. cf. Thom. Mag. v. λάρυγγα. ceterum haec vox utroque genere usurpatur. Euripides Cycl 201. πάρεστιν· ὁ φάρυγξ εὐτρεπὴς ἔστω μόνον. idem eadem fabula 342. εὐρείας φάρυγγος etc. „χανδάνῃ. Hesych. χανδάνειν, χωρεῖν, δέχεσθαι. hinc in vet. epigr. ap. Athen. 10. p. 436. (vid. Anthol. Palat. 3. p. 959.) χανδῆς κύλικος, juxta Casaub., de magno poculo, eoque ore hianti hausto“ etc. *Sp.* — δι' ἡμέρας. (toto die.) sic διὰ νυκτὸς, *tota nocte*, δι' ἔτους, *toto anno*, Vesp. 1053. *Be.*, qui laudat Athen. 7. p. 276. (εἶτα πῶς δειπνήσομεν τοσαῦτα δεῖπνα; ἴσως διὰ νυκτὸς, ὡς ὁ χαρίεις Ἀριστοφάνης ἐν Αἰολοσίκωνι εἶπεν, οὕτως λέγων σίονεὶ δι' ὅλης τῆς νυκτός.)

βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c.
255 ΔΙ. τούτῳ γὰρ οὐ νικήσετε. i. d.
ΒΑ. οὐδὲ μὴν ἡμᾶς σὺ πάντως. t. d.
ΔΙ. οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γε δή μ' οὐδέποτε· as., t. et cr. d.
κεκράξομαι γὰρ, κἂν με δέῃ, δι' ἡμέρας, i. tr.
ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοάξ, i. tr.
260 βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ. — t. d. c.
ἔμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς τοῦ κοάξ. i. tr.
ΧΑ. ὦ παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ.
ἔκβαιν', ἀπόδος τὸν ναῦλον.
ΔΙ. ἔχε δὴ τωβολώ.

257. sic major pars scriptorum et edd. vett. membr. Br. οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γ' ἔμ' οὐδεπώποτε, omisso δή, quod etiam in 4 aliis codd., iisque melioris notae, non habetur. sed vel forte neglectum esse potest, vel expunctum de industria, ut merus trochalcus versus effingeretur. similes asynarteti cum alibi reperiuntur, tum in hac ipsa scena 211., 229., 240., 242.

258. ita Br. secundum membr., cum soloece legeretur κἂν με δεῖ. In Rav. esse dicitur δῇ, in Veneto δῆ: quo permotus Dindorfius dedit δῇ, subjunctivi formam contractam, quam etiam aliis in locis poëtarum oblitteratam esse putat, quibus synizesin adhibuit eruditissimus Meinekius in Curis crit. p. 14. nec aliter potuit Dind. in versu trochaïco

κἂν με δῇ δι' ἡμέρας,

quem usurpavit. verum recte haec divisa esse videntur in libris vett., quos mihi secuto ne synizesi quidem opus fuit, ut in senario Comico.

259. gloss. cod. Br. ἕως ἂν ἐπικρατέστερος γενήσομαι τοῦ κοὰξ ὑμῶν.

260. haec Bacchum dicere intellexit Reisig. Conject. in Aristoph. 1. p. 196.: nam in vulgatis libris Choro tribuuntur, cum conjungenda sint verba κεκράξομαι γὰρ βρεκεκεκὲξ etc. ceterum minime necesse est, quod visum Reisigio et ei suffragato Dindorfio, ut hic versus praegresso anteponatur.

261. Br., secundum Be., ad Nub. 1291.: sic loqui solent, qui multo labore tandem id effecerunt, quod contendebant. Vesp. 460. ἀρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσειν τῷ χρόνῳ S.: σιωπῶσι λοιπὸν οἱ βάτραχοι, καὶ ἕτερος εἰσέρχεται Χορὸς, ὡς προεἰπομεν, ὁ τῶν μυστῶν, ὃς ἐστιν ἀναγκαῖος. et ad 251. δεῖ δὲ νοεῖν, ὡς οἱ βάτραχοι ὑπὸ σκηνὴν εἰσιν, ἀλλ' οὐκ ἐν φανερῷ· ἡ μέντοι φωνὴ αὐτῶν ἐξακούεται, ὥσπερ καὶ αὐτοὶ κατὰ λίμνην ἡχοῦσιν. ἐπεὶ οὖν διαλελοίπασι, καὶ Χορὸς ἐγγύνεται, διὰ τοῦτο λόγον ἐποίησεν ὁ Διόνυσος, λέγων ἔμελλον ἄρα ὑμᾶς παύσειν.

262. παῦε, ὦ Διόνυσε, τῆς κωπηλασίας. — gl. Br. παραβ. τῷ κωπίῳ. πλησίασον τὴν ναῦν τῷ λιμένι διὰ τοῦ κωπίου. gl. Victor. cf. 180. Br.: παῦε. — promiscue media hujus verbi forma et activa, suppresso pronomine (σαυτὸν), usos fuisse in imperativo poëtas Atticos, exemplis ubivis obviis constat. —

263. Καλλίστρατος, ὅτι τὸν ναῦλον ἀρσενικῶς, ἀλλ' οὐχὶ τὸ ναῦλον εἰωθάσι λέγειν· (διασώζεται δὲ καὶ ἔν τισιν ἡ γραφή·) καὶ ὅτι παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἡ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεὼς ὀφείλεται etc. S., qui legit τὸ ναῦλον, quod hodieque extat in aliquot codd. — ἀπόδος, solve, ut 1170. ἔχε δή, ἀντὶ τοῦ κράτει. ἐν ᾄδον λοιπὸν τὰ πράγματα. S. — τωβολώ. cf. 140.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΞΑΝΘΙΑΣ. ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΔΙ. Ὁ Ξανθίας . . . ποῦ Ξανθίας; — ἦ Ξανθίας; i. tr.
ΞΑ. ἰαῦ.
ΔΙ. βάδιζε δεῦρο.
ΞΑ. χαῖρ', ὦ δέσποτα.
ΔΙ. τί ἐστι ταὐταυθοῖ;
ΞΑ. σκότος καὶ βόρβορος.
ΔΙ. κατεῖδες οὖν που τοὺς πατραλοίας αὐτόθι,
καὶ τοὺς ἐπιόρκους, οὓς ἔλεγεν ἡμῖν;
ΞΑ. σὺ δ' οὔ;
ΔΙ. νὴ τὸν Ποσειδῶ "γωγε, καὶ νυνί γ' ὁρῶ.
ΞΑ. ἄγε δή, τί δρῶμεν;
ΔΙ. προϊέναι βέλτιστα νῷν,
ὡς οὗτος ὁ τόπος ἐστίν, οὗ τὰ θηρία]
τὰ δεινὰ ἔφασκ' ἐκεῖνος.
ΞΑ. ὡς ολμώξεται.

264. Constituitur hic act. 1. scena 6. Dionysus et Xanthias (qui illuc praecucurrit) in tenebris versantur maximis. — Dionysus Xanthiam quaerit et vocat; num timida voce, non dixerim. Lennep. ad Phalar. epp. p. 96.: „Bacchi est, Xanthiam servum tumultuarie vocantis, qui (Bacchus), quum dicere inciperet ὁ Ξανθίας... (βάδιζε δεῦρο), non conspecto Xanthia, subito abrupit orationem, interpositis ποῦ Ξανθ.; scil. εἶ vel ἐστίν; et eo audito mox ἦ Ξανθ., scil. εἶ vel ἐστίν; an Xanthias es? quo vociferante ἰαῦ, tandem sententiam inceptam ὁ Ξανθ. perfecit, additis verbis βάδιζε δεῦρο. Sic nimirum loqui herum decebat; secus longe mox servus, dum illum salutat, χαῖρ', ὦ δέσποτα, quod herum reverentis est."

265. ἰαῦ. μίμημά ἐστι συριγμοῦ. S. interjectio appellanti respondentis. nostrates dicunt *heda, holla.*

266. τί ἐ. τἀντ.; *quid rei hic est in Orco?*

267. τοὺς πατρ., qui patres diverberant, vel diverberarunt; nihil amplius. cf. 149.

269. καὶ ν. γ' ὁ ρ ῶ. τοὺς ἐν τῷ θεάτρῳ ἐπιόρκους ὁρᾶν φησιν. S. similiter jocatus est infra 736. et Nub. 1092. καὶ τῶν θεατῶν etc., ut monuit Be.

272. ο ἰμ., *poenas dabit* suae ostentationis cum mendaciis conjunctae (τοῦ ἀλαζονεύεσθαι) etc. B.

ἠλαζονεύεθ', ἵνα φοβηθείην ἐγώ,
εἰδώς με μάχιμον ὄντα, φιλοτιμούμενος.
οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ἔσθ' ὡς Ἡρακλῆς.
ἐγὼ δέ γ' εὐξαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινι,
λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ.

ΞΑ. νὴ τὸν Δία καὶ μὴν αἰσθάνομαι ψόφου τινός.

ΔΙ. ποῦ, ποῦ 'στιν;

ΞΑ. ὄπισθεν.

ΔΙ. ἐξόπισθε νῦν ἴθι.

ΞΑ. ἀλλ' ἔστιν ἐν τῷ πρόσθε.

ΔΙ. πρόσθε νῦν ἴθι.

ΞΑ. καὶ μὴν ὁρῶ, νὴ τὸν Δία, θηρίον μέγα.

ΔΙ. ποιόν τι;

ΞΑ. δεινόν. παντοδαπὸν γοῦν γίγνεται·
ποτὲ μέν γε βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεύς, ποτὲ δ' αὖ γυνὴ
ὡραιοτάτη τις.

ΔΙ. ποῦ 'στι; φέρ', ἐπ' αὐτὴν ἴω.

ΞΑ. ἀλλ' οὐκέτ' αὖ γυνή 'στιν, ἀλλ' ἤδη κύων.

ΔΙ. Ἔμπουσα τοίνυν ἔστι.

ΞΑ. πυρὶ γοῦν λάμπεται

275. πρὸς τὰ ἐκ Φιλοκτήτου Εὐριπίδου (fragm. 1.)· οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἕφυ. S. B.: Ad hunc et Eurip. locum recte Tittmannus monet respexisse Zonaram t. 1. p. 422. γαῦρον, τὸ ἐπηρμένον. Ἀριστοφάνης δὲ τὸ στερρὸν καὶ μέγα καὶ ἀκλινὲς καὶ ἀκατάπληκτον γαῦρον λέγει. Eadem Bisetus habet.

277. ἀγώνισμα. ἆθλον κατόρθωσιν ἀξίαν. S.

279. ἐξ. νῦν ἴθι. ὡς φοβούμενος ὁ Διόνυσος ταῦτα (et mox illa πρόσθε νῦν ἴθι) λέγει· ὅθεν δὲ αἰσθάνεται τοῦ φόφου, ἐκεῖθεν αὐτὸν ἄγει καὶ προβάλλει. S.

282. οὖν Br. tacite, et ita Suidae codex Oxon. *Dindorf.*

283. sic Paris. et vett. edd. MSS. 3 ποτὲ δ' αὖ. minus bene totidem, quos Br. et alii sequuntur, ποτὲ δέ. ridicule servus repetit τὸ αὖ.

284. φέρ' — ἴω. ὡς κατωφεροῦς τοῦ Διονύσου ἐπιτηδείως. S. Be. conferri jubet infra 693.

286. Ἔμπουσα. φάντασμα δαιμονιῶδες, ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον καὶ φαινόμενον τοῖς δυσεντυχοῦσιν, ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν. καὶ οἱ μέν φασιν αὐτὴν μονόποδα εἶναι, καὶ ἐνμολογοῦσιν οἱονεὶ ἐνίποδα, διὰ τὸ ἐνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι· οἱ δὲ ὅτι ἐξηλλάττετο τὴν μορφήν. δοκεῖ δὲ καὶ ταῖς μεσημβρίαις φαντάζεσθαι, ὅταν τοῖς κατοικουμένοις ἐναγίζουσιν. ἔνιοι δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Ἑκάτῃ etc. Dicebatur ita spectrum, quo Hecate iter facientes terrere putabatur, quodque varias induebat formas. *Conz.* et *Francog. interpres.* add. etiam Zonarae lex. 1. p. 701. B. Praeterea laudant Concionat. 1048. (1101. Invern. Ἔμπουσά τις Ἐξ αἵματος φλύκταιναν ἡμφιεσμένη.) et Philostrat. vit. Apollonii Tyan. 2. c. 4. vidd. etiam Hesych. et Epicharmus ap. Natal. Com. l. 8. c. 8. p. 844.,

ἅπαν τὸ πρόσωπον.

ΔΙ. καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει;

ΞΑ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτιγον θάτερον· σάφ' ἴσθι.

ΔΙ. ποῖ δῆτ' ἂν τραποίμην;

ΞΑ. ποῖ δ' ἐγώ;

290 ΔΙ. ἱερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἵν' ὦ σοι ξυμπότης.

ΞΑ. ἀπολούμεθ', ὦ ναὶ Ἡράκλεις!

ΔΙ. οὐ μὴ καλεῖς μ', ὦ νθρωφ', ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοὔνομα.

ΞΑ. Διόνυσε τοίνυν.

ΔΙ. τοῦτό γ' ἦθ' ἧττον θατέρου.

ΞΑ. ἴθ', ἥπερ ἔρχει! δεῦρο, δεῦρ', ὦ δέσποτα!

295 ΔΙ. τί δ' ἔστι;

ΞΑ. θάῤῥει· πάνυ' ἀγαθὰ πεπράγαμεν· ἔξεστί θ', ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν· ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ. ἦ μπουσα φρούδη.

ΔΙ. κατόμοσον.

quos laudat B. Hederich. in lexico myth.

287. καὶ — ἔχει. τῷ χαλκῷ προσέθηκε τὸ βολίτινον ἐπίτηδες. ἔνιοι δὲ ὄνου σκέλος λέγουσι (minus quidem recte)· διὸ παρά τισι καλεῖσθαι ὀνόκωλον etc. S. sic fere haec personis divisa sunt in melioribus MSS. edd. ante Br.: ΞΑ. πνοὶ —. ΔΙ. νὴ τὸν — ΞΑ. σάφ' ἴσθι. Athen. 13, 2. p. 566., annotante Küstero: οὐ ῥοδοδάκτυλος οὖσα, κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ βολίτινον ἔχων θάτερον σκέλος, quibus de Empusa procul dubio dictis hic noster usus esse videatur. Hoc fortasse dederat Cratinus, qui Aristophanem paulo aetate antecessit:

— οὐ ῥοδοδάκτυλος,
ἀλλὰ βολίτινον ἔχουσα θάτερον σκέλος.

290. ἱερεῦ. παρὰ ταῖς θεαῖς προεδρία ἐτετίμητο ὁ ἱερεὺς τοῦ Διονύσου. πρὸς οὖν συνήθειαν (consuetudinis causa) καλεῖ ὁ Διόνυσος τὸν ἱερέα. — S. cf. 301. Jocus similis atque ille 267.; quem fere non capientes librarii sequentia σχολ., ὦ ναὶ Ἡράκλεις et Διόνυσε τοίνυν nescio cui sacerdoti tribuerunt, cujus nullae sunt partes in hac fabula. senserunt Zanettus, Br., aliique recentiores.

291. Ἦ ῥ. εἶχε γὰρ σχῆμα Ἡρακλέους ὁ Διόνυσος. ἢ καὶ ὡς ἀλεξίκακον Ἡρακλῆν καλεῖ. S.

293. τοῦτο — θατέρου. πιθανῶς τὸ τοῦ δειλοῦ ἦθος, τὸ μηδαμῶς θέλειν φανερὸν γενέσθαι. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο (quod jam proprio suo nomine appellatus est) χεῖρον τοῦ πρώτου. S.

296, 7. Schol. Eurip. ad Or. 269.: γαλῆν· ὁ ῥῶ. κεκωμῴδηται ὁ στίχος διὰ Ἡγέλοχον τὸν ὑποκριτήν· οὐ γὰρ φθάσαντα διελεῖν τὴν συναλοιφήν, ἐπιλείψαντος τοῦ πνεύματος, τοῖς ἀκροωμένοις τὴν γαλῆν δόξαι λέγειν τὸ ζῷον, ἀλλ' οὐχὶ τὰ γαληνά. πολλοὶ μὲν οὖν αὐτὸ διέπαιξαν τῶν Κωμικῶν, Ἀριστοφάνης, καὶ Στράτις etc. „i. e., ut Vossius de arte gramm. l. 1. p. 154.

ΞΑ. νὴ τὸν Δία.
ΔΙ. καὖθις κατόμοσον.
ΞΑ. νὴ Δί'.
ΔΙ. ὄμοσον.
ΞΑ. νὴ Δία.
ΔΙ. οἴμοι τάλας, ὡς ὠχρίασ', αὐτὴν ἰδών·
ὁδὶ δὲ δείσας ὑπερεκυδρίασέ μου.
οἴμοι, πόθεν μοι τὰ κακὰ ταυτὶ προσέπεσεν;
τίν' αἰτιάσομαι θεῶν μ' ἀπολλύναι;
ἀΐδηρα Διὸς δῶμάτιον, ἢ χρόνου πόδα;
(αὐλεῖ τις ἔνδον.)
ΞΑ. οὗτος ...
ΔΙ. τί ἐστιν;
ΞΑ. οὐ κατήκουσας;
ΔΙ. τίνος;
ΞΑ. αὐλῶν πνοῆς.
ΔΙ. ἔγωγε, καὶ δᾴδων γ' ἐμὲ
αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη.
ἀλλ' ἠρέμα πτήξαντες ἀκροασώμεθα.
ΧΟ. Ἴακχ', ὦ Ἴακχε! Ἴακχ', ὦ Ἴακχε! as., 2 dm. h.
ΞΑ. τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο, δέσποθ'· οἱ μεμυημένοι i. tr.
ἐνταῦθά που παίζουσιν, οὓς ἔφραζε νῷν.

videtur sentire, quum ultimam litteram vocabuli γαλήν' debuisset conjungere voci sequenti et pronunciare γαλή—ν' ὀρῶ, (deficiente spiritu) conjunxisse γαλήν', atque ita dedisse causam risus spectatoribus." *Ex Dukero.* verba nostri Schol. h. l. nonnihil depravata sunt.

301. ὁδὶ. ὁ τοῦ Διονύσου ἱερεύς· (vide 290.) πυρρὸς γὰρ ἦν κατὰ φύσιν. παρ' ὑπόνοιαν δὲ τὸ ἐπυρρίασε πρὸς τὸ ὠχρίασα. — S.

302. Venet. o. π. μοι ταυτὶ τὰ κ. προσέπτατο, quod, τῷ μοι deleto, probavit Dindorf. in ed. Teubner., a. 1825. excusa, collatis Ajac. 282., Alcest. 432. Hermanno ad h. l. placuerat o. π. μοι τὰ κακὰ τάδε προσέπτατο. et in antiquioribus quidem Bruncki ana edd. legitur ταυτὶ τὰ κακὰ, sed in 2 scriptis τὰ κακὰ ταυτὶ, quod dedit Br. Si quid mutandum est, equidem malim: o. πόθεν με ταδὶ τὰ κακὰ προσέπτατο;

303. τίν' αἰτ., *quem accusem.* vid. Matth. gr. gr. §. 512, 2. quidam sine auctoritate codicum αἰτιάσωμαι.

304. cf. 100.

306. vide annot. ad 315.

307. ἄ ῦ ρ α. μακροκαταληκτεῖ. τὰ γὰρ εἰς ρα εἰ μὲν μονοφθόγγῳ παραλήγει, μακροκαταληκτεῖ, πήρα. εἰ δὲ διφθόγγῳ, βραχυκαταληκτεῖ, πλὴν τοῦ αὖρα καὶ Φαίδρα παρ' Εὐριπίδῃ· Φαίδρα· τὸ γὰρ τῇδ' οὐ προτιμήσω καλόν. S. cf. Porson. ad Hecub. 444.

309. ἡ πάροδος τῆς ᾠδῆς ταύτης τοῦ τῶν μυστῶν Χοροῦ κῶλων ἐστὶν ἀντισπαστικῶν δύο διμέτρων βραχυκαταλήκτων. (sic vocat dochmios

ᾄδουσι γοῦν τὸν Ἴακχον, ὅνπερ Διαγόρας.
ΔΙ. κἀμοὶ δοκοῦσιν. ἡσυχίαν τοίνυν ἄγειν
βέλτιστόν ἐστιν, ὡς ἂν εἰδῶμεν σαφῶς.

hypercat.) ἐξῆς δὲ τούτων σύστημα ἀμοιβαῖον ἐκ στίχων ἰάμβων τριμέτρων ἀκαταλήκτων πέντε. cf. 315.

312. praeter necessitatem Br. ὥσπερ Διαγ. sec. Suidam v. Ἴακχος. Διαγόρας μελῶν ποιητὴς ἄθεος, ὃς καὶ καινὰ δαιμόνια εἰσηγεῖτο. καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος Διαγόρου νῦν μνημονεύειν φησὶν, οὐχ ὡς ᾄδοντος αὐτοῦ τοὺς θεούς, ἀλλ' ἐν εἰρωνείᾳ κειμένου τοῦ λόγου, ἀντὶ τοῦ χλευάζοντος, ἐξορχομένου etc. S. Recte Aristarchus, et hoc significare videatur verbum παίζουσιν in praegressis. quanquam cf. 322. olymp. 91, 2., ante Chr. nat. 414., quo anno Aristophanis Aves acta fuit, exilio affecti sunt Diagoras Melius et Protagoras, ut testantur, praeter hunc nostrum Av. 1073., Lysias c. Andoc. p. 104., Diodorus Sic. 13, 6. et Suidas; cf. Ciceronis interpp. ad librum de Nat. D. 1, 1. et 23.; item ad 3, 37. Suidas: Διαγόρας· ὃν εὐφυᾶ θεασάμενος Δημόκριτος ἀνήσατο δοῦλον ὄντα μυρίων δραχμῶν, καὶ μαθητὴν ἐποιήσατο· ὁ δὲ καὶ τῇ λυρικῇ ἐπέθετο. — οὗτος δὲ μετὰ τὴν ἅλωσιν Μήλου ᾤκει ἐν Ἀθήναις· τὰ δὲ μυστήρια οὕτως ηὐτέλιζεν, ὡς πολλοὺς ἐκτρέπειν τῆς τελετῆς. τοῦτο οὖν ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἔγραψαν, τὸν μὲν ἀποκτείναντα τάλαντον λαμβάνειν, τῷ δὲ ἄγοντι δύο. ἐκηρύχθη δὲ τοῦτο διὰ τὸ ἀσεβὲς αὐτοῦ, ἐπεὶ τὰ μυστήρια πᾶσι διηγεῖτο, κοινοποιῶν αὐτὰ καὶ μικρὰ ποιῶν, καὶ τοὺς βουλομένους μυεῖσθαι ἀποτρέπων. Sextus Empir. adv. Math. p. 318.: Διαγόρας ὁ Μήλιος διθυραμβοποιὸς, ὥς φασι, πρῶτον γενόμενος, ὡς, εἷτις καὶ ἄλλος, δεισιδαίμων· ὅς γε καὶ τῆς ποιήσεως ἑαυτοῦ κατήρξατο τὸν τρόπον τοῦτον· Κατὰ δαίμονα καὶ τύχην πάντα τελεῖται. ἀδικηθεὶς δὲ ὑπό τινος ἐπιορκήσαντος, καὶ μηδὲν ἕνεκα τούτου παθόντος, μεθηρμόσατο εἰς τὸ λέγειν, μὴ εἶναι θεόν. putide nescio quis in scholiis: διθυραμβοποιὸς ὁ Διαγόρας ποιητὴς, συνεχῶς Ἴακχε Ἴακχε ᾄδων. sed ne ille quidem poëtam Diagoram a philosopho diversum esse dicit; quod, nescio quo jure, faciunt quidam recentiores.

313. ita plerique omnes scripti, non τοίνυν γ', ut edd. vett. nec tamen eo res conficitur, nisi quis νὺν modo produci, modo corripi censeat cum Br. in annotatis ad h. l., nec variare quantitatem particulae pro diversitate significationis; cum νὺν ante vocalem corripiatur semper, νῦν natura sua nunquam non producatur. Jam si νὺν per se positum corripitur, quaero, quid sit, cur τῷ τοί junctum producatur. Eustath. ad Iliad. 10. p. 792, 14., monente Blomfieldio ad Prometh. 516.: ἐν δὲ τῷ ὅσα πού νυν ἐλίπεται (Iliad. 10, 105.) συστέλλεται τὸ νῦν κατὰ τὸν Ἀπίωνα διὰ τὸ μέτρον (?), ὡς καὶ ἐν τῷ Πατρόκλου ἐπιταφίῳ ἐπὶ τοῦ δεῦρό νυν ἡ τρίπους περιδώμεθον. (23, 485.) ὅθεν καὶ ἔστι νοῆσαι, ὡς δίχα τόνου ὀφείλει κεῖσθαι ἡ λέξις, καὶ οὐδὲ ὡς χρονικὸν ἐπίρρημα λαμβάνεσθαι, ἀλλὰ ἀντὶ παραπληρωματικοῦ συνδέσμου. ἀφ' οὗ ἔοικε καὶ τὸ τοίνυν γενέσθαι. et similiter Euripidis Sohol. ad Hecub. 975. σῶσόν νυν αὐτόν. φύλαττε δὴ αὐτὸν, τὸν πλοῦτον —. τὸ νὺν οὐκ ἔστι χρονικὸν ἐνταῦθα, ἀλλὰ συμπερασματικόν, ἀντὶ τοῦ δὴ λαμβανόμενον, ὥσπερ καὶ τὸ νὺ παραπληρωματικόν. χρῶνται δὲ τῷ νὺ μόνοι οἱ ποιηταὶ, τῷ δὲ νὺν καὶ ποιηταὶ καὶ λογοποιοί. ἴσθι δὲ, ὅτι τὸ μὲν νῦν, τὸ χρονικὸν, ἀεὶ μακρύν ἐστι καὶ περισπᾶται· διὸ καὶ τὸ νυνὶ ἐκ τούτου γινόμενον μακρόν ἐστι· τὸ δὲ νὺν ἀντὶ τοῦ δὴ ἀεὶ βραχύ, καὶ ὀξύνεται μόνον κεί-

315 *XO.* * *Ἴακχ', ὦ πολυτιμήτοις ἕδραις ἐνθάδε ναίων,* στ.
Ἴακχ', ὦ Ἴακχε, dm. h.
ἐλθὲ τόνδ' ἀνὰ λειμῶνα χορεύσων chor. dim. h. c. l. m.
ὁσίους ἐς θιασώτας, an.
πολύκαρπον μὲν κινάσσων
περὶ κρατὶ σῷ βρύοντα
στέφανον μύρτων, a.

μενον, συντεθὲν δὲ ἐγκλίνεται, ὡς κἀντεῦθα. διὸ καὶ τὸ τοίνυν ἐκ τούτου γινόμενον βραχύ ἐστι. sic illi, minime quidem inepte. quare vide, ne recte habeat scriptura veterum editionum: nam ut divisim scribatur τοὶ νῦν pro *τοίνυν*, ubi ultima hujus vocabuli longa est, ex Rèzii sententia (vid. Herm. ad Nub. 355.), non placet. secuti tamen etiam ipsi sumus Brunckium, non quo cum eo sentiamus, qui manifesto fallitur, sed ne videamur negligere lectionem, cujus explorata est auctoritas. cf. 1447.

315. metra non congruunt; nec dubium videtur, quin hic aliquid lateat, cum versus *ἀντίστοιχος* sit omnibus numeris absolutus choriambicus trim. hypercat. cum locô suspecto; hic vero si priapeus esse existimetur, in fine glyconei habeat spondeum, quod insolens in hoc metri genere asynarteti, quamvis non rari sunt meri glyconei istius formae. nec juvant libri, quorum quod nonnulli offerunt, *ἐν ἕδραις*, ex interpretatione immigravit. placuit tamen Reisigio et Dindorfio scribi *ὦ πολυτίμητ' ἐν ἕδραις* etc. longe nos lenius olim in Lectt. Aristophaneis: *ὦ πολυτίμητος ἕδραις*, h. e. *Ἴακχ', ὦ* (sive *ὤ,*) *ναίων ἐνθάδε, πολυτίμητος* (*ων*) *ἕδραις, o Iacche, qui hic habitas, multum honoratus praesidio;* necdum poenitet conjecturae. cf. 325. S.: *μία τῶν μυστηρίων εἰκάς ἐστιν, ἐν ᾗ τὸν Ἴακχον ἐξάδουσι.*

πολυτιμήτοις δὲ ἐν ἕδραις, καθὸ συνίδρυται τῇ Δήμητρι ὁ Διόνυσος. εἰσὶ γοῦν οἵπερ φασὶν αὐτὸν Περσεφόνης εἶναι· οἱ δὲ, τῇ Δήμητρι συγγενέσθαι. ἄλλοι δὲ, ἕτερον Διόνυσον εἶναι τὸν Ἴακχον· οἱ δὲ, τὸν αὐτόν. etc. B.: „Iacchum in hymno antiquo in Lenaeis cantari solito celebratum, eundem diis *χθονίοις* adnumeratum, Cererisque *πάρεδρον* habitum, ostendit Creuzerus in Dionyso p. 242. et 282. add. Freret. Mém. de l'Acad. d. Inscr. 23. p. 156. et Ste. Croix de Myst. vett. p. 125. sequ. vers. Lenz., qui et ipsi Bacchum et Iacchum diversos esse docuerunt. add. Strabo 10, 10. p. 162. t. 4. Tzschuck. ed." vide inprimis clarissimum Creuzerum Symbol. et Mythol. 3. pagg. 335. seqq.; 4. p. 528.

317. *ἐν τῷ λειμῶνι τὰς χορείας ἐποιοῦντο, διὰ τὰ ἄνθη χορεύοντες ἐν τῷ προφανεῖ ἐν χοροῦ σχήματι.* S.

320. *βρύοντα. θάλλοντα.* gl. Victor. *στεφ. μύρτῳ. μυρσίνης στεφάνῳ ἐστεφανοῦντο οἱ μεμυημένοι· οὐχ, ὥς τινες νομίζουσι, κισσίνῳ. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος καὶ τοὺς θεσμοθέτας φησὶ διὰ τῆς μυρσίνης στέφεσθαι, ὅτι οἰκείως ἔχει πρὸς τὸ φυτὸν ἡ θεός* (Ceres)· *καὶ ὅτι τοῖς χθονίοις ἀνιέρωτο.* S. cf. 156., Meursii Eleus. 7. (Gronov. Thesaur. Ant. gr. vol. 7.), Sp. ad Callim. h. in Cer. 45., in Dian. 203., Creuzer. Symb. 3. p. 330.; 4. p. 484.

θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων ποδὶ τὰν ἀπόλαστον as., pher. et a. h.
φιλοπαίγμονα τιμὰν, a. h.
χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν μέρος, ἁγνὰν, ἱερὰν, gall.
ὁσίοις μύσταις χορείαν. an.
ΞΑ. ὦ πότνια πολυτίμητε Δήμητρος κόρη, i. tr.
ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν.
ΔΙ. οὔκουν ἀτρέμ' ἕξεις, ἢν τι καὶ χορδῆς λάβῃς.
ΧΟ. ἔγειρε φλογέας λαμπάδας (ἐν χερσὶ γὰρ ἥκεις ch. tr. h. c. l. m. ἀντ.
τινάσσων), Ἴακχε,
νυκτέρου τελετῆς φωσφόρος ἀστήρ!
φλογὶ φέγγεται δὲ λειμών·
γόνυ πάλλεται γερόντων·

322. ἀκόλ. μανιώδη, βακχικὴν, ὁσίαν· οὐ γὰρ δὴ αἰσχρὰν καὶ ἀσελγῆ. τὸ δὲ ἐγκατακρούων πρὸς τὸ ὁσίοις μύσταις. S. ἀκόλ. μὴ κολάσεως ἀξίαν, ἤγουν μέμψεως. gl. Victor. Frischlin.: *petulantem choream.* Voss.: *den gesetzlos sich beflügelnden Festreihn.*

323. φιλοπαίγμων est *ludicra, jocosa* (saltatio). dicitur autem ea τιμὴ, quia honori, decori, erat Baccho. B.

324. haud mirum, χαρίτων in hymno in Bacchum mentionem fieri, qui χαριτοδότης est olim dictus. Plut. M. Antonio p. 926. Διόνυσον αὐτὸν ἐπικαλούμενον χαριτοδότην καὶ μειλίχιον: item Sympos. Quaest. 1. c. 1. p. 423. t. 8. Reisk. et Conviv. 7 Sap. Anacreont. Od. 41. δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη. Eurip. Bacch. 351. Βρόμιε, Βρόμιε, προβαχχεῖτε δαῖμον. ἐκεῖ Χάριτες, ἐκεῖ δὲ Πόθος. unde communis olim ara Bacchi et Gratiarum ap. Paus. et Herodotum juxta Schol. Pindari Olymp. 5, 8. Strato epigr. 2., Anthol. Palat. 2. p. 449. ἀλλ' ἱλαροὶς Χαρίτεσσι μεμιγμένον ἡδὺν Ἔρωτα, Καὶ Βρόμιον. Ex Sp.

327. χοιρ. κρεῶν. κάρσον χοῖροι τῇ Δήμητρι καὶ τῷ Διονύσῳ ἐθύοντο, ὡς λυμαντικοὶ τῶν θεοῖν δωρημάτων. (cf. Pac. 374. inde est, quod Cererem cum porco ostendunt nummi Eleusinii.) εἰκότως δ' ἐν ᾅδου ὧν ἐπιβοᾶται τὴν Περσεφόνην. S. de genitivo vide Schaefer. ad Bos. de Ellips. p. 362., Matth. gr. gr. §. 262.

328. χορδῆς. ἢ εἴλησις ἢ τῶν ἐντέρων ἐστὶ χορδή· ἣν εἰλητὴν καλοῦμεν ἡμεῖς. S. i. e. fartum, farcimen. cf. Nub. 454.

329. ἔγειρε, *excita*, i. e. concute, ut laetius exardescant. ἥκεις, venis, venire soles ad haec festa.

330. sic vett. edd. praeter Juntinam 1. et ex ea expressam Paris. a. 1528. in quibus legitur ἴακχ', ὦ ἴακχε, quae fere scriptorum lectio est. Barocc. ὦ ἴακχε ἴακχε. scilicet repetendum librarii nomen censuerunt, ut 309., 316., de metro securi.

331. τὸ μυστηριακὸν πῦρ φασφόρον λέγουσι. λέγει δὲ, ἐπεὶ τὴν νύκτα λέγουσιν αἰνιγματωδῶς διὰ τὸ λαθεῖν τοὺς ἀμυήτους. ἢ ὅτι ἐν νυκτὶ ἄγονται τὰ μυστήρια. (hoc recte.) — ὧν τῆς τελετῆς οὐ μόνον χορευτὴς, ἀλλὰ καὶ ἔξαρχος ἦν ὁ Διόνυσος. καὶ μὲν δὴ Διονύσου ἐν Ἐλευσῖνι ἱερόν ἐστι, καὶ ἐν Διονυσίοις ἐτελεῖτο τὰ μυστήρια. (?) S.

333. senex Cadmus, Bacchico furore correptus, apud Euripidem Bacch. 142., monente Be.: ποῖ δεῖ

ἀποσείονται δὲ λύπας,
χρονίους τ' ἐτέων
παλαιῶν ἐνιαυτούς, ἱερᾶς ὑπὸ τιμᾶς.
* σὺ δὲ λαμπάδι φλέγων
προβάδην ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρὸν ἕλειον βάπεδον,
χοροποιόν, μάκαρ, ἦβαν.
εὐφημεῖν, χρὴ, κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν,
a. Aristoph. ἐπιῤῥήμα.

χορεύειν, ποῖ καθιστάναι πόδα, Καὶ κρᾶτα σείσαι πολιόν; etc.

335. sequ. sic Rav., Invern., Dindorf., nisi quod illi quoque habent ἐτῶν. alii codd. χρονίων τ' ἐτῶν παλαιοὺς ἐνιαυτούς etc. „Eustath. ad Iliad. A. p. 191. ed. Rom.: ἐνιαυτὸς χρόνος ὁ διατριβὴν ἔχων, καὶ μὴ σύντομος. διὸ καὶ ἐπίδετον τοῦ ἔτους εἴληπται παρὰ τῷ Κωμικῷ, ἀντὶ τοῦ ἐτῶν ἐνιαυτούς. Idem repetit ad Odyss. A. p. 1384, 63." *Ex Br.* Schol. Victor.: ζητεῖται ἐνταῦθα, πῶς εἶπεν ἐνιαυτοὺς ἐτῶν, ἐπεὶ ἔτος καὶ ἐνιαυτὸς ταὐτόν. λύεται δὲ παρὰ τῶν παλαιῶν οὕτως· τὸ ἐαύειν ποτὲ μὲν ἐπὶ ὕπνου καὶ ἀναλίσκω τίθεται, ὡς παρ' Ὁμήρῳ τῇ παρ' αὐτῶν τερπέσθω, ἤγουν παρακείμενος· ὡς ἐπὶ καὶ δὲ ἡ λέξις ἐπὶ διατριβῆς καὶ ἡσυχίας λέγεται· ὅθεν καὶ ἐνιαυτὸς (verbale) ὁ μακρὸς καὶ πολλὴν ἔχων διατριβὴν (χρόνος). διὸ καὶ τὸ ἐτέων (sic) ἐνιαυτοὺς ἀντὶ τοῦ διατριβὰς ἐξειλήφασιν. Euripides Hel. 726. ἐνιαύσιον (*diuturnum*, non annuum) πρὸς τοῖσιν ἐν Τροίᾳ δέκα Ἔτεσι· διῆλθον δ' ἑπτὰ περιθρομὰς ἐτῶν. — scripsi ἕλειον secundum Schol. Victor., cum ἑτῶν vulgatum a metro abhorrere intellexissem. — ἱερᾶς ὑπὸ τιμᾶς, *propter sacrum* (hujus saltationis) *honorem*, diis mysticis habendum.

337. scribendum esse φέγγων metri gratia, primus dixi in Lect. Aristoph. p. 31. (cf. Aristoph. Beck. vol. 5. p. 95. et ejus censuram in Jen. A. L. Z. 1818. p. 451.;) cujus rei laus, si qua est, Hermanno a quibusdam tribuitur, qui id in ordinem receperunt; nos, etsi persuasum habemus, ejusmodi aliquid positum esse ab Aristophane, nec quidquam vulgatae similius lectioni invenimus quam id ipsum φέγγων, cujus loco φλέγων exarasse videntur, ut 332. φλέγεται (nam sic aliquot libri) pro φέγγεται, tamen constantiae causa ipsam omnium codicum scripturam mutare noluimus.

338. ἕλειον, paludosum, irriguum. intelligit Vossius campum similem Rhario, in quo epoptae choreas suas ducebant. Pausan. 1, 38, 5. ἐπὶ δὲ Κηφισσοῦ πρὸς Ἐλευσῖνι, βεβαιότερον παρεχόμενος τοῦ πρότερον ῥεῦμα. — Ἐλευσινίοις δέ ἐστι μὲν Τριπτολέμου ναός, ἔστι δὲ προπυλαίας Ἀρτέμιδος, καὶ Ποσειδῶνος πατρός· φρέαρ τε καλούμενον Καλλίχορον, ἔνθα πρῶτον Ἐλευσινίαι αἱ γυναῖκες χορὸν ἔστησαν, καὶ ᾖσαν ἐς τὴν θεόν. τὸ δὲ πεδίον τὸ Ῥάριον σπαρῆναι πρῶτον λέγουσι, καὶ πρῶτον αὐξῆσαι καρπούς etc.

340. στροφὴ καὶ κατάστασις Χοροῦ ἐπιῤῥηματική. ἦθος γὰρ ἐν τῷ ἐπιῤῥήματι χρησταὶ συμβουλεύειν τῇ πόλει, ἢ ἐλέγχειν τοὺς πονηρευομένους. — S. recitat haec coryphaeus. Be.: „Arcet profanos a suis sacris, ut solebant in mysteriis (sacrificiisque) sacerdotes, aut praecones." cf. Nub. 263., Equ. 1310., Brodaeum ad Eurip. Ion. 98. etc. Moeris p. 161. ed. Pierson.: εὐφήμει, Ἀττικῶς· σίγα, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν. sed bene monet Sp. ad Nub. l. l., verbis εὐφημεῖν, εὐφημία, εὔφημον στόμα, non religiosum modo silentium,

ὅστις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων, ἢ γνώμην μὴ καθαρεύει,
ἢ γενναίων ὄργια Μουσῶν μήτ' εἶδεν, μήτ' ἐχόρευσεν·
μήτε Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου γλώττης βακχεῖ' ἐτελέσθη,
ἢ βωμολόχοις ἔπεσιν χαίρει μὴ 'ν καιρῷ τοῦτο ποιοῦσιν,
ἢ στάσιν ἐχθρὰν μὴ καταλύει, μηδ' εὔκολός ἐστι πολίταις,
ἀλλ' ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει, κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν·
ἢ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται·
ἢ προδίδωσιν φρούριον ἢ ναῦς, ἢ τἀπόῤῥητ' ἀποπέμπει

indici solitum in sacris, sed faustas quoque cum iis conjunctas acclamationes significari, velut ap. Platonem Alcibiad. 2. c. 20. hinc Euripides Iphig. Aul. 1413. στὰς δ' ἐν μέσῳ Ταλθύβιος, ᾧ τόδ' ἦν μέλον, Εὐφημίαν ἀνεῖπε καὶ σιγὴν στρατῷ. — κἀξ. — χοροῖσιν. notum illud Callimachi ἑκὰς, ἑκὰς ἐστὲ, βέβηλοι, *procul, o procul este, profani* (Virg. Aen. 6, 258.). cf. Torrent. et interpp. Horat. ad Od. 3, 1, 1.

341. τοιῶνδε λόγων, rerum hic dicendarum agendarumque. γνώμην 5 MSS. vulgo γνώμῃ μὴ, quod et minus elegans, et κακόφωνον. — gloss. codicis Br. καθαρεύει, καθαρός ἐστι.

342. sequ. Μουσῶν praeter expectationem dixit pro μυστῶν, ut qui revera non mysticum, sed musicum, hic festum celebret; quo pertinet etiam Cratini commemoratio pro Bacchi, qua comoedia significatur; quem Cratinum ταυροφάγον appellat, ut Bacchum Sophocles Tyrone (Διονύσου τοῦ ταυροφάγου), ὅτι φίλοινος ἦν, inquit S., καὶ διὰ τοῦτο ἐπίθετον αὐτῷ τοῦ Διονύσου ἐπιτιθέασιν. cf. Be. et, quos de hoc Bacchi epitheto laudat, Hesychium atque Suidam. — βακχεῖα, i. e. Διονύσια, *Bacchanalia*, figurate dicuntur carmina Bacchici plena spiritus, qualia effundere solebat Cratinus. βακχ. ἐτελ. pro βακχείοις, quem usum accusativi passim in hac ed. illustravimus. cf. Matth. gr. gr. §. 423, 5.

344. i. e. ἢ (ὅστις) χαίρει ποιοῦσι τοῦτο μὴ ἐν καιρῷ (σὺν) ἔπεσι βωμολόχοις, *aut si quis gaudet istis, qui hoc* (quod nos) *faciunt* (i. e. qui comoedias scribunt aguntque) *importune verbisque scurrilibus*, ut vulgus Comicorum, quorum peccata contra artem, a Cratino, Eupolide ipsoque Aristophane emendatam, ridicule componuntur cum criminibus proditorum patriae similiumque hominum sceleratorum. S.: βωμ., τοῖς πρὸς χάριν λέγουσι καὶ πρὸς κολακείαν. ἀπὸ δὲ τῶν λοχώντων περὶ τοὺς βωμοὺς, καὶ βουλομένων τι λαβεῖν, μετήνεγκται ἡ λέξις. —

345, 6. στάσιν ἐχθρὰν, *hostilem seditionem*, i. e. eam, quae conspiratione cum hostibus facta excitatur. ῥιπίζειν a voc. ῥιπὶς, *flabellum*, cujus ope ignis suscitatur, derivatum, *inflammare* significat. vide Phot. lex. p. 362. etc. *Ex B.* εὔκολος. vid. annot. ad 80.

347. χειμ. figurate dictum, ut passim ap. Atticos scriptores. cf. Sp.

348. τἀπ. ἀπόῤῥητα ἔλεγον τὰ

ἐξ Αἰγίνης, Θωρυκίων ὤν, εἰκοστολόγος κακοδαίμων,
ἀσκώματα, καὶ λίνα, καὶ πίτταν διαπέμπων εἰς Ἐπίδαυρον·
ἢ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινὰ πείθει·
ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων·

ἀπειρημένα ἐξάγεσθαι. ἐν γοῦν τούτοις ἀποφέρει ἀσκώματα, καὶ λίνα, καὶ πίτταν. — ὅτε οὖν πρὸς τοὺς Πελοποννησίους ἦν ὁ πόλεμος, ἀπόῤῥητα τὰ πρὸς ναυπηγίαν ἐξάγειν. S. Schol. Rav. τὰ π. τὰ τῆς πόλεως μυστήρια. sic Thesm. 370. τἀπόῤῥητά τε τοῖσιν ἐχθροῖς ἡμετέροις λέγουσιν. utramque significationem exemplis illustrat Sp.

349. Αἰγίνης· καθὸ δὴ κοινὸν ἐμπόριον ἡ Αἴγινα. S. Aegina, alioqui commune Graecorum emporium, ab initio belli Pelop., cujus excitandi auctores fuerunt Aeginetae, obsessa et capta erat ab Atheniensibus, expulsis etiam civibus, eoque deductis Atticis colonis. vid. Thucyd. 2, 27. *Ex Sp.* — Θωρ. ὤν, cum sit Thorycio, i. e. ei consimilis moribus; quemadmodum nomina propria loco appellativorum usurpari solent. *ein Thorykion.* Olim suadebam Θωρ. ὡς, quod invenisse videtur Frischlinus, vertens *sicut Thorycio;* idque placuit J. H. Vossio in censura Beck. editionis, quae censura inserta est Ephemeridibus univ. litt. Jen. a. 1813. p. 451. — εἰκοστ. τὰ εἰκοστὰ ἐν κρίσει συνάγων. S. cf. Moeris Pierson. p. 165. Institutum fuit olymp. 91, 2., ut pro tributis, ante usitatis, Atheniensium socii penderent vicesimam mercium tam ad sese advectarum, quam exportatarum. vide Boeckhii *Staatshaushalt. der Athener* vol. 1. pagg. 348 seqq. ejus vectigalis exactor fuit Thorycion (Voss.: *der leidige Zwanzigstenheber*), non ταξίαρχος ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς τῶν Ἀθηναίων, ut nescio quis tradit in scholiis; quem suspicio erat, opportunitate insulae abusum, instrumenta nautica Epidaurum ad Lacedaemonios pervexisse.

350. ἄσκωμα δερμάτιόν τι, ᾧ ἐν ταῖς τριήρεσι χρῶνται, καθ' ὃ ἡ κώπη βάλλεται. S. Idem ad Acharn. 97.: ἄσκωμα, ἱμᾶς ὁ συνέχων τὴν κώπην πρὸς τῷ σκαλμῷ. similiter Hesych. gloss. Br. δέρματα. cf. Scheffer. de Milit. navali p. 139. Frischlin. vertit *lora*, Welcker. *Lederwerk* etc. Be.: πίτταν. ad naves illinendas. Acharn. 189. ὄζουσι πίττης καὶ παρασκευῆς νεῶν etc. Ἐπίδαυρον. πόλιν Λακωνικήν. S. Ἐπίδαυρον τὴν Λιμηρὰν intelligit, de qua Thucyd. 6, 105., Paus. 3, 21., Plin. H. N. 4, 5. etc. sed longe celebrior fuit Epidaurus, urbs Argolica, sita exadversum insulam Aeginam, ἐν μυχῷ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ut refert Strabo 8, 6., vol. 2. p. 205. ed. Tauchnitz., Aesculapii illa quidem templo notissima, et quae, portu instructa, etiam commercio floreret. vidd. Homer. Iliad. 2, 561., Strabo l. l., Pausan. 2, 26. seqq., Mela 2, 3, 116. etc.

351. Κῦρος γὰρ Λυσάνδρῳ ἔπεμψε χρήματα τότε εἰς πόλεμον δανείου χάριν. S. vide Xenophont. Hist. gr. 2, 1, 11., Plut. Lysandr. 4., Alcibiad. 35., ibique annotata doctissimi Bährii p. 250. Conz.: Alcibiades existimabatur apud Cyrum effecisse, ut is Lysandro pecuniam crederet, non diu post proelium ad Arginussas commissum.

352. S.: ἢ κατατιλᾷ. ἤγουν ἀσεβῶς διάκειται περὶ τὰ τῆς Ἑκά-

ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὢν εἶτ' ἀποτρώγει,
κωμῳδηθεὶς ἐν ταῖς παλαίοις τελεταῖς ταῖς τοῦ Διονύσου·
τούτοις αὐδῶ, καὖθις ἀπαυδῶ, καὖθις τὸ τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ,
ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς· ὑμεῖς δ' ἀνεγείρετε μολπήν,
καὶ παννυχίδας τὰς ἡμετέρας, αἳ τῇδε πρέπουσιν ἑορτῇ.

ΗΜ. α'. χώρει νυν πᾶς ἀνδρείως a. par. στ. α'.

της ἀγάλματα, ὅτε παννυχολίζει. *Κινησίας* δὲ τοῦτο πεποίηκε. de impietate ejus erga deos etiam Harpocrationem v. *Κινησίας* evolvi jubet Be.; cui videtur re vera Cinesias percacasse *Ἑκαταία*, i. e. simulacra seu potius sacella Hecates, quae ante aedes sita erant ap. Graecos; quam in rem laudat Schol. ad 153. et ipsum Comicum Concionat. 330. (*τί τοῦτό σοι τὸ πυρρὸν ἐστιν; οὗτι τις Κινησίας σου κατατετίληκεν;*) Nec factum nego, sed figurate dici arbitror *τὸ κατατιλᾶν τῶν Ἑκαταίων*: alioqui nescias, quid sibi velint verba *κυκλ. χορ. ὑπῴδων*. nam inter accinendum histrioni saltanti *χορὸν κύκλιον* tale quid ausum esse Cinesiam, quis credat? Imo *τροχιαίως*, dum accinat choro cyclico, concacare dicitur Hecates simulacra, i. e. facere aliquid non minus turpe ac ridiculum, quam si Hecates simulacra conspurcaverit. *Dann wer Hekate's Bildsäule bek—t mit Gesängen zu festlichem Rundtanz.* — De *choris cyclicis* vide, quos laudat Ducker. 8. ad Nub 311., 332., et inprimis Sp. ad Callim. h. in Dian. 267. cf. etiam Schneideri lex. gr. vv. *κύκλιος* et *διθύραμβος*. dicitur autem Cinesias *κυκλιοδιδάσκαλος* Av. 1411. et *κυκλίων χορῶν διδάσκαλος* ap. S. ad Nub. 332.

853. *ἢ τ. μισθούς*. *οὗς ἔλαβε παρὰ τῆς Βουλῆς ἀνυοῖς παρασχεῖν. λέγει δὲ διὰ τὸν Ἀρχῖνον.* (imo *Ἀγύρριον*.) S. Idem ad Concion. 102. *ὁ Ἀγύρριος στρατηγὸς Θηλυδριαίδης, ἄρξας ἐν Λήμνῳ.* (*Λέσβῳ.*) *καὶ τὸν μισθὸν δὲ τῶν ποιητῶν* (poëtarum comicorum) *συνέτεμε, καὶ πρῶτος ἐκκλησιαστικὸν ἐδίδαξεν.* cf. Xenophon. Hist. gr. 4, 8, 31., annot. ad Plut. 176., et de *ἐκκλησιαστικῷ* supra 140.

854. *κωμ.*, propterea quod exagitatus fuit a Comicis; velut Agyrrium nominatim carpit hic noster Concion. 184.

855. ita Gellius praefatione, merito adstipulante Br. libri corrupto metro *τούτοις ἀπαυδῶ* etc.

858. seqq. haec antistrophica esse, nemo non intelligat; nec vel brevitatem stropharum, vel duas uni strophae oppositas antistrophas, saepiusque usurpatos epodos, reprehendat in comoedia, ad quam leges tragoediarum haud pertinent, quaeque velut illarum est *παρῳδία*. quod ad personas attinet, servavi distinctionem codicum, nisi quod alterius semichorii personam adscripsi versibus 862., 871., 882., 899., 423.; tum semichoriis tribui 897. seqq., qui Chori sunt in vulgatis libris; deinde toti Choro, seu potius coryphaeo, divisi 888. seqq., quippe finitis antistrophicis, cumque unum unam *συμπαίσηρίαν* dicere conveniat, plures non conveniat. etiam 866, 7., 874. seqq., 895, 6., 401, 2., demi-

εἰς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους λειμώνων, sp. tr. br.
ἐγκρούων, κἀπισκώπτων, καὶ παίζων, καὶ χλευάζων· as., 2 a. par.
ἡρίστηται δ' ἐξαρκούντως. sp. d.

ΗΜ. β'. ἀλλ' ἔμβα, χἄπως ἀρεῖς ἀντ. ά.
τὴν Σώτειραν γενναίως τῇ φωνῇ
μολπάζων, ἢ τὴν χώραν σώζειν φήσ' ἐς τὰς ὥρας,
κἂν Θωρυκίων μὴ βούληται.

ΧΟ. ἄγε νῦν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν, τὴν καρποφόρον βασίλειαν, a. Aristoph.
Δήμητρα θεὰν, ἐπικοσμοῦντες, ζαθέαις μολπαῖς κελαδεῖτε.

ΗΜ. α'. Δήμητερ ἁγνῶν ὀργίων ἄνασσα, συμπαραστάτει, i. t. στ. β'.
καὶ σῶζε τὸν σαυτῆς χορόν· i. d.

que 407, 8. coryphaei verba esse arbitror; Chori autem illa 412. χορεῦτε etc., quibus alios praeter χορευτὰς ad festum secum celebrandum invitat, nihil frequentius est falsa personarum distributione in poëtarum scenicorum codicibus.

359. male Junt. 1. et Br. κόλπ. τῶν καθ' ᾧδον λειμ.

360. κἀπισκώπτων Rav., eoque opus esse vidit Dind. vulgo καὶ σκώπτων, hiante versu. de jocis dicteriisque, in Eleusiniis inter viam jactari solitis a spectatoribus et iis, qui pompam ducebant, praesertim ad pontem Cephissium, qualibus jocis Iambe ancilla lugentem Cererem exhilarasse dicebatur, vidd. Wesseling. ad Diod. Sic. 5, 4., Mitscherl. ad Homer. h. in Cer. 203., Lenz, ad Sainte-Croix de Myster. p. 196., et inprimis Creuzerus Symb. 4. pag. 529, cf. ibid. pagg. 463. seqq.

361. ἡρίστηται. ἄριστον γεγεύηται τὸ τῆς τελετῆς. (sacras epulas intelligit B.) ἔμβα δὲ ἀντὶ τοῦ χόρευε. S. ἔμβα, *ingredere*. Eurip. El. 113., 125. ἄ, ἔμβα, ἔμβα καταλείουσα.

362. ἀρεῖς Scal. in Excerptis, Valck. ad Theocrit. 1, 112., Br. etc. libri vitiose αἴρῃς, αἰρεῖς, αἴρεις, αἴροις.

363. τὴν Σώτειραν. recte Duckerus Minervam intelligit, non Cererem, quamvis etiam illa hoc cognomine appelletur, pariter atque Proserpina, praesertim Spartae, ubi templum Κόρης σωτείρας, teste Paus. 3, c. 13. quod ad Cererem attinet, Aristot., monente Sp., Rhet. 3, 11.: οἷα Περικλῆς Ἀάμπωνα ἐκήρυττο περὶ τῆς τελετῆς τῶν τῆς Σωτείρας ἱερῶν, sed hic quominus alterutra harum dearum dici existimetur, prohibent sequentia ἄγε νῦν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν etc. Hesych. Σώτειρα, ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. inprimis Athenarum urbem ei consecravit Amphictyon, teste Justino 2, 6.: unde Παλλάδος πόλις audit ap. Aeschylum Pers. 347, etc.

364. ἐς τὰς ὥρας, *in posterum tempus*, ut Nub. 602. *E Kust.* Thesm. 959, ἐκ τῶν ὡρῶν ἐς τὰς ὥρας, *Be*.

366. ὕμνων. qui in Cererem hymni dicti vulgo, ut ad Callim. ex Athenaeo monui p. 3, et 649. (p. 28., 157. et 732. sequ. t. 2. Ern.), ἴουλοι, quod οὖλος et ἴουλος dice-

370 καί μ' ἀσφαλῶς πανήμερον παῖσαί τε καὶ χορεῦσαι· i. t. c.

ΗΜ. β'. καὶ πολλὰ μὲν γελοιά μ' εἰπεῖν, πολλὰ δὲ σπουδαῖα, καὶ, ἀντ. β'.

τῆς σῆς ἑορτῆς ἀξίως
παίσαντα καὶ σκώψαντα, νικήσαντα ταινιοῦσθαι.

ΧΟ. ἄγ' εἶα νῦν καὶ τὸν ὡραῖον θεὸν as., i. et t. d. c. ἐπ.

375 παρακαλεῖτε δεῦρ' ᾠδαῖσι, τὸν as., dm. et i.
ξυνέμπορον τῆσδε τῆς χορείας! as., 2 i. h.

ΗΜ. α'. Ἴακχε πολυτίμητε, μέλος ἑορτῆς i. tr. c. στ. α'.
ἥδιστον εὑρών, δεῦρο συνακολούθει
πρὸς τὴν θεὸν, i.

380 καὶ δεῖξον, ὡς ἄνευ πόνου πολλὴν ὁδὸν περαίνεις. i. t. c.

rentur colligati hordei manipuli. *Sp.*

370. καί μ' ἀσφ. intelligendum ὥστε, sicut passim. cf. tamen annot. ad 838. Gl. Victor. παῖσαι ἀντὶ τοῦ παῖξαι, Ἀττικῶς. cf. Matth. gr. gr. §. 174, b.

371. καὶ πολλὰ—σπουδαῖα. quae jocorum graviumque sermonum mixtura quum in solemnibus conviviis, ut ap. Xenoph., Plat., Plut., Athen., Julianum Caess., tum in festis gentilium, et quidem juxta latas de iis leges, adhibita etc. Plato de Leg. 7, 816. τὰ μὲν οὖν τῶν καλῶν σωμάτων καὶ γενναίων ψυχῶν εἰς τὰς χορείας, οἵας εἴρηται δεῖν αὐτὰς εἶναι, διαπεράνται· τὰ δὲ τῶν αἰσχρῶν σωμάτων καὶ διανοημάτων, καὶ τῶν ἐπὶ τὰ τοῦ γέλωτος κωμῳδήματα τετραμμένων κατὰ λέξιν τε καὶ ᾠδὴν καὶ κατ' ὄρχησιν, καὶ κατὰ τὰ τούτων πάντων μιμήματα κεκωμῳδημένα, ἀνάγκη μὲν θεάσασθαι καὶ γνωρίζειν· ἄνευ γὰρ γελοίων τὰ σπουδαῖα, καὶ πάντων τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία, μαθεῖν μὲν οὐ δυνατὸν, εἰ μέλλει τις φρόνιμος ἔσεσθαι etc. *Sp.*

373. ταιν. στεφανοῦσθαι. ταινία γὰρ ῥάμμα τοῦ στεφάνου. S. Decertabatur in festis gentilium, quis potior in dicendis facetiis evaderet, qui, tanquam victor, corona seu vitta redimitus est. *E Sp.*

374. sic meliores libri. senarium fabricantes scripserunt νῦν γε καί. S.: τὸν ὡρ. θεόν. τὸν κατὰ καιρὸν φαινόμενον Διόνυσον· ἐκεῖ τὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος τὰς ἑορτὰς αὐτοῦ ἦγον, καὶ τὰ κωμικὰ δράματα ἐν ταύταις εἰσήγετο. Sp.: ὡρ. dictus h. l. Bacchus, — ut annis florens et pulcher, qualis vulgo in antiquis nummis et marmoribus conspicitur; (Catull. Epithal. Thet. 251. *At parte ex alia florens volitabat Iacchus.* Ovid. Met. 4, 18. *Tu puer aeternus, tu formosissimus* etc.) non barbatus, ut in priscis Thebanorum, Naxiorum, Olympiorum et Catinensium nummis. *E Sp.*

375. vulgo δεῦρο ᾠδαῖσι, hiatu non admittendo.

376. ξυνέμπορον. συνοδοιπόρον, ut Photius interpretatur, i. e., monente B., τροπικῶς sociumque sodalem.

377. μέλος—εὑρών, qui dulcissima Bacchanalium cantica reperisti.

378. συναπ. τοῦτο, ἐπειδὴ εἰς Ἐλευσῖνα ὁδεύουσιν, ἀπὸ τοῦ Κεραμεικοῦ προπέμποντες τὸν Διόνυσον. τὸ δὲ ἄνευ—περαίνεις

ΗΜ. β'. Ἴακχε φιλοχορευτά, συμπρόπεμπέ με! i. tr.
σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι ἀντ. 1.
κἀπ' εὐτελείᾳ τόν τε σανδαλίσκον,
καὶ τὸ ῥάκος,
385 κἄξευρες ὥστ' ἀζημίους παίζειν τε καὶ χορεύειν.
Ἴακχε φιλοχορευτά, συμπρόπεμπέ με!
ΧΟ. καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρακίσκης ἀντ. 2.
νῦν δὴ κατεῖδον, καὶ μάλ' εὐπροσώπου,
συμπαιστρίας
390 γιτωνίου παραῤῥαγέντος τιθίον προκύψαν.
Ἴακχε φιλοχορευτά, συμπρόπεμπέ με!
ΞΑ. ἐγὼ δ' ἀεί πως φιλακόλουθός εἰμι, καὶ μετ' αὐτῆς i. t. c. ἐπ.
παίζων χορεύειν βούλομαι.
ΔΙ. κἄγαγε πρός. i. tr.
ΧΟ. βούλεσθε δῆτα κοινῇ σκώψωμεν Ἀρχέδημον, as.,
2 an. στ. β'.

ἀντὶ τοῦ μεθ' ἡμῶν ἂν ῥᾳδίαν πάντα τὴν ὁδὸν ποιήσεις. S. Alluditur pompae Bacchicae, quae 6. Eleusiniorum die, via dicta sacra, a Ceramico Eleusinem ducebatur ad templum Cereris, praeferebatur Bacchi simulacrum, cum myrtea corona in capite, face in manu, post illud gestabatur vannus mystica, symbolum separationis initiatorum et profanorum; tum calathus et cetera insignia.— sensus verborum est: te duce, Iacche, facile longam viam conficiemus. *Conz.* Eurip. Bacch. 194. de Bacchо: *ὁ θεὸς ἀμοχθεὶ κεῖσε νῷν ἡγήσεται.* etiam chorus mulierum bacchantium non defatigatur cursu et saltationibus ibid. 64.: *Ἀσίας ἀπὸ γᾶς ἱερὸν Τμῶλον ἀμείψασα θοάζω Βρομίῳ πόνον ἡδὺν κάματόν τ' ἀσπάσματον. — Be.*

382. Videntur eorum, qui pompae intererant, sandalia et vestimenta laocerata per lusum jocumque esse. tribuitur autem Iaccho, quod per licentiam hujus pompae cum Iaccho fiebat; [S.: *σὺ γὰρ κατ. ἴσον τῷ διὰ σὲ κατεσχίσθη.*] unde etiam effecisse (*ἐξευρεῖν*) dicitur, ut impune ludere et tripudiare possent. *ῥάκος* de vili et lacero pallio dicitur. *ἐπὶ γέλωτι κἀπ' εὐτελείᾳ, ita ut risus existeret et viles videremur. Ex B.*

383. *τόν τε* nos in Lect. Aristoph., quod Bentlejo placuisse post innotuit; neque aliter Elmsl. ad Acharn. 1201., item Dind. codd. depravate *τόνδε τὸν σανδ.*

387. *παραβλ. τι*, oblique intuitus (*zur Seite schielend*). *Ex B.*

394. *ὁ Ἀρχέδημος ὡς ξένος παρ' αὐτοῦ κωμῳδεῖται. νόμος γὰρ ἦν, τοὺς ἐξ ἀλλοδαπῆς Ἀθήνησι κατοικεῖν ἐθέλοντας εἰς πολίτας, ἐνταῦθα χρόνον ὀλίγον διατρίψαντας ἐγγράφεσθαι· ὅπερ Ἀρχέδημος οὐκ ἐποίησε. δίον οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἐπολιτογραφήθη, ὥστε τοὺς πολίτας ὥσπερ συγγενεῖς ἔχειν, οὐκ ἔφυσεν εἰπεῖν. Ex S.* Idem ad sequ. versum: *οὐκ ἔφ. φρ. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν οὐκ ἔφυσεν ὀδόντας· ἵνα ὡς ξένον διαβάλῃ. ἡ δὲ παροιμία ἐπέτεις ὢν ὀδόντας οὐκ ἔφυσεν.* anno septimo nascuntur dentes anteriores, ad loquendum utiles; iste vero 7. anno nondum

395 ὃς, ἑπτέτης ὢν, οὐκ ἔφυσε φρατορας, i. tr.
ΗΜ. α'. νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι, ἀντ. 1.
κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας;
ΗΜ. β'. τὸν Κλεισθένη δ' ἀκούω ἐν ταῖς ταφαῖσι πρω- ἀντ. 2.
κτὸν
τίλλειν ἑαυτοῦ, καὶ σκαράττειν τὰς γνάθους·
400 ΧΟ. κἀκόπτετ' ἐγκεκυφὼς, κἄκλαε, κἀκεκράγει as.,
2 an. ἐπ.
Σεβῖνον, ὅστις ἐστὶν Ἀναφλύστιος, as., i. h. et or. d.
καὶ Καλλίαν γέ φασι τοῦτον, τὸν Ἱπποβίνου, as.,
2 an, στ. γ'.
κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον. i. tr.

in φρατρίαν se recipi curaverat, cf. Palmer. Exerc. p. 772.; qui et de Archedemo profert illa Xenophontis Hist. gr. 1, 7, 1. Ἀρχέδημος, ὁ τοῦ δήμου τότε προεστηκὼς ἐν Ἀθήναις, καὶ τῆς Δεκελείας ἐπιμελούμενος etc. vid. et ibi Schneiderus et ad Memorab. Socratis 2, 9.; item infra 550.

396. figurate Athenienses appellat νεκροὺς, *mortuos* (nam sic etiam Latini: vid. Musgrav. ad Soph. Oedip. Tyr. 45.), propterea quod tum male rem gerere videbantur, supplicio affectis 6 ducibus classis, qui Lacedaemonios vicerant ad Arginussas. vid. annot. ad 33. S.: χάριεν δὲ τὸ ὑπὸ τῶν νεκρῶν τοὺς ζῶντας καλεῖσθαι νεκρούς.

397. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν δημαγωγίας, ἢ πολιτείας, μοχθηρίας εἶπεν, χαριέντως πρὸς τὰ κακὰ αὐτῶν. S. τὰ πρῶτα, princeps, caput. Eurip., annotante Be., Or. 1218. *Mυκηνίδες ὦ φίλαι, τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων* etc. Lucret. 1, 86. *ductores Danaum delecti, prima virorum.*

398. διαβάλλει τὸν Κλεισθένη ὡς φαυλόβιον, καὶ πρὸς τοῦ Σεβίνου πορνευόμενον. διὸ καὶ δεινοπαθοῦντά φησιν ἐπὶ τῇ τούτου τελευτῇ. S. Ut mulieres solebant in funere sibi crines vellere, et genas lanciare et plangere, ita hic Clisthenes dicitur facere mortuo Sebino Anaphlystio, quod est nomen fictum viri quasi qui solitus esset ipsum [imo σὲ, τὸν χορευτὴν, τὸν θεατὴν,] βινεῖν ἀναπεφλασμένος. Be. ἐν ταῖς ταφ., in funere Sebini. cf. 48., Concion. 1026., ubi recte Reisig. οὐ τὸν Σεβῖνον.

400. — τὸ κόπτεσθαι κακεμφάτως. — ἔστι δὲ καὶ Σεβῖνος ὠνομασμένος παρὰ Πλάτωνι ποιητῇ. S.

401. πιθανῶς τὸ ὅστις (quicunque) ἐμφαίνει οὐ τὸν ὑπό ἑνὸς μόνου περαινόμενον. πέπλασται δὲ αὐτῷ ὥσπερ ὁ Σεβῖνος, οὕτως καὶ ὁ Ἀναφλύστιος. S. Pagus erat Atticus, Ἀνάφλυστος dictus, de quo vid. Meursius. — *Br.*

402. τὸν Ἱππ. παρεγραμμάτισε διὰ τὴν ἀσέλγειαν παρὰ τὸ Ἱππονίκου εἰς πορνομανῆ. τὸ δὲ Ἵππος πολλαχοῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου λαμβάνουσιν· Ἱππόπορνε. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὁ Καλλίας ὡς σπαθῶν τὴν πατρικὴν οὐσίαν, καὶ μάλιστα ἐπὶ γυναιξὶ μεμηνώς. — S. τοῦτον. ὃν πάντες ἴσασι δηλονότι. gloss. codicis C ap. Br. De Hipponico Isocrates de Big. 13. ὁ μὲν γὰρ πατὴρ αὐτῆς (Hipparetes, sororis Calliae, quam Alcibiades duxit,) Ἱππόνικος πλούτῳ μὲν ἦν πρῶτος τῶν Ἑλλήνων, γένει δ' οὐδενὸς ὕστερος τῶν πολιτῶν etc. cf. 466. et Bähr. ad Plut. Alcib. cap. 8. p. 99. sequ.

403. λεοντῆν. velut Herculem. τὸ ναυμαχεῖν, quia tunc omnium in ore erat propter proelium apud

ΔΙ. ἔχοιτ' ἂν οὖν φράσαι νῷν Πλούτων', ὅπου 'νθάδ' οἰκεῖ; ἀντ. 1.

ΞΑ. ξένω γάρ ἐσμεν, ἀρτίως ἀφιγμένω.

ΧΟ. μηδὲν μακρὰν ἀπέλθῃς, μηδ' αὖθις ἐπανέρῃ με, ἀντ. 2.
ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὴν τὴν θύραν ἀφιγμένος.

ΔΙ. αἴροι' ἂν αὖθις, ὦ παῖ, τὰ στρώματα. as., an. et i. ἐπ.

ΞΑ. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα, an.

ἀλλ' ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασι; i. tr.

ΧΟ. * χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ἀνὰ κύκλον θεᾶς, στ. δ'.
ἀνθοφόρον ἀν' ἄλσος ith.
παίζοντες, οἷς μετουσία i. d.
θεοφιλοῦς ἑορτῆς· ith.

Arginusas, ad rem obscoenam transtulit. gloss. Victor. *ἐνημμ., ἐνδεδυμένον.*

404. sic quidam libri, eleganter. vulgati praeter Dindorfii: — *νῷν, Πλούτων ὅπου* —.

408. sic probati eodd., neque intelligo, cur verba *τὰ στρώματα* deleantur. vett. edd. praeter Junt. 1. *αἴροις ἂν αὖθις αὖ γε παῖ τὰ στρ.*, quod est supplementum ejus, qui senarium fabricaretur. Junt. 1. *αἴροις ἂν αὖθις ὦ παῖ τά γε στρ.*, versu politico. — gloss. E. *αἴροι' ἄν, λάβοις ἄν.*

409. *quid hoc rei est, nisi forte Jovis filius Corinthus inest in hisce sarcinis?* Ş. *παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ συνεχῶς λεγόντων.* (ut Bacchus facit, iterum sarcinulas tollere servum jubens invitum: cf. 165.) *τῶν Μεγαρέων ἀποστάντων Κορινθίων, ἀπεστάλη κήρυξ πολλάκις λέγων, ὅτι οὐκ ἀνέξεται ὑμῶν ὁ τοῦ Διὸς Κόρινθος· ἐκίνησέ τε οὖν αὐτὸ λέγων.* οἱ δὲ *Μεγαρεῖς συγχανθέντες* (fort. *συγχυθέντες. Höpfner.*), *καὶ εἰς ὀργὴν τραπέντες, ἔλεγον Παῖε, παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον, τουτέστι τὸν κήρυκα. καὶ παροιμία ἐλέχθη ἐπὶ ταυτολογούντων ἀεὶ καὶ τὰ αὐτὰ τρεττόντων. ὁ δὲ Διὸς Κόρινθος, παῖς Διός, βασιλεὺς Κορίνθου. Μεγαρεῖς δὲ ὑποτελεῖς ἦσαν Κορινθίοις.* S. Pausan. 2, 1.: *ἡ δὲ Κορινθία χώρα, μοῖρα οὖσα τῆς Ἀργείας, ἀπὸ Κορίνθου* (a Corintho, Marathonis filio) *τὸ ὄνομα ἔσχηκε· Διὸς δὲ εἶναι Κόρινθον, οὐδένα οἶδα εἰπόντα πω σπουδῇ, πλὴν Κορινθίων τῶν πολλῶν* etc. Pindarus Nem. 7. in fine: *ταυτὰ δὲ τρὶς τετράκι τ' ἀμπολεῖν ἀπορία τελέθει, τέκνοισιν ἅτε μαφυλάκας, Διὸς Κόρινθος.* vide ibi Schol. et cf. Concion. 859., item Erasmum 2, 1, 50. et paroemiographos. Be.: „Opportune de stragulis dixit hoc proverbium Comicus, quia Corinthiaca stragula celebrantur. Aristophontes Comicus ap. Athen. 1. p. 27. *ἐξ Ἠλιδος μάγειρος, ἐξ Ἄργους λέβης, Φλιάσιος οἶνος, ἐκ Κορίνθου στρώματα.*" Fortasse etiam ridiculi causa simulat, dum stragula tollit, se pungi a cimice, in iis latitante: quo sugillet Corinthios, Atheniensium hostes in bello Peloponnesiaco. Nub. 711. *ἀπόλλυμαι δείλαιος· ἐκ τοῦ σκίμποδος Δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι*, i. e. *οἱ κόριες.*

411. metra non congruunt, nec quibusdam obtemperandum est, *τὸ χωρεῖτε* seorsum ponentibus. ab interprete esse videntur verba *ἀνὰ* et *θεᾶς*. cf. 417. „*ἱερὸν ἀνὰ κύκλον.* hoc pertinet ad choros cyclicos saltantium

ἐγὼ δὲ σὺν ταῖσιν κόραις ἀντ. δ'.
εἶμι καὶ γυναιξίν,
οὐ πανυχίζουσιν θεᾷ,
φέγγος ἱερὸν ὅσων.

ΗΜ. α'. χωρῶμεν ἐς πολυῤῥόδους λειμῶνας ἀνθεμώδεις i. t. c. στ. ε'.

τὸν ἡμέτερον τρόπον, τὸν παλλιχορώτατον, as., 2 an. c.

παίζοντες, ὃν ὅλβιαι Μοῖραι ξυνάγουσι. as., an. c. et an. br.

ΗΜ. β'. μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν, ἀντ. ε'.

ὅσοι μεμυήμεθ', εὐσεβῆ τε διήγομεν
τρόπον περί τε ξένους, καὶ τοὺς ἰδιώτας.

in sacris. vid. Sp. ad Callim. h. in Dian. 267." *Ducker.* Conferunt Av. 1379. τί δεῦρο πόδα σὺ κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς; Thesm. 763. χώρει κοῦφα ποσὶν, ἄγ', ἐς κύκλον· χειρὶ σύναπτε χεῖρα, ῥυθμὸν χορείας.

417. ita Rav. et interpp. Germani; item Dind. vulgo *θεαί.*

420. τὸν ἡμ. τρόπον. ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν ἡμ. τρόπον, ὡς ἔθος ἔχομεν παίζοντες. S. cf. 423.

421. *Μοῖραι*, quae omnino dispensatrices fatorum celebrantur, sensus est: quam (choream) felici fato instituimus. de saltationibus, die 4. Eleusiniorum majorum in prato florido institutis cf. Ste. Croix libri de Mysteriis p. 190. *Ex B.*

422. cf. 154. seqq. et annot. ad 145. ἥλιος καὶ φέγγος. ἢν διὰ δυοῖν, quidquid dicit Corae ad Heliod. t. 2. p. 290.

424. καὶ τ. ἰδ. ἀντὶ τοῦ τοὺς ἰδίους, τοὺς πολίτας. ἀντίστροφοι δὲ τοῦτο τὸ ἴδιον ἀντὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ, καὶ οὕτω πολλάκις εἴρηται κατὰ παραγωγήν. σημειωτέον δὲ, ὅτι καὶ ἰδιώτης λέγεται ὁ πρὸς γένος ἴδιος, καὶ ὁ ἀμαθής. S. [περί τε ξένους.] hoc inde potest illustrari, quod Atheniensis, diverso a Lacedaemoniis instituto, patriis sedibus seditione aut bello pulsis, et quidem auctore Solone, juxta Plut. in ejus vita (c. 24.), stabilem in urbe sua sedem et etiam jus civium concessisse dicuntur a Thucydide 1, 2. et Strabone 9. p. 393. (ed. Tauchnitz. vol. 2. p. 235.), atque ita se erga illos beneficos et misericordes praestiterint. Unde etiam Lacedaemonii ξενηλασίαις, i. e. *peregrinorum expulsionibus*, locum dabant, Atheniensis non item, sed urbem omnibus communem exhibebant, auctore Thucyd. 2, 39. προξένους quoque constituerunt, i. e. patronos hospitum, et qui advenarum curam susciperent etc. — [ἰδιώτας]. Hesych. *ἰδιῶται, πολῖται.* infra vero *ἰδιώταις θεοῖς* de diis dicitur, quos velut proprios sibique peculiares colebat Euripides. *ἰδιώτης* alioquin de privato ab Atticis vulgo dictum, et ap. Demosth. adv. Aristocr. p. 312. ὃς ἂν ἔρχων ἢ ἰδιώτης. *E Sp.*

ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΞΑΝΘΙΑΣ. ΔΙΑΚΟΣ. ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ. ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ ΔΥΟ. ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

425 ΔΙ. Ἄγε δὴ τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω, τίνα; i. tr.
πῶς ἐνθάδ' ἆρα κόπτουσιν οἱ 'πιχώριοι;
ΞΑ. οὐ μὴ διατρίψεις, ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας,
καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων.
ΔΙ. παῖ, παῖ!
ΔΙ. τίς οὗτος;
ΔΙ. Ἡρακλῆς ὁ καρτερός.
430 ΔΙ. ὦ βδελυρὲ, κἀναίσχυντε, καὶ τολμηρὲ σύ,
καὶ μιαρὲ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαρώτατε,
ὃς τὸν κύν' ἡμῖν ἐξελάσας τὸν Κέρβερον
κἀπῆξας ἄγχων, κἀποδρὰς ᾤχου λαβών,
ὃν ἐγὼ 'φύλαττον. ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος·
435 τοία Στυγὸς σε μελανοκάρδιος πέτρα,

425. Scena jam est in Orco ante fores Plutonis, cujus janitor esse fingitur Aeacus, ut ap. Lucianum Dial. mort. 20., ubi vid. Hemsterhus.

427. διατρ.. *cunctaberis.* γεῦσαι τῆς θύρας, κόπτει τὴν θύραν, ut exponit Thomas Mag. p. 547. figurate dici solet hoc vocabulum: vide, quos laudant, Pindarum Pyth. 9, 61., Nem. 3, 67., 6, 40., Soph. Antig. 928. etc. Hesych. γεύσασθαι· πειράσαι, ἅψασθαι. — γεύσει· ἀποπειράσει. haud male Welcker.: *Nicht aufgehalten, sondern versuche nur die Thür, Und hab' vom Herakles wie Gestalt, so auch Gehalt.* similiter Vossius.

430. Non magis humaniter deorum famulus excipit Trygaeum, cui ostium pulsanti aperuerat, Pac. 182. seqq. *Be.*

432. ἡμῖν 2 MSS., quod elegantius vulgato ἡμῶν.

433. sic Paris. vulgo ἀπῆξας.

434. ἀλλὰ — μέσος. ἀντὶ τοῦ μέσος ἐλήφθης. τοῦτο δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν. τὸ ἔχει δὲ οὕτως Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἔχῃ, ἀπὸ τοῦ ἔχομαι δευτέρου προσώπου. S.

435. μελαν. διὰ τῆς λέξεως τὸ φοβερὸν εἶπεν· οὐ γὰρ ἔχει καρδίαν ἡ πέτρα. — καὶ τὰ μὲν ἀν-

Ἀχερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγὴς
φρουροῦσι, Κωκυτοῦ τε περίδρομοι κύνες,
Ἔχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἢ τὰ σπλάγχνα σου
διασπαράξει· πλευμόνων τ' ἀνθάψεται
Ταρτησία μύραινα· τὼ νεφρὼ δέ σου
αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ἡματωμένω
διασπάσονται Γοργόνες Τιθράσιαι,
ἐφ' ἃς ἐγὼ δρομαῖον ὁρμήσω πόδα.

τῷ πλάττων λέγει, τὰ δὲ ἐξ Εὐριπίδου, πρὸς φόβον Διονύσου. *E S.*

437. *περίδρ. οἷον πανταχοῦ δυνάμενοι περιστρέφεσθαι. λέγει δὲ τὰς Ἐριννῦς.* S. de fluviis Inferorum cf. Plat. Phaed. 61. cum interpp., et Heynii excurs. 9. ad Virg. Aen. 6. *Ex B. κύνες, canes*, passim audiunt Furiae (vid. Blomfield. ad Aeschyl. Cho. 911.), aves rapaces (1221.) et quidquid est animalium noxiorum aut monstrorum (Antiphanes ap. Jacobs. Anthol. Palat. 2. p. 88. *ἢ δὲ κύων δένδρων καρποφθόρος, ἢ πτιλόνωτος Κάμπη* etc.); denique impudentes. vide indices Eurip. et Soph. his vv. etc.

438. *Ἔχιδνα.* hydra Lernaea.

439. *πλευμόνων.* sedes doloris: vid. Eurip. Ion. 700. — *πλευμόνων. ὅτι Ἀττικῶς τὸν πνεύμονα πλεύμονά φασιν, ὡς καὶ τὸ νίτρον λίτρον.* Schol. Cant. 2. sed tamen plerique omnes libri *πνευμόνων*, quod minus vulgare puto. Soph. Trach. 739. *σκαραγμός, αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο.* Eurip. Med. 1301. *τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρῆν, καρδίας ἀνθηψάμην*, et similiter Helen. 910. habent haec omnia tragicum colorem.

440. *Τ. μύραινα. — Ταρτησίαν εἶπε πρὸς τὸ ἐκπληκτικώτερον, διὰ τὸ ἐκτετοκισμένον. λέγουσι δὲ Ταρτησίαν γαλῆν ἀντὶ τοῦ μεγάλην.* (vide Aeliani interpp. V. Hist. 14, 4., Erasmi Adag. 1, 2, 70.) *ἡ δὲ Τάρτησος Ἰβηρικὴ πόλις περὶ τὴν Λορνον λίμνην. μύραινα δὲ ἰχθὺς θαλάσσιος. — ἔστι δὲ τὰ ἐν Θησεῖ πεποιημένα Εὐριπίδῃ· ἐπεὶ γὰρ τοιοῦτός ἐστι σπουδάζων ὁ Εὐριπ., οἷος ἐνταῦθα παίζων.* S., qui habet ista ex Theseo Eurip. in annot. ad praegressum versum; quae sic emendabat Grotius: *κἄρα τε γάρ σου* (Minotauri, ut Musgrav. existimat) *συγχίσω κομαῖς ὁμοῦ, Ῥαγεῖ τε γῆν ἐγκέφαλος· ὀμμάτων δ' ἄπο Αἱμοσταγεῖς πρηστῆρες ῥεύσονται κάτω.* Monuit Sp., Aeschylum quoque Cho. 981. viperae jungere muraenam, idque ob traditum a veteribus viperarum cum muraenis coitum, ex quo nasci genus muraenarum morsu letali auctor est Andreas *περὶ Δακετῶν*: vidd. Blomf. ad Aeschyli l. l. et, quem B. laudat, Camus ad Aristot. H. A. t. 2. p. 538. Tartessias muraenas in pretio fuisse, ex Polluce 6, 10, 63. annotavit Be.

442. praeter expectationem dixit *Γοργόνες Τιθράσιαι* pro *Λιβυστικαί*: nam primum in insula Oceani, deinde in continente Libyae quaesitae sunt Gorgones, ut docet Heyn. ad Apollod. 2. p. 124. sequ. S. *Γ ο ρ γ. Τ ι θ ρ. ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς κοινηροῦ.* (*ἄλλως.*) *οὐκ εἰκῇ δὲ τοῦτο εἶπεν, ἀλλ' ἐοίκασι τὸν δῆμον διαβάλλειν τοῦτον, ὡς κακοπράγμονα. εἰσὶ δὲ οὗτοι ἀπὸ Τιθράντος, τοῦ Πανδίονος παιδός, ἐπώνυμοι. εἰς δὲ τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν κατανενέμηνται.* „Τίθρας est pagus Atticus, unde *Τιθράσιος* teste Steph. Byz.“ — *Be.* cf. Meursii librum de populis Att.

444. *ἐγκέχοδα.* Zonar. t. 1. p. 608.: *ἐγκέχοδα· διὰ φόβον τινὰ ἔχουσα [ἀπεκάτησα].* eadem praeteriti (ab *ἐγχέζω*) forma est Vesp. 626. B. — „*κάλει θεόν*, est aliqua notatione dignum, quod hic tradit

ΞΑ. οὗτος, τί δέδρακας;
ΔΙ. ἐγκέχοδα. κάλει θεόν.
ΞΑ. ὦ καταγέλαστ', οὔκουν ἀναστήσει ταχὺ,
πρίν τινά σ' ἰδεῖν ἀλλότριον;
ΔΙ. ἀλλ' ὡρακιῶ.
ἀλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν.
ΞΑ. ἰδού· λαβέ.
ΔΙ. πρόσθου.
ΞΑ. ποῦ 'στιν; ὦ χρυσοῖ θεοί,
ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν;
ΔΙ. δείσασα γὰρ
εἰς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσεν.
ΞΑ. ὦ δειλότατε θεῶν σὺ κἀνθρώπων!
ΔΙ. ἐγώ;
πῶς δειλός, ὅστις σπογγιὰν ᾔτησά σε;
οὔκουν ἕτερός γ' αὖτ' εἰργάσατ' ἀνήρ.
ΞΑ. ἀλλὰ τί;
ΔΙ. κατέκειτ' ἂν ὀσφραινόμενος, εἴπερ δειλὸς ἦν·

δ., in Lenaeis a ducho seu lampadifero (proximo post Hierophantem sacrorum Eleusin. sacerdote: vid. Ste-Croix p. 187. sequn. B.) facem praeferri, dicente κάλει θεόν, et tum ab audientibus clamari Σεμελῆ' Ἴακχε, πλουτοδότα. quibus additur in schol., aut vero id ad eum ritum respicere, juxta quem in sacrificiis, ubi libatum esset, acclamatum continuo illud κάλει θεόν. Sp. Hoc probat Br. „Comice his verbis," inquit, „significat Bacchus, se ventris proluviem effudisse."

446. Moeris: ὡρακιᾶν Ἀττικῶς· λειποψυχεῖν Ἑλληνικῶς. confer duas Hesychii glossas. In Pace 702. Cratinus ἀπέθανεν ὡρακιάσας. Br.

447. σπογγιάν. malit Br. σφογγιάν Attice, quemadmodum Achaen. 463. ex 3 codd. edidit σφογγίῳ pro σπογγίῳ. Be.: „σπ. nempe aquosam spongiam. In Vesp. 989., ubi etiam aliquis animae deliquium patitur: οἴμοι, ποῦ 'σθ' ὕδωρ;" Ducker.: Spongüs, certa quadam ratione coactis, usos esse antiquos loco καρδιοφύλακος, notat ex h. l. Lindenbrog. ad Terent. Eun. 4, 7. (v. 9., ubi etiam cf. Westerhov. B.)

448. ἰδού. vox obedientis. cf. 605. etc.

449. ἐντ. — καρδίαν; ἔνθα μου τὴν χεῖρα προσήγαγες· ἦγον περὶ τὸν πρωκτόν etc. S. ad detergendas nates.

453. ita Dind. ex Cantabr. 1. et Rav. vulgo: ἕτερος ταῦτ', confusis, ut saepe, γ et τ litteris. frustra Scal. et Br. οὐκ ἂν ἕτερος: vide Matth. gr. gr. §. 509. not., infra 1180., Eurip. Hel. 757., Rhes. 847., Soph. El. 857., Xenophon Exped. Cyr. 7, 7, 40. αἰσχρὸν γὰρ ἦν pro ἦν ἂν etc. sic et nostrates: *Das that dir sonst Niemand*, cum hoc intelligunt *Das hätte dir sonst Niemand gethan.*

454. S. ad 452. τοῦ γὰρ δειλοῦ τὸ σιωπᾶν οἰκεῖον, οὐ τὸ λαλεῖν. et h. l.: οἱ γὰρ ὑπὸ φόβου ἐκλυόμενοι ὀσφρήσει τὸν πόνον παύουσιν. —

455 ἐγὼ δ' ἀνέστην, καὶ προσέτ' ἀπεψησάμην.
ΞΑ. ἀνδρεῖά γ', ὦ Πόσειδον!
ΔΙ. οἶμαι, νὴ Δία.
σὺ δ' οὐκ ἔδεισας τὸν ψόφον τῶν ῥημάτων,
καὶ τὰς ἀπειλάς;
ΞΑ. οὐ μὰ Δί', οὐδ' ἐφρόντισα.
ΔΙ. ἴθι νυν, ἐπειδὴ ληματιᾷς, κἀνδρεῖος εἶ,
460 σὺ μὲν γενοῦ 'γώ, τὸ ῥόπαλον τουτὶ λαβὼν
καὶ τὴν λεοντῆν, εἴπερ ἀφοβόσπλαγχνος εἶ·
ἐγὼ δ' ἔσομαί σοι σκευρφόρος ἐν τῷ μέρει.
ΞΑ. φέρε δὴ ταχέως αὖτ'· οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον·
καὶ βλέψον εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν,
465 εἰ δειλὸς ἔσομαι, καὶ κατὰ σὲ τὸ λῆμ' ἔχων.
ΔΙ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας.
φέρε νυν, ἐγὼ τὰ στρώματ' αἴρωμαι ταδί.

459. λημ. S.: λῆμά ἐστι τὸ φρόνημα· ληματιᾷς οὖν μέγα φρονεῖς. γράφεται οὖν καὶ ληματίας (placuit hoc Bentlejo), χωρὶς τοῦ ι· οἷον μεγαλόφρων καὶ ἰσχυρός.

461. ἀφοβ. ἄφοβος. — S. ridicule ficta vox tragica.

466. οὐκ Μελ. μαστ. ἀντὶ τοῦ (ὁ) ἐκ Μελίτης Ἡρακλῆς. ἢ γὰρ Μέλιτη δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾗ ἐμυήθη Ἡρακλῆς τὰ μικρὰ μυστήρια. ἔστι δὲ ἐκεῖ καὶ Ἡρακλέους ἱερόν. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μελίτης νύμφης, ᾗ ἐμίγη ὁ Ἡρακλῆς. μαστιγίας δὲ ὡς πρὸς δοῦλον. (μαστ. proprie est ὁ δι' ἁμάρτημα μαστιζόμενος δοῦλος, hinc omnino servus nequam. vid. Phot. lex. p. 183., Zonar. 2. p. 1329. mastigia dicitur Plauto et Terentio. B.) [ἄλλως.] παρὰ δὲ τὴν ὑπόνοιαν σκώπτει, ἐπειδὴ ἐν Μελίτῃ ἐστὶν ἐπιφανέστατον Ἡρακλέους ἱερὸν ἀλεξικάκου, ὁ δὲ Ξανθίας ἀντιμετείληφε τὴν Ἡρακλέους σκευήν. τὸ δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἄγαλμα ἔργον Ἐλάδου (fort. Ἀγελάδου. B.) τοῦ Ἀργείου, τοῦ διδασκάλου Φειδίου. ἡ δὲ ἵδρυσις ἐγένετο κατὰ τὸν μέγαν λοιμόν (olymp. 87, 3., ante Christ. nat. 430.)· ὅθεν (?) καὶ ἐπαύσατο ἡ νόσος, πολλῶν ἀνθρώπων ἀπολλυμένων. Ἀπολλώνιος δὲ (Apollonius Dyscolus, rhetor Alexandrinus, qui floruit sub Hadriano, circa annum a Chr. nat. 130.) οὐ κακῶς ὑπονενοῆσθαί φησι τὸ κωμῳδεῖσθαί τινα. — Καλλίας γὰρ ὁ Ἱππονίκου ἐν Μελίτῃ φῄσι. παρεικάζει δὲ αὐτὸν [ἅμα] τῷ Ἡρακλεῖ, ἅμα χλευάζων διὰ τὸ λεοντῆ ἐν ταῖς μάχαις χρῆσθαι· ὡς ἐν ταῖς ὀπίσω (403.) κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον. ἐπεὶ εἴ γε ὄντως ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα ἀνέφερε, τί μᾶλλον εἶπε τὸ ἐκ Μελίτης, καὶ μὴ ἐξ ἄλλου δήμου; πανταχοῦ γὰρ Ἡράκλεια (templa Herculis; male libri Ἡρακλέα) ἐπιφανῆ. (majoris momenti est, quod sequitur.) σύνηθές τε οὐχ οὕτω λέγειν ἐπὶ θεῶν ὁ ἐκ Μελίτης, ἀλλ' ὁ ἐν Μελίτῃ, ὡς καὶ Ζεὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων ἐκ Μελίτης, ἐξ Ἰοῦς, ἐκ Κολωνῶν etc. dicit igitur Bacchus, Xanthiam similem esse Calliae, Hipponici filio, helluoni, qui maximas patris opes dilapidavit, tandemque sibi manus attulit, ut Aelianus auctor est Var. Hist. 4, 23. cf. supra 403.

ΘΕ. ὦ φίλταθ' ἥκεις Ἡράκλεις; δεῦρ' εἴσιθι.
ἡ γὰρ θεὸς, σ' ὡς ἐπύθεθ' ἥκοντ', εὐθέως
ἔπεττεν ἄρτους· ἥψε κατεριπὼν χύτρας
ἕτνους δύ' ἢ τρεῖς· βοῦν ἀπηνθράκιζ' ὅλον·
πλακοῦντας ὤπτα, κολλάβους. ἀλλ' εἴσιθι.
ΞΑ. κάλλιστ', ἐπαινῶ.
ΘΕ. μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐ μή σ' ἐγὼ
περιόψομαι ἀπελθόντ'· ἐπεί τοι καὶ κρέα
ἀνέβραττεν ὀρνίθεια, καὶ τραγήματα
ἔφρυγε, κῶνον ἀνεκεράννυ γλυκύτατον.
ἀλλ' εἴσιθ' ἅμ' ἐμοί.
ΞΑ. πάνυ καλῶς.
ΘΕ. ληρεῖς ἔχων.
οὐ γάρ σ' ἀφήσω· καὶ γὰρ αὐλητρίς γέ σοι
ἥδ' ἔνδον ἔσθ' ὡραιοτάτη, κώρχηστρίδες

468. Prodit ancilla, quae Herculem istum invitat ad omnis generis lautitias, quas ei paraverit Diis domina, audito illius adventu. *Be.*

470. κατερ. τῶν καταισχομένων ἐσκρίων. — S. Phot. lex. p. 109. κατεριπτά· τὰ ἐρυκόμενα ἔσκρια καὶ σχιζόμενα.

471, 2. ἕτνους. lente valde delectari fingitur Hercules. vide 62. seqn. B.: „ἀπανθρακίζειν est pruinis subjectis assare (*auf Kohlen braten*); ὀπτᾶν autem (πλακοῦντας) igni coquere aut torrere (*am Feuer backen*). κολλάβοι sunt οἱ μικροὶ ἄρτοι, παρὰ τὸ ἐκ τῶν μεγάλων κολοβοῦσθαι. v. Zonar. lex. 2. p. 1229. ibique Tittmann. nam alia notione ap. Timaeum gl. Plat. p. 161. legitur."

473. κάλλιστ', ἐπαινῶ, πάνυ καλῶς, formulae sunt oblato beneficio non utentium, ut Latinorum *gratia est, gratiam facio, benigne.* vide interpp. et, quos laudant, Plautum Most. 5, 2, 9., Menaechm. 2, 3, 36., Horat. Epist. 1, 7, 16., 62., Casaub. Lect. Theocrit. c. 16. init. et ad Diog. Laërt. 2, 76. cf. Valck. ad Eurip. Phoen. 406., nos ad Iphig. Aul. 393. et Terent. Eun. 229. in ed. majore; item 477., 839., 905., gloss. Victor. ἐπαινῶ. οὐ βούλομαι εἰσελθεῖν. — Ἀπόλ | λω οὐ | . crasis vide Br. ad 477. in Addendis, Matth. gr. gr. §. 56.

474. hiatus, de quo vide 747. quidam per crasin περιόψομάπελθόντ', voce monstrosa. — particularum ἐπεί τοι καὶ usum exemplis illustrat Porson. ad Eurip. Med. 675.

475. Acharn. 1004. ἀναβράττειν, ἐξοπτᾶτε, *elixate, assate.* cf. Pac. 1201. et infra 515. Pherecrates ap. Athen. 6. p. 269. κίχλαις τ' ἀναβράστοις, *ferventibus turdis.* ὀρνίθεια, de gallinarum pullis aut gallinis. *B Sp.*

476. κῶνον pro καὶ οἶνον. vide Suid. et Etym. v. κῶνον. K.

477. πάνυ καλῶς. παραιτούμενοι οἱ παλαιοὶ ἔλεγον κάλλιστ', ἐπαινῶ (473.), καὶ ἐπῄνουν. — S. verba ληρεῖς — ἀφήσω recte ancillae tribuuntur a Scaligero, quem Dind. quoque secutus est. inepte sub Bacchi persona leguntur in codd. Sp.: ληρεῖς ἔχων, Attice pro ληρεῖς, ut supra 202., mox 489. etc.

479. ἥδ' ἔνδον. sic libri; nec quidquam mutandum est, cum

480 ἕτεραι δύ' ἢ τρεῖς...

ΞΑ. πῶς λέγεις; ὀρχηστρίδες;

ΘΕ. ἠβυλλιῶσαι, πάρτι καρατετιλμέναι.
ἀλλ' εἴσιθ', ὡς ὁ μάγειρος ἤδη τὰ νεμάχη
ἤμελλ' ἀφαιρεῖν, χἠ τράπεζ' ἐσήρετο.

ΞΑ. ἴθι νυν, φράσον πρώτιστα ταῖς αὐλητρίσι
485 ταῖς ἔνδον οὔσαις, αὐτὸς ὅτι εἰσέρχομαι.
ὁ παῖς, ἀκολούθει δεῦρο, τὰ σκεύη φέρων.

ΔΙ. ἐπίσχες οὗτος. οὔ τί που σπουδὴν ποιεῖς,
ὁτιὴ σε παίζων Ἡρακλέα γ' ἐσκεύασα;
οὐ μὴ φλναρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία,
490 ἀλλ' ἀράμενός γ' οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα.

ΞΑ. τί δ' ἔστιν; οὐ δήπου μ' ἀφελέσθαι διανοεῖ,
ἃ "δωκας αὐτός;

ΔΙ. οὐ τάχ', ἀλλ' ἤδη ποιῶ.
κατάθου τὸ δέρμα.

ΞΑ. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι
καὶ τοῖς θεοῖσιν ἐπιτρέπω.

ΔΙ. ποίοις θεοῖς;

495 τὸ δὲ προσδοκῆσαί σ' οὐκ ἀνόητον καὶ κενὸν,

pronomen significet locum vicinum; quem usum illustrat Schaefer. Melet. crit. p. 77. sequ. et ad Hecub. Porson. 712. (*ἀλλ' εἰσορᾷ γὰρ τοῦδε δεσπότου δέμας Ἀγαμέμνονος* etc.), cui loco haec adscripsit vir eruditissimus: „*τοῦδε, hic.* sic fere nominativus et accusat. pronominis usurpantur, raro ceteri casus.“ cf. quae nos ad Soph. Ajac. 1136., Eurip. Or. 35. etc. annotavimus. est igitur ἤδ' ἔνδον nihil aliud quam *hic intus*, non personam quidem ancilla monstrat, sed locum, domum Proserpinae. similiter Plautus Pers. 2. 65. *eccillum domi*, et Mil. 3, 1, 94. *habeo eccillam meam clientem.* cf., si tanti est, a nobis annotata ad Plaut. Amphitr. prol. 120. et Terent. Andr. 825.

481. *ἠβυλλ.* ἠβῶσαι, καὶ αἰσχρῶς τίλλονται τὸ αἰδοῖον. (cf. Cone. 722.) — τίλλονσι δὲ τὰς τρίχας αἱ νεόνυμφοι. ἢ ἐσπασμέναι τὰς ἐπανθούσας τῷ προσώπῳ τρίχας, καὶ τὰς τῶν ὀφρύων. κρεῖττον γάρ ἐστι τοῦτο τοῦ ξυρεῖν. S. cf. Schneider. lex. gr. v. *καρατίλλω.*

482. *τεμάχη.* τὰ κόμματα τῶν ἰχθύων. S. Frischlin.: *Sed abi intro: nam cocus tomacula nunc erat Detracturus foco, et mensa illata est.*

483. *ἐσήρετο νῦν ἀντὶ τοῦ εἰσεφέρετο.* S.

485. ὅτι pro ὡς Elbing. et Paris. ὡς videtur esse correctoris, qui nesciret, elisionem non pati ὅτι. οὖσαις αὐτὸς ὡς *εἰσέρχομαι* et *σχηματισμῷ* frequentiore offendit, et languidiores habet numeros. αὐτὸς, *ipse*, dominus.

487. *οὔ τί που*, *num forte*, ut Lysistr. 854., Conc. 329. etc. vid. Br. B.: „*σπουδὴν ποιεῖν* dicitur, qui aliquid pro serio habet, serio tractat.“ nostrates similiter dicunt *Ernst machen.*

ὡς δοῦλος ὢν καὶ θνητὸς Ἀλαμήνης ἔσει;
ΞΑ. ἀμέλει, καλῶς· ἔχ' αὖτ'. ἴσως γάρ τοί ποτε
ἐμοῦ δεηθείης ἄν, εἰ θεὸς θέλοι.
ΧΟ. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι νοῦν ἔχοντος καὶ φρέ-
νας, t. t. c. στ.
καὶ πολλὰ περικεπλευκότος, i. d.
μετακυλινδεῖν αὐτὸν αἰεὶ πρὸς τὸν εὖ πράττοντα
μᾶλλον t. t.
τοῖχον ἢ γεγραμμένην εἰκόν' ἑστάναι, λαβόνθ' as., 2 t. d. c.
ἓν σχῆμα· τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι πρὸς τὸ μαλθα-
κώτερον, i. t.
δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι καὶ φύσει θηραμένους. t. t. c.

499. — ταῦτα λέγει ὁ Χορὸς διὰ τὸν Διόνυσον, ἐπειδὴ οὗτος, ὅτι ἐφοβήθη τὰς τοῦ Ἀλκεοῦ ἀπειλὰς, τὸν Ξανθίαν ἐποίησεν ὡς δεσπότην, ἑαυτὸν δὲ δοῦλον· ὅτε δὲ ὁ Θεράπων (ἡ Θεράπαινα) ἀπήγγειλε τῷ Ξανθίᾳ, ὅτι ἡ Κόρη δεῖπνον καὶ ὄψα ἐποίησε, δεσπότην πάλιν ἑαυτὸν ποιεῖ, τὸν δὲ Ξανθίαν δοῦλον. ἀποδέχεται δὲ τὸν Διόνυσον ὁ Χορὸς ὡς μὴ μένοντα (imo ἐμμένοντα) τοῖς αὐτοῖς. S. inconstantiam ejus irridet Chorus.

500. πολλὰ περικ. Suidas v. ταῦτα πρὸς ἀνδρός: ἀντὶ τοῦ εἰς πάντα τετριμμένου, *in omnibus exercitati, versati.* ab eadem re Ulyssem laudat Homerus principio Odysseae, ubi Eustath. πολύτροπον παραφράζει οὐκ ἐφ' ἑνὸς ἑστῶτα, οἷα γεγραμμένην εἰκόνα, respiciens, opinor, ad verba Comici 502. *Duker.* aptius etiam dictum propterea, quia exemplum capit de Theramene, praefecto classis.

501. μετακ. ὅμοιον τῷ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδου· οὐ γάρ ποτ' εἶσον τὸν Σθένελον, πρὸς εὐτυχῆ Χορὸν τοῖχον, τῆς δίκης ἀποστρέφειν. παροιμία δέ ἐστι πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον φέρειν, ἐπὶ τῶν παρὰ τὸ λυσιτελοῦν αὐτοῖς δεῖ στρεφομένων. εἴρηται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐπιβατῶν τῆς νεώς, ὅταν, θατέρου μέρους αὐτοῖς κατακλυζομένου, πρὸς τὸ ἕτερον οὗτοι μεθίστανται. S. — μᾶλλον τοῖχον pro τοῖχον μᾶλλον Br. ex membr., elegantiore positu verborum.

502. γεγρ. εἰκόνα. i. e. immobilem. ὅτι ἀκίνητον τὸ ἐπιγεγραμμένον τῇ εἰκόνι, inquit S.

503. μετ. πρὸς τὸ μαλθ. Frischlin.: *semel vertere ad meliorem sortem.* Voss.: *Doch sich herumzudrehen Dahin, wo's bequemer ist*, etc.

504. Θηραμένους. οὗτος τῶν τὰ πολιτικὰ πραττόντων. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὡς εὐμετάβολον ὄντα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἁρμόζοντα. οὗτος δὲ γέγονεν ὁ Θηραμένης διδάσκαλος Ἰσοκράτους, στρατηγὸς δὲ καὶ ὑποκριτὴς εὐμετάβλητος. Ἄγνωνος παῖς, Στηριεὺς τὸν δῆμον. τούτῳ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα παρανενόμηται, δύο δὲ τὰ μέγιστα καὶ σχετλιώτατα, ἥ τε τῶν ἐν Ἀργινούσῃ στρατηγῶν ἀγωγή, ἣν αὐτὸς (ita Höpfner., ex Suidae l. l. ad 500., pro αὐτῷ) συνεστήσατο μετὰ Καλλιξένου, καὶ ἡ τῶν λ' (XXX tyrannorum) ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου μετάστασις. τοιγάρτοι τῆς τοῦ βίου προαιρέσεως ἐπαξίας τῆς τελευτῆς ἔτυχεν· ὑπὸ γὰρ αὐτῶν τῶν λ' ἀνῃρέθη, Κριτίου κρίναντος αὐτόν. ἔνιοι δέ φασι καὶ καταφυγόντα αὐτὸν ἐπὶ τὴν

605 ΔΙ οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν, εἰ Ξανθίας μὲν δοῦλος ὢν ἀντ. ἐν στρώμασιν Μιλησίοις
ἀνατετραμμένος, κυνῶν ὀρχηστρίδ', εἶτ' ἤτησεν ἀμίδα,
* ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων τοῦ 'ρεβίνθου 'δραττόμην,
οὗτος δ', ἅτ' ὢν αὐτὸς πανοῦργος, εἶδε, κἀπ' ἐκ τῆς γνάθου

ἐστίαν ἀποσπασθῆναι. τοῦτον διὰ τὴν παμπλίαν τοῦ ἤθους Κόθορνον ἐκάλουν, ἐπειδὴ ἑκατέρᾳ στάσει τῇ τῶν πολιτευομένων ἑαυτὸν παρεστίθει, καθομιλῶν τοῖς καιροῖς, καὶ τὸ συμφέρον αὐτοῦ τοῦ πιστοῦ προτάσσων, ἐπειδὴ καὶ ὁ κόθορνος ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ πρὸς τὰς ὑποδύσεις ἁρμόττει etc. cf. de Theramene 918., Thucydides 8, 68., Xenophon primis libris Historiae gr., Diodorus 13, 98. etc. Thucydides l. l.: καὶ Θηραμένης, ὁ τοῦ Ἄγνωνος, ἐν τοῖς ξυγκαταλύουσι τὸν δῆμον πρῶτος ἦν, ἀνὴρ οὔτε εἰπεῖν οὔτε γνῶναι ἀδύνατος.

506. ἐν στρώμασιν Μιλ., quibus strati erant lecti in convivüis. S.: ἐν γὰρ Μιλήτῳ καλὴ ἡ τῶν στρωμάτων ἐργασία, καὶ τὰ Μιλήσια στρώματα ποικίλα καὶ ἁπαλὰ γίνεται καὶ διάφορα. εἰς τρυφὴν δὲ οἱ Μιλήσιοι διαβάλλονται, καὶ εἰς τὸ στολῆς πολυτελές· ἐσθῆτές τ' ἐνταῦθα κατεσκεύάζοντο ποικίλαι καὶ τάπητες· ὡς καὶ Θεόκριτος (15, 125.)· πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνῳ· Ἀ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων. — ἀμίδα δὲ τὴν οὐρητρίδα, τὸ οὐρητὸν ἀγγεῖον. de lanis Milesiis, ex iisque fabricatis tapetibus stragulisque multus est h. l. Sp. vide, quos laudat, hunc nostrum Lys. 782., Cic. in Verr. 1, 34., Virg. Georg. 3, 306. sequ. etc. et cf. Bähr. ad Plut. Alcib. pp. 193 seqq. etiam Corinthia stragula in pretio erant: vid. annot. ad 409.

507. sequ. κυνῶν Bentlejus, Br. aliique pro κινῶν, quod ἄμετρον et omnino ineptum est. conferase licet Lysistr. 798. seqq. praeterea libri ἀμιδ' ἐγὼ etc., itidem pessumdato versu. neque enim ferendi sunt librarii, qui haec ita diviserunt:

οὐ γὰρ — εἰ
Ξανθίας — ἐν
στρώμ. Μιλ.
ἀνατετρ., κ. ὀρ-
χηστρίδ' — ἀμιδ'· ἐ-
γὼ δὲ — βλέπων,
τοῦ —· οὗ-
τος etc.

sectati illi vulgatem ordinem verborum scripsisse videntur ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων, cum hoc reliquisset Aristophanes πρὸς δὲ τοῦτ' ἐγὼ βλέπων: τοῦτο, τὸ ἀνατρέπεσθαί με ἐν στρώμασι Μιλησίοις, καὶ κυνεῖν τὴν ὀρχησερίδα, non τοῦτον, quod et minus significans est et numeros habet deteriores. confirmare quodammodo hanc scripturam videtur codex Paris., denuo collatus in usum hujus ed., in quo legitur ἀμίδα sine elisione, velut sequente consona. neque trochaïcis octonariis, neque iambis tetrametris abstinuisse Pindarum et poëtas scenicos Graecorum, quos latini imitati sunt, dudum est cum monui in annotatis ad Pindarum, a me germanice versum, et in editionibus istorum poëtarum; qua de re mecum sentientes habeo cum alios, tum Boeckhium in dissert. de metris Pindari p. 277. et Welckerum in animadversione ad h. l. — gloss. E: ἀνατετρ., ἀνακεκλιμένος etc. — S.: τοῦ 'ρεβίνθου. τοῦ αἰδοίου. τὸ δὲ ὅλον, ὡς ταῦτα τοῦ Ξανθίου ποιοῦντος, ἐπειδὰν διανοηῇ τῷ Διονύσῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιγνόντος ἂν αὐτά, εἰ ἀνὰ μέρος ἐποίει ὁ Διόνυσος.

πῦξ κατάξας μου ἐξέκοψε τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους;

Π. Πλαθάνη, Πλαθάνη, δεῦρ' ἔλθ'· ὁ πανοῦργος οὑτοσί, i. tr.
ὃς, εἰς τὸ πανδοκεῖον εἰσελθών ποτε,
ἐκπαίδευ' ἄρτους κατέφαγ' ἡμῶν...

ΠΛ. νὴ Δία,
ἐκεῖνος αὐτὸς δῆτα.

ΞΑ. κακὸν ἥκει τινί.

Π. καὶ πρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάβρασ' εἴκοσιν
ἀν' ἡμιωβολιαῖα...

ΞΑ. δώσει τις δίκην.

Π. καὶ τὰ σκόροδα τὰ πολλά.

ΔΙ. ληρεῖς, ὦ γύναι,
κοὐκ οἶσθ' ὅ τι λέγεις.

Π. οὐμενοῦν με προσεδόκας,
ὁτιὴ κοθόρνους εἶχες, ἀναγνῶναί σ' ἔτι;

510. τοὺς χοροὺς τ. π. ἀντὶ τοῦ τοὺς ὀδόντας εἰπεῖν, τοὺς χορεύς εἶπε· Διόνυσος γάρ ἐστιν ὁ τῶν χορῶν προστάτης. τὸ δὲ ὅλον παρὰ τὴν ὑπόνοιαν. S. B.: „Quod Schol. affert, nullius est pretii. Fortassis, quoniam χοροὶ etiam πλῆθος ταγμάτων dicebatur (Zonar. 2. p. 1856.), ordinem anteriorem dentium indicavit.“ cf. Schneideri lex. gr. v. χορός. omnino haec vox seriem sive ordinem rerum ejusdem generis significat. Tatius p. 8, 6. ed. Jacobs. ὁ λοιπὸς τῶν καλάμων χορός: et p. 20. sequ. ἑκάστη πλευρὰ τειχίου — κατάστεγος ὑπὸ χορῷ κιόνων. quo loco Jacobsius laudat illud Eustathii Amor. Ism. 3. p. 96. χορὸς ὀδόντων λευκός, quod simillimum huic Aristophanis dicto. etiam Marcell. Inscript. in Regill. v. 501. χορὸν ἡμεροδόντων: ubi Salmasius: „χορὸς κιόνων in lege quadam Constantini *acies columnarum* vocatur.“

511. perperam S. πανδοκευτρίαι δὲ πρὸς Πλαθάνην θεράπαιναν etc.: neque enim ancilla haec est, sed etiam ipsa caupona, alterius vicina et amica.

514. κακὸν ἥκει τινί non est *alicui malum imminet*, sed *nobis*, aut *mihi*, ut et paulo post. ita enim articulus ille saepe ponitur: vide Fischer. ad Weller. 2, p. 230., Br. ad Soph. Ajac. 245. colligere autem id Xanthias e voce et vultu cauponarum potuit, et pro se haec dicit. B.

515. i. e. *viginti frusta carnis elixae*. vide, quae de hac significatione voc. πρέας notavimus ad Plut. 1138. — K, cf. 475.

516. sic quidam libri Aristoph. et Pollux 9, 64., quos recte secuti sunt Br. et ab eo editores. vulgus codicum conjunctim ἀνημεωβολιαῖα, quae vox nihili. notum, quod K. annotavit, ἀνὰ interdum esse particulam distributivam, ut grammatici loquuntur, et sensu aequipollere latinae voci *singuli*.

518. οὐ προσεδόκας με γνῶναί σε, ἐπειδὴ κόθορνος τοῦ Διονύσου ἐστίν, οὐ τοῦ Ἡρακλέους. S.

519. κοθόρνους. cf. 47. ὁτιὴ κοθ. εἶχες, quod habebas cothurnos, quos induere posses, ubi commodum esset, ut nunc facis.

τί δαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω·
ΠΛ. μὰ Δί', οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν, τάλαν,
ὃν αὐτὸς αὑτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιεν·
κἄπειτ', ἐπειδὴ τἀργύριον ἐπραττόμην,
ἔβλεψεν εἰς με δριμὺ, κἀμυκᾶτό γε.
ΞΑ. τοῦτου πάνυ τοὔργον· οὗτος ὁ τρόπος πανταχοῦ.
ΠΛ. καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο, μαίνεσθαι δοκῶν.

520. τὸ τάρ, οὕτως ἔλεγον Ἀττικοί, οὐδετέρως. — S.

521. τυρόν γε τὸν χλωρόν. sic Attici vocabant *caseum recentem*, ut constat ex Polluce, Athen. et aliis, quorum loca collegit Meursius Lect. Att. I, 8, c, ult. K. — τάλαν, Frischlin.: *recentem caseum, quem cum canistro devoravit improbus*, quasi legisset τάλας, similiter Conz.: *auch von dem frischen Käse nicht, Den mir der Lümmel aufgefressen mit sammt dem Korb.* Welckerus nescio quo modo τάλαν esse voluit *o weh*, Vossius *wehe mir*, quod est κατατραγῳδοῦντος. Tan. Faber, Concion. 124, τάλαν accipit pro τάλαινα, sicut ibidem 120, μέλε pro μελέα, quod ap. Comicos frequenti in usu esse ait; nec tamen ejus usus vel unicum exemplum, quod quidem certum sit, profert, quae cum ita sint, a vero non aberraverit, opinor, qui hunc locum affectum esse existimaverit, τάλαν forte scripto pro τάλας, quod ad αὐτὸς referendum, vel, quod malim, pro τάλαιν', cum α pro αι, et contra, saepius positum deprehendatur, nec raro apostrophus negligatur, in codd, cf. 527, est et tertia via, qua superemus hanc difficultatem; eamque viam monstrat Andreas Divus, cujus interpretatio Aristophanis latina barbara quidem est atque inepta, sed tamen ejus, qui verbum verbo reddiderit, ut certo scire possis, quid legerit in suis codd.: nam conjecturis indulsisse bonum virum, non est quod credamus. Is igitur: — *neque caseum recentem misser, quem cum ipsis calathis devorasti*, κατήσθιες, ut in τάλαν Bacchus intelligatur; quam lectionem, per se non malam, vellem in aliquo libro reperiri.

522. sic plane Borg., neque aliter A Paris., nisi quod τοῖς ibi omissum est, raptum il' ad a praegresso αὐτοῖς, elegantem scripturam merito Br, alii plurimorum codd. ὃν οὗτος, αὐτοῖς etc. praetulit, miscentur nonnunquam haec vocabula, velut ap. Sophoclem Philoct. 1248, antiqui libri habent αὐτὸς, sed Brunckianus emendate οὗτος, etc, est autem αὐτὸς *solus*. quanquam et *ipsum* significare potest, quo aptius opponatur αὐτοῖς, siquidem mirum fuit, ipsum Herculem adeo appetere tam vilem cibum. S. αὐτοῖς τοῖς ταλ. ἔνι ὄντα, φησὶν, ἐν τοῖς μικροῖς καλαθίσκοις.

523. ἐπράττ. Xenoph. Mem. Socr. 1, 2, 7. ἐθαυμάζετο δ', εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττοιτο. — *Ex Be.*

524. εἰς μὲ Suidae cod. Oxon. εἴς με Dind. vulgo εἰς ἐμέ. vide Herm, ad Eurip. Bacch. 1053. (950.), Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 314., nos ad Iphig. Taur, 64. etc.

525. οὗτος — παντ. τὸ τραγεῖν καὶ μὴ διδόναι, φησὶ, τὸν μισθόν. τοῦτο δὲ ὁ Κανθίας, ἐπαίρων κατὰ τοῦ Διονύσου τὰς γυναῖκας, S.

526. μαίν. δοκῶν. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ μαινόμενος οὕς (scrib. ὁ) Ἡρακλῆς, καὶ σπᾶν τὸ ξίφος. πρὸς τοῦτο οὖν παίζει. S. χορὸν ἀδόντων etiam Galenum dicere ed. Kühn. 3. p. 871, monuit Dind.

Π. νὴ Δία, τάλαινα.

ΠΛ. νῷ δὲ δεῖσαί γέ πω
ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεκηδήσαμεν·
ὁ δ' ᾤχετ' ἐξάξας γε, τοὺς ψιάθους λαβών.

ΞΑ. καὶ τοῦτο τοὔτου τοὔργον. ἀλλ' ἐχρῆν τι δρᾶν.

Π. ἴθι δὴ κάλεσον τὸν προστάτην Κλεωνά μοι.

ΠΛ. σὺ δ' ἔμοιγ', ἐάνπερ ἐπιτύχῃς, Τπέρβολον,
ἵν' αὐτὸν ἐπιτρίψωμεν.

Π. ὦ μιαρὰ φάρυγξ,
ὡς ἡδέως ἄν σου λίθῳ τοὺς γομφίους
κόπτοιμ' ἄν, οἷς μου κατέφαγες τὰ φορτία.

ΠΛ. ἐγὼ δέ γ' ἐς τὸ βάραθρον ἐμβάλοιμί σε.

528. κατήλιφα. Hesych., μονεντε Sp.: κατήλιφ, μέσόδμη; μέσίτευεν, δοκὸς ἡ ὑπόστεγος βαστάζουσα τὸν ὄροφον. οἱ δὲ ἐκφώνημα τὸ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὃ καὶ βίλιτον. Br. superiorem contignationem. Walcker.: und sprangen hurtig unter Bodenstepp' hinauf.

529. ἐξάξας pro ἐξάξας primus dedit Br. auctore K. S.: τὰς (sic, ut libri Aristoph. praeter G, in quo legitur τοὺς) ψιάθους. οἷον καὶ τὰ στρώματα τοῦ πανδοκείου, ὃν δὲ τῇ Καλλιστράτου. (antiquo Schol., ut monet Duker.) γήραν τινὰ τοὺς ψ., καὶ ὅτι ἀσημείωτον τοῦτο, ὅτι ἀρσενικῶς εἶπε, notavit hoc etiam Suidas v. ψιάθου. — ψιάθοι proprie sunt *storeae*. glossae: ψιάθος, *seges*, *massa*. Theophrast. Hist. plant. 9, 4. ψιάθους δὲ ἐκ τῶν φοινίκων πεπλεγμένας. idem nempe ψιάθος, quod φορμός: vid. Schol. Thucyd. ad v. φορμηδὸν 2, 75. proinde est vile genus straguli. *E Sp.*

530. ἀλλ' ἐχρῆν τι δρᾶν. S. τὸ δὲ ἀλλ' ἐ. τ. δ. ὑπόνοιαν καὶ ἡ γνώμη λέγων. (δρᾶν.) ἀντὶ τοῦ τιμωρήσασθαι. non male, ut ἐχρῆν accipiatur pro χρῆ, ut. passim. tum scribendum uno tenore: — δρᾶν, θι etc. alteri sauponae haec tribuuntur in recentioribus libris.

531. ancillae dicit, eam comitatae. S. τὸν κρ. Κλέωνα, ὃν γὰρ ἐποθοῦσιν τότε· τὰ δὲ δράματα καθ' ἕδον νῦν. Κλέωνα δὲ τὸν βυρσοδέψην, εἰς ὃν γέγραφε τοὺς Ἱππέας. (cf. Thucyd. 3, 36. et vitam Aristophanis.) Τπέρβολος δὲ, εἰς ὃν καὶ Εὔπολις ἔγραψε τὸν Μαρικᾶν, ἀκούσιος δὲ περὶ τὴν Σάμον, παλαιούσιον αὐτῷ τῶν Σαμίων. Duker.: proprie προστάται Athenis erant patroni τῶν μετοίκων, ut Suid. et Harpocr. Aelianus V. H. 12, 43. turbulentos quosdam demagogos et oratores, cujusmodi et Cleon erat, vocat προστάνας τοῦ δήμου: quae significatio hic quoque locum habere potest etc.

532. Τπέρβολον. cf. Suid. h. v. et Equ. 1359. (1374.) K. Hic etiam vivus non melior fuerat Cleone, et saepe notatur a Comico. Equ. 1298. (1315.) ἄνδρα μοχθηρὸν πολίτην, ὀξίνην Τπέρβολον. Bs. Add. Thucyd. 8, 73. et Plut. in Alcib. (c. 13., ubi vid. doctissimus Bähr. p. 127. sequ.) *Conz.*

533. eod. Paris. φάρυξ.

534. sequ. Phrynichus Com. ap. Athen. 2, p. 52. τοὺς γομφίους ἅπαντας ἐξέκοψεν (dentes molares excussit omnes), ὥστ' [ὥσπερ] οὐκ [hic incipere videtur nonus versus, i. t. c.] ἂν δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην κατάξαι. Bs. S.: φαρυξία. ψωμοὺς, πρέα, τυροὺς, καὶ τἄλλα. B.: φορτ. h. l. dicuntur *edulia*, ut saepe omnino *merces*.

536. βάραθρον dictus Athe-

Π. ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου,
δρέπανον λαβοῦσ', ᾧ τοὺς κόλικας κατέσπασας.
ἀλλ' εἶμ' ἐπὶ τὸν Κλέων', ὃς αὐτοῦ τήμερον
ἐκπηνιεῖται ταῦτα προσκαλούμενος.
ΔΙ. κάκιστ' ἀπολοίμην, Ξανθίαν εἰ μὴ φιλῶ.
ΞΑ. οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν. παῦε, παῦε τοῦ λόγου·
οὐκ ἂν γενοίμην Ἡρακλῆς ἄν.
ΔΙ. [illegible] μηδαμῶς,
ὦ Ξανθίδιον.
ΞΑ. καὶ πῶς ἂν Ἀλκμήνης ἐγὼ
υἱὸς γενοίμην, δοῦλος ἅμα καὶ θνητὸς ὤν;
ΔΙ. οἶδ', οἶδ' ὅτι θυμοῖ, καὶ δικαίως αὐτὸ δρᾷς·
κἂν εἴ με τύπτοις, οὐκ ἂν ἀντείποιμί σοι.
ἀλλ' ἤν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνου,
πρόῤῥιζος αὐτὸς, ἡ γυνὴ, τὰ παιδία,

nis locus alte effosus, in quem facinorosos morti damnatos praecipitabant, qui et ὄρυγμα nuncupabatur. vid. Meursii Att. Lect. 1, 25. *Br.*

537. Thomas Mag. λάρυγξ· ἡ τῶν σιτίων εἴσοδος (gula seu fauces). φάρυγξ· ἡ τῆς φωνῆς διέξοδος etc. *Ex B.*

538. κόλικας, ἢ ἄρτους; ἢ ἔντερα. (panes minores, vide, quos laudat Tittmann. ad Zon. 2, 1229. Br. *panes succineritios. Ex B.*) τὸ δὲ ᾧ οὐ πρὸς τὸ δρέπανον, ἀλλὰ πρὸς τὸν λάρυγγα, — κατέσπ. κατεβρόχθισας. S.

540. ἐκπην. ἃ ἔφαγεν ἡμῶν, ἀφελκύσει. ἀπὸ τῶν τὴν κρόκην μηρυομένων εἰς πηνία. — εἰ δὲ διὰ τῆς οι διφθόγγου γράφεται (ἐκποινιεῖται, ut Barocc. et alii 2 a manu 1.), μετὰ τιμωρίας ἀπαιτήσει. S. Hesych.: ἐκπηνιεῖται· ἐκμηρύσεται. idem: πηνίον, πανούκλιον, ἢ ἄτρακτος, εἰς ὃν εἰλεῖται ἡ κρόκη· *panicula* sive *fusus*, *cui filum involvitur. E Sp. et Be.* Voss.: *der heute noch Vor Gericht ihm diesen ganzen Flausch abzupfen wird.* — προσκαλ. ἐγκαλῶν, εἰς δικαστήριον ἕλκων, κατηγορῶν αὐτοῦ. S.

541. ἐνταῦθα φοβούμενος ὁ Διόνυσος ὑποκρίνεται φιλίαν πρὸς Ξανθίαν, ἵνα πάλιν Ἡρακλῆς γένηται, καὶ αὐτὸς Ξανθίας κελευσθεὶς ὑπὸ Διονύσου. S.

543. μηδ. *minime istuc dixeris, o Kanthisce.* Frischlin.

544. καὶ πῶς ἂν Ἀ. ἅπερ πρὸς αὐτὸν ὁ Διόνυσος πρότερον ἔλεγε, ταῦτα λέγει καὶ αὐτὸς εἰρωνευόμενος καὶ παίζων. S. cf. 495. sequ.

549. πρόῤῥιζον Atticis *radicitus*, *funditus*, ut Soph. El. 763., Eurip. Hipp. 685., Andocid. orat. 1. p. 246. (Reisk. Orat. gr. t. 4. p. 72.) respicit ad jurisjurandi formulam in judiciis. Demosth. adv. Aristocr. p. 418.: πρῶτον μὲν διεξομεῖται κατ' ἐξωλείας αὐτοῦ καὶ γένους καὶ οἰκίας, ὁ τινὰ αἰτιώμενος εἴργασθαί τι τοιοῦτον. (is, qui aliquem caedis accusat ap. Areopagitas.) mox: ἀλλ' ἐὰν ἐξελεγχθῇ μὴ λέγων ἀληθῆ, τὴν ἐπιορκίαν ἐπενεγκάμενος τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καὶ τῷ γένει. Antiphon. or. 14. p. 298. (ed. Reisk. t. 4. p. 709.) ἐξώλειαν αὐτῷ καὶ γένει καὶ οἰκίᾳ τῇ σῇ ἐπαρώμενον etc. *E Sp.* ita per jocum adolescens Bacchus, tanquam paterfamilias.

πάπισθ' ἀπολοίμην, κἀρχέδημος ὁ γλάμων.
ΞΑ. δέχομαι τὸν ὅρκον, κἀπὶ τούτοις λαμβάνω.
ΧΟ. νῦν σὸν ἔργον ἔστ', ἐπειδὴ t. d. στ.
τὴν στολὴν εἴληφας, ἥνπερ εἶχες ἐξαρχῆς, πάλιν, t. t. c.
ἀνανεάζειν σαυτὸν αἰεί, t. d.
καὶ βλέπειν αὖθις τὸ δεινὸν, τοῦ θεοῦ μεμνημένον, t. t. c.
ὥπερ εἰκάζεις σεαυτόν. εἰ δὲ παραληρῶν ἁλώσει, t. t.
καὶ βαλεῖς τι μαλθακὸν, t. d. c.
αὖθις αἱρεσθαί σ' ἀνάγκη τις πάλιν τὰ στρώματα. t. t. c.
ΞΑ. οὐ κακῶς, ὦνδρες, παραινεῖτ', ἀντ.
ἀλλὰ καὐτὸς τυγχάνω ταῦτ' ἄρτι συννοούμενος.
ὅτι μὲν οὖν, ἢν χρηστὸν ᾖ τι,
ταῦτ' ἀφαιρεῖσθαι πάλιν πειράσεταί μ', εὖ οἶδ' ὅτι·
ἀλλ' ὅμως ἐγὼ παρέξω 'μαυτὸν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα,
καὶ βλέπονθ' ὁρίγανον.

550. S.: ὁ γλάμων· ὁ ἔχων λήμας, ὁ ἀκάθαρτος, παρόσον ἐρῶμενος, φασὶν, ἦν Διονύσου. (? imo ridicule dirae imprecationi admisset Archedemum, nihil ad se pertinentem, propterea quod ei male vult, ut supra Chorus 394.) etc.

551. ἐπὶ τούτοις, *hac conditione*, ut Archedemus pereat.

552. Bonum animum habere Xanthiam jubet Chorus, et personam, quam ceperit, Herculis fortiter sustinere, ne rursus bajulandae sint sarcinae. Cui gratias agit servulus, sequè jam sponte id consilii cepisse dicit. — Haec cum versibus 499. seqq. respondere putat Br., temere novavit, ἁλῷς scribens secundum paucos codd., sicut illo in loco μεταστρέφειν pro μεταστρέφεσθαι, depravatis quidem metris.

555. τοῦ θεοῦ, Herculis.

556. sequ. παραληρῶν. ἀγεννές τι ποιῶν, καὶ οὐ τῆς Ἡρακλέους σεμνῆς ἄξιον. S. βαλεῖς, ἁμβαλεῖς, si addes aliquid ignaviae.

561. ἦν — τι, si quid commodi ad me inde redundet, quod rursus Herculis personam suscipio. B.

562. ταῦτ', ornatum Herculeum.

564. ὁρίγανον. θρυμὸν· τοιοῦτον γὰρ τὸ φυτόν. S. origanum, *Dosten*, secundum genus plantarum, ad quod dictamnus pertinet, et marum (*μάρον Backskraut*), et amaracus (origanum majorana, *Majorandosten*). Plinius H. N. 21, 7.: *amaracos acres habet odores.* Catull. 62, 7. *suaveolentis amaraci flores.* cf. Billerbeckii Flora class. pagg. 154. seqq. et, quos B. laudat, Dioscor. 2, 33., Plin. H. N. 20, 67., interpp. Aeliani H. An. 6, 12. Theophrastus, monente Sp., H. Pl. 1, 19., quo loco de varietate succorum agit, alios vinosos esse ait, alios pingues, alios dulces; οἱ δὲ θρυμεῖς, inquit, οἷον ὀριγάνου, θύμβρου, καρδάμου, πάππου. igitur eodem sensu Comicus dixit Equ. 628. κἄβλεψε πάππου, ubi S. καὶ ἀνέβλεψε θρυμοῦ, et Vesp. 453. βλεπόντων κάρδαμα. cf. supra 524.

565 δεῖν δ' ἔοικεν, ὡς ἀκούω τῆς θύρας καὶ δὴ ψόφον.
ΑΙ. ξυνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλάπον, i. tr.
ἵνα δῷ δίκην. ἀνύετον!
ΔΙ. ἥξει τῷ κακόν.
ΞΑ. οὐκ ἐς κόρακας; μὴ πρόσιτον!
ΑΙ. εἶεν, καὶ μάχει;
ὁ Διτύλας, χὠ Σκεβλίας, χὠ Παρδόκας,
570 χωρεῖτε δευρὶ, καὶ μάχεσθε τουτωΐ.
ΔΙ. εἶτ' οὐχὶ δεινὰ ταῦτα, τύπτειν τουτονὶ
κλέπτοντα, πρός τ' ἀλλότρια;
ΞΑ. μὴ, ἀλλ' ὑπερφυᾶ.
ΑΙ. σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινά.
ΞΑ. καὶ μὴν, νὴ Δία,
εἰ πώποτ' ἦλθον δεῦρ', ἐθέλω τεθνηκέναι,
575 ἢ 'κλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.
καί σοι ποιήσω πρᾶγμα γενναῖον πάνυ·
βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβών,

566. Redit jam Aeacus, cum infernalibus lorariis, qui se paulo ante dicebat currere ad arcessendam Echidnam et muraenam. — *Be.* monstrat iis Xanthiam, tanquam Herculem, qui Cerberum canem fuerat furatus. B.

567. *ἥξει τῷ κακόν.* *ὁ Διόν. τοῦτο λέγει, ὅπερ περὶ αὐτοῦ καὶ Ξανθίας ἀνωτέρω.* (514.) *ἀμέλει δώσει δίκην. ἡσυχῇ δὲ ταῦτα λέγει.* S.

568. *εἶεν, καὶ μάχει; quid? etiam pugnas? εἶεν, ἄγε δή.* vide Viger. 5, 6, 9. etc.

569. nomina Thracia. B.: Nimirum mancipia Graecorum saepe erant Thraciae stirpis. vide Reitemeier. Gesch. u. Zust. d. Sclav. in Griech. p. 78. B.

571. *τύπτειν τ. κλέπτοντα.* ironice, quasi non sit flagitium furari. ridiculum est, quod subjicit *πρός τ' ἀλλότρια* (nam ita scribendum est secundum vett. edd., non *κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια* cum Br. aliisque), *praesertim aliena*, quo significat, Xanthiam etiam sibi domino saepe aliquid subducere. „*πρὸς* hic valet *προσέτι*, καὶ ταῦτα.“ Br. Xenoph. 8, 2, 2. *πρὸς δ' ἔτι καὶ οἱ ἀμφὶ Ἀριαῖον* etc. — Eurip. Or. 604. *Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω τε πρός.* Noster Equ. 582. *καὶ πρὸς οὐκ αἰκοῦμαν οὐδέν.* etc. cf. infra 658.

572. *μὴ ἀλλ'* pro vulgato *μάλ'* recte edidit Dind. S.: *Τιμαχίδας βραχέως ἀξιοῖ προφέρεσθαι ἀπιθάνως, συναλοιφῆς οὔσης ἐκ τοῦ μὴ καὶ ἄλλα.* — similiter, monente K., Thesm. 294. *θύειν μ' ἔχουσαν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν λαθεῖν* etc. cf. 651.

573. *σχέτλια — δεινά.* haec quoque *εἰρωνικῶς.*

576. *γενναῖον.* generosum, quo non opus erat in levi causa.

577. *βασάνιζε* etc. Nempe juxta receptum legibus Atheniensium morem, ut heri servos in quaestionem darent; imo ut hi tradi ab heris deberent, ut testatur Demosth. adv. Stephan. 1. p. 629., adv. Euerg. p. 689. (ed. Reisk. t. 2. p. 1120., 1143.) etc. dicitur etiam de examine citra tormenta, ut Acharn. 647. — *Sp.*

κἄν ποτὲ μ' ἔλῃς ἀδικοῦντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων.
ΑΙ. καὶ πῶς βασανίζω;
ΞΑ. πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι
δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων,
στρεβλῶν, ἔτι δ' ἐς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων,
πλινθους ἐπιτιθείς, πάντα τἄλλα, πλὴν κράσῳ
μὴ τύπτε τοῦτον, μηδὲ γητείῳ νέῳ.

579. βασανίζω. praesens pro futuro, ut 197., 597. frustra C βασανίσω. — ἐν κλίμακι δήσας etc. enarrantur varia tormentorum genera; quorum hoc quidem Thesm. 956. dici videtur δεῖν ἐν τῇ σανίδι: nam alind poenae genus est ξύλον Equit. 893. vide G.G.S. Köpkii *Gesetzgebung der Griechen* p. 723. et ab eo laudatam Reitemeieri comment. de origine et ratione quaestionis per tormenta ap. Gr. et Rom. Servos castigandos ad scalae columnam alligatos fuisse censet Conzius; recte, ut opinor; nec tamen huc pertinet, quod Horat. dicit Epist. 2, 2, 16., *in scalis latuit metuens pendentis habenae*, quae verba, male accepta a plerisque interpretibus, sic explicat Schol. Cruqu.: *in media domo a gradibus ad timorem servis incutiendum habenae pendebant*; ex quo intelligitur, hunc esse ordinem: *latuit metuens habenae pendentis in scalis*. ceterum verba ἐν κλίμακι — μαστιγῶν jungenda sunt ita, ut Aeacus jubeatur flagellare ὑστριχίδι Bacchum vinctum et in scala suspensum.

580. ὑστριχίδι. Hesych.: ὑστριχίς· μάστιξ πεπλεγμένη ἐξ ὑείων τριχῶν: et similiter alii lexicographi. quo sensu etiam ὕστριξ dicitur ap. Etymologum et Suidam. hic quidem: ὕστριξ, ἐκ δέρματος μετ' αὐτῶν τῶν τριχῶν μάστιξ. sed alteram quoque formam habet. — δέρων, *deverberans*, nihil amplius: neque enim de poena Mariyae, quam proprie vox sonat, cogitandum est. Anus illa, filiam ab amatore verberatam consolans, Anthol. Palat. 1. p. 96.: ἔκμαξαι, μὴ κλαῖε, τέκνον· γενόμεσθα ἄλλοι, Τὸν μὴ καὶ τὸ βλέπειν εἰδότα καὶ τὸ δέρειν.

581. στρεβλῶν. Plut. 876. ἐκ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον Εἰπεῖν, ἃ κεκλανούργηκας. ibi Fischer.: „Servi, qui aut aufugissent, aut furtum fecissent, in foro imponebantur rotis, earumque radiis districti ita pendebant, ut flagris caederentur, quoad verum confessi essent. τροχὸς ea rota dicitur. στρεβλοῦσθαι est *torqueri*, *pravari*, in gloss. vett. cf. Hesych." vid. etiam Pac. 454. — ἐς τὰς ῥ. ὄ. ἐγχέων. genus poenae, cujus praeterea nullam habeo notitiam.

582. πλινθους Francog. interp. reddit *briques brulantes*, et similiter Conz. *heisse Ziegel*. (et Voss. *mit dem Ziegel gebrannt*.) Sed quidni omnino laterum magnam multitudinem humeris impositam intelligamus? B. Ita Divus *lateres imponens*, Frischlin. *lateres admove*, Welcker. *Ziegel auf ihn gelegt*. ne haec quidem poena aliunde cognita. — πάντα — νέῳ. πλὴν μὴ τούτοις αὐτὸν τύπτε, ἅπερ ἐστὶν ἁλαφρότατα. — βασάνιζε πανταχῶς αὐτὸν, μὴ ἐν παιδιᾷ, μηδὲ ὡς τοὺς ἐλευθέρους παῖδας τῷ ἐκπαλήματι τοῦ πράσου τύπτουσιν, ἢ τῷ γητείῳ. *B S.* Porris et alliis (*mit Knoblauch u. Zwiebeln*) pueri se lusus causa feriebant. vult igitur hoc: severe Bacchum caedendum et torquendum esse. cf. Petit. de Legg. Atticis p. 442. B. γήτειον appellatur etiam γήθυον, seu γηθυλλίς. vide Billerbeckii Flora class. p. 89.

ΔΙ. δίκαιος ὁ λόγος· κἄν τι πηρώσω γέ σοι
τὸν παῖδα τύπτων, ταργύριόν σοι κείσεται.
ΞΑ. μὴ δῆτ' ἔμοιγ'· οὕτω δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγών.
ΔΙ. αὐτοῦ μὲν οὖν, ἵνα σοι κατ' ὀφθαλμοὺς λέγῃ.
κατάθου σὺ τὰ σκεύη ταχέως, χὤπως ἐρεῖς
ἐνταῦθα μηδὲν ψεῦδος.
ΔΙ. ἀγορεύω τινὶ
ἐμὲ μὴ βασανίζειν ἀθάνατον ὄντ'· εἰ δὲ μή,
αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰτιῶ.
ΔΙ. λέγεις δὲ τί;
ΔΙ. ἀθάνατος εἶναί φημι Διόνυσος Διὸς,
τοῦτον δὲ δοῦλον.
ΔΙ. ταῦτ' ἀκούεις;
ΞΑ. φήμ' ἐγώ.
καὶ πολύ γε μᾶλλόν ἐστι μαστιγωτέος·
εἴπερ θεὸς γάρ ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται.
ΔΙ. τί δῆτ', ἐπειδὴ καὶ σὺ φῂς εἶναι θεός,
οὐ καὶ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί;
ΞΑ. δίκαιος ὁ λόγος· χὠπότερόν γ' ἂν νῶν ἴδῃς
κλαύσαντα πρότερον, ἢ προτιμήσαντά τι
τυπτόμενον, εἶναι τοῦτον ἡγοῦ μὴ θεόν.
ΔΙ. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἶ σὺ γεννάδας ἀνήρ·
χωρεῖς γὰρ ἐς τὸ δίκαιον. ἀποδύεσθε δή.
ΞΑ. πῶς οὖν βασανιεῖς νὼ δικαίως;
ΔΙ. ῥᾳδίως·
πληγὴν παρὰ πληγὴν ἑκάτερον.
ΞΑ. καλῶς λέγεις.

584. κἄν τι — κείσεται. solebant, qui servos aut servas alterius ad torturam poscebant, damnum praestare, si illi ex tortura mutilarentur. vid. Demosth. c. Neaer. (ed. Reisk. t. 2. p. 1387.) *Be.*

586. (οὕτω.) οἷον ἄνευ τιμῆς· οὐδὲν θέλω ὑπὲρ αὐτοῦ. *E S.*

589. τὸ ἀγορεύω ἐν ὀργῇ λέλεκται. *Ex eodem. edico.*

593. ταῦτ' ἀ.; ἀντὶ τοῦ ὄντως εἶ δοῦλος; S.

597. τύπτει pro futuro dictum: cf. 579.

598. sic MSS. 3. vulgo desideratur γ', quod vi sua non carere monet B.

599. προτιμ. φροντίσαντα τῶν πληγῶν, κατὰ τοὺς Ἀττικούς. ἢ ἐπιστραφέντα τοῦ δακρῦσαι ἢ ἀποιμῶξαι ἕνεκα. S. sic enim Attici utuntur verbo προτιμῶ pro κήδομαι, ἐπιστρέφομαι, ἐντρέπομαι, etc. infra 616. quaerenti Aeaco ἔπειτα προτιμᾷς οὐδέν; respondet Bacchus οὐδέν μοι μέλει etc. *Br.*

605 ἰδού. σκόπει νυν, ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς.
ΔΙ. ἤδη 'πάταξά σ'.
ΞΑ. οὐ μὰ Δί'.
ΔΙ. οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖς.
ἀλλ' εἶμ' ἐπὶ τουδί, καὶ πατάξω.
ΔΙ. πηνίκα;
ΔΙ. καὶ δὴ 'πάταξα.
ΔΙ. κᾆτα πῶς οὐκ ἔπταρον;
ΔΙ. οὐκ οἶδα· τουδὶ δ' αὖθις ἀποπειράσομαι.
610 ΞΑ. οὔκουν ἀνύσεις; — ἰαττατάι!
ΔΙ. τί δ' ἰαττατάι;
μῶν ὠδυνήθης;
ΞΑ. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἐφρόντισα,
ὁπόθ' Ἡράκλεια τἀν Διομείοις γίγνεται.
ΔΙ. ἄνθρωπος ἱερός. — δεῦρο πάλιν βαδιστέον.
ΔΙ. ἰού, ἰού!
ΔΙ. τί ἐστιν;
ΔΙ. ἱππέας ὁρῶ.

605. ἰδού. hoc dicto vestem Xanthias exuit, ut jussus est. cf. 448.

607. πηνίκα; μὴ αἰσθανόμενος καὶ αὐτὸς ὁ Διόνυσος λέγει ποτέ μ' ἔτυφας; S.

608. κᾆτα π. ο. ἔπταρον; οὐκ ἠθύμην· ὁ γὰρ πταρμὸς κεφαλῆς αἴσθησις. ἢ ἐπειδὴ οἱ θέοντες τοῦ μυκτῆρος λεπτῷ κάρφει πτάρνυνται [ἢ ὀσφραίνονται] προσεγείροντες. οὕτω, φησίν, ἤψατό μου ἡ πληγή, ὃν τρόπον ἅπτηται κάρφος μυκτῆρος. S.

610. οὔκουν ἀν.; οὐ σπεύδεις; αὐτὸς ὁ μαστιγούμενος ἐπικελεύων τῷ τύπτοντι. S. jamque verberatus exclamat *iattataí*: sed deinde id prae dolore se fecisse negat; quod ridiculi causa imitatur Bacchus. — τί δ' ἰαττ.; quid agit, quid significat, quid sibi vult, vox *iattataí*?

612. τἀν Διομ. θῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς, ἀπὸ Διόμου ἑρωμένου τοῦ Ἡρακλέους. ἔστι δὲ Ἡράκλειον αὐτόθι. — S. vid. Meurs. de Pop. Att. in Διόμεια et Athen. Att. 2, 11. in Diomeorum pago ac templo Herculem eximie cultum esse monet Sp. Simulat igitur Xanthias, in mentem subito sibi venisse tempus ejus festi celeberrimi, in quo laute vivere soleat; quod festum quoniam nunc non agatur, propterea se ingemuisse dicit.

613. ἱερός. qui festi, rei sacrae, meminerit, eamque expetat. — δεῦρο π. βαδ. hoc Baccho dicit Aeacus, eumque accedentem denuo pulsat.

614. ἱππ. ὁρῶ. ὡς θαυμάζων ἱππέων ἔφοδον. προφάσεις δὲ ἐξευρίσκουσι γελοίως. S. fere (neque enim semper: Eurip. 447. ἰού, ἰού, γέγηθα etc.) dolentium vel metuentium est *ioú*. quare non inepte Conzius equitum Atticorum vigilias (*patrouilles*) intelligit, quibus noctu circumvagans Bacchus saepe perterritus fuerit. Av. 1177. οὔκουν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν Πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς; ubi Schol.: τοὺς φύλακας, ἢ ζητητάς. περίπολοι custodes illi publici vocaban-

615 ΔΙ. τί δῆτα κλάεις;
ΔΙ. κρομμύων ὀσφραίνομαι.
ΑΙ. ἔπειτα προτιμᾷς οὐδέν;
ΔΙ. οὐδέν μοι μέλει.
ΑΙ. βαδιστέον γ' ἄρ' ἐστὶν ἐπὶ τονδὶ πάλιν.
ΞΑ. οἴμοι.
ΑΙ. τί ἐστι;
ΞΑ. τὴν ἄκανθαν ἔξελε.
ΑΙ. τί τὸ πρᾶγμα τουτί; δεῦρο πάλιν βαδιστέον.
620 ΔΙ. Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πύθων' ἔχεις!
ΞΑ. ἤλγησεν. οὐκ ἤκουσας;
ΔΙ. οὐκ ἔγωγ', ἐπεὶ
ἔλαμβον Ἰκκώνακτος ἀνεμιμνησκόμην.
ΞΑ. οὐδὲν ποιεῖς γάρ, ἀλλὰ τὰς λαγόνας σπόδει.
ΑΙ. μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἤδη πάρεχε τὴν γαστέρα.
625 ΔΙ. Πόσειδον...
ΞΑ. ἤλγησέν τις.
ΔΙ. ὃς Αἰγαίου as., i.h. et dm.

tur. vid. Bos. Antiqu. gr. 3, 1, 17. de quantitate verbi ἱκπέας Moeris: ἱκπέας μακρῶς (-⏑⏑-) Ἀττικῶς· βραχέως (-⏑⏑) Ἑλληνικῶς, ubi vid. Pierson. annotavit hoc Br.

615. κρ. ὀσφραίνομαι. se olfacere cepas dicit, quoniam earum acer odor lacrimas elicit. *B. secundum S. κρόμμυον* est allium cepa, *Gartenlauch. lacrimosam cepam* dixit Colum. 10, 123. cf. Billerbeck. Flora class. p. 90.

616. προτιμᾷς. vid. 599.

618. τὴν ἄκ. ἔξελε. ἐπάρας τὸν πόδα τὴν πτέρναν δείκνυσι. S.

619. τί — τουτί; ὡς δυσκόλως ἔχων τοῦτο λέγει ὁ Αἰακός. S. Simulat Aeacus se non animadvertere, illos dolorem celare non posse, et ineptas causas suspirii et fletus praetexere. nempe propterea id simulat, ut amplius eos verberet. *Bo.* δεῦρο, ad Dionysum. B.

620. Prae dolore Apollinem invocat, usus versu poëtae antiqui. B. Quem poëtam non Hipponactem, sed Ananium esse ait S. ὡς ἀληθῆσας, inquit, καὶ συγκεχυμένος οὐκ οἶδε, τί λέγει. vide Hipponactis et Ananii iambographorum fragmenta collecta a F. Th. Welckero, Gotting. 1817., p. 76. sequ., qui non assentitur Scholiastae.

623. σπόδει. κάθαιρε. σποδεῖν γὰρ κυρίως τὸ τοὺς βωμοὺς καθαίρειν. S. Sensus est: nihil efficies dorsum ejus verberando; ilia seu ventrem caede. Jam jubetur Dionysus ventrem protendere. B.

625. παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐκ Λαοκόωντος· Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου μέδεις πρῶνας, ἢ γλαυκᾶς μέδεις εὐανέμου λίμνας, ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων. in hisce πρωνὸς habent vett. edd. scholiorum, idque etiam ap. Aristophanem poni jusserunt Scal. et K., non improbante Bentlejo. scilicet graecum non est μέδειν τι, nec placet, quod cuipiam videatur, scribendum esse in scholio ὃς Αἰγ. μέτεις, vel μέτει, πρῶνας, sed alterum μέδεις pro interpretatione ha-

* πρωναις ἢ γλαυκᾶς μέδεις, ἁλὸς ἐν βένθεσιν! as., t. d. c. et dm.

ΔΙ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαί πω μαθεῖν, i. tr.
ὁπότερος ὑμῶν ἐστὶ θεός. ἀλλ' εἰσιτον·
ὁ δεσπότης γὰρ αὐτὸς ὑμᾶς γνώσεται,
χἠ Φερσέφατθ', ἅτ' ὄντε κἀκείνω θεώ.

ΔΙ. ὀρθῶς λέγεις· ἐβουλόμην δ' ἂν τοῦτό σε πρότερον ποιῆσαι, πρὶν ἐμὲ τὰς πληγὰς λαβεῖν.

ΧΟ. Μοῦσα, χορῶν ἱερῶν ἐπίβηθι καὶ ἔλθ' ἐπὶ τέρψιν hex. her. στ.
ἀοιδᾶς ἐμᾶς, dm.
τὸν πολὺν ὀφομένη λαῶν ὄχλον, οὗ σοφίαι as., da. tr. et d. h.
μυρίαι κάθηνται, ith.
φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ δὴ χείλεσιν ἀμφιλάλοις a. t. br.

bendum est. sane scribendum utrobique πρωνός: nam πρῶνας referri ad ἧις 620., nemini facile persuadebit Br. Recte, nisi fallor, K. in verbis *Αἰγαίου πρωνὸς* intelligit Sunium, promontorium maris Aegaei, unde Neptunus appellatur *Σουνιάρατος* Equ. 564.; ubi S.: *ᾧ ἐν τῷ Σουνίῳ ἀρῶνται καὶ εὔχονται.*

627. *μὰ τὴν Δήμητρα.* cf. 42.

630. *Φερσέφαττα* vulgo ab Atticis dicta Proserpina: unde *Φερσεφάττιον*, fanum deae, ap. Demosth. adv. Conon. p. 689. (ed. Reisk. t. 2. p. 1259.) Hesych. *Φερσεφάττιον, τόπος ἐν ἀγορᾷ.* eadem vero *Περσέφασσα* Aesch. Cho. 488. (483. ed. Blomf.) et Eurip. Or. 814. (936.), apud alios *Φερσεφόνη, Περσεφόνη*, etc. *E Sp.*

633. Advocata Musa, Cleophontem demagogum irridet Chorus, eique exitium precatur.

636. *σοφίαι*, σοφοὶ, res pro persona.

637. *φιλοτ. Κλ.*, veri honoris studiosiores quam Cleophon. S.: *Κλεοφῶν στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, καὶ εἰς τοῦτον τὸν δημαγωγὸν ἀρά-μα φέρεται Πλάτωνος, καὶ ἐπιγράφεται ὁμωνύμως αὐτῷ Κλεοφῶν. τοῦτον κωμῳδεῖ ὡς ξένον [καὶ ἀμαθῆ, καὶ φλύαρον, καὶ δυσγενῆ]· Θρᾷκα γὰρ αὐτὸν ἔλεγεν. ἀντεποιεῖτο δὲ τῶν πρωτείων τῆς πόλεως.* plures ejus nominis fuerunt Athenis: vid. Palmer. Exerc. p. 773. de hoc, ut videtur, Aeschines or. de falsa leg. 21.: *Κλεοφῶν δὲ ὁ λυροκοιὸς, ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνευον, παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης.* ad quem locum, a Be. laudatum, vid. doctissimus Bremius. item Xenophon, monente K., Hist. gr. 1, 7. extremo, ubi haec leguntur: *ὕστερον δὲ* (i. e. brevi post condemnationem ducum, qui vicerant ap. Arginussas, quo tempore Ranas docuit Aristophanes), *στάσεώς τινος γενομένης, ἐν ᾗ Κλεοφῶν ἀπέθανεν, ἀπέδρασαν οὗτοι, πρὶν κριθῆναι* etc. ad quem locum Schneiderus laudat Meierum, turbas ab isto homine excitatas in rep. narrantem libro de bonis damnatorum p. 218. sequ. cf. 1427., 1455. *ἀμφιλάλοις, περιλάλοις*, loquacibus.

δεινὸν ἐκβρέμεται Θρηϊκία χελιδών, as., da. d. h. et ith.
ἐπὶ βάρβαρον ἑξομένη πέταλον, a. d.
* κελαρύζει δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον, ὡς a. tr. br.
ἀπόλοιτο, κἂν ἴσαι γένωνται. i. d. h.

HM. τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιόν ἐστι χρηστὰ τῇ πόλει t. t. c. ἐκβρ.
ξυμπαραινεῖν, καὶ διδάσκειν. πρῶτον οὖν ἡμῖν δοκεῖ ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας, κἀφελεῖν τὰ δείματα.
κεἴ τις ἥμαρτε σφαλείς τι Φρυνίχου παλαίσμασιν,

638. *Θρ. χελιδών.* ἵνα διαβάλῃ αὐτὸν ὡς βάρβαρον. κωμῳδεῖται δὲ ὡς υἱὸς Θρᾴσσης. οὗτος δὲ ἦν ὁ καλούμενος Κλεοφῶν ὁ τυροποιός (τυροποιός: vid. Aeschinis l. l. ad 637.). καὶ Πλάτων ἐν Κλεοφῶντι δράματι βαρβαρίζουσαν πρὸς αὐτὸν πεποίηκε τὴν μητέρα. καὶ αὐτὴ δὲ Θρᾴσσα ἐλέγετο. χελιδὼν δὲ, ἀπαιδευσία. (imo Θρ. ἐλέγετο χελιδὼν δι' ἀπαιδευσίαν.) ἀηδόνιον δὲ νόμον, παρόσον ἡ ἀηδὼν τὸν ἑαυτῆς υἱὸν Ἴτυν θρηνεῖ. καὶ τοῦτον ἐπίκλαυτον ᾄδειν λέγει συνειδότα ἑαυτῷ δεινότατα περὶ τὴν πόλιν πεπανουργηκότι. S. cf. 93.

640. sequ. κελαρύζει Rav. Borg. Barocc. et in margine Harl., κελαρύζει Suid. v. ἐπίκλαυτον, κελαρίζει Zonar. 1. p. 811.; vulgo κελαδεῖ, quae haud dubie est interpretatio. sed ne κελαρύζει quidem procedit, quippe impingente versu, nec recte juncto ἐκβρέμεται. quare malim κελάρυζ' ἐπίκλαυτον ἀηδ. νόμον, h. e. κελάρυζα νόμῳ ἐπικλαύτῳ ἀηδονίῳ: *cujus* (in discrimen capitis adducti) *labris loquacibus nunc* (δή) *vehementer adsonas* (nuntios mittendo, quibus ei rationes excusationemque subjicit) *Thracia hirundo* (ejus mater), *stridens flebili modo lusciniae, dum in barbaro sedes ramo*, sicut olim arbori Thraciae insedit Procne, filium deflens. Vel casu ει pro α exaratum est, ut saepe; vel eleganter dictum non intelligentes scripsisse videntur κελαρύζει δέ. κελάρυζα pro κελάρυζ', neglecto apostropho, dederunt initio, vitio item frequente.

641. ita Suid. vv. ἴσαι ψῆφοι et ὡς ὀπόλοιτο, nec locum habet vulgatum ὡς ἀπολεῖται, siquidem poëta, crimine adhuc versante in judicio, quod ostendunt verba κἂν ἴσαι γένωνται, pro certo affirmare non potuit, periturum esse Cleophontem. — S. κἂν ἴσαι γένωνται. αἱ ψῆφοι δηλονότι, αἱ λευκαὶ καὶ αἱ μέλαιναι. ὑπερβολικῶς δὲ εἶπεν· ὅταν γὰρ ἴσαι γένωνται αἱ ψῆφοι, ἀπολύεται ὁ κατηγορούμενος. πρὸς τὸ ἔθος δὲ, ὅτι φεύγων ἀπολύεται ἴσων τῶν ψήφων ἐνεχθεισῶν, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν Ὀρέστην γενομένου. Εὐριπ. ἐν Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις (1361.)· ἐξέσωσά σε Καὶ κρίν' γ', Ἀρείοις ἐν πάγοις ψήφους ἴσας Κρίνασ', Ὀρέστα.

642. vid. de hoc loco βιογράφος Comici, et de tota parabasi argum. fabulae in fine.

644. ἐξ. τοὺς πολ. τουτέστιν, ἐντίμους ποιῆσαι τοὺς ἀτιμωθέντας· τοιαύτη γὰρ κατάστασις ἐνεστήκει, καθ' ἣν ἐφυγαδεύθησάν τινες τῶν πολιτῶν, καὶ ἄτιμοι ἐγένοντο. — δείματα δὲ τὰς ἀτιμίας λέγει· τοὺς φόβους ἀφελεῖν ἀπὸ τῶν φοβουμένων. (scrib. δ. δὲ τῆς ἀτιμίας τοὺς φόβους λέγει. ἀφελεῖν, ἀπὸ τῶν φοβ.) S. cf. seqq.

645. *Φρυνίχου.* στρατηγοῦντος αὐτοῦ ἡττήθησαν Ἀθηναῖοι, καὶ πολλοὶ αὐτῷ προσεκρούσθησαν, ὡς προδόντι τὸν πόλεμον. — S. Phrynichus dux (classis Atheniensium, una cum Scironida, a. 21. belli Pelop., sive olymp. 92, 1., ante Christ. nat. 411., quo anno mari victi sunt a Peloponnesiis Athe-

ἐγγενέσθαι φημὶ χρῆναι τοῖς ὀλισθοῦσιν τότε
αἰτίαν ἐκθεῖσι, λῦσαι τὰς πρότερον ἁμαρτίας.
εἰτ' ἄτιμον φημὶ χρῆναι μηδὲν' εἶν' ἐν τῇ πόλει.
καὶ γὰρ αἰσχρόν ἐστι, τοὺς μὲν ναυμαχήσαντας μίαν
καὶ Πλαταιᾶς εὐθὺς εἶναι, κἀντὶ δούλων δεσπότας·
κοὐδὲ ταῦτ' ἔγωγ' ἔχοιμ' ἂν μὴ οὐ καλῶς φάσκειν ἔχειν,
ἀλλ' ἐπαινῶ· μόνα γὰρ αὐτὰ νοῦν ἔχοντ' ἐδράσατε·
πρὸς δὲ τούτοις εἰκὸς ὑμᾶς, οἳ μεθ' ὑμῶν πολλὰ δὴ,

nienses), Alcibiadis adversarius, ejus restitutioni maxime se opposuerat, cum Astyocho duce Spartanorum clam egerat, (idque bis), et quum ejus proditio Alcibiadi et ab hoc Atheniensibus esset denunciata, effugere variis artibus (*καλείσμασι*) conatus erat, (nec quidquam passus, nisi quod imperio sese abdicare jussus est;) denique inprimis effecerat, ut Quadringentis resp. committeretur. (a. belli 19.) quorum imperio abrogato fieri non potuit, quin multos, qui partes ipsius secuti erant, in perniciem secum traheret. Eo referenda sunt, quae sequuntur. *Conz.* vide Thucyd. 8, 48. seqq., 68., et de 4 Phrynichis, praesertim acri Alcibiadis adversario, Beckio laudatum Sluiterum Lect. Andoc. pagg. 117. seqq. — *καλ.* metaphora a luctatoribus. cf. Aeschyl. Eum. 592. *E Be.*

646. *ὀλισθ* manet in metaphora: est enim *ὀλισθαίνειν* proprie *ἐκπίπτειν:* vid. Zonar. 2. p. 1445. B. veniam excusationis dari jubet illis, qui admiserint aliquid sub imperio Quadringentorum, vel propter consociata cum Phrynicho consilia.

648. *ἄτιμον.* de variis *ἀτιμίας* causis (ignavia, corruptione, perjurio etc.) gradibusque (capitis deminutione distributione in inferiorem classem civium etc.) vide Conzium et B. ad h. l., Petit. Leg. Att. p. 469. sequ., Köpke *über Gesetzgebung der Griechen* pagg. 416. seqq. *εἶν' ἐν.* ita plerique libri; 3 *εἶναι ἐν.* haud inelegans fuerit hoc *εἰτ' ἄτιμον φημὶ χρῆναι μηδὲν' εἶναι τῇ πόλει*, i. e. *ἀτιμωθέντα ὑπὸ πόλεως:* quam elegantiam minus quispiam assecutus videri potest inculcasse praepositionem. quia tamen locis quibusdam, quamvis paucissimis, poëtarum Atticorum libri in ista elisione diphthongi consentiunt, velut ap. Sophoclem Phil. 1027. omnes habent *λειφθήσομ' ἤδη, κοὐκ ἐποιτρεσίτέ με;* et ap. Euripidem Iphig. Taur. 627. *προδούς σε σώζεσθ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος*, etiam hic reprimendam esse manum censeo, neque auctoritatem codicum imminuendam. cf. 747.

649. *τοὺς — μίαν.* ad Arginussas. cf. 33.

650. *Πλατ. ἀντὶ τοῦ Πλαταιᾶς. τοὺς συννανμαχήσαντας δούλους Ἑλλάνικός φησιν ἐλευθερωθῆναι, καὶ ἐγγραφέντας ὡς Πλαταιεῖς συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς.* — S. — Plataeensibus jus civitatis fuisse Athenis constat. *Be.*

651. *μὴ οὐ* in unam syllabam coalescunt; quod non Atticis solum, sed quibusvis poëtis usitatum. vid. Clark. ad Homer. Il. *ε*, 349. Meleager. epigr. 43. *καὶ χαρίεις, ἵν' ἔχω μὴ οὐχὶ φιλεῖν πρόφασιν. Br.*

652. *μόνα νοῦν ἔχοντα*, inprimis sapientia. ita dici solet *μόνος, solus:* vide Sophoclis Oedip. Col. 227. sequ., Anthol. Palat. 3. p. 23. etc.

653. *πρὸς δὲ*, praeterea vero. non huc trahendum *τούτοις*, sed referendum ad verba *οἳ μεθ' ὑμῶν* etc.

χοὶ πατέρες ἐνανμάχησαν, καὶ προσήκουσιν γένει,
τὴν μίαν ταύτην παρεῖναι ξυμφορὰν αἰτουμένοις.
ἀλλὰ τῆς ὀργῆς ἀνέντες, ὦ σοφώτατοι φύσει,
πάντας ἀνθρώπους ἐκγόντες ξυγγενεῖς κτησώμεθα,
κἀπιτίμους, καὶ πολίτας, ὅστις ἂν ξυνναυμαχῇ.
εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκωσόμεσθα, κἀποσεμνυνούμεθα
τὴν πόλιν, καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις,
ὑστέρῳ χρόνῳ ποτ' αὖθις εὖ φρονεῖν οὐ δόξομεν.

ΧΟ. εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος, ἢ τρόπον, ὅστις ἀντ.
ἔτ' οἰμώξεται,
οὐ πολὺν οὐδ' ὁ πίθηκος οὗτος, ὁ νῦν ἐνοχλῶν,
Κλειγένης ὁ μικρὸς,
* ὁ πονηρότατος βαλανεὺς, ὁπόσοι κρατοῦσι κυκηδιτέφρου

654. καὶ — γένει, et qui vos cognatione attingunt, qui cives nati sunt, non servi, ut illi, qui vicerunt in proelio apud Arginussas.

655. ξυμφορὰν, *calamitatem*, leniter dixit peccata, sive crimina.

656. Egregie Athenienses σοφωτάτους dicit φύσει: nam a demagogis inducebantur, ut saepe contra ingenium facerent insipide. (cf. 1051.) Non minus praeclara est, quae sequitur, sententia, operam esse dandam, ut omnes homines sibi cognatos reddant. B.

658. κἀπιτ. liberos ab infamia, restitutos.

659. τοῦτ', *hac in re*, vel *sic.* ὀγκώσ., *fastu tumebimus, superbiemus*, ut Eurip. Hecub. 598. εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα etc. *E Sp.* κἀποσ. τὴν πόλιν, et si fastidiemus dare civitatem.

660. καὶ — ἀγκάλαις. Δίδυμός φησι παρὰ τὸ Αἰσχύλου· ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. (Aeschyli dramatum incertorum fragm. 311. in ed. Schütziana.) θέλει δὲ εἰπεῖν καὶ ταῦτα ὄντες ἐν πολλοῖς κινδύνοις. — S. frequens metaphora, de qua Be. conferri jubet Soph. Oed. Tyr. 23. et Rhes. 246. ceterum belli sunt intelligenda pericula, nondum finiti, cum id commode fieri potuisset post proelium apud Arginussas.

662. τοῦτο Ἰωνός ἐστιν (Tragici) ἐκ Φοινίκης, ἢ καὶ Οἰνέως· εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος, κολιῆται. (recte Welckerus ὦ κολ.) θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτε εἰ δύναμαι κρίνειν. — S. cf. 1351.

664. πίθηκος. convicium, quo deformes consectari solent. cf. Acharn. 120., et, quem ibi laudant, Heindorfium ad Horat. Sat. 1, 10, 18. sic autem plurimi codd., in his Paris. male edd. ante Br. οὑτός γ', ipse praeter necessitatem πίθηκός γ' οὗτος, cum locum habeat brevis syllaba in commissura versus asynarteti.

665. ὁ μικρός. τῷ σώματι δηλονότι. φαίνεται δὲ ὁ Κλειγένης περὶ τὰ πολιτικά. καὶ τῶν πλησίον μέν ἐστι, ξένος δὲ καὶ βάρβαρος οὗτος. S.

666. ὁπ. κρατ. δέον εἰπεῖν ὅσοι κρατοῦσι γῆς, οὐκ εἶπεν, ἀλλ' ἐπήνεγκεν, ὅσα παρέχεται βαλανεὺς τοῖς λουομένοις σαπίγματα. S. metri gratia scribendum esse videtur κρατέουσι, quod aptum carmini lyrico. B.: „ὁπόσοι pendet ab omisso πάντων, quod ad πονηρ. subintelligi-

ψευδονίτρου κονίας, καὶ Κιμωλίας γῆς,
χρόνον ἐνδιατρίψει· ἰδὼν δὲ τάδ' οὐκ
εἰρηνικὸς ἔσθ', ἵνα μή ποτε κἀποδυθῇ,
μεθύων ἄνευ ξύλου βαδίζων.
ΗΜ. πολλάκις γ' ἡμῖν ἔδοξεν ἡ πόλις πεπονθέναι ἀντεπίῤῥ.
ταὐτὸν ἔς τε τῶν πολιτῶν τοὺς καλούς τε κἀγαθοὺς,
ἔς τε τἀρχαῖον νόμισμα καὶ τὸ καινὸν χρυσίον.
οὔτε γὰρ τούτοισιν, οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις,
ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων,

tur. κυκησίτεφρος est cinere permixtus ideoque adulteratus. κρατεῖν κονίας (pulverem tenere, obtinere) dicuntur, qui eum tractant, qui eo utuntur." ridicule dictum κρατοῦσι: quod sensit S. nam κρατεῖν pro ἔχειν recentiorum magis est quam veterum: vide Tat. Jacobs. p. 118. generatim vero dictum ὁπόσοι — γῆς de balneatoribus, tam probis, qui terram Cimoliam adhibent, quam improbis, qui cinere adulteratam. nam si mali tantummodo agerentur, dicendum fuisset κοὐ Κιμωλίας γῆς.

667. Κιμ. γῆς. μία τῶν Κυκλάδων νήσων αὕτη ἡ Κιμωλία, νιτροποιὸς γῆ, ἐξ ἧς τὸ νίτρον. — S. Κίμωλος, Cimolus, ab aliis appellatur insula, hodie dicta *Argentiere* propter montes argentosos, ubi quae in littore legitur terra fullonia, ea etiam nunc utuntur in Archipelago. Ovidius Met. 7, 463. *cretosaque rura Cimoli.* cf. Plin. 35, 17., Tournefort. t. 1. p. 55. etc.

668. libri εἰδώς. recte Bentl. ἰδὼν, cujus interpretatio est εἰδώς. cf. 662. et Thucyd. 5, 9. *Dind.* gloss. Br.: εἰδὼς δὲ τάδε, ἃ πείσεται, οὐκ ἄοπλος διάγει, ἀλλ' ἐν χειρὶ ξύλον ἀεὶ φέρει, μήποτε καὶ ἀποδυθῇ· πολλοὶ γὰρ αὐτῷ ἀπειλοῦσι.

671. viris probis utendum esse ait reip., sicut veteri moneta; sed neutrum horum fieri.

672. ἐς, *ad*, *quod attinet ad.* B.

673. ἔς τε τἀρχ. νόμισμα. (imo pertinet annot. ad verba τὸ καινὸν χρυσίον, quod mox vocat τὰ πονηρὰ χαλκία, utpote cupro valde adulteratum.) τῷ προτέρῳ ἔτει (olymp. 98, 2.) ἐπὶ Ἀντιγένους Ἑλλάνικός (ita Bentl. et Tyrwhittus; corrupte libri ἀλλὰ νικᾶ:) φησι χρυσοῦν νόμισμα κοπῆναι, καὶ Φιλόχορος ὁμοίως, τὸ ἐκ τῶν χρυσῶν Νικῶν. S.

674. sequ. τούτοισιν priore loco pro ἐκείνοις dictum esse monet B. cf. 678. — οὖσιν — κεκ. rara conjunctio participii substantivi cum alio participio, de qua B. laudat Porsonum ad Eurip. Hecub. 858. (οὐκ εἰωθὸς ὄν.) — Athenienses vulgo nummis argenteis usos esse, et paucissimos, eosque incertos, adhuc innotuisse aureos, monet Eckhel. Doctr. num. vett. 2. p. 206. Idem ibidem p. 211., de artis defectu in nummis Atticis agens, καλλίστους eos h. l. non venustatis causa, sed propter internam probitatem vocari arbitratur. ceterum notae sunt argentifodinae Laurioticae, de quibus Strabo 9, 1. extrem.: τὰ δ' ἀργυρεῖα τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ κατ' ἀρχὰς μὲν (usque ad bellum Pelop.: vidd. interpp. ad Av. 1106.) ἦν ἀξιόλογα, νυνὶ δ' ἐκλείπει. cf. Pausan. 1, 1. aurifodinae nullae unquam fuerunt in Attica. — κεκιβδηλ. ἀντὶ τοῦ οὐ κακούργοις, οὐ κεκαπηλευμένοις, ἀλλὰ καθαροῖς. S.

καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι, καὶ κεκωδωνισμένοις
ἔν τε τοῖς Ἕλλησι καὶ τοῖς βαρβάροις ἁπανταχοῦ,
χρώμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις
χθές τε καὶ πρώην κοπεῖσι τῷ πανίστῳ κόμματι·
τῶν πολιτῶν θ' οὓς μὲν ἴσμεν εὐγενεῖς καὶ σώφρονας
ἄνδρας ὄντας καὶ δικαίους, καὶ καλούς τε κἀγαθοὺς,
καὶ τραφέντας ἐν παλαίστραις, καὶ χοροῖς, καὶ μουσικῇ,
προυσελοῦμεν, τοῖς δὲ χαλκοῖς, καὶ ξένοις, καὶ πυρρίαις,
καὶ πονηροῖς, κἀκ πονηρῶν, εἰς ἅπαντα χρώμεθα,
ὑστάτοις ἀφιγμένοισιν, οἷσιν ἡ πόλις πρότου
οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκῇ ῥᾳδίως ἐχρήσατ' ἄν.

676. κακκ. δεδοκιμασμένοις, ἐκλελεγμένοις ἀκριβῶς. S. cf. 79.

679. χθές τε καὶ πρώην proverbii loco, et fere contemtim, de rebus nuperis ac recentibus dici monet Be. Demosth. c. Leochar. de cive novitio ed. Reisk. 2. p. 1093.: τὸν πρώην καὶ χθὲς ἐγγραφέντα etc.

682. descriptio educationis ingenuorum. vide Plut. 190. et a doctissimo Bährio in litteris ad me datis laudatum Plat. Alcib. 1. c. 7., Reip. 8. p. 408. Conzius conferri jubet Nubes non uno loco, inprimis 955. seqq., et Aeschinis orat. c. Hipparchum initio.

683. ita Dind. secundum Blomfield. ad Aeschyl. Prom. 447. perperam libri προσελοῦμεν, Br. προσἐλοῦμεν. S. προσελοῦμεν. προπηλακίζομεν, ἐλαύνομεν, ἐκβάλλομεν. — joco inexpectato dixit χαλκοῖς, velut si de nummis loqueretur, cum homines ferreos et ἀναισθήτους intelligat. — Be.: „κνῆφ., *servis*, ut dicit S. Imponebant autem servis nomina a colore quandoque, ut *Pyrrhias*, *Xanthias*; aut a gente, ut *Cario*, *Syrus*, *Syra*, *Thratta*; aut ab officio, ut *Dromo*, *Sosias*; et aliunde, ut patet ex Terentio, Plauto et Aristophane, ap. quos omnia, quae dixi, occurrunt.“ laudat etiam Lucianum in Tim. c. 22., ubi vid. Hemsterhus.

684. κον. κἀκ. κον. hac forma loquendi Graeci saepe notant homines improbos. de probis e contrario οὐ κακὸς, οὐδ' ἐκ κακῶν. vid. Theocr. Id. 25, 38. *Duker.*

686. φαρμ, τοῖς λεγομένοις καθάρμασι. S. φαρμ. καθάρμασι. τοὺς γὰρ φαύλους, καὶ παρὰ τῆς φύσεως ἐπιβουλευομένους, (?) εἰς ἀπαλλαγὴν αὐχμοῦ, ἢ λιμοῦ, ἢ τινος τῶν τοιούτων ἔθνον, οὓς ἐκάλουν καθάρματα. Schol. C. cf. S. ad Equ. 1144. et quos praeterea K. et Br. laudant, Harpocrat. v. φαρμακὸς, Meurs. Lect. Att. 4, 22. et Graec. fer. v. Θαργήλια. Dubitari autem potest, utrum immania ista sacrificia quotannis, et bis quidem, facta sint in solepnibus urbis Athenarum lustrationibus, (quarum altera fiebat tum, cum Θεωρὶς mittebatur in Delum, altera die 6. mensis Thargelionis,) an in calamitatibus tantum publicis, quales commemorat Schol. C., fuerint usurpata; id quod significare videtur ille Schol. Vetus quoque Schol. Equitum l. l.: ἔτρεφον γάρ τινας Ἀθηναῖοι λίαν ἀγεννεῖς καὶ ἀχρήστους, καὶ ἐν καιρῷ συμφορᾶς τινος ἐπελθούσης τῇ πόλει, λοιμοῦ λέγω ἢ τοιούτου

ἀλλὰ καὶ νῦν, ὦ 'νόητοι, μεταβαλόντες τοὺς τρόπους,
χρῆσθε τοῖς χρηστοῖσιν αὐθις· καὶ κατορθώσασι γὰρ
εὔλογον· κἂν τι σφαλῆτ', ἐξ ἀξίου γοῦν του ξύλου,
690 ἦν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκήσετε.

τινὸς, ἕθνον τούτους ἕνεκα τοῦ καθαρθῆναι τοῦ μιάσματος. — εἰκῇ ῥᾳδίως. parallelismus Atticus, ut ἄλλως μάτην, πάλιν αὖθις etc. vidd. Schol. ad Plut. 25., Musgrav. ad Eurip. Hecub. 489. etc. — Ceterum similiter, annotante Be., Eupolis duobus in locis, Athen. p. 425. et ap. Stob. Floril. Grot. p. 163., quorum locorum priore ita inquit: οὓς δ' οὐκ ἂν εἵλεσθ' οὐδ' ἂν οἰνόπτας πρὸ τοῦ, Νυνὶ στρατηγοὺς λεύσσομεν. ὦ πόλις, πόλις, Ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς!

688. ἐξ ἀξ. γοῦν τοῦ ξύλου. παρὰ τὴν παροιμίαν ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι, (senarius hic est, ni fallor, ἐξ ἀξ. γοῦν κἂν ἀπάγξασθαι ξύλου. ap. Erasmum Adag. chil. 2. cent. 2, 8. legitur ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι καλὸν, in quo placet ἀπὸ, ut scribatur, quod εὐφωνότερον, ἀπ' ἀξίου γ. κ. ἀπ. ξύλου. Syrus, vel quisquis ille est: *Vel strangulari pulcro de ligno juvat.*) ἐπὶ τῶν ἑθελόντων σεμνῶς δυστυχεῖν. θέλει οὖν λέγειν, ὅτι βέλτιόν ἐστι χρῆσθαι τοῖς γενναίοις στρατηγοῖς καὶ δεδοκιμασμένοις ἢ τοῖς φαύλοις· κἂν γὰρ δέῃ παθεῖν τι, κρεῖττον ἀπ' ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν. S. Comparat Br. illa Niciae Equ. 80. κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν· ἀλλὰ σκόπει, Ὅπως ἂν ἀποθάνωμεν ἀνδρικώτατα. Euripides quoque Iphig. Taur. 296. Πυλάδη, θανούμεθ'· ἀλλ' ὅπως θανούμεθα Κάλλιστ'. ἔχου μοι, φάσγανον σπάσας χερί! etc.

ΑΙΑΚΟΣ. ΞΑΝΘΙΑΣ. ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΑΙ. Νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, γεννάδας ἀνὴρ ὁ δεσπότης σου. i. tr.

ΞΑ. πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας, ὅστις γε πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνον;

ΑΙ. τὸ δὲ μὴ κατάξαι σ' ἐξελεγχθέντ' ἄντικρυς, ὅτι δοῦλος ὢν ἔφασκες εἶναι δεσπότης.

ΞΑ. ᾤμωξε μέντ' ἄν.

ΑΙ. τοῦτο μέντοι δουλικὸν εὐθὺς πεποίηκας, ὅπερ ἐγὼ χαίρω ποιῶν.

ΞΑ. χαίρεις, ἱκετεύω;

ΑΙ. μὴ, ἀλλ' ἐποπτεύειν δοκῶ, ὅταν καταράσωμαι λάθρα τῷ δεσπότῃ.

ΞΑ. τί δὲ τονθορύζων, ἡνίκ' ἂν, πληγὰς λαβὼν

691. Aeacus in scenam redit cum Xanthia, quorum e colloquio percipiunt spectatores, quid in aedibus Plutonis actum fuerit, et praeparatur nova dramatis constitutio. — *Br.* Δία τὸν σωτ. cujus templum Athenis fuit prope forum: vidd. interpp. ad Plut. 878., 1176. per eum jurare solebant Athenienses.

693. Attici post ὅς et ὅσπερ particulam γὲ emphaseos gratia addere solent. Porson. praef. Eurip. p. 47. sequ. Annotavit B.

694. ἐξελέγξαντ' (sic edd. ante Br.) *ἀντ.* γράφεται ἐξελεγχθέντα. λείπει δὲ τὸ θαυμάζω, ἢ τοιοῦτόν τι. S.

696. τοῦτο. τὸ λοιδορεῖν τὸν δεσπότην ἀκόντα. S.

698. χαίρεις. ἱκ.; *gaudesne, sodes?* — μὴ, ἀλλ' ἐκ. δοκῶ. ita Dind. codd. μάλ' ἐπ., μάλλ' ἐπ. (Rav. Schol.), μάλα γ' ἐπ., μᾶλλον ἐπ. (Paris.), μάλιστ' ἐπ. cf. 572. S.: — οἱ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες μύσται καλοῦνται. οἱ δὲ παραλαβόντες αὐτὰ τῷ αὐθις ἐνιαυτῷ ἐφορῶσι τὰ μυστήρια, καὶ ἐποπτεύουσι· καὶ ἐποπτεύοντες χαίρουσιν ἐπὶ τῷ πολλὰ πράττειν. ὁ δὲ νοῦς· ὅταν, φησὶ, λάθρα καταράσωμαι τῷ δεσπότῃ, δίαν οὕτως ἥδομαι, ὡς δοκεῖν μυστήρια ἐποπτεύειν καὶ ἑορτάζειν. τὸ δὲ μάλ' εἶπεν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀλλὰ (imo μὴ ἀλλά: vid. Schaefer. Mel. crit. p. 108.), οἷον τρόπῳ λέγομεν οὐχ οἷον ἥδομαι, ἀλλ' ὑπερήδομαι. — Monet B., diversis temporibus diversa observata esse annorum spatia inter μύησιν et ἐποπτείαν, de quo laudat Ste. Croix p. 183. sequ. et 211. sequ.

700. τονθορύζων, ψιθυρίζων, ἠρέμα γογγίζων, ἢ λάθρα φθεγγό-

πολλὰς, ἀπίγης θύραζε;

ΑΙ. καὶ τόδ' ἥδομαι.

ΞΑ. τί δὲ πολλὰ πράτταν;

ΑΙ. ὡς μὰ Δί' οὐδὲν οἶδ' ἐγώ.

ΞΑ. ὁμόγνιε Ζεῦ! καὶ παρακούων δεσποτῶν,
ἅττ' ἂν λαλῶσι;

ΑΙ. καὶ μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι.

ΞΑ. τί δὲ, τοῖς θύραζε ταῦτα καταλαλῶν;

ΑΙ. ἐγώ;
μὰ Δί', ἀλλ' ὅταν δρῶ τοῦτο, πἀκμαίνομαι.

ΞΑ. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιὰν,
καὶ δὸς κύσαι, κἀγὼ κύσον, καί μοι φράσον,
πρὸς Διὸς, ὃς ἡμῖν ἐστιν ὁμομαστιγίας,
τίς οὗτος οὕνδον ἐστὶ θόρυβος, χἠ βοή,
χὠ λοιδορησμός;

ΑΙ. Αἰσχύλου κεὐριπίδου.

ΞΑ. ἆ!

ΑΙ. πρᾶγμα, πρᾶγμα μέγα κεκίνηται, μέγα,
ἐν τοῖς νεκροῖσι, καὶ στάσις πολλὴ πάνυ.

μενος, ὑποτρέμων (fort. ὑποβρέμων), τὸ χείλη κινῶν. S. confertur τονθορύσας, *murmurans*, Vesp. 608.

701. ἀπίγης primus K. libri mendose ἀπῆς.

702. πολλὰ πράττων. cf. 228. nostrates vulgo dicunt *sich unnütz machen*.

703. ὁμ. Ζεῦ. τὴν ὁμοιότητα θαυμάζων λέγει, οἷον ὦ ὁμοιότητος. S. Fratrum (et cognatorum) est invocare Jovem ὁμόγνιον. Schol. Eurip. Hecub. 346. *Be.* cf. Creuzeri Symbol. 2. p. 513. παρακούων. λάθρα ἐπακροώμενος. *E S.*

704. καὶ — μαίνομαι. hyperbole comica, ut 103. etc. Cyclop. Eurip. 447. ἰοὺ, ἰοὺ, γέγηθα, μαινόμεσθα τοῖς εὑρήμασιν. infra 729. ὑπερεμάνησαν. Annotavit Be.

705. ἐγώ; etc. Be.: *ego? imo profecto, cum hoc facio*, etc. Br.: „Refertur μὰ Δία ad id, quod tacite negatur. elliptica est phrasis, ad hunc modum supplenda: οὐ μὰ Δία χαίρω μόνον, ἀλλὰ καὶ, ὅταν δρῶ τοῦτο, ἐκμαίνομαι.“

706. κἀκμαίνομαι, οὕτως ἔλεγον τὸ ἀποσπερματίζειν, ὡς οἱ ὀνειροκρίτοντες. — S.

707. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον ridicule imitatur Homerum et Epicos. Iliad. α', 43. ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων etc.

709. ὁμομαστ. ὥσπερ φαμὲν ἑταιρεῖος Ζεὺς, καὶ ὁμόγνιος (703.), καὶ ἑκέσιος, καὶ ξένιος, καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὕτω καὶ δούλιος, ὁ τῶν δούλων ἔφορος. ἐπεὶ δὲ οἱ δοῦλοι μάστιξιν ὑπόκεινται καὶ πληγαῖς, διὰ τοῦτο ὁμομαστιγίας εἶπεν. — S.

712. ita Rav., Invern., Dind. alii πρ. γὰρ κεκ. μέγα, πρ. μέγα κεκ. πάνυ, πρ. σφόδρα κεκ. μέγα, quae sunt eorum, qui vel alterum μέγα non ferrent, quod est ἐμφατικὸν, vel eo jam non invento in libris suis versum hiantem varie sarcirent. πάνυ quidem illud sublectum sequente versu.

ΞΑ. ἐκ τοῦ;
ΑΙ. νόμος τις ἐνθάδ' ἐστὶ κείμενος
ἀπο τῶν τεχνῶν, ὁπόσαι μεγάλαι καὶ δεξιαί,
τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ ξυντέχνων,
σίτησιν αὐτὸν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν,
θρόνον τε τοῦ Πλούτωνος ἕξῆς...
ΞΑ. μανθάνω.
ΑΙ. ἕως ἀφίκοιτο τὴν τέχνην σοφώτερος
ἕτερός τις αὐτοῦ· τότε δὲ παραχωρεῖν ἔδει.
ΞΑ. τί δῆτα τοῦτ' ἐτεθορύβηκεν Αἰσχύλον;
ΑΙ. ἐκεῖνος εἶχε τὸν τραγῳδικὸν θρόνον,
ὡς ὢν κράτιστος τὴν τέχνην.
ΞΑ. νυνὶ δὲ τίς;
ΑΙ. ὅτε δὴ κατῆλθ' Εὐριπίδης, ἐπεδείκνυτο
τοῖς λωποδύταις, καὶ τοῖσι βαλαντιητόμοις,
καὶ τοῖσι πατραλοίαισι, καὶ τοιχρύχοις,
ὅπερ ἔστ' ἐν ᾅδου πλῆθος· οἱ δ' ἀκροώμενοι
τῶν ἀντιλογιῶν, καὶ λυγισμῶν, καὶ στροφῶν,

714. *νόμος τις* etc. *ταῦτα μεταφέρει ἀπὸ τῶν ἐν Ἀττικῇ ἐθῶν εἰς τὰ καθ' ᾅδου.* S. fuit lex Athenis, *τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ συντέχνων σίτησιν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν καὶ προεδρίαν*, ut monuit Conz. secundum Petit. Comment. in leges Att. p. 523.; cf. Köpke über Gesetzgebung der Griechen p. 470. nota res vel ex historia Socratis: vide Plat. Apol. Socrat. c. 26., Cic. de Orat. 1. 54. etc. conferri etiam potest Schol. ad 895.

715. ita B. ex membr. alii codd. *ὅσαι.*

718. *τοῦ Πλ. ἑξῆς. ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς τοῦ θρόνου τοῦ Πλούτωνος.* S. *ἑξῆς τῷ τοῦ Πλ. θρόνῳ.*

722. *τὸν τραγ. θρόνον.* mera fictio, neque huc pertinere monet B. sophistarum thronos seu cathedras, de quibus copiose ad h. l. dixit Sp.

724. *ἐπεδείκνυτο. artis suae specimen edidit.* hinc *δείξεις* et *ἐπιδείξεις* dicuntur *commissiones*, sive specimina artis cujuscunque, quae in theatris vel ludis publicis eduntur etc. K.

725. more suo Euripidem proscindit, tanquam omnis generis scelerum auctorem et patronum; quod ridiculi magis causa quam serio fieri, cum alii intellexere, tum humanissimus Welckerus; etsi negari non potest, descivisse Euripidem ab Aeschyli Sophoclisque gravitate ac sublimitate, saepeque socco potius quam cothurno videri incedere. — S.: *βαλαντ. τοῖς τὰ βαλάντια τέμνουσιν, ἃ ἐν ταῖς ζώναις ἀπηωρημένα φέρουσιν ἄνθρωποι.*

728. *τῶν ἀντιλογιῶν. παρίστησιν αὐτοῦ τὸ περὶ τοὺς λόγους σαπρόν. καὶ ἐν ἄλλοις· στρεψίμελος τὴν τέχνην Εὐριπίδης.* (fort. *ὁ στρεψίμαλλος τὴν τ. Εὐρ., et versipellis artifex Euripides.*) — *λυγισμῶν. καμπῶν. γράφεται* (ut in Barocc.) *λογισμῶν, τουτέστι παραλογισμῶν. τὸ δὲ κάμπτειν ἅμα μὲν πρὸς τὰ μέλη, ἅμα δὲ πρὸς τὸ ἐξελίττειν καὶ ἀναδύεσθαι. Ὅμηρος*

ὑπερεμάνησαν, κἀνόμισαν σοφώτατον·
κἄπειτ' ἐπαρθεὶς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου,
ἵν' Αἰσχύλος καθῆστο.

ΞΑ. κοὐκ ἐβάλλετο;

ΔΙ. μὰ Δί', ἀλλ' ὁ δῆμος ἀνεβόα κρίσιν ποιεῖν,
ὁπότερος εἴη τὴν τέχνην σοφώτερος.

ΞΑ. ὁ τῶν πανούργων;

ΔΙ. νὴ Δί', οὐράνιόν γ' ὅσον.

ΞΑ. μετ' Αἰσχύλου δ' οὐκ ἦσαν ἕτεροι ξύμμαχοι;

ΔΙ. ὀλίγον τὸ χρηστόν ἐστιν, ὥσπερ ἐνθάδε.

ΞΑ. τί δῆθ' ὁ Πλούτων δρᾶν παρασκευάζεται;

ΔΙ. ἀγῶνα ποιεῖν αὐτίκα μάλα, καὶ κρίσιν,
κἄλεγχον αὐτῶν τῆς τέχνης.

ΞΑ. κἄπειτα πῶς
οὐ καὶ Σοφοκλέης ἀντελάβετο τοῦ θρόνου;

ΔΙ. μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἔκυσε μὲν Αἰσχύλον,
ὅτε δὴ κατῆλθε, κἀνέβαλε τὴν δεξιάν,
κἀκεῖνος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου.

(Il. Υ', 105.)· δίδη μόσχοισι λύγοισι. Δίδυμος δὲ λυγισμῶν, ἀπὸ τῶν συνδέσεων τοῦ λόγου. S. Sp. monet, proprie λυγίζειν eum dici, qui ictus adversarii celeri capitis, laterum, vel femoris inflexione eludat. Vesp. 1478. πλευρὰν λυγίσαντος ὑπὸ ῥώμης, ubi S.: συστρέψαντος, περιαγαγόντος. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιόντων. Lucianus Gymnas. c. 24. de luctatoribus: καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιπλοκὰς, καὶ λυγισμούς. dicitur etiam de molli flexione saltantium, et de iis, qui in votis torquentur, item figurate de versutiis reorum, poenas effugere studentium: vide B. et, quos laudat, Photium p. 170. sequ. atque Zonaram 2. p. 1322. sequ. Sophocles Trach. 740. ῥᾴφας ποδὸς νιν ἄρθρον ἢ λυγίζεται, ubi plura dant interpp. — στροφῶν, astutiarum.

729. ὑπερεμ. de animo in eum studio et favore dicitur. σοφ. cf. 1339.

730. ἀντ. τοῦ θρ. sedem affectavit. E. K. cf. 740.

731. οὐκ ἐβ. λίθοις δηλονότι. εἶτα οὐκ ἐλιθοβολεῖτο, φησὶ, ποιήσας. S. Solebant enim mali poëtae, cum dramata in theatris ederent, lapidibus interdum a populo peti: qua de re vid. Casaub. ad Athen. 6, 11. K.

734. οὐρ. γ' ὅσον. ἀντὶ τοῦ πολὺ καὶ μεγάλως ἐβόησαν. S. cf. 1070.

736. ἐνθάδε. δείκνυσιν ὡς πρὸς τὸ θέατρον. μιγνύει δὲ τὰ ἐνθάδε τοῖς ἐκεῖ etc. S. cf. 269.

738. καὶ κρίσιν. more Atheniensium. appellabantur illi Tragicorum atque Comicorum judices κριταὶ οἱ τῶν Διονυσίων (Aeschin. or. de f. leg. p. 307.), sive κριταὶ ἐν τῷ θεάτρῳ etc. Comicorum erant 5.: vide Schol. ad Av. 445. et Suid. v. ἐν πέντε κριτῶν γούνασι.

743. κἀκεῖνος. Aeschylus. sedem concessit Sophocli, sed hic non accepit.

νυνὶ δ' ἔμελλεν, ὡς ἔφη Κλειδημίδης,
ἕψεδρος καθεδεῖσθαι· κἂν μὲν Αἰσχύλος κρατῇ,
ἔξειν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μή, περὶ τῆς τέχνης
διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην.
ΞΑ. τί χρῆμ' ἄρ' ἔσται;
ΔΙ. νὴ Δί', ὀλίγον ὕστερον,
κἀνταῦθα δὴ, τὰ δεινὰ πινηθήσεται·
καὶ γὰρ ταλάντῳ μουσικὴ σταθμήσεται.
ΞΑ. τί δέ; μεταγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν;
ΔΙ. καὶ κανόνας ἐξοίσουσι καὶ πήχεις ἐπῶν,

744. *Κλειδ. Καλλίστρατος, ὅτι ἦσως Σοφοκλέους υἱὸς οὗτος· Ἀπολλώνιος δὲ, ὅτι Σοφοκλέους ὑποκριτής.* — S. hoc probabilius. — „uni id dixit modestus Soph., non pronunciavit." *E Welckero.*

745. *ἕψεδρος, tertiarius*, ut redditur in glossis ant., qui duobus victis tertius subibat athleta, ut cum victore congrederetur, *ἀθλητὴς ἕψεδρος.* quod etiam figurate dicitur, ut h. l.; cf. Sp. et Soph. Ajac. 576.

746. de forma *ἔχειν κατὰ χώραν, loco se non movere, quietum esse*, vide Plut. 367. B.

747. servari scripturam codicum, ut 618., etsi verisimile est, Aristophanem dedisse *διαγωνιεῖσθαι ἔφασκε*, hiatu minime duro aut insolito, compendiumque librarios fefellisse. cf. 474. liber Leid. ap. Dobraeum *διαγωνιεῖσθαι ᾽φασκε*, quae videtur esse correctio ejus, qui invenisset *διαγωνιεῖσθαι ἔφασκε.* — *πρὸς γ' Εὐρ., adversus Euripidem quidem*, non Aeschylum.

749. *κἀντ. δὴ, et quidem hoc ipso in loco.*

750. *μουσικὴ*, poësis. Terent. Phorm. prol. 18. *qui artem tractant musicam.* ibi Donatus: *περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ qui comoedias scribunt.*

751. — *ἐάν τις εἰσάγῃ (εἰσαγάγῃ) εἰς τοὺς ἰδίους φράτορας υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ γενόμενον, παρίστα αὐτοῖς ἐπὶ ὡρισμένῳ σταθμῷ ἱερεῖον, πρὸς ὃν ἔδει προσάγειν, καὶ οὐκ ἐξὴν μεῖον παρασχεῖν. ὅτε δὲ ἐντεθείη τὸ ἱερεῖον εἰς τὸν ζυγὸν, περιεστῶτες ἐβόων μεῖον, μεῖον τοῦτο. δῆλον ὅτι ἐλαττόν ἐστι. παρὰ τοῦτο οὖν λέγει καὶ μεταγωγεῖν τὴν τραγῳδίαν, τουτέστι πρὸς τὸν ζυγὸν προσάξουσι καὶ στήσουσιν. ἄλλως. ἐπεὶ εἰώθασι προσφέρειν οἱ εἰς τοὺς φράτορας γραφόμενοι πρόβατον, καὶ οἱ ἱστάμενοι ἔλεγον μεῖον, μεῖον, καὶ τὸν εἰσάγοντα μεταγωγὸν ἐκάλουν. E S.* gloss. Br. *μειαγ. ζυγοστατήσουσι* de usu vocabuli *μειαγωγεῖν* Br. conferri jubet Meurs. Graec. fer. in *Ἀπατούρια*, quo festo id fiebat. B.: Phot. lex. p. 186. *μειαγωγῆσαι, θῦσαι. μεῖον γάρ ἐστι τὸ ἱερὸν (ἱερεῖον) τὸ θυόμενον, ἐπειδὴν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας εἰσάγωσιν.* Idem p. 187. *μειαγωγῆσαι, τὸ ἐπιδοῦναι τοῖς φράτορσι τὸ μεῖον.* Scil. verbum hoc proprie significavit, *μεῖον* (victimam leviorem definito pondere, tum omnino victimam ad sacrificium, ubi quis inter *φράτορας* recipiebatur,) adducere, offerre; inde, quoniam ejus pondus explorabatur, ponderare instar victimae talis (ovis aut caprae), ponderare omnino. vidd. Petit. Leg. Att. p. 224. et Ignarra de phratr. p. 45. sequ.

752. *κανόνας. κυρίως τὸ ἐπάνω τῆς τρυτάνης ὃν καὶ εἰς ἰσότητα ταύτην ἄγον.* S. Av. 1000. *κανόνες ἀέρος.* Eurip. Hecub. 601.

καὶ πλαίσια ξύμπηκτα πλινθεύσουσί γε,
καὶ διαμέτρους, καὶ σφῆνας· ὁ γὰρ Εὐριπίδης
κατ' ἔπος βασανιεῖν φησι τὰς τραγῳδίας.
ΞΑ. ἦκου βαρέως οἶμαι τὸν Αἰσχύλον φέρειν.
ΔΙ. ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω.
ΞΑ. κρινεῖ δὲ δὴ τίς ταῦτα; ΔΙ. τοῦτ' ἦν δύσκολον·
σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ἀπορίαν εὑρισκέτην.
οὔτε γὰρ Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχύλος...
ΞΑ. πολλοὺς ἴσως ἐνόμιζε τοὺς τοιχωρύχους.
ΔΙ. λῇρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο τοῦ γνῶναι πέρι
φύσεις ποιητῶν. εἶτα τῷ σῷ δεσπότῃ
ἐπέτρεψαν, ὁτιὴ τῆς τέχνης ἔμπειρος ἦν.
ἀλλ' εἰσίωμεν, ὡς, ὅταν γ' οἱ δεσπόται
ἐσπουδάκωσι, κλαύμαθ' ἡμῖν γίγνεται.
ΧΟ. ἦκου δεινὸν ἐριβρεμέτας χόλον ἔνδοθεν ἔξει,
hex. her. μονοστ. περιοδ. α'.
ἠνίκ' ἂν ὀξυλάλου περ ἴδῃ θήγοντος ὀδόντας

οἶδεν τό γ' αἰσχρὸν κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών. Bs. cf. 907.

753. πλαίσια. τὰ τῶν ξύλων τετράγωνα. πλαίσιον γὰρ πλινθίον τετράγωνον. — διάμετρος δὲ ἡ ἐν τῷ κύλῳ κίστρον τέμνουσα μέσον γραμμή, διαβήτης, σταφύλη· ἔστι δὲ ὄνομα παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσιν ἐπὶ τῆς καθειμένης μολύβδου ἔχουσα etc. S. — gloss. Br. ξύμπηκτα, ἡνωμένα. pro ξύμπηκτα quidam codd. habent ξύμπνκτα, vel σύμπνυτα, ut Paris. et Suidae MS. Oxon. v. πλαίσια: alii, in his E, Barocc. et libri scripti Pellicis 10, 148. ξύμπνυτα. B.: al. ξύμπηκτα πλινθ. vertitur: *quadrata compactilia*, seu coagmentata, *formabunt instar laterum*. σύμπνυτα erit convoluta, composita.

754. σφῆνας sunt *cunei*: vide Plut. 801. κατ' ἔπος autem ponitur pro καθ' ἕκαστον ἔπος, singulis versibus aut verbis. B.

757. ταυρηδόν. comparant Plat. Phaed. c. 66, 10. ὥσπερ εἰώθει, ταυρηδὸν ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἄνθρωπον: Eurip. Med. 92. ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην, *jam enim vidi eam oculis efferari*, etc.

760. οὔτε γ. Ἀθην. ὡς φαύλων περὶ τὰς ἀποκρίσεις ὄντων, οὐκ ἐστοίχησεν. S. gloss. Br.: (συνέβαιν'.) ἔχαιρεν, ἀπεδέχετο αὐτούς. malim οὐδὲ γὰρ Ἀθην., *quippe ne Athenienses quidem accipiebat Aeschylus*, nedum alios, quos nugas esse dicebat ad poëtas judicandos, et sic fere interpp. Germani, quorum Vossius: *Selbst mit den Athenern nicht verstand sich Aeschylos*.

761. τοὺς τοιχ. τοὺς προσίοντας Εὐριπίδῃ πονηρούς. S.

765. ὡς ὅταν etc. ὅταν γὰρ οἱ δεσπόται σπουδάζωσι θᾶττόν τι ἀπαρτισθῆναι, ἐπιπλήττουσι τοὺς δούλους, ἵνα θᾶττον ἐνεργῶσιν. S.

767. κορωνὶς καὶ εἰσθέσεις μέλους χορεῦ μονοστροφικῆ, τέσσαρας περιόδους ὁμοίους ἔχουσα. — ἐριβρ. ὁ Αἰσχύλος, πρὸς τὸ βροντῶδες τῶν ῥημάτων καὶ κομπῶδες etc. S.

768. ita Paris., Dind. minus commode alii ὀξύλαλόν περ. de genitivo constructo cum verbis vi-

ἀντιτέχνου· τότε δὴ μανίας ὑπὸ δεινῆς da. pent.
ὄμματα στροβήσεται.
ἔσται δ' ὑψιλόφων τε λόγων κορυθαιόλα νείκη, περιοδ. β'.
σκινδαλάμων τε παραξόνια, σμιλεύματά τ' ἔργων,
φωτὸς ἀμυνομένου φρενοτέκτονος ἀνδρὸς
ᾗμαθ' ἱππoβάμονα.
φρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιᾶς λασιμίχενα χαίταν, περιοδ. γ'.

dendi et sensuum cf. Soph. Trach. 371., Matth. gr. gr. §. 327. S. ὁ θήγ. ὁδ. ἀπὸ μεταφορᾶς εἶπε τῶν χοίρων, οἳ, ὅταν εἰς μάχην παρασκευάζωνται, τρῦτο ποιοῦσι, στροβήσεται δὲ ἀντὶ τοῦ ταραχθήσεται. (*oculos distorquebit.* B.)

771. ὑψιλ. τε λόγων. τῶν τοῦ Αἰσχύλου· [διὰ τὸ ὑψηλόν,] τουτέστι μετεώρων, μεγάλων. χαρακτηρίζει δὲ ἀμφοτέρους, Εὐριπίδην καὶ Αἰσχύλον. S. κορυθαίολος, ὁ τὴν κόρυθα εὐκίνητον ἔχων. Apollon. Soph. lex. Homer. p. 412. vox Homerica. cf. Heyn. ad Iliad. 2, 816. *E B.*

772. sic major pars codicum MSS., nisi quod habent σκινδαλάμων, vel σκινδαλαμῶν: pauci σκινδαλμῶν. vett. edd. σκινδαλμῶν. recte Personus: „Hi versus 4 aequalia systemata constituunt —. et ita quidem, ut in tribus dactylicis syllaba syllabae respondeat. lege σκινδαλάμων." Bentleyo placuerat σκινδαλάμων: sed Moeris, monente Br.: σκινδαλμὸς ἐν τῷ χ Ἀττικῶς· σκινδαλμὸς Ἕλληνες. S.: σκινδαλμῶν τε παρ. σκινδαλμὸς κυρίως τὸ περὶ τὸν φλοιὸν τοῦ καλάμου ξέσμα. παραξ. δὲ οἷον κινδυνώδη καὶ παράβολα, παρὰ τὸν τροχὸν ἑλκόμενα. — σμιλεύματα δὲ τὰ ἐκβαλλόμενα ἀπὸ σμίλης. ἀντὶ τοῦ διαγλύμματα, ἐρρῖφθαι. gloss. Br.: σκινδαλμῶν. λεπτολογιῶν. cf. 833. Salmas. ad Solin. p. 735.: „Schol. σμιλεύματα interpretatur διαγλύμματα, quod ad calamos scriptorios scalpello temperatos referendum est. κάλαμοι διάγλυπτοι Crinagoras in epigr." Idem Salmas. paulo ante σμίλην inter instrumenta librarii referri notat, i. e. scalpellum. unde in veteri epigr. σμίλα δονακογλύφος. Pollux 7, 21, 83. ait, σμιλεύματα h. l. dici a σμίλῃ coriariorum, ut sint *rejicula, resegmina.* sed possunt in universum dici, ut videtur, σμιλεύματα omnia, quae resecantur τῇ σμίλῃ, etiam ea, quae praeciduntur in temperandis calamis. *Ex Dukero*, qui nesciebat quid faceret verbo ἐρρῖφθαι ap. Schol., monetque, Fabro ad Anacr. od. 22. scribendum videri ἢ ξέσματα. Mihi Aeschylus curru invectus, velut heros Homericus, opponi videtur Euripidi, παραιβάτῃ quidem illi etiam ipsi (780.), sed longe deteriori, ut qui hasta, quae per contemtum vocatur σκινδάλαμος, *palus*, invadens illum non nisi axem feriat Aeschylei currus, efficiatque, quod scalpello efficias. ceterum cf. annot. ad 833.

773. φρεν. τοῦ ἐκ τῆς αὐτοῦ φρενὸς τεκταινομένου καὶ συντεθέντος Αἰσχύλου. — S.

774. voce ἱππoβάμων Sp. uti monet Aeschylum Prom. 804. (στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱππoβάμονα) et Suppl. 262. (ἱππoβάμοσιν εἶναι καμήλοις), Aeschylique exemplo Sophoclem Trach. 1111., ubi Centauros vocat ἱππoβάμονα στρατόν.

775. φρ. δ' αὐτοκόμου. ὡσεὶ εἶπεν ὀργισθείς, ὥσπερ σύς· (Iliad. ρ', 186.) πᾶν δέ τ' ἐπισχύνιον ἄκρον ἔλυσται. εἷς ἓν δὲ συνήγαγεν ὀμοῦ ἀμφοτέρας τὰς Ὁμήρου

δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων, βρυχόμενος ἥσει
ῥήματα γομφοπαγῆ πινακηδὸν ἀποσπῶν
γηγενεῖ φυσήματι.
ἔνθεν δὴ στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια, λίσπη
περίοδ. δ'.
γλῶσσ' ἀνελισσομένη, φθονεροὺς κινοῦσα χαλινοὺς,
ῥήματα δαιομένη, καταλεπτολογήσει
πνευμόνων πολὺν πόνον.

εἰκόνας, τήν τε ἐπὶ τοῦ λέοντος ἐν τῷ λασ. χαίταν, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ συός. S. conferunt de apro Odyss. τ', 445. seqq. — αὐτοκόμου λοφιᾶς, non capillamenti, quo usum fingere videtur Euripidem ridiculi causa.

776. ἐπισκ. τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος ἤτοι δέρμα. τὸ συνοφρύωμα τοῦ μετώπου. ὅθεν καὶ σκύζεσθαι, τὸ ὀργίζεσθαι etc. E S.

777. γομφ. ἀκριβέστατα, πολυσύνθετα, σκληρὰ etc. πινακ. ἀποσπῶν. ἀποσπῶν τὰ ῥήματα, ὥσπερ πίνακας ἀπὸ πλοίων· οὐχ, ὡς Εὐριπ., σκινδαλμούς. πινακίδες δὲ αἱ μεγάλαι σανίδες τῶν πλοίων. δίκην σανίδων τῶν ἐκ νεὼς ἀποσπωμένων ἐν τρικυμίᾳ. S.

778. γηγ. giganteo.

779. seqq. λίσπη τῷ τόνῳ, ὡς κίστη· Ἀπολλώνιος δὲ ὀξύνει, ὡς φιλή. λίσπη δὲ ἡ ἐκτετριμμένη καὶ λεία. οὕτω γὰρ λέγονται οἱ τοιοῦτοι ἀστράγαλοι· ἀφ' οὗ καὶ οἱ λίσποι τὰ ἰσχία. Καλλίστρατος δὲ θηρίδιον λεπτὸν σφόδρα etc. cf. Schneider. lex. gr. v. λίσπος. B.: στοματουργὸς est, quae os format, dicendi magistra. intelligitur autem Euripidis lingua. λίσπη γλῶσσα auctore Photio lex. p. 166. est ἡ ἐπιτετριμμένη. vocab. hoc varie explicatum est: vide Ruhnken. ad Tim. p. 175., Pierson. ad Moer. p. 245., Scheid. ad Lennep. p. 378. certe non est *lubrica*, ut vulgo redditur, sed potius *laevis*. — S.: λέγει δὲ τὴν Εὐριπίδου (γλῶσσαν). πρὸς δὲ τὸ ἱπποβάμονα κ. τ. λ. τὸ κινοῦσα χαλινοὺς εἶπε. φθονεροὺς δὲ, ὡς φθονουμένου (imo φθονοῦντος) Εὐριπίδου ἐπὶ σοφίᾳ. δαιομένη δὲ διαμερίζουσα, διαιροῦσα, κατατέμνουσα τὰ Αἰσχύλου ῥήματα. καταλεπτολογήσει δὲ, τὴν τοῦ Αἰσχύλου λεπτολογίαν (imo σεμνολογίαν, vel ejusmodi aliquid) λεπτῶς βασανίσει ὁ Εὐριπ. „I. e. *subtiliter examinabit verba turgida et sesquipedalia;* quae paulo ante dixit ἱπποβάμονα ῥήματα, γομφοπαγῆ, *orationem ampullatam et dithyrambicam*, quae pronunciari sine pulmonis vexatione et anhelitu non possit.“ Casaub. ad Pers. Sat. 1, 14. *Grande aliquid, quod pulmo animae praelargus anhelet.* Duker.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ. ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΑΙΣΧΥΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ. ΠΛΟΥΤΩΝ.

ΕΥ. Οὐκ ἂν μεθείμην τοῦ θρόνου, μὴ νουθέτει· i. tr.
κρείττων γὰρ εἶναί φημι τούτου τὴν τέχνην.
785 ΔΙ. Αἰσχύλε, τί σιγᾷς; αἰσθάνει γὰρ τοῦ λόγου.
ΕΥ. ἀποσεμνυνεῖται κρῶτον, ἅπερ ἑκάστοτε
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐτερατεύετο,
ΔΙ. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγε.
ΕΥ. ἐγῷδα τοῦτον, καὶ διέσκεμμαι πάλαι,
790 ἄνθρωπον ἀγριοποιὸν, αὐθαδόστομον,
ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀθύρωτον στόμα
ἀπεριλάλητον, κομποφακελορρήμονα.
ΑΙ. ἆληθες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ;

783. Conspiciuntur Aeschylus et Euripides, coram Baccho certantes de primatu, loqui pergit Euripides.

786. ἀποσεμν. ὑπερηφανεῖ (ὑπερηφανήσει) πρῶτον, ὅπερ ἐποίει ζῶν. *Ex S.* cf. 659.

788. δαιμ. cf. 44.

790. ἀγρ. Conz.: *den Wildemannsprüßen.* S.: ἀγρίους εἰσάγοντα καὶ ὠμοὺς τοὺς ἥρωας. haud male tamen vett. edd. Gellii 1, 15., ubi haec profert, ἀγριακόν. codex Bavar. ἀγριοπόν. Eurip. Bacch. 460. ἀγριακὸν τέρας, et Herc. fur. 899. ὁ δ' ἀγριακὸν ὄμμα Γοργόνος στρέφων.

791. ἀθύρ. Rav., Suid. in ἀγριοποιὸν, Dind. vulgo ἀπύλωτον. S.: Φρύνιχος ἀθύρωτον. οἱ δὲ γραμματικοὶ ἀπύλωτον, ἀντὶ τοῦ ἀνεφγμένον καὶ πύλην μὴ ἔχον, μὴ χαλιναγωγούμενον, μηδὲ κρατούμενον. idem bis terve dicit, quo significatur hominis loquacitas.

792. ἀπερ. οἷον οὐκ εἰδότα λαλεῖν. (active: vide Matth. gr. gr. §. 215, 2., nos ad Soph. Trach. 423., 507., Philoct. 659. etc. idque probo, ut Aeschylus non vagari dicatur garriens, περιλαλεῖν. nescio qua ratione Welcker.: *den unbesprechsamen*, Voss.: *den unüberschwatzbarn.*) κομποφ. δὲ βαρυῤῥήμονα, συληρὰ καὶ συνδεδεμένα ἔπη λέγοντα. φάκελοι γὰρ τὰ βαρέα καὶ συνδεδεμένα φορτία τῶν ξύλων. S.

793. ἆλ., ὦ παῖ. ἐν ἰαμβίσει, ἀντὶ τοῦ ὄντως δὴ σύ. (similiter Suid. v. ἆληθες, ut monet Br. Thomas Mag.: ἆληθες παρὰ ποιη-

σὺ δή με ταῦτ', ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδη,
καὶ πτωχοποιὲ, καὶ ῥακιοσυῤῥαπτάδη;
ἀλλ' οὔ τι χαίρων αὖτ' ἐρεῖς.

ΔΙ. παῦσ', Αἰσχύλε,
καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ.

ΑΙ. οὐ δῆτα, πρίν γ' ἂν τοῦτον ἀποφήνω σαφῶς
τὸν χωλοποιὸν, οἷος ὢν θρασύνεται.

ΔΙ. ἆρ', ἄρνα μέλαιναν, παῖδες, ἐξενέγκατε·
τυφὼς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται.

ΑΙ. ὦ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονῳδίας,

ταῖς, τὸ κατ' εἰρωνείαν ἀντὶ τοῦ ὄντως λαμβανόμενον etc. cf. Soph. Antig. 714., Eurip. Cyclop. 227., Nostrum Lys. 433. etc.) ὅτι δὲ λαχανοπώλιδος υἱὸς ἦν ὁ Εὐριπ., Ἀλέξανδρός φησιν. εἴρηται δὲ ὁ στίχος παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ (fragm. incert. 199. ed. Musgrav.) ἄλη-θες, ὦ παῖ τῆς θαλασσίας θεοῦ βαρυτονητέον δὲ τὸ ἄλη-θες. ἀρουραίας δὲ, διότι τὰ λάχανα ἐκ τῆς γῆς φύεται. S. Thesm. 394., monente Be, Εὐριπίδου τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας. hujus rei, toties repetitae, fere solius Aristophanis cum hic, tum in Thesmophoriazusis dicta testimonio sunt, quod quam sit infirmum, non latuit viros paulo κριτικωτέρους: quorum Casaubonus in Notis ad Strabonem: „Aristophanes," inquit, „matrem Euripidis leguminum venditricem ait *cavillans*:" recte mea sententia. cf. vita Euripidis, a Barnesio conscripta.

794. σὺ δή με ταῦτ' οἶσθα.

795. πτωχοποιέ. ὁ τὸν Τήλεφον τὸν βασιλέα Μυσῶν πτωχὸν ποιήσας. στωμυλιοσυλλ. δὲ ὁ πολυλογίας συνάγων. ῥακιοσυῤῥ. δὲ ὁ τὰ ῥάκη συῤῥάπτων καὶ ἐνδύων τοὺς βασιλεῖς. ἢ ὁ τὰ τῶν ἄλλων ποιητῶν συλλέγων καὶ οἰκεῖα ἑαυτοῦ λογιζόμενος. S.

797. πρὸς ὀργ. *iracunde*, ut 809., 988. Soph., El. 869. *Ex Br.*

799. τὸν χωλ. διὰ τοὺς τρεῖς, Βελλεροφόντην, Φιλοκτήτην, Τήλεφον. S. cf. B. et ab eo laudatum Aristophanem Acharn. 418., 429. sequ. etc.

800. ἆρ', ἄ. μελ. ὡς τοιαύτης γινομένης θυσίας τῷ Τυφῶνι ἐν τῷ λῆξαι τὰς καταιγίδας. S. laudant Virg. Aen. 3, 120. (*nigram Hiemi pecudem*, Zephyris felicibus albam), Leopardi Emendatt. 20, 23. etc.

801. ἐκβαίνειν. οἷον ἀθρόως ἐκβαίνειν μέλλει. — S.

802. sequ. ὦ Κρητ. μέν. ἐν γὰρ τοῖς Κρησὶν Ἰκαρον μονῳδοῦντα ἐκρίνεσ. καὶ οἱ μὲν εἰς τὴν Ἰκάρου μονῳδίαν ἐν τοῖς Κρησὶ· θρασύτερον γὰρ δοκεῖ εἶναι τὸ πρόσωπον· Ἀπολλώνιος δὲ, ὅτι δύναται καὶ εἰς τὴν Ἀεροπὴν τὴν ἐν ταῖς Κρήσσαις (ita Bentl. Opusc. phil. p. 472. ed. Lips.; libri mendose Κρήταις.) εἰρῆσθαι, ἣν εἰσήγαγε κορυσύοντα. (os hominis, macula adspergentis famam Euripidis, eaque comminiscentis, quae ne cogitari quidem in tragoedia possunt!) οἶμαι δὲ διὰ τὰ ἐν τῷ Αἰόλῳ. (pertinet hoc ad γάμους ἀνοσίους. cf. 1020. Schol. ad Nub. 1374.: γέγραπται δρᾶμα Εὐριπίδου Αἴολος λεγόμενον, ἐν ᾧ παρήγαγε Μακαρέα, τὸν παῖδα Αἰόλου, φθείροντα Κανάκην τὴν ἀδελφήν.) Τιμαχίδας δὲ, διὰ τὴν ἐν τοῖς Κρησὶ μίξιν Πασιφάης πρὸς τὸν ταῦρον. (facile intelligitur, ne id quidem oculis subjectum fuisse spectatorum.) ἄλλως. ἐκ τῶν ἐν τῷ Αἰόλῳ Κανάκης καὶ Μακαρέως, ἢ, ὥς τινες, Δανάης καὶ Μεγαρέως (σφάλματα haec librariorum) ἀθελφεῶν.

γάμους δ' ἀνοσίους ἐσφέρων εἰς τὴν τέχνην...
ΔΙ. ἐπίσχες οὗτος, ὦ πολυτίμητ' Αἰσχύλε.
ἀπὸ τῶν χαλαζῶν, ὦ πόνηρ' Εὐριπίδη,
ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδὼν, εἰ σωφρονεῖς,
ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥῆματι
θέναν ὑπ' ὀργῆς ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον·
σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργὴν, Αἰσχύλ', ἀλλὰ κραόνως

ἐδόκει γὰρ τοῖς παλαιοῖς κἀνν ἐναγὲς εἶναι ταῖς ἀδελφαῖς μίγνυσθαι. (indiscrete dictum, siquidem alius aliorum temporum atque populorum mos fuit: velut, (Qceanum ne commemorem, ὃς ῥα κασιγνήτην ὁμομήτορα Τηθὺν ὄπυιεν, ut Orpheum dicere ait Plato Cratylo p. 402.) apud Homerum Odyss. κ', 7. Aeolus θυγατέρας πόρεν νιάσιν εἶναι ἀκοίτις, itemque diu post Ptolemaeus Philadelphus sororem duxit Arsinoën; quod etsi barbarum vocat Hermione Euripidea Androm. 172., tamen vulgo ap. Graecos fratribus sorores ὁμοπάτριοι matrimonio jungebantur, et ap. Lacedaemonios, si Philoni fides, etiam ὁμομήτριαι: vide Bosii compend. Antiqu. gr. 4, 1, 7., Köpke *über Gesetzgebung der Griechen* p. 188. etc. non autem ὁμομητρία Macarei soror fuit Canace, teste Apollodoro 1, 7, 2.; et fac fuisse, ut auctor est Aristophanes Nub. 1362., quis neget, simile fabulae Euripideae argumentum esse potuisse atque Orbae Otwayiae, vel Sponsae Siculae Schilleri? *Pictoribus atque poëtis Quidlibet audendi semper fuit aequa potestas.*) ἢ ὅτι ἡ Φαίδρα, ἧς τὸ πάθος ἐδραματούργησε, Κρῆσσα ἦν etc. S. placet hoc Bergelero, cum praesertim etiam infra 982. seqq. commemorentur amores Phaedrae. at pulcherrima sunt ejus cantica in Hippolyto Euripidea. ceterum cf. 895.

805. χαλαζῶν. eleganter verba sesquipedalia Aeschyli *grandinem* vocat; quorum minas Euripidi vitandas esse εἰρωνικῶς dicit. Ε Κ. πόνηρ', *infelix*, *unglücklicher Euripides*, ut reddidit Conzius. Schol. ad Nub. 220.: πονήρους, δὲ ἐκπόνους, ἀνυσίους, ἀθλίους. ad quem locum etiam Girardus aliique videndi sunt interpp. cf. Schneideri lex. gr. h. v.

807. κεφ. ἀντὶ τοῦ ἀδρῷ. καὶ ἐν Νεφέλαις (975.) κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος. — S. gl. Br.: καθολικῷ καὶ μεγάλῳ. gl. Victor.: κεφάλαιόν ἐστι τὸ πρὸς τὰ φύλλα καυλῶδες etc. Jo. Alberti Obs. phil. in N. T. p. 179., laudante Br.: „κεφάλαιον, κεφαλὶς et κεφαλὴ ap. Dioscoridem et alios pro capitulo plantarum, ossium, imo quarumvis fere rerum capitatarum summitate occurrit, ut et lat. *caput*. et quia *caput* est pars crassior ac durior, inde Comicus κεφαλαίῳ ῥήματι τὸν κρόταφον θένειν dixit, *durióre verbo caput ferire*; ubi κεφαλαίῳ adjective sumitur pro *grándi* et *duro*; ἀδρῷ, *crasso*, ut Schol.

808. ἐκχέῃ τὸν Τ. ὡσανεὶ ἔφη τὸν ἐγκέφαλον. ἰδιαίτατα δὲ τὸν Τήλεφον κωμῳδεῖ. S. Be.: i. e. *ne effundat aut excutiat tibi mentem et sapientiam, quam praecipue ostendere voluisti in Telepho dramate*: μὴ ἐκχέῃ τὸ πᾶν σόφισμα, ut cum Sophocle dicam Phil. 13. Introduxerat autem Telephum tanquam facundum et disertum in Acharn. 428. sic describitur: χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν. deinde alter dicit: οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον. cf. de Telepho Apollod. 2, 7.; 3, 9.; Hygin. fab. 99. seqq. etc.

ἔλεγχ', ἐλέγχου. λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει
ἄνδρας ποιητὰς, ὥσπερ ἀρτοπώλιδας·
σὺ δ' εὐθὺς, ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεὶς, βοᾷς.
ΕΥ. ἕτοιμός εἰμ' ἔγωγε, κοὐκ ἀναδύομαι,
δάκνειν, δάκνεσθαι πρότερος, εἰ τούτῳ δοκεῖ,
τἄπη, τὰ μέλη, τὰ νεῦρα τῆς τραφῳδίας,
καὶ, νὴ Δία, τὸν Πηλέα γε, καὶ τὸν Αἴολον,
καὶ τὸν Μελέαγρον, κἄτι μάλα τὸν Τήλεφον.
ΔΙ. σὺ δὲ δὴ τί βουλεύει ποιεῖν; λέγ', Αἰσχύλε.
ΑΙ. ἐβουλόμην μὲν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε.
οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ἀγὼν νῷν.
ΔΙ. τί δαί;
ΑΙ. ὅτι ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι·
τούτῳ δὲ συντέθνηκεν, ὥσθ' ἕξει λέγειν.
ὅμως δ', ἐπειδή σοι δοκεῖ, δρᾶν ταῦτα χρη.

810. ἔλεγχ' αὐτόν, ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ. gl. C, D.

812. ὥσπερ πρῖνος. ὅτι ἡ πρῖνος καιομένη ψόφον ποιεῖ. S. Schol. ad Arati Διοσημ. p. 135. ed. Oxon. (t. 1. p. 235. ed. Buhl.): ὁ πρῖνος τῶν πάνυ καταξήρων ἐστί. καὶ μαρμαρεῖ καὶ Ἀριστοφάνης λέγων σὺ δ' ὥσπερ etc. K. Est *ilex*, *Stecheiche*. cf. Voss. ad Virg. Eclog. 7, 1. p. 352. B. Billerbeck. in Flora class. p. 36.: 8. Ordnung. Tetragynia. *Ilex*, *Hülsen*, Houx. 1. Ilex Aquifolium (quasi acuifolium, ab acumine), *die gemeine Hülsen.* πρῖνος (*sonst auch Name der grünen und der Scharlacheiche* [*Kermeseiche*]) ἀγρία Theophr. H. Pl. 3, 4. perpetuo viret, et in montibus nascitur etc.

814. δάκνειν. In Eqq. 493. μέμνησό νυν δάκνειν, διαβάλλειν. metaphora a gallis pugnantibus. Be. τούτῳ, Aeschylo.

815. ἔπη. κατὰ τὰ ἔπη etc. ἔπη, sermones, iambos. μέλη, cantica.

816. nomina fabularum Euripidis deperditarum.

819. Br. μὲν ἄν, quae particula saepe intelligitur, ut Aeschyl. Ag. 361. vid. Herm. ad Nub. 1344. monuit B.

821. ἐπεὶ τὰ Αἰσχύλου ἐψηφίσαντο διδάσκειν. κομπῶδες δὲ τοῦτο ἔφη· τῶν γὰρ δυνατῶν καὶ μετὰ θάνατον ᾄδονται τὰ ποιήματα. S. Idem, monente Be., ad Acharn. 10.: τιμῆς δὲ μεγίστης ἔτυχε παρ' Ἀθηναίοις ὁ Αἰσχύλος, καὶ μόνου αὐτοῦ τὰ δράματα ψηφίσματι κοινῷ μετὰ θάνατον ἐδιδάσκετο. scriptor vitae Aeschyli: Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον, ὡς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου, χορὸν λαμβάνειν. cf. ibi Stanlejus. similis tamen honor habitus est Sophocli atque Euripidi: vid. Köpk. *über Gesetzgebung der Griechen* p. 410. et, quem laudat, Plut. vita Lycurgi rhetoris p. 841, F. Ait igitur Aeschylus, mansisse opera sua apud Superos, itaque memoriter sibi dicendum esse; Euripidis autem una cum illo ad Orcum devenisse, quibus uti possit in certamine.

822. τ. δὲ συντ. συναποθανοῦσα πάρεστιν ἐνθάδε ἐν τῷ ᾅδῃ, καὶ ἕξει ἀντὴν ξύμμαχον. S.

ΔΙ. ἴδι νυν λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω,
ὅπως ἂν εὔξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων,
ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα·
ὑμεῖς δὲ ταῖς. Μούσαις τι μέλος ὑπάσατε.
ΧΟ. ὦ Διὸς ἐννέα παρθένοι ἀγναὶ da. t. μδνοστ.
Μοῦσαι, λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας αἳ καθορᾶτε hex. her.
ἀνδρῶν γνωμοτύπων, ὅταν εἰς ἔριν ὀξυμερίμνοις
ἔλθωσι στρεβλοῖσι παλαίσμασιν ἀντιλογοῦντες,
ἔλθετ' ἐποψόμεναι δύναμιν δεινοτάτοιν στομάτοιν, porisasthai, as., da. t. et a. par.
ῥήματα, καὶ παραπρίσματ' ἐπῶν! da. tr. h.
νῦν γὰρ ἀγὼν σοφίας ὅδε μέγας χωρεῖ do.
πρὸς ἔργον ἤδη. i. h.
ΔΙ. εὔχεσθε δὴ καὶ σφώ τι, πρὶν τἄπη λέγειν. i. tr.
ΑΙ. Δήμητερ, ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα,
εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων.
ΔΙ. ἐπίδες λαβὼν δὴ καὶ σὺ λιβανωτόν,
ΕΤ. καλῶς·

824. similiter Vesp. 858., Thesm. 87. annotavit K. alludit ad agonothetarum morem. B.

826. μουσ. peritissime. B.

827. ὑπάσατε, προάσατε. saepe id in compositione significat ὑπό, ut monet Br. secundum Valck. ad Ammon. v. ὑπάγειν. K. hac de re consuli jubet Etymologum v. ὑπογραμμός.

830. γνωμ. τῶν τὰς οἰκείας γνώμας διὰ τῶν λόγων τυπούντων. (recte. quasi dicas *Gedankenprägr.*) ἢ τοὺς τύπους αὐτὰς τοῖς ὕστερον καταλιμπανόντων. ἢ τῶν ταῖς γνώμαις ἀλλήλους τυπτόντων. S. Equ. 1376. Phaeax rhetor dicitur γνωμοτυπικός. Thesm. 59. Agatho poëta dicitur γνωμοτυπεῖν. Bs. Nub. 941. γνωμοτύποις μερίμναις, *animum sollicitantibus curis.* Sp. — ὀξυμ. τοῖς μετὰ σκέψεως εὑρισκομένοις, καὶ ἀσαφέσι. (i. e., ni fallor, καίπερ ἀσαφ.) S.

833. ita Rav. Venet. Dind. vulgo πορίσασθε.

833. τὰ μὲν ῥήματα πρὸς τὸν Αἰσχύλον, τὰ δὲ παραπρίσματα πρὸς τὸν Εὐριπίδην λεπτολογοῦντα. S. Be. comparat σμιλεύματα ἔργων supra 772. et λόγων ἀκριβῶν σχινδαλμοὺς Nub. 130.

836. Alloquitur Dionysus Aeschylum et Euripidem. Interea allatus est foculus cum carbonibus ardentibus, atque thus, quod primus immisisse Dionysus videtur, tum et Aeschylus, simul preces faciens. B.

837. Δήμ. ἡ Θρέψασα. παρόσον Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον ὁ Αἰσχύλος ἦν. — ἔστι δὲ τοῦτο ἔπος Αἰσχύλου. (?) S.

838. εἶναί με. intelligendum δὸς, vel εὔχομαι. vidd. interpp. Euripidei ad Suppl. 8, Eurip. El. 738.: Νύμφαι πετραῖαι, πολλάκις με βουθυτεῖν. ibi Victorius: λείπει Ἀττικῶς τὸ δότε. cf. 845. — μυστ. quibus initiatus fuit.

839. καλῶς. ὅτι καὶ νῦν τὸ καλῶς ἐπὶ παραιτήσει. ἀποστρεφόμενος δὲ καὶ παραιτούμενος ὁ

840 ἕτεροι γάρ εἰσιν, οἷσιν εὔχομαι θεοῖς.
ΔΙ. ἴδιοί τινές σοι, κόμμα καινόν;
ΕΥ. καὶ μάλα.
ΔΙ. ἴθι νυν προσεύχου τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς.
ΕΥ. αἰθὴρ, ἐμὸν βόσκημα, καὶ γλώσσης στρόφιγξ, ν
καὶ ξύνεσι, καὶ μυκτῆρες ὀσφραντήριοι,
845 ὀρθῶς μ' ἐλέγχειν, ὧν ἂν ἅπτωμαι λόγων.
ΧΟ. καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν a. d. μονοστ.

Εὐριπ. λέγει τὸ καλῶς. S. cf. 473. Br.: καλῶς. i. e. μηδαμῶς. adverbium est negandi cum εὐφημισμῷ, ut Latinis *recte*, quo saepissime utuntur Comici hac significatione etc.

840. Br. ex membr. θεοί. „Vulgatum recte tuitus est similium locutionum exemplis Lobeck. ad Soph. Ajac. 801. (748.) p. 343.“ B. S.: ἅτε δὴ Σωκρατικὸς ὢν (cf. 1416.), καινὰ δαιμόνια ἔπλασσεν. Thesm. 457., monente Sp.: νῦν δ' οὗτος ἐν ταῖσιν τραγῳδίαις ποιῶν Τοὺς ἄνδρας ἀναπέπεικεν οὐκ εἶναι θεούς. laudat praeterea Troad. 846. ὦ χῆς ὄχημα, κἀπὶ γῆς ἔχων ἕδραν, Ὅστις ποτ' εἶ σὺ, Orest. 401. δουλεύομεν θεοῖς, ὅ τι ποτ' εἰσὶν οἱ θεοί, etc. Be.: „— Socratem propterea maxime esse condemnatum, ὅτι καινὰ εἰσήγαγε δαιμόνια, constat ex Apol. Plat. et Xenoph.“

842. ἰδιώταις. cf. 424. B.: „Ambiguitas quaedam hujus voc. notanda est. nam et *peculiares* et *vulgares*, *plebejos*, indicat, ideoque in contemtum dicitur. ἴθι δὴ, quod initio versus e Rav. recepit Invern., videri potest glossema vulgati ἴθι νυν.“ legitur tamen etiam in libro Paris.

843. veris ficta immiscet, more Comicorum: nam Anaximenes aëra deum statuit, et ipse Thales mentem, teste Cic. de N. D. 1, 10. Socrates Aristophanëus, annotante Be., Nub. 263.: ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἀμέτρητ' Ἀήρ, — λαμπρός τ' Αἰθὴρ etc. Euripides fragm. incert. 1. ed. Lips.: ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον ἀέρα, — Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν. S.: καὶ Σωκράτης ἐν Νεφέλαις (627.) μὰ τὴν ἀναπνοὴν, μὰ τὸ χάος, μὰ τὸν αἰθέρα. χαρακτηρίζει δὲ Εὐριπίδην, εὐεπίφορον ὄντα ἐπὶ τῷ (τὸ) αἰθέρα ὀνομάζειν. στρόφιγξ δὲ ἀπὸ τοῦ στρέφειν αὐτὸν καὶ πανουργεύεσθαι. (vertitur *linguae volubilitas*. B. Frischlin.: *et haec lingua volubilis*. interpp. Germani: *Zungenrad*, *Zungenwirbel*, *Zungenschwung*. „Nub. 422. Socrates dicit: νομιεῖς θεὸν οὐδένα πλὴν ἅπερ ἡμεῖς· τὸ Χάος τουτὶ, καὶ τὰς Νεφέλας, καὶ τὴν Γλῶτταν, τρία ταυτί.“ *Be.*) μυκτῆρες δὲ ὀσφρ., ὡς συντελούντων τῶν μυκτήρων εἰς τὴν φωνήν.

844. ita Cantabrig. 1., Rav., Dawes. Misc. p. 239., Reisk., Invern., alii. Vulgo libri ξύνεσις, impingente versu. Bentl. et Br. audacter: ξύνεσίς τε, καὶ μ. ὀσφρ.

845. cf. 838.

846. respondere haec putat Dind. versibus 933. et sequentibus; idque etiam nobis ita esse videretur, nisi obstaret vocabulum ἐμμέλειαν 845., quod minime suspectum delevit vir doctus, ita quidem scribens: — ἀκοῦσαι, τίνα λόγων ἔπιτε δαΐαν ὁδόν. ἔπιτε Juntinae et D codex cum glossa ἐπέλθετε, quae etiam in C libro legitur; sed bene se habet ἐπί τε, *et praeterea*, et λόγων ἐμμέλειαν sapientium horum virorum, i. e. λόγους ἐμμελεῖς, *scitos atque elegantes sermones*, audire cupit Chorus, et praeterea δαΐαν ὁδὸν, *ho-*

ASHMOLEAN OXFORD MUSEUM

παρὰ σοφοῖν ἀνδροῖν dm.
ἀκοῦσαί τινα λύγων ἐμμέλειαν, as., dm. et i. h.
ἐπί τε δαῖαν ὁδόν! t. d. c.
850 γλῶσσα μὲν γὰρ ἠγρίωται, t. d.
λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν, οὐδ' ἀκίνητοι φρένες. t. t. c.
προσδοκᾷν οὖν εἰκός ἐστι t. d.
τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξειν καὶ κατεῤῥινημένον, t. t. c.
τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισιν t. tr.
855 ἐμπεσόντα συσκεδᾷν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν. t. t. c.

ΔΙ. ἀλλ' ὡς τάχιστα χρὴ λέγειν· οὕτω δ', ὅπως ἐρεῖτον i. t. c.
ἀστεῖα, καὶ μήτ' εἰκόνας, μήθ' οἷ' ἂν ἄλλος εἴποι.

ΕΤ. καὶ μὴν ἐμαυτὸν μέν γε, τὴν ποίησιν οἷός εἰμι,
ἐν τοῖσιν ὑστάτοις φράσω· τοῦτον δὲ πρῶτ' ἐλέγξω,
860 ὡς ἦν ἀλαζὼν καὶ φέναξ, οἵοις τε τοὺς θεατὰς
ἐξηπάτα, μωροὺς λαβὼν παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας.

stilem eorum viam, i. e. modum ac rationem, qua inimicitias gerant, seque invicem aggrediantur. Eurip. Or. 194. ἄγαμος, ἐπὶ δ' ἄτεκνος etc.

848. λόγων ἐμμέλειαν. ὅτι καταχρηστικῶς νῦν τὴν εὐρυθμίαν· κυρίως δὲ ἡ μετὰ μέλους ὄρχησις τραγική. — S. de hac significatione verbi cf. scholia ad Nub. 540.

853. κατεῤῥ. ἐξεσμένον. ῥίκη (lima) γὰρ ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ᾧ ῥινοῦσιν. ἢ εὐτελὲς, (?) ὅτι ἐξεντελίζομεν τῇ ῥινί (naso aduncо suspendimus). Hesych. quoque, quem laudavit Sp.: κατεῤῥινημένοις, εὐτελέσιν. non huc pertinet ejusdem illud: κατεῤῥινημένον (a ῥινὸς, corium), κατατετυκασμένον, καταδεδερματισμένον. — τὸν μὲν, Euripidem; τὸν δὲ, Aeschylum.

854. αὐτοπρ. δυσκόλοις, προῤῥίζοις, ἢ μεγάλοις. S. Hesych. αὐτόπρεμνον, αὐτόῤῥιζον. cf. Aeschyl. Eum. 404., Soph. Antig. 725. *E Sp.* Sensus est, alterum (Aeschylum), convellentem illum, radicitus evulsis verbis irruentem multas dissipaturum esse verborum tricas. αὐτοπρέμνοις est *grandibus*. vocabulum etiam ap. Lycophron. Cass. 316. legitur. *E B.*

855. ἀλιν. συναγωγὰς, στροφὰς, λεπτολογίας, πλοκὰς τοῦ Εὐριπίδου. S. citant Suid. v. ἀλινδεῖσθαι, Eustath. ad Iliad. p. 289, 28. *K. et Bs.* Zonaras 1. p. 126. ἀλινθήδρα (sic; sed in ἀλινδεῖσθαι p. 136. recte ἀλινδήθρα, ὁ τόπος, ἐν ᾧ τιθέντες ἑαυτοὺς οἱ ἵπποι κυλίονται. hic non volutationem in arena, sed τροπικῶς volumina seu globos significat, *Wortströme, Wirbel von Worten. Ex B.* Voss.: *Aber Der, mitsamt der Wurzel, Reisset Wort' aus, kommt gestürzet, Und zerstreut rings All das Versgewirbel dort.*

857. εἰκόνες, imagines, adumbrationes, figmenta, opponuntur rebus ipsis etc. B.

861. Φρυνίχῳ, Tragico, discipulo Thespidis, de quo vide quos laudant interpp., Harles. ad Fabric. Bibl. gr. 2, 316. seqq., Bentl. Opusc. 296. sequ., Valck. ad Herod. 6, 21. etc. floruit circa olymp. 71, 2., sive 494. ante Christ

* ἀρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα τινὰ καθῖσεν ἐγκαλύψας,
Ἀχιλλέα τιν', ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνὺς,
πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί.
865 *Δι.* μὰ τὸν Δί', οὐ δῆθ'.
ΕΤ. ὁ δὲ χορός γ' ἤρειδεν ὁρμαθοὺς ἂν
μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας ξυνεχῶς ἄν· οἱ δ' ἐσίγων.

nat., et primus mulierum personas induxisse dicitur. S.: παρὰ Φρ. τραφέντας. ἀπατεὼν γὰρ (φέναξ), ὡς ἀφελέστερος ὁ Φρύνιχος. τῶν δὲ Φρυνίχου λέγουσι (lege) τὸν τραγῳδίας ποιητήν. τοῦτον δὲ ἐπαινοῦσιν ὡς τὴν μελοποιΐαν· νυνὶ δὲ ὡς ἀφελοῦς ὄντος αὐτοῦ μνημονεύει ὁ Ἀριστοφάνης. ἦν δὲ πρὸ Αἰσχύλου. cf. 1228.

862. ita 4 codd. MSS., in quibus tamen scriptum est κάθισεν, ut in Junt. 2. et subsecutis edd., quod correxit Dind., monens, saepe depravatam a librariis esse aoristi formam καθῖσεν, qua de re conferri jubet Thucydidem Bekker. 6, 66. et 7, 82. nec aliter Porsonus, nisi quod καθῖσεν scripsit secundum Dawesium Misc. crit. p. 209. et Porsonus autem et Dind.: ἕνα γέ τινα, quae nullius libri lectio est: nam edd. vett.: πρώτ. μὲν γὰρ δή γ' ἕνα τινὰ 'κάθισεν, vel κάθισεν. scribendum igitur potius est πρώτ. μὲν γὰρ ἕνα τίν' ἂν καθῖσεν ἐγκ., quo significatur Aeschyleus ita faciendi mos, ut 865. sequ., 871., 875., 878., 901. saepe ἄν neglectum est a librariis (vid. Porson. pasim ad Eurip.); quod hic eo facilius fiebat, quia simillima sunt τίνα et τινά. — S.: ἐγκαλύψας. ὡς αὐτοῦ εἰσφέροντος ἐν δράμασί τινα κεκαλυμμένον. ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ καθήμενός ἐστι, καὶ οὐκ ἀποκρινόμενος, παρ' Αἰσχύλῳ ἐν δράματι ἐπιγραφομένῳ Φρυξίν, ἢ Ἕκτορος λύτροις· οὐδὲν δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς φθέγγεται. ἄλλως. εἰκὸς τὸν ἐν τοῖς Φρυξὶν Ἀχιλέα, ἢ Ἕκτορος λύτροις· ἢ τὸν ἐν Μυρμιδόσιν, ὃς μέχρι τριῶν ἡμερῶν οὐδὲν φθέγγεται. βιογράφος Aeschyli: ἐν μὲν γὰρ τῇ Νιόβῃ (Νιόβη) ἕως τρίτης ἡμέρας (Victor. ex MS. bonae ἕως τρίτου μέρους, usque ad actum tertium), ἐπικαθημένη τῷ τάφῳ τῶν παίδων, οὐδὲν φθέγγεται ἐγκεκαλυμμένη· ἐν δὲ δὴ τοῖς Ἕκτορος λύτροις Ἀχιλεὺς ὁμοίως ἐγκεκαλυμμένος οὐ φθέγγεται, πλὴν ἐν ἀρχαῖς ὀλίγα πρὸς Ἑρμῆν ἀμοιβαῖα. vidē de his fabulis Welckeri *Trilog. des Aeschylus* pagg. 341. seqq. 415. seqq.

864. πρόσχημα τῇ τραγῳδίας dictum ut ἀγάλματ' ἀγορᾶς, *statuae fori*, i. e. stulti oratores et alii, qui nonnisi externam quandam dignitatis speciem prae se ferunt, El. Eurip. 360. intelliguntur enim personae, quae ostentationis tantum causa prodeunt in scenam, κωφὰ πρόσωπα, *Figuranten*, vel Vossii verbis *Prunkbilder bloss des Trauerspiels.* cf. Sp. — S.: οὐδὲ τουτί. εἰκὸς αὐτὸν ἀπρακτοῦντα τῷ δακτύλῳ δεικνύειν τὸ οὐδὲ τουτί. τὸ δὲ οἱ δ' ἐσίγων ὁ Ἀχιλλεὺς φασι καὶ ἡ Νιόβη.

865. ἤρειδεν, protrudebat, ut Equ. 622. ἑλασίβροντ' ἀναβήγνυς ἕκη Τερατευόμενος ἤρειδεν etc. *E Be.* ὁρμαθός proprie est *sertum* e cepis aliisque hujusmodi rebus nexum et contextum, *eine Schnur*, ut h. l. de panibus furnaceis; sed dicitur etiam de quavis serie et multitudine aliarum rerum magna et continente, ut Xenoph. Cyr. 6, 3, 1. ὁρμαθοὶ τῶν ἁμαξῶν, Anacr. Od. 32, 11. ὁρμαθοὺς Ἐράτων, Plat. Ion. p. 536. t. 1. Steph. ὁρμαθὸς χορευτῶν, Theophr. charact 6, 4. ὁρμαθοὶ γραμματιδίων. — *Fischer.* ad Plut. 765.

ΔΙ. ἐγὼ δ' ἔχαιρον τῇ σιωπῇ, καί με τοῦτ' ἔτερπεν
οὐχ ἧττον ἢ νῦν οἱ λακοῦντες.
ΕΥ. ἠλίθιος γὰρ ἦσθα,
σάφ' ἴσθι.
ΔΙ. κἀμαυτῷ δοκῶ. τί δὲ ταῦτ' ἔδρασ' ὁ δεῖνα;
ΕΥ. ὑπ' ἀλαζονείας, ἵν' ὁ θεατὴς προσδοκῶν καθοῖτο,
ὁπόθ' ἡ Νιόβη φθέγξαιτο δή· τὸ δρᾶμα δ' ἂν διῄει.
ΔΙ. ὦ, παμπόνηρος! οἷ' ἄρ' ἐφενακιζόμην ὑπ' αὐτοῦ! —
τί σκορδινᾷ καὶ δυσφορεῖς;
ΕΥ. ὅτι αὐτὸν ἐξελέγχω.
κἄπειτ', ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε, καὶ τὸ δρᾶμα
ἤδη μεσοίη, ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν,
ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, δείν' ἄττα μορμορωπὰ,
ἀγνῶτα τοῖς θεωμένοις...
ΑΙ. οἴμοι τάλας!
ΔΙ. σιώπα.
ΕΥ. σαφὲς δ' ἂν εἶπεν οὐδὲ ἕν...
ΔΙ. μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας.

868. Paris. ἠλακοῦντες, i. e. οἱ λακοῦντες, quod significantius vulgato ἐξηγητικῷ λαλοῦντες. vide interpp. ad Plut. 39.

869. ὁ δεῖνα. ὅτι ἐπιδείξεως. δείκνυσι γὰρ τὸν Αἰσχύλον παρόντα. S.

870. ὑπ' ἀλαζ. ex arrogantia, quod spectatorum attentionem suspenderet vel eluderet, silentes in scenam inductos ab Aeschylo Achillem ac Nioben dicit hic Eurip. — *Sp.*

871. Rav. φθέγξεται: 3 scripti, in his Paris. τι φθέγξαιτο, Vatican. φθέγξαιτό τι. Dind. ὁπ. ἡ Ν. τι φθέγξεται. sed τὶ ab interprete videtur profectum esse, nec displicet ironicum δή. — S.: διῄει. ἀνύοιτο (ἠνύετο) ἄν, εἰς τέλος ἂν ἦλθεν.

872. ὦ παμπ. ἢ ἐγὼ, ἢ αὐτὸς νόει. καὶ πρὸς μὲν τὸν Διόνυσον ὦ παμπόνηρος ἐγὼ, ὁ εἰς πάντα πονηρευόμενος καὶ πάντα ἐξετάζων, οἷα ἐφενακιζόμην ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τούτῳ! πρὸς δὲ τὸν Αἰσχύλον, στίξον εἰς τὸ παμπόνηρος, καὶ τὸ ὦ ἀντὶ τοῦ φεῦ· ὦ παμπόνηρος ὑπάρχει αὐτὸς, ταῦτα πονηρευόμενος εἰς ἀπάτην τῶν θεατῶν. S. hoc rectius. Welcker.: *Der arge Schelm!*

873. τί σκορδ. οὕτως ἔλεγον τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν, σκορδινᾶσθαι. (pandiculari.) τινὲς δὲ περὶ τοὺς ἐγειρομένους ἐξ ὕπνου, ὅταν χασμώδεις ὄντες ἐκτείνουσι τὰ μέλη· ὅπερ συμβαίνει καὶ περὶ τοὺς ἄλλως πως βασανιζομένους καὶ διαστρεφομένους τὰ μέλη. S. Aeschylo hoc dicit Bacchus.

875. βόεια μεγάλα καὶ κτύπου πλέα. ὀφρῦς ἔχοντα, ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα. S. Schol. Soph. Ajac. 232., monente Sp.: ἵππος γὰρ τὸ μέγα παρ' Ἀττικοῖς (et Germanis), ὥσπερ καὶ τὸ βοῦς. cf. 880.

876. μορμ. καταπληκτικὰ, φοβερά. ἐκ μεταφορᾶς τῆς μορμοῦς, τῆς τὰ βρέφη φοβούσης. S.

ΕΤ. ἀλλ' ἢ Σκαμάνδρους, ἢ τάφρους, ἢ-'π' ἀσπίδων ἐπόντας
γρυπαιέτους χαλκηλάτους, καὶ ῥήμαθ' ἱππόκρημνα, ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥᾴδι' ἦν.
ΔΙ. . . νὴ τοὺς θεούς, ἔγωγ' οὖν ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα, τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν, τίς ἐστιν ὄρνις.
ΔΙ. σημεῖον ἐν ταῖς ναυσίν, ὦ 'μαθέστατ', ἐνεγέγραπτο.
ΔΙ. ἐγὼ δὲ τὸν Φιλοξένου γ' ᾤμην Ἔρυξιν εἶναι.
ΕΤ. εἶτ' ἐν τραγῳδίαις ἐχρῆν κἀλεκτρυόνα ποιῆσαι;
ΔΙ. σὺ δ', ὦ θεοῖσιν ἐχθρέ, ποῖά γ' ἐστὶν, ἅττ' ἐποίεις;
ΕΤ. οὐχ ἱππαλεκτρυόνας μὰ Δί', οὐδὲ τραγελάφους, ἅπερ σύ,

879. Σκαμ. χαρακτηριστικὸν καὶ τοῦτο· (?) ὅτι πολὺς Αἰσχύλος ἐν τῷ ποταμοὺς καὶ ὄρη λέγειν. S. Monet etiam Sp., nomen Scamandri plus semel legi ap. Aeschylum, velut Ag. 520., 1166., Cho. 364., Eum. 401., γρυπῶν autem, non γρυπαιέτων, avis fictitiae, Prom. 250.

880. γρυπ. ἐπίσημα ἀσπίδος ἀλλόκοτα. εἰώθασι γὰρ ζωγραφεῖν εἰς τὰς ἀσπίδας αἰετούς. — S. ἱππόκρ. ὑψίκρημνα, qua voce usus est Aeschylus in Glauco, juxta Pind. Schol. ad Pyth. 1, 152. Sp. cf. annot. ad 875.

881. ita Paris. Vatic., Porson. praef. Hecub. p. 41. vulgo, depravato metro, ῥᾴδιον ἦν.

883. versus eodem nomine reprehendendus, sed facile curandus scribendo ἱππαλέκτορα, quemadmodum Nub. 1417. ἱππαλέκτορες in locum vulgati ἱππαλεκτρύονες sufficiendum esse vidit B. emendationem certissimam in ordinem recepissem, nisi satius esset nihil admittere, quod caret auctoritate vetustatis. ceterum annotaverunt interpp., hoc vocabulum in Myrmidonibus positum fuisse ab Aeschylo, teste Schol. ad Pac. 1177. cf. 883.

884. temere haec mutarunt. „de his insignibus (παρασήμοις sive ἐπισήμοις) navium vid. Enschedii diss. in Ruhnkenii Opusc. Lugd. 1807. p. 257., ubi p. 282. et hic locus et Photius in lex. p. 84. laudantur." B.

885. Ἔρυξιν. οὗτος γὰρ ὡς ἄμορφος καὶ ἀηδὴς διαβάλλεται. S. Etiam in Av. hominem quendam comparat cum hippalectryone v. 801., sed aliam ob causam. E Be. De Philoxeno, Eryxidis filio, qui filium ipse habuit patri suo, ut Graecis erat mos, cognominem, vid. Perizon. ad Aelian. V. H. 10, 9. Br.

883. μὰ Δί', οὐ-. etiam in hoc anapaesto haeserunt viri docti, sed ferendus esse videtur in nomine proprio, ut 863. vide Porson, praefat. Hecub. p. 39., Herm. doctr. metr. p. 147., Gaisford. ad Hephaest. p. 246. sequ., ubi, qui male habet virum doctissimum, versus Cratini ap. Eustath. Il. ι', p. 768, 14. = 674, 47., Odyss. μ', 1721, 28. = 487, 19., cum vocabula ὥσπερ et ὥστε misceri nonnunquam sciamus in codd. (vide Porson. l. l. p. 32. et Eurip. Med. 1210., ubi ὥσπερ pro ὥστε legitur in scholio.), sic procul dubio scribendus est ὁ δ' ἠλίθιος ὥστε πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει. K.: „Huc, ut credo, (imo potius ad 883.) respexit Hesych. ἱππαλεκτρυ-

ἂν τρῖσι παρακεστάσμασιν τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν.
ἀλλ' ὡς παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σοῦ τοπρῶτον, εὐθὺς
οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν,
ἰσχνανα μὲν πρώτιστον αὐτὴν, καὶ τὸ βάρος ἀφεῖλον
ἐπυλλίοις καὶ περιπάτοις καὶ τευτλίοισι λευκοῖς,
χυλὸν διδοὺς στωμυλμάτων ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν·
εἶτ' ἀνέτρεφον μονῳδίαις κηφισοφῶντα μιγνύς·

ών, (ἐκπαλεκτρυόνα.) τὸν μέγαν ἀλεκτρυόνα, ἢ τὸν γραφόμενον. ἐν τοῖς Περσικοῖς περιστρώμασι. nimirum hinc discimus, aulaea Persica vel Babylonica variis animalium monstrosorum figuris olim ornata et distincta fuisse: qua de re videri etiam potest Is. Vossius Not. ad Catull. p. 197." praeterea laudantur Athen. libro 5., Plautus Pseud. 1, 2, 14., Martialis 8, 27, 17., (*Non ego praetulerim Babylonia picta superbe Tecta, Semiramia quae variantur acu.*) Böttigeri *Vasengemälde* 1, 3, 105. seqq., Heerenii *Ideen* etc. 1. vol. part. 2. pagg. 131. seqq. nec aulaea tantummodo et tapetia ejusmodi figuris distincta erant, sed hodieque videre licet eas in murorum Persepolitanorum reliquiis et in Persicis Babyloniisque monumentis, nec iis carebant pocula veterum locupletiorum, ut monuit Astius ad Plat. libr. de Rep. p. 536. — τραγελάφους. Plin. H. N. 8, 33, 50.: *Eadem est species* (cervi), *barba tantum et armorum villo distans, quem* τραγέλαφον *vocant, non alibi quam iuxta Phasin amnem nascens,* Cf. Schneideri lex. gr. h. v. ei animali similis est hippelaphus, de quo Aristot. H. A. 2, 1, 28., interprete Th. Gaza: *proprium equicervo villus, qui eius gutture modo barbae dependet.* Philemon apud Athen. 11. p. 497. majus etiam monstrum excogitavit, ἱπποτραγελάφους, ut annotavit Be. cf. Sp.

892. τὸ βάρος, pondus, gravitatem, qua pollebat Aeschylus.

893. ἐπυλλ. ἀντὶ τοῦ λογίοις μικροῖς. ὡς δὲ βρέφος βρεφύλλιον, καὶ εἶδος εἰδύλλιον, οὕτω καὶ ἔπος ἐπύλλιον. S. περιπάτοις, sermonibus, disputationibus. cf. 904. λευκοῖς libri Invern., Barocc., Vatican., Suidas v. ἴσχανα, Dind. impressi μικροῖς, quod alienum. Schol. Cant. 1. 2.: εἰώθασιν οἱ τῶν ἰατρῶν παῖδες τὰς τῶν σωμάτων καθάρσεις διὰ περιπάτων καὶ τεύτλων λευκῶν καὶ ἑτέρων ποτῶν ποιεῖσθαι. Sotion, a Sp. laudatus, Geopon. 12, 15. (ed. Niclas. t. 3. p. 873.): μιγνύμενος δὲ ὁ χύλος τοῦ σεύτλου (promiscue enim σεῦτλον, τεῦτλον et τευτλίον de *beta* dici a Graecis constat) ἅμα κηρῷ, καὶ λυόμενος, καὶ μετὰ πανίου ἐπιτιθέμενος, πάντα σκληρὰ καὶ οἰδαίνοντα κάθη θεραπεύει. sunt autem duo genera τοῦ τεύτλου sive σεύτλου, auctore Dioscoride 2, 149., μέλα (beta vulgaris, *gemeiner Mangold, rothe Rübe*) et λευκὸν (beta cicla [Sicula?], *weisser Mangold*): tertium est τεῦτλον ἄγριον (beta maritima, *Meermangold, wilder Mangold*), quod λειμώνιον appellat Dioscor. 4, 16. Plinius H. N. 19, 8.: Betae a colore duo genera Graeci faciunt, nigrum et *candidius, quod praeferunt,* appellantque Siculum. cf. Billerbeckii Flora classica p. 62.

894. διδούς. verbum mediocrum. ἀπηθῶν, *percolans.* sic plerique scripti, Br. etc.; vett. edd. vitiose ἀπ' ἠθῶν.

895. μονῳδ. vide 802. non autem hic dicuntur μονοστροφικά, ὅσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται, καθάπερ τὰ Ἀλκαίου, καὶ τὰ Σαπφοῦς, καὶ ἔτι τὰ Ἀνακρέοντος,

εἶτ' οὐκ ἐλήρουν ὅ τι τύχοιμ', οὐδ' ἐμπεσὼν ἔφυρον, ἀλλ' ὀξιὼν πρώτιστα μέν μοι τὸ γένος εἶπεν εὐθὺς τοῦ δράματος...

ΔΙ. κρεῖττον γὰρ ἦν σοι, νὴ Δί', ἢ τὸ σαυτοῦ.

ΕΤ. ἔπειτ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν οὐδὲν παρῆκ' ἂν ἀργόν,
ἀλλ' ἔλεγεν ἡ γυνή τέ μοι, χὠ δοῦλος οὐδὲν ἧττον,
χὠ δεσπότης, χἡ παρθένος, χἡ γραῦς ἄν.

ΔΙ. εἶτα δῆτα
οὐκ ἀποθανεῖν σε ταῦτ' ἐχρῆν τολμῶντα;

ΕΤ. μὰ τὸν Ἀπόλλω·

ut ait Hephaestion cap. 8. p. 122. ed. Gaisford., sed ejusmodi, nisi fallor, carmina intelliguntur, qualia sunt Polymestoris Hecub. 1001. seqq., Chori Orest. 954. et ibidem Phrygis 1334., 1343. seqq., Hippolytique in tragoedia cognomini 1287. seqq., a quibus carminibus initium cepit ars, quaeque displicuisse videntur Comico in Euripide propterea, quod illis justo frequentius usus fuerit: nam per se tantum abest ut reprehendenda sint, ut praecipua quaedam in iis sita sit fabularum vis ac venustas. — *Κηφισ.* ὅτι ἐδόκει δοῦλος ὢν συναγωνίζ' αὐτῷ ὁ *Κηφισοφῶν*, καὶ μάλιστα τὰ μέλη (cf. 1384.)· ὃν καὶ συνεῖναι τῇ γυναικὶ αὐτοῦ κωμῳδοῦσιν. ἕτερος δέ ἐστι *Κηφισοφῶν*, ὁ καὶ τὸ ψήφισμα εἰσενεγκὼν ὑπὲρ τοῦ εἰρχθῆναι τὴν ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. (annot. ad 714.) S. scurrilis haec et scenica est dicacitas, qua mire gaudentes dimidiati quidam Aristophanes serio, sed frustra, Euripidem impugnant, sordidis etiam verbis usi, mortuumque, ut ajunt, interficiunt.

896. non temere se quidquam dicturum esse ait, sed ordine omnia, neque ullam apud se personam unquam tacuisse, ut apud Aeschylum.

897. *ἀλλ' ὀξιὼν* etc. prologos tangit, in quibus tamen nusquam de fabulae, sed personarum in scenam prodeuntium, genere dicitur. cur igitur ipsorum se dramatum suorum genus, i. e. naturam atque indolem, aperuisse dicit spectatoribus? scilicet ut cavilletur Euripidem, tanquam ejusmodi fabulas docentem, quae quales sint, nisi ipse dicat, nemo possit intelligere: quo comoediis eas quam tragoedias similiores esse significat.

898. *ἢ τὸ σαυτοῦ.* ὅτι *ὀνογενὴς ὁ Εὐριπ.* S. utpote cauponis (*καπήλου*) filius. illiberale genus contumeliae, cujus dolorem facile, credo, solabatur Euripides exemplo Pindari aliorumque inferiore loco natorum. quid quod ne ipse quidem Aristophanes, quod sciam, fuit *εὐπατριδῶν*? sed conveniunt talia veteri Graecorum comoediae. — familiariter additum *σοι* h. l. et 904. sicut *μοι* praegresso versu.

899. *ἀργόν.* ὥσπερ οὐ τὴν *Νιόβην* καὶ τὸν *Ἀχιλλέα ἐποίησας μηδὲν λέγοντας.* S.

901. *ἄν.* vide annot. ad 862. — *δῆτα Οὐκ.* hiatus tolerandus in fine versus.

902. *ταῦτα.* τὸ τοὺς δούλους τοῖς δεσπόταις *ἐσοτίμους ποιεῖν.* S. imo garrulitatem ejus carpit *ὑπερβολικῶς.* de servis speciatim dicitur, monente Sp., Acharn. 309. *ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη, Ὅθ' ὁ δοῦλος οὑτωσὶ σαφῶς ἀπεφοίνατο!* nec sane decori satis ubique rationem habet Eurip.

δημοκρατικὸν γὰρ αὖτ' ἔδρων.

ΔΙ. τοῦτο μὲν ἔασον, ὦ 'τᾶν·
οὔ σοι γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου.

ΕΥ. ἔπειτα τουτουσὶ λαλεῖν ἐδίδαξα...

ΔΙ. φημὶ κἀγώ.
ὡς πρὶν διδάξαι γ', ὤφελες μέσος διαῤῥαγῆναι.

ΕΥ. λεπτῶν τε κανόναν ἐσβολὰς, ἐπῶν τε γωνιασμοὺς,
νοεῖν, ὁρᾶν, ξυνιέναι, στρέφειν, ἐρᾶν, τεχνάζειν,
κἀχ' ὑποτοπεῖσθαι, περινοεῖν ἅπαντα...

ΔΙ. φημὶ κἀγώ.

ΕΥ. οἰκεῖα πράγματ' εἰσάγων, οἷς χρώμεθ', οἷς ξύνεσμεν,
ἐξ ὧν γ' ἂν ἐξηλεγχόμην· ξυνειδότες γὰρ οὗτοι

903. αὐτὸ, τὸ παῤῥησιάζεσθαι, signum illud liberae civitatis. Euripides Temenid. fragm. 2. καλόν γ' ἀληθὴς κἀτενὴς παῤῥησία, saepiusque hanc commendat. — non male vett. edd. τουτί. intelligit autem garrulitatem, et cum ea conjunctam πολυπραγμοσύνην, non veram παῤῥησίαν δημοκρατικήν. — ὦ 'τᾶν. ὦ ἑτᾶν, ὦ λῷστε. vid. Herm. ad Philoct. 1373. (1305.)

904. περίπατος, cf. 893. κάλλιστα. κάλλιστον, καλὸν, decorum, aptum. nihil esse ait quod praedicet istud suum δημοκρατικόν.

905. ἔπειτα. specta inertiam hominis, iisdem verbis (895., 896., 899.) saepius utentis, ubi variare poterat orationem! — τουτουσί, spectatores. cf. 290., 301. eos se artem dicendi, sive eloquentiam, docuisse dicit; et recte. Quintilianus Instit. orat. 10, 1.: *Longe clarius* (quam priores Tragici) *illustraverunt hoc opus Sophocles atque Eurip., quorum in dispari dicendi via uter sit poëta melior, inter plurimos quaeritur. — illud quidem nemo non fateatur necesse est, iis, qui se ad agendum comparent, utiliorem longe Euripidem fore. namque is et in sermone* (*quod ipsum reprehendunt, quibus gravitas et cothurnus et sonus Sophoclis videtur esse sublimior*) *magis accedit oratoris generi, et sententiis densus, et in iis, quae a sapientibus tradita sunt, paene ipsis par, et in dicendo et respondendo cuilibet eorum, qui fuerunt in foro diserti, comparandus.* sed Aeschylo, qui fuit ex optimatibus, perniciosa videtur ars dicendi propter abusum, ut monuit Be.; ipseque Euripides Hippolyto 464. sub persona Phaedrae: τοῦτ' ἔσθ', inquit, ὃ δυνατὸν εὖ πόλεις οἰκουμένας ⟨δόμους τ' ἀπόλλυσ', οἱ καλοὶ λίαν λόγοι. cf. 1008. — φημὶ κἀγώ, *fateor, credo, ut opinor*, quibus formulis utitur Terentius, nihil aliud significat quam καλῶς et similia, quae explicuimus ad 473. cf. 839.

907. λεπτῶν καν. ἐσβολὰς, τὸ ἐσβάλλειν λεπτοὺς κανόνας. suo monitu atque exemplo Athenienses subtiles regulas adhibuisse dicit, tanquam architectos. cf. 752. Voss.: *Anlegen feines Messgeräth, um Verschen abzuwinkeln.*

909. κἀχ' ὑπ., ἀντὶ τοῦ καὶ ὑποννοεῖν, ἐάν τις εἰς αὐτοὺς τεχνάσηται. S. sic plerique MSS. vett. edd. una voce καχυποτοπεῖσθαι. monetur, Pollucem 2, 57. ex Aristophane enotasse καχύποπτος et e Platone καχυπονόητος, Photium autem habere καχυπόπτους lex. p. 113.

911. οὗτοι. spectatores.

ἤλεγχον ἄν μου τὴν τέχνην. ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν,
ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐτοὺς,
Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους.
915 γνώσει δὲ τοὺς τούτου τε κἀμοῦ γ' ἑκατέρους μαθητάς.
τούτου μὲν οὖν Φορμίσιος, Μεγαίνετός θ' ὁ Μάνης,
σαλπιγγολογχυπηνάδαι, σαρκασμοπιτυοκάμπται·

912. οὐκ ἐκ. κενοὺς οὐκ ἐποίουν ψόφους. οὐκ ἔλεγον κομπώδη, ὡς Αἰσχύλος. S.

913. Idem: ἀπὸ τοῦ φρ. ἀποσπ. οὐ τὴν σωφροσύνην αὐτῶν ἀφειλόμην, ἀπὸ τοῦ φρονεῖν καὶ συνεῖναι τὸ λεγόμενον ἀποσπάσας αὐτούς.

914. Idem: Κύκνους. ὅτι δύο Κύκνοι ἐγένοντο· ὁ μὲν Ἄρεος υἱὸς, ὁ ὑφ' Ἡρακλέους φονευθεὶς, ὡς ἐν τῇ Ἀσπίδι Ἡσίοδος· ὁ δὲ Ποσειδῶνος, ὁ ὑπ' Ἀχιλλέως, ὡς καὶ Πίνδαρος ἱστορεῖ. cf. Strabo 13., ed. Tauchnitz. 3. p. 93., Hygin. fab. 157. ibique Muncker., Ovid. Metam. 12, 72. etc. — De *Memnone*, Tithoni ex Aurora filio, vide Homer. Odyss. δ', 187., Diodor. Sic. [illegible] 22., Paus. Phoc. c. 31., Hygin. fab. 112., Virg. Aen. 1, 493. etc. Eum quoque Achilles interfecit. Assyrium seu Persam fuisse ait Diodorus, ut equitem cogitare possimus; quo refertur epitheton κωδωνοφ., i. e., interprete K., *habentes equos, ex quorum phaleris tintinnabula dependent*. „Veteres, enim," inquit, „tintinnabula phaleris equorum (itemque sentis, ut monuit Be.: vide Blomf. ad Aeschyl. Sept. adv. Theb. 382.) addere solebant; praecipue quum pompa aliqua aut decursio equestris instituebatur: unde Longinus c. 23. fin. v. κώδων ponit pro phaleris et pompa orationis; ad quem l. vide Fabrum (imprimisque Ruhnk. et Toup. p. 357. sequ. ed. Weisk. B.)."

916. Δίδυμός φησιν, ὅτι Φορμίσιος δραστικὸς ἦν καὶ τὴν κόμην τρέφων, καὶ φοβερὸς δοκῶν εἶναι· διὸ καὶ Αἰσχύλου μαθητήν φησιν αὐτὸν εἶναι. βαθὺς (dives) δὲ ἦν, καὶ καθίει τὸν πώγωνα. κωμῳδεῖται δὲ εἰς δωροδοκίαν. S. Ridicule igitur et τροπικῶς hic Aeschyli dicitur discipulus; uti et Megaenetus, sed aliam ob causam. Rursum S.; ὁ Μεγαίνετος, ὅτι οὐ πάντως βάρβαρος, ἀλλ' ἀναίσθητος, καὶ οὐκ ἀστεῖος. αὐθάδης δὲ οὗτος, καὶ τῶν στρατηγιώντων ἐστὶ καὶ θρασύς. (cf. 790.) τινὲς δὲ δούλων ὀνόματα. Be.: „Hunc stupidum fuisse tradit S. supra 861. dicit Eurip., Aeschyli spectatores fuisse μωροὺς, fatuos et stultos, ita ut se ab illo decipi fuerint passi. videtur ille dictus esse μάνης, quod esset servili et stolido ingenio. In Av. 523. οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους ἁγίους τ' ἐνόμιζον, Νῦν δ' ἀνδράποδ', ἠλιθίους, μανᾶς. erat autem Μάνης sive Μανῆς vulgo servorum nomen, ut Μανία servarum, et utrumque occurrit ap. Comicum non semel." cf. 1271. membranae lectionem Μάγνης commendat Br., in ordinem recepit Dind., quod Magnetes taxentur tanquam barbari. gloss. ἀμφότεροι βάρβαροι.

917. σαλπ. σάλπιγγας καὶ λόγχας καὶ ὑπήνας ἔχοντες. τοῦτο δὲ εἰς τὸν Φορμίσιον ἀποτείνει. σαρκ. ὡς σαρκάζοντες μὲν καὶ προσποιουμένους (desiderantur exempla hujus significationis.) τὰ πολεμικὰ, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιούτους, ἰσχύος δὲ ἐπιμελουμένους. — S. imo σαρκασμοπιτυοκάμπται sunt οἱ σὺν σαρκασμῷ κάμπτοντες πίτυας, ut Sinis, *sarkastische Eisenfresser*, seu nomine Holbergiano *Bramarbasse*. Voss.: *Drommetenlanzenknebelbärt', Hohnlächelfichtenbeuger*. De Sinide

ὑμοὶ δὲ Κλειτοφῶν τε, καὶ Θηραμένης ὁ κομψός.

ΔΙ. Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα,

ὃς, ἢν κακοῖς που περιπέσῃ καὶ πλησίον παραστῇ,

πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος.

ΕΤ. τοιαῦτα μέν τοὐγὼ φρονεῖν τοὑτοισιν εἰσηγησάμην,

i. t. περιοδ. α'.

λογισμὸν ἐνθεὶς τῇ τέχνῃ καὶ σκέψιν, ὥστ' ἤδη νοεῖν

ἅπαντα, καὶ διειδέναι τά τ' ἄλλα, καὶ τὰς οἰκίας

οἰκεῖν ἄμεινον ἢ προτεῦ, κἀνασκοπεῖν· Πῶς τοῦτ' ἔχει;

vide Paus. Corinth. 111. etc. Ovid. Met. 7, 440.: *Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus, Qui poterat curvare trabes, et agebat ab alto Ad terram late sparsuras corpora pinus.*

918. Θηραμένης ὡς ἀστεῖος καὶ πιθανός, Κλειτοφῶν δὲ ὡς ἀργὸς ἐκωμῳδεῖτο, νῦν δὲ ὡς πανοῦργον καὶ παλίμβολον βούλεται τοῦτον ἀποδεικνύναι, καὶ παραπλήσιον Θηραμένει. S. de hoc quidem cf. 504.; alter minus cognitus.

921. οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος. ita Paris., et Dind. secundum Eustathium p. 1397, 41.; p. 1462, 45. non huc faciunt, quae de talorum jactibus annotavit Eustath. priore horum locorum: τῶν κατὰ τοὺς ἀστραγάλους βόλων ὁ μὲν τὰ ἓξ δυνάμενος Κῷος καὶ ἑξίτης ἐλέγετο, ὁ δὲ τὸ ἓν Χῖος· ὅθεν καί τις παροιμία Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐάσω, ἧς μέμνηται Στράττις ἐν τῷ Χῖος παραστὰς οὐκ ἐᾷ Κῷον λέγειν. ἔνθα ἐνθυμητέον καὶ τὸ τοῦ Κωμικοῦ πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος, καὶ νοητέον, ὡς ἢ ἔσφαλται ἡ γραφὴ τοῦ Κεῖος, ἢ ἄλλα παρῴδηται ἀπὸ τοῦ Κωμικοῦ. etsi Aristarcho quoque placuit Κῷος, teste S.: Ἀρίσταρχος δὲ ὡς γεγραμμένον Κῷος ἐξηγεῖται. sed rectum Κεῖος, non Κῖος, quod vulgo legitur. bene audiebant Cei, quorum cives fuere Simonides major, Bacchylides, Prodicus, alii-que, quos commemorat Strabo 10, 4.; Chii vapulare solent, tanquam improbi malaeque fidei homines, velut Pac. 171. vide, quos laudant, Heindorf. ad Plat. Protag. p. 577. et Boeckh. ad Plat. Min. p. 109. recte igitur S.: πάροσον ποικίλος τις ὢν (Theramenes) καὶ ἀγχίστροφος καθωμίλει τοὺς καιρούς, πρὸς τὸ κρεῖττον μέρος ἀεὶ διδοὺς ἑαυτόν. Ceum se simulare solebat Theramenes, cum esset Chius, i. e. nequam. hic sensus loci, nec quaerendum de patria hominis, quae ignorata est. haud male Palmerius Exercit. p. 774. sequ. hoc ideo dici putat, quod Theramenes, cum etiam ipse trierarchus esset in proelio ad Arginussas, nec magis quam alii servasset enatantes e submersis navibus, tamen calumniando ad populum decem duces salvus evasisset. cf. 504.

922. vulgo μέντοι 'γώ, Dind. μέντοὐγώ, quod horridum duplici accentu; Hoepfner. ex Rav., probante B., μέντοι σωφρονεῖν. τοιαῦτα, *his in rebus.*

924. indigna talia cothurno. vid., quem B. laudavit, Porson. ad Eurip. Or. 1106. (1080.) In mentem veniat haec legenti tragicocomoediarum illarum, quas domesticas vocantes homines Germani vehementer admirabantur.

925. Invern., haud dubie ex suis libris, ἔχεις.

Ποῦ μοι τοδί; Τίς τοῦτ' ἔλαβε; i. d.
ΔΙ. νὴ τοὺς θεούς, νῦν γοῦν Ἀθηναίων ἅπας τις εἰσιὼν i. t. *περίοδ. β'.*
κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας, ζητεῖ τε· Ποῦ' στιν ἡ χύτρα; Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν τῆς μαινίδος; Τὸ τρυβλίον
930 *τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι· Ποῦ τὸ σκόροδον τὸ χθιζινόν;*
Τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν; τέως δ' ἀβελτερώτατοι κεχηνότες Μαμμάκυθοι καὶ Μελιτίδαι κάθηντο. i. t. c.
ΧΟ. τάδε μὴν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ· ἐπφδ. a. d.

926. Paris. *Ἔλαβεν*. malim meliore numero *τίς τόδ' ἔλαβεν;*

928. *κέκραγε*, clamare solet. — *ποῦ 'στιν ἡ χ.; ταῦτα πάντα μικροπρεπείας δείγματα.* S. Ap. Suidam v. *μικροπρεπείας* legitur *μικρογ. ῥήματα.* Describit autem poëta mores Athenienſium, quos mire ſollicitos, ne quid ſervorum ſibi fraude periret, et in rebus minutis et parvi pretii attentos fuiſſe, etiam ex h. l. notat Casaub. ad Theophr. Charact. p. 282. (c. 10.), ubi monet, *μικροπρέπειαν* a Schol. et Suida accipi *ἀντὶ μικρολογίας. Ex Dukero.* cf. *Theofrasts Karakterschilderungen* (von Hottinger) in Novi Musei Att. vol. 1. parte 2. pagg. 17. seqq.

929. *μαίνη* seu *μαινὶς* est piſciculus (marinus), qui halecum inſtar ſale condiebatur, francog. *mendole*. vid. Camus ad Aristot. H. A. t. 2. p. 494. sequ. B.

930. *τέθνηκέ μοι. ἀντὶ τοῦ κέκλοσται, ἀπώλετο. πρὸς τὰς λέξεις Εὐρυπίδου.* S. quas *λέξεις* vellem homo annotaſſet. recte Dind., auctore Lobeck. ad Phrynichum p. 323., *χθιζινὸν* edidit pro *χθεσινὸν*, quod habent libri. pejus etiam Br. *ποῦ τὸ σκόροδόν μοι τὸ χθεινόν*;

931. sic meliores MSS., etiam ille, quem conferri juſſimus Pariſiis; item Suid. vv. *Βουταλίων* et *Μαμμάκυθος*; quos recte ſecutus eſt Dind. vulgo *ἀβελτερώτεροι*, quae formae ſaepius miſcentur.

932. — *Μαμμ. ἀντὶ τοῦ μαμμόθρεπτοι. Δίδυμος, ὅτι Μαμμάκυθος* (imo *Μαμμάκυθος*) *καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μωρίᾳ διεβάλλοντο, καθάπερ καὶ ὁ Βουταλίων καὶ ὁ Κόροιβος. — Μελιτίδην δὲ, τὸν εὐήθη, παρὰ τὸ μέλι. — τοῦ δὲ Μελιτίδου καὶ Κορυβίου καὶ Λουκιανὸς ἐν Ἔρωσι μέμνηται. Ex S.*

933. Ex eodem: *— πρὸς τὸν Αἰσχύλον ὁ Χορὸς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ. ἔστι δὲ ἀρχὴ αὕτη Μυρμιδόνων Αἰσχύλου.* Harpocrat. v. *κροκεπωκότες: ἐν ἀρχῇ δὲ τῶν Μυρμιδόνων Αἰσχύλος· τάδε — Ἀχιλλεῦ, Δορυλυμάντους Δαναῶν μόχθους, οὓς εἶσω κλισίας.** προκέπωκας* ante *εἶσω* inſerui Meurſius, ruente verſu. melius Butlerus: *οὓς προκεπωκὼς εἶσω κλισίας —*, ut deſit verbum finitum. nobis quidem fuit cum *οὓς* casu ortum videretur ex ſyllaba praegreſſa, ſcribendumque, uſurpato paroemiaco, *εἶσω κλισίας προκεπωκώς*; „Hinc colligi potest, verba haec fuiſſe legatorum, qui a Graecis ad Achillem miſſi erant, ut non ſolum clades Graecorum et victorias Trojanorum ei nunciarent, ſed etiam illi perſuadere conarentur, ut ira poſita Graecia laborantibus opem ferret, hiſtoria eſt ap. Homerum.“ *E Sp.*

σὺ δὴ τί, φέρε, πρὸς ταῦτα λέξεις; i. d. h.
μόνον ὅπως μή σ' ὁ θυμὸς ἁρπάσας as., cr. d. et i.
ἐκτὸς οἴσει τῶν ἑλαῶν. t. d.
δεινὰ γὰρ κατηγόρηκεν· ἀλλ' ὅπως, ὦ γεννάδα, t. t. c.
μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις, t. d.
ἀλλὰ συστείλας, ἅπροισι χρώμενος τοῖς ἰστίοις, t. t. c.
εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις, t. d.
καὶ φυλάξεις, t.
ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς. t. t. c.
ἀλλ', ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ, a. Aristoph.
καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον, θαῤῥῶν τὸν κρουμὸν ἀφίει.
ΑΙ. θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ, καί μου τὰ σκλάγγ' ἀγανακτεῖ,
εἰ πρὸς τοῦτον δεῖ ἔμ' ἀντιλέγειν· ἵνα μὴ φάσκῃ δ' ἀπορεῖν με,
ἀπόκριναί μοι, τίνος οὕνεκα χρὴ θαυμάζειν ἄνδρα ποιητήν;

986. ἐκτὸς οἴσει v. l. ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς τῶν ὡρισμένων λόγων. ἐμφαίνει δέ τι ὡρισμένον λέγειν. καὶ μάλιστα ἐπ' ἄκρου ἱπποδρόμου ἐλαῖαι ἦσαν, καθ' ἃς ἐξεφέροντο οἱ ὑποκίπτοντες κατὰ τὸν δρόμον. Θέλει δὲ εἰπεῖν ἐκτὸς τοῦ προκειμένου. — S.

988. πρὸς ὀργήν. cf. 797.

989. sic Paris. Schol. Suid. Dind. vulgo ἰστίοισιν, cum neque solus hic veniens placent trochaïcus tetram. acat., neque orationi, quae dissuadet magniloquentiam, magniloquus conveniat versus. S.: — τοῦτο εἴρηκεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλεόντων, οἳ, ὅταν πνεῦμα σφοδρὸν ἐμπνεύσῃ, συστέλλουσι τὰ ἱστία, ἵνα μὴ τῇ βιαίᾳ πόντου φορᾷ ἀνατραπείη τό σκάφος· χαλῶντες δὲ ἤδη κατὰ μικρὸν ἄγουσι τὴν ναῦν εἰς τὸ πρόσω τοῦ πλοῦ. ἄκροισι δὲ τοῖς ἐν ἄκρῳ δεχομένοις τὸ πνεῦμα, καὶ μὴ κατὰ τὸ μέσον. Be. confert. 1155., Equ. 488., Eurip. Med. 494. seqq.

992. τὸ πνεῦμα. intelligit θυμοῦ πνοάς, ut loquitur Euripides Phoen. 420. etc. *Be.*

993. πυργ., laudant Pac. 748. ἐκοίησε τέχνην μεγάλην κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας, ibique Schol., et illud Antipatri Thessalon. Anthol. Palat. 1. p. 318.: Ὁ τραγικὸν φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν Πυργώσας σαβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ, Αἰσχύλος etc.

994. τραγ. λῆρον. παρ' ὑπόνοιαν, ἀντὶ τοῦ τέχνην. τραγικὸν (imo λῆρον) δὲ, ὅτι ἀλλήλους διαβάλλουσι Κωμικοὶ καὶ Τραγικοί. S. κρουνὸν ἀφιέναι, *emittere rivum* (die Schleusen aufziehen. *Conz.*), dicitur, qui verborum flumen emissurus est. B.

995. ξυντ. Aeschylus Suppl. 93. μέλαιναι ξυντυχίαι. *Sp.*

996. τοῦτον dictum per contemtum, ut apud Soph. El. 247., Oedip. Tyr. 414., Philoct. 434. — vulgo δεῖ μ', sed Paris. δεῖ ἐμὲ, quod gravius.

ΕΥ. ἀξιόμαχος, καὶ νουθεσίας, ὅτι βελτίους τε ποιοῦμεν τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς πόλεσιν.

ΔΙ. τοῦτ' οὖν εἰ μὴ ἐκποίηκας;

950 ἀλλ' ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας,

τί παθεῖν φήσεις ἄξιος εἶναι;

ΔΙ. τεθνάναι. μὴ τοῦτον ἐρώτα.

ΔΙ. σκέψαι τοίνυν οἵους αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ παρεδέξατο πρῶτον,

εἰ γενναίους, καὶ τετρακήχεις, καὶ μὴ διαδρασιπολίτας,

μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους,

950. ἐκ χρηστῶν κ. γενν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ καλῶν κακοὺς ἐποίησας. μοχθηροὺς δὲ ἀντὶ τοῦ ἰσχυροτέρους. S. ἀπέδειξας. esse docuisti, idque proprie monstrando, quod initium docendi ac discendi; sed τροπικῶς dici solent verba δεικνύναι, ἀποδεικνύναι et similia. cf. 971., Thesm. 679., hymn. in Cer. 479., Creuzer. Mythol. 1. p. 11. sequ., et de verbo εἶναι pariter intelligendo in similibus διδάσκειν, ἐκδιδάσκειν 958. Ejusmodi quiddam in Euripide reprehendit Aristot. Poët. 25., monente Sp.: ὀρθὴ δὲ ἐπιτίμησις καὶ ἄλογίας καὶ μοχθηρίας, ὅταν μὴ ἀνάγκης οὔσης χρήσεται τῷ ἀλόγῳ, — ὥσπερ ἐν Ὀρέστῃ τοῦ Μενελάου. etiam in Andromacha probiorem cupit Menelaum Dan. Heinsius, haud magis ille quam Aristoteles reputans, id non ab istarum modo tragoediarum, sed a Sophoclea quoque Philoctetae argumento abhorrere, nec omnino fieri potuisse, ut progressu temporis artisque et eaedem semper et iisdem moribus praeditae inducerentur personae Homericae aliaeque, quibus utuntur Tragici, sed fingenda his ac dicenda omnia fuisse ita, ut aequalibus placerent suis cum aliis dotibus, tum novitate. cf. annot. ad 982. et Aristotelis Poët. cap. 7. §. 38.

951. τεθνάναι. — γελοίου χάριν εἶπεν· ἤδη γὰρ ἀπέθανε. — S.

953. τετραπ. i. e. proceros. statura enim procera ap. vett. habebatur ea, quae 4 cubitorum sive 6 pedum mensuram impleret. v. Casaub. ad Suet. Tiber. c. 68. K. — Ut vero τετραπήχεις ratione staturae, sic τετράγωνοι a Graecis dicti sunt viri in propesito constantes et adversus quosvis fortunae ictus parati, juxta illud Simonidis, a Platone bis in Protag. p. 339. et 344. laudatum, ἀνὴρ τετράγωνος, ἄνευ φόγου τετυγμένος. E Sp., cujus vide etiam ad Juliani Caes. annotata p. 280. et 443. — διαδρασ. ἀντὶ τοῦ δειλούς, ἀποδιδράσκοντας τὴν πολιτείαν. S. Sic vocat cives, qui prae ignavia molestias et pericula pro rep. subeunda subterfugiebant, et emolumenta tantum praemiaque viris fortibus debita captabant; quos poëta noster egregie describit et simul aceto comico perfundit in Acharn. 601. (διαδρακώτας). K.

954. κοβ. ἐκ παραλλήλου κοβάλους καὶ πανούργους. S.

955 ἀλλὰ πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τρυφαλείας,
καὶ πήληκας, καὶ κνημῖδας, καὶ θυμοὺς ἐκταβοείους.
ΔΙ. καὶ δὴ χωρεῖ τουτὶ τὸ κακόν· κρανοποιῶν αὖ μ' ἐπιτρίψει.
ΕΤ. καὶ σὺ τί δράσας αὐτοὺς οὕτως γενναίους ἐξεδίδαξας;
ΔΙ. Αἰσχύλε, λέξον, μηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος καλέπαινε.
960 ΑΙ. δρᾶμα ποιήσας Ἄρεος μεστόν.
ΔΙ. ποῖον;
ΑΙ. τοὺς Ἑπτ' ἐπὶ Θήβας· ὃ θεασάμενος πᾶς ἄν τις ἀνὴρ ἠράσθη δάϊος εἶναι.
ΔΙ. τουτὶ μέν σοι κακὸν εἴργασται· Θηβαίους γὰρ πεποίηκας
ἀνδρειοτέρους εἰς τὸν πόλεμον· καὶ τούτου γ' οὕνεκα τύπτου.
ΑΙ. ἀλλ' ὑμῖν αὖτ' ἐξῆν ἀσκεῖν· ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦτ' ἐτράπεσθε.

955. τρυφάλεια λευκόλοφος est galea insignis alba crista, sed πήληκες sunt cassides. B.

956. ἐκτ. ἀντὶ τοῦ μεγάλους· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀσπίδος Αἴαντος. S.

957. καὶ — κακόν. *jamque hoc malum erumpit.* Conz.: *Los ist sie, die Pest! Gott steh' uns bei! Er tödtet mich noch mit den Helmen.* Be.: Nub. 907. αἰβοῖ, τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν. κρανοποιῶν. Schol.: κράνη καὶ λόφους διηγούμενος (ἀφανιεῖ με τῷ πατάγῳ τῶν ὀνομάτων). similiter Virg. Eclog. 6, 62.: *Tum Phaëthontiadas musco circumdat amarae Corticis, atque solo proceras erigit alnos*, i. e. canit, illa sic esse facta. cf. 989. — αὖ commode adhibetur in indignatione, quum aliquem idem taediose dicimus inculcare. Eurip. Rhes. 874. (838.) ὁ δ' αὖ τὸν αὐτὸν μῦθον οὐ λήξει λέγων. Be.

958. sic plerique MSS. vett. edd. καὶ σὺ τί δὴ δράσας. Rav. Invern. Dind. καὶ τὶ σὺ, quod minus elegans. Br. male usurpato asyndeto σὺ τί δή. — αὐτοὺς οὕτως γενναίους ἐξεδίδαξας, ut Eurip. El. 347. ἀλλ' ἔχει νόσον Πενία, διδάσκει δ' ἄνδρα τῇ χρείᾳ κακὸν, i. e. διδάσκει ἄνδρα κακὸν εἶναι. vide ibi Musgrav. et, quos laudat, Bentl. Epist. ad Mill. p. 18. et Toup. ad Suid. v. χρεία: item Elmsl. ad Eurip. Heracl. 575., Matth. gr. gr. §. 403, b. et in annot. ad l. l. Electrae Eurip.

959. haec Bacchus ad Aeschylum ira obmutescentem.

962. Θηβ. γὰρ πεπ. δῆλον, ὡς οὐ φίλων ὄντων τοῖς Ἀθηναίοις ἐῶν Θηβαίων, ἀλλὰ διαφερομένων. (in bello Pelop.) S.

964. praeter expectationem ad spectatores se convertit, carpens eos ob neglectas artes bellicas. S. ὑμῖν ἐξῆν τοῖς Ἀθηναίοις μιμήσασθαι καὶ ἀσκεῖν τὰ πολεμικά.

εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ τοῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα
νικᾶν αἰεὶ τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἄριστον.
ΔΙ. * ἐχάρην γοῦν, ἡνίκ' ἀπηγγέλθη περὶ Δαρείου τεθνεῶτος·
ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὡδὶ ξυγκρούσας εἶπεν Ἰαυοῖ.
ΑΙ. ταῦτα γὰρ ἄνδρας χρὴ ποιητὰς ἀσκεῖν. σκέψαι γὰρ ἀπ' ἀρχῆς,
ὡς ὠφέλιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγένηνται.
Ὀρφεὺς μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε, φόνων τ' ἀπέχεσθαι·
Μουσαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων, καὶ χρησμούς·
Ἡσίοδος δὲ

965. vulgo τοὺς Πέρσας. articulum recte omittunt Barocc. Cantabr. 1. Paris. Dind. ἐξεδίδαξα pro ἐδίδαξα, quod ἄμετρον, Bentl. et Porson. praefat. Hecub. p. 55. αὐξητικὴ est praepositio, ut passim.

967. ita Paris., margo unius libri Florent., Br. in annot., Dind. Perperam alii ἡνίκ' ἤκουσα, quod ne metro quidem convenit, nec probabiliter Br. in ordine ἤκουσ' ἄν. latet etiamnum aliquid, siquidem in Persis non de Dario mortuo nuncius affertur, qui rex dudum e vita excesserat, sed futura populo suo Darius, a mortuis excitatus, annunciat, illudque inprimis, vinci non posse Graeciam, κτείνουσαν λιμῷ τοὺς ὑπερπώλους ἄγαν, quod idem est ac si dicas, Graecos νικήσειν ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους. quare scribendum est ἡνίκ' ἀπηγγέλθη παρὰ Δαρ. τεθν., *sane gaudebam, quando id* (τὸ νικᾶν ἡμᾶς ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους) *praedictum est ab umbra Darii.* saepe confusae praepositiones παρὰ et περί: vide Welcker. ad h. l., Br. ad 1007., Schaefer. Melet. crit. p. 25. Eurip. Bacch. 1086., Ion. 564.

968. Ἰαυοῖ. non legitur haec vox hodie apud Aeschylum; sed fieri potest, ut scripserit Pers. 848. ed. Blomf.:

ΧΟ. ἰαυοῖ!
ἢ πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι
ἤλγησ' ἀκούσας βαρβάροισι πήματα.

intelligendus autem Chorus Persarum in illa tragoedia.

971. Ὀρφεύς. ὅτι πολλὴ δόξα κατεῖχε περὶ Ὀρφέως, ὡς τελετὰς συντετάχοι. S. i. e. *ritus sacrorum.* Duker.: — „Hesych. τελεταί· θυσίαι, ἑορταὶ, μυστήρια. Serv. in 6 Aen. 645. *Orpheus primus Orgia instituit.* Orgia autem generali appellatione dicuntur omnium sacrorum cerimoniae." Apoll. 1, 3, 2. εὗρε δὲ Ὀρφεὺς καὶ τὰ Διονύσου μυστήρια. cf. Diodor. 3, 64. Pausan. 9, 30. ὁ δὲ Ὀρφεὺς, ἐμοὶ δοκεῖν, ὑπερεβάλετο ἐπῶν κόσμῳ τοὺς πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ μέγα ἦλθεν ἰσχύος, οἷα πιστευόμενος εὑρηκέναι τελετὰς θεῶν, καὶ ἔργων ἀνοσίων καθαρμοὺς, νόσων τε ἰάματα, καὶ τροπὰς μηνιμάτων θείων etc. Floruisse dicitur Orpheus, sicut Musaeus, tempore expeditionis Argonautarum.

972. Musaeum Strabo Thracem fuisse tradit; alii, Suida teste, Eleusinium. vid. Musgrav. ad Rhes. 899. nostrae ed. B.: „Fragmenta ex ejus Oraculis et medicis scriptis habet Passov. in Introd. ad Musaei carmen de Hero p. 60.

γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους· ὁ δὲ θεῖος Ὅμηρος
ἀπὸ τοῦ τιμὴν καὶ κλέος ἔσχεν πλὴν τοῦδ', ὅτι χρήσθ' ἐδίδαξε,
τάξεις, ἀρετάς, ὁπλίσεις ἀνδρῶν;
ΔΙ. καὶ μὴν οὐ Παντακλέα γε ἐδίδαξεν ὅμως τὸν σκαιότατον· πρώην γοῦν, ἡνίχ' ἔπεμπεν,
τὸ κράνος πρῶτον περιθησάμενος τὸν λόφον ἤμελλ' ἐκπηδήσειν.
ΑΙ. ἀλλ' ἄλλους τοι πολλοὺς ἀγαθούς, ὧν ἦν καὶ Λάμαχος ἥρως·
ὅθεν ἡ 'μὴ φρὴν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησε

seqq. add. Fabric. Bibl. gr. 1. p. 120. sequ. Harl." Schol.: *τὸν Μουσαῖον παῖδα Σελήνης καὶ Εὐμόλπου Φιλόχορός φησιν. οὗτος δὲ παραλύσεις καὶ τελετὰς καὶ καθαρμοὺς συντέθεικεν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς χρησμολόγον αὐτόν φησι.* (sicut Aristophanes h. l.) *φέρεται δὲ καὶ ἐπιτάφιον οὕτως ἔχον· Εὐμόλπου φίλον υἱὸν ἔχει τὸ Φαληρικὸν οὖδας, Μουσαῖον, φθίμενον σῶμ', ὑπὸ τῷδε τάφῳ. ἐνταῦθα δὲ καὶ θεραπείας νοημάτων καταδεῖξαι λέγεται.* — *Hesiodus* vixisse creditur circa ann. ante Christ. nat. 800., *Homerus* circa 950. vide G. G. Bredowii Handb. der alten Gesch. p. 287.

975. *διαβάλλει τὸν Παντακλέα ὡς ἀμαθῆ ἐν τῷ ὁπλίζεσθαι· μέμνηται δὲ τούτου καὶ Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει· Παντακλέης σκαιός.* S.

976. *ἡνίχ' ἔπεμπεν, cum pompam duxit, als er den Festzug führt*, ut reddidit Conz.

978. *ἀμέτρως* Paris. et Rav. *πολλοὺς κἀγαθούς*, quamvis usitata formula, quam illustrat Sluiterus lect. Andoc. p. 143. Schol.: *ὁ Λάμαχος οὗτος ἄριστος ἦν τὰ πολεμικά. ἦν δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Αἰσχύλου καὶ Ἀριστοφάνους στρατηγὸς Ἀθηναίων. μέμνηται δὲ τούτου καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσιν* (et in Pace). S. cf. Bähr. ad Plut. Alcib. cap. 18. p. 163. sequ. et quos laudat, Thucydidis interpp. 6, 101., Perizon. ad Aelian. V. H. 2, 43. etc. Plut in Nicia cap. 12. extremo: *ἔπραξε δ' (ὁ Νικίας) οὐδὲν μᾶλλον, ἀλλ' ὑπ' ἀπειρίας δόξας ἐπιτηδειότερος εἶναι, καὶ πολλὴν ἀσφάλειαν ἕξειν πρὸς τὴν Ἀλκιβιάδου τόλμαν καὶ τὴν Λαμάχου θρασύτητα, τῆς ἐκείνου συγκερασθείσης εὐλαβείας βεβαιοτέραν ἐποίησε τὴν χειροτονίαν.*

979. *ὅθεν. ἤγουν ἐκ τοῦ Ὁμήρου.* S. Ipse Aeschylus ap. Athen. 8. p. 348, E. opera sua vocat *τεμάχη μεγάλων δείπνων Ὁμήρου*, ut monuit doctissimus Bährius in notis MS. cf. Welckeri *Trilogie des Aeschylus* p. 484. sequ. S.: *τὸ ἀπομαξ. ἀπὸ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν σκύγγῳ ἢ τινι τοιούτῳ σώματός τινος ἐκμάδα ἀφαιρουμένων* etc. Homeri exempla exprimendo (ἀπομαξ.) finxit similes heroas. *E B.* Eurip. Androm. 601. *ἐκφέρουσι γὰρ Μητρῷ' ὀνείδη.* ibi S.: *ἐκφέρ. μιμοῦνται. τὰ γὰρ ἐκ κακῶν μητέρων τέκνα ἀπομάττονταί τι τῶν μητρικῶν ἤθρων, καὶ κομίζουσι τὰ μητρῷα βουλεύματα εἰς τοὺς γάμους.* epigrammatarius Anthol. Palat. 1. p. 476. *πάντ' ἀπομαξαμένην ἔργα τὰ Πηνελόπης.*

Πατρόκλων, Τεύκρων, θυμολεόντων, ἵν' ἐπαίροιμ' ἄνδρα πολίτην
ἀντεκτείνειν αὐτὸν τούτοις, ὁπόταν σάλπιγγος ἀκούσῃ.
ἀλλ', οὐ μὰ Δί', οὐ Φαίδρας ἐποίουν πόρνας, οὐδὲ Σθενεβοίας·
οὐδ' οἶδ' οὐδεὶς, ἥντιν' ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα.
ΕΥ. μὰ Δί', οὐ γὰρ ἐπῆν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι.
ΑΙ. μηδέ γ' ἐπείη·
ἀλλ' ἐπὶ σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθῆτο,
ὥστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν.
ΔΙ. νὴ τὸν Δία, τοῦτό γε τοι δή·
ἃ γὰρ ἐς τὰς ἀλλοτρίας ἐποίεις, αὐτὸς τούτοισιν ἐπλήγης.
ΕΥ. καὶ τί βλάπτουσ', ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν, τὴν πόλιν αἱ 'μαὶ Σθενέβοιαι;

980. Patroclum Welckerus refert ad Nereïdes, amissam Aeschyli tragoediam ejus trilogiae, ad quam praeterea pertinebant Myrmidones et Phryges sive Ἕκτορος λύτρα: Teucri autem persona fuit in Mulieribus Salaminiis, quae una cum Ὅπλων κρίσει et Thressis constituebant trilogiam de Ajace Telamonio. vide *Trilogie des Aeschylus* pp. 415. seqq., 423., 440.

981. ἀντεκτ. ἀνταποδιδόναι, ὁμοιοῦν, ἐξισοῦν. S.

982. Φαίδρας. δρᾶμα Εὐριπίδου. Σθενέβοια δὲ, ἣν Ὅμηρος (Iliad. ζ, 160.) Ἄντειαν, ἥτις ἠράσθη τοῦ Βελλεροφόντου. οὗ μὴ ὑπακούοντος κατεψεύσατο πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα Προῖτον, ὡς βιαζομένη· καὶ ὃς ἔπεμψε τοῦτον εἰς τὸν πενθερὸν αὐτοῦ ἀναιρεθησόμενον. Ἐλθόντος οὖν ἐκεῖσε Βελλεροφόντου, καὶ καθαροῦ φανέντος, μὴ φέρουσα τὴν αἰσχύνην ἡ Σθενέβοια κωνείῳ ἐχρήσατο. S. cf. Apollodor. 2, 2., Hygin. fab. 57. ceterum frustra gloriatur Aeschylus, qui manifestos, nec punitos, adulteros produxerit Agamemnone, ut monet Sp.

984. οὐδὲ γὰρ ἦν Rav. Dind. οὐδὲ γὰρ Barocc. et Pariss. 135., 2820. hominem ἀναφρόδιτον sive *invenustum* fuisse ait Aeschylum; quod in alium Bacchus sensum interpretatur. Rav. Invern. Dind. μὰ Δί', οὐδὲ γὰρ ἦν: sed bene monet B., sequenti ἐπείη aptius esse ἐπῆν.

985. sequ. *sed tibi tuisque plurima semper insedit Venus, ita ut etiam te ipsum perdiderit.* S.: ὥστε γε καὐτόν σε. ἵνα διαβάλῃ τὴν γυναῖκα τοῦ Εὐριπίδου. — Thomas Mag. in vita Euripidis: φωράσας δὲ τὸν αὐτοῦ ὑποκριτὴν Κηφισοφῶντα ἐπὶ τῇ γυναικὶ, καὶ τὴν ἐντεῦθεν μὴ φέρων αἰσχύνην, σκωπτόμενος ὑπὸ τῶν κωμῳδοποιῶν, ἀφεὶς τὴν Ἀθήνησι διατριβὴν εἰς Μακεδονίαν ἀπῆρε παρὰ τὸν βασιλέα Ἀρχέλαον. cf. S. ad. 895. imo duas Euripidem uxores duxisse, quarum utramque moecham, auctor est Suidas, ut Welckerus annotavit. — τοῦτο, *sic, ita sane.*

ΑΙ. ὅτι γενναίας καὶ γενναίων ἀνδρῶν ἀλόχους ἀνέπεισας
κώπια πιεῖν, αἰσχυνθείσας διὰ τοὺς σοὺς Βελλεροφόντας.
ΕΥ. πότερον δ' οὐκ ὄντα λόγον τοῦτον περὶ τῆς Φαίδρας ξυνέθηκα;
ΑΙ. μὰ Δί', ἀλλ' ὄντ'· ἀλλ' ἀποκρύπτειν χρὴ τὸ πονηρὸν τόν γε ποιητήν,
καὶ μὴ παράγειν, μηδὲ διδάσκειν· τοῖς μὲν γὰρ παιδαρίοισιν
ἔστι διδάσκαλος, ὅστις φράζει· τοῖς δ' ἡβῶσίν γε ποιηταί.
πάνυ δὴ δεῖ χρηστὰ λέγειν ἡμᾶς.
ΕΥ. ἦν οὖν σὺ λέγῃς Ἀνκαβηττοὺς,
καὶ Παρνασσῶν ἡμῖν μεγέθη, τοῦτ' ἔστι τὸ χρηστὰ διδάσκειν,
ὃν χρὴ φράζειν ἀνθρωπείως;
ΑΙ. ἀλλ', ὦ κακόδαιμον, ἀνάγκη
μεγάλων γνωμῶν καὶ διανοιῶν ἴσα καὶ τὰ ῥήματα τίκτειν.
κἄλλως εἰκὸς τοὺς ἡμιθέους τοῖς ῥήμασι μείζοσι χρῆσθαι·
καὶ γὰρ τοῖς ἱματίοις ἡμῶν χρῶνται πολὺ σεμνοτέροισιν.
ἅμοῦ χρηστῶς καταδείξαντος, διελυμήνω σύ.
ΕΥ. τί δράσας;
ΑΙ. πρῶτον μὲν τοὺς βασιλεύοντας ῥάκι' ἀμπίσχων, ἵν' ἐλεινοὶ
τοῖς ἀνθρώποις φαίνοιντ' εἶναι.
ΕΥ. τοῦτ' οὖν ἔβλαψα τί δράσας;

989. ἀνεπ. *permotas finxisti.* cf. 957.

991. οὐκ ὄντα, *falsum*, temere a me confictum.

994. φράζει, praecipit.

996. καὶ Παρν. ὄρος Φωκίδος. οἷον ῥήματα παρακλήσια ὄρεσιν. — ἔστι δὲ Ἀνκαβητὸς ὄρος Ἀθηναίων. — „est mons Atticae, ut Suidas docet v. Ἀνκαβητὸς et Plin. H. N. 4, 7. ait autem Suidas, Ἀνκαβητοὺς et Παρνασσῶν μεγέθη dici ἐπὶ τῶν εἴς τι μεγαλαυχούντων. Παρνασσῶν μεγέθη dicit, quod ejus montis altitudo celebratur ab antiquis. vid. Bochart. Geogr. p. 469." *Duker.* Cantabr. 2. Dind. Ἀνκαβηττούς. Rav. Ἀνκαβάττους; Strabonis libri: 9, 1. extremo Ἀνκαβητές. vulgo Ἀνκαβητούς.

1002. ῥάκι' ἀμπ. διὰ Οἰνέα, καὶ Τήλεφον, καὶ τοὺς ἄλλους. S.

ΔΙ. οὐκ οὖν ἐθέλει γε τριηραρχεῖν πλουτῶν οὐδεὶς διὰ ταῦτα,
ἀλλ' ἐν ῥακίοις περιειλόμενος κλάει, καὶ φησι πένεσθαι.
ΔΙ. νὴ τὴν Δήμητρα, χιτῶνά γ' ἔχων οὔλων ἐρίων ὑπένερθε·
κἂν ταῦτα λέγων ἐξαπατήσῃ, παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀνέκυψεν.
ΔΙ. εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας,
ἣ 'ξενένωσεν τάς τε παλαίστρας, καὶ τὰς πυγὰς ἐνέτριψεν.

1004. τριηραρχία munus erat publicum, civibus pro facultatum censu impositum. rationem ejus accuratius explicuit Wolf. Prolegg. ad Demosth. Or. Leptin. p. C. seqq. hoc tempore erat in eo, ut trierarchus naves publice aedificatas remigio et armamentis instrueret et tueretur. B. cf. Boeckhii *Staatshaushalt. d. Athener* 4.B. §.11. p. 79. sequ., 119. seq., Köpke über Gesetzgeb. d. Gr. pp. 464. seqq.) qui id declinare volebant, pauperes se esse causabantur. vid. in hanc rem Petit. de Legg. Att. p. 355. seqq. Br. qua fraude detrimentum capiebat resp.

1005. περιειλ. συστραφείς, ἢ περιειληθείς. ἴλλειν γὰρ (et εἰλλειν, sive εἰλεῖν) τὸ συνέχειν. S.

1006. χιτῶνα οὔλ. ἐρ. tunicam *e molli lana textam* interpretatur B., quam *subtus* (ὑπένερθε), i. e. sub pannis, habere dicantur divites. proprie tamen οὔλος est *crispus*, et per consequens *lanosus* (*kraus, wollig*: vid. Buttmann. Lexilog. p. 185. sequ.), oppositurque detritis pannis. οὔλας χλαίνας Homerus habet Odyss. 4, 50.; 19, 200.

1007. π. τ. ἰχθ. ἀνέκυψεν. παρὰ τὰ ἰχθυοπώλια. τὸ δὲ τοιοῦτον Ἀττικόν. Εὔπολις· περιῆλθεν εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ ῥόμβνα. (apud Atticos enim saepe rerum nomina pro locorum, ubi venduntur, poni monet B.; qua de re laudat Pierson. ad Moer. p. 351. sequ. et Schweigh. Animadv. ad Athen. 2. p. 219.) φησὶν οὖν, ὅτι ἀναφαίνεται περὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἀγοραστὴν· ἀντὶ τοῦ τρυφῶν εὑρίσκεται. S. περὶ ap. ipsum Comicum Vatic. et Suidae cod. Oxon. cf. 967. ceterum Athenis non nisi lautiores obsonabantur, quia cara erant obsonia, praesertim pisces recentes, qui fere ex Boeotia apportabantur, velut anguillae Κωπαΐδες. ea cupide emebant homines delicati, ipsique fora piscatoria circumibant. Lysist. 559., monente Welckero: καὶ μὴν τόγε πρᾶγμα γέλοιον, Ὅταν ἀσπὶδ' ἔχων καὶ Γοργόνα τις κἀπ' ὠνεῖται κοφινίους. cf. ibidem 36, 703. Pac. 1001. κἀκ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν Χῆνας, νήττας, φάττας, τροχίλους· Καὶ Κωπαΐδων ἐλθεῖν σπυρίδας, Καὶ περὶ τούτοις ἡμᾶς ἀθρόους Ὀφανοῦντας τυρβάζεσθαι Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις Τένθαις.

1008. λαλιάν. cf. 905., 1239. ἐπιτ. *exercere.*

1009. sequ. veteres disciplinae viriles bellicosque negligi dicit prae inani studio eloquentiae; quam ut acquirant, discipulos se prostituere magistris. cf. similia, quae laudant, Nub. 1052., Equ. 425., Concion. 112. paulo aliter S. ad sequ. versum: τῶν μετρ. στωμ. ἄπειροι οὗτοι ἐκκλησίας. φησὶν οὖν ὑπὸ Εὐριπίδου στρα-

τῶν μειρακίων στωμυλλομένων, καὶ τοὺς παράλους ἀνέπεισεν
ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσιν. καίτοι τότε γ', ἡνίκ' ἐγὼ ᾽ζων,
οὐκ ἠπίσταντ' ἄλλ' ἢ μάζαν καλέσαι καὶ Ῥυπαπαῖ εἰπεῖν.
ΔΙ. νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ θαλάμακι,
καὶ μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον, κἀκβὰς τινὰ λοιποδυτῆσαι·
νῦν δ' ἀντιλέγει, κοὐκέτ' ἐλαύνει, a. d.

φέντας ἐπὶ τὸ λέγειν ὁρμῆσαι, καὶ διατρίβοντας ἐν τῇ ἀγορᾷ πολλοὺς ᾠδεσθαι τοὺς ἑρέτας. παράλους δὲ σημαίνει τοὺς κωπηλάτας. — adolescentulos, πολυπραγμονοῦντας etiam 89. irridet.

1012. μάζαν καὶ. remigum victus panis vino et oleo maceratus, secundum Thucyd. 8, 49. Hesych. μάζα· ἄλφιτα πεφυρμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. (cf. Zonar. lex. 2. p. 1330. B.) *E Sp. S.*: ὑπαπαπαῖ. (MSS. 3 ὑπαπαὶ), Zonaras priore loco 2. p. 1622., neque enim 1623., Dind. ὑπαπαῖ.) ἐπίφθεγμα ναυτικὸν παρασκευαστικὸν ἢ παρακελευσματικὸν κωπηλασίας. Voss.: *Da konnten sie nichts als* Zwieback *schrein, und laut austufen ihr Hurrah.*

1013. τῷ θαλ. τῷ κωπηλατοῦντι ἐν τῷ πάτῳ μέρει τῆς τριήρους. οἱ δὲ θαλάμακες ὀλίγον ἐλάμβανον μισθὸν διὰ τὸ πολοβαῖς χρῆσθαι κώπαις παρὰ τὰς ἄλλας [τρεῖς] τάξεις τῶν ἑρετῶν (ita Höpfner. pro ἑρετμῶν secundum Suid. v. θαλαμακεῖς.), ὅτι μᾶλλον ἐγγὺς εἶεν τοῦ ὕδατος. ἦσαν δὲ τρεῖς τάξεις τῶν ἑρετῶν· καὶ ἡ μὲν πάτω θαλαμῖται· ἡ δὲ μέση ζυγῖται· ἡ δὲ ἄνω θρανῖται. θρανίτης οὖν ὁ πρὸς τὴν πρύμναν· ζυγίτης ὁ μέσος· θαλαμίτης ὁ πρὸς πρῴραν, καὶ θαλαμία ὅπη, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κώπη. εἶον οὖν παρὰ τῷ συγκαθέδρῳ παρδεῖν. S. Idem inferius hoc genus remigum θαλαμίους vocat ad Ach. 161., ut monet Be. Aeschylus, monente Sp., Agam. 1607. ed. Blomf.: σὺ ταῦτα φωνεῖς, νεοτέρᾳ προσήμενος Κώπῃ, κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός. ubi S.: νεωτ. προσημ., ἐν ὑποδεεστέρᾳ καθέδρᾳ ὤν· οἱ γὰρ ζυγοὶ τῶν θαλαμίων ἄνωθέν εἰσι. vid. inprimis G. G. S, Köpke *über das Kriegswesen der Griechen* etc. p. 167. sequ.

1014. μινθῶσαι. διοσφράναι, ἁρμοσμίας ἀναπλῆσαι, μιάναι. μίνθη δὲ τὸ παρ' ἡμῖν ἡδύσμον· (mentha, seu mintha, *Münze*, de qua vide Plin. H. N. 19, 8. et quos praeterea laudat Billerbeck. Florae class. p. 150. sequ.) οἱ δὲ τὸν θύμον. ἢ κάκρον αἰγῶν. S. Simili contumelia illi ap. Demosthenem adv. Conon. ed. Reisk. 2. p. 1257. καὶ τὰς ἀμίδας κατεσκεδάννυον καὶ προσουρούν. Athen. Epit. libri 1. c. 30., ed. Schütz. 5. p. 235.: Αἰσχύλος οὖν ἀπρεπῶς τοὺς παράγυ μεθύοντας τοὺς Ἕλληνας, ὡς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις περιπαταγύναι. annotavit haec Sp. Horat. Sat. 1, 2, 44. *hunc perminxerunt calones.* — κελεβάς pro καὶ ἐκβάντες, figura πρὸς τὸ σημαινόμενον. *et egressus in terram.*

1015. frustra nonnulli codd. ἀντιλέγει, ἐλαύνει, πλεῖν: referuntur verba ἀντιλέγει, ἐλαύνει, πλεῖ, ad ἐκβάς. Secutus tamen illam lectionem minus vividam

καὶ πλεῖ δευρὶ, καὖθις ἐκεῖσεν.
ΑΙ. ποίων δὲ κακῶν οὐκ αἴτιος ἔστ';
οὐ προαγωγοὺς κατέδειξ' οὗτος,
καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,
καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς,
καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν;
κᾆτ' ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν
ὑπὸ-γραμματέων ἀνεμεστώθη,
καὶ βωμολόχων δημοπιθήκων,
ἐξαπατώντων τὸν δῆμον ἀεί·
λαμπάδα δ' οὐδεὶς οἷός τε φέρειν

Br. in Supplem.: *nunc autem nihil nisi obloqui, remosque non amplius agere, et huc illuc navigare temere.*

1016. ita Invern. ex utroque suo libro, probante B. vulgo ἐκεῖσε. Br. ἐκεῖσ' αὖ.

1017. malim meliore numero: οὐκ ἔστ' αἴτιος;

1018. προαγ. velut nutricem Phaedrae. *Welcker.*

1019. κ. τικτ. ἔγραψε γὰρ τὴν Αὔγην ὠδίνουσαν ἐν ἱερῷ. S. Apollodor. 2, 9. παριὼν δὲ Τεγέαν Ἡρακλῆς τὴν Αὔγην Ἀλέου θυγατέρα οὖσαν ἀγνοῶν ἔφθειρεν· ἡ δὲ τεκοῦσα κρύφα τὸ βρέφος κατέθετο ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς etc. cf. Pausan. 8, 4., Hygin. fab. 99. seqq.

1020. τοῖσιν ἀδ. ὡς αἱ τοῦ Αἰόλου θυγατέρες. S. cf. annot. ad 802. sequ.

1021. ὅτι παρὰ τὰ ἐκ Φρύξου Εὐριπίδου· τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν; ἀλλ' ὁ λέγων ἐστὶ Φρύξος· οὗτος δὲ ὡς παρὰ γυναικὸς αὐτὸ λέγει εἰρημένον. — S. cf. 1404. alii, in quibus Schol. Eurip. ad Hipp. 191., hoc ex Polyïdo Eurip. esse dicunt, et similia quaedam ap. Stob. Eclog. 119. referunt ad Phryxum. vide fragmenta harum fabularum in Euripidis ed. Beck. vol. 2. p. 467. et 469.

1023. sequ. ἀνεμεστ. ἀνεπληρώθη τῶν γραμματεύειν βουλομένων, καὶ μὴ στρατεύεσθαι. ἢ καὶ ἐπὶ κακοπραγμοσύνῃ τοὺς γραμματεῖς διαβάλλει. ὄλεθρος γραμματεὺς συκοφαντῶν. (videntur haec esse verba e nescio qua comoedia, et quidem versibus conscripta troch. t. c., quorum prior finitur vocabulo γραμματεύς.) ἄλλως. ἐπειδὴ ἀφέντες τὰ γενναῖα πράγματα φορολόγοι γεγένηνται· οἱ δὲ μετιόντες τὸν λόγον κέρδους ἕνεκα τούτοις εἵποντο. (scribas publicos intelligit Conz., quibus demagogi et oratores ad recitandas leges utebantur, aliosque in negotiis forensibus occupatos. Voss.: *Und daher nun ward unsere Stadt Voll von des Gerichts schreibfertigem Schwarm.*) δημοπιθήκους δὲ τοὺς πανούργους περὶ τὸν δῆμον, ὡς τὸ ζῶον ὁ πίθηκος. ἢ τοὺς τὸν δῆμον κολακεύοντας καὶ πείθοντας. (Welcker.: *Und schranzenmässigen Volksäfflein.*) S. cf. 344.

1026. ἔδει γὰρ λαμπαδουχεῖν [ἐν Ἡφαιστείοις καὶ Παναθηναίοις]. ἐν Ἀθήναις δέ ἐστι γυμνάσιον, ἐν ᾧ ἐλαμπαδηφόρουν οἱ γυμνάζοντες. ὁ τῆς λαμπάδος δὲ ἀγὼν τρίτον Ἀθήνησιν ἤγετο, Προμήθεια, Ἡφαίστεια, Παναθήναια. S. cf. 131. Annotavit Sp., lampadum decoram gestationem praescriptam fuisse ab institutis eam in rem, quique festis illis praeerant, gymnasiarchis. vide Xenoph. de

ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί.
ΔΙ. μὰ Δί' οὐ δῆθ', ὥστ' ἐπαφανάνθην
Παναθηναίοισι γελῶν, ὅτε δὴ
βραδὺς ἄνθρωπός τις ἕδει κύψας,
λευκὸς, πίων, ὑπολειπόμενος,
καὶ δεινὰ ποιῶν· κἄθ' οἱ Κεραμῆς
ἐν ταῖσι πύλαις παίουσ' αὐτοῦ
γαστέρα, πλευρὰς, λαγόνας, πυγήν·
ὁ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατείαις,
ὑποπερδόμενος a.
φυσῶν τὴν λαμπάδ', ἔφευγεν. a. par.
ΧΟ. μέγα τὸ πρᾶγμα, πολὺ τὸ νεῖκος, ἀδρὸς ὁ πόλεμος ἔρχεται. t. t. c. στ.
χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν, ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βιαίως, t. t.
ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται, κἀπειρείδεσθαι τοφῶς. t. t. c.
ἀλλὰ μὴ 'ν ταὐτῷ κάθησθον· t. d.
ἐσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χἄτεραι σοφισμάτων. t. t. c.

redit. Athen. c. 4. §. 52., ibique Zeun., Isaei orat. 5., Or. gr. ed. Reisk. 7. p. 154., Welckeri *Trilogie des Aeschylus* p. 121. etc.

1028. ἀπεφ. ἐξηράνθην. S. ἐπαφαναλνεσθαι, compositum ex ἐπὶ, ἀπὸ et αὐαίνω, proprie quidem significat ἐξηραίνεσθαι, *exsiccari, arefieri;* sed metonymice *enecari, exanimari*, qui mortui sicci sunt et aridi, succoque vitali carent. — K. ἀπεφ. etiam edd. ante Br.

1032. δεινὰ ποιῶν, *graviter ferens, iratus*, usitatius fuisset δεινὰ ποιούμενος: sed vide Bredowii *Anmerkungen zu Heilmanns Thucydides* 5, 42. et, quem ibi laudat, Andoc. orat. p. 9. vers. 12. ed. Steph., quo loco frustra Valck. posuit medium. — S. οἱ Κερ. οἱ τὸν Κεραμεικὸν οἰκοῦντες (δῆμος δὲ Ἀθηναίων)· ἐκεῖ γὰρ ὁ ἀγὼν ἦγετο. καὶ ἐν Πλούτῳ πρώτῳ· τῶν λαμπαδηφόρων τε πλείστων αἰτίαν τοῖς ὑστάτοις πλατείαις. τοῦτο δέ φησιν Εὐφρόνιος ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀγῶνος τῆς λαμπάδος, καὶ τοὺς ὑστάτους τρέχοντας [ἀπὸ τῶν ἀγοραίων] τύπτεσθαι πλατείαις ὑπὸ τῶν νεανίσκων χερσί· καὶ λέγονται αἱ τοιαῦται Κεραμεικαὶ πληγαί. — πύλαις δὲ, ταῖς εἰσόδοις τοῦ ἀγῶνος.

1035. ταῖσι πλατ. χερσὶ δηλονότι. — S. vid. Bos. Ellips. p. 529. ed. Schaefer.

1038. Hortatur Chorus par Tragicorum, ut bene certent coram peritis jam istarum rerum Atheniensibus.

1039. τείνειν βιαίως de contentione valida et impetu vehemente accipiendum, sed ἐπαναστρέφειν est convertere se atque repellere aggredientem, et ἐπειρείδεσθαι τοφῶς scite obniti. — B. verba omnia palaestrica.

1041. μὴ 'ν τ. καθ. μὴ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, καὶ λόγῳ, καὶ τρόπῳ, τὰς ἀντιλογίας ποιεῖσθε. S. *ne moramini in eodem gyro.*

1042. ἐσβολαί. ἀφορμαί, ἀρχαί, φιλονεικίαι, εἴσοδοι. S.

ὅ τι χρὴ οὖν ἔχετον ἐρίζειν, λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρεσθον, t. t.
τά τε παλαιὰ καὶ τὰ καινά, t. d.
κἀκοκινδυνεύετον λεπτόν τι καὶ σοφὸν λέγειν. t. t. c.
εἰ δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον, μή τις ἀμαθία προσῇ ἀντ. τοῖς θεωμένοισιν, ὡς τὰ λεπτὰ μὴ γνῶναι λεγόντοιν, μηδὲν ὀρρωδεῖτε τοῦθ', ὡς οὐκ ἔθ' οὕτω ταῦτ' ἔχει. ἐστρατευμένοι γάρ εἰσι,
βιβλίον τ' ἔχων ἕκαστος μανθάνει τὰ δεξιά·
αἱ φύσεις τ' ἄλλως κράτισται, νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται.
μηδὲν οὖν δείσητον, ἀλλὰ
κἀντ' ἐπέξιτον, θεατῶν γ' οὔνεχ', ὡς ὄντων σοφῶν. i. tr.
ΕΤ. καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σοι τρέψομαι,

1043. ita Br. scribi jussit, usurpata forma medii pro activi ἀναδίρετον, quam metro contrariam ostendunt MSS., edd. autem ἀναδαίρετον, ε et αι confusis, ut solet fieri. Gl. E. Cant. 1. ἀναδέρετον. ἀναπαλάτευε, καὶ εἰς τὸ μέσον προφέρετε. vid. Schneideri lex. gr. v. ἀναδίρω.

1048. οὐκ ἔθ' οὕτω. ὡς τῶν Ἀθηναίων πρότερον οὐχ ὁμοίως γεγυμνασμένων ἐν τοῖς ποιητικοῖς σοφισμοῖς. S. Sicut ipsos Tragicos cum athletis comparavit, ita nunc simili metaphora ἐστρατευμένους dicit litteraria laude claros; idque eo aptius, quod revera Athenienses per tot annorum spatium militaverant in bello Pelop., nuperque praeclaram victoriam reportaverant apud Arginussas; quemadmodum et Germani aliique populi veteranos appellare solent cujusvis rei peritos exercitatosque. Bene itaque elegantissimus Welckerus: *Denn sie sind wohl eingediens nun.* Parum est, quod placet Lessingio Obss. crit. p. 63. seqq., intelligi servos jure civitatis donatos post proelium illud ad Arginussas, in quo fortiter pugnaverant, ut supra monuimus ad 33.

1051. αἱ φ. τ' ἄλλως κρ. captat benevolentiam spectatorum, ut 635., 656. habebantur autem Athenienses pro sapientissimis Graecorum. Herodot. 1, 60. ἐν Ἀθηναίοισι τοῖσι πρώτοισι λογιμωτάτοισι εἶναι. Demosth. epist. 3. (t. 2. p. 1477. ed. Reisk.): τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων συνίσασι καὶ παιδείᾳ πάντων προήκειν δοκοῦντα. Ex Bo. νῦν δὲ, progressu temporis. S.: παρηκ. παρωξυμμένοι εἰσὶν οἱ θεαταὶ δηλονότι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ξιφῶν. etc.

1054. De prologis Euripideis cautius modestiusque, quam plerique solent, judicavit sagacissimus Lessingius Dramaturgiae Hamburg. volumine 1. circa finem. In eo si peccavit Euripides, neque magnum peccatum est, siquidem omitti fere possunt ejus prologi sine detrimento fabularum, ut in Medea, Iphigenia Aulidensi, Rheso; neque id soli placuit Tragico, sed Diphili quoque ex Athenaeo novimus comoediarum prologos, et Plauti Captivorum et Poenuli simillimos Euripideis. Quod vero quidam praedicant, Euripidis prologos frigidam continere narrationem rerum gestarum, nae vellem,

1055 ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγῳδίας μέρος
πρώτιστον αὐτοῦ βασανιῶ τοῦ δεξιοῦ.
ἀσαφὴς γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.
ΔΙ. καὶ ποῖον αὐτοῦ βασανιεῖς;
ΕΤ. πολλοὺς πάνυ.
πρῶτον δ' ἐμοὶ τὸν ἐξ Ὀρεστείας λέγε.
1060 ΔΙ. ἄγε δὴ σιώπα πᾶς ἀνήρ. λέγ', Αἰσχύλε.
ΑΙ. Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη,
σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ·
ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.
ΔΙ. τούτων ἔχεις ψέγειν τι;
ΕΤ. πλεῖν ἢ δώδεκα.
1065 ΔΙ. ἀλλ' οὐδὲ πάντα ταῦτά γ' ἔστ' ἀλλ' ἢ τρία.
ΕΤ. ἔχει δ' ἕκαστον εἴκοσίν γ' ἁμαρτίας.
ΔΙ. Αἰσχύλε, παραινῶ σοι σιωπᾶν· εἰ δὲ μή,
πρὸς τρισὶν ἰαμβείοισι προσοφείλων φανεῖ.
ΑΙ. ἐγὼ σιωπῶ τῷδ';
ΔΙ. ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.

reprehensores isti imitari vel possent vel certe studerent magni poëtae in plerisque illorum prologorum sine affectatione elegantiam.

1056. τοῦ δεξιοῦ. ἀντὶ τοῦ ἐπιδεξίου. ἐν εἰρωνείᾳ δὲ τοῦτό φησι. S.

1059. ἐξ Ὀρεστ. τετραλογίαν φέρουσι τὴν Ὀρεστείαν αἱ διδασκαλίαι, Ἀγαμέμνονα, Χοηφόρους, Εὐμενίδας, Πρωτέα Σατυρικόν. Ἀρίσταρχος (δὲ) καὶ Ἀπολλώνιος τριλογίαν λέγουσι, χωρὶς τῶν Σατυρικῶν. S. quia scilicet tres tantum tragoediae istae ad Orestem pertinebant. vide Welckeri librum saepe laudatum *die Aeschylische Trilogie Prometheus* etc.

1061. initium *Χοηφόρων*, h. l. et in scholiis Pindari servatum: nam in Aeschyleis libris desideratur. S.: τὸ πατρῷα ἀσύνηκα τὴν ἀμφιβολίαν. ἤτοι γὰρ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς Ὀρέστης φησὶν, ἢ τὰ καθ' ᾅδου λέγει πατρῷα κράτη τοῦ Ἑρμοῦ, καθ' ὃ καὶ χθόνιος ὁ Ἑρμῆς, ὁ ἐκ πατρὸς ἔχων τὰς ἐν τῷ κόσμῳ βασιλείας ἐπιτηρεῖν. δέον δὲ εἰπεῖν πατρόθεν, πατρῷα εἶπε πρὸς τὸ κράτη. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας. (1081.) sane hic sensus est: neque enim cogitanda Orestis κράτη, sed πατρ. ἐποπτ. κράτη hoc significat: *qui id munus* (κράτος, τιμήν,) *a patre Jove accepisti*, ut *mortuos ad Orcum deducas*.

1062. σωτ. γενοῦ μοι. ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀγῶνος, ὃν ἀγωνίζομαι, θέλων τιμωρῆσαι πατρί. S.

1063. ita editi et hic et 1088., ut Tragicis in usu est loqui, si per metrum licet. frustra Br. ex aliquot MSS. ἐς γῆν. vide nos indice Eurip. v. ἐς.

1065. ἀλλ' ἢ τρία. ἔξωθεν προσληπτέον τὸ ἔπη, ἢ ἰάμβια (ἰαμβεῖα). S. male Br. ἄλλ' ἤ. ἀλλ' ἢ est *nisi*, *praeterquam*: vide Be. ad Equ. 790., Hermann. ad Viger. annot. 277.

1068. προσοφ. χρεωστῶν αὐτῷ καὶ ἑτέραν μέμψιν πρὸς τῇ προτέρᾳ, ἢ τιμωρηθῆναι. S. Sensus: praeter 3 illos iambicos versus etiam plurium reus eris, h. e. plures perstringentur tui iambici versus. B.

ΕΤ. εὐθὺς γὰρ ἡμάρτηκεν οὐράνιόν γ' ὅσον.
ΔΙ. ὁρᾷς, ὅτι ληρεῖς;
ΔΙ. ἀλλ' ὀλίγον γέ μοι μέλει.'
ΔΙ. πῶς φῄς μ' ἁμαρτεῖν;
ΕΤ. αὖθις ἐξ ἀρχῆς λέγε.
ΔΙ. Ἑρμῇ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη.
ΕΤ. οὔκουν Ὀρέστης τοῦτ' ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει
τῷ τοῦ πατρὸς τεθνεῶτος;
ΔΙ. οὐκ ἄλλως λέγω.
ΕΤ. πότερ' οὖν τὸν Ἑρμῆν, ὡς ὁ πατὴρ ἀπώλετο
αὐτοῦ βιαίως ἐκ γυναικείας χερὸς
δόλοις λαθραίοις, ταῦτ' ἐποπτεύειν ἔφη;
ΔΙ. οὐ δῆτ' ἐκεῖνον, ἀλλὰ τὸν Ἐριούνιον
Ἑρμῆν Χθόνιον προσεῖπε, καὐδήλου λέγων,
ὅτιὴ πατρῷων τοῦτο κέκτηται γέρας.
ΕΤ. ἔτι μεῖζον ἐξήμαρτες ἢ 'γὼ 'βουλόμην·
εἰ γὰρ πατρῷων τὸ χθόνιον ἔχει γέρας...
ΔΙ. οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος.
ΔΙ. Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν.
ΔΙ. λέγ' ἕτερον αὐτῷ· σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος.

1070. εὖ γ' ὅσον. *immane quantum.* Hesych. οὐράνιον ἄχος· δηλοῖ καὶ τὸ μέγα, καὶ τὸ ὑψηλόν. *Sp.* cf. 754.

1071. Aeschylus, tacere jussus, audita tam gravi accusatione, Baccho dicit: „*viden' te nugari*, cum mihi silentium imponis? nam talibus obmutescere, ignavi esset." Ad quae Bacchus: ἀλλ' ὀλίγον γέ μοι μέλει, quae formula est aegre concedentium. Germani: *Nun meintwegen*, *Was kümmert's mich?* Similiter 1085. deus retunditur a magnanimo poëta. cf. 1132.

1079. οὐ δῆτ' ἐκεῖνον, τὸν δήλιον δηλονότι etc. S. recte haec Aeschylo tribuuntur in vett. edd., non Baccho, ut alibi. cf. 1082. B.: Ἐριούνιος est *emolumenta afferens*, ὠφέλιμος. vide Apoll. Soph. L. Hom. h. v. Zonar. 2, 859. interpp. Hom. Il. υ', 73., ω', 360. χθόνιον γέρας non est terrestre munus, nec χθόνιος *terrestris*, ut redditur, sed quod ad Inferos pertinet: unde lepide Bacchus eum dicit a patre accepisse munus vespillonis (τυμβωρύχου)." cf. S., et de Ἑρμῇ ἐριουνίῳ Creuzer. Melet. 1. p. 34., Symbol. 2. p. 379. sequ.

1085. Διόν., πιν. οἶνον. οἷον, κραιπαλᾷς ἱκανῶς καὶ ληρεῖς, σκληρὸν οἶνον πιών, ἀλλ' οὐχ ἡδύν, οὐδὲ ἀπαλόν. οἷον, μεθύεις. — ἀνθοσμίας δὲ ὁ εὐώδης, ἐγκειμένου τοῦ ἄνθους καὶ τῆς ὀσμῆς. καὶ γέγονε παραγωγον ἀνθόσμιος καὶ ἀνθοσμίας. — S.

1086. τὸ βλάβος. ᾧ βλάψεις αὐτὸν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, ἢ τὸ ἁμάρτημα. S. τὸ βλάβος Attice pro βλάβη. Antiphon. or. 14. p. 133. (oratt. gr. ed. Reisk. t. 7. p. 754.) ἐν δὲ τοῖς ἀνηκέστοις πλέον βλάβος τὸ μετανοεῖν. *Sp.* add. Thom. Mag. p. 144. et Moer. p. 103. atque utriusque interpp. B. cf. 1106.

ΔΙ. σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ·
ἥκω γὰρ εἰς γῆν τὴνδε καὶ κατέρχομαι.
ΕΤ. δὶς ταὐτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.
ΔΙ. πῶς δίς;
ΕΤ. σκόπει τὸ ῥῆμ'· ἐγὼ δέ σοι φράσω.
ἥκω γὰρ εἰς γῆν φησὶ καὶ κατέρχομαι·
ἥκω δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι.
ΔΙ. νὴ τὸν Δί', ὥσπερ γ' εἴ τις εἴποι γείτονι,
χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον.
ΔΙ. οὐ δῆτα· τοῦτό γ', ὦ κατεστωμυλμένε
ἄνθρωπε, ταῦτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.
ΔΙ. πῶς δή; δίδαξον γάρ με, καθ' ὅ τι δὴ λέγεις.
ΔΙ. ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ', ὅτῳ μετῇ πάτρας·
χωρὶς γὰρ ἄλλης ξυμφορᾶς ἐλήλυθε·
φεύγων δ' ἀνὴρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται.
ΔΙ. εὖ, νὴ τὸν Ἀπόλλω! τί σὺ λέγεις, Εὐριπίδη;
ΕΤ. οὐ φημὶ τὸν Ὀρέστην κατελθεῖν οἴκαδε·
λώθρα γὰρ ἦλθεν, οὐ πιθὼν τοὺς κυρίους.
ΔΙ. εὖ, νὴ τὸν Ἑρμῆν· ὅ τι λέγεις δ' οὐ μανθάνω.
ΕΤ. πέραινε τοίνυν ἕτερον
ΔΙ. ἴθι πέραινε σύ,
Αἰσχύλ', ἀνύσας· σὺ δ' ἐς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.
ΔΙ. τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τάδε γε κηρύσσω πατρὶ
κλύειν, ἀκοῦσαι.
ΕΤ. τοῦθ' ἕτερον αὖθις λέγει.
κλύειν, ἀκοῦσαι, ταὐτὸν ὂν σαφέστατα.
ΔΙ. τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μόχθηρε σύ,

1092. hoc non omnino verum est, sed κατέρχεσθαι proprie dicuntur exules, sive illi, qui postliminio redeunt. cf. 1100. et, quos ibi laudant, Aeschylum Eum. 465., Sophoclem Antig. 186., Porsonum ad Eurip. Med. 1011., Demosth., monente Berglero, e. Aristocr. Orat. gr. ed. Reisk. t. 1. p. 636. ὅθεν γὰρ μηδὲ ἐξέπεσέ τις τὴν ἀρχήν, οὐκ ἔνι δήπου κατελθεῖν εἰς ταύτην.

1096. sic meliores libri, Br. etc. alii ταύτη 'στ', ἀλλ' ἑτέρως ἔχον, ταῦτα 'στ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχει etc. ἄριστα ἔχον, *optime se habens.*

1100. S.: — ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν φυγάδων χρῶνται τῷ κατέρχεται (κατέρχεσθαι).

1105. εὐ· π. τοὺς κυρ. — τοῦτο δὲ, ὅτι οἱ τὰς διώξεις ποιοῦντες οἱ αὐτοὶ τοὺς ὑπομείναντας ἐπανάγουσι. S.

1106. σὺ — ἀπόβλεπε. ἀντὶ τοῦ παραστήρει τὸ κακῶς λεγόμενον. Idem. cf. 1086.

οἷς οὐδὲ τρὶς λέγοντες ἐξικνούμεθα.
ΑΙ. σὺ δὲ πῶς ἐποίεις τοὺς προλόγους;
ΕΥ. ἐγὼ φράσω.
κἄν που δὶς εἶπω ταὐτὸν, ἢ στοιβὴν ἴδῃς
ἐνοῦσαν, ἔξω τοῦ λόγου, κατάπτυσον.
ΑΙ. ἴδοι δὴ, λέγ' · οὐ γάρ μοὐστὶν ἀλλ' ἀκουστέα
τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν.
ΕΥ. ἦν Οἰδίπους τοπρῶτον εὐδαίμων ἀνήρ...
ΑΙ. μὰ τὸν Δί', οὐ δῆτ' · ἀλλὰ κακοδαίμων φύσει,
ὅντινά γε, πρὶν φῦναι μὲν, ὥ πόλλων ἔφη
ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι.
πῶς οὗτος ἦν τοπρῶτον εὐδαίμων ἀνήρ;
ΕΥ. εἶτ' ἐγένετ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν.
ΑΙ. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', οὐμενοῦν ἐπαύσατο.
πῶς γὰρ, ὅτε δὴ πρῶτον μὲν αὐτὸν γενόμενον,
χειμῶνος ὄντος, ἐξέθεσαν ἐν ὀστράκῳ,
ἵνα μὴ 'κτραφεὶς γένοιτο τοῦ πατρὸς φονεύς·
εἶθ' ὡς Πόλυβον ἤρρησεν οἰδῶν τὼ πόδε·
ἔπειτα γραῦν ἔγημεν αὐτὸς ὢν νέος,
καὶ πρός γε τούτοις τὴν ἑαυτοῦ μητέρα·

1111. ἐξικν. ἀκουόμεθα, εἰσακουσθῆναι δυνάμεθα. S. de antiquo more mortuos ter inclamandi laudant Homerum Odyss. 9, 65., Virg. Aen. 6, 506. etc.

1113. στοιβήν. ἀπὸ τῆς στοιβῆς τῶν φορτίων. S. στοιβὴ proprie est cuscuta epithymum sive Europaea Linn., „eine Schmarotzerpflanze, zum Stopfen der Kissen u. d. gl. gebraucht," ut ait Billerbeck. Florae class. p. 239. cf. Suecowii Flor. Manhem. 1. p. 61., Schneideri lex. gr. v. στοιβή. K.: Sic Comicus noster eleganter appellat voces istas, quae fulciendi tantum metri gratia in versum a poëtis inculcantur, sensum autem nihil juvant etc.

1115. μοὐστὶν pro μοί ἐστὶν. recte Bentl.: *etenim me audire oportet tuorum* etc., nisi quod malim *quoniam me audire* etc., *weil ich doch einmal von der Richtigkeit deiner Prologe hören muss.* dictum εἰρωνικῶς.

1117. ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου. ἔστι δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος. S.

1123. οὐμενοῦν ἐπ. non desiit esse infortunatus. B.

1125. χειμ. ὄντος. τοῦτο ἔχει διασυρὴν παρ' αὐτῷ, τὸ χειμῶνος ὄντος. (affictum id esse dicit a Comico; nec sane legitur in Phoenissis.) τὸ δὲ ἐν ὀστράκῳ, ἐκεῖ ἐν χύτραις ἐξετέθησαν τὰ παιδία· διὸ καὶ χυτρίζειν ἔλεγον. (Thesm. 512., laudante Sp.: τὸ δ' ἐσέφερον γραῦς ἐν χύτρᾳ τὸ παιδίον etc. ollas omniaque vasa fictilia ὄστρακα vocari monet K.) ἤρρησε δὲ ἀπὸ τοῦ ἐῤῥεῖν, τοῦ σημαίνοντος τὸ μετὰ φθορᾶς ἐλθεῖν. S. Voss.: *wie zu Polybos dann der Fussgeschwollne hingerieth.*

εἶτ' ἐξεσύφλωσεν αὐτόν.

ΔΙ. εὐδαίμων ἆρ' ἦν,
εἰ κἀστρατήγησέν γε μετ' Ἐρασινίδου.

ΕΤ. λῆρεῖς· ἐγὼ δὲ τοὺς προλόγους καλῶς ποιῶ.

ΔΙ. καὶ μήν, μὰ τὸν Δί' οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω
τὸ ῥῆμ' ἕκαστον, ἀλλὰ σὺν τοῖσιν θεοῖς
ἀπὸ ληκυθίου σοι τοὺς προλόγους διαφθερῶ.

ΕΤ. ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς;

ΔΙ. ἑνὸς μόνου.
ποιεῖς γὰρ οὕτως, ὥστ' ἐναρμόττειν ἅπαν,
* καὶ κωδάριον, καὶ ληκύθιον, καὶ θυλάκιον,

1130. ἦν dictum pro ἦν ἄν, *eras* pro *fuisset*. cf. 453., 819.

1131. Ἔρασ. εἷς τῶν περὶ Ἀργίνουσαν στρατηγησάντων δυσνυχής. ἀπέθανε δὲ δημοσίᾳ, οὐνός τε καὶ οἱ ὑπομείναντες, Θρασύλλος, Περικλῆς, Ἀριστοκράτης, Διομέδων, ὥς φησι Φιλόχορος. Δημήτριος δέ φησι, περιττότερόν τι γενέσθαι τῷ Ἐρασινίδῃ, τὸ καὶ κλοπῆς κατηγορηθῆναι τῶν περὶ Ἑλλήσποντον χρημάτων. S. cf. 33., Xenoph. Hist. gr. 1, 5, 16. et ibidem cap. 7. — „Dicit autem ironice: nam minime fuisset beatus, si unus illorum fuisset." *Be.*

1133. κνίσω. cf. 1163. *Be. non in singulis versibus unumquodque dictum vellicabo.* B.

1135. ἀπὸ ληκ. *per ampullam*, i. e. ita, ut versibus tuis abruptis inferciam aliquid de ampulla, vel simili re nullius pretii, velut hoc ληκύθιον ἀπώλεσεν, quod nominativo junctum personae seu rei sensum ineptum habet. miserum profecto indignumque tanto ingenio artificium! nam sic non Euripidem modo, sed quemvis poëtam cavillari possis, verbi causa Sophoclem, si scribas Ajac. 4. *Αἴαντος, ἔνθα ληκύθιον ἀπώλεσεν*, El. 6. *αὕτη δ', Ὀρέστα, ληκύθιον ἀπώλεσεν*, Oed. Tyr. 4. *πόλις δ' ὁμοῦ μὲν ληκύθιον ἀπώλεσεν*, et apud ipsum Aeschylum Prom. 7. *τὸ σὸν γὰρ ἄνθος ληκύθιον ἀπώλεσεν*, Sept. ad Theb. 6. *Ἐτεοκλέης ἂν ληκύθιον ἀπώλεσεν*, Pers. 190. *τίθησι γή μὲν ληκύθιον ἀπώλεσεν* etc. quemadmodum nos quondam adolescentulos ebrios Weissii carmen illud, cujus initium est *Als ich auf meiner Bleiche*, ita decantare audivimus, ut cuique longiori versui subjicerent, quod Weissius semel et apto loco dixit, *das linke Bein entzwei:* velut poëta scripsit *Da kam aus dem Gestraüche Ein Mädchen ashemlos*, isti canebant *Da kam aus dem Gestraüche Das linke Bein entzwei;* quod illis mire quam facetum esse videbatur, nobis insulsissimum. Recte igitur Euripides *τοὐπὶ τί ἦν τὸ ληκύθιον; quid hoc rei est? quid sibi vult ampulla ista tua?* mirorque sane, viros quosdam doctissimos ejusmodi nugis pondus addere interpretando.

1136. ἀφ' ἑνὸς μόνου ληκυθίου, i. e. una ampulla, se omnes Euripidis prologos perditurum esse dicit.

1138. non mihi magis quam Porsono annot. ad Eurip Med. 150. depravationis expers videtur esse hic versiculus, cum vox θυλάκιον producat primam, neque solvi soleat iambus extremo loco senarii. recte, ni fallor, Anglus eruditissimus *θύλακον:* idque reperisse dicas in codd. suis Scholiasten, cujus haec extat annotatio:

ἐν τοῖς ἰαμβείοισι. δείξω δ' αὐτίκα.

ΕΤ. ἰδού. σὺ δείξεις;

ΔΙ. φημί.

ΔΙ. καὶ δὴ χρὴ λέγειν.

ΕΤ. Ἀΐγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
ξὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ
Ἄργος κατασχών...

ΔΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΕΤ. τουτὶ τί ἦν τὸ ληκύθιον; οὐ κλαύσεται;

ΔΙ. λέγ' ἕτερον αὐτῷ πρόλογον, ἵνα καὶ γνῷ πάλιν.

ΕΤ. Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κάτα
πηδᾷ χορεύων...

ΔΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙ. οἴμοι, πεπλήγμεθ' αὖθις ὑπὸ τῆς ληκύθου!

ΕΤ. ἀλλ' οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα· πρὸς γὰρ τουτονὶ
τὸν πρόλογον οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
ἢ γὰρ πεφυκὼς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον,
ἢ δυσγενὴς ὤν...

ΔΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

πεισεῖς γὰρ οὕτως. οὕτω γὰρ τοὺς λόγους ποιεῖς, ὡς πάντα προσδέχεσθαι· ὅτι μιχροχρεὶς τὸ κωδέριον. οὐχ οὕτω δὲ θύλακον· ἀλλ' ἐάν τις ποιήσῃ θύλάκιον, ἐγχωρεῖ.

1140. ἰδού. vox consentientis, id ut fiat, jamque alium prologum recitaturi. cf. 448., 605.

1141. Ex Archelao Euripidis principium, ut quidam dixerunt, teste Schol. *Be.* vide fragm. Eurip. Archelai 1. B.

1146. Τυφώνιος ἡ ἀρχή. — S.

1147. καθαπτὸς, *aptus, indutus*, quod ad θύρσοισι pertinet figura πρὸς τὸ σημαινόμενον. πεύκαις Br. e membr. cf. Valck. ad Phoen. 62.

1148. προσήρτησε τὸ λην. ἀπώλεσεν. τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου (ap. ipsum Eurip.) παρθένοις σὺν Δελφίσιν. S.

1150. ἀλλ' οὐ. ἔ. πρ. *at hoc nihil erit negotii.*

1154. ἢ δ. ὤν. τὸ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου πλουσίαν ἀροῖ πλάκα. ἐκ Σθενεβοίας δὲ ἡ ἀρχή. διαβάλλει δὲ τὴν ἡμοιδίαν (?) τῶν εἰσβολῶν τῶν δραμάτων. (vereor ut hoc ipse satis intellexerit S.) ὑφέσθαι δὲ ὑποχωρῆσαι, εἶξαι, ὑποχαλάσαι, ἐνδοῦναι. (metaphora ab iis, qui hieme instante contrahunt vela. Soph. El. 311. νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ, ubi vid. Schol. *E K.* 939.) S. Nicostratus Comicus ap. Stob. Serm. 103., monente Berglero: οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ· Νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, συντόμως γ', ὦ φίλτατε Εὐριπίδη, τὸν βίον ἔθηκας ἐς στίχον. et Diphilus ibidem Serm. 106. ὅταν ἀτυχεῖν σοι συμπέσῃ τι, δέσποτα, Εὐριπίδου μνήσθητι, καὶ φράσον

ΔΙ. Εὐριπίδη...
ΕΥ. τί ἐστιν;
ΔΙ. ὑφέσθαι μοι δοκεῖ·
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολύ.
ΕΥ. οὐδ' ἄν, μὰ τὴν Δήμητρα, φροντίσαιμί γε·
νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό γ' ἐκκεκόψεται.
ΔΙ. ἴδι δὴ λέγ' ἕτερον, κἀπέχου τῆς ληκύθου.
ΕΥ. Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπών,
Ἀγήνορος παῖς...
ΔΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙ. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἀποκρίνω τὴν λήκυθον,
ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους ἡμῶν.
ΕΥ. τὸ τί;
ἐγὼ κρίνωμαι ταῦθ';
ΔΙ. ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.
ΕΥ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ πολλοὺς προλόγους ἔχω λέγειν,
ἵν' οὗτος οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
Πέλοψ ὁ Ταντάλειος εἰς Πίσαν μολὼν
θοαῖσιν ἵπποις...
ΔΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙ. ὁρᾷς, προσῆψεν αὖθις αὖ τὴν λήκυθον.
ἀλλ', ὦ 'γάθ', ἔτι καὶ νῦν ἀπόδος πάσῃ τέχνῃ·
λήψει γὰρ ὀβολοῦ πάνυ καλήν τε κἀγαθήν.
ΕΥ. μὰ τὸν Δί', οὔπω γ'· ἔτι γὰρ εἰσί μοι συχνοί.

ἕξει· οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ. ἀ. εὐδ.

1155. ita primus K. libri perperam δοκεῖς.

1156. πνευσεῖται. vide Fischeri Anim. ad Weller. gr. gr. 2. p. 360. 428. et Matth. gr. gr. p. 214. sequ. B.

1157. νὴ τὴν Δήμ. cf. 42. loqui videtur, ut μεμνημένος: vide 867. sequ. etc.

1158. τοῦτο, τὸ ληκύθιον.

1160. initium Phryxi posterioris, ut monuit S.

1163. τὸ τί; cf. 7.

1165. ἕξω. malim ἔχω. ἕξω scripsisse videntur, ut ἕξει. cf. 1172.

1168. Θ. ἵππ. τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου Οἰνομάου γαμεῖ κόρην. Ἰφιγενείας δὲ τῆς ἐν Ταύροις ἡ ἀρχὴ αὕτη. S. argumenta harum fabularum Euripidis vide ap. ipsum et mythologos.

1170. ἀπόδος, *solve*, numera pretium Aeschylo pro ampulla. cf. 263. minus recte Br. e membr. ἀπόδου, *vende*, quasi vendere ampullam jubeatur Aeschylus, cujus nihil interest id facere.

1171. λήψει, *emes*, quo sensu dici solet λαμβάνειν et καταλαμβάνειν. vid., quem laudat, Graev. ad Lucian. t. 1. p. 959. ed. Amstelod. — καλ. τε κάγ. formula et vulgo usitata, et inprimis Socratica; Socraticus autem Euripides, quem eo nomine hic rideri putat Welckerus.

Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς...

ΔΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΕΤ. ἔασον εἰπεῖν πρῶθ' ὅλον με τὸν στίχον.

Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,

θύων ἀπαρχάς...

ΔΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙ. μεταξὺ θύων; καὶ τίς αὖθ' ὑφείλετο;

ΕΤ. ἔασον, ὦ 'τᾶν· πρὸς τοδὶ γὰρ εἰπάτω.

Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο...

ΔΙ. ἀπολεῖς· ἐρεῖ γὰρ „ληκύθιον ἀπώλεσεν."

τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτ' ἐπὶ τοῖς προλόγοισί σου,

ὥσπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖς, ἔφυ.

ἀλλ' ἐς τὰ μέλη, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτοῦ τράπου.

ΕΤ. καὶ μὴν ἔχω γ', ὡς αὐτὸν ἀποδείξω κακὸν

μελοποιὸν ὄντα, καὶ ποιοῦντα ταῦτ' ἀεί.

ΧΟ. τί ποτε πρᾶγμα γενήσεται; δ.

φροντίζειν γὰρ ἔγωγ' ἔχω, τίν' ἀ[illegible] pri.

ἀνδρὶ τῷ πολὺ πλεῖστα δὴ gl.

καὶ κάλλιστα μέλη ποιήσαντι τῶν ἔτι νῦν ὄντων. as., 2 gl.

θαυμάζω γὰρ ἔγωγ', ὅπη μέμψεταί ποτε τοῦτον pri.

1173. *Οἰν. ποτ' ἐκ γῆς.* ἔστι μὲν ἐκ Μελανάγρου μετὰ ἱκανὰ τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος *Καλυδώνιον μὲν ἦδε γαῖα Πελοπίας χθονός.* τὸ δὲ λεῖπον τοῦ στίχου οὐκ ἔθυσεν (ἐν μέσῃ) *Ἀρτέμιδι.*

1177. *ὑφ.*, abstulit, suffuratus est.

1179. *Μελανίππης τῆς σοφῆς ἡ ἀρχή.* S.

1180. ita Paris. male alii libri *ἀπολεῖ σ'*. Eurip. Cycl. 535. *ἀπολεῖς· δός οὕτω*, *enicas: da sic.* Soph. El. 788. *ἀπολεῖς* etc., ubi Schol.: *ἀποκναίεις με*, *φησὶν*, *ἐν τοῖς ἀθεραπεύτοις παρηγοροῦσα.* eodem sensu dicitur *ὀλεῖς* Eurip. Orest. 155. cf. Musgrav. ad Hippolyt. 328.

1182. loci hujus meminit Pollux 2, 65. de significatione autem vocabuli *σῦκον*, qua ulcus palpebrarum notat, ut h. l., vide Foësium Oecon. Hippocr. v. *σῦκον*. (p. 593.) K. Hesych. *σῦκα· τὸ ἐπὶ τοῖς βλεφάροις νόσημα, ὅ τινες σύκωσιν. Sp.*

1186. timet Euripidi Chorus propter excellentiam carminum Aeschyleorum.

1187. ita Baroco., Cantabr. 1., Paris. Dind., ut scribi jussit Gaisford. ad Hephaest. p. 303. vulgo *μέμψιν γ' ἐπ.*, corrupto versu.

1189. temere Bentl. et Gaisford. l. l. *τῶν ἔτι νυνὶ*, deleta voce *ὄντων*, quam Gaisford. nescio qua ratione vocat glossematicam. spondeus extremo glyconeo usurpatus pro iambo nihil habet insoliti. vidd. Metrici.

τὸν βαχχεῖον ἄνακτα, καὶ δέδοικ' ὑπὲρ αὐτοῦ. as., 2 pher.

ΕΥ. πάνυ γε μέλη θαυμαστά. δείξει δὴ τάχα· i. tr.
εἰς ἓν γὰρ αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη ξυντεμῶ.

ΔΙ. καὶ μὴν λογιοῦμαι ταῦτα, τῶν ψήφων λαβών.
(διαύλιον προσαυλεῖ τις.)

1195 ΕΥ. Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ', ἀνδροδάϊκτον
ἀκούων, a. tr. h. ἀλλοιόστροφα.
λήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; amphibr. t.
Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν. hexam. her.
λήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν. amphibr. t.

ΔΙ. δύο σοι κόπω, Αἰσχύλε, τούτω. a. par.

1200 ΕΥ. κύδιστ' Ἀχαιῶν, i. h.
Ἀτρέως πολυκοίρανε, μάνθανε, παῖ. a. d.
λήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν. amphibr. t.

ΔΙ. τρίτος, Αἰσχύλε, σοὶ κόπος οὗτος. a. par.

1191. τὸν β. ἄνακτα. τὸν Αἰσχύλον, οἷον τὸν ἄριστον μελοποιὸν, τὸν ὥσπερ ἐκβακχεύοντα ἐν τῇ ποιήσει. ὁ γὰρ Εὐριπ. ἔρχεται ἐπὶ τὰ μέλη αὐτοῦ. S. Aeschylum quasi *regem* in arte tragica, seu Tragicorum, ut vidimus, throno insidentem, his verbis exornat Chorus h. l. et *Bacchium* inde vocat; quomodo *Διονυσιακοὶ* dicti olim histriones ap. Graecos, quod in Bacchi honorem tragoediae sint repertae et institutae etc. *Sp.*

1193. εἰς ἓν ξυντεμῶ, in unum contraham, centonem ex iis faciam.

1194. λογ. ἀπαριθμήσω, ψηφίσω. ἐπεὶ προεῖπεν Εὐριπ. εἰς ἓν συγκεφαλαιώσομαι αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη. — S. Lepide Bacchus dicit: fragmenta carminum melicorum Aeschyli computabo, sumtis calculis. Tibicen diaulion accinit, ut praeeat voce sequens melos. B.

1195. sequ. τοῦτο ἀπὸ τῶν πρεσβεων πρὸς Ἀχιλλέα Αἰσχύλος πεποίηκεν. ἔστι δὲ ἐκ Μυρμιδόνων. (vide Welckeri *Trilogie des Aeschylus* p. 417.) προφέρει καὶ Εὐριπ. εἰς γέλωτα ἄλλα ἐξ ἄλλων δράματα (Be. δραμάτων) συναγαγών· διὸ καὶ ἀαφῆ, μίαν ἁρμονίαν οὐκ ἔχοντα. οὐκ ἄρα τὰ μὴ ξυνεπὶ ζητητέον. ἀνδροδάϊκτον δὲ τὴν ἀνδρῶν φόνον ποιοῦσαν. τὰ δὲ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται ἀλλοιόστροφα, ὡς Ἡφαιστίων (κεφ. δ', p. 127. ed. Gaisford.) φησὶν etc. S. verbis λήκοπον — ἀρωγάν et mox ridiculo isto φλαττοθραττοφλαττόθρατ Euripides ulciscitur Aeschyleum illud ληκύθιον ἀκούων, et vicem reddit.

1197. ἐκ τῶν Αἰσχύλου Ψυχαγωγῶν. προφέρεται δὲ οὐκ ἐφεξῆς τὰ αὐτὰ μέλη αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν ἄλλο ἄλλοθεν· καὶ ἐκλέγει τὸ λήκοπον, κυρίως ἐκείνων τῶν στίχων ὄν τοῦ Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ. S.

1200. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλώνιος· ἐπισκέψασθε, πόθεν εἰσί. Τιμαχίδας δὲ ἐκ Τηλέφου Αἰσχύλου. Ἀσκληπιάδης δὲ ἐξ Ἰφιγενείας. S.

ΕΤ. εὐφαρεῖτε, μελισσονόμοι, da. tr. h.
1205 δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἴγειν. a. par.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν. amphibr. t.
κύριός εἰμι θροεῖν ὅδιον κράτος αἴσιον
ἀνδρῶν. hexam. her.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν. amphibr. t.
ΔΙ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον! i. tr.
1210 ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι·
ὑπὸ τῶν κόπων γὰρ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ.
ΕΤ. μὴ, πρὶν γ' ἀκούσῃς χἀτέραν στάσιν μελῶν
ἐκ τῶν κιθαρῳδικῶν νόμων εἰργασμένην.
ΔΙ. ἴθι δὴ πέραινε, καὶ κόπον μὴ προστίθει.
1215 *ΕΤ.* ὅπως Ἀχαιῶν ὄλθρονον κράτος, Ἑλλάδος
ἦβας, as., i. h. et a. par. ἀλλοιόστ.

1204. μελισσ. οἱ διανέμοντες τὰ τῆς πόλεως, ἢ οἰκοῦντες ἐν τῇ πόλει. S. hoc scholio freti Lobeck. in dissert. 1. de mysteriorum Eleusin. gradibus, Seidlerus, Dind. apud ipsum Aristophanem scripsere κολισσονόμοι, quod sane legisse videtur Schol. in suis exemplaribus. sed quaeras, quid rei sit κολισσονόμοις cum templo Dianae. recte meo judicio Br.: "μελισσονόμοι sunt Melissarum, seu sacerdotum Dianae, praesides. mulieres fatidicas, quae in templis ministrabant, μέλισσας dictas fuisse notum est." vide Sp. ad Callim. hymn. in Apoll. 110., Creuzer. Symbol. 4. p. 383. sequ.

1207. ὅδιον. ὅσιον edd. ante Br. correctum ex Aeschyli Ag. 104. (ubi haec leguntur) et libro Rav. *Dind.*

1209. sic plane Noster, monente Be., Nub. 1., nisi quod νυκτῶν pro κόπων ibi legitur. dixit autem κόπους propter vocab. ἰήκοπον.

1210. βούλομαι. subintelligitur τρέχειν aut simile. Plut. 953. ἐς τὸ βαλανεῖον τρέχε *Be.* MS. Vatic. U. post βούλομαι addit ἀπελθεῖν. — K. — De hujus verbi et similium frequentissima ellipsi — vid. Dorvill. ad Charit. p. 796. seqq. Br.

1211. sensus est ex ambiguitate facetus: prae κόποις (laboribus) renes mihi intumuerunt. B. S.: βουβωνιῶ δὲ φλεγμαίνω τοὺς βουβῶνας.

1212. στάσιν μελῶν. στάσιμον μέλος, ὃ ᾄδουσιν ἱστάμενοι οἱ χορευταί. S. frustra nonnulli πρὶν γ' ἂν ἀκ.: vide Matth. gr. gr. §. 522. de στασίμῳ μέλει Aristot. Poët. 12.

1213. ἐκ τῶν κιθ. νόμων. Τιμαχίδας γράφει, ὡς τῷ ὀρθίῳ νόμῳ κεχρημένον τοῦ Αἰσχύλου, καὶ ἀνατεταμένῳ. S. κιθ. νόμων auctor extitisse Terpander a Plut. de Musica p. 1132. (t. 10. p. 652. sequ. ed. Reisk.) aliisque dicitur. inter quos κιθ. νόμους locum habuit, qui appellatus est ὀρθιος νόμος, ab eodem Plut. memoratus p. 1134. (t. 10. p. 658. ed. Reisk.), et quo usum Aeschylum a Timachide tradi docet h. l. Schol. de πυῤῥίχῃς saltatione, quod illa exigat τοὺς ὀρθίους νόμους, tradit Athen. 14. p. 631. *Sp.*

1215. — Εὐριπ. ὁμοίως τὰ Αἰσχύλου χορικὰ μέλη διεσπαρμένα λέγει ἐξ ἄλλων καὶ ἄλλων δραμάτων. τοῦτο μέντοι ἐξ Ἀγαμέμνονος. (109.) ὄλθρονον δὲ κράτος αὐτόν τε καὶ τὸν Μενέλαον. ἀκμὴν δὲ (hoc igitur legit Schol.) τὴν νεότητα. ἔστι δὲ ἀνακόλουθον. S. ἦβας fere MSS. et Dind. vulgo ἦβαν. cf. Aeschyli interpp.

τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ, i. d.
Σφίγγα δυσαμερίαν, πρύτανιν κύνα, πέμπει, da. p.
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ, i. d.
σὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι θούριος ὄρνις, da. p.
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ, i. d.
κυρεῖν παρασχὼν ἱαμαῖς μυθὶν ἀεροφοίτοις, as., i. h. et a. par.
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ, i. d.
τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἴαντι, ant. d.
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ. i. d.

ΔΙ. τί τὸ φλαττόθρατ τοῦτ' ἐστίν; ἐκ Μαραθῶνος, ἢ i. tr.
πόθεν ξυνέλεξας ἰμονιοστρόφου μέλη;
ΑΙ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ

1216. τὸ φλαττ. τοῦτο λέγει χλευάζων, ὡς ἀσυντοποιοῦντα. — S. Voss. comparat nostratium *Eia popeia*, *Tralirumlarum*, *Dalderaldei*, Anglorum *dingdong*, *tuwit tohu*, *hey ho heynonino*. qui nec inepte conjicit, hanc sonorum citharae esse imitationem. cf. 1227.

1217. δυσαμ. τὴν ἐπὶ κακῷ χρόνῳ Θηβαίοις φανεῖσαν, πάροχον θανάτου. ταῦτα δὲ ἐκ Σφιγγὸς Αἰσχύλου. — S.

1219. ὄρνις. aquila Aulidensis, in omen accepta. *Welcker*.

1221. ἱαμαῖς νυσὶν. τοῖς ἁρπακτικοῖς ἀετοῖς. ταῦτα δὲ ὡς ἀεαφῆ πάρεισι. S. non semel aquilas canes appellari ab Aeschylo monet Sp., velut Prom. 1020., Agam. 139. cf. 437.

1223. — Ἀπολλώνιός φησιν ἐκ Θρῃσσῶν αὐτὸ εἶναι. S. Br. in annot.: *quod ad Ajacem inclinat*. Conz. *Ajax Tischgenossenschaft*. Welcker. *die Umlagerungen des Ajas*. Voss. *was auflauret dem Held Ajas*, quod an dici possit συγκλινὲς, dubito. intelligi videntur Ajacis contubernales, sive socii, iique dici pro universis Graecis, quorum corpora objecta esse ait avibus. sed affectata haec sunt et parum perspicua, pro consilio Euripidis, Aeschylum irridentis.

1225. ἐκ Μαραθῶνος, Marathone, i. e. ex Aeschyli tragoediis, quia pugnae ad Marathonem interfuit Aeschylus.

1226. ἰμον. οἷον σχοινιοστρόφου μέλη, ἃ εἰκὸς ἄνδρα ὕδατα ἀρυόμενον ᾄδειν. ἰμονιὰ γὰρ καλεῖται τὸ τῶν ἀντλημάτων σχοινίον, ἧτις ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐν τοῖς φρέασιν ἀπηώρηται. καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ ᾄδουσιν οἱ ἀντληταί, ἰμαῖον. Καλλίμαχος· ἀείδει καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἰμαῖον. S. intelligit cantica nullius pretii popularia, *Gassenhauer, vaudevilles*.

1227, 8. ἐκ γὰρ τοῦ κιθαρῳδικοῦ καλοῦ ὄντος εἰς τὸ τραγῳδικὸν μετήνεγκα, ἵνα μὴ εἰς ταὐτὰ τοῖς ὑπὸ Φρυνίχου μέλεσι προειρημένοις ἐμπίπτω. ἀποδέχονται δὲ πάντες τοῖς μέλεσι τὸν Φρύνιχον ἐπιτυγχάνοντα τοῖς κιθαρῳδικοῖς. — ἵνα μὴ τ. αὐτὸν Φρ. ἵνα μὴ τὰ αὐτὰ τῷ Φρυνίχῳ μελοποιῶ. ἦν δὲ οὗτος ἡδὺς ἐν τοῖς μέλεσι Φρύνιχος. — S. cf. 861. carmina ex pulcro in pulcrum se transtulisse dicit, i. e. cum pulcra essent carmina, quae ante fecisset Phrynichus, tamen se illa mutasse, ne imitator esset, sed pulcre seu scite mutasse; Euripidem autem ubivis sine judicio arrepta cantica inseruisse suis tragoediis.

ἤνεγκον αὖθ', ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ
λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων·
οὗτος δ' ἀπὸ πάντων μὲν φέρει πορνιδίων,
σκολιῶν Μελήτου, Καρικῶν αὐλημάτων,
θρήνων, χορείων. τάχα δὲ δηλωθήσεται.
ἐνεγκάτω τις τὸ λύριον. καί τοι τί δεῖ
λύρας ἐπὶ τοῦτον; ποῦ 'στιν ἡ τοῖς ὀστράκοις
αὐτὴ κροτοῦσα; δεῦρο, Μοῦσ' Εὐριπίδου,
πρὸς ἥνπερ ἐπιτήδεια τάδ' ἔστ' ᾄδειν μέλη!

ΔΙ. αὕτη ποθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν; οὔ;

ΑΙ. ἀλκυόνες, αἳ παρ' ἀενναόις θαλάσσης as., i. h. et an. ἀλλοιόστ.

1231, 2. σκολιῶν. de his vid. Ilgen. in ed. Scoliarum. — Μελίτου. (sic; neque aliter libri praeter Baroco. et Cantabr. 1. quos recte secuti esse videntur Bentleius, Porson., Dind. cum media nominis *Μέλιτος* corripiatur. accedit nunc Parisini libri auctoritas. Epicrates ap. Athen. 13. p. 605. E., ex emendatione Dobraei: τἀφωτίᾳ ἐκμεμάθηκα ταῦτα παντελῶς Σαπφοῦς, Μελήτου, [libri μέλη, τοῦ] Κλεομένους, Λαμυνθίου.) προσίρηται, ὅτι τραγικὸς ποιητὴς ὁ Μέλιτος. οὗτος δέ ἐστιν ὁ Σωκράτη γραψάμενος. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὡς ψυχρὸς ἐν τῇ ποιήσει, καὶ ὡς πονηρὸς τὸν τρόπον. χορείων δὲ, μικροπρεπῶν, καὶ οἷα ἐν τοῖς χοροῖς ᾄδουσι. λύριον δὲ, τὴν μικρὰν λύραν, ὥστε φάλαι τὰ Εὐριπίδου. — τὰ δὲ Καρικὰ αὐλήματα καὶ μέλη θρηνώδη ἐστίν (?). ἢ Καρικῶν, βαρβαρικῶν, δουλικῶν. S. Barbari et agrestes habiti olim a Graecis reliquis fuere Cares, ut monet Sp.: unde Homerum eos appellavisse βαρβαροφώνους Iliad. 15, 867. (add. Phot. lex. v. Καρικῇ Μούσῃ p. 100. serviles modos fuisse putat Conz. [*Sklavenmelodien*], quia servi plerique [inferioris ordinis] fuerunt Cares. B.) Cic. Orat. c. 8.: *Itaque Caria, Phrygia et Mysia, quod minime politae minimeque elegantes sunt, aptum suis auribus opinatum queddam et tanquam adipatae dictionis genus.*

1234. τοῦτον. cf. 946. ἡ τοῖς ὀστ. ἀκριβῶς λύρας ὄστρακα τινες λαμβάνοντες ἦγον μὲν ἀπετέλουν, πάνυ δὲ ἄσημον. διαβάλλει δὲ ἐντεῦθεν Εὐριπίδην ὡς κακὸν μελοποιόν. ἄλλως. ὅτι φαίνονταί τινες ἀγοραῖοι κρούοντες τοῖς ὀστράκοις, καὶ προσᾴδοντες τῷ κρούματι τῷ διὰ τούτων. λέγεται δὲ εἰς Τφιπύλην ταῦτα, ἢ καθόλου τὴν Μοῦσαν αὐτοῦ. ἐπιλέγει γὰρ δεῦρο, Μοῦσα Εὐριπίδου. Δίδυμος δὲ προστίθησιν, ὅτι εἰώθασιν ἀντὶ λύρας κογχύλια καὶ ὀστράκια κρούοντες εὔρυθμόν (imo ἄρρυθμόν) τινα ἦχον ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις. S. De musica, quae fiebat complosis testis vel conchis, vidd. Casaub. ad Athen. 5, 4. et ad Sueton. Ner. 20., Scalig. ad Copam Virg. p. 255. *Duker.* Anum inductam esse nonnulli putant, tanquam Musam Euripideam; sed in anum non videtur cadere τὸ λεσβιάζειν, intelligenda potius meretrix, seu fidicina.

1237. ἐν ἐρωτήσει. (ita Br. etc. vett. edd.: — ἐλεσβίαζεν, οὔ.) αὕτη· οὐκ αἰσχροποιεῖ. (;) καὶ ἐν Σφηξὶν (1344.) ἐπὶ τῆς αὐλητρίδος· μέλλουσαν ἤδη λεσβιᾶν τοὺς ξυμπότας. — διεβάλλοντο γὰρ ἐπὶ αἰσχρότητι οἱ Λέσβιοι etc. S.

1238, 9. χαρακτηρίζουσι τὰ Εὐρι-

κύμασι στωμύλλετε, t. d. c.
τέγγουσαι νοτίαις πτερῶν ῥανίσι χρόα δροσιζόμεναι· as., 2 gl.
αἵ θ' ὑπωρόφιοι κατὰ gl.
γωνίας εἰ-εἰ-εἰλίσσετε δακτύλοις, as., cr. d. et dm.
φάλαγγες, ἱστότονα πηνίσματα, as., i. h. et dm.
κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας, gl. pol.

πίδου μέλη, ὡς ἐκλελυμένα. — κύμασι στωμ. διὰ τοῦ στωμ. πάλιν εἰς αὐτὸν παίζει. (cf. 1010.) ἐξ ἄλλων δὲ καὶ ἄλλων Εὐριπίδου δραμάτων κόμματα τίθησι, καὶ οὐδὲν κατὰ τὸ ἑξῆς λέγει μέλος. ἔστι δὲ τὸ προεγκείμενον ἐξ Ἰφιγενείας τῆς ἐν Αὐλίδι. S. Etiam debuisset addere, haec non ad verbum ita referri, ut habentur in Euripide, sed mutata; quod autem ait, istum locum esse ex Iphig. in Aul., in eo fallitur, ut puto: nam ibi hodie nihil tale est; sed in Iphig. Taur. est aliquid simile, nempe v. 1018., ὄρνις, ἃ παρὰ τὰς πετρίνας πόντου δειράδας, ἀλκυών, Ἔλεγον οἶτον ἀείδεις etc. *Be.* Scilicet facta haec sunt ad imitationem sententiarum et metrorum Euripidis (cf. schol. ad 1256.), singula personarum atque rerum, eaque nonnunquam levia, persequentis potius quam totum comprehendentis, more Aeschyli aut Sophoclis; metris autem utentis mollioribus et iis, quae syllabis cumulatis brevibus fracti aliquid ac dissoluti sonarent, quod modis quidem liberioribus congrueret Timothei et Musicorum recentiorum, sed immane quantum abhorreret a priorum Tragicorum numeris. ita factum est, ut poëta haud contemnendus displiceret Aristophani, priscorum ut in disciplinis, velut astronomia atque philosophia, sic etiam in poësi et conjuncta cum ea musica artibusque, admiratori, seu vero, seu ficto eo consilio, ut acceptior esset plebi, quae amare solet vetera sibi nota, novaque naso suspendere, nec qualia sint inquirere, aut naturalem quandam eorum necessitatem agnoscere, propter inertiam aut levitatem.

1240. ita Cantabr. 1., liber Poggianus, Dind. alii νοτίοις, νοτεραῖς, νοτεροῖς, νοτερῇς. Schol.: τέγγονται (sic) νοτεραῖς. τὸ ἑξῆς· νοτίαις ῥανίσι πτερύγων χρόα δροσιζ. de alcedine vide, si tanti est, Aristot. H. A. lib. 5, 8, 9.; 8, 3.; 9, 14.; Plin. H. N. 10, 32. etc.

1241. absunt verba κατὰ γωνίας a Parisino Ald. Junt. 2.

1242. εἰ- syllabam alii libri, in quibus Paris., habent ter, alii quater, alii quinquies, sexies, septies, pro libidine librariorum. equidem bis posui, priusque εἰ- produci arbitror propter ictum metricum, posterius corripi propter diphthongum sequentem. ceterum hoc pertinet ad modos musicos, de quibus vide cum alios, tum elegantissimum Barthelemium in *Voyage du jeune Anacharsis*, vol. 7. Schol. εἰειειειει. (sic) ἡ ἐπέκτασις τοῦ εἰλίσσετε κατὰ μίμησιν εἴρηται τῆς μελοποιΐας.

1243. ἱστ. τοὺς ἱστοὺς, οὓς ἐν τῷ ἀέρι αἱ ἀράχναι ὑφαίνουσι. — πηνίσματα δὲ ὑφάσματα. τὸ δὲ κερκίδος ἐκ Μελεάγρου Εὐριπίδου. τὸ δὲ ἵν' ὁ φίλαυλος ἐξ Ἠλέκτρας (407.). — κυανεμβ. δὲ ταῖς ἐν τῷ μέλανι βυθῷ χωρούσαις. (imo rostra caerulea habentibus.) S.

1244. ἀοιδοῦ ob stridulum, quem edit, sonum, dum inter fila staminis trajicitur, ut monet Br., laudans illud Maronis *Arguto tenues percurrens pectine telas*, similiaque Leonidae Tarent. epigr. 8.

1245 ἵν' ὁ φίλαυλος ἔκαλλε δελφὶς πρῴραις κυανεμβόλοις as., 2 gl.
μαντεῖα καὶ σταδίους, an. c.
οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου, βότρυος ἕλικα παυσίπονον. as., gl. et gl. pol.
περίβαλ', ὦ τέκνον, ὠλένας! — gl.
ὁρᾷς τὸν πόδα τοῦτον;
ΔΙ. ὁρῶ.
1250 ΔΙ. τί δαί; τοῦτον ὁρᾷς;
ΔΙ. ὁρῶ.
ΑΙ. τοιαῦτα μέντοι σὺ ποιῶν as., i. et t.
τολμᾷς τἀμὰ μέλη ψέγειν, gl.
ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης μελοποιῶν; pri.

(τὰν ἅτρια κρεναμέναν Κερκίδα τὰν ἱστῶν μολπάτιδα) et Antipatri Sidon. epigr. 22. et 26.

1245. φίλαυλος δὲ ὁ τοὺς αὐλοὺς καὶ τὰ μέλη ποιῶν (φιλῶν). αἰνίττεται δ' ἴσως εἰς τὸν Ἀρίονιον μῦθον.

1246. μαντ. καὶ σταδίους, vaticinia et cursus atque vinum saltare dicitur delphinus, i. e. vaticinia de cursu sive navigatione Graecorum, vinoque bibendo. μαντ. καὶ σταδ. figura, quae vocatur ἓν διὰ δυοῖν, audacter dictum est, ut pleraque ap. Euripidem, qui ita nonnunquam assurgit in melicis, ut neque Aeschylo neque Sophocli cedat sublimitate, etiamque obscurus fiat. — male libri: — σταδίους. οἰνάνθας etc.

1247. παρὰ τὰ ἐξ Τψικύλης Εὐριπίδου οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν. (at illa his minime similia. aptius compares Eurip. Androm. 734., Phoen. 280.) ἡ πρώτη δὲ ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου οἰνάνθη λέγεται. καὶ τὸ περίβαλ' ὦ τέκνον ἐξ Τψικύλης. S. ἀμπέλου γάνος dixit Aeschylus Pers. 627., Διονύσου γάνος Euripides Cycl. 414., quae cum aliis annotavit Sp.

1248. ita plerique MSS., etiam Paris. vulgati libri aspero numero περίβαλλ'. risum haec movisse necesse est spectatoribus, adstante Musa, si diis placet, i. e. fidicina, cujus amplexum ... petere videtur personatus Euripides. nam nomine τέκνον seu παιδὸς juniores a senioribus appellari solent, et contra paterno hi ab illis, ut monuimus secundum alios ad Soph. Antig. 941., Eurip. Heracl. 369. Homerus Odyss. 7, 19. ἔνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, Παρθενικῇ εἰκυῖα, νεηνιδι, κάλπιν ἔχουσῃ· Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὁ δ' ἀνείρετο δῖος Ὀδυσσεύς· Ὦ τέκος, οὐκ ἄν μοι δόμον ἀνέρος ηγήσαιο Ἀλκινόου etc.

1249. — πόδα, τὸν ῥυθμόν, ἢ τὸ μέλος, ἀπὸ μέρους. S.

1250. inficeta semper mihi visa repetitio. malim τί δαί; τοῦτον ἐρᾷς; ΔΙ. ἐρῶ. Quid igitur? istum cupis? BACCH. Cupio. cf. 66. seqq. etiam alibi confusa ε et ο, ἐρᾷν et ὁρᾷν: vide var. lect. codicis Paris. 908. et indicem Eurip. εἱρωνικῶς autem Bacchus dicere putandus est ἐρῶ, ut qui jam aliter de Euripide sentiat quam antea.

1253. Κυρήνη, ἑταίρα τις ἐπίσημος, δωδεκαμήχανος ἐπικαλουμένη διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἐξ Τψικύλης Εὐριπίδου· ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄντρον. ἐκ δὲ τοῦ λέγειν ἀνὰ τὸ δωδ. (h. e. ad modum τοῦ δωδεκαμηχάνου) Κυρ., ἤγουν ἀνὰ τὰς δώδεκα ἐκείνης αἰσχρὰς μηχανὰς, δείκνυσιν

τὰ μὲν μέλη σου ταῦτα· βούλομαι δ' ἔτι i. tr.
τὸν σῶν μονῳδιῶν διεξελθεῖν τρόπον.
ὦ Νυκτὸς κελαινοφαὴς gl. pol. ἀνομοιόστ.
ὄρφνα, τίνα μοι δύστανον ὄνειρον a. d. h.
πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς, Ἅιδα πρόπολον, da. t. h.
ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα, a. par.
μελαίνας Νυκτὸς παῖδα, φρικώδη as., dm. et cr. d. c.
δεινὰν ὄψιν μελανονεκνείμονα, do.
φόνια, φόνια δερκόμενον, gl. pol.
μεγάλους ὄνυχας ἔχοντα; an.
ἀλλά μοι, ἀμφίπολοι, λύχνον ἅψατε, da. t.
κἀλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε, θέρμετε δ' ὕδωρ, hexam. her.
ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. da. t.
ἰὼ πάντες δαῖμον, τοῦτ' ἐκεῖν'! do.
ἰὼ ξύνοικοι, τάδε τέρατα i. d. h.
θεάσασθε· ἀλεκτρυόνα μου do.
ξυναρπάσασα φρούδη Γλύκη. as., i. h. et i.
Νύμφαι ὀρεσσίγονοι... ὦ Μανία, as., da. d. h. et i.
ξύλλαβ'! ἐγὼ δ' ἃ adon.
τάλαινα προσέχουσ' ἔτυχον ἐμαυτῆς ἔργοισι, λίνου as., gl. et gl. pol.

φύτὸν πάνυ φανλότατον. S. commemoratur hoc scortum etiam Thesm. 104.

1256. φασίν, ὡς πάντα ταῦτα τὰ ἔπη ἐκ τινος δράματός ἐστιν Εὐριπίδου· Ἀσκληπιάδης, παρὰ τὰ ἐξ Ἑκάβης Εὐριπίδου (67. seqq.), ἐν μιμήσει δηλονότι. (cf. annot. ad 1238. sequ.) οὕτω γὰρ παραγέγραπται· ὦ στερροπὰ Διὸς, ὦ σκοτία νύξ, τί ποτ' ἄζρομ' ἔννυχος; πρόσπολον δὲ (sic edd. ante Br.) ὑπηρέτην. ψυχὴν δὲ, ὡς φαινόμενον· ἄψυχον δὲ, ὡς ἄϋλον καὶ εὐθέως οἰχόμενον etc. S. Comparat Be. νύμφην ἄνυμφον etc. Hecub. 587.

1260. φρ. δεινὰν ὄψιν. Hecub. 74. εἶδον γὰρ φοβερὰν ὄψιν. Sp.

1261. μέλαν. μέλανα καὶ νεκρικὰ ἱμάτια φοροῦντα, ὡς θανάτου σημαντικόν. S.

1266. ἀποκλύσω. ἀπονίψαμαι· ὅπερ εἰώθασι ποιεῖν ἐν ὀνείροις. (vide, quos laudant, Aeschyl. Pers. 206. seqq., Apollon. Rhod. 670., Sil. Ital. 8, 124. sequ.) — ἀπρόσκλοκα δὲ ταῦτα καὶ ἀσυνάρτητα (?) σὺν τοῖς ἑξῆς πᾶσι. τὸ δὲ ὄναρ, ὃ εἶδε, τοιοῦτον εἶναι δοκεῖ, ὡς γυνή τις ἐκ γειτόνων αὐτῇ, Γλύκη καλουμένη, τὸν ἀλεκτρυόνα αὐτῆς ἁρπάσασα φύγοι. ἐπικαλεῖται δὲ τὸν Ποσειδῶνα, ὡς πλησίον τῆς θαλάσσης ἰδοῦσα τὸν ὄνειρον. S.

1271. seqq. ἐκ τῶν Ἀντιόπης Εὐριπίδου φησὶν Ἀσκληπιάδης. — τὸ δὲ ἐγὼ δ' ἃ τλάμων πρὸς τὸ φρούδη Γλύκη ἔχει τὴν ἀκολουθίαν. κνεφαῖος δὲ ἑωθινή· κνέφας γὰρ τὸ λυκόφως. S. Μανία. vide 916.

μιστὸν ἄτρακτον ἑλ-ελ-ελ-ελίσσουσα χεροῖν, as., dm. et gl. pol.

1275 κλωστῆρα ποιοῦσ', a.

ὅπως κνεφαῖος εἰς ἀγορὰν φέρουσ' alc.

ἀποδοίμαν· ὁ δ' ἀνέπτατ', ἀνέπτατ' ἐς do.

αἰθέρα κουφοτάταις πτερύγων ἀκμαῖς·

ἐμοὶ δ' ἄχε', ἄχεα, κατέλιπε· δάκρυα, δάκρυα, τ'

ἀπ' ὀμμάτων as., 2 gl.

1280 ἔβαλον, ἔβαλον ἁ τλάμων. gl. pol.

ἀλλ' ὦ Κρῆτες, Ἴδας τέκνα, τὰ τόξα λαβόντες as., 2 dm. h.

ἐκαμύνατε, τὰ κῶλά τ' ἀμπάλλετε, do.

κυκλούμενοι τὴν οἰκίαν! i. d.

ἅμα δὲ Δίκτυννα παῖς Ἄρτεμις καλὰ as., cr. d. et t. h.

1285 τὰς κυνίσκας ἔχουσ' ἐλθέτω διὰ δόμων πανταχῆ. cr. pent.

σὺ δ', ὦ Διὸς, διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας as., 2 an. c.

ὀξυτάταιν χεροῖν, dm.

Ἑκάτα, παράφηνον ἐς Γλύκης, as., a. et i.

1276. *εἰς ἀγ. φέρ. πάλιν ἐπὶ πενίαν καὶ μικροπρέπειαν αὐτὸν παραφθεῖ. δηλοῖ δὲ καὶ, ὅτε ἐν τοῖς μίλεσι δίς τὰ τοιαῦτα λέγει Εὐριπ., ἀνέπτατ', ἀνέπτατο, καὶ τὰ λοιπά.* S. sane ejusmodi repetitionum plenus est Eurip.

1277. *ἀποδ.* etiam Germani dicere solent *weggeben* pro *verkaufen*.

1281. *οὐ μόνον ἐν Τροίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν Κρήτῃ Ἴδη ἐστὶν, ὡς καὶ ὁ Ἀνακόφρων φησίν. ἐπεὶ δὲ ἐν Κρήτῃ ἦν ἡ τοῦτο λέγουσα, διὰ τοῦτο λέγει Ἴδης — ἐπαμύνατε. Δίκτυννναν δὲ λέγει τὴν Ἄρτεμιν διὰ ταῦτα, ἐπειδὴ τῶν κυνηγετῶν ἐστι τὰ δίκτυα φέρειν, ἔφορος δὲ κυνηγίας ἡ Ἄρτεμις. φασὶ δὲ ὅτι νύμφη τις Βριτόμαρτις καλουμένη* (Cressa), *θηρεύουσά ποτε δικτύοις τισὶ κατὰ τύχην ἐνέπεσε, καὶ ὑπὸ Ἀρτέμιδος ἁρσθεῖσα Δικτύννης Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο.* (vide Pausan. Corinth. c. 30. in Callimachi interpp. ad h. in Dian. 190. seqq.) *Ἑκάτην δὲ καὶ Ἄρτεμιν οἱ μὲν τὴν αὐτὴν φασιν, οἱ δὲ ἄλλην, καὶ ἄλλην, ὡς κἀνταῦθα. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐκ Κρητῶν Εὐριπίδου.* S.

1282. *τὰ κῶλα, τοὺς πόδας ἡμῶν. gloss. Br. ἀμπ., ἀναπάλλεσθε*, jactate, seu movete pedes, accurrite.

1285. *κυν. τὰς κύνας, ὡς φιάλας καὶ φιαλίσκας. διπύρους δὲ ἀντὶ τοῦ διπλᾶς.* S.

1286. *δικ. ἀν. λαμπ.* i. e. *utraque manu tenens facem;* quomodo etiam in quibusdam veterum numis conspicitur Diana, quae inde *ἀμφίπυρος* dicitur a Soph. in Trach., ut erudite monet Sp. ad Callim. h. in Dian. 11. K.

1287. *ὀξ. χερ., agilibus manibus.*

1288. *praeluce mihi in domum Glyces, ut ingressa rem furtivam in ea deprehendam.* K.

ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φωράσω! as., i. h. et cr. d. c.
ΔΙ. παύσασθον ἤδη τῶν μελῶν.
ΑΙ. κἀμοί γ' ἅλις. i. tr.
ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι,
ὅσπερ γ' ἐλέγξει τὴν ποίησιν νῷν μόνος·
τὸ γὰρ βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων.
ΔΙ. ἴτε δεῦρο νῦν, εἴπερ γε δεῖ καὶ τοῦτό με
ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τέχνην.
ΧΟ. ἐπίπονοί γ' οἱ δεξιοί. t. d. c. προφδ.
τόδε γὰρ ἕτερον αὖ τέρας
νεοχμὸν, ἀτοπίας πλέων,
ὃ τίς ἂν ἐπινόησεν ἄλλος; t. d.
μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἄν, εἴ τις
ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων,
ἐπιθόμην, ἀλλ' ᾠόμην ἂν
αὐτὸν αὐτὰ ληρεῖν. ith.
ΔΙ. ἴθι νυν, παρίστασθον, παρὰ τὼ πλάστιγγ'...
ΑΙ. καὶ ΕΤ. ἰδού. i. tr.
ΔΙ. καὶ λαβομένω τὸ ῥῆμ' ἑκάτερος εἶπατον,
καὶ μὴ μεθῆσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῷν κοκκύσω.
ΕΤ. ἐχόμεθα.
ΔΙ. τοῦπος νῦν λέγετον εἰς τὸν σταθμόν.
ΕΤ. εἶθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος.
ΔΙ. Σπερχειὸ ποταμὲ, βουνόμοι τ' ἐπιστροφαί.

1295. τυροπ. πρὸς γὰρ τὸν σταθμὸν ἐπωλεῖτο ὁ τυρός. S.

1300. μὰ τόν. ἑλληνικῶς ὀμνύει· καὶ οὕτως ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχαίοις ἐνίοτε μὴ προστιθέναι τὸν θεὸν εὐλαβείας χάριν. εἰώθεισαν δὲ τοῖς τοιούτοις ὅρκοις χρῆσθαι ἐπευφημιζόμενοι etc. S. cf. Sp. et Matth. gr. gr. §. 281, 2.

1301. τὸ ἐπιτ. ἀντὶ τοῦ συνελθόντων. — S.

1304. παρὰ τὼ πλ. παρὰ τοῖς λεγομένοις ζυγίοις. τὸ δὲ σχῆμα Ἀττικὸν, ὡς τὼ χεῖρε, τὼ πόλιε, καὶ νὴ τὼ σιώ. πλάστιγξ δὲ τὸ κατηρτημένον τοῦ ζυγοῦ μέρος, ᾧ ἐπιτίθεται τὰ ζυγά. S. significat vox etiam patellam, quo utebantur in ludo κοττάβων (Pac. 1247.), flagellum ap. Aeschylum Cho. 288., denique bullam, equorum collis circumdatam, Rhes. 303., ut annotavit Sp. ἰδού. vide 448., 605. etc.

1306. κοκκύσω. συρίσω, σύνθημα δῶ, δίκην ἀλεκτρυόνος βοήσω. τὸ δὲ εἶθ' ὤφελον ἀρχὴ τοῦ Μηδείας δράματος Εὐριπίδου. S.

1307. τοῦπος — σταθμόν. Br.: *versum jam recitate ad stateram.* recitant autem poëtae, dum eum manu tenent. B.

1309. βούνομοι, ὑπὸ βοῶν κατανεμόμεναι. ἔστι δὲ ἐκ Φιλοκτήτου Αἰσχύλου. S.

ΔΙ. κόκκυ, μεθεῖτε. καὶ πολύ γε κατωτέρω
χωρεῖ τὸ τοῦδε.
ΕΥ. καὶ τί ποτ' ἐστὶ ταῖτιον;
ΔΙ. ὅτι εἰσέθηκε ποταμὸν, ἐριοπωλικῶς
ὑγρὸν ποιήσας τοὔπος, ὥσπερ τἄρια·
σὺ δ' εἰσέθηκας τοὔπος ἐπτερωμένον.
ΕΥ. ἀλλ' ἕτερον εἰπάτω τι, κἀντιστησάτω.
ΔΙ. λάβεσθε τοίνυν αὖθις.
ΑΙ. καὶ ΕΥ. ἦν' ἰδού.
ΔΙ. λέγε.
ΕΥ. οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο πλὴν λόγος.
ΑΙ. μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.
ΔΙ. μεθεῖτε, μεθεῖτε! καὶ τὸ τοῦδέ γ' αὖ ῥέπει·
θάνατον γὰρ εἰσέθηκε, βαρύτατον κακῶν.
ΕΥ. ἐγὼ δὲ πειθώ γ', ἔπος ἄριστ' εἰρημένον.
ΔΙ. πειθὼ δὲ κοῦφόν ἐστι καὶ νοῦν οὐκ ἔχον.
ἀλλ' ἕτερον αὖ ζήτει τι τῶν βαρυστάθμων,
ὅ τί σοι καθέλξει, καρτερόν τε καὶ μέγα.
ΕΥ. φέρε ποῦ τοιοῦτο δῆτά μοὐστί;
ΔΙ. ποῦ; φράσω.
βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.

1310. κόκκυ. Etymol. et ex eo Suid. κόκκυ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ταχύ. Hesych. κ., τὸ ἐλάχιστον. Eustath. in Odyss. δ', p. 1479, 43. adverbium esse ait ap. Comicum. qui haec monuit, Dukerus vocem ridiculi causa fictam putat, quia Bacchus 1306. dixit κοκκύσω, i. e. λέξω seu βοήσω. Lepide illo loco Welckerus: *Und lasst nicht eher, als ich euch kukuke, los;* hoc Vossius: *Kukuk! die Händ' ab!* cf. Concion. 30. μέθεσθε, ut longe aptius, et h. l., et 1319., malit Porson. ad Eurip. Or. 141. sed μεθεῖτε ex pristina forma ἕω derivatum quo rarius invenitur, eo minus sollicitandum esse videtur sine auctoritate librorum.

1312. ἐριοπ. ὡς οἱ τὰ ἔρια πωλοῦντες βρέχουσιν αὐτὰ, ἵνα βαρύνωσιν ἐν τῷ σταθμῷ. S.

1316. ἠνὶ ἰδοὺ ἐκ παραλλήλου. gloss. Victor. scribitur etiam ἦν ἰδοὺ, eodem sensu.

1317. τὸ οὐκ ἔστι Π. ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου. τὴν δὲ πειθὼ χρῆμα νοῦν οὐκ ἔχον φησὶν, ὅτι τὸ πείθειν ποικιλία καὶ στροφὴ λόγων οὖσα, παράγουσα τοὺς ἀκούοντας, καὶ οὐκ ἀληθὴς διάνοια. τὸ δὲ ἑξῆς ἐκ Νιόβης Αἰσχύλου. S.

1325. ita Dind. auctore Seidlero. codd. sub Euripidis persona ποῦ φράσω;

1326. hoc alii referunt ad Euripidis Telephum, alii ad ejus Philoctetem vel Ighigeniam in Aulide; alii denique ad Aeschyli Myrmidones. Eustath., monente K., ad Odyss. α', p. 1397, 18., secundum Herodorum, vet. grammaticum: κύβον, φασὶ διχῶς ἔλεγον, αὐτό τε ἀναῤῥιπτούμενον, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ μονάδα. ὅθεν λυθείη ἂν τὸ ζητούμενον ἐν τῷ παρὰ Ἀρι-

λέγοιτ' ἄν, ὡς αὕτη 'στὶ λοιπὴ σφῶν στάσις.
ΕΥ. σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον.
ΔΙ. ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα, καὶ νεκρῷ νεκρὸς...
ΔΙ. ἐξηπάτηκεν αὖ σε καὶ νῦν.
ΕΥ. τῷ τρόπῳ;
ΔΙ. δύ' ἅρματ' εἰσέθηκε καὶ νεκρὼ δύο,
οὓς οὐκ ἂν ἅραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.
ΔΙ. καὶ κηκέτ' ἔμοιγε κατ' ἔπος, ἀλλ' ἐς τὸν σταθμὸν
αὐτὸς, τὰ παιδί', ἡ γυνὴ, Κηφισοφῶν,
ἐμβὰς καθήσθω, ξυλλαβὼν τὰ βιβλία·
ἐγὼ δὲ δύ' ἔπη τῶν ἐμῶν ἐρῶ μόνα.
ΔΙ. ἄνδρες φίλοι, κἀγὼ μὲν αὐτοὺς οὐ κρινῶ·

στοφάνει κωμῳδουμένῳ στίχῳ· βέβληκ' Ἀ. δ. κ. κ. τέτταρα. λέγει γὰρ δύο μονάδας καὶ τέτταρα. ἔκειτο δ' ὁ στίχος ἐν τῷ Εὐριπίδου Τηλέφῳ σὺν ἄλλοις ἰαμβικοῖς, ἔνθα κυβεύοντας τοὺς ἥρωας εἰσήγαγε (Eurip. Teleph. fragm. 4. ed. Lips.) περιῃρέθη δὲ, φασὶν, ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιον, χλευασθέντος ἐπ' αὐτῷ τοῦ ποιητοῦ. Schol.: — τοῦτο δὲ λέγει ὁ Διόνυσος, δεικνὺς, ὡς Αἰσχύλος νενίκηκε. τὸ δὲ σιδηροβριθὲς ἐκ Μελεάγρου. τὸ δὲ ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα ἐκ Γλαύκου Ποτνιέως Αἰσχύλου. τὸ δὲ ἐξηπάτηκεν εἶπεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν. ἐκεῖνοι γὰρ ἀπατῶντες τοὺς ἀντιπάλους νικῶσιν.

1329. locum integriorem profert Schol. Euripidis ad Phoen. 1194. ed: Matth.: ἐφ' ἅ. γ. ἅ. κ. ν. νεκρὸς Ἵπποι δ' ἐφ ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι. annotavit Br.

1331. εἰσήνεγκε Paris. 2820., Rav., Dind.

1332. παντοχοῦ τῶν Αἰγυπτίων ὡς ἀχθοφόρων μέμνηται. S. Be.: „qui adsueti erant gestandis oneribus, quum assidue cogerentur a regibus portare materiam, ad extruendas praecipue pyramides." Sp. conferri jubet Av. 1133. οὐκ Αἰγύπτιος πλινθοφόρος, *non Aegyptius laterum bajulus.* inde Exod. 20, 2. Aegyptum dici *domum servitutis*, ut in qua Hebraei coacti fuerint non modo πλινθοφορεῖν, verum etiam πλινθουργεῖν, *lateres coquere*, etc.

1333. κατ' ἔπος. reddunt: *singulis versibus certet*, quasi verbum (proprie dictum) sit omissum. sententia est: ex singulis versibus ponderetur, h. e. singuli versus statera examinentur. B. malim ἔμοιγε accipi pro σὺν ἔμοιγε, quae praepositio saepe intelligitur, ut hùc pertineat καθήσθω (ἐν τῷ σταθμῷ). κατ' ἔπος, *alternis versum recitans.*

1334. Κηφισ. cf. 895.

1337. ἄνδρες φίλοι εἰσίν. urbane dictum; neque a vero aberraverit, qui hanc ipsius Aristophanis de utroque Tragico sententiam esse existimabit. cave enim omnia ab eo dicta in Euripidem ad vivum reseces, quod fecere quidam inepti atque inhumani, qui gaudent insultare magnis nominibus; sed ficta veris admiscuit Comicus more poëtarum, *populo ut placerent, quas fecisset fabulas;* quemadmodum etiam Socratem irrisit in Nubibus, non quo plane sic sentiret de viro sapientissimo probissimoque. — φίλοι Paris. 2820. Junt. 2. et subsecutae quaedam edd. perperam alii libri σοφοί, quo admisso pondus non habent verba τὸν μὲν γὰρ ἡγεῖμαι σοφὸν 1339.

οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι·
τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφὸν, τῷ δ' ἥδομαι.
ΠΛ. οὐδὲν ἄρα πράξεις, ὧνπερ ἦλθες οὕνεκα.
ΔΙ. ἐὰν δὲ κρίνω;
ΠΛ. τὸν ἕτερον λαβὼν ἅπει,
ὁπότερον ἂν κρίνῃς, ἵν' ἔλθῃς μὴ μάτην.
ΔΙ. εὐδαιμονοίης. φέρε, πύθεσθέ μου ταδί.
ἐγὼ κατῆλθον ἐπὶ ποιητήν.
ΕΤ. τοῦ χάριν;
ΔΙ. ἵν' ἡ πόλις σωθεῖσα τοὺς χοροὺς ἄγῃ.
ὁπότερος οὖν ἂν τῇ πόλει παραινέσειν
μέλλει τι χρηστὸν, τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ.
πρῶτον μὲν οὖν περὶ Ἀλκιβιάδου τιν' ἔχετον
γνώμην ἑκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ.
ΕΤ. ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τινα γνώμην;
ΔΙ. τίνα;
ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν.

1339. σοφὸν μὲν Εὐριπίδην λέγει, ἥδεσθαι δὲ τῷ Αἰσχύλῳ. οὕτως Ἀριστάρχος. — recte, siquidem nomen σοφοῦ Euripidi magno veterum consensu tribuitur, ut monet Sp. et h. l., et ad 729. cf. 1361., 1377.

1341. ἅπει, *abibis*. Br.

1344. verbis τοῦ χάριν; Euripidis persona adscripta est in Elbing., cui personae, utpote protervae et semper praefestinanti, Br. atque editores magis illa convenire censent quam Plutoni vel Aeschylo, ad quos in aliis libris referuntur. cui sententiae subscribo.

1345. σωθ., *servata*, i. e. cum servata fuerit: adhuc enim periclitabatur, durante bello. cf. ad 1348. τοὺς χορούς, choros solemnes.

1348. πρ. μὲν οὖν περὶ Ἀλκ. περὶ τῆς δευτέρας λέγει αὐτοῦ ἀποχωρήσεως (in Thracium castellum suum, et inde in Phrygiam, metu Lacedaemoniorum: vide Plut. Vit. Alcib. cap. 35. sequ. et ibi Bähr.), ἣν ἐκὼν ἔφυγε, κατελθὼν μὲν ἐπὶ Ἀντιγένους, πρὸ ἐνιαυτοῦ τῶν Βατράχων· διὰ δὲ τὸ πιστεῦσαι Ἀντιόχῳ τῷ κυβερνήτῃ τὸ ναυτικὸν, καὶ ἡττηθῆναι ὑπὸ Λυσάνδρου, δυσχερανθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων. — δυστοκεῖ δὲ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖ καὶ κακῶς πάσχει, ἐκ μεταφορᾶς τῶν δυστοκουσῶν γυναικῶν. — S. Welcker.: *denn die Stadt ist in Kindesnoth daran*, i. e. vehementer dubitat, quem ducem creet.

1351. παρὰ τὰ ἐκ τῶν Ἴωνος Φρουρῶν, ὅπου ἡ Ἑλένη πρὸς τὸν Ὀδυσσέα φησί· σιγᾷ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεταί γε μήν. ὁ δὲ λόγος· ποθεῖ μὲν, ὡς θραστήριον, διὰ τὰς νίκας· ἐχθαίρει δὲ, ὡς τυραννικὸν, ἢ ὡς εἰς Λακεδαιμονίους χωρήσαντα. S. de Ione Chio, Tragico, laudantur Fabricius Bibl. gr. 2. p. 807. sequ. ed. Harles., et inprimis Bentl. Epist. ad Mill. opusc. p. 494. sequ. ed. Lips. dramatis illius et versus, quem hic respicit Aristoph., meminerunt Athen. 4. c. 25., Plut. Alcib. c. 16., Hesych. in νιφόεσσα Ἑλένη, Suid. vv. σιγᾷ et Σίφνιος. cf. 662.

ἀλλ' ὅ τι νοεῖτον, εἶπατον τούτου πέρι.
ΕΥ. μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελεῖν πάτραν
βραδὺς πέφυκε, μεγάλα δὲ βλάπτειν ταχύς,
καὶ πόριμον αὑτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον.
ΔΙ. εὖ γ', ὦ Πόσειδον! σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;
ΔΙ. * οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν·
μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν·
ἢν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.
ΔΙ. νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, δυσκρίτως γ' ἔχω·
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἶπατον,
περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν.
ΕΥ. * εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ

1353. *αὕτη Εὐριπίδου ἡ γνώμη, μὴ καταδέχεσθαι καθάπαξ Ἀλκιβιάδην.* — S.

1354. *φανεῖται* pro *πέφυκε* Rav. et Suid. in *Σίφνιος*, unde Dind. accivit. Beckio videtur interpretamentum, nobis *διττογραφία*, sed ita, ut *πέφυκε* a manu emendatrice esse arbitremur. *μεγάλα δὲ* pro vulgato *μάλα δέ γε* habent plures MSS. et Suidas, quos merito probavit Dind.

1357. sequ. male Br. versum *μάλιστα* etc. delevit, tanquam spurium, qui nec per se suspicionem moveat, et in omnibus fere libris legatur. haud magis tamen insimulandus esse videtur antecedens versus, quem quidam uncinis inclusere propterea, quod hos versiculos ita comparatos esse putabant, ut alter alterum excluderet. sic sane est, si ab eadem uterque persona pronuncientur. quid autem, si haec est Aristophanis manus?

εὖ γ', ὦ Πόσειδον! σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;
οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν;
ΔΙ. μάλιστα etc.

ita existimo. urbe prohiberi Eurip. jusserat Alcibiadem. quam sententiam expendens Bacchus Aeschylum interrogat *οὐ χρὴ — τρέφειν*; *annon oportet leonis catulum in civitate nutriri*, quod hic dixit? ad quae caute respondet Aeschylus.

1359. *ἐκτρέφῃ* Dind. secundum Plut. l. l. ad 1351. sed aptius videtur praeteritum, quia non educandus hic agitur leo, sed educatus, i. e. grandis validusque, cui cedere melius esse ait Aeschylus quam adversando plecti.

1364. turbatum hic est in codd., idque jam olim: qua re permoti, opinor, magis quam propterea quod vel scurriles vel alieni a proposito viderentur, hos versus usque ad illa *ἐγὼ μὲν οἶδα* notavisse Aristarchum atque Apollonium memorat Schol. quod judicium quominus sequamur, prohibet mentio *τῶν ὀξίδων* 1380., ut monuit Sp. Male haec cohaerere sentiens Br., nisi recidendi sint isti versus, certe 1369. *ἕτερον μὲν οἶδα* scribendum esse putavit; quod nonnullis placuit. sed hoc est laterem lavare. forte trajecti sunt hi versus et inserendi post 1377.; quo facto procedit oratio, nec quidquam est quod reprehendas: nam recte atque ex regula istis 1376. *εἰ νῦν γε — σωζοίμεθ' ἄν*; haec *εἴ τις πτερώσας* etc. subjiciuntur *ἀσυνδέτως*, utpote *ἐξηγητικά*: quam formam loquendi

αἶροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.
ΔΙ. γέλοιον ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;
ΕΤ. εἰ ναυμαχοῖεν, κἄτ' ἔχοντες ὀξίδας
φαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.
ἐγὼ μὲν οἶδα, καὶ θέλω φράζειν.
ΔΙ. λέγε.
ΕΤ. ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα,
τὰ δ' ὄντα πίστ' ἄπιστα.
ΔΙ. πῶς; οὐ μανθάνω.
ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.
ΕΤ. εἰ τῶν πολιτῶν, οἵσι νῦν πιστεύομεν,
τούτοις ἀπιστήσαιμεν· οἷς δ' οὐ χρώμεθα,
τούτοισι χρησαίμεσθ', ἴσως σωθεῖμεν ἄν.
εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοισι, πῶς
τἀναντί' ἂν πράττοντες οὐ σωζοίμεθ' ἄν;
ΔΙ. εὖ γ', ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις,

Hermann. ad Eurip. Bacch. 237. et Soph. Philoct. 56., Matth. ad Hecub. 777., aliique illustraverunt. — K.: „Notandum est, πτερώσας τις hic dictum esse pro πτερώσαντός τινος, ut ex Corintho de dial. Att. monuimus ad Plut. 277. secundum constructionem enim grammaticam verba hujus loci ita collocanda sunt: εἰ αὖραι αἶροιεν πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα (Κλεόκριτον καὶ Κινησίαν) πτερώσαντός τινος Κλεόκριτον Κινησίαν.“ — Schol.: — ὡς λεπτὸς σφόδρα ὢν καμφθεῖται, καὶ ὡς ξένος, καὶ ὡς πόλεμ. ἐμνήσθη δὲ καὶ τοῦ Κινησίου, ὡς τούτου καὶ τοῦ Κλεοκρίτου ὁμοφρονούντων. — alius interpres: ὁ Κιν. λεπτὸς ἦν· ὁ δὲ Κλεόκρ. ροχθηρός. φησὶν οὖν, ὅτι εἴ τις ἀντὶ πτερῶν Κλεοκρίτῳ Κινησίαν παραβάλοι, ὥστε φέρεσθαι μεταρσίους, συμβήσεται αὐτοὺς ὀλέσθαι (ὀλεῖσθαι) ἀνοφορήτους γενομένους. Postrema haec falsa sunt. Bene monuit Be., Cleocritum valde vastum ac procerum fuisse, unde Av. 877. Comicus ei tribuat matrem struthiocamelum. contra Cinesias, teste Athen. 12. p. 551., ἦν ὄντως μακρότατος καὶ λεπτότατος. „Hujus igitur,“ inquit, „tantam levitatem corporis esse vult dicere, ut si loco alarum applicetur Cleocrito, quamvis magnae molis homini utrumque venti sint in sublime sublaturi. quam rem per jocum dicit utilem fore Atheniensium reip.: nam si isti duo sublime volantes in proeliis navalibus aceto conspergant hostium oculos, ut videre non possint, facilius eos vincere posse Athenienses.“

1372. — παρὰ τὴν παροιμίαν σαφέστερόν μοι κἀμαθέστερον φράσον. S. irridet Euripidis σοφίαν.

1374. οἷς δ' οὐ χρ., quibus vero non utimur, i. e. improbis nihilique hominibus, quales fuere Cleocritus et Cinesias, de quibus jam dicet secundum nostram correctionem.

1378. εὖ γ', ὦ Παλ. πρὸς τὸν Εὐριπίδην, ὅτι εἰκὸς ἐκ Παλαμήδους πεπλάσθαι ταῦτα, ἐπειδὴ (vulgo: ταῦτα. ἢ ἐπειδὴ) ὁ Παλ. μηχανικὸς καὶ ἐφευρετὴς ἦν. — S. Athen. 1. p. 17., monente Be.: Παλαμηδικόν γε τοῦτο τοὐξεύρημα καὶ σοφόν. de Palamede vide Hy-

ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὗρες, ἢ Κηφισοφῶν;
ΕΥ. ἐγὼ μόνος. τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν.
ΔΙ. τί δαὶ λέγεις σύ;
ΑΙ. τὴν πόλιν νῦν μοι φράσον πρῶτον, τίσι χρῆται· πότερα τοῖς χρηστοῖς;
ΔΙ. πόθεν; μισεῖ κάκιστα.
ΑΙ. τοῖς πονηροῖς δ' ἥδεται;
ΔΙ. οὐ δῆτ' ἐκείνη γ', ἀλλὰ χρῆται πρὸς βίαν.
ΑΙ. πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν, ἥ μήτε χλαῖνα, μήτε σισύρα ξυμφέρει;
ΔΙ. εὕρισκε νὴ Δί', εἴπερ ἀναδύσει πάλιν.
ΑΙ. ἐκεῖ φράσαιμ' ἄν· ἐνθαδὶ δ' οὐ βούλομαι.
ΔΙ. μὴ δῆτα σύ γ', ἀλλ' ἐνθένδ' ἀνίει τἀγαθά.
ΑΙ. τὴν γῆν ὅταν νομίσωσι τὴν τῶν πολεμίων εἶναι σφετέραν, τὴν δὲ σφετέραν τῶν πολεμίων· πόρον δὲ τὰς ναῦς, ἀπορίαν δὲ τὸν πόρον.

gin. fab. 95., Pausan. Corinth. c. 20., Soph. Philoct. 70., 981. sequ. etc.

1382. πόθεν; negatio morata per interrogationem. (Germani similiter: *woher?*) sic Concion. 976. percunctanti anui respondet adolescens πόθεν; i. e. οὐδαμῶς, sed, ut ait Hesych., μεθ' ὑποκρίσεως. vid. Hemsterhus. ad Lucian. Tim. p. 115. Br. Schol.: πόθεν ἀρνητικῶς, ἴσον τῷ οὐδαμῶς. πρὸς βίαν δὲ πρὸς ἀνάγκην, ἐπειδὴ τούτους ὁ καιρὸς ἤγαγεν.

1386. σισύρα, χλαίνης εἶδος εὐτελοῦς, οἷον ἐξωμίς, ἢ ἁπλοῖς, ἤ τι τοιοῦτον. καὶ ἀλλαχοῦ· χειμῶνος ὄντος τρεῖς σισύρας ἀφείλετο. τινὲς δὲ ἱμάτιον τραχὺ καὶ παχὺ, περιβόλαιον ἀγροικικὸν, δουλικὸν, παλαιόν· ἢ χιτὼν δερμάτινος. Βορέη δὲ λέγουσιν Ἥλιόν τε τοιαύτην ἔριν γενέσθαι, ὁπότερος ἀνδρὸς ἀγροικοῦ ὁδοιποροῦντος τὴν σισύραν (cf. Nub. 10.) ἐκδύσῃ. ὁ δὲ νοῦς· μήτε χρηστὸς, μήτε φαῦλος ἢ ὀχληρὸς πολίτης συμφέρει etc. S. Sp.: μήτε χλ., μήτε σισ. quarum illa e lana, haec e pilis caprinis, ut monet etiam Schol., parabatur; illa levius indumentum, haec gravius ad evitandum frigus. quanquam χλαῖνα et χλανὶς etiam de veste hiberna fuerit dicta ap. Pindarum Ol. 9, 146. etc.

1387. ἀναδ. ἐκανίδη ἐκ τῆς δυστυχίας, ὡς ἐκ βυθοῦ. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν βυθιζομένων νηῶν. S.

1388. Paris. οὐχί. fort. ἐνθάδε δ' οὐχί, numero alacriore.

1389. ἀνίει ἀντὶ τοῦ ἀνάπεμπε. παρὰ τὴν παροιμίαν ἐκεῖ βλέπουσα δεῦρ' ἀνίει τἀγαθά. S.

1390. τὴν Περικλέους γνώμην λέγει· εἰ τὴν μὲν Ἀττικὴν ὡς πολεμίαν ἐάσουσι τέμνεσθαι, ἢ καὶ οὗ (imo αὐτοῖ) τέμνουσι (fort. τεμοῦσι), τὴν δὲ Λακωνικὴν περιπλεύσουσιν. — S. vid. Thucyd. 1, 143.

1392. — ἕνα μὲν πόρον ἡγεῖσθαι χρημάτων τὸ ναῦς ὡς πλείστας ἔχειν· τὸν δὲ ἄλλον πόρον (rationem parandae pecuniae, emolumentum, reditus), ὃς ἂν ἔξω (imo ἕξω) τῆς γῆς ᾖ, τοῦτον ἀπορίαν

ΔΙ. εὖ, πλὴν ὁ δικαστὴς αὐτὰ καταπίνει μόνος.
ΠΛ. κρίνοις ἄν.
ΔΙ. αὕτη σφῷν κρίσις γενήσεται.
αἱρήσομαι γὰρ, ὅνπερ ἡ ψυχὴ θέλει.
ΕΥ. μεμνημένος νυν τῶν θεῶν, οὓς ὤμοσας,
ἦ μὴν ἀπάξειν μ' οἴκαδ', αἱροῦ τοὺς φίλους.
ΔΙ. ἡ γλῶσσ' ὀμώμοκ', Αἰσχύλον δ' αἱρήσομαι.
ΕΥ. τί δέδρακας, ὦ μιαρώτατ' ἀνθρώπων;
ΔΙ. ἐγώ;
ἔκρινα νικᾶν Αἰσχύλον. τιὴ γὰρ οὔ;
ΕΥ. αἴσχιστον ἔργον μ' ἐργασάμενος προσβλέπεις;
ΔΙ. τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι θεωμένοις δοκῇ;
ΕΥ. ὦ σχέτλιε, περιόψει με δὴ τεθνηκότα;
ΔΙ. τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,
τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν, καὶ τὸ καθεύδειν κώδιον;
ΠΛ. χωρεῖτε τοίνυν, ὦ Διόνυσ', εἴσω.
ΔΙ. τί δαί;
ΠΛ. ἵνα ξενίσω σφὼ πρὶν ἀποπλεῖν.
ΔΙ. εὖ τοι λέγεις,

νομίζειν, οἷον τὰ θεωρικὰ, ἢ δικαστικὰ, ἢ ἐκκλησιαστικά. συμβουλεύει οὖν πᾶσαν τὴν ἐν τούτοις γινομένην δαπάνην ταῖς ναυσὶν ἀφορίσαι. — S. hae res quanto constiterint quotannis Atheniensibus, praesertim judicum merces et concionalis, de eo existimare licet reputanti quae annotavimus ad MD. sed etiam sumtus θεωρικοὶ et festorum publicorumque spectaculorum opes Atheniensium exhauriebant: vid. G. G. S. Köpkii *Gesetzgebung der Griechen* pagg. 454. seqq. 479.

1393. probat quidem hoc consilium Bacchus, sed veretur tamen, si quid inde boni redundaverit ad remp., ne id totum absumant judices, quos inprimis odit hic noster, ut ex Vespis aliisque ejus fabulis intelligitur.

1395. versus tragici coloris, fortasse ex amissa quadam Euripidis fabula, ut suspicatur Welckerus.

1398. ἡ γλ. ὀμ. παρὰ τὰ ἐξ Ἱππολύτου (576.) ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. S.

1402. παρὰ τὰ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου· τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ; S. „Eundem versum salse in Euripidem retorsit Laïs meretrix, cujus dictum ex Machone refert Athen. p. 582, C.“ — *Br.*

1404. cf. 1021. Thaletis proprie hoc placitum, ut monet Welckerus. vid. Diog. Laërt. 1, 35

1405. dictum σοφιστικῶς, more Euripidis Aristophanei.

1406. saepe cum vocativo singulari verbum plurale adhibetur, quando ad plures directa oratione unus tantum compellatur. cf. Lysistr. 1166., Vesp. 975., Soph. Oedip. Col. 1104. etc. Sic etiam Latini. *Ex Br.*

1407. invitatio eo aptior, quia mos erat epulari reportata victoria scenica. vide Concion. in fine et Platonis Symposium. *Welcker.*

νὴ τὸν Δί· οὐ γὰρ ἄχθομαι τῷ πράγματι.
ΧΟ. μακάριός γ' ἀνὴρ ἔχων t. d. c. στ.
ξύνεσιν ἠκριβωμένην·
πάρα δὲ πολλοῖσιν μαθεῖν.
ὅδε γὰρ εὖ φρονεῖν δοκήσας πάλιν ἄπεισιν οἴκαδ' αὖ, t. t. c.
ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις, t. d.
ἐπ' ἀγαθῷ δὲ τοῖς ἑαυτοῦ ξυγγενέσι τε καὶ φίλοισι, t. t.
διὰ τὸ συνετὸς εἶναι. ith.
χαίρειν οὖν, μὴ Σωκράτει ἀντ.
παρακαθήμενον λαλεῖν,
ἀποβαλόντα μουσικὴν,
τά τε μέγιστα παραλιπόντα τῆς τραγῳδικῆς τέχνης.
τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι,
παραφρονοῦντος ἀνδρός.

1409. haec antistrophica esse, nemo facile negaverit. quare αὖ pro αὖθις et φίλοισι pro φίλοις scripsi, Dindorfium secutus, 1412. et 1414.; quae facillimae sunt mutationes.

1416. cf. annot. ad 840. Schol.: — τὸν Σωκράτη ἐνταῦθα κατηγορεῖ. ζῶν γὰρ οὗτος ὡς πολυλόγος κατηγορεῖτο, ὅτι πολλοὺς λόγους ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις καὶ τραπέζαις διεξήρχετο περὶ φιλοσοφίας. λέγει οὖν, ὅτι καλόν ἐστι, μὴ μετ' αὐτοῦ τινα διάγειν, ἀφέντα τοὺς ποιητὰς τοιούτους ὄντας, ὡς καὶ μετὰ θάνατον ἀναβιοῦν αὖθις δύνασθαι· οὗ νῦν Αἰσχύλος ἔτυχε.

1421. σκαρ. — οἷον σκαριεῖσιν, καὶ λεπτολογίαις, σκιαγραφίαις. σκαριφεύειν γὰρ τὸ τοὺς ζωγράφους ὑποτυπῶσαι πρῶτον τοὺς γραφομένους· καὶ σκαριφήσασθαι ἐπὶ τοῦ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν σκιαγραφεῖν. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ φιλόσοφοι λόγοι ὥσπερ σκιαὶ καὶ αἰνίγματα διὰ τὸ ἀερῶδες αὐτῶν καὶ λεπτόν. — S. cf. Schneideri lex. gr. v. σκαριφάομαι.

1421. διατρ., quaestionem, disputationem. Paris. ἀργήν.

ΠΛΟΥΤΩΝ. ΑΙΣΧΥΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΠΛ. Ἄγε δὴ χαίρων, Αἰσχύλε, χώρει, a. d.
καὶ σῶζε πόλιν τὴν ἡμετέραν
γνώμαις ἀγαθαῖς, καὶ παίδευσον
τοὺς ἀνοήτους· πολλοὶ δ' εἰσίν·
καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων,
καὶ τουτὶ τοῖσι πορισταῖς,
Μύρμηκί θ' ὁμοῦ καὶ Νικομάχῳ·
τόδε δ' Ἀρχενόμῳ· a.
καὶ φράζ' αὐτοῖς ταχέως ἥκειν a. d.
ὡς ἐμὲ δευρί, καὶ μὴ μέλλειν.

1424. τὴν ἡμ. πάντως γὰρ οἱ ἄλλοι αὐτὴν φιλοῦμεν διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς εὐσέβειαν. S. affectata haec mihi videtur esse interpretatio, nullaque ὑμετέραν, quae vocabula facile miscentur.

1427. ἴσως τι σχοινίον δίδωσιν αὐτῷ ὁ Πλούτων πρὸς ἀγχόνην, ἢ τι τοιοῦτον σύμβολον θανάτου. ὡς γὰρ δὴ ὁ Κλεοφῶν κωμῳδεῖται (cf. 1456. sequ.)· ἢ ὅτι γέρων ὢν ἐκέλευε μετ' ὀλίγον τεθνηξεσθαι· ἢ ὡς ἀγχόνης ἄξια ἔπραττε. S. recte, nisi quod de aetate hominis nihil compertum habemus. cf. 1455.

1428. τοῖσι πορ. τοῖς φορολόγοις. τούτους λέγει, τοὺς περὶ πόρων χρημάτων (1892.) εἰσηγουμένους. εἰη δ' ἂν σχοινίον, ὃ ἐπιδίδωσιν αὐτοῖς. S. lexic. rhetor. p. 284, 19.: πορισταί· ἀρχή τις, ἥτις πόρους ἐζήτει. ap. Demosthenem commemorantur τῶν χρημάτων ταμίαι καὶ πορισταί. vide Sp. et Boeckhii Staatshaushalt. der Athener 1. p. 179.

1429. ὀνόματα κύρια. ἐπὶ πονηρίᾳ δὲ οὗτοι ἐκωμῳδοῦντο. οὐ πάντως δὲ ὁ Μύρμηξ τῶν πορισταῶν ἐστιν, ἀλλὰ δὴ οἴονται ἀπό τινος ἄλλης ἀρχῆς· οὐδὲ γὰρ ὁ Νικόμαχος, ἀλλὰ ἤτοι ὁ τραγικὸς ὑποκριτής, ἢ ὁ πολίτης, περὶ ὧν πρεσείρηται. (?) εἰ δ' ἂν εἴη διδούς; τάχα βρόχους πρὸς ἀγχόνην, ἢ τι τοιοῦτον. ἓν μὲν ὀδίσας δὲ συνθήσας τοὺς πόδας. S. Hic est, ut reor, Nicomachus, contra quem Lysias accusationem instituit, quae extat. fuit autem scriba, γραμματεύς, non ὑποκριτής, ut quidam Schol. male autumat. *Palmer.* Exerc. p. 775.

1430. Ἀρχ. hunc Suidas v. Ἀδείμαντος vocat Ἀρχίμοχον. K.

κἂν μὴ ταχέως ἥκωσιν, ἐγώ,
νὴ τὸν Ἀπόλλω, a.
στίξας αὐτοὺς καὶ ξυμποδίσας, a. d.
μετ' Ἀδειμάντου τοῦ λευκολόφου
κατὰ γῆς ταχέως ἀποπέμψω.
ΔΙ. ταῦτα ποιήσω· σὺ δὲ τὸν θᾶκον
τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν,
καὶ διασώζειν, ἢν ἄρ' ἐγώ ποτε
δεῦρ' ἀφίκωμαι· τοῦτον γὰρ ἐγὼ
σοφίᾳ κρίνω δεύτερον εἶναι.
μέμνησο δ', ὅπως ὁ πανοῦργος ἀνὴρ,
καὶ ψευδολόγος, καὶ βωμολόχος,
μηδέποτ' εἰς τὸν θᾶκον τὸν ἐμὸν
μηδ' ἄκων ἐγκαθεδεῖται. a. par.
ΠΑ. φαίνετε τοίνυν ὑμεῖς τούτῳ
λαμπάδας ἱερὰς, κἄμα προπέμπετε,
τοῖσιν τούτου τοῦτον μέλεσιν
καὶ μολπαῖσιν κελαδοῦντες.
ΧΟ. πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ hexam. her.
ἐς φάος ὀρνυμένῳ δότε, δαίμονες οἱ κατὰ γαῖαν,

1435. poenae servorum fugitivorum et eorum, qui aliquid gravius deliquissent, vide antiquitatum graec. scriptores, in his Potterum Archaeol. 1. p. 135. sequ.; item Lipsii Elect. 2, 15.

1436. S.: τοῦ λευκ. εἴη ἂν οὗτος ὁ τοῦ Λευκολοφίου. οὗ καὶ Πλάτων μέμνηται ἐν Πρωταγόρᾳ. (Plat. Bipont. 3. p. 98., Heindorf. p. 485. sequ.) ἦν γὰρ τῶν περὶ τοὺς καιροὺς τούτους στρατηγούντων· ἡγεῖτο δὲ τοῦ μέρους τοῦ ναυτικοῦ. τάχα δ' ἂν οὗτος εἴη, ὃν καὶ παραγεγραμμένον λέγουσιν· οἰκεῖον γὰρ αὐτοῦ τὸ στίξας αὐτοὺς ἀντὶ τοῦ στιγματίσας καὶ μαστιγώσας· ἦν γὰρ ξένος. — Schol. Rav. καὶ Εὔπολις μέμνηται ἐν Πόλεσιν οὕτως περὶ τοῦ Ἀδειμάντου· οὐκ ἀργαλέον δῆτ' ἐστὶ πάσχειν τοῦτ' ἐμὲ, Τὸν Λευκολόφου παῖδα τοῦ *κορθάνος;* ubi scribendum fortasse est τὸν Λευκολοφίδου παῖδα, τοῦ κορθήτορος, vel τὸν κορθήτορα, i. e. στρατηγόν. certe Λευκολοφίδου dedit Schol. vetus. cf. Plat. Protagora l. l. et interpp. Xenophontis Hist. gr. 1, 4, 21. ambigue dictum λευκολόφου in milite, ridiculi causa.

1446. μηδ' ἄκων. οἷον, μηδ' εἴ τινες ἄκοντα τοῦτον λαβόντες καθίσας ἐθελήσουσι. S.

1447. φαιν. πρὸς τὸν Χορόν· ἀντὶ τοῦ ἀνάπτετε, ὦ μύσται. S. metri gratia scribendum censet τοίνυν. vid. annot. ad 313.

1451. ἡ τελευταία ἔκθεσις τοῦ δράματος. — εὐοδίαν δὲ εὐκολίαν περὶ τὴν ὁδόν. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐν Γλαύκῳ Ποντιεῖ Λίσχύλου· εὐοδίαν μὲν πρῶτα ἀπὸ στόματος χέομεν. S.

τῇ τε πόλει μεγάλων ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπινοίας·
πάγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων ἀχέων παυσαίμεθ' ἂν οὕτως,
ἀργαλέων τ' ἐν ὅπλοις ξυνόδων· Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω,
κἄλλος ὁ βουλόμενος τούτων πατρίοις ἐν ἀρούραις.

1455. ξύνοδοι ἐν ὅ. sunt armorum conflictus. Β. Κλ. δὲ μαχ. περίεσον, ὡς Ἀριστοτέλης φησί, μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, Λακεδαιμονίων βουλομένων τὰ Δηλίας ἀπιέναι, ἐφ' οἷς ἔχουσι ἑκάτεροι, καὶ εἰρήνην ἄγειν, ἐπὶ Καλλίου, Κλεοφῶν ἔπεισε τὸν δῆμον μὴ προσδέξασθαι, ἐλθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μεθύων καὶ θώρακα ἐνδεδυκώς, οὐ φάσκων ἐπιτρέψειν, ἐὰν μὴ πάσας ἀφῶσι τὰς πόλεις οἱ Λακεδαιμόνιοι. οὗτος δὲ ὁ Κλεοφῶν ὡς ξένος κωμῳδεῖται καὶ βάρβαρος. οὗ καὶ ἄνω ἐμνήσθη (637.), εἰκὼν φιλοτιμοτέραι Κλεοφῶντος, — χαλεδών. μαχέσθω οὖν, φησί, Κλεοφῶν καὶ οἱ ἄλλοι, ὅσοι τούτῳ ὅμοιοί εἰσιν, ἐν ταῖς πατρίσιν αὐτῶν, καὶ μὴ ἐν Ἀττικῇ κινείτωσαν πολίμους· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ πατρὶς αὕτη. S. Erat enim ille Cleophon de numero eorum, qui pacem respuebant et ante hoc tempus post victoriam Atheniensium ad Cyzicum Endio Laconi legato, pacem petenti, multum adversatus fuerat, ut ait Diodorus l, 13. (c. 53., ubi vid. Wesseling.), et iterum postea post pugnam ad Cynossema, Theopompo archonte, ut ait Eurip. Schol. ad Orest. p. 153. et 202. *Palmer.* Exerc. p. 776.

VARIETAS LECTIONIS

IN CODICE PARISINO.

In Argum. omissum ὅτε.
πρὸς τὸν Κέρβερον.
ὁρμᾷ.
πορεύεται,
προσπαίζων ἄρα.
ἄνοιαν.
περσεφόνην περιελθόντων.
Εὐριπίδης περί.
τότε Εὐριπ.
αὐτοῖς τὸν Διόνυσον.
Ἀντιγένην.
οὕτως.
ὡς καί.
Fabulae versu 5. et 20. γελοῖον, et similiter 371., 505.
15. σκεύη φέρουσ'.
16. ποήσης.
30. οὑτοσὶν.
43. δάκνων.
63. μυριάκις γ'.
64. ἢ 'τέρα.
69. ἄδου.
70. ἐστὶν.
77. ἀνάγειν, — ἄγειν τινά.
79. ποεῖ.
143. ὄφις.
170. τὸν νεκρὸν.
175. ἵνα pro ἐάν.
188. ποῖ.
193. περιθρέξῃ — κύκλω.
198. ποεῖς.
199. ἵζω 'πι.
202. φλυαρήσης.
205. ἀκούσῃ, et sic fere in similibus.
208. ὦ ὄποπ bis.
209. βρεκεκέκεξ.
216. Διόνυσος, ν et σ finalibus confusis.
221. τ' ἀλγεῖν.
228. εἰκ. σύ γ' ὦ.
234. φλυκτ. γ'.
236. ἀγκύψας.
241. ἡμέραισιν ἠλάμεθα.
245. ἐφθεγξάμεθα, frequens hic error.
253. ὁ φάρ. ἡμῶν ἂν.
299. αὖθις.
302. προσέπεσεν.
307. αὖρα γέ.
314. σαφές.
315. ἐν ἕδραις.
322, 3. τὴν — τιμὴν, et similiter in similibus melicorum.
325. μύσταισι.
330. ὦ ἴακχ' ὦ ἴακχε.
337. λαμπάσι.
338. ἐξάγαγ'.
341. ἡ γνώμη.
342. ἐχόρευεν.
373. ταινιωθῆναι.
383. κατ' εὐτέλειαν.
385. ἀζημίως.
386. ἴακχ' ἴακχε.
393. κἀγώσε πρὸς σύν σοι.
398. κλεισθένην.
402. τοῦτον.
408. αὖθις ὦ παῖ.
424. περὶ τοὺς ξένους.
425, 6. mire codex σκόψω, σκώπτουσιν. sic etiam 676. σκοπεῖσι habet pro κοπεῖσι.
427. διατρίψης.
440. Ταρτησσία.

445. ἀναστήσεις.
470. κατεφιλεῖτ᾽ὸν.
485. ἔνδοθεν ο. α. ὅτι εἰσέρχ., ut Elbing., quocum liber facit etiam 616., 911., 915., 926., 964.
499. ἐστιν ἂν pro ἐστι νοῦν, α et ου confusis, ut passim fit in libris.
510. τὸν χορὸν.
522. κατήσθιεν.
529. τοὺς.
533. φάρυξ.
539. κλέονα, ut elisionem saepissime neglexit librarius.
547. εἶμι τάπτειν.
556, 7. εἰ δὲ — βάλοις.
559. ἄνδρες.
565. δεῖν θ᾽.
587. μοι.
598. χάτ. γᾶν ἴδῃς.
606. οὐγ᾽.
616. ἐκεῖ.
630. πίφευμαι.
643. ξυμπαρ.
657. ἐκόντας.
661. τό τ᾽ pro ποτ᾽.
663. οἰμώζεται, ξ et ξ litteris confusis.
682. μουσικοῖς, ut χορεῖς.
697. πεποίηκεν.
698. μᾶλλον ἐπ. δοκῶ.
708. καί μοι.
710. ἐστὶν ὁ, quasi scriptum fuerit in autographo τίς ο. ἔνδον ἔστ᾽ ὁ δόξ.
734. εὐφανιόν τ᾽.
753. σύμπνυτα.
774. ἱπποβάλλονα, μ et λλ confusis.
776. ἦεσι ἐμπεσι, ex interpretatione.
782. κομικοφακελοφήμονα, et sic fere in aliis similibus.
842. ἴθι δή.
858. μὲν καὶ.
861. λαβόντας propter praecedens λαβών, ni fallor.
868. ἠλιακοῦντες.
881. ᾠδί᾽.
889. ἃ pro ἃ ᾽ν.
892. ἴσχανα.
908. ὀρῶν pro ὀρῶν.
911. γὰρ pro γ᾽ἄν.
914. ποῶν.
915. γνώσει τε.
920. κακοῖσι πᾶσιν.
921. κεῖος.
926. ἔλαβεν.
631. καὶ pro τίς. deinde ἐβελτερώτατοι.
932. μεμμάκουθος. omissum καί.
940. semel legitur μᾶλλον.
945. πῆμ ξυντυχίων, permixtis, ut videtur, ν et ι subscripto, sive potius adscripto: nam adscribitur in vett. libris.
946. δεῖ ἐμὲ.
947. et 963. ἕνεκα, fortasse pro εἵνεκα.
948. βελτίστους.
951. αἴξιος, α et αι confusis.
957. ἐπιτρίψεις.
958. καὶ σὺ τί.
964. ἡμῖν pro ὑμῶν, sicut ὑμᾶν 1000.
965. sic liber, nisi quod etiam ipse habet ἐδίδαξα.
978. κἀγαθούς.
984. οὐδὲ γὰρ — μᾶλλον ἐπ.
998. τὰ ῥήματα.
1006. ὑπενέρθων, ut ἔχων οὖλων ἐρίων.
1009. ἐνέτριψεν, et 1037. ἔφευγεν, 1279. κατέλιπεν, vulgo ἐντρίψ, ἔφευγε, κατέλιπε. contra 1143. et 1154. ἀπώλεσα.
1014. usque ad 1196. trajecti sunt in codice.
1015. ἀντιλέγειν et sequ. versu πλεῖν.
1028. ἀπεφάνθην.
1037. λαμπάδα ἔφευγεν.
1043. ἔρχεται pro ἦρτον.
1046. καταφοβεῖσθαι pro καταφοβεῖσθε.
1062. σύμμαχος, uti etiam 1087., et similiter συμφορᾶς 1099., συνέλεξας 1226.
1068. φανῇ.
1071. γέ μοι μέλλει.
1075. τεθνηκότος.
1083. οὐ γάρ.
1084. οὗτος ἄν, fortasse pro οὕτως ἄν.
1086. αὐτό.
1093. ὥσπερ γ᾽ εἶτις.
1098. μετῆς, ς et ι subscr. confusis.
1107. τῷ δὲ pro τάδε.
1117. εὐτυχῆς, nec aliter 1121.
1130. ἄρ᾽.

1137. ἀναρμοττεῖν.
1138. θηλάκιον.
1139. ἰαμβίοισι.
1157. φροντ. σε.
1180. ἀπολεῖς.
1182. οὐκ' ἐτοῖσιν.
1187. μέμψιν ἐπ.
1195. Ἀχιλλεῦ, — ἀκούων μάχην.
1197. λίμνα.
1201. μου παῖ.
1203. τρίτον ὦ 'σχύλε.
1207. ὅσιον.
1217. δυσχειμερίαν.
1223. συγκλινές τ', ut Junt. 1.
1231. μελήτου.
1232. ταῦτα pro τάχα.
1236. ταῦτ' ἔστ'.
1240. νοτεροῖς.
1241. omissa verba κατὰ γωνίας.
1242. εἰ- (sic) εἰ-εἰ-.
1243. καὶ κερκ.
1248. περίβαλ'.
1250. δὲ pro δαί.
1254. βουλομένους.
1258. πρόσπολον.
1265. ἀρόσον pro δρόσον, α et δ litteris confusis.
1274. εἰ-εἰ.
1287. ὀξυτάτας.
1294. δή, fort. pro δέῃ.
1298. πλέον.
1304. περίστ.
1332. οὓς etiam hic liber, non ὡς, ut Br.
1334. παιδία χ' ἡ γυνή.
1337. σοφοί.
1343. φέρε δή.
1347. μέλη.
1350. etiam liber Paris. Aeschylo haec tribuit, nec male.
1354. μάλα δὲ βλάπτειν.
1356. εὖ δ'.
1367. κατέχοντας, non κατέχοντες, ut narrat Br.
1388. οὐχί.
1390. ὁπότ' ἂν.
1421. ἀργήν.
1452. ἐς, non κἐς, etiam Paris.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΘΩΜΑ ΤΟΥ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

Βουλόμενος Ἀριστοφάνης σκῶψαι τοὺς Ἀθηναίους ἀδικίᾳ καὶ συκοφαντίᾳ, καὶ τοῖς τοιούτοις συνόντας, καὶ διὰ τοῦτο πλουτοῦντας, πλάττει πρεσβύτην τινὰ γεωργὸν Χρεμύλον τοὔνομα, δίκαιον μὲν ὄντα καὶ τοὺς τρόπους χρηστὸν, πένητα δὲ ἄλλως· ὃς μετά τινος αὐτῷ [1]) θεράποντος ἐλθὼν εἰς Ἀπόλλω [2]), ἐρωτᾷ περὶ τοῦ ἰδίου παιδὸς, εἰ χρὴ τουτονὶ, τρόπων χρηστῶν ἀμελήσαντα, ἀδικίας ἀντιποιεῖσθαι, καὶ ταὐτὰ τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδεύειν, ἐπειδήπερ οἱ μὲν τοιοῦτοι πλούτουν, οἱ δὲ τὰ ἀγαθὰ πράττοντες πένητες ἦσαν, καθάπερ αὐτὸς ὁ Χρεμύλος. ἔχρησεν οὖν αὐτῷ ὁ θεὸς σαφὲς μὲν οὐδέν· ὅτῳ δὲ ἐξιὼν ἐντύχοι, τούτῳ ἕπεσθαι. καὶ ὃς γέροντι ἐντυγχάνει τυφλῷ (ἦν δὲ οὗτος ὁ Πλοῦτος), καὶ ἀκολουθεῖ κατὰ τὰς μαντείας, μὴ εἰδὼς ὅτι ὁ Πλοῦτός ἐστι. δυσχεραίνων δὲ ἐπὶ τούτῳ καθ' ἑαυτὸν ὁ θεράπων, μόλις αὐτὸν ἐρωτᾷ, τίνος ἕνεκα τούτῳ ἀκολουθοῦσι· καὶ ὁ Χρεμύλος λέγει αὐτῷ τὴν μαντείαν. ἔπειτα μανθάνουσι παρ' αὐτοῦ τοῦ Πλούτου, ὅστις ἐστὶ, καὶ ὅτου χάριν τυφλὸς ἐγεγόνει παρὰ τοῦ Διός. οἱ δὲ ἀκούσαντες ἥσθησάν τε, καὶ βουλὴν ἐβουλεύσαντο ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν θεραπεῦσαι πήρωσιν. καὶ ἵνα τὰ ἐν μέσῳ παρῶ, τάς τε

Annotationes ad argum. fabulae.

1) dativum, qui pendeat ab intellecto verbo substantivo, sic aliquando ponunt Attici, ut genitivi vicem obire videatur: ὁ τῷ Χρεμύλῳ θεράπων, i. e. ὁ ὢν τῷ Χρεμύλῳ θερ. *Ex Hemsterhusii annotatis*, quem deinceps H. littera significabit, sicut F. Fischerum.

2) εἰς Ἀπόλλω. Apollinis templum, oraculum. B.

τοῦ Βλεψιδήμου ἀντιλογίας, καὶ τῆς Πενίας αὐτῆς, ἀπήγαγόν τε αὐτὸν ὅτι τάχιστα, καὶ ὑγιᾶ ἐπανήγαγον οἴκαδε· ἐπλούτησάν τε ἱκανῶς, οὐκ αὐτοὶ μόνον[3]), ἀλλὰ καὶ ὅσοι βίου χρηστοῦ πρόσθεν ἀντεχόμενοι πένητες ἦσαν.

Ἐδιδάχθη[4]) ἐπὶ ἄρχοντος Ἀντιπάτρου, ἀνταγωνιζομένου αὐτῷ Νικοχάρους μὲν Λάκωσιν, Ἀριστομένους δὲ Ἀδμήτῳ, Νικοφῶντος δὲ Ἀδώνιδι, Ἀλκαίου δὲ Πασιφάῃ. τελευταίαν δὲ διδάξας τὴν κωμῳδίαν ταύτην ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, [καὶ][5]) τὸν υἱὸν αὐτοῦ συστῆσαι Ἀραρότα [δι' αὐτῆς][5]) τοῖς θεαταῖς βουλόμενος, τὰ ὑπόλοιπα δύο δι' ἐκείνου καθῆκε, Κώκαλον καὶ Αἰολοσίκωνα.

3) ita Br. μόνοι Ald., Junt. 2., K., H.

4) excerpta est haec annotatio ex alio quodam dramatis argumento: nam plura circumferuntur, quae omittam praeter hoc metricum Aristophanis grammatici, in quo argumento quae extensioribus litteris describi jussi, ea sunt a me addita ad sarciendos numeros hiantes, quibus subveniens etiam versu 8. scripsi διεκώλυεν pro διεκώλυσεν, quod antepenultimam producit, et vocabulum ἀπῆγον ad hunc versum transtuli ex antecedente; versu autem 3. quod legitur in libris,

ἔχρησεν ὁ θεὸς, συνακολουθεῖν, ᾧπερ ἂν
ἀνδρὶ περιτύχῃ. Πλοῦτος δ' ὀπτάνεται τυφλὸς,

ad metri normam ordinavi, ad quod restituendum parum erat δὲ particulam delere cum Hemsterhusio. sic igitur se habet illud argumentum:

Μαντεύεται δίκαιος ὢν τις καὶ πένης,
εἰ μεταβαλὼν πλούτου τυχεῖν ὀνήσεται.
ᾧ συνακολουθεῖν, ᾧπερ ἂν ἀνδρὶ περιτύχῃ,
ἔχρησεν ὁ θεός. Πλοῦτος ὀπτάνεται τυφλός.
γονὺς δ' αὐτὸν ἤγαγεν οἴκαδ',
ἄλλους δημώσας καλέσας μεταγνῶν· εἶθ' ὑγιάσας τὰς κόρας
ἐποίησεν αὐ βλέποντας, εἰς Ἀσκληπιοῦ δ' ἀπῆγον· ἡ δ' ἄφνω Πενία διεκώλυεν.
ὅμως ἀναβλέψαντος αὐτῷ τῶν κακῶν
εὐθὺς ἐπλούτει, τῶν δ' ἀγαθῶν ἦν τἀγαθά.

5) haec Porsonus et Dobraeus in recensione fabulae uncinis incluserunt; et recte, siquidem abhorrent ab sententia.

De genere comoediarum, ad quas pertinet Plutus, duplicique ejus editione, vidd. Br. aliique interpp. ad 115. Monet praeterea K., plures Comicos (imo et Tragicos secundum Sp.) ejus argumenti fabulas docuisse, velut Oratinum Athen. 4. p. 138., Epicharmum ibidem p. 235., Nicostratum p. 247., Archippum testibus Schol. Aristoph. ad Vesp. et Aves et Polluce Onom. 7, 63., 10, 136. cf. Fabric. Bibl. gr. t. 2. p. 423. ed. Harless.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΑΡΙΩΝ, θεράπων.
ΧΡΕΜΥΛΟΣ, δεσπότης.
ΠΛΟΥΤΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΩΡΓΩΝ.
ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ, φίλος Χρεμύλου.
ΠΕΝΙΑ.
ΓΥΝΗ ΧΡΕΜΥΛΟΥ.
ΔΙΚΑΙΟΣ ΑΝΗΡ.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΓΡΑΥΣ.
ΝΕΑΝΙΑΣ.
ΕΡΜΗΣ.
ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ.

ΚΑΡΙΩΝ. ΧΡΕΜΥΛΟΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΚΑ. Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ, i. tr.
δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου!
ἢν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχῃ,
δόξῃ δὲ μὴ δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ,

Annotationes ad fabulam. Vers. 1. ὡς ἀργ. ὁ θεράπων δυσφορεῖ τοῦ δεσπότου ἐπομένου τυφλῷ ἀνδρί. τοῦ δὲ ὡς πέπλεκται ἡ διάνοια ἐκ τοῦ θαύματος καὶ σχετλιασμοῦ· τὸ γὰρ ὡς ἐπίρρημα ἐπαμφοτερίζει. ἢ ἐνταῦθα εἴληπται ἐπιτάσεως δηλωτικόν. — τὸ δὲ ἀργαλέον χαλεπὸν, δύσκολον, δυσχερές. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄλγος ἀλγαλέον, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ λ εἰς ρ ἀργαλέον, ὡς ποδαλγία ποδαργία. — S. F. ἀργαλέος ab ἄλγος ita derivatum esse dicit, ut θαῤῥαλέος a θάῤῥος, aptiusque istius mutationis exemplum profert ἀμέργω usurpari solitum pro ἀμέλγω, etsi ne de hoc quidem certa esse res videtur Schneidero in lexico gr. v. ἀργαλέος. cf. a F. laudatos Etymologum eadem v. et Eustath. ad Iliad. β', 218. Odyss. δ', p. 1511. ed. Rom. — καὶ θεοί. i. e. καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ, quae verba et similia οἱ λοιποὶ, sive πάντες, saepe omittuntur in hoc genere. cf. 81. plene cum aliis, tum Plato Symp. cap. 15.: ὁ οὖν Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ ἐβουλεύοντο etc.

4. ταῦτα. τὰ βέλτιστα. Voss.: *Wenn noch so Gutes einst gesagt ein Dienender, Und nichts zu thun das seinem Oberen* (Besitzer) *besser dünkt: Theilhaft des Schadens muss zugleich der Diener sein.* — ὁ κεκτημένος, ἡ κεκτημένη (Concion. 1118. etc.), passim *dominus* et *domina* dicitur apud Atticos, ut monet Sp., numerantûrque etiam servi inter κτήματα. Aristot. Polit. 1, 4.: δοῦλος κτῆμα τι ἔμψυχον. Lucianus Cataplo vol. 1. p. 352. ed. Tauchnitz.: ΚΑΛΩΘΩ. τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ (Mercurio advenire cessanti cum mortuis), τοῦ Διὸς ἐπὶ πλέον δεηθέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κἀκεῖνός ἐστιν. ΧΑΡΩΝ. ἀλλ' οὐχ ὅστις. ὦ Κλωθοῖ, πίρα τοῦ μίτρου δεσπόζειν κοινοῦ κτήματος etc. „Omnino Graeci utuntur participiis, praemisso articulo, loco nominum, ut οἱ ἐφεστῶτες Xenoph. Mem. Socr. 3, 5, 19., *praefecti, magistri*, ἡ τιτθοῦσα, *mater*, Eurip. Phoen. 53., οἱ φύσαντες, *parentes*, ibidem 34., *mugientes*, boves, Horat. Epod. 2, 13." *B F.*

μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν·
τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον
κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα· τῷ δὲ Λοξίᾳ,
ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου,
μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι,
ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις, ὥς φασιν, σοφὸς,
μελαγχολῶντ' ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην,

6. οἷον, αὐτὸν ἑαυτοῦ τὸν δοῦλον οὐκ ἐᾷ κρατεῖν· μάλιστα γὰρ κύριος τοῦ σώματος ἕκαστος αὐτὸς ἑαυτοῦ. S. ὁ κύριος τοῦ σώματος est servus. nam, ut ICti Rom. loquuntur, servus naturaliter corporis sui dominus est. Et Ammonius v. δεσπότης· κύριος — καὶ αὐτός τις ἑαυτοῦ *E K.*

8. καὶ τ. μὲν δὴ ταῦτα. καὶ ταῦτα μὲν δὴ τοῦτον ἔχει τρόπον. ἔστι δὲ τὸ σχῆμα ἀποθετικὸν τῆς τρόπης διανοίας. S. *Et haec quidem sic se habent*, haec ita solent fieri. formula Atticis perquam familiaris, ita ut ea utantur ferè illi, qui desinunt verba facere de re aliqua, et transire ad aliam volunt sic ut significent, vera esse ante dicta: lat. *et haec quidem hactenus*. F. cf. Soph. El. 657. (καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα), Viger. cap. 4. §. 16. etc. — S. Dorv. τῷ δὲ Λοξίᾳ. ἢ τῷ Ἀπόλλωνι λοξὰ μαντευομένῳ· ἢ ἐπειδὴ ὁ Ἀπόλλων ὁ τὸν ἥλιον ἀλληγορεῖται, Λοξίαν αὐτὸν εἰκὸς, ὡς λοξὴν τὴν πορείαν ποιούμενον. Monet F., Apollinis Delphici oracula vocari *plerisque* ap. Cic. de Div. 2, 56., ubi vid. Davis. cf. Suid. et Favorin. v. Λοξίας.

9. ὃς θεσπ. ἐτραγικεύσατο τῇ φράσει. ἡ δὲ Πυθία ἐπὶ τρίποδος καθημένη χρησμῳδεῖ. καλεῖται δὲ τὸ μέρος, ἐν ᾧ κάθηται, ὅλμος. S. sic θεσπιῳδήσειν Aeschyl. Ag. 1170., θεσπιῳδὸς Cassandra Eurip. Hec. 644. θεσπίζειν dicitur Apollo Eurip. Ion. 7. *E Sp.* χρυσήλατος, *aureus*, fuit tertius tripus, post aereum, quo ante utebantur, adhibitus Delphis, ut B. annotavit secundum Harwoodium gr. Antiqu. germanice versarum t. 1. p. 878. sequ. De *figuris* tripodum laudantur Spon. Miscell. erud. antiqu. p. 118., Sp. ad Callim. h. in Del. 90., Mus. Napol. t. 4. tab. 13. 14., et omnino de oraculo Delphico Diod. Sic. 16, 26., Iustin. 24, 6, 9., van Dale de Orac. p. 141., Epist. Attic. t. 2, 114. aliique. vid. etiam Nitschii germanice scriptum librum de Antiqu. gr. vol. 1. pp. 681. seqq.

10. μέμψιν — μέμφομαι. cf. 513.

11. ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις. hinc uno vocabulo ἰατρόμαντις dicitur Aeschyl. Eum. 62., ut ejus filius Apis Aeschyl. Suppl. 271. *E Sp.* Plato Cratylo, monente Be., ed. Tauchnitz. 2. p. 266., ubi agit de nomine Apollinis: οὐ γάρ ἐστιν ὅ τι ἂν μᾶλλον ἥρμοσεν ὄνομα ἐν οἷς τέτταρσι δυνάμεσι ταῖς τοῦ θεοῦ, ὥστε πασῶν ἐφάπτεσθαι καὶ δηλοῦν τρόπον τινὰ μουσικήν τε, καὶ μαντικὴν, καὶ ἰατρικὴν, καὶ τοξικήν. cf. Lucian. deorum dial. 16. etc.

12. μελ., *insanientem*. S. Junt. χολᾶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ μαίνεσθαι, παρὰ δὲ τοῖς κοινοῖς τὸ θυμοῦσθαι. Moeris, monente Sp.: χολὴν ἀντὶ μανίας Ἀττικοί. Demosth. adv. Olympiod. p. 655. μελαγχολᾶν δοκῶν. F. conferri jubet Favorin. h. v., quam interpretatur μαινόμενον, et Wolf. ad ep. Liban. p. 31. vide etiam 362., 899.

ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ,
τοὐναντίον δρῶν ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν.
οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα·
οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, κἀμὲ προσβιάζεται,
καὶ ταῦτ' ἀποκρινομένου τοπαράπαν οὐδὲ γρύ. —
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι,
ἢν μὴ φράσῃς, ὅ τι τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε,
ὦ δέσποτ', ἀλλά σοι παρέξω πράγματα.
οὐ γάρ με τυπτήσεις, στέφανον ἔχοντά γε.

13. κατόπιν. vide 1090.

17. καὶ ταῦτα, *et quidem, praesertim.* cf. 272. etc. *Ex F.* ἀποκρ. τοῦ τυφλοῦ, ut exponit S. Borg. Vetus: οὐδὲ γρύ. βραχύ. ἔστι δὲ ὄνυχος ῥύπος. τινὲς δὲ παρὰ τὸν γρυλισμὸν, τουτέστι τὴν φωνὴν τῶν χοίρων. (gl. Dorv. Paris. 450. γρύζειν, ποσῶς φθέγγεσθαι. cf. 595.) ἢ εἶδος μικροῦ νομίσματος· (Avellinius ad Plaut. Capt. 874., sive 5, 2, 26. [*libellam argenti.*]: Romanorum, inquit, libellae respondebat fortasse Graecorum γρύ, quod Suidas [qui Scholiastae verba descripsit, ut etiam Favorinus.] numulum esse dicit: unde illud ap. vett. οὐδὲ γρύ. extat quidem aeneus minimi moduli numus cum typo equi atque epigraphe ΓΡΤ, quem primus edidit Combe Mus. Hunter. p. 148. et Grumento Lucaniae oppido adscripsit. vide, lector, an non alius sit quam Suidae illud γρύ, atque ad aliam quandam Italiae civitatem pertineat, fortasse ad Arpos, quibus equi typus maxime convenit.) γρὺ γὰρ τὸ μικρὸν καὶ βραχύτατον. ὅθεν (?) καὶ γρύτη, τὰ λεπτὰ σκεύη. — κέχρηται δὲ τῇ λέξει ἐπιτείνων τὸ στεγανὸν τῆς ἀποκρίσεως ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς ὄνυχας ῥύπου, ὃς μικρὸς καὶ εὐτελής. ὅταν δὲ θέλωμεν ἐκφαυλίσαι τινά, φαμὲν οὐδὲ γρὺ φθέγγεσθαι, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ τὸ τυχόν —. F.: τοπαράπαν est *omnino*, παντελῶς Hesych. librarii fere tò omisere. vid. index Palaeph. v. ὁ. οὐδὲ γρύ, *ne minimum quidem, nihil*, est locutio proverbialis: vide Erasmi Adag. p. 674. etc.

18. Superiora mussitaverat indignatus servulus; jam hisce dominum alloquitur, ut qui tacere diutius non possit. — σιγήσομαι. cf. 111.

20. παρ. πράγματα, *negotium facessam*, molestus tibi ero, aures tuas obtundam iterumque rogando, quis tandem sit ille coecus, quem sequimur. monuit F., πράγματα ἔχειν proprie dici reos et qui lites sequuntur, παρέχειν autem illos qui litem alicui intendunt; similiter nostrates dicunt *einem Händel machen.*

21. ἔθος τὸν εἰς θεοὺς ἀπιόντα στεφανοῦσθαι, καὶ ἀνεύθυνον (impunitum, incastigatum) εἶναι. πρὸς τὸ ἔθος οὖν ἀνακομιζόμενοι ἐκ τοῦ μαντείου ἐστεφανηφόρουν. S. lauro coronati erant, qui ab oraculo Delphico redibant. cujusmodi sertis sacris ornati sanctitatem quandam prae se ferebant, nulla violandam injuria. vide, quos laudant hac de re, Schol. ad Pac. 1048., Schol. Eurip. Hippol. 792., Schol. Soph. ad Oed. R. 82., van Dale de Orac. c. 6. etc. — γὲ, *saltem:* restringit hoc verbo, quod alioqui servo impune dicendum non erat. *Girardus* et similiter *Münterus*, quorum ille Plutum edidit Parisiis 1549., hic Cellae 1784.

ΧΡ. μὰ Δί' ἀλλ' ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἢν λυπῇς τί με,
ἵνα μᾶλλον ἀλγῇς.
ΚΑ. λῆρος· οὐ γὰρ παύσομαι,
πρὶν ἂν φράσῃς μοι, τίς ποτ' ἐστὶν οὑτοσί.
εὔνους γὰρ ὤν σοι πυνθάνομαι πάνυ σφόδρα.
ΧΡ. ἀλλ' οὔ σε κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν
πιστότατον ἡγοῦμαι σὲ καὶ κλεπτίστατον.
ἐγὼ θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ
κακῶς ἔπραττον, καὶ πένης ἦν...
ΚΑ. οἶδά τοι.
ΧΡ. ἕτεροι δ' ἐπλούτουν, ἱερόσυλοι, ῥήτορες,
καὶ συκοφάνται, καὶ πονηροί.
ΚΑ. πείθομαι.
ΧΡ. ἐπερησόμενος οὖν ᾠχόμην ὡς τὸν θεὸν,
τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν
ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον·

22. μὰ Δί' ἀλλὰ, *immo*, ut 101., 111., 202. F. cf. Viger. 7, 7, 22.

23. ἵνα μᾶλλον ἀλγῇς, ut magis doleas, h. e. ut eo gravius plectaris, quod ante mihi auferenda erat laurea tua. — „λῆρος, ut ap. Latinos *nugae*, vel de *verbis* et dictis vanis, futilibus, vel de *rebus* inanibus, levibus, nihili aestimandis, vel de *hominibus* stultis et contemtione dignis. h. l. pertinet ad minas domini frustra jactatas: *istae minae tuae me non movent.* (cf. 585.) — παύσομαι scil. πράγματα παρέχων σοι." E F. λῆρός ἐστι ταῦτα, ἃ λέγεις.

25. h. e. πάνυ σφόδρα εὔνους etc. 3. πάνυ σφ. ὅτι σύνηθες Ἀττικοῖς παράλληλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα· δηλοῦται δὲ ἕν τι ἐξ ἀμφοτέρων. οὕτως ἔχει καὶ τὸ τυχὸν ἴσως. item ἄλλως μάτην, πάλιν αὖθις, alia. cf. 221., 617., 855. annot. ad Eurip. Hecub. 464. etc.

27. πιστ. καὶ κλεπτίστατον, *fidissimum et furacissimum*. pugnantia dicit per ridiculum.

30. ῥήτορες, *oratores*, vel *demagogi*: utrosque enim odit Aristophanes. et in hos quidem Equitibus alibique passim invehitur; de oratoribus autem, sive magistris dicendi, vide inprimis Ran. 981. seqq., 1096. seqq. ed. Invern.

31. πείθομαι. πιστεύω. gl. Dorv. F.: Verti potest *recte*, *scio*, idem (?) quod οἶδα 29.

32. ὡς, πρός. vid. Matth. gr. gr. §. 578. extrema. ὡς τὸν θεὸν, *in templum Apollinis*, ut, monente B., πρὸς τὸν θεὸν, *in templum Aesculapii*, 648., ἐς θεὸν Pindar. Ol. 7, 56. etc.

33. τὸν ἐμὸν αὐτοῦ etc. Jungere solent Graeci pronomini possessivo genitivum rei seu personae, ad quam refertur alius intelligendus in pronomine genitivus. vidd. interpp. Nub. 1204. ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν. Eurip. El. 366. πόσις ἐμὸς τῆς ἀθλίας. Homer. Odyss. α', 409. ἢ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἱκάνει. Horat. Sat. 1, 4, 22. *mea scripta — timentis* etc.

34. ἐκτετοξ. ἐκκεκενῶσθαι, ἀνηλῶσθαι· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοξείᾳ ἀναλισκόντων τὰ βέλη. Schol. Rav. ita loquuntur τροπι-

τὸν δ' υἱὸν, ὅπερ ὢν μόνος μοι τυγχάνει,
πευσόμενος εἰ χρὴ, μεταβαλόντα τοὺς τρόπους,
εἶναι πανοῦργον, ἄδικον, ὑγιὲς μηδὲν,
ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ νομίσας ξυμφέρειν.
ΚΛ. τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλαχεν ἐκ τῶν στεμμάτων;
ΧΡ. πεύσει. σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί·
ὅτῳ ξυναντήσαιμι πρώτον ἐξιὼν,
ἐκέλευσε τούτου μὴ μεθίεσθαί μ' ἔτι,
πείθειν δ' ἑμαυτῷ ξυνακολουθεῖν οἴκαδε.
ΚΛ. καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ;
ΧΡ. τουτῳΐ.
ΚΛ. εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ,
φράζουσαν, ὦ σκαιότατε, σοὶ σαφέστατα

κῶς, nec uno modo. Aeschylus, annotante F., Suppl. 455. *γλῶσσα τοξεύουσα*, Eurip. Hecub. 578. *νοῦς ἐτόξευσεν*, Soph. Antig. 1003. *ἀφῆκα παρδίας τοξεύματα*.

37. *ὑγιὲς μηδὲ ἕν*. ita *οὐδὲν ὑγιὲς* Synesii epist. 104. et 148. dicuntur *homines nihili*. Be. cf. 50., 351.

39. *ἔλαχεν ἐκ τῶν στ. τραγικώτερον ἀκηφήνατο, προσδιασύρων, ὥς φασιν, Εὐριπίδην*. (vide Eurip. Hec. 645., 1050., Or. 159. ibique Schol., ejusdem tragoediae 315., Alcest. 337., Aeschyl. Cho. 33., Soph. Antig. 1012. etc. monet F., *λαχεῖν* [seu potius *λάχειν*: nam ille est infinit. aoristi 2.] proprie esse *crepare*, crepitum edere; deinde [quanquam haec prima esse videtur significatio vocabuli] *disrumpi*, ut Act. 1, 18., ubi vid. Bois., collato Favorino h. v.; denique *profari*, *dicere*, ap. Tragicos, maxime Euripidem.) *ὁ δὲ νοῦς, τί ἐφθέγξατο ἐκ τῶν στεφάνων τῆς προφήτιδος; ἐστεφανηφόρει γὰρ ἡ Πυθία.* (ἄλλως.) *ἐπεὶ οἱ τρίποδες δάφνῃ ἦσαν ἐστεμμένοι.* S. cf. Sp. ad Callim. h. in Apoll. 1. et in Del. 88. Lucretius, laudante K., 1, 740. *Pythia quae tripode ex Phoebi lauroque profatur. στεμμάτων θεοῦ* (Apollinis) Euripides Ione bis facit mentionem, 462. 1283., ut itidem annotavit K. cf. 213. mire Voss.: Was hat denn Föbos *hergekracht* aus dem Laubgeflecht?

40. *πεύσει*. οἱ Ἀττικοὶ τὰ τῶν παθητικῶν χρόνων δεύτερα πρόσωπα ἀεὶ διὰ διφθόγγου γράφουσιν, ὡς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς εὑρήσεις· οὗτος γὰρ, εἴπερ τις, τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ χρῆται. ἡ δὲ κοινὴ διάλεκτος μόνου τοῦ βούλει, καὶ ὄψει, καὶ οἶσει, τὰ ἐνεργητικὰ μὴ ἐν χρήσει εὑροῦσα, τῇ Ἀττικῇ ἐκομένη συνηθείᾳ, ἀεὶ διὰ διφθόγγου τὰ τρία ταῦτα ἐκφέρει. ἀκογορευτικαῦ δὲ ἡ αἰτιολογικοῦ μορίου τεθέντος, οἱ Ἀττικοὶ οὐχ οὕτω τὰ δεύτερα πρόσωπα ἐκφέρουσιν, ὡς εἰρηται, ἀλλ' ὑποτακτικῶς. S. cf. Matth. gr. gr. §. 197, 1.

45. *εἶτα*, ut *ἔπειτα*, praesertim in interrogationibus, significat admirationem, quae aliquid indignationis admistum habet. cf. 79., 207., 934. interdum additur *καὶ πάτα* Xenoph. Oec. 2, 4. *E F.*

46. *φράζ. iubentem.* — *σκαιὸς* proprie est sinister, ut *σκαιὰ χεὶρ manus scaeva*, deinde iners, stultus, ineptus, ut 60. vide Hesych." F. Eustathium ad Odyss. γ', p. 1468., 62. addi jubet Dukerus. *σαφέστατα* pro adverbio accipiendum esse monuit Sp., ut passim neutra pluralia adjectivorum ap. Aristophanem et Atticos. res notior quam quae exemplis illustrari debeat.

ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον;
ΧΡ. τῷ τοῦτο κρίνεις;
ΚΛ. δῆλον ὁτιὴ καὶ τυφλῷ
γνῶναι δοκεῖ τοῦθ', ὡς σφόδρ' ἐστὶ ξυμφέρον
τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν χρόνῳ.
ΧΡ. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει,
ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι μεῖζον. ἢν δ' ἡμῖν φράσῃ,
ὅστις ποτ' ἐστὶν, οὑτοσὶ, καὶ τοῦ χάριν,
καὶ τοῦ δεόμενος, ἦλθε μετὰ νῷν ἐνθαδὶ,
πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν, ὅ τι νοεῖ.
ΚΛ. ἄγε δὴ, πρότερον σὺ σαυτὸν, ὅστις εἶ, φράσον
ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ. λέγειν χρὴ ταχὺ πάνυ.
ΠΛ. ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι.
ΚΛ. μανθάνεις,
ὅς φησιν εἶναι;
ΧΡ. σοὶ λέγει τοῦτ', οὐκ ἐμοί·

47. τὸν ἐπ. τρόπον. κατὰ τὴν ἐπιχώριον πολιτείαν τῶν Ἀθηναίων. αἰνίττεται δὲ τὸ τῆς πολιτείας ἰταμόν τε καὶ δυσκίνητον διδάσκειν. S.

48. καὶ τυφλῷ. ἤτοι πρὸς τὸν Πλοῦτον αἰνίττεται, ἢ τὸν πηρὸν τῷ νῷ· νοῦς γὰρ ὁρᾷ, καὶ νοῦς ἀκούει. — παροιμία δ' ἐστὶ τυφλῷ δῆλα τὰ μαρτύρια etc. S. sane τυφλῷ γνῶναι accipi posset pro τυφλῷ κατὰ τὸ γνῶναι, ἀνοήτῳ, ut coecitate hominis, quem eum sequi jussit, hoc significasse diceremus Apollinem μεταφορικῶς, vel a stulto eum posse discere, quid faciendum sit, quemadmodum Soph. dixit Oed. R. 356. τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ. quia tamen ea forma loquendi paulo insolentior est, praesertim in Comico, malim γνῶναι interpretari *statuere*, *decernere*, sive *existimare*, ut Cario dicat, vel coecum videri sic existimare, utilissimam his temporibus esse improbitatem. eo sensu passim usurpatur γιγνώσκειν, velut ap. Euripidem Bacch. 1205., Hel. 1199., Dan. 43. ceterum Epicharmus ap. Plut. de Fortuna c. 3. et de Alexandri fort. 2. c. 3. νοῦς ὁρῇ, καὶ νοῦς ἀκούει, τὰ δ' ἄλλα κωφὰ καὶ τυφλὰ, ubi fortasse scribendum est τἄλλα κωφὰ, restituto t. t. c. Eurip. Hel. 121. αὐτὸς γὰρ ὄσσοις εἰδόμην, καὶ νοῦς ὁρᾷ.

50. τὸ μηδὲν ὑγιὲς ἀσκεῖν est *studium improbitatis*, *improbitas*. F.

51. ῥέπει, φέρεται, ἀποβλέπει, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ζυγοῦ. *Junt.* ῥ littera in ῥέπει brevem, quae antecedit, vocalem producit, figura notissima.

56. πρότερον ἢ, *priusquam*, potius quam, ut interpretatur H. Vossius diar. Jen. a. 1813. p. 443.

57. τἀπὶ τούτοις. ἤγουν τὰ ἀκόλουθα τοῖς μὴ ἐθέλουσιν ἑαυτοὺς ἐκφαίνειν. τὰ δέ ἐστι πληγαὶ καὶ τραύματα. E S.

58. οἰμ. λέγω σοι, *plorare te iubeo*, i. e. plecti; male tibi sit, male pereas; quo sensu etiam κλάειν σοι λέγω dicitur 62. sunt hae mala imprecandi formulae satis notae. cf. 111., 872. etc. — μανθ. — εἶναι; *audin', quem se esse dicat?* i. e. audin', quomodo respondeat, mala nobis imprecando?

σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυνθάνει.
ἀλλ' εἴ τι χαίρεις ἀνδρὸς εὐόρκου τρόποις,
ἐμοὶ φράσον.
ΠΛ. κλάειν ἔγωγέ σοι λέγω.
ΚΛ. δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ.
ΧΡ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, χαιρήσεις ἔτι.
ΚΛ. ἢν μὴ φράσῃς γὰρ, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς.
ΠΛ. ὦ 'τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ.
ΧΡ. πάμαλα.

61. εὐόρκου, jusjurandum servantis, et, cujus id consequens est, probi atque pii, non servi perjuri, qualis est Cario.

63. τὸν ὄρνιν, *omen*. mali enim ominis videbatur; senem coecum aliquoties interrogatum non aliud respondere quam κλάειν σοι λέγω, ut monuit K. Duker.: Eustath. in Il. 24. p. 1346, 44. πᾶν σύμβολον μέλλοντος ὄρνις ἐκαλεῖτο, ἀπὸ μέρους. — add. Thom. Mag. et Suid. v. ὄρνις.

64. μὰ τὴν Δήμ. εἰκότως ταύτην εἰς ὅρκον λαμβάνει, ὡς γεωργός· ἡ γὰρ Δημήτηρ τῆς γῆς ἔφορος. S. — οὐ χαιρ. ἔτι est vox mala minantis nihil respondenti χαιρήσεις est forma futuri Attica, auctore Moeride p. 403. ed. Pierson., quae legitur etiam ap. Plat. Phileb. 21. *E F.* cf. Matth. gr. gr. §. 178, 3. etc.

65. male haec quoque Chremylo tribuuntur in edd. vett.: cf. 67. sequ. animadvertit H. — ἀπό σ' ὀλῶ, ἀπολῶ σε. tmesis.

66. ὦ 'τάν. vox paulo rarior ap. Aristophanem et Atticos: vide Sp. ad h. l. et Elmsl. ad Eurip. Bacch. 801. ὦ 'τᾶν edidit Herm. Soph. Phil. 1373., quod interpretatur ὦ λῷστε. Brunckianam scripturam ὦ 'τὰν probat Reisigius Conject. in Aristoph. 1. p. 217., laudans Apollonii Dyscoli verba illa, quae Bastius emendavit in Addendis ad Gregor. p. 904.: παρὰ τὸ νέος νεάν τι ἦν, καὶ παρὰ τὸ ἔτης οὖν γενήσεταί τι ἐτὰν, οὐ τὸ κλητικὸν ὁμόφωνον. addit Reisig. similia ξυνὰν a ξυνὸς, μεγιστὰν a μέγιστος, finitimamque Apollonianae commemorat Zonarae sententiam vol. 2. p. 1896. et Eustathii, acutam ultimam vocabuli comprobantis ad Iliad. α', p. 24, C. ed. Rom. Didymus quoque apud Suidam, Favorinum et Schol. Plat. ad Apol. Socr., Plat. Tauchnit. 1. p. 336. τὸ κλῆρες εἶναί φησιν ὦ ἔταν: nec aliter, nisi quod ad accentus attinet, Ulpianus, laudante Sp., ad Demosth. Olynth. 1. p. 9.: τὸ δὲ ὦ τᾶν δύο μέρη λόγου εἰσὶν ὦ καὶ ἐτὰν, ὃ ἐστιν ὦ ἑταῖρε. quas auctoritates, dum aliquid probabilius suppetat, minime contemnendas esse arbitror, etsi illud, quod Schol. iste ait, vocativum τοῦ ἔτης esse ἔτα, καὶ Δωρικῶς ἔταν, non adducor ut credam, sed ab aliena manu addita esse contendo verba καὶ Δωρικῶς ἔταν. ceterum haud male idem: ὦ τὰν, ὦ οὗτος, ὦ ἑταῖρε, ὦ τάλαν, ὦ μέλε, siquidem haec vox non modo est blande compellantium, sed etiam εἰρωνικῶς dicitur, cum quis illudi aliquem ab se et irritari ostendit, ut monuit Fischerus secundum Hesychium, Moeridem, Timaeum aliosque grammaticos. anguste noster Schol.: ὦ τᾶν, ὦ ἑταῖρε. ὅτι οὐ πρὸς ἕνα μόνον τὸ ὦ τᾶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς δύο. καὶ Κρατῖνος· ἄρα γε, ὦ τᾶν, ἐθελήσετε. ἄλλως. ὦ τᾶν, ὦ φίλοι, πληθυντικῶς νοητέον. (num cogitavit de genitivo Dorico ἐτᾶν pro ἐτῶν, ut ὦ ἐτᾶν sive ὦ 'τᾶν significet ὦ σὺ ὢν

ΚΛ. καὶ μὴν ὃ λέγω, βέλτιστόν ἐστι, δέσποτα·
ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάκιστα τουτονί.
ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν καταλιπὼν
ἄπειμ', ἵν' ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσών.
ΧΡ. ἀλλ' αἶρε ταχέως.
ΠΛ. μηδαμῶς.
ΧΡ. οὔκουν ἐρεῖς;
ΠΛ. ἀλλ' ἢν πύθησθέ μ', ὅστις εἴμ', εὖ οἶδ' ὅτι
κακόν τί μ' ἐργάσεσθε, κοὐκ ἀφήσετον.
ΧΡ. νὴ τοὺς θεοὺς ἡμεῖς γ', ἐὰν βούλῃ γε σύ.
ΠΛ. μέθεσθέ νύν μου πρῶτον.
ΧΡ. ἠνὶ μεθίεμεν.

τῶν ἐμῶν ἐτῶν? quae ratio nobis placebat, cum scriberemus ann. ad Oedip. R. 1086.) ἢ ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε etc. Idem: πώμαλα, οὐδαμῶς· ἔστι δὲ Ἀττικόν. ἔστι γὰρ ἐπίῤῥημα ἀρνήσεως. vide Fischer. et quas laudat de hoc adverbio, inprimis Harpocrationem, collato Schneideri lex. gr. v. πω. interrogative efferendum videbatur Brunckio.

67. καὶ μὴν, *immo, enimvero.* habent enim istae particulae vim adversandi et corrigendi quasi ea, quae herus responderat: ut nec hac de causa πώμαλα servo tribui possit, quae erat vett. quorundam interpp. ap. S. sententia. — F. codd. Arund. Dorv. et Elbing., item Junt. 1., ἐστιν (Ar. a m. 1. ἐστι), ὦ δέσποτα, pro ἔστ', ὦ δέσπ., quod non deterius.

68. ἄνθρωπον dici de homine vili et contemto, post Petitum docet Tob. Eckard. Obss. philol. ex Aristophanis Pluto dictioni novi foederis illustrandae inserv. p. 7. sequ. B.

69. αὐτὸν ad utrumque participium refertur, more Graecorum, eadem verbi forma utentium in hoc genere, in quo diversam usurpare solent Latini, velut si dicas *impositum hunc alicui fastigio relinquens abibo.* Acharn. 271. πολλῷ γὰρ ἔσθ' ἥδιον, ὦ Φαλῆς, Φαλῆς, Κλέπτουσαν εὑρόνθ' ὡρικὴν ὑληφόρον, — μέσην λαβόντ', ἄραντα, καταβαλόντα καταγιγαρτίσαι etc. quod dum non capiunt pessimi quidam librarii scripsere κᾆτα λιπὼν, jugulato versu, alii aliter haec mutarunt integerrima. — de supplicio Atheniensium reos de saxis praecipitandi in annot. ad h. l. disputat Eckardus Obss. ex Aristoph. Plut. p. 8. sequ.

70. ἄπειμι. sic Attici pro ἀπελεύσομαι, qua forma utuntur scriptores novi Test. vidd. grammatici. Schol. Junt.: ἐκτραχ. τὸν τράχηλον κατακλασθῇ, ἐκσπονδυλισθῇ. proprie Fischerus ἐκτραχηλίζειν dici monet equum, qui sessorem excutit, cervicibus demissis, et ἐκτραχηλίζεσθαι sessorem, qui ita excutitur. vide Hesych., Etym. M. etc.

71. ἀλλ' αἶρε ταχ. est *arripe vero eum statim et pone in praecipitio quodam.* sic Matth. 22, 13. ἄρατε αὐτόν. Fisch.

73. sic meliores codd. alii ἀφήσετε. monet H., saepe dualem et pluralem in idem membrum orationis coire.

74. ἡμεῖς γε. scil. ἀφήσομέν σε, et ad βούλῃ intell. ἀφιέναι σὲ, nempe hac lege et conditione, ut dicas ante quam te missum faciamus, quis tu sis. *E F.*

75. quidam libri ἢν μεθ., quae videtur esse correctio ejus, qui non meminisset, prius ι in ἵημι

ΠΛ. ἀκούετον δή· δεῖ γὰρ, ὡς ἔοικ', ἐμὲ
λέγειν, ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος.
ἐγὼ γάρ εἰμι Πλοῦτος.
ΧΡ. ὦ μιαρώτατε
ἀνδρῶν ἁπάντων, εἶτ' ἐσίγας Πλοῦτος ὤν;
80 ΚΑ. σὺ Πλοῦτος οὕτως ἀθλίως διακείμενος;
ΧΡ. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον καὶ θεοὶ, καὶ δαίμονες,
καὶ Ζεῦ, τί φῄς; ἐκεῖνος ὄντως εἶ σύ;
ΠΛ. ναί.
ΧΡ. ἐκεῖνος αὐτός;
ΠΛ. αὐτότατος.
ΧΡ. πόθεν οὖν, φράσον,
αὐχμῶν βαδίζεις;
ΠΛ. ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι,

saepe corripi. saepe de hoc adverbio Ran. 1316. gl. Dorv. et codd. Br.: ἠνί· ἰδού: quae vox obedientium.

77. ἦ. libri plurimi ἦν, quae est interpretatio. S.: τὸ ἦ ἄνευ τοῦ ν ἀντὶ τοῦ ἤμην. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸ ἦν καὶ ὑπῆρχον ἐγὼ ἦ φασιν οὕτως· ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ (τοῦ) ὑπάρχω γίνεται ὁ παρατατικὸς εἶν διὰ διφθόγγου, καὶ διαλύσει Ἰωνικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς ε καὶ α γίνεται ἔα, ὡς καὶ τὸ ᾔδεα, καὶ τὸ τιθεῖσι τιθέασιν, ἡ χρῆσις δὲ παρ' Ὁμήρῳ, ὡς τὸ οὐ γὰρ ἀμενηνὸς ἔα (Iliad. 5, 887. ἦ κε ζῶς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσιν)· εἶτα, κιρνῶντες τὸ ε καὶ α εἰς η, ἦ φασιν, ὡς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς εὑρήσεις. cf. Matth. gr. gr. §. 211, 4.

79. ἀνδρῶν ridicule, quasi homo sit Plutus. cf. 81. — εἶτ' cf. 45.

81. καὶ θεοί. cf. 1. ridicula perturbatione animi alterum nomen dei subjicit, cum unum Apollinem invocasse satis esset. F.: „δαίμονες cum distinguuntur a θεοῖς, sunt dii minorum gentium."

83. αὐτότατος. ἔπαιξεν αὐτότατος ὑπερθετικῶς εἰπὼν, ἵνα δείξῃ, ὡς ἀληθῶς αὐτός ἐστιν, ὥσπερ καὶ τὸ μονώτατος. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ μὲν μονώτατος εὕρηται ἐν τοῖς λογοποιοῖς, τὸ δὲ αὐτότατος οὔ. E S. ipsissimus dixit Plautus Trin. 4, 2, 146.

84. αὐχμῶν, squalens, sordidus.

84. sequ. ἐκ Πατρ. ἔρχομαι. εἰς ἦν τῶν τὸν Λακωνικὸν βίον ζηλούντων Ἀθηναίων, πλούσιος μὲν σφόδρα, ἄλλως δὲ κακόβιός τις, καὶ φιλοχρήματος, καὶ σκνιφὸς κωμῳδεῖται, ὡς ἐν Πελαργοῖς εἴρηται περὶ τούτου etc. S. ἐκ Πατρ. ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πατροκλέους. gl. Br. de hoc vid. Schaefer. ad Bosii Ell. gr. p. 344. quanquam F.: „non necesse est," inquit, „ut ad Πατρ. vocab. οἶκον intelligatur. ponuntur nomina hominum pro locis, ubi sunt et versantur, ut 32. 89. 237. sic Terent. Phorm. 5, 1, 5. *a fratre quae egressa est meo*, i. e. e domo fratris." non affirmaverim, hunc Patroclem vel esse Πατροκλείδην istum χεζητιῶντα Av. 790., vel cognominem Socratis fratrem uterinum, de quo Plato Eythydem. c. 61., si recte se habet lectio librorum, quam addubitabat Heindorfius. Sp.: „Singularem prorsus hujus Patroclis illuviem sugil-

ὃς οὐκ ἐλούσατ', ἐξότου περ ἐγένετο.
ΧΡ. τουτὶ δὲ τὸ κακὸν πῶς ἔπαθες; κάτειπέ μοι.
ΠΛ. ὁ Ζεὺς με ταῦτ' ἔδρασεν, ἀνθρώποις φθονῶν.
ἐγὼ γὰρ ὢν μειράκιον ἠπείλησ', ὅτι
ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους
μόνους βαδιοίμην· ὁ δέ μ' ἐποίησεν τυφλὸν,
ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τούτων μηδένα·
οὕτως ἐκεῖνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.
ΧΡ. καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστούς γε τιμᾶται μόνους,
καὶ τοὺς δικαίους.
ΠΛ. ὁμολογῶ σαι.
ΧΡ. φέρε, τί οὖν;
εἰ πάλιν ἀναβλέψειας, ὥσπερ καὶ πρότερον,
φεύγοις ἂν ἤδη τοὺς πονηρούς;
ΠΛ. φημὶ ἐγώ.

lat, qui a natali die nunquam laverit. abunde autem notum, quae lotionum cura, ut de aliis gentibus jam nihil dicam, ap. Athenienses fuerit, adeo ut nunquam cibum sumerent, aut eo sumto abirent, nisi lotis prius manibus" etc. Be. monet, plures fuisse Athenis ejusmodi *Λακωνομανοῦντας, ὑπαύστους*: vide Av. 1281. F.: Scilicet Athenis erant multi, qui vitam et mores Laconum imitarentur, h. e. qui, quanquam divites, tamen comas alerent, esurirent, nunquam balneo uterentur. vide Av. 1281. sequ., ubi est *ὑπαΐν*. horum avarorum hominum facile princeps erat Patroclēs. unde extitit proverbium *Πατροκλέους φειδολώτερος* de homine divite, sed sordido et parco. v. Apostol. Paroem. 18, 74. et Erasm. Adagg. p. 84. Sed homines avari cavebant, ne balneo publico uterentur (Nub. 835.) ne jacturam facerent olei, quo ungerentur loti, et ne balneaticum (ap. Romanos erat quadrans) balneatori solvere deberent. v. Ursin. ad Ciaccon. de Triclin. p. 121. seqq. et Mercurialis Art. gymn. 1, 10. atque ad hoc lavationis in balneis publicis genus referri debent verba *οὐκ ἐλούσατο*. nam ne privata lavatio intelligi possit, impedit etiam hoc, quod a poëta notatur *sordida* Patroclis avaritia. cf. Theophr. Char. 9, 3. et *λούεσθαι*, se lavare, se lavari jubere, balneo uti, inter verba balneis propria retulit Pollux 7, 167.

89. *κοσμίους*, sanctos, modestos, quales fere sunt *οἱ σοφοί*, i. e. rerum divinarum atque humanarum periti. vide F. et ab eo laudatum Plat. Phaed. 13.

90. *βαδιοίμην*. cf. 491. *ὁ δέ μ' ἐπ. τυφλόν. παρῴδηται* (?) *ἐκ τῶν Ἡσιόδου* (Op. et D. 42.)· *κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισιν*. *ἢ ὅτι ἀνόσιος ὁ διὰ τῆς ἀρετῆς τοῦ πλούτου φόρτος τοῖς δικαίοις, εἰ χαυνωθεῖεν ἐκ περιουσίας*. S. de invidia deorum pervetusta est opinio. Amasis epist. ad Polycratem Herodot. 3, 40.: *ἐμοὶ δὲ αἱ σαὶ μεγάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσι, ἐπισταμένῳ τὸ θεῖον ὡς ἔστι φθονερόν*. cf. 7, 10, 5. non prorsus eadem haec invidia est *θεῶν νεμέσει*, quam dicit Euripides Or. 1326., quae tamen et ipsa *φθόνος* appellatur Rhes. 431.

92. *οὕτως*, *adeo*, tantopere. F. *τοῖσι χρ.*, viris bonis, seu probis.

ΧΡ. ὡς τοὺς δικαίους δ' ἂν βαδίζοις;
ΠΛ. ἐμάνυ μὲν οὖν·
πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου.
ΧΡ. καὶ θαῦμα γ' οὐδέν· οὐδ' ἐγὼ γὰρ ὁ βλέπων,
ΠΛ. ἄφετόν με νῦν· ἴστον γὰρ ἤδη τἀπ' ἐμοῦ.
ΧΡ. μὰ Δί' ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἐξόμεσθά σου.
ΠΛ. οὐκ ἠγόρευον, ὅτι παρέξειν πράγματα ἐμέλλετόν μοι;
ΧΡ. καὶ σύ γ', ἀντιβολῶ, πιθοῦ.
καὶ μή μ' ἀπολίπῃς· οὐ γὰρ εὑρήσεις ἐμοῦ ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα.
ΚΑ. μὰ τὸν Δί' οὐ γάρ ἐστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ.
ΠΛ. ταυτὶ λέγουσι πάντες· ἡνίκ' ἂν δ' ἐμοῦ τύχωσ' ἀληθῶς, καὶ γένωνται πλούσιοι, ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.
ΧΡ. ἔχει μὲν οὕτως· εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί.
ΠΛ. μὰ Δί' ἀλλ' ἁπαξάπαντες.
ΚΑ. οἰμώξει μακρά.

98. sic bona pars scriptorum et primae edd., quae non improbanda lectio est propter debilem positionem (*ἑώρακα χρόνου*), cujus etiam alibi exempla sunt apud poëtas Atticos, velut Euripidem Med. 135., ubi vide annotata. quod in paucis legitur, *ἄμεινον* illud quidem, *ἑώρακά πω* vel *πον*, habet speciem interpretationis; nec usitatum est, certe non Atticum, quod nonnullis placuit, *ἑόρακα*. — S. *πολλοῦ γὰρ αὐτ. διὰ τὸν ἐπιχώριον τρόπον· ταῦτα γὰρ εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων φησὶ πολιτείαν, ἀπεσκώπτων αὐτοὺς ὡς πονηρούς.* cf. 47.

101. *μὰ Δί' ἀλλά.* cf. 22.

102. *δημοχρήσειν* proprie est *verba facere in concione*, deinde *dicere* simpliciter, ut h. l. dixerat autem Plutus 73. — F.

106. perperam haec Chremylo continuantur, ut *ἄλλος* intelligatur *ἀγαθός*. imo ridicule servus nequam neminem probiorem esse ait domino praeter se ipsum; quemadmodum secundas hujus agit per totam scenam. personas saepe falsas adscriptas esse in poëtis scenicis, nemo nescit. cf. Ran. 1357.

109. *ἀτεχνῶς* (ab *ἀτεχνής*, *simplex*, *apertus*, *integer*, ab omni fraude et dolo [*τέχνη*] alienus. F.), *ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καθάπαξ* etc. S. Moeris: *ἀτεχνῶς Ἀττικόν· ἁπλῶς κοινόν.* frequens vocabuli usus ap. Platonem, ut monet B. F.: *ἀτεχνῶς ὑπερβάλλειν τῇ μοχθηρίᾳ* est *aperte et insigniter improbum esse.* neque enim necesse est, ut intelligatur *τοὺς ἄλλους*, — quum hoc verbum etiam absolute ponatur, ut Xenoph. Mem. Socr. 4, 3, 7., Aeschin. Socr. 3, 17. — *ἀτεχνῶς* et *ἀτέχνως* differunt inter se, Ammonio aliisque Grammaticis auctoribus, sic, ut *ἀτέχνως* sit *infabre*, *inartificialiter*; *ἀτεχνῶς aperte*, *prorsus*. — denique *μοχθηρία* dicitur vel *aerumna*, vel *miseria*, vel *improbitas*, vitiorum studium, ut h. l.

110. *οὐ πάντες*, *non omnes divites*. F.

111. *ἁπαξ.*, *ad unum omnes*,

ΧΡ. σὺ δ' ὡς ἂν εἰδῇς, ὅσα, παρ' ἡμῖν ἦν μένῃς, γενήσεται ἀγαθά, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ. οἶμαι γάρ, οἶμαι, (ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται),
ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας,

ut 755., 1105. S.: οὗ φησι πάντες, ἀλλ' ὁμοῦ πάντες· τὸ γὰρ ἅπαξ ἐπὶ ἐκτάσεως λαμβάνεται. — οἰμώξει. fut. med. F. ad 18.: „σιγήσομαι. Attici in multis verbis neutris in αω et εω desinentibus futura media praeferunt futuris act. sic πράξομαι, θηράσομαι, pro πράξω, θηράσω, Moeris hh. vv. Plato Symp. 38. ἐπαινέσεται, de Rep. 2. p. 379. t. 2. Steph. ἐπαινεσόμεθα. causa videtur esse, quod activa quondam habuerint vim activam, non mediam, quae certe restat in multis hujusmodi verbis ut τιμάω, λυπέω. quae quidem opinio confirmatur etiam eo, quod sic usurpantur fut. med. in ζω, quae proprie activa esse constat, ut θανμάσονται Apoc. 17, 8." cf. idem in Anim. ad Welleri gr. gr. 3, 2 p. 62. sic igitur h. l. οἰμώξει significat οἰμώξεις, quod in quibusdam edd. se reperisse ait Dukerus, sicut terminationem illam 2. personae Atticam mirati saepe librarii mutarunt in η vel εις: qua de re F. laudat annot. ad Plat. Polit. 6. et Euthyphr. 19. — ceterum cf. 58. — „Quod Inveru. e Rav. reposuit μαχρὰν pro μακρά, id quam vim hic habeat, non patet. μακρὰ pro adv. positum est *longe*, *diu*, *multum*, *valde* (v. Girard.), quo postremo significatu h. l. accipiendum est." — B.

112. editor Teubner. σοὶ δ' ὡς —.

114. οἶμαι γὰρ, οἶμαι, repetitio pathetica, cujus plura exempla protulit Sp. F.: „Iteratio illa verbi οἶμαι (h. e. *spero*), quam graeci rhetores ἀναδίπλωσιν, latini *conduplicationem* vocant, exprimit certitudinem spei. cf. Demetr. Phaler. de Elocut. sect. 280., Reitz. ad Luciani Imagg. 14. p. 472. sequ. t. 2." — ξὺν θεῷ δ' εἰρ., *quod dicatur favente seu volente deo*. nota formula, de qua Vigerus 9, 5, 13. aliique. cf. 343. εἰρήσεται futurum medii pro passivi illatum esse monet F., ut ἐκπλυνεῖται 1060., καταλύσεται et ἀδικήσεσθαι Xenoph. Cyr. 1, 6, 9.; 3, 2, 8.

115. τῆς ὀφθ. τῆς πηρώσεως. ἰδίως δὲ ὀφθαλμίαν τὴν πήρωσιν φησι· διὸ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ μεταπεπόληται τῆς συμφορᾶς ταύτης σε παύσειν, ἧς ἔχεις. S. Fabula haec bis edita fuit, primum Ol. 92, 4., archonte Diocle, (belli Pelop. anno 24., ante Christ. nat. 408.) iterum post 20 annos, archonte Antipatro, Ol. 97., 4. (ante Christ. nat. 388.). quam habemus, nec prior, nec posterior est, sed e duabus a grammatico quodam vetustissimo concinnata. nobis melius esset, si priorem intemeratam haberemus cum choricis cantibus omnibus etc. *Br.* K. in Prolegomenis Pluti.: „Quae hodie extat fabula," inquit, „ex priore et posteriore mixta videtur. nam non eam esse priorem Plutum, inde patet, quod in ea occurrunt notae quaedam temporis, quae priori Pluto minime conveniant: vidd. S. Pluti 173. et 1142. et ex eo Petitus Misc. 1, 16. praeterea S. ad Ran. 1125. locum quendam citat ex Pluto priore, qui in hac fabula non reperitur. Contra ex priore Pluto oportet sumta esse loca illa, in quibus ὀνομαστὶ quidam perstringuntur, ut [Neoclides 660., Patrocles 84.] Pamphilus 174., Agyrrius 176., Philepsius 177., Philonides 179. et 301., Aristyllus 312. [more veteris comoediae.] nam tempore Pluti posterioris lege lata jam vetitum erat, expresso nomine in scena quenquam comico sale per-

βλέψαι ποιήσας.

ΠΛ. μηδαμῶς τοῦτ' ἐάσῃς· οὐ βούλομαι γὰρ πάλιν ἀναβλέψαι.

ΧΡ. τί φῄς;

ΚΑ. ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν ἄθλιος φύσει.

ΠΛ. ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς, τὰ τούτων μοῦ' ἐπεὶ πύθοιτ' ἄν, ἐπιτρίψει με.

ΧΡ. νῦν δ' οὐ τοῦτο δρᾷ, ὅστις σε προσπταίοντα περιοστεῖν ἐᾷ;

fricare [a quo tempore numeratur mediae origo comoediae], ut testatur Anon. in vita Aristoph. et pluribus probat Petit. de Leg. Att. p. 80. sequ. (151. sequ. ed. Wessel. cf. Meurs. Them. Att. 3, 1., Schol. Aristoph. Acharn. 1149. [1163.], Köpke *Gesetzgeb. der Gr.* p. 411., et de classibus fabularum Aristophanis Manso ad Ran. 140.) eadem autem licentia Comicis adhuc concessa erat tempore Pluti prioris, 20 annis ante actae fabulae. praeterea si standum est auctoritate veteris S., versus hos duos 115. et 119.: quippe poëta, eodem S. teste, in posteriore emendaverat." F. censet, irrepsisse nonnullis locis versus et verba e priore Pluto, ut 115. 119. 122. 216. cf. etiam Harless. ad Fabric. B. gr. 2. p. 362. B. — ὀφθαλμίαν F. monet proprie esse lippitudinem, ut Xenoph. Mem. Socr. 3, 8, 3.; cf. Poësius Oecon. Hippocrat. h. v., Celsus 6, 6. sed. h. l. ita dicitur coecitas, animadvertente S., cujus verba descripsere Suid. et Favorinus. cf. Valck. ad Herod. 7, 229. — „pro ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθ. dici etiam poterat ἀπ. σου τὴν ὀφθαλμίαν, quae est sane usitatior verborum structura, quum proprie coecitas depellatur ab homine, non homo a coecitate: unde proprie dicitur ἀπαλλάττειν νόσον τινός. sic etiam Latini dicunt *ignem defendere a tectis*, et *tecta defendere ab igni*." F.

118. sensus: *hic homo natus est ad miseriam.* nam ἄθλιος φύσει, *miser natura*, dicitur is, qui sciens et prudens sibi mala, incommoda, pericula, contrahit et comparat etc. F.

119. οἶδ' ὡς plures MSS., in quibus Rav., ἐπεὶ Elbing et S. Ald., duo ἔπη εἰ, more librariorum mendosis adscribendi emendata; sequente versu 8 codd. ἐπιτρίψει με. recte Br., uti et nos edi jussimus: neque enim ferenda est olim vulgata lectio ὁ Ζ. μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τ. μ. ἔμ' εἰ πυθ. ἄν, ἐπιτρίψει. „partic. οὖν post μὲν auget affirmationem, *certe*; et per τὰ μοῦσα intelligitur stultum consilium Chremyli et Carionis (τούτων), quod constituerant visum Pluto reddere nolente et invito Jove. — Plutus haec dicere censendus est conversus ad spectatores, ita tamen ut illi audiant. ἐπιτρίβειν respondet lat. verbo *perdere*, quod non modo est *necare*, sed maximis miseriis premere, ut Terent. Ad. 4, 6, 2., Hec. 3, 4, 27." *E F.* cf. 275., 347. etc.

121. προσπταίειν dicuntur τοῖς κάτω μέρεσιν, ἢ ποσίν, ἢ πηγῇ, ut προσκρούειν τοῖς ἄνω καὶ κεφαλῇ, auctore Ammonio de differ. voc. p. 121. ed. Valck. *Ex eodem.* περιοστεῖν. cf. 490. νόστος κυρίως (?) μὲν ἡ ἀπὸ ἀλλοδαπῆς οἰκαδε ἄφιξις· καταχρηστικῶς (?) δὲ ἡ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μετάβασις καὶ χορεία. S. nescio an haec prima significatio sit vocis. vide Musgrav. et interpp. ad Rhes. 403. Favorin.: νοστῆσαι ἐπὶ τοῦ οἴκαδε ἐπανελθεῖν εὔχηται· καὶ-

ΠΛ. οὐκ οἶδ'· ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀῤῥωδῶ πάνυ.
ΧΡ. ἅληθες; ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων!
οἴει γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα
καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἀξίους τριωβόλου,
ἐάν γ' ἀναβλέψῃς σὺ κἂν σμικρὸν χρόνον;
ΠΛ. ἆ, μὴ λέγ', ὦ πονηρέ, ταῦτ'!
ΧΡ. ἔχ' ἡσυχος·
ἐγὼ γὰρ ἀποδείξω σε τοῦ Διὸς πολὺ
μεῖζον δυνάμενον.
ΠΛ. ἐμὲ σύ;
ΧΡ. νὴ τὸν οὐρανόν.
αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν;
ΚΛ. διὰ ταργύριον· πλεῖστον γάρ ἐστ' αὐτῷ.
ΧΡ. φέρε,
τίς οὖν ὁ παρέχων ἐστὶν αὐτῷ τοῦθ';
ΚΛ. ὁδί.

τις δὲ καρ' Ὁμήρῳ (et aliis) καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐλθεῖν. est igitur περιστεῖν *circumire*, *circumerrare*. utitur hoc verbo etiam Lucianus Timone c. 13, 24.

122. οὐκ οἶδ'. modestia et pietas in Jovem ita respondere Plutum jussit. F. cf. 127. ὀῤῥωδῶ. Moeris: ὀῤῥωδεῖν Ἀττικῶς· φοβεῖσθαι, ἢ ἀθυμεῖν, Ἑλληνικῶς. vett. glossae, monente H.: ὀῤῥωδῶ, τὸ φοβοῦμαι. de proprio sensu vocabuli vide vel Schneiderі lex. gr. v. ὄρος sive ὄῤῥος.

123. ἅληθες; ἴσον τῷ ὄντως. ἀμυνῶσι δὲ ὀξύνειν τὴν πρώτην, ὅταν τοῦτο δηλοῖ. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα ἀναμαστικόν etc. cf. 425., Ran. 793.

125. τριώβολον fuit numus, valens 3 obolos, i. e. dimidiam drachmam: v. Pollux 9, 60. in parte ejus adversa erat effigies Jovis, in aversa imago noctuae. — sed ἄξιον τριωβόλου dicitur res, quae est alicujus, sed parvi vilisque pretii; quae forma loquendi etiam ap. Plautum Poen. 1, 2, 168. sequ. *non ego homo trioboli* (ἄξιος τριωβόλου, qui uno verbo τριωβολιαῖος dicitur: v. Suid. h. v.) *sum, nisi* etc. ait igitur Chremylus, imperium et potentiam Jovis nullam fore prae imperio et potentia Pluti, si hic lumina oculorum receperit vel (κἄν, ut Marc. 6, 56.) ad breve tempus. F.

127. ἆ. ἐπίῤῥημα ἐπιτιμητικόν. S. ἐπίῤῥημα τοῦτο ἐπληκτικόν. *Dorv.* πονηρὲ, *improbe*, qui tam impie loquaris. ita Br. perperam alii πόνηρε. S.: πόνηρε δὲ, ἤγουν γεωργέ· ἢ ἄθλιε. εὕρηται γὰρ καὶ οὕτως μετατιθεμένου τοῦ τόνου Ἀττικῶς. F.: ἔχ' ἡσυχος. (cod. Dorv. ἡσυχως, fortasse pro ἡσύχως.) i. e. ἡσύχαζε, *sace:* nam adjectiva eleganter pro adverbiis ponuntur; sed librarii saepe reposuere adverbia. v. Anim. ad Weller. 3, 1. p. 331. seqq.

129. νὴ τὸν οὐρανόν. solenne jusjurandum: cf. 267., 362., 899., Sp. ad h. l., et a B. laudatam Valckenarii dissert. de ritibus in jurando ap. Hebr. et Gr. in ejus Opusc. philol., Lips. 1808., t. 1. p. 8., et inprimis c. 8. p. 85. seqq.

130. αὐτίκα, εὐθέως, *jam primum, ut hoc usar, exempli gratia.* E F.

ΧΡ. θύουσι δ' αὐτῷ διὰ τίν'; οὐ διὰ τουτονί;
ΚΑ. καὶ νὴ Δί' εὖ ἴσθ' ὅτι γε πλουτεῖν ἄντικρυς.
ΧΡ. οὔκουν ὅδ' ἐστὶν αἴτιος, καὶ ῥᾳδίως
παύσειεν, εἰ βούλοιτο, ταῦτ' ἄν;
ΠΛ. ὅτι τί δή;
ΧΡ. ὅτι οὐδ' ἂν εἷς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι,
οὐ βοῦν ἄν, οὐχὶ ψαιστὸν, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἕν,
μὴ βουλομένου σοῦ.
ΠΛ. πῶς;
ΧΡ. ὅπως; οὐκ ἔσθ' ὅπως
ἀνήσεται δήπουθεν, ἢν σὺ μὴ παρὼν
αὐτὸς διδῷς τἀργύριον· ὥστε τοῦ Διὸς
τὴν δύναμιν, ἣν λυπῇ τι, καταλύσεις μόνος.
ΠΛ. τί λέγεις; δι' ἐμὲ θύουσιν αὐτῷ;
ΧΡ. φημὶ ἔγωγε.
καὶ νὴ Δί', εἴ τί γ' ἔστι λαμπρὸν καὶ καλὸν
ἢ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίγνεται·
ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα.
ΚΑ. ἔγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον
δοῦλος γεγένημαι, διὰ τὸ μὴ πλουτεῖν ἴσως.

134. ἄντικρυς. δι' ἐναντίας, φανερῶς. ὁ δὲ ποιητὴς ἐκτεταμένως λέγει δίχα τοῦ σ, ἀντικρὺ δηλονότι. S. ἄντικρυς est *palam*, praesentibus et audientibus aliis, φανερῶς Hesych. *E. F.*

136. ὅτι τί δή; διὰ τί; gl. *Br.* vidd. Viger. 8, 9, 3. et ad eum Herm. annot. 348.

137. οὐδ' ἂν εἷς pro οὐδεὶς ἄν. v. Duker. ad Thucyd. p. 556., Koen. ad Gregor. p. 23. F.

138. οὐ βοῦν ἄν. *nicht etwa einen Stier.* non redundat alterum ἄν: vid. Herm. ad Viger. annot. 283. — F.: „ψαιστὸς proprie est adject. *mola tritus et comminutus*, a ψαίω: sed ψαιστὸν ponitur fere ut substant., intellecto nomine ἄλευρον (farina farinacea) vel ἄλφιτον (hordeacea propr.). erat genus *placentae orbicularis*, confectae e farina, oleo, oni interdum mel et vinum addebant, subacta; quae quidem liba diis offerebantur a pauperibus. v. Hesych., Suid., Etym. M., etiam Foësius Oecon. Hipp. v. ψαιστὴν μάζαν (p. 688.)"

140. δηπουθεν, δηλονότι, *scilicet, ut opinor.* vide Br. Fisch. ex quos laudant, grammaticos, Moerin p. 130. Piers., Timaeum p. 73. ibique Ruhnken., Hesych., Suidam.

142. καταλύσεις, ἀφανίσεις, καταστρέψεις. vid. F.

143. φημ' ἔγωὰ, *recte*, ut 96. F.

144. Pindarus de Gratiis Ol. 14, 5. αὖν γὰρ ὑμῖν τά τε περκνὰ καὶ τὰ γλυκέα γίνεται πάντα βροτοῖς comparavit H. Voss. Ephem Jen. 1813. p. 443. — „λαμπρὸν dicitur de omnibus, quae *magnifica* sunt et *luculenta*, sed in primis de vestibus et epulis." F.

148. S.: τὸ ἴσως ἢ διστακτικὸν, ἢ ἐπίσης τοῖς ἄλλοις. B.: „ἴσως S. Girard. Münter. et Fisch. explicant ἐπίσης, *aeque ut alii*; at Schaefer. ad Longum p. 857. sensu pervulgato accipi jubet, sic ta-

ΧΡ. καὶ τάς γ' ἑταίρας φασὶ τὰς Κορινθίας,
ὅταν μὲν αὐτάς τις πένης πειρῶν τύχῃ,
οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν· ἐὰν δὲ πλούσιος,
τὸν πρωκτὸν αὐτὰς εὐθὺς ὡς τοῦτον τρέπειν.
ΚΛ. καὶ τούς γε παῖδάς φασι ταὐτὸ τοῦτο δρᾷν,
οὐ τῶν ἐραστῶν, ἀλλὰ τἀργυρίου χάριν.
ΧΡ. οὐ τούς γε χρηστοὺς, ἀλλὰ τοὺς πόρνους· ἐπεὶ
αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί.
ΚΛ. τί δαί;
ΧΡ. ὁ μὲν ἵππον ἀγαθὸν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικάς.
ΚΛ. αἰσχυνόμενοι γὰρ ἀργύριον αἰτεῖν ἴσως
ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.

en ut rem certam denotet (*pro-*
cto); quam adverbii vim pluri-
us exemplis adstruxit." cf. Schnei-
r. lex. gr. h. v. Eurip. quoque
lc. 988. χρόνῳ δὲ καὶ σύ μ' αἰνέ-
ς ἴσως in re minime dubia. cf.
fra 558. etc. sed vellem tamen
plicuisset doctissimus Schaefe-
s, qui fieri possit, ut vox utrum-
e horum, *fortasse* et *profecto*,
gnificet, quae videntur esse pu-
antia. equidem in rebus certis aut
alde verisimilibus usurpari putem
ς per μείωσιν quandam, quae
n caret Attica urbanitate; quem-
modum et σχεδὸν dici solet. Soph.
. 569. εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν
ιῶν ἴδρις, Σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ
ιαιοχύνω φύσιν. et Trach. 43.
δὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά
. cf. 856. neque absimilis signi-
ationis est ἂν particula in exem-
plis illis, quae protulit Matth. gr.
. §. 598, c., quibus alia nos ad-
didimus in annotatis ad Eurip. Hel.
6. et Ion. 793. cf. infra monita
ad 418. de usu τοῦ δοκεῖν εἶναι.
habet et Germanica lingua ejus-
modi vocabula *vielleicht*, *fast*, *wohl*,
etwa, quibus utuntur, qui aliquid
dici volunt sine injuria praesen-
tium, aut ita, ut responsioni at-
que dubitationi relinquatur locus,
nec quidquam praefracte vel ne-
gare vel affirmare videantur. sic
igitur haec reddas licet: *weil's an*
Reichthum wohl gebrach, i. e.: for-
tasse quia ille, qui me vendidit,
non erat dives. cf. 259. sensit haec
ex parte H. Vossius l. l. ad 143. —
quod ad pretia servorum Athenis
attinet, F. alios 10 minis emi so-
litos esse monet, alios 5, alios
duabus, alios etiam dimidia, qua
de re laudat Xenoph. Mem. Socr.
2, 5, 2. cf. Nitschianus a G. G.
S. Köpkio editus liber germ. An-
tiquitatum gr. pagg. 366. sequ., et,
quem B. laudavit, J. F. Reitemeieri
Gesch. u. Zustand der Sklaverei in
Griechenland p. 79. sequ.

149. ἐπίσημοι ἐν Κορίνθῳ ἑταῖ-
ραι μνημονεύονται Λαΐς, Κυρήνη,
Λέαινα, Σινώπη, Μυῤῥίνη, Σκιώ-
νη etc.

150. πειρῶν, πειράζων, solli-
citans ad stuprum. cf. 1063.

151. οὐδὲ — νοῦν. οὐ μόνον
ὅτι οὐ προσδιαλέγονται, ἀλλ' οὐδὲ
ὁρῶσι σχεδόν. S.

155. πόρνους, pueros merito-
rios. ἐπεὶ — χρηστοί. ironia.
cf. seqq.

156. τί δαί; cf. R. 135.

157. ἵππον — κύνας θηρ.
„hi appetebantur ab adolescenti-
bus, qui venationibus exercebantur
ap. Graecos et Rom. v. Terent.
Andr. 29. sequ., Horat. A. P. 162.
sequ." *E F.* cf. Petron. ed. Plan-
tin. a. 1596. p. 38.

159. περιπέττειν proprie di-
cuntur pistores, qui fermentum in
conficiendis panibus cum farina ita

σκαιῶς γὰρ αὖτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπνεῦσάνει.
ἀλλ' εἴ τι χαίρεις ἀνδρὸς εὐόρκου τρόποις,
ἐμοὶ φράσον.

ΠΑ. κλύειν ἔγωγέ σοι λέγω.

ΚΑ. δίκαιον τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ.

ΧΡ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, χαιρήσεις ἔτι.

ΚΑ. ἢν μὴ φράσῃς γάρ, ἀπό σ' ὅλῳ κακὸν κακῶς.

ΠΑ. ὦ 'τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ.

ΧΡ. πείσομαι.

61. εὐόρκου, *jusjurandum servantis*, et, cujus id consequens est, probi atque pii, non servi perjuri, qualis est Cario.

63. τὸν ὄρνιν, *omen*. mali enim ominis videbatur; senem coecum aliquoties interrogatum non aliud respondere quam κλάειν σοι λέγω, ut monuit K. Duker.: Eustath. in Il. 24. p. 1346, 44. πᾶν σύμβολον μέλλοντος ὄρνις ἐκαλεῖτο, ἀπὸ μέρους. — add. Thom. Mag. et Suid. v. ὄρνις.

64. μὰ τὴν Δήμ. εἰκότως ταύτην εἰς ὅρκον λαμβάνει, ὡς γεωργός· ἡ γὰρ Δημήτηρ τῆς γῆς ἔφορος. S. — οὐ χαιρ. ἔτι est vox mala minantis nihil respondenti χαιρήσεις est forma futuri Attica, auctore Moeride p. 403. ed. Pierson., quae legitur etiam ap. Plat. Phileb. 21. *E F.* cf. Matth. gr. gr. §. 178, 3. etc.

65. male haec quoque Chremylo tribuuntur in edd. vett.: cf. 67. sequ. animadvertit H. — ἀπό σ' ὅλῳ, ἀπολῶ σε. tmesis.

66. ὦ 'τᾶν. vox paulo rarior ap. Aristophanem et Atticos: vide Sp. ad h. l. et Elmsl. ad Eurip. Bacch. 801. ὦ 'τᾶν edidit Herm. Soph. Phil. 1373., quod interpretatur ὦ ἰῶσσε. Bruncki anam scripturam ὦ 'τὰν probat Reisigius Conject. in Aristoph. 1. p. 217., laudans Apollonii Dyscoli verba illa, quae Bastius emendavit in Addendis ad Gregor. p. 904.: παρὰ τὸ νέος νεάν τι ἦν, καὶ παρὰ τὸ ἔτης οὖν γενήσεταί τι ἑτάν, οὗ τὸ πληττικὸν ἀφῄρηται. addit Reisig. similia ξυνὰν a ξυνός, μεγιστὰν a μέγιστος, finitimamque Apollonianae commemorat Zonarae sententiam vol. 2. p. 1896. et Eustathii, acutam ultimam vocabuli comprobantis ad Iliad. α', p. 24, C. ed. Rom. Didymus quoque apud Suidam, Favorinum et Schol. Plat. ad Apol. Socr., Plat. Tauchnit. 1. p. 336. τὸ πλῆρες εἶναί φησιν ὦ ἑταν: nec aliter, nisi quod ad accentus attinet, Ulpianus, laudante Sp., ad Demosth. Olynth. 1. p. 9.: τὸ δὲ ὦ τᾶν δύο μέρη λόγου εἶσιν ὦ καὶ ἑτᾶν, ὃ ἐστιν ὦ ἑταῖρε. quas auctoritates, dum aliquid probabilius suppetat, minime contemnendas esse arbitror, etsi illud, quod Schol. iste ait, vocativum σοῦ ἔσης esse ἔτα, καὶ Δωρικῶς ἔταν, non adduco ut credam, sed ab aliena manu addita esse contendo verba καὶ Δωρικῶς ἔταν. ceterum haud male idem: ὦ τᾶν, ὦ οὗτος, ὦ ἑταῖρε, ὦ τάλαν, ὦ μέλε, siquidem haec vox non modo est blande compellantium, sed etiam εἰρωνικῶς dicitur, cum quis illudi aliquem aut se et irritari ostendit, ut monuit Fischerus secundum Hesychium, Moeridem, Timaeum aliosque grammaticos. anguste noster Schol.: ὦ τᾶν, ὦ ἑταῖρε. ἔστι δὲ πρὸς ἕνα μόνον τὸ ὦ τᾶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς δύο. καὶ Κρατῖνος· ἀφέρ' ὑγιές, ὦ τᾶν, ἵνα θεάσεται. ἄλλως δὲ τᾶν, ὦ φίλοι, πληθυντικῶς νοούμενον. (num cogitavit de genitivo Dorico ἰτᾶν pro ἰτῶν, ut ὦ ἰτᾶν sive ὦ 'τᾶν significet ὦ σὺ σὺ

ΚΑ. καὶ μὴν ὅ λέγω, βέλτιστόν ἐστι, δέσποτα·
ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάπειτα σοὶ νοῦν.
ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν καταλιπὼν
ἅπειμ', ἵν' ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσών.
ΧΡ. ἀλλ' αἶρε ταχέως.
ΠΛ. μηδαμῶς.
ΧΡ. οὔκουν ἐρεῖς;
ΠΛ. ἀλλ' ἦν πύθησθέ μ', ἄστις εἰμί, εὖ οἶδ' ὅτι
κακόν τί μ' ἐργάσεσθε, κοὐκ ἀφήσετον.
ΧΡ. νὴ τοὺς θεοὺς ἡμεῖς γ', ἐὰν βούλῃ γε σύ.
ΠΛ. μέθεσθέ νύν μου κρᾶτος.
ΧΡ. ἡνὶ μεθίεμεν.

τῶν ἐμῶν ἐνῶν? quae ratio nobis placebat, cum scriberemus ann. ad Oedip. R. 1086.) ἢ ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε etc. Idem: παίμαλα, οὐδαμοῦ· ἔστι δὲ Ἀττικόν. ἔστι γὰρ ἐπίθημα ἀρνήσεως. vide Fischer. et quae laudat de hoc adverbio, imprimis Harpocrationem, collato Schneideri lex. gr. v. παῖ. interrogative efferendum videbatur Brunckio.

67. καὶ μήν, immo, enimvero. habent enim istae particulae vim adversandi et corrigendi quasi ea, quae herus responderat: ut nec hac de causa παίμαλα servo tribui possit, quae erat vett. quorundam interpp. ap. S. sententia. — P. codd. Arund. Dorv. et Elbing., item Junt. 1., ἐστιν (Ar. a m. 1. ἐστι), ὦ δέσποτα, pro ἔστ', ὦ δέσποτα, quod non deterius.

68. ἄνθρωπον dici de homine vili et contemto, post Petitum docet Tob. Eckard. Obss. philol. ex Aristophanis Pluto dictioni novi foederis illustrandae inserv. p. 7. sequ. B.

69. αὐτόν ad utrumque participium refertur, more Graecorum, eadem verbi forma utentium in hoc genere, in quo diversam usurpare solent Latini, velut si dicas *impositum hunc alicui fastigio relinquens abibo*. Acharn. 271. καλῶ γὰρ ἐκθ' ἥδιον, ὦ Φαλῆς, Φαλῆς, Κλεισθένειον αὐρόνθ' ὑρμηνῆν ὑληφόρον, — μίσην λαβόντ', ἄραντα, καταβαλόντα καταγιγαρτίσαι etc. quod dum non capiunt pessimi quidam librarii scripsere κἆτα λιπών, jugulato versu, alii aliter haec mutarunt integerrima. — de supplicio Atheniensium reos de saxis praecipitandi in annot. ad h. l. disputat Eckardus Obss. ex Aristoph. Plut. p. 8. sequ.

70. ἅπειμι. sic Attici pro ἀπελεύσομαι, qua forma utuntur scriptores novi Test. vidd. grammatici. Schol. Junt.: ἐκτραχ. τὸν τράχηλον καταπλασθῇ, ἐκπεσοῦσθαι. proprie Fischerus ἐκτραχηλίζειν dici monet equum, qui sessorem excutit, cervicibus demissis, et ἐκτραχηλίζεσθαι sessorem, qui ita excutitur. vide Hesych., Etym. M. etc.

71. ἀλλ' αἶρε ταχ. est *arripe vero eum statim et pone in praecipitio quodam*. sic Matth. 22, 13. ἄρατε αὐτόν. Fisch.

73. sic meliores codd. alii ἀφήσετε. monet H., saepe dualem et pluralem in idem membrum orationis coire.

74. ἡμεῖς γε. scil. ἀφήσομέν σε, et ad βούλῃ intell. ἀφιέναι σε, nempe hac lege et conditione, ut dicas ante quam te missum faciamus, quis tu sis. *E F.*

75. quidam libri ἦν μεθ., quae videtur esse correctio ejus, qui non meminisset, prius ε in ῑημι

ΠΛ. ἀκούετον δή· δεῖ γὰρ, ὡς ἔοικ', ἐμὲ
λέγειν, ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος.
ἐγὼ γάρ εἰμι Πλοῦτος.
ΧΡ. ὦ μιαρώτατε
ἀνδρῶν ἁπάντων, εἶτ' ἐσίγας Πλοῦτος ὤν;
80 ΚΑ. σὺ Πλοῦτος οὕτως ἀθλίως διακείμενος;
ΧΡ. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον καὶ θεοὶ, καὶ δαίμονες,
καὶ Ζεῦ, τί φῄς; ἐκεῖνος ὄντως εἶ σύ;
ΠΛ. ναί.
ΧΡ. ἐκεῖνος αὐτός;
ΠΛ. αὐτότατος.
ΧΡ. πόθεν οὖν, φράσον,
αὐχμῶν βαδίζεις;
ΠΛ. ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι,

saepe corripi. saepe de hoc adverbio Ran. 1316. gl. Dorv. et codd. Br.: ἠνί· ἰδού: quae vox obedientium.

77. ἦ. libri plurimi ἦν, quae est interpretatio. S.: τὸ ἦ ἄνευ τοῦ ν ἀντὶ τοῦ ἤμην. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸ ἦν καὶ ὑπῆρχον ἐγὼ ἦ φασιν οὕτως· ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ (τοῦ) ὑπάρχω γίνεται ὁ παρατατικὸς εἶν διὰ διφθόγγου, καὶ διαλύσει Ἰωνικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς ε καὶ α γίνεται ἔα, ὡς καὶ τὸ ᾔδεα, καὶ τὸ τιθεῖσι τιθέασιν, ἡ χρῆσις δὲ παρ' Ὁμήρῳ, ὡς τὸ οὐ γὰρ ἀμενηνὸς ἔα (Iliad. 5, 887. ἦ κε ζῶς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσιν)· εἶτα, κιρνῶντες τὸ ε καὶ α εἰς η, ἦ φασιν, ὡς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς εὑρήσεις. cf. Matth. gr. gr. §. 211, 4.

79. ἀνδρῶν ridicule, quasi homo sit Plutus. cf. 81. — εἶτ' cf. 45.

81. καὶ θεοί. cf. 1. ridicula perturbatione animi alterum nomen dei subjicit, cum unum Apollinem invocasse satis esset. F.: „δαίμονες cum distinguuntur a θεοῖς, sunt dii minorum gentium."

83. αὐτότατος. ἔπαιξεν αὐτότατος ὑπερθετικῶς εἰπὼν, ἵνα δείξῃ, ὡς ἀληθῶς αὐτός ἐστιν, ὥσπερ καὶ τὸ μονώτατος. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ μὲν μονώτατος εὕρηται ἐν τοῖς λογοποιοῖς, τὸ δὲ αὐτότατος οὔ. *E S. ipsissimus* dixit Plautus Trin. 4, 2, 146.

84. αὐχμῶν, squalens, sordidus.

84. sequ. ἐκ Πατρ. ἔρχομαι. εἰς ἦν τῶν τὸν Λακωνικὸν βίον ζηλούντων Ἀθηναίων, πλούσιος μὲν σφόδρα, ἄλλως δὲ κακόβιός τις, καὶ φιλοχρήματος, καὶ σκνιφὸς κωμῳδεῖται, ὡς ἐν Πελαργοῖς εἴρηται περὶ τούτου etc. S. ἐκ Πατρ. ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πατροκλέους. *gl. Br.* de hoc vid. Schaefer. ad Bosii Ell. gr. p. 344. quanquam F.: „non necesse est," inquit, „ut ad Πατρ. vocab. οἴκου intelligatur. ponuntur nomina hominum pro locis, ubi sunt et versantur, ut 32. 89. 237. sic Terent. Phorm. 5, 1, 5. *a fratre quae egressa est meo*, i. e. e domo fratris." non affirmaverim, hunc Patroclem vel esse Πατροκλείδην istum χεζητιῶντα Av. 790., vel cognominem Socratis fratrem uterinum, de quo Plato Eythydem. c. 61., si recte se habet lectio librorum, quam addubitabat Heindorfius. Sp.: „Singularem prorsus hujus Patroclis illuviem sugil-

ὃς οὐκ ἐλούσατ', ἐξότου περ ἐγένετο.
ΧΡ. τουτὶ δὲ τὸ κακὸν πῶς ἔπαθες; κάτειπέ μοι.
ΠΛ. ὁ Ζεύς με ταῦτ' ἔδρασεν, ἀνθρώποις φθονῶν.
ἐγὼ γὰρ ὢν μειράκιον ἠπείλησ', ὅτι
ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους
μόνους βαδιοίμην· ὁ δέ μ' ἐποίησεν τυφλὸν,
ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τούτων μηδένα·
οὕτως ἐκεῖνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.
ΧΡ. καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστούς γε τιμᾶται μόνους,
καὶ τοὺς δικαίους.
ΠΛ. ὁμολογῶ σοι.
ΧΡ. φέρε, τί οὖν;
εἰ πάλιν ἀναβλέψειας, ὥσπερ καὶ προτοῦ,
φεύγοις ἂν ἤδη τοὺς πονηρούς;
ΠΛ. φήμ' ἐγώ.

lat, qui a natali die nunquam laverit. abunde autem notum, quae lotionum cura, ut de aliis gentibus jam nihil dicam, ap. Athenienses fuerit, adeo ut nunquam cibum sumerent, aut eo sumto abirent, nisi lotis prius manibus" etc. Be. monet, plures fuisse Athenis ejusmodi *Λακωνομανοῦντας*, *ῥυπῶντας*: vide Av. 1281. F.: Scilicet Athenis erant multi, qui vitam et mores Laconum imitarentur, h. e. qui, quanquam divites, tamen comas alerent, esurirent, nunquam balneo uterentur. vide Av. 1281. sequ., ubi est *ῥυπᾷν*. horum avarorum hominum facile princeps erat Patrocles. unde exstitit proverbium *Πατροκλέους φειδωλότερος* de homine divite, sed sordido et parco. v. Apostol. Paroem. 18, 74. et Erasm. Adagg. p. 84. Sed homines avari cavebant, ne balneo publico uterentur (Nub. 835.) ne jacturam facerent olei, quo ungerentur loti, et ne balneaticum (ap. Romanos erat quadrans) balneatori solvere deberent. v. Ursin. ad Ciaccon. de Triclin. p. 121. seqq. et Mercurialis Art. gymn. 1, 10. atque ad hoc lavationis in balneis publicis genus referri debent verba οὐκ ἐλούσατο. nam ne privata lavatio intelligi possit, impedit etiam hoc, quod a poëta notatur *sordida* Patroclis avaritia. cf. Theophr. Char. 9, 3. et *λούεσθαι*, se lavare, se lavari jubere, balneo uti, inter verba balneis propria retulit Pollux 7, 167.

89. *κοσμίους*, sanctos, modestos, quales fere sunt *οἱ σοφοὶ*, i. e. rerum divinarum atque humanarum periti. vide F. et ab eo laudatum Plat. Phaed. 13.

90. *βαδιοίμην*. cf. 491. *ὁ δέ μ' ἐπ. τυφλόν. παρῴδηται* (?) *ἐκ τῶν Ἡσιόδου* (Op. et D. 42.) *κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισιν. ἢ ὅτι ἀνόσιος ὁ διὰ τῆς ἀρετῆς τοῦ πλούτου φόρτος τοῖς δικαίοις, εἰ χαυνωθεῖεν ἐκ περιουσίας*. S. de invidia deorum pervetusta est opinio. Amasis epist. ad Polycratem Herodot. 3, 40.: *ἐμοὶ δὲ αἱ σαὶ μεγάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσι, ἐπισταμένῳ τὸ θεῖον ὥς ἐστι φθονερόν*. cf. 7, 10, 5. non prorsus eadem haec invidia est *θεῶν νεμέσει*, quam dicit Euripides Or. 1326., quae tamen et ipsa *φθόνος* appellatur Rhes. 431.

92. *οὕτως*, *adeo*, tantopere. F. *τοῖσι χρ.*, viris bonis, seu probis.

ΧΡ. ὡς τοὺς δικαίους δ' ἂν βαδίζοις;
ΠΛ. πάνυ μὲν οὖν·
πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου.
ΧΡ. καὶ θαῦμα γ' οὐδέν· οὐδ' ἐγὼ γὰρ ὁ βλέπων,
ΠΛ. ἄφετόν με νῦν· ἴστον γὰρ ἤδη τἀπ' ἐμοῦ.
ΧΡ. μὰ Δί' ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἐξόμεσθά σου.
ΠΛ. οὐκ ἠγόρευον, ὅτι παρέξειν πράγματα ἐμέλλετόν μοι;
ΧΡ. καὶ σύ γ', ἀντιβολῶ, πιθοῦ.
καὶ μή μ' ἀπολίπῃς· οὐ γὰρ εὑρήσεις ἐμοῦ
ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα.
ΚΑ. μὰ τὸν Δί' οὐ γάρ ἐστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ.
ΠΛ. ταυτὶ λέγουσι πάντες· ἡνίκ' ἂν δ' ἐμοῦ
τύχωσ' ἀληθῶς, καὶ γένωνται πλούσιοι,
ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.
ΧΡ. ἔχει μὲν οὕτως· εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί.
ΠΛ. μὰ Δί' ἀλλ' ἁπαξάπαντες.
ΚΑ. ὀλιμώξει μακρά.

98. sic bona pars scriptorum et primae edd., quae non improbanda lectio est propter debilem positionem (ἑώρακα χρόνου), cujus etiam alibi exempla sunt apud poëtas Atticos, velut Euripidem Med. 135., ubi vide annotata. quod in paucis legitur, ἄμεινον illud quidem, ἑώρακά πω vel που, habet speciem interpretationis; nec usitatum est, certe non Atticum, quod nonnullis placuit, ἑόρακα. — Σ. πολλοῦ γὰρ αὐτ. διὰ τὸν ἐπιχώριον τρόπον· ταῦτα γὰρ εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων φησὶ πολιτείαν, ἀποσκώπτων αὐτοὺς ὡς πονηρούς. cf. 47.

101. μὰ Δί' ἀλλά. cf. 22.

102. ἀγορεύειν proprie est *verba facere in concione*, deinde *dicere* simpliciter, ut h. l. dixerat autem Plutus 73. — F.

106. perperam haec Chremylo continuantur, ut ἄλλος intelligatur ἀγαθός. imo ridicule servus nequam neminem probiorem esse ait domino praeter se ipsum; quemadmodum secundas hujus agit per totam scenam. personas saepe falsas adscriptas esse in poëtis scenicis, nemo nescit. cf. Ran. 1357.

109. ἀτεχνῶς (ab ἀτεχνής, *simplex*, *apertus*, *integer*, ab omni fraude et dolo [τέχνη] alienus. F.), ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καθάπαξ etc. S. Moeris: ἀτεχνῶς Ἀττικόν· ἁπλῶς κοινόν. frequens vocabuli usus ap. Platonem, ut monet B. F.: ἀτεχνῶς ὑπερβάλλειν τῇ μοχθηρίᾳ est *aperte et insigniter improbum esse*. neque enim necesse est, ut intelligatur τοὺς ἄλλους, — quum hoc verbum etiam absolute ponatur, ut Xenoph. Mem. Socr. 4, 3, 7., Aeschin. Socr. 3, 17. — ἀτεχνῶς et ἀτέχνως differunt inter se, Ammonio aliisque Grammaticis auctoribus, sic, ut ἀτέχνως sit *infabre*, *inartificialiter*; ἀτεχνῶς *aperte*, *prorsus*. — denique μοχθηρία dicitur vel *aerumna*, vel *miseria*, vel *improbitas*, vitiorum studium, ut h. l.

110. οὐ πάντες, *non omnes divites*. F.

111. ἁπαξ., *ad unum omnes*,

ΧΡ. σὺ δ' ὡς ἂν εἰδῇς, ὅσα, παρ' ἡμῖν ἢν μένῃς, γενήσεται ἀγαθὰ, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ. οἶμαι γάρ, οἶμαι, (ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται),
115 ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας,

nt 755., 1105. S.: *οὔ φησι πάντες, ἀλλ' ὁμοῦ πάντες· τὸ γὰρ ἅπαξ ἐπὶ ἐπιτάσεως λαμβάνεται.* — *οἰμώξει.* fut. med. F. ad 18.: „*σιγήσομαι.* Attici in multis verbis neutris in *αω* et *εω* desinentibus futura media praeferunt futuris act. sic *πράξομαι, θηράσομαι,* pro *πράξω, θηράσω,* Moeris hh. vv. Plato Symp. 38. *ἐκαινίσεται,* de Rep. 2. p. 379. t. 2. Steph. *ἐκαινισόμεθα.* causa videtur esse, quod activa quondam habuerint vim activam, non mediam, quae certe restat in multis hujusmodi verbis ut *τιμάω, λυπέω.* quae quidem opinio confirmatur etiam eo, quod sic usurpantur fut. med. in *ζω,* quae proprie activa esse constat, ut *θανμάσονται* Apoc. 17, 8." cf. idem in Anim. ad Welleri gr. gr. 3, 2. p. 62. sic igitur h. l. *οἰμώξει* significat *οἰμώξεις,* quod in quibusdam edd. se reperisse ait Dukerus, sicut terminationem illam 2. personae Atticam mirati saepe librarii mutarunt in *η* vel *ει:* qua de re F. laudat annot. ad Plat. Polit. 6. et Euthyphr. 19. — ceterum cf. 58. — „Quod Invers. e Rav. reposuit *μαχρὰν* pro *μαχρά,* id quam vim hic habeat, non patet. *μαχρά* pro adv. positum est *longe, diu, multum, valde* (v. Girard.), quo postremo significatu h. l. accipiendum est." — B.

112. editor Teubner. *σοὶ δ' ὡς* —.

114. *οἶμαι γὰρ, οἶμαι,* repetitio pathetica, cujus plura exempla protulit Sp. F.: „Iteratio illa verbi *οἶμαι* (h. e. *spero*), quam graeci rhetores *ἀναδίπλωσιν,* latini *conduplicationem* vocant, exprimit certitudinem spei. cf. Demetr. Phaler. de Elocut. sect. 280., Reitz. ad Luciani Imagg. 14. p. 472. sequ. t. 2." — *ξὺν θεῷ δ' εἰρ., quod dicatur favente seu volente deo.* nota formula, de qua Vigerus 9, 5, 13. aliique. cf. 343. *εἰρήσεται* futurum medii pro passivi illatum esse monet F., ut *ἐκπλυνεῖται* 1060., *καταλύσεται* et *ἀδικήσεσθαι* Xenoph. Cyr. 1, 6, 9.; 3, 2, 8.

115. *τῆς ὀφθ. τῆς πηρώσεως. ἰδίως δὲ ὀφθαλμίαν τὴν πήρωσίν φησι· διὸ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ μετανοήσειται τῆς συμφορᾶς ταύτης σε παύσειν, ἧς ἔχεις.* S. Fabula haec bis edita fuit, primum Ol. 92, 4., archonte Diocle, (belli Pelop. anno 24., ante Christ. nat. 408.) iterum post 20 annos, archonte Antipatro, Ol. 97., 4. (ante Christ. nat. 388.). quam habemus, nec prior, nec posterior est, sed e duabus a grammatico quodam vetustissimo concinnata. nobis melius esset, si priorem intemeratam haberemus cum choricis cantibus omnibus etc. *Br.* K. in Prolegomenis Pluti.: „Quae hodie extat fabula," inquit, „ex priore et posteriore mixta videtur. nam non eam esse priorem Plutum, inde patet, quod in ea occurrunt notae quaedam temporis, quae priori Pluto minime conveniant: vidd. S. Pluti 173. et 1142. et ex eo Petitus Misc. 1, 16. praeterea S. ad Ran. 1125. locum quendam citat ex Pluto priore, qui in hac fabula non reperitur. Contra ex priore Pluto oportet sumta esse loca illa, in quibus *ὀνομαστὶ* quidam perstringuntur, ut [Neoclides 660., Patrocles 84.] Pamphilus 174., Agyrrius 176., Philepsius 177., Philonides 179. et 301., Aristyllus 312. [more veteris comoediae.] nam tempore Pluti posterioris lege lata jam vetitum erat, expresso nomine in scena quemquam comico sale per-

βλέψαι ποιήσας.

ΠΛ. μηδαμῶς τοῦτ' ἐπράσῃ·
οὐ βούλομαι γὰρ πάλιν ἀναβλέψαι.

ΧΡ. τί φής;

ΚΛ. ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν ἄθλιος φύσει.

ΠΛ. ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς, τὰ τούτων μῶρ' ἐπεὶ
πύθοιτ' ἄν, ἐπιτρίψει με.

ΧΡ. νῦν δ' οὐ τοῦτο δρᾷ,
ὅστις σε προσπταίοντα περινοστεῖν ἐᾷ;

fricare [a quo tempore numeratur mediae origo comoediae], ut testatur Anon. in vita Aristoph. et pluribus probat Petit. de Leg. Att. p. 80. sequ. (151. sequ. ed. Wessel. cf. Meurs. Them. Att. 3, 1., Schol. Aristoph. Acharn. 1149. [1163.], Köpke *Gesetzgeb. der Gr.* p. 411., et de classibus fabularum Aristophanis Manso ad Ran. 140.) eadem autem licentia Comicis adhuc concessa erat tempore Pluti prioris, 20 annis ante actae fabulae. praeterea si standum est auctoritate veteris S., versus hos duos 115. et 119.: quippe poëta, eodem S. teste, in posteriore emendaverat." F. censet, irrepsisse nonnullis locis versus et verba e priore Pluto, ut 115. 119. 122. 216. cf. etiam Harless. ad Fabric. B. gr. 2. p. 362. B. — ὀφθαλμίαν F. monet proprie esse lippitudinem, ut Xenoph. Mem. Socr. 3, 8, 3.; cf. Foësius Oecon. Hippocrat. h. v., Celsus 6, 6. sed. h. l. ita dicitur coecitas, animadvertente S., cujus verba descripsere Suid. et Favorinus. cf. Valck. ad Herod. 7, 229. — „pro ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθ. dici etiam poterat ἀπ. σου τὴν ὀφθαλμίαν, quae est sane usitatior verborum structura, quum proprie coecitas depellatur ab homine, non homo a coecitate: unde proprie dicitur ἀπαλλάττειν νόσον τινός. sic etiam Latini dicunt *ignem defendere a tectis*, et *tecta defendere ab igni*." F.

118. sensus: *hic homo natus est ad miseriam*. nam ἄθλιος φύσει, *miser natura*, dicitur is, qui sciens et prudens sibi mala, incommoda, pericula, contrahit et comparat etc. F.

119. οἶδ' ὡς plures MSS., in quibus Rav., ἐπεὶ Elbing et S. Ald., duo ἔπη εἰ, more librariorum mendosis adscribendi emendata; sequente versu 3 codd. ἐπιτρίψειέ με. recte Br., uti et nos edi jussimus: neque enim ferenda est olim vulgata lectio ὁ Ζ. μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τ. μ. ἔμ' εἰ πυθ. ἄν, ἐπιτρίψειε. „partic. οὖν post μὲν auget affirmationem, *certe*; et per τὰ μῶρα intelligitur stultum consilium Chremyli et Carionis (τούτων), quod constituerant visum Pluto reddere nolente et invito Jove. — Plutus haec dicere consendus est conversus ad spectatores, ita tamen ut illi audiant. ἐπιτρίβειν respondet lat. verbo *perdere*, quod non modo est *necare*, sed maximis miseriis premere, ut Terent. Ad. 4, 6, 2., Hec. 3, 4, 27." *E F.* cf. 275., 347. etc.

121. προσπταίειν dicuntur τοῖς κάτω μέρεσιν, ἢ ποσὶν, ἢ κνήμῃ, ut προσκρούειν τοῖς ἄνω καὶ κεφαλῇ, auctore Ammonio de differ. voc. p. 121. ed. Valck. *Ex eodem.* περινοστεῖν. cf. 490. νόστος κυρίως (?) μὲν ἡ ἀπὸ ἀλλοδαπῆς οἴκαδε ἄφιξις· καταχρηστικῶς (?) δὲ ἡ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μετάβασις καὶ πορεία. S. nescio an haec prima significatio sit vocis. vide Musgrav. et interpp. ad Rhes. 408. Favorin.: νοστῆσαι ἐπὶ τοῦ οἴκαδε ἐπανελθεῖν εἴρηται· καὶ-

ΠΛ. οὐκ οἶδ' · ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀρρωδῶ πάνυ.
ΧΡ. ἤκηδες; ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων!
οἴει γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα
καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἄξιους τριωβόλου,
ἢν γ' ἀναβλέψῃς σὺ κἂν σμικρὸν χρόνον;
ΠΛ. ἆ, μὴ λέγ', ὦ πονηρέ, ταῦτ'!
ΧΡ. ἔχ' ἥσυχος·
ἐγὼ γὰρ ἀποδείξω σε τοῦ Διὸς πολὺ
μεῖζον δυνάμενον.
ΠΛ. ἐμὲ σύ;
ΧΡ. νὴ τὸν οὐρανόν.
αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν;
ΚΛ. διὰ ταργύριον· πλεῖστον γάρ ἐστ' αὐτῷ.
ΧΡ. φέρε,
τίς οὖν ὁ παρέχων ἐστὶν αὐτῷ τοῦθ';
ΚΛ. ὁδί.

τις δὲ παρ' Ὁμήρῳ (et aliis) καὶ ἀντὶ τοῦ ἅπαξ ἐλθεῖν. est igitur περιοστεῖν *circumire, circumerrare.* utitur hoc verbo etiam Lucianus Timone c. 13, 24.

122. **οὐκ οἶδ'.** modestia et pietas in Jovem ita respondere Plutum jussit. F. cf. 127. **ὀρρωδῶ.** Moeris: ὀρρωδεῖν Ἀττικῶς· φοβεῖσθαι, ἢ ἀθυμεῖν, Ἑλληνικῶς. vett. glossae, monente H.: ὀρρωδῶ, τὸ φοβοῦμαι. de proprio sensu vocabuli vide vel Schneideri lex. gr. v. ὄρος sive ὄρρος.

123. **ἄληθες; ἴσον τῷ ὄντως.** ἀξιοῦσι δὲ ὀξύνειν τὴν πρώτην, ὅταν τοῦτο δηλοῖ. ἔστι δὲ ἐπίρρημα δυναμωτικὸν etc. cf. 425., Ran. 793.

125. **τριώβολον** fuit numus, valens 3 obolos, i. e. dimidiam drachmam: v. Pollux 9, 60. in parte ejus adversa erat effigies Jovis, in aversa imago noctuae. — sed **ἄξιον τριωβόλου** dicitur res, quae est alicujus, sed parvi viliisque pretii; quae forma loquendi etiam ap. Plautum Poen. 1, 2, 168. sequ. *non ego homo trioboli* (ἄξιος τριωβόλου, qui uno verbo τριωβολιαῖος dicitur: v. Suid. h. v.) *sum, nisi* etc. ait igitur Chremylus, imperium et potentiam Jovis nullam fore prae imperio et potentia Pluti, si hic lumina oculorum receperit vel (κἂν, ut Marc. 6, 56.) ad breve tempus. F.

127. **ἆ. ἐπίρρημα ἐπιτιμητικόν.** S. ἐπίρρημα τοῦτο ἐκπληκτικόν. *Dorv.* πονηρὲ, *improbe*, qui tam impie loquaris. ita Br. perperam alii πόνηρε. S.: πόνηρε δὲ, ἤγουν γεωργέ· ἢ ἄθλιε. εὕρηται γὰρ καὶ οὕτως μετατιθεμένου τοῦ τόνου Ἀττικῶς. F.: ἔχ' ἥσυχος. (cod. Dorv. ἥσυχως, fortasse pro ἡσύχως.) i. e. ἡσύχαζε, *sace:* nam adjectiva eleganter pro adverbiis ponuntur; sed librarii saepe reposuere adverbia. v. Anim. ad Weller. 3, 1. p. 331. seqq.

129. **νὴ τὸν οὐρανόν.** solenne jusjurandum: cf. 267., 362., 899., Sp. ad h. l., et a B. laudatam Valckenarii dissert. de ritibus in jurando ap. Hebr. et Gr. in ejus Opusc. philol., Lips. 1808., t. 1. p. 3., et inprimis c. 8. p. 85. seqq.

130. **αὐτίκα, εὐθέως, *jam primum, ut hoc usu, exempli gratia.*** E. F.

ΧΡ. θύουσι δ' αὐτῷ διὰ τίν'; οὐ διὰ τουτονί;
ΚΑ. καὶ νὴ Δί' εὐχονταί γε πλουτεῖν ἄντικρυς.
ΧΡ. οὔκουν ὅδ' ἐστὶν αἴτιος, καὶ ῥᾳδίως
παύσειεν, εἰ βούλοιτο, ταῦτ' ἄν;
ΠΛ. ὅτι τί δή;
ΧΡ. ὅτι οὐδ' ἂν εἷς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι,
οὐ βοῦν ἄν, οὐχὶ ψαιστὸν, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἕν,
μὴ βουλομένου σοῦ.
ΠΛ. πῶς;
ΧΡ. ὅπως; οὐκ ἔσθ' ὅπως
ἀνήσεται θήπουθεν, ἢν σὺ μὴ παρὼν
αὐτὸς διδῷς τἀργύριον· ὥστε τοῦ Διὸς
τὴν δύναμιν, ἢν λυπῇ τι, καταλύσειε μόνος.
ΠΛ. τί λέγεις; δι' ἐμὲ θύουσιν αὐτῷ;
ΧΡ. φήμ' ἐγώ.
καὶ νὴ Δί', εἴ τί γ' ἔστι λαμπρὸν καὶ καλὸν
ἢ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίγνεται·
ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα.
ΚΑ. ἔγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον
δοῦλος γεγένημαι, διὰ τὸ μὴ πλουτεῖν ἴσως.

134. ἄντικρυς. *δι' ἐναντίας, φανερῶς.* ὁ δὲ ποιητὴς ἐκτεταμένως *λέγει δίχα τοῦ σ, ἀντικρὺ δηλονότι.* S. ἄντικρυς est *palam*, praesentibus et audientibus aliis, *φανερῶς* Hesych. *E. F.*

136. ὅτι τί δή; *διὰ τί; gl. Br.* vidd. Viger. 8, 9, 3. et ad eum Herm. annot. 348.

137. *οὐδ' ἂν εἷς* pro *οὐδεὶς ἄν.* v. Duker. ad Thucyd. p. 556., Koen. ad Gregor. p. 23. F.

138. *οὐ βοῦν ἄν. nicht etwa einen Stier.* non reduadat alterum ἄν: vid. Herm. ad Viger. annot. 283. — F.: „ψαιστὸς proprie est adject. *mola tritus et comminutus*, a *ψαίω*: sed *ψαιστὸν* ponitur fere ut substant., intellecto nomine ἄλευρον (farina farinacea) vel ἄλφιτον (hordeacea propr.). erat genus *placentae orbicularis*, confectae e farina, oleo, ovi interdum mel et vinum addebant, subacta; quae quidem liba diis offerebantur a pauperibus. v. Hesych., Suid., Etym. M., etiam Foësius Oecon. Hipp. v. *ψαιστὴν μάζαν* (p. 688.)"

140. *δηπουθεν, δηλονότι, scilicet, ut opinor.* vide Br. Fisch. et, quos laudant, grammaticos, Moerin p. 130. Piers., Timaeum p. 79. ibique Ruhnken., Hesych., Suidam.

142. *καταλύσεις, ἀφανίσεις, καταστρέψεις.* vid. F.

143. *φήμ' ἐγώ, recte*, ut 96. F.

144. Pindarus de Gratiis Ol. 14, 5. *αὖν γὰρ ὑμῖν τά τε τερπνὰ καὶ τὰ γλυκέα γίνεται πάντα βροτοῖς.* comparavit H. Voss. Ephem Jen. 1813. p. 443. — „λαμπρὸν dicitur de omnibus, quae *magnifica* sunt et *luculenta*, sed in primis de vestibus et epulis." F.

148. S.: *τὸ ἴσως ἢ ἐστακτικὸν, ἢ ἐπίσης τοῖς ἄλλοις.* B.: „ἴσως S. Girard. Münter. et Fisch. explicant *ἐπίσης, aeque ut aliis*; at Schaefer. ad Longum p. 857. sensu pervulgato accipi jubet, sic ta-

ΧΡ. καὶ τάς γ' ἑταίρας φασὶ τὰς Κορινθίας,
ὅταν μὲν αὐτάς τις πένης πειρῶν τύχῃ,
οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν· ἐὰν δὲ πλούσιος,
τὸν πρωκτὸν αὐτὰς εὐθὺς ὡς τοῦτον τρέπειν.
ΚΛ. καὶ τούς γε παῖδάς φασι ταὐτὸ ταῦτο δρᾶν,
οὐ τῶν ἐραστῶν, ἀλλὰ τἀργυρίου χάριν.
ΧΡ. οὐ τούς γε χρηστούς, ἀλλὰ τοὺς πόρνους ἐπεὶ
αἰσθοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί.
ΚΛ. τί δαί;
ΧΡ. ὁ μὲν ἵππον ἀγαθὸν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικάς.
ΚΛ. αἰσχυνόμενοι γὰρ ἀργύριον αἰτεῖν ἴσως
ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.

men ut rem certam denotet (*profecto*); quam adverbii vim pluribus exemplis adstruxit." cf. Schneider. lex. gr. h. v. Eurip. quoque Alc. 988. χρόνῳ δὲ καὶ σύ μ' αἰνέσεις ἴσως in re minime dubia. cf. infra 558. etc. sed vellem tamen explicuisset doctissimus Schaeferus, qui fieri possit, ut vox utrumque horum, *forsasse* et *profecto*, significet, quae videntur esse pugnantia. equidem in rebus certis aut valde verisimilibus usurpari putem ἴσως per *scilicet* quandam, quae non caret Attica urbanitate; quemadmodum et σχεδὸν dici solet. Soph. El. 569. εἰ γὰρ πίφυκα τῶνδε τῶν πικρῶν ἔθρις, Σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ πικραίνω φύσιν. et Trach. 43: σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχουσά νιν. cf. 856. neque absimilis significationis est ἄν particula in exemplis illis, quae protulit Matth. gr. gr. §. 598, c., quibus alia nos addidimus in annotatis ad Eurip. Hek. 646. et Ion. 793. cf. infra monita ad 418. de usu τοῦ δοκεῖν εἶναι. habet et Germanica lingua ejusmodi vocabula *vielleicht, fast, wohl, etwa*, quibus utuntur, qui aliquid dici volunt sine fajuria praesentium, aut ita, ut responsioni atque dubitationi relinquatur locus, nec quidquam praefracte vel negare vel affirmare videantur. sic igitur haec reddas licebit *weil's an Reichthum wohl gebricht*, i. e.: fortasse quia ille, qui me vendidit, non erat dives. cf. 259. sensit haec ex parte H. Vossius l. l. ad 148. — quod ad pretia servorum Athenis attinet, F. alios 10 minis emi solitos esse monet, alios 5, alios duabus, alios etiam dimidia, qua de re laudat Xenoph. Mem. Socr. 2, 5, 2. cf. Nitschmanus a G. G. S. Köpkio editus liber germ. Antiquitatum gr. pagg. 366. sequ., et, quem B. laudavit, J. F. Reitemeieri *Gesch. u. Zustand der Sklaverei in Griechenland* p. 79. sequ.

149. ἑπίσηµοι ἐν Κορίνθῳ ἑταῖραι µνηµονεύονται Λαΐς, Κυρήνη, Λάκαινα, Σινώπη, Μυρρίνη, Σιµώνη etc.

150. πειρῶν, πειράζων, sollicitans ad stuprum. cf. 1063.

151. οὐδὲ — νοῦν. οὐ µόνον ὅτι οὐ προσδιαλέγονται, ἀλλ' οὐδὲ ὁρῶσι σχεδόν. S.

155. πόρνους, pueros meritorios. ἐπεὶ — χρηστοί. ironice. cf. seqq.

156. τί δαί; cf. R. 135.

157. ἵππον — κύνας θηρ. „hi appetebantur ab adolescentibus, qui venationibus exercebantur ap. Graecos et Rom. v. Terent. Andr. 29. sequ., Horat. A. P. 162. sequ." *E F.* cf. Petron. ed. Plantin. a. 1596. p. 38.

159. περιπέττειν proprie dicuntur pistores, qui fermentum ita confingendis panibus cum farina ita

ΧΡ. τέχναι δὲ πᾶσαι διὰ σὲ καὶ σοφίσματα
ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισιν ἐσθ' εὑρημέναι.
ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος,
ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται·
ὁ δὲ χρυσοχοεῖ γε, χρυσίον παρὰ σοῦ λαβών.
ΚΑ. ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε, νὴ Δί', ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ.
ΧΡ. ὁ δὲ γναφεύει γ' ...
ΚΑ. ὁ δέ γε κλύνει κἀδια.
ΧΡ. ὁ δὲ βυρσοδεψεῖ γ'.
ΚΑ. ὁ δέ γε πωλεῖ κρόμμυα.
ὁ δ' ἄλους γε μοιχὸς διὰ σέ που καταίλλεται.
ΠΛ. οἴμοι τάλας, ταυτί μ' ἐλάνθανεν πάλαι!
ΧΡ. μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ;

commiscent et confundunt, ut non appareat (vid. S. h. l.); deinde de iis, qui rem aliquam obtegunt et occultant alia quadam re; idem quod περικαλύπτειν. vid. Suid. in περικέττουσι. F. cf. Schneideri lex. gr. h. v. — τὴν μοχθ. illiberalem quaestum, procacitatem.

160. etsi σοφίσματα fere dicuntur *artes*, *fallaciae*, tamen h. l. sunt *inventa*, *commenta*, in utramque partem, et utilia et inutilia. *E F.* vide seqq. — haec usque ad 169. Chremylo tribuuntur omnia in edd. antiquis, alii aliter. nos secuti sumus Bentlejum et Porsonum, ridicula ista et scurrilia, quae insunt in versibus 165. et 168., servo quam domino digniora esse arbitrati, eadem de causa recte, me judice, Br. Carioni adscripsit verba ὁ δέ γε κλύνει κἀδια 166., quod servile officium (vide interpp. ad Eq. 401.) a servo commemorari consentaneum est; cui et illa ὁ δέ γε πωλεῖ κρόμμυα magis convenire putavi quam Chremylo, qui quae dicit, ea omnia dignitatem quandam habent, qua destituti sunt sermones servuli καρφοῦ. cf. ann. ad 188. et inprimis S. ad 190.

165. λωπ. κλέπτης ἐστὶ συλῶν τὰ ἱμάτια. τοιχ. τείχους οἶκον διορύττει, τὰ ἔνδυτα τούτων ὑφαιρούμενος. σκυτοδ. gl. Paris. „omnia furum genera memorantur a Xenoph. Mem. Socr. 1, 2, 62." F.

166. γναφεύει membr. reg. Paris., Lincoln., Br. alii κναφεύει, quod est veteris Atticae dialecti, qua utuntur Tragici, nec metro aeque congruit. vid. Br. gl. Paris.: κναφεύει, δηλ. τοῦ πώματος τὰ ἱμάτια καλλωπίζει. ἔστι δὲ πώματος εἶδος ἀκάνθης.

167. βυρσ. ἕτερος δὲ τὰς βύρσας ᾄρει (imo ἀφεῖ). λέγονται δὲ βύρσαι τὰ δερμάτια τῶν βοῶν. gl. Paris.

168. καρατ. poena adulterorum, de qua vide scriptores Antiquitatum gr., Heindorf. ad Horat. Sat. 1, 2, 89. etc.

170. μέγας δὲ βασ. rex Persarum, quem etiam βασιλέα et a Latinis *regem* appellari monet F. κατ' ἐξοχήν (v. Xenoph. Mem. Socr. 4, 2, 33., Ages. 2, 3., Nepos Ages. 2, 1.): quanquam et satrapae audiunt βασιλεῖς, velut Aeschyl. Pers. 24.: nam βασιλεὺς generatim dicitur praefectus cum potestate et imperio. (Hom. Odyss. 1, 394.) ceterum rex Persarum tum fuit Artaxerxes II. Mnemon. *E F.* S.: — κομᾷ δὲ εἶπεν, τουτέστι σεμνύνεται τῇ περιουσίᾳ τῆς ἀρχῆς, ἀπὸ τῶν μέγα φρονούντων τῇ κόμῃ. „nam Athenis nonnisi hominibus ingenuis et viris honoratis

ΚΛ. ἐκπληδία δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον γίγνεται;
ΧΡ. τί δέ; πῶς τριήρεις οὐ σὺ κληροῖς; εἰπέ μοι.
ΚΛ. τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει;
ΧΡ. ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται;
175 *ΚΛ.* ὁ βελονοπώλης δ' οὐχὶ μετὰ τοῦ Παμφίλου;
ΧΡ. Ἀγύρριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται;
ΚΛ. Φιλίππιος δ' οὐχ ἕνεκα σοῦ μύθους λέγει;
ΧΡ. ἡ ξυμμαχία δ' οὐ διὰ σὲ τοῖς Αἰγινήταις;

licebat comam nutrire. — cf. 568., Hesych. Etym. M., Suid., Perizon. ad. Aeliani h. v." F.

171. *διὰ τοῦτον*, propter hunc Plutum, i. e. argenti causa, ut anferat mercedem concionalem, τὸ ἐκκλησιαστικόν: vide R. 1392.

173. *τὸ ξεν. στράτευμα*, exercitum conductitium, cujus qui milites scribebantur, erant exteri et barbari, non cives; quo nomine servus invehitur in Athenienses, tanquam ignavos, qui non ipsi in bellum proficiscerentur, more majorum. intelligitur autem bellum Corinthiacum seu *συμμαχικόν*, conflatum olymp. 96, 3., in quo bello Athenienses Corinthi alebant praesidia. vide, quos laudant, Xenoph. Hist. gr. 4, 2., Pausan. 3, 9, 6.; 4, 17, 3. cet.

174. *ὁ Πάμφιλος οὗτος καὶ ὁ Βελονοπώλης* (*βελον.* scribendum esse censet Dukerus, i. e. acuum quendam venditorem vulgo cognitum: cui assentior.) *ἀμφότεροι δανεισταὶ Ἀθήνησιν.* — (ἄλλως.) *ὁ Πάμφ. δὲ δημαγωγὸς ἦν οἱονεὶ πολιτευόμενος, καὶ ἐλλιπτε τὰ τοῦ δήμου, ὡς καὶ Πλάτων φησὶν Ἀμφιφάν· καὶ νὴ Δί' εἰ Πάμφιλόν γε φαίης κλέπτειν τὰ τοιαῦτα, ἅμα τε συκοφάντην.* (scrib. *τοιᾶν', ἅμα*, ut hi sint 2 versus asynart., constantes ex 2 iambis hypercat.) *οὗτος οὖν ἁλοὺς ἐπὶ κλοπῇ τῶν δημοσίων χρημάτων ἀθρόως ἐξέπεσε δημευθείς, ταύτην δίκην πεπονθώς. τινὲς δὲ τὸν Βελονοπώλην* (*βελον.*) *παράσιτόν φασι τοῦ Παμφίλου· δυστυχοῦντος οὖν τοῦ Παμφίλου ἀνάγκη καὶ αὐτὸν συνδυστυχεῖν αὐτῷ.* S. demagogum fuisse Pamphilum verisimilius est propter locum Platonis, qui quem *συκοφάντην* dicit, nemo alius esse videtur quam *ὁ βελονοπώλης*. quod Palmerio placet Exerc. 786., intelligi Pamphilum, ducem Atheniensium, diutius obsessum a Lacedaemoniis in Aegina insula (Xenoph. Hist. gr. 5, 1.), vel propterea non videtur probari posse, quod id accidit olympiade 98., cum haec comoedia iterum edita fuerit olymp. 97, 4. — inde a versu 170. usque ad 180. personas ita distinximus, ut factum est in edd. antiquis, morum diversorum domini et servi etiam hic habita ratione. cf. annot. ad 160.

176. *Ἀγύρριος. Ἀθηναῖος οὗτος ἐπὶ μαλακίᾳ τοσοῦτον διαβάλλεται, ὡς καὶ πορδὰς ἀφιέναι. καὶ εἰς θρασύτητα δὲ τὸν Ἀγύρριον κωμῳδοῦσι. πέρδεται δὲ στρηνιᾷ πλουτῶν.* S. rhetor iste, ni fallor, de quo R. 353. sequ.

177. *Φιλίππιος. οὗτος πένης ὢν λέγων ἱστορίας ἐτρέφετο. τραγῳδὸς δὲ καὶ λάλος διαβάλλεται, ὡς Πλάτων ὁ Κωμικός.* S. Suidas (h. v.) scribit, notari eum ab antiquae comoediae poëtis *ἐπὶ τῷ μεταξὺ τῶν δημηγοριῶν μύθους λέγειν*, et ab iisdem perstringi *εἰς πανουργίαν* etc. *Duker.*

178. historia obscura. Scholiasten, nulla habita ratione temporis, omnia miscere ait Dukerus, nisi forte id, quod de Psammitticho narrat (*Ψαμμίτιχος χαλκὸς Αἰγυπτίων τύραννος καὶ σκαιότατος, Βούσιριν ὑπερηκοντικῶς, οὐ κατὰ ψηφισάμενοι οἱ ἀρχόμενοι πρεσβεύουσι πρὸς Ἀθηναίους, διὰ αἰ-

ΚΑ. * ἐρᾷ δὲ Λαΐς οὐ διὰ δὲ Φιλωνίδου;

του ἀποχομπῆς ἀμοιβαῖον αἰτοῦντες, καὶ ἀμείλικτον ἄρχοντα τοῦτον ἐκβαλόντες.), ad alium quendam Aegypti regem pertineat, Artaxerxis Mnemonis aequalem, et huic, quem describit S., non dissimilem ingenio et moribus, de quo Diodorus 14, 35., sed sine mentione istius Atheniensium cum Aegyptiis συμαχίας. cf. tamen de ortu belli hujus Aegyptii Wesselingium ad Diodorum 15, 9. et 29., quem laudat Dobraeus. „de frumento saepe Athenas a regibus (Aegypti) misso indicat Hemsterhusius in Mss. Plutarchum Pericle p. 172, E (667. ed. Reisk.), Diodor. 1, 67., Alciphron. 2, 4. p. 254. (326. Wagn.), Hesych. v. Ποίκον κριθοκομπία, Athen. 13. p. 586, D. vel 596, B., S. ad Vesp. 716., de quo utinam aliquid addidisset." *Dobr.*

179. non adducor, ut hunc versiculum aut scriptum omnino putem ab Aristophane, aut certe relictum in ἀντογράφῳ, postquam posuisset illa de Corinthiis meretricibus 149. est enim haec manifesta ταυτολογία, et quidem in re levi, nec digna, quae iterum commemoretur. huc accedit, quod Philonidis quoque mentio fit infra 301., idque pluribus verbis; quibus aliquem lectis animi causa hoc simillimum antecedentibus, nec sane difficulter reperiendum, adscripsisse dicas. nam illa 149. tam Aristophanea sunt quam quae maxime, nec cogitandum de expungendis. quodsi tamen sunt, quibus placet astatus iste pannus, iis certe fatendum est, posteriori demum editioni fabulae additum esse a poëta, cum judicio minus valeret senior: nam olympiadis quidem 92, 4. non amplius 14 annos nata fuit Laïs. vide Br. et ab eo laudatum Perizonium ad Aeliani V. H. 10, 2.; item Jacobsii symbolas ad historiam sexus muliebris Athenis in Wielandi Mus. Attico 8, 2. annot. 93. mortuam fuisse Laïdem archonte Antipatro (cf. annot. ad 115.), nescio quo auctore prodidit Dobraeus. quod si verum est, certe in nomine mulieris librarii erraverunt. atqui Athenaeus 13, 7. postquam laudavit Lysiam dubia oratione contra Philonidem (ed. Reisk. t. 5. p. 38. fragm. 130.), quem Naïdem, scortum Atheniense, amasse dicit orator: μνημονεύει αὐτῆς, inquit, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γηρυτάδῃ· μήποτε δὲ κἀν τῷ Πλούτῳ, ἐν ᾧ λέγει ἐρᾷ δὲ Λαΐς οὐ διὰ δὲ Φιλωνίδου; γραπτέον Ναΐς, καὶ οὐ Λαΐς. quae conjectura Kuestero aliisque nonnullis placuit, nec sane inepta est, cum praesertim *Λ* et *Ν* litterae misceantur nonnunquam in codd., ut annotavit Schaeferus Melet. crit. p. 95.; nisi quod ne sic quidem crimen ταυτολογίας dissolvitur. De Philonide S.: Φιλωνίδην δὲ οὐ τὸν ποιητήν (Dobraeus secundum K. ὑποκριτήν) φησι τὸν ἐν τοῖς Ἀριστοφανείοις ἐγγεγραμμένον δράμασιν, ὡς οἱ περὶ Καλλίστρατον, ἐν τῇ ὁμωνυμίᾳ πλανηθέντες· ἀλλὰ παιδιᾶς ἕνεκεν τὸν αἴσχιστον καὶ ἀπαίδευτον. κωμῳδεῖται δὲ ὡς εὔπορος, καὶ ὡς μέγας τῷ σώματι, καὶ ἡλίθιος. Νικοχάρης Γαλατείᾳ· ἡδέ τ' (fort. ἤδη τ': cf. 301.) ἀπαιδευτότερος εἶ Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως. περὶ δὲ τοῦ μεγέθους Φιλύλλιός φησιν· ἥτις κάμηλος (fort. κάμηλον) ἔτρεχε τὸν Φιλωνίδην; (fort. Φιλωνίδην.) καὶ Πλάτων δὲ Λαΐῳ φησίν· οὐχ ὁρᾷς, ὅτι Φιλωνίδην ποτ' ἔτοκεν ἡ μήτηρ ὄνον, Τὸν Μελιτέα, κοὐκ ἔπαθεν οὐδέν; καὶ Θεόκριτος Ἀφροδισίοις· ὄνος μὲν ὀγκᾶθ' ὁ Μελιτεὺς Φιλωνίδης· Ὄνῳ μιγείσης μητρὸς ἔβλαστε τῇ πόλει. — B.: Br. Philonidem eum, contra quem Lysias orationem habuit, existimavit poëtam fuisse, cujus fabulae passim laudantur, et sub cujus nomine ipse Aristoph. Ranas primum edidit, ideoque a nostro diversum. vid. Schweighaeuser. Anim. ad Athen. 7. p. 199.

180 ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος...
ΧΡ. ἐμπέσοι γέ σοι.
ΚΛ. τὰ δὲ πράγματ' οὐχὶ διὰ σὲ πάντα πράττεται;
μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος,
καὶ τῶν κακῶν, καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅτι.
ΧΡ. κρατοῦσι γοῦν κἂν τοῖς πολέμοις ἑκάστοτε,
185 ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζηται μόνος.

180. ὁ Τιμ. δὲ πύργος. — οὐκ ἴσασι (Chremylus) εἰπεῖν διὰ τὸν πλοῦτον ἐγένετο, ἀλλ' ἐκ παροιμίας (τὸ ἐμπέσοι γέ σοι apparet, hoc forte excidisse.) ἔλεγε. ὁ Τιμόθεος πλούσιος, ἅμα δὲ καὶ ὄλβιος ἀνὴρ, στρατηγὸς Ἀθηναίων, τεῖχος οἰκοδομήσας εἰς τοσοῦτον ἦρθη τῆς τύχης, ὡς τὴν διαίρουσαν ὄψει φαίνεσθαι τοῦτο. καὶ ἐν Ἀθήναις ἐν εἰκόσιν ἐποίουν αὐτὸν κοιμώμενον οἱ ζωγράφοι, καὶ τὰς τύχας φερούσας αὐτῷ εἰς δίκτυα πόλεις, καὶ πορθοῦντα αὐτὰς, αἰνιττόμενοι τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ. ἀλαζονευόμενος δὲ ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ ὁ Τιμ. ἔφη μᾶλλον αὐτοῦ εἶναι ἢ τῆς τύχης τὰ πραττόμενα. διὸ καὶ ἠτύχησεν ὕστερον, νεμεσησάσης αὐτῷ τῆς τύχης. πολλοὶ δὲ Τιμόθεοι κωμῳδοῦνται· νῦν δὲ τοῦ στρατηγοῦ μέμνηται, ὃς ὑψηλὸν ἔκτισε πύργον ἐποίησεν, ὡς πλούσιος. S. Cononis filius, de cujus vita exposuit Corn. Nepos, eo tempore florere coepit, celeberrimusque fuit olympiade 101. cf. Xenoph. Hist. gr. 5, 4, 64.; 6, 2, 11.; Diodor. Sic. 15, 36., Suidas v. Τιμόθεος, Palmer. h. l. F. vocabulum πύργος vel accipi posse monet de turri proprie dicta, cum muri Athenarum multis distincti fuerint turribus, quae a civibus habitabantur (vid. Meurs. Athen. Att. 3, 11.); vel de domo praesulta et inprimis magnifica, ut Marc. 12, 1. hoc verisimilius videtur. nota *turris Maecenatiana*, quam *molem propinquam nubibus arduis* appellat Horatius Od. 3, 29, 10., ubi vidd. Fea et interpp. cf. Schneideri lex. gr. v. πύργος 4).

182. μονώτατος. Ἀνκοῦργος κατὰ Λεωκράτους (c. 20, 16)· τοιγαροῦν μονώτατοι ἐπώνυμοι τῆς χώρας εἰσί. Junt. μονώτατος ὡς αὐτόστατος (83.) πέπαικται. Rav. legi monet Be. hoc vocab. etiam Equit. 351. et ap. Theocr. 15, 137. „add. Hesych. h. v. nos dicimus *einzig und allein*, *ganz allein*." F., quem inprimis conferri jubet B. Animadv. ad Weller. 2. p. 111.

183. εὖ ἴσθ' ὅτι per se dicitur, ut εὖ οἶδ' ὅτι (834.) σάφ' ἴσθ' ὅτι (885.) et similia, quae recenset Matth. gr. gr. §. 613, 6. — codd. nos secuti Mss. 3 tribuimus hanc orationem Carioni cum propterea quod verisimile non est, dominum jocoso dicto ἐμπέσοι γέ σοι addidisse seria ista τὰ δὲ πράγματ' etc.; tum maxime hanc ob causam, quia quae 184. dicuntur bella, eorum mentio gravissima haud decet servi personam, decet domini, civis Atheniensis: ne dicam, duritiem quandam sermonis in eo sitam esse, quod idem Chremylus primum Carionem, dein subito Plutum alloquitur in vulgatis libris. nunc, omissis exemplis, quae molesta esse coeperunt domino, rem ipsam dicit servus, itaque orationem suam concludit.

184. ἑκάστοτε idem valet in lingua Atticorum, quod πάντοτε ap. ceteros Graecos. vidd. Phrynich. p. 38. et Thom. Mag. v. πάντοτε. F. cf. 814.

185. ἐπικαθ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ζυγῶν· καθέζεσθαι γὰρ τὸ βαροῦν λέγεται. S. sic *sedere* ap. Lat. dicitur libra, quae ob ponderis in-

ΠΛ. ἐγὼ τοσαῦτα δυνατός εἰμ' εἰς ὧν ποιεῖν;
ΧΡ. καὶ ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῷ πλείονα·
ὥστ' οὐδὲ μεστός σου γέγονʼ οὐδεὶς πώποτε.
τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐστὶ πάντων πλησμονή,
ἔρωτος...
ΚΛ. ἄρτων...
ΧΡ. μουσικῆς...
ΚΛ. τραγημάτων...
ΧΡ. τιμῆς...
ΚΛ. πλακούντων...
ΧΡ. ἀνδραγαθίας...
ΚΛ. ἰσχάδων...
ΧΡ. φιλοτιμίας...

aequalitatem in alteram partem vergit. Tibull. 4, 1, (i. e. Carm. ad Mess.) 41. sequ. (*Justa pari premitur veluti quum pondere libra, Prona nec hac plus parte sedet, nec surgit ab illa.*) K. — μόνον ex uno Rav. edidit Invern. sed praestat, quod in omnibus aliis libris est, μόνος. eadem varietas est 1049. cf. Schaefer. Mel. cr. p. 19. B.

189. παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν (Il. 13, 636.) πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου, καὶ φιλότητος. S. Eundem locum respexit Pindarus Nem. 7, 78. (κόρον δ' ἔχει καὶ μέλι, καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' Ἀφροδίσια.), ubi vid. Heyn., et Wakefield. ad Mosch. 4, 71. (ὅτε δή γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστί.) B.

190. ὁ δοῦλος λέγει τὰ πρὸς τὴν γαστέρα, πρὸς τὸ θυμῆρες τῆς κωμῳδίας ταῦτα τοῖς ὑπὸ τοῦ δεσπότου λεγομένοις σπουδαίοις παραπλέξας. S. cf. ann. ad 160. — μουσικῆς. non liberales artes generatim, quae nemini sordeant, sed musicam proprie dictam, i. e. artem voce et nervis canendi, intelligendam esse monet F., quam artem ingenui ap. Graecos discebant atque exercebant. vid. index editi a F. Aeschinis Socr. v. μουσική. „τραγήματα sunt bellaria, omne mensae secundae genus, veluti ficus, fabae, poma, nuces, myrti baccae, placentae (991. sequ.), quae tamen h. l. distinguuntur a τραγήμασι, aut diserte nominantur, quia Cario hoc bellariorum genere inprimis delectabatur. v. Gell. 6, 13.; 13, 11.; Macrob. 2, 14.; inprimisque Athen. 4, 6. p. 138.; 14, 12." — F.

191. πλακούντων. Athen., annotante F., 14, 13.: εἴρηται δὲ (πλακοῦς) κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἄρτος. F.: „sunt *placentae*, liba confecta fere e farina siliginea, caseo et melle, ita dicta, quia referunt formam tabularum. gloss. vett. πλακουντάριος, *placentarius, dulciarius.* erant autem innumera propemodum placentarum genera; praecipua persequitur Athen. 14, 12. seqq." ἀνδραγαθίαν idem recte interpretatur laudem virtutis, cujus laudis identidem tribuitae taedium capere nos potest, ipsius virtutis non potest. Eurip. Iphig. Aul. 883. αἰνούμενοι γὰρ ἀγαθοὶ τρόπον τινὰ Μισοῦσι τοὺς αἰνοῦντας, ἢν αἰνῶσʼ ἄγαν. istum loquendi modum cum alii explanaverunt, tum Sophoclis interpp. El. 587., Euripidis Or. 764. „ἰσχάδες sunt *caricae* (gloss. vett.), ficus aridae, siccae." F.

ΚΛ. μάζης...
ΧΡ. στρατηγίας...
ΚΛ. φακῆς...
ΧΡ. σοὶ δ' ἐγένετ' οὐδεὶς μεστὸς οὐδεπώποτε,
ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακαίδεκα,
πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα.
ΚΛ. κἂν ταῦτ' ἀνύσηται, τετταράκοντα βούλεται,
ἢ φησιν οὐκ εἶναι βιωτὸν τὸν βίον.
ΠΛ. εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνυ·
πλὴν ἓν μόνον δέδοικα.
ΧΡ. φράζε τοῦ πέρι.
ΠΛ. ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν, ἣν ἡμεῖς φατε

192. μᾶζα est genus cibi, confecti e farina hordei tosti subacta aqua, aut oxymelle, aut posca, aut mulsa, aut aqua et oleo. vide Hesych., Etym. M., Foës. Oecon. Hipp. p. 398. Athen. 18, 23. p. 663. vocat δημοτικὴν καὶ κοινὴν τροφήν. F. cf. 540. Dubitat Girard., utrum μᾶζα hic inter edulia delicatiora reponatur, et intelligatur ea species, quae ex farina, sale, lacte vel oleo, quandoque etiam vino, conficiebatur, atque diis etiam sacra erat, an facete μᾶζαν (ex farina, sale et aqua factam) atque φακὴν inter lautitias numeret. nam pane μᾶζαν deteriorem fuisse, ex proverbio Graecorum patere ἀγαθὴ καὶ μᾶζα μετ' ἄρτον: — lentem autem (φακῆν) esse vilissimum legumen. *E B.* cf. 1000. erat tamen in pretio lens Aegyptia. Virg. Georg. 1, 228. *nec Pelusiacae curam aspernabere lentis*, ubi vidd. interpp. cf. Sp. ad h. l.

194. talentum Atticum constitit 6000 drachmis Att., seu minis Att. 60. vid. Pollux 9, 85. F.

196. avaritiam hominum exaggerat servus ridiculi causa. nam servi haec verba esse oportet, non heri cujus sub persona leguntur in codd., ne non finita videatur illius oratio. utrique respondens Plutus εὖ τοι λέγειν, inquit, ἔμοιγε φαίνεσθον πάνυ. — ἀνύσηται Dawes. Misc. crit. p. 206., merito probantibus viris doctis. quod legitur in libris, ἀνύσῃ, nec metro congruit, nec notionem habet conquirendi seu consequendi aliquid, quae medio tantum inest.

197. ita Dobraeus secundum Cantabr. 1. et Porsonum Opusc. p. 31. codex Dorv. K. aliique ἢ φ. οὐ βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον: sed facilius pronomine caremus quam verbo. vulgo libri, versu hypermetro, ἢ φ. οὐκ εἶναι βιωτὸν αὐτῷ, vel αὐτοῦ, τὸν βίον. βίος βιωτὸς est *vita vitalis* (Enn. ap. Cic. Lael. 6.), h. e. suavis, jucunda, ut βίος ἀβίωτος molesta, misera. F. ita infra 965. Eurip. Herc. fur. 1257. (1148.) ἀβίωτον ἡμῖν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὄν. *Sp.*

200. ὅπως post verba timendi habet vim negandi, ut ap. Latinos *ut*; quam particulam sequitur fut. indicat., quoties sermo est de re futura, quae latine reddi debet praesenti conjunct., ut h. l. ὅπως δεσπ. γενήσομαι, *ut — uti possim*, quia coecus sum. F. Idem notat antiptosin in verbis τὴν δύναμιν — ταύτης, quemadmodum Virg. Aen. 1, 573. *urbem quam statuo, vestra est*, ubi vid. Serv., et Plaut. Epid. 3, 4, 12. *istum quem quaeris, ego sum.* sed. Schol. Br.: δέδοικα ἔχων

ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι.
ΧΡ. νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ καὶ λέγουσι πάντες, ὡς
δειλότατόν ἐσθ' ὁ πλοῦτος.
ΠΛ. ἤπιστ'· ἀλλά μέ
τοιχωρύχος τις διέβαλ'. εἰσδὺς γάρ ποτε,
οὐκ εἶχεν, εἰς τὴν οἰκίαν, οὐδὲν λαβεῖν,
εὑρὼν ἁπαξάπαντα κατακεκλεισμένα·
εἶτ' ὠνόμασέ μου τὴν πρόνοιαν δειλίαν.
ΧΡ. μὴ νῦν μελέτω σοι μηδέν· ὡς, ἐὰν γένῃ
ἀνὴρ πρόθυμος αὐτὸς εἰς τὰ πράγματα,
βλέπονθ' ἁποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως.

δὴ τὴν δύναμιν, ἣν ὑμεῖς φατε ἔχειν με, πῶς γενήσομαι τούτης κύριος, quasi legisset ὅπως ἔχων τὴν δ., quod non inelegans.

202. οὐ σὺ μόνος λέγεις σαυτὸν δειλὸν, ἀλλὰ καὶ πάντες. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ὁ Πλοῦτος εἶπεν ἓν μόνον δέδοικα. τὸ δὲ νὴ Δία κατωμοτικῶς ἀντὶ τοῦ ἔσῃ κύριος τῆς δυνάμεως. S. postremum hoc falsum est; quod tamen multis imposuit S., perperam post Δί' interpungentibus. recte Vigerus 8, 1, 7.: „ἀλλὰ νὴ Δία, vel νὴ Δία ἀλλὰ, ironice pro *at enimvero, scilicet, nimirum.*" cf. 22.

203. sic Harlej. 6307., Paris. 2712. inter versus, edd. ante Invern. et posteriores. 4 MSS. et Invern. δειλότατος. F.: „Nomini masculi generis additum est adjectivum neutrius generis, quia locum attributi habet." Virgilianum *Triste lupus stabulis* comparat Girard. hunc Atticismum sustulit Invern., dum ex utroque cod. edidit δειλότατος. B. S.: λέγεται περὶ τῶν πλουσίων ὅτι δειλοί, διὰ τὸ ἀγωνιᾷν περὶ τῶν χρημάτων. αἰνίττεται δὲ εἰς Εὐριπίδην· ἐκεῖνος γάρ φησι (Phoen. 562) δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν. ἀναφέρεται δὲ ἐπὶ θεὸν ἡ τῶν χρωμένων κατηγορία. Itidem Eurip. Archelai fragm. 23., ut monuit Be.: ὁ πλοῦτος δ' ἀμαθία δειλόν θ' ἅμα.

204. seqq. διέβαλ', calumniatus est. εἰσδῦναι εἰς τὴν οἰκίαν (Pluti) est *penetrasse in domum* (Hesych. et gloss. vett. in εἰσδύνω.) οὐκ ἔχειν οὐδὲν λαβεῖν est *nihil omnino inde auferre posse.* εἶτα eleganter post participia infertur in apodosibus. cf. 45. *E F.*

205. notanda synchysis.

208. μὴ — μηδὲν, *noli sollicitus esse, bono esto animo.* ὡς, *nam, quippe. E F.*

209. ἀνὴρ πρόθυμος. ἐὰν προθυμηθῇς καλῶς μετελθεῖν ταῦτα τὰ πράγματα, ὡς τοῖς μὲν δικαίοις συνεῖναι, τοῖς δὲ πονηροῖς. S. „alii, ut Frischlin. et Be. (et B.) referunt τὰ πράγματα ad ipsam visus restitutionem, hoc sensu: si tu gesties ipse lumina oculorum tibi restitui, ita ut nobis, illa tibi restituere instituentibus, inserviasj quam interpretationem adjuvare magis videtur atque adeo confirmare pronomen αὐτός." F.

210. ἀποδείξω. ἀποφανῶ, faciam, reddam, quatenus quae quis fecit, ea ostendere aliis potest, ut explicat F. cf. Münter. — Λυγκέως. γεγόνασι Λυγκεῖς διάφοροι· εἷς παῖς Αἰγύπτου· καὶ ἄλλος Ἀφαρέως παῖς, ὁ Λάπων, λέγεται Λυγκεύς, οὗ μέμνηται καὶ Θεόκριτος ἐν τῷ εἰς Διοσκούρους ὕμνῳ· τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ Λοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ νἷ' Ἀφαρῆος Γαμ-

ΠΛ. πῶς οὖν δυνήσει τοῦτο δρᾶσαι, θνητὸς ὤν;
ΧΡ. ἔχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδ' ἐξ ὧν εἶπέ μοι
ὁ Φοῖβος αὐτὸς, Πυθικὴν σείσας δάφνην.
ΠΛ. κἀκεῖνος οὖν ξύνοιδε ταῦτα;
ΧΡ. φήμ' ἐγώ.
ΠΛ. ὁρᾶτε.
ΧΡ. μὴ φρόντιζε μηδὲν, ὦ 'γαθέ·
ἐγὼ γὰρ, εὖ τοῦτ' ἴσθι, κἂν δῇ μ' ἀποθανεῖν,
αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.
ΚΛ. κἂν βούλῃ γ', ἐγώ.
ΧΡ. πολλοὶ δ' ἔσονται χἄτεροι νῷν ξύμμαχοι,
ὅσοις δικαίοις οὖσιν οὐκ ἦν ἄλφιτα.

βρῶ μελλογάμω Λυγκεὺς καὶ ὁ χαρτεροὺς Ἴδας. ὃς ἐλέγετο εἶναι πάνυ ὀξυδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὁρᾶν. οὕτω μὲν μυθολογοῦσι· πρὸς δὲ τὸ πιθανὸν τοῦ λόγου ἐπινενόηται, ὅτι πρῶτος οὗτος εὗρε μέταλλα χρυσοῦ καὶ σιδήρου καὶ τῶν ἄλλων· ἐν δὲ τῇ μεταλλεύσει λύχνους μεταφέρων ὑπὸ τὴν γῆν, τοὺς μὲν κατέλιπεν ἐκεῖσε, αὐτὸς δὲ ἀνέφερε τὸν χαλκὸν καὶ τὰ λοιπά· ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι Λυγκεὺς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὁρᾷ, καὶ καταδύνων ἀργύριον ἀναφέρει. E S. cf. Apollod. 3, 10, 3, 5., Palaephat. fab. 1. fuit unus Argonautarum. unde ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως βλέπειν dicuntur, qui incredibili quadam oculorum acie valent. Lucian. Hermot. 20. t. 1. p. 759. ὑπὲρ τὸν Λυγκέα δεδορκέναι. et pro Imagg. 20. t. 2. p. 500. ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως. E P. et B.

212. sperat id Chremylus propterea, quod Plutum abducere secum jussus est, qui tamen nemini videtur usui futurus esse, nisi virum recipiat.

213. vel lauream Pythiae intelligi monet K., vel tripodem lauro redimitum, vel alios ramos laureos, qui in adyto Apollinis erant, quorum concussione praesentiam dei significari putabant. Virg. Aen. 3, 90. *tremere omnia visa repente, Liminaque laurusque dei* etc. cf. 39, Ion. Eurip. 76., 80., 202. S. Junt.: φασὶν, ὡς πλησίον τοῦ τρίποδος δάφνη ἵστατο, ἣν ἡ Πυθία, ἡνίκα ἐχρησμῴδει, ἔσεισεν. Seneca, quem B. laudavit, Oed. 227. *gemina Parnassi nivalis arx trucem sonitum dedit, Imminens Phoebea laurus fremuit ac movit domum.* de laureto juxta templum Apollinis, quod Trojae fuit, vide Eurip. Troad. 319.

215. ὁρᾶτε, *videte*, cavete, quo sensu fere sequitur μὴ, vel ὅπως, ut *ne* apud Latinos. Plaut. Capt. 511. *Hegio, vide sis, ne quid tu huic temere insistas credere.*

216. ita Dindorf. κἂν δῇ legitur in ed. Wechel., alibi κἄν δεῖ, quod soloecum, κεἰ δεῖ Vatic. Dorv. Paris. 2712., Br., κεἰ δοῖ 1. Cantabr. de forma contracta δῷ vid. inprimis A. Meineke Cur. crit. p. 13. sequ.

219. ἄλφιτον est *farina* omnis generis, sed proprie hordeacea, auctoribus Etym. h. v. et Hesychio vv. ἄλφιτον et ἄλευρα, dein *panis*, et, parte dicta pro toto, ut monet Girard., res omnis familiaris, opes, velut in proverbio οὐδὲν πρὸς τὰ ἄλφιτα. sic nostrates dicere solent *er hat kein Brod*, cum significant *inopem* sive *egenum*. cf. F., qui laudat 623., 758., Odyss. 2, 354., Theophrast. Char. 16, 2. etc.

ΠΛ. παπαὶ, πονηρούς γ' εἶπας ἡμῖν ξυμμάχους.
ΧΡ. οὐκ, ἤν γε πλουτήσωσιν ἐξ ἀρχῆς πάλιν.
ἀλλ' ἴθι σὺ μὲν ταχέως δραμών.
ΚΑ. τί δρῶ; λέγε.
ΧΡ. τοὺς ξυγγεώργους κάλεσον (εὑρήσεις δ' ἴσως
ἐν τοῖσιν ἀγροῖς αὐτοὺς ταλαιπωρουμένους),
ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος ἐνταυθοῖ παρὼν
ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος.
ΚΑ. καὶ δὴ βαδίζω. τουτοδὶ τὸ κρεάδιον
τῶν ἔνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαβών.
ΧΡ. ἐμοὶ μελήσει τοῦτό γ'· ἀλλ' ἀνύσας τρέχε.
σὺ δ', ὦ κράτιστε Πλοῦτε πάντων δαιμόνων,
εἴσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθ'· ἡ γὰρ οἰκία
αὕτη 'στιν, ἣν δεῖ χρημάτων σε τήμερον
μεστὴν ποιῆσαι καὶ δικαίως κἀδίκως.
ΠΛ. ἀλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιὼν, νὴ τοὺς θεοὺς,
εἰς οἰκίαν ἑκάστοτ' ἀλλοτρίαν πάνυ·

220. τὸ παπαὶ σχετλιαστικὸν ἐνταῦθα. πονήρους δὲ ἐπιπόνους, ἀτυχεῖς, ἀθλίους· — ἴσον τῷ ἀσθενεῖς, ἀπράκτους· ὥς φαμεν πονήρως ἔχει τὰ πράγματα ἡμῖν. — S.

221. ἐξ ἀρχῆς πάλιν, *rursus denuo*, ut ait Plautus. cf. 25.

224. τοῖσιν fere antiquae edd. et Br. τοῖς Invernizzii codd., Dorv., Junt. 2. et 3., quod offendit τῷ ὁμοιοτελεύτῳ, displicuitque etiam Hemsterhusio atque Beckio.

227. καὶ δὴ β., *jam abeo*. — Hesych. καὶ δή· ἐπὶ τοῦ ἤδη. *E F*. — τουτοδὶ scribendum esse vidit Dindorfius in ed. Beck. vol. 9. p. 82. libri τοῦτο δὲ, τοῦτο δὲ, τουτὶ δέ. S. τοῦτο τὸ κρ. ὃ ἔρχεται ἀπὸ τῆς θυσίας ἔχων τῶν Δελφῶν. οἱ γὰρ ἐκ θυσίας ἰόντες ἔφερον ἐξ αὐτῆς τῆς θυσίας τοῖς οἰκείοις κατὰ νόμον τινά. ἄλλως. ὅπερ ἧκον ἄγοντες λειφθὲν ἀπὸ τῆς θυσίας. ἔνιοι δὲ τὸ λεβήτιον. gl. Dorv. codd. Br. Paris. κρεάδιον· τὴν χύτραν. Paris. κρεάδιον τὴν χύτραν λέγει, ἐν ᾗ τὰ κρέα ἔδονται, καὶ κατεσθίονται, καὶ δαπανῶνται ἑψόμενα, ἣν ἐν τῇ ὁδῷ ἔφερον χρείας ἕνεκα. lectionem istam τὸ λεβήτιον praeferebat Br., i. e. τὴν χύτραν. „Ollulam," inquit, „manu gestabat Cario, in qua erat frustum carnis, immolatae victimae pars" etc.

233. καὶ δικ κἀδ. τὸ ἀδίκως ἁπλῶς ἔῤῥιπται, οἷον ἁπάσῃ τέχνῃ. — ἄλλως. ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ. οὕτως Ἀττικοί. S. conferri jubet Be. Equ. 256. (κεκραγὼς καὶ δίκαια κἄδικα), Acharn. 380. (ἐάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ — καὶ δίκαια κἄδικα,) Andocid. initio orat. de myster., Oratt. Reisk. t. 4. (κακῶς ποιεῖν ἐκ παντὸς τρόπου, καὶ δικαίως κἀδίκως), Terent. Andr. 1, 3, 9. secundum Bentl. *quo jure, qua me injuria*, i. e. quovis modo.

234. ἄχθομαι, βαρύνομαι. gl. Paris. F.: „proprie significat *onere, pondere, premor, gravor;* deinde *aegre fero, doleo, piget me* etc.

235. ἀλλοτρίαν, ξένην. πάνυ. τοῦτο πρὸς τὸ ἄχθομαι συναπτέον. gl. Paris.

ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε.
ἦν μὲν γὰρ εἰς φειδωλὸν εἰσελθὼν τύχω,
εὐθὺς κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω·
κἂν τις προσέλθῃ χρηστὸς ἄνθρωπος φίλος,
αἰτῶν λαβεῖν τι σμικρὸν ἀργυρίδιον,
ξέαρνός ἐστι μηδ' ἰδεῖν με πώποτε.
ἦν δ' ὡς παραπλῆγ' ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω,
πόρναισι καὶ κύβοισι παραβεβλημένος
γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ.
ΧΡ. μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε·
ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πως εἰμ' ἀεί.
χαίρω τε γὰρ φειδόμενος ὡς οὐδεὶς ἀνήρ,

237. *εἰς. ὡς* Junt. 2. 3., Bentl. Porson. Dobr. cf. 242. *εἰς φειδωλὸν* est *in domum avari*, *ὡς* sive *πρὸς φειδ. ad avarum*, ut docet Reiz. libro inscripto Prosodiae gr. accentus inclinatio, p. 37. seu p. 56. sequ. ed. Wolf., qui et ipse conferendus est. utrumque igitur dici potest, etsi rectius est *ὡς φειδωλὸν*, quod conjectura assecutus esse videtur Fracinus. — P.: *φειδ.* ductum est hoc voc. a v. *φείδομαι*, ut *ἁμαρτωλὸς* a v. *ἁμαρτάνω*: cujusmodi adjectiva studium indicant et assiduitatem actionum earum, quae verbis significantur.

238. *κατώρ.*, defodere solet. vide F. et grammaticos.

241. *ξ. ξ. ἐστι. ἀπαρνεῖται.* gl. Paris. Atticis familiaris locutio, nec poëtis modo, sed etiam oratoribus, ut monuit Sp. cf. Nub. 193. Antiphon or. 14. p. 113. *ὃ δὲ διὰ τέλους ξέαρνος ἦν* etc.

242. *παραπλ. ἄφρονα, μωρὸν, ἀπὸ τῶν κρουμάτων τῶν διαπεπτωκότων τοῦ ἐναρμονίου λυρισμοῦ. ἀληθῶς γὰρ ἡ ἀσωτία παραπεπλημένη ἐστὶ διάνοια.* S. *παραπεπλημένος* Lysistr. 833., *φρενόπληκτος* Aeschyl. Prom. 1053. *E Be.*

243. *κύβοισι.* de lusu tesserarum vide, quos F. laudat, Meursii Graeciam ludibundam in *κυβεία*, Suterii Palamedem, Lugd. Bat. 1625. editum, et Senftlebenii Pauwiique libros de Alea.

244. *γυμνὸς, γυμνηλὸς, nudus, inops.* vid. Hesych. h. v. E *F. ἐν ἀκ. τῷ ἐλαχίστῳ, ὃ οὐχ οἷόν τε διακόψαι διὰ τὸ βραχύτατον τοῦ χρόνου. πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν μικρῶν τριχῶν τῶν διὰ βραχύτητα μὴ δυναμένων καρῆναι. E S.* cf. Etym. M., Moeris et Harpocrat., monente Sp.: *ἀκαρῆ, μικρόν.* Hesych. *ἀκαρῆ, βραχὺ, ταχέως. ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου, momento temporis*, dixit Lucian. Timone c. 23. et Jove confut. c. 8. etc.

245. *μετρ. ἐλευθέρου, μέτρον καὶ τάξιν ἔχοντος ἐν τῷ βίῳ.* gl. Paris. F.: *ἐπιτυγχάνειν μετρίου ἀνδρὸς* est *venire in aedes viri moderati*, h. e. neque avari, neque prodigi.

246. *τούτου*, quem dicet. — *πως* indefinite dici ab Atticis monent F. et Münterus, ita ut latinae particulae *fere* respondeat, velut Aeschin. Socr. 2, 17., Aelian. V. H. 12, 1.

247, 8. *χαίρω* junctum participiis reddi potest adverbio *libenter. φειδ. ὡς ο. ἀνὴρ* est *longe parcissimus*, quod circuitionis genus Latini a Graecis acceperunt. elegantia ejus existit inde, quod rem ita exprimit, ut ejus magnitudo magis aperta pateat. v. Valck. ad Phoen. p. 537. — *τούτου, τοῦ ἀναλίσκειν*, quod absolute dicitur pro *ἀναλίσκειν τὰ χρήματα, sumtus, impensas, facere.* — F.

πάλιν τ' ἀναλῶν, ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ.
ἀλλ' εἰσίωμεν, ὡς ἰδεῖν σε βούλομαι
καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὸ υἱὸν τὸν μόνον,
ὃν ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ...

ΠΛ. πείθομαι.

ΧΡ. τί γὰρ ἄν τις οὐχὶ πρὸς σὲ τἀληθῆ λέγοι;

ΚΛ. ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταὐτὸν θύμον φαγόντες, i. t. c. ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται, καὶ τοῦ πονεῖν ἐρασταί, ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, ἀλλ' ἕστ' ἐπ' αὐτῇ τῇς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρύντ' ἀμύνειν.

249. *ὡς ἰδ. σε β. οὐχ ἵνα ὁ Πλοῦτος ἴδῃ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱόν, ἀλλ' ἵνα ἐκεῖνοι τὸν Πλοῦτον ἴδωσιν· οὕτω γὰρ πρέπει.* — S.

251. *πείθομαι. χαριέντως τοῦτο. οἶδα γάρ, φησίν, ὅτι καὶ τέκνων προτιμᾷς τὸν πλοῦτον.* S. Ambiguum esse poterat, utrum diceret *obsequor tibi*, an *fidem habeo*. — Nunc Chremylus et Plutus domum intrant. B.

253. Redit in scenam Carion cum senibus ruricolis, quos convocare jussus erat 223. sequ. — B. Haud inepte cum hisce Plautum comparaveris Poenulo, act. 3. sc. 1. *πολλαὶ, πολλάκις. ταὐτόν, ὅμοιον.* gl. Paris. *τῷ δεσπ., σὺν τῷ δ. Gir. Münt. ταὐτὸν θ. φαγ. ἀντὶ τοῦ τῆς αὐτῆς πενίας μετασχόντες· θύμον γάρ ἐστιν εἶδος βοτάνης εὐτελοῦς.* — *ἀντὶ τοῦ ὦ δίκαια καὶ εὐτελῆ θέλοντες ἐσθίειν διὰ τὸ μὴ ἐθέλειν ἀδικεῖν· ἅμα δὲ καὶ τὸ τραχὺ τῆς γῆς διαβάλλει. οὐδετέρως δὲ τὸ θύμον λέγεται,* (sed etiam masculino genere laudari a vett. grammaticis monet F. secundum S. ad 283. et Suid. in *θύμος.*) *καὶ βραχυπαραλήκτως, καὶ βαρυτόνως· ἐκτεινόμενον γὰρ καὶ ὀξυνόμενον καὶ ἀρσενικῶς κλινόμενον δηλοῖ τὴν ψυχήν.* S. F.: „θύμον Hesych. interpretatur *τὸ σκόροδον, allium;* sed alii grammatici (S. ad 283., S. Dorv. h. l. et Moschopul. Eclog. Att. h. v.) tradunt, *θύμον* in lingua Attica idem valuisse, quod in oratione Graecorum communi *βολβὸς* et *ἀγριοκρόμμυον*, h. e. cepa agrestis, silvestris. hae cepae Athenis erant cibus hominum tenuium et inopum, id quod praeter Scholl. docet locus Antiphanis Athen. 2, 19. p. 60. add. Lucian. Tim. c. 56. Ernest. ad Callim. fragm. 261. p. 533., Horat. Ep. 1, 21, 21. itaque *ὦ τῷ δεσπ. τ. θύμον φαγ.* est *vos, qui in eadem cum hero meo inopia vixistis.*" merito hanc significationem vocis addubitat Schneider. in lex. gr. v. *θύμος.* cf. Billerbeck. Flora class. p. 157., qui et ipse monet, thymo cum melle et aceto vesci solitos esse veteres. Voss.: *O ihr, die oft mit meinem Herrn geschmaust von einem Isop.*

254. *δημόται. ἤτοι οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δήμου.* gl. Paris. *δημόται* sunt *populares* (Terent. Eun. 5, 9, 1., Adelph. 2, 1, 1.), h. e. qui sunt de uno eodemque populo, pago, scilicet Attica divisa erat in certas civitates (*δήμους, populos, Cantons*), a quibus cives Athen. nominabantur, ut cives Rom. a tribubus etc. F. *τοῦ κονεῖν ἐρ. φιλόπονοι, φίλεργοι. Gir. laboriosi,* F.

255. *ἐγκον. ἀντὶ τοῦ ἐνεργεῖτε, ταχύνατε· ἐπεὶ οἱ τρέχοντες κόνεως πληροῦνται. ἢ ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν· ἐν κόνει γὰρ ἐκείνων τὸ ἔργον* etc. S.

256. *ἀκμὴ* proprie est *mucro, cuspis, acies.* v. gloss. vett. deinde ita dicitur *id, quod summum est in re quaque*, et refertur vel ad *poma*, ita ut significet *matu-*

ΧΟ. οὐκοῦν ὁρᾷς ὁρμωμένους ἡμᾶς πάλαι προθύμως,
ὡς εἰκὸς ἐστιν ἀσθενεῖς γέροντας ἄνδρας ἤδη·
σὺ δ' ἀξιοῖς ἴσως με θεῖν, πρὶν ταῦτα καὶ φράσαι μοι,
ὅτου χάριν γ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκεν ἡμᾶς.
ΚΛ. οὐκοῦν πάλαι δῆπου λέγω, σὺ δ' αὐτὸς οὐκ ἀκούεις.
ὁ δεσπότης γάρ φησιν, ὑμᾶς ἡδέως ἅπαντας
ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζήσειν ἀπαλλαγέντας.
ΧΟ. ἔστιν δὲ δὴ τί καὶ πόθεν τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὅ φησιν;
ΚΛ. ἔχων ἀφῖκται δεῦρο πρεσβύτην τιν', ὦ πόνηροι,
ὑπῶντα, κυφὸν, ἄθλιον, ῥυσὸν, μαδῶντα, νωδόν·

ritatem; vel ad *aetatem*, ita ut indicet *florem aetatis, pubertatem*, vel ad *aliam rem quamvis*. itaque h. l. est *articulus temporis*, h. e. momentum temporis rei gerendae opportunum. — *ἀμύνειν* pr. est *propulsare*, deinde *opem ferre, succurrere*. v. Küster. de Verb. med. 1, 34. h. l. *ἀμ. τῇ ἀκμῇ* est occasionem dilescendi amplecti eaque uti: nam qui eam amplectitur, ei quasi succurrit. *E F. παρόντ'*, i. e. *παρόντα τινά*, Bos. Animadv. p. 5. et Dawes. Misc. crit. p. 190. etiam gl. Paris.: *ᾗ δεῖ παρόντ', καθ' ἣν ἀκμεῖ* (sic ed. Beck., sed scribendum esse videtur *ἀκμήν*) *δεῖ παρόντας βοηθεῖν*. vulgo libri *παρόντας*, ruente versu.

257. temere nonnulli et hic et 261. *οὗπονον* per interrogationem. *προθ. συντόνως, δεινικῶς*. (imo *δεινικῶς libenter*.) *τὸ δὲ πάλαι οὐ μόνον βραδύτητος ἐπίρρημα, ἀλλὰ καὶ ταχύτητος*. S. „*πάλαι* arbitror verti posse *jam, jamdudum*: nam praeter S. etiam Favorinus ex Eustathio refert, ap. Atticos inprimisque Arist. *πάλαι* de tempore admodum brevi dici. (cf. 657., 933.) scil. senes illi coeperant, conspecto Carione eminus, ad eum pergere" etc. F. sive potius cum eo jam abibant, paulo tamen tardius, utpote senes. B.

258. *ὡς εἰκός ἐστιν ὁρμᾶν*. gl. Paris.

259. *ἀξιοῦν* proprie est *dignum, convenientem, consentaneum putare*, deinde *velle* (Theophr. Char. 6, 2.), *postulare*, ut h. l. F.

259. *ἴσως*, cf. 148. *Du aber meinst wohl laufen soll ich, eh' du auch nur gesagt mir, Aus welchem Grund dein Herr an uns ergehen liess die Ladung.* Minus recte S.: *ἴσως με θεῖν. ἐξίσου με τρέχειν*: F.: *ut ego aeque celeriter ac tu curram* etc.

260. frustra Invern. ex Rav. *ὅτου χ', μ' ὁ δεσπ. ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο*, quod sublectum 281.

261. *δῆπου, scilicet. εἰρωνικῶς* dictum. vid. Viger. 8, 5, 8.

263. *ψυχροῦ βίου. ἤγουν ταλαιπώρου*. — S. Soph. Antig. 88. *θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις, ψυχροῖσι*, futilibus, quae non tanti facienda sunt. vide annotata ad eum locum. — *δυσκόλου*, aerumnosi, molesti.

265. *πόνηροι, γεωργοί*. gl. Dorv. Paris. Hesych., laudante Sp.: *πόνηρον* (perperam libri *πονηρὸν*), *ἐπίπονον, κακοπαθῆ*, et similiter Eustath. Comment. in Eth. ad Nicom. p. 43. *πόνηρον, ἐπίπονον*. B.: „Dicuntur ita, quia erant agricolae, atque adeo laboriosi." Sic sane est; nec tamen negaverim, servum jocosum ex industria uti ambiguo vocabulo, ut etiam *πονηροὺς* intelligere possint spectatores. cf. 438.

266. *ὑπ. ἀνὰ μοῦ μεστόν*. — Junt. *κυφὸν, κυρτόν. ῥυσὸν δὲ ῥυτίδας ἔχοντα. νωδὸν δὲ ὀδόν-*

οἶμαι δὲ, νὴ τὸν οὐρανὸν, καὶ ψωλὸν αὐτὸν εἶναι.
ΧΟ. ὦ χρυσὸν ἀγγελλας ἐπῶν, πῶς φής; πάλιν φράσον μοι. δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἥκειν χρημάτων ἔχοντα.
ΚΑ. πρεσβυτικῶν μὲν οὖν κακῶν ἔγωγ' ἔχοντα σωρόν.
ΧΟ. μῶν ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι ἀζήμιος, καὶ ταῦτ' ἐμοῦ βακτηρίαν ἔχοντος;
ΚΑ. πάντως γὰρ ἄνθρωπον φύσει τοιοῦτον εἰς τὰ πάντα ἡγεῖσθέ μ' εἶναι, κοὐδὲν ἂν νομίζεθ' ὑγιὲς εἰπεῖν;
ΧΟ. ὡς σεμνὸς ὑπίτριπτος· αἱ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν λοὺ, λοὺ, τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι.
ΚΑ. ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν,

τας μὴ ἔχοντα διὰ τὸ γῆρας· οὐ γὰρ δὴ ἄφωνον· αὐδᾷ γὰρ ὁ Πλοῦτος. ψωλὸν δὲ αἰσχημόνα κατὰ παρέκτασιν τοῦ μορίου. (imo *verum*, *recutitum*: nam illud est ψωλόσις, ut monuit F. nec ita male Eckardus Obss. phil. ex Arist. Plut. p. 24, sequ. Judaeum putat intelligi, quae gens jam isto tempore per varias regiones dispersa erat.) μαδῶντα δὲ φαλακρὸν, καθόλου τρίχας μὴ ἔχοντα.

267. νὴ τὸν οὐρ. cf. 129.

268. ὦ — ἐπῶν. Ἀττικὴ ἡ σύνταξις, ἀντὶ τοῦ ὦ πλοῦτον ἐκ τῶν ἐπῶν ἀγγελλας· ἢ ἀντὶ τοῦ ὦ τιμιώτατον εἰπὼν λόγον. S. χρυσὸς ἐπῶν enim dictum est pro χρυσᾶ ἔπη, ut 526. δαπάναι ἱματίων, *pallia sumtuosa*, etc. F.

269. σωρὸν χρημάτων, ut, monente Br., Plautus Merc. 3, 4, 56.: *Non hominem mihi*, *sed* thesaurum *nescio quem memoras* mali. dictum εἰρωνικῶς, cf. 799.

270. μὲν οὖν, *imo vero*, ut 287. cf. Viger. 8, 8, 18. ἔγωγε, scil. δηλῶ. F.

271. φεν. ἀπατήσας. gl. Paris. S.: — φενάκη δὲ κυρίως ἡ προσθετὴ καὶ ἐπιτηδευτὴ κόμη, ἀπὸ τῶν κατερρυηκυιῶν γυναικῶν, καὶ οὕτως ἀκατασκεύων διὰ τὸ ἐπεισακτον τῆς κόμης. cf. 280. Ran. 872.

272. καὶ ταῦτ'. cf. 17.

273. πάντως γάρ. ἀληθῶς γὰρ νομίζετέ με τοιοῦτον ἄνθρωπον εἰς ἅπαντα etc. S. τοιοῦτον. ἀπατεῶνα. gl. Dorv. (φένακα.) εἰς τὰ πάντα, vel εἰς ἅπαντα, ut S. legit, est *omnino*, ita ut ἄνθρωπος — πάντα sit *homo totus a natura compositus e fraudibus*. E F.

274. ἄν, vid. annot. ad 148. ὑγιὲς, ἀληθές. E gl. Paris.

275. ὡς σεμνός. κατ' εἰρωνείαν. (*gravis*, *severus*. severo vultu verba πάντως — εἰπεῖν pronunciaverat Cario, ut monet F.) ὑπίτρ. ὁ ἄξιος ἐπιτρίψεως, τῆς ἀπωλείας. gl. Paris. cf. 120., 614.

276. non σχεδιαστικὸν h. l, est λοὺ, sed potius gaudentis, sive gestientis, ut ap. Platonem. vid. Schneider. lex. gr. h. v. Joco simili servus Plautinus Capt. 3, 4, 118. *quid cessatis*, *compedes*, *Currere ad me*, *meaque amplecti crura*, *ut vos custodiam?* S.: τὰς χοιν. κ. τὰς πέδας. ἐν τῷ εἰδικῷ καὶ τὸ γενικὸν ἐπήγαγεν· αἱ γὰρ χοινικίδες πέδαι τινὲς εἰσὶ· χοίνιξ δὲ πᾶν περιφερές· διὸ καὶ τὸ μέτρον χοίνιξ καλεῖται. F.: χοίνικες sunt *nervi*, ligna crassa et rotunda, in quae pedes et crura servorum, omninoque captivorum, arctabantur: unde etiam ξυλοπέδαι dicta sunt etc.

277, 8. S.: — ἐν ταῖς Ἀθήναις πολλὰ ἦν δικαστήρια, καὶ ἓν τισι μὲν ἐδίκαζον περὶ φονικῶν πραγμάτων, ἓν τισι δὲ περὶ δημοτικῶν· καὶ ἕκαστον δὲ τούτων εἶχεν ἓν τι στοιχεῖον εἰδικὸν ὄνομα· οἷον ἦν

σὺ δ' οὐ βαδίζεις; ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσι.

τι τῶν δικαστηρίων λεγόμενον βῆτα, ἄλλο γάμμα, καὶ ἑξῆς τὸ δ καὶ τὸ ε, καὶ ἕως τοῦ κ. (cf. Concion. 713. seqq.) δέκα γὰρ ἦν (pro numero tribuum) τὰ δικαστήρια τὰ πάντα ἐν Ἀθήναις, καὶ πρὸ θυρῶν δὲ ἑκάστου δικαστηρίου ἐγέγραπτο πυῤῥῷ βάμματι τὸ στοιχεῖον, ᾧτινι τὸ δικαστήριον ὠνομάζετο. ὅσοι δὲ δικασταὶ ἦσαν ἐν Ἀθήναις, (quingenos judices fere in singulis judiciis judicasse ostendit Matthiae diss. 2. de judiciis Athen. in Misc. philol. vol. 1. part. 3. p. 252. — B. cf. G. G. S. Köpkii *Gesetzgebung d. Gr.* pagg. 612. seqq.) ἕκαστος καθ' ἕκαστον δικαστήριον εἶχε δέλτον, τουτέστι πινακίδιον, ἐν ᾧ ἐγγεγραμμένον ἦν τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τοῦ δικαστηρίου. εἶχε δὲ καὶ ῥάβδον ἅμα τῷ πινακιδίῳ, καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ῥάβδῳ ἦν τὸ ὄνομα τοῦ δικαστηρίου ἐγγεγραμμένον· ὅτε οὖν συνέβαινε καιρὸς τοῦ δικάζειν, ἤρχοντο πάντες οἱ δικασταὶ εἰς τὴν ἀγορὰν, κἀκεῖ κλήρους ἔβαλλον· καὶ ὅστις ἂν ἐκληροῦτο κλῆρον ἔχοντα τὸ α, ἀπήρχετο εἰς τὸ α δικαστήριον· ὁμοίως εἰς τὸ β καὶ τὰ ἐφεξῆς ἀπήρχοντο. καὶ πρῶτον μὲν ἐδείκνυε τῷ κήρυκι τοῦ δικαστηρίου τὸν κλῆρον τοῦ στοιχείου· ὁ δὲ κήρυξ λοιπὸν ἐδίδου αὐτῷ τὸ πινάκιον αὐτοῦ καὶ τὴν ῥάβδον, εἶτα οὕτως ἐδίκαζεν. εἰ δέ τις δικαστὴς εἰσῄει μὴ κληρωθεὶς εἰς τὸ δικαστήριον, διαφόρως ἐζημιοῦτο. — (ἄλλως.) τοῦτο δὲ ἐγίνετο, ἵνα μὴ διαφθείρῃ τις τὸ δικαστήριον, ἀκρίτως ἐρχομένων τινῶν χωρὶς κλήρου εἰς τὸ δικαστήριον δικάσαι. τὸ δὲ ὁ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσι τοιοῦτόν ἐστι. τοῖς λαχοῦσι δικάσαι εἰσελθοῦσιν ἑκάστῳ σύμβολα δίδοται δημόσια παρὰ τῆς ἐπὶ τούτων (τούτῳ) εἰληχυίας ἀρχῆς, ἵνα ἐξιόντες καὶ τοῦτο προσφέροντες λαμβάνοιεν τὸν δικαστικὸν μισθόν. (Junt.: — ἐδίδου δὲ ὁ κήρυξ αὐτοῖς ῥάβδον, ἥτις ἦν σύμβολον τοῦ δικάζειν, ἵνα ἕκαστος καθ' ἑσπέραν ἀποδιδοὺς τῷ πρυτάνει τὴν ῥάβδον [imo τὸ πινάκιον, tabellam,] τριώβολον λαμβάνῃ, μισθὸν τῆς δικάσεως.) εἰπὼν οὖν σορὸν ἐπήγαγε Χάρων. δέον δὲ εἰπεῖν ὁ Ἄρχων τὸ σύμβολον δίδωσιν, ὅς ἐστιν ὁ μισθὸς ὁ δικαστικὸς, εἶπεν ὁ Χάρων, ὡς γερόντων αὐτῶν καὶ μελλοθανάτων. Iterum vetus S.: ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον. περὶ τοῦ παραδιδομένου τοῖς εἰσιοῦσιν εἰς τὸ δικαστήριον συμβόλου Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ οὕτω γράφει· τοῖς γὰρ δικαστηρίοις χρῶμα ἐπιγέγραπται ἐφ' ἑκάστῳ ἐπὶ τῷ σφηκίσκῳ τῆς εἰσόδου. ὁ δὲ λαβὼν τὴν βακτηρίαν βαδίζει εἰς δικαστήριον τὸ ὁμόχρουν μὲν τῇ βακτηρίᾳ, ἔχον δὲ τὸ αὐτὸ γράμμα, ὅπερ ἐν τῇ βαλάνῳ. ἐπειδὰν δὲ εἰσέλθῃ, παραλαμβάνει σύμβολον δημοσίᾳ παρὰ τοῦ εἰληχότος ταύτην τὴν ἀρχήν. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ὁ κήρυξ, ἢ ὁ δῆμος, ἀπήντησε πρὸς τὴν σορόν. — Junt. ἔστι δὲ ἡ σύνταξις σολοικοφανής· λαχόντος γὰρ τοῦ γράμματός σου ὤφειλεν εἰπεῖν, ὁ δὲ εὐθεῖαν ἔθηκεν ἀντὶ γενικῆς, Ἀττικῷ ἔθει χρησάμενος· ἔθος γὰρ τοῖς Ἀττικοῖς οὕτω ποιεῖν ἐπὶ τῶν οὐδετέρων μετοχῶν etc. eum morem Atticorum nominativum pro genitivo absoluto consequentiae usurpandi H. illustrans laudat Ach. 1181., Lysistr. 13., Gregor. Cor. de dial. Attica p. 15. sequ. ed. Koen. etc. cf. Matth. gr. gr. §. 562., Soph. Philoct. 1211. ceterum 2 MSS. ed. 1. ejusque Schol. pariter atque editionis Flor. λαχὼν, quod probat Dawes. Misc. crit. p. 124., assentiente Br. sed recte se habet vulgata lectio, cujus hic sensus est secundum F.: *tu vero non abis, cum tabella a te educta judicium sortita sit in capulo?* similis jocus est 968.

ΧΟ. διαῤῥαγείης, ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος,
ὅστις φενακίζεις, φράσαι δ' οὔπω τέτληκας ἡμῖν,
ὅτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο·
οἳ πολλὰ μοχθήσαντες, οὐκ οὔσης σχολῆς, προθύμως
δεῦρ' ἤλθομεν, πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες.
ΚΑ. ἀλλ' οὐκέτ' ἂν κρύψαιμι· τὸν Ἡλοῦτον γὰρ, ὦνδρες, ἥκει
ἄγων ὁ δεσπότης, ὃς ὑμᾶς πλουσίους ποιήσει.
ΧΟ. ὄντως γὰρ ἔστι πλουσίοις ἅπασιν ἡμῖν εἶναι;
ΚΑ. νὴ τοὺς θεούς, Μίδας μὲν οὖν, ἢν ὦτ' ὄνου λάβητε.
ΧΟ. ὡς ἥδομαι, καὶ τέρπομαι, καὶ βούλομαι χορεῦσαι
ὑφ' ἡδονῆς, εἴπερ λέγεις ὄντως σὺ ταῦτ' ἀληθῆ.
ΚΑ. καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι, θρεττανελὸ, τὸν Κύκλωπα
i. t. ç. σύστ. α'.

279. διαῤῥ. *rumparis, pereas.* vox Atticis scriptoribus familiaris, ut monuit Sp., collatis 888., Concion. 798., Vesp. 162. etc. S.: μόθων. εἶδος αἰσχρᾶς καὶ δουλοπρεποῦς ὀρχήσεως. οἱ δὲ Λάκωνες τοὺς παρατρεφομένους τοῖς ἐλευθέροις παῖδας μόθωνας καλοῦσιν. ἄλλως. μόθων, φλύαρος, φορτικὸς, ἄτιμος, αἰσχρός. — cf. grammaticos, et de turpi ista saltatione Equ. 694., Eurip. Bacch. 929., Athen. 14. p. 618., a quo inter saltandi ad tibiam genera referri monet Sp. — κόβαλος. κόβαλοι δαίμονές τινες σκληροὶ περὶ τὸν Διόνυσον. S. gl. Victor. ἀπατεών. gl. Dorv. ὑβριστής. cf. Schneideri lex. gr. h. v., Equ. 270., 332., 418., 641., ubi vid. Schol.

280. φενακ. cf. 271. τέτληκας, ὑπέμεινας. gl. Paris. *sustinuisti, dignatus es.*

283. διεκπερ. ἀντὶ τοῦ παροῤῥῶντες καὶ παρατρέχοντες ὑπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς, καὶ αὐτὰς δὴ τὰς τῶν θύμων ῥίζας πολλῶν ὄντων, ἃς ἐξ ἔθους εἰχομεν. Junt. Aeschyl. Pers. 485. διεκπερῶμεν Φωκέων χθόνα. Eurip. Hypsipyle fr. 4, 8. ἅπερ δεῖ κατὰ φύσιν διεκπερᾶν, per quae naturae necessitate *transeundum est.* Be. de θύμοις cf. 253.

285. ita plerique codd., Br. etc. Rav. et alii quidam libri ἡμᾶς. B.: „ὑμᾶς praeplacet, quum dicere Carionem oportuerit, quod ad senes pertineret."

286. ἔστι, ἔξεστι. F. ἡμῖν εἶναι. ἐν Σοφοκλεῖ (Aj. 679.) εἴρηται περὶ τοῦ ἡμῖν, ὅτι καὶ βραχύ ἐστι, διὸ καὶ ὀξύνεται. Paris. cf. Hermann. de emend. gr. gr. 1. pp. 79. seqq.

287. Μίδας. i. e. ditissimos. vide Ovid. Met. 11, 92. seqq., Hesych. h. v., Apostol. Proverb. 18, 19. *E F.*

288. ὡς est *quam; ἥδεσθαι* et τέρπεσθαι *laetari, gaudere.* nam animus commotus linguam jubet multiplicare verba, ut Pac. 291. — F.

290. ἡ τοῦ Κύκλωπος ἱστορία δήλη, ὅτι ποιμὴν ὢν καὶ λύκων κατέχων ἠγεῖτο τοῖς αὐτοῦ θρέμμασι, καὶ ὅτι αὐτὸν Ὀδυσσεὺς ἐτύφλωσεν, ὥσπερ οὖν ἐκεῖνος, οὕτω καὶ οὗτος ἦν πρὸς τοὺς γέροντας, ᾄδων καὶ πορευόμενος μετ' αὐτῶν. ἔστι δὲ τὸ θρεττανελὸ τῆς λύρας ἀπήχημα, καὶ οὐ συνάπτεται πρὸς τὴν σύνταξιν, ἀλλὰ διότι καὶ αὐτὸς ᾖδε, τούτου χάριν ἐνέθηκεν. — τοῦτο δὲ ἐκ Κύκλωπος Φιλοξένου ἐστὶ· πεποίηκε γὰρ οὗτος τὸν Κύκλωπα κιθαρίζοντα. — διὰ δὲ τοῦ εἰκεῖν καὶ τοῖν

μιμούμενος, καὶ τοῖν ποδοῖν ὠδὶ παρεισαλεύων,
ὑμᾶς ἄγειν. ἀλλ'. εἶα, θαμὶν ἐπαναβοῶντες,
βληχώμενοι τὰ προβατίων ἄλγων τε κιναβρώντων
μέλη, i. t.
ἔπεσθ' ἀπεψωλημένοι· τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε. i. t. c.
295 ΧΟ. ἡμεῖς δέ γ' αὖ ζητήσομεν, θρεττανελὸ, τὸν Κύκλω-
πα ἀντισύστ. ά.
βληχώμενοι σὲ τουτονὶ πεινῶντα καταλαβόντες,

ποδοῖν ὠδὶ παρεισαλεύων ἔδειξεν, ὅτι πρὸς τὴν πυγὴν αὐτοὺς τῷ ποδὶ ἔτυψε. (F.: ὠδὶ, *hoc modo*, positum est δεικτικῶς, ita ut Carion hanc vocem edens putandus sit pedibus terram quassasse, et oculos quoque illuc dejecisse, senesque ad se respicere jussisse: unde v. παρεισαλεύων absolute positum est, omissis nominibus πόδον, ἔδαφος, aut similibus etc.) τὸ δὲ ἐξῆς καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι ὑμᾶς ἄγειν. διασύρει δὲ Φιλόξενον τὸν τραγικὸν, ὃς εἰσήγαγε κιθαρίζοντα τὸν Πολύφημον (de quo Hom. Od. 9., Ovid. Met. 13., Hygin. fab. 125. etc.). τὸ δὲ θρεττανελὸ μέλος καὶ κρουμάτιόν ἐστι. τὸ δὲ ἀλλ' εἶα τέπεα θαμὶν' ἐπαναβοῶντες ἐκ τοῦ Κύκλωπος Φιλοξένου ἐστί. — ἄλλως. Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιὸν ἢ τραγῳδοδιδάσκαλον διασύρει, ὃς ἔγραψε τὸν ἔρωτα τοῦ Κύκλωπος τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ, εἶτα, κιθάρας ἦχον μιμούμενος ἐν τῷ συγγράμματι, τοῦτό φησι τὸ ῥῆμα θρεττανελό. ἐκεῖ γὰρ εἰσάγει τὸν Κύκλωπα κιθαρίζοντα τὴν Γαλάτειαν. — Φιλόξενος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν Σικελίᾳ ἦν παρὰ Δωριεῦσι. λέγουσι δὲ, ὅτι ποτὲ Γαλατείᾳ τινὶ παλλακίδι Διονυσίου (senioris) προσέβαλε, καὶ μαθὼν Διονύσιος ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς λατομίαν. φεύγων δὲ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὰ μέρη Κυθήρων, καὶ ἐκεῖ ὁρᾶμα τὴν Γαλάτειαν ἐποίησεν, ἐν ᾧ αἰσήνιγμα τὸν Κύκλωπα ἐρῶντα τῆς Γαλατείας· τοῦτο δὲ αἰνιττόμενος εἰς Διόνυσον· ἀπείκασε γὰρ αὐτὸν τῷ Κύκλωπι, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος οὐκ ἀξυθύρικτος. S. de Philoxeno, poëta dithyrambico sive tragico, summoque helluone, vide, quos et h. l. et ad Nub. 332. laudant, Gesnerum ad Lucian. t. 3. p. 112., Plut. de Mus. c. 19. et 45., Burette Mém. de l' Acad. d. Inscript. 13, 204. Machaonis de illo versus laudavit Sp. ad Nubium l. l. cf. Ran. 885. Br.: „Species quaedam erat saltationis, *Κύκλωψ* dicta, de qua vid. Meurs. in Orchestra."

293. βληχ. βοῶντες, ᾄδοντες, λέγοντες. τὸ βληχᾶσθαι ἐπὶ προβάτων. — gl. Paris. S.: — τὸ δὲ ἐξῆς βληχώμενοι μέλη. κινάβρα δὲ ἡ δυσωδία τῶν μασχαλῶν, ἢ τῶν αἰγῶν· κιναβρώντων οὖν κακὴν δυσωδίαν ἐχόντων etc.

294. ἀπεψ. recutiti, more hircorum lascivientium; id quod magis ridiculum in senibus, ex quibus constat Chorus. τράγοι, i. e. ὡς τράγοι, ut S. annotavit. *jentabitis autem, ut hirci*, i. e. comedetis herbas, praesertim thyma (253. 283.): neque enim hominum cibum capietis. per jocum haec dicta omnia et εἰρωνικῶς.

295. ζητήσομεν σὲ ἐκτυφλῶσαι, *conabimur te excoecare*; operam dabimus, ut te excoecemus. sic ζητεῖν 866., 426., 586., Marc. 12, 12., Rom. 10, 3., Lamb. Bos. Animadv. p. 6. *Ex H.* ζητεῖν sequente infinit. est *velle*. vid. Hesych.

296. πεινῶντα, *famelicum*, utpote servum pauperis domini et thymo vescentis una cum hisce senibus. vide 29., 219., 253., 315. seqq. Bentl. in annot. πίνοντα, Br. aliique in ipso ordine πινῶντα, quorum neutrum necessarium

πήραν ἔχοντα, λάχανά τ' ἄγρια δροσερὰ, κραιπαλῶντα,
ἡγούμενον τοῖς προβατίοις, εἰκῇ δὲ καταδαρθέντα που,
μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον, ἐκτυφλῶσαι.
800 ΚΑ. ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν, i. t. c. σύστ. β'.
ἢ τοὺς ἑταίρους τοῦ Φιλωνίδου ποτ' ἐν Κορίνθῳ ἔπεισεν, ὡς ὄντας κάπρους, i. d.

est, *κίνοντα* etiam ineptum sequente *κραιπαλῶντα*. cf. B.

297. Junt. *ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς παιγνιωδῶς ἐπιφέρει τὰ τοῦ Φιλοξένου, εἰπόντος πήραν βαστάζειν τὸν Κύκλωπα, καὶ λάχανα ἐσθίειν. οὕτω γὰρ πεποίηκε τὸν τοῦ Κύκλωπος ὑποκριτὴν εἰς τὴν σκηνὴν εἰσαγόμενον. — ταῦτα δὲ πάντα διασύρων τὸν Φιλόξενον εἶπεν, ὡς μὴ εἰληθεύοντα· ὁ γὰρ Κύκλωψ, ὥς φησιν Ὅμηρος, κρέα ἤσθιε, καὶ οὐ λάχανα* etc.

298. *ἡγ. προσδοποιοῦντα τούτοις, οἷς ἡμᾶς ἀπειλήσεις.* gl. Paris. additus est dat. quia (*ἡγεῖσθαι* h. l.) est *praeire* simpliciter, ducere ita ut iis, quos ducas, imperandi jus non habeas. *εἰκῇ*, temere, sine causa; h. l. eleganter de eo, qui dormit ibi, ubi dormire noluerat: ut ipse dicere non possit, cur ibi potissimum dormiat; quod accidit crapula distentis. F. — *καταδαρθόντα* Porson. Dobr. Dindorf. h. l., Elmsl. ad Acharn. 274., quemadmodum *ἐγκαταδαρθόντας* legitur ap. Plut. t. 2. p. 647. F. libri *καταδαρθέντα*, *καταδαρθεῖσα* ap. Diom. Cass. 45. initio p. 419, 14., *ἀποδαρθέντα* ap. Nicocharin in lex. Sangerm., quod Bekkerus edidit, p. 849.; de quibus formis tanquam mendosis disputant Wyttenb. ad Plut. 6. p. 557. et Boisson. ad Nicetam Eugenian. 2. p. 188., ut annotavit Dindorfius. equidem viris hisce eruditissimis etsi magnam auctoritatem tribuo: tamen, quod mihi propositum initio fuit nihil mutare sine codicibus, id tenebo; cum praesertim F. non inepte suspicetur, *καταδαρθάνειν* etiam sensu activi usurpatum esse pro *sopiendo*, ut *καταδαρθεὶς* h. l. sit *somno oppressus*, ut Polyphemus Odyss. 9, 371. seqq.

299. *ἡμμένον*, *praeustam*, a verbo *ἅπτειν*, *adurere*. *σφηκ.*, *ὠξυμμένον ξύλον*. E S. *δαλόν*. gl. Br. idem significat *φηνίσκον*, quod placebat Bentlejo.

800. *τὴν Κίρκην. τὴν Λαΐδα.* gl. Paris. cf. 179. et S. h. l. *ἀναταράττουσαν, μιγνύουσαν.* gl. Paris.

801. Non male S. in cod. Rav.: — *καὶ Νικοχάρης* (*Νικόχαρις*) *ἐν Γαλατείᾳ· τί δῆτ' ἀπαιδευτότερος εἶ Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως.* (;) alius S.: *δίον εἰκὸν Ὀδυσσέως, ὁ δὲ Φιλωνίδου εἶπε. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν ὡς πλούσιον, καὶ παρασίτους ἔχοντα, καὶ διὰ τὸν Λαΐδος ἔρωτα ἐν Κορίνθῳ διάγοντα. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὡς συώδης (?) σὺν τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ, οὓς κάπρους εἶπε. τὴν δὲ Λαΐδα Κίρκην εἶπεν, ἐπεὶ τοὺς ἐραστὰς ἐφαρμάκευεν. ἄλλως. ὥσπερ καὶ Κίρκην, φησὶ παίζων τὴν Λαΐδα φαρμάσσουσαν τοὺς ἐρῶντας* etc. Fieri sane potest, ut Philonides ille dives amaverit scortum aliquod Corinthium; sed Laïdis cum illo consuetudinem commenti esse videntur grammatici, nota nomina sectantes.

802. *κάπρους* non tantum sunt *apri*, (gl. Paris.: *ὄντας κάπρους. ὑπάρχοντας* [*καὶ*] *ἀγριοχοίρους. Edit.*) sed etiam *verres*, porci masculi (v. gloss. vett.)

μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, αὐτὴ δ' ἥμαντεν αὐτοῖς,
μιμήσομαι πάντας τρόπους· i. t. c. i. d.
ὑμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ φιληδίας i. tr.
ἔπεσθε μητρὶ, χοῖροι. an.

ΧΟ. οὐκοῦν σὲ τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν ἀντισύστ. β'.
καὶ μαγγανεύουσαν, μολύνουσάν τε τοὺς ἑταίρους λαβόντες, ὑπὸ φιληδίας,
τὸν Λαρτίου μιμούμενοι, τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν,
μυθώσομεν δ', ὥσπερ τράγου,
τὴν δῖνα· σὺ δ' Ἀριστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς·
„Ἔπεσθε μητρὶ, χοῖροι!"

ΚΛ. ἀλλ' εἶα νῦν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες ἤδη i. t. c. σύστ. γ'.

σκῶρ est *merda* gl. vett., cibi retrimentum, et μεμαγμ. σκῶρ *merda subacta. E F.* gl. Dorv.: μεμ. σκῶρ. μεμαλαγμένον κόπρον. cf. Ran. 146.

305. γρυλλ. χοίρων φωνὴν ἀφιέντες. gl. Paris. Victor. „dicitur etiam γρύζειν, et porcus γρύλλος. Zenob. ap. Valck. Ammon. p. 229., Anon. ibid. p. 231." *E F.* φιλ. φιληδονίας, ἀνοίας. gl. Paris.

306. ἔπεσθε. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων λεγομένη. (Girard.: Olim ἔπ. μητρὶ χοῖροι proverbiali tropo de iis dicebatur, qui indocti ipsi indoctos sequebantur etc.) μητρὶ. ἐμοὶ. gl. Paris.

308. μαγγανεύειν F. cum eos dici monet, qui ornant res venales et ita componunt, ut alliciant fallantque emtores; tum illos, qui praestigiis utuntur, et spectantium oculos ita praestringunt, ut dolum non animadvertant, quod fere γοητεύειν dicitur. μολύν. merda inquinantem.

310. τὸν Λαρτ. μιμ., Ulyssem imitantes in eo, ut tibi vim adhibeamus, sicut ille Circae adhibuit. Hom. Odyss. 10, 321. ἐγὼ δ' ἅορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὅτε κταμενναι μενεαίνων etc. cf. S. — Λαρτίου. κτητικὸν ἀντὶ κυρίου, monente Sophoclis S. Ajac. 1. cf. Be. et interpp. κρεμῶμεν pro κρεμάσομεν dictum est. vid. Matth. gr. gr. §. 515. annot.

311. μίνθος λέγεται ἡ κόπρος τῶν αἰγῶν. ἐπειδὰν δὲ τράγοι φυγμῷ περιπέσωσιν, εἰώθασιν οἱ αἰπόλοι λαμβάνειν τὴν κόπρον αὐτῶν, καὶ χρίειν αὐτῶν τοὺς μυκτῆρας, καὶ οὕτω τῇ δυσωδίᾳ πταρμὸν κινεῖν, τούτῳ δὲ τῷ τρόπῳ λύειν τὸ πάθος· ὁ γὰρ πταρμὸς θεραπεύει τὸ πάθος. ἐκ τούτου οὖν φησιν, ὅτι ἀηδίσομέν σε, ἐπεὶ καὶ αἱ αἶγες ἐκ τῆς κόπρου ἀηδίζονται. *Ex S.* cf. Ran. 1014.

312. ὁ Ἀριστυλλος αἰσχρός. καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις (646.) μέμνηται αὐτοῦ ὡς αἰσχροποιοῦ. λείπει δὲ τὸ ὡς (hoc vocabulum forte excidit in libris), ὡς ὁ Ἀρίστ. αἰσχρουργίας κεχηνώς. αἰσχρουργὸν γὰρ αὐτόν φησι (φασι) ποιητὴν, ὃς διὰ τὴν αἰσχρουργίαν αὐτοῦ ἀεὶ ἐκεχήνει. — S.

314. τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγῆναι est *abstinere dicteriis* (v. Duker. ad Thucyd. p. 404.), et ἐπ' ἄλλο εἶδος τρέπεσθαι esse opinor (alios quam antea, i. e.) *graves et severos vultus induere.* E F.

315 ὑμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπεσθ'· ἐγὼ δ' ἰὼν ἤδη λάθρα i. t.
βουλήσομαι τοῦ δεσπότου λαβών τιν' ἄρτον, καὶ πρέας
μασώμενος, τολοιπὸν οὕτω τῷ κόπῳ ξυνεῖναι. i. t. c.

316. βουλήσομαι. vid. index. h. v.

317. vett. edd. μασσώμενος. utramque scribendi rationem μασᾶσθαι et μασσᾶσθαι aeque usitatam esse monet H. P.: „μασσᾶσθαι est *mandere, manducare:* v. Theophr. Char. 20. τὸ λοιπὸν est *jam, posthac.*" οὕτω, sic satiatus et ventre cibis distento, ut exponit Gir. τῷ κόπῳ, fatigationi, laborioso negotio, i. e. huic fabulae agendae *clamore summo, cum labore maximo*, ut ait actor Terentianus Heaut. prol. 40. — Post hunc versum ap. Invern. legitur ΧΟΡΟΣ., apud Br.: ΧΟΡΟΣ. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χορου.) cf. 621. etc.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ. ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ. ΠΕΝΙΑ.

ΧΡ. Χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἔστιν, ὦνδρες δημόται, i. tr.
ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν·
320 ἀσπάζομαι δ', ὁτιὴ προθύμως ἥκετε,
καὶ ξυντεταμένως, κοὐ κατεβλακευμένως.

318. Carion senibus relictis praecurrerat ad Chremylum, et Chori adventum significaverat; hic, relicto in aedibus Pluto, obviam it Choro, quem ambitiosa salutatione excipit. *E F.* S.: χαίρειν μὲν ὑμᾶς. κορωνὶς, ὅτι ἀσύνδετον οἱ ὑποκριταί. — ὁ δὲ Χρεμύλος, ὡς καινισθεὶς τῇ τύχῃ, καινοτέραν προσηγορίαν ἐπινοεῖ· τὸ γὰρ χαίρειν παλαιόν ἐστι. — ἀρχαῖον h. l. (sicut, monente Sp., Nub. 978., 1354., Aeschyl. Prom. 317., ubi Schol. ἀρχαῖα λέγοντες τὰ μῶρα, Plat. Euthydem. c. 56. ed. Heindorf. [ἀρχαιότερος εἰ τοῦ δίοντος] etc.) id est, quod alibi dicitur πρόνιον, *ineptum*, *absonum*, *stultum*, ut lat. *antiquum*, Cic. Phil. 1, 10. v. Bos. Obss. crit. p. 20. sequ.: nam antiqua, cum novis comparata, putantur esse inepta, et homines *antiqui* (Cic. p. Rosc. Amer. 11.) putantur esse simplices et candidi, sed simpliciti interdum aliquid stultitiae admistum est. — σαπρόν proprie est *putre*, *rancidum*, velut ἄλας Theophrast. Char. 11., ubi vid. Casaub.; deinde vetustate corruptum, inutile, noxium (Matth. 7, 17.; 12, 33., Ephes. 4, 29.), vel id, quod sensus ipsumque animum offendit, *putidum*, ut h. l. cf. 538., 809., 1082. — προσαγορεύειν significat *appellare* in concione, et generatim *compellare*, etiam *salutare*, ut hic, Theophrast. Char. 5, 15., Diog. Laërt. 5, 98. προσαγ. τινὰ χαίρειν est aliquem ita salutare, ut dicas χαῖρε, salve. *E F.*

320. F.: ἀσπάζεσθαι proprie sign. *complecti*, *amplexari*, tum ita *salutare* aliquem, ut ei etiam oculos et malas osculere, ut h. l. 738., Theophr. Char. 27. (sed ibi MS. Vatican., Clericus, Hottingerus, ἐκπάζεσθαι): unde in cod. Dorv. explicatur: καταφιλῶ, περιλέκομαι. — nam mutavit Chremylus salutandi rationem ob mutatam fortunam. — ὁτιὴ pro ὅτι, ut δηλονοτιὴ 48. —

321. συντετ. ita primus Bentl. ad Callim. fragm. 233. quod postea in 2 libris invenit Br. ceteri versu jugulato συντεταγμένως, quae verba et similia plus semel fuerunt inter se permutata, vide F. et, quos laudat, Dorvill. ad

ὅπως δέ μοι καὶ τἄλλα συμπαραστήσεται
ἔσεσθε, καὶ σωτῆρες ὄντως τοῦ θεοῦ.
ΧΟ. θάῤῥει· βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη.
δεινὸν γάρ, εἰ τριωβόλου μὲν οὕνεκα
ὠστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ,

Charit. p. 643., Abresch. Dilue. Thucyd. p. 788. sequ. — „Hesych. *συντεταμένου· συγκεκομμένου, συντόμως εἰρημένου.* Pollux 3, 24, 120., ubi agit *περὶ φιλοπόνου καὶ ὀκνηροῦ*, ad priorem significationem refert inter alia *σύντονος, συντεταμένος, ἐντεταμένως, ἐντόνως* etc., et inter contraria *βλαξ, βλακεύειν, βλακωδῶς* etc., ut h. l. Aristoph. *τῷ συντετ.* opponit *καταβεβλακευμένως.*" (quae vetus scriptura est, cujus in locum lectionem 2 codicum *κατεβλακευμένως*, similem illam *τῷ κατεγλωττισμένον* pro *κατεγεγλωττ.* dicto Thesm. 131., succedere jussit Br.) S.: — (*συντεταμένως.*) *σπουδαίως, καὶ γοργῶς, καὶ μετὰ συγκροτήματός τινος. κατεβεβλακευμένως δὲ ἀντὶ τοῦ βραδέως, καὶ τρυφερῶς. βλαξ γάρ ἐστιν ὁ μαλθακευόμενος ἐν ὑπνοῦσι τὸ σῶμα· καὶ βλακεία ἡ μετ' ὑπερηφίας ὁμιλία.* gl. Dorv. *κατεβεβλ. ῥαθύμως, ὡς οἱ τρυφῶντες.* cf. F., qui monet, *βλάκα* dici *stupidum, pigrum* atque *negligentem*, etiam *mollem luxuque diffluentem*, itaque *κατεβλ.* significare *non segniter*, sed citato gradu; qua de re laudat Xenoph. Cyr. 1, 4, 12. et de Laced. rep. 2, 10., Ernest. ad Memorab. Socr. 3, 13, 4., veteresque grammaticos.

322. *ὅπως.* *ὁρᾶτε καὶ σκοπεῖτε.* gl. Paris. sine ellipsi Comicus, annotante K., Equ. 685. *ὅπως ἀγωνιεῖ, φρόντιζε.* cf. inprimis Bos. de Ellips. p. 641. ed. Schaefer. — *συμπαρ. σύμμαχοι, βοηθοί.* gl. Paris. vox proprie militaris. vidd. Girard. et interpp.

323. *σωτῆρες τοῦ θεοῦ* servatores, qui improborum ab eo vim prohibeant. cf. 327. — *ὄντως, κατ' ἀλήθειαν.* gl. C.

324. *δόξεις μ' Ἄρη.* *ὡς αὐτὸν τὸν Ἄρεα, τὸν θεόν, ἕξεις σύμμαχον. δόξεις μοι, φησί, τὸν Ἄρεα ὁρᾶν, ἀντὶ τοῦ κατορθωτικὸν καὶ πρακτικόν.* (ἢ) *ἄκρως καὶ ἀπειλητικῶς, φησι, βλέφω πρὸς τοὺς βιαζομένους.* S. posterior haec explicatio est loquendi formae satis frequentis *βλέπειν τι*, cum significat, aliquid vultu declarare, seu prae se ferre. quam interpretationem Be. alteri praeferebat. sic 420. *βλέπει μανικόν*, et Ach. 565. *βλέπων ἀστρακικῶς.* „*ἄντικρυς* potest reddi *omnino, prorsus.* Hesych. *ἄντικρυς, φανερῶς.* — ostendunt igitur senes, se omnibus viribus repugnaturos esse ei, qui Plutum ipsis eripere velit. proverbialem locutionum esse docent Schol. (Junt.: *παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπισχνουμένων παντὶ σθένει συμπράττειν καὶ συναίρεσθαι εἰς βοήθειαν.*) Suid. et Apostolius v. *βλέπειν ἄντικρυς Ἄρη.*" F.

325. *δεινόν.* *mirum*, ineptum. *τριωβόλου*, quae tum fuit merces judicialis, a Cleone ad eam summam aucta, ut S. auctor est. cf. Ran. 1392.

326. *ὠσ.* *ὠθούμεθα. καὶ Ῥωμαῖοι ὦσια τὰς θύρας φασὶ παρὰ τὸ ἐξωθεῖν τὸν ἐπερχόμενον.* — S. Hesych.: *ὠστιζόμεθα: ὠθούμεθα, θλιβόμεθα.* forma Dorica et Ionica, qua Attici utuntur, ab *ὄσται*, pers. 3. singul. perf. pass. verbi *ὄθω* sive *ὠθέω*, unde etiam *ὄσης* in composito *ἐξώστης*, ut monuit Be. vide, quos laudant, Gregor. Cor. p. 77., Pierson. ad Moer. p. 339., Sturz. ad Maittair. de Dial. p. 303. sequ. „*ἐκάστοτε, semper*, quoties scil. concio habetur." F. cf. 976. alii hoc dicere solent *ἀεί.*

αὐτὸν δὲ τὸν Πλοῦτον, παρεῖην τῷ λαβεῖν.
ΧΡ. καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Βλεψίδημον τουτονὶ
προσιόντα· δῆλος δ' ἐστὶν, ὅτι τοῦ πράγματος
ἀκήκοέν τι, τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει.
ΒΛ. τί ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' εἴη; πόθεν, καὶ τίνι τρόπῳ
Χρεμύλος πεπλούτηκ' ἐξαπίνης; οὐ πείθομαι.
καί τοι λόγος γ' ἦν, νὴ τὸν Ἡρακλέα, πολὺς
ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων,
ὡς ἐξαπίνης ἀνὴρ γεγένηται πλούσιος.
ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θαυμάσιον, ὅπως,
χρηστόν τι πράττων, τοὺς φίλους μετακέμπεται.

327. παρείην. παραλείφαιμι ἢ παραχωρήσαιμί τινι. gl. Paris. Hesych.: παριέναι· ἐᾶν, συγχωρεῖν. λαβεῖν, *auferre*, *rapere*, ut Paleph. 32, 10. *E F. et B.* „quod diversi modi junguntur, recte Porsonus ad Eurip. Phoen. 91. inde repetit, quod ad diversa tempora spectant. alterum, εἰστίζ., quotidie fiebat; alterum, τὸ παρὸν τὸν Πλοῦτον, ex futuri temporis eventu pendebat." F.

328. καὶ μὴν, *atqui*. vid. Herm. ad Viger. annot. 332. „καὶ Blεψ. *praeterea*, praeter vos a me vocatos, ille ultro ad nos venit." *Girard.* τουτ. *ab hac parte venientem*. eo sensu, ut vicinum locum significent, pronomina οὗτος et ὅδε usurpari solent ap. Atticos. res nota.

329. τοῦ πρ., Plutum esse domi meae. τῇ βαδ. καὶ τῷ τ. h. e. *ex incessu ejus propero apparet*: est enim figura ἓν διὰ δυοῖν. δῆλός ἐστιν dictum pro δῆλόν ἐστιν, quia idem genus sequitur: nam ἀκήκοε pertinet ad Blepsidemum. F.

331. πόθεν, ἀπὸ ποίας αἰτίας. gl. Paris. *qua re*, *quo casu*. F.

332. οὐ πείθομαι. οὐ πιστεύω. gl. Paris.

333. formulam πολύς ἐστιν ὁ λόγος, *multum dicitur aut dici potest*, copiose illustrarunt Wetsten. et Abresch. ad Hebr. 5, 11.

334. In tonstrinis (pariterque in ἀκροάσεως, μυροπωλίοις, ἡνιοποιείοις aliisque *lέσχαις*: vid. F.) olim homines otiosos et novorum rumorum aucupes desidere solitos fuisse, res est notissima. vid. Casaub. ad Theophr. Char. (11.) p. 388. K. praeterea laudantur Av. 1441., Plut. de garrul. t. 2. p. 509., Aelian. V. H. 6, 12., Plaut. Epid. 2, 2, 15., Terent. Phorm. 1, 2, 88. ibique Westerhov., Porphyr. ad Horat. Sat. 1, 7, 3., aliique, in quibus Erasmus in Adagiis. S.: διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους, ὡς διημερεύοντας ἐπὶ τῶν κουρείων ἀργῶς etc.

336. plerique libri θαυμαστὸν, ὅπως. quod in paucis legitur θαυμαστόν γ', vel pessimum istud θαυμαστὸν, χ' ὅπως, eorum est, qui vacillanti versui succurrebant. egregie Piersonus ad Moer. p. 188. θαυμάσιον, cujus ab se admissi non erat quod poeniteret Brunckium. Moeris: θαυμάσιον Ἀττικόν· θαυμαστὸν Ἑλληνικόν. nec refert, quod F. objecit, etiam θαυμαστὸν legi aliquoties ap. Platonem atque Xenophontem.

337. χρηστόν τι πράττων. i. e. Be. interprete *prospera utens fortuna*. „πράττειν enim ap. Att. interdum significat *fortunam aliquam experiri*, vel *sorte aliqua uti*, non solum quando cum adverbiis (εὖ, κακῶς) jungitur, sed etiam quando cum adjectivis struitur,

οὔκουν ἐπιχώριόν γέ τι πρᾶγμ' ἐργάζεται.
ΧΡ. ἀλλ' οὐδὲν ἀποκρύψας ἐρῶ, μὰ τοὺς θεούς.
ὦ Βλεψίδημ', ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν,
ὥστε μετέχειν ἔξεστιν· εἰ γὰρ τῶν φίλων.
ΒΛ. γέγονας δ' ἀληθῶς, ὡς λέγουσι, πλούσιος;
ΧΡ. ἔσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλ', ἢν θέλῃ θεός·
ἔνι γάρ τις, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι.
ΒΛ. ποῖός τις;
ΧΡ. οἷος, ...
ΒΛ. λέγ' ἀνύσας ὅ τι φής ποτε.
ΧΡ. ἢν μὲν κατορθώσωμεν, εὖ πράττειν ἀεί·
ἢν δὲ σφαλῶμεν, ἐπιτετρίφθαι τοπαράπαν.
ΒΛ. τουτὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον,
καί μ' οὐκ ἀρέσκει· τό τε γὰρ ἐξαίφνης ἄγαν
οὕτως ὑπερπλουτεῖν, τό τ' αὖ δεδοικέναι,

ut h. l. sic Eccles. 104. πράττει τὰ μέγιστα significat *ad summum fortunae pervenit*" etc. K.

338. sic Cantabr. 4. Rav. Invern. ἐπιχ. τι alii MSS. 3, totidemque edd. antiquae, item Brunckii. ἐπιχ. γε Dobr. et Dind. S.: σκώπτει πάλιν τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἐπιφθόνους. οὐκ ἀκολουθεῖ, φησὶ, τῇ Ἀθηναίων διαγωγῇ. — gl. Dorv. ἐπιχ. ἐντόπιον, σύνηθες. cf. 47.

343. ita MS. Dorv. vulgo θεὸς θέλῃ. ἔνι etc. quod minus elegans. de ipsa formula cf. 114.

344. ἔνι, ἔνεστι. gl. Paris. sic solent Attici. Lysistr. 547. ἔνι φύσις, ἔνι χάρις, ἔνι θράσος, ἔνι δὲ σοφὸν etc. cf. Sp. et interpp.

345. οἷος εὖ πράττειν ἀεί. elegans loquendi genus, quod illustrant Vigerus 3, 8, 6., Matth. gr. gr. §. 582. aliique. ἀπὸ κοινοῦ vox κίνδυνος refertur ad εὖ πράττειν, in quo nihil est periculi; cujus figurae similis illa est, quae vocatur zeugma. — λέγ' ἀν., *statim proloquere id, quod forte dicis, sag' heraus, was du meinst.* de hoc usu participii ἀνύσας cum imperativo vel futuro juncti, qua loquendi forma celeritas significatur actionis, vide F., Viger. 6, 2, 2., Matth. gr. gr. §. 557. etc. cf. 643., 970. λέγ' ὅ τι φῄς, ut, monente Schaef., Soph. Oed. T. 621. φράζε δὴ, τί φῄς, Xenoph. Anab. 2, 1, 15. σὺ δ' ἡμῖν εἰπὲ, τί λέγεις.

346. ἢν μὲν κατ. *si rem bene gesserimus.* τροπικῶς dictum, ut contrarium σφάλλεσθαι.

347. ἐπιτ. *pessumdari.* S. Junt. et Paris. τοῦτο εἶπε φοβούμενος, μὴ ἀποτυχὼν ἐγείρῃ τὸν Δία πρὸς ὀργὴν, καὶ ἐπιτρίβῃ αὐτούς. cf. 87. seqq. 120. Vetus S.: τὸ παράπαν. ἀντὶ τοῦ παντελῶς, κατὰ πάντα τρόπον, ἐξ ὁλοκλήρου. cf. 957.

348. φορτίον figurate dictum gl. Paris. τὸ βάρος, πρὸς ὃ δυσχεραίνεις καὶ δειλιᾷς. gl. Br. τὸ πρᾶγμα. cf. seqq.

349. μ' ἀρ. pro μοι ἀρέσκει. (monuit etiam S.) sic Vesp. 769., Ach. 188., Soph. Ajac. 556., Eurip. Or. 196., Thucyd. 1, 128. (οὔτι σε τούτων ἀρέσκει) ubi vid. S. sed dativum quoque Attici usurpant. vide Sp. et interpp., item Gregor. de dial. Att. §. 23. Matth. gr. gr. §. 383.

πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιὲς ἔσθ' εἰργασμένου.

ΧΡ. πῶς οὐδὲν ὑγιές;

ΒΛ. . . . . εἴ τι κεκλοφὼς νὴ Δία
ἐκεῖθεν ἥκεις, ἀργύριον ἢ χρυσίον,
παρὰ τοῦ θεοῦ, κἄπειτ' ἴσως σοι μεταμέλει.

ΧΡ. Ἀπόλλων ἀποτρόπαιε! μὰ Δί', ἐγὼ μὲν οὔ.

ΒΛ. παῦσαι φλυαρῶν, ὦ 'γάθ'· οἶδα γὰρ σαφῶς.

ΧΡ. σὺ μηδὲν εἰς ἐμ' ὑπονόει τοιοῦτο.

ΒΛ. φῂς,
ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιὲς ἐστιν οὐδενός,
ἀλλ' εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἥττονες!

ΧΡ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.

ΒΛ. ὡς πολὺ μεθέστηχ' ὢν πρότερον εἶχεν τρόπων!

ΧΡ. μελαγχολᾷς, ἄνθρωπε, νὴ τὸν οὐρανόν.

351. πρ. ἀνδρός ἐστι, *convenit homini, est hominis.* vidd. interpp. — ὑγιὲς, ὀρθόν. gl. Paris. cf. 37., 50., 358. F.: „οὐδὲν ὑγ. εἰρ. est homo facinorosus, qui aliquid commisit: nam ὑγιὲς in hac formula est idem quod καλὸν sive ἀγαθόν." Soph. Phil. 962. ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν. cf. Dobr.

355. Ἀπ. ἀποτρ. est vox Chremyli admirantis cum indignatione et negantis, istud scelus in se cadere: *pro fidem tuam Apollo averrunce!* — θεοὶ ἀποτρόπαιοι sive ἀλεξίκακοι sunt *dii averrunci*, qui putantur depellere a civitatibus et hominibus pericula, mala atque calamitates. Apollinem ἀποτρόπαιον cultum esse Athenis docuit Wessel. ad Diod. Sic. 2. p. 252. F. Sp. conferri jubet 850., Vesp. 161., Av. 61., Demosth. adv. Mid. c. 15. ed. Spalding. (Ἀπόλλωνι ἀποτροπαίῳ βοῦν θύειν). Pausan. 1. p. 44.

356. φλυαρῶν, περισσολογῶν. (*noli nugari.*) οἶδα. γινώσκω φανερῶς, ὅτι ἐκπονούργησας. gl. Paris. „ὦ 'γαθ' est vox objurgantis, ut *bone vir* Terent. Eun. 5, 2, 11., ἄνθρωπε 362." F.

357. φῂς. — οὐδενός. ὅτι οὐθεὶς, ὃς δοκεῖ ἔχειν πλεονέκτημα, ἀρετῆς ὑγιῶς ἔχει. S. formula proverbialis: vid. Plat. Phaed. 39, 11. ἀτεχνῶς, τὸ παράπαν. Hesych. *B F.*

359. κέρδους — ἥττονες. νικώμενοι ὑπὸ τοῦ κέρδους, ὥσπερ οὗτος ἡττᾶται, καὶ τὸ ἀληθὲς οὐκ ἐθέλει λέγειν. gl. Paris. F.: „metaph. ducta ab iis, qui e proelio aut judicio inferiores discesserunt, — ut ἥττων γαστρὸς Xenoph. Mem. Socr. 1, 5, 1. itaque τοῦ κέρδους ἥττονες sunt, qui lucro serviunt, — fraudulenti, mendaces."

360. ὑγιαίνειν, *sanus esse*, i. e. sanae mentis. cf. 1056., 1062. contra insani dicuntur οὐχ ὑγιαίνειν (503.) vel νοσεῖν. vide indices Sophoclis et Euripidis a nobis editorum vv. νοσεῖν, νόσος, νόσημα, etc.

361. μεθ. μεταβλήθη. gl. Paris. „μεθεστηκέναι propr. sign. *alio loco stare*; deinde *migrasse descivisse, defecisse.* — idem ap. Theophr. Char. 1, 3. est ἕτερον γεγονέναι." F. (item 990.) μεθέστηκας τρόπων pro ἀπὸ τρόπων. vid. Matth. gr. gr. §. 331, c. annot. — haec secum Blepsidemus, uti et 363. sequ.

362. μαίνῃ. gl. Paris. cf. 368, 12.

ΒΔ. ἀλλ' οὐδὲ νὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει,
ἀλλ' ἔστιν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι.
ΧΡ. σὺ μὲν οἷδ' ὃ κρώζεις· ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος.
ζητεῖς μεταλαβεῖν...
ΒΔ. μεταλαβεῖν ζητῶ; τίνος;
ΧΡ. τὸ δ' ἐσεῖν οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ἑτέρως ἔχον.
ΒΔ. μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας;
ΧΡ. κακοδαιμονᾷς.
ΒΔ. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ἀπεστέρηκάς γ' οὐδένα;

363. *At neque vultu est satis composito et quieto, sed vagos oculos huc illuc circumfert.* κατὰ χώραν εἶναι Graecis proprie dicitur de re, quae in loco praescripto sita est, neque extra eum sese movet; (ita Xenoph. Oecon. 10, 10., quem locum laudat Münter., περισιδεῖν ἐπισκοπουμένην, εἰ κατὰ χώραν ἔχει ἕκαστα. B.) metaphor. autem sign. *quietum et sedatum esse.* sic in Hom. Odyss. 20, 23. phrasin ἐν πείσῃ vetus enarrator exponit κατὰ χώραν, i. e. animus ipsi quietus fuit, vel, sese continuit nec irae habenas laxavit etc. K.

364. locus difficilis: neque enim vel huc pertinet vulgari significatione accepta vox ἐπίδηλον, vel probatum est exemplis, ἐπίδηλον dici etiam ὅμοιον, ut F. aliique suspicati sunt. quare Valck. B. et Boissonad. scribi jusserunt πεπανουργηκότος. possis etiam ἀλλ' οὗστιν ἐπίδηλόν τι πεν., i. e. ἀλλ' ὃ ἔστιν πεπ. ἐπίδ. τι., *sed habet vultum, qui est manifesto alicujus sceleris.*

365. σὺ — κρώζεις. παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην θρυλλούντων, ὡς αἱ κορῶναι· ἀντὶ τοῦ σὺ ἄνω καὶ κάτω περὶ τοῦ κεκλοφέναι μοι διαλέγῃ. S. γινώσκω, διὸ φωνεῖς, ἀκαίρως φθέγγῃ καὶ ὀχλεῖς ἡμᾶς. ὡς κορώνη. gl. Dorv. Paris. haud inepte Girard.: Chremylus Blepsidemum cum corvo confert, qui in partem praedae venire laborat. Voss.: *Dein Krächzen kennt' ich.* Horat., laudante H. Vossio, Sat. 2, 5, 55. *plarumque recoctus Scriba ex quinqueviro corvum deludet hiantem.*

366. ζητεῖς. cf. 295. gl. Dorv. μεταλ. τῆς κλοπῆς.

367. οὐ τοιοῦτον. ὃ οὐ ἐκνοεῖς. gl. Paris.

368. κακ. μαίνῃ, ἐθέλοις εἰ καὶ κακοδαίμων. (882.) gl. Paris. Hoc Aeschylus disjunctim expressit Cho. 564. δαίμονῦ δόμος κακοῖς. et paulo aliter in Sept. c. Th. 1009. δαιμονῶντες ἐν ἕτῳ, ubi Schol.: μαινόμενοι, ἀλόγως ὁρμῶντες κατ' ἀλλήλους. — *Be.* Sp. monet, κακοδαιμονᾶν dici eum, qui velut a daemone correptus intemperiis agatur. a quo diversum esse κακοδαιμονεῖν, *miserum esse.* infra 497.: τίς ἂν οὐχ ἡγοῖτ' εἶναι μανίαν, κακοδαιμονίαν τ' ἔτι μέζω; ex quo intelligas, majus aliquid esse κακοδαιμονᾶν quam μελαγχολᾶν 362., quod quidem lucem accipit a Plautinis illis Amph. 575. ed. nostrae poster.: *atra bili percita est: Nulla res tam delirantis homines concinnat cito.* Interp. Francogallus, annotante Beckio: *Vous êtes endiablé.* vulgus nostratium: *der Teufel reitet dich.*

369. i. e. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, ut saepe separantur illae particulae, monente F. ἀποστερῶ ἐστιν, ὅταν παραχαταθήκην τινὸς λαβὼν εἰς διαβολὴν χωρήσω (χωρῶ), καὶ οὐκ ἐθέλω διδόναι αὐτῷ, ἃ ἔλαβον. Junt. Dorv. hoc parum esse animadvertit F.: significare enim hanc vocem etiam *non reddere debita, mutuoque accepta*, seu *commodata.*

ΧΡ. οὐ δῆτ' ἔγωγ'.
ΒΛ. ὦ Ἡράκλεις! φέρε, ποῖ τις ἂν
τράποιτο; τἀληθὲς γὰρ οὐκ ἐθέλεις φράσαι.
ΧΡ. κατηγορεῖς γὰρ, πρὶν μαθεῖν τὸ πρᾶγμά μου.
ΒΛ. ὦ 'τὰν, ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ
ἐθέλω διαπρᾶξαι, πρὶν πυθέσθαι τὴν πόλιν,
τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων.
ΧΡ. καὶ μὴν φίλως γ' ἄν μοι δοκεῖς, νὴ τοὺς θεούς,
τρεῖς μυᾶς ἀναλώσας λογίσασθαι δώδεκα.
ΒΛ. ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον,
ἱκετηρίαν ἔχοντα μετὰ τῶν παιδίων

370. ἄν Borg. K. Br. etc. soloece alii libri atque editores ἀν. gl. Dorv. et Paris.: φέρε. τί ἄν (non ἀν) τις εἶκοι ἕτερον; quo convertatur aliquis? ad quam rationem deveniat? quid cogitet te fecisse, ut subito ditesceres?

371, 1. Cantabr. τἀληθῆ. cf. 391.

372. πρὶν — μου. i. e. πρὶν μαθεῖν μου τὸ πρ., *priusquam rem a me didiceris.* Eurip. Hecub. 939. τί δῆτα βούλει δεύτερον μαθεῖν ἐμοῦ;

373. ὦ 'τάν. vide 66. σμικροῦ. ἀναλώματος. gl. Dorv. *parvo sumtu*, ut Equ. 535. ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης, ubi v. Küst. et Duk. ad Thucyd. p. 558. F. ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, *impendio* 60 *talentorum*, ex Isocrate addit Münt. B. cf. Matth. gr. gr. §. 401. annot. 2.

374. διαπρ., *transigere;* efficere, ut ne cives resciscant furtum tuum.

375. ἐπιβ., occludens, obstruens argento. κέρμασι. δωρήμασι, *numismatibus*, ἵν', ὅταν καταστῇς εἰς κρίσιν, συνηγοροῦντας αὐτοὺς ἔχῃς διὰ τὴν δωροδοκίαν. gl. Dorv. Paris. Rhetores (sive causidici) non tantum linguam, sed et silentium venale habebant. nota est ἀργυρέγχη Demosthenis. (Gell. 11, 9.) Pac. 644. χρυσίῳ — ἐβύουν τὸ στόμα etc. „κέρματα, etiam κερμάτια, *aut numuli argentei et aerei minuti et vilioris pretii*, velut oboli, chalci, quos mensarii lucello inhiantes permutant numis aureis et argenteis majoribus, qui inde κερματισταὶ dicti sunt; (— v. Pollux 7, 170.; 9, 87, 89.; H. ad Polluc. p. 1070, 15.—) deinde omnino *pecunia*, *aes*, ut h. l., v. gloss. vett." F. S.: τείνεται πρὸς τοὺς ῥήτορας, ἐπειδὴ εἰώθασι τοῖς ἕρμαιον πεπληρωμένοις ἐπιφορτίζεσθαι, ὡς κοινωφέλιμοι.

376. εἰρωνικὸν τοῦτο. — ἀναλ. ἐξοδιάσας. λογία, λογαριάσαι ἡμῖν. (*imputare*, sive *expensum ferre*, *nobis.* F.) gl. Dorv. Paris.

378. (ὁρῶ τιν'.) *video quendam*, nempe istum Chremylum. dicit autem, se animo praevidere Chremylum, sacrilegii reum, supplicem fore judicibus, ne condemnetur. — sic Ran. 554. (514.) indefinitum τίς ad certam personam refertur: κακὸν ἥκει τινὶ, nempe Baccho, qui ibi aderat etc. *Be.* cf. Soph. Antig. 707., Matth. gr. gr. §. 487, 3. — ἐπὶ τοῦ βήματος. reus et accusator sedebant in subselliis, quae erant ἐπὶ τοῦ βήματος, *in tribunali*, in quod ascendebatur per gradus, unde nomen accepit. — futuro 2. med. καθεδοῦμαι a καθέζομαι Attici usi sunt pro καθίζω. (gl. Paris. καθεδούμενον, καθιζοντα.) v. Moeris et Thom. Mag. v. καθεδεῖται, Phryn. p. 114. *E F.* sed h. l. futurum est, quod respondet sequenti διοίσοντα.

379. ἱκετηρία ἐστὶ κλάδος ἐλαίας ἐρίῳ πεπλεγμένος. οἱ γὰρ ἱκετεύοντες ἐλαίας κατεῖχον κλάδον.

BODLEIAN LIBRARY OXFORD MUSEUM

καὶ τῆς γυναικός, κρὺ διοίσουτ' ἄντικρυς
τῶν Ἡρακλειδῶν οὐδ' ὁτιοῦν τῶν Παμφίλου.
ΧΡ. οὐκ, ὦ κακόδαιμον, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς μόνους
ἔγωγε καὶ τοὺς δεξιοὺς καὶ σώφρονας
ἀπάρτι πλουτῆσαι ποιήσω.
ΒΔ. τί σὺ λέγεις;
οὕτω πάνυ πολλὰ κέκλοφας;
ΧΡ. οἴμοι τῶν κακῶν!
ἀπολεῖς.
ΒΔ. σὺ μὲν οὖν σεαυτὸν, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
ΧΡ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ τὸν Πλοῦτον, ὦ μόχθηρε σύ,
ἔχω.
ΒΔ. σὺ Πλοῦτον; ποῖον;
ΧΡ. αὐτὸν τὸν θεόν.

8. Fuit ramus olivae, lana alba revinctus, quem manu gestabant ii, qui pacem peterent supplices: unde *oliva* vocatur *supplex* Stat. Theb. 12, 492., et ramus ille *olivae paciferae* Virg. Aen. 8, 116., ubi v. interpp. — neque vero arbitror, etiam reos praetendisse manibus ramos olivae, sed fictum id esse a poëta ad similitudinem Heraclidarum in tabula Pamphili. Rei ut misericordiam commoverent judicum, ducere secum in judicium solebant uxores, liberos, etiam alios necessarios et amicos. v. Vesp. 566., Plat. Apol. Socr. 23. *E F.*

880. ἄντικρυς. cf. 134.

881. Heraclidarum, qui post Herculis excessum, metu Eurysthei, Athenas confugerunt, nota historia vel ex Euripidis dramate cognomini. Eos supplices sedentes ibi ad aram Jovis forensis pinxisse videtur Pamphilus, magister Apellis, qui Pamphilus floruit circa olymp. 96, 1., sive ante Christ. nat. 395. vid. Plin. H. N. 35, 10.; 36, 7, 8. S.: — *τὰ οὖν συμβάντα αὐτοῖς* (Heraclidas dicit) *ζωγράφος τις Πάμφιλος Ἀθηναῖος* (imo Macedo, et quidem Amphipolitanus,) *εἰς τὴν στοὰν* (Poecilen) *τῶν Ἀθηναίων ἔγραψε, καὶ αὐτοὺς ἱκετεύοντας.* — alius ille Pamphilus 174. — *οὐδ' ὁτιοῦν*, *ne tantillum quidem.* cf. 453., 595.

882. κακόδ. infelix, qui insanias. cf. 362., 868., 412.

884. ἀπαρτί, ἀπηρτισμένως· — καὶ πλήρως etc. S. „— *omnino, prorsus, plane. — ego disissimos reddam.* cf. Alb. ad Hesych. t. 1. p. 427.“ F.

885. οὕτω, *sic*; pro eo, quod dicis. — *οἴμοι τῶν κακῶν, hei mihi propter mala*, quae mihi patienda sunt; hei mihi, quid hoc mali est? hei mihi misero, qui tam male abs te accipiar!

886. ἀπολεῖς, *enicas;* mihi molestus es, qui tam inepte garrias. cf. Ran. 1180., Soph. El. 788., Eurip. Cyclop. 535. „poëta legit hoc verbum, ut accommodatum esset verbis *σὺ μὲν οὖν σεαυτὸν*, quibus inest magna elegantia propter antanaclasin: nam intell. ἀπολεῖς, ut ἀπολλύναι ἑαυτὸν sit *sibi auctorem esse magnae calamitatis. οὖν* vim augendae affirmationis habet.“ F.

887. μόχθηρε. καὶ. gl. Paris.

888. ποῖον 4 codd., Iuv., Dobr., Dindorf. alii solocce ὁποῖον. vide Dawes. Misc. crit. p. 294. ed. Burgess., Porson. ad Eurip. Phoen. 892., aliosque.

ΒΔ. καὶ ποῦ 'στιν;
ΧΡ. ἔνδον.
ΒΔ. ποῦ;
ΧΡ. παρ' ἐμοί.
ΒΔ. παρὰ σοί;
ΧΡ. πάνυ.
ΒΔ. οὐκ ἐς Κόρακας; Πλοῦτος παρὰ σοί;
ΧΡ. νὴ τοὺς θεούς.
ΒΔ. λέγεις ἀληθῆ;
ΧΡ. φημί.
ΒΔ. πρὸς τῆς Ἑστίας;
ΧΡ. νὴ τὸν Ποσειδῶ.
ΒΔ. τὸν θαλάττιον λέγεις;
ΧΡ. εἰ δ' ἔστιν ἕτερός τις Ποσειδῶν, τὸν ἕτερον.
ΒΔ. εἶτ' οὐ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους;
ΧΡ. οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ.
ΒΔ. τί φῄς;

390. *οὐκ ἐς Κόρακας;* plene Alciphron Ep. 1, 17. *οὐκ ἐς Κόρακας φθαρήσεται;* et ipse Comicus 600. *ἔρρ' ἐς Κόρ.*, Nub. 785., Equ. 888. *ἐς Κόρ. ἀποφθερεῖ, abi in malam rem* (*βάλλ' ἐς Κ.* 777.), Theophr. Char. 25, 31., monente P., *ἄπαγ' ἐς Κ.*: nam *ἐς*, non *εἰς*, Attici dicunt in his iratorum formulis, teste Thoma Mag. p. 370. sequ. ed. Bern. S. Dorv. et Paris.: *τόπος ἦν ἐν Ἀθήναις κρημνώδης, Κόραξις καλούμενος* (sed proprie *βάραθρον*, ut 427., sive *ὄρυγμα*: vide Meursii Lect. Att. 1, 25., Köpke *Gesetzgeb. der Gr.* p. 727.) *διὰ τὸ κοράκων εἶναι καταγώγιον, εἰς ὃν τοὺς κακούργους ἔῤῥιπτον* (etiam cadavera eorum, de quibus sumtum erat supplicium. v. Köpke l. l. sed ea poena abrogata carcer dici coepit *βάραθρον*, ut auctor est Mitford. Hist. gr. t. 2, 128. interp. germ. B.), *ὑπὸ κοράκων ἀναλωθησομένους.* „Attici solent locis imponere nomina rerum, quae in iis sunt, (aut venduntur: v. Ran. 1007.) ut *ἵπποι*, *κρέας*, *ἰχθῦς*, forum equinum, carnarium, piscarium. v. Pollux 10, 19." F.

391. *Ἑστία* non intelligitur Vesta, Saturni mater, cujus simulacrum erat Athenis in Prytaneo (v. Meursii Ath. Att. 1, 8.), sed Saturni filia, virgo, quae credebatur esse praeses ignis et aedium, (hinc Eurip. *δώμαθ' Ἑστίας* dicit Androm. 573., non *ἑστίας*, ut vulgo. *Edit.*) et colebatur ad focum: unde et *focus* et *domus* vocatur *ἑστία*. obtestatur autem Blepsidemus Chremylum et orat per Vestam, domus custodem, quia hic ajebat Plutum esse domi suae. F.

392. *θαλ. παίζει αὐτὸν ἐνταῦθα.* gl. Dorv. Paris. quasi aliquis sit Neptunus quam *θαλάττιος*. cf. 1046.

394. *ὅτι οὐ μετέστειλαν* (*μετέστειλε*) *τὸν Βλεψίδημον, ἀκηκοὼς δὲ ἦλθε.* S. rectius gl. Paris.: (*διαπέμπεις.*) *τὸν Πλοῦτον δηλ.*

395. *τούτῳ. τῷ διαπέμπειν.* gl. Dorv. Paris. „Soph. Antig. 39. *εἰ τάδ' ἐν τούτοις.* Equ. 838. *οὐκ, ὦ 'γαθοί, ταῦτ' ἐστί πω ταύτη.*" *Ex Be.*

οὐ τῷ μεταδοῦναι;

ΧΡ. μὰ Δία. δεῖ γὰρ πρῶτα...

ΒΛ. τί;

ΧΡ. βλέψαι ποιῆσαι νῷ...

ΒΛ. τίνα βλέψαι; φράσον.

ΧΡ. τὸν Πλοῦτον, ὥσπερ πρότερον, ἐνί γέ τῷ τρόπῳ.

ΒΛ. τυφλὸς γὰρ ὄντως ἐστί;

ΧΡ. νὴ τὸν οὐρανόν.

ΒΛ. οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε.

ΧΡ. ἀλλ', ἢν θεοὶ θέλωσι, νῦν ἀφίξεται.

ΒΛ. οὔκουν ἰατρὸν εἰσαγαγεῖν ἐχρῆν τινά;

ΧΡ. τίς δῆτ' ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει;
οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἔστ', οὔθ' ἡ τέχνη.

ΒΛ. σκοπῶμεν.

ΧΡ. ἀλλ' οὐκ ἔστιν.

ΒΛ. οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ.

ΧΡ. μὰ Δί' ἀλλ', ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμην
ἐγὼ, κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ,

896. οὐ τῷ μετ.; i. e. οὐκ ἐν τῷ μετ.; gl. Paris. κατέστη τὰ πρ.; *an res nondum in eo est, ut mihi quoque impertiri possis Plutum?*

898. ἐνί γέ τῳ τρόπῳ, *uno quidem modo*, quem dicit 406. sequ.

400. οὐκ ἐτὸς, οὐκ ἀλόγως. — S. ἐτὸς, μάτην (sic etiam Hesych.), οὐκ ἀλόγως. gl. Paris. *non temere.*

402. ἔχρῆν. cf. 962.

403. διασυρει καὶ διαβάλλει τοὺς ἰατροὺς ὡς ἀμαθεῖς, καὶ τοὺς διδόντας ὡς μικρολόγους. S. τίς δῆτ'. οὐδείς, ἐντελῶς δηλ. gl. Paris. Deficit ars, ubi illi merces sua non est. *Br.*

405, 6. οὐκ ἔστιν. ἰατρὸς δηλ. gl. Paris. μὰ Δί' ἀλλ', *imo.* F. cf. 22. etc. παρεσκ. ἡτοιμαζόμην. gl. Paris. F.: „παρεσκ. intell. ποιῆσαι, *in animo habebam, decreveram, facere.* nam qui decernit aliquid facere, is se ad id faciendum parat, ut Xenoph. Cyr. 7, 2, 2."

407. κατακλινεῖν (sic etiam 3 primae edd. et Priscian. 17. p. 1105. Putsch., 18. fol. 229, a. Ald., qui locus omissus est in Putschiana, ut Dobr. annotavit. futuro F. continuationem actionis significari putabat.) κατασθήσειν. Invern., Br., alii κατακλίνειν. hoc fere est, monente F., *jubere accumbere*, ut Luc. 9, 14., Aelian. V. H. 8, 7., h. autem l. *jubere aliquem incubare* in fano Aesculapii (cf. 616., 657.) ad accipiendum responsum, de quo genere divinationis laudantur scripta Henr. Meibomii (ed. a. 1659.), F. A. Wolfii (*Beitrag zur Gesch. des Somnambulismus aus dem Alterthum*, in s. Verm. Schrift. u. Aufsätzen p. 382. seqq.), Kinderlingii (*Der Somnambulismus unserer Zeit*, in Vergleichung gestellt mit der Incubation oder dem Tempelschlaf und Weissagungstraum der alten Heiden, Leipz. 1788. 8.), et C. Sprengelii (*Pragmat. Gesch. der Arzneikunde*, 1. p. 201. seqq.) cf. Nitschii et Köpkii *Beschreib. des Zustandes der Gr.* 1. Th. S. 691. „Nam aegroti solebant dormire in fano Aesculapii ad accipienda responsa, quibus admonerentur, quid

κράτιστόν ἐστι.

ΒΛ. ... πολὺ μὲν οὖν, νὴ τοὺς θεούς.
μή νυν διάτριβ', ἀλλ' ἄνυε πράττων ἔν γέ τι.

XP. καὶ μὴν βαδίζω.

ΒΛ. σκεῦός νυν.

XP. τοῦτ' αὐτὸ δρῶ.

ΠΕ. ὦ θερμὸν ἔργον, κἀνόσιον, καὶ παράνομον
τολμῶντε δρᾶν ἀνθρωπαρίω κακοδαίμονε,
ποῖ, ποῖ, τί φεύγετον; οὐ μενεῖτον;

ΒΛ. Ἡράκλεις!

ΠΕ. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς·
τόλμημα γὰρ τολμᾶτον οὐκ ἀνασχετὸν,
ἀλλ' οἷον οὐδεὶς ἄλλος οὐδεπώποτε
οὔτε θεὸς, οὔτ' ἄνθρωπος· ὥσθ' ἁπολώλατον.

XP. σὺ δ' εἶ τίς; ὠχρὰ μὲν γὰρ εἶναί μοι δοκεῖς.

fieri oporteret, ut valetudinem recuperarent, incubantes ovium pellibus stratis, (unde ἐγκατακλίνειν 616.), et tum dicebantur ἐγκοιμᾶσθαι. (*incubare* Virg. Aen. 7, 88. [ubi cf. Cerd. et Heyn. B.], Plaut. Curc. 1, 1, 61.)" F. cf. 619.

408. πολὺ μὲν οὖν. κράτιστόν ἐστι. gl. Paris.

409. μὴ διάτρ. μὴ βράδυνε. gl. Dorv. ἔν γέ τι, *saltem unam rem, saltem aliquid.* Frischlin.: *et, ut aliquid perficias, da operam sedulo.* Itaque Chremylus se iam abiturum esse significat et properare jubetur a Blepsidemo.

411. θερμὸν ἔργον. παράδοξον, ἢ τολμηρόν (hoc recte), ἢ πονηρόν. ἢ Πενία δὲ ἐντεῦθεν παρελθοῦσα μάχεται πρὸς Χρεμύλον καὶ Βλεψίδημον. S.

412. ἀνθρ. dictum per contemtum, ut monuit F. κακοδ. cf. 382.

213. prava interpunctione libri ποῖ, ποῖ; τί φεύγετον; quod ita interpretantur: ποῦ, ποῦ πορεύεσθε; διὰ τί φεύγετον; cum duplici interrogatione conjuncta, ut saepe fit (vid. index Euripidis h. v.), Comicus dicat ποῖ τί φεύγετον; *quonam quid fugitis?* i. e. cur me fugitis, paupertatem? quod elegantissimum. Horat. Epist. 1, 1, 45. *Impiger extremos curris mercator ad Indos, Per mare* pauperiem fugiens, *per saxa, per ignes.* — φεύγετ' quidam libri, quos Dobr. et Dind. secuti sunt.

414. similiter cum alii, tum inprimis Tragici. Eurip. Med. 1327. σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς. Troad. 1017. ἐλθοῦσα δ' Ἄργος, ὥσπερ ἀξία, κακῶς Κακὴ θανεῖται etc.

415. τόλμημα τολμᾶτον. vid. Matth. gr. gr. §. 413. annot. 5.

416. ἀλλὰ τοιοῦτον, οἷον ἄλλος οὐδεὶς ἐτόλμησεν οὐδεπώποτε. gl. Paris. neminem unquam paupertatem expulisse dicit, quippe deam, eamque utilissimam. Theocritus idyll. 11. ἃ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει.

418. ὠχρά. τοιοῦτοι γὰρ οἱ πένητες. gl. Dorv. F.: „pauperes fere fame laborant, quae pallidos reddit. — Per urbanitatem et modestiam Atticam δοκεῖς εἶναι dictum est pro εἶ. v. Steph. ad Xenoph. Cyr. 1, 1, 1. et index Theophr. h. v." cf. etiam annot. ad 148.

ΒΛ. ἴσως Ἐριννύς ἐστιν ἐκ τραγῳδίας·
βλέπει γέ τοι μανικόν τι καὶ τραγῳδικόν.
ΧΡ. ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾷδας.
ΒΛ. οὐκοῦν κλαύσεται.
ΠΕ. οἴεσθε δ' εἶναι τίνα με;
ΧΡ. πανδοκεύτριαν,
ἢ λεκιθόπωλιν· οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ
ἐνέκραγες ἡμῖν, οὐδὲν ἠδικημένη.
ΠΕ. ἄληθες; οὐ γὰρ δεινότατα δεδράκατον,
ζητοῦντες ἐκ πάσης με χώρας ἐκβαλεῖν;
ΧΡ. οὔκουν ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίγνεται;

420. βλέπει μανικόν. cf. 324. γέ τοι, *certe quidem*. vide F. ad h. l., Herm. ad Viger. annot. 297.

421. ἀλλ' ο. ἔχει γὰρ δᾷδας. — καὶ γὰρ ἐν ταῖς τραγῳδίαις μετὰ λαμπάδων εἰσήγοντο οἱ Ἐριννύες. — S. v. liber C. A. Böttigeri *die Furienmaske im Trauerspiele u. auf den Bildwerken der alten Griechen; eine archäol. Untersuchung*. Weimar 1801. 8., ubi p. 50. seqq. etiam hic locus illustratur, et facibus armatas fuisse tragicas Erinnyas ostenditur. add. J. F. Meyeri Comm. de diis ac deabus δᾳδούχοις p. 25. seqq. B. — οὐκ. κλαύσεται. ἀντὶ τοῦ οἰμώξεται, ὡς μὴ οὖσα κατὰ φύσιν φοβερὰ, ἀλλὰ μάτην ἀπατῶσα ἡμᾶς. S. *ergo verberabitur*, (*infortunium feret*. ita *flebit* Horat. Sat. 2, 1, 46. *Münter*.) scil. quia terrere nos vultu truci conatur. F.

422. πανδοκ. — patet, hoc vitae genus contemtum fuisse ap. Athenn.: vid., quem laudat F., Theophrast. Charact. 6, 2. S.: πανδ. ἀντὶ τοῦ κάπηλιν, ἀντὶ τοῦ δέχεσθαι πάντας. Gir.: hoc mulierum genus clamosum est, et modo cum suis et domesticis, modo cum aliis rixatur.

423. λεκ. ἀπὸ τοῦ χρυσίζοντος τοῦ ᾠοῦ, ᾠόπωλιν. — ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀσπρίου, ὃ καλεῖται πίσον (*Erbse*, vel secundum Linkium genus quoddam lathyri *Platterbse*, francogall. gesse: vide Billerbeckii Floram class. p. 186.), ὅτι (?) ἐν Πίσᾳ τῆς Ἤλιδος κατακόρως φύεται, διὰ τὸ ἐοικέναι τὴν χροιὰν λεκίθῳ ᾠοῦ. ἀπὸ μέρους οὖν τὴν ὀσπριόπωλιν δηλοῖ. καὶ ἐν Λυσιστράτῃ (561.)· νὴ τὸν Δί' ἔγωγ' οὖν (recte libri Aristoph. νὴ Δί' —) ἄνδρα κομήτην φυλαρχοῦντ' εἶδον ἐφ' ἵππῳ Εἰς τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον λέκιθον παρὰ γραός. S.

424. ἐν. ἡμῖν, *nos inclamasses*, irata. „ἐγκράζειν τινὶ proprie est *inclamare alicui* (*einen anschreien*), quod facere solent, qui aliquid vendunt" etc. F.

425. ἄληθες; ἀληθῶς τοῦτο λέγεις; ἔστι δὲ τοῦτο εἰρωνικόν. gl. Dorv. τὸ μὲν προπαροξύτονον ἄληθες ἀντὶ ἐπιῤῥήματος λαμβάνεται, ὡς κἀνταῦθα· τὸ δὲ ὀξύτονον τὸ ἀληθὲς, οἷον τἀληθὲς γὰρ οὐκ ἐθέλεις φράσαι (371.), ὄνομά ἐστι. Paris. *ain' vero?* cf. 123., annot. ad Soph. Antig. 714. *ain' vero?* Voss.: *Wahrhaftig?*

426. ζητ. ἐκβαλεῖν. cf. 295., 430.

427. ita Br. Invern. Dobr. Dindorf. etc. alii οὐκοῦν — γίγνεται, quod debilius. S.: τὸ βάραθρον. χάσμα τι φρεατῶδες καὶ σκοτεινὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐν ᾧ τοὺς κακούργους ἔβαλλον. ἐν δὲ τῷ χάσματι τούτῳ ὑπῆρχον ὀγκίνοι, οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ κάτω. — cf. 390.

ἀλλ', ἥτις εἶ, λέγειν σ' ἐχρῆν αὐτίκα μάλα.
ΠΕ. ἡ σφὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην,
ἀνθ' ὧν ἐμὲ ζητεῖτον ἐνθένδ' ἀφανίσαι.
ΒΛ. ἆρ' ἐστὶν ἡ κακηλὶς ἡ 'κ τῶν γειτόνων,
ἣ ταῖς κοτύλαις ἀεί με διαλυμαίνεται;
ΠΕ. Πενία μὲν οὖν, ἣ σφῷν ξυνοικῶ πόλλ' ἔτη.
ΒΛ. ἄναξ Ἄπολλον καὶ θεοὶ, ποῖ τις φύγῃ;
ΧΡ. οὗτος, τί δρᾷς; ὦ δειλότατον σὺ θηρίον,
οὐ παραμενεῖς;
ΒΛ. ἥκιστα πάντων.
ΧΡ. οὐ μενεῖς,
ἀλλ' ἄνδρε δύο γυναῖκα φεύγομεν μίαν;
ΒΛ. Πενία γάρ ἐστιν, ὦ πόνηρ', ἧς οὐδαμοῦ
οὐδὲν πέφυκε ζῶον ἐξωλέστερον.
ΧΡ. στῆθ', ἀντιβολῶ σε, στῆθι!
ΒΛ. μὰ Δί', ἐγὼ μὲν οὔ.
ΧΡ. καὶ μὴν λέγω, δεινότατον ἔργον παραπολὺ

430. ἀνθ' ὧν, *propterea quod.* cf. 836. ἀφαν., *tollere e conspectu, necare, exterminare.* — *E F.*

431. κάπηλος proprie est is, qui, quae vendit, emit (*propola* Latinis dicitur. *Gir.* add. *Münt.* B.) vel ab κάπτω, vel ab ἐμπόρῳ, ut κάπηλος ἀσπίδων Pac. 446. (v. Salmas. Observ. Jur. Att. p. 94. sequ.); sed maxime dicitur ita is, qui vinum aliunde emtum vendit, *caupo:* unde κακηλὶς est *copa.* F.

432. ἣ ταῖς κοτ. ἀντὶ τοῦ (ἡ) παραλέπτουσά με ταῖς κοτύλαις· ἥτις, φησὶ, μικρομετροῦσά με βλάπτει· — ὡς τοῦ Βλεψιδήμου πεπωκότος καὶ δεδωκότος ἀργύριον. κοτύλη δέ ἐστιν εἶδος μέτρου, ὃ λέγομεν ἡμεῖς ἡμίξεστον. S. Rhemnius Fannius (de pond. et mens.) ap. Priscian., laudante Gir., *At cotylas, quas, si placeat, dixisse licebit Heminas, recipit geminas sextarius unus.* cf. 732. et inprimis annot. ad 1104. „διαλυμαίνεσθαι et omnia ejusdem originis vocabula dicuntur proprie de aprís, leonibus, lupis, locustis, *agros et segetes devastantibus.* v. Xenoph. Oecon. 5, 6., Aelian. V. H. 4, 5. etc. deinde transfertur ad eos omnes, qui aliquid *laedunt, perdunt, evertunt,* velut Isocr. Nicocl. p. 68., ubi construitur cum dat., Paneg. p. 148., ubi jungitur accusativo, ut h. l. etc." *E F.*

434. ἄναξ Apollo dicitur, ut deus. ἄναξ Ἄπ. ἰδίως τὸν Ἀπόλλωνα, ἤτοι ὡς ἀλεξίκακον (recte: cf. 355.), καὶ χρησμοὺς παρέχοντα πρὸς ἀποτροπὴν τῶν δεινῶν, ἢ ὡς πατρῷον θεόν. S.

435. οὗτος, sive ὦ οὗτος, *heus.* Timaeus Gl. Plat. et Hesych. ὦ οὗτος· ὦ σύ. — *E F.* τί δρᾷς; παρεπιγραφή. ὁρᾷ γὰρ τοῦτον φεύγοντα. gl. Paris. θηρίον singulatim *viperam* denotare putat Eckard. Obss. p. 34. sequ.

438. πόνηρ'. cf. 265.

441. δεινὸν ἔργον παρ., *longe scelestissimum facinus.* S. παρὰ πολύ. κατὰ πολύ, σφόδρα, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ ἐν πρώτῳ (c. 29.) καὶ ἐνίκησαν Κερκυραῖοι παραπολύ. saepius hoc verbo utitur Thuc.

ἔργων ἁπάντων ἐργασόμεθ', εἰ τὸν θεὸν
ἔρημον ἀπολιπόντε ποι φευξούμεθα,
τηνδὶ δεδιότε, μηδὲ διαμαχούμεθα.
ΒΔ. ποίοις ὅπλοισιν ἢ δυνάμει πεποιθότες;
ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποίαν ἀσπίδα
οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἡ μιαρωτάτη;
ΧΡ. θάρρει· μόνος γὰρ οὗτος οἶδ' ὁ θεὸς ὅτι
τροπαῖον ἂν στήσαιτο τῶν ταύτης τρόπων.
ΠΕ. γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθάρματε,
ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένω;
ΧΡ. σὺ δ', ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖ,
ἡμῖν προσελθοῦσ', οὐδ' ὁτιοῦν ἀδικουμένη;
ΠΕ. οὐδὲν γὰρ, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, νομίζετον
ἀδικεῖν με, τὸν Πλοῦτον ποιεῖν πειρωμένω
βλέψαι πάλιν;

442. ἐργασόμεσθ' Elbing. vegetiora numero.

446. legibus Atheniensium [uti Romanorum] videtur fuisse vetitum (v. S. et Meurs. Them. Att. 1, 9.) *oppignerare arma. E F.* cf. Köpkii Gesetzg. d. Gr. p. 549, id tamen propter inopiam fecerant hi senes.

449. τρόπων. alludit ad voc. τροπαῖον. talia multa sunt ap. Nostrum et ap. Plaut., ut *Poeni poenas sufferant* Cistellaria [1, 3, 54.]. Sensus: Solus iste deus [Plutus] profligabit hujus mores, i. e. ipsammet ita meretam, et victor tropaeum eriget. *Be.*

450. γρύζειν. vide 17. ὦ καθ. καθάρματα ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ καθάρσει λοιμοῦ τινος ἢ τινος ἑτέρας νόσου θυόμενοι τοῖς θεοῖς. τοῦτο δὲ τὸ ἔθος καὶ παρὰ Ῥωμαίοις ἐκράτησε. λέγεται δὲ καὶ καθαρισμός. S. — „καθάρματα sunt ea omnia, quae vel ad *mundandum*, vel ad *expiandum*, adhibebantur; singulatim ap. Athenn. primo *porcelli*, qui immolabantur ad expiandam concionem (dicebantur etiam καθάρσια: v. Harpocrat. h. v.); deinde homines ignobiles, inutiles, scelerosi, qui alebantur publice, et grassante pestilentia aliove morbo graviore ducebantur in locum editum, ut inde in mare praecipitarentur ad expiandam civitatem et depellendas calamitates publicas (aliis verbis dicebantur δημόσιοι et φαρμακοί): denique *homines viles*, *abjecti*, *scelerati*, quivis alii: ita ut is, in quem quis inveheretur, diceretur κάθαρμα, ut h. l. v. Bos. Exercitt. ad 1. Cor. 4, 13." *E F.* cf. Ran. 686.

451. λαμβάνεσθαι, seu καταλαμβάνεσθαι, ἐπ' αὐτοφώρῳ proprie dicuntur ii, qui in ipso furto deprehenduntur, a φὼρ, *fur*; deinde in adulterio et quovis alio facinore deprehensi, velut h. l. senes duo, qui in animo habebant restituere Pluto visum, quo Paupertas ex aedibus bonorum ejiceretur. *E F.*

452. ὦ κάκ. ἀπ. h. e. *scelestissima*, digna quae miserrime pereas, ut 708. F.

453. οὐδ' ὁτ. βδδόλως gl. Paris. cf. 381.

454. ὦ πρ. τῶν θεῶν idem propemodum est quod πρὸς τῶν θεῶν, legiturque etiam et ap. Xenoph. Cyr. 6, 2, 7., ut monuit F.

ΧΡ. τί οὖν ἀδικοῦμεν τοῦτό σε,
εἰ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἐκπορίζομεν
ἀγαθόν;
ΠΕ. τί δ' ἂν ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιθ';
ΧΡ. ὅ τι;
σὲ πρῶτον ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος.
ΠΕ. ἔμ' ἐκβαλόντες; καὶ τί ἂν νομίζετον
κακὸν ἐργάσασθαι μεῖζον ἀνθρώπους;
ΧΡ. ὅ τι;
εἰ τοῦτο δρᾶν μέλλοντες ἐπιλαθοίμεθα.
ΠΕ. καὶ μὴν περὶ τούτου σφῷν ἐθέλω δοῦναι λόγον
τοπρῶτον αὐτοῦ. κἂν μὲν ἀποφήνω, μόνην
ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ
ὑμῖν, δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μή,
ποιεῖτον ἤδη τοῦθ', ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ.
ΧΡ. τουτὶ σὺ τολμᾷς, ὦ μιαρωτάτη, λέγειν;
ΠΕ. καὶ σύ γε διδάσκου. πάνυ γὰρ οἶμαι ῥᾳδίως
ἅπανθ' ἁμαρτάνοντά σ' ἀποδείξειν ἐγώ,
εἰ τοὺς δικαίους φῂς ποιήσειν πλουσίους.
ΧΡ. ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε;

457. ita Porson. et Dobr. secundum meliores libros. perperam vulgati: *ἀνθρώποις πορίζομεν ἀγαθόν*; ΠΕ. *Τί δ' ἂν γ' ὑμεῖς ἀγ. ἐξ.*; conjecturas virorum doctorum sciens praetereo.

462. similiter, monente Be., Plautus Aul. 4, 4, 15. *Facin' mi injuriam, an non?* Alter respondet: *Fateor, quia non pendes, maximam.*

463. *δοῦναι λόγον. ἤγουν διαλεχθῆναι.* gl. Dorv. Paris. *rationem reddere.*

464. *αὐτοῦ* vel ad *τούτου* pertinet, quod fieri posse vidit Gir., vel est *hic* (*antequam hinc digrediar*), *ipso in loco*, quorum illud eidem Girardo, hoc placet Wakefieldio Silv. crit. 1. p. 75. Br. *αὐτῇ.* gl. Paris.: *ἀποφήνω, ἀποδείξω.* cf. 470.

466. — *τὸ σχῆμα καλεῖται ἀνανταπόδοτον* —· *οὐ γὰρ ἀποδίδωκε τὴν σύνταξιν ἐνταῦθα. ἴδοι γὰρ εἰ πεῖν κἂν μὲν απ. μόνην ἐμὲ ἀγαθῶν οὖσαν αἰτίαν, ἐάσατε· εἰ δὲ μή, ποιεῖτον ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ.* S. Solent Attici hoc ellipseos genere uti post *εἰ μὲν* vel *ἐὰν μέν*, cui in posteriore membro respondet *εἰ δὲ* vel *ἐὰν δὲ*, *sin autem*. hujusmodi ellipsis occurrit etiam in loco illo Homer. Il. 1. *ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι —· εἰ δέ κε μὴ δώσωσιν* etc. Eustath. recte ad illum l.: *χωλεύει ἡ σύνταξις, καὶ μένουσα ἐκκρεμὴς οὐκ ἀπήρτισται. λείπει γὰρ τὸ ἐφησυχάσω, ἢ τοιοῦτόν τι* etc. K.

468. Inv. ex Rav. *ταυτί.*

469. *διδάσκου. μάνθανε τοῦτο ἐξ ἐμοῦ.* gl. Paris.

472. *ὦ τύμπ. τοῦτό φησιν, ὡς τῆς Πενίας τῶν τοιούτων ἀξίας οὔσης. τύμπανα ξύλα, ἐφ' οἷς ἐτυμπάνιζον· ἐχρῶντο γὰρ, ταύτῃ τῇ τιμωρίᾳ. ἢ βάκλα* (baculi, fustes), *παρὰ τὸ τύπτειν.* (*ἄλλως*) *ἤγουν*

ΠΕ. οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν, πρὶν ἂν μάθῃς.
ΒΔ. καὶ τίς δύναιτ' ἂν μὴ βοᾶν ἰοὺ ἰού,
τοιαῦτ' ἀκούων;
ΠΕ. ὅστις ἐστὶν εὖ φρονῶν.
ΧΡ. τί δῆτά σοι τιμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ,
ἐάν γ' ἁλῷς;
ΠΕ. ὅ τι σοι δοκεῖ.
ΧΡ. καλῶς λέγεις.
ΠΕ. τὸ γὰρ αὐτό γ', ἐὰν ἡττᾶσθε, καὶ ὀφὼ δεῖ παθεῖν.
ΒΔ. ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσιν;
ΧΡ. ταύτῃ γε· νῷν δὲ δύ' ἀποχρήσουσιν μόνω.
ΠΕ. οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντ'· ἢ τί γ' ἂν

ξύλα, οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. (scil. τύμπανον alii interpretantur machinam convexam et incurvam, ad quam devincti fuerint plagis afficiendi, ut ictui magis paterent, alii fustem ipsum. cf Dindorf. ad J. A. Ernestii Lect. acad., epist. ad Hebr., pp. 989. seqq., qui plures laudavit de vv. τύμπανον et ἀποτυμπανίζειν. B. hoc quidem significat etiam ad *mortem cruciari*, seu *capite amputari*: vide Sp. ad h. l. et G. G. S. Köpkii *Gesetzgeb. d. Gr.* p. 726.) κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ καλιόν· ἔνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος κύφων. τάσσεται δὲ κἀπὶ πάντων τῶν δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων, καὶ κυφωνισμὸς ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. Ἀρχίλοχος δὲ ἀντὶ τοῦ κακὸς καὶ ὀλέθριος. εἴρηται δὲ κύφων παρὰ τὸ τοὺς δεσμίους ἀναγκάζεσθαι κύφειν, διπλῶς ἅμα κολαζομένους, τῇ τε τοῦ τραχήλου πιέσει, καὶ τῷ μηδαμῶς ἀνανεύειν δύνασθαι. — S. κύφωνες erant *vincula lignea*, quibus cella maleficorum ita illigabantur et constringebantur, ut erigere se non possent, (unde nomen accepere; quae poena dicebatur κυφωνισμός:) et tum caedebantur fustibus. v. Hesych. h. v. et interpp. aliis verbis dicuntur κυνάγχαι et καλιοὶ et κλοιοί. F. cf. 601. glossae κλοιὸς, *boja*. — *Ee.* de hoc cf. Xenoph. Hist. gr. 3, 3, 11. Plaut. Asin. 3, 2, 5. *nervos*, *catenas*, *carceres*, *numellas*, *pedicas*, bojas. vide etiam Capt. 815. nostrae ed. 2. — F.: ἀρήγειν, βοηθεῖν. Hesych. *succurrere*, *opitulari*. —

473. οὐ πρέπει δεινοπαθεῖν καὶ κρανγάζειν, πρὶν ἂν γνωρίσῃς. gl. Paris.

476. ἐπέβαλλον γὰρ ἐνίοτε ζημίαν τοῖς ἀλοῦσιν ἢ χρήματα κατιθέσθαι, ἢ τι τοιοῦτον. — S. δίκη est omnino causa, et publica et privata. — τίμημα, vocab. forense, est *aestimatio litis* seu causae, in causis privatis *mulcta*, in publicis *poena*, *supplicium*, ut h. l. scil. accusator et petitor in formula petitionis aestimabat, quam mulctam quamve poenam meruisset reus, si causa cecidisset, nisi mulcta vel poena legibus jam esset definita [idemque deinde faciebat reus: vid. Köpke *Gesetzgeb. der Gr.* p. 694. seqn.] (vide Salmas. Obss. Jur. Att. et Rom. c. 8., nos ad Plat. Apol. Socr. 11, 3.) hoc dicebatur τίμημα ἐπιγράφειν τῇ δίκῃ, h. e. *litem aestimare*, mulcta vel poena. F.

477. ἁλῷς, κρατηθῇς. gl. Dorv. idem. ἡττᾶσθαι, ut 478., ἡττᾶσθαι δίκην.

479. ἰκ. ἀντὶ τοῦ ἀρκοῦντας. — S.

480. ταύτῃ, τῇ δίκῃ. ἀποχρ. ἀρκέσουσι. gl. Paris. Dorv.

481. τοῦτο πράττοντες. (sic;

ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι;
ΧΟ. ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν, ᾧ νικήσετε τηνδὶ a. Aristoph.
ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες· μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν.
ΧΡ. φανερὸν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γνῶναι τοῦτ' εἶναι πᾶσιν ὁμοίως,
ὅτι τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων εὖ πράττειν ἐστὶ δίκαιον,
τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους τούτων τἀναντία δήπου.
τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες, μόλις εὕρομεν, ὥστε γενέσθαι,
βούλευμα καλὸν καὶ γενναῖον, καὶ χρήσιμον εἰς ἅπαν ἔργον.
ἦν γὰρ ὁ Πλοῦτος νυνὶ βλέψῃ, καὶ μὴ τυφλὸς ὢν περινοστῇ,
ὡς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων βαδιεῖται, κοὐκ ἀπολείψει,

Harl. 5. πράττοντες· τί γ' ἄν, sed ἢ insertum ante τί.) ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντες. οὐκ ἄν, φησὶν, ἀναβάλοισθε ἀποθανόντες· ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπαλλάττοντες τελευτήσετε. εἰ γὰρ νικήσετε, οὐκέτι δίκαιόν ἐστι. S. cf. 870., 1129.

484. ἐν τοῖσι λ. ἀντ. *contra disputantes.* Sensus: jam vero oportet vos istam oppugnare rationibus docte et solerter excogitatis, ut vincatis (eam omnium malorum hominibus esse parentem). *E F.* μαλ. — μηδὲν, *nolite molle aut remissum aliquid praebere*, nolite cedere. Timaeus Gl. Plat. p. 101., ubi vid. Ruhnken.: ἐνδοῦναι· προδοῦναι, παραδοῦναι, ἢ καὶ εἶξαι. cf. K. F. et interpp. — fut. ἐνδώσετε usurpatum pro imperativo. vid. Matth. gr. gr. §. 511, 5.

485. γνῶναι, ὡς γνῶναι αὐτούς.

487. τοὺς ἀθ. τοὺς ἀσεβεῖς, impios, improbos. — F.: δήπου, *scilicet, nimirum, credo*, ut 493., 515., 519.

488. Elbing., ut videtur, ταῦτ' οὖν, quod et lectius et εὐφωνότερον.

488. ἐπιθ. ὥστε τοῦτο γεν. dictum est (?) pro ἐπιθ. τοῦτο γεν. μόλις [*vix tandem, tandem aliquando.*] εὕρ. cum βούλημα etc. jungendum est. B.

489. ita Paris. 2827., et Cant. 4., merito probante Schaefero. vulgo βούλημα, quae verba etiam alibi sunt inter se permutata, velut βουλεύσομαι pro βουλήσομαι scriptum arbitror Lys. 951. gl. Paris. βούλευμα, σύμμα χρήσιμον, ἐκφυγὲς εἰς πᾶσαν πρᾶξιν.

490. περινοστῇ, πλανᾶται. gl. Paris. cf. 121.

491. βαδιεῖται. fut. medii, quo Attici utuntur. cf. 90., Moeris v. βαδιοῦμαι.

τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους φευξεῖται, κἄτα ποιήσει
πάντας χρηστοὺς καὶ πλουτοῦντας δήπου, τά τε θεῖα σέβοντας·
καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἄμεινον;
ΒΔ. οὔ τις· ἐγώ σοι τούτου μάρτυς· μηδὲν ταύτην γ' ἀνερώτα.
ΧΡ. ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος τοῖς ἀνθρώποις διάκειται,
τίς ἂν οὐχ ἡγοῖτ' εἶναι μανίαν, κακοδαιμονίαν τ' ἔτι μᾶλλον;
πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρώπων (ὄντες) πλουτοῦσι πονηροί,
ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι· πολλοὶ δ' ὄντες πάνυ χρηστοὶ
πράττουσι κακῶς καὶ πεινῶσιν, μετὰ σοῦ τε τὰ πλεῖστα σύνεισιν.
ΒΔ. οὔκουν εἶναί φημ', εἰ παύσει ταύτην βλέψας ποθ' ὁ Πλοῦτος,

494. καίτοι, *atqui, jam vero.* — F. ἐξ. ἐκινοῆσαιτο. gl. Paris.

495. Victor. Dorv. Junt. 2. οὐδεὶς ἄν· ἐγώ σοι etc., quod, τῷ σοὶ omisso, Hemsterhusio, Bentlejo aliisque placuit., οὐδεὶς plures codd., quod postquam irrepsit, ἄν ex industria videtur esse additum propter numeros. ταύτην. τὴν Πενίαν δηλ. gl. Paris.

497. κακοδ. *furorem* interpretatur F. auctore Be., sed furor parum differt ab insania. cf. 368. Voss. *ja vielmehr als Plage des Dämons?*

499. αὐτὰ intelligendum relinquit χρήματα, quod nomen abstrusum evolvi debet ex praecedente πλουτοῦσι. — H. πλουτοῦσι enim est ac si dixisset χρήματα συλλέγουσι. *Duker.* pronomina saepe ita ponuntur, ut referri debeant ad nomina, quae continentur, vel qua originem, vel qua potestatem, in uno quodam eorum verborum, quae praecedunt. v. ad Aeschin. Socr. 2, 1. ita Joh. Evang. 8, 44. in αὐτοῦ intell. ψεύδους e voc. ψεύτης. — F.

500. μετὰ σοῦ ξύν. pro σοὶ ξ sic etiam alii. vid. Dobr. τὰ πλεῖστα, plurimum, fere.

501, 2. Blepsidemo haec tribuenda esse, non Chremylo, ut in vulgatis libris, primus intellexit Porsonus; qui et priorem horum versuum correxit, altero reliquit ἦντιν', i. e. ἤντινά τις ἰὼν, ellipsi non prorsus quidem insolita (vidd. Herm. ad Vigerum pluribus locis, Schäfer. ad Bosium, Porson. ad Eurip. Or. 808. etc.), sed qua uti Aristophanem recte negare videtur Dobr. eodem monente ap. Theognidem 831. ante Br. legebatur οὐδ' ὁδός, ἥντιν' ἰὼν ἀθανάτοισιν ἄμοι, Br. dedit ἦν τις, idque ipsum post in 2 codd. reperit Lmm. Bekkerus. eandem medicinam huic versui fecit H.

ὁδὸν, ἥν τις ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μείζω πορίσειεν.

ΠΡ. ἀλλ', ὦ πάντων ῥᾴστ' ἀνθρώπων ἀναπεισθέντ' οὐχ ὑγιαίνειν

δύο πρεσβύτα, ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν,

εἰ τοῦτο γέγοιθ', ὃ ποθεῖθ' ὑμεῖς, οὔ φημ' ἂν λυσιτελεῖν σφῷν.

εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν, διανείμειέν τ' ἴσον αὐτὸν,

οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων, οὔτ' ἂν σοφίαν μελετῴη

οὐδείς· ἀμφοῖν δ' ὑμῖν τούτοιν ἀφανισθέντοιν, ἐθελήσει

τίς χαλκεύειν, ἢ ναυπηγεῖν, ἢ ῥάπτειν, ἢ τροχοποιεῖν,

ἢ σκυτοτομεῖν, ἢ πλινθουργεῖν, ἢ πλύνειν, ἢ σκυλοδρᾳπεῖν,

adstipulantibus fere viris doctis, priore οὔκουν pro οὐκοῦν scripsit cum Bentlejo. plerique omnes libri: *οὐκοῦν εἶναί φημ', ἢ παύσει ταῦτ', ἢν βλέψῃ π. ὁ Πλ., 'Οδόν, ἣν τιν* etc. Rav. *οὐκοῦν ε. φ., εἰ παύσει ταῦτ', ἢν βλέψας* etc. de confusis ν et σ litteris finalibus dixi in annotatis ad Soph. Antig. 379., 896., Oedip. Col. 48. — *πορίσ. παράσχοι.* gl. Paris.

503. *ἀναπ. οἱ καταπεισθέντες τὰς φρένας.* gl. Paris. *ἀναπ. οὐχ ὑγ., inducti ad insaniendum.* cf. 360.

504. *ξυνθ. συγχορευταὶ καὶ κοινωνοί.* gl. Dorv. „*Θίασος* Graecis proprie coetus ad deorum cultum institutus. ita Harpocr. h. v. Athen. 8. p. 362. *τοὺς μὲν οὖν θιάσους ἀπὸ τοῦ θεοῦ προσηγόρευον· καὶ γὰρ αὐτοὺς θεοὺς οἱ Δάκωνες σιούς φασι.* hinc *θιασεύεται ψυχὰν, sanctam reddit animam*, Eurip. Bacch 75. Bacchici vero coetus *θίασοι* sunt potissimum appellati etc. *Sp.* — sodales dicuntur ab Atticis *θιασῶται*, a reliquis Graecis *θιασῖται*. v. Harpocr., Moeris etc. F. Add. Boettiger. Archäol. Mus. 1. p. 92., ubi voc. *Θίασος* (in vociferantibus Cybeles et Bacchi sodalitatibus usurpatum) a *θειάζειν* derivatur. B. — *ληρεῖν* est *nugari, delirare.* — *παραπαίειν* propr. valet *male ferire*, in caedendo aberrare; — deinde transfertur ad eos, qui *desipiunt.* a Platone Symp. 2. conjungitur cum *μαίνομαι.* add. Hesych. h. v. jam poëta τὸ *ληρεῖν* et τὸ *παραπαίειν* facit quasi deas etc. F.

505. *λυσιτελεῖν* propr. est (?) *solvere, pendere vectigalia;* deinde omnino *prodesse, conducere.* F.

506. ita Bentl. alïque. libri mendose: *διανείμειέ τ' ἴσον*, vel *ἴσον, ἑαυτόν.* — *διαν. διαμερίσειε πᾶσιν ἐπίσης.* gl. Paris.

507. *μελετ.* curaret, exerceret.

509. *ῥάπτειν sartorem, vestiarium, esse:* unde acus dicitur *ῥαφίς.* F. *τροχ. τροχοὺς ποιεῖν ἁμάξης* gl. Paris. *ἁμάξας ποιεῖν.* gl. Dorv.

510. *σκυλ.* Bentl. K. etc., h. e., F. interprete, *pelles seu coria sub-*

[Sandy]

ἢ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι,
ἣν ἐξῆ ζῆν ἀργοῖς ὑμῖν τούτων πάντων ἀμελοῦσι;
ΧΡ. λῆρον ληρεῖς· ταῦτα γὰρ ἡμῖν πάνθ', ὅσα νυνὶ κατέλεξας,
οἱ θεράποντες μοχθήσουσιν.
ΠΕ. πόθεν οὖν ἕξεις θεράποντας;
ΧΡ. ὠνησόμεθ' ἀργυρίου δήπου.
ΠΕ. τίς δ' ἔσται πρῶτον ὁ πωλῶν, ὅταν ἀργύριον κἀκεῖνος ἔχῃ;
ΧΡ. κερδαίνειν βουλόμενός τις ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν.
ΠΕ. ἀλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον ἁπάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιστής,
κατὰ τὸν λόγον, ὃν σὺ λέγεις, δῆπου. τίς γὰρ πλουτῶν ἐθελήσει
κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὑτοῦ τοῦτο ποιῆσαι;

igere, *subactarium* (coriarium) *esse*, quod 167. dicebatur *βυρσοδεψεῖν*. codd. per errorem *σκυτοδεψεῖν*. K.: — *σκύλον* (*σκυλὸν*) aeque ac *σκῦτος* notat *δέρμα*, i. e. *pellem* vel *corium*. Hesych. *σκύλον· δέρμα, κώδιον*. Photius (p. 387. ed. Herm.): *σκυλόδεψος, ὁ τὰ κώδια ἐργαζόμενος*. —

511. *Δηοῦς*, Cereris. Gir.: A Graecis *Δηὼ* appellari videtur *παρὰ τὸ δήω*, quod est *εὑρίσκω*, invenio, quoniam *αὕτη ἔφευρε τὸν σῖτον*.

513. *λῆρον ληρεῖς*. — *Ἀττικὴ ἡ φράσις καὶ τὸ σχῆμα, ὡς τὸ μανίαν μαίνῃ, καὶ ὅλως ἐφ' ὧν τῷ πράγματι ἐπάγεται τὸ ἀπὸ τοῦ πράγματος ῥῆμα, ὡς τὸ ὕβριν ὑβρίζεις, καὶ φυγὴν φεύγεις*. S. cf. F. ad 10. et ab eo laudatum Gregor. Cor. de Dial. p. 5. sequ.

517. *ἔμπορος ὁ πραγματευτὴς ἄνθρωπος· κυρίως δὲ ὁ πλέων θάλασσαν, παρὰ τὸ πόρος· πόρος δὲ κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν λέγεται· καὶ εὔπορος ὁ ἔχων ἀεὶ τὸν ἐπιῤῥέοντα πλοῦτον, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὑδατικοῦ πόρου. διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ, ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπιστοι· ἀεὶ γὰρ τὰ Θετταλῶν ἄπιστα, ἢ παροιμία φησίν. Εὐριπίδης* (fragm. incert. 194.)· *πολλοὶ παρῆσαν, ἀλλ' ἄπιστοι Θεσσαλοί*. — *παρὰ πλ. ἀνδρ. καὶ αὐτὸς παρὰ ἀνδραποδιστῶν λαβών*. — S. Athenas plagiarii isti Thessali advehebant servos e Caria, Lydia, Phrygia, vicinaque Thracia et Ponticis regionibus. vid. Sp. Thessali omnino feruntur fuisse *loves*, *perfidi et fraudulenti*, eratque referta Thessalia plagiariis. v. Plat. Crit. 15, 11., Kuhn. ad Polluc. 7, 112. p. 768., Eustath. ad Il. 7. p. 692, 26. ed. Rom. *E F.* cf. Girard.

520. *κινδ. περὶ τῆς ψ.*, cum vitae seu capitis periculo. — ex his verbis intelligitur, etiam in aliis civitatibus plagiarios multatos esse morte, si quidem deprehensi essent. F. Xenoph. Mem.

ὥστ' αὐτὸς ἀροῦν ἐπαναγκασθεὶς, καὶ σκάπτειν, τἄλλα τε μοχθεῖν,
ὀδυνηρότερον τρίψεις βίοτον πολὺ τοῦ νῦν.
ΧΡ. ἐς κεφαλήν σοι.
ΗΕ. ἔτι δ' οὐχ ἕξεις οὔτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν (οὐ γὰρ ἔσονται),
οὔτ' ἐν δάπισιν· (τίς γὰρ ὑφαίνειν ἐθελήσει χρυσίου ὄντος;)
οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον,
οὔθ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμῆσαι ποικιλομόρφων.

Socr. 1, 2, 62. κατὰ γὰρ τοὺς νόμους, ἐάν τις φανερὸς γένηται κλέπτων, ἢ λωποδυτῶν, ἢ βαλαντιοτομῶν, ἢ τοιχωρυχῶν, ἢ ἀνδραποδιζόμενος, ἢ ἱεροσυλῶν, τούτοις δίκαιός ἐστιν ἡ ζημία.

522. ὀδυν. πολύ. πολὺ ὀδυν. hyperbaton. τρ. βίοτον. διαβιβάσεις ζωήν. gl. Paris. — K.: „ἐς κεφαλήν σοι. intell. τρίψοιτο. sic Ach. 838. ἐς τὴν κεφαλὴν τρίψαι ἐμοί. et Nub. 40. ἐς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρίψεται. erat haec formula inter vett. admodum frequens, quum significare volebant, se malum aliquod omen vel signum oblatum respuere et abominari. existimabant enim, se minas ominis alicujus effugere posse, si malum, quod ostendebatur, *in capita inimicorum*, quae sunt verba Senecae in Consol. ad Marciam (c. 9. §. 3.), *aut ipsius intempestivi monitoris* (ut hic) *abire juberemus*." Plato ap. Girard., nescio quo loco: εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν, εἶχον ἄν, σοὶ εἰς κεφαλήν. Virgilium confert Be. Aen. 8, 484. (*in capiti ipsius generique reservans*), F. Terentianum (Hec. 3, 1, 54.) *capiti illorum* etc.

523. ἕξεις, *poteris*; quam vim hoc verbum habet, quoties ei adjuncti sunt infinitivi aliorum verborum, ut lat. *habere*. — καταδαρθάνειν proprie est *obdormiscere*, dormitare; (certe Plat. Phaed. 16. τὸ καθεύδειν dicitur nasci e τῷ καταδαρθάνειν:) deinde *dormire*, κοιμηθῆναι, Hesych. — singularem κλίνῃ sequitur verbum plurale ἔσονται, quia singularis ille quasi collectivus est. F. nec tamen male, nisi quod malim κλίναις.

524. ita Suid. v. δάπιδας, Schol. ad Vesp. 674., K. et Bentl. in annott., Br. etc., quae forma legitur etiam Conc. 840. libri fere οὔτ' ἐν τάπησι (τάπησιν), vel οὔτε τάπησιν. ex h. l. recte Sp. colligit, tapetibus seu stragulis textilibus et picti operis usos eo tempore esse Athenn., nec Persarum modo atque barbarorum eum luxum fuisse. cf. Ran. 888.

525. unguentorum variorum ac pretiosorum usus, quem exsecratus est Solon, Lacedaemonii repudiaverunt, monente Gir., invaluit ap. Athenn. et veteres, qui illis in nuptiarum aliisque pompis conviviisque utebantur. vide Sp. ad h. l. et Nitschii a G. G. S. Koepkio emendatum librum *Beschreib. des — Zustandes der Gr.* p. 611.

526. ἱμάτια βαπτὰ ποικιλόμορφα sunt *pallia florida*, variis coloribus picta seu texta, quae etiam ἀνθηρὰ, ἄνθινα, ποικίλα nominantur (cf. 1195.). quae ars ab Alexandrinis inventa dicitur:

καίτοι τί πλέον πλουτεῖν ἐστιν τούτων πάντων ἀποροῦντας;
παρ' ἐμοῦ δ' ἔστιν ταῦτ' εὔπορα πάνθ' ὑμῖν, ὧν δεῖσθον· ἐγὼ γὰρ
τὸν χειροτέχνην, ὥσπερ δέσποιν', ἐπαναγκάζουσα κάθημαι
διὰ τὴν χρείαν καὶ τὴν πενίαν ζητεῖν ὁπόθεν βίον ἕξει.

ΧΡ. σὺ γὰρ ἂν κορίσαι τί δύναι' ἀγαθὸν πλὴν φῴδων ἐκ βαλανείου,
καὶ πειδαρίων ὑποπεινώντων καὶ γραϊδίων κολοσυρτόν·

v. Salmas. ad Script. Hist. Aug. p. 318. gerebant hujusmodi vestes feminae opulentae et meretrices, etiam viri in pompis (v. Ferrar. R. vestiar. 1, 3, 22.), atque adeo sponsi die nuptiali, id quod hic locus docet. F. Imo sponsae: nam ad *νύμφην* referenda esse verba *κοσμῆσαι δαπ. ἱμ. β.* monet Toup. Em. in Suid. 1. p. 98. ed. Oxon. B. S. quoque: *οὐκ ἔσται σοι, φησί, ποικίλα ἱμάτια ἐπὶ τῷ κοσμῆσαι τὴν νύμφην.* cf. Sp. — *ἱμ. β. δαπ.* pro *ἱματίοις βαπτοῖς δαπανηροῖς.* cf. 268.

527. *εἰ πλέον πλ. τίς χρεία ἐστὶ τοῦ πλουτεῖν, ὅτε ἀπορεῖτε, ὧν χρῄζετε;* S. — *ἀπορεῖσθαι* 2 codd. et Br.

529. *τὸν χειρ. τὸν διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενον.* gl. Paris. *opificem*, ut 529. *χειρώνακτας* appellant Herodotus aliique, *χειρωνακτικοὺς* Aeschin. Socr. 3, 11., ut monuit F., laudans Foësium Oecon. Hippocr. v. *χειρώνακτες.* — „*ἐπαν. καθ.* usus est poëta periphrasi propter verba *ὥσπερ δέσποινα*: nam *dominae* sedent, servi et ancillae stant." F.

530. *βίον*, victum.

531. (*φωῖδες*, seu *φῴδες*) sunt *pustulae*, *vesiculae*, vi ignis excitatae (*Brandblasen.*) Eustath. ad Il. ϙ' p. 1123. ed. Rom. *ἀποκαύματα*, et ad Il. ν' p. 962. *αἱ ἀπὸ φλογὸς φλύκταιναι.* lex. Cyrill. in Matthaei Anecd. t. 1. p. 23.: *φωῖδας· τὰ φλογίσματα.* F. Ita etiam Zonaras lex. t. 2. p. 1857. addendi autem sunt Erotian. lex. Hipp. p. 388. et Galen. Expos. voc. Hipp. p. 594. ed. Franz. B. — *ἐκ βαλ.* homines egeni hiemis tempore Athenis confugiebant in balnea publica, ut se ab injuria frigoris defenderent, et in iis dormiebant. v. 948. seqq. F. cf. 8.

532. *ὑποπεινῶν* est *esurire*: nam *ὑπὸ* in multis verbis compositis vi omni caret, ut *ὑπόλοιπος* 427. — particulam *πλὴν* sequitur non tantum genitivus, sed omnino omnis casus, qui praecedit, ut jam Devar. monuit p. 318. (add. Hoogev. Doctr. part. gr. 2. p. 1061. sequ., p. 526. ed. Schütz. B.) sic 106. *οὐ γάρ ἐστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ.* quia igitur h. l. praecedit 4. casus recte idem jungitur particulae *πλήν.* (cf. Sturz. lex. Xenoph. 3. p. 563. B.) F. — *κολόσυρτός ἐστι κυρίως ὁ τῶν φρυγάνων ἦχος, ὃν ποιοῦσι συρόμενα.* — Paris. Victor. (nam *κόλα*, Etymologo aliisque grammaticis auctoribus, *τὰ φρύγανα* dici monet F.) deinde generatim significat grammaticorum verbis *ταραχήν, θόρυβον, συρφετόν, ὄχλον*, ut Iliad. 12, 147. et alibi. — particulae *πλὴν* et genitivum et accusativum subjecit Comicus per *ἀνακολουθίαν* minime duram aut insolitam.

(φθειρῶν τ' ἀριθμὸν καὶ κωνώπων καὶ ψυλλῶν οὐδὲ λέγω σοι
ὑπὸ ταῦ πλήθους, αἳ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσιν,
ἐπεγείρουσαι καὶ φράζουσαι· „Πεινήσεις· ἀλλ' ἐπανίστω!“)
πρὸς δέ γε τούτοις ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος· ἀντὶ δὲ κλίνης
στιβάδα σχοίνων κόρεων μεστήν, ἣ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει·
καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν· ἀντὶ δὲ προσκεφαλαίου
λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ· σιτεῖσθαι δ' ἀντὶ μὲν ἄρτων
μαλάχης πτόρθους, ἀντὶ δὲ μάζης φυλλεῖ' ἰσχνῶν ῥαφανίδων·

533. K. in annot., Porr. et Dobr., φθειρῶν δ'. „syllaba media vocabuli ἀριθμὸν brevis est.“ F.

534. βομβοῦσαι retulit ad proximum nomen ψυλλῶν, non quo sonum edant pulices, sed quia haec fiunt inter maximos bombos culicum, ita ut omnia stridere videantur. incertum est, quod legitur in gl. Dorv.: θηλυκῶς δέ τινες τὴν κώνωπα κατὰ τοὺς Ἀττικούς. medio autem loco posita est vox κωνώπων metri gratia, siquidem male modulatus foret hic versus φθειρῶν τ' ἀριθμὸν καὶ ψυλλῶν καὶ κωνώπων οὐδὲ λέγω σοι.

535. ἔπεγ. idem quod simplex ἠείρειν 537. — neque ἐπανίστασθαι differt a simplici ἀνίστασθαι. Moeris: ἀνίστω Ἀττικῶς· ἀνίστασο Ἑλληνικῶς. — F.

537. στιβ. στρωμνήν. gl. Paris. Victor. F.: „στιβὰς est *stratum* e frondibus teneris, graminibus, foliis, culmis, calamis: *torus*. Hesych. h. v. στιβὰς σχοίνων, *stratum junceum*, e juncis factum: nam vocabula materiae ponuntur in genit.“ intelligi videtur *schoenus mariscus* Linn. Plinius H. N. 21, 17., laudante Billerbeckio Florae class. p. 16.: *Mariscus et mariscum*, *junci genus*, *quo tegeticulae* (Decken, Matten) *texuntur*. Billerb.: das schönste deutsche Knopfgras, die grossen Sembden oder Binsen genannt. — κόρεων. cimices frequentes in Graecia: cf. Ran. 409.

538. φορμὸς πᾶν πλεκτόν, ἐνταῦθα δὲ τὸ ψιάθιον. Junt.: nam sic legendum est, non ψίσθιον. Schol. Thuc. 2, 75., annotante Sp.: φορμηδόν. ψιαθῶδες· φορμὸς γὰρ ψίαθος. F.: „φορμὸς dicuntur *crates vimineae* omnis generis, quidquid textum est ex junco, ulva palustri, sparto, velut quali, corbes, tegetes; singulatim ita dicitur *teges*, vel *stragulum scirpeum*, *storea*, *matta*, in qua dormire solebant homines tenues, quae ab Atticis etiam χαμαίνιον dicitur, a reliquis Graecis ψίαθος. v. Moeris p. 408. Pierson. — φορμὸς σαπρὸς est *storea* aut *lacera* neque integra, aut *impura*. cf. Hesych. v. σαπρόν.“ vide etiam 319.

540. μαλ., *malvae silvestris*, ἀγρίας. „est enim etiam *sativa*, κηπευομένη, quam *malopen* vocari auctor est Plin. H. N. 20, 21. —

ἀντὶ δὲ θράνου στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος· ἀντὶ δὲ μάκτρας
πιθάκνης πλευρὰν, ἐῤῥωγυῖαν καὶ ταύτην; ἆρά γε πολλῶν
ἀγαθῶν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις ἀποφαίνω σ' αἴτιον οὖσαν;
ΠΕ. σὺ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας, τὸν τῶν πτωχῶν δ' ὑπερκρούσω.

(cf. Billerbeck. Flor. class. p. 176.) μαλάχης πτόρθοι sunt malvae cauliculi seu surculi, ut Horat. 1. Od. 31, 15. *me pascunt — leves malvae.* fuit cibus hominum tenuium et pauperum. — μάζης. v. 192. ῥαφανὶς est *raphanus;* ceteri Graeci vocant ῥάφανον (*Rettig*), quum ῥάφανος Atticis sit brassica, κράμβη. v. Thom. Mag. p. 776. sequ. Bern. et Pollux 1, 247." — F. φυλλ. ἰ. ῥαφ., folia raphanorum aridorum, cum recentes laudentur. Hesych.: ἰσχνὸς, ξηρός. cf. 557.

541. θράνους fere codd. θράνου a θράνος, quod Atticum, Pollux 10, 48., Küstero aliisque probantibus. est *sella*, scamnum, transtrum. cf. F. στάμνος Moeridi, Thomae Mag. et grammaticis idem valet atque ἀμφορεὺς, *amphora.* fuit igitur *vas*, fere *vinarium*, fictile, quod cepit sextarios 36, vel auctore Festo 48., utrinque ansatum. — κεφαλὴν, σῶμα, σκέπασμα (κρήδεμνον Od. 3, 392.), *operculum.* — sensus: *pro sella operculum fractae diotae.* — μάκτρα est *vas ligneum*, in quo subigitur farina, quod etiam Latinis *mactra* vel *magis* nominatur, a verbo μάττειν. Plato Phaed. 47. vocat κάρδοπον. cf. Hesych. *E F.*

542. πιθ. ὑποκοριστικῶς· μικροῦ πίθου ἐσχισμένου. gl. Dorv. Moeris, monente Sp.: φιδάκνη Ἀττικῶς· πιθάκνη Ἑλληνικῶς. „auctore Suid. et Moer. (ubi vidd. Sallier. et Piers. B.) scribi debebat φιδάκνης. usurpatur autem, exemplo aliorum deminutivorum, ut primitivum.— πλευρὰ dolii est *costa, latus* (eine Daube). ἐῤῥωγυῖαν habet vim passivam, ut antea κατεαγότος, *dolioli costam, eamque diffissam.* (ita ut per rimas facile aqua cum farina dilabi possit. — *Münt.* Dobr.: [ἐῤῥωγ. καὶ ταύτην, pro καὶ ταύτ. ἐῤῥ.] Rara trajectio, ut ad Diodorum Stobaei 70. p. 429, 53. (303.), τὴν ἐσομένην καὶ ταῦτα μέτοχον τοῦ βίου, notat Schaefer. in Gnomicis Brunckii, p. 272. Plato Rep. 1. p. 341, C. νῦν γοῦν, ἔφη, ἐπεχείρησας, οὐδὲν ὧν καὶ ταῦτα. Julian. Caes. p. 312, B. ἔχων καὶ ταῦτα σκοῦδαῖον κηδεστήν. Schol. Rav. 87. (Invern. praef. p. 20.) οὐ φροντίζετέ μου, Πυθαγγέλου καὶ ταῦτα μνημονεύοντες etc.) — verbis ἆρα — οὖσαν utitur Chremylus, at derideat Paupertatem, quae 464. seqq. se auctorem bonorum dixerat." F.

543. libri versu perdito αἴτειαν. correxere Bentl. Br. etc. „Saepe occurrit ἡ αἴτιος." Bentl. gl. Paris. ἀπ. σ' αἰτίαν. ἀποδεικνύω παρόξενον.

544. ὑπ. ἐφθέγξω, ἀνακρούσω, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κιθαρῶν, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου ὀργάνου. metaphora ducta ab iis, qui pulsant fides et nervos sive manu sive plectro. illustrari potest usu verbi ἐπικλήτειν de iis, qui alios objurgant et increpant: nam verba factorum et orationis non raro vices permutant suas, quia verba et facta conjuncta sunt. F.) διενήνοχε δὲ πτωχεία πενίας, ὅτι ἡ μὲν πενία μεμετρημένη ἐστὶν ἔνδεια, πόνῳ τὰ

ΧΡ. οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φαμὲν εἶναι ἀδελφήν.

ΠΕ. ὑμεῖς γ', οἵπερ καὶ Θρασυβούλῳ Διονύσιον εἶναι ὅμοιον.

ἀλλ' οὐχ ὑμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος, οὐ μὰ Δί', οὐδέ γε μέλλει.

πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα·

τοῦ δὲ πένητος ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα,

περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδέν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν.

ΧΡ. ὡς μακαρίτην, ὦ Δάματερ, τὸν βίον αὐτοῦ κατέλεξας,

χρειώδη θηρᾶται· ἡ δὲ πτωχεία παντελὴς τῆς κτήσεως ἔκπτωσις. καὶ ὁ μὲν πένης παρὰ τὸ πένεσθαι, ὅ ἐστιν ἐνεργεῖν, εἴρηται, καὶ ἐκ τούτου πορίζειν (fort. πορίζεσθαι) τὰ χρειώδη· ὁ δὲ πτωχὸς παρὰ τὸ πτώσσειν (h. e. ἐκπλαγῆναι, ut Odyss. 18, 362. F.) πάντας. S.

546. τὰ μὴ ὁμοιά φησιν, ὡς εἴ τις λέγοι Διονύσιον, τὸν ἐξώλη τύραννον, ἐοικέναι Θρασυβούλῳ τῷ Λύκου, ἀνδρὶ φιλοπόλιδι καὶ παντὸς κρείττονι λόγου διά τε τὰς ἐπιφανεῖς αὐτοῦ κατὰ τῶν πολεμίων νίκας, καὶ διότι κατέλυσε τὴν τῶν ΙΊ τυραννίδα. εὔπορος γὰρ ὢν καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκπεσών. μετὰ ταῦτα Φυλὴν καταλαβὼν καθεῖλεν αὐτούς. S. vide, quos laudat F., Justinum 20, 1., Corn. Nepotem Thrasyb. 5. seqq. pertinent haec ad alteram editionem Pluti, quae facta est olymp. 97, 4. (vide annot. ad 115.): nam expulit Thrasybulus ex rep. XXX tyrannos olymp. 94, 1., U. C. 350., sive ante Chr. nat. 403.; Dionysius autem major regnavit Syracusis ab anno olymp. 93, 3. usque ad 103, 1., sive ab a. ante Chr. nat. 405. usque ad 367.

547. *vita pauperum non est talis, neutiquam, neque talis futura est, qualem tu eam esse demonstrasti.* F. τοῦτο πάσχει Attice significat *hoc ei accidit;* ut Plat. Polit. 1, 1. κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνθειν. Aelian. V. H. 8, 12. οὐ μόνος τοῦτο ἔπαθε Δημοσθένης. ita etiam 13, 42. *Münt.* Ipse Aristoph., monente K., Nub. 234. πάσχει δὲ τοῦτο τὰ κάρδαμα, *haec enim est natura nasturtii.* — gl. Paris. μέλλει. πείσεσθαι.

549. τοῖς ἔ. ἔργα. *intentum operibus.* ἔργα inprimis agricolarum atque opificum dici monuit F.

550. περιγ. περιττεύειν. gl. Dorv.

551. μακαρίτης dicitur σφῆμος, ut ait Suidas, *mortuus:* (ita Lat. voc. *felix* pro mortuo usurpant, ut Horat. 1. Serm. 9, 27. *Münt.*) v. Hes. jam quum pauperes, ut mortui, careant propemodum omnibus vitae commodis, ut videantur non vivere, Chremylus eorum vitam vocat μακαρίτην βίον, *vitam mortuam, non vitalem, miseram.* Sed μακαρίτην etiam dictum videri potest pro μακάριον, quod accipiatur ironice: quam *beatam*, h. e. quam miseram, *narras vitam!* haec interpretatio, quam etiam Schol. protulit, (μακαρίτην. ὅτι ἁπλῶς καὶ ἀσυνήθως κατεχρήσατο ἀντὶ τοῦ μακάριον·

εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μηδὲ ταφῆναι!

ΠΕ. σκώπτειν πειρᾷ καὶ κωμῳδεῖν, τοῦ σπουδάζειν ἀμελήσας,
οὐ γιγνώσκων, ὅτι τοῦ Πλούτου παρέχω βελτίονας ἄνδρας
555 καὶ τὴν γνώμην, καὶ τὴν ἰδέαν. παρὰ τῷ μὲν γὰρ ποδαγροῦντες,
καὶ γαστρώδεις, καὶ παχύκνημοι, καὶ πίονές εἰσιν ἀσελγῶς·
παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχνοὶ καὶ σφηκώδεις, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαροί.

ΧΡ. ἀπὸ τοῦ λιμοῦ γὰρ ἴσως αὐτοῖς τὸ σφηκῶδες σὺ πορίζεις.

ΠΕ. περὶ σωφροσύνης ἤδη τοίνυν περανῶ σφῷν, κἀναδιδάξω,

εἰ μὴ ἄρα παίζει, οἷον νεκρόβιον.) praeferenda alteri videtur ob ea, quae Paupertas v. 553. respondet. — ὦ Δάμ. ita me Ceres amet! loquitur Chremylus agricola. (εἰκότως δὲ πρὸς τὴν γῆν ποιεῖται τὸν λόγον, ὡς γεωργός. S.) F. δήμητερ 1. Cantabr. apud Dobr. cf. 868.

552. ταφ. ὥστε ταφ., ut monuit B. K.: κατ. μηδὲ ταφ. proverb. est Graecorum: *ne quidem reliquit, unde sepeliri posset*, i. e. admodum pauper decessit. proverbio hoc etiam usus est Noster Eccles. 687.

553. σπουδ. σπουδαίως λέγειν. gl. Paris.

555. τὴν γνώμην. τὴν φρόνησιν. gl. Dorv. *meliores ingenio et animo et moribus.* F. τὴν ἰδέαν. τὴν μορφήν. gl. Dorv. et Br. κατὰ τὸ εἶδος. gl. Paris.

556. παχ. καὶ πίονες. παχεῖς (καὶ) ταῖς σαρξὶν ἀσωφρόνως λιπαροί. ἀσελγῶς. αἰσχρῶς. gl. Dorv. luxuriam significari monet F., qua opulenti fere obesitatem contrahunt.

557. ἰσχνοί, *graciles*, cujus contrarium τὸ πίονα εἶναι. cf. 540. σφηκ. λεπτοὶ κατὰ τὸ μέσον, ὡς σφῆκες· ἢ πικροί, ἐπεὶ καὶ τὸ ζῷον πικρόν ἐστι σφόδρα. ἅμα μέν, ὅτι καὶ δριμύτεροι, ἅμα δὲ, ὅτι καὶ ἰσχνότεροι γίνονται οἱ λιμώττοντες, ὡς σφῆκες. S. oppositum esse σφηκ. τῷ γαστρώδεις, monuit F. — ἐχθροῖς ἀνιαροί. ὁ γὰρ ταῖς σαρξὶ μὴ βαρυνόμενος, ἀλλὰ κούφως ἔχων τοῦ σώματος, ῥᾷστ' ἂν καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀντιπαρατάξηται· τοιοῦτοι δὲ οἱ πένητες διὰ τὸ μὴ εὐσαρκεῖν ἀπορίᾳ τροφῶν. S. ἀνιαροί, λυπηροί. gl. Dorv.

559. sequ. σωφροσύνη h. l. idem propemodum est quod γνώμη 555. de forma corporis, qua praediti sint pauperes, dixit dea; nunc eorum animum atque virtutem praedicat. — F.: περαίνειν propr. est *finire, conficere;* deinde *aliquid e sumtis colligere, concludere;* denique omnino (?) *exponere, docere*, ut 643. intelligi Grammatici volunt λόγον, sine causa etc. gl. Dorv. ἤδη τοίνυν περ. ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποδείξω. — „ἀναδιδάσκειν idem est quod simplex διδάσκειν. κοσμιότης h. l. est *modestia*, quae cadit in eum, qui neminem ulla afficit injuria, nam opponitur ei ὑβρίζειν" etc. gl. Dorv.: κοσμιότης, εὐταξία, σεμνότης.

ἔτι κοσμιότης οἰκεῖ μετ' ἐμοῦ, τοῦ Πλούτου δ' ἔστιν ὑβρίζειν.

ΧΡ. πάνυ γοῦν κλέπτειν κόσμιόν ἐστιν καὶ τοὺς τοίχους διορύττειν.

ΒΛ. * νὴ τὸν Δία γ', εἴ γε λαθεῖν αὐτὸν δεῖ, πῶς οὐ κόσμιόν ἐστι;

ΠΡ. σκέψαι τοίνυν γ' ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας, ὡς ὁπόταν μὲν

561. ἐν εἰρωνείᾳ, ἐκεὶ οἱ πένητες κλέπτουσι διὰ ἀπορίαν. S. γοῦν est *certe quidem, utique.* ponitur fere, quum exemplum alicujus rei argumentumve affertur. v. Devar. p. 97. F. cf. Viger. 8, 4, 10.

562. Bentl. de hoc versiculo: „Stolidissimi," inquit, „cujusdam homuncionis emblema. — ne vestigium quidem metri ullum, nullus sensus. quomodo κόσμιον, quod latet? quid hic sibi vult δεῖ λαθεῖν?" Addit Porsonus Advers. p. 35., non frigidum modo atque ineptum esse joeum, sed contra morem et decorum, ut Chremyli rationes confutare aggrediatur Blepsidemus. praeterea post jusjurandum non sequi particulam γὲ, nisi alio vocabulo interposito. omisit igitur haec Dobr., Dindorf. uncinis inclusit; mihi satis visum est stellula notare, quae non tam supposita viderentur quam depravata. nam primum jocari Blepsidemum, quid vetat? Schol.: τοῦτο ὁ ἕτερος κρεσβύτης λέγει κωμῳδῶν καὶ χλευάζων. sane irridet his verbis senex Paupertatem, velut eam, quae suadeat furta, modo lateant. deinde plurimorum codicum lectio est haec: νὴ τὸν Δί', εἴγε δεῖ λαθεῖν αὐτόν, πῶς οὐχὶ κόσμιόν ἐστι; ex qua intelligas, transpositum esse δεῖ et οὐ in οὐχὶ mutatum metri gratia. quare vereor, ne hoc vel quiddam simile profectum sit ab Aristophane: νὴ τὸν Δία, δεῖ γε λαθεῖν αὐτόν. πῶς οὐ τότε κόσμιόν ἐστι; *Imo hercle opus est, fur ut lateat. quidni sint tum ista decora?* Male Schol.: ἢ ὅτι τοπαλαιὸν οὐ διεβέβλητο ἡ κλοπή, εἰ μὴ φωραθεὶς κλέπτης ἁλῴη, quod F. arripiens vel antiquos Graecos cogitasse Comicum putat, ap. quos laudi ducebatur latrocinari, teste Thuc. 1, 5.; vel intelligendos esse Lacedaemoniorum pueros, quibus e Lycurgi instituto licebat furari, ut auctor est Xenophon libro de rep. Laced. 2.; quarum rationum prior longe repetita est; posteriorem J. H. Vossio placuisse miror, ita vulgatam horum scripturam interpretato: *Traun, wenn nur Verheimlichung will das Gesez, wie wäre das gegen den Wohlstand?* recte tamen H. Vossius in annot. ad h. l.: *Mit scherzhafter Scheinentschuldigung tadelt Blepsidemos den gegenwärtigen Diebessinn der Athener.* — αὐτὸν, τὸν κλέπτην καὶ τὸν τοιχώρυχον, quod ex antecedentibus verbis intelligendum esse monent.

563. τοίνυν γ' Harl. 6., primae edd. et reliquae usque ad Bruncki, qui omisit γὲ secundum alios libros, producta posteriore syllaba verbi τοίνυν, quae corripi solet ante vocalem. cf. annot. ad Ran. 313. — „Elegans locus adversus δημαγωγοὺς vel oratores Athenn., quos Comicus noster aeque ac philosophos quavis data occasione vellicare et perstringere solet." K. F. monet, Athenis constitutos fuisse a Solone decem ῥήτορας sive oratores, qui et in senatu et in concione res et commoda civitatis defenderent; suaderent, quae publice utilia essent;

ὥσι πένητες, περὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν πόλιν εἰσὶ δίκαιοι·
πλουτήσαντες δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν παράχρημ' ἄδικοι γεγένηνται,
ἐπιβουλεύουσί τε τῷ πλήθει, καὶ τῷ δήμῳ πολεμοῦσιν.

ΧΡ. ἀλλ' οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδὲν, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὖσα·
ἀτὰρ οὐχ ἧττόν γ' οὐδὲν κλαύσει, (μηδὲν ταύτῃ γε κομήσῃς,)
ὁτιὴ ζητεῖς τοῦτ' ἀναπείσειν ἡμᾶς, ὡς ἔστιν ἄμεινον πενία πλούτου.

ΠΕ. καὶ σύ γ' ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ τούτου,

dissuaderent publice inutilia. (Sigon. Resp. Athen. 4, 6., F. ad Plat. Apol. Socr. 10, 13.) sed oratores istos fere captasse gratiam populi, sua commoda secutos, ita ut corrumpi se paterentur ab adversariis hostibusque, et publice perniciosa suaderent: unde exosos fuisse bonos civibus. (Plat. l. l. 20.) Demosth. c. Timocr., ed. Reisk. t. 1. p. 739., laudante Be.: οὕτω δὲ καὶ οὗτοι οἱ ῥήτορες οὐκ ἀγαπῶσιν ἐκ πενήτων πλούσιοι ἀπὸ τῆς πόλεως γιγνόμενοι, ἀλλὰ καὶ προπηλακίζουσι τὸ πλῆθος.

564, 5. περὶ τόν. εἰς τόν. ἀπὸ τῶν κοινῶν. ἀπὸ τῶν δημοσίων χρημάτων. gl. Dorv.

566. ἐπιβουλ. τε. διαβάλλει τοὺς ῥήτορας, ὡς δῶρα λαμβάνοντες παρὰ τῶν πολεμίων ἀσύμφορα τῇ πόλει συμβουλεύουσιν, οὐκ ἐῶντες αὐτὴν τούτους ἀμύνασθαι. S. τῷ πλήθει, multitudini, plebi, concioni.

567. βάσκανος, ut βασκαίνειν, dicitur tripliciter: 1. de iis, qui *fascinant*, h. e. oculis, vel verbis, vel alia quadam occulta ratione, aliis nocent, ita ut eos interficiant; 2. de iis, qui *invident*, et tum additur verbo βασκαίνειν dativ. personae (v. Hesych. et Gloss. vett.); 3. de iis, qui *criminantur*, *obtrectant*, male dicunt, i. q. διαβάλλειν. v. Lamb. Bos. Exercitatt. ad Gal. 3, 1. et Thom. Mag. v. βασκαίνειν. h. l. Chremylus Paupertatem vocat βάσκανον, quod sit maledica, aliisque obtrectet. F. gl. Paris. βάσκανος. ἐχθρή.

568. ὅμως, φησὶν, εἰ καὶ ἀληθεύεις, μὴ μέγα φρονήσῃς· οὐδὲν γὰρ ἧττον ταὐτὰ πείσῃ. κομήσῃς δὲ ἀντὶ ὑπερηφανήσῃς, παρὰ τοὺς κομῶντας. — S. cf. 170. ταύτῃ, *sic*, tam superbe.

569. ζητεῖς ἀναπείσειν. infinitivo futuri offensus Dobr. scripsit ἀναπείθειν. si quid mutandum est, malim ἀναπεῖσαί γ', quo ducere videatur Elbingensis libri scriptura ἀναπείσει, nisi forte neglecta sit finalis littera, ut saepius factum in illo cod. sed ferendam arbitror ἀναπείσειν quia sermo est de re futura. — ἄμεινον codd. Dorv. et Elbing., K. in schedis; quod elegantius vulgato αμείνων. cf. 777. Xenoph. Exp. Cyri 5, 6, 1. χρήσιμον ἂν ἐδόκουν εἶναι οἱ Σινωπεῖς ἡγούμενοι, Eurip. Orest. 218. δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες, Phoeniss. 908. δῆλον οἵ γ' ἐμοὶ λόγοι, Virg. eclog. 3, 80. *Triste lupus stabulis*, etc.

570. ἐλέγξαι μ'. ἐμὲ ψευδομένην. gl. Paris. F.: „*convincere*,

ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις.

ΧΡ. καὶ πῶς φεύγουσί σ' ἅπαντες;

ΠΕ. ὅτι βελτίους αὐτοὺς ποιῶ. σκέψασθαι δ' ἔστι μάλιστα
ἀπὸ τῶν παίδων· τοὺς γὰρ πατέρας φεύγουσι, φρονοῦντας ἄριστα
αὐτοῖς· οὕτω διαγιγνώσκειν χαλεπὸν πρᾶγμ' ἐστὶ δίκαιον.

ΧΡ. τὸν Δία φήσεις ἄρ' οὐκ ὀρθῶς διαγιγνώσκειν τὸ κράτιστον·
κἀκεῖνος γὰρ τὸν Πλοῦτον ἔχει.

ΒΛ. ταύτην δ' ἡμῖν ἀποπέμπει.

ΠΕ. ἀλλ', ὦ Κρονικαῖς λήμαις ὄντως λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω,
ὁ Ζεὺς δήπου πένεται· καὶ τοῦτ' ἤδη φανερῶς σε διδάξω.

redarguere me mendacii et vanitatis, ut Joh. 8, 46.; 15, 8." Eckard. p. 51. sequ. docet, καὶ hic et sequ. versu et alibi in hoc genere sententiarum adversativam particulam esse, *sed*.

571. πτερ. κοῦφα καὶ μάταια διαλέγ. ἀπὸ τῶν νεοσσῶν, ἃ πειράζουσι μὲν τὰς πτέρυγας, ἵπτασθαι δὲ οὐ δύνανται· οὕτω καὶ σὺ θέλεις μὲν ἀντειπεῖν καὶ πειράζεις, ἐνδὲν δὲ ἀνύεις. S.

573. φρονεῖν τινι ἄριστα est *alicui optime cupere*, seu *consultum velle*, ut ἀγαθὰ φρονεῖν Odyss. 1, 43. — F.

574. δίκαιον, rectum, aptum, honestum. vid. Schneideri lex. gr. h. v.

575. κράτ. ἐνσπουδέστ. gl. Paris. *optimum*, *utilissimum*. F.

576. ταύτην. τὴν Πενίαν. haec Blepsidemum dicere, non Chremylum, ut in libris, vidit Bentl., cui recte obsecuti sunt editores. alioqui dicendum erat σὲ δ' ἡμῖν ἀποπέμπει.

577. ἀλλ' ὦ Κρον. γνώμαις. (sic Borg., 8 primae edd., Suid. vv. κρονικαῖς et λήμη.) ἤγ. ἀρχαίαις μωρίαις ἐσκοτισμένοι τὸ φρονεῖν. [παροιμία δέ ἐστιν ἐπὶ τῶν ἀμβλυωττούντων, ἥτις εἴρηται καὶ ἐν Νεφέλαις. (1060. σὺ δ' εἶ Κρόνικος.)] ἀντὶ δὲ τοῦ γνώμαις γράφεται λήμαις. λήμη δέ ἐστι τὸ πεπηγὸς δάκρυον, ὅπερ ἐπικαθεζόμενον βλάπτει τοὺς ὀφθαλμούς. τὸ γὰρ τῶν γερόντων δάκρυον παχὺ ὂν λήμας μεγάλας ποιεῖ. σημαίνει οὖν τὸ τετυφλωμένοι τὰς φρένας, ὥσπερ οἱ τὰς λήμας ἔχοντες τῶν ὀφθαλμῶν ἐμποδίζονται τὰς ὄψεις. S. Nub. 326. νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτάς, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις. — Κρονικά, *Saturnia*, primum dicuntur quaevis *antiqua*; deinde quod antiquitatis consequens est, *inusitata*, adeoque *stulta*, ut h. l. vidd. F. et ab eo laudatus Erasmus Adag. p. 110. Moeris, monente Sp., p. 200. ed. Piersón.: Ἀττικὸς ὁ γέρων, Τιθωνὸς, καὶ Κρόνος ἐπὶ τῶν γερόντων. Plato Euthyd. c. 38. οὕτως εἶ Κρονος, *adeo stultus es*, *adeo deliras*, quo sensu κρονόληρος legitur ap. Plut. de educ. liber. c. 17. §. 19. ed. Stein., qui cf. ibi p. 136. vide etiam infra annot. ad 1038.

εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ἂν ποιῶν τὸν Ὀλυμπικὸν αὐτὸς ἀγῶνα,
ἵνα τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας ἀεὶ δι' ἔτους πέμπτου ξυναγείρει,
ἀνεκήρυττεν τῶν ἀθλητῶν τοὺς νικῶντας στεφανώσας
κοτίνου στεφάνῳ; καίτοι χρυσῷ μᾶλλον ἐχρῆν, εἴπερ ἐπλούτει.

579. ποιῶν — ἀγῶνα. Etsi vulgo Pelops, Hercules, Iphitus illius Olympiaci agonis auctores, et nominatim Hercules, perhibentur: Jovi tamen idem tribuitur, quòd in ejus honorem sit institutus, ac solemnia ibi sacra a tota panegyri Jovi Olympio peracta, ara denique exstiterit Jovis fatidica, cujus mentio occurrit Pind. Ol. 6, 118. et Paus. 7. p. 345. unde etiam de Olympiadibus, quae volventibus annis redeunt, a Pindaro Ol. 4, 3. dicitur: Ζεῦ, τεαὶ γὰρ ὧραι, seu statae annorum periodi, sacros tibi Olympiacos agonas renovant. — Sp. cf. Nitschii et G. G. S. Köpkii liber germ. de Antiquit. Graecorum pp. 728. seqq.

580. δι' ἔτους πέμπτου. cf. 1041. Matth. gr. gr. §. 580, d. quinto quoque anno ineunte celebratos esse ludos Olympiacos, nemo nescit. vidd. Sp. et scriptores Antiqu. graecarum.

581. ἀνεκ. victores per praeconem citabantur, h. e. nomine vocabantur ad capiendum victoriae praemium. τῶν ἀθλ. τοὺς νικ., Olympionicas, Olympiae victores. — F.

582. κοτίνου, *oleastri*, cujus ex foliis et ramis coronae fiebant. graece vocatur etiam ἐλαία ἀγρία, ἀγριελαία, ἀγριέλαιος: vide Billerbeck. Flor. class. p. 5. et, quos laudat, Dioscor. 1, 137., Theophr. Hist. plant. 2. 3., Geopon. 10, 86., Plin. H. N. 15, 4., 16, 44, 17, 18., Virg. Georg. 2, 182., 314. „κοτίνῳ, seu ramo *silvestris oleae*, coronati olim in Olympiis victores, et inde κότινον de corona Olympiaca usurpant passim graeci scriptores, et qui de his ludis agunt, ut Pausan. Eliac. 6. p. 367., qui de Hermogene Olympionica dicit: τὸν κότινον ἐν τρισὶν Ὀλυμπιάσιν ἀνείλετο, et speciatim Clem. Alex. Strom. 6. p. 672. διὸ κἂν ἀγριέλαιος ὁ κότινος τυγχάνῃ, ἀλλὰ τοὺς Ὀλυμπιονίκας στέφει. utroque illo auctore antiquior Theophr. Hist. plant. 4, 14. inter longaevas arbores refert ἐλαίαν (oleam urbanam) Athenis, palmam in Delo, κότινον δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἀφ' οὗ ὁ στέφανος. cujus rei ea ratio fuit, quod oleastris abundaret tractus ille in Elide, ubi Olympia" etc. Sp. cf. Hesych. et Etym. v. κότινος. non audiendus Pseudoaristot. libro de mirab. auscult. c. 51., cujus testimonio fretus S.: οὐ κοτίνῳ δὲ, inquit, ἐστέφοντο, ἀλλὰ τῷ τῆς καλλιστεφάνου ἐλαίας κλάδῳ ἐστεφανοῦντο. οὐκ ἀκριβῶς οὖν· — τούτῳ δὲ ἤρμοττεν ἐκφαυλίζοντι λέγειν κοτίνου. ceterum Sp. monet, praeter coronas etiam aliis donis praemiisque a civibus affectos esse Hieronicas: velut in Isthmiis victori centum drachmas, in Olympia quingentas, ab Atheniensibus datas tradere Plutarchum Solone c. 23. eodem monente Galenus Protrept. c. 9. de victoribus athletis: δημοσίᾳ παρὰ ταῖς πατρίσι τετιμημένων ἡμερησίοις ἀργυρίου δύσσι: Demosth. adv. Leptin. p. 308. (§. 120.) εἶτα μεγίστας δίδοτε ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου δωρεὰς τοῖς τοὺς γυμνικοὺς

ΧΡ. οὐκοῦν τούτῳ δήπου δηλοῖ τιμᾶν τὸν πλοῦτον ἐκεῖνος·
φειδόμενος γὰρ καὶ βουλόμενος τούτου μηδὲν δαπανᾶσθαι,
λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ' ἑαυτῷ.
ΠΕ. πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι,
εἰ πλούσιος ὢν ἀνελεύθερός ἐσθ' οὑτωσὶ καὶ φιλοκερδής.
ΧΡ. ἀλλὰ σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειεν, ποτίνου στεφάνῳ στεφανώσας.
ΠΕ. τὸ γὰρ· ἀντιλέγειν τολμᾷν ὑμᾶς, ὡς οὐ πάντ' ἔστ' ἀγάθ' ὑμῖν

ἀγῶνας νικᾶσι τοὺς στεφανίτας (4 ludos celeberrimos, Olymp., Pyth., Nem., Isthm., quorum corona praemium). ibi F. A. Wolfius: „Notissimi sunt honores victoribus ludorum sacrorum a civitatibus suis decreti, saepe amplissimi ac prope divini, praecipue ap. Athenn., de quibus vide locc. cit. in Petiti Legg. Att. p. 131.“ aureas vel argenteas phialas, pro praemio Hieronicis datas Sicyone, Delphis, Olympia, commemorat Sp. secundum Pind. Ol. 9, 135., Nem. 10, 80. cf. Nitschianus liber germ. de Antiqu. gr. p. 720. et Pindarus a nobis germ. redditus et illustratus vol. 1. pp. 4. seqq. etiam aureis coronis postea donatos esse Olympionicas monent F. et Münt., laudantes Corn. Nep. Alcib. 6, 3., Tertull. l. de Anima c. 29. Muret. V. L. 7, 15., Paschal. de Coron. 6, 20. de oleastro cf. 939.

585. λήροις. παιγνίοις. gl. D. λήρ. ἀναδῶν. φλναρίαις στεφανῶν. (759.) gl. Paris. rebus nullius pretii, quas etiam Latini *nugas* dicunt. vid. F. cf. 23.

586. ζητεῖς κερ. vide 295. S.: περιάψαι, ἰσόν ἐστι τῷ προσάψαι· λέγεται δὲ τὸ αὐτὸ καὶ ἁνάψαι, ὡς παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι (Odyss. 2, 86.) etc. F. monet, περιάπτειν proprie esse *appendere*, *circumligare*, velut *monilia*, aut *amuleta* (περίαπτα, περιάμματα): deinde transferri ad eos, qui vel sibi vel aliis aliquam rem *comparant*, *tribuunt*, *inesse dicunt*, in utramque partem. v. Xenoph. Cyrop. 1, 5, 7.; 8, 4, 15.; Memor. Socr. 2, 6, 13.; Hier. 11, 13.

589. — λείπει φανερῶς ἐνταῦθα ἔννοιά τις ἀκεραία τοιαύτη τίς ἀκούων ἀνάσχοιτο, ἢ πῶς οὐκ εἴη φορτικὸν, ἢ πῶς οὐκ ἀντιλέγοιτο, ἢ τοιοῦτόν τι· ἵνα λέγῃ ἡ Πενία, ὅτι τὸ γὰρ τολμᾶν ὑμᾶς λέγειν, ὡς οὐ δι' ἐμὲ ὑμῖν τὰ ἀγαθὰ, πῶς ἂν εἴη φορητὸν ἀκούεσθαι; καὶ σημείωσαι τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς ἐλλείψεως ἐνδεικτικὸν ὂν θυμικοῦ ἤθους, καὶ ἐγκοπτομένης τῆς τελείας φράσεως διὰ τὸ πολὺ τῆς ὀργῆς. S. Ellipsis Attica, ut monet K., qui supplet hoc vel quippiam simile οὐχὶ δεινόν, *estne indignum?* vid. Bos. Ellips. p. 801. sequ. ed. Schäf.

διὰ τὴν πενίαν!

ΧΡ. παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεστιν τοῦτο πυθέσθαι,
εἴτε τὸ πλουτεῖν, εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον· φησὶ γὰρ αὕτη
τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν,
τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἁρπάζειν, πρὶν καταθεῖναι.
ἀλλὰ φθείρου, a.
καὶ μὴ γρύζειν ἔτι μηδ' ὁτιοῦν· a. d.
οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς.

ΠΕ. ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει!

ΧΡ. Παύσωνα κάλει τὸν ξύσσιτον.

590. *τὴν Ἑκάτην ἐν ταῖς τριόδοις ἐτίμων τοπαλαιὸν διὰ τὸ τὴν αὐτὴν Σελήνην καὶ Ἄρτεμιδα καὶ Ἑκάτην καλεῖσθαι. κατὰ δὲ νουμηνίαν οἱ πλούσιοι ἔπεμπον δεῖπνον ἐσπέρας, ὡς θυσίαν τῇ Ἑκάτῃ ἐν ταῖς τριόδοις· οἱ δὲ πένητες ἤρχοντο πεινῶντες, καὶ ἤσθιον αὐτά, καὶ ἔλεγον, ὅτι ἡ Ἑκάτη ἔφαγεν αὐτά. λέγει οὖν· παρὰ τῆς Ἑκάτης μάθωμεν τῆς ἐπισταμένης, τί καλὸν, πενία, ἢ πλοῦτος· αὕτη γὰρ ἐπίσταται, τίνες παρέχουσιν αὐτῇ δεῖπνα. ἄλλως. ἔθος ἦν ἄρτους καὶ ἄλλα τινὰ κατὰ μῆνα τιθέναι τῇ Ἑκάτῃ τοὺς πλουσίους, λαμβάνειν δ' ἐξ αὐτῶν τοὺς πένητας· ἀπὸ τῶν ἱερῶν γὰρ οἱ πτωχοὶ ζῶσι.* S. — De Hecatae coena vide quae notavit Hemsterhus. ad dialogos Luciani p. 41. *Be.* cf. sequens annot. et 759.

592. *τοὺς ἔχοντας, divites*, ut Eurip. Alc. 58. etc. vide K. gl. Dorv. *δεῖπνον. ἐξ ὧν καὶ τυροῦ τετηγανισμένου.* cf. Nitsch. Antiqu. gr. 1. p. 675., Schneideri lex. gr. vv. *Ἑκάτη, Ἑκάταιον.*

595. ita 5 MSS., Dobr. 3 *γρύζεις*. alii *γρύζῃς*. Br. Inv. *γρυζῆς*. infin. pro imperativo, ut Ran. 169., Soph. Philoct. 1036. etc. vidd. grammatici. cf. 17. *μηδ' ὁτ. μηδ' ὅλως*. gl. Paris. cf. 381., 1026.

596. oxymorum. S.: *ἐν ὑπερβολῇ λέγει, ὅτι, κἂν πείσῃς, οὐχ ἕξεις ἡμᾶς πειθομένους σοι· οὐδὲ ἐὰν πιθανῶς διαλεχθείῃς, πείσεις ἡμᾶς συνθέσθαι σοι, καὶ τὸν Πλοῦτον καταλιπεῖν.* S.

597. Schol. ad Equ. 819. ait, priorem partem (*ὦ πόλις Ἄργους*) sumtam esse ex Eurip. Telepho (fragm. 5. ed. Musgr.), posteriorem ex Medea, ubi est 169. (161.) *κλύεθ' οἷα λέγει κἀπιβοᾶται Θέμιν εὐκταίαν. Br.* Arist. multa in Plutum transtulit e Medea Eurip. risus captandi ergo. v. Valck. ad Phoen. 626. (?) ceterum hic locus docet (?), Argivos fuisse pauperes etc. F. S.: — *διαβάλλει δὲ τοὺς Ἀργείους ὡς πένητας.* cf. sequ. annot.

598. *ξύσσιτον. σύντροφον καὶ διαιτητήν. ὁ Παύσων δὲ ἐπὶ πενίᾳ κωμῳδεῖται, ζωγράφος ὤν.* S. De Pausone Be. conferri jubet Thesm. 78., Ach. 854. F.: „Pauson fuit pictor egenus illius aetatis, de quo v. Franc. Junius in Catalogo pictorum adjecto libris 3 de pictura veterum, Roterod. 1694. f. Ex quo extitit proverb. *Παύσωνος πτωχότερος*, pauperrimus: v. Suid. h. v., Mich. Apostolius Paroem. 15, 76. et Erasmus Adag. p. 564." — fuit *ὑπαρογράφος*: vidd. Aristotelis interpp. Poët. 1, 4., Polit.

ΠΕ. τί πάθω τλήμων; a.
600 ΧΡ. ἔῤῥ' ἐς Κόρακας θᾶττον ἀφ' ἡμῶν! a. d.
ΠΕ. εἰμὶ δὲ ποῖ γῆς;
ΧΡ. ἐς τὸν κύφων·
ἀλλ' οὐ μέλλειν χρή σ', ἀλλ' ἀνύτειν.
ΠΕ. ἦ μὴν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐνταυθοῖ
μεταπέμψεσθον, a.
605 ΧΡ. τότε νοστήσεις· νῦν δὲ φθείρου· a. d.
κρεῖττον γάρ μοι πλουτεῖν ἐστιν,
σὲ δ' ἐᾶν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλήν.
ΒΛ. νὴ Δί' ἔγωγ' οὖν ἐθέλω πλουτῶν
εὐωχεῖσθαι μετὰ τῶν παίδων,
610 τῆς τε γυναικὸς, καὶ λουσάμενος,
λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βαλανείου,
τῶν χειροτεχνῶν
καὶ τῆς Πενίας καταπαρδεῖν. a. par.
ΧΡ. αὕτη μὲν ἡμῖν ἡ 'πίτριπτος οἴχεται· l. tr.

8, 5. qui homo pauperrimus cum opponatur Argivis, apparet, hos non διαβάλλεσθαι ὡς πένητας, ut narrat S. ad 597. nec profecto erat, quod propterea eos irrideret Comicus, agricultura et commercio florentes, solisque Lacedaemoniis de principatu Peloponnesi concedentes invitos. vide Strab. 8, 6., ed. Tauchnitz. 2. p. 208., Nitschii Antiqu. gr. 1. p. 221.

599. τί π. τλ.; *quid me fies?* — Paupertati metuendum erat, ne, si Plutus Chremyli opera visum recepisset, ipsa ejiceretur ex agro Attico. formula τί πάθω; primus sic usus est Hom. Odyss. 5, 465., ubi interpretatio adjecta legitur τί νύ μοι μήτιστα γένηται; cf. ibi 299., Theocr. Id. 3, 24. F. cf. Soph. Oed. C. 187., Trach. 921.

600. ἔῤῥ' ἐς Κόρ. cf. 390.

601. ποῖ γῆς εἶμι; ποῦ (ποῖ) πορεύσομαι; gl. Dorv. cf. Matth. gr. gr. §. 504, 3. F. laudat ἄπειμι 70. et Aeschyl. Sept. c. Th. 1076., Pers. 851. sequ., ubi futura addita leguntur. ποῖ γῆς, eodem sonante, ut οὐδαμῆ Λίγύπτου Herod. 2, 48., *quo loci* ap. Cic. ad Att. ep. 10. etc. cf. Matth. l. l. §§. 318., 357.

607. F.: — κλάειν μακρὰ τὴν κ. videtur proprie de iis dictum esse, qui colaphis et pugnis caesi caput vehementer et acriter (μακρά: v. Eccles. 425.) flent; deinde translatum ad eos, qui omnino miserias suas, easque graves et ingentes, lugent. — sensus: *praestat me divitem esse, tu miseram et exulem.* —

610. sequ. λουσ., lotus, ante coenam, more veterum. „loti ungebantur oleo. eo spectant verba λιπ. χωρ. ἐκ βαλ.: nam λιπαρὸς est nitidus, nitens (oleo)." — F. χωρῶν, ἐρχόμενος. gl. Dorv.

612. τῶν χειρ. vide 529. opifex sive agricola, itaque pauper, et ipse adhuc fuerat Bleps.

613. παν. καταφρονῆσαι. gl. Paris. *oppedere* Paupertati. conferunt illud Horatii Sat. 1, 9, 69. *vin' tu Curtis Judaeis oppedere?* ubi vidd. Heindorf. et Interpp.

614. ἡ 'πίτριπτος. vide 275. gl. Dorv.: οἴχεται. ἀπῆλθεν.

ἐγὼ δὲ καὶ σύ γ' ὡς τάχιστα τὸν θεὸν
ἐγκατακλινοῦντ' ἄγωμεν εἰς Ἀσκληπιοῦ.
ΒΛ. καὶ μὴ διατρίβωμέν γε, μὴ πάλιν τις αὖ
ἐλθὼν διακωλύσῃ τι τῶν προὔργου ποιεῖν.
ΧΡ. παῖ Καρίων, τὰ στρώματ' ἐκφέρειν σ' ἐχρῆν,
αὐτόν τ' ἄγειν τὸν Πλοῦτον, ὡς νομίζεται,
καὶ τἄλλ', ὅσ' ἐστὶν ἔνδον ηὐτρεπισμένα.

616. ἐγκατ. εἰς Ἀσκληπιοῦ. cf. 407. εἰς Ἀσκλ. τὸν ναὸν δηλαδή. gl. Dorv. Paris. τὸν ἐν ἄστει λέγει Ἀσκληπιόν· δύο γάρ εἰσιν, ὁ μὲν ἐν ἄστει, ὁ δὲ ἐν Πειραιεῖ, ἢ ἐν Ἀχάρναις, ὥς φασι. S. Templum urbanum in via, quae a theatro ad arcem ferebat, intelligit F.; alterum in Piraeo Boissonad. ap. F. A. Wolf. Analect. litt. part. 3. p. 82. urbani mentio fit ap. Pausaniam 1, 21, 22. cf. 651.

617, 8. καὶ μή. ὅρα μὴ ἀργῶμεν. gl. Paris. cf. Matth. gr. gr. §. 520, 4. πάλιν τις αὖ. ἐκ παραλλήλου. gl. Dorv. cf. 25. τῶν προὔργου. τῶν σπουδαίων, τῶν ἀναγκαίων. gl. Paris. τὰ προὔργου, i. e. τὰ πρὸ ἔργου, F. proprie dici monet „*ea, quae facienda sunt ante quam res ipsa suscipiatur et fiat*: ut nuptiae sunt τὸ ἔργον, ea, quae ante nuptias agenda sunt, τὰ προὔργου (v. Orus Milesius ap. Etym. v. προὔργου): deinde *ea, quae sunt bona, utilia, necessaria*: nam ejusmodi sunt ea, quae ante rem aliquam facienda sunt, ita ut res ipsa sine iis suscipi nequeat. cf. Hesych. v. προυργιαίτερος. h. l. τὰ προὔργου est deductio Pluti in templum Aesculapii, quum ἔργον Chremyli et Blepsidemi sit restitutio luminum oculorum Pluti" etc. Equidem haud scio, an aliena sit prior harum explicationum, nec aliud sonent verba τὰ προὔργου quam τὰ ὑπὲρ ἔργου, i. ea, quae alicujus rei efficiendae conducunt; utilia, sive necessaria ad eam obtinendam: quae significatio hujus praepositionis rarior quidem est, nec tamen inusitata. — Dorv. διακωλύσει.

619. παῖ. δοῦλε. gl. Paris. simili sensu nostrates dicunt *Bursche*, Francogalli *garçon*, etc. τὰ στρώματ'. cf. 407. „ἐκφέρειν e domo mea." F.

620. ἄγειν, ducere in templum Aesculapii. ὡς νομίζεται, *ut moris est*, ut solet fieri aegrotis.

621. verba καὶ τἄλλα pendere puto a voc. ἄγειν, ita ut hoc jam sit idem quod φέρειν, *ferre, portare*. nam ἄγειν etiam ab Homero de ἀψύχοις dici, contra Grammaticorum praecepta docuit Schrader. ad Musaeum p. 128. sequ. sunt autem *intus* in domo Chremyli *parata*, apparata, (ηὐτρεπ.) *liba et placentae*. vide 655. sequ. F. Post hunc versum in 3 edd. primis legitur ΧΟΡΟΥ, quod imitatus est Dobraeus. Br.: ΧΟΡΟΣ. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.) cf. 317., 765., 796., 954. S.: — σημείωσαι ἐνταῦθα, ὅτι δέον χορον διὰ μέσου θεῖναι, μέχρις ἂν ἐκεῖνοι ἐς Ἀσκληπιοῦ ἐλθόντες ἀναβλέψαιεν τὸν Πλοῦτον, ὁ δὲ παραχρῆμα τὸν Καρίωνα εἰσφέρει εὐαγγελίζοντα τοῖς γέρουσι περὶ τῆς τοῦ Πλούτου ἀναβλέψεως. ἐποίησε δὲ τοῦτο οὐκ ἀλόγως, ἀλλὰ τῇ τε τῆς νέας κωμῳδίας συνηθείᾳ, ἐν ᾗ αἱ παραβάσεις ἐπαύσαντο, ὡς προείρηται, καὶ ἅμα δεῖξαι βουλόμενος, ὡς ἄρα τάχιστα πάνυ ὁ Πλοῦτος ἀνέβλεψεν. At tale consilium ineptum fuisse neque Atheniensium sibila effugisset. Donatus argumento Andriae Terent.: *Est igitur attente animo advertendum, ubi et quando scena vacua sit ab omnibus personis*

us in ea CHORUS VEL TIBICEN *audiri possit; quod cum viderimus, ibi actum esse finitum debemus agnoscere.* quae verba interpretatus vir doctissimus G. A. B. Wolffius in dissertatione 1. de actibus et scenis ap. Plautum et Terent., quam dissert. Gubenae edidit a. 1813., pag. 10. „De tibicine," inquit, „quae dicit Grammaticus inter actum et actum canente, ea, quantum equidem sentio, ad Romanos pariter atque ad Graecos pertinent, ad ea Graecae comoediae tempora, quibus Chorus cessaverat." et pag. 34.: „persuasum enim mihi habeo, apud hos quoque, postquam *Chori* usus cessaverat, in comoedia cantum *musicum* (ἐμμελῆ) et *saltationem* inter actus intercessisse; id quod licet ex locis idoneis probare nunc recusem, satis tamen concludi posse judico ex anxietate Romanorum, qua fere nil nisi Graecorum auctoritate freti cum in artibus, tum in re scenica instituere audebant, et deinde ex ipsis locis et Donati, qui *Chorum* et *Tibicinem* arctissime inter se jungit, quasi alter alterum jam apud Graecos exceperit, et Euanthii, qui Menandrum *Choro* abstinuisse refert, sed ita, *ut ejus locum reliquerit.* ceterum aliter de eadem re loquitur Vir longe doctissimus Eichstaedt. de Dramate comico satyr. p. 72. et 73." Haec ille probabiliter. cf. Böttigeri disput. de 4 aetatibus rei scen. ap. vett, Vimar. 1798., pag. 25. annot. H. Vossius h. l.: „Sollte die Zeit den fehlenden Chorgesang getilgt haben? Wahrscheinlicher ist, der Dichter, den Kargheit der Choragen zu schwach unterstützte [fuerunt etiam aliae causae omittendi Chori Comici. Horat. A. P. 283.: *lex est accepta, Chorusque Turpiter obticuit sublato jure nocendi*, ubi vlud. interpp., collato G. A. B. Wolffii libello laud. pagg. 5. seqq.], schrieb ihn gar nicht. Die Dauer des Gesangs erfüllte wol ein ähnlicher Tanz wie V. 291., oder ein beliebiges Volkslied; wie man dergleichen auch in die Schauspiele von Shakspeare und seiner Zeitgenossen eingefugt findet."

ΚΑΡΙΩΝ. ΧΟΡΟΣ. ΓΥΝΗ ΧΡΕΜΥΛΟΥ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ΚΑ. Ὦ πλεῖστα Θησείοισι μεμιστυλημένοι, i. tr.

622. plerique libri Θησείοις, duriore metro. 2. Cantabrigiensis male Θησείηισι (Θησείης pro Θησείαις), i. e. interprete Schol. Junt. μισθαρνίαις. S.: ὁ θεράπων ἔρχεται ἀπαγγέλλων τὸν Πλοῦτον ἀναβλέψαντα. Θησεῖα (Θήσεια) ἑορτὴ τελουμένη παρ' Ἀθηναίοις. μετὰ γὰρ τὸ χαρίσασθαι τὴν δημοκρατίαν τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Θησέα, Λύκος τις συκοφαντήσας ἐποίησεν ἐξοστρακισθῆναι (vid. G. G. S. Köpkii *Geseizgeb. der Gr.* p. 59. annot.) τὸν ἥρωα· ὁ δὲ παραγενόμενος εἰς Σκύρον διῆγε παρὰ Λυκομήδει τῷ δυνάστῃ τῆς νήσου, ὃς ζηλοτυπήσας ἀναιρεῖ αὐτὸν δόλῳ. Ἀθηναῖοι δὲ λοιμώξαντες, καὶ κελευσθέντες ἐκδικῆσαι τῷ Θησεῖ, τὸν μὲν Λυκομήδη ἀνεῖλον, τὰ δὲ ὀστᾶ μετασταλάμενοι καὶ Θησεῖον (Pausan. 1, 17.) οἰκοδομήσαντες, ἰσοθέους αὐτῷ τιμὰς νέμουσι. διανομαὶ δὲ καὶ εὐωχίαι τοῖς Θησείοις γίγνονται. ταῖς δὲ ὁδοὺς τὰ Θησεῖα ἦγετο. ἑορτὴ δὲ αὐτῷ ἐπετελεῖτο, ἐπειδὴ αὐτὸς συνήγαγε τὴν Ἀττικὴν, πρότερον σποράδην καὶ κατὰ κώμας οἰκουμένην. S. diem 8. mensis cujusque [sed inprimis Pyanepsionis, quarti vel quinti mensis Attici: vid. Buttmann. ap. Idelerum libro germ. *Histor. Untersuchungen über d. astron. Beobacht. der Alten* pagg. 383. seqq.] Athenn. egerunt festum, quia Theseus die 8. Hecatombaeonis (Julii) [primi mensis veteris anni Attici, qui incipiebat circa solstit. aestivum: vid. Buttmann. l. l. p. 385.] Troezene, oppido Argolidis, venit Athenas; quapropter sacrificium, quo honoratus est, appellatum est ὀγδόδιον. v. Meurs. Graec. feriata v. Θήσεια p. 166. et in Theseo c. 31. p. 133. seqq. *Ex F.* cf. Diodor. Sic. 4, 64., Plut. Thes. c. 41. etc. — μεμυστιλημένοι. (sic.) ἦγον εὐωχημένοι, ζωμὸν ἀρυσάμενοι ἄρτοις κοίλοις, καὶ μυστρία (cochlearia) μιμουμένοις. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τοῖς μυστρίοις, οἱονεὶ μυστίλιον τι ὄν. ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ἑορτῇ πάντες προῖκα ἤσθιον ἀθάραν καὶ ἄλλα τινά. ἔλεγε. ὁ κοῖλος ἄρτος μυστίλη καλεῖται, ἦγουν ἀθάρα· ἐν γὰρ τοῖς Θησείοις ἀθάραν ἤσθιον. ὁ δὲ νοῦς· ὦ πολλὰ ταλαιπωρήσαντες καὶ εἰς οὐδὲν ἐστιαθέντες, νῦν δὲ εὐτυχήσαντες. S. Etiam Pollux 6, 87., monente Sp.: μυστίλη μὲν οὖν ἐστι ψωμὸς κοῖλος etc. idemque sentientes plerique omnes librarii, probantibus grammaticis atque editoribus, scripserunt μεμυστιλημένοι, vel, οι exarato pro ν, ut fieri solet, μεμοιστιλημένοι. 2 tamen libri et Suidas μεμιστυλημένοι, alii quidam μαμιστυλλη-

γέροντες ἄνδρες, ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις,
ὡς εὐτυχεῖθ', ὡς μακαρίως πεπράγατε,
ἄλλοι θ', ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου!
ΧΟ. τί δ' ἔστιν, ὦ βέλτιστε, τῶν σαυτοῦ φίλων;
φαίνει γὰρ ἥκειν ἄγγελος χρηστοῦ τινος.
ΚΛ. ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα,
μᾶλλον δ' ὁ Πλοῦτος αὐτός· ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ
ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας,
Ἀσκληπιοῦ παιᾶνος εὐμενοῦς τυχών.
ΧΟ. λέγεις μοι χαρὰν· λέγεις μοι βοάν! do.

μένοι, quorum illud probavit H. derivans a μίω (*minuo*, *coneido*), μιστὸς, μιστύλλειν (*cibos in partes discindere*): unde sit μιστύλη, panis frustum cavatum, quo jusculum hauriant, deinde cochlear, et ex eo μιστυλᾶσθαι vel μιστυλᾶσθαι, *jusculum haurire frusto panis*, hinc omnino *jusculo suaviter sorbere*, *delicate convivari*. sed recte notionem jusculi in hoc verbo requirere mihi videtur F. „Puto igitur," inquit, „μεμιστυλημένους esse *eos*, *quibus appositae sunt carnes minutissimae dissectae*. nam 1. Hesych. (add. Zonar. lex. t. 2. p. 1363., Heyn. ad Iliad. 1, 465. B.) μιστύλλειν (Hom. Il. l. l., Il. 9, 210. etc.) interpretatur verbis τέμνειν, κόπτειν, μερίζειν, εἰς μικρὰ διαιρεῖν κρέα etc. et quanquam a μιστύλλω praeter. pass. est μεμιστυλμένος: tamen non abhorret, Atticos pro μιστύλλειν etiam μιστυλλεῖν dixisse, ut τυπτεῖν pro τύπτειν, χαιρεῖν pro χαίρειν. 2. nec etymologia abdicit: nam a μεῖον est superlat. μεῖστον, et ab hoc ductum est v. μιστύλλω seu μιστυλλέω, mutata diphthongo ει in ι, ut [monente Schol. Junt.] ab ἀρείων fit ἄριστος. porro quum pauperes Theseis exhilarati epulis legantur (v. Meurs. Thes. 31. p. 135.), credibile est, iis appositas fuisse reliquias victimarum, ut in aliis epulis sacrificalibus; denique quum comedatur panis cum carne, apparet, hanc verbi interpretationem adjuvari etiam verbis ἐπ' ὀλιγ. ἀλφίτοις, h. e. cum panibus minutissimis. cf. Reitz. ad Lucian. 2. p. 329. (ἐπὶ est *ad*, *cum*, ut nos *zum Brod*. sic Xen. Memor. Socr. 3, 14, 2. ἐσθίουσι πάντες ἐπὶ τῷ σίτῳ ὄψον.)"

623. ἀλφ. cf. 219.

626. τῶν σαυτοῦ φίλων; ἀντὶ τοῦ περὶ τοὺς σαυτοῦ φίλους. — S. cf. Matth. gr. gr. §. 315. sequ., Soph. Philoct. 126., Porson. ad Eurip. 1361. sequ.

630. ἐκ Φινέως Σοφοκλέους ὁ στίχος. — ἡ δὲ λέξις (ἐξωμμ.) ἀντὶ τοῦ ἐπιτεταμένως ὁρᾷ· ἡ γὰρ ἐξ ἐπίτασιν ὄηλοῖ etc. S. F.: λελαμπρ. (κατὰ) κόρας est *nitet*, *splendet pupillas*, *habet nitentes pupillas*, idem fere quod ἀναβλέπει. — Soph. haec verba ita usurpasse videtur, ut ἐξωμμ. esset ἐκπέκοπται τοὺς ὀφθαλμούς [ut Eurip. Oedipo, fr. 3., annotante Be.: ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐρείσαντες πέδῳ Ἐξωμματοῦμεν καὶ διόλλυμεν κόρας.], et λελάμπ. κόρας valeret λεύκωμα (albuginem) ἐν αὐτοῖς ἔσχεν. ambiguitatis igitur orationis Soph. notandae causa repetiisse Arist. videtur.

631. παιῶνος, *medici*, ut Aeschyl. Ag. παιών τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης etc. vid. F.

632. τινὰ γελᾷ τῶν Τραγικῶν. ἀπαγγέλλεις μοι, φησὶ, χαρᾶς ἄξιον, ὥστε καὶ βοᾶν χαρᾷ νικώμενον. S.

ΚΛ. πέρασι χαίρειν, ἤν τε βούλησθ', ἤν τε μή. i. tr.
ΧΟ. ἀναβοάσομαι τὸν εὔπαιδα καὶ do.
μέγα βροτοῖσι φέγγος, Ἀσκληπιόν.
ΓΤ. τίς ἡ βοή ποτ' ἐστίν; ἆρά γ' ἀγγελεῖ χρηστόν τι; τοῦτο γὰρ ποθοῦσ' ἐγὼ πάλαι i. tr.
ἔνδον κάθημαι περιμένουσα τουτονί.
ΚΛ. ταχέως, ταχέως φέρ' οἶνον, ὦ δέσποιν', ἵνα
κἀντὴ πίῃς (φιλεῖς δὲ δρῶσ' αὐτὸ σφόδρα),
ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω.
ΓΤ. καὶ ποῦ 'στιν;
ΚΛ. ἐν τοῖς λεγομένοις εἴσει τάχα.
ΓΤ. πέραινε τοίνυν, ὅ τι λέγεις, ἀνύσας ποτέ.
ΚΛ. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα
ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ.

634. ἀναβ. ἐξ Ἠλέκτρας Εὐριπίδου. (?) ἀνυμνήσω, φησί, τὸν Ἀσκληπιὸν μέγα φῶς ὄντα τοῖς ἀνθρώποις. πολλοὶ δὲ παῖδες τοῦ Ἀσκληπιοῦ etc. S. imo *bonum filium* sonat εὔπαιδα h. l., ut καλλίπαις θεὰ *pulcram deam* Eurip. Or. 936. F.: „εὔπαις 1. est is, qui probos habet liberos; 2. probi patris filius; 3. proles proba." cf. K.

637. χρηστόν. cf. 337. τοῦτο. τὸ ἀκοῦσαι ἀγγελίαν ἀγαθήν. gl. Paris.

640. καὐτὴ πίῃς. καὶ ἐγώ. gl. Dorv. φιλεῖς δρῶσα pro φ. δρᾶν. vid. Matth. gr. gr. §. 551. Be.: Saepe notat bibacitatem mulierum, maxime in Thesm. 742. seqq. (cf. 968.)

641. συλλ. ὁμοῦ συλλαβών. gl. Dorv. *quasi in unum fasciculum collecta.* F. φέρω, *nuncio*, ut Soph. Ajac. 735., 745., Eurip. El. 413.

642. καὶ in interrogationibus admirationem exprimit: v. Raph. ad Marc. 10, 26. — ἐν τοῖς λεγ., dum res a me narratur, ut ἐν οἷς Act. 24, 18., *quae dum facio.* F.

643. πέραινε. cf. annot. ad 559.; quanquam πέρασον etiam significare potest *absolve*, quia jam rem narrare coepit Cario. ἀνύσας: cf. 845. ποτὲ, *tandem aliquando*, est impatientis. vid. F.

644. τοίνυν. eodem verbo usa erat mulier, quo repetendo irridere videtur ejus orationem atque impatientiam.

645. ἐκ τῶν π. ἐς τὴν κ. proverbialis locutio [vid. Erasm. Adag. p. 9.] pro altera magis recepta *a capite ad calcem.* Sp. Hom., monente F., Il. 23, 168. ἐκάλυψε νέκυν — ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς: Theocr. id. 20, 12. καὶ ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν. sed eodem modo Cic. pro Rosc. Com. 7.: *nonne ab imis unguibus usque ad verticem summum — constare totus videtur?* et ap. Be. Plautus Epid. 5, 1, 17. *usque ab unguiculo ad capillum tota festivissuma est.* nec tamen illepide Girard.: „Qui rem totam atque ordine se narraturos dicunt, ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας se dicturos pollicentur. contra qui praepostere et inverso ordine rem narrant, dicuntur narrare ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν. quod Carion joculariter se facturum ait."

ΓΥ. μὴ δῆτ' ἔμοιγ' ἐς τὴν κεφαλήν.
ΚΛ. μὴ τἀγαθὰ,
ἃ νῦν γεγένηται;
ΓΥ. μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα.
ΚΛ. ὡς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεὸν,
ἄγοντες ἄνδρα, τότε μὲν ἀθλιώτατον,
νῦν δ', εἴ τιν' ἄλλον, μακάριον κεὐδαίμονα,
πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλατταν ἤγομεν·
ἔπειτ' ἐλοῦμεν.
ΓΥ. νὴ Δί' εὐδαίμων ἄρ' ἦν,
ἀνὴρ γέρων ψυχρᾷ θαλάττῃ λούμενος.
ΚΛ. ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ἦμεν τοῦ θεοῦ.
ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπαγα καὶ προθύματα

646. *sic mulier, auditis verbis ἐς τὴν κεφ. σοι, ominis avertendi causa, quia formula ἐς κεφαλὴν est male precantis, ut 522., et vocab. πράγματα etiam molestias significat.* vidd. F. et interpp.

648. *ὡς τάχιστα, ἐπειδὴ τάχ., ἐπειδὰν τάχ., simulac.* vide Xenoph. Cyr. 1, 3, 1.; 1, 5, 5.; Aeschin. Socr. 2, 13. *γὰρ* pertinet ad *servi* orationem 645. *E F. πρὸς τὸν θεόν.* cf. 32.

650. *εἴ τιν' ἄλλον, si quem alium.* nota formula ad significandum superlativum. vid. Matth. gr. gr. §. 608, 4. gl. Paris.: *ἀντὶ τοῦ ὡς οὐδένα ἄλλον.* — *μακ. κεὐδ.* synonyma copulata *παθητικῶς*, ut Eurip. Or. 1522. *τάλαιναν, ἄθλιαν*, δάμαρτα etc. Theognis 1013. *ἃ μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος* —.

651. lotionum, jussu Aesculapii factarum in mari fontibus fluviisque, crebram mentionem fieri monet Sp. apud Aristidem in sacris sermonibus, item Hippocratei libri de Humid. usu c. 7. F.: Duxerunt igitur Plutum extra urbem ad mare Aegaeum: nam S. ad 616. auctor est, Aesculapium ab Athenn. cultum esse et in urbe et in Piraeo, sed Aristophanem loqui de eo, qui cultus sit in urbe, v. Meurs. Athen. Att. 2, 7. Scilicet unda marina credebatur habere vim purgandi et expiandi: unde eos, qui viderentur impuri esse et scelere aliquo contaminati [morbi autem et defectus membrorum aut sentiendi instrumentorum et ipsi habebantur in iis, quae pollluerent. B.], abluebant illa, vel adspergebant adhibito aspergillo. v. Iliad. 1, 314. ibique Eustath. et Schol., omninoque Cic. pro Roscio Amer. 26.

654. *τὸ τέμενος* h. l. nihil aliud significat quam templum. ceterum vide, quos laudant de hoc vocabulo Hesych., Periz. ad Aelian. V. H. 6, 1., F. indice Aeschinis Socr., et inprimis Joh. Frid. Degenii disput. germ. *Ueber die Genealogie der Bedeutt. von τέμενος*, in *Auserlesene Bibl. für kleine Schriften*, partic. 1. 1795.

655. *ἀντὶ τοῦ ὡσιωθείσης τῆς θυσίας, καὶ τῶν ἀπαρχμάτων ἐπὶ τῶν βωμῶν τεθέντων, ἅπτονται τοῦ βωμοῦ ἢ τοῦ κανοῦ, καὶ ἐπιφθέγγονται ὅσια· καὶ τότε ἔξεστι τοῖς ἀπὸ τῆς θυσίας ἁδεῶς χρῆσθαι. καὶ προθ. γράφεται καὶ θυλήματα. σημαίνει δὲ τὰ προκατάρχματα, ἢ τὰ πρὸ τῆς θυσίας γενόμενα θυμιάματα ἢ πλακούντια.* S. bene monet K., *προθύματα*

καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί,
κατεκλίνομεν τὸν Πλοῦτον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν·
ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο.
ΓΥ. ἦσαν δέ τινες κἄλλοι δεόμενοι τοῦ θεοῦ;
660 ΚΑ. εἷς μέν γε Νεοκλείδης, ὃς ἐστι μὲν τυφλός,
κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν·
ἕτεροί τε πολλοί, παντοδαπὰ νοσήματα
ἔχοντες. ὡς δὲ τοὺς λύχνους ἀποσβέσας
ἡμῖν παρήγγειλεν καθεύδειν τοῦ θεοῦ

propria quidem significare ea, quae sacrificium sive mactationem victimae praecedunt, placentas, far molitum, thus et similia, quibus cremandis defungi solebant pauperes, velut nunc Chremylus senex; sed postea eodem nomine appellata esse ista libamina, a tenuioribus oblata sola, nec victimae mactatione intercedente. est autem πόπανα speciale nomen, προθύματα generale; id quod vidit Gir. „πόπανα sunt *placentae paniceae* (Brodkuchen), eaeque tenues et orbiculares. v. Hesych. Etym. M. Suid. h. v. — καθοσιοῦσθαι, ut καθιεροῦσθαι, est *consecrari*, βωμῷ καθ. *imponi altari*. — πέλανος fuit genus libi, *placentae, confectae e flore farinae* [seu polline, Didymo auctore. cf. Suid. — *Münt.*] (v. Harpocr. et Etym. M. h. v.), quae in ignem conjecta adolebatur. v. Hesych.“ F. vocem πέλανος, sacrorum propriam (v. Toup. ad Suid. 1. p. 56.), ἀσυνδέτως additam esse per appositionem, monet Br. — Dorv. ἐπὶ δὲ βωμῷ, ex quo non male H. faciebat ἐπεὶ δ' ἐπὶ βωμῷ etc. cui quidem hos versus supra soccum assurgere arbitrato non nisi de verbis πέλ. Ἡφ. φλογὶ assentior. satis frequens, neque una significatione, vox πέλανος ap. Tragicos, praesertim Euripidem.

657. κατακλ. cf. 407. — εἰκὸς, πρέπον. gl. Paris.

658. στιβ. vide 537. τὴν ἐκ χόρτων στρωμνήν. gl. Victor. — παρεκ. καττύειν est, interprete Hes., συῤῥάπτειν, *consuere*, nempe alteri aliquid, med. καττύεσθαι, *sibi aliquid consuere*: unde παρακαττύεσθαι στιβάδα, *sibi sternere torum obiter et subito*. nam hanc vim praepos. παρὰ habet in multis verbis compositis; et qui sternit torum, is consuit quasi et componit stramina, calamos, juncos. F. παρεκ. ἐκ συλλογῆς εὐτρεπίζετο, ἀπὸ τῶν καττυμάτων. καττύματα δὲ λέγονται οἱ μικροὶ ἰμάντες οἱ ἐπὶ τοῦ κόπρου ἐῤῥιμμένοι. λέγει οὖν· ἐκ πολλῶν καὶ μικρῶν τὴν στιβάδα ηὐτρεπίζομεν. S. proprie intelligenda videtur praep. παρὰ, ut παρεκαττύετο sit *propter sternebat*, propter lectum Pluti. Voss.: *Und Jeder von uns auch flickte sich die Streu daran.*

659. δεόμ. χρήζοντες. gl. Dorv. opus habentes ope Aesculapii, desiderantes eam. *E F.* cf. 823.

660. Νεοκλ. rhetor Athen. ex eorum collegio, de quibus ad 563., ut censet F. S.: εἰς πολλὰ κεκωμῴδηται· εἰς ῥήτορα καὶ τὰ δημόσια κλέπτοντα, καὶ ξένον, καὶ τὰς ὄψεις λελωβημένον. εἴρηται δὲ καὶ ἐν Πελαργοῖς περὶ αὐτοῦ, ὅτι ῥήτωρ καὶ συκοφάντης. cf. 711. seqq. Conc. 254., 401.

661. κλέπτων. δωροδοκῶν. — ὑπερῆκ. ὑπερέβαλεν. gl. Dorv. ὑπερέβη. gl. Paris. ὑπερενίκησεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ ἀκόντια ῥιπτούντων. Victor. Borg.

664. παρήγγειλε vel παρήγγειλεν edd. optime παρήγγειλ' ἐγκαθεύδειν Porsonus, quod occupavit Hotibius (Lect. Aristoph.) p. 20. vide

ὁ κρόσκολος, εἰκών, ἣν τις αἴσθηται ψόφου,
σιγᾷν, ἅπαντες κοσμίως κατεκείμεθα.
κἀγὼ καθεύδειν οὐκ ἐδυνάμην, ἀλλ' ἐμὲ
ἀθάρης κύντερα τις ἐξέπληττε, κειμένη
ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς του γρᾳδίου,
ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι.
εἶτ' ἀναβλέψας ὁρῶ τὸν ἱερέα

Valck. ad Herodot. 8, 134., infra 737., ubi simili errore οἱ δὲ κατ. MS. Elb. *Dobr.*, qui emendationem istam in ordinem recepit. nec sane ea ne nunc quidem nobis displicet, cum praesertim scripturae vulgatae etiam numeri invenusti sint, quidquid nonnulli obloquuntur. quia tamen ferri utcunque potest ea scriptura, servavimus illam, ne temere mutare lectiones codicum videremur.

665. *sic* plerique MSS., Br. etc. κρόκολος Arund. Rav., 3 primae edd., Eustath. Odyss. α' p. 1400., ζ' p. 1560., Dobr. Dind.; quae videtur esse correctio Metricorum minime necessaria in Comico. saepe has formas inter se permutari monet Br. numeri quidem minus probi, sed quales etiam alibi reperias: velut Av. 442. legitur μηδ' ὀρχίπεδ' ἕλκειν —, 1022. ἐκίσκοπος ἥκω —, 1228. ἀκροατέον ὑμῖν —, et similiter infra 683. τὸ γρᾴδιον δ' ὡς ἤθετε δή —, etc. ὁ πρόσκ. ὁ νεωκόρος δοῦλος. gl. Dorv. ὁ ἱερεύς. gl. Paris. *aedituus*. F.: Commissa aedituis erat cura templorum, ita ut ea deberent verrere: unde νεωκόροι dicti sunt etc.

668. ἀθάρα μόνη ἡ σεμίδαλις. Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ η ἀθάρης, Αἰολεῖς, ἀθήρας, ἡ δὲ κοινὴ διὰ τοῦ α ἀθάρας. S. Suid., monente Br.: ἀθάρα· ἄλευρον ἠψημένον. κλίνεται δὲ παρὰ μὲν Ἀττικοῖς διὰ τοῦ η, ἀθάρης· οἱ δὲ κοινοὶ διὰ τοῦ α, ἀθάρας. F.: ἀθάρα propr. significasse videtur far, h. e. album illud, quod separatur a glumis granorum adoris, hordei, tritici; deinde *pultem*, *pulmentum farinosum*, quod ita conficiebatur, ut grana decorticarentur, pistillo tunderentur, contusa concoquerentur addita aqua, aliove liquore. vocab. videtur fuisse origine Aegyptiacum: nam Hieronym. in Genes. p. 102. A. T. 4. Erasm.: *tametsi*, inquit, *moris sit Aegyptiorum θήρας etiam* far *vocare, quod nunc corrupte* atheram vocant. add. Plin. H. N. 22, 25, 57. Hes. Suid. et Scholl. (Jablonskii Voces Aegypt. ap. scriptt. vett. in ejus Opusco. ed. ab. J. Ge. te Water, t. 1. p. 11—16. B.) — Scholl. Dorv. C. D.: — εἰκότως· αἱ γὰρ γραῖαι τοὺς ὀδόντας ἀκοβαλοῦσαι οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀθάραν ἐσθίουσιν. τοιοῦτον ἐχρῆν καὶ δῶρον αὐτὰς προσφέρειν τῷ θεῷ. de hac ollarum pultis dedicatione cf. 1193., Pac. 920. etc. F.: „κύντερα est *olla fictilis*, cum simpliciter ponitur: v. Theophr. Char. 10, 2. divites enim usos esse ollis aereis, e versu 809. intelligitur. — ἐκπλήττειν eleganter dicitur olla, quatenus odor pultis gratus nares Carionis ita afficiebat et quasi percutiebat, ut ei injiceret aviditatem vorandi. ὀλίγον ἄπωθεν est *prope, non longe a.* — cf. Hesych. " Be. laudat Alciphron. Ep. 1, 1, 20. μικρὸν ἄπωθεν τῆς ἀκτῆς.

670. ἐπιθυμεῖν δαιμονίως est *impense, vehementer concupiscere*: nam verba a diis, in quibus omnia summa sunt, ad homines translata indicant eximiam magnitudinem. F. Germanus similiter dicat: *den zu überschleichen mich teufelmässig lüstete.*

τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας
ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱερᾶς. μετὰ τοῦτο δὲ
περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν αὐλῷ,
εἴ που πόπανον εἴη τι καταλελειμμένον·
ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζεν εἰς σάκκον τινά.
κἀγὼ νομίσας πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος,
ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίστημαι.
ΓΥ. ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἐδεδοίκεις τὸν θεόν;
ΚΑ. νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγε, μὴ φθάσειέ με
ἐπὶ τὴν χύτραν ἐλθὼν, ἔχων τὰ στέμματα·
ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προὐδιδάξατο.
τὸ γράδιον δ', ὡς ἤσθετο δή μου τὸν ψόφον,
* τὴν χεῖρ' ὑφῄρει· κἄτα συρίξας ἐγὼ

672. τοὺς φθοῖς. Ἀττικοὶ μὲν μονοσυλλάβως οἱ φθοῖς· ὁ δὲ Καλλίμαχος φθοΐας ἀντὶ τοῦ πλακοῦντας, πέμματα. S. cf. Moeris, Thom. Mag., alii. φθοῖς genus est placentae sacrificialis, e caseo, melle et siligine confectae, ut monuit F. „erat orbicularis, sed in medio habebat tumorem, qui formam et speciem umbilici referret. — ἰσχάδες sunt *caricae*. gl. vett., h. e. ficus aridae. v. Etym. M. h. v." — F.

673. ἀπὸ τῆς τραπ. τῆς ἱερᾶς. εἰσὶ γὰρ τράπεζαι ἐν τοῖς ἱεροῖς, ἐν αἷς τιθέασι τὰ ἐπιφερόμενα. S.

676. γράψεται (sed male) εἰς σάκκον, ὃ ἐστιν εἰς θύλακον, ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι. (in saccum, utrem coriaceum. v. Hesych. F.) δίον εἶπεῖν εἰς τὸν βωμὸν ἤγιζε, φησὶν εἰς τὸν σάκκον. — ἀρσενικῶς δὲ ὁ σάκτας. — S.Voss.: *Und was sich vorfand, weihs' er ein — in den Ledersack.* malim: *weiht er in einen Sack hinein.*

677. Hesych., annotante Sp.: ὁσία· δέμις. S.: δόξας, φησὶν, ὅσιον (fas, rectum, legitimum) εἶναι τὸ λαμβάνειν τι ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἱερῷ, ἐπεὶ καὶ ὁ ἱερεὺς ἐλάμβανεν.

679. ταλάντατε, *scelestissime*. hoc sensu ἄθλιος, ὀύστηνος, μίλεος, et similis verba usurpari notum est. vide F. ad h. l. Ruhnken. Epist. crit. p. 139., nos indicibus Tragicorum gr. v. τάλας, etc. nostrates quoque hoc sensu dicunt *Unglücklicher!* cf. 701.

680. ἔγωγε. ἐδεδοίκειν δηλαδή. gl. Dorv. Paris.

681. ἔχων τὰ στ. ὡς ὑγιείας ἔφορος στεφανηφόρος. gl. Paris. F.: „*coronatus*, h. e. Aesculapius (ὁ θεός, ut antea dictus est). hic enim in numis visitur capite gestans coronam lauream. v. J. H. Meibom. ad Jusjur. Hipp. c. 5. s. 35." — Per jocum verba μὴ φθάσειέ με — ἐλθὼν de Aesculapio dici monet F.

682. με προὐδ. *dixerat mihi, Aesculapium esse venturum*, nempe ut aegrotis mederetur. et aoristo med. poëta usus est fortassis propterea, quia res illa ad sacerdotem Aesculapii pertinebat. F.

684. locus depravatus; nec juvare videtur, quod habet Borg., a Reiskio illud pridem repertum et a Br. allisque in ordine repositum, τῇ χείρ': non quo negem, ι finale dativorum sing. 3. declin. recte elidi, qui id fieri posse secundum alios affirmaverim in annotatis ad Eurip. Alc. 1070., Iphig. Aul. 712., Soph. Philoct. 677.; sed quia quae isti lectioni inest

685 *ὀδὰξ ἐλαβόμην, ὡς παρείας ὢν ἄφις.*
ἡ δ' εὐθέως τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασε,
κατέκειτο δ' αὐτὴν ἐντυλίξασ' ἡσυχῇ,
ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.
κἀγὼ τότ' ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων·

sententia parum congruit cum reliquis, quae hic dicuntur. nam si vetula manu clam sustulit ollam pultis, consentaneum est hanc morsae a Carione excidere prae terrore. atqui hic nihil tale, sed retraxisse tantum anus dicitur manum, *ἡ δ' εὐθέως τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασε.* ergo nec ante aliud quam eam protenderat, ollam arreptura; quod quo minus faceret, morsu impedita est servi nequam. firmat hanc conjecturam Schol. vetus, qui sic in vulgatis libris: *τὴν χεῖρ' ὑφήρει. ἐκπίνει κατὰ τῆς χύτρας, ἵνα μηδεὶς αὐτὴν λάβῃ· ἢ ἐξίτιλον. καὶ Μένανδρος· ἐξάραντες ἐπισκοτήσατε.* etiam Ravennas explicator: *ἐκπίνει*, Paris.: *λαθραίως ἐξίτιλον*, gl. C: *λάθρα λύμην.* Recte H., verba illa veteris Scholiastae expendens: „quo pacto," inquit, „*ὑφαιρεῖν* significabit *ἐκπίνειν*? tum quid eo facit, aut quorsum spectat Menandri locus — *ἐξάραντες ἐπισκοτήσατε, sublatis manibus plausum date?* — Jam si ponamus, in vetustis exemplaribus extitisse *ὑπῆρε* vel *ἐπῆρε*, ita demum ad hanc scripturam egregie respondebit Scholiastae observatio." — Ita vir praeclarus, qui inusitato *ὑπῆρε* praeferebat *ἐπῆρε*, „quomodo saepius occurrunt *αἴρειν*, *ἐπαίρειν*, *χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν*, *coelo supinas*, ut cum Hor. dicam, *ferre manus*." nihil melius excogitavi, et vix dubito, quin forte exaratum sit *ὑφήρει* pro *ὑπῆρε*, seu potius *ἐπῆρε*, sicut *φόνον* pro *πόνον* ap. Eurip. Iphig. T. 957. etc. — S. *συρίξας. ὅμοιον φασιν Ἀττικοὶ καὶ συρικτὸς καὶ σύριγμα. ἀπόλουθον δὲ τῷ ἐφερπύσαι* (670.) *τὸ συρίξαι. ἕκαστον γὰρ τῶν ζώων ἰδίαν φωνὴν ἔχει, ὡς τὸ μηκάζειν, βοῦς τὸ μυκᾶσθαι, ταῶς τὸ κρώζειν, καὶ ἄλλα ὁμοίως· οὕτω καὶ ὄφις τὸ συρίζειν.* cf., qui laudantur, Zenodot. p. 228., Valck. Anim. ad Ammon. Anon. ibid. p. 240., Sturz. Prol. 2. de voc. anim. p. 10.

685. *ὀδὰξ ἐλαβ. ἀντὶ τοῦ ἔδακον αὐτήν. εἶδος δὲ ὄφεως ὁ παρείας, παρὰ τὸ ἐπῆρθαι τὰς παρειάς. φασὶ δὲ αὐτὸν μὴ δάκνειν, ἢ καὶ δάκνοντα μὴ λυπεῖν. — τὸ δὲ τοιοῦτον εἶδος εὑρίσκεται ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῦ Διονύσου.* S. *ὀδάξ*, monente F., ut *λάξ*, *πύξ*, *γνύξ*, de quo genere adverbiorum v. Hellad. Chrest. p. 13. Meurs. „Serpens, qui vocatur *pareas* Lucan. 9, 721., nomen habet inde, quod ei sunt *malae* seu *genae magnae et tumentes.* morsu dicitur neminem laedere: unde sacer est Aesculapio et ejus minister. v. inprimis Aelian. de Nat. an. 8, 12. (ubi cf. Schneider., itemque Amphib. Physiol. 1. p. 79. et Heyn. ad Apollod. 1. p. 455. B.) ex quo intelligitur, quomodo Carion, si sibila misisset, mantumque aniculae mordicus arripuisset, sperare potuerit, eam existimaturam esse, se morsam esse a serpente bucculento, quia scil. tales serpentes in templo Aesculapii erant." F.

687. *ἐντυλ.* involvens strangulis, in quibus incubabat. *E F.*

688. *γαλῆ* est *mustela* (non felis), ut docuit Perizon. ad Ael. V. H. 14, 4. etc. *δριμὺς* Hesych. aliique grammatici vett. interpretantur verbis *ὀξύς*, *σφοδρός*. scil. *δριμὺς* usurpatur, auctore Aëtio praef. libri 1., de iis, quibus est odor et sapor *acer* etc. F. *πάνυ γὰρ δύσοσμός ἐστιν ἡ τῆς γαλῆς πορδή.* gl. Victor.

689. *τῆς ἀθ. πολλήν.* pro *ἀθάρην πολλήν.* F.: „Attici in partitionibus uti solent feminino,

690 ἔπειτ', ἐπειδὴ μιστὸς ἦν, ἀνεπαυόμην.
ΓΤ. ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσήειν;
ΚΛ. οὐδέπω.
μετὰ τοῦτο δ' ἦδη καὶ γελοῖον δῆτά τι
ἐποίησα. προσιόντος γὰρ αὐτοῦ μέγα πάνυ
ἀπέπαρδον· ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μου.
695 ΓΤ. ἦπού σε διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετο.
ΚΛ. οὔκ· ἀλλ' Ἰασὼ μέν τις ἀκολουθοῦσ' ἅμα
ὑπηρυθρίασε, χἠ Πανάκει' ἀπεστράφη,
τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσ'· οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω.
ΓΤ. αὐτὸς δ' ἐκεῖνος...;
ΚΛ. οὐ μὰ Δί' οὐδ' ἐφρόντισε.
700 ΓΤ. λέγεις ἄγροικον ἄρα σύγ' εἶναι τὸν θεόν.
ΚΛ. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλὰ σκατοφάγον.
ΓΤ. αἰ τάλαν!

tanquam neutro, ut sequatur genitivus nominum cum et sine articulo, ut τῶν ὀντίδων δσας 1047., τῆς δυνάμεως ἡ πλείστη Isocr. Evag. 10." etc. μοῖραν sive μερίδα subaudiri quidam jubent. sed in multis formulis neutrum intelligi posse monet B.: quare ellipsin cum aliis repudiare Schaeferum ad Bos. p. 274. S.: ἔφλων, ἤσθιον· λείπει δὲ τροφήν. (?) φλᾷν δὲ νῦν τὸ μετὰ ψόφου ἐσθίειν· καὶ γὰρ φλᾷν (Attice) τὸ θλᾷν etc. Proprie est *sundere*, *contundere* [ut 713.]; deinde sic edere, ut diductis labiis imiteris sonos porcorum mandentium (*schmatzen*); etiam *avide comedere*, *vorare*, idque hoc quidem loco, si quidem omni strepitu abstinuisse Carionem consentaneum est. vidd. F. Münter. et interpp.

691. προσήειν. Ἰωνικῶς, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ (11. 3, 388.) ἦ σχεῖν εἴρια καλὰ ἀντὶ τοῦ ἤσχες· τρίτον γάρ ἐστι προσώπου. S. Idem hanc formam Atticam vocat ad Pac. 1182. additur ν sequente vocali aut diphthongo. cf. gl. Victor. Br. et Matth. gr. gr. §. 230, 2.

694. ἔπεφ. (praeterit. plusquamperf. a φυσᾶσθαι, *inflari*) μου. ὑπὸ τῆς ἀθάρης δηλονότι· ποιεῖ γὰρ αὕτη πνεύματα τῇ γαστρί. S.

695. ἦπου. ὄντως. gl. Paris. *nimirum*, *haud dubie*. cf. F. ἐβδελύττετο. ἐμίσει σε. χαριέντως τὸ ἐβδελύττετο πρὸς τὸ ἀπέπαρδον, παρὰ τὸ βδέειν. S. ἔπεται γὰρ τὸ βδέειν τὸ βδελύττεσθαι. Paris.

696. Aesculapii filiae esse dicebantur Hygiea, Aegle, Panacea, Iaso: vide Plin. H. N. 35, 11. etc. comitantur patrem.

698. ἄλλο λίβανος, καὶ ἄλλο λιβανωτός· λίβανος μὲν γὰρ αὐτὸ τὸ δένδρον (juniperus thurifera, sive phoenicea Linn.: vid. Billerbeck. Flor. class. p. 242. sequ.), λιβανωτὸς δὲ ὁ καρπὸς τοῦ λιβάνου. S. — sed scriptores recentiores etiam *thus* vocant λίβανον, ut monuit F. vide, quos laudat, Ammon. p. 89. ed. Valck., Jo. Bodaeum a Stapel ad Theophr. Hist. plant. p. 976. etc. cf. 1110.

700. ἄγροικον. ἀναίσθητον. gl. Dorv. ἀπαίδευτον. gl. Paris.

701. σκατ. Frischlin. *merdivorum*. Voss. *Dreckfresser*. Paris.: τὸ σκατ. λέγει ἢ διότι οἱ ἰατροὶ ἐκ τοῦ τὰ σώματων πνεύματα βλέπειν καὶ οὖρα τοὺς μισθοὺς λαμβάνου.

ΚΛ. μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς ἐνεκαλυφάμην,
δείσας· ἐκεῖνος δ' ἐν τύκλῳ τὰ νοσήματα
σκοπῶν περιῄει πάντα κοσμίως πάνυ.
ἔπειτα παῖς αὐτῷ λίθινον θυείδιον
παρέθηκε, καὶ δοίδυκα, καὶ κιβώτιον.
ΓΥ. λίθινον;
ΚΛ. μὰ Δί' οὐ δῆτ', οὐχὶ τό γε κιβώτιον.
ΓΥ. σὺ δὲ πῶς ἑώρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
ὃς ἐγκεκαλύφθαι φής;
ΚΛ. διὰ τοῦ τριβωνίου.
ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία.
πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον
καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν
σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων. ἔπειτ' ἔφλα

ειν, ἢ ὅτι ὁ τῆς ἰατρικῆς ἡγεμὼν Ἱπποκράτης ἀνθρωπίνων κόπρων, ὥς φασιν, ἐγεύσατο, βουλόμενος περί τινος νοσοῦντος μαθεῖν, ἢ ἄρα ζήσεται, ἢ τεθνήξεται. F.: „Medici non modo facile ferunt odorem excrementorum, sed coguntur etiam saepe aegrotorum excrementa ita naribus et ori admovere, ut vesci iis velle videantur. Sic necesse non est dicere, poëtam respexisse ad *boves Cyprios*, qui contra tormina excrementis hominum sibi mederi consueverint (v. Plin. H. N. 28, 20.): unde natum est proverb. βοῦς Κύπριος de κοπροφάγῳ et ἀναισθήτῳ. v. Diogenian. 3, 49., Append. Vat. 1, 11., Apostol. Prov. 5, 66., Suid., Hes. Ad boves Boeoticos respici ait S.; sed aut memoria eum fefellit, aut pro Βοιωτοῖς reponendum Κυπρίοις." — ἑτερόκλιτος δέ ἐστιν ἡ σκατὸς γενικὴ, ἀπὸ εὐθείας τῆς σκώρ. E S. — αἲ τάλαν. διότι τοιαῦτα λέγεις. gl. Dorv. ἐπίῤῥημα σχετλιαστικόν. gl. Paris. particula αἲ utuntur ii, qui aliis aliquid exprobrant. F. *vae tibi misero!* cf. 679.

704. περιῄει πάνυ κοσμίως, *obibat gradu admodum composito et placido.* P. cf. 974.

705. παῖς. δοῦλός τις. gl. Paris. Dorv. F.: θυείδιον est *mortarium*, quod ab Hippocr. et aliis vocatur ἴγδη. nam deminutivum habet vim primitivi: unde 714. dicitur θυεία. — F. cf. 793.

706. κιβ. est *cistella*, *arcula*, *scrinium*. κιβωτοὶ erant ligneae, fere tiliaceae, sed κίσται vimineae. in κιβωτοῖς asservabantur vestes, pecunia, etiam medicamenta: vide 713. seqq. sed in κίσταις recondebantur cibi. v. index Theophr. v. κιβωτός. F.

707. versus hic ita friget, ut praeeunte cod. Rav. omitti eum malim. B.

708. ὦ κάκ. ἀπ. *digne*, *qui miserrime pereas*, i. e. *scelestissime*, scelus. F. cf. 452.

709. διὰ τοῦ τριβ. νῦν τοῦ παλαιοῦ καὶ τετριμμένον ἱματίου. τὸ γὰρ τρίβακον ἱμάτιον οὕτω καλοῦσιν Ἀττικοί. ὀπὰς δὲ τὰς τρώγλας· ἔνθεν καὶ ὦπες οἱ ὀφθαλμοί· ἀνοίγματα γάρ ἐστι. S.

712. — Hes.: ἐνεχείρησε· προὔθηκεν. *Sp. coepit.* glossae: ἐγχειρῶ, *conor.* Acharn. 354. ἐγχείρει λέγειν, *incipe dicere.* cf. Nub. 717. *Be.*

713. *Tenos*, maris Aegaei insula, videturallii fuisse feracissima, ejus-

ἐν τῇ θυείᾳ ξυμπαραμιγνύων ὀπὸν,
καὶ σχῖνον· εἶτ' ὄξει διέμενος Σφηττίῳ,
κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας, ἵνα
ὀδυνῷτο μᾶλλον. ὁ δὲ κεκραγὼς καὶ βοῶν
ἔφευγ' ἀνᾴξας· ὁ δὲ θεὸς γελάσας ἔφη·

que peracris. *E F.* hodie *Tine* appellatur. vide de ea Riedeselii Bemerk. auf einer Reise nach der Levante p. 48. seqq. ἔφλα. cf. 689.

714. συμπαραμιγνύειν (pro hac forma poëtas antiquiores alteram in υμι usurpasse monet B. secundum Porson. ad Eurip. Med. 744.) est *admiscere*, *addere*. ὀπὸς etsi omnino *succum*, inprimisque lacteum plantarum, vulnere quodam lacessitum, significat, tamen simpliciter ita vocatur, etiam ab Hippocrate, *succus*, *lac*, *laseris* seu *laserpitii*, seu *silphii*, maximeque Cyrenaici, utpote praestantissimi. v. Gloss. vett., Galen. gloss. Hippocr., Foës. lex. Hippocr., Stapel. ad Theophr. Hist. pl. 6, 3. p. 591. (et inprimis Plin. H. N. 19, 3. cf. infra 921.) De silphio seu lasere Dioscor. 3, 94.: ὁ ὀπὸς — ἔστι δριμὺς — ὀξυδερκίας ποιητικός: ex quo intelligitur, cur Aesculap. adhibuerit istum succum in curandis Neoclidae oculis. unde ap. Plin. 18, 30. *acetum laserpitiatum*. F. videtur sane intelligi *ferula asa foetida* (*stinkendes Steckenkraut*, *Teufelsdreck*), quam tamen plantam Linnaeus distinguebat a laserpitio. illius quidem radix inprimis succulenta est, adhibiturque cum a medicis in morbis nervorum, tum a coquis ad condiendos cibos lautiores; ad quem usum quod attitinet, vide, quos testes citat Sp., Comicum Av. 536., 1580., Athen. 1. p. 6., 2. p. 68., 4. p. 169. sequ., 14. p. 623. cf. Billerbeck. Flor. class. p. 72. sequ., Wilmsenii *Handb. der Naturgesch.* vol. 3. p. 484. sequ.

715. σχῖνον νῦν φησι τὴν σκίλλαν· δηκτικὰ γὰρ βούλεται πάντα εἶναι. — ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ μαστίχῃ. S. σχῖνος Atticis est σκίλλα, *scilla maritima*, *die gemeine Meerzwiebel*, de qua laudantur Dioscor. 2, 202., Theophr. Hist. plant. 7, 12. et ibi Stapel. pp. 874. seqq., Salmas. de Homon. Hyl. iatr. c. 8. etc. „h. l. intell. *succus*, lac, *scillae*, quia praecedit ὀπός. nam Dioscor. scillae tribuit δύναμιν δριμεῖαν, et Plin. 19, 5. eam *natam* ait *aceto exacuendo*: unde apud vett. nobile fuit *acetum scillinum* seu *scilliticum*.“ cf. Billerbeck. Flor. class. p. 91. sequ., Wilmsen. l. l. p. 526. sequ. F.: „διέμενος aor. 2. med. ab act. δίημι. gloss. vett. δίημι, *madefacio* humore alieno; item δίεμαι, *humecto* liquore meo. Σφηττὸς fuit *vicus* vel *oppidum* Atticae, etiam nomen pagi et populi. v. Meurs. de pop. Atticae h. v. p. 126. seqq. Incolae Sphetti fuisse dicuntur mordacissimi, unde ὄξος Σφήττιον putatur dictum esse *acetum praecipue mordax et acre*. v. Hes. in ὄξος Σφήττ. et Athen. 2. p. 67.“ S. διέμενος. διυγραίνων, ὃ νῦν χυματίζειν φασί. Σφηττίῳ δὲ τῷ δριμυτάτῳ ἀπὸ δήμου· πικροὶ γὰρ οἱ Σφήττιοι καὶ συκοφάνται. ἢ παρὰ τοὺς σφῆκας· θυμικοὶ γάρ. ἢ ὅτι δριμὺ ὄξος παρὰ Σφηττίοις ἐγίνετο. Aegyptium et Cnidium acetum commendatum fuisse monet Sp.

716. ἐκστρέψας. ἐξεστραμμένα ποιήσας. gl. Paris. F.: *invertens palpebras*, ut ἐκστρέφειν ἱμάτιον est *pallium tritum de integro reficere*, *versis pannis*. [ein Kleid wenden.] v. Casaub. ad Theophr. Char. 22. extr.

718. ἀνᾴξας, ὁρμήσας. gl. Dorv. Paris.

Ἐνταῦθα νῦν κάθησο καταπεπλασμένος,
ἵν' ἐπομνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας.
ΓΤ. ὡς φιλόπολίς τις ἔσθ' ὁ δαίμων καὶ σοφός.
ΚΛ. μετὰ τοῦτο τῷ Πλούτωνι παρεκαθίζετο,

720. ἐπομνύμενον. — ἐπωμοσία ἐστὶν ἀπόδοσις αἰτίας, δι' ἣν οὐχ ὑπαντᾷ τις πρὸς τὴν δίκην. Τηρίδης· καὶ ἐμοὶ μὲν συμβάσης ἀφώστίας, καὶ ὑποσοβείσης ταύτης τῆς γραφῆς (h. e. scripto, quo affirmabat jurejurando interposito, se morbo impediri, quominus adesset in judicio), ἀνεβλήθη ὁ ἀγών. οὕτως (sic, ut jam dicetur.) ὁ Τήλεφος. ἐπωμοσία ἐστὶν ὄνομα δίκης, καθ' ἣν οἱ μέλλοντες ἡττᾶσθαι, νοσεῖν προφασιζόμενοι, τὴν τυρίαν ἀνεβάλλοντο, καὶ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐδικάζοντο. — S. hoc idem dicitur ὑπωμοσία. Harpocr., monente Dukero: ὑπωμοσία· τὸ ὑπερτίθεσθαι δίκην προφάσει χρώμενον ἀσθενείας ἢ νόσου, ἢ τινι τῶν παραπλησίων. μεθ' ὅρκου οὕτως ἔλεγετο, καὶ τὸ ποιεῖν τοῦτο ὑπόμνυσθαι. pertinet hoc ad causas privatas; sed in publicis quoque locum habet ὑπωμοσία sive ἐπωμοσία. Pollux 8, 6, 56.: ὑπωμοσία δέ ἐστιν, ὅταν τις ἢ ψήφισμα ἢ νόμον γράφοντα γράψηται ὡς ἀνεπιτήδειον. τοῦτο γὰρ ὑπομόσασθαι λέγουσι, καὶ οὐκ ἦν μετὰ τὴν ὑπωμοσίαν τὸ γραφὲν, πρὶν κριθῆναι, κύριον. quicum sentiens alius quidam in scholiis: ἐπωμοσία δέ ἐστιν, inquit, ἣν ἐπιδίδωσιν ὁ βουλόμενος ἀντειπεῖν ψηφίσματι εἰσφερομένῳ. — Σαλούστιος δέ φησιν, ὡς μέλλοντες εἰς τινα δημοτικὴν ἀποστέλλεσθαι χρείαν παρὰ τοῦ δήμου, πολλάκις ἐκώλυον τὸ μὴ δύνασθαι αὐτὸ ποιεῖν, ἵνα συκοφαντῶσιν οἶκοι μένοντες. alia minus probabilia sciens praetermitto. recte, nisi fallor, Duker. hanc esse ait horum sententiam: „ut te jurejurando contendentem, decreta iniqua vel reip. inutilia esse, et ita saepe remp. pertubantem ac laedentem, quum sycophanta sis, arceam a concione, efficiamque ut in eam venire non possis, dum hic καταπεπλασμένος sedebis.“ Et ita accipiendum esse, inquit, [ut causae publicae intelligantur] nocent etiam seqq. ὡς φιλόπολις etc. conferri jubet vir doctiss. ad firmandam Pollucis expositionem Xenoph. Hellen. 1, 7, 38., ad Harpocrationis autem Ulpian. in Midian. p. 341. et Demosth. adv. Olympiod. ap. Jungerm. ad Pollux. 8, 6, 56.; de qua vid. etiam Köpkii liber germ. *Ueber Gesetzgeb. der Gr.* p. 680. sequ. B.: „ὑπωμοσίας in foro Attico omnes *dilationes* aut *exceptiones dilatorias*, jurejurando interposito probatas, dictas esse et jusjurandum calumniae, quod, dilationem decreti vel legis petente accusatore, pignus erat causae ad Heliastas deferendae, appelatum esse ἐπωμοσίαν, ostendit Luzac. Not. ad Orat. de Socrate cive p. 119.“

721. ὡς φιλ. καθὸ τὸν λυμεῶνα τῆς πόλεως ἠμύνατο. S.

722. τὸν Πλοῦτον Πλούτωνα εἶπε παίζων· ἢ ὅτι καὶ Πλούτωνα αὐτὸν ὑποκοριστικῶς ἐκάλεσεν, ὡς Σοφ. Ἰνάχῳ· Πλούτωνος δ' ἐπείσοδος· καὶ πάλιν τοιόνδ' ἐμὸν Πλούτων' ἀμεμφίας χάριν. ἄλλως. τὸν Πλοῦτον οὕτω λέγουσι· καὶ εἰκότως τὸν αὐτὸν τῷ Πλούτωνι (imo τῷ Πλούτῳ) τὸν Ἅιδην νομίζουσιν etc. S. hoc recotius ipse Aristoph., monente Sp.: τῇ Δήμητρι, καὶ τῇ Κόρῃ, καὶ τῷ Πλούτῳ. Cic. de N. D. 2, 26.: *Terrena vis omnis atque natura Diti patri dedicata est, qui* Dives, *ut ap. Graecos* Πλούτων, *quia ex recidant omnia in terras, et oriantur e terris.* Tibullus, seu potius Lygdamus, 3, 37. *Me vocet ad vastos amnes nigramque paludem*

καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψανο·
ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν,
τὰ βλέφαρα περιέψησεν· ἡ Πανάκεια δὲ
κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι,
καὶ πᾶν τὸ πρόσωπον. εἶθ' ὁ θεὸς ἐπόπυσεν·
ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεώ,
ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος.

ΓΥ. ὦ φίλοι θεοί!

ΚΑ. τούτω δ' ὑπὸ τὴν φοινικίδ' ὑποδύνθ' ἡσυχῇ
τὰ βλέφαρα περιέλειχον, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ·
καὶ πρίν σε κοτύλας ἑκπιεῖν οἴνου δέκα,
ὁ Πλοῦτος, ὦ δέσποιν', ἀνεστήκει βλέπων·

Dives *in ignava luridus* Orcus *aqua*. Pausan. 1, 8.: *Εἰρήνη φέρουσα Πλούτωνα παῖδα.* idem 9, 16. *καὶ πλησίον Τύχης ἐστὶν ἱερόν· φέρει μὲν δὴ Πλοῦτον παῖδα.* alibi haec numina distingui, non est quod moneamus, velut ap. Lucianum Timone c. 21., ubi Hemsterhusium consuli jubet B. vidd. etiam Boccacc. de Geneal. deor. 8. c. 7., Hirt. *Bilderb. für Mythol.* 2. pagg. 104. seqq.

724. ἡμιτ. *ἀντὶ τοῦ σουδάριον· ῥάκος ἡμιτριβὲς λινοῦν τι, οἷον ἐκμαγεῖον.* — S. est h. l. *sudarium* linteum, quo sudorem abstergimus. — F.

725. περιέψ. *περιεκάθηρεν.* gl. Paris. *circum*, sive *omni ex parte, detersit. Ex F.*

726. κατεπ. *περιεσκέπασεν.* gl. Dorv. φοιν. *πέπλῳ κοκκίνῳ.* gl. Dorv. Paris. cf. 730.

727. ἐπόπ. *ἐσύρισεν, ἵνα οἱ δράκοντες ἐξέλθωσι δηλονότι.* S.

728. κοινῶς *μὲν πᾶσι τοῖς ἥρωσι δράκοντες παρετίθεντο* (?), *ἐξαιρέτως δὲ τῷ Ἀσκληπιῷ. δράκοντες δὲ λέγονται ἀπὸ τοῦ δέρκω, ὅ ἐστι βλέπω· ὀξυδερκὲς γὰρ τὸ ζῶον. ἀνιέρωται δὲ τῷ Ἀσκληπιῷ, ἐπειδὴ τὸ γῆρας ἀποβάλλει* (?)· *καὶ ἡ ἰατρικὴ δὲ φυλάττει φύσει τὸ νέον, ἐξωθοῦσα τὰ νοσήματα.* S. praeterea Aesculapio sacri erant galli gallinacei; item noctuae et caprae. vid. Vossii Theol. gentil. 9. c. 32.

729. ὑπερφυὲς dici monet F., quidquid naturae suae modum excedit, insigniter magnum, amplum, vastum. cf. 745. et Hesych. h. v. *ὃ φ. θεοί. θαυμαστικόν.* gl. Paris.

731. sic plerique MSS. alii ὥστ' ἐμοί, vel ὡς ἐμοί. Ald. et Junt. 2. δοκεῖν. frustra Br. ὥς γ' ἐμοὶ δόκει. „δοκεῖ adhuc narranti, non ἐδόκει tantum, cum res ageretur.“ Boissonad. ap. Dobr. Sp.: „Pluti adhuc coecutientis palpebrae a duobus illis ingentibus draconibus detersae hic dicuntur, quo oculatissimus is denuo fieret, prout alibi dracones aures lambendo vaticinandi [seu potius voces deorum intelligendi] peritiam inspirare credebantur.“ Probat hoc postremum exemplo Heleni et Cassandrae, quorum aures in Apollinis templo linxisse dicebantur eo ingressi serpentes; qua de re vid. inprimis Tzetzes Prolegom. ad Lycophr. praeterea monet, opportune ministerium exacuendae oculorum aciei tributum esse animali ὀξυδερκεῖ.

732. κοτ. vide 432. S.: — *σκώπτει τὰς γυναῖκας ὡς μεθυούσας. δέον οὖν εἰπεῖν πρὶν εἰπεῖν σε λόγον ἕνα, εἶπε πρὶν (πρίν σε) ἐκπιεῖν κοτ. οἴνου δ.* cf. 639. sq.

ἐγὼ δὲ τῷ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς,
τὸν δεσπότην τ' ἤγειρον· ὁ θεὸς δ' εὐθέως
ἠφάνισεν αὐτὸν οἵ τ' ὄφεις ἐς τὸν νεών.
οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ πῶς δοκεῖς
τὸν Πλοῦτον ἠσπάζοντο, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην
ἐγρηγόρεσαν, ἕως διέλαμψεν ἡμέρα.
ἐγὼ δ' ἐπήνουν τὸν θεὸν πάνυ σφόδρα,
ὅτι βλέπειν ἐποίησε τὸν Πλοῦτον ταχύ,
τὸν δὲ Νεοκλείδη μᾶλλον ἐποίησεν τυφλόν.

ΓΥ. ὅσην ἔχεις τὴν δύναμιν, ὦναξ δέσποτα!
ἀτὰρ φράσον μοι, ποῦ 'σθ' ὁ Πλοῦτος;

ΚΑ. ἔρχεται·
ἀλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος.
οἱ γὰρ δίκαιοι πρότερον ὄντες καὶ βίον
ἔχοντες ὀλίγον αὐτὸν ἠσπάζοντο καὶ
ἐδεξιοῦνθ' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς·
ὅσοι δ' ἐπλούτουν οὐσίαν τ' εἶχον συχνὴν,
οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι,
ὀφρῦς ξυνῆγον, ἐσκυθρώπαζόν θ' ἅμα.
οἱ δ' ἠκολούθουν κατόπιν ἐστεφανωμένοι,
γελῶντες, εὐφημοῦντες· ἐκτυπεῖτο δὲ

737. πῶς δοκεῖς. θαυμαστικὸν, ἀντὶ τοῦ λίαν. gl. C Paris. cf. Ran. 54.

738. ἠσπάζ. cf. 320.

743. δεσπότης vocatur Aesculap., quia est dominus valetudinis et salutis hominum. F.

745. ὄχλος idem quod πλῆθος. v. Moeris p. 289. ὑπερφ. ὑσος est *incredibilis*, *longe maxima hominum multitudo*. F. ὅσος. θαυμαστικὸν, ἤτοι πολύς. gl. Paris. ea turba impediri ait Plutum, quominus extemplo adveniat.

746. βίον, οὐσίαν, *rem*, *opes*. *facultates*, ut, annotante F., Odyss. 1, 160. 377. etc. cf. 749.

749. συχνήν. πολλήν. gl. Dorv.

750. οὐκ ἐκ δικ. i. e. ἀδίκως, sicut ἐκ τοῦ δικαίου, sive ἀπὸ τοῦ δικαίου, dicitur pro δικαίως. vidd. H. et F. cum h. l., tum in Anim. ad Weller. gr. gr. 3, 2. p. 124., item ab H. laudatus Leopard. Emendd. 1, 21.

751. ὀφρ. ξυνῆγον, contrahebant sive adducebant supercilia. gl. Paris.: δεῖγμα κατηφείας, ἤτοι κατηφεῖς ἦσαν. ἴδιον γὰρ τῶν λυπουμένων τὸ τὰς ὀφρῦς συνάγειν. — ἐσκυθρ. torvis oculis seu tetrico vultu tuebantur, ut interpretatur F., qui cf., uti et H.

752. οἱ δὲ, *justi*, ἠκολ. κατ., *pone*, a tergo (cf. 1090.), sequebantur Plutum. ἐστεφ., coronati, ut qui rebus laetis uterentur. v. Paschal. der Cor. 2, 10. extr. *E Fl.* εὐφημ. τὸν Πλοῦτον. gl. Dorv. ἐπαινοῦντες τὸν Πλοῦτον. gl. Paris. εὐφημεῖν propr. est verbum sacrorum, quod significat *uti verbis bene ominatis*; deinde oppositum τῷ βλασφημεῖν est *laudare*, *celebrare*. cf. F.

ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν.
ἀλλ' εἴ' ἁπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου
ὀρχεῖσθε, καὶ σκιρτᾶτε, καὶ χορεύετε·
οὐδεὶς γὰρ ὑμῖν εἰσιοῦσιν ἀγγελεῖ,
ὡς ἅλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ.
ΓΥ. νὴ τὴν Ἑκάτην, κἄγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι
εὐαγγέλιά σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ,

754. ἐμβάς. τὸ ὑπόδημα. gl. Paris. ἐμβάδες (ἐμβάδια 843.) erant calcei viriles vulgares, a Thracibus inventi, paulo humiliores cothurnis antiquis. v. Balduin. de Calc. ant. c. 20. — F. Schol. ad Conc. 47. ἐμβὰς ἀνδρεῖον ὑπόδημα. elegantius quoddam genus calceamenti vocabatur κονίκους. Concion. 879. γέρων δὲ χαρεὶς χλανίδα καὶ κονίκοδα Ἔχων —· Ἐμβὰς δὲ κἄιτας καὶ τρίβων ἐρρωμένος. ibi Schol. κονίκοδα· στενὸν σανδάλιον. cf. Schneideri lex. gr. h. v. — Tragicum in hisce colorem agnoscere sibi videntur H. et Boissonad. ap. Dobr. gl. Paris. εὐρύθμοις, εὐτάκτοις. sed gl. Dorv. ἀτάκτοις, quod pertinet ad ἀρρύθμοις. „neque absurde Carion joci plenus quod a tragico poëta serio scriptum fuerat εὐρύθμοις, mutaverit in contrarium, ut incompositos senilis turbae gressus illuderet.“ H.

755. sequ. ἁπαξ. cf. 111. F.: ἐξ ἑνὸς λόγου est *uno animo, simul, ex composito*, fere ut Luc. 14, 18. ἀπὸ μιᾶς, ubi v. Camer. et Raphel. ὀρχεῖσθαι est *saltare commode et ex artis legibus*, σκιρτᾶν *saltare temere*, *incomposite*, χορεύειν *saltare in orbem consertis manibus*. —

758. ἅλφιτα. cf. 219. F.: θύλακος est *uter* (vel *saccus*) *scorteus* seu *coriaceus*, in quo farina, vel panis, asservatur. — unde S. ad Eccles. 378. Suid. et Schol. Dorv. h. l. θύλακον interpretati sunt ἀρτοθήκην. v. index Theophr. (Char. 16.)

759. hera Carionis jurat per Hecaten, h. e. Lunam, ut muliercula inops, quae fuerat adhuc quasi in tutela Hecates, quia coenam ei appositam a divitibus quoque novilunio rapuit cum aliis suae sortis hominibus. vid. ad 590. seqq. et cf. 1066. sensus: *ego quidem te, ita me Hecate amet, redimire volo, ob hunc laetum nuncium, serto panum furnaceorum.* F. Voss.: *Bei der Hekate wahrlich, dich umwinden will ich selbst Für die gute Botschaft mit geröstester Kuchen Schnur, Weil solches du ankündest.* — gl. Dorv. ἀναδ. β. στεφανῶσαι θέλω. cf. 585. simili nostrates metaphora dicunt. *Jemand mit etwas anbinden*, i. e. aliquem dono donare. Equ. 653. εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, ut monuit K., quemadmodum dicitur θύειν εὐαγγέλια, θύειν γάμους etc. „cf. Leisner. ad Bos. de Ellips. p. 671. sequ., Viger. 3, 1, 8.“ B.

760. ἐν κριβ. ὁρμ. ἐπεὶ ἐκεῖνος εἶχεν, ὅτι οὐκέτι ἔσται ὀκάνις ἄρτων ἀλλ' εὐπορία, διὰ τοῦτο κρεμᾷ τοὺς ἄρτους ἀναδῆσαι βούλεται καὶ στεφανῶσαι. κριβ. δὲ ὁρμ. ἀπὸ τοῦ ἄρτων δέσμη (fasce, *Gebund*,) ἐν κριβάνῳ ὠπτημένων, δίον ὑπτεῖν στεφάνῳ. κρίβανος δὲ παρὰ τὸ κρῖ καὶ τὸ βαύνος. (Hes., annotante F., κρίβανος, ὁ βαύνος τῶν κριθῶν, *furnus*, in quo hordea torrentur, sive panes hordeacei coquuntur.) παίζει δὲ διὰ τὸ δδηφάγον αὐτοῦ. (vide 667. seqq.) γράφεται δὲ καὶ ἐκ κριβ. ὁρμ. S. hoc praeferebant H. et F.; sed ἐν praspositionem παρέλκειν nonnunquam ap. Atticos aliosque graecos scriptores, [sicut *in* apud Latinos,] ipse docet H. ad Lucian. t. 1. p. 835. cf. Matth. gr. gr. §.

τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα.

ΚΛ. μή νυν μέλλ' ἔτι,
ὡς ἄνδρες ἐγγύς εἰσιν ἤδη τῶν θυρῶν.

ΓΥ. φέρε νῦν ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα
ὥσπερ νεωνήτοισιν — ὀφθαλμοῖς ἐγώ.

765 ΚΛ. ἐγὼ δ' ἀπαντῆσαί γ' ἐκείνοις βούλομαι.

ΠΛ. καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν Ἥλιον,
ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον,

401. annot. 2. Ceterum par pro pari refert mulier, non semel irrisa illa a servulo propter φιλοίνων. vide 639. sequ., 732.

763. sequ. πρὸς τὸ ἔθος τὸ παρ' αὐτοῖς. τῶν γὰρ νεωνήτων δούλων τῶν πρῶτον (imo τοπρῶτον) εἰσιόντων εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ ἁπλῶς τῶν (i. e. τούτων vel τινῶν), ἐφ' ὧν οἰωνίσασθαί τι ἀγαθὸν ἐβούλοντο, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ νυμφίου, περὶ τὴν ἑστίαν (790) τὰ τραγήματα κατέχεον εἰς σημεῖον εὐπορίας· ὡς καὶ Θεόπομπός φησιν ἐν Ἡδυχάρει· φέρε σὺ τὰ καταχύσματα Ταχέως κατάχει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης. ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ Πλοῦτος ἐν πρώτοις εἰσέρχεται, τοῦτό φησι. σύγκειται δὲ τὰ καταχύσματα ἀπὸ φοινίκων, κολλύβων, τραγαλίων, ἰσχάδων καὶ καρύων, ἅπερ ἥρπαζον οἱ σύνδουλοι. — τοὺς οὖν ὀφθαλμοὺς τοῦ Πλούτου διὰ τὸ νεωστὶ βλέψαι ὑπὸ Χρεμύλου, ὡς ἐπὶ δούλου νεωνήτου εἰληφὼς τὰ καταχύσματα εἶπεν. — ὥσπερ νεων. ὀφθ. δέον εἰπεῖν δούλοις, ὀφθαλμοῖς εἶπε διὰ τὸ ἀναβλέψαι τὸν Πλοῦτον. S. Herus et hera fundebant haec non tantum in capita servorum novitiorum, sed etiam amicorum, qui primum intrassent domum, boni ominis causa quae corriperentur vel a reliquis servis, vel ab aliis, qui aderant, et quidem ad focum. F. et *Gir* add. *Théatre des Grecs* 13. 386. B. Jocus frigidior, quem fucantes Vossii mire: *Auf nun, von innen hol' ich Näscherei zum Streun, Als Gruss den neugekauften Hausknechtsaugen, ich!* et in annot.: „Den *neugekauften Hausknechtsaugen* des Hauskobolds Plutos.“ — Haud vidi magis.

765. Post hunc versum 3 primae edd. et Dobraei, item cod. Rav., teste Invern. ad 1.: κομμάτιον χοροῦ, Br.: *ΧΟ.* (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ), et similiter Porsonus. cf. annot. ad 621.

766. Constituitur hic Act. 3. sc. 3. Plutus et Chremylus ad fores accedunt, et interea dum illi colloquuntur, exit rursus Chremyli uxor cum bellariis. Abrupta videtur Pluti oratio. B. καὶ — Ἥλιον. solem, ut luminis auctorem, adorari monet Gir. — B.

767. Παλλάδος πέδον, *Palladis solum*, h. e. urbem Athenarum, quam Minervae consecravit rex Amphictyon, ut auctores sunt Justin. 2, 6., Isidorus Orig. 15, 1. Eurip. Ion. 8. ἔστιν γὰρ οὐκ ἄσημος Ἑλλήνων πόλις, Τῆς χρυσολόγχου Παλλάδος κεκλημένη. idem Suppl. 696. οἴχεται τὰ Παλλάδος, *perierunt res Palladis*, i. e. Athenae. cf. Soph. Phil. 134. etc. — Apud Steph. Byz. v. Ἀθῆναι legitur κλεινὴν πόλιν, quod commen-

χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος, ἥ μ' ἐδέξατο.
ἀισχύνομαι δὲ τὰς ἐμαυτοῦ ξυμφορὰς,
οἷοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον·
τοὺς ἀξίους δὲ τῆς ἐμῆς ὁμιλίας
ἔφευγον, εἰδὼς οὐδέν. ὦ τλήμων ἐγὼ,
ὡς οὐδ' ἐκεῖν' ἄρ', οὐδὲ ταῦτ' ὀρθῶς ἔδρων!
ἀλλ' αὐτὰ πάντα πάλιν ἀναστρέψας ἐγὼ
δείξω τολοιπὸν πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅτι
ἄκων ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς ἐνεδίδουν.

ΧΡ. βάλλ' ἐς Κόρακας! ὡς χαλεπόν εἰσιν οἱ φίλοι,
οἱ φαινόμενοι παραχρῆμ', ὅταν πράττῃ τις εὖ!

datum a Berkelio et Porsono Opusc. p. 20. in ordinem receperunt Dobr. et Dind. caute H.: „Utramque lectionem probam existimo, atque in duplici fabulae editione ab auctore profectam; utra vero posterioris emendationis pondus habeat, expeditum non est definire.“ perperam autem Stephanus et Schol. Dorv. intelligunt τὴν ἀκρόπολιν, arcem Athenarum, quae licet alibi κατ' ἐξοχὴν dicatur πόλις, tamen hic manifestum est, urbem opponi universae Atticae, χώρᾳ πάσῃ Κέκροπος. ceterum Dorv. quoque cod. πέδον.

768. χώραν τε π. Κέκροπος. παίζει πρὸς Ἀθηναίους, φιλυγωμούς ὄντας. Κέκροψ δὲ Αἰγύπτιος ὢν τὸ γένος ᾤκησε τὰς Ἀθήνας· ὅθεν οἱ Ἀθηναῖοι Κεκροπίδαι. — S. de Cecrope vidd. Strabo 9, 1., ed. Tauchnit. 2. p. 242., Apollod. 3, 13., Plin. H. N. 7. c. 56., Suid. in Κέκροψ, Bredov. (*Handb. der alten Gesch.*) p. 268. etc. Vixisse fertur secundum marmor Par. anno mundi 2401., sive ante Chr. nat. 1582.

769. τὰ συμβάντα μοι, φησίν, αἰσχύνομαι· εἰς γνῶσιν δὲ ἐλθὼν καὶ αἰσθησιν, ὧν ἔπραττεν, αἰδεῖται, ὡς μετὰ ἀδίκων ἦν. S.

770. ξυνών· ὁμιλῶν. gl. Paris. ἐλάνθ. ἐμαυτόν. gl. Dorv. Paris. *quibusnam, quibus tandem* (ἄρα) *cum hominibus* (malis scil.) *versabar me clam.* E F.

772. ita Dorv. a m. 1., Paris. 2820. a 2., recte Brunckio aliisque probantibus: nam vulgata olim lectio ὁ τλήμων in numeros incurrit.

776. ἐαυτὸν ἐνδιδόναι τοῖς πονηροῖς est *cum malis hominibus versari.* — F.

777. sequ. βάλλ' ἐς Κ. ὁ Χρεμύλος ἀγαναιτεῖ πολλῶν αὐτὸν ἀσπαζομένων καὶ περιεχόντων, οἵτινες πρότερον οὐδὲ ἑώρων αὐτὸν πένητα ὄντα, νυνὶ (δὲ) πλουτήσαντα κολακεύουσιν. ἔστι δὲ τὸ βάλλ' ἐς κόρ. παρ' ὑπόνοιαν παροιμιῶδες ἐκ τοῦ βάλλ' ἐς μακαρίαν, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ διεξήλωται. δηλοῖ δὲ τὸ ῥῖψον ἑαυτὸν εἰς φθοράν· τοιοῦτον γάρ τι ἐς κόρακας. (cf. 390.) τὸ δὲ παραχρῆμα νῦν ἀντὶ τοῦ κατ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς εἰκεῖν παραυτίκα etc. S. χαλεπόν. adjectiva neutra quum locum attributi habent, etiam nominibus pluralibus utriusque generis adjunguntur, ut Phoeniss. 358. (322.) δεινὸν γυναιξὶν (αἱ δι') ὠδίνων γοναί· atque adeo neutrius generis, ut Plat. Parm. 23. ταῦτα ἀδύνατον. — intelligi volunt χρῆμα. certe Ovid. ex P. 2, 7, 57. *miser omnis res timida est.* Herod. 3, 53. τυραννὶς χρῆμα σφαλερόν. S. v. Bos. Ellips. p. 535. Schaef. πρᾶγμα, quod aliis locis additur, (gl. Paris.: χαλ. πρᾶγμα.) intelligit Eckard. p. 74. cf. 569.

778. οἱ φαιν. παρ. qui subito apparent, seque applicant divitibus.

νύττουσι γὰρ καὶ φλῶσι τἀντικνήμια,
ἐνδεικνύμενος ἕκαστος εὔνοιάν τινα.
ἐμὲ γάρ τις οὐ προσεῖπε; ποῖος οὐκ ὄχλος
περιεστεφάνωσεν ἐν ἀγορᾷ πρεσβυτικός;
ΓΥ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ σύ, καὶ σύ, χαίρετον!
φέρε νυν (νόμος γάρ ἐστι), τὰ καταχύσματα
ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα.
ΠΛ. μηδαμῶς·
ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος εἰς τὴν οἰκίαν
πρώτιστα, καὶ βλέψαντος, οὐδὲν ἐκφέρειν
πρεπῶδές ἐστιν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰσφέρειν.
ΓΥ. εἶτ' οὐχὶ δέξει δῆτα τὰ καταχύσματα;
ΠΛ. ἔνδον γε παρὰ τὴν ἑστίαν, ὥσπερ νόμος.
ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν·
οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ,

779. νύττουσι. τιτρώσκουσι. gl. Dorv. Paris. φλῶσι. συντρίβουσι, διίφουσι, ξύουσι. gl. Paris. quod fieri solet in turba. recte Frischlinus: *nam et lancinant me et prope crura infringunt mihi, Dum quisque suam declarat benevolentiam;* et Voss.: *So stupfet man, und reibt die Schienbein' einem durch, Da jeder auskramt seine Wohlgewogenheit!*

781. προσεῖπε, *salutavit.* gl. MS. Ducangii: οὐ χαίροις εἶπεν, ἠσπάσατο.

782. περιέστ., *cinxit, circumdedit*, ut, monente F., Latinis corona est multitudo hominum, qui circumstant locum aliquem vel personam. — ἐν ἀγορᾷ, in foro, inter transeundum domum ex templo Aesculapii.

783. χαίροντον MS. B, Br. etc. vulgo codd. χαίρετε. — ὦ φίλτ. i. Chremyle.

784. νόμος γάρ ἐστι cf. 163.

785. σου. Plutum alloquitur.

787. πρώτιστα. a superlativis talis est πρῶτος: vid. Matth. gr. gr. §. 134. annot.] interdum alii et comparativi et superlativi duntur in utraque lingua. vid. Priscian. 3. p. 82. Bas. et πρώτιστα quidem ap. Hom. legitur multis locis. Ξ.

789. εἶτα indignantis est, etiam extra interrogationem. cf. 794.

790. ἔνδον. *in atrio.* F. ὥσπερ νόμος. vide 763. gl. Paris.: νόμος. ἀντὶ τοῦ ἔθος.

791. ἔπειτα, tum; praeterquam quod ita mori obsecuti fuerimus. cf. 949. etc. τὸν φόρτον figurate dixit *ineptias*, quia molestae sunt: nam proprie φόρτος est onus, maxime navium, ut monet F.

792. seqq. Notantur illi Comici istorum temporum, qui, quum non possent spectatoribus probare ipsas fabulas, servos inducerent bellaria spargentes spectatoribus, ut vel hac re excitaretur risus. *E F.* similiter hic noster Vesp. 58. ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὔτε κάρυ' ἐκ φορμίδος Δούλῳ διαῤῥιπτοῦντε τοῖς θεωμένοις. et εἰρωνικῶς Pac. 960.: καὶ τοῖσι θεαταῖς ῥίπτε τῶν πρεσθῶν, ubi ne hordeis quidem, sed aqua conspersos fuisse spectatores, ex versu 969. intelligitur. — τῷ διδ. ei, qui fabulam docet, h. e. spectandam edit, poetae, inprimis

ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις
προβαλόντ' ἐπὶ τούτοις εἶτ' ἀναγκάζειν γελᾶν.
795 ΓΥ. εὖ πάνυ λέγεις, ὡς Δεξίνικος οὑτοσὶ
ἀνίσταθ', ὡς ἁρπασόμενος τὰς ἰσχάδας.

scenico. vidd., quos F. laudat, Harpocr. v. διδάσκαλος, Cic. Brut. 18., Tusc. Quaest. 4, 29., Cat. Maj. 14. cf. Pac. 739., Horat. A. P. 288. etc.

793. *ἰαχ.*, *ἰσχάδας* (672., 796.) deminut. pro primitivo: cf. 705. *τρωγάλια*, *τραγήματα*, sive *τρωκτά*, ut loquitur Hippocrates, monente Sp., quia cruda aut sicca devorantur. cf. S. ad 763. F.: Saepe vocabulis formarum postponuntur vocabula generum, ita ut *καὶ τρ.* sit idem quod *καὶ ἄλλα τρ.* cf. 850., 894., 1046. — *τοῖς θεωμ.* h. e. *τοῖς θεαταῖς:* nam etiam Graeci, ut Hebraei, participiis utuntur loco substantivorum. sic Xenoph. Mem. Socr. 3, 5, 19. *οἱ ἐφεστῶτες* sunt, qui §. 18. dicti sunt *οἱ ἐπιστάται*

794. ita Rav., Dobr. Dind. vulgo claudicante versu et lusca sententia: *προβ. ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκάζειν γελᾶν.* elegans est *εἶτα*, nec sine indignatione dictum: vide Matth. gr. gr. §. 566, 3., nos ad Soph. Oed. Col. 855. verbum *ἀναγκ.* de conatu, quod ajunt, dictum est, ut *λύρου* ap. Eurip. Phoen. 81., ubi vid. Schaefer. cf. Eurip. Iphig. T. 1248., Heracl. 262. etc. — *γελᾶν. ὥστε γελᾶν.* gl. Dorv.

795. *Δεξ. οὗτος πένης ἦν, καὶ κωμῳδεῖται, ὡς τὰ ὄψα ἁρπάζων, καὶ λίχνος. τινὲς δὲ καὶ στρατηγόν φασιν αὐτόν.* S. homo aliunde ignotus.

796. etiam post hunc versum 3 primae edd. et Dobraei *ΧΟΡΟΥ*, Br. *ΧΟ.* (*λείπει ἡ τοῦ χοροῦ φδή*), et similiter Porsonus. vide annotata ad 621.

ΚΑΡΙΩΝ. ΑΝΗΡ ΔΙΚΑΙΟΣ. ΧΡΕΜΥΛΟΣ. ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΚΑ. Ὡς ἡδὺ πράττειν, ὦνδρες, ἔστ' εὐδαιμόνως, i.tr.
καὶ ταῦτα μηδὲν ἐξενεγκόντ' οἴκοθεν!
ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν
ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἠδικηκύσιν.
οὕτω τὸ πλουτεῖν ἐστιν ἡδὺ πρᾶγμα δή.

797. Chremylus cum Pluto et uxore et Carione intravit aedes; sed cum institnisset sacrificare diis, quod dives evasisset: Carion, qui rebus heri prosperis immutatus famum lignorum ferre non posset, prodiit foras, et exposuit spectatoribus (hos enim appellat ὦνδρες) Chremyli divitias. F. — Est autem hic catastrophe dramatis et rerum mutatio: nam boni deinceps ditescunt, mali ad paupertatem rediguntur, vidente jam Pluto. *Be.*

798. καὶ ταῦτα, *idque, praesertim.* P. cf. 17. etc. ἐξεν. h. e. ἐξενεγκόντα, quod pertinet ad verba πράττειν εὖδ., ut monuit F. de ipsa sententia cf. 786. seqq. F.: „μηδὲν ἐξ. οἴκοθεν, *sine alia impensa.*“ —

799. Achill. Tat. 6, 4. ἥκω σοι φέρων ἀγαθῶν σωρόν. Synes. Ep. 4. ἀγαθῶν ἐμῶν dixit. *Be.* cf. 269. gl. Paris.: σωρός. πλῆθος.

800. ἐπεισπ. σφοδρῶς ἐπεισῆλθε καὶ εἰσεπήδησεν. gl. Paris. S.: ἠδικ. παίζων τοῦτό φησιν, ὡς τῶν πολλῶν. μάλιστα τῶν Ἀθηναίων, ἐξ ἀδικίας πλουτούντων. τὸ δὲ ἐπεισπέπαικεν, εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθε· κυρίως δὲ ἐπὶ στρατείας πολεμίων· διὸ παίζων ἐπήνεγκεν οὐδὲν ἠδικηκόσιν. — Etiam de illis, qui invocati se ingerunt in convivia extat proverb. *Μυκωνίων δίκην εἰσπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια. Be.* de eo proverbio vid. Apostol. 13, 88. et Suid. v. *Μυκώνιος γείτων* et ibi Kuest., et Favor. B.

801. ita Rav. alii libri πρᾶγμά που, vel πρᾶγμά τι. bene Boissonad. ap. Dobr.: „οὕτω, nempe *cum nihil feceris injusti*, divitiis pollere res est jucunda; sed illis, qui sibi consciunt mali aliquid, τὸ πλουτεῖν ἀνιαρόν ἐστι πρᾶγμά τι.“ nec ita male S.: — ἢ πρὸς τὰ ἄνω καὶ ταῦτα μηδὲν ἐξενεγκόντ' οἴκοθεν· οὕτω γὰρ ἡδύ τί ἐστι πρᾶγμα τὸ πλουτεῖν, quae ratio inprimis convenit pauperis ingenio et servi.

ἡ μὲν σικύη μεστή 'στι λευκῶν ἀλφίτων,
οἱ δ' ἀμφορῆς οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου.
ἅπαντα δ' ἡμῖν ἀργυρίου καὶ χρυσίου
τὰ σκευάρια πλήρη 'στιν, ὥστε θαυμάσαι·
τὸ φρέαρ δ' ἐλαίου μεστόν· αἱ δὲ λήκυθοι
μύρου γέμουσι· τὸ δ' ὑπερῷον ἰσχάδων.
ὀξὶς δὲ πᾶσα, καὶ λοπάδιον, καὶ χύτρα,

802. ἐκ τῆς τῶν ἀναγκαίων εὐπορίας ἤρξατο. σικύη δὲ ἡ ἀρτοθήκη. (Harpocr. σιτηρὸν ἀγγεῖον, et similiter alii vett. lexicographi. cf. Schneider. lex. gr. sh. v.) ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλέους, ὅτε, τοῦ Διὸς εἰσελθόντος, πάντα μεστὰ ἀγαθῶν ἐγένετο. (vide de hac fabula satyr. Br. in ed. Sophoclis. et, quos laudavit, H. p. 248. et Toup. Epist. crit. p. 51.) προέχει δὲ τὰ λευκὰ τῶν ἀλφίτων. S. λευκὰ ἄλφιτα est *flos farinae*, farina siliginea, simila. Schol. Dorv. σεμιδαλίων (cf. 668.): sed σεμίδαλις est siligo, simila. F.

803. ἀμφ. Suid., laudante H.: ἀμφορεύς· ἀγγεῖον, μέτρον, κεράμιον Μεγαρικόν. F.: ἀμφορεὺς sive ἀμφιφορεὺς fuit mensura liquidorum, vas, dolium fictile, utrinque ansatum, quod caperet ap. Att. sextarios 72. (cf. Romé de l' Isle Metrol. Tab. ex interp. Grossii p. 81. et 88. B.), vel ex aliorum sententia 36. sed prior ratio confirmatur plurium Grammaticorum et scriptt. vett. auctoritate. Moeris et Thom. Mag. praecipiunt, esse vocab. Att., pro quo alii scriptt. usurparint voc. μετρητὴς etc. ad ἀμφ. intell. μεστοί εἰσι. — S.: μέλανος· ἐρυθροῦ. Ομηρος (Odyss. 5, 265) μέλανος οἴνοιο. ἀνθοσμίου δὲ ἡδέος, εὐόσμου, ὥσπερ τὰ ἄνθη. — cf. Rau. 1060. et de variis vini condiendi modis Geopon. 7, 13., quae F. laudavit. intelligitur enim vinum vel unguentatum, vel floribus et aromatibus conditum. vide Sp. ad h. l. et Nitschii librum germ.; a G. G. S. Köpkio editum, de antiqu. Gr. p. 577.

804. ἀργ. καὶ χρυσ. *argenti et auri*, i. e. nummorum argenteorum et aureorum: nam sic Latini quoque.

805. σκευάρια. σκεύη, *vasa, arcae, loculi.*

806. τὸ φρέαρ. τὸ πηγάδιον. (*lacus olearius*, quo oleum excipitur; qui etsi λάκκος potius dicendus erat, tamen etiam Luc. 14, 5. λάκκος dicitur φρέαρ, et Exod. 21, 33. utroque nomine appellantur loca in terra excavata. sic *cisterna vini* est lacus vini Ulpian. D. 47. tit. 2. l. 21. §. 5. magnus autem fuit usus olei ap. vett. in balneis atque gymnasiis, et ex oleis varii generis compositorum unguentorum in conviviis. *E F.*) αἱ λήκυθοι· τὰ ἐλαιοδόχα ἀγγεῖα. gl. Dorv.

807. τὸ ὑπερῷον. τὸ τέγος. gl. Dorv. v. Hesych. v. τέγος. est superior aedium contignatio, vel conclave seu cella (*coenaculum*) in ea parte aedium. *E F.*

808. ὀξὶς ἀγγεῖον ὄξους ἁπτικόν. (ὀξύβαφον, *acetabulum.*) λοπὰς δὲ εἶδος ἀγγείου πᾶν εἰς ὀψὸν λῆγον. (? cf. Schneiderі lex. gr. v. λοπάς. F.: λοπάδιον idem est quod primit. λοπάς, *patina, patella, sartago*; vas, in quo friguntur, assantur, obsonia, patens et amplum superne, sed in angustum desinens. Schol. vet. Hesych. Pollux 6, 88.) ἰχθυηροὺς δὲ πίνακας ἐπιτηδείους ἰχθῦν χωρῆσαι. S. *scutellas piscarias*, in quibus pisces vel elixantur, vel apponun-

χαλκῆ γέγονε· τοὺς δὲ κιναικίσκους τοὺς σαπροὺς
τοὺς ἰχθυηροῦς ἀργυροῦς πάρεσθ' ὁρᾷν·
ὁ δ' ἵκκος ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.
στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν
χρυσοῖς· ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,

tur, quarum hae (de quibus h. l. agitur) ἄκυροι, illae ἔμκυροι κιναίσκοι dicuntur. v. Pollux 10, 82. — F. cf. 992. σακροὺς, *astrites*. cf. 819.

811. edd. primae 3 et codd. tantum non omnes ὁ δ' ἐκκὸς ἡμῖν l. il. Rav. ὁ δ' ἐκκὸς γέγον' ἡμῖν l. il., quod multis placuit. at ineptum est ἐκκὸς, sive id *furnum* aut *culinam* interpreteris, cum ebur ignem ferre nequeat, sive *laternam* dici putes, quae altera ejus vocis significatio est, sed aeque aliena, quia ebur non translucet, recte igitur, me judice, Bentlejus ad Callim. fragm. 233. ἴκκος reponi jussit secundum Pollucem 10, 155., ubi haec leguntur: Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Πλούτῳ ἵκκον (i. e. ἴκκον ut ει pro ι longo scribere solent librarii) τὴν μυάγρον καλεῖ. Bentlejus: „ἴκκος eburneus," inquit, „res est ridiculae quidem elegantiae, ad usum tamen non ineptae." scripturam ἴκκος etiam K. Br. aliique comprobaverunt; nec profecto sustineri posse videtur vulgata lectio, nisi quis γέλωτι φορτικῷ studuisse Comicum existimet, quod nolim. sic tamen Be., qui haec annotavit ad 808.: „Acetabula dicit esse facta aerea. Atqui melius erat, alias res in aes conferri, quibus ex aere factis uti possumus: nam acetabula aerugimem seu rubiginem contrahunt, si sint ex aere facta et infundatur acetum. Paulo post etiam dicit τὸν ἵκκον (de varia scriptura ἵκκος, ἴκκος, ἰκκὸς, ἴκκος cf. Tittmann. ad Zonar. 2. p. 1116. B.) esse factum eburneum; per quam vocem sive *furnum* intelligat sive *laternam* (nam utrumque illa significat) non minam felicitatem praedicat: nam et furnus utilior est caementitius aut ferreus, et laterna cornea pelluciaior. Etiam puteum *oleo* impletum esse dicit: aqua ergo aliunde quaerenda erit. Videtur alludere ad fabulam Midae, cui omnia in aurum convertebantur, etiam quae minime voluisset, cibus et potus." γέγον' illud in cod. Rav. et aliis tribus, quos commemorat Dobr., ab interprete profectum esse putat B., cui assentior.

812. εἶδος νομίσματος ὁ στατήρ. (vel *argentei*, quod valebat drachmas Att. 4, Alexandrinas duas, ut siclus Hebraeorum Matth. 17, 27. etc.; vel *aurei*, quod valebat drachmas Att. argenteas 20. v. Eisenschmid. de mens. et pond. p. 142., Eckhel. Proleg. ad Doctr. num. vett. 1. p. 40. sequ., Romé de l' Isle *Metrol. Taf.* p. 104., 116. etc. *E F. et B.*) οἱ οἰκέται οὖν, φησὶ, νομίσμασιν ἀρτιάζομεν, ἤγουν παίζομεν ἄρτια ἢ περισσά. παιδιὰ δέ τις ἦν, καθ' ἣν ἐγίνετο πεῦσίς τε τοῦ καταιχόντος, καὶ ἀπόκρισις τοῦ προσπαίζοντος. (ἄλλως.) ἀρτιάζειν δὲ λέγουσι τὸ ἁρπαγῇ παίζειν ἀπὸ τοῦ ἑταίρου, ἕως δὲ τὸ σφαιρίζειν, ἢ ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ζυγὰ ἢ ἄζυγα λέγομεν. S. *Ludere par impar* Horat. Sat. 2, 3, 348. Suet. Aug. 71. *micare* Cic. de Off. 3, 19. nam ludentes sumtis in manum talis, fabis, nucibus, amygdalis, etiam numis, interrogantes collusorem jubebant divinare, ἄρτια ἢ περιττά, paria an imparia (numero), haberent. v. Meurs. Graec. ludib. p. 5. sequ. F.

813. ἀποψ. — ἑκάστοτε. — ὀρθῶς ἀπλῶς τοῦτο, ἀλλ' ἵνα δείξῃ,

ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε.
καὶ νῦν ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουθυτεῖ
ὗν καὶ τράγον καὶ κριὸν ἐστεφανωμένος·
ἐμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ κακνός. οὐχ οἷός τε γὰρ
ἔνδον μένειν ἦν· ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου.
ΔΙ. ἕπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον, ἵνα πρὸς τὸν θεὸν
ἴωμεν.
ΧΡ. ἔα, τίς ἔσθ' ὁ προσιὼν οὑτοσί;
ΔΙ. ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος, νῦν δ' εὐτυχής.
ΧΡ. δῆλον ὅτι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἶ.
ΔΙ. μάλιστ'.
ΧΡ. ἔπειτα τοῦ δέει;
ΔΙ. πρὸς τὸν θεὸν
ἥκω· μεγάλων γάρ μοὐστὶν ἀγαθῶν αἴτιος.
ἐγὼ γὰρ ἱκανὴν οὐσίαν παρὰ τοῦ πατρὸς

ὅτι τοσαύτῃ μεταβολῇ κεχρήμεθα, ὥστε, ἃ πρότερον ἡσθίομεν ἀγαπητῶς, τούτοις νῦν ἀφοδεύοντες ἀποματτόμεθα. S.

814. σκορ. σκορόδοις. cf. 713. φύλλοις σκορόδων (?). gl. Dorv. Paris. ἑκάστ. καθ' ἡμέραν. gl. Dorv.

815. βουθ., *immolat*, nihil amplius; quemadmodum ἱκποβουκόλοι et similia dicuntur. vidd. Sp. et interpp. S.: — ἐντελὴς δὲ θυσία ἡ ἐξ ὑὸς, [ταύρου,] τράγου, καὶ κριοῦ, ἣν καλοῦσι τριττύν. (ἄλλως.) τριττὺς δὲ παρ' Ἀθηναίοις ἡ ἐξ ὑὸς καὶ κριοῦ καὶ τράγου θυσία. erant haec χαριστήρια.

816. ἐστεφ. more sacrificantium.

817. ἐξέπ. ἐξέβαλεν. gl. Dorv.

818. ἔδακνε — μου. μεταβολὴ πάντὸς, εἰ ὁ μὲν δεσπότης ὑποφέρει τὸν κακνὸν, ὁ δοῦλος δ' οὔ. S.

819. Constituitur hic Act. 4. sc. 2. F. Facto intus sacrificio in scenam redit Chremylus, cui vir quidam iustus seu probus occurrit cum servulo. — ἕπου μετ' ἐμοῦ. *Πλάτων Μενεξένῳ* (circa fin.)· ἀλλ' εἰ μὴ πιστεύεις, ἀκολούθει μετ' ἐμοῦ. Junt. similiter, ut monent interpp. Isocrates Paneg. c. 40. μεθ' οὗ συνηκολούθησαν, Lysias 2. p. 17. ὥστε τὰ ἔθνη τὰ μετ' αὐτοῦ ἀκολουθήσαντα etc. usitatius tamen dicitur ἀκολουθεῖν sive ἕπεσθαί τινι, vocatque alteram constructionem Phrynichus Ecl. p. 154. ξενικὴν σύνθεσιν. sed lex Sangerm. Bekkeri p. 368.: ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ. οὕτω συντάσσουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἀκολουθεῖν αὐτῷ. καὶ γὰρ Λυσίας οὕτω κέχρηται, καὶ Πλάτων. ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφ. ἐν Πλούτῳ, ἕπου, φησὶ, μετ' ἐμοῦ, παιδάριον. καὶ *Μένανδρος Νίκη* μεθ' ἡμῶν εὐμενὴς ἕποιτ' ἀεί. καὶ τῇ *Παρακαταθήκῃ* συνακολούθει μεθ' ἡμῶν φησίν. vide P. et Dobr. — τὸν θεόν. τὸν Πλοῦτον. gl. Dorv.

822. δηλονότι Br. ex suo MS.

823. μάλιστ'. Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ναί. gl. Paris. δέει; Hesych. δεῖ· (cod. Ven. δέει·) χρῄζεις. vide nos ad Plat. Euthyphr. 19, 4. *E F.* cf. 659.

825. ἱκανὴν οὐσ. ἀρκοῦσαν βίον. gl. Paris. ἱκανὸν ut lat. *idoneum*, dicitur quidquid suo nomine dignum est. v. 1089., Duker. ad Flor.

λαβὼν ἐπήρκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων,
εἶναι νομίζων χρήσιμον πρὸς τὸν βίον.
ΧΡ. ἦπού σε ταχέως ἐπέλιπεν τὰ χρήματα.
ΔΙ. κομιδῇ μὲν οὖν.
ΧΡ. οὐκοῦν μετὰ ταῦτ' ἦσθ' ἄθλιος.
ΔΙ. κομιδῇ μὲν οὖν. κἀγὼ μὲν ὤμην, οὓς τέως
εὐηργέτησα δεομένους, ἕξειν φίλους
ὄντως βεβαίους, εἰ δεηθείην ποτέ·
οἱ δ' ἐξετρέποντο, κοὐκ ἐδόκουν ὁρᾷν μ' ἔτι.
ΧΡ. καὶ κατεγέλων γ', εὖ οἶδ' ὅτι.
ΔΙ. κομιδῇ μὲν οὖν·
ἀνύμος γὰρ ὢν τῶν σκευαρίων μ' ἀπώλεσεν.

1, 12., Drusius ad 1. Macc. 13, 11. sic ἱκανὸν χρόνον est *diu.* et in libris N. T. ἱκανὸς et πολὺς leguntur ut synonyma. — οὐσίαν *patrimonium*, *facultates*, χρήματα 828. *E F.*

826. ἐπ. ἐβοήθουν. gl. Dorv.

827. Sententiam, quae continetur verbis εἶναι — βίον, Terent. Andr. 33. s. ita expressit: *id arbitror Apprime in vita esse utile.* nam qui dives aliorum inopiam sublevat, is sperare potest, sibi inopi adjutores non defuturos esse. F.

828. ἦπου, ὄντως. gl. Dorv. Paris. cf. 695. — pars codicum ἐπέλιπεν, quod per se optimum esse ait Dobr., sed ἀπολείπειν esse *deserere*, ut 104., 443. etc., ἐπιλείπειν *deficere*, quod requirat sensus.

829. κομ. μὲν ταχέως. gl. Paris. proprie est κομιδῇ, cura, i. e. cum cura, studiose, admodum. vid. F., qui comparat similes ablativos σπουδῇ, δρόμῳ (Thuc. 8, 94.), πόσῳ (*modesse*, Herod. 8, 67.). eodem sensu alibi dicitur τοῦτο μὲν οὖν, ut idem annotavit. cetera cf. annot. ad 888.

830. τέως· πρώην, πρόσφορον. gl. Br. Timaeus gl. Plat.: τέως· πρὸ τοῦ. ubi vid. Ruhnken.

832. ὄντως, ἀληθῶς. gl. Dorv. βεβαίους, ἀληθεῖς. gl. Paris. F.: *vere certos et fidos*, qui meam aliquando inopiam sublevarent suis copiis.

833. ἐξ. *devertebant de via.* additur alibi τῆς ὁδοῦ, velut Ael. V. H. 14, 49., vel τὴν ἑτέραν (ὁδὸν), ut Lucian. Tim. 5. potest etiam intelligi ἐξετρέποντό με, quia ἐκτρέπεσθαί τινα est occursum alicujus ita vitare, ut a via deflectas. *E F.*

834. εὖ οἶδ' ὅτι interponitur orationi, ut ap. Lat. *sat scio*, *scilicet.* intell. κατεγέλων. v. Viger. 5, 8, 16. ibique Hoogev. F. add. Bos. de Ellips. p. 798. ed. Schaef. B. cf. 183.

835. ἀνύμος τῶν σκ., quum squalent exinanita vasa, nihilque in iis superest, quod mensam luculenter instruat. illam rerum bonarum penuriam ait se perdidisse, i. e. effecisse, ut, qui prius amicos se gesserant, nunc, dilapsis opibus et siccatis cum faece cadis, diffugerent, sibique insuper insultarent. H. germ. dicas *Das verschimmelte Hausgeräth bekreditirte mich.* „ἀνύμος proprie quidem est *siccitas* (gl. vett.), quae existit ex ἀνεμβολίᾳ (Hesych.). v. Joseph. Arch. 14, 9." F.

ΧΡ. ἀλλ' οὐχὶ νῦν.
ΔΙ. ἀνθ' ὧν ἐγὼ πρὸς τὸν θεὸν
προσευξόμενος ἦκω δικαίως ἐνθάδε.
ΧΡ. τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται πρὸς τὸν θεόν,
ὃ φέρει μετὰ σοῦ τὸ παιδάριον τουτί; φράσον.
ΔΙ. καὶ τοῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν.
ΧΡ. μῶν ἐνεμυήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα;

836. ἀλλ' οὐχὶ νῦν. ἀπολεῖ ἐς ὁ ἀνύμος τῶν σκ., nunc non squalebunt vasa, postquam dives factus es. — ἀνθ' ὧν, quapropter. cf. 430.

837. δικ., justa de causa, non temere.

838. ita unus Cantabr. ap. Dobr., sed statim mutavit. vulgo libri πρὸς τῶν θεῶν. bene H.: „In verbis πρὸς τῶν θεῶν multum vereor ne solemnis illa jurisjurandi formula priscam lectionem abolevérit τὸ τρ. δὲ τί δύναται πρὸς τὸν θεόν; *illud vero palliolum quid facit, quid pertinet ad deum Plutum?* Videtur sane, quemadmodum in κομιδῇ μὲν οὖν, sic itidem in terna repetitione πρὸς τὸν θεὸν jocum quaesivisse.“ sic ap. Plautum Cas. 492. seqq. *quin* decies repetitur joci causa, saepiusque etiam *licet* Rud. 1114. seqq., ubi tandem servulus impatiens: *Hercules istum infelicet cum sua* licentia! *Ita meas replevit auris. quidquid memorabam:* „licet.“ meritn haec emendatio placuit viris doctis; nec dubitandum est, quin praepositione πρὸς saepe significetur relatio ad aliquid. Plato Alcib. 1. p. 8. ap. Matth. gr. gr. §. 591, a: εἰ δὴ οὖν ταῦτό ἐστι πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἔφησθα ἐρεῖν; Tat. Jacobs. p. 173, 14. πρὸς Λευκίππην, *quod ad Leucippen attinet*, etc. — Sch.: τὸ τριβ. τὸ παλαιὸν ἱμάτιον, τοῦτο γὰρ ὁ οἰκέτης ἐβάσταζεν.

840. ordo: καὶ ἔρχομαι πρ. τ. θεὸν ἀναθήσων τοῦτο. gl. Dorv. ἔρχομαι, ἀφιερώσω, ἀνάθημα προήσω. ἀνατιθέναι τι dicuntur illi, qui aliquid alicui deo ita consecrant et dedicant, id uti suspendant de parietibus templi, certe ponant in loco edito ac conspicuo; quae donaria vocantur ἀναθήματα. qua de re, qui hoc annotavit, F. laudat infra 934. 938. sequ., 1085., et Salmas. ad Solin. p. 767. „quae (donaria) quia templis,“ inquit, „ornamento sunt, propterea Grammatici ἀνάθημα interpretantur κόσμημα.“

841. ita Rav. Cant. 3. Dobr. Dind. vulgo μῶν οὖν ἐμυήθης. S.: παίζει παρὰ τὸν Ἐλευσίνιον νόμον. ἔθος γὰρ ἦν, ἐν οἷς τις ἱματίοις μυηθείη, εἰς θεοῦ τινος τοῦτα ἀνατιθέναι —. μυστήρια δὲ δύο τελεῖται τοῦ ἐνιαυτοῦ Δήμητρι καὶ Κόρῃ, τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα· καὶ ἔστι τὰ μικρὰ ὥσπερ προκάθαρσις καὶ προάγνευσις τῶν μεγάλων. — ἄλλως. — ἦσαν δὲ τὰ μὲν μεγάλα τῆς Δήμητρος, τὰ δὲ μικρὰ Περσεφόνης, τῆς αὐτῆς θυγατρός. ὁ δὲ μυούμενος τὸ ἱμάτιον, ὃ ἐφόρει ἐν τῇ μυήσει, οὐδέποτε ἀπεδύετο, μέχρις ἂν τελέως ἀφανισθῇ διαῤῥυέν. — ἄλλως. σκώπτων εἰς τὰ ἱμάτια τοῦτό φησιν, ὅτι ῥυπαρά ἐστι. ἔνιοι δὲ τὰς σεσυρτας στολὰς εἰς τέκνων σπάργανα φυλάττουσι. καθαραὶ δὲ πάνυ ὑπάρχουσι καὶ νέαι. Be.: „τὰ μεγάλα subauditur μυστήρια, quod infra 1009. additum.“ — de mysteriis praeter libros Antiquitatum gr. vide annotata ad Ran. 145. seqq., 466. F.: „Omnes [fere] Athenienses his sacris initiabantur, coronati myrto, noctu (v. Meurs. libro de

ΔΙ. οὔκ, ἀλλ' ἐπερρόϊγωσ' ἔτη τρία καὶ δέκα.
ΧΡ. τὰ δ' ἐμβάδια;
ΔΙ. καὶ ταῦτα συνεχειμάζετο.
ΧΡ. καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἔφερες οὖν;
ΔΙ. νὴ τὸν Δία.
ΧΡ. χαρίεντά γ' ἥκεις δῶρα τῷ θεῷ φέρων.
ΣΥ. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δείλαιος,
καὶ τρὶς κακοδαίμων, καὶ τετράκις, καὶ πεντάκις,
καὶ δωδεκάκις, καὶ μυριάκις! ἰοὺ, ἰού!
οὕτω πολυφόρῳ ξυγκέκραμαι δαίμονι.
ΧΡ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε καὶ θεοὶ φίλοι,
τί ποτ' ἐστὶν, ὅ τι πέπονθεν ἄνθρωπος κακόν;
ΣΥ. οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα γυνὶ πράγματα,
ἀπολωλεκὼς ἅπαντα τἀκ τῆς οἰκίας
διὰ τὸν θεὸν τοῦτον, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν

Eleusiniis c. 9. sequ.): ita ut Socrati et Demonacti probro datum legatur, quod se initiandos non curassent. v. Meurs. c. 16.

842. ἐνεῴ. ἐν αὐτῷ ἐρίγωσα, ἧγουν ἐξεχείμασα. (ἐνεχείμασα.) gl. Dorv. *eo amictus alsi*, scil. hieme, quia erat lacerum et detritum. B. eleganter τὸ ἐνριγοῦν opponitur τῷ ἐμπυρεῖσθαι.

843. καὶ δ' ἐμβ. τί δύναται; — gl. Dorv. cf. 838. et de ἐμβάσι supra 754. — συνεχ. σὺν τῷ ἱματίῳ. gl. Dorv. Paris. rectius F.: *una mecum frigore hiberno afflicti sunt hi calcei*, i. e. a me gestati sunt totidem annos.

844. ἔφερες, attulisti, h. e. afferri jussisti a servo. monuit B.

845. χαρ. ἡδύναται, κατ' εἰρωνείαν. gl. Paris.

846. Act. 4. sc. 3. Prodit sycophanta cum suo teste (887.). — B.

847. sic Arund. et 2 Harl., Porson. praef. Hecubae p. 30., Dobr., nec vulgatam scripturam τρισκακοδαίμων, alioqui non malam (vide Polluc. 6, 165.), admittere videntur pariter relata ad κακοδαίμων verba τετράκις, πεντάκις, δωδεκάκις, μυριάκις.

849. οὕτω πολ. πολλά μοι κακὰ ὑφ' ἕνα καιρὸν ἄγοντι, ἢ ποικίλα. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ πολὺ ὕδωρ ἐπιδεχομένου οἶνον· ἧγουν ἀκράτῳ, καὶ ἰσχυρῷ πρὸς τὸ κακόν. εἴρηται δὲ, ὅτι πολυφόρον μὲν ἔλεγον τὸν πολλὴν κρᾶσιν δεχόμενον, ὀλιγοφόρον δὲ τὸν ὀλίγην. ἢ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν πολυκάρπων χωρίων, ἢ πολυανθῶν δένδρων. — S. Be.: πολυφ., *valido*, *vehementi*, metaph. a robusto vino, quod multum aquae admistum *ferre* potest, nec amittit bonitatem, ut si duobus vini poculis tria aquae pocula misceantur; et tanc dicitur vinum τὸ τρία φέρειν καλῶς, ut in Equ. 1185. — ξυγκ. μεμιγμένος εἰμί. gl. Dorv. commixtus sum cum infortunio, velut aqua cum forti vino, ut monuit Be., conferens Soph. Antig. 1204. δειλαία δὲ συγκέκραμαι δύᾳ, Ajac. 834. Τέκμησσαν, οἵπερ τῷδε συγκεκραμένην. tragicum colorem haec habere sensit F.

850. Ἄπ. ἀποτρ. cf. 355. καὶ θεοὶ φίλοι. καὶ ἄλλοι θ. φ. cf. 894. et annot. ad 793.

852. σχέτλ. πρ. κακά.

πάλιν αὖθις, ἥνπερ μὴ 'λλίπωσιν αἱ δίκαι;
ΔΙ. ἐγὼ σχεδὸν τὸ πρᾶγμα γιγνώσκειν δοκῶ.
προσέρχεται γάρ τις κακῶς πράττων ἀνήρ·
ἔοικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος.
ΧΡ. νὴ Δία, καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται.
ΣΥ. ποῦ, ποῦ 'σθ' ὁ μόνος ἅπαντας ἡμᾶς πλουσίους
ὑποσχόμενος οὗτος ποιήσειν εὐθέως,
εἰ πάλιν ἀναβλέψειεν ἐξαρχῆς; ὁ δὲ
πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκώς.
ΧΡ. καὶ τίνα δέδρακε ταῦτα δῆτ';
ΣΥ. ἐμὲ τουτονί.
ΧΡ. ἦ τῶν πονηρῶν ἦσθα καὶ τοιχωρύχων;
ΣΥ. μὰ Δί', οὐμενοῦν ἔσθ' ὑγιὲς ὑμῶν οὐδενός,

855. πάλιν αὖθις. cf. 25. μὴ 'λλίπωσιν pro μὴ λίπωσιν, quae fere librorum lectio est, Dawes. Misc. crit. p. 210., Br., alii. Küstero placuerat μὴ 'κλίπωσιν, sed bene monet Dawes., nec λείπειν neque ἐκλείπειν esse *deficere* ap. scriptt. Att. — αἱ δίκαι. αἱ κρίσεις. gl. Dorv. Paris. S.: ἀντὶ τοῦ ἐὰν τὸ δίκαιον παραμείνῃ. σαφέστει δὲ πάλιν (fort. πόλιν), ὡς βέλτιον οὖσαν τὴν ἐν τοῖς δικαστηρίοις κρίσιν. Frischlin.: *nisi jura omnia Deficiant.* Be. *si modo jura non deficiant.* Voss.: *wenn nicht aufgehört hat alles Recht.* Haud male illi; sed malim tamen δίκας interpretari *lites*, ut haec sit sententia: *nisi lites deficiant, nisi litigandi copia mihi defutura sit;* quod magis χαρακτηριστικὸν in sycophanta.

856. σχεδὸν, *propemodum.* cf. 148.

858. monet F., κόμμα dici signum impressum nummis, quia incuditur, *der Schlag, das Gepräge* (cf. Ran. 679. et totum illum locum): proinde εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος idem esse quod πονηρὸν, μοχθηρὸν εἶναι. cf. 953.

859. καλῶς — ἀπ. *probe igitur fecit, quod periit.* vidd. de hoc usu participii ποιῶν. F. et, quos laudat, Viger. 6, 4, 4. et Cruqu. ad Horat. Sat. 1, 4, 17. p. 354. b.; item Matth. gr. gr. §. 554.

860. haec Sycophanta, postquam conspexit Chremylum et Justum. monuit B.

862. πάλιν ἐξαρχῆς. est pleonasmus, ut Soph. Oed. Tyr. 132. ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὖτ' ἐγὼ φανῶ, *sed denuo haec ostendam.* Be.

863. πολὺ μᾶλλον, *multo magis, potius.* E F. *vielmehr.* ἐστὶν ἐξ. ἀπώλεσεν. gl. Paris conjugatio periphrastica, quam negligere quosdam Grammaticos miror. Eurip. Androm. 942. ὁ δ' ἦν ὑβριστὴς εἰς τ' ἐμὴς μητρὸς φόνον, Τάς θ' αἱματοσπούς θεὰς ὀνειδίζων ἐμοί. Herc. fur. 307. εἰ μὲν, σθενόντων τῶν ἐμῶν βραχιόνων, Ἦν τις σ' ὑβρίζων, ῥᾳδίως ἐπαύσατ' ἄν, etc. de Latinis videas, si tanti est, a nobis annotata ad Plaut. Amph. 774.

864. καὶ. vide 642.

865. τῶν πον. καὶ τοιχ., improborum ac scelestorum, quos jam adversatur Plutus, non nisi frugi homines ditaturus.

866. „οὐμενοῦν est *non usquequaquam.* v. Viger. 7, 13, 3. — ὑγιὲς arbitror soli-

κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα.
ΚΛ. ὡς σοβαρὸς, ὦ Δάματερ, εἰσελήλυθεν
ὁ συκοφάντης! δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ.
870 ΣΥ. σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις;
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον
εἰπεῖν, ἃ πεπανούργηκας.
ΚΛ. οἴμωζ' ἄρα σύ!

piendum esse, ut v. 358., de *probitate*, *fide*, *integritate*: nam ex v. sequente intelligitur, sycophantam putasse, pecuniam suam transiisse ad Chremylum, quod ille negaret." — F. gemellus ille locus est 358., ordo hic: οὐμενοῦν οὐδενὸς ὑμῶν ἔστιν ὑγιὲς, h. e. ὑγιές τι, ὑγίεια φρενῶν, *neuter vestrum sanus est*, *insanitis ambo avaritia*.

867. *nec fieri potest*, *quin vos mea possideatis bona*, *meos numos*, h. e. vos certissime meos habetis numos. F.

868. σοβαρός. σεσοβημένος. κοταμωκώμενοι δὲ τῶν Δωριέων τὸ ὦ Δάματερ λέγουσιν. (nulla hic materia irrisionis) Eustath., monente Br., ad Odyss. p. 1385, 58.: εἰ δὲ τὰ τοιαῦτα Δωρικὰ — Ἀττικοῖς γέγονε φίλα, καινὸν οὐδὲν εἴ τις ἐνθυμοῖτο καὶ τὸ ὦ Δάματερ τὸ θαυμαστικὸν, ὃ κεῖται καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ, Δωρικὸν μὲν ὂν, φιληθὲν δὲ εἰς κοινὴν χρῆσιν τοῖς Ἀττικοῖς. (de Dorismis Atticis vidd. interpp. Euripid. ad Phoen. 11., Or. 26., Hippol. 1044. etc. cf. 551.) ὁ δὲ νοῦς· πῶς ἐπηρμένος καὶ μεγὰ φρονῶν καθ' ἡμῶν εἰσῆλθεν; S. F.: — „σοβαρὸς dicitur vel *is*, *qui fertur gradu citato*; vel *is*, *qui submovet* [σοβεῖ] *obvios*; vel *insolens*, *superbus*, ut h. l." —

869. ὁ συκ. οὕτω καλοῦνται οἱ ἐπηρεάζοντες ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. τὸ παλαιὸν ἀπειρημένον ἦν σῦκα ἰξάγειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς, τοῦ φυτοῦ κατ' ἀρχὰς θαυμαζομένου. τοὺς σμικρῶς οὖν διερευνῶντας τὸ τοιοῦτον οὕτως ὀνομασθῆναι λέγουσιν ἀπὸ τῆς ὀπώρας· παρασχεῖν οὖν καὶ τοῖς ὁπωσοῦν μάτην ἐγκαλοῦσι τὸν ὀνομάσαντα, ἅμα καὶ τοῦ φαίνειν τὸ ἐγκαλεῖν ἢ εἰς δίκην εἰσάγειν δηλοῦντος. ὅτι δὲ ἀπὸ τούτων γέγονεν, ἐκ τῶνδε δῆλον· συκαστὰς γὰρ τοὺς φιλεγκλήμονας ἔλεγον, καὶ συκοβίους, καὶ συκωρούς, καὶ συκολόγους, καὶ φιλοσύκους, καὶ συκώδεις, καὶ συκόπαιδας, ἴσως ἀπὸ τοῦ πάντας ἐγκλήματα ἐφέλκεσθαι. (cf. de hoc vocab. Pareus lex. Plaut. v. sycophantas et, quos laudat, Fest. et Athen. 3, 74.) βουλιμιᾷ. πάνυ λιμώττει, καὶ πεινᾷ λίαν· ἀπὸ τοῦ βου ἐπιῤῥήματος, ὅπερ ἐπιτάσεώς ἐστι δηλωτικὸν, ἀντὶ τοῦ λίαν, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ βούπεινα, μεγάλη πεῖνα, καὶ βουγάϊος, καὶ βούγλωσσος etc. S. *esurit*; propterea-que auferre aliquid a nobis conatur. Plautus Trin. 148. *Adesurivit magis*, *inhiavit acrius Lupus*; *observavit*: *dum dormitaret canes*, *Gregem universim voluit totum avortere*.

870. valet: *tu vero statim abi mecum in forum*. — adverb. ταχέως omitti poterat. B. cf. 481., Matth. gr. gr. §. 553, b., Schneideri lex. gr. v. φθάνω, 4.

871. τροχός τις ἦν, ἐν ᾧ δεσμούμενοι οἱ οἰκέται ἐκολάζοντο. — S. poena servorum, qui aut aufugissent, aut furtum fecissent. rota ista in foro constituta erat. στρεβλοῦσθαι est *torqueri*, *pravari* (gl. vett.). cf. Hesych. *E F.* cf. Köpkii librum *Ueber Gesetzgeb. der Gr.* p. 724.

872. οἴμ. *plora*, pereas. cf. 58.

ΔΙ. νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, πολλοῦ γ' ἄξιος
ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς ἔσθ', ὅτι
τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς.
ΣΥ. οἴμοι τάλας! μῶν καὶ σὺ μετέχων καταγελᾷς;
ἐκεῖ πόθεν θοιμάτιον εἴληφας τοδί;
ἐχθὲς δ' ἔχοντ' εἶδόν σ' ἐγὼ τριβώνιον.
ΔΙ. οὐδὲν προτιμῶ σου· φορῶ γὰρ πριάμενος
τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδάμου δραχμῆς.
ΧΡ. * ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δήγματος.
ΣΥ. ἆρ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ πολλή; σκώπτετον,
ὅ τι δὲ ποιεῖτον ἐνθάδ', οὐκ εἰρήκατον·
οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὸν οὐδενί.

873. *νὴ τὸν Δία τὸν σωτ.*, qui Athenis colebatur. cf. 1171., Ran. 691. F.: *πολλοῦ γ' ἄξιος* etc., *magni quidem faciendus*, multum celebrandus est ab omnibus Graecis.

874. *ὁ θεός*, Plutus.

875. *ἐξολεῖ funditus perdet.*

877. *ἐκεῖ* est *quod ni ita esset*, nisi particeps esses furti, *εἰ δὲ μὴ* Hesych., ut Plat. Euthyphr. 10. eta. F. eodem sensu dici poterat *πόθεν γὰρ θοιμάτιον s. τοδί;*

878. Paris. 2820. *ἐχθ. ἃ ἔχοντά σ' εἶδον ἐγὼ τριβ.* — *τριβ.* cf. 888.

879. *οὐδὲν πρ. σου. οὐ φροντίζω σου. εἴρηται δὲ τὸ προτιμᾷν ἐπὶ τοῦ λόγου ἔχειν καὶ ἐπιστρέφεσθαι. λέγει οὖν· οὐ φοβοῦμαί σε, ἔχων* [φυσικὸν] *δακτύλιον. δακτύλιον δὲ τὸν λεγόμενον φαρμακίτην. Εὔπολις Βάπτας μέμνηται, καὶ Ἀμειψίας. ὁ δ' Εὔδαμος φαρμακοπώλης, ἢ χρυσοπώλης, τετελεσμένους δακτυλίους πωλῶν.* (ἄλλως.) *φιλόσοφος δὲ ἦν οὗτος ὁ Εὔδαμος, φυσικοὺς δακτυλίους ποιῶν πρὸς δαίμονα, καὶ ὄφεις, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἐθεράπευον γὰρ τοὺς ὀφιοδήκτους· μᾶλλον δὲ τὴν ἀρχὴν οὐκ εἶων ὑπ' ὄφεων δάκνεσθαι.* S. laudat de hujusmodi annulis magicis F. Hesychium v. *δακτύλιος φαρμακίτης*, Salmasium ad Vopisc. p. 360. ed. Paris., Kirchmannum de Annulis c. 21.

880. Invern. ex suis codd., item Dind., *Εὐδήμου*. cod. Dorv. *Εὐδράμου*, et in marg. *Εὔδραμος*. *δραχμῆς* referendum ad *πριάμενος*.

881. locus affectus. Invern., quasi ex suis libris, *ἀλλ' οὐκ ἄν ἔστι*. Suidas in ed. Med. *ἀλλ' οὐκ ἔστι*, deficientibus quidem numeris, sed ita, ut viam emendandi monstrare videatur. cum enim *α* et *ου* permutari inter se et omitti similia soleant in MSS., pro *οὐκ ἄκη ἔστι* forte scriptum arbitror *οὐκ οὐκ ἔστι*, mox, altero *οὐκ* neglecto, *οὐκ ἔστι*, et a versificatore *οὐκ ἐνεστι*. hoc vel quiddam simile Scholiasten legisse necesse est in suis exemplaribus, qui ita verba Comici interpretetur: *ἀλλ' οὐκ ἰσχύει οὗτος ὁ δακτύλιος πρὸς τὸ δῆγμα τοῦ συκοφάντου*. sententia praeclara, nulla esse remedia adversus morsus sycophantarum. Diogenes Cynicus, monente Dobr., ap. Laërt. 6, 5, *ἐρωτηθείς, τί τῶν θηρίων κάκιστα δάκνει, ἔφη, τῶν μὲν ἀγρίων συκοφάντης, τῶν δὲ ἡμέρων κόλαξ.* Eurip. Androm. 265. *ἐρπετῶν ἀγρίων ἄκη*, Bacch. 284. *μαίνει γὰρ ὡς ἄλγιστα, κοὔτε φαρμάκοις Ἄκη λάβοις ἄν*, etc.

884. *ἐπ' ἀγ.*, *eo consilio*, *ut boni quid moliamini.* — F.

ΧΡ. μὰ τὸν Δί' οὔκουν τῷ γε σῷ, σάφ' ἴσθ' ὅτι.
ΣΤ. ἀπὸ τῶν ἐμῶν γὰρ, ναὶ μὰ Δία, δειπνήσετον.
ΧΡ. ὡς δὴ 'π' ἀληθείᾳ σὺ μετὰ τοῦ μάρτυρος
διαῤῥαγείης, μηδενὸς ἐμπεπλησμένος!
ΣΤ. ἀρνεῖσθον; ἔνδον ἐστὶν, ὦ μιαρωτάτω,
πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ἀπτημένων.
ὑῦ, ὑῦ, ὑῦ, ὑῦ, ὑῦ ὑῦ!
ΧΡ. κακόδαιμον, ὀσφραίνει τι;
ΔΙ. τοῦ ψύχους γ' ἴσως,

885. σάφ' ἴσθ' ὅτι. cf. 183.

887. ὡς δή, etiam ὡς simpliciter, est *utinam*. v. Viger. 8, 10, 4. (add. Hoogev. Doctr. partic. 2. p. 1184. sequ. B.) Homerus ita dixit ὡς δὴ ὄφελον, ὡς ὄφελον, sequ. infin. v. Odyss. α', 217. β', 183. sequ. F. ἐπ' ἀληθ., ἀληθέϊ, ut Aeschyl. Suppl. 643. pro eodem Demosth. de Cor. 7. dixit ἐπ' ἀληθείας, ut monuit F. *utinam quidem vere tu dirumparis* (cf. 279.) *cum teste, cibo nullo gustato*, sicut *falso* dixisti, nos de tuo coenaturos esse. S. μετὰ τοῦ μάρτ. κλήτορα γὰρ, ἵνα αὐτῷ τίς δίκην καλέσῃ.

888. pauci codd. μηδενός γ' ἐμπ., ex quo Br. aliique fecerunt μηδενὸς γ' ἐμπλημένος. eam lectionem et ipse praeferrem, si vel in cod. antiquo inventa esset, vel nescirem, γὲ esse ex illis voculis, quas de suo addere solent librarii; qua de re vid. Porsonus passim ad Euripidem.

890. χρῆμα τεμάχων, κρεῶν, dictum est per periphrasin pro τεμάχη, κρέα, ut Xenoph. Cyrop. 2, 1, 2. σφενδονητῶν χρῆμα, Eurip. Phoen. 196. χρῆμα θηλειῶν, *mulierculae*, Nub. 2. χρῆμα τῶν νεττῶν, ubi vidd. Be. et Sp.; itemque Muret. V. L. 6, 9. F. Comparavit Muret. *rem voluptatum* ap. Plautum Amph. 478. cf. nos ad Captiv. prol. 52. F.: τεμάχη sunt *copadia, frusta, placentarum, carnium*, dicuntur τόμοι, non τεμάχη, cujus vocabuli sedes propria est in piscibus. v. Phryn. Ecl. p. 8. et Thom. Mag., etiam Schol. Dorv. (qui quidem sic: τεμαχῶν· κομματίων ἰχθύων. τέμαχος πυρίως ἐπὶ τῶν ἰχθύων.) κρέα ὠπτημένα sunt *carnes assae, assatae*. Attici dicunt κρέα, κρεῶν, non κρέατα, κρεάτων. v. Thom. Mag. v. τέρα.

891. ita cod. Dorv. in margine, nisi quod scriptum est separatim ὑ ὑ, cum rectius esse videatur ὑῦ, ut αἰαῖ et similia. ceteri codd. ὑ ὑ, adspirato ὑ pro ingenio graecae linguae, nisi quis Dorica quaedam aut Aeolica obmoveat. temere Br. aliique ὕ ὕ, ὕ ὕ, etc. auctore Is. Voss. libro de poëm. cantu et vir. rhythmi p. 53. nec magis mihi probanda videntur ista in scholiis: διὰ τῶν ψιλῶν τούτων υ (legebat igitur homo in suis libris υ ὑ) δείκνυσιν, ὅτι χοιρείων κρεῶν ὀσμῆς ἤσθετο: quae qui scripsit, reputasse videtur, olfacientis esse animam attrahere, non reddere, quod faciunt adspirantes. sed talia ad vivum resecare haud scio an sit putidum; nec Graeci porcum omnia olfacientem appellarunt ὗν, sed ὗν ab ὑ interjectione. Plautus Mil. 1247., secundum Hedorpii librum, in quo legebatur *huic olet profecto*: *Nescio ubi hic prope adest, quem expeto videre: hy, olet profecto*; ubi minus recte Palmerius Spicil. Lamp. Gruter. 4. p. 759.: *hu, olet p.*

892. τοῦ ψ. γ' ἴσως. ἐπὶ τὰ ζῶα, ἐσομένου ψύχους αἰσθανόμε-

ἐπεὶ τοιοῦτόν γ' ἀμπέχεται τριβώνιον.
ΣΥ. ταῦτ' οὖν ἀνάσχετ' ἐστίν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί,
τούτους ὑβρίζειν εἰς ἐμ'; οἰμ', ὡς ἄχθομαι,
ὅτι χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις πάσχω κακῶς!
ΧΡ. σὺ φιλόπολις καὶ χρηστός;
ΣΥ. ὡς οὐδεὶς γ' ἀνήρ.
ΧΡ. καὶ μὴν ἐπερωτηθεὶς ἀπόκριναί μοι.
ΣΥ. τὸ τί;
ΧΡ. γεωργὸς εἶ;
ΣΥ. μελαγχολᾷν μ' οὕτως οἴει;
ΧΡ. ἀλλ' ἔμπορος;
ΣΥ. ναὶ, σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω.

να, πολλάκις ὀσφραίνονται. S. Jocum esse ait F.: nam frigus odorari neminem, sed sentire; inesse autem verbo ὀσφραίνεσθαι notionem τοῦ αἰσθάνεσθαι.

893. *τοιοῦτον τριβ., tam detritum palliastrum.* ἀμπέχειν est amicire, et med. ἀμπέχεσθαι *amictum esse*, atque dicitur de pallio, quod totum corpus circumdat, et inde ἀμπεχόνη, ἀμπεχόνιον vocatur. F.

894. ὦ Ζεῦ καὶ θεοί. cf. 850.

895. ὑβρ. εἰς ἐμ'; eodem sensu dixisset ὑβρίζειν με: neque enim perpetua differentia est, quam magistri graeci, in his Lucian. Soloec. c. 10. et Moschopolus, intercedere putant inter ὑβρίζειν τινά et ὑβρ. εἰς τινα, ut illud sit aliquem ipsum contumelia sive injuria afficere, hoc cognatos, amicos et quidquid ad eum pertinet. vidd. K. et interpp. — „οἴμ' pro οἴμοι.“ (ut Soph. Ajac. 559. etc.) F. ἄχθ. ὑποῦμαι. cod. Dorv.

897. ὡς οὐδεὶς ἀνήρ est: sum homo et civis longe optimus. habent illa verba vim superlativi. F.

898. καὶ μὴν, *atqui, immo vero, jam vero.* v. Devar. p. 193. sequ. τὸ τί; *quidnam?* ut Av. 1039., Nub. 773. sed infra 1072. est *quare?* (*quid ita?*) v. Hoogev. ad Viger. 8, 11, 3. F.

899. μελ. μαίνεσθαι (cf. 12), ὥστε ἀποτρύχειν εἰς τὰς ἐρήμους, ὡς οἱ γεωργοί. gl. Paris. sycophantae divites potius quam pauperes insectantur. Igitur pro insano se haberi vult, si, urbibus relictis, solitudines quaerat. B. — dure corripitur prima syllaba τοῦ οἴει, praesertim propter accentum; nec facile dicas, cur id placuerit Aristophani potius quam haec vel quaedam similia: μελ. μ' οὕτως δοκεῖς; μελ. μ' οἴει τάδε; nam ut nunc se habet hic versiculus, videatur esse scazon. est haec, nisi fallor, minuta quaedam artis subtilitas, vix a nobis percipienda.

900. ἔμπορος. cf. 517. — σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω. τινὲς τῶν πολιτῶν, ἡνίκα χρημάτων ἦν εἰσφορὰ πρὸς τὴν πόλιν, τὴν ἐμπορίαν ἐπροφασίζοντο, τὴν εἰσφορὰν βουλόμενοι φυγεῖν. ἀζήμιοι γὰρ οὗτοι διεφυλάττοντο, ὡς φησιν Εὐφρόνιος, ὡς τὴν πόλιν ὠφελοῦντες πλεῖστα διὰ τῆς αὐτῶν ἐμπορίας. διὸ καὶ ὁ συκοφάντης λέγει, ὅτι, ὅταν γένηταί τις καιρὸς πολέμου καὶ εἰσφορᾶς, ἔμπορον ἐμαυτὸν ἀποκαλῶ. S. σκήπτομαι. προφασίζομαι. gl. Dorv. Br.: „A muneribus publicis mercatores Athenis immunes erant ob operam, quam praestabant invehendo frumento.“ — conferunt Conc. 1072. — ὅταν τύχω, *cum res ita fert.*

ΧΡ. τί δαί; τέχνην τιν' ἔμαθες.
ΣΥ. οὐ μὰ τὸν Δία.
ΧΡ. πῶς οὖν διέζης, ἢ πόθεν, μηδὲν ποιῶν;
ΣΥ. τῶν τῆς πόλεώς εἰμ' ἐπιμελητὴς πραγμάτων,
καὶ τῶν ἰδίων πάντων.
ΧΡ. σύ; τί μαθών;
ΣΥ. βούλομαι.
905 ΧΡ. πῶς οὖν ἂν εἴης χρηστὸς, ὦ τοιχωρύχε,
εἰ, σοὶ προσῆκον μηδὲν, εἶτ' ἀπεχθάνει; —
ΣΥ. οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἐμαυτοῦ μοι πόλιν
εὐεργετεῖν μ', ὦ κέπφε, καθ' ὅσον ἂν σθένω;

903. τῶν τῆς πόλ. τῶν δημοσίων πραγμάτων φροντιστὴς, οἷον χορηγίας, τριηραρχίας, καὶ τῶν τοιούτων· ἰδίων δὲ τῶν καθ' ἕκαστον, οἷον, εἰ ἀδικοῖτό τις, καὶ δικάζοιτο πρός τινα, αὐτὸς ἐφρόντιζεν. — S. ἐπιμελ. διοικητὴς εἰμι. gl. Dorv. *curator*. F. latissimae vox significationis: vid. doctissimi Ant. Baumstarkii disput., nuper Friburgi Badensium edita, de Curatoribus emporii et Nautodicis ap. Athen., cujus disput. bonae frugis plenissimae capite 2. dicitur de significatu et discrimine verborum ἄρχειν διοικεῖν et ἐπιμελεῖσθαι.

904. τί μαθών; *qua ratione? quid secutus?* utramque formulam τί μαθὼν et τί παθὼν interpretantur *cur; quare*; nec male, modo meminerimus, hoc referri ad casus seu ad fortunas, illud ad animum cogitationemque hominis, de quo agitur. vide, quos F. laudavit, Bosii Animadv. p. 192. et F. A. Wolf. ad Leptin. p. 348. sequ.; item Hermann. ad Viger. annot. 194., Matth. gr. gr. §. 567. Herm. l. l.: „Differunt," inquit, „τί παθὼν et τί μαθών, quorum τί παθὼν est quod nos dicimus *was ficht dich an?* illud alterum autem, quod nos fere *wer hat dir geheissen? was fällt dir ein?*"—

906. εἰ διὰ τῶν πραγμάτων τῶν σοὶ μηδὲν διαφερόντων ἀπεχθάνῃ τοῖς ἀνθρώποις διὰ τὸ ἐπιχειρεῖν ἀλλοτρίοις πράγμασιν. ὁ γὰρ ἀλλοτρίων προϊστάμενος μισεῖται. S. προσῆκον. nominat. vel accusat. absolutus, vim habens genitivi consequentiae. vidd. F. et grammatici. — εἶτ'. cf. 79. etc.

907. h. e. οὐ γὰρ προσ. μοι εὐεργ. με τὴν ἐμ. πόλιν etc. hyperbaton.

908. ὦ κέπφε. ὦ εὐτελέστατε καὶ λάλε· φασὶ γὰρ τὸν κέπφον εὐτελέστατον καὶ λάλον. ὄρνεον γὰρ ἄφρον, ὅπερ φιλεῖ ἀφρὸν θαλάττιον ἐσθίειν. τοῦτο βουλόμενοι οἱ τῶν ἁλιέων παῖδες χειρώσασθαι, ῥίπτουσι τοπρῶτον πόῤῥωθεν ἀφρὸν, εἶτα ἐγγύτατα, εἶτα φέρουσι τοῦτον ἐν ταῖς χερσὶ, καὶ οὕτω κατὰ μικρὸν ἀπατῶντες εὐχερῶς ἀγρεύουσι τοῦτο (malim τούτῳ τῷ ἀφρῷ) ἐμπεσὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν. εἴληπται οὖν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων. καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. S. Aristoteles Hist. anim. 9, 35., interprete Theod. Gaza: *Fulicae* (οἱ κέπφοι) spuma capiuntur: appetunt enim eam avidius. quocirca spuma inspersa eas venari in usu est etc. fulicam, *la poule d'eau* (*das Wasserhuhn*); etiam Camus intelligit in annot. ad eum locum Aristotelis, t. 2. p. 333., sed *procellariam pelagicam* Schneiderus ibidem t. 3. p. 161.; alii *mergum* esse putant, alii *gaviam*, vel *ardeam*, vel *larum*, ut S. vid. Florens Christ. ad Pac.

ΧΡ. εὐεργετεῖν οὖν ἐστι τὸ πολυπραγμονεῖν;
ΣΥ. τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις, καὶ μὴ ᾽πιτρέπειν, ἐάν τις ἐξαμαρτάνῃ.
ΧΡ. οὐκοῦν δικαστὰς ἐξεπίτηδες ἡ πόλις ἄρχειν καθίστησιν.
ΣΥ. κατηγορεῖ δὲ τίς;

1065. F.: Est nomen avis marinae, (?) quae a Latinis *fulica* dicitur, [at Wilmsen. *Handb. der Naturgesch.* 1. Bd. S. 905.: „Die Wasserhühner (fulicae) sind bekannte einheimische Vögel, welche in Seen und Teichen wohnen" etc.] et levissimae (multum enim plumarum habet, parum carnium), et fatuae (pascitur enim spuma maris) etc. laudantur de hac ave, quaecunque est, a F. praeter Aristotelem l. l. Hesych. et Suid. v. *κέμφος*, quae serioris aevi scriptura est; item Salmas. ad Solin. p. 64. sequ., et inprimis Bochart. Hieroz. 2, 2, 18. p. 264. sequ., t. 2. [t. 3. p. 1. seqq. ed. Lips. B.] a *κέμφος* derivatum *κεμφοῦμαι* legitur ap. Cic. Epp. ad Att. 13, 40., quod est Bosii verbis: *levitate quadam animi huc illuc impellor.* Comicum *ὦ μόνοι ὧτοι τῶν Ἑλλήνων* cum h. l. comparari ab Eustathio ad Odyss. 5. p. 1522, 54. = 206, 19., monet Dobr. Athen. p. 390.: — *διόπερ καὶ τοὺς ἐξαπατωμένους ᾠδίως ἐκ τοῦ τυχόντος οἱ Κωμικοὶ ὥτους καλοῦσιν.* — F.: *κατὰ δύσον ἄν σθένω, κατὰ δύναμιν, pro viribus.*

909. *τὸ πολυπρ.*, *male curiosum, ardelionem esse;* idem ac *πολλὰ πράττειν* Ran. 749. (702.) *Br.* cf. Ran. 228. Plutarchi libellum *περὶ πολυπραγμοσύνης*, ed. Reisk. 8. p. 42—76., laudat F.

910. *μὲν οὖν*, *certe quidem;* aut *enimvero, immo quidem. τοιγαροῦν, μέντοι γε* Hesych. *E F.* — *κειμένοις. τεταγμένοις.* gl. Paris. *publicis, sanctis.* verbum in hoc genere proprium esse monet F., laudans Xenoph. Mem. Socr. 4, 4, 16. et 1. Timoth. 1, 9. ibique Albert. gl. Dorv.: *τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν. τοῦτό ἐστι τὸ εὐεργετεῖν.* „*βοηθεῖν τοῖς νόμοις, opitulari legibus*, dicitur is, qui curat, ut leges a civibus serventur neque violentur; qui nomina eorum defert, a quibus leges violari videt." F.

911. ita Dorv. Borg. Br. Invern. Dobr. Dind. olim legebatur *κ. μὴ ᾽πιτρ. πότ᾽, ἤν τις ἐξ.* gl. Paris.: *ἐπιτρέπειν, συγχωρεῖν.*

912. sic fere libri, quos sequitur etiam Dobr. *οὔκουν — καθίστ.*; Br. Invern. et alii. S.: — *γράφεται δὲ καὶ ἐν σχήματι ἀποφατικῷ οὔκουν:* h. e. ita, ut juncta verba *οὔκουν ἐξεπ.* significent *inconsulto igitur, frustra igitur:* nam *ἐκπίτηδες* sive *ἐξεπίτηδες* (vid. Thom. Mag. p. 358.) est *consulto, de industria, data opera*, ut monuit F. quae sententia minime quidem inepta est; sed verius tamen videtur *οὐκοῦν — καθίστησιν, igitur ad hoc ipsum* (gl. Dorv. *ἐξεπ. ἐπ᾽ αὐτὸ τοῦτο.*) *civitas constituit judices*, propterea quod hoc *παρφδῶν*, nisi fallor, et Chremyli simplicitatem irridens, sycophanta 914., eodem usus vocabulo, sicut etiam 920. et 925., dicit *οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ᾽ ἐγώ.*

913. *ἄρχειν. ὥστε ἄρχειν αὐτούς, τοὺς δικαστάς.* Aristoteles Polit. 4, 12., monente diligentissimo Baumstarkio l. l. ad 908.: *μάλιστα δ᾽, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀρχὰς λεκτέον ταύτας, ὅσαις ἀποδίδοται βουλεύσασθαί τε περί τινων, καὶ κρῖναι, καὶ ἐπιτάξαι* etc. — Gir.: *καὶ δὲ τίς;* aperte hic sycophanta turpi se delatoris munere fungi, ex eoque quaestum facere fatetur etc.

ΧΡ. ὁ βουλόμενος.
ΣΤ. οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ·
915 ὥστ' εἰς ἔμ' ἥκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.
ΧΡ. νὴ Δία, πονηρόν γ' ἄρα προστάτην ἔχει.
ἐκεῖνο δ' οὐ βούλοι' ἄν, ἡσυχίαν ἔχων
ζῆν ἀργός;
ΣΤ. ἀλλὰ προβατίου βίον λέγεις,
εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βίῳ.
920 ΧΡ. οὐδ' ἂν μεταμάθοις;
ΣΤ. οὐδ' ἄν, εἰ δοίης γέ μοι
τὸν Πλοῦτον καὶ τὸ Βάττου σίλφιον.
ΧΡ. κατάθου ταχέως θοιμάτιον.

914. ὁ βουλ. ὁ τυχών, *quilibet*, ne te opus esse ad id putes. gl. Paris.: ἐκεῖνος. ὁ κατηγορῶν.

915. ἥκει. ἀνήκει, ἀνατρέχει. gl. Paris, εἰς ἔμ' ἥκει idem quod προσήκει μοι. cf. 907.

916. προστάτην recte interpretantur προϊστάμενον, ἐπιμελητήν (903.): siquidem προΐστασθαί τινος dicitur, quicunque aliquid administrat, *der einer Sache vorsteht*, vide nos et interpp. ad Eurip. Androm. 217., Soph. Ajac. 749.

918. ἀργός, *otiosus*, h. e. ita, ut neminem observes aut accuses. sed sycophanta hanc vocem ita accipit, ac si jubeatur omnino nihil agere, tanquam ovicula. *E F.*

919. διατρ. ἐπιτήδευμα, ἀσχόλημα, δίαιτα, διαγωγή, πρόφασις, ἀφ' ἧς μέλλομεν περὶ τὰ πράγματα διατρίβειν. S. *studium, occupatio*: nam qui in studio al. rei versatur, ei immoratur. φανεῖται, item propemodum est quod ἔσται, ut monuit F.

920. μεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀνακαύσαιο. κυρίως δὲ μεταμαθεῖν ἔλεγον τὰ μετὰ ταῦτα (fort. μετά τινα) ἕτερόν τι μαθεῖν, ἀφιεμένου τοῦ πρώτου. S. *non hoc dediscres?* non aliud studium sequeris? — „δοίης pro δῴης est Att. forma, v. Moeris p. 117." F.

921. Βάττος Κυρήνην ἔκτισεν ἐλθὼν ἀπὸ Θήρας, τῆς κατὰ Κρήτην νήσου· (vidd. Strab. 10, 5., ed. Tauchnitz. 2. p. 385. sequ., Mela 2, 7, 99., Plin. H. N. 2, 87. sect. 89., Nitsch. *Beschreib. des Zust. der Gr.* 1, p. 286. sequ. hodie vocatur *Vantorin.*) ὃν τιμήσαντες Λίβυες (Κυρηναῖοι) ἐχαρίσαντο αὐτῷ τὸ κάλλιστον τῶν λαχάνων τὸ σίλφιον, καὶ ἐν νομίσματι αὐτὸν ἐχάραξαν, τῇ μὲν βασιλείαν, τῇ δὲ σίλφιον παρὰ τῆς πόλεως δεχόμενον, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυρηναίων πολιτείᾳ. ἔνθεν καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν διαφόρους καὶ ἐξόχους τιμὰς δεχομένων. S. ὁ Βάττος οὗτος (de quo Herod. 4, 150. seqq., Strabo 17, 3., ed. Tauchnitz. 3. p. 497., Pausan. Phoc. 15. etc. floruit circa olymp. 41, 3. sive ante Christ. nat. 605.) ἔκτισε τὴν Κυρήνην, ἔνθα τὸ σίλφιον γίνεται, οὗ ὁ σπὸς (de quo ad 714.) πολλοῦ ἄξιός ἐστι. τιμῶντες οὖν αὐτὸν οἱ Κυρηναῖοι, ὡς ἀρχηγέτην, χρυσῆν αὐτοῦ τὴν εἰκόνα πεποιήκασιν, τὸ σίλφιον ἐν τῇ δεξιᾷ φέρουσαν, λίθοις καὶ μαργάροις κεκοσμημένον. λαμβάνεται οὖν εἰς παροιμίαν τὸ τοῦ Βάττου σίλφιον ἐπὶ τῶν πολυτελῶν. Paris. de hoc proverbio vide Erasm. Adag. p. 182.; de nummis autem Cyrenaeorum, de quibus S. memorat, Sp. libro de Usu et pr. num. 1, p. 293. seqq., Eckhel. Doctr. num. vet. 4. p. 119., Aug. Fr. Walther. de silphio in veterum numis etc.

922. pallium exuere jubetur ay-

ΚΑ. οὗτος, σοὶ λέγει.
ΧΡ. ἔπειθ' ὑπόλυσαι.
ΚΑ. ταῦτα πάντα σοὶ λέγει.
ΣΥ. καὶ μὴν προσελθέτω πρὸς ἔμ' ὑμῶν ἐνθαδὶ
925 ὁ βουλόμενος.
ΚΑ. οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ.
ΣΥ. οἴμοι τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν!
ΧΡ. σὺ γὰρ ἀξιοῖς τἀλλότρια πράττων ἐσθίειν.
ΣΥ. ὁρᾷς, ἃ ποιεῖς; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
ΧΡ. ἀλλ' οἴχεται φεύγων, ὃν ἦγες μάρτυρα.
930 ΣΥ.* οἴμοι, περιειλημμαι μόνος!
ΚΑ. νυνὶ βοᾷς;

cophanta, tanquam compertum sit senibus, eum id furto abstulisse. gl. Dorv. κατάθ' ὁν. ἀπόριπτε. — οὗτος, σοὶ λέγει. sycophantae cessanti dicit Cario.

923. ὑπόλυσαι. τὰ ὑποδήματα. gl. Dorv. verbum proprium in hac re, quod refertur ad ὑποδεῖσθαι Xenoph. Mem. Socr. 1, 6, 6., Anab. 4, 5, 11. F.

924. provocat sycophanta senes, malumque iis minatur, si se spoliare audeant.

925. illudit sycoph. et irridet Chremylum, qui interroganti κατηγορεῖ δὲ τίς; responderat ὁ βουλόμενος 914. hoc videns Cario sycophantam vicissim irridet, repetens vocem, quam ille ibidem emiserat, ut monet F.

926. μεθ' ἡμ. ἀντὶ τοῦ ἐν ἡμέρᾳ. Ἀττικὸν τὸ σχῆμα. — S. unde Xenoph. Mem. Socr. 3, 11, 8. μεθ' ἡμέραν et τῆς νυκτὸς, Polyb. 1, 42, extr. μεθ' ἡμ. et νύκτωρ inter se referuntur, — sycophanta queritur de eo, quod *interdiu* spoliatur vestibus, quia id noctu quidem Athenis saepe multis accidebat a grassatoribus. cf. 165. F. Plautus Amph. 1. *qui me alter est audacior homo aut qui confidentior, Juventutis mores qui sciam, qui hoc noctis solus ambulem?* ubi vidd. interpp.

927. Hesych. ap. F.: ἀξιοῖς· βούλει, προαιρῇ, ut Xenoph. Mem. Socr. 2, 1, 9. (cf. 1076.) „Sensus: merito plecteris, quum ex alienis negotiis, quibus te immiscens, victum quaerere gestias.“ *Münter.*

928. ὁρᾷς, ἃ ποιεῖς; *viden, quid facias?* reputasne, quam mihi inferas injuriam? — frustra H. aliique, secundum Frischlinum, ποιεῖ, ut haec omnia testi suo dicat sycoph.: *viden' tu, quem testem huc adduxi, quid faciat servulus nequam?* — F.: ταῦτ' ἐγὼ μαρτ. intell. εἰ· *cito te; jubeo te esse hujus injuriae testem.* hoc tantum acclamat testi: sed is aufugit.

930. eum dicunt περιειλῆφθαι, qui obsessus tenetur, ut elabi nequeat. — H., qui monet, similis significationis esse ἀπειλῆφθαι. gl. Paris.: κατὰ κύκλον ἐληφθην. gl. Dorv. κεκράτημαι. proprie περιλαμβάνειν est *amplecti, amplexari*, quod in utramque partem accipi potest. — νυνὶ βοᾷς; at jam ante clamavit οἴμοι τάλας etc. 926.; neque haec interrogatio est in priscis edd., quare sic scribendum esse arbitror, deleta persona Carionis: οἴμοι, περιείλημαι μόνος νυνὶ βοᾷς (vel βοῆς)! *vae mihi, corripior nunc auxilio destitutus!* βοὴν pro βοηθείᾳ in superstitibus quidem fabulis et earum fragmentis non dixit Ari-

ΣΥ. οἴμοι μάλ' αὖθις!
ΚΛ. δὸς σύ μοι τὸ τριβώνιον,
ἵν' ἀμφιέσω τὸν συκοφάντην τουτονί.
ΔΙ. μὴ δῆθ'· ἱερὸν γάρ ἐστι τοῦ Πλούτου πάλαι.
ΚΛ. ἔπειτα ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται
935 ἢ περὶ πονηρὸν ἄνδρα καὶ τοιχωρύχον;
Πλοῦτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει.
ΔΙ. τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χρήσεταί τις, εἰπέ μοι.
ΚΛ. καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα,
ὥσπερ κοτίνῳ, προσπατταλεύσω τουτωΐ.
940 ΣΥ. ἄπειμι· γιγνώσκω γὰρ ἥττων ὢν πολὺ
ὑμῶν. ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινά,
καὶ σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεὸν

stoph., sed dixerunt Aeschylus, Euripides, alii, et videntur haec soluere tragoediam. Aeschyl. Ag. 1314. οἴμοι, πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω! — Οἴμοι, μάλ' αὖθις! Choëph. 873. οἴμοι, κακοίμοι, δεσπότου τελευτῶντος! Οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασι. cf. Blomf. ad Aeschyl. l. l. 1316. μόνος βοῆς, ut σοῦ μόνος pro σοῦ μονωθείς Ajac. Soph. 482., μονωμένοις πάσης βοηθείας ap. Diod. 19, 39. cf. Matth. gr. gr. §. 329.

931, 2. δὸς σύ. ὦ παιδάριον. gl. Dorv. appellat Carion servum Justi, qui ejus palliastrum portabat. eo sycophantam amicire vult, quia ei exuerat palliastrum proprium. ἀμφιέσαι, ut *amicire*, dicitur de vestibus totum corpus cingentibus, quale erat pallium etc. F.

933. μὴ δῆθ'. μηδαμῶς. (*neutiquam*, *haudquaquam*.) gl. Dorv. sic etiam Hesych. cf. 961. πάλαι, *dudum*. utrumque vocab. de quovis tempore praeterito, etiam brevissimo, dicitur. cf. 257.

934. ἔπειτα. vide 45.

936. σεμνοῖς. λαμπροῖς. gl. Dorv.

937. τοῖς δ' ἐμβ. calceis Justi, quos ejus servulus portabat, quaerit ille, si pallio suo vestiendus sit sycophanta, quidnam calceis facturus sit Cario, si eos ab se accipiat.

939. ὥσπερ κοτ. ὅτι ἐπὶ τῶν κοτίνων καὶ ἄλλων δένδρων πανταχοῦ ἐν τοῖς ἱεροῖς (in lucis templorum) προσπατταλεύουσι τὰ ἀναθήματα. S. de oleastris (cf. 582.) maxime solebant donaria clavis affixa suspendi, quia earum tanta est vivacitas, ut, etiamsi clavis configantur multis, tamen nihil laedantur. v. Herald. ad Tertull. Apol. p. 58. et Turneb. ad Virg. Aen. 12, 766. seqq. cf. Sp. ad Callim. p. 205. ed. Graev. *E F.*

940. ἄπειμι, *abibo*. cf. 70. F.

941. σύζυγον, βοηθόν. — gl. Dorv. Paris. sic Orestes Pyladis dicitur σύζυγος in Eurip. Iph. T. 225., ut monuit Be.

942. καὶ σύκινον, *etiam debilem*, *vel debilem atque infirmum*. S.: ἴσον τῷ ἀσθενέστατον. τὸ γὰρ ξύλον τῆς συκῆς ἀσθενὲς καὶ χαῦνον· ὅθεν καὶ συκίνη ἐπικουρία ἀντὶ τοῦ ἀσθενὴς καὶ ἀνωφελής. — oppositum σύκινον τῷ ἰσχυρόν, ut animadvertit Br., dictumque hoc quidem est εἰρωνικῶς. *si socium mihi*, *quamvis debilem*, *sumsero*, *faciam*, *ut fortis hic deus poenas det* etc.

ἐγὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην,
ὅτι καταλύει περιφανῶς, εἰς ὢν μόνος,
τὴν δημοκρατίαν, οὔτε τὴν βουλὴν πιθὼν
τὴν τῶν πολιτῶν, οὔτε τὴν ἐκκλησίαν.
ΔΙ. καὶ μήν, ἐπειδὴ τὴν πανοπλίαν τὴν ἐμὴν
ἔχων βαδίζεις, εἰς τὸ βαλανεῖον τρέχε,
ἔπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἑστηκὼς θέρου·
κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ.
ΧΡ. ἀλλ' ὁ βαλανεὺς ἕλξει θύραζ' αὐτὸν λαβὼν
τῶν ὀρχιπέδων· ἰδὼν γὰρ αὐτὸν γνώσεται,
ὅτι ἔστ' ἐκείνου τοῦ πονηροῦ κόμματος.
νὴ δ' εἰσίωμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν.

943. τήμερον. σήμερον. (quae est communis vocabuli forma. F.) gl. Dorv.

944. καταλύει. ἀφανίζει. (*tollit, evertit.* F.) gl. Paris. περιφ. ἡγοῦν φανερῶς. gl. Dorv.

945, 6. οὔτε — ἐκκλησίαν. quae sunt signa sublati popularis imperii, quod Athenis erat. S.: οὔτε τὴν βουλὴν πεισθών. ἀντὶ τοῦ πείσας. ὅσα δὲ τῇ βουλῇ δόξει, ταῦτα ἐπὶ τὸν δῆμον ἀναφέρεται· καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ὑπὸ τοῦ δήμου ψηφιζόμενα ὑπὸ τῆς βουλῆς κυροῦται. „*inconsulto senatu atque populo.*“ E F. cf. in primis Köpkii liber germ. de legibus et judiciis Graecorum pagg. 377. seqq.

947. ἐπ. τὴν παν. ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ ἐγένου κατ' ἐμέ, ὅτε ἤμην πένης. — S. palliastrum suum dicit et laceros calceos, quibus sycophantam ornavit Cario.

948. verbum βαδίζειν non caret acrimonia. est lat. *incedere*, quod dicitur de hominibus cum quadam pompa et fastu ingredientibus, quod ii faciunt, qui magnificis vestibus ornati sunt. F. εἰς τὸ βαλ. τρέχε. cf. 531.

949. ἔπειτα. cf. 791. „κορ., velut otiosorum et egenorum in balneis antesignanus.“ E Sp. Comparat homo multitudinem pauperum in balneis degentium cum choro, quia fere in orbem stant. in eo sycophantam jubet occupare primum locum, quem (τὴν στάσιν ταύτην) ipse nuper (ποτέ), quum egenus esset, tenuerat. θέρεσθαι est verbum Atticum; reliqui Graeci dicunt θερμαίνεσθαι. v. Moeris, Thom. Mag. F.

951. ἕλξει. forma Att. pro communi ἑλκύσει. Moeris p. 134. F.

953. ἐκείνου, *istius*, per contemtum, quo sensu et οὗτος dici monuit Eccard. p. 92. cf. Ran. 946., 1234. — τοῦ πον. κόμματος. vide annot. ad 858.

954. his dictis Chremylus cum Justo introït in domum suam, sed statim redit, quaeri audiens Plutum ab anicula. — Post hunc versum primae edd. 3 et Dobr. ΧΟΡΟΤ, Br. ΧΟ. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ φδή.) cf. 621. neque alitur est 1092.

ΓΡΑΥΣ. ΧΟΡΟΣ. ΧΡΕΜΥΛΟΣ. ΝΕΑΝΙΑΣ.

ΓΡ. Ἆρ', ὦ φίλοι γέροντες, ἐπὶ τὴν οἰκίαν
ἀφίγμεθ' ὄντως τοῦ. νέου τούτου θεοῦ,
ἢ τῆς ὁδοῦ τοπαράπαν ἡμαρτήκαμεν;
ΧΟ. ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη,
ὦ μειρακίσκη· πυνθάνει γὰρ ὡρικῶς.
ΓΡ. φέρε νυν, ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά.
ΧΡ. μὴ δῆτ'· ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα.

955. γραῦς ἐστί τις, ἥτις πρώην ἐμισθώσατο νεανίσκον δίκαιον ἐπὶ τῷ γαμεῖν αὐτήν· οὗτος δὲ πλουτήσας νῦν, ὡς δίκαιος, ἐᾶσαν αὐτήν· διὸ καὶ καταβοᾷ τοῦ Πλούτου. S. Poëta instituit jam, post sycophantam inducere alias personas querentes, quae, quum vel ex opibus hominum divitum, sed malorum, vel ex inopia bonorum, multos magnosque cepissent fructus, nunc se iis orbatas viderent. F. cf. S. ad 991. ὦ φ. γέροντες. vid. annot. ad 1021.

956. ὄντως, κατ' ἀλήθειαν. gl. Paris.

957. τοπαρ. διόλου. gl. Dorv. cf. 347.

958. ἴσθ' ἀφιγμένη. vid. Matth. gr. gr. §. 549, 2. plurdlem θύρας. digniorem esse ait F. persona Pluti. vid. itidem Matth. l. l. §. 292.

959. ὦ μειρ. (cf. 1067., 1075.) προσκαίζουσι τῇ πρεσβύτιδι οἱ γέροντες· καὶ μειρακίσκην μὲν διὰ τὸ τεθρυμμένον τοῦ ὡραίσμοῦ (fucaverat faciem et comas: vide 1060.), ὡρικῶς δὲ ἢ εὐπρεπῶς, ἢ κατὰ καιρόν. S. monet F., non carere haec verba elegantia et festivitate propter ambiguitatem: nam ὥραν et *tempus opportunum* significare, et *maturitatem nubilis aetatis; pulcritudinem* item atque *venustatem;* denique *leporem sermonis* et *festivitatem, suavitatem, modestiam*, qualis inesse solet in dictis, etiam voce, puellarum ingenuarum; ita ut ὡρικῶς sit *opportune, commode, tempestive*, quia scisçitata erat anicula, stans ad ipsas fores domus, quam quaerebat; sed etiam *festive, lepide*, non solum propter os fucatum, sed etiam vocis mollitie blanditiisque (ὦ φίλοι γέροντες, φίλτατε 963. etc.), quibus se puellam simulabat pessima mulier; quae ejus levitas simul notatur.

960. καλέσω aoristum subjunctivi esse monet Dobr., laudans inprimis de hoc subjunctivo Elmslejum ad Eurip. Heracl. 559., Med. 1242.

961. μὴ δῆθ'. cf. 933. „αὐτὸς, *ipse, non vocatus, sponte mea,*“ B.

ἀλλ', ὅ τι μάλιστ' ἐλήλυθας, λέγειν σ' ἐχρῆν.
ΓΡ. πέπονθα δεινὰ καὶ παράνομ', ὦ φίλτατε.
ἀφ' οὗ γὰρ ὁ θεὸς οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
ἀβίωτον εἶναί μοι πεποίηκε τὸν βίον.
ΧΡ. τί δ' ἔστιν; ἦπου καὶ σὺ συκοφάντρια
ἐν ταῖς γυναιξὶν ἦσθα;
ΓΡ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔκ.
ΧΡ. ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι;
ΓΡ. σπώπτειs· ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δεινάκρα.
ΧΡ. οὔκουν ἐρεῖς ἀνύσασα τὸν κνισμὸν τίνα;
ΓΡ. ἄκουέ νυν. ἦν δή μοί τι μειράκιον φίλον,
πενιχρὸν μέν, ἄλλως δ' εὐπρόσωπον καὶ καλόν,
καὶ χρηστόν. εἰ γάρ του δεηθείην ἐγώ,

962. λέγειν σ' ἐχρῆν, *te dicere oportebat*, h. e. jam dictum oportuit. utuntur ejusmodi imperfectis illi, qui statim aliquid fieri cupiunt; nec recte, si quid sentio, Schol. Dorv.: ἐχρῆν ἀντὶ τοῦ χρή. cf. Matth. gr. gr. §. 505. annot.

963. δεινά· χαλεπά. παράνομ'· ἄδικα. gl. Dorv.

965. ἀβίωτον. cf. 197.

966, 7. ἦπου — ἦσθα; ἐπειδὴ εἶδε τοὺς πονηροὺς τῶν ἀνδρῶν αὐτυχήσαντας βλέφαντος τοῦ Πλούτου, φησὶν ἆρα (ἦπου, *num forte*,) καὶ σὺ ἐν ταῖς γυναιξὶ πονηρὰ εἶ; ὥσπερ δὲ πανδοκεύτρια (422.), οὕτω καὶ συκοφάντρια. S.

968. ἔπινες. παρ' ὑπόνοιαν ἀντὶ τοῦ ἐδίκαζες. ὅτι δὲ κατὰ γράμματα ἐληροῦντο, προείρηται etc. S. cf. 277. et de vinolentia mulierum 640.

969. κατακέκνησμαι membr. Paris., quas Br. aliique sunt secuti; κατακέκνισμαι etiam Suidas in δεινάκρα, et recentiorum editorum Dobr. ambigue Eustath., a Br. laudatus, Il. λ', p. 872, 5 = 819, 39. τοῦ δέ γε κνίζειν χρῆσις παρὰ τῷ Κωμικῷ, ἔνθα παίζων παρηχεῖ τὸν διὰ τοῦ ἦτα γραφόμενον κνησμὸν ἐκ τοῦ κνίζειν, (!) ubi vide an ponendum sit διὰ τοῦ λῶτα. certe vocabulorum κνίζειν, κνισμός, usus τροπικός; praesertim in re amoris, quae hic agitur, longe est frequentior quam τοῦ κναίειν sive κνᾶν, et ab eo derivatorum. vide, praeter Dobr. et quos testes citat, Soph. Oed. R. 745., Eurip. Med. 527., Matth. gr. gr. §. 328.

970. ἄνυσ. c. 345.

971. sic plerique omnes libri, nec male, modo corripiatur media in ἄκουε, sicut alibi in βέβληαι, γεραιούς, δείλαιος etc. nam invenusti forent numeri, si quis hoc modo versum dimetiretur: ἄκου | έ νυν. ἦν | δή μοι etc. vide Matth. gr. gr. p. 911. primae ed. cod. Dorv. ἄκ. νῦν γ' ἦν μοι, omisso δή. H. in annot. ἄκ. νυν γ' (νύν γ')· ἦν μοι. Br. ἄκ. νῦν· ἦν μοι etc. alienum est γέ, neque huc νῦν pertinet, sed νυν, *igitur*, quod fere habent codd., ut dixi.

972. πενιχρόν. πτωχόν. gl. Dorv. Paris., perperam, etsi viduam eandem Lucas primum πενιχράν, deinde dixit πτωχήν 21, 2, 3., quo loco abutitur F. vide 544. seqq.

973. χρηστόν. ἀγαθόν. gl. Dorv. *probum liberalem*, ut 999. τοὺς τρόπους οὐ μοχθηρός. E F.

ἅπαντ' ἐποίει κοσμίως μοι καὶ καλῶς·
* ἐγὼ δ' ἐκείνῳ πάντα ταῦθ' ὑπηρέτουν.
ΧΡ. τί δ' ἦν, ὅ τι σου μάλιστ' ἐδεῖθ' ἑκάστοτε;
ΓΡ. οὐ πολλά· καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ᾐσχύνετο·
ἀλλ' ἀργυρίου δραχμὰς ἂν ἤτησ' εἴκοσιν
εἰς ἱμάτιον· ὀκτὼ δ' ἂν εἰς ὑποδήματα·
καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον
ἐκέλευσεν ἄν, τῇ μητρὶ δ' ἱματίδιον·
πυρῶν τ' ἂν ἐδεήθη μεδίμνων τεττάρων.
ΧΡ. οὐ πολλὰ τοίνυν, μὰ τὸν Ἀπόλλω, ταῦτά γε
εἴρηκας, ἀλλὰ δῆλον, ὅτι σ' ᾐσχύνετο.
ΓΡ. καὶ ταῦτα τοίνυν οὐχ ἕνεκεν μισητίας

974. κοσμίως εὐτάκτως. καλῶς. ἤγουν πρεπόντως. gl. Dorv.

975. languere sentit H. verbum ταῦτα, malebatque ἐγὼ δ' ἐκ. πάντα γ' ἀνθυπηρέτουν, quemadmodum nos nuper ap. Ajac. 1251. οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἄν pro οὔκουν ἀτιμάσαιμ' ἄν. cf. 1025. non semel confusa γ et τ, ν et υ: quare hoc magis probo quam Dobraei conjecturam ἐγὼ δ' ἐκ. πάνθ' ἅν, ἀνθυπηρέτουν. cf. 978. sequ. membr. ταῦτα πάνθ', ex quo Br. exscul-psit ταὐτὰ πάνθ', Invernizzio aliisque nonnullis probantibus.

976. ἑκάστοτε. πάντοτε. gl. Dorv. rectius dixisset ἀεί. cf. 326. *quid vero abs te maxime petebas semper?* h. e. petere solebat.

977. ἐκνομ. ἀντὶ τοῦ ὑπερφυῶς, ὑπερβαλλόντως, μεγάλως· κυρίως δὲ τὸ ὑπὲρ τὸ νενομισμένον. S. est *eximie*, *vehementer*, *valde*, *unice*, *supra modum*, Suid. Hesych. (add. Zonar. lex. t. 1. p. 681. B.) nam νόμος est *mos*, *consuetudo*, id quod fieri solet publice. convenit igitur ἐκνομ. quodammodo cum lat. voc. *enormiter*, et ἐκν. μ' ᾐσχ. est: *singularis quaedam eum verecundia mei atque pudor tenebat*. F. non sine affectatione eloquentiae dictum videtur ἐκνομίως, quemadmodum scurrae nostrates dicere consueverunt *ungeheuer* vel, si diis placet *schauderhaft* pro *sehr*. quam affectationem irridens Chremylus 988.: λέγεις ἐρῶντ' ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα.

978. ἀργ. δραχμάς. nam Attici etiam aureis drachmis usi sunt; ut Aeschin. Socr. 2, 3. τάλαντον ἀργυρίου. drachma autem Att. fuit par denario Rom., et dicitur fere simpliciter δραχμή, ut 1015. F. ἂν ἤτησε, *petere solebat*. cf. seqq., 1008., 1138., Ran. 862. etc.

980. F. vetulam deminutivis uti censet, quo referat amatoris orationem, modeste aliquid ab amica petentis pro aliis; neque nos intercedimus, quominus haec ita intelligantur; sed fieri tamen potest, ut ad affectationem istam pertineant, de qua dictum ad 977.

982. μέδιμνος Atticus par fuit modiis sex, h. e. 96 (aliis, ut Müntero h. l. 72. cf. Romé de l'Isle *Metrol. Taf.* ex interp. Grossii p. 90. cum ejus adnot. B.) sextariis Romanorum. — Athenn. vesci panibus triticeis soliti sunt. vid. Nepos vit. Att. 2, 6. F.

983. οὐ πολλά. εἰρωνικὸς ὁ λόγος. gl. Dorv.

984. δῆλον, ὅτι σ' ᾐσχ. quod dixit anus 977.

985. μισ. πορνείας. — οὐχ ἕνεκα, φησί, τοῦ ὑπηρετεῖν μου τῇ ἀσελγείᾳ. S, non ut amator haec

αἰτεῖν μ' ἔφασκεν, ἀλλὰ φιλίας οὕνεκα,
ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῆτό μου.
ΧΡ. λέγεις ἐρῶντ' ἄνθρωπον ἐκνομιάτατα.
ΓΡ. ἀλλ' οὐχὶ νῦν ὁ βδελυρὸς ἔτι τὸν νοῦν ἔχει
τὸν αὐτὸν, ἀλλὰ πολὺ μεθέστηκεν πάνυ.
ἐμοῦ γὰρ αὐτῷ τὸν πλακοῦντα τουτονὶ,
καὶ τἄλλα τἀπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα
ἐπόντα πεμψάσης, ὑπεισπούσης θ', ὅτι
εἰς ἑσπέραν ἥξοιμι...
ΧΡ. τί σ' ἔδρασ', εἰπέ μοι.
ΓΡ. ἄμητα προσαπέπεμψεν ἡμῖν τουτονὶ,
ἐφ' ᾧτ' ἐκεῖσε μηδέποτέ μ' ἐλθεῖν ἔτι,
καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, ὅτι
πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

petere se dicebat ab anu, sed ut amicus, quo ejus meminisset. — Monuit F., μιστοὺς proprie quidem dici μίσους ἀξίους, (i. e. pravos improbosque), sed ap. Atticos et inprimis Comicos κατ' ἐξοχήν ea appellatione notari lascivos atque libidinosos, et μιστεῖαν esse *lasciviam*, sive *salacitatem*. cf. H.

989. ὁ βδελ. ὁ αἰσχρός. gl. Dorv.

990. ἀλλὰ — πάνυ. *sed animum prorsus mutavit.* sic supra 861. ὡς πολὺ μεθέστηχ' etc. *E K.*

991, 2. πλακοῦντα, τραγήματα. cf. 190. sequ. εἰκότως εἶπε τουτονί· ἔφερε γὰρ ἐν ταῖς χερσὶ διὰ τὸ πέμψαι μὲν αὐτὴν ἐκείνῳ, μὴ δέξασθαι δὲ αὐτὸν ἀλλ' ἀποπέμψαι πάλιν αὐτῇ. S. ἐπὶ τοῦ πίν. *in lance.* cf. 809.

993. ὑπεισπ. προεισπούσης, *et cum praedixissem, ad vesperam me venturam.* vidd. interpp. et, quos laudant, Suid. et Thom. Mag. v. ὑπάγειν.

995. ἄμητα. εἶδος πλακοῦντος γαλακτώδους. (fuit genus placentae confectae e farina, lacte et ovis subacta. v. Athen. 13, 13. p. 644., Etym. M. h. v. et Pierson. ad Moer. p. 84. sequ. F.) οὐ μόνον ὅτι οὐκ ἐδήξατο τὰ δῶρά μου, ἀλλὰ καὶ οἰκοθεν ἔπεμψέ μοι ἄλλο πλακούντιον, ὡς ἂν λίγων μηκέτι ἐκεῖσε πατῆσαι. S.

996. ἐφ' ᾧτ', *hac conditione, ut* —. vid. Matth. gr. gr. §. 585.

997. πρὸς, *praeterea*, ut Xenoph. Exped. Cyri 3, 2, 2., Eurip. Phoen. 575., 823. etc. gl. Dorv. πρὸς ἐπὶ τ. ἐκ παραλλήλου. gl. Paris. ἀποπέμπων. εἰς τοὐπίσω πέμπων. (placentam et reliqua, quae miserat anus amore perdita.)

998. Milesii quondam strenui, fortes et opulenti, tandem ita voluptatibus servierunt, ut una cum fortitudinis laude amiserint opes, Darii Hystaspis, Persarum regis, seculo. (circa olymp. 66, 3., ante Chr. nat. 513.) unde natum est proverb. de iis, qui ex opulentis et beatis facti sunt miseri et inopes. v. Athen. 12, 5., Apostol. 15, 59., ad Anacr. fragm. 28. — F. Omnino conversiones rerum eo proverbio significari videntur, velut hic mutatus amor adolescentis, mutata forma vetulae olim pulcrae, denique mutata utriusque fortuna, divite facto juvene ob probitatem, et ad inopiam redacta anicula propter improbitatem et lasciviam.

ΧΡ. δῆλον ὅτι τοὺς τρόπους τις οὐ μοχθηρὸς ἦν.
ἔπειτα πλουτῶν οὐκέθ' ἥδεται φακῇ·
πρωτοῦ δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ' ἐπήσθιεν.
ΓΡ. καὶ μὴν πρωτοῦ γ' ὀσημέραι, νὴ τὼ θεώ,
ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν αἰεὶ τὴν ἐμήν.
ΧΡ. ἐπ' ἐκφοράν;
ΓΡ. μὰ Δί' ἀλλὰ τῆς φωνῆς μόνον
ἐρῶν ἀκοῦσαι.
ΧΡ. τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν.
ΓΡ. καὶ, νὴ Δί', εἰ λυπουμένην γ' αἰσθοιτό με,
νηττάριον ἂν καὶ βάτιον ὑπεκορίζετο.

999. μοχθ. κακός. reponit hoc anni, quae adolescentem dixit χρηστὸν 973.

1000. ordo verborum est: πλουτῶν ἔπειτα οὐκ. ἥδ. φ. nam ἔπειτα eleganter postponitur participiis, ut εἶτα, οὕτως, τότε. vide 79., 207., 317., 906. F. φακῇ. cf. 192. 3.: εἰκότως παρεικάζει φακῇ τὴν γραῦν. — vulgo haec proprie intelligunt, quod minus placet.

1001. sic Athen. 4, 21. p. 170., nisi quod habet ἐπήσθιον. libri Aristoph. ἅπαντα κατήσθιεν, cui lectioni illam alteram merito praetulerunt viri docti. Rav. ὑπήσθιε, quod et ipsum ferendum est, et initio fortasse fuit ἀπήσθιε, confusis hisce praepositionibus, ut saepe factum est; quo quidem verbo vix aptius huic loco reperias. B.: „ἅπαντ' ἐπεσθίειν est omnino omnia obsonia edere ad panem, ut Xenophon Mem. Socr. 3, 14, 2. dixit ἡσθίουσι πάντες ἐπὶ τῷ εἴτῳ ὄψον.“ —

1002. ὀσημέραι est vocab. Att., idem quod καθ' ἡμέραν ap. reliquos Graecos. v. Moeris. F. Hesych.: νὴ τὼ θεώ· ὅρκος παρὰ Δήμητρος καὶ κόρης. Poll. 10, 97. — H. cf. annot. ad 1009.

1004. ἐκφοράν. ἐνταφιασμόν. gl. Br. Be.: Vel ad efferenda bona tua, [quo sensu saepius dici ἐκφορεῖν, et ἐκφορὰν ap. Plut. t. 2. p. 660. A., monuit H.] vel ad te efferendam, si mortua forte faeris: nam annosa quum sis, morti es vicina. In Eccles. 926., ubi vetula itidem ut haec pruriens dicit ad adolescentulam: οὐδεὶς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἶσεθ' ἅντ' ἐμοῦ, haec respondet: οὔκουν ἐπ' ἐκφοράν;

1005. ἐρῶν. ἐπιθυμῶν. gl. Paris. — τοῦ — χάριν. haec secum, nisi fallor, Chremylus, vel ad spectatores; et pariter sequentia usque ad 1020.; certe nihil ad ea respondet anus, quae vehementer eam pupugissent omnia, si audivisset.

1007. libri fere: νιτάριον ἂν καὶ βάτιον ὑπ. pauci cum quibusdam grammaticis νιττάριον et βάττιον. T. Fabro ad Lucret. 4. p. 497. placuit νησσάριον. Bentl.: „A νῆσσα,“ inquit, „Attice νῆττα, deminutiva extant νήττιον et νηττάριον· a φάσσα, φάττα est φάττιον. Onomasticon latinograecum Labbei: *palumbes*, φάττα. *palumbula*, φάττιον. porro inter blanditias amantium *anaticulas*, *palumbulas*, sive, quod idem est, *columbulas* (nam palumbes est genus columbae) vel primum locum obtinere, ex notissimo Plauti loco constat Asinar. 3, 3. [103. sequ.]: *Dic igitur me* [*tuam*] *anaticulam*, *columbulam*, [*columbam*, *vel*] *catellum*, *Hirundinem*, *monedulam*, *putillum*, *passerillum*. [*Hir.*, *mon.*, *passerculum*, *putillum*.]“ etc. Hisce rationibus inductus vir sa-

ΧΡ. ἔπειτ' ἴσως ἤτησ' ἂν εἰς ὑποδήματα;
ΓΡ. μυστηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχουμένην

gacissimus recte scripsit *νηττάριον*, non recte *φάττιον*, cum *βάτιον* habeat quo tueatur locum suum. nam sive avem *βάδιτα* intelligas, de qua Aristoteles in Hist. anim.. sive potius *βάτον* piscem, qui et ipse *βάτις* vocatur et latine *raja*, *batus*, ab utroque nomine derivatur deminutivum *βάτιον*, quod ostendunt libri. est autem procul dubio intelligendus piscis, de quo vidd. Camus ad Aristot. Hist. anim. 2. p. 715. seqq. et Florens Christ. ad Pac. 808., Vesp. 530. postremo quidem loco senex, mensarum delicias enumerans: *οὐδὲ χαίρω*, inquit, *βάτισιν, οὐδ' ἐγχέλυσιν* etc. etiam culinarius poëta Archestratus ap. Athen. 8., ed. Schweigh. 3. p. 44. sequ.: *καὶ βάτιδ' ἑφθὴν ἔσθε μέσον χειμῶνος ἐν ὥρῃ, Καὶ ταύτῃ τυρὸν καὶ σίλφιον*. ipse S., quem superbe spernit Bentl.: *ἢ δύναται* (vocab. *βάτιον*) *βάτον ἀντὶ τοῦ τρυφεροῦ καὶ μαλακόν, οἷος ὁ βάτος τὸ ἰχθύδιον*. sed non omnes homines amant ejusmodi pisces cartilagineos: velut tibicen illa ap. eundem Athen. 8. p. 337. E. commendanti cuidam *βάτιν*, tanquam optimum genus piscium, respondet: *ὥσπερ ἂν εἴ τις ἑφθὸν τριβώνιον ἐσθίοι*. neque aliter sensisse arbitror hunc adolescentulum, vetulae amatorem, cum eam appellaret *βάτιον*, *rajulam*, simul blanditus illi *ὑποκοριστικῷ*, quemadmodum et nostrates dicere solent *mein Fischchen*, et maciem mulieris comparatione piscis cartilaginei deridens. largioremque etiam jocandi materiam praebebat vox *πολυσήμαντος*, cum liberum esset spectatoribus praeterea cogitare *rubum*, seu *spinam* (*βάτον*), praesertim rosae, cui similis puella, sicut anus spinae; (epigrammatarius Anthol. Palat. 2. p. 336. *τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἢν δὲ παρέλθῃ, Ζητῶν εὑρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον*·) vel *βάτιον*, *batiolam*, poculi genus, cujus nomen congrueret moribus vetulae bibacis. (968.) servandum igitur omni modo est *βάτιον*, quae vox etiam numeris (*νηττά | -ριον | καὶ βάτι | -ον ὑπὲ | -κορί | -ζετο*) optime convenit: nam quod legitur ap. Suidam in MS. *νικάριον καὶ βικάριον*, etsi ferri utcunque potest *βατάριον*, usurpato proceleusmatico pro anapaesto sede quarta, tamen lectioni ceterorum codd. non est praeferendum, cum praesertim sono simili ductus ille librarius *βατάριον* scripsisse videatur ut *νηττάριον*. minime autem admittendum *φάττιον*, quae mera conjectura est, ingeniosa illa quidem, sed non necessaria: nam quod haec legi ait Invern. in scholiis libri Rav.: *νηττάριον· νηττάριον καὶ φάττιον εἶδῃ φυτῶν* etc., de eo assentior Dobraeo, vel errorem vel fraudem editoris subesse existimanti, neque *φάττιον* ibi scriptum esse, sed *βάτιον* vel *βάτον*, ut in aliis codd.

1009. de mysteriis vide 841. F.: „Ante *μυστ.* intell. *ἐν*, ut Theophr. Charact. 3, 2. scil. ista anicula videtur, ut aliae Athenienses mulieres cujusvis dignitatis et aetatis (v. Meurs. Eleus. c. 16.), initiata fuisse sacris Cereris. feminas autem tum Eleusina vectas esse bigis, h. e. *ὀχεῖσθαι ἐπὶ τῆς ἁμάξης*, quod Aelianus V. H. 13, 24. dixit *ἐλαύνειν ἐπὶ τῶν ζυγῶν*, hic locus satis declarat. Aelianus l. l. (ad quem vid. est Perizon.) tradit, Lycurgum oratorem, Platonis et Isocratis discipulum, legem tulisse, ne mulieres amplius bigis veherentur ad mysteria, ne scil. cives fierent pauperes mulierum insano luxu, ut Plut. in vita Lycurgi rhet. docet. " Aristophanis aetate adhuc licuit mulieribus curru ad mysteria veh.

ἐπὶ τῆς ἀμάξης ὅτι προσέβλεψέν μέ τις,
ἐτυπτόμην διὰ τοῦθ' ὅλην τὴν ἡμέραν·
οὕτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν.
ΧΡ. μόνος γὰρ ἦδεθ', ὡς ἔοικεν, ἐσθίων.
ΓΡ. καὶ τάς γε χεῖρας παγκάλας ἔχειν μ' ἔφη.
ΧΡ. ὁπότε προτείνειάν γε δραχμὰς εἴκοσιν.
ΓΡ. ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου.
ΧΡ. εἰ Θάσιον ἐνέχεις, εἰκότως γε, νὴ Δία.
ΓΡ. τὸ βλέμμα δ' ὡς ἔχοιμι μαλακὸν καὶ καλόν.
ΧΡ. οὐ σκαιὸς ἦν ἄνθρωπος, ἀλλ' ἠπίστατο
γραὸς καπρώσης τἀφόδια κατεσθίειν.
ΓΡ. ταῦτ' οὖν ὁ θεὸς, ὦ φίλ' ἄνερ, οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ,
φάσκων βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις ἀεί.

sollemne autem erat amatoribus, mulieres, ad quas animum adjecerant, deducere ad eum locum, ubi agebantur mysteria, sumtus quoque vehiculo aliisque rebus suppeditantes. *Münter.* secundum Sp. De lege ipsa vid. Petit. de Legg. Att. p. 105. sequ., ubi nec hujus loci oblitus est. B.

1011. ἐτυπτ. ἐδερόμην. gl. Dorv. — ardor anus salacissimae plagas emti amatoris et aemulationem commode simulantis libenter perpetiebatur. — *Ex H.*

1012. ζηλότυπος, ζηλωτὴς, ζηλῶν, *aemulus*, verbum Atticum, quo solos Atticos uti monet F. secundum Moer. v. ζηλῶ.

1013. μόνος, sine rivali. ἐσθίων, coenans apud te.

1016. Suid.: ὄζω. Ἀριστοφ. Πλούτῳ· ὄζειν — μου. ἀντὶ τοῦ ὀσμὴν ἡδεῖαν ἔλεγεν εἶναι ἀπὸ τοῦ σώματός μου. annotavit Dobr. ps Rav. Br.

1017. Θάσ. οἶνον ἀηλ. gl. Dorv. Paris. quod verbum alibi F. addi monet, velut ap. Lucianum Amor. ed. Reiz. 2. p. 427. cf. Bos. de Ellips. l. gr. v. οἶνος. vinum nobilissimum e Thaso, insula maris Aegaei prope Thraciam, de quo vidd. Athen. 1. p. 29., Aelian. V. H. 14, 31., Colum. 3, 2, 23., Virg. Georg. 2, 91., Plin. H. N. 14, 7., Apul. Apol. p. 135., et de ejus confectione Geoponica 8, 23. *B Sp. et F.* ἐνέχεις, ἐνέχες. *Be:*

1019. σκαιὸς propr. est *sinister*, deinde *stultus*, *imperitus*, *ineptus*, *iners*, ut δεξιὸς de homine *callido* et *perito* dicitur. v. Hesych. v. σκαιός.

1020. καπρ. τἀφ. ἐρωτομανοῦς, μαχλώσης, ὀρεγομένης συνουσίας, τὰ ἀναλώματα, τὴν οὐσίαν. ἔφοδος θηλυκῶς ἡ ἐπίλευσίς τινος· ἐφόδιον δὲ οὐδετέρως καὶ ἐφόδια πληθυντικῶς τὰ ἐν τῇ ὁδῷ πυρίως γινόμενα ἀναλώματα (viatica), ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς λέγει τὰ ἀναλώματα. (*facultates*, *res*, *opes*, quatenus in vita, tanquam via, necessariae sunt, ut *viaticum* Cic. Cat. maj. 18. τἀφ. κατεσθίειν [δαπανᾷν. gl. Dorv.], *consumere*, *perdere*, *rem*, ut Luc. 15, 30. καταφαγεῖν τὸν βίον. ita *comedere* pro *perdere* Cic. Epist. 9, 18, 6. etc. F.) S. monuit F., καπρᾶν, καπριᾶν, καπρίζειν, proprie dici apros, verres, sues, cum libidine excitantur, ita ut sit ἔχειν πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμητικῶς, interprete ipso Aristotele Hist. anim. 6, 18.

1021. ὁ Θεὸς, Plutus. ὦ φίλ. ἄνερ. vox blandae compellationis, ut ὦ φίλτατε 1030. cf. 955.

1022. φάσκων βοηθεῖν. καίπερ ὁμολογῶν βοηθεῖν τοῖς ἀδι-

ΧΡ. τί γὰρ ποιήσει, φράζε, καὶ πεπράξεται.
ΓΡ. ἀναγκάσαι δίκαιόν ἐστι, νὴ Δία,
τὸν εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ πάλιν μ' ἀντευποιεῖν·
ἢ μηδ' ὁτιοῦν δίκαιον ἀγαθὸν ἔστ' ἔχειν.
ΧΡ. οὔκουν καθ' ἑκάστην ἀπεδίδου τὴν νύκτα σοι;
ΓΡ. ἀλλ' οὐδέποτέ με ζῶσαν ἀπολείψειν ἔφη.
ΧΡ. ὀρθῶς γε· νῦν δέ γ' οὐκέτι ζῇν σ' οἴεται.
ΓΡ. ὑπὸ τοῦ γὰρ ἅλγους κατατέτηκ', ὦ φίλτατε.
ΧΡ. οὔκ· ἀλλὰ κατασέσηπας, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
ΓΡ. διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις.
ΧΡ. εἰ τυγχάνοι γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλία.

κουμένοις, τοὐναντίον ποιεῖ, ἐκείνου τοῦ ἀδικοῦντός με προϊσάμενος· ἐπειδὴ τοῖς δικαίοις, ὡς ἀδικουμένοις, προσκλίθη. S. *τοῖς ἀδ. ἀεὶ, τοῖς ἀεὶ ἀδικ.*, injuria affectos, quoties eos reperisset. cf. 976. Dobr.: Rideri suspicor solennem adulationis cantilenam, quam a poëtis et oratoribus, praesertim bellum suasuris, nimis libenter audiebat populus Athen. Isocrates Paneg. p. 51. H. Steph. ap. Musgr. ad Eurip. Suppl. 323 = 332. Gaisford.: *διετέλεσαν (οἱ πρόγονοι ἡμῶν) κοινὴν πόλιν παρέχοντες, καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμύνουσαν.* cf. Demosth. pro Rhod. p. 115. n. 83. (196.), pro Megalop. p. 121. n. 21. (205.) etc.

1023. *τί γὰρ π., φράζε, καὶ π., dic igitur, quid facere debeat (ποιήσει:* vid. Matth. gr. gr. §. 498.) *Plutus, et factum fuerit.*

1025. *εὖ παθ. εὐεργετηθέντα.* gl. Paris. F.: *πάλιν μ' ἀντ., vicem mihi rependere.* — anicula, in egestate jacens, volebat ab amatore ita adjuvari, ut victum ab eo acciperet. —

1026. sic libri plurimi. (Paris. et Rav. *ἀγαθὸν δίκ.*, numero deteriore; quod ejus est, qui non ferret hyperbaton. Br. *ἀγαθὸν δίκαιος*, haud male, nisi opponerentur *δίκαιον* et *μὴ δίκαιον.* — *μηδ' ὁτ.* cf. 595.

1027. *ἀπέδ. τοὺς μισθούς.* gl. Dorv.

1028. *at nunquam se me deserturum esse promisit. οὐ τοῦτο ἐποίησεν, ὃ σὺ φῂς, ἀλλ' οὐδέποτε* etc. monet F., *ἀπολείπειν* fere usurpari in sponsis, qui sponsas repudiant.

1029. *ὀρθῶς γε. ἀληθῶς λέγεις.* gl. Dorv.

1030. *prae dolore enim contabui.* proprie *κατατήκεσθαι* dicuntur nix et cera, quae liquescunt. *E F.*

1031. *κατασ. ὑπὸ τοῦ γήρως καὶ τοῦ χρόνου.* — S.

1032. *sane per annulum me traxeris.* — est proverb. *ἐπὶ τῶν διὰ νόσον ἢ λύπην λεπτῶν καὶ ἰσχνῶν γενομένων.* v. Zenob. 3, 18., Diogenian. 4, 30., Kirchmann. de Annulis c. 24. *E F.* cf. etiam Erasmi Adagia.

1033. ita plures codd., Suid. MS., K. in annot., Br. etc. codd. Dorv. et Inverniazii *τυγχάνει.* recte B.: „h. l. quum non de certo quodam et posito evento, [velut si dicas, quod insani est: quando quidem annulus erit cribrum,] sed de eo, quod fieri et sumi possit, dicatur, optativo opus est.“ — *τηλία, κοσκίνου κύκλος* seu *περιφέρεια*, ut explicant S., Etym. Suid. cf. Hesych. vv. *τηλία* et *ἀλευρότησις.* minus aptae aliae expositiones, quae leguntur in scholiis.

ΓΡ. καὶ μὴν τὸ μειράκιον τοδὶ προσέρχεται,
οὗπερ πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω·
ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν.
ΧΡ. φαίνεται·
στέφανόν γέ τοι καὶ δᾷδ' ἔχων πορεύεται.
ΝΕ. ἀσπάζομαι.
ΓΡ. τί φησιν;
ΝΕ. ἀρχαία φίλη,
πολιὰ γεγένησαι ταχύ γε, νὴ τὸν οὐρανόν.
ΓΡ. τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεος, ἧς ὑβρίζομαι!
ΧΡ. ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου δ' ὡρακέναι.
ΓΡ. πολου χρόνου, ταλάνταθ', ὃς παρ' ἐμοὶ χθὲς ἦν;
ΧΡ. τοὐναντίον πίπονθε τοῖς πολλοῖς ἄρα·

1036. κῶμος est *comissatio*; quo nomine significatur *compotatio* nocturna, [non autem est i. q. μέθη, quocum vocab. jungitur interdum κῶμος. v. Hemsterh. anot. ad Schol. B. cf. F. A. Wolf. ad Plat. Symp. 30.] jocis impudicis, (?) cantilenis obscenis, [? num obscenum est παρακλαυσίθυρον illud ap. Plautum Curc. 150. seqq. ?] saltationibus ab honestate remotis (v. Anacr. Od. 6.), omnique petulantia abundans, [?] ita ut sodales (κωμασταὶ) ebrii [?] provolent in publicum [unguentati: vid. Be.] coronati, facesque tenentes (1037., 1048.), et canentes carmina amatoria fidibus, etiam armati, pergant ad aedes amicarum, quarum fores pulsent neque raro effringant. vv. Lamb. Bos. Exercc. phill. ad Rom. 13, 13., C. G. Schwarzii libellus de Comissationibus veterum, editus Altorfii 1744. 4., nos ad Anacr. tit. od. 6. F.

1038. ἀσπάζομαι. cf. 320., a quo loco hic lucem accipit: nam anus, consuetum illud et antiquum χαῖρε expectans, ne intelligit quidem, quid sibi velit vox ἀσπάζομαι, qua salutatur ab adolescente; itaque ad Chremylum conversa quaerit τί φησιν; *quid ais?* quam ejus simplicitatem irridens puer infit

1040. τάλ. ἐγὼ τῆς ὕβρ. idem est quod οἴμοι τῆς ὕβρ., ut 385. οἴμοι τῶν κακῶν. est enim genit. indignantis et dolentis. v. Anim. ad Well. 3, 1. p. 348. — genit. pronominis ἧς accommodatus est nomini τῆς ὕβρ. (per attractionem). F.

1041. ita Br. Invern. vulgo libri ἐωρακέναι, quae Attica quidem forma est, sed abhorret a metro. Dobr. et Dind. ἑωρακένναι, de quo vide annot. ad 98. — F.: „διὰ π. χρ., *post longum temporis intervallum.* saepe omittitur πολλοῦ, ut Xenoph. Cyr. 1, 4, 28. Memor. Socr. 2, 8, 1.“ — cf. 580., 1051.

1042. τάλ. *improbissime*, qui et ipse me irrideas. cf. 1056.

1043. τοῖς πολλ. μεθύουσις. gl. Paris. F.: dativus pendet a nomine τοὐναντίον. sensus: *secus ei evenit ac plerisque ebriis.* (velut ebrius adolescens ap. Terent. Eun. 4, 5, 4. ancillae occurrenti acclamat: *Vah, quanto nunc formosior Videre mihi quam dudum!*) F.

μεθύων γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει.
ΓΡ. οὔκ, ἀλλ' ἀκόλαστός ἐστιν αἰεὶ τοὺς τρόπους.
ΝΕ. ὦ Ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοὶ,
ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει!
ΓΡ. ἀᾶ,
τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερ'!
ΧΡ. εὖ μέντοι λέγει·
ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ,
ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην καύσεται.

1044. οἱ γὰρ μεθύοντες οὐχ ὁρῶσι. παίζει οὖν, ὅτι ὀξίως ἐθεάσατο τὰς πολιὰς αὐτῆς ὁ νέος, ἀμαυροῦσθαι ὀφείλων τὴν ὄψιν ἐκ τῆς μέθης. — S. ὀξυτ. βλ. Horat. Sat. 1, 3, 26. *cur in amicorum vitiis tam cernis acutum?*

1045. ἀκόλ. ἀπαίδευτος. gl. Paris. est propr. *incastigatus*; deinde, quod consequens est, *impudens*, *protervus*, *moribus rusticis*. vid. F.

1046. ὦ Πον. dictum cum emphasi ridicula, quasi aliquis sit Neptunus quam πόντιος. cf. 892. sequ. nec juniores invocasse hunc deum videntur, aut per eum jurasse. S.: ὦ πόντιε Πόσειδον. θεοὶ δὲ πρεσβυτικοὶ οἱ τοῖς πρεσβύταις ἐφιστάμενοι θεοί· ἐπειδὴ καὶ ὁ Ποσειδῶν τῶν πρεσβυτέρων θεῶν, καὶ οὐχ ὁμοίως ἐστὶ Διονύσῳ ἢ Ἀπόλλωνι. — Hoc certum est, juventutis praesides ferri Apollinem, Bacchum, Pana. — καὶ θ. πρ. dictum est pro οἱ ἄλλοι θεοί (cf. 793.): sed quinam fuerint illi, non constat. — *E F.* Haud inepte Münt. censet eosdem esse, qui alias appellentur μέγαλοι, simul autem senectutem mulieris sugillari.

1047. τῶν ῥυτ. ὅσας. cf. 689.

1048. vulgo ἄ, ἄ. ἀᾶ scripsi ut αἰαῖ, ὐῦ, nec ne movet Suidas, qui ᾶ ᾶ pronunciari jubet κατὰ διαίρεσιν: cujus rei hanc reddit acumine suo dignam rationem: εἰ γὰρ ἦν μέρος λόγου ἦν, καὶ κατὰ σύναφειν ἀνεγινώσκετο, οὐ χρείαν εἶχε τῶν δύο τόνων, ἥτοι τῶν δύο ὀξειῶν. arbitrarium quoque est, quod addit, hoc: καὶ τοῦτο μὲν ἐκπλήξεως ὂν φιλοῦται· τὸ δὲ ἄ ἄ θαυμαστικὸν δασύνεται.

1049. 2 codd. μόνον. cf. 185. F.: „Non male; sed profectum tamen a manu correctoris videtur. sic Aeschyl. Socr. 3, 16. ἐνὸς μόνου μνησθήσομαι τοῦ ἀξιολογωτάτου.“ cf. Schaefer. Melet. crit. p. 19. B.

1050. εἰρεσιώνη erat ramus oleae, lanea corona ornatus, e quo pendebant panes, ficus et alia poma, suspensus pro foribus aedium Athenn. in memoriam veteris cujusdam obsecrationis publicae, ut defenderent a se famem vel pestilentiam, ex oraculi Delphici responso. mutabatur quotannis ita ut recens ramus pro vetere suspenderetur. varias vett. scriptt. et grammaticorum narrationes de hoc ramorum genere collegit diligenter Meurs. Graec. fer. v. Πυανέψια p. 242. seqq. [laudat Sp. de εἰρεσιώνῃ praeter S. Strabonem 1. p. 16. et Plut. Theseo c. 21. In scholiis haec inter alia leguntur: εἰρεσιώνη θάλλος ἐλαίας ἢ δάφνης (?), ἐξ ἐρίων καὶ θαλλοῦ συμπεπλεγμένος, ἔχων ἄρτον ἐξηρτημένον, καὶ κοτύλην (ἔστι δὲ μέτρον, ὃ νῦν καλοῦμεν ἡμίξεστον), καὶ σῦκα, καὶ πάντα τὰ ἀγαθά. ταύτην δὲ τὴν εἰρεσιώνην πρὸ τῶν οἰκημάτων ἐτίθεντο οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ κατ' ἔτος ἥλλατον. εἰώθει δὲ παῖς ἀμφιθαλὴς ἀμφ' αὐτῇ ταῦτα λέγειν· (quae item laudant Plut. l. l. et Cle-

ΝΕ. βούλει διὰ χρόνου πρός με παῖσαι;
ΓΡ. ποῖ, πάλαι;
ΝΕ. αὐτοῦ, λαβοῦσα κάρυα.
ΓΡ. παιδιάν τινα;
ΝΕ. πόσους ἔχεις — ὀδόντας.
ΧΡ. ἀλλὰ γνώσομαι
κἄγωγ'. ἔχει γὰρ τρεῖς ἴσως ἢ τέτταρας.
ΝΕ. ἀπότισον· ἕνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ.
ΓΡ. ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς,

mens Alex. Strom. 4. p. 474.) ἱερατικώτη σῦκα φέρει, καὶ κλῶνας ἔρτους, Καὶ μίλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἅλιτον ὑποφήσασθαι, (Clemens ἀναφήσασθαι, ls. Voss. ad Melam 1, 15., monente Porsono, ἅμ' ὑφήσασθαι et sequ. versu εὐζώρον.) Καὶ κύλικ' εὔζωρον, ὡς ἂν μεθύουσα καθεύδῃς. (fort. — μεθύουσι καθεύδειν.) similis ramus si praetendebatur a supplicibus, dicebatur ἱκτηρία: vide Ilgen. Opusc. I. p. 134. seqq.) est igitur παλαιὰ εἰρήνη. *oleae ramus.* — κάνεται habet vim futuri act. Attici enim abstinent futuris act. multorum verb. et pro iis ponunt futura med., ut ἄξομαι, ἥσομαι dicunt, ἄγω, ἅσω. v. Moeris (p. 38.) — F. cf. Eurip. Bacch. 696., Matth. gr. gr. §. 181. annot.

1051. διὰ χρόνου. cf. 1041. πρός με παῖσαι, *mecum ludere* aliquem ludum, more amantium otiosorum. vide Plaut. Curc. 755. etc. Eurip. Herc. fur. 861. παίζει πρὸς ἡμᾶς διακόσης, ἢ μαίνεται; — ποῖ, *quo?* i. e. quo loco. quo vis me tecum ire, ut ludamus? §., nescio an praeter necessitatem: τὸ ποῖ σκωπτικόν· δηλοῖ γὰρ ἀπολαῦσαι τόπου ζητούσης. — πάλαι, *improbe, pessime, du Schelm.* convicium jocosum prurientis vetulae.

1053. sic vett. edd. recentiores πόσ. ἔχ. ὀδόντας. plana esset haec oratio ἐκόσους ἔχεις ὀδόντας, *quot dentes habeas*, παιδιὰν ταύτην, ἐκόσους ἔχεις ὀδ., eum ludum, in quo mihi dicendum est, quot tu habeas dentes. S.: πόσους ὀδόντας εἶπεν ἀντὶ τοῦ πόσα ἔχεις κάρυα. παιδιὰ γάρ ἐστι τοιαύτη· δραξάμενός τις καρύων καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα (protendens manum compressam, in qua habet nuces,) ἐρωτᾷ, πόσα; καὶ ἐὰν ἐκτύχῃ (si alter divinavit), λαμβάνει ὅσα ἔχει ἐν τῇ χειρί· ἐὰν δὲ ἁμάρτῃ κατὰ τὴν ἀπόκρισιν, ἀποτίνει ὅσα ὁ ἐρωτήσας εὑρεθείη ἔχων. alius hic ludus quam ille, qui dicitur Par impar, de quo ad 812. ad ipsum Comicum ut redeamus, si bene habet librorum lectio, mixta est directa oratio cum indirecta, ut fieri nonnunquam docent Vigerus et grammatici. nam ad significandum istum ludum vel dici poterat πόσα ἔχω κάρυα; quae sunt verba nuces manu tenentis, vel ἐκόσα ἔχεις κάρυα, quae conveniunt alteri, quem ille interrogare debet, quot sint nuces, quas teneat. nunc ex utraque forma orationis conflata est tertia, in qua πόσους ad directam orationem pertinet, ἔχεις autem ad indirectam.

1055. γόμφιον (ὀδόντα), *dentem molarem*, seu *maxillarem.* — Graeci eos dentes vocant μύλους, μυλίους, Attici γομφίους (v. Xenoph. Mem. Socr. 1, 4, 6.), quia referunt speciem γόμφων, *clavorum.* v. Moeris p. 111. ed. Pierson., Etym. M. et gloss. vett. v. μυλίους. *E F.* — φορεῖ, ἔχει. cf. Soph. Trach. 105., Eurip. Heracl. 369.

1056. ταλ. cf. 1042. ὑγ. vide 360.

πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσούτοις ἀνδράσιν.
ΝΕ. ὄναιο μὲν τᾶν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε.
ΧΡ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ νῦν μὲν καπηλικῶς ἔχει.
εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον,
ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη.
ΓΡ. γέρων ἀνὴρ ὢν οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.
ΝΕ. πειρᾷ μὲν οὖν ἴσως σε, καὶ τῶν τιτθίων
ἐφάπτεταί σου, λανθάνειν δοκῶν ἐμέ.
ΓΡ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην, οὐκ ἐμοῦ γ', ὦ βδέλυρὲ σύ.
ΧΡ. μὰ τὴν Ἑκάτην, οὐ δῆτα· μαινοίμην γὰρ ἄν.
ἀλλ', ὦ νεανίσκ', οὐκ ἐῶ τὴν μείρακα

1057. Ut πλυνεῖς dicti sunt *fullones*, quia lavabant vestes sordidas et purgabant (v. 166.), ita vas, alveus, in quo vestes sordidae lavabantur, dictus est πλυνός. v. Hesych. h. v., Pollux., Etym. M. unde ipsa *fullonica* dicta est πλυνεῖον. — idem Hesych. v. πλῦνον (add. Zonar. et Phot. v. πλύνεται. B.) observat, πλύνειν et πλύνεσθαι ab Atticis poni ἐπὶ τῶν λοιδοριῶν. similiter nostrates dicere solent *einem den Kopf waschen*, Francogalli, monente Sp., *laver la tête à quelqu'un*, i. e. *objurgare, redarguere*. — πλυνόν με ποιῶν, *quia me jubes esse quasi alveum, in quo lavantur vestes sordidae*, i. e. quod convicia in me fundis. — ἐν τοσ. ἀ. ἔμπροσθεν τοσούτων ἀνδρῶν (spectatorum, ut monuit B.). Sohol. codicis Leid. ap. H. ita Xenoph. Cyr. 3, 3, 25. ἐν ἅπασι. *E F.*

1058. *praeclare tecum ageretur, si quis te lavaret*, anum sordidam atque impuram.

1059. καπ. ἔχει. πανουργικῶς· ἐπεὶ οἱ κάπηλοι χρίειν καὶ ἀναποιεῖν τὰ ἱμάτια εἰώθασι· καὶ τὸν οἶνον δὲ ὑνθιλεύουσι, συμμιγνύντες αὐτῷ σαπρόν. S. anicula haec dicitur καπ. ἔχειν (i. e. se habere, sive comparata esse, ut fallaces merces mangonum et cauponum), quia facies ejus erat cerussata. cf. sequ. versum. *E F.*

1060. ἐκπλυν. cf. annot. ad 114. — F.: τὸ ψιμ. *cerussa*, quae fiebat ramentis plumbi tenuissimis et aceto, quomodo docet Plin. H. N. 34, 18. utebantur ea mulierculae ad candorem faciei conciliandum et ad sulcos rugarum explendos. v. Ovid. Medicam. fac. 73.

1061. ῥάκος τὸ διεῤῥηγμένον ἱμάτιον· μεταφορικῶς οὖν φησιν ἐνταῦθα ῥάκη, ἤγουν τὰς ῥυτίδας τοῦ διεφθαρμένου αὐτῆς προσώπου ὑπὸ τοῦ γήρως. Schol. Leid. Rufinus, monente H., Anthol. 7, 146. ῥυτίδες καὶ θρὶξ πολιὴ καὶ σῶμα ῥακῶδες etc. τὰ sequente ρ producitur, ut passim.

1063. καὶ inprimis Eustath. ad Odyss. δ', p. 1508, 20. ed. Rom., quem recte K. Br. aliique secuti sunt. libri Aristophanei versu praesumdato κἄτα. non semel permixta in codd. καὶ, κατὰ, κἄτα: vide 69., indicem Anthol. Pal. etc. — πειρᾷ. συνοναίζει. gl. Leid. *subigitat*. cf. 150.

1065. per Venerem jurat, tanquam junior et venusta. cf. Conc. 991., 1000.

1066. μὰ τὴν Ἑκ. ita senex παῤῥῳδῶν: nam per Hecatem, paedicam et severam deam, jurare debebat vetula minime ἐπαῤῥώδιος, et inops. cf. 759. ceterum tale quid suspicari poterat adolescens tempore nocturno, qui advenit κωμαστής: nec tamen re vera suspicatur fieri, sed simulat tantum ridiculi causa.

1067. τὴν μείρακα. vocabulo hoc ex observatione grammatici

μισεῖν σε ταύτην.

NE. ἀλλ' ἔγωγ' ὑπερφιλῶ.

XP. καὶ μὴν κατηγορεῖ γέ σου.

NE. τί κατηγορεῖ;

XP. εἶναί σ' ὑβριστὴν φησὶ, καὶ λέγειν, ὅτι·

πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

NE. ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαί σοι.

XP. τὸ τί;

NE. αἰσχυνόμενος τὴν ἡλικίαν τὴν σὴν, ἐπεὶ
οὐκ ἄν ποτ' ἄλλῳ τοῦτ' ἐπέτρεπον ἐγὼ ποιεῖν·
νῦν δ' ἄπιθι, χαίρων, ξυλλαβὼν τὴν μείρακα.

XP. οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν· οὐκέτ' ἀξιοῖς ἴσως
εἶναι μετ' αὐτῆς.

ΓΡ. ὁ δ' ἐπιτρέψων ἐστὶ τίς;

NE. οὐκ ἄν διαλεχθείην διεσπλεκωμένῃ

ram vett. de feminis tantum dicitur, non de maribus, qui μειράκια dicuntur. v. Thom. Mag. (p. 604. sequ.), qui monet, μειρακίσκη (959.) esse Aristophanis proprium, et Moeris (p. 261.), cujus tamen verba, quomodo constituenda sint, nondum expeditum est. ex iis vero, quae ap. Favor. v. μείραξ leguntur, Hudsonus recte conjecisse videri possit μειράκια τοὺς ἀδόξους, μείρακας τὰς θηλείας, Ἀττικοί. F. Piersono placuit altera Hudsoni conjectura, quae non diversum praebet sensum. B.

1068. ὑπερφ., *nimis amo*, sed puellas, non hanc anum decrepitam. vid. F.

1069. respondet Chremylus, quasi adolescens amore vetulae se flagrare dixisset.

1070, 1. cf. 1045. et de proverbio isto 998.

1072. τὸ τί; διατί; Hesych. cf. 898. *E F.*

1074. ita Cantabr. 4. ἐγὼ pro ποιεῖν legi dicitur in libro Leid. sp. H.; sed attentior illud Dobraeo, codicem, unde fluxit ista lectio, nihil aliud scriptum habuisse quam Cantabrigiensem, vulgo: τοῦτ' ἐπέτρεπον ποιεῖν, secunda in ἐπέτρεπον producta demum arsi, certe Comici: nam ap. Tragicos ejus usus exempla aliquot exstant. cujus rei quidam ignari expunxisse videntur pronomen ex industria, tanquam id, quod versui officeret, cum ea ipsa voce opus sit metro, nec quidquam offensionis habeat subjectus tribracho anapaestus in verbis ἐπέτρεπον ἐγώ. vid. Herm. Doctr. metr. pagg. 126. seqq. perperam Br. οὐκ ἄν ποτ' ἄλλῳ τοῦτό γ' ἐπέτρεπον ποιεῖν.

1075. ξυλλ. μετὰ σοῦ. gl. Leid. cf. 641. *abi laetus cum adolescentula.* F.

1076. τὸν νοῦν, *sensum sermonis sui.* gl. Leid. ὃ λέγως. ἃ ξ. οὐδαμῶς ἄξιον κρίνεις συνοικεῖν. gl. Paris.

1077. ὁ δ' ἐπ. ἀπὸ τοῦ τίς αὐτὸν ἐᾷ ἀναχωρῆσαι; — S. *quis potestatem illi faciet me deserendi?* H.: tam bene munitum esse suum in hunc adolescentem jus anus arbitratur.

1078. διαλ. ὁμιλήσαιμι. gl. Br. Paris. recte Frischlin.: *verba jam non commutaverim cum anu* etc. Nub. 425., monente Br.: οὐδ' ἂν διαλεχθείην ἀντεγνῶς ταῖς ἄλλαις, οὐδ' ἂν ἀκαιρῶν. alibi διαλεχθῆναι dicit ἐπὶ ἀφροδισίων, nemo ignorat. vid. Pollux 2, 125. διαφθ.

ὑπὸ μυρίων ἐτῶν γε καὶ τρισχιλίων.
ΧΡ. ὅμως δ', ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους
πίνειν, ξυνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα.
ΝΕ. ἀλλ' ἔστι κομιδῆ τρὺξ παλαιὰ καὶ σαπρά.
ΧΡ. οὐκοῦν τρύγοιπος ταῦτα πάντ' ἰάσεται.
ΝΕ. ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τῷ θεῷ γὰρ βούλομαι
ἐλθὼν ἀναθεῖναι τοὺς στεφάνους τούσδ', οὓς ἔχω.
ΓΡ. ἐγὼ δέ γ' αὐτῷ καὶ φράσαι τι βούλομαι.
ΝΕ. ἐγὼ δέ γ' οὐκ εἴσειμι.
ΧΡ. θάῤῥει, μὴ φοβοῦ.
οὐ γὰρ βιάσεται.
ΝΕ. πάνυ καλῶς τοίνυν λέγεις·
ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον.
ΓΡ. βάδιζ'· ἐγὼ δέ σου κατόπιν εἰσέρχομαι.

συνουσιασμένη, διεφθαρμένη. gl. C. Hesych. σπλεκοῦν· πλησιάζειν, συνουσιάζειν, περαίνειν. cf. Pollux 5, 93. — idem est πλεκοῦν (Lysistr. 152. κἀπιθυμοῖεν πλεκοῦν) et σπλεκοῦν, ut μικρὸς et σμικρὸς, μίλαξ et σμίλαξ, aliaque multa. *E Br.*

1079. ὑπὸ μυρ. ἐτῶν. δέον εἰπεῖν ἀνδρῶν, ἐτῶν. εἶπε, σκώπτων αὐτὴν ὡς γραῦν. S. χρόνων ἢ πολιτῶν. gl. Dorv. In μυρ. ἐτῶν jocus est ex ambiguo, quia postremum nomen et *annos* et *amicos* significat. *Br.* pro ὑπὸ K. in annot. ἀπὸ, quod probat Dobr.

1080. Sensus proverbii (v. Apostol. 17, 61.) est hic: qui amicitia alicujus opibus florentis usus sit, ab eo eundem nec tum negligi debere, quum utatur rebus adversis. *E F.*

1081. ξυν. pluralis pro sing., Attice, sic Acharn. 393. βαδιστέα pro βαδιστέον, πλευστέα pro πλευστέον Lysistr. 412. etc. K. cf. Eurip. Iphig. T. 599., Soph. Trachin. 472., Antig. 633., Phrynich. ap. Bekker. Anecd. gr. p. 4., Matth. gr. gr. §. 443, 1. — τὴν τρ. πολλάκις καὶ τὸν νέον οἶνον τρύγα ἐκάλουν· (velut Anacr. fragm. 12, 4. F.) νῦν δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ', ὡς ἡμεῖς, τὴν ὑποστάθμην. (fecam.) S.

1082. κομιδῆ, λίαν. gl. Leid. τρ. σαπρὰ videtur esse *faex turbida*, vel etiam *mucida*. — F. cf. 819. etc.

1083. τρύγοιπος. ὁ ὑλιστὴρ ὁ σάκκινος. — S. colum, per quod vinum expressum in torcular infunditur ac mundatur. cf. Pollux 6, 19.; 10, 75. (Zonar. t. 2. p. 1742. B.) vett. glossae: ὑλιστὴρ, *saccus vinarius*; nempe ab ὑλίζει, *colat*, *saccat*, in iisdem: unde οἶνον διϋλισμένον *vinum liquatum* seu *percolatum* vocat Chrysost. Serm. 5. p. 227. t. 5. Savil. *E Sp.* Voss.: *Ei nun, die Hefenseige macht das alles gut.*

1085. coronam, quam puer capite gestabat (1037.), intelligit F. ἀναθ., *dedicare*. cf. 840.

1088. βιάσ. *vim tibi afferet*, ambigue dictum ridiculi causa, ut monuit F. S.: οὐ γὰρ β. ὃ ποιοῦσιν οἱ ἄνδρες, τοῦτο ἐπὶ τῆς γραός φησιν· οὐ γὰρ βιάσεταί σε ἡ γραῦς.

1089. ἱκανόν. ἀρκετόν. gl. Paris. cf. 825. S.: ὑπεπ. ἤγουν ἠσέλγουν, ἀντὶ τοῦ κατεφίλουν. πιττοῦν δέ ἐστι κυρίως τὸ τὰς πλατείας ναῦς πίσσῃ χρίειν· ἔνθεν οὐ μετήνεγκε τὴν λέξιν.

1090. κατ. vocab. Att. pro communi ὄπισθεν. cf. 13, 752, 1205

ΧΡ. ὡς εὐτόνως, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ γρᾴδιον, ὥσπερ λεπὰς, τῷ μειρακίῳ προσίσχεται.

ΚΑΡΙΩΝ. ΕΡΜΗΣ. ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ. ΧΡΕΜΥΛΟΣ. ΓΡΑΥΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΚΑ. Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; τουτὶ τί ἦν; οὐδεὶς ἔοικεν, ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ.

ΕΡ. σέ τοι λέγω, ὁ Καρίων, ἀνάμεινον!

ΚΑ. οὗτος, εἰπέ μοι, σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα;

1091. *σὺν τ. ἰσχυρῶς.* gl. Leid. Paris. *contente.* — *ὦ Ζεῦ βασ.* hoc nomine Jupiter Athenis, Lebadiae in Boeotia, et alibi colebatur. vide, quos laudat Sp., Xenoph. Exped. Cyri 6, 1, 14., Plut. Amator. Narrat. initio, Pausan. 9. p. 602. etc.

1092. *λεπὰς κογχύλιον ἐφιζάνον ταῖς πέτραις, ὅτ' αὐταῖς προσπήγνυται, δυσαποσπάστως ἔχον, ἢν δέ τις αὐτοῦ βουληθείη λαβεῖν.* — S. Post hunc versum Br.: *XO.* etc. cf. 954.

1093. Constitnitur hic actus 5. scena 1. Postquam Chremylus, adolescens et anus introirunt in domum senis, fores clausae sunt. Supervenit Mercurius, de Pluto questurus, quod ceterorum deorum cultum sustulerit. pulsatis foribus resilit seque paulum abscondit, quo illae servo reseranti divinitus tactae videantur ridiculi causa, prodiens igitur foras Cario, ubi neminem videt: *τίς ἔσθ' ὁ κόπτων*, inquit, *τὴν θύραν;* etc. Athenis fores aperiebantur in publicum: unde non solum ii, qui exirent domo, crepitum fores ferientes edebant, ne forte praetereuntium aliquem offenderent, quod dicebatur *φορεῖν*, sed etiam illi, qui introire vellent, fores pulsabant, quod fere dicitur ab Atticis *κόπτειν*, *κόπτειν τὴν θύραν* (1097.), a reliquis Graecis *κρούειν*, *κρούειν τὴν θύραν* etc. *E F.*, qui ea de re laudat Moerin p. 211., Phrynichum p. 74., Sagittarium de Januis vett. 1672., aliosque. vid. etiam Muret. V. L. 1, 17. — admirantis est formula *τουτὶ τί ἦν; quid hoc erat?* quid hoc sibi vult? cf. Ran. 39.

1094. aliquot libri *τὸ θυρίδιον*, vegetiore quidem numero, modo scribatur *δή*.

1095. *κλαυσιᾷ. flet janua*, quia Mercurius tam vehementer eam pulsaverat. est autem prosopopoeia, qualis illa 275. *αἱ κνῆμαί σου βοῶσιν. Be*, latine exprimi potest verbo *gemere*, F. *σέ τοι* usurpari solet in acclamatione. Av. 407. *ἰὼ ἴκταρ, σέ τοι καλῶ.* Soph. Ajac. 1140. *σέ τοι, σὲ τὸν τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω* etc. vidd. Be. et Elmsl. Mus. crit. part. 4. p. 486.

1096. elegans lectio, quam praebuerunt membr. Paris. et Barocc. 127. vide Br. ad h. l., Matth. gr. gr. §. 312, 1. Rav. liber *αἱ Καρίων.*

ΕΡ. μὰ Δί' ἀλλ' ἔμελλον· εἶτ' ἀνέψξάς με φθάσας.
ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχύ,
ἔπειτα τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία,
ἔπειτα τοὺς θεράποντας, εἶτα τὴν κύνα,
ἔπειτα σαυτόν, εἶτα τὴν ὖν.

ΚΑ. εἰπέ μοι,
τί δ' ἐστίν;

ΕΡ. ὁ Ζεύς, ὦ πονηρέ, βούλεται
ἐς ταυτὸν ὑμᾶς ξυγκυκήσας τρυβλίον
ἀπαξάπαντας εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν.

ΚΑ. ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται! —
ἀτὰρ διὰ τί δὴ ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν
ἡμᾶς;

ΕΡ. ὅτιὴ δεινότατα πάντων πραγμάτων

1103. malis fortasse τί ἐστιν, ut τί ἦν 1093.; sed monuit Herm. ad Viger. annot. 343. b., usurpari δὲ etiam in interrogationibus, praegresso verbo, quo tolli videatur ponendae ejus particulae necessitas, velut Aeschylus dicat Pers. 333. ἀτὰρ φράσον μοι τοῦτ' ἀναστρέψας πάλιν, Πόσον δὲ πλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων —; quanquam ibi Turneb. Porson. et Blomf., conjectura ducti: Πόσον τι πλῆθος etc. — πονηρὲ Invern., tanquam ex suis libris; quo pertinet gl. Paris. κακότροπε. vulgo ὦ πόνηρε. gl. Leid. ὦ πόνηρε· ὦ γειρογέ. invehitur in Carionem Merc. propterea quod haro affuit tum, cum Pluto visus restitutus est, ut monuit F.

1104. συγκυκᾶν est *commiscere, permiscere*, ut κυκεὼν potio miscella. v. index Theophr. Char. h. v. F. — τρυβλίον· ἀγγεῖον. gl. Dorv. τρ. vel nomen est mensurae aridorum et liquidorum, quae etiam κοτύλη dicitur (vid. annot. ad 432. et Epiphan. de mensuris p. 542. Basil.); vel Hesychio auctore ὀξυβάφιον sive ὀξύβαφον, h. e. *acetabulum*, quod capiebat octavam partem sextarii (v. Eisenschmid. de pond. et mens. p. 166.); vel denique, ut ut h. l., nomen vasis fictilis, quod gl. vett. *catinum* vocant, in quo apponebantur puls, jus, aliaque obsonia. annotavit F.

1105. ἀπαξ. cf. 111. et de βαράθρῳ ad 427.

1106. haec secum Cario, miratus, adeo infausta nuncianti linguas victimarum sacrificari. S.: — ὅτι τῶν ἱερείων ἡ γλῶττα τῷ Ἑρμῇ δίδοται ἐν ταῖς δημοτελέσι θυσίαις. S. Junt.: ὅτι τὰς γλώσσας Ἑρμῇ ἔθνον, ὡς τοῦ λέγειν ἐφόρῳ· διὸ καὶ ὁ Κωμικὸς, δύσφημά τινα τοῦ Ἑρμοῦ εἰκότως, ἐξονειδίζει λέγων ἡ γλῶττα τῷ κ. τ. τέμνεται· ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ εἰς μάτην αἱ γλῶτται θύονται τῷ τὰ τοιαῦτα κηρύσσοντι. οὕτως Εὐσταθίος Ὀδυσσ. γ΄. (p. 1571, 13. ed. Rom.) Ἀθηναῖος δὲ (1. p. 16.) εἰκὼν, ὅτι αἱ γλῶσσαι τέμνονται τῷ Ἑρμῇ διὰ τὴν ἑρμηνείαν etc. monuit H. verbum in hac re proprium esse τέμνειν.

1107. ita 2 MSS., Elmsl. ad Eurip. Med. p. 287., Dind. vulgo τί γε ταῦτ'. — F.: ἐπιβουλεύειν est *insidiari*, moliri aliquid contra aliquem; sed h. l., quia ποιεῖν additur, *velle*, *in animo habere*, sed in malam partem. Hesych.: ἐπιβουλεύει· ὁρμᾷ.

εἴργασθ'. ἀφ' οὗ γὰρ ἦρξατ' ἐξαρχῆς βλέπειν
ὁ Πλοῦτος, οὐδεὶς οὐ λιβανωτὸν, οὐ δάφνην,
οὐ ψαιστὸν, οὐχ ἱερεῖον, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἓν
ἡμῖν ἐπιθύει τοῖς θεοῖς.

ΚΑ. μὰ Δί', οὐδέ γε
θύσει· κακῶς γὰρ ἐπεμελεῖσθ' ἡμῶν τότε.

ΕΡ. καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει·
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα κἀπιτέτριμμαι.

ΚΑ. σωφρονεῖς.

ΕΡ. πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπηλίσι
πάντ' ἀγάθ' ἔωθεν εὐθύς, οἰνοῦτταν, μέλι,
ἰσχάδας, ὅσ' εἰκός ἐστιν Ἑρμῆν ἐσθίειν·
νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀνακαύσομαι.

ΚΑ. οὐκοῦν δικαίως, ὅστις ἐποίεις ζημίαν

1110. sequ. *λιβ.* cf. 698. F.: *δάφνην.* laurus erat, ut myrtus et oliva, in frondibus sacratis, quae a Latinis *verbenae* dicuntur, v. Serv. ad Virg. Aen. 12, 120. gl. vett. *δάφνης κλάδος, verbena.* h. l. *folia lauri.* de voc. *ψαιστὸς* seu *ψαιστὸν* vid. 137., ubi pro voc. generis *ἱερεῖον* est formae voc. *βοῦς.*

1112. *ἐπιθύει* pro *θύει* accipiebat F., sed videtur haec vox, cum proprie referatur ad *λιβανωτὸν*, etiam de reliquis, quae hic commemorantur, dici per zeugma. nec tamen male Dobr. secundum Valck. in Adversariis: *ἔτι θύει.*

1113. *τότε, olim, antea.* vide Br. ad Lysistr. 1023., Thesm. 13., Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 559., nos ad Soph. El. 254.

1115. *κἀπιτ.* cf. 120. *σωφρονεῖς, sapis,* qui de te ipso magis quam de aliis sollicitus *sis.* dictum *εἰρωνικῶς.*

1116. *κατ. copis.*

1117. *πάντα ἀγαθὰ* sunt omnis generis *res bonae* (v. Corn. Nepos Ages. 8, 5. et ibi interpp., item K, ad Acharn. 873.), cibi delicati, mensa secunda, unguenta, coronae, et quaecunque palato grata sunt et naribus. [sed

1186. *πάντ' ἀγ.* sunt *res prosperae.*] *ἔωθεν, mane.* S.: *οἶν.* (feminin. adjectivi *οἰνόεις*, in quo intelligendum *μάζα:* vid. Bos. Ellips. p. 260. ed. Schaefer.). *οὕτως τὴν ἐν οἴνῳ πεφυραμένην μάζαν. τινὲς δὲ εἶδος πλακοῦντος μετ' οἴνου καὶ μέλιτος γινόμενον.*

1118. malim meliore numero *ὅσ' Ἑρμῆν εἰκός ἐστιν ἐσθίειν.* — F.: *ἀναβ. ἀνακαύσεσθαι* dicitur is, qui quiescit seu recumbit ita, ut pedes in altum, sursum, porrectos habeat; qui recumbit altero pede in alterum injecto. cf. interpp. Pollucis ad 3, 90. hoc facere solent servi aliique nimia discursatione defatigati, ne crura gravia fiant et intumescant. Mercurius autem erat nuntius et famulus deorum. F. similiter S.: *ἀντὶ τοῦ κάθηται πεινῶν. ἄνω, φησὶν, ἔχω τοὺς πόδας κοιμώμενος· οἱ γὰρ διάκονοι τοὺς πόδας ἄνω εἶχον πρὸς τὸ μὴ βαρεῖσθαι ὑπὸ τοῦ δρόμου.* gl. Leid.: *ἤγουν ἐπάνω ἔχω τὸν πόδα εἰς τὸν ἄλλον.*

1120. *ἐπ. ζημίαν. ἀντὶ τοῦ ἐποίεις ζημιοῦσθαι τοὺς ταῦτα τὰ ἀγαθά σοι παρέχοντας.* — S. scil. caupones et copas. F.: „*merito nunc esuris tuo, quum affeceris*

ἐνίοτε, τοιαῦτ' ἀγάθ' ἔχων.

ΕΡ. οἴμοι τάλας,

οἴμοι πλακοῦντος, τοῦ 'ν τετράδι πεπεμμένου...

ΚΛ. ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς.

ΕΡ. οἴμοι δὲ κωλῆς, ἧς ἐγὼ κατήσθιον...

ΚΛ. ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν.

ΕΡ. σπλάγχνων τε θερμῶν, ὧν ἐγὼ κατήσθιον...

ΚΛ. ὀδύνη σε πρὸς τὰ σπλάγχν' ἔοικ' ἐπιστρέφειν.

nonnunquam copas damno, quae harum tibi cupediarum copiam facerent. Mercurius enim erat lucri praeses (κερδῷος Aesop. fab. 90.)" non carent haec sale comico: nam quia puniri solebant copae propter adulterata vina et alia, quae vendebant, Mercurius, qui id fieri passus esset scilicet, ipse dicitur eas damno affecisse.

1122. ἡ τετρὰς ἐνομίζετο τοῦ Ἑρμοῦ· (inde nunc quoque quartum hebdomadis diem a Mercurio denominari monet Gir. B.) καὶ καθ' ἕκαστον μῆνα τάνθη τῇ ἡμέρᾳ ἀπετίθεντο (seponebant aliquid, quod dedicarent) τῷ Ἑρμῇ. ἔξω γὰρ τῶν ἑορτῶν ἱεραί τινες τοῦ μηνὸς ἡμέραι νομίζονται Ἀθήνῃσι θεοῖς τισιν, οἷον νουμηνία καὶ ἑβδόμη Ἀπόλλωνι, τετρὰς Ἑρμῇ, καὶ ἑνδόη Θησεῖ. S. Ut 7. cujusque mensis dies ap. Athenn. sacer erat Apollini, 6. Dianae, 4. Mercurio et Herculi (v. Philochorus ap. Procl. ad Hesiod. Ἔργ. 770.): ita eodem tempore dabatur ab iis Mercurio placenta, quo eum, tanquam lucri praesidem, propitium haberent. nam credebatur (ut Hercules: v. Hesych. v. τετράδι μένε' οἶκον) natus esse isto die. v. Plut. Symposs. 9, 3, p. 738. t. 2. τετρὰς est *quaternio*, et 4. *dies*; πλακοῦς ὁ ἐν τετράδι πεπεμμένος *placenta 4. mensis cujusque die cocta*, ut 1138. νατσός ἐν πεπεμμένος. — F. cf. 1132.

1123. ἐλήφθη οὖν τοῦτο εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν μάτην προσδοκώντων. S. originem ejus proverbii repetunt ab Hyla, quem cum Hercules assidue vocaret non redeuntem, vox edita esse dicitur ex aethere, quae ista ei acclamaret. vide Apollod. 1. p. 86. ed. Heyn. et paroemiographos, item Heynii Obss. t. 2. p. 75.

1124. ἧς pro ἣν cod. Dorv., Bentl., Br. etc. F.: „κωλῆ est *armus* (*der Bug*), qui cedebat Mercurio." sic fere scholia.

1125. ἑορτὴν Ἀθηναῖοι ἦγον τὰ Ἀσκώλια, ἐν ᾗ ἤλλοντο ἐπ' ἀσκοῖς αἰγείοις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. δοκεῖ δὲ ἐχθρὸν εἶναι τῷ ἀμπέλῳ τὸ ζῷον. (vidd. de hoc ludo, quos laudant, Hesych. v. ἀσκωλιάζειν, Pollux 9, 121., Meursius in Graec. fer. et libro de ludis Graecorum vv. Ἀσκώλια et Ἀσκωλιασμός.) — ἀσκωλίαζε δὲ ἀντὶ τοῦ ἄλλον etc. S. gl. Leid. πρὸς τ. αἰθρ. ἐν τῇ σύδιγ. Cario, trepidare videns Mercurium vehementer commotum, ἀσκωλιάζειν eum jubet, h. e. saltare, potius quam discurset tanquam insanus.

1126. θερμῶν, *calidorum*, assatorum. „gl. Leid. τῶν ζώντων. lege ζεόντων." *Dobr.*

1127. ἐπὰν γὰρ πνεῦμα δι' ἐντέρων ὑποδύῃ, τὸ τοιοῦτον γίνεται. δεῖον πνεῦμα εἰπεῖν, ὀδύνην εἶπε. πρὸς τὰ σπλ. δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κωλῇ καὶ τοῖς σπλάγχνοις. S. proprie: *dolor te ad viscera videtur convertere.* dolorem vel στρόφους, *tormina*, dicit, quae sentire ei videtur Mercurius, prono corpore junctisque brachiis adstans, ut dolentes solent, sed etiam illi, qui torminibus affliguntur; vel ὀδύνη significat famem, qua cruciatum deum ad exta victima-

ΕΡ. οἴμοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης!
ΚΛ. ταύτην ἐκμιὰν ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνοις.
ΕΡ. ἆρ' ὠφελήσαις ἄν τι τὸν σαυτοῦ φίλον;
ΚΛ. εἴ τον δέει γ', ὧν δυνατός εἰμί σ' ὠφελεῖν.
ΕΡ. εἴ μοι πορίσας ἄρτον τιν' εὖ πεπεμμένον
δοίης καταφαγεῖν καὶ κρέας νεανικὸν,
ὧν θύεθ' ὑμεῖς ἔνδον.
ΚΛ. ἀλλ' οὐκ ἔκφορα.
ΕΡ. καὶ μὴν ὁπότε τι σκεύάριον τοῦ δεσπότου
ὑφέλοι, ἐγώ σε λανθάνειν ἐποίουν ἀεί.
ΚΛ. ἐφ' ᾧτε μετέχειν καὐτὸς, ὦ τοιχωρύχε·
ἦκεν γὰρ ἄν σοι νᾶστὸς εὖ πεπεμμένος.

rum, quae nunc cum maxime Pluto immolantur intus in domo Chremyli, converti ait servulus, eaque de longinquo appetere. sunt haec sane obscurius dicta, et maximam partem in gestu et actione posita.

1128. *ἴσον ἴσῳ. ὕδωρ οἴνῳ.* gl. Dorv. *Mercurii potus* dicitur aequalis vini et aquae mixtura, cum plerumque plus aquae quam vini infundere solerent. vidd. Athen. 10. p. 426., Eustath. ad Odyss. 1. p. 1624., Sp. ad Callim. h. in Pallad. 46. *E Sp. et Dukero.*

1129. *εο* (poculo) *hausto ad exta illa ocius aufuge.* cf. 481., 870.

1130. *τὸν σ. φίλον. κολλᾶται τέχνας ἀνάπαιστος τῷ Ἑρμῇ, ὧν ἐστι καὶ ἡ τῶν κλεπτῶν· ἐπεὶ δὲ καὶ οἱ θεράποντες κλέπται, τοῦτον ἔφασκε φίλον ἑαυτὸν Καφίσιος λέγειν.* S. Leid.

1133. *νᾶστὸν, ingens*, nota metaphora, ut Athen. 4, 21. *λοπὰς νᾶστὴ, ingens patina. κρέας, frustum carnis*, ut Ran. 515. *κρέα ἑκκαίδεκα*, 20 frusta carnis etc. *E K.*

1134. *ἔκφορά ἐστι ταῦτα. ὡς ἰδίαις θυσίαις λεγομένου τούτου*, inquit S. intelligitur id genus sacrificorum, quorum partes domo vel aedibus sacris efferri cum aliisque communicari nefas erat: velut, nonnunquam certe, Vestae faciebant. Hesych.: *Ἑστίᾳ θυόμενα ἤσάν τινες θυσίαι, ἀφ' ὧν οὐχ οἷόν τε ἦν μεταδοῦναι ἢ ἐξενεγκεῖν.* Suidas: *Ἑστίᾳ θύομεν· ἐφ' οἷς οὐκ ἀποφέρονται ἀπὸ τῆς θυσίας*, h. e. *de iis dicitur, qui nihil domum auferunt ex sacrificio.* Euphron. Comicus Athen. 9., ed. Schweigh. t. 3. p. 402.: *πέμπτην ἔθνον ἡμέραν οἱ Τήνιοι Πολιοὶ γέροντες, πλοῦν πολὺν πεπλευκότες, Λεπτὸν ἔριφον καὶ μικρόν· οὐκ ἦν ἐκφορά.* (Porson. ad Toup. p. 499. *οὐκ ἦν ἐκφορὰ Λύκῳ κρεῶν τότ'*, ubi MS. *Λευκῷ*, Toup. *Λύκῳ*. de *ἐκφορὰ* et *ἔκφορος*, de quibus S. et interpp., vid. Valck. ad Hippol. 294. et adde *ἔκφορος* Julian. Epist. 24. fin. *E Dobr.*) *E Be. et H.* consentaneum est intelligi sacrum Vestae factum propterea, quod jam introductus Plutus est in domum Chremyli, et in ejus familiam receptus. vide Diodor. Sic. 5, 68., nos ad Eurip. Androm. 573.

1136. *ὑφ. ἑλκτῆς.* gl. Leid. *subducebas.*

1138. *ἦκεν ἄν. ἦλθεν.* gl. Leid. *sibi evenire solebat.* cf. 978., 1139. F.: *νᾶστὸς* vel est *libum, fartum*, quo utebantur in sacrificiis; (v. Hesych. v. *νᾶστός*·) vel *placentae genus*, (cf. Phot. lex. p. 210. B.) *fartae uvis passis aliisque hujus generis condimentis*, ut h. l. v. Athen. 14, 14. p. 646., Etym. v. *νᾶστὸς*, qui derivat *ἀπὸ τοῦ νάεσθαι.* (a *νάω* deduxit H. in Len-

ΕΡ. ἔπειτα τοῦτόν γ' αὐτὸς ἂν κατήσθιες.
ΚΛ. οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί,
ὁπότε τι ληφθείην πανουργήσας ἐγώ.
ΕΡ. μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.
ἀλλὰ ξύνοικον, πρὸς θεῶν, δέξασθέ με.
ΚΛ. ἔπειτ' ἀπολιπὼν τοὺς θεοὺς ἐνθάδε μενεῖς;
ΕΡ. τὰ γὰρ παρ' ὑμῖν ἐστὶ βελτίω πολύ.
ΚΛ. τί δέ; ταὐτομολεῖν ἀστεῖον εἶναί σοι δοκεῖ;
ΕΡ. πατρὶς γὰρ ἐστὶ πᾶσ', ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ.
ΚΛ. τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν ἐνθάδ' ὤν.
ΕΡ. παρὰ τὴν θύραν Στροφαῖον ἱδρύσασθ' ἐμέ.

nepii lex. etym. p. 445. edit. 2. B.) gl. vett. *ῥάσσω*, *farcio*.

1142. *εἰ — κατέλαβες*. ὅτι μετὰ τὸ κατελθεῖν τοὺς μετὰ Θρασυβούλου Φυλὴν καταλαβόντας, καὶ νικήσαντας ἐν Πειραιεῖ τοὺς Τριάκοντα, ψηφίσασθαι ἔδοξε, μὴ μνησικακῆσαι ἀλλήλοις καθάπαξ τοὺς πολίτας. — *Φυλὴν δὲ τὸν δῆμον, ἀφ' οὗ Φυλάσιος*. S. Respicit res Thrasybuli, qui occupata Phyle (castello munitissimo in Attica) initium fecit recuperandae libertatis a Lacedaemoniis et 30 tyrannis oppressae, hoc incidit in a. 1. Olymp. 94. anno autem sequ. Thrasyb. cum suis fuit restitutus in urbem et *ἀμνηστία* sancita. — potest hinc colligi tempus, quo acta est Plutus prior, 5. scil. ante reditum Thrasybuli anno, quod tempus incidit in 1. Olymp. 93. (imo in 92, 4.; vid. annot. ad 115.) — de *Φυλῇ* porro vide quae habent Suid. in ea voce et in *φύλαρχος*, Harpocrat. in *Φυλή*, ibique interpr. — *E Duk.* praeterea de his rebus gestis conferri jubent Xenoph. Hell. 2, 4, 43., Nepotem Thrasyb. 2. 3., et ibi Bosium, Muretum V. L. 2, 15. — „Comparat igitur Mercurius Carionem cum Thrasybulo, eumque ait Phylen occupasse, h. e. potentem, divitem factum esse; sed eum etiam monet, ne memor sit injuriarum, quas ipse ei nuper pauperi intulerit." *E F.* similiter S.: *τὸ δὲ εἰ σὺ Φυλὴν κατ. ἀντὶ τοῦ εἰ ἐπλούτησας, εἰ μέγας γέγονας*.

1144. *ἔπειτ'*. cf. 45., 79. etc.

1146. *ἀστ. πεπαιδευμένον* gl. Paris. *φρόνιμον, καλόν*. gl. Leid. *χαρίεν*. gl. Dorv. *urbanum*, vel *facetum*. Voss.: *Was? überlaufen, dünkt dir artig das zu sein?* malim propemodum: *Was hör' ich? also das Ueberlaufen macht dir Spass?*

1147. hic versus Tragicum nescio quid et Euripideum spirat; cui plane congruit illa Teucri vox a Cic. memorata Tusc. 5, 37. *patria est, ubicunque est bene* etc. H., qui et comparat Ovid. Fast. 1, 493. (*Omne solum forti patria est, ut piscibus aequor.*)

1148. *ὄφ.*, usus, utilis. elegantur dictum, ut monuit F.

1149. facete varia Mercurii cognomina percensentur. S. *Στροφ. ἐπὶ ἀποτροπῇ τῶν ἁλίσκων κλεπτῶν. στροφαῖος παρὰ τὸ στρέφεσθαι καὶ πανουργεῖν*. — F.: *στροφαῖος* dicitur, quatenus stat propter januam ad cardines (hi enim *στροφεῖς* vocantur) ad abigendos fures. v. Hesych. h. v. et Phot. lex. p. 401. B.) poterat etiam *Πυλαῖος* dici; sed poëta illud potissimum nomen legit, ut Carioni ansam ad jocandum daret: nam *στροφαῖος* etiam *versutum* significat.

ΚΑ. Στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν.
ΕΡ. ἀλλ' Ἐμπολαῖον.
ΚΑ. ἀλλὰ πλουτοῦμεν· τί οὖν
Ἑρμῆν παλιγκάπηλον ἡμᾶς δεῖ τρέφειν;
ΕΡ. ἀλλὰ Δόλιον τοίνυν.
ΚΑ. Δόλιον; ἥκιστά γε·
οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον, ἀλλ' ἁπλῶν τρόπων.
ΕΡ. ἀλλ' Ἡγεμόνιον.
ΚΑ. ἀλλ' ὁ θεὸς ἤδη βλέπει,
ὥσθ' ἡγεμόνος οὐδὲν δεησόμεσθ' ἔτι.
ΕΡ. Ἐναγώνιος τοίνυν ἔσομαι. καὶ τί ἔτ' ἐρεῖς;
Πλούτῳ γάρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον,
ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς.
ΚΑ. ὡς ἀγαθόν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν·
οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὑτῷ βιότιον.
οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες θαμα

1150. *οὐκ ἔργον ἐστί, nihil opus est*, ut 1154. *στροφῶν fallaciarum.* E F.

1151, 2. Ἐμπ. *πραγματευτήν, ἢ ἀγοραῖον, καὶ τῆς καπηλείας προεστῶτα.* (*mercaturae praesidem, negotiatorem* [scil. *ἱδρύσασθέ με.*] cf. Sp. et interpp.) — *παλιγκάπηλος ὁ ἀπὸ τοῦ ἐμπόρου ἀγοράζων καὶ πωλῶν.* E S. *sordidus propola*, seu *mango.* Sp.

1154. *ἔργον. χρεία ἐστὶν ἡμῖν. ἁπλ. τρ. ἀδολιώτων ἠθῶν.* gl. Leid. *integritatis, fidei. τὰ τῶν ἠθῶν ἁπλᾶ καὶ ἐπίβουλα* opponuntur inter se ap. Theoph. Char. 1, 4., ut F. annotavit.

1155. *ἡγεμόνιος* dicebatur Merc., quatenus credebatur esse viis monstrandis praefectus; id quod ipsius Cariouis verba docent: ait enim, Pluto, cui lumina oculorum restituta sint, non opus esse amplius *duce* viae, eandem ob causam etiam *ἐνόδιος* dicebatur. v. Theocr. Id. 25, 5. et Cornut. N. D. c. 16. — F.

1157. *Ἐναγ. ἐπιστάτης τῶν ἀγώνων καὶ πανηγύρεων.* gl. Leid. *ἐναγώνιος*, agonum ap. vett. praeses, cum in Orphicis, tum a Pindaro haud semel dicitur Merc., ut Pyth. 2, 18. *ἐναγώνιος Ἑρμᾶς* et Isthm. 1, 85. *ἀγώνιος Ἑρμᾶς.* — unde illius dei *Ἐναγωνίου* aram in ingressu stadii Olympici positam fuisse tradit Pausan. 5, p. 314. — *Sp.* — *καὶ — ἐρεῖς*; i. e. *τί καὶ ἔτι ἐρεῖς; quid etiamnum dices?* possis etiam *καί τι ἔτ' ἐρεῖς; num quid etiamnum dices?*

1158. sequ. Illa certamina Athenis edere (*ποιεῖν*) debebant cives ditissimi: nam facultas talium sumtuum putabatur fructus divitiarum. v. Cic. de Off. 2, 16. (quanquam Cicerone non probante, ut monet H.) unde Merc.: *Πλούτῳ ἐστὶ τοῦτο συμφ.*, h. e. maxime convenit, maxime decet. F. *συμφ. λίαν συμφέρον.* gl. Leid. *ἁρμοδιώτατον.* gl. Dorv.

1161. *ἐξεύρ.* reperit, nactus est. gl. Dorv. Leid. *βιότιον. μικρὰν ζωήν. victum tenuem, res ad vitam necessarias.* E F.

1162, 3. *ἐτός. μάτην.* gl. Dorv. *θαμὰ* est vocab. Att., ut *θαμινὰ* 292., significans i. qu. *πυκνῶς, saepe, assidue, semper.* v. Moeris

σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν.
ΕΡ. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις εἰσίω;
ΚΑ. καὶ πλῦνέ γε
αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας,
ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναι δοκῇς.

ΙΕ. τίς ἂν φράσειε ποῦ 'στι Χρεμύλος μοι σαφῶς;
ΧΡ. τί δ' ἐστίν, ὦ βέλτιστε;
ΙΕ. τί γὰρ ἄλλ' ἢ κακῶς;
ἀφ' οὗ γὰρ ὁ Πλοῦτος οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
ἀπόλωλ' ὑπὸ λιμοῦ· καταφαγεῖν γὰρ οὐκ ἔχω,
καὶ ταῦτα τοῦ Σωτῆρος ἱερεὺς ὢν Διός.
ΧΡ. ἡ δ' αἰτία τίς ἐστιν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν;
ΙΕ. θύειν ἔτ' οὐδεὶς ἀξιοῖ.
ΧΡ. τίνος οὕνεκα;
ΙΕ. ὅτι πάντες εἰσὶ πλούσιοι. καίτοι τότε,
ὅτ' εἶχον οὐδέν, ὁ μὲν ἂν ἥκων ἔμπορος
ἔθυσεν ἱερεῖόν τι σωθεὶς, ὁ δέ τις ἂν
δίκην ἀποφυγών· ὁ δ' ἂν ἐκαλλιερεῖτό τις,
κἀμέ γ' ἐχάλει τὸν ἱερέα· νῦν δ' οὐδὲ εἷς

p. 183. et Suid. h. v. σπεύδειν propr. est *festinare*, deinde *agere aliquid*, *studere*, quod fere σπουδάζειν dicitur. γράμματα intelligenda esse videntur *alba*, h. e. indices, catalogos, *judicum*. nam quia Athenis erant multa judicia, erant etiam multa judicum alba. qui igitur id agit, ut nomen suum referatur in multa judicum alba, is vult judex sedere in multis judiciis, ut victum eo certius inveniat. F.

1164. ἐπὶ τούτοις, *hac conditione et lege*, ut sim ludorum certaminumque praeses. — ante καὶ πλῦνέ γε S. Dorv. jubet intelligi *vel*, quam vocem Carion nutu expressisse censendus est. F.

1165. αὐτὸς, ipse, non per alium. F.: κοιλίαι sunt *intestina*, χόλικες, ut Equ. 160., nempe suis, hirci et arietis (816.); et πλύνειν τὰς κοιλίας est *eluere*, purgare, intestina. v. Hesych. v. πλύνει.

1166. ita Br. Invern. Dobr. Dind. ἀμέτρως libri εἶναι μοι, quia secunda verbi διάκονος producitur. animadvertit etiam H.

1171. καὶ τ., *et quidem*. τοῦ Σωτ. cf. 873.

1174. καίτοι, *nam*, scilicet.

1177. ut δίκην διώκων est *petitor*, δίκην φεύγων *is unde petitur*, ita δίκην ἀποφυγών dicitur, qui victor discessit e judicio, judicum sententiis absolutus, νίκην νικήσας Theophr. Char. 17, 8. — καλλιερεῖσθαι est *litare*, h. e. sacrificio facto deos placare et votum impetrare. v. Pollux 1, 162.; 4, 14., et Valck. ad Herodot. p. 563. *E F.*

1178. id habere videtur Rav., teste Dobraeo; neque aliter Dind. perperam vulgati libri καὶ μετεκάλει. ἐκάλει, *vocabat*, *invitabat me sacerdotem Jovis Servatoris ad epulas sacrificales.*

θύει τοπαράπαν οὐδὲν, οὐδ' εἰσέρχεται,
πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μυρίοι.]
ΚΛ. οὔκουν τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις;
ΙΕ. τὸν οὖν Δία τὸν Σωτῆρα καὐτός μοι δοκῶ
χαίρειν ἐάσας ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμενεῖν.
ΧΡ. θάῤῥει· καλῶς ἔσται γὰρ, ἢν θεὸς θέλῃ·
ὁ Ζεὺς ὁ Σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδε,
αὐτόματος ἥκων.
ΙΕ. πάντ' ἀγαθὰ τοίνυν λέγεις.
ΧΡ. ἱδρυσόμεθ' οὖν αὐτίκα μάλ' — ἀλλὰ περίμενε —
τὸν Πλοῦτον, οὗπερ πρότερον ἦν ἱδρυμένος,
τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ.
ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας ἡμμένας,
ἵν' ἔχων προηγῇ τῷ θεῷ σύ.

1179. τὸ παρ. παντελῶς. gl. Leid.

1180. queritur sacerdos, tam vile templum Jovis haberi, ut ingens multitudo non sacrificandi, sed ventris exonerandi causa ingrediatur. *Münt.*

1181. τὰ νομ. τῶν ἀφοδευμάτων παίζων, τοῦτο δὲ δέον εἰπεῖν τὸ δέρμα καὶ τὰς κωλάς, ἐπειδὴ νόμος ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τὸν ἱερέα λαμβάνειν. S.

1182. δοκῶ. νομίζω συμφέρειν. gl. Leid.

1183. χαίρειν ἐάσας. φθείρεσθαι ἀφείς. gl. Br. Dorv. Leid. idem Münterus esse monet χαίρειν φράσαι vel εἰπεῖν ap. Aelianum V. H. 5, 6.; 14, 30. est *repudiare*, ut ap. Plat. Alcibiade et Plat. de Legg., ut idem vir doctus annotavit. Platonem inprimis hac formula delectari animadvertit F.

1184. Prodit jam ipse Chremylus, et sacerdotem introire properantem retinet verbis ἀλλὰ περίμενε. — fortasse scribendum est ἢν θέλῃ θεὸς, ut 343.

1185. ὁ Σωτ. ἥγουν ὁ Πλοῦτος. gl. Dorv.

1186. πάντ' ἀγ. τ. λέγεις, *omnia fausta nuncias.* cf. 1117.

1187. — Plutus jam *dedicandus* eodem in loco, quo fuerat ante collocatus, quid aliud quam auspicatissimum fortunae luculentioris omen facit? exhaustum erat diuturno bello mutataeque reip. temporibus Atheniensium aerarium penitusque dissipatum; nunc non respirare tantum, sed et lacertos movere incipiebant, pulsaque dudum tyrannide clari inter Graecos ferebantur. augeratur itaque Comicus, Plutum in sedes pristinas esse reversurum, ideoque Chremylo sacerdotem adjunxit, ut ea potentissimi numinis consecratio rite procederet. haec posterioris esse Pluti sponte liquet etc. H.

1189. ὀπίσω τοῦ νεὼ τῆς καλουμένης πολιάδος Ἀθηνᾶς διπλοῦς τοῖχος ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον, ἐπειδὴ τὰ χρήματα ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ ἀπέκειτο. μέσον δέ ἐστι τῆς ἀκροπόλεως, ἔνθα ἦν ταμιεῖον, ὄπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ. τὸν ὀπ. — θεοῦ. τῆς Ἀθηνᾶς etc. S. cf. Harpocrat. v. ὀπισθόδομος, Hesych., Suid. etc.

1190. deducturus deum magna cum pompa in arcem faces poscit. *E Münt.* ἐκδότω, *efferat.*

ΙΕ. πάνυ μὲν οὖν
δρᾶν ταῦτα χρή.
ΧΡ. τὸν Πλοῦτον ἕξω τις κάλει.
ΓΡ. ἐγὼ δὲ τί ποιῶ;
ΧΡ. τὰς χύτρας, αἷς τὸν θεὸν
ἱδρυσόμεθα, λαβοῦσ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε
σεμνῶς· ἔχουσα δ' ἦλθες, αὐτὴ ποικίλα.
ΓΡ. ὧν δ' οὕνεκ' ἦλθον...
ΧΡ. πάντα σοι πεπράξεται.
ἤξει γὰρ ὁ νεανίσκος ὡς σ' εἰς ἑσπέραν.
ΓΡ. ἀλλ' εἴ γε μέντοι, νὴ Δί', ἐγγυᾷ σύ μοι
ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἔμ', οἵσω τὰς χύτρας.
ΚΑ. καὶ μὴν πολὺ τῶν ἄλλων χυτρῶν τἀναντία
αὗται ποιοῦσι· ταῖς γὰρ ἄλλαις μὲν χύτραις
ἡ γραῦς ἔπεσ' ἀνωτάτω· ταύτης δὲ νῦν
τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔπεισιν αἱ χύτραι.
ΧΟ. οὐκ ἔτι τοίνυν γ' εἰκὸς μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ'
ἀναχωρεῖν a. Aristoph.
εἰς τοὔπισθεν· δεῖ γὰρ κατόπιν τούτοις ἅδοντας
ἕπεσθαι.

1193. τὰς χύτρας. ἔθος γὰρ ἦν ἐν ταῖς ἱδρύσεσι τῶν ἀγαλμάτων ὀσπρίων ἐψημένων χύτρας περιπομπεύεσθαι ὑπὸ γυναικῶν ποικίλως ἠμφιεσμένων, καὶ τούτων ἀπήρχοντο χαριστήρια τοῖς θεοῖς ἀπονέμοντες. S. Intelliguntur ollae cum leguminibus coctis, quas libare solebant, si erigerent et dedicarent aram aut statuam. Pac. 922. ταύτην χύτραις ἱδρυτέον. dicunt etiam μετὰ χυτρῶν ἱδρύειν, ut in Danaïdibus Aristoph. teste S. etc. Sp. cf. 668.

1195. ποικ. λείπει τὰ ἱμάτια —. πορφυροῖς γὰρ καὶ ποικίλοις ἱματίοις ἐκόμπευον. — S. cf. 526.

1198. νὴ Δία. virile magis quam muliebre jusjurandum. Gir.

1202. ἡ γραῦς ἔπ. ἀν. ἐν τῷ ὑπερζεῖν τὰ μαγειρευόμενα ὄσπρια. γραῦς γὰρ καλεῖται ὁ ἀφρὸς ὁ ἀνωτάτω, ἢ τὸ πηγνύμενον ἐλαιῶδες τῷ ζωμῷ· ἡ ἐπιφάνεια τῆς ἀθάρης. S. — cf. Hesych., Eustath. ad Odyss. α', p. 1428., β', p. 1450. F. lusus verborum.

1203. Moeris p. 163. ed. Piersom.: ἐπικολῆς· τὸ ἐπάνω, Ἀττικῶς.

1205. κατόπιν. cf. 1090. etc.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΙΡΗΝΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἤδη τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ κεκμηῶτας τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς σύμπαντας Ἕλληνας Ἀριστοφάνης ἰδὼν (ἱκανὸς γὰρ διῆκπεύκει πολεμούντων αὐτῶν χρόνος) τὸ δρᾶμα συνέγραψε τοῦτο, προτρέπων τὰς πόλεις καταθέσθαι μὲν τὴν πρὸς αὐτὰς φιλονεικίαν, ὁμόνοιαν δὲ καὶ εἰρήνην ἀντὶ τῆς πρότερον ἔχθρας ἑλέσθαι. παρεισάγει τοίνυν γεωργὸν Τρυγαῖον τοὔνομα μάλιστα τῆς εἰρήνης ἀνιποιούμενον· ὃς ἀσχάλλων ἐπὶ τῷ πολέμῳ εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν ἐβουλεύσατο πρὸς τὸν Δία, πευσόμενος παρ' αὐτοῦ, δι' ἣν αἰτίαν οὕτως ἐκτρύχει τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, τοσοῦτον ποιήσας πόλεμον αὐτοῖς. ὃν δὴ διαποροῦντα, τίνα τρόπον τὴν εἰς οὐρανὸν πορείαν ποιήσει, παρεισάγει τρέφοντα κάνθαρον, ὡς ἀνακτησόμενον εἰς οὐρανὸν δι' αὐτοῦ Βελλεροφόντου δίκην. προλογίζουσι δὲ οἱ δύο θεράποντες αὐτοῦ, οἷς καὶ ἐκτρέφειν προσετέτακτο τὸν κάνθαρον, δυσφοροῦντες ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ αἰτίοις. ἡ δὲ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐκ μέρους μὲν ἐπὶ τῆς γῆς*) ἐκ μέρους δὲ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἔκ τινων ἀνδρῶν Ἀττικῶν γεωργῶν.

Φέρεται ἐν ταῖς διδασκαλίαις καὶ ἑτέραν δεδιδαχὼς ὁμοίως Ἀριστοφάνης Εἰρήνην.**) ἄδηλον οὖν φησιν Ἐρατοσθένης, πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν, ἢ ἑτέραν παθὼν ἔκλεψεν, ἥτις οὐ σώζεται. Κράτης μέντοι δύο οἶδε δράματα, γράφων οὕτως· ἀλλ' οὖν γε ἐν τοῖς

*) sub dio ante domum Trygaei.

**) Rav.: διδασκ. δεδιδ. εἰρ. ὁμ. ὁ Ἀρ. Ald.: διδ., ὅτι καὶ ἑτέραν δεδίδαχεν ὁμ.

Ἀχαρνεῦσιν, ἢ Βαρυλωνίοις, ἢ ἐν τῇ ἑτέρᾳ Εἰρήνῃ· καὶ σποράδην δέ τινα ποιήματα παρατίθεται, ἅπερ ἐν τῇ νῦν φερομένῃ οὐκ ἔστιν. *)

*) *Ex Brumoei Theatro gr. tom. 12. p. 1. sequ., ubi tum excerpta ex hac fabula leguntur p. 3—36., tum integra est versa p. 37—138.*

Acta est haec fabula anno 18. belli Pelop., quem annum Aristophanes ipse designavit (932.), anno 1. Olymp. 90. (ante Christ. nat. 419.), qua Olympiade non aliam fabulam, quantum scimus, docuit, Dionysiis urbanis, veris initio celebratis (nam peregrinos spectaculo interfuisse patet), [praesertim socios, qui tum tributa solvere solebant. vide 45. sequ. et de tempore anni 762. seqq.] archonte Astyphilo. Eo tempore Athenienses, cladibus nonnullis acceptis, erant admodum afflicti. poëtae igitur propositum hac comoedia edenda fuit, ut a bello persequendo populares abstraheret et ad pacem redderet magis propensos, quae et victoribus et victis aeque erat necessaria. etsi enim, postquam Brasidas et Cleon, qui pacem impediverant, in Thracia prope Amphipolin anno 10. belli Pelop. perierant, Athenienses cum Lacedaemoniis inducias 50 annorum inierant: bellum tamen ipsum nondum erat finitum, imo acrius exarserat, nemoque ignorat, id usque ad Olymp. 93. a. 4., sive ante Christ. nat. 404., durasse, qui fuit ipsius belli annus 28.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ Τρυγαίου.
ΤΡΥΓΑΙΟΣ.
ΚΟΡΑΙ; θυγατέρες Τρυγαίου.
ΕΡΜΗΣ.
ΠΟΛΕΜΟΣ.
ΚΥΔΟΙΜΟΣ.
ΧΟΡΟΣ γεωργῶν Ἀθμονέων.
ΙΕΡΟΚΛΗΣ, μάντις.
ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.
ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.
ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.
ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.
ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.
ΔΟΡΥΞΟΟΣ.
ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.
ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ.
ΕΙΡΗΝΗ, ΟΠΩΡΑ, ΘΕΩΡΙΑ, κωφὰ πρόσωπα χορῶν.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ. ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΚΟΡΑΙ. ΕΡΜΗΣ. ΠΟΛΕΜΟΣ. ΚΥΔΟΙΜΟΣ. ΧΟΡΟΣ.

Ο. Α. Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ. i. tr.
Ο. Β. ἰδού. δὸς αὐτῷ, τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ,

Vers. 1, ἡ εἴσθεσις τοῦ δράματος —. δύο δέ εἰσιν οἰκέται, ὧν ὁ μὲν τρέφει τὸν κάνθαρον, ὁ δὲ ἕτερος μάττει. ὁ τρέφων οὖν λέγει τὸ μάττοντι. μᾶζαν. μᾶζα κυρίως ἡ τροφὴ ἡ ἀπὸ γάλακτος καὶ σίτου (cf. annot. ad Plut. 192. etc.), παρὰ τὸ μάττεσθαι. προπερισπαστέον δέ. καταχρηστικῶς δὲ οὐ τὴν ἐξ ἀλφίτων φυρασθεῖσαν, ἀλλὰ τὸ ἀποπάτημα λέγει. πίτυρα τέ τινα ῥυπαρὰ μάττουσιν οἱ οἰκέται· κόπρον γὰρ φυρᾶν ἀδύνατον. — κάνθαρος δὲ εἶδος ζώου παρὰ τὰς τίλφας τὸ μέγεθος. S. Aristoteles Hist. anim. 5, 19. ex interp. Theod. Gazae: *Scarabaei virides, gallerucae jam vocari incipientes, vermibus fimo bovis aut jumenti creatis gignuntur. Scarabaei pilularii in fimo, quem volvunt, conduntur per hiemem, parvosque vermiculos pariunt, ex quibus ipsi procreantur,* laudantur a B. de catharis sive scarabaeis Camus ad Aristot. l. l. tom. 2. p. 748., Schneider. ad eundem tom. 3. p. 353., et de *pilulariis*, qualis hic intelligitur, (*scarabaeus copris* Linn.) singulatim Beckmann. ad Aristot. de mirab. auscult. p. 268. — hic quidem scarabaeus cicur asservatur in cavea seu stabulo intus domum: cf. 30, 49.

2. libri: *Ο. Β.* ἰδού. *Ο. Α.* δὸς — ἀπολουμένῳ. *Ο. Β.* καὶ — φάγοι. *Ο. Α.* δὸς — πεπλασμένην. *Ο. Β.* ἰδοὺ μάλ' αὖθις. *Ο. Α.* ποῦ γὰρ — κατέφαγεν; *Ο. Β.* μὰ — ποδοῖν. *Ο. Α.* ἀλλ' ὡς — πυκνάς. quae ratio dividendarum personarum quam sit perversa, quivis facile intelligat. nam qui afferri μᾶζαν istam jussit scarabaeo, quid est quod idem alterum etiam praebere eam jubeat animali, id quod suum officium est, quo alteri mandato nihil est quod ipse agat? recte Schol.: ὁ μὲν (*Ο. Α.*) τρέφει τὸν κάνθαρον, ὁ δὲ ἕτερος (*Ο. Β.*) μάττει. Ergo nec illa verba ποῦ γὰρ, ἣν νῦν δὴ ᾔφερες; *ubi est turunda, quam modo praebuisti scarabaeo?* possunt esse τοῦ οἰκέτου *Α*, h. e. ejus, qui ipse praebuit cibum, sed alterius sunt, mirantis, altera vix allata μάζᾳ jam alteram posci. quo dato consequens est, priori servulo tribuendam esse orationem illam μὰ τὸν Δί' etc., quippe qua respondetur ad praegressam alterius, quicunque is est, qui voracitatem miratur scarabaei. nec alius quam idem ille prior loquitur ista ἀλλ' ὡς τάχιστα versu 8., siquidem is est, qui saginat animal eo cibo, quem alter contrivit, quod ut cito faciat jubet.

καὶ μήποτ' αὐτῆς μᾶζαν ἡδίω φάγοι.
O. A. δὸς μᾶζαν ἑτέραν ἐξ ὀνίδων πεπλασμένην.
O. B. ἰδοὺ μάλ' αὖθις. ποῦ γὰρ, ἣν νῦν δὴ "φερες;
οὐ κατέφαγεν;
O. A. μὰ τὸν Δί' ἀλλ' ἐξαρπάσας
ὅλην ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα τρῖβε πολλὰς καὶ πυκνάς.
O. B. ἄνδρες κοπρολόγοι, προσλάβεσθε, πρὸς θεῶν,
εἰ μή με βούλεσθ' ἀποκνιφέντα περιῦδεῖν.

quod reliquum est, sine causa verba καὶ μήποτ' α. μ. ἡ. φάγοι a praegressis separantur, alterique tribuuntur servo, cum idem sit utriusque sermonis sensus, idem utroque molestae operae taedium significetur, ipsaque indoles linguae graecae vix et ne vix quidem ferat adeo abruptam, quam forent ista καὶ μήποτ' etc., si novae initium essent orationis. Fefellisse videtur editores atque interpp. vox κανθάρῳ, quem simplicem dativum intelligerent, cum sit dativus, qui vocatur, commodi, verbaque αἷρε μᾶζαν κανθάρῳ denotent hoc: *effer turundam, qua oblectatur scarabaeus.* contra Frischlinus: *Age numero offer huic turundam cantharo;* Vossius: *Du lange hurtig einen Kloss dem Käfer her*, quod germanice dicendum erat *für den Käfer*. vid. Matth. gr. gr. §. 387., §. 392, 3., annot. — ἰδοὺ. vox obedientis. cf. Ran. 448., 605. etc.

4. Suidas: ὀνίδες· τὰ τῶν ὄνων ἀποκαθήματα. *Br.*

5, 6. ita Be., merito probante Br. codd. mendose: νῦν δ' ἤφερες. Suid.: νῦν δή· ἀρτίως ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. — S.: — ἄλλο δὲ φαγεῖν, καὶ ἄλλο καταφαγεῖν. φαγεῖν μὲν γὰρ τὸ τάξει, καταφαγεῖν δὲ τὸ ἀθρόως. τὸ οὖν ἀδηφάγον τοῦ ζώου δεικνὺς λέγει. (proprie tamen eo tantum differunt haec verba, quod φαγεῖν simpliciter est *edere*, praepositione autem κατὰ velut describitur actio edendi, quemadmodum Germani quoque dicunt *essen* et *hinunteressen*, *hinunterschlingen* cf. 138., 806.) — μὰ τὸν Δί' ἀλλ', *imo vero.* cf. Plut. 22. etc.

7. ἐνέκαψε. *deglusiit*, ut κάπτειν ἄλφιτα Concion. 688. ἐκάγκαψον legitur Equ. 490., ἀνακάψαι Av. 580., ut monuit Be. cf. annot. ad 14. — περικυλίσας. sic scribi debuit. (ut scribi jussit Bentlejus, neque aliter Brunckii MS. et libri Invern.) in B. περικυκλίσας, in A. περικυλίσσας. *Br.* S.: περικυκλίσας, περισείσας καὶ περισορήσας. ἔθος δὲ τοῖς κανθάροις τὰς ὀνίδας παρακυλίειν. (imo περικυλίειν. has praeposuit. confundi solere monet Schäfer. Melet. crit. 1, 1, 25. cf. Ran. 967., 1007.) —

9, 10. κοπρολόγοι. τοῦτο ἡ πρὸς τοὺς ῥήτορας ἀποτείνεται (fort. ἀποτείνει), διαβάλλων αὐτοὺς ὡς μυσαροὺς καὶ λοιδόρους (hoc rectius), ἢ τοὺς συνεργοὺς τῶν δημοδούλων εἰς ἐπικουρίαν καλεῖ. προσλάβ. βοηθήσατε. συνέχει γὰρ τῇ μιᾷ τὴν ῥῖνα, τῇ δὲ ἑτέρᾳ μάττει. ζητεῖ οὖν τοὺς διαδεξομένους. ἀποκνιγέντα. ἀποκλεισθέντα τῶν ῥινῶν τῇ θλίψει τῶν δακτύλων, ἀνάγκη στενοχωρουμένου τοῦ πνεύματος πνίγεσθαι αὐτόν. S. περιϊδεῖν. confert Be. Conc. 870., 1045., 1063. idemque significare monet περιορᾶν, in futuro autem uti Graecos verbo περιόψεσθαι, ut Acharn. 55., Nub. 124., Thesm. 705. B.: Scil. his verbis despiciendi, negligendi, non curandi, notio inest. de περιϊδεῖν vid. Daw. Misc. crit. p. 265.

Ο. Α. ἑτέραν, ἑτέραν δὸς παιδὸς ἡταιρηκότος·
τετριμμένης γάρ φησιν ἐπιθυμεῖν.
Ο. Β. ἰδού. —
ἑνὸς μὲν, ὦνδρες, ἀπολελῦσθαί μοι δοκῶ:
οὐδεὶς γὰρ ἂν φαίη με μάττοντ' ἐσθίειν.
Ο. Α. αἰβοῖ, φέρ' ἄλλην χἀτέραν μοι, χἀτέραν,
καὶ τρῖβ' ἑτέρας γε.
Ο. Β. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔκ·
οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας.
αὐτὴν ἄρ' οἴσω προσλαβὼν τὴν ἀντλίαν.
Ο. Α. νὴ τὸν Δί' ἐς Κόρακάς γε, καὶ σαυτόν γε πρός.
Ο. Β. ὑμῶν δέ γ' εἴ τις οἶδέ μοι κατειπάτω,

11. ἑτέραν. οἱ Ἀττικοὶ καὶ ἐπὶ πολλοῦ λέγουσιν ἑτέραν, ἡμεῖς δὲ ἐπὶ δευτέρας μόνης. ἐπὶ τρίτης οὖν ἑτέρας εἶπεν. ὅλως δὲ ἡ παρατετηρημένη ἐπί τε τοῦ ἑτέρου καὶ ἄλλου διαφορὰ παρ' Ἀττικοῖς οὐκ ἔστιν. ἡταιρ. ἐπειδὴ ἐκείνων δοκεῖ ἡ κόπρος τετρίφθαι, ὡς ἡταιρηκότων. ἐκ δὲ τοῦ ἑτοίμου προσενεγκεῖν διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους, ὡς καὶ ποιοῦντας τὰ τοιαῦτα καὶ πάσχοντας. S. ἑτέραν. μᾶζαν excrementorum pueri. φησὶν ἐπιθυμεῖν, se appetere significat scarabaeus. *E B.* cf. 699.

13. *uno quidem* crimine, *o viri, solutus mihi videor.* Be.

14. οὐ γὰρ ἄν τις ὑποπτεύσειε διὰ τὸ φύρειν ἐμὲ ἤδη καὶ τὴν κόπρον ἐσθίειν. — εἰώθασι γὰρ ἅμα τῷ μάττειν ἐσθίειν. S. Solebant servi inter pinsendum vorare. — hinc iis collare quoddam ligneum circumponebatur collo, ne manus ori admovere possent, quod dicebatur παυσικάπη, a παύειν *prohibere* et κάπτειν *vorare* dictum; de quo Jul. Pollux 7, 20. — *Be.*

15. αἰβοῖ. cf. 1005.

16. μὰ τὸν Ἀπόλλω. τὸν ἀποτρόπαιον, τὸν ἀλεξίκακον, averruncum. cf. 238. Plut. 355. etc.

17. ὑπερέχειν. ἀντὶ τοῦ ἀντέχειν καὶ περιγίνεσθαι τῆς ὀσμῆς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλοίων, οἷς προσφέρεται ἡ ἀντλία (ad quas naves pertinet sentina). καὶ τὸ ἀγγεῖον οὗτος λέγει, ἐν ᾧ ἐφύρα. ἀντλία δὲ ἡ τοῦ πλοίου ἐκροή. καὶ Πισίδης· ἐκ τῶν ἐχόντων τὰς δυσώδεις ἀντλίας. S.

18. *ipsam igitur sentinam* (i. e. mactram, in qua scarabaeo miscet alimenta) *cum turundis tibi afferam*, ut ipse sumas, quantum velis neque me amplius indigeas. recte S. ἀντλίαν intelligit τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἐφύρα. Soph. Phil. 457., monente Schneidero in lex. gr. v. ἀντλία: ἐμβαλοῦ μ' ὅπῃ θέλεις ἄγων, Εἰς ἀντλίαν (in locum, ubi est sentina), εἰς πρῶραν, εἰς πρύμνην —. προσλαβὼν πρὸς ταῖς μάζαις, praeter turundas (i. e. una cum turundis) correptam ipsam tibi mactram afferam. frustra συλλαβὼν Rav. et Suid. v. ἀντλία.

19. ἐς Κόρακας. cf. 117. 490. Plut. 390. ibi S. Dorv.: τόπος ἦν ἐν Ἀθήναις κρημνώδης Κόρακες καλούμενος διὰ τὸ κοράκων εἶναι καταγώγιον, εἰς ὃν τοὺς κακούργους ἐῤῥίπτον ὑπὸ κοράκων ἀναλωθησομένους etc. B.: „ἐς Κόρ. scil. φέρε αὐτήν. sensus: abi cum tua antlia in malam rem.“ πρὸς, *insuper.* cf. Plut. 997. etc.

20. πρὸς τοὺς ἀκροατὰς τὸν λόγον ὁ ποιητὴς ἄγαν εὐφυῶς ποιεῖται. S. cf. Ran. 290. etc.

πόθεν ἂν πριαίμην ῥῖνα μὴ τετρημένην.
οὐδὲν γὰρ ἔργον ἦν ἄρ' ἀθλιώτερον
ἢ κανθάρῳ μάττοντα παρέχειν ἐσθίειν.
ὗς μὲν γὰρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, ἢ κύων
φαύλως ἐρείδει· τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος
βρενθύεταί τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ,
ἢν μὴ παραθῶ τρίψας δι' ἡμέρας ὅλης,
ὥσπερ γυναικὶ, γογγύλην μεμαγμένην.
ἀλλ', εἰ πέπαυται τῆς ἐδωδῆς, σκέψομαι,
τῃδὶ παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μή μ' ἴδῃ. —
ἔρειδε, μὴ παύσαιο μήποτ' ἐσθίων,
ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς διαῤῥαγείς.
οἷον δὲ κύψας ὁ κατάρατος ἐσθίει,

21. μὴ τετρ. διὰ τὸ μὴ ὀσφραίνεσθαι τῆς κόπρου, τῶν μυκτήρων ἀποκεκλεισμένων. S.

24. ὥσπερ, *utut*, *quomodocunque*.

25, 26. φαύλως ἐρείδει. συντόμως ἐσθίει. οὕτω γάρ φασιν οἱ Ἀττικοὶ πᾶν ὁτιοῦν συντόμως γινόμενον. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων καὶ ἐπερειδομένων ταῖς κώπαις. τὸ δὲ βρενθύεται (v. Schneider. lex. gr. v. βρένθος.) ἀντὶ τοῦ μέγα φρονεῖ. S. Rhes. 729. φαύλως δ' εὕδομεν πεπτωκότες, ubi Musgrav.: „*temere, sine cura, aut consilio.*" deinde laudat hunc locum scholiorum Aristophanis, in quo συντόμως significare ait *festinanter*. eodem verbo utitur Hesych. v. ἔρειδε, apud quem sic scribendum arbitror: ἐρείδεις, συντόμως ἐσθίεις. Photius, monente B., p. 16.: ἐρείδειν τὸ ἐσθίειν σφοδρῶς, ἢ ἄλλο τι ἐνεργεῖν συντόνως. cf. 31. et Suid. h. v. — τοῦτο (*istud*, scil. monstrum. B.) dictum per contemtum, ut Ran. 946., 1234. etc. Voss.: *dieses Ding voll Uebermut Will ekel thun, und nicht zu fressen würdigt es* etc.

28. γογγύλην. intelligo μᾶζαν, ut saepius in praegressis. Athen. p. 173., laudante Schneidero in lex. gr. v. γογγύλος: γογγύλας μάζας δι' ὅλης ἡμέρας τετριμμένας καὶ μεμαγμένας. idem recte haec ita reddidit: *ein derbgeknetetes rundes Gerstenbrod.* neque enim cogitandum esse videtur de rapulis (γογγύλαις), quorum similes μάζας mulieres conficere sibi solitas fuisse narrat S., ἵνα μὴ δοκοῖεν πολυφάγοι εἶναι. libenter comedebant illae ejusmodi panes rotundos.

30. παρ. ὀλίγον διανοίξας τὴν θύραν —. S. de genitivo vid. Matth. gr. gr. §. 356. proprie significat τὶ τῆς θύρας, partem januae, velut dicas alteram forem seu valvam.

32. ita Dawes. Misc. crit. p. 274., Br., alii. codd. τέως, ἕως σαυτὸν λάθῃς διαῤῥαγείς. Dawes. l. l.: „Utrumque τέως et ἕως nusquam alias ap. poëtas Att. in eadem sententia legitur; sed neque ἕως cum forma subjunctiva absque ἂν conjungitur."

33. οἷον δὲ κύψας. διὰ τοῦ σχήματος ἀδηφαγίαν αὐτοῦ δηλοῖ. S. vesci ait scarabaeum, et velut adoriri turundas stercoris, submisso capite, ut athletam. non enim κατὰ τὸ ἐσθίειν καὶ παραβάλλειν τοὺς γομφίους scarabaeus comparatur athletae, sed κατὰ τὸ κύπτειν, quemadmodum nautis, qui rudentes expediunt, similis

ὥσπερ παλαιστὴς, παραβαλὼν τοὺς γομφίους·
καὶ ταῦτα τὴν κεφαλήν τε καὶ τὼ χεῖρέ πως
ὠδὶ περιάγων, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία
τὰ παχέα συμβάλλοντες εἰς τὰς ὁλκάδας.
μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορᾶν!
χώτου πότ' ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολὴ,
οὐκ οἶδ'· Ἀφροδίτης μὲν γὰρ οὔ μοι φαίνεται,
οὐ μὴν Χαρίτων γε.

Ο. Α. ταῦ γάρ ἐστ';

Ο. Β. οὐκ ἔσθ' ὅπως
τοῦτ' ἔστι τὸ τέρας οὐ Διὸς καταιβάτου.

esse dicitur κατὰ τὸ περιάγειν τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖρας. Concion. 893. A. ἦν δὲ κωλύσωσι, τί; B. Ὁμόσ' εἶμι κύψας, h. e. verbis T. Fabri: *j' irai tête baissée vers l'ennemi.*

34. παραβ. injiciens, admovens.

36, 7. ὥσπερ etc. οὕτως, φησὶ, κινούμενος, ὥσπερ οἱ τὰ μεγάλα σχοινία ἐργαζόμενοι τῶν πλοίων ὅλῳ τῷ σώματι καὶ δυνάμει ἐργάζονται. συμβαλόντες. (sic.) συμπλέκοντες. τούτους δὲ ἐκάλουν καὶ σχοινοσυμβόλους. (σχοινοσυμβολεῖς, restiones. vid. Pollux h. v.) S. sensus: ita caput et manus (h. e. pedes [brachia], quibus pilulas stercoreas volvit) manducando scarabaeus circumagit, ut qui crassos funes in usum navium onerariarum contorquent. χρῆμα mox scarabaeus iste dicitur, ut lat. *res.* B.

39. χώτου πότ' ἐστί. ἐπεὶ ἓν ἕκαστον τῶν ὀρνέων [addendum fuit καὶ ζώων, vel quiddam simile.] ἀνάκειται θεῶν τινι, ὡς τῷ Διΐ, τίνος οὗτός ἐστιν; οὐκ ἔστιν οὖν τῆς Ἀφροδίτης, φησὶν, ἐπεὶ αὕτη μὲν μύροις χαίρει, ὁ δὲ δυσώδης ἐστί. προσβολή. ἡ ζημία, ἡ τοῦ δαίμονος ὀργή. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ζῶον, ζημίαν εἶπε, καταρώμενος ἑαυτῷ. S. προσβολὴ a προσβάλλω, quum significat *aggredior*, sive *invado*; quemadmodum, annotante Schneidero in lex. gr. h. v., Antiphon. Tetralog. 2. orat. 3. dixit τὰς θείας προσβολὰς, *poenas divinas*, et Synesius Epist. 57.; εἰ δαιμόνων εἰσὶ προσβολαὶ τὰ γενόμενα δὲ Ἀνδρονίκου, quae loca laudavit Be. Voss.: *Wem wol der Götter angehört dies Plageveih?*

42. καταιβάτης τιμᾶται Ζεὺς διὰ τὸ καταβιβάζειν τοὺς κεραυνούς. — S. Quasi dicas *Jovis in fulmine descendentis*, ut Virg. de pluvia, Eclog. 7, 60. *Jupiter et laeto descendit plurimus imbri.* Jul. Pollux 9, 41. καὶ κατελθεῖν ἔλεγον τὸ βέλος καὶ τὸν Δία τὸν ἐπ' αὐτῷ καταβάτην. latine dici posse videtur viris doctis *Jupiter Elicius.* (vid. Neapol. ad Ovid. Fast. 3, 328. ipse Florens Christ.: *tale mirum ni fuat Monstrum expiandum prorsus Elicii Jovis.* sed non persuadent.) etiam ipsum fulmen ita dicitur ap. Aeschylum Prom. 359. (367.) ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος, Καταβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα. Be. vid. ibi Blomf. Διὸς καταιβάτου aram Olympiae commemorat Pausan. Eliac. prior. c. 14. §. 413. est autem Jupiter fulminans dictus pro irato, quemadmodum deos iratos causari solent, cum quid adversi accidit, velut bi servi cruciantur nutriendo pessimo isto animali. Terent. Andr. 4, 1, 39. *nescio; Nisi mihi deos satscio fuisse iratos, qui auscultaverim.* et Phorm. 1, 2, 24. *memini relinqui me deo irato meo.*

O. A. οὐκοῦν ἂν ἤδη τῶν θεατῶν τις λέγοι
νεανίας δοκησίσοφος· Τόδε πρᾶγμα τί;
ὁ κάνθαρος δὲ πρὸς τί; — κἄτ' αὐτῷ γ' ἀνὴρ
Ἰωνικός τις φησι παρακαθήμενος·
Δοκέω μὲν, ἐς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίττεται,
ὡς κεῖνος ἀναιδῶς τὴν σπατίλην ἐσθίει. —
ἀλλ' εἰσιὼν τῷ κανθάρῳ δώσω πιεῖν.
O. B. ἐγὼ δὲ τὸν λόγον γε τοῖσι παιδίοις,
καὶ τοῖσιν ἀνδρίοισι, καὶ τοῖς ἀνδράσι,
καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν φράσω,
καὶ τοῖς ὑπερηνορέουσιν ἔτι τούτοις μάλα·

43. *ἐντανθα θέλων τὴν ὑπόθεσιν δηλῶσαι, σκώπτει τοὺς Ἀθηναίους ὡς φιλοκερδεῖς, καὶ φιλοδίκους, καὶ φιλολοιδόρους. φησὶ γὰρ πάντως εἰς τῶν θεωμένων βλέπων τὸν κάνθαρον· πρὸς τί τὸν κάνθαρον πεποίηκεν Ἀριστοφάνης; εἶτα ἄλλος ἐλλόγιμος δοκῶν εἶναι λέγει· πάντως τὸν Κλέωνα θέλει σκῶψαι ὁμοίως ἔζοντα αὐτῷ. ταῦτα δὲ λέγει τοὺς θεατὰς διαλέγεσθαι πρὸς ἀλλήλους, πρὶν μαθεῖν τὴν ὑπόθεσιν. ἑστέον δὲ, ὡς βυρσοπώλης ἦν ὁ Κλέων· αἱ δὲ βύρσαι δύσοσμοι.* S. de Ione inter spectatores sedente Palmerius in Exercitatt.: „Ex h. l.," inquit, „inducor ut credam, Dionysiis τοῖς κατ' ἄστυ vernis prodiisse hanc fabulam. nam Lenaeis Liberalibus aderant soli Athenn. eo, quod hieme celebrabantur, quod dixit Aristoph. in Acharn. (507. seqq.): *οὐ γάρ με νῦν γε διαβαλεῖ Κλέων, ὅτι ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω· Λύτοὶ γάρ ἐσμεν, ὀψὲ Δηναίῳ τ' ἀγών.* cum igitur hic dicat, Ionem quendam adstare, verisimile est, Liberalibus vernis eam fabulam actam fuisse, quando jam mari aperto navigabant Iones Athenas. nam, ut ait S. ad fab. Aves: *τῷ ἔαρι ἐν ἄστει τελοῦσι τὰ Διονύσια.*" cf. 297. sequ.

48. *prout ille* (scarabaeus) *impudenter vorat stercus.* S.: *τὴν σκατ. ἐσθίει. ἀντὶ τοῦ ἥσθιεν·* (male hoc nonnulli probant, quasi Cleon dicatur *ἐσθίειν τὴν σπατίλην.*) *ἀποθανὼν γὰρ ἦν ὁ Κλέων.* (quippe interfectus in proelio ad Amphipolin a. Olymp. 88, 4,, sive ante Christ. nat. 423., ut auctor est Thucyd. 5, 10. cf. 628.) *σπατίλη δὲ ἡ ἀνθρωπίνη κόπρος. ἢ τὸ ἀπόξυσμα τῶν βυρσῶν τὸ μικρὸν, ὃ ἐκβάλλεται ὑπὸ τῶν σκυτέων.* S. Suidas, laudante Br.: *σπατίλη· ἡ τῶν ἀνθρώπων κόπρος καὶ τὰ μικρὰ δέρματα τὰ ἐκβαλλόμενα ὑπὸ τῶν σκυτέων. σπατίλη* (imo *σπάτος*: vid. Hesych. h. v.) *γὰρ τὸ δέρμα, παρὰ τὸ σπᾶσθαι. σκατοφάγος δὲ ὁ Κλέων, ἐπεὶ βυρσοδέψης ἦν καὶ μετὰ κόπρου τὰς βύρσας εἰργάζοντο.* de Cleone cf. 270., Ran. 531. seqq. — Rav. *ἀναιδέως*, quod Ionicum, ut *δοκέω* et *κεῖνος*.

50. *τὸν λόγον γε*, causam quidem hujus rei, quod nutrimus scarabaeum. possis etiam sic interpretari: *rem dicam; dicam, quid rei sit.* vide Soph. El. 391., 1108., F. A. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 277. *ὑποκοριστικοῖς παιδίοις* et *ἀνδρίοισι* utitur per jocum.

53. *τοῖς ὑπερ. ἔτι τούτοις*, *et hisce, qui etiam plus sunt*, seu *valent, quam viri*, quae est vocabuli *ὑπερηνορεῖν* significatio propria, sed fere obsoleta, praevalente quidem usu *τροχικῷ*, quo fastum superbiamque denotat. qua vocis ambiguitate demagogos su-

BODLEIAN LIBRARY OXFORD MUSEUM

ὁ δεσπότης μου μαίνεται καινὸν τρόπον,
ούχ ὥνπερ ὑμεῖς, ἀλλ' ἕτερον καινὸν πάνυ.
δι' ἡμέρας γὰρ ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπων
ὠδὶ κεχηνὼς λοιδορεῖται τῷ Διΐ,
καί φησιν· ὦ Ζεῦ, τί ποτε βουλεύει ποιεῖν;
κατάθου τὸ κόρημα· μὴ 'κκόρει τὴν Ἑλλάδα.

ΤΡ. ἔα, ἔα!
Ο. Β. σιγήσαθ', ὡς φωνῆς ἀκούειν μοι δοκῶ.
ΤΡ. ὦ Ζεῦ, τί δρασείεις ποθ' ἡμῶν τὸν λεών;
λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας.
Ο. Α. τοῦτ' ἔστι δῆτα τὸ κακὸν αὖθ', ὑγὼ "λεγον·
τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε.
ἃ δ' εἶπε πρῶτον, ἡνίκ' ἤρχεθ' ἡ χολή,

gillat Aristoph., ὑπερηνορεῖν eos dicens δεικτικῶς, h. e. se efferre, etiamque τοὺς ὑπερτάτους ἄνδρας, quos magistratus intelligit, spernere, et eorum auctoritatem imminuere. Voss.: *Ich aber will dies Wörtchen* (die Sache) *noch den Kindern dort, Und jenen Männlein, und den Männern dort umher, Und auch der Männer Obermännern, anvertraun, Und jenen hoch selbst Die noch übermannenden:* etc. B. ὑπερηνορεῖν. verbum est Homericum, quod admodum robustos et viriles, aut nimis superbos indicat. cf. interpp. Hom. Il. 4, 176. et Zonar. 2, 1782.

54. καινὸν τρόπον. καινῷ τρόπῳ. vide Matth. gr. gr. §. 423., nos ad Ran. 343., Soph. Ajac. 1033. etc.

59. τὸ κόρημα. τὸ κόσμητρον, τὸ σάρον, ᾧ εἰώθασιν ἀποκαθαίρειν τοὺς ὑπνους τῶν οἴκων. τὸ δὲ μὴ κόρει (sic libri praeter Rav., Eustath. ad Iliad. ν', p. 951, 42. ed. Rom. = 929, 41. Bas., et Suidam v. κόρημα) ἀντὶ τοῦ ἔρημον οἰκητόρων μὴ ποίει διὰ τὸν πόλεμον. S. annotavit Fl. Chr., eodem sensu ἐκκορηθείης dixisse Menandrum ap. Suid. h. v., i. e. ἄρδην ἀπολεσθείης.

62. τί δρασ. ἆρα τί διανοῇ; εἰσιὼν δὲ ταῦτά φησιν ὁ Τρυγαῖος. τοῦτο δὲ ὄνομα κύριον, ὃ ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς προπερισπᾷ, οἱ δὲ λοιποὶ ὡς τὸ Τίμαιος προπαροξύνουσι. S. recte illi, ut opinor: nam derivatur quidem a τρύγη adjectivum τρυγαῖος, sicut a κρήνη κρηναῖος: sed mutari solent accentus substantivorum et adjectivorum, cum usurpantur pro nominibus propriis. vid. Siebelis ad Pausan. p. 267., cui assentior, Ταναός pro Ταναὸς scribendum esse ap. Euripidem El. 382. — Be.: „Soph. in Ajace 586. (557.) ὦ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασείεις φρενί; (*quid agis? quid moliris?*) ubi Scholia: ἐπιθυμεῖς δρᾶσαι. sic ξεργασείεις, *facere paras*, ap. eundem in Philoct. 1239. (1163.) sic πολεμησείειν, παραδωσείειν, ἁλισαξείειν, omnia ap. Thuc., et in glossis δειπνησείω, coenaturio." B. conferri de hac re jubet Dawesium Misc. p. 260.

63. ἀντὶ τοῦ ἀγνοεῖς τέλεον ἀπολέσας τὰς πόλεις. (cf. Plut. 770.) ἐκκεκινήσας δὲ ἐρημώσας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ῥοιῶν τῶν τοὺς κόκκους καθαιρομένων. — S. Voss.: *Nicht merkst du selber, wie du die Städt' hast ausgehülst.*

66. χολή, bilis, *furor*, quemad-

πεύσεσθ'. ἔφασκε γὰρ πρὸς αὑτὸν ἐνθαδί·
πῶς ἄν ποτ' ἀφικοίμην ἂν εὐθὺ τοῦ Διός;
ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος
πρὸς ταῦτ' ἀνεῤῥιχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανὸν,
ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταῤῥυείς.
ἐχθὲς δὲ μετὰ ταῦτ' ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ' ὅποι
εἰσήγαγ' Αἰτναῖον μέγιστον κάνθαρον·
κἄπειτα τοῦτον ἱπποκομεῖν μ' ἠνάγκασε·
καὐτὸς καταψῶν αὐτὸν, ὥσπερ πωλίον,
ὦ Πηγάσιόν μοι, φησὶ, γενναῖον πτερὸν,
ὅπως πετήσει μ' εὐθὺ τοῦ Διὸς λαβών. —

modum χολᾷν et μελαγχολᾷν dicuntur insani: vide Nub. 833., Plut. 12. etc. alio sensu, sed item figurato, vox χολὴ usurpatur Ran. 4.

67. ἐνθαδί, *tum*, cum coepit furere.

68. *utinam recta ad Jovem perveniam.* vid. Matth. gr. gr. §§. 328., 513., et cf. 77.

70. ἀνεῤῥ. τὸ πρὸς τοίχους ἀναβαίνειν καὶ χερσὶ καὶ ποσὶν ἀναῤῥιχᾶσθαί φασι. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀράχνης ἀραχνιῶ, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ ἀναῤῥιχῶ. S. laudantur de notatione hujus verbi Etym., Zonar. 1, 206. et Eustath. ad Il. p. 1533., de significatione Moeris 63. sequ. et Thomas Mag. 1, 61. cf. Schneideri lex. gr. h. v. Pl. Chr. vel Scholiastae rationem probandam esse putat, vel „translatum est," inquit, „ἀναῤῥιχῶ a genere illo cophinorum, qui ἄῤῥιχοι dicuntur, quique funibus trahi et duci solent; sunt autem vasa viminea." hoc si verum est, Trygaeus conscensis scalis in altum sublatus esse dicitur, tanquam ejusmodi corbis aegre magnoque cum nisu tracta funibus. — ἀν. ἄν, *reptare solebat.* cf. Plut. 978. etc.

71. ξυν. τῆς κεφ., *caput fregit.* vid. Matth. gr. gr. §. 316. καταῤῥυείς, delapsus. cf. 146. Ovid. Met. 6, 229.: *in latus a dextro paulatim* defluit *armo* etc.

72. ἐκφθαρείς. ἐξελθών. οὕτω γὰρ λέγεται τὸ ἐπὶ κακῷ ἐξελθεῖν που. S. dicitur etiam εἰσφθείρεσθαι, *male introire*, ut annotavit Pl. Chr.

73. Αἰτναῖον. ὑπερμεγέθη· μέγιστον γὰρ ὄρος ἡ Αἴτνη. — ἢ ὅτι οἱ Αἰτναῖοι ἵπποι ταχεῖς καὶ διαβόητοι πρὸς τὸν δρόμον. — S. hoc aptum. Oppianus, Cyneg. 1, 272., laudante Reisigio ad Soph. Oed. Col. 278: ἵππων ὅσσα γένεθλα τιτήλατο μυρίος αἶα, Ὠκύτατοι Σικελοί. et Gratius Faliscus Cyneg. 524. ludum esse ait Siculis equis per Aetnae montes se ferre. si Αἰτναῖον esset ὑπερμεγέθη, poëta non addidisset μέγιστον. sic tamen etiam Sophoclis Schol. erravit, et Be.

74. ἱππ. proprie significat *equum curare*, equisonem esse: vid. Sturzii lex. Xenoph. h. v. erat autem cantharus equi loco futurus Trygaeo. *E B.*

75. κατ. καταπραΰνων, ὥσπερ πῶλον καταψῶντες ταῖς χερσὶν ὁμαλίζομεν. πωλίον. πῶλος καὶ ἵππος. πῶλοι δὲ κυρίως τὰ γεννήματα τῶν ἵππων καὶ τῶν ἄλλων κτηνῶν. — S.

76. παρὰ τὸ ἐκ Βελλεροφόντου (Eurip.) — ἄγ', ὦ φίλον μοι Πηγάσου πτερόν. S.

77. ὅπως πετ., ὅρα ὅπ. πετ. vide Matth. gr. gr. §. 520., annot. 4., Plut. 322. — εὐθὺ τοῦ Διός. cf. annot. ad 774.

ἀλλ' ὅ τι ποιεῖ, τηδὶ διακύψας ὄψομαι.
οἴμοι τάλας! ἵππε δεῦρο, δεῦρ', ὦ γείτονες·
ὁ δεσπότης γάρ μου μετέωρος αἴρεται
ἰσπηδὸν εἰς τὸν ἀέρ' ἐπὶ τοῦ κανθάρου.
ΤΡ. ἥσυχος, ἥσυχος, ἠρέμα, κάνθων, a. d.
μή μοι σοβορῶς χώρει λίαν,
εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ῥώμῃ πίσυνος,
πρὶν ἂν ἰδίσῃς, καὶ διαλύσῃς
ἅρθρων ἵνας πτερύγων ῥύμῃ·
καὶ μὴ πνεῖ μοι κακὸν, ἀντιβολῶ σ'·
εἰ δὲ ποιήσεις τοῦτο, κατ' οἴκους
αὐτοῦ μεῖνον τοὺς ἡμετέρους.
Ο.Β. ὦ δέσποτ' ἄναξ, ὡς παραπαίεις!
ΤΡ. σίγα, σίγα! a.
Ο.Β. ποῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς; a. d.
ΤΡ. ὑπὲρ Ἑλλήνων πάντων πέτομαι,
τόλμημα νέον παλαμησάμενος.
Ο.Β. τί πέτει; τί μάτην οὐχ ὑγιαίνεις;

78. τηδὶ, *hic, hoc loco*, διακύψας, dum incipit capite inclinato introspicere. *E B.*

82. S.: — κάνθων κυρίως ὁ ὄνος, νῦν δὲ ὑποκοριστικῶς ὦ κάνθαρε. — quae vereor ut probari possint, malimque ὡς intelligi in κάνθων, ut Trygaeus cantharum placide incedere jubeat, velut asinum. de ellipsi istius particulae cf. Plut. 294., 812., index Eurip. v. ὡς, *velut* etc.

83. σοβ. *ferociter, audacter.* cf. Phot. lex. v. σοβαρός. *E B.*

85. ἰδίσῃς, ut διαλύσῃς, scribenti Dobraeo obsecutus sum; cujus videnda annot. ad Conc. 625. vulgo ἰδίῃς. sed S.: πρὶν ἰδρώσῃς. εἰ γὰρ ἵπποι οὐκ εἶσιν ὀξεῖς ἐν τῇ ἀρχῇ εἰς τὸν δρόμον, καμόντες δὲ καὶ ἱδρώσαντες ὀξύτεροι γίνονται. B.: priusquam sudaveris et solveris artuum nervos alarum motu vehementi.

87. ἐκ γὰρ τῆς ἀναπνοῆς καὶ τοῦ ἱδρῶτος ἡ δυσωδία μᾶλλον ἤδξετο τοῦ κανθάρου. — S.

88. εἰ δὲ ποιήσεις, *sin hoc debes facere*; sin opus est, ut hoc facias, cf. Plut. 1023.

90. ὦ δέσποτ' ἄναξ. διὰ τὸ μετάρσιον αὐτὸν ἠρθαι, καὶ προσδοκᾶν ἐπιβήσεσθαι τοῦ οὐρανοῦ, θειοτέρως αὐτὸν ἐτίμησε φωνῇ, ἄναντα εἰκών. S. videtur hoc esse ex aliqua tragoedia. Be.: παραπ. (deliras). In Plut. 504. λῆρεῖν καὶ παραπαίειν.

92. μετ. ποῦ δὴ περὶ τὰ μετέωρα πέτῃ, καὶ μάτην ὡς ἔτυχε κάμνεις; μετεωροκοπεῖν δέ ἐστι κυρίως τὸ πλάτῃ τῆς κώπης τὴν θάλατταν συγκόπτειν. S.

94. παλ. μηχανησάμενος καὶ ἐγχειρήσας, ἀπὸ τῆς παλάμης, ᾗ τὰ πολλὰ κατασκευάζομεν. S. Phot., monente B., παλαμᾶσθαι, τεχνάζεσθαι.

95. τί οὐχ ὑγιαίνεις; *cur non es sanus?* paulo modestius dictum est quam antea ὡς παραπαίεις, ne herus liberiore dicto servuli offendatur. ceterum cf. Plut. 860. etc.

ΤΡ. εὐφημεῖν χρὴ, καὶ μὴ φλαῦρον
μηδὲν γρύζειν, ἀλλ' ὀλολύζειν·
τοῖς τ' ἀνθρώποισι φράσον σιγᾷν,
τούς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας
καιναῖς πλίνθοισιν ἀνοικοδομεῖν,
καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλείειν. a. par.
Ο. Β. οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομ', ἢν μή μοι φράσῃς, i. tr.
ὅποι πέτεσθαι διανοεῖ.
ΤΡ. τί δ' ἄλλο γ' ἢ
ὡς τὸν Δί' ἐς τὸν οὐρανόν;
Ο. Β. τίνα νοῦν ἔχων;
ΤΡ. ἐρησόμενος ἐκεῖνον Ἑλλήνων πέρι
ἁπαξαπάντων, ὅ τι ποιεῖν βουλεύεται.
Ο. Β. ἐὰν δὲ μή σοι καταγορεύσῃ;
ΤΡ. γράψομαι
Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα.
Ο. Β. μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδέποτε ζῶντός γ' ἐμοῦ.

96, 7. εὐφ. χρή. faustis eum verbis uti jubet. cf. Plut. 753., Nub. 263. S.: φλαῦρον, ἀναιδὲς, δύσφημον, φλύαρον. ὀλολύζειν, τὸ μετὰ κραυγῆς εὔχεσθαι. B.: „φλαῦρον est i. q. κακὸν, *infaustum;* et consulto utitur verbo γρύζειν (muttire, hiscere: vide Ran. 864. [Plut. 17, 450.] et Zonar. 1, 456.), quia vel una voce tenui poterat sinistrum edi omen.“ γρύζειν, ὀλολύζειν. sonus similis, ridiculi causa usurpatus.

98. σιγᾷν, tacere, *favere linguis*, εὐφημεῖν.

99. λαυρὰς (sic) ἐκάλουν τὰς στενὰς ῥύμας, ἔνθα πᾶσα ἀκαθαρσία ἦν. (proprie λαῦρα est πλατεῖα ῥύμη, δι' ἧς ὁ λαὸς παρέρχεται: Zonar. 2, 1286., Phot. p. 158. h. l. vertitur *cloacas*, ut κοπρῶνες sunt *fimeta*. B.) τοὺς ῥυπαροὺς οὖν τόπους ἀποφράξαι παρακελεύεται, καὶ τοὺς κοπρῶνας, ἵνα μὴ ἐρεθίσωσι τὸν κάνθαρον καὶ κατασπάσωσι κάτω δυσωδίαν πνέοντα. μετέωρος δὲ ὢν ἐπὶ τοῦ κανθάρου ταῦτα λέγει. S.

100. *recentibus lateribus instaurare cloacas*, ne foetore nares laedant (et scarabaeum alliciant). B.

102. σιγήσομ'. elisum αι, ut 432., 470., Ran. 648., Soph. Philoct. 1027. etc. cf. Matth. gr. gr. §. 44.

104. νοῦν, mentem, consilium.

106. ἁπαξ., ut Plut. 111.

107. γράψομαι, κατηγορήσω. παίζει δὲ διὰ τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων, λέγων καὶ τοῦ Διὸς κατηγορήσω, ὡς προδιδόντος τὴν Ἑλλάδα τοῖς Πέρσαις. (id facere videbatur Jupiter, vastari atque desolari sinens Graeciam diuturno bello, ut facilis praeda esset hostium.) τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι Λακεδαιμονίοις ἐβοήθουν οἱ Πέρσαι ἐν τῷ πολέμῳ τῷ Πελοποννησιακῷ. S. male, siquidem prima inter eos icta sunt foedera 20. anno ejus belli (Olymp. 91, 4., ante Christ. nat. 412.), ut monet Palmer. secundum Thuc. 8, 37. cf. argum. fabulae annot. **)

109. Bacchum invocat, ut praesidem ludorum. cf. 267., 432.

ΤΡ. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλ'.
Ο. Β. ἰού, ἰού, ἰού!
ὦ παιδί', ὁ πατὴρ ἀπολικὼν ἀπέρχεται
ὑμᾶς ἐρήμους εἰς τὸν οὐρανὸν λάθρα·
ἀλλ' ἀντιβολεῖτε τὸν πατέρ', ὦ κακοδαίμονα!
ΚΟ. ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, ἆρ' ἔτυμός γε da. t.
δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἥκει,
ὡς σὺ μετ' ὀρνίθων, προλιπὼν ἐμέ,
ἐς Κόρακας βαδιεῖ μεταμώνιος;
ἔστι τι τῶνδ' ἐτύμως; εἶπ', ὦ πάτερ, εἴ τι φιλεῖς
με. hexam. her.
ΤΡ. δοξάσαι ἐστί, κόραι· τὸ δ' ἐτήτυμον, ἄχθομαι ὑμῖν,
ἡνίκ' ἂν αἰτίζητ' ἄρτον, πάππαν με καλοῦσαι,
ἔνδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακὰς ᾖ πάνυ πάμπαν.
ἦν δ' ἐγὼ εὖ πράξας ἔλθω πάλιν, ἕξετ' ἐν ὥρᾳ
κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ.

110. παρὰ ταῦτ' ἄλλα, *alia praeter haec*, quae dixi. formula, quae etiam Nub. 700. legitur, ut Be. annotavit. S.: οὐκ ἔστιν, ἄλλως γενέσθαι, εἰ μὴ ἀνελθεῖν εἰς οὐρανούς.

117. ἐς Κόρ. cf. 19. μεταμ. μάταιος, ἀνεμοφόρητος, ἀχρεῖος. gl. Victor. et μεταμώνιος et μεταμώλιος usitatum fuisse monet B., sed antiquiorem formam esse μεταμώνιος: qua de re laudat Heyn. ad Hom. Iliad. 4, 363. et Tittmann. ad Zon. 2, 1349. cf. Schneideri lex. gr. v. μεταμώνιος. S.: ἐς Κόρ. δέον εἰπεῖν εἰς οὐρανόν. — ἅμα δὲ καὶ ἐφ' ὕβρει· ἐδόκει γὰρ ἀνωφελῶς ἀπιέναι, ὥσπερ οἱ εἰς τὸ σκότος ἀπιόντες.

119. δοξ. ἀντὶ τοῦ ὑπονοῆσαι, εἰκάσαι. S. *conjicere hoc licet, filiolae;* ita est. τὸ δ' ἐτήτυμον etc.: *nam revera crucior, quando me panem poscitis* etc. δὲ causale illustrat Hermann: ad Viger. annot. 343. b. cf. index Eurip. h. v. — ὑμῖν additum familiariter.

120. αἰτίζησιν pro αἰτεῖν etiam Hom. Il. 17, 222. legitur. B. item Odyss. 19, 273. cf. lexica h. v.

121. ᾖ Suid. MS. in ψακάς: ᾖ, forte omisso ι subscripto. ceteri libri mendose ἦν. vide Matth. gr. gr. §. 521. Clarissimus Schäferus Melet. crit. p. 109.: „Millies," inquit, „iota adscriptum in ᾖ abiit" etc. cf. Jacobs indice Anthol. Palat., nos ad Soph. Oed. Col. 1395. S.: ψακὰς, τὸ μικρότατον, ὃ καὶ νιφὰς καλεῖται. ἀντὶ τοῦ μηδὲ ὀβολοῦ ὄντος ἡμῖν διὰ τὸν πόλεμον. Suid. MS. ψακὰς, quod tantundem valet; sed per errorem, ordine alteram formam poscente, ut monet Dobr.

122. ἐν ὥρᾳ, *in tempore*, mature. cf. Vesp. 242., Conc. 418.

123. κολλύρα τὸ ἔλαττον τοῦ ἄρτου. τινὲς δὲ τὴν κολλύραν εἶδος ἄρτου, ὃ τοῖς παιδίοις διδόασιν. ἔκειτο δὲ παρὰ τὸ λεγόμενον εἰ δὲ οἶνον αἰτεῖ, κόνδυλον αὐτῷ δός· ὑπὲρ τοῦ ἐθίζειν τοὺς παῖδας μηδέν τι περιττὸν ζητεῖν. S.

123. monet K. ad Suid. 2. p. 237. v. κάνδυλος Aristophanem pro κάνδυλον praeter expectationem dixisse κόνδυλον. „est autem," inquit Fl. Chr., „κάνδυλος cibus ex lacte et melle, quibus addunt quidam oleum et caseum." cf. Schneider. lex. gr. v. κάνδυ-

ΚΟ. καὶ τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται; i. tr.
ναῦς μὲν γὰρ οὐκ ἄξει σε ταύτην τὴν ὁδόν.
ΤΡ. πτηνὸς πορεύσει πῶλος· οὐ ναυσθλώσομαι.
ΚΟ. τίς δ' ἡ 'πίνοια σοῦστιν, ὥστε κάνθαρον
ζεύξαντ' ἐλαύνειν εἰς θεοὺς, ὦ παππία;
ΤΡ. ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξηυρέθη
μόνος πετεινῶν εἰς θεοὺς ἀφιγμένος.
ΚΟ. ἄπιστον εἶπας μῦθον, ὦ πάτερ, πάτερ,
ὅπως κάκοσμον ζῶον ἦλθεν εἰς θεούς.
ΤΡ. ἦλθεν κατ' ἔχθραν ἀετοῦ πάλαι ποτὲ
ὦ' ἐκκυλίνδων, κἀντιτιμωρούμενος.
ΚΟ. οὐκοῦν ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεῦξαι πτερον,
ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος.
ΤΡ. ἀλλ', ὦ μέλ', ἄν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει·

los. Etymologus p. 528. et Zonaras 2, 1231. sequ. idem esse putant κόνδυλον et κάνδυλον, pugnum, ut annotavit B. videtur sane cogitasse Arist. proverbium illud, cujus mentio est ap. Schol. ad versum praegressum.

126. οὐ ναυσθλ. οὐ νηὸς ἐπιβήσομαι. κυρίως δὲ τὸ ναῦς μισθώσασθαι. λέγεται δὲ καὶ πετεινόν καὶ πτηνόν. πῶλον δὲ λέγει τὸν κάνθαρον. S. ναυσθλοῦν dicebatur pro ναυστολεῖν, navigare. Phot. lex. p. 212. B.

127. ἡ 'πίνοια, cogitatio, consilium.

128. bene monet Fl. Chr., ξευγνύναι h. l. et 135. nihil aliud esse quam *sternere*, *anschirren*. Fl. Chr.: ὦ παππία. haec vox νεοπόρισμα est φιλοφρονητικόν, qua usus est Philippus Comicus in Philyra (Athen. 8. p. 358. sequ. ed. Cas.): παππία, βούλει δραμὼν εἰς τὴν ἀγορὰν καταγορᾶσαί μοι; φράζε τί; (κατ. μοι (φράζε) τι;) etc.

129. sequ. ἐξηυρ. aoristus significatione praesentis. vid. Matth. gr. gr. §. 506. S.: φέρεται γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῦ (Aesopi) μύθοις, ἐχθρᾶς οὔσης ἀετοῦ καὶ κάνθαρον, καὶ ἑτέρου αὐτῶν θατέρου τὰ ὠὰ διαφθεῖραι. μόνος πετ. ἀφικόμενος τοῦ ἀετοῦ τοὺς νεοττοὺς τοῦ κανθάρου, καὶ ὁ κάνθαρος τοῦ ἀετοῦ τὰ ὠὰ ἐκκλίψας ἐξεκύλισεν ἕως τοσούτου, ἕως οὗ ἦλθε πρὸς τὸν Δία. κατηγορούντος δὲ τοῦ ἀετοῦ προσέταξεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς ἐν τῷ αὐτοῦ τοῦ Διὸς κόλπῳ νεοττεύειν. ἐπειδὴ δὲ τὰ ὠὰ εἶχεν ὁ Ζεὺς, περιῆκτο τὸν Δία ὁ κάνθαρος· ὁ δὲ ἐκλαθόμενος ἀνίστησιν ἐκ τῆς κεφαλῆς, ὡς ἀποσοβήσων αὐτὸν, καὶ κατέαξε τὰ ὠά. commemorat eam fabulam Aristoph. etiam Vesp. 1486., ubi vid. Be. inde ortum proverbium κάνθαρος ἀετὸν μαίεται, quod verbose explicat Erasmus in Adagiis, pagg. 751. et seqq. ed. Rob. Stephani.

131. ὦ πάτερ, πάτερ. repetitio indignantis, ut ὦ νύον, νύον Vesp. 1443., Ἄρες, Ἄρες βροτολοιγὲ ap. Homerum etc.

134. ὦ' ἐκκ. τὸ πλῆρες ὠά. S.

136. τραγ. tragoediis materia fuit Pegasus, quo vecti sunt Perseus, de quo Eurip. in Andromeda dixerat, et Bellerophontes, de quo in cognomini dramate, quo hic praecipue respicit. *Be.*

137. ita Dindorf. et h. l. et 374. Rav., ut Br.: ὦ μέλε, sine elisione, qua cur non utamur, velut Cone. 246., haud intelligo. 2 Pariss. ὦ μέλε'. vulgati olim libri ὦ μελία, μοι. S.: ὦ μελία. δυ-

νῦν δ' ἅττ' ἂν αὐτὸς καταφάγω τὰ σιτία,
τούτοισι τοῖς αὐτοῖσι τοῦτον χορτάσω.
140 ΚΟ. τί δ', ἢν ἐς ὑργὸν πόντιον πέσῃ βάθος;
πῶς ἐξολισθεῖν πτηνὸς ὢν δυνήσεται;
ΤΡ. ἐπίτηδες εἶχον πηδάλιον, ᾧ χρήσομαι·
τὸ δὲ πλοῖον ἔσται Ναξιουργὴς κάνθαρος.
ΚΟ. λιμὴν δὲ τίς σε δέξεται φορούμενον;
145 ΤΡ. ἐν Πειραεῖ δήπου 'στὶ Κανθάρου λιμήν.
ΚΟ. ἐκεῖνο τήρει, μὴ σφαλεὶς καταῤῥυῇς
ἐντεῦθεν, εἶτα χωλὸς ὢν Εὐριπίδῃ

κῶς. λέγει δὲ πρὸς ἄμφω τὰ παιδία. ita uterque sexus compellatur: vide 259. etc. ἀλλ', *igitur*, ut Thuc. 1, 26. ἀλλὰ στρατεύουσι etc.

141. πῶς διανήξασθαι δυνήσεται; ἐπεὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων ἐμπεσόντα εἰς ὕδωρ νήχεσθαι οὐ δύναται. διαβάλλει δὲ τὰ περὶ Ἰκάρου τῶν Τραγικῶν λεγόμενα. S.

142. εἶχον. habebam et habeo. vid. Matth. gr. gr. §. 505. sequ. et cf. infra 511., 595. S.: πηδάλιον. τὸ αἰδοῖον δείκνυσι παίζων. joco simili Lucianus Verae Hist. c. 45.: μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἴδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τοῦ πλοῦ τὸν τρόπον· ὕπτιοι κείμενοι ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα (μεγάλα δὲ φέρουσιν), ἐξ αὐτῶν ὀθόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κατέχοντες, ἐμπίπτοντος τοῦ ἀνέμου, ἔπλεον.

143. Ναξ. κάνθ. πλοῖα ἦν οὕτω λεγόμενα, κάνθαροι, ἐν Νάξῳ γινόμενα τῇ νήσῳ. καὶ Κνιδουργεῖς δὲ ἄλλας ναῦς (intell. ἐκάλουν) ἀπὸ Κνίδου, καὶ τὴν Κέρκυρον ἀπὸ Κερκύρας, καὶ τὴν Πάρωνα ἀπὸ Πάρου. S. Κορινθιουργὴς memoratur ap. Athen. 5. p. 199., monente Porsono Advers. p. 129. Br.: Jocus in ambiguitate significationis. — Athen. p. 478. (lib. 11. p. 251. t. 4. Schweigh. ed.): κάνθαρος. ὅτι μὲν πλοίου ὄνομα κοινόν. ὅτι δὲ (imo κάνθαρος ὁτὲ μὲν πλ. ὄν. κοινὸν, ὁτὲ δὲ, *modo*, *modo*: vid. Herm. ad Viger. annot. 258.) καὶ ποτήριόν τι οὕτω καλεῖται etc.

144. φορ., in alto jactatum.

145. δήπου, scilicet. cf. Plut. 487. S.: ὁ Πειραεὺς λιμένας ἔχει τρεῖς, πάντας κλειτούς. εἷς μὲν ὁ Κανθάρου λιμὴν, οὕτω καλούμενος ἀπό τινος ἥρωος Κανθάρου, ἐν ᾧ τὰ νεώρια, εἶτα τὸ Ἀφροδίσιον, εἶτα κύκλῳ τοῦ λιμένος στοαί ἑ. — v. Meursii Piraeeum c. 3. *Br.* Dobr.; Secunda in Πειραεῖ corripitur. εἰς Δῆλον ἐλθεῖν ἠθέλησ' ἐκ Πειραιῶς Griton ap. Athen. 4, 22. p. 173. C. Alexis ibid. p. 562. ceterum forma Πειραεῖ, quam habent edd., certe 3 primae cum K. Br. et Invern., recentiorum Graecorum esse videtur. eam Hesychio v. ζέα e MS. restituendam censet Porsonus. de Πειραϊεὺς vide Gaisford. ad Hephaest. p. 216. et adde Philisci versum ap. Holsten. ad Steph. Byz., Salmas. ad Solin. p. 425, 1, C. ὁ Πειραιεὺς κάρυον μέγ' ἔστι καὶ κενὸν in Jacobsii Anthol. Palat. t. 2. p. 445. (cf. Jacobs. cum illic, tum in Additam. ad Athen. p. 113.)

146. κατ. cf. 71. „σφαλ., *ubi impegeris*. Phot. lex. p. 106. καταῤῥυῆναι· καταπεσεῖν." *B.*

147. — ἀποτείνει πρὸς Εὐριπίδην, ὃς ἐν δράματι χωλὸν εἰσάγει τὸν Βελλεροφόντην διὰ τὸ πεπτωκέναι ὑπὸ (ἀπὸ) τοῦ Πηγάσου. S. idem ad Ran. 799. (871.) τὸν χωλοποιόν. διὰ τοὺς τρεῖς, Βελλεροφόντην, Φιλοκτήτην, Τήλεφον.

λόγον παράσχῃς, καὶ τραγῳδία γένῃ.
ΤΡ. ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ' · ἀλλὰ χαίρετε.
ὑμεῖς δέ γ', ὑπὲρ ὧν τοὺς πόνους ἐγὼ πονῶ,
μὴ βδεῖτε, μηδὲ χέζεθ' ἡμερῶν τριῶν,
ὡς εἰ μετέωρος οὗτος ὢν ὀσφρήσεται,
κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται.
ἀλλ' ἄγε, Πήγασε, χώρει χαίρων, a. d.
χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων
διακινήσας φαιδροῖς ὠσίν.
τί ποιεῖς; τί ποιεῖς; ποῖ παρακλίνεις
τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας;
ἴει σαυτὸν θαῤῥῶν ἀπὸ γῆς,
κἄτα δρομαίαν πτέρυγ' ἐκτείναν

148. λόγον, *materiam sermonum.*

149. his dictis dimittit pater filias, quae e scena abeunt, tum Trygaeus ad spectatores se convertit, eosque jubet non linguis, sed alia corporis parte favere. B. similiter 98. et 157. seqq.: adeo iste jocus placuit Aristophani, non meliori illi saepe aliis Comicis, quos deridet.

151. ἡμ. τριῶν, triduum. vid. Matth. gr. gr. §. 378, 2.

153. κατ. κατωφερῶς· ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κεισὶν κατωκάρα λέγεται Ἀττικῶς ὑφ' ἓν. (Phot. lex. p. 112.: κατωκάρα· κάτω τὴν κεφαλὴν ἔχοντα. B.) βουκ. ἀπατήσεται. καὶ βουκόλημα τὸ θέλγητρον, ὡς τὸ χόπως ἔχῃ τι βουκόλημα τῆς λύπης, Ἀνέθηκε τοῖς χοιχίλας γραφὰς ζώων. S. ita hos choliambos scribendos esse vidit Fl. Chr., cum in libris legatur καὶ ὅπως et τοῖς τοίχοις. Babrii non inepte esse censet. cf. Tyrwhitti dissert. de Babrio p. 55., ubi quod suadet in his versibus ἐνέθηκε videtur esse minus necessarium.

154. μετὰ τὸ κεφαλεύσασθαι τῷ ὄχλῳ καὶ τοῖς ἑαυτοῦ παιδίοις κατὰ μηδὲν ἐρεθίσαι τὸν κάνθαρον, παρακελεύεται αὐτῷ — 9.

155. χρυσοχαλινῶν Suid. MS. in ψαλλίοις. χρυσοχάλινον justo ποιητικώτερον videri cuipiam potest in Comico, nec tamen ex tragoedia esse constat. χρυσοχαλίνων pridem Florenti Chr. placuit et Berglero, nec sane desunt exempla permutatarum inter se litterarum ο et ω, quemadmodum ap. Eurip. Suppl. 55. scribendum esse videtur λαΐνων τάφων pro λάϊνον τάφον, et contra Heracl. 83. καθεζώμεθα scriptum est in libris pro καθεζόμεθα. cf. Orest. 680., Rhes. 843., Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 454., infra quoque 241.

156. διακιν., permovens, movens per aërem. vel ἀνέχητικόν est διά. S.: φαιδροῖς, πραέσι, μὴ ὀρθοῖς. τοῦτο γὰρ κάσχουσιν οἱ ἵπποι, ὅπερ παροξυνόμενοι εἰς ἄκρατον δρόμον. at recte Fl. Chr.: „arrigunt," inquit, „aures equi, cum ad currendum incitantur." malit igitur ὀρθοῖς, μὴ πραέσι, quod ineptum. scribendum πραέσιν ἢ ὀρθοῖς, siquidem ὀρθὰ sunt ὦτα ἵππων πραέων, nec raro fit, ut μ et ν litterae permisceantur: velut ἅμα μνήσθητι pro ἀναμνήσθητι legebatur olim ap. Tatium 129, 2. ed. Jacobs. cf. Porson. ad Eurip. Hecub. 869. etc.

158. τὰς λαύρας. cf. 99.

ὀρθῶς χώρει Διὸς εἰς αὐλάς,
ἀπὸ μὲν πάσσης τὴν ῥῖν' ἀπέχων,
ἀπὸ θ' ἡμερινῶν σίτων πάντων.
ἄνθρωπε, τί δρᾷς, οὗτος ὁ κέζων
ἐν Πειραιεῖ παρὰ ταῖς πόρναις;
ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις,
κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλὴν,
κἀπιφυτεύσεις ἔρπυλλον ἄνω,
καὶ μύρον ἐπιχεῖς; ὡς ἦν τι πεσὼν
ἐνθένδε πάθω, τοῦ 'μοῦ θανάτου
πέντε τάλαντ' ἡ πόλις ἡ Χίων
διὰ τὸν σὸν πρωκτὸν ὀφλήσει. a. par.
οἰμ', ὡς δέδοικα, κοὐκέτι σκώπτων λέγω! i. tr.

163. ἡμερ. quotidianorum, vulgarium. — *ἡμερινῶν σίτων πάντων.* homoeoteleuton parum elegans. malim *πάντως*, qui ν et ς saepius confusa sciam in codd.; qua de re vidd. indices Sophoclis atque Euripidis.

164. fingit videre aliquem in Piraeeo, dum ad aethera evehitur.

165. *παρὰ ταῖς π. πορνεῖον γὰρ ἦν ἐκεῖσε. ἐμπορεῖον γάρ ἐστι, καὶ διὰ τὸ κατωφερὲς* (propensionem ad id, libidinem scortandi) *τῶν ναυτῶν ἐκεῖσε ἔτρεχον αἱ πόρναι.* S.

166. ita Br. ex 2 codd., ut Soph. Trach. 958. Vatic. et Palat. *ἀπολεῖς, ἀπολεῖς*, sine pronomine. Eurip. Cycl. 535. *ἀπολεῖς· δὸς οὕτω, enicas; da sic.* cf. Ran. 1180., Plut. 886. S.: *οὐ κατορ. οὐ συγχώσεις καὶ ἀποχρύψεις τὴν σαυτοῦ πόρον;*

167. *τῆς γῆς πολλήν.* genitivus partitionis, ut 225. vide annot. ad Plut. 689. et Matth. gr. gr. §. 358., §. 442, 2.

168. *ἔρπυλλον* est thymus serpyllum Linn., *Quendel, wilder Thymian, Feldkümmel.* v. Voss. ad Virg. Eclog. t. 1. p. 59. B. „*λευκὸς θύμος* Theophr., *candidus* Plin. (20, 22.) Dioscor. 3, 46. *ἔρπυλλον*, serp. *hortense*, odore sampsuchi. (*das eigentliche officinelle Serpyllum, Feldkümmel.*) in montibus Graeciae, Cretae, in Olympo Bithyniae. Sibthorp." Billerbeck. Flor. class. p. 158. S.: *ἔρπυλλον. εἶδος ἄνθους σαμψύχῳ ὅμοιον. μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς ὕδασι θάλλει.* (?)

169. *καὶ μύρον ἐπ.*; *καὶ ἐπιβάλλεις μύρον εἰς αὔξησιν, διὰ τὸ τελέως ἀφανισθῆναι τὴν ὀσμήν.* S. Be.: *ἢν τι — πάθω.* per euphemismum: *si delapsus hinc moriar.* —

171. *ἡ πόλις ἡ Χίων.* τοῦτο ὡς ἐκ παροιμίας, (*Χῖος ἀποκατῶν*, de quo proverbio vidd. Erasmus et paroemiographi.) *τῶν Ἀθηναίων ἐκ προφάσεως συκοφαντούντων, καὶ ζημιούντων τὰς πόλεις* (civitates socias), *καὶ λεγόντων, ὅτι Χίος ἦν ὁ ἀποκατῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ πάνθαρος ἔπεσεν ἐπὶ τὴν ὀσμήν. καμφθεὶς δὲ Χίους ὡς εὐρυπρώκτους ὄντας καὶ ἑτοίμους πρὸς τὰ ἀποκατεῖν.* S. Fl. Chr.: — „de Chiorum spurca licentia notum illud, quod a Plut. refertur in Laconicis dictis (ed. Reisk. t. 6. p. 867.), *τοῖς Χίοις ἐφιᾶσιν ἀσελγαίνειν.*" — omnino Chii perhibebantur improbi et impudici: cf. Ran. 921.

173. *κοὐκ. σκ. λέγω.* τουτέστιν *ἀληθῆ λέξω, ἐπεὶ τὰ πρῶτα διαύρειν ἔοικεν τὸν Βελλεροφόντην. πρὸς δὲ τὸν ἐν Θεάτρῳ μηχανο-*

ὦ μηχανοποιὲ, πρόσεχε τὸν νοῦν ὡς ἐμέ·
ἤδη στροφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλὸν,
κεἰ μὴ φυλάξεις, χορτάσω τὸν κάνθαρον.
ἀτὰρ ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκῶ·
καὶ δὴ καθορῶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Διός. —
τίς ἐν Διὸς θύραισιν; οὐκ ἀνοίξετε;
ΕΡ. πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ'; ὦ ναὶ Ἡράκλεις,
τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν;
ΤΡ. ἱππο κάνθαρος.
ΕΡ. ὦ μιαρὲ, καὶ τολμηρὲ, κἀναίσχυντε σὺ,
καὶ μιαρὲ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαρώτατε·
πῶς δεῦρ' ἀνῆλθες, ὦ μιαρῶν μιαρώτατε;
τί σοὶ ποτ' ἔστ' ὄνομ'; οὐκ ἐρεῖς;
ΤΡ. μιαρώτατος.
ΕΡ. ποδαπὸς τὸ γένος εἶ; φράζε μοι.
ΤΡ. μιαρώτατος.
ΕΡ. πατὴρ δέ σοι τίς ἐστιν;
ΤΡ. ἐμοί; μιαρώτατος.

ποιὸν φησι. S. Nempe scarabaeus ille, super quo vehebatur, erat machina scenica, cujus directorem nunc alloquitur. *Be.* Vere metuit, [imo fingit se metuere,] ne cum machina delabatur. mox ὡς ἐμὲ Attice est πρὸς ἐμὲ, ut saepe ὡς cum accus. personae legitur. v. Viger. p. 566. B. cf. Plut. 32.

175. ita timet Trygaeus ne cadat, ut luctantibus in ventre flatibus pedere incipiat, ut illa in Plute 688. ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα. simul de sublimi despiciens vertigine corripitur; quod item ex metu fieri solet et ἰλιγγιᾶν dicitur Graecis. monuit Be.

176. χορτ. τὸν κ. i. e. cacabo, per metonymiam consequentis pro antecedente: scarabaeus enim vescitur stercore. — *Be.*

177. ita Rav. Invern., quod elegantius vulgato ἀλλ' ἐγγύς.

180. βροτοῦ. ἢ ὀσμὴ, ἢ φωνὴ, ἰλιγγιακῶς κατὰ τοὺς Ἀττικούς, inquit Schol., nec aliter Br. et Abresch. Anim. ad Aeschylum t. 2. p. 89.; sed facilius τί intelligi monet Schäfer. ad Bos. de Ellips. p. 361. sequ.

181. ἱππο κάνθαρος. vox ficta, monente Be., ut ἱππο κέντωρος et κυνο κάνθαρος de nave ap. Nicostratum Com. Athen. 11. p. 474. βατραχόκυκνοι scriptum videtur Ran. 207.

183. ὦ βδελυρὲ Suidae edd. v. μιαρὲ: sed ὦ μιαρὲ MS. et ibi et in τολμῆσαι. eodem vocabulo saepius repetendo infantiam Mercurii notat Comicus; quod magis ridiculum in praeside eloquentiae. vide Plut. 1106. Donatus ad Terent. Eun. 3, 1. 22.: „*Mire est facta nullius ponderis repetitio ad inertiam loquentis exprimendam. nam postquam dixit* invidere omnes mihi, *repetit* illi invidere misere.“ cf. 199., 206.

184. πῶς, *cur*, ut 192., Eurip. Suppl. 134., Ion. 1236.

185. ita Suidas. Rav. ἐστίν. vulgati libri, invecto septenario: τί σοί ποτ' ἐστὶ τοὔνομ'; οὐκ etc.

ΕΡ. οὔ τοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποδανεῖ,
εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοὔνομ' ὅ τι ποτ' ἐστί σοι.
ΤΡ. Τρυγαῖος Ἀθμονεὺς, ἀμπελουργὸς δεξιὸς,
οὐ συκοφάντης, οὐδ' ἐραστὴς πραγμάτων.
ΕΡ. ἥκεις δὲ κατὰ τί;
ΤΡ. τὰ κρέα ταυτί σοι φέρων.
ΕΡ. ὦ δειλακρίων, πῶς ἦλθες;
ΤΡ. ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς
ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος;
ἴθι νῦν, κάλεσόν μοι τὸν Δί.
ΕΡ. ληλη, ληλη, ληλη,
ὅτι οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν!
φροῦδοι γάρ εἰσιν ἐχθὲς ἐξῳκισμένοι.
ΤΡ. ποῖ γῆς;
ΕΡ. ἰδοὺ γῆς!

190. Τρυγαῖος. malim Τρύγαιος: vid. annot. ad 62. „Ἀθμονεύς, ab Athmone, qui δῆμος vel (ut cum A. Gellio loquar) populus est Ceeropidos tribus." — *Fl. Chr.* vid. Meursii liber de pagis Att. Pausanias Att. 14. extremo, quem locum significavit Fl. Chr.: δῆμος δέ ἐστιν Ἀθηναίοις Ἀθμονέων, οἱ Πορφυρίωνά ἔτι πρότερον Ἀκταίου βασιλεύσαντα τῆς Οὐρανίας φασὶ τὰ παρά φησιν ἱερὰν ἱδρύσασθαι. B.: „δεξιὸς omnino ἀγαθὸν, ἐπιτήδειον, significat. v. Zonar. 1. p. 476." cf. Plut. 383. S.: ἰδόκουν γὰρ οἱ γεωργοὶ, καὶ μάλιστα οἱ δεξιοὶ, ἀπραγμοσύνην (h. e. τὸ μὴ πολυπραγμονεῖν) ἀσπάζεσθαι. laudari solent agricolarum mores integri. Eurip. Or. 889. ἄλλος δ' ἀναστὰς ἔλεγε τῷδ' ἐναντία, Μορφῇ μὲν οὐκ εὐσπόδ, ἀνδρεῖος δ' ἰδεῖν, Ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς ζημίνων κύκλον, Αὐτουργός, οἵπερ καὶ μόνοι σώζουσι γῆν. cf. 498. seqq. —

192. τὰ κρέα. ὅτι κατὰ συστολὴν (κρέᾰ) ἔλεγον, οὐ μόνον ἐν ἐκτάσει (κρέᾱ) τὰ κρέα. (vid. Matth. gr. gr. §. 84, 2.) ὡς πρὸς λίχνον δὲ τὸν Ἑρμῆν ταῦτα λέγει. S. Nempe quia scit, Mercurium esse gulosum, scit se placaturum ejus ferociam oblatione carnium. cf. Plut. extrema. *E Be.*

193. ὦ δειλ., h. e. velut ἄχρως δειλός, ut monuit Fl, Chr., *o miselle, du armer Schelm*, vel secundum Vossium *Arm Wichtchen.* Br.: Blanda miserentis compellatio. cf. Av. 143. *Br.* vide etiam Plut. 969. — γλίσχρων. ἐπιθυμητικὸ, ἀπὸ τοῦ γλίχεσθαι. (sic etiam Suid. h. v.) γλίσχρωνες δὲ τοὺς ἀτυχεῖς εἰώθασι λέγειν, καὶ γλισχρίαν τὴν ἀτυχίαν, καὶ γλισχρως ὀλισθηρῶς. νῦν δὲ ἐπίκοινον. S.

194. vulgo: — μιαρώτατος. sed ὁρᾷς Ran. 1164., ὁρᾷς ὅτι ληρεῖς ibidem 735. et similia passim dicuntur ἐρωτηματικῶς.

195. ἰὴ πρόσθεμα ἐστι καταφρονοῦντος, ut ait S. aliud est illud *ἰὴ* infra 443. seqq., de quo exposuit doctissimus Bähr. in annot. ad Rlut. Flamin. cap. 16. et quos ibi testes citat, inprimis Sp. ad Callim. h. in Apoll. 21 24, 98. et Blomf. ad Aeschyl. Agam. 144. glossario.

198. ἰδοὺ γῆς. χλευάζων φησὶν, ὡς ἐν οὐρανῷ αὐτῶν οἰκούσ

TP. ἀλλὰ ποῖ;
EP. πόρρω πάνυ,
ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον.
TP. πῶς οὖν σὺ δῆτ' ἐνταῦθα κατελείφθης μόνος;
EP. τὰ λοιπὰ τηρῶ σκευάρια τὰ τῶν θεῶν,
κυτρίδια, καὶ σανίδια, κἀμφορείδια.
TP. ἐξῳκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὕνεκα;
EP. Ἕλλησιν ὀργισθέντες. εἶτ' ἐνταῦθα μὲν,
ἵν' ἦσαν αὐτοὶ, τὸν Πόλεμον κατῴκισαν,
ὑμᾶς παραδόντες δρᾶν ἀτεχνῶς ὅ τι βούλεται·
αὐτοὶ δ' ἀνῳκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω,
ἵνα μὴ βλέποιεν μαχομένους ὑμᾶς ἔτι,
μηδ' ἀντιβολούντων μηδὲν αἰσθανοίατο.
TP. τοῦ δ' εἵνεχ' ἡμᾶς ταῦτ' ἔδρασαν; εἰπέ μοι.
EP. ὅτι πολεμεῖν ᾔρεῖσθ', ἐκείνων πολλάκις
σπονδὰς ποιούντων· κεἰ μὲν οἱ Λακωνικοὶ
ὑπερβάλοιντο σμικρὸν, ἔλεγον ἂν ταδί·
ναὶ τὼ σιὼ, νῦν Ἀττικίων δώσει δίκην. —
εἰ δ' αὖ τι πράξαιντ' ἀγαθὸν Ἀττικωνικοὶ,

των. S. — sic Nub. 873. cum unus dixisset κρέμαιο, alter reprehendens eum repetit eandem vocem: *ἰδοὺ κρέμαι· ὡς ἡλίθιον ἐφθέγξατο! E Be.*

199. κυττάρους καλοῦσι τὰς τῶν σφηκίων κατατρήσεις· μεταφορικῶς δὲ τὸ κοιλαίτατον καὶ μυχαίτατον εἶπε τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ λόγος εἰς τὰ ἔσχατα καὶ ἀπόκρυφα μέχρι (imo μέρη) τοῦ οὐρανοῦ. S. — ἀτεχνῶς, plane, prorsus. cf. 206., Plut. 358.

205. τὸν Πόλεμον. daemonem Marti similem. monuit Be., in Acharn. 976. describi Bellum, tanquam militem insolentem.

207. ἀν. ἀντὶ τοῦ ἀπῳκίσαντο καὶ ἀνεχώρησαν, (B.: ἀποικίζεσθαι est in superiorem locum abire habitatum.) ὡς ἂν μὴ παρεῖεν αὐτοῖς τὰ δυσχερῆ. S.

212. σπονδὰς ποιούντων. τῶν θεῶν πρυτανευόντων ἡμῖν (ὑμῖν) τὴν εἰρήνην ἀεί. S.

213. σμικρὸν dedi pro μικρόν. ἔλ. ἄν, dicere solebant. cf. 70., 217.

214. ναὶ τὼ σιώ. Dorice pro νὴ τὼ θεώ. (cf. interpp. Gregorii Cor. de dialectis p. 300. et 302. ed. Schäfer. B.) intelliguntur h. l. Castor et Pollux, per quos et viri et feminae jurare solebant ap. Lacedaemonios; Athenis autem non nisi feminae jurabant νὴ vel μὰ τὼ θεώ, quippe Cererem et Proserpinam intelligentes. vide Lys. 81., 90., 1110., Ach. 976. *E Be.* Bisetus: Ἀττικίων ὑποκοριστικῶς εἴρηται, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ μαλακὸς μαλακίων. (cf. Matth. gr. gr. §. 102, 9.) τοῦτο δὲ ἐξουθενήσεως καὶ καταφρονήσεως ἕνεκα.

215. Ἀττικ. οὕτως ἔλεγον ἐντελίζοντες καὶ ἐνυβρίζοντες τοὺς Ἀθηναίους. ἢ πρὸς τὸ Λακωνικὸν (Λακωνικοὶ 212.) ἔπαιξεν. S. sane jocatur: nam a Λάκων recte derivatur Λακωνικὸς, non item Ἀττικωνικὸς ab Ἀττικός. vidit hoc Be.

κἄλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι,
ἐλέγετ' ἂν ὑμεῖς εὐθύς· ἐξαπατώμεθα,
νὴ τὴν Ἀθάναν· νὴ Δί', οὐχὶ πειστέον.
ἢ ξουσι καὖθις, ἣν ἔχωμεν τὴν Πύλον. —
ΤΡ. ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων.
ΕΡ. ὧν οὕνεκ' οὐκ οἶδ' εἴ ποτ' Εἰρήνην ἔτι
τολοιπὸν ὄψεσθ'.
ΤΡ. ἀλλὰ ποῖ γὰρ οἴχεται;
ΕΡ. ὁ Πόλεμος αὐτὴν ἐνέβαλ' εἰς ἄντρον βαθύ.
ΤΡ. ἐς ποῖον;
ΕΡ. ἐς τουτὶ τὸ κάτω· κἄπειθ' ὁρᾷς,
ὅσους ἄνωθεν ἐπεφόρησε τῶν λίθων,
ἵνα μὴ λάβητε μηδέποτ' αὐτήν;
ΤΡ. εἰπέ μοι,
ἡμᾶς δὲ δὴ τί δρᾶν παρασκευάζεται;
ΕΡ. οὐκ οἶδα πλὴν ἓν, ὅτι θυείαν ἐσπέρας

218. *νὴ Δία ο. π. ἐχρῆν μόνον αὐτοὺς τὴν πάτριον ὀμόσαι* (deam patriam Minervam)· *ἀλλ' ἐπαίρων τοὺς Ἀθηναίους τοῦτό φησιν, ὡς οὐκ Ἀθηνᾷ μόνῃ χρήσαιντο, ἀλλὰ καὶ Διΐ.* S. imo carpere videtur Athenienses jurare amantes. — vulgo: *Ἀθηνᾶν.* vid. inprimis Porson. ad Eurip. Or. 26.

219. *ἣν ἔχ. τὴν Πύλον. τοῦτο διὰ τοὺς ληφθέντας ἐν Σφακτηρίᾳ τριακοσίους, καὶ διὰ τὸ ἐπιτείχισμα, ὅπερ Ἀθηναῖοι κατέστησαν ἐν Πύλῳ. ὅτι ληφθείσης αὐτῆς περὶ εἰρήνης πρῶτοι Λακεδαιμόνιοι πρὸς Ἀθηναίους ἐπρέσβευον.* S. Pylus insula juxta Peloponnesum et regio Laconicae, olim etiam dicta Coryphasium, et Sphacteria ab occisione illa Lacedaemoniorum in arce pugnantium, duce temerario Brasida, cum trecentos propugnatores accepisset, capta tandem fuit cum trecentis illis a Cleone, qui praeclari facinoris gloriam eripere voluit Demostheni et Niciae, fortissimis ducibus, qui strenue pugnando eam ad incitas redegerant. itaque cum cepissent Pylon Athenienses, (Olymp. 88, 4., ante Chr. nat. 425., belli Pelop. 7. cf. Equ. 55., Thucyd. 4, 3, 14. seqq., 41., Palmer. Exerc. p. 724.) statim Lacedaemonii legatos de pace miserunt, hic Atheniensium tangit superbiam et ferociam in rebus prosperis. *Fl. Chr. si Pylum retineamus;* i. e. iterum atque iterum venient, quamdiu Pylum retinebimus. — *Br.* cf. 616., 640.

220. Fl. Chr.: *Atque haec loquendi forma* vestra (*nostra*, scribebat ille *ὑμεδαπὸς*, omissa scil. Trygaei persona in codd.) *ut plurimum est.* Voss.: *Ja so geprägt ist unserer Worte Landesart.*

225. *ὅσους τῶν λίθων.* cf. annot. ad 167.

227. erunt fortasse, quibus praeter necessitatem addita esse videatur *δὲ* particula; sed cf. Plut. 1103. et ibi laudatum Herm. annot. ad Viger. 343. b. hyperbaton hoc est, verbis *εἰπέ μοι* priore loco illatis emphaseos causa, quae in fine orationis posita, ut 210, nihil habitura essent offensionis.

228. *Θυεῖα ἀγγεῖον, εἰς ὃ ἐμβάλλοντές τινα ἀρτύματα τρίβομεν καὶ λειοῦμεν.* S. *ἐσπ.* cf. 151.

ὑπερφυᾶ τὸ μέγεθος εἰσηνέγκατο.
ΤΡ. τί δῆτα ταύτῃ τῇ θυείᾳ χρήσεται;
ΕΡ. τρίβειν ἐν αὐτῇ τὰς πόλεις βουλεύεται.
ἀλλ' εἶμι· καὶ γὰρ ἐξιέναι γνώμην ἐμὴν
μέλλει· θορυβεῖ γοῦν ἔνδον.
ΤΡ. οἴμοι δείλαιος!
φέρ', αὐτὸν ἀποδρῶ· καὶ γὰρ ὥσπερ ἡσθόμην
καὐτὸς θυείας φθέγμα πολεμιστηρίας.
ΠΟ. ἰὼ βροτοί, βροτοί, βροτοὶ πολυτλήμονες,
ὡς αὐτίκα μάλα τὰς γνάθους ἀλγήσετε!
ΤΡ. ὦ ναὶ Ἄπολλον, τῆς θυείας τοῦ πλάτους!
ὅσον κακὸν καὶ τοῦ Πολέμου τοῦ βλέμματος!
ἆρ' οὗτος ἔστ' ἐκεῖνος, ὃν καὶ φεύγομεν,
* ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν;
ΠΟ. ἰὼ Πρασιαὶ τρὶς ἄθλιαι, καὶ πεντάκις,

232, 3. γνώμην ἐμήν. γνώμη ἐμῇ, *ut opinio mea est.* vid. Matth. gr. gr. §. 423, 5. δείλαιος correpta media, ut Plut. 846.

234. νοεῖν δεῖ, τὸν Τρυγαῖον ἀποβεβηκότα τοῦ κανθάρου ἐπὶ τῆς σκηνῆς ταῦτα λέγειν. S. φέρ', *a. ἀπ. age, effugiam eum*, scil. Πόλεμον. — B. haec dicens Trygaeus respicit scarabaeum, et fugam parat. ὥσπερ pertinet ad θυείας.

236. — ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν ὁ Πόλεμος ἐξέρχεται (fort. ἐσέρχεται: cf. S. ad 62. etc.), θέλων τρῖψαι μυττωτόν. σκευὴ δὲ αὐτοῦ ἐκ τυροῦ καὶ σκορόδου καὶ μέλιτος καὶ πράσων. S.

237. τὰς γν. ἀλγ. τριβόμενοι ὑπὸ τῇ θυείᾳ. (cf. 231., 246.) ἢ τοῦτον τὸν μυττωτὸν ἐσθίοντες. ἢ ἐπεὶ πολέμου ὄντος ἀργεῖ τὰ δικαστήρια, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν λιμώττοντες. (?) S.

238. Ἀπ. ἀποτρόπαιε. cf. 16.

239. h. e. ὅσον κακὸν καὶ τοῦ βλέμμ. τοῦ Πολ.! *quantum vel in solo adspectu Belli inest mali seu terroris!* sic membr. Paris. et procul dubio Rav., nisi quod fieri potest, ut forte scriptum in illo sit τὸ βλέμματος pro τοῦ βλέμματος.

241. ταλ. ὑπομονητικὸς, καρτερικὸς ἐν τῇ μάχῃ. S. Acharn. 975. de Lamacho, ut monet Be.: ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν Γοργόνα Πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους. — ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν. affecta: neque enim audiendus est Br., qui ἐστὼς, βεβηκὼς, vel quiddam simile, supplendum putat, quasi mirum sit, Bellum pedibus incedere. Fl. Chr. tentabat κατᾴξ, „i. e. κατεαγώς," inquit: „nam etiam latine *catax* dicitur claudus. (vid. Festus p. 70. ed. Dacer., Non. 1, 100. et Isidori gloss. B.) neque hoc repugnat ταλαυρινῷ: nam claudi sunt ὑπομονητικώτεροι in pugna, (?) vel teste Tyrtaeo. tamen ambigo" etc. scribendum videtur apta sententia, facilique mutatione (vid. annot. ad 155.), ὁ ταλαυρινὸς, ὦ, κατὰ τοῖν σκελοῖν, *ille, qui firme, heu, insistit pedibus*, nec retrocedit. Tyrtaeus eleg. 1. in fine: ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω, ποσὶν ἀμφοτέροισι στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χείλος ὀδοῦσι δακών.

242. Πρασιαί. πόλις Λακωνική. ἅμα δὲ πράσον ἐμβάλλων ταῦτά φησιν. S. Prasiae urbs Laconica in finibus Epidauriorum τῶν Λι-

καὶ πολλοδεκάκις, ὡς ἀπολεῖσθε τήμερον!
ΤΡ. τουτὶ μὲν, ἄνδρες, οὐδὲν ἡμῖν πρᾶγμά πω·
τὸ γὰρ κακὸν τοῦτ' ἔστι τῆς Λακωνικῆς.
ΠΟ. ἰὼ Μέγαρα, Μέγαρ', ὡς ἐπιτρίψεσθ' αὐτίκα
ἁπαξάπαντα καταμεμυττωτευμένα!
ΤΡ. βαβαὶ, βαβαιὰξ, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα
τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα!
ΠΟ. ἰὼ Σικελία, καὶ σὺ δ' ὡς ἀπόλλυσαι!
οἷα πόλις τάλαινα διακναισθήσεται!
φέρ', ἐπιχέω καὶ τὸ μέλι τουτὶ τάττικόν.
ΤΡ. οὗτος, παραινῶ μέλιτι χρῆσθαι θατέρῳ.
τετρώβολον τοῦτ' ἔστι· φείδου τάττικοῦ.

μήρων vastata et desolata fuit ab Athenn. anno 2. belli Pelop. Thuc. 2. (56.) *Palmer.* minus recte edd.: τριάδθλιαι, sequentibus verbis πεντάκις et πολλοδεκάκις. cf. Plut. 847.

244. πρᾶγμα, negotium, molestia.

246. σκόροδα ἐμβάλλων ταῦτά φησιν· ἡ γὰρ Μεγαρικὴ σκοροδοφόρος. σύμμαχοι δὲ Λακεδαιμονίων Μεγαρεῖς. καὶ ὅτι πᾶσα ἡ τοῦ πολέμου πρόφασις δι' αὐτοὺς δοκεῖ γεγονέναι χάριν τοῦ τὸ πινάκιον συνθέντος κατ' αὐτῶν εἰς τὴν Περικλέους χάριν, ὥστε μήτε (μηδὲ, quae vocabula confundi solent: vid. Porson. passim ad Eurip.) λιμένων Ἀττικῶν ἐκβαίνειν τοὺς Μεγαρεῖς. (cf. 472., Acharn. 527., 822. H. Voss.) εἰκότως οὖν εἰς τὸ κεχαρισμένον τοῖς Ἀθηναίοις τοὺς τούτων ἐχθροὺς παρεισάγει ἐκ τοῦ πολέμου συντριβομένους τέλεον. — S. ἐπιτρ. cf. Plut. 120. etc.

248, 9. βαβαὶ βαβαιάξ. σχετλιαστικὸν ἀντὶ τοῦ φεῦ φεῦ. δέον δὲ εἰπεῖν τὰ σκόροδα, παρ' ὑπόνοιαν εἶπε τὰ κλαύματα· — τοῖς γὰρ ἐσθίουσι σκόροδα δάκρυα ἔπεισι διὰ τὴν δριμύτητα. S.

250. τυρὸν βάλλων Σικελίας μέμνηται· πολὺς γὰρ ἐκεῖ τυρός. μέρος δὲ ταύτης πολέμιον ἦν Ἀθηναίοις· ἔνθα καὶ τὴν μεγάλην ἐδυστύχησαν ἦτταν. S. in transitu Assinari fluminis, [multo tamen serius, a. 19. belli Pelop. B.] nam et aqua, ut ait Thuc. [7, 84.], statim corrupta fuit, et nihilominus potabatur, luto quamvis et sanguine inquinata. deinde magnus fuit numerus occisione occisorum Athenn., majorque fuisset clades, nisi procul ab Athenis periisset exercitus ille magis ex auxiliaribus copiis conscriptus quam ex domesticis, ut ait Arrianus lib. 1. Ἀναβάσ. (c. 9. §. 2.) — *Fl. Chr.*

251. τάλαινα, ab effectu, infelix facta, male habita. S.: διακν. διαφθαρήσεται. ὡς ἐπὶ τυροῦ τοῦτο. Ὅμηρος (Il. 11, 638.)· ἐπὶ δ' αἶγειον κνεῖ τυρόν. κναίειν γάρ ἐστι κυρίως τὸ τὸν τυρὸν ξέειν τῇ κνίστῃ. (κνήστι, ut Iliad. l. l.)

253. sic libri plurimi, et recte. quod in duobus codd. invenit Br., σοι ante μέλιτι, ab interprete profectum est. Soph. Ant. 1216. κἀξ ὁδῆ παραινεῖς. Rhes. 325. σύ τ' εὖ παραινεῖς, καὶ σὺ καιρίως σκοπεῖς, etc. perperam Br.: ο., παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθαι τέρῳ, elisione inaudita. (cf. 102.) θάτερον μέλι, *alterum mel*, recte dicitur non Atticum, siquidem solum Atticum in pretio fuit, cui cetera mella, deteriora illa omnia, sine discrimine opponuntur.

254. τετρώβολον. πολυτίμητον. οὕτω γὰρ λέγουσι τὸ τετρωβόλου πωλούμενον. S.

ΠΟ. παῖ, παῖ Κυδοιμέ!
ΚΤ. τί με καλεῖς;
ΠΟ. κλαύσει μακρά·
ἕστηκας ἀργός· οὑτοσὶ γὰρ κόνδυλος
ὡς δριμύς!
ΚΤ. οἴμοι μοι τάλας! ὦ δέσποτα,
μῶν τῶν σκορόδων ἐνέβαλες εἰς τὸν κόνδυλον;
ΠΟ. οἴσεις ἀλετρίβανον τρέχων;
ΚΤ. ἀλλ', ὦ μέλε,
οὐκ ἔστιν ἡμῖν· ἐχθὲς εἰσῳκίσμεθα.
ΠΟ. * οὔκουν παρ' Ἀθηναίους μεταθρέξει ταχύ;
ΚΤ. ἔγωγε νὴ Δί'. (εἰ δὲ μή γε, κλαύσομαι)
ΤΡ. ἄγε δή, τί δρῶμεν, ὦ πόνηρ' ἀνθρώπια;

256. frustra Be. aliique: ἕστ. ἀργός; dictum ἕστ. ἀργὸς per asyndeton, quod talem personam, praesertim iratam, decet, pro ὅτι ἕστ. ἀργός. *vehementer plorabis, qui otiosus adstes: nam hic pugnus* (meus) *us acer est!* cf. 123.

257. ὡς δριμύς (ἐστιν), ut βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα! Eurip. Med. 814., quem locum una cum ejusmodi aliis profert Zennius ad Viger. 8, 10, 4, †. cf. 291, 486.

258. τῶν σκορ. quae sunt acria. percussus hoc dicit. *Be.* In moretum allia immisceri solebant. pugno percussus famulus herum facete percontatur, num moreto destinata allia in pugnum indiderit. *Br.*

259. ἀλετρ. οἱ μὲν δασέως παρὰ τὸ τοὺς ἅλας τρίβειν, οἱ δὲ ψιλῶς παρὰ τὸ ἁλεῖν. καὶ δοιδυξὶ μὲν Ἀττικῶν, ἀλετρίβανος δὲ Ἀσιανόν, λέγεται δὲ καὶ ἀλότριψ, ὡς ἐν ἐπιγράμματι· καὶ τοῦτον δικάραν ὀλότριβα. καὶ ἀλετρὶς ἡ μυλωθρὸς παρὰ Καλλιμάχῳ (h. in Del. 242., ubi vid. Sp. B.). Dobr.: „Hes. ἄκμονα. ἀλετρίβανον. Κύπριοι. (ἄκμονα ἀλετρίβανον Κύπριοι.)" — ὦ μέλε. cf. 137.

260. ἐχθὲς εἰσ. (*gestern zogen wir erst ein.*) συμβαίνει γὰρ τοῖς νεωστὶ εἰσῳκισμένοις μὴ εὐπορεῖν πάντων τῶν ἀναγκαίων. S.

261. B. Paris. Rav. Inv. Ἀθηναίων, quod ita interpretatur Schneider. in lex. gr. v. μεταθρέχω: non ocius petes ab Athenienses? — Producta 2. verbi μεταθρέξει offensus Br. scripsit σὺ μεταθρέξει. malim οὔκουν παρ' Ἀθηναίους μεταθρέξει ταχὺ ταχύ, ut Ach. 432. οὐκ, ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου, ubi Br.: „In membrana semel tantum posita vox πολύ, cum versus labe et venustatis detrimento. sed frequens id est librariorum peccatum." dactylus sede 5. senarii Comici, ut Menander ap. Suidam v. ἅβρα, monente Gaisfordio Hephaest. p. 242., αὐτὰς ἅβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη. ipse Aristoph. Plut. ἐγὼ γάρ, εὖ τοῦτ' ἴσθι, κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν, Nub. 12. ἀλλ' οὐ δύναμαι δίλλαιος εὕδειν δακνόμενος, 46. ἔκειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους etc.

262. εἰ δὲ μή γε, κλ. haec secum Cydoemus, quibus dictis proficiscitur ad Athenienses. manet in scena Polemus, reditum servi expectans; eumque sine pistillo venientem inclamat 268. qui dum abest, rebus humanis timens Trygaeus submissa voce spectatores alloquitur. cf. 271., 276. etc.

263. πόνηρ', ἐπίκουα, infelicia. cf. Ran. 805. infra 378. etc.

ὁρᾶτε τὸν κίνδυννον ἡμῖν, ὡς μέγας·
εἴπερ γὰρ ἥξει τὸν ἀλετρίβανον φέρων,
τούτῳ παράξει τὰς πόλεις καθήμενος.
ἀλλ', ὦ Διόνυσ', ἀπόλοιτο, καὶ μὴ 'λθοι φέρων.
ΠΟ. οὗτος...
ΚΥ. τί ἐστιν;
ΠΟ. οὐ φέρεις;
ΚΥ. τὸ δεῖνα γὰρ
ἀπόλωλ' Ἀθηναίοισιν, ἀλετρίβανος
ὁ βυρσοπώλης, ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα.
ΤΡ. εὖ γ', ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία, ποιῶν
ἀπόλωλ' ἐκεῖνος κἀν δέοντι τῇ πόλει
ἢ πρίν γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι.
ΠΟ. οὔκουν ἕτερον δῆτ' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει
ἀνύσας τι;
ΚΥ. ταῦτ', ὦ δέσποθ'.
ΠΟ. ἥκέ νυν ταχύ.
ΤΡ. ὦνδρες, τί πεισόμεσθα; νῦν ἀγὼν μέγας.
ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει

S.: ἀνθρ. ὑποκοριστικῶς τοῦτο, πρὸς τὴν παροῦσαν συμφορὰν μειῶν αὐτούς.

265. ita Rav., in quo cod. etiam ὁρᾷς omissum est 269. et κακὸς 282., merito probantibus Hermanno ap. Seidlerum de vers. dochm. p. 394. et Porsono ap. Maltby Thesaur. prosod. p. 52. vulgo: ἥξει γε τὸν —, Ἀθηναίοις ἀλετρίβανος (et ita quidem etiam Rav.), ὁρᾷς —, Καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισι κακὸς ἀλετρίβανος, quae commenta sunt Metricorum male feriatorum.

267. ἀλλ', ὦ Διόνυσ'. ὡς εἰκείῳ θεῷ εὔχεται τῆς Ἀττικῆς, καὶ κυρίῳ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ τῶν ἐν τῇ εἰρήνῃ ἀγομένων. S. cf. 109.

268. τὸ δεῖνα. ὅτε τι δυσχερὲς μέλλομεν λέγειν, εἰώθαμεν τοῦτο προτάσσειν, ὡς μὴ εὐθρηνοῦντες. S.

270. ὁ βυρσ. τοῦτο διὰ τὸν Κλέωνα, ὡς αἴτιον τοῦ πολέμου, καὶ ὡς αὐτὸν συνέχοντα τὸν πόλεμον. S. cf. 47. sequ., 626. seqq., Equ. 976., quae loca suppeditavit Be. ἐκύκα. cf. 630.

271. εὖ ποιῶν ἀπόλ. ἐκ. cf., monente Be., Plut. 859., Conc. 798.; item Matth. gr. gr. §. 554.

272. ἐν δέοντι, *opportuno tempore*, ut Eurip. Or. 198. eodem sensu εἰς δέον dicitur ap. Soph. Oed. R. 1336. cf. annot. ad Av. 1687. *E Br.*

273. ἢ. h. e. μᾶλλον ἤ. Soph. Ajac. 892. ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκύς, ubi vide annot. et cf. Vigeri interpp. ad 7, 7, 4. et ipsum 7, 8, 5. ἐγχέαι est opt. aoristi. πρὶν γε, *ante*, πρὶν ἀπολωλέναι. S.: ἀντὶ τοῦ πρὶν ἡμῖν τὸν πόλεμον ἐκχεῖραι. —

274. μέτει, *petitum ibis*.

275. ἀνύσας. cf. 823., Plut. 345., Matth. gr. gr. §. 557. etc. B.: Ad ταῦτ' intelligitur ποιήσω aut tale quid.

276. ἀγὼν, certamen, periculum.

277. sequ. ἐν Σαμ. οἱ ἐν κιν-

μεμνημένος, νῦν ἐστὶν εὔξασθαι καλὸν,
ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε.
ΚΤ. οἶμοι τάλας, οἶμοι γε, κἄτ' οἶμοι μάλα!
ΠΟ. τί ἐστι; μῶν οὐκ αὖ φέρεις;
ΚΤ. ἀπόλωλε γὰρ
καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισιν ἀλετρίβανος.
ΠΟ. πῶς, ὦ πανοῦργ'; *ΚΤ.* ἐς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία
χρήσαντες ἑτέροις αὐτὸν εἶτ' ἀπώλεσαν.
ΤΡ. εὖ γ', εὖ γε ποιήσαντες, ὦ Διοσκόρω!

δίνοις γενόμενοι ἐκεκαλοῦντο τοὺς τοὺς δαίμονας τοὺς ἐν Σαμοθρᾴκῃ, τούς τε Κορύβαντας καὶ τὴν Ἑκάτην. ἐξ ἧς καὶ διαβόητον ἦν τὸ Ζηριν θον ἄντρον, ἔνθα ταύτῃ ᾠργίαζον καὶ ἠλευθεροῦντο. μεμνημένος. τὰ μυστήρια τοῦ Καβείρου. (Rav. *τῶν Καβείρων.*) *δοκοῦσι δὲ οἱ μεμνημένοι ταῦτα δίκαιοί τε εἶναι, καὶ ἐκ δεινῶν σώζεσθαι καὶ ἐκ χειμώνων.* S. De Samothraciis seu Cabirorum mysteriis copiose et subtiliter disputarunt Santacrucaeus (de Sainte-Croix) in lib. de mysteriis vett. (*Versuch über d. alten Mysterien* ex vernac. interp. Lenzii p. 41. seqq.) et Creuzerus (*Symbolik u. Mythol. der alten Völker* 2, 298. seqq. [prioris ed.]); etiam Mannertus Geogr. Gr. et Rom. 7, 248. seqq. B. *νῦν — καλόν.* Schol. Apoll. Rhod. ad 1, 918.: *λέγονται γὰρ οἱ αὐτόθι μνηθέντες ἐκακοῦσθαι εἰς ὃ ἂν εὔξωνται, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν· ἀλλ' εἴ τις — καλόν. δοκοῦσι γὰρ μᾶλλον σώζεσθαι οἱ τὰ μυστήρια εἰδότες.* vid. Th. Gutberlethi diss. de mysteriis deorum Cabirorum cap. 10. Br. *καλόν, ἀγαθόν, κρέκον.* cf. 292. etc.

279. *ἀποστρ.* ut avertantur, neque perveniant, quo vult. nescio qua auctoritate S.: *ἀποστρ. ὃ ἡμεῖς διαστραφῆναι λέγομεν.* quem tamen secuti plerique interpp. *ἀποστρ.* reddiderunt *distorqueri.* verum in commentario vidit Fl. Chr.; sed in interpr. etiam ita male: *pretium operae est, ut is Precibus euntis postulet rumpi pedes.*

280. *κἄτ'.* *καὶ ἔτι.* ita Dindorf. vulgo *κἄτ'.* cf. Ran. 617, infra 451. etc.

282. *Ἀλετρ. ὁ Βρασίδας, ὃς ἦν Λακεδαίμονος στρατηγὸς. καὶ ἀνθίστατο τῇ εἰρήνῃ.* (*τῇ εἰρήνῃ.*) *ἐτελεύτησε δὲ ἐν Θρᾴκῃ.* S. in proelio ad Amphipolin. vid. annot. ad 48.

283. *καν οῦργ ε* (*verbero, Schurke*) non ad vivum resecandum est, sed ita dicitur ut Ran. 35. S.: *εἰς — χωρία. καὶ γὰρ εἰς συμμαχίαν πεμφθεὶς ὁ Βρασίδας εἰς Θρᾴκην κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Κλέωνι τελευτᾷ.* S. *ἐς τ. Θρ. χωρία* (h. e. regionem Thraciae proximam. [Macedoniam adjectam.] vid. Gatterer. Comm. de Thracia pag. 76. 5. ex interpr. Schlichthortii) missa esse ab Lacedd. auxilia, etiam Thuc. 5, 12. narrat. *χρῆσαι, commodare,* h. l. est: mittere ducem ad opem ferendam. B.

285. *ποιήσ.* cf. 271. S.: *ὦ Διοσκ. οὗτοι παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐτιμῶντο· διὸ νῦν αὐτῶν μέμνηται.* S. vid. Sp. ad Callim. h. in Pall. 24.; sed etiam Athenis, teste Paus. 1, 18., et alibi in Graecia colebantur; praecipue tamen Lacedaemone, ubi Dioscuria in eorum honorem agebantur, et Cyrenis.

ὀρθῶς χώρει Διὸς εἰς αὐλάς,
ἀπὸ μὲν κάκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων,
ἀπὸ δ' ἡμερινῶν σίτων πάντων.
ἄνθρωπε, τί δρᾷς, οὗτος ὁ πέζων
ἐν Πειραιεῖ παρὰ ταῖς πόρναις;
ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις,
κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλὴν,
κἀπιφυτεύσεις ἔρπυλλον ἄνω,
καὶ μύρον ἐπιχεῖς; ὡς ἦν τι πεσὼν
ἐνθένδε πάθω, τοῦ 'μοῦ θανάτου
πέντε τάλαντ' ἡ πόλις ἡ Χίων
διὰ τὸν σὸν πρωκτὸν ὀφλήσει. a. par.
οἰμ', ὡς δέδοικα, κοὐκέτι σκώπτων λέγω! i. tr.

163. ἡμερ. quotidianorum, vulgarium. — ἡμερινῶν σίτων πάντων. homoeoteleuton parum elegans. malim πάντως, qui ν et ς saepius confusa sciam in codd.; qua de re vidd. indices Sophoclis atque Euripidis.

164. fingit videre aliquem in Piraeeo, dum ad aethera evehitur.

165. παρὰ ταῖς π. πορνεῖον γὰρ ἦν ἐκεῖσε. ἐμπορεῖον γάρ ἐστι, καὶ διὰ τὸ κατωφερὲς (propensionem ad id, libidinem scortandi) τῶν ναυτῶν ἐκεῖσε ἔτρεχον αἱ πόρναι. S.

166. ita Br. ex 2 codd., ut Soph. Trach. 953. Vatic. et Palat. ἀπολεῖς, ἀπολεῖς, sini pronomine. Eurip. Cycl. 536. ἀπολεῖς· δὸς οὕτω, *enicas; da sic.* cf. Ran. 1180., Plut. 386. S.: οὐ κατορ. οὐ συγχώσεις καὶ ἀποκρύψεις τὴν σαυτοῦ πόρνον;

167. τῆς γῆς πολλήν. genitivus partitionis, ut 225. vide annot. ad Plut. 689. et Matth. gr. gr. §. 353., §. 442, 2.

168. ἔρπυλλον est thymus serpyllum Linn., *Quendel*, *wilder Thymian*, *Feldkümmel*. v. Voss. ad Virg. Eclog. t. 1. p. 59. B. „λευκὸς θύμος Theophr., *candidus* Plin. (20, 22.) Dioscor. 3, 46. ἔρπυλλον, serp. *hortense*, odore sampsuchi. (*das eigentliche officinelle Serpyllum*, *Feldkümmel.*) in montibus Graeciae, Cretae, in Olympo Bithyniae. Sibthorp. "Billerbeck. Flor. class. p. 158. S.: ἔρπυλλον. εἶδος ἄνθους σαμψύχῳ ὅμοιον. μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς ὕδασι θάλλει. (?)

169. καὶ μύρον ἐπ.; καὶ ἐπιβάλλεις μύρον εἰς αὔξησιν, διὰ τὸ τελέως ἀφανισθῆναι τὴν ὀσμήν. S. Be.: ἦν τι — πάθω. per euphemismum: *si delapsus hinc moriar.* —

171. ἡ πόλις ἡ Χίων. τοῦτο ὡς ἐκ παροιμίας, (Χῖος ἀποκτῶν, de quo proverbio vidd. Erasmus et paroemiographi.) τῶν Ἀθηναίων ἐκ προφάσεως συκοφαντούντων, καὶ ζημιούντων τὰς πόλεις (civitates socias), καὶ λεγόντων, ὅτι Χῖος ἦν ὁ ἀποκτατῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ πάνθαρος ἔκεσεν ἐπὶ τὴν ὀσμήν. καμφθεὶ δὲ Χίους ὡς εὐρυπρώκτους ὄντας καὶ ἑτοίμους πρὸς τὸ ἀποκατεῖν. S. Fl. Chr.: — „de Chiorum spurca licentia notum illud, quod a Plut. refertur in Laconicis dictis (ed. Reisk. t. 6. p. 867.), τοῖς Χίοις ἐφιᾶσιν ἀσελγαίνειν." — omnino Chii perhibebantur improbi et impudici: cf. Ran. 921.

173. κοὐκ. σκ. λέγω. τοιοῦτόν ἀληθῆ λέξω, ἐκεῖ τὰ πρῶτα διασύρων δεικεῖ τὸν Βελλεροφόντην. πρὸς δὲ τὸν ἐν Θεάτρῳ μηχανο-

ὦ μηχανοποιὲ, πρόσεχε τὸν νοῦν ὡς ἐμέ·
ἤδη στροφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλὸν,
κεἰ μὴ φυλάξεις, χορτάσω τὸν κάνθαρον.
ἀτὰρ ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκῶ·
καὶ δὴ καθορῶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Διός. —
τίς ἐν Διὸς θύραισιν; οὐκ ἀνοίξετε;
ΕΡ. πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ'; ὦ ναξ Ἡράκλεις,
τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν;
ΤΡ. ἱπποκάνθαρος.
ΕΡ. ὦ μιαρὲ, καὶ τολμηρὲ, κἀναίσχυντε σὺ,
καὶ μιαρὲ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαρώτατε·
πῶς δεῦρ' ἀνῆλθες, ὦ μιαρῶν μιαρώτατε;
τί σοί ποτ' ἔστ' ὄνομ'; οὐκ ἐρεῖς;
ΤΡ. μιαρώτατος.
ΕΡ. ποδαπὸς τὸ γένος εἶ; φράζε μοι.
ΤΡ. μιαρώτατος.
ΕΡ. πατὴρ δέ σοι τίς ἐστιν;
ΤΡ. ἐμοί; μιαρώτατος.

ποιόν φησι. S. Nempe scarabaeus ille, super quo vehebatur, erat machina scenica, cujus directorem nunc alloquitur. *Be.* Vere metuit, [imo fingit se metuere,] ne cum machina delabatur. mox ὡς ἐμὲ Attice est πρὸς ἐμὲ, ut saepe ὡς cum accus. personae legitur. v. Viger. p. 566. B. cf. Plut. 32.

175. ita timet Trygaeus ne cadat, ut luctantibus in ventre flatibus pedere incipiat, ut illa in Pluto 688. ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα. simul de sublimi despiciens vertigine corripitur; quod item ex metu fieri solet et ἰλιγγιᾷν dicitur Graecis. monuit Be.

176. χορτ. τόν κ. i. e. cacabo, per metonymiam consequentis pro antecedente: scarabaeus enim vescitur stercore. — *Be.*

177. ita Rav. Invern., quod elegantius vulgato ἀλλ' ἐγγύς.

180. βροτοῦ. ἢ ὀσμὴ, ἢ φωνὴ, ἐλλειπτικῶς κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς, inquit Schol., nec aliter Br. et Abresch. Anim. ad Aeschylum t. 2. p. 89.; sed facilius τὶ intelligi monet Schäfer. ad Bos. de Ellips. p. 361. sequ.

181. ἱπποκάνθαρος. vox ficta, monente Be., ut ἱπποκένταυρος et κυκνοκάνθαρος de nave ap. Nicostratum Com. Athen. 11. p. 474. βατραχόκυκνοι scriptum videtur Ran. 207.

183. ὦ βδελυρὲ Suidae edd. v. μιαροί: sed ὦ μιαρὲ MS. et ibi et in τολμῆσαι. eodem vocabulo saepius repetendo infantiam Mercurii notat Comicus; quod magis ridiculum in praeside eloquentiae. vide Plut. 1106. Donatus ad Terent. Eun. 3, 1. 22.: „*Mire est facta nullius ponderis repetitio ad inertiam loquentis exprimendam. nam postquam dixit* invidere omnes mihi, *repetit* illi invidere misere.“ cf. 199., 206.

184. πῶς, *cur*, ut 192., Eurip. Suppl. 134., Ion. 1236.

185. ita Suidas. Rav. ἐστίν. vulgati libri, invecto septenario: τί σοί ποτ' ἐστὶ τοὔνομ'; οὐκ etc.

ΕΡ. οὔ τοι, μὰ τὴν γῆν, ἴσθ' ὅπως οὐκ ἀποδανεῖ,
εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοὔνομ' ὅ τι ποτ' ἐστί σοι.
ΤΡ. Τρυγαῖος Ἀθμονεύς, ἀμπελουργὸς δεξιός,
οὐ συκοφάντης, οὐδ' ἐραστὴς πραγμάτων.
ΕΡ. ἦκεις δὲ κατὰ τί;
ΤΡ. τὰ κρέα ταυτί σοι φέρων.
ΕΡ. ὦ δειλακρίων, πῶς ἦλθες;
ΤΡ. ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς,
ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος;
ἴθι νῦν, κάλεσόν μοι τὸν Δί'.
ΕΡ. ληὶ, ληὶ, ληὶ,
ὅτι οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν!
φρονοῦσι γάρ εἰσιν ἐχθὲς ἐξφκισμένοι.
ΤΡ. ποῖ γῆς;
ΕΡ. ἰδοὺ γῆς!

190. Τρυγαῖος. malim *Τρύγαιος*: vid. annot. ad 62. „Ἀθμονεύς, ab Athmone, qui δῆμος vel (ut cum A. Gellio loquar) populus est Cecropidos tribus." — *Fl. Chr.* vid. Meursii liber de pagis Att. Pausanias Att. 14. extremo, quem locum significavit Fl. Chr.: δῆμος δέ ἐστιν Ἀθηναίοις Ἀθμονέων, οἱ Πορφυρίωνά ἔτι πρότερον Ἀκταίου βασιλεύσαντα τῆς Οἰνηΐας φασὶ τὸ παρὰ σφισιν ἱερὸν ἱδρύσασθαι. B.: „δεξιός omnino ἀγαθὸν, ἐπιτήδειον, significat. v. Zonar. 1. p. 476." cf. Plut. 383. S.: ἐδόκουν γὰρ οἱ γεωργοὶ, καὶ μάλιστα οἱ δεξιοὶ, ἀπραγμοσύνην (h. e. τὸ μὴ πολυπραγμονεῖν) ἀσπάζεσθαι. laudari solent agricolarum mores integri. Eurip. Or. 889. ἄλλος δ' ἀναστὰς ἔλεγε τῷδ' ἐναντία, Μορφῇ μὲν οὐκ εὐσωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνὴρ, Ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χρατίνων κύκλον, Αὐτουργὸς, οἷπερ καὶ μόνοι σώζουσι γῆν. cf. 498. seqq. —

192. τὰ κρέα. ὅτι κατὰ συστολὴν (κρέᾰ) ἔλεγον, οὐ μόνον ἐν ἐκτάσει (κρέᾱ) τὰ κρέα. (vid. Matth. gr. gr. §. 84, 2.) ὡς πρὸς λίχνον δὲ τὸν Ἑρμῆν ταῦτα λέγει. S. Nempe quia scit, Mercurium esse gulosum, scit se placaturum ejus ferociam oblatione carnium. cf. Plut. extrema. *E Be.*

193. ὦ δειλ., h. e. velut ἄμοι δειλὸς, ut monuit Fl. Chr., o misello, *du armer Scheln*, vel secundum Vossium *Arm Wichtchen*. Br.: Blanda miserentis compellatio. cf. Av. 143. *Br.* vide etiam Plut. 969. — γλισχρων. ἐκθυμητὰ, ἀπὸ τοῦ γλίχεσθαι. (sic etiam Suid. h. v.) γλίσχρωνας δὲ τοὺς ἀνυχεῖς εἰώθασι λέγειν, καὶ γλισχρίαν τὴν ἀνυχίαν, καὶ γλισχρως ὀλισθηρῶς. νῦν δὲ ἐλιπαν. S.

194. vulgo: — μιαρώτατος. sed ὁρᾷς Ran. 1164., ὁρᾷς ὅτι ληρεῖς ibidem 735. et similia passim dicuntur ἐρωτηματικῶς.

195. ληὶ πρόσθεγμα ἐστι καταφρονοῦντος, ut ait S. aliud est illud ληὶ infra 443. seqq., de quo exposuit doctissimus Bähr. in annot. ad Plut. Flamin. cap. 16. cf. et quos ibi testes citat, inprimis Sp. ad Callim. h. in Apoll. 21 24, 98. et Blomf. ad Aeschyl Agam. 144. glossario.

198. ἰδοὺ γῆς. χλευάζων φησὶν, ὡς ἐν οὐρανῷ αὐτῶν οἰκουν

TP. ἀλλὰ ποῖ;
EP. πρὸς πάνυ,
ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον.
TP. πῶς οὖν σὺ δῆτ' ἐνταῦθα κατελείφθης μόνος;
EP. τὰ λοιπὰ τηρῶ σκευάρια τὰ τῶν θεῶν,
χυτρίδια, καὶ σανίδια, κἀμφορείδια.
TP. ἐξῳκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὕνεκα;
EP. Ἕλλησιν ὀργισθέντες. εἶτ' ἐνταῦθα μὲν,
ἵν' ἦσαν αὐτοὶ, τὸν Πόλεμον κατῴκισαν,
ὑμᾶς παραδόντες δρᾶν ἀτεχνῶς ὅ τι βούλεται·
αὐτοὶ δ' ἀνῳκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω,
ἵνα μὴ βλέποιεν μαχομένους ὑμᾶς ἔτι,
μηδ' ἀντιβολούντων μηδὲν αἰσθανοίατο.
TP. τοῦ δ' εἵνεχ' ἡμᾶς ταῦτ' ἔδρασαν; εἰπέ μοι.
EP. ὅτι πολεμεῖν ᾑρεῖσθ', ἐκείνων πολλάκις
σπονδὰς ποιούντων· κεἰ μὲν οἱ Λακωνικοὶ
ὑπερβάλοιντο σμικρὸν, ἔλεγον ἂν ταδί·
ναὶ τὼ σιὼ, νῦν Ἀττικίων δώσει δίκην. —
εἰ δ' αὖ τι πράξαιντ' ἀγαθὸν Ἀττικωνικοὶ,

των. S. — sic Nub. 873. cum unus dixisset κρέμαιο, alter reprehendens enm repetit eandem vocem: *ἰδοὺ κρέμαι· ὡς ἡλίθιον ἐφθέγξατο! E Be.*

199. *κνττάρους καλοῦσι τὰς τῶν σφηκίων κατατρήσεις· μεταφορικῶς δὲ τὸ κοιλαίτατον καὶ μυχαίτατον εἶπε τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ λόγος εἰς τὰ ἔσχατα καὶ ἀπόκρυφα μέχρι* (imo *μέρη*) *τοῦ οὐρανοῦ.* S. — *ἀτεχνῶς*, plane, prorsus. cf. 206., Plut. 358.

205. *τὸν Πόλεμον.* daemonem Marti similem. monuit Be., in Acharn. 976. describi Bellum, tanquam militem insolentem.

207. *ἀν. ἀντὶ τοῦ ἀπῳκίσαντο καὶ ἀνεχώρησαν*, (B.: *ἀποικίζεσθαι* est in superiorem locum abire habitatum.) *ὡς ἂν μὴ παρεῖεν αὐτοῖς τὰ δυσχερῆ.* S.

212. *σπονδὰς ποιούντων. τῶν θεῶν πρυτανευόντων ἡμῖν* (ὑμῖν) *τὴν εἰρήνην ἀεί.* S.

213. *σμικρὸν* dedi pro *μικρόν. ἔλ. ἄν*, dicere solebant. cf. 70., 217.

214. *ναὶ τὼ σιώ.* Dorice pro *νὴ τὼ θεώ.* (cf. interpp. Gregorii Cor. de dialectis p. 300. et 302. ed. Schäfer. B.) intelliguntur h. l. Castor et Pollux, per quos et viri et feminae jurare solebant ap. Lacedaemonios; Athenis autem non nisi feminae jurabant *νὴ* vel *μὰ τὼ θεώ*, quippe Cererem et Proserpinam intelligentes. vide Lys. 81., 90., 1110., Ach. 976. *E Be.* Bisetus: *Ἀττικίων ὑποκοριστικῶς εἴρηται, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ μαλακὸς μαλακίων.* (cf. Matth. gr. gr. §. 102, 9.) *τοῦτο δὲ ἐξουθενήσεως καὶ καταφρονήσεως ἕνεκα.*

215. *Ἀττικ. οὕτως ἔλεγον εὐτελίζοντες καὶ ἐνυβρίζοντες τοὺς Ἀθηναίους. ἢ πρὸς τὸ Λακωνικὸν* (*Λακωνικοὶ* 212.) *ἔπαιξεν.* S. sane jocatur: nam a *Λάκων* recte derivatur *Λακωνικὸς*, non item *Ἀττικωνικὸς* ab *Ἀττικός*. vidit hoc Be.

κἄλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι,
ἐλέγετ' ἂν ὑμεῖς εὐθύς· ἐξαπατώμεθα,
νὴ τὴν Ἀθάναν· νὴ Δί', οὐχὶ πειστέον.
ἥξουσι καὐθις, ἣν ἔχωμεν τὴν Πύλον. —

TP. ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων.

EP. ἂν οὔνεκ' οὐκ οἶδ' εἴ ποτ' Εἰρήνην ἔτι
τολοιπὸν ὄψεσθ'.

TP. ἀλλὰ ποῖ γὰρ οἴχεται;

EP. ὁ Πόλεμος αὐτὴν ἐνέβαλ' εἰς ἄντρον βαθύ.

TP. ἐς ποῖον;

EP. ἐς τουτὶ τὸ κάτω· κἄπειθ' ὁρᾷς,
ὅσους ἄνωθεν ἐπεφόρησε τῶν λίθων,
ἵνα μὴ λάβητε μηδέποτ' αὐτήν;

TP. εἰπέ μοι,
ἡμᾶς δὲ δὴ τί δρᾷν παρασκευάζεται;

EP. οὐκ οἶδα πλὴν ἕν, ὅτι θυσίαν ἑσπέρας

218. *νὴ Δία ο. π. ἐχρῆν μόνον αὐτοὺς τὴν πάτριον ὀμόσαι* (deam patriam Minervam)· *ἀλλ' ἐπαίρων τοὺς Ἀθηναίους τοῦτό φησιν, ὡς οὐκ Ἀθηνᾷ μόνῃ χρήσαιντο, ἀλλὰ καὶ Διΐ.* S. imo carpere videtur Athenienses jurare amantes. — vulgo: *Ἀθηνᾶν.* vid. inprimis Porson. ad Eurip. Or. 26.

219. *ἣν ἔχ. τὴν Πύλον. τοῦτο διὰ τοὺς ληφθέντας ἐν Σφακτηρίᾳ τριακοσίους, καὶ διὰ τὸ ἐπιτείχισμα, ὅπερ Ἀθηναῖοι κατέστησαν ἐν Πύλῳ. ὅτι ληφθείσης αὐτῆς περὶ εἰρήνης πρῶτοι Λακεδαιμόνιοι πρὸς Ἀθηναίους ἐπρέσβευον.* S. Pylus insula juxta Peloponnesum et regio Laconicae, olim etiam dicta Coryphasium, et Sphacteria ab occisione illa Lacedaemoniorum in arce pugnantium, duce temerario Brasida, cum trecentos propugnatores accepisset, capta tandem fuit cum trecentis illis a Cleone, qui praeclari facinoris gloriam eripere voluit Demostheni et Niciae, fortissimis ducibus, qui strenue pugnando eam ad incitas redegerant. itaque cum cepissent Pylon Athenienses, (Olymp. 88, 4., ante Chr. nat. 425., belli Pelop. 7. cf. Equ. 55., Thucyd. 4, 3, 14. seqq., 41., Palmer. Exerc. p. 724.) statim Lacedaemonii legatos de pace miserunt, hic Atheniensium tangit superbiam et ferociam in rebus prosperis. *Fl. Chr. si Pylum retineamus;* i. e. iterum atque iterum venient, quamdiu Pylum retinebimus. — *Br.* cf. 616., 640.

220. Fl. Chr.: *Atque haec loquendi forma* vestra (*nostra*, scribebat ille *ὑμεδαπὸς*, omissa scil. Trygaei persona in codd.) *ut plurimum est.* Voss.: *Ja so geprägt ist unserer Worte Landesart.*

225. *ὅσους τῶν λίθων.* cf. annot. ad 167.

227. erunt fortasse, quibus praeter necessitatem addita esse videatur *δὲ* particula; sed cf. Plut. 1103. et ibi laudatum Herm. annot. ad Viger. 343. b. hyperbaton hoc est, verbis *εἰπέ μοι* priore loco illatis emphaseos causa, quae in fine orationis posita, ut 210., nihil habitura essent offensionis.

228. *θυσία ἀγγεῖον, εἰς ὃ ἐμβάλλοντές τινα ἀρτύματα τρίβομεν καὶ λειοῦμεν.* S. *ἐσχ.* cf. 151.

ὑπερφυᾶ τὸ μέγεθος εἰσηνέγκατο.

ΤΡ. τί δῆτα ταύτῃ τῇ θυείᾳ χρήσεται;

ΕΡ. τρίβειν ἐν αὐτῇ τὰς πόλεις βουλεύεται.
ἀλλ' εἶμι· καὶ γὰρ ἐξιέναι γνώμην ἐμὴν
μέλλει· θορυβεῖ γοῦν ἔνδον.

ΤΡ. οἴμοι δείλαιος!
φέρ', αὐτὸν ἀποδρῶ· καὶ γὰρ ὥσπερ ἠσθόμην
καὐτὸς θυείας φθέγμα πολεμιστηρίας.

ΠΟ. ἰὼ βροτοί, βροτοί, βροτοὶ πόλυτλήμονες,
ὡς αὐτίκα μάλα τὰς γνάθους ἀλγήσετε!

ΤΡ. ὦ ναὶ Ἀπόλλων, τῆς θυείας τοῦ πλάτους!
ὅσον κακὸν καὶ τοῦ Πολέμου τοῦ βλέμματος!
ἆρ' οὗτος ἔστ' ἐκεῖνος, ὃν καὶ φεύγομεν,
* ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν;

ΠΟ. ἰὼ Πρασιαὶ τρὶς ἄθλιαι, καὶ πεντάκις,

232, 3. γνώμην ἐμήν. γνώμῃ ἐμῇ, *ut opinio mea est.* vid. Matth. gr. gr. §. 423, 5. δείλαιος correpta media, ut Plut. 846.

234. νοεῖν δεῖ, τὸν Τρυγαῖον ἀκοβεβηκότα τοῦ κανθάρου ἐπὶ τῆς σηπτῆς ταῦτα λέγειν. S. φέρ', *a. ἀπ. age, effugiam eum*, scil. Πόλεμον. — B. haec dicens Trygaeus respicit scarabaeum, et fugam parat. ὥσπερ pertinet ad θυείας.

236. — ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν ὁ Πόλεμος ἐξέρχεται (fort. ἐσέρχεται: cf. S. ad 62. etc.), θέλων τρῖψαι μυττωτόν. σκευὴ δὲ αὐτοῦ ἐκ τυροῦ καὶ σκορόδου καὶ μέλιτος καὶ πράσων. S.

237. τὰς γν. ἀλγ. τριβόμενοι ἐν τῇ θυείᾳ. (cf. 231., 246.) ἢ τοῦτον τὸν μυττωτὸν ἐσθίοντες. ἢ ἐπεὶ πολέμου ὄντος ἀργεῖ τὰ δικαστήρια, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν λιμώττοντες. (?) S.

238. Ἀπ. ἀποτρόπαιε. cf. 16.

239. h. e. ὅσον κακὸν καὶ τοῦ βλέμμ. τοῦ Πολ.! *quantum vel in solo adspectu Belli inest mali seu terroris!* sic membr. Paris. et procul dubio Rav., nisi quod fieri potest, ut forte scriptum in illo sit τὸ βλέμματος pro τοῦ βλέμματος.

241. ταλ. ὑπομονητικὸς, καρτερικὸς ἐν τῇ μάχῃ. S. Acharn. 975. de Lamacho, ut monet Be.: ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν Γοργόνα Πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους. — ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν. affecta: neque enim audiendus est Br., qui ἐστὼς, βεβηκὼς, vel quiddam simile, supplendum putat, quasi mirum sit, Bellum pedibus incedere. Fl. Chr. tentabat κατὰξ, „i. e. κατεαγὼς," inquit: „nam etiam latine *cataxa* dicitur claudus. (vid. Festus p. 70. ed. Dacer., Non. 1, 100. et Isidori gloss. B.) neque hoc repugnat ταλαυρινῷ: nam claudi sunt ὑπομονητικώτεροι in pugna, (?) vel teste Tyrtaeo. tamen ambigo" etc. scribendum videtur apta sententia, facilique mutatione (vid. annot. ad 155.), ὁ ταλαυρινὸς, ὦ, κατὰ τοῖν σκελοῖν, *ille, qui firme, heu, insistit pedibus*, nec retrocedit. Tyrtaeus eleg. 1. in fine: ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω, ποσὶν ἀμφοτέροισι στηριχθείς ἐπὶ γῆς, χείλος ὀδοῦσι δακών.

242. Πρασιαί. πόλις Λακωνική. ἅμα δὲ πράσον ἐμβάλλων ταῦτά φησιν. S. Prasiae urbs Laconica in finibus Epidauriorum τῶν Λι-

καὶ πολλοδεκάκις, ὡς ἀπολεῖσθε τήμερον!

ΤΡ. τουτὶ μὲν, ἄνδρες, οὐδὲν ἡμῖν πρᾶγμά πω·
τὸ γὰρ κακὸν τοῦτ' ἔστι τῆς Λακωνικῆς.

ΠΟ. ἰὼ Μέγαρα, Μέγαρ', ὡς ἐπιτρίψεσθ' αὐτίκα
ἅπαξάπαντα καταμεμυττωτευμένα!

ΤΡ. βαβαὶ, βαβαιάξ, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα
τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα!

ΠΟ. ἰὼ Σικελία, καὶ σὺ δ' ὡς ἀπόλλυσαι!
οἷα πόλις τάλαινα διακναισθήσεται!
φέρ', ἐπιχέω καὶ τὸ μέλι τουτὶ τάττικόν.

ΤΡ. οὗτος, παραινῶ μέλιτι χρῆσθαι θατέρῳ.
τετρώβολον τοῦτ' ἔστι· φείδου τάττικοῦ.

μήρων vastata et desolata fuit ab Athenn. anno 2. belli Pelop. Thuc. 2. (56.) *Palmer.* minus recte edd.: τρισάθλιαι, sequentibus verbis πεντάκις et πολλοδεκάκις. cf. Plut. 847.

244. πρᾶγμα, negotium, molestia.

246. σκόροδα ἐμβάλλων ταῦτά φησιν· ἡ γὰρ Μεγαρικὴ σκοροδοφόρος. σύμμαχοι δὲ Λακεδαιμονίων Μεγαρεῖς. καὶ ὅτι πᾶσα ἡ τοῦ πολέμου πρόφασις δι' αὐτοὺς δοκεῖ γεγονέναι χάριν τοῦ τὸ πινάκιον συνθέντος κατ' αὐτῶν εἰς τὴν Περικλέους χάριν, ὥστε μήτε (μηδὲ, quae vocabula confundi solent: vid. Porson. passim ad Eurip.) λιμένων Ἀττικῶν ἐκβαίνειν τοὺς Μεγαρεῖς. (cf. 472., Acharn. 527., 822. H. Voss.) εἰκότως οὖν εἰς τὸ κεχαρισμένον τοῖς Ἀθηναίοις τοὺς τούτων ἐχθροὺς παρεισάγει ἐκ τοῦ πολέμου συντριβομένους τέλεον. — S. ἐπιτρ. cf. Plut. 120. etc.

248, 9. βαβαὶ βαβαιάξ. σχετλιαστικὸν ἀντὶ τοῦ φεῦ. δέον δὲ εἰπεῖν τὰ σκόροδα, παρ' ὑπόνοιαν εἶπε τὰ κλαύματα· — τοῖς γὰρ ἐσθίουσι σκόροδα δάκρυα ἔκκεισι διὰ τὴν δριμύτητα. S.

250. τυρὸν βάλλων Σικελίας μέμνηται· πολὺς γὰρ ἐκεῖ τυρός. μέρος δὲ ταύτης πολέμιον ἦν Ἀθηναίοις· ἔνθα καὶ τὴν μεγάλην ἐδυστύχησαν ἦτταν. S. in transitu Assinari fluminis, [multo tamen serius, a. 19. belli Pelop. B.] nam et aqua, ut ait Thuc. [7, 84.], statim corrupta fuit, et nihilominus potabatur, luto quamvis et sanguine inquinata. deinde magnus fuit numerus occisione occisorum Athenn., majorque fuisset clades, nisi procul ab Athenis perilisset exercitus ille magis ex auxiliaribus copiis conscriptus quam ex domesticis, ut ait Arrianus lib. 1. Ἀναβάσ. (c. 9. §. 2.) — *Fl. Chr.*

251. τάλαινα, ab effectu, infelix facta, male habita. S.: διακν. διαφθαρήσεται. ὡς ἐπὶ τυροῦ τοῦτο. Ὁμηρος (Il. 11, 638.)· ἐπὶ δ' αἶγειον κνεῖ τυρόν. κναίειν γάρ ἐστι κυρίως τὸ τὸν τυρὸν ξύειν τῇ κνίστῃ. (κνήστι, ut Iliad. l. l.)

253. sic libri plurimi, et recte. quod in duobus codd. invenit Br., σοι ante μέλιτι, ab interprete profectum est. Soph. Ant. 1216. κἀμὲ δὴ παραινεῖς. Rhes. 325. σύ τ' εὖ παραινεῖς, καὶ σὺ καιρίως σκοπεῖς, etc. perperam Br.: σ., παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθαι θατέρῳ, elisione inaudita. (cf. 102.) θάτερον μέλι, *alterum mel*, recte dicitur non Atticum, siquidem solum Atticum in pretio fuit, cui cetera mella, deteriora illa omnia, sine discrimine opponuntur.

254. τετρώβολον. πολυτίμητον. οὕτω γὰρ λέγουσι τὸ τετρώβολον πωλούμενον. S.

ΠΟ. παῖ, παῖ Κυδοιμέ!
ΚΤ. τί με καλεῖς;
ΠΟ. κλαύσει μακρά·
ἕστηκας ἀργός· οὗτοσὶ γὰρ κόνδυλος
ὡς δριμύς!
ΚΤ. οἴμοι μοι τάλας! ὦ δέσποτα,
μῶν τῶν σκορόδων ἐνέβαλες εἰς τὸν κόνδυλον;
ΠΟ. οἴσεις ἀλετρίβανον τρέχων;
ΚΤ. ἀλλ', ὦ μέλε,
οὐκ ἔστιν ἡμῖν· ἐχθὲς εἰσῳκίσμεθα.
ΠΟ. * οὔκουν παρ' Ἀθηναίους μεταθρέξει ταχύ;
ΚΤ. ἔγωγε νὴ Δί'. (εἰ δὲ μή γε, κλαύσομαι)
ΤΡ. ἄγε δή, τί δρῶμεν, ὦ πόνηρ' ἀνθρώπια;

256. frustra Be. aliique: ἕστ. ἀργός; dictum ἕστ. ἀργὸς per asyndeton, quod talem personam, praesertim iratam, decet, pro ἔτι ἕστ. ἀργός. *vehementer plorabis, qui otiosus adstes: nam hic pugnus* (meus) *ut acer est!* cf. 123.

257. ὡς δριμύς (ἐστιν), ut βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα! Eurip. Med. 314., quem locum una cum ejusmodi aliis profert Zennius ad Viger. 8, 10, 4, †. cf. 291, 486.

258. τῶν σκορ. quae sunt acria. percussus hoc dicit. *Be.* In moretum allia immisceri solebant. pugno percussus famulus herum facete percontatur, num moreto destinata allia in pugnum indiderit. *Br.*

259. ἀλετρ. οἱ μὲν δασέως παρὰ τὸ τοὺς ἄλας τρίβειν, οἱ δὲ ψιλῶς παρὰ τὸ ἀλεῖν. καὶ δοιδυξὶ μὲν Ἀττικοὶ, ἀλετρίβανος δὲ Ἀσιανόν, λέγεται δὲ καὶ ἀλότριψ, ὡς ἐν ἐπιγράμματι· καὶ τοῦτον δικάρανον ἀλότριβα. καὶ ἀλετρὶς ἡ μυλωθρὸς παρὰ Καλλιμάχῳ (h. in Del. 242., ubi vid. Sp. B.). Dobr.: „Hes. ἄκμονα. ἀλετρίβανον. Κύπριοι. (ἄκμονα ἀλετρίβανον Κύπριοι.)" — ὦ μέλε. cf. 137.

260. ἐχθὲς εἰσ. (*gestern zogen wir erst ein.*) συμβαίνει γὰρ τοῖς νεωστὶ εἰσῳκισμένοις μὴ εὐπορεῖν πάντων τῶν ἀναγκαίων. S.

261. B. Paris. Rav. Inv. Ἀθηναίων, quod ita interpretatur Schneider. in lex. gr. v. μεταθρέχω: non ocius petes ab Atheniensibus? — Producta 2. verbi μεταθρέξει offensus Br. scripsit σὺ μεταθρέξει. malim οὔκουν παρ' Ἀθηναίους μεταθρέξει ταχὺ ταχύ, ut Ach. 432. οὔκ, ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου, ubi Br.: „In membrana semel tantum posita vox πολὺ, cum versus labe et venustatis detrimento. sed frequens id est librariorum peccatum." dactylus sede 5. senarii Comici, ut Menander ap. Suidam v. ἄβρα, monente Gaisfordio Hephaest. p. 242., αὐτὰς ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη. ipse Aristoph. Plut. ἐγὼ γάρ, εὖ τοῦτ' ἴσθι, κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν, Nub. 12. ἀλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν δακνόμενος, 46. ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους etc.

262. εἰ δὲ μή γε, κλ. haec secum Cydoemus, quibus dictis proficiscitur ad Athenienses. manet in scena Polemus, reditum servi expectans; eumque sine pistillo venientem inclamat 268, qui dum abest, rebus humanis timens Trygaeus submissa voce spectatores alloquitur. cf. 271., 276. etc.

263. πόνηρ', ἀπίκονα, infelicia. cf. Ran. 805. infra 378. etc.

ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον ἡμῖν, ὡς μέγας·
εἴπερ γὰρ ἥξει τὸν ἀλετρίβανον φέρων,
τούτῳ ταράξει τὰς πόλεις καθήμενος.
ἀλλ', ὦ Διόνυσ', ἀπόλοιτο, καὶ μὴ 'λθοι φέρων.
ΠΟ. οὗτος...
ΚΤ. τί ἐστιν;
ΠΟ. οὐ φέρεις;
ΚΤ. τὸ δεῖνα γὰρ
ἀπόλωλ' Ἀθηναίοισιν, ἀλετρίβανος
ὁ βυρσοπώλης, ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα.
ΤΡ. εὖ γ', ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία, ποιῶν
ἀπόλωλ' ἐκεῖνος κἀν δέοντι τῇ πόλει
ἢ πρίν γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι.
ΠΟ. οὔκουν ἕτερον δῆτ' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει
ἀνύσας τι;
ΚΤ. ταῦτ', ὦ δέσποθ'.
ΠΟ. ἧκέ νυν ταχύ.
ΤΡ. ὦνδρες, τί πεισόμεσθα; νῦν ἀγὼν μέγας.
ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει

S.: ἀνθρ. ὑποκοριστικῶς τοῦτο, πρὸς τὴν παροῦσαν συμφορὰν μειῶν αὐτούς.

265. ita Rav., in quo cod. etiam ὀρᾷς omissum est 269. et κακὸς 282., merito prohantibus Hermanno ap. Seidlerum de vers. dochm. p. 394. et Porsono ap. Maltby Thesaur. prosod. p. 52. vulgo: ἥξει γε τὸν —, Ἀθηναίοις ἀλετρίβανος (et ita quidem etiam Rav.), ὁρᾷς —, Καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισι κακὸς ἀλετρίβανος, quae commenta sunt Metricorum male feriatorum.

267. ἀλλ', ὦ Διόνυσ'. ὡς οἰκείῳ θεῷ εὔχεται τῆς Ἀττικῆς, καὶ κυρίῳ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ τῶν ἐν τῇ εἰρήνῃ ἀγομένων. S. cf. 109.

268. τὸ δεῖνα. ὅτε τι δυσχερὲς μέλλομεν λέγειν, εἰώθαμεν τοῦτο προτάσσειν, ὡς μὴ εὐθυρημονοῦντες. S.

270. ὁ βυρσ. τοῦτο διὰ τὸν Κλέωνα, ὡς αἴτιον τοῦ πολέμου, καὶ ὡς αὐτὸν συνέχοντα τὸν πόλεμον. S. cf. 47. sequ., 626. seqq., Equ. 976., quae loca suppeditavit Be. ἐκύκα. cf. 630.

271. εὖ ποιῶν ἀπόλ. ἐκ. cf., monente Be., Plut. 859., Conc. 798.; item Matth. gr. gr. §. 554.

272. ἐν δέοντι, *opportuno tempore*, ut Eurip. Or. 198. eodem sensu εἰς δέον dicitur ap. Soph. Oed. R. 1336. cf. annot. ad Av. 1687. *E Br.*

273. ἤ. h. e. μᾶλλον ἤ. Soph. Ajac. 892. ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκύς, ubi vide annot. et cf. Vigeri interpp. ad 7, 7, 4. et ipsum 7, 8, 5. ἐγχέαι est opt. aoristi. πρίν γε, *ante*, πρὶν ἀπολωλέναι. S.: ἀντὶ τοῦ πρὶν ἡμῖν τὸν πόλεμον ἐπεγεῖραι. —

274. μέτει, *petitum ibis*.

275. ἀνύσας. cf. 823., Plut. 845., Matth. gr. gr. §. 557. etc. B.: Ad ταῦτ' intelligitur ποιήσεις aut tale quid.

276. ἀγών, certamen, periculum.

277. sequ. ἐν Σαμ. οἱ ἐν κυ-

μεμνημένος, νῦν ἐστὶν εὔξασθαι καλὸν,
ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε.
ΚΤ. οἴμοι τάλας, οἴμοι γε, κἄτ' οἴμοι μάλα!
ΠΟ. τί ἐστι; μῶν οὐκ αὖ φέρεις;
ΚΤ. ἀπόλωλε γὰρ
καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισιν ἀλετρίβανος.
ΠΟ. πῶς, ὦ πανοῦργ'; *ΚΤ.* ἐς τἀπὶ Θράκης χωρία
χρήσαντες ἑτέροις αὐτὸν εἶτ' ἀπώλεσαν.
ΤΡ. εὖ γ', εὖ γε ποιήσαντες, ὦ Διοσκόρω!

δύνοις γενόμενοι ἐπεκαλοῦντο τούτους τοὺς δαίμονας τοὺς ἐν Σαμοθράκῃ, τούς τε Κορύβαντας καὶ τὴν Ἑκάτην. ἐξ ἧς καὶ διαβόητον ἦν τὸ Ζηρινθον ἄντρον, ἔνθα ταύτῃ ᾠργίαζον καὶ ἠλευθεροῦντο. μεμνημένος. τὰ *μυστήρια τοῦ Καβείρου.* (Rav. *τῶν Καβείρων.*) *δοκοῦσι δὲ οἱ μεμνημένοι ταῦτα δίκαιοί τε εἶναι, καὶ ἐκ δεινῶν σώζεσθαι καὶ ἐκ χειμώνων.* S. De Samothraciis seu Cabirorum mysteriis copiose et subtiliter disputarunt Santacrucaeus (de Sainte-Croix) in lib. de mysteriis vett. (*Versuch über d. alten Mysterien* ex vernac. interp. Lenzii p. 41. seqq.) et Creuzerus (*Symbolik u. Mythol. der alten Völker* 2, 298. seqq. [prioris ed.]); etiam Mannertus Geogr. Gr. et Rom. 7, 248. seqq. B. *νῦν — καλόν.* Schol. Apoll. Rhod. ad 1, 918.: *λέγονται γὰρ οἱ αὐτόθι μνηθέντες ἐκακοῦσθαι εἰς ὃ ἂν εὔξωνται, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν· ἀλλ' εἴ τις — καλόν. δοκοῦσι γὰρ μᾶλλον σώζεσθαι οἱ τὰ μυστήρια εἰδότες.* vid. Th. Gutberlethi diss. de mysteriis deorum Cabirorum cap. 10. Br. *καλόν, ἀγαθόν, κρέκον.* cf. 292. etc.

279. *ἀποστρ.* ut avertantur, neque perveniant, quo vult. nescio qua auctoritate S.: *ἀποστρ. ὃ ἡμεῖς διαστραφῆναι λέγομεν.* quem tamen secuti plerique interpp. *ἀποστρ.* reddiderunt *distorqueri.* verum in commentario vidit Fl. Chr.; sed in interpr. etiam is male: *pretium operae est, ut is Precibus euntis postulet rumpi pedes.*

280. *κἄτ'.* καὶ ἔτι. ita Dindorf. vulgo *κἄτ'.* cf. Ran. 817, infra 451. etc.

282. *Ἀλετρ.* ὁ Βρασίδας, *ὃς ἦν Λακεδαίμονος στρατηγὸς. καὶ ἀνθίστατο τῇ εἰρήνῃ.* (*τῇ εἰρήνῃ.*) *ἐτελεύτησε δὲ ἐν Θράκῃ.* S. in proelio ad Amphipolin. vid. annot. ad 48.

283. *πανοῦργε* (*verbero, Schurke*) non ad vivum resecandum est, sed ita dicitur ut Ran. 35. S.: *εἰς — χωρία. καὶ γὰρ εἰς συμμαχίαν πεμφθεὶς ὁ Βρασίδας εἰς Θράκην κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Κλέωνι τελευτᾷ.* S. *ἐς τ. Θρ. χωρία* (h. e. regionem Thraciae proximam. [Macedoniam adjectam.] vid. Gatterer. Comm. de Thracia pag. 76. 5. ex interpr. Schlichthorstii) missa esse ab Lacedd. auxilia, etiam Thuc. 5, 12. narrat. *χρῆσαι, commodare,* h. l. est: mittere ducem ad opem ferendam. B.

285. *ποιήσ.* cf. 271. S.: *ὦ Διοσκ. οὗτοι παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐτιμῶντο· διὸ νῦν αὐτῶν μέμνηται.* S. vid. Sp. ad Callim. h. in Pall. 24.; sed etiam Athenis, teste Paus. 1, 18., et alibi in Graecia colebantur; praecipue tamen Lacedaemone, ubi Dioscuria in eorum honorem agebantur, et Cyrenis.

ΤΡ. εὐλαβεῖσθε νῦν ἐκεῖνον τὸν κάτωθεν Κέρβερον,
μὴ παφλάξων καὶ κεκραγὼς, ὥσπερ ἡνίκ' ἐνθάδ' ἦν,
ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται τὴν θεὸν μὴ ξελκύσαι.
ΧΟ. οὔτι καὶ νῦν ἐστὶν αὐτὴν ὅστις ἐξαιρήσεται,
ἢν ἅπαξ ἐς χεῖρας ἔλθῃ τὰς ἐμάς. ἰοὺ, ἰού!
ΤΡ. ἐξολεῖτέ μ', ὦνδρες, εἰ μὴ τῆς βοῆς ἀνήσετε·
ἐκδραμὼν γὰρ πάντα ταυτὶ ξυνταράξει τοῖν ποδοῖν.
ΧΡ. ὡς κυκάτω καὶ πατείτω πάντα καὶ ταραττέτω·
οὐ γὰρ ἂν χαίροντες ἡμεῖς τήμερον παυσαίμεθ' ἄν.
ΤΡ. τί τὸ κακόν; τί πάσχετ', ὦνδρες; μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα!
ΧΟ. ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ', ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς
οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὼ τὼ σκέλη χορεύστον.

πολεμικὸν εἴη (imo ἂν εἴη, vel ἦν) τὸ κήρυγμα (edictum Trygaei 296. seqq.), ἀλλ' εἰρηνικόν. ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος δὲ τὴν πόλιν (scrib. τὸν πόλεμον) δηλοῖ. S. consequens belli est τὸ ἥκειν ἔχοντας σιτία τριῶν ἡμερῶν. Be.: Belli tempore, quum expeditio subitanea suscipitur, saepe edictiones publicantur, ut milites victum tot vel tot dierum, plerumque trium, sibi praeparent. — *Be.*, conferens Ach. 196. et ἀλληγορικὸν illud Vesp. 242. χθὲς οὖν Κλέων ὁ κηδεμὼν ἡμῖν ἔφειτ' ἐν ὥρᾳ Ἥκειν, ἔχοντας ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν, ubi vid. Schol.

313. ita Rav., ut jam supersedere conjecturis liceat. vulgo libri perperam: εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθε. Br.: — εὐλαβεῖσθε, prenez garde à vous, φυλάττεσθε. Moeris: εὐλαβεῖσθαι ἀντὶ τοῦ φυλάττεσθαι, ὡς Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, Ἀττικῶς· εὐλαβεῖσθαι ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι, Ἑλληνικῶς. B.: „*cavete vobis ab isto, qui nunc in Inferis est, Cerbero, ne quemadmodum, quum in vivis erat, pacem clamando impediat.*“ similiter, monente Be., Comicus de Cleone Equ. 1026. φράζεν, Ἐρεχθείδη, κύνα Κέρβερον ἀνδραποδιστήν.

314. παφλ. διὰ τὸ ταραχώδες τοῦ Κλέωνος ἐχρήσατο τῷ παφλάζων. (de eodem Cleone in Equ. 136. βυρσοπώλης Παφλαγὼν Ἅρπαξ, νεκράκτης. *Be.*) ἐνθάδ' ἦν. τοῦτ' ἔστιν ὅτε ἔζη, ὁπηνίκ' ἦν σὺν ἡμῖν. S. Ran. 82. ὁ δ' εὔκολος μὲν ἐνθάδ', εὔκολος δ' ἐκεῖ.

316. *neque nunc itidem* (καὶ νῦν) *erit quisquam, qui eam nobis eripiat.*

317. ἰοὺ, ἰού. ἡδομένων ἐστὶ τοῦτο, διὸ περισπᾶται, ὡς τοῦ Χοροῦ τοῦτο λέγοντος. S. Trygaeo Br. tribuerat has voces, auctoritate duorum codd., cujus eum facti post poenituit, comparantem 343. et doloris et gaudii significationem habet haec interjectio, (vide 111., Plut. 276., 848., Soph. Oed. R. 1018., 1123., Schneider lex. gr. h. v.) vereorque ne temere in Scholiastae exemplaribus ἰοὺ scriptum fuerit h. l., sicut Plut. 853. ed. Hemsterhus. in codice Dorv., quo tamen loco σχετλιαστικὸν est.

319. ξυνταράξει. ὁ Πόλεμος.

321. χαίρ. παυσαίμεθ' ἄν. cf. 326.

323. διὰ τὰ σχήματα, *propter has saltationes* vestras.

ΤΡ. μή τι καὶ νυνί γ' ἔτ', ἀλλὰ παῦε, παῦ' ὀρχούμενος.
ΧΟ. ἦν, ἰδού, καὶ δὴ πέπαυμαι.
ΤΡ. φής γε, παύει δ' οὐδέπω.
ΧΟ. Ἓν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον ἑλκύσαι, καὶ μηκέτι.
ΤΡ. τοῦτό νυν καὶ μηκέτ' ἄλλο μηδὲν ὀρχήσεσθ' ἔτι.
ΧΟ. οὐκ ἂν ὀρχησαίμεθ', εἴπερ ὠφελήσαιμέν τί σε.
ΤΡ. ἀλλ' (ὁρᾶτ';) οὔπω πέπαυσθε.
ΧΟ. τουτογί, νὴ τὸν Δία,
τὸ σκέλος ῥίψαντες ἤδη λήγομεν τὸ δεξιόν.
ΤΡ. ἐπιδίδωμι τοῦτό γ' ὑμῖν, ὥστε μὴ λυπεῖν ἔτι.
ΧΟ. ἀλλὰ καὶ τἀριστερόν τοι μοὔστ' ἀναγκαίως ἔχον·
ἥδομαι γὰρ καὶ γέγηθα, καὶ πέπορδα, καὶ γελῶ
μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδὺς, ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα.
ΤΡ. μηκέτ' οὖν νυνί γε χαίρετ'· οὐ γὰρ ἴστε πω σαφῶς·
ἀλλ' ὅταν λάβωμεν αὐτὴν, τηνικαῦτα χαίρετε,
καὶ βοᾶτε, καὶ γελᾶτ'· ἤδη γὰρ ἐξέσται τόθ' ὑμῖν t. t.
πλεῖν, μένειν, κινεῖν, καθεύδειν, ἐς πανηγύρεις
θεωρεῖν,

326. παῦε sensu medii, ut Hom. Odyss. 4, 659. παῦσαν ἀέθλων, Eurip. Hel. 1255. μάτηρ ἔπαυσε πόνων. παῦ' ὀρχ. vide Matth. gr. gr. §. 549, 8.

327. ἦν, ἰδού, ut Ran. 1316., en obedio tibi. Equ. 26. ἦν. Οὐχ ἡδύ; Plut. 75. ἦνι, μεθίεμεν. ἰδού, ut 2, 5. etc.

328. — Ἓν μόνον, φησὶν, ἔασόν με σχῆμα ποιῆσαι. S. Br.: ἑλκύσαι. verbum saltationis proprium. Nub. 540. οὐδὲ κόρδαξ' εἵλκυσεν, nec cordacem saltavit. germanice dicas: *Gut dann, nur noch diesen Schleifer gönne mir, dann keinen mehr.*

330. *ne tum quidem saltabimus, cum id ex usu tuo fuerit.* similiter advocati isti ap. Plautum Poen. 3, 1, 17. *liberos nos esse oportet; nos te nihili pendimus: Ne tuo nos amori servos esse addictos censeas etc.*

333. ὥστε μὴ λυπεῖν. ἐμὲ δηλονότι. συγχωρῶ, φησὶ, τοῦτο ὑμῖν, ὥστε μετὰ τοῦτο μηκέτι ἐνοχλεῖσθαί μοι. S. non male Br. in annot. λυπεῖν μ' ἔτι.

334. ita Rav. et B. Paris., nisi quod illi quoque habent μ' ἔστ' ἀναγκ., ut vulgo libri. Br. καὶ τἀρ. τι μοί 'στ' ἀν. μοὔστ', μοι ἐστὶ, ut Soph. Ajac. 1137., Philoct. 773. cf. Matth. gr. gr. §. 56. ordo hic est: ἀλλά τοι καὶ τὸ ἀριστερὸν (σκέλος) ῥίπτειν ἐστί μοι ἀν. ἔχον. *verum enimvero etiam sinistro pede jactato mihi opus est.*

335. πέπορδα. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὄνων· χαίροντες γὰρ πέρδονται. S. Vesp. 1296., monente Be.: ἐνήλλετ', ἐσκίρτα, πεπόρδει, κατεγέλα, Ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχημένον.

336. ἦ τὸ γ. ἐκδύς. ἦ μεταφ. ἀπὸ τῶν ὅπλων. S. τὴν ἀσπ. clypeum, arma, bellum. Be.: „ludit (?) in homonymia vocis ἀσπὶς, quae et serpentem significat et clypeum, ut observavit Florens." cf. 428.

340. πλεῖν, μένειν. formula dicendi, ut videtur. studebant autem Athenn. commercio atque navigationi, florentibusque rebus suis magnum habebant numerum navium. Aeschines orat. περὶ παρα-

ἑστιᾶσθαι, κοτταβίζειν,	t. d.
συβαρίζειν,	t.
ἰοὺ ἰοὺ κεκραγέναι.	i. d.

πρεσβ. p. 337., laudante K. ad Ach. 550.: *τριήρεις δ' ἐκτησάμεθα κλεῖμους καὶ ἐντελεῖς οὐκ ἐλάττους ἢ τριακοσίους.* cf. ibi K. et, quem B. testem citat, Boeckhium libro germ. *Staatshaush. der Athener*, t. 1. p. 279. *κινεῖν, καθ.* etiam haec formula, ut videtur. cf. 818. S.: *ἐς παν. θεωρεῖν. πέμπεσθαι θεωροὺς ἐς τὰς πανηγύρεις, κατὰ θεωρίαν παραγίνεσθαι.* — Br. ad Vesp. 1226.: *θεωροὶ* ap. Athenn. appellabantur, qui publica auctoritate ad sacrificia exterorum, ad oracula consulenda, ad festa, sacra certamina, aliosque conventus mittebantur, quibusque stipendium e publico dabatur. vide Hesychii interpretem ad glossam *θεωρικός*. —

341. *κοτταβίζειν. παίζειν, τρυφᾶν. εἰς χαλκᾶς δὲ φιάλας, αἳ καλοῦνται λάταγες, ἐνέβριπτον ἐμβάλλοντες τὸ πόμα, καὶ εἰ ἐγένετο μεῖζον ψόφος, ἐδόκουν ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐρᾶσθαι. ἄλλως. κότταβος παίγνιον ἦν παρὰ Ἀθηναίοις τοιοῦτον· ῥάβδος ἦν μακρὰ πεπηγυῖα ἐν τῇ γῇ, καὶ ἑτέρα ἐπάνω αὐτῆς κινουμένη ὡς ἐπὶ ζυγίου. ἔχει δὲ πλάστιγγας δύο ἐξηρτημένας, καὶ κρατῆρας δύο* (aquae plenos) *ὑποκάτω τῶν πλαστίγγων, καὶ ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἀνδριὰς ἦν χαλκοῦς κεχρυσωμένος. τοῦτο δὲ ἦν ἐν τοῖς συμποσίοις. καὶ πᾶς τῶν παιζόντων ἀνίστατο ἔχων φιάλην γέμουσαν ἀκράτου, καὶ μηκόθεν ἱστάμενος ἔπεμπεν ὅλον τὸν οἶνον ὑπὸ μίαν σταγόνα εἰς τὴν πλάστιγγα, ἵνα γεμισθεῖσα βαρυνθῇ καὶ κατέλθῃ, καὶ κρούσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνδριάντος ὑπὸ τὸ ὕδωρ κεκρυμμένου, καὶ κωμῇ ἦγον. καὶ εἰ μὲν ξυθῇ τοῦ οἴνου, ἐνίκα καὶ ᾔδει, ὅτι φιλεῖται ὑπὸ τῆς ἐρωμένης· εἰ δὲ μή, ἠτιᾶτο. ἐλέγετο δὲ ὁ ἀνδριὰς ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ μανῆς.* Idem ad haec inter alia annotavit: *κότταβος Ἀθήναιος ἐν τῇ ἱ φησὶν ὅτι Σικελική τίς ἐστι παιδιά, πρώτων εὑρόντων Σικελῶν* —. *Δικαίαρχος δὲ ὁ Μεσήνιος, Ἀριστοτέλους μαθητής, ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίου καὶ τὴν λάταγα αὐτὴν εἶναι Σικελικὸν ὄνομα. λατάγη* (sic quoque, vel *λαταγή*, dicitur: vid. Valck. ad Callim. fragm. p. 213. Pierson. ad Moer. p. 253., Tittmann. ad Zonar. 2. 1285 sequ.) *δέ ἐστι τὸ ὑπολειπόμενον ἐκ τοῦ ἐκποθέντος κοτηρίου ὑγρόν, ὃ συνεραμμένῃ τῇ χειρὶ ἄνωθεν ἐῤῥίπτουσι οἱ παίζοντες εἰς τὸ κοττάβιον. κότταβος δὲ ἐκαλεῖτο καὶ τὸ τιθέμενον ἆθλον τοῖς νικῶσιν ἐν τῷ πότῳ, καὶ τὸ ἄγγος, εἰς ὃ ἐνέβαλον τοὺς λάταγας.* — cf. Fl. Chr. ad h. l.; Groddeck. (*Ueber den Kottabos der Griechen*, in s. Antiquarischen Versuchen, 1. Samml., 1800. p. 163—238.), qui novem genera hujus ludi recenset; Jacobs. (*Athenäos* [l. 15. pp. 666. seqq.] *über den Kottabos*, in Wielandii Att. Mus. 3, 1. pp. 475—496.); etiam Schneider in lex. gr. v. *κότταβος*. Jacobs. l. l. p. 486.: „Beim Kottabos kam es, unter allen verschiedenen Modificationen, darauf an, Wein aus dem Becher so herauszuschleudern, dass er zusammenblieb und da, wo er hingeworfen wurde, ertönte.“ — cf. 1172.

342. *συβαρίζειν. παρὰ τὴν Συβαριτῶν τρυφήν· φασὶ γὰρ τοὺς Συβαρίτας πολυτελέσι χρῆσθαι τραπέζαις. ἔστιν οὖν ἀντὶ τοῦ τρυφᾶν.* — S. de Sybaritarum (quorum urbs diruta est a Crotoniatis Olymp. 67, 2. sive ante Chr. nat. 510.) olim potentia et luxu vid. imprimis eruditissimus G. G. S. Köpke libro germ. *über Gesetzgebung der Cr.* pp. 332. seqq.

343. *ἰού.* cf. 317.

ΧΟ. εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν τὴν ἡμέραν ταύτην ποτέ! t. t. c. στ.
πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην pae. d.
πράγματά τε καὶ στιβάδας, ἃς ἔλαχε Φορμίων· pae. t.
κοὐκέτ' ἄν μ' εὕροις δικαστὴν δριμὺν, οὐδὲ δύσκολον, t. t. c.
οὐδὲ τοὺς τρόπους γε δήπου σκληρὸν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ,
ἀλλ' ἁπαλὸν ἄν μ' ἴδοις pae. d.
καὶ πολὺ νεώτερον, ἀπαλλαγέντα πραγμάτων. as., pae. d. et t. d. c.
καὶ γὰρ ἱκανὸν χρόνον ἀπολλύμεθα, καὶ κατατετρίμμεθα, πλανώμενοι pae. hex.
ἐς Λύκειον, κἀκ Λυκείου, ξὺν δορὶ, ξὺν ἀσπίδι. t. t. c.
ἀλλ', ὅ τι μάλιστα χαριούμεθα ποιοῦντες, ἄγε φράζε· σὲ γὰρ αὐτοκράτορ' pae. hex.
εἵλετ' ἀγαθή τις ἡμῖν τύχη. pae. tr.
ΤΡ. φέρε δὴ κατίδω, ποῖ τοὺς λίθους ἀφέλξομεν. i. tr.

344. optat Chorus, ut belli tandem laboribus defuncto pace uti sibi liceat. — Rav. εἰ γ. ἐκγ. ἰδ. ταύτην με τὴν ἡμ. ποτέ. pejus alii: εἰ γάρ μοι γένοιτ' ἰδεῖν ταύτην τὴν ἡμ. ποτέ. secutus sum Beckium et Porsonum. μὲ et μοὶ addita esse videntur ab interpretibus. ἐκ in ἐκγένοιτ' est αὐξητικὸν, ut passim.

346. πράγματα, molestias belli. S.: ἰδίως στιβάδας τὰς χαμευνίδας ἐκάλουν. ὅπερ ἦν πάσχειν ἐκάναγκες τοῖς πολεμοῦσιν, ὑπαιθρίους ταλαιπωρεῖν καὶ χαμαικοιτεῖν. στιβάδας οὖν, ἐπεὶ οἱ στρατιῶται χαμαικοιτοῦσι. λέγεται δὲ ὁ Φορμίων νικῆσαι ναυμαχίαις β' Λακεδαιμονίους, στρατηγήσας. λιτὸς δὲ οὗτος καὶ στρατιωτικός. τὸ δὲ ἃς ἔλαχεν ἀντὶ τοῦ ἃς ὑπέμεινε Φορμίων. (imo *quas sortitus est*, ut praefectus classis: nam durius vivendum est classiariis quam exercitui terrestri, cui pagi vicique patent ad pernoctandum, nisi occupati sint ab hostibus.) Pl. Chr.: De hoc Phormione, durae etiam et praefractae vitae, meminit Pausan. in Atticis (1, 23, 11. add. 10, 11. extr. B.), et Asopichi cujusdam filium facit.

347. δριμὺν, *acrem, severum.*

349. ἁπαλὸν, *mitem, facilem.*

351. καὶ γὰρ ἱκ. χρόνον. ιγ' γὰρ εἶχον ἔτη πολεμοῦντες. πολλὴν, φησὶ, θλίψιν ὑπεμείναμεν εἰς τὸ Λύκειον εἰσιόντες καὶ συναγόμενοι, καὶ πάλιν ἐξιόντες ἐκ τοῦ Λυκείου καὶ ἀπιόντες εἰς τὴν πόλιν. τὸ Λύκειον δὲ γυμνάσιον Ἀθήνησιν, ὅπου πρὸ τοῦ πολέμου ἐδόκουν γυμνάζεσθαι. S. de Lyceo breviter dixit Paus. 1, 19, 4., cujus vidd. interpp. adde librum Nitsch., a G. G. S. Köpkio editum, de rebus graecis p. 151.

353. αὐτοκράτορα, *dominum, imperatorem;* ridicule. Plautus Capt. 98. *hic qualis imperator nunc privatus est!* Bacch. 723. *o imperatorem probum!* Poen. prol. 4. *audire jubet vos imperator histricus.*

ΕΡ. ὦ μιαρὲ καὶ τολμηρέ, τί ποιῶν διανοεῖ;
ΤΡ. οὐδὲν πονηρόν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικῶν.
ΕΡ. ἀπόλωλας, ὦ κακόδαιμον!
ΤΡ. οὐκοῦν, ἢν λάχω·
Ἑρμῆς γὰρ ὢν κλήρῳ ποιήσεις οἷ' ὅτι.
ΕΡ. ἀπόλωλας, ἐξόλωλας!
ΤΡ. ἐς τίν' ἡμέραν;
ΕΡ. ἐς αὐτίκα μάλ'.
ΤΡ. ἀλλ' οὐδὲν ἡμπόληκά πω,
οὔτ' ἄλφιτ', οὔτε τυρὸν, ὡς ἀπολούμενος.
ΕΡ. καὶ μὴν ἐπιτέτριψαί γε.
ΤΡ. κἄτα τῷ τρόπῳ
οὐκ ἠσθόμην ἀγαθὸν τοσουτονὶ λαβών;
ΕΡ. ἆρ' οἶσθα, θάνατον ὅτι προεῖφ' ὁ Ζεὺς, ὃς ἂν
ταύτην ἀνορύττων εὑρεθῇ;
ΤΡ. νῦν ἆρά μ'

857. *Κιλλικῶν.* τὴν νῆσον Μίλητον τοῦτόν φασι προδεδωκέναι τοῖς Πριηνεῦσι. πυνθανομένων δὲ πολλάκις αὐτοῦ τινων, τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε πάντα ἀγαθά. — S. ὅπερ (ἐποίησε) καὶ Κιλλ. i. e. πάντ' ἀγαθά. — Suidas: ἐπὶ πονηρίᾳ ἐτεθρύλλητο ὁ Κιλλικῶν, ὃς προύδωκε Μίλητον Πριηνεῦσι· πυνθανομένων δέ τινων πολλάκις αὐτοῦ, τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε πάντα ταγαθά· καὶ ἔστι παροιμία πανταγαθά, ὡς ἔφη Κιλλικῶν. cf. Hesych. in *Κιλλικῶν* et in *Δημοκλείδαι*. *E Br.*

858, 9. οὐκ., ἢν λάχω. παίζει πρὸς τὸν Ἑρμῆν, ἐπειδὴ, ὅταν (ὅτε) πολλοὺς κατεδίκαζον οἱ Ἀθηναῖοι ἀποθανεῖν, οὐκ εἰς μίαν ἡμέραν πάντες ἐφορεύοντο, ἀλλ' ἕκαστος ἐπληροῦτο καθημέραν, καὶ τῷ κληρωθέντι θάνατος ἐπῆει. καθημέραν οὖν εἷς μόνος ἐτελεύτα· ἔστι γὰρ ὅτε μετεμελοῦντο, καὶ τοὺς λοιποὺς ἔσωζον. ἐπεὶ οὖν οἱ κλῆροι Ἑρμοῦ, παίζων τοῦτο λέγει. Ἑρμῆς γὰρ ὤν. εἰ ὥρισται, φησὶ, πάντως ἀποθανεῖν, κληρωθῆναι πρότερόν με δεῖ. οἱ γὰρ κλῆροι Ἑρμοῦ δοκοῦσιν εἶναι, ὅθεν καὶ τὸν πρῶτον κληρούμενον Ἑρμῆν, φησὶ (φασὶ), καλεῖν δεῖ. S. οὐκ., ἢν λάχω, *si quidem sors id jusserit. Fl. Chr.* sortiendi praeses Mercurius etiam hic sortibus dicitur usurus esse, κλήρῳ ποιήσεις τὸ πρᾶγμα, h. e. κληρώσεις.

860. ἐς τίν' ἡμ.; *quam ad diem?* vid. S. ad 858.

861. sequ. Jocus in militiam, tanquam si ea esset certissimus pereundi modus. milites et nautae in expeditionem profecturi viatica sibi comparabant; quem morem equos etiam observasse, facete narrat Chorus Equ. 599. *Br.* cf. annot. ad 812.

863. καὶ μὴν ἐπ. γε, *imo jam prorsus periisti*, non *peritarus* (ἀπολούμενος) *es*, ut dicis, qui Jovi refragari ausus sis.

864. ἀγαθὸν dictum pro κακόν. S.: πάλιν ἐνταῦθα τῇ ἀσαφείᾳ ἐχρήσατο, ὡσανεὶ τῷ εἰλίφ (imo γελοίφ) τὴν ὀργὴν αὐτοῦ καταπραΰνων. παίζων οὖν εἶπεν. S.

865. προεῖφ'. ἀντὶ τοῦ ὥρισε. — S. προεικεῖν verbum proprium est de civitatibus, ducibus, magistratibus, qui publice edicunt (v. Thuc. 4, 26.), et εὑρεθῆναι, de iis, qui in facinore quodam deprehenduntur. B.

ἅπασ' ἀνάγκη 'σ' ἀποθανεῖν;

EP. εὖ ἴσθ' ὅτι.

TP. ἐς χοιρίδιόν μοι νυν δάνεισον τριῖς δραχμάς· δεῖ γὰρ μυηθῆναί με, πρὶν τεθνηκέναι.

EP. ὦ Ζεῦ κεραυνοβρόντα...

TP. μὴ, πρὸς τῶν θεῶν, ἡμῶν καταίπῃς, ἀντιβολῶ σε, δέσποτα!

EP. οὐκ ἂν σιωπήσαιμι.

TP. ναὶ, πρὸς τῶν κρεῶν, ἀγὼ προθύμως σοι φέρων ἀφικόμην!

EP. ἀλλ', ὦ μέλ', ὑπὸ τοῦ Διὸς ἁμαλδυνθήσομαι, εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι.

TP. μὴ νῦν λακήσῃς, λίσσομαί σ', ὠρμίδιον! — εἰπέ μοι, τί πάσχετ', ὦνδρες; ἕστατ' ἐκπεπληγμένοι. t. t. c.

ὦ πόνηροι, μὴ σιαπᾶτ'· εἰ δὲ μὴ, λακήσεται.

---

868. ἐς χοιρ. ὅτι τοῖς μυουμένοις ἐστὶν ἔθος χοιρίδιον θύειν ἐξ ἀνάγκης. S. — hinc in Ach. 747. χοιρία μυστηριακά, ubi vid. not. dicit autem ante mortem oportere se initiari, quia initiatorum melior est conditio post mortem. Chorus mysticus in Ran. 457. (422.) μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν, Ὅσοι μεμυήμεθ'. Be. cf. Ran. 327.

870. ὦ Ζεῦ κερ. τοῦτο ὁ Ἑρμῆς φησιν ἐπιβοώμενος τὸν Δία διὰ τὸ ἐπ' αὐτοφώρῳ καταλαβεῖν τοὺς ἀνασπῶντας τὴν Εἰρήνην. S.

872. ναὶ, — κρεῶν. γέλωτος χάριν τοῦτο, ἵνα δείξῃ καὶ τοὺς θεοὺς ἡττωμένους ὑπὸ λήμματος. S. cf. 192. Be. de παρομοίῳ ridiculo verborum πρὸς τῶν θεῶν, πρὸς τῶν κρεῶν, admonuit Fl. Chr.

874. ὦ μέλ'. cf. 137. hic quoque libri vett. ὦ μέλε'. — ἁμαλδ., εἰ μὴ καταίπω ταῦτα τὰ πραττόμενα οὕτως ὑμῖν καὶ διαβαλῶ. τορῶς γὰρ σαφῶς καὶ ἀκριβῶς. (quum τορὸς a Grammaticis reddatur μεγαλοφώνως [Phot. lex. 438.], τορεῖν est haud dubie *alta voce loqui*, et λακεῖν, ut λάκειν, *sonitum edere*, utrumque autem verbum h. l. *alto clamore aliquid indicare*. B. cf. Plut. 39.) ἐπίτηδες δὲ τραγικαῖς λέξεσιν ἐχρήσατο, τῷ τετορήσω καὶ λακήσομαι. τὸ δὲ ἁμαλδ. ἀντὶ τοῦ ἀφανισθήσομαι. παρατηρητέον οὖν πρὸς τοὺς παρ' Ὁμήρῳ ἐξηγαμένους τεῖχος ἁμαλδύνας ἀντὶ τοῦ ἐμαλίσας. S. ἁμαλδύνεσθαι est i. q. ἀφανίζεσθαι, *auferri, e medio tolli*. v. Heyn. ad Hom. Iliad. 7, 463. B.

876. ὠρμίδιον, ὦ Ἑρμίδιον, pro Ἑρμιδίου ab Ἑρμίας: unde fit, ut antepenultima hujus deminutivi producatur. vide Matth. gr. gr. §. 102, 5. et cf. 870., Lys. 400.

877. εἰπέ μοι, τί πάσχετ', ut, monente Be., Av. 366. εἰπέ μοι, τί μέλλετε. B.: Alloquitur Choricos, qui velut perculsi stabant, et ne hiscere quidem, nedum rogare Mercurium, audebant, ne rem proderet.

878. ὦ πόν. ὦ ἐπίμοχθοι. (cf. 263.) ἐπικριμᾷ δὲ αὐτοῖς, ὡς νῦν σιωπῶσι, δέον αὐτοὺς ἐν καιρῷ λαλεῖν. S. recte Be. λακήσεται pro λακήσετε. saepius αι et ε confusa. cf. 397.

ΧΟ. μηδαμῶς, ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μηδαμῶς, μὴ, μηδαμῶς, ἀντ.

εἴ τι κεχαρισμένον
χοιρίδιον οἶσθα παρ' ἐμοῦ γε πεπεδημοκώς,
* τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων ἐν τῷδε τῷ πράγματι.

ΤΡ. οὐκ ἀκούεις, οἷα θωπεύουσί σ', ὦναξ δέσποτα;

ΧΟ. * μὴ γένῃ παλίκοτος
* ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν, ὥστε τήνδε μὴ λαβεῖν,
ἀλλὰ χάρισαι, φιλανθρωπότατε καὶ μεγαλοδωρότατε δαιμόνων,

482. depravata. Fl. Chr. ἔν γε τῷδε πρ., Br. vel malebat τ. μὴ φ. ν. τουτοῖ τῷ πρ., vel potius κεῖνο μὴ φ. ν. τουτωῖ τῷ πρ. Porson. et Dindorf.: τ. μὴ φ. νόμιζ' ἐν τουτωῖ τῷ πρ. sed nec elegans est τοῦτο ἐν τουτωῖ, id quod sentiens κεῖνο tentabat Br., nec facile dixeris, cur quisquam pro τουτωῖ τῷ posuerit abhorrens illud a metro τῷδε τῷ, nisi et illi putidum visum fuerit τοῦτο τουτωῖ. quid multa? scribendum esse arbitror: τ. μὴ φ. νομίζων τῷδε τῷ παράγματι. inusit. pro imperativo usurpatus est, in dativo autem intelligendum ἐν, ut in Brunckii conjecturis. παράγματι et rei tam convenit, quam quod maxime, et simillima sunt verba παράγματι, πράγματι, ut permutata inter se esse non sit mirandum. similia quoque νομίζειν et νομίζων, neque inusitata ellipsis τοῦ ἐν: qua tamen si quis est qui offendatur, is per me scribat licet νόμιζ' ἐν τῷδε τῷ παράγματι. Eurip. Herc. fur. 816. τάραγμα Ταρτάρειον — Εἰς δόμους πέμπεις, et 988. ὡς δ' ἐν κλύδωνι καὶ φρενῶν παράγματι Πέπτωκα δεινῷ etc. cf. supra 819. sequ.

484. prorsus ἐμέτρως libri παλίγκοτος: sed praeterea scribendum esse suspicor numerorum causa παλαιότως, de quo vid. Matth. gr. gr. §. 308., vel παλίκοτος γένῃ, quod plane congruit versui ἀντιστοίχῳ.

485. ne hic quidem versus sanis incedit pedibus, graviusque etiam afflictus est quam superiores. non ita male, ut in melicis, Herm. de Metr. p. 362. proposuisse videtur ἀντιβολίουσιν: sed hoc parum est, siquidem et posterior versiculi pars laborat illato iambo dim., ubi ejusmodi trochaïcus est in stropha. fortasse ab interprete profectum est ὥστε, cum Aristoph. scripsisset ἀντιβολίουσιν ἡμῖν, τὸ τήνδε μὴ λαβεῖν. Eurip. Hipp. 48. τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω κακὸν, Τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐμοὶ Δίκην τοσαύτην, ὥστε μοι καλῶς ἔχειν, ubi vid. Matth. nec nolim scribi ἀντιβολίουσί μοι: vel sine omni offensione ἀντιβολίαις ἐμαῖς, ὥστε τ. μὴ λ.: vel etiam ἀντιβολίουσιν, ἦμ', ὥστε etc., quod instantis est, velut παιδίον! παῖ, ἠμὶ, παῖ! Ran. 37. ad hoc quidem quod attinet, pro ἦμ' scriptum ἠμὶ neglecto apostropho, ut saepe fit in libris, pro ἡμῖν habitum fuerit, praesertim antecedente dativo pluralis, neque explorata ratione harum stropharum.

486. ita Br., cum in B. Paris. reperisset χάρισαι, ὦ φιλ. vulgo χάρισ', ὦ φιλ., quod fuit fortasse χάρις, ὦ φ., ut huc pertinet γένῃ ex praegressis. γένῃ χάρις eo fortius dictum est quam γένῃ χαρίεις vel quiddam simile, quo notio rei latius patet quam personae. exempla ejusmodi locutionum suppeditat Matth. gr. gr. §. 429. cf. nos ad Eurip. Suppl. 160., Soph. Trachin. 29. etc. — φιλ. καὶ μεγαλοδωρότατε δαιμόνων. tam magnifice com-

εἴ τι Παισάνδρου βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς ὀφρῦς·
καί σε θυσίαισιν ἱεραῖσι προσόδοις τε μεγάλαισι διαπαντὸς, ὦ
δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί.
ΤΡ. ἴθ' ἀντιβολῶ σ', ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὄπα, i. tr.
ἐπεί σε καὶ τιμῶσι μᾶλλον ἢ πρὸ τοῦ.
ΕΡ. κλέπται γάρ εἰσι νῦν γε μᾶλλον ἢ πρὸ τοῦ.
ΤΡ. καί σοι φράσω τι πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα,
ὃ τοῖς θεοῖς ἅπασιν ἐπιβουλεύεται.
ΕΡ. ἴθι δὴ, κάτειπ'· ἴσως γὰρ ἂν πείσαις ἐμέ.
ΤΡ. ἡ γὰρ Σελήνη χὠ πανοῦργος Ἥλιος
ὑμῖν ἐπιβουλεύοντε πολὺν ἤδη χρόνον
τοῖς βαρβάροισι προδίδοτον τὴν Ἑλλάδα.
ΕΡ. ἵνα τί δὲ τοῦτο δρᾶτον;
ΤΡ. ὁτιὴ νὴ Δία
ἡμεῖς μὲν ὑμῖν θύομεν, τούτοισι δὲ

pellari meruit Mercurius, quippe inventor creditus linguarum, litterarum, legum, mensurarum et ponderum, aliarumque rerum utilissimarum, quas enumerant Cic. de N. D. 3, 22., Diodor. Sic. 1, 16., 5, 75., Hygin. fab. 143, aliique.

387. εἴ τι Πεισ. ἴσως εἰρωνεύεται· ἐπὶ δειλίᾳ γὰρ ἐσκώπτετο παρὰ πολλοῖς. S. fuit igitur miles, sed ignavus. Av. 1563, laudante Be., ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθε δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἣ ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπεν.

388. προσόδοις, reditibus. Harpocratio v. ἀπὸ μισθωμάτων: Δίδυμός φησιν ὁ γραμματικὸς, ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν τεμενικῶν προσόδων. ἑκάστῳ γὰρ θεῷ πλέθρα γῆς ἀπένεμον, ἐξ ὧν μισθουμένων αἱ εἰς τὰς θυσίας ἐγίνοντο δαπάναι etc. cf. Herm. ad Soph. Trach. 215.

389. ἀγαλ. ἡμεῖς ἀεί. ὅτι περισσὸν τὸ ἀεί· ἤρκει γὰρ εἰπεῖν διαπαντός. (hunc pleonasmum, qui ap. Atticos non infrequens est, in voc. ἀεὶ illustrat Porson. ad Eurip. Phoen. 1422. B.) ἀγαλοῦμεν δὲ ἐπικοσμήσομεν. — S.

392. πάρ' ὑπόνοιαν. ἔπαιξε δὲ ὡς τοῦ Ἑρμοῦ χαίροντος ταῖς κλοπαῖς. — αἰνίττεται δὲ εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὡς πολλὰ κλέπτοντας. S.

394. ἐπιβ. suscipitur clam. B.

397. ita Porson. Eurip. Hecub. p. 103. ed. Lips. 4. et Dindorf. secundum Rav., in quo legitur ἐπιβουλεύοντες, quod ἄμετρον. ipsum ἐπιβουλεύοντε esse videtur ἐπιβουλεύονται in MS. Victor. Act. Monac. fasc. 3. p. 403. vulgo ἐπιβουλεύουσι, temere usurpato asyndeto.

399. ἵνα τί (γένηται), cur. vid. Herm. ad Viger. ann. 349. etc.

400. τούτοισι δέ. οἱ βάρβαροι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην τιμῶσιν, ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. (Herodot. 1. cap. 131. de Persis: οἱ δὲ νομίζουσι Διῒ μὲν ἐπὶ τὰ ὑψηλότατα τῶν οὐρέων ἀναβαίνοντες θυσίας ἕρδειν, τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλέοντες· θύουσι δὲ ἡλίῳ τε καὶ σελήνῃ, καὶ γῇ, καὶ πυρὶ, καὶ ὕδατι, καὶ ἀνέμοισι etc.) εὐφυῶς δὲ πάλιν εἰς ὁμόνοιαν αὐτοὺς προτρεπόμενος δείκνυσιν, ὅτι ὑπὲρ τῶν βαρβάρων ἐστὶ τὸ τοὺς

οἱ βάρβαροι θύουσι· διὰ τοῦτ' εἰκότως
βούλοιντ' ἂν ὑμᾶς πάντας ἐξολωλέναι,
ἵνα τὰς τελετὰς λάβοιεν αὐτοὶ τῶν θεῶν.
ΕΡ. ταῦτ' ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην,
καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἁρματωλίας.
ΤΡ. ναὶ μὰ Δία. πρὸς ταῦτ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, ξύλλαβε
ἡμῖν προθύμως τήνδε καὶ ξυνέλκυσον·
καὶ σοὶ τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναι' ἄξομεν,
πώγας τε τὰς ἄλλας τελετὰς τὰς τῶν θεῶν,
μυστήρι', Ἑρμῆ, Διπόλει', Ἀδώνια·

Ἕλληνας διὰ στάσεις ἀλλήλους διαφθείρειν. ἐπιεικῶς δὲ οἱ βάρβαροι τὸν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήνην θεῶν μᾶλλον πάντων σέβουσι, διὰ τοῦτο καὶ τὴν Δῆλον καὶ τὴν Ἔφεσον (de Epheso nihil Herod. 5, 97.) οὐ διελυμήναντο· ὁ μὲν γὰρ ἥλιος Ἀπόλλων ἐνενόμιστο, ἡ δὲ Ἄρτεμις σελήνη. S.

403. ἵνα τὰς τελ. λάβοιεν αὐτοὶ. ἡμῶν ἀπολλυμένων, καὶ τῶν βαρβάρων αὐτοῖς θυόντων. παρατηρητέον δὲ, ὅτι ἀντὶ τοῦ τὰς θυσίας κεῖται τὰς τελετάς. S. τελετὴ est proprie θυσία μυστηριώδης (Phot. lex. p. 422. add. Suid. h. v., Etym. M. p. 757., Zonar. 2. p. 1718.); sed h. l. τελεταὶ videntur omnino sacra, sacrificia esse, ut 409. omnino sunt solemnia, festa sacra. B.

404. Sensus: haec igitur causa est (ταῦτα pro διὰ ταῦτα), cur dudum partem dierum suffurati sint, et (iniqua) aurigatione (ὑφ' ἁρμ. pro διά, de quo usu praepositionis ὑπό v. Fisch. Anim. ad Well. 4, p. 276.) orbis (dierum noctiumque) partem rodendo absumserint (dies imminuerint). B. per jocum hanc causam esse ait, cur sol et luna id jam antiquitus (πάλαι) facere *coeperint*: nam mos significatur imperfectis παρεκλεπτέτην et παρέτρωγον: vid. Matth. gr. gr. §. 503, 1. intelligit autem aequinoctia. S.: συντίθεται ὁ Ἑρμῆς καὶ φησιν, ὅτι διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἥλιος παρέκλεπτε τῶν ἡμερῶν, ἡ δὲ σελήνη τοῦ κύκλου. — τὸ οὖν φύσει γινόμενον ἐκλέπτειν εἶκε καλῶν.

408. τὰ μεγάλα. οὐχ ὡς καὶ μικρῶν ὄντων τοῦτό φησιν, ἀλλ' ἀξίων τὴν χάριν. (h. e. non propterea ita locutus est, ut magna Panathenaea parvis opponeret, magnorum tantum honorem Mercurio promittens, qui error est Florentis Christ., sed μεγάλα nominavit κατ' ἐξοχήν, quippe alteris longe splendidiora. de utroque festo vide Meursii Panathen., Gronov. Thes. Antt. gr. t. 7., et antiquitatis gr. scriptores, in his Nitschium vol. 1. pp. 714. seqq.) τῇ δὲ Ἀθηνᾷ ἤγοντο διὰ πέντε ἐτῶν, ὅτι καὶ ἡ ναῦς ἐπὶ γῆς πλέει παρ' αὐτοῖς. σοὶ, φησὶν, ἄξομεν τὰ Παναθήναια, καὶ οὐ τῇ Ἀθηνᾷ, ἐὰν τῆς εἰρήνης τύχωμεν διὰ σοῦ. S.

410. Ἑρμῆ edd. recentiores. vett. et MSS. minus recte Ἑρμῆ post σοί: quod sensit etiam B. — μυστ. Eleusinia. Διπόλει' pro Διϊπόλει', quae est vulgata lectio, scripsi auctore Dobraeo, lexicon Sangerm. MS. Bekker. Anecd. p. 91.: Διοσωτήριον καλοῦσιν Ἀθήνησιν ὁτὲ τοῦ τὸν ναὸν σωτῆρος Διός. ἔστι δὲ Ἀττικὸν τὸ σχῆμα. Διπολιεῖα (Διπόλεια) γοῦν καλεῖται ἑορτὴ καὶ Διπολιῶδη φησὶν Ἀριστοφάνης. (Nub. 978.) Θουκυδίδης δὲ Διάσια καλεῖ τὴν ἑορτήν. Thucyd. 1, 126.: ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ᾗ πανδημεὶ θύουσι πολλοὶ, οὐχ ἱερεῖα,

ἄλλαι τε σοὶ πόλεις πεπαυμέναι κακῶν
ἀλεξικάκῳ θύσουσιν Ἑρμῇ πανταχοῦ.
πάτερ' ἔτι πόλλ' ἔξεις ἀγαθά· πρῶτον δέ σοι
δῶρον δίδωμι τήνδ', ἵνα σπένδειν ἔχῃς.

415 EP. οἴμ', ὡς ἀλεήμων εἶμ' ἀεὶ τῶν χρυσίδων!
ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον, ὦνδρες· ἀλλὰ ταῖς ἅμαις
t. t. c.
εἰσιόντες ὡς τάχιστα τοὺς λίθους ἀφέλκετε.

ΧΟ. ταῦτα δράσομεν· σὺ δ' ἡμῖν, ὦ θεῶν σοφώτατε,
ἅττα χρὴ ποιεῖν, ἐφεστὼς φράζε δημιουργικῶς·

420 τἄλλα δ' εὑρήσεις ὑπουργεῖν ὄντας ἡμᾶς οὐ κακούς.

ΤΡ. ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως i. tr.
ἔργῳ 'φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς.

ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια. ibi Schol.: τινὰ πέμματα εἰς ζῶων μορφὰς τετυπωμένα ἔθνος. cf. Pollux 6, 76. die 14. Scirrophorionis mensis hoc festum celebratum fuisse narrat S. — *Adonia* in honorem Adonidis Venerisque biduum agebantur vere, vide inprimis Plut. Alcib. 18. Nic. 13., Lucian. de dea Syria sub initium, et ex recentioribus Creuzerum Symbol. et Mythol. 2. pp. 93. sqq. ed. 2.

411. τοῦτό φησιν, ἵνα μὴ δόξῃ παραισχύνειν τὸ ἄξίωμα τῶν Ἀθηναίων, ὡς διὰ τὸ ἀποκαμεῖν μόνον ἐρώντων τῆς εἰρήνης. οὐ μόνον γὰρ αὐτοί, φησί, τὸν Ἑρμῆν τιμήσουσιν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ πόλεις τῆς εἰρήνης τυγχάνουσαι, διὰ τὸ χρησιμεύειν τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων. S.

412. ἀλεξ. — καὶ Ἀπόλλωνα καὶ Ἡρακλέα ἀλεξικάκους τιμῶσι. φησὶν οὖν· οὔτε Ἀπόλλωνι οὔτε Ἡρακλεῖ θύσομεν ὡς ἀλεξικάκοις, ἀλλὰ σοί. S.

414. [τοῦτο] παρεπιγραφή. τοῦτο γὰρ εἰκὼν δίδωσιν αὐτῷ φιάλην χρυσῆν. S. Ald. σπένδων, quod non inelegans.

415. ἐλεήμων χρυσίδων, ut ἀνθρώπων οὐδαμῶς δηλήμονες ap. Herod. 2, 74. et quae similia laudat Matth. gr. gr. §. 322, 1. *heu, quam me semper miseret aureorum vasorum!* S.: — παρ' ὑπόνοιαν ἀντὶ τοῦ εἰκεῖν τῆς πόλεως εἰμὶ ἀεὶ καὶ ἐλεήμων (κατελεήμων), ἢ τῆς Ἑλλάδος, ἢ τῶν ἀνθρώπων, εἶπε τῶν χρυσίδων, διὰ τὴν χρυσῆν φιάλην.

416. — ὁ Ἑρμῆς ταῦτα παρακελεύεται. ταχέως δὲ πεποίηκεν αὐτὸν μεταβαλλόμενον τὴν προαίρεσιν, ἵνα μᾶλλον αὐτὸν δείξῃ ἥττονα τοῦ λήμματος. S. ταῖς ἅμαις. cf. 299.

419. δημ. ἀντὶ τοῦ τεκτονικῶς· τοὺς γὰρ τέκτονας δημιουργοὺς ἔλεγον. S. at supra 296. dixit τέκτονες, καὶ δημιουργοί. Schol. ad Equ. 656., quem Be. laudavit.: — κοινῶς δὲ ἔλεγον δημιουργοὺς τοὺς τὰ δημόσια ἐργαζομένους. — glossae ap. B.: δημιουργός, moderator. cf. Schneider. in lex. gr. v. δημιουργός. Fl. Chr.: *Impera quid factu opus sit, Architecte, praesidens.* Voss.: *Steh zur Seit', und, was geschehn muss, ordne du werkmeisterlich.*

421. infundere vult, quod litetur: itaque eum (Mercurium) subtus exhibere (*unterhalten*) jubet phialam. B.

422. ita Eustath. ad Odyss. 22, 49. δύναται γὰρ, inquit, ὥσπερ ἀττικίζεται ὁ λόγος ἐν τῷ [τῷ ἐμῷ,] τῷμῷ, οὕτως εἶναι κατὰ συναλοιφὴν καὶ τὸ ἔργῳ 'φια-

οἱ βάρβαροι θύουσι· διὰ τοῦτ' εἰκότως
βούλοιντ' ἂν ὑμᾶς πάντας ἐξολωλέναι,
ἵνα τὰς τελετὰς λάβοιεν αὐτοὶ τῶν θεῶν.
ΕΡ. ταῦτ' ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην,
καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἁρματωλίας.
ΤΡ. ναὶ μὰ Δία. πρὸς ταῦτ', ὦ φιλ' Ἑρμῆ, ξύλλαβε
ἡμῖν προθύμως τήνδε καὶ ξυνέλκυσον·
καὶ σοὶ τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναι' ἄξομεν,
πώγας τε τὰς ἄλλας τελετὰς τὰς τῶν θεῶν,
μυστήρι', Ἑρμῆ, Διπόλεί, Ἀδώνια·

Ἕλληνας διὰ στάσεις ἀλλήλους διαφθείρειν. ἐπειικῶς δὲ οἱ βάρβαροι τὸν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήνην θεῶν μᾶλλον πάντων εἰδέναι, διὰ τοῦτο καὶ τὴν Δήλον καὶ τὴν Ἔφεσον (de Epheso nihil Herod. 6, 97.) οὐ διελυμήναντο· ὁ μὲν γὰρ ἥλιος Ἀπόλλων ἐνενόμιστο, ἡ δὲ Ἄρτεμις σελήνη. S.

403. ἵνα τὰς τελ. λάβοιεν αὐτοὶ ἡμῶν ἀπολλυμένων, καὶ τῶν βαρβάρων αὐτοῖς θυόντων. παρατηρητέον δὲ, ὅτι ἀντὶ τοῦ τὰς θυσίας κεῖται τὰς τελετάς. S. τελετή est proprie θυσία μυστηριώδης (Phot. lex. p. 422. add. Suid. h. v., Etym. M. p. 757., Zonar. 2. p. 1718.); sed h. l. τελεταὶ videntur omnino sacra, sacrificia esse, ut 409. omnino sunt solemnia, festa sacra. B.

404. Sensus: haec igitur causa est (ταῦτα pro διὰ ταῦτα), cur dudum partem dierum suffurati sint, et (iniqua) aurigatione (ὑφ' ἁρμ. pro διά, de quo usu praepositionis ὑπό v. Fisch. Anim. ad Well. 4. p. 276.) orbis (dierum noctiumque) partem rodendo absumserint (dies imminuerint). B. per jocum hanc causam esse ait, cur sol et luna id jam antiquitus (πάλαι) facere *consueverint*: nam mos significatur imperfectis παρεκλεπτέτην et παρέτρωγον: vid. Matth. gr. gr. §. 503, 1. intelligit autem aequinoctia. S.: συντίθεται ὁ Ἑρμῆς καὶ φησιν, ὅτι διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἥλιος παρέκλεπτε τῶν ἡμερῶν, ἡ δὲ σελήνη τοῦ κύκλου. — τὸ οὖν φύσει γινόμενον ἐκλιπτειν εἶπε καλίζων.

408. τὰ μεγάλα. οὐχ ὡς καὶ μικρῶν ὄντων τοῦτό φησιν, ἀλλ' αὔξων τὴν χάριν. (h. e. non propterea ita locutus est, ut magna Panathenaea parvis opponeret, magnorum tantum honorem Mercurio promittens, qui error est Florentis Christ., sed μεγάλα nominavit κατ' ἐξοχήν, quippe alteris longe splendidiora. de utroque festo vide Meursii Panathen., Gronov. Thes. Antt. gr. t. 7., et antiquitatis gr. scriptores, in his Nitschium vol. 1. pp. 714. seqq.) τῇ δὲ Ἀθηνᾷ ἤγοντο διὰ πέντε ἐτῶν, ὅτι καὶ ἡ ναῦς ἐπὶ γῆς πλέει παρ' αὐτοῖς. σοὶ, φησὶν, ἄξομεν τὰ Παναθήναια, καὶ οὐ τῇ Ἀθηνᾷ, ἐὰν τῆς εἰρήνης τύχωμεν διὰ σοῦ. S.

410. Ἑρμῆ edd. recentiores. vett. et MSS. minus recte Ἑρμῆ post σοί: quod sensit etiam B. — μυστ. Eleusinia. Διπόλει' pro Διϊπόλει', quae est vulgata lectio, scripsi auctore Dobraeo, lexicon Saugerm. MS. Bekker. Anecd. p. 91.: Διασωτήριον καλοῦσιν Ἀθήνησιν ἐπὶ τοῦ τὸν ναὸν σωτῆρος Διός. ἔστι δὲ Ἀττικὸν τὸ σχῆμα. Διπολιεῖα (Διπόλεια) γοῦν καλεῖται ἑορτή. καὶ Διπολιώδη φησὶν Ἀριστοφάνης. (Nub. 978.) Θουκυδίδης δὲ Διάσια καλεῖ τὴν ἑορτήν. Thucyd. 1, 126.: ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ᾗ κατὰδημεὶ θύουσι πολλοί, οὐχ ἱερεῖα,

ἄλλαι τε σοὶ πόλεις πεπαυμέναι κακῶν
ἀλεξικάκῳ θύσουσιν Ἑρμῇ πανταχοῦ.
χἄτερ' ἔτι πόλλ' ἕξεις ἀγαθά· πρῶτον δέ σοι
δῶρον δίδωμι τήνδ', ἵνα σπένδειν ἔχῃς.
ΕΡ. οἴμ', ὡς ἐλεήμων εἴμ' ἀεὶ τῶν χρυσίδων!
ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον, ὦνδρες· ἀλλὰ ταῖς ἅμαις
t. t. c.
εἰσιόντες ὡς τάχιστα τοὺς λίθους ἀφέλκετε.
ΧΟ. ταῦτα δράσομεν· σὺ δ' ἡμῖν, ὦ θεῶν σοφώτατε,
ἅττα χρὴ ποιεῖν, ἐφεστὼς φράζε δημιουργικῶς·
τἄλλα δ' εὑρήσεις ὑπουργεῖν ὄντας ἡμᾶς οὐ κακούς.
ΤΡ. ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως i. tr.
ἔργῳ 'φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς.

ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια. ibi Schol.: τινὰ πέμματα εἰς ζώων μορφὰς τετυπωμένα ἔθυον. cf. Pollux 6, 76. die 14. Scirrophorionis mensis hoc festum celebratum fuisse narrat S. — *Adonia* in honorem Adonidis Venerisque biduum agebantur vere, vide inprimis Plut. Alcib. 18. Nic. 13., Lucian. de dea Syria sub initium, et ex recentioribus Creuzerum Symbol. et Mythol. 2. pp. 93. sqq. ed. 2.

411. τοῦτό φησιν, ἵνα μὴ δόξῃ καταισχύνειν τὸ ἀξίωμα τῶν Ἀθηναίων, ὡς διὰ τὸ ἀποκαμεῖν μόνον ἐρώντων τῆς εἰρήνης. οὐ μόνον γὰρ αὐτοί, φησί, τὸν Ἑρμῆν τιμήσουσιν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ πόλεις τῆς εἰρήνης τυγχάνουσαι, διὰ τὸ χρησιμεύειν τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων. S.

412. ἀλεξ. — καὶ Ἀπόλλωνα καὶ Ἡρακλέα ἀλεξικάκους τιμῶσι. φησὶν οὖν· οὔτε Ἀπόλλωνι οὔτε Ἡρακλεῖ θύσομεν ὡς ἀλεξικάκοις, ἀλλὰ σοί. S.

414. [τοῦτο] παρεπιγραφή. τοῦτο γὰρ εἰπὼν δίδωσιν αὐτῷ φιάλην χρυσῆν. S. Ald. σπένδων, quod non inelegans.

415. ἐλεήμων χρυσίδων, ut ἀνθρώπων οὐδαμῶς δηλήμονες ap. Herod. 2, 74. et quae similia laudat Matth. gr. gr. §. 322, 1. *heu, quam me semper miseret aureorum vasorum!* S.: — παρ' ὑπόνοιαν ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τῆς πόλεως εἰμὶ ἀεὶ καὶ ἐλεήμων (κατελεήμων), ἢ τῆς Ἑλλάδος, ἢ τῶν ἀνθρώπων, εἶπε τῶν χρυσίδων, διὰ τὴν χρυσῆν φιάλην.

416. — ὁ Ἑρμῆς ταῦτα παρακελεύεται. ταχέως δὲ πεποίηκεν αὐτὸν μεταβαλλόμενον τὴν προαίρεσιν, ἵνα μᾶλλον αὐτὸν δείξῃ ἥττονα τοῦ λήμματος. S. ταῖς ἅμαις. cf. 299.

419. δημ. ἀντὶ τοῦ τεκτονικῶς· τοὺς γὰρ τέκτονας δημιουργοὺς ἔλεγον. S. at supra 296. dixit τέκτονες, καὶ δημιουργοί. Schol. ad Equ. 656., quem Be. laudavit.: — κοινῶς δὲ ἔλεγον δημιουργοὺς τοὺς τὰ δημόσια ἐργαζομένους. — glossae ap. B.: δημιουργὸς, moderator. cf. Schneider. in lex. gr. v. δημιουργός. Fl. Chr.: *Impera quid factu opus sit, Architecte, praesidens.* Voss.: *Steh zur Seit', und, was geschehn muss, ordne du werkmeisterlich.*

421. infundere vult, quod litetur: itaque eum (Mercurium) subtus exhibere (*unter*halten) jubet phialam. B.

422. ita Eustath. ad Odyss. 22, 49. δύναται γὰρ, inquit, ὥσπερ ἀττικίζεται ὁ λόγος ἐν τῷ [τῷ ἐμῷ,] τώμῳ, οὕτως εἶναι κατὰ συναλοιφὴν καὶ τὸ ἔργῳ 'φια-

ΕΡ. σπονδή, σπονδή· ant. tr.
εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.
425 ΤΡ. σπένδοντες εὐχώμεσθα τὴν νῦν ἡμέραν i. tr.
Ἕλλησιν ἄρξαι πᾶσι πολλῶν κἀγαθῶν,
χὤστις προθύμως ξυλλάβῃ τῶν σκοινίων,
τοῦτον τὸν ἄνδρα μὴ λαβεῖν ποτ' ἀσπίδα.
ΧΟ. μὰ Δί' ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ διάγειν με τὸν βίον,
430 ἔχοντ' ἑταίραν, καὶ σκαλεύοντ' ἄνθρακας.

λοῦμεν ἀντὶ τοῦ ἐφιαλοῦμεν καὶ ἐφιβαλοῦμεν ἔργῳ, ἵνα, κατὰ τὸ χεῖρας ἰάλλειν κρέασιν, οὕτω καὶ ἔργῳ ἐφιαλεῖν ἢ τὸ ἐγχειρῆσαι πράξει τινί. idem Vesp. 1348. in suis exemplaribus legebat οὐδ' ἐφιαλεῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπιβαλεῖς, ὁρμήσεις, nec miratus Homericum l. l. verbum ἐπίηλεν: Ἰστέον, inquit, ὅτι τὸ ἰάλλειν φιλοῦται· ὁ δὲ Ὁμηρικὸς Ἐφιάλτης ὑποβάλλει νοσεῖν, ὡς καὶ δασύνεται, ἀπὸ τοῦ ἵημι etc. hanc rationem merito probarunt Bentlejus et Br.; quam firmant illa in scholiis: ἢ ἔργῳ ἐπιβαλοῦμεν, ἐπὶ τούτου ὁρμήσωμεν, et quae similia sequuntur. vulgo tamen οὐδὲ φιαλεῖς legitur in Vespis, et h. l., quem tractamus, ἔργῳ φιαλοῦμεν, quod nescio quis in scholiis ita interpretatur: οἷον, ἐπιθῶμεν τῇ φιάλῃ ἐπὶ τῶν ἔργων (τῷ ἔργῳ). — παίζει δὲ παρὰ τὴν φιάλην τὴν δῶρον αὐτῷ δοθεῖσαν. ἢ ὅτι φιαλεῖν (?) κυρίως ἐστὶ τὸ ἄρχεσθαι πράγματος. et compar ejus in Vespis: φιαλεῖν τὸ τῇ φιάλῃ πιεῖν. haec sunt quibus placeant; sed recte Br. ad Vesparum l. l.: φιαλοῦμεν et φιαλεῖς futura sunt, quae nescio qua ratione a themate φιαλέω formari queant etc.

425, 6. δοκεῖ διὰ τοῦτον αἰνίττεσθαι τὴν ὑπὸ Μελησίππου λεχθεῖσαν ἀπειλήν. ἐν ἀρχῇ γὰρ τοῦ Πελοπ. πολέμου πεμφθεὶς πρεσβευτὴς ὁ Μελήσιππος ὑπὸ Λακεδαιμονίων εἰς τὰς Ἀθήνας, ὡς οὐχ ὑπήκουσαν οἱ Ἀθηναῖοι, ἠξίου ἀπαλλάττεσθαι λοιπόν, καὶ γενόμενος ἐπὶ τοῖς ὁρίοις εἶπεν (εἶπεν), ὡς ἥδε ἡ ἡμέρα πολλῶν καὶ μεγάλων κακῶν τοῖς Ἕλλησιν ἄρξει. ἐπεὶ οὖν τῶν τοῦ πολέμου λοιπὸν ἀπαλλαχθήσεσθαι ἔμελλον, εἰς τοὐναντίον πάλιν ὁ ποιητὴς μετέστρεψε τὸν λόγον τὸν ὑπ' ἐκείνου ῥηθέντα. S. vid. Thuc. 2, 12.

427, 8. ξυλλ. τῶν σκοιν. ὡς τιλαμβάνοιτο. σκοινίους γὰρ αὐτὴν καταχωσθεῖσαν ἀνεῖλκον. μὴ λ. τ. ἀσπ. μηκέτι πανοπλίαν βασκάζειν, ἀντὶ τοῦ ἀπεῖναι τῶν κακῶν τοῦ πολέμου. (cf. 336.) χρησίμως δὲ νῦν ἀντικαραιθῆσει τοῖς τοῦ πολίμου ὀνοχερέσι τὰ τῆς εἰρήνης ἡδέα, προτρεπόμενος καὶ εἰς ἔρωτα αὐτούς φέρων αὐτῆς. S.

430. καὶ σκαλ. ἄ. ἀντὶ τοῦ ζωπυροῦντα τοὺς ἄνθρακας, οἷον ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα. ἐπεὶ οὗτοι ὀπτῶσι βαλάνους (castaneas, vel palmulas), καὶ σκαλεύουσι τοὺς ἄνθρακας ἐν τῷ ὀπτῷν. — S. Ach. 1013., monente Be., τὸ πῦρ ὑποσκάλευε. similiter Voss. ἄνθρακας interpretatur *die Glut des lange gluslosen Heerdes*. At vero id etiam in bello fieri necesse est, siquidem vivendum tamen est hominibus; hic autem aliquid χαρακτηριστικὸν requiritur pacis atque otii, quale est τὸ ἔχειν ἀταίραν. Plautus Truc. 55.: Postremo in magno populo, multis hominibus, *Res placida atque otiosa*, victis hostibus, *Amare oportet omnes, qui quod dent habent*. ejusmodi significationem habebit τὸ σκαλεύειν ἄνθρακας, si id interpretabimur *fricare ulcera*, h. e. ulcera recens sanata, quod item est otiosorum, praesertim Atheniensium. Noster Equ. 906. ἐγὼ δὲ κυλίκνιόν γέ σοι καὶ φάρμακον δίδωμι Τὰν τοῖσιν ἀντιωγη-

ΤΡ. ὅστις δὲ πόλεμον μᾶλλον εἶναι βούλεται,
μηδέποτε παύσασθ' αὐτὸν, ὦ Διόννσ' ἄναξ,
ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀπίδας ἐξαιρούμενον.
ΧΟ. κεἴ τις ἐπιθυμᾶν ταξιαρχεῖν σοὶ φθονεῖ
εἰς φῶς ἀνελθεῖν, ὦ πότνιά γ', ἐν ταῖς μάχαις
πάσχοι γε τοιαῦθ', οἷά περ Κλεώνυμος.
ΤΡ. κεἴ τις δορυξὸς ἢ κάπηλος ἀσπίδων,
ἵν' ἐμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν,

φίοις ἑλκύδρια περιαλείφειν, quod *Δήμῳ* dicitur, ut eo morbo vulgus Atticum laborare solitum esse videatur. cf. Casaub. cum ad eum locum Comici, tum ad Theophrast. Charact. 19. significat autem inter alia vocab. *ἄνθρακ carbunculum*, genus ulceris, quo non aliud pejus esse ait Celsus 5, 28. ambiguo verbo usum dicas Comicum ridiculi causa; quae ambiguitas augetur eo, quod hae voces etiam figurato sensu usurpari solent, quemadmodum *κάλλος κακῶν ὕποπτον* dixit Soph. Oed. R. 1516. et Antig. 607. *τί γὰρ Γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός;* ubi vid. Erfurdt., Eurip. Suppl. 210. *ἥλκωσας οἴκους*, Hesych. *ἕλκη, λύπαι*. Latini quoque ejusmodi vocabula a malis corporis ad animi transferunt, velut Cic. dixit de N. D. 1, 37. *quidquid horum attigeris, ulcus est*, et quod aprime ad hunc locum facit, Plautus Most. 951. nostrae ed. 2.: amburet misero eji corculum *carbunculus*, *ἄνθρακ*. hac igitur probata interpretatione, seu proprie dictum putabis *ἄνθρακας*, haud inepta erit, praesertim in Atheniense, imago ulceris curati, quod otiosus fricat; sive placet sensus *τροπικός*, itidem apte dicetur futurum esse, ut hic senex restituta pace ulcerum velut fricatione, h. e. praeteritorum belli malorum recordatione, delectetur. — quod praeterea legitur in scholiis, *ἢ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἄνθρακας λέγει*, et satis ineptum est et *ταυτολόγον*, imo minus quam *ἔχειν ἐναίρειν*, neque ulla est in eo testimonio auctoritas. intelligitur tamen ex eo, fuisse jam olim, quibus vulgata horum interpretatio displiceret.

432. *παύσασθ'. παύσασθαι.* cf. 102. pertinet huc *συγώμοσθα* ex versu 425. *Διόν. ἄναξ*, praeses ludorum cf. 109.

433. *ὀλέκρανον τινὲς τὸν ἀγκῶνα, ἢ τὸ ἐπὶ τῇ καμπῇ τῆς χειρὸς ὀξύ. ἐπώδυνος δὲ ὁ τόπος οὗτος τοῖς τρωθεῖσιν εἰς αὐτόν. ἄλλως. ἀπιδας τὰ βέλη λέγει.* — S. *εἰρωνικῶς* dictum: nam fugere necesse est eos, quorum cubita vulnerantur.

436. *Κλεώνυμος. τουτέστιν ἀσχημονοίη ὀίπτων τὴν ἀσπίδα. ὀίψασπις γὰρ ὁ Κλεώνυμος, ὡς καὶ ἐν τοῖς Σφηξὶ λέγει φανερῶς.* S. vide Vesp. 585., Nub. 352., infra 649. seqq., Av. 293.

437. *δορυξὸς* bis Suidas MS. in v. ap. Dobr., vulgo edd. ante Bruncknii, qui dedit *δορυξόος*, et in Teubneriana ed. Dindorfius. cf. 538. Etym. M., monente Br.: *δορυξόος, ἀπὸ τοῦ δόρυ καὶ τοῦ ξέω. οὐδεὶς δὲ λέγει Ἑλλήνων δόρυξος, ἀλλὰ δορυξόος, καὶ κατὰ συγκοπὴν δορυξός·* (male libri *δόρυξος*) etc. S. *κάπ. ἀσπ. οὐκ αὐτὸς ἀσπίδας ποιῶν, ἀλλὰ παρ' ἄλλου λαμβάνων καὶ πωλῶν. καπήλους γὰρ τοὺς μεταβολεῖς φησιν* (*φασιν*).

438, 9. *ἵν' ἐμπ. βέλτιον. ἵνα πιπράσκῃ πλείονος. ἢ ἵνα πορίζῃ πλεῖον. συνήθως δὲ νῦν τὸ ἐμπολᾷ ἀντὶ τοῦ πωλεῖ.* (πωλῇ.) *πολλάκις δὲ ἐπὶ τοῦ ἀγοράζειν, ὡς ἐξῆς.* (552.) *ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ὀγρὸν ταρίχιον. τὸ*

ληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν ἐσθίοι κριθὰς μόνας.
ΧΟ. κἦν τις στρατηγεῖν βουλόμενος μὴ ξυλλάβῃ,
ἢ δοῦλος αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος,
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μαστιγούμενος·
ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ' (ἰὴ Παιών, ἰή!)...
ΤΡ. ἄφελε τὸ παίσιν, ἀλλ' ἰὴ μόνον λέγε.
ΧΟ. ἰὴ, ἰὴ νοίνυν γ', ἰὴ μόνον λέγω.
ΤΡ. Ἑρμῇ, Χάρισιν, Ὥραισιν, Ἀφροδίτῃ, Πόθῳ.
ΧΟ. Ἄρει δέ;
ΤΡ. μὴ, μή!
ΧΟ. μηδ' Ἐνυαλίῳ γε;
ΤΡ. μή.

δὲ κριθὰς μόνας ἀντὶ τοῦ μὴ ἄλφιτα, ἀλλὰ μόνας κριθάς. — κριθῆς, hordei, unum genus, *hordeum vulgare*, commemorat Dioscorides 2, 108., plura Theophrastus Hist. plant. 8, 4. Plin. H. N. 18, 7, 14.: *Antiquissimum in cibis hordeum, sicuti Atheniensium ritu, Menandro auctore, apparet, et gladiatorum cognomine, qui hordearii vocabantur; nunc studiosos idiotae sic appellare solent.* cf. Billerbeckii Flora class. p. 27. Voss.: *Geschrotene Gerste, Viehfutter, nicht Mehl zu Brot und Klössen.* Equ. 1109. Cleon ad populum: κριθὰς ποριῶ σοι καὶ βίον καθ' ἡμέραν.

440. ita Br. libri κἤ τις — μὴ ξυλλάβῃ, contra usum Atticum. vide Herm. ad Viger. annot. 304., Jacobs. praefat. Anthol. Palat. pp. 49. seqq., Matth. gr. gr. §. 525, b. ceterum tangi Alcibiadem, Scholiastae aliisque visum est; nec male, modo ne de Sicula expeditione cogitassent, quae pertinet ad 19. annum belli Pelop., cum haec fabula acta fuerit 18. videndi de rebus tum gestis Thucyd. libro 5., praesertim a capite 52., Plut. Alcib. 15, 16, et historici.

442. ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἕλκ. οἱ γὰρ δοῦλοι σφαλλόμενοι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ δεσμούμενοι καὶ αὐρούμενοι ἐτύπτοντο, ἀναχλώμενοι ἐν αὐτῷ. S. cf. Plut. 871.

443. Παιών, ἐφύμνιον εἰς Ἀπόλλωνα, inquit S., h. e. εἰς Ἀπόλλωνα ἰατρόν, qui et παιὼν seu παιάν dicitur, omnis ille generis malorum cum corporis tum animi creditus ἀποτρόπαιος. cf. 544., Plut. 11., Soph. Trach. 190. seqq. etc.

444. Παιὼν — παίσιν. lusus verborum, quem temere fastidit Elmsl. ad Ach. 1226. Be.: ἄφ. τὸ παίσιν. propter malum omen: nam in bello caedunt et feriunt, a quo isti abhorrent maxime.

445. omisere nonnulli γὲ particulam. vide annotata ad Ran. 313., Plut. 563.

446. Ἑρμῇ etc. huc referendum ἀγαθὰ γένοιτ' ex 443.: neque enim est quod εὔχεσθε vel σύχομεθα suppleamus cum Be, S.: δικαίως προέταξα τὸν Ἑρμῆν, ὡς αἴτιον τῆς ἀναγωγῆς τῆς Εἰρήνης. καὶ τῶν ἑξῆς δὲ εἰκότως ἐμνησθη ὡς ἁρμοδίων αὐτῇ. ἐν γὰρ τῇ εἰρήνῃ τούτων ἀπολαύουσι πάντες. Ὥραις δὲ ταῖς τοῦ ἔτους, ὧν οὐδὲις ἐν πολέμῳ ἀπολαύει καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἔργων. similiter Graeci in compotatione, velut, monente Be., Athen. 1, p. 36.: Παυσανίας δ' ὁ ἐποποιὸς τὴν μὲν πρώτην πόσιν ἀπονέμει Χάρισιν, Ὥραις, καὶ Ἀφροδίτῃ, τὴν δὲ δευτέραν Ἀφροδίτῃ καὶ πάλιν Διονύσῳ, Ἴρᾳ δὲ καὶ Ἄτῃ τὴν τρίτην.

447. Ἐνυαλίῳ. ridicule, quasi

ΧΟ. ὑπότεινε δὴ πᾶς, καὶ κάταγε τοῖσιν κάλφοις.
ΕΡ. ὦ εἶα! στ.
ΧΟ. εἶα μάλα!
ΕΡ. ὦ εἶα!
ΧΟ. εἶα ἔτι μάλα!
ΕΡ. ὦ εἶα, ὦ εἶα!
ΤΡ. ἀλλ' οὐχ ἕλκουσ' ἄνδρες ὁμοίως. a. d.
οὐ ξυλλήψεσθ'; οἵ' ὀγκύλλεσθ'!
οἰμώξεσθ', ὦ Βοιωτοί! a. par.
ΕΡ. εἶα νῦν!
ΤΡ. εἶα ὦ!
ΧΟ. * ἄγετον, ξυνέλκετον καὶ σφώ. a. d.
ΤΡ. οὐκοῦν. ἕλκω, κἀξαρτῶμαι,
κἀπεμπίπτω, καὶ σκουδάζω.
ΧΟ. πῶς οὖν οὐ χωρεῖ τοὔργον; a. par.

alius hic sit quam Mars. similis jocus est Plut. 392. sequ. Macrob. Sat. 1, 19.: *Bacchus ἐνυάλιος cognominatur, quod est inter propria Martis nomina.* cf. Soph. Ajac. 178.

449. — *μιμεῖται τοὺς βαρβαριστί* (imo *τοὺς βαρύ τι: βαρ-* syllaba forte geminata per oscitationem librarii, pro *βαρβαρύ τι*, quod corruptum videretur, ex industria scriptum est, nisi fallor, *βαρβαριστί.*) *ἐξέλκοντας. δεῖ οὖν νοεῖν, ὅτι ταῦτα ἀναμίμους λέγεται, τὸ μὲν τοῦ Ἑρμοῦ κελεύοντος καὶ ἕλκοντος, τὸ δὲ τῶν ἑλκόντων ὑπακουόντων.* — S. cf. 506.

452. *Ἔτι μάλα. ἔτι σφοδρότερον, προθυμότερον.* S. cf. 280.

454. ita Dind. vulgo *ἄνδρες.*

455. *οἵ' ὀγκ. οἷα, φησίν, ἐπερείδεσθε μὲν τῷ σχοινίῳ, προσποιούμενοι ἕλκειν, οὐχ ἕλκετε δέ. ἢ τὸν ὄγκον παραβάλλεσθε* (*περιβάλλ.* Suidas ap. Br.: *ὀγκύλλεσθαι, ὑφαντικεῖν καὶ ὄγκους περιβάλλεσθαι, σεμνύνεσθαι.* —) *καὶ ἀλαζονεύεσθε. ἢ ὡς φιλοπόλεμοι δὲ οὐχ εἵλκον, ἢ ὡς ἐκκοπόδοι.* S.

456. Thuc. 5, 52. *Τοῦ δὲ ἐπιγιγνομένου θέρους* (anni 13. belli Pelop.) *εὐθὺς ἀρχομένου τὴν Ἡράκλειαν, ὡς μετὰ τὴν μάχην κακῶς ἐφθείροντο, Βοιωτοὶ παρέλαβον, καὶ Ἡγησιππίδαν τὸν Λακεδαιμόνιον, ὡς οὐ καλῶς ἄρχοντα, ἐξέπεμψαν. δείσαντες δὲ παρέλαβον τὸ χωρίον, μὴ, Λακεδαιμονίων τὰ κατὰ Πελοπόννησον θορυβουμένων, Ἀθηναῖοι λάβωσι. Λακεδαιμόνιοι μέντοι ὠργίζοντο αὐτοῖς.* foedus junxerant Boeoti cum Lacedaemoniis exeunte anno 11. belli Pelop., itaque hoc facto utriusque partis in odia incurrebant. S.: *οἰμώξεσθε. ὅτι μηδὲν αὐτοῖς μέλει τῆς εἰρήνης. ἐπὶ τοῦ Ἀλκμαίωνος σπονδὰς αὐτοῖς φησι Φιλόχορος γεγενῆσθαι πεντηκονταετεῖς, Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις καὶ τοῖς συμμάχοις πλὴν Βοιωτῶν καὶ Κορινθίων καὶ Ἠλείων.* sed hoc longe repetitum videtur, ut quod pertineat ad ver anni 11., teste Thucyd. l. l. c. 20.

459. metra non congruunt. Herm. libro de Metris p. 290.: *ἀλλ' ἄγετόν γε, συνέλκετε καὶ σφώ.* malim *ἀλλ' ἄγετον, ξὺν δ' ἕλκετε καὶ σφώ.*

460. hisce etiam Mercurii persona adscribenda esse videtur, quoniam eum quoque adhortatus est Chorus.

462, 3. ita Dind. vulgo verba *πῶς — τοὔργον* Mercurio, sequentia usque ad *μορμόνος* Choro tri-

ΤΡ. ὦ Λάμαχ', ἀδικεῖς ἐμποδὼν καθήμενος. i. tr.
οὐδὲν δεόμεθ', ὦνθρωπε, τῆς σῆς μορμόνος.
ΕΡ. οὐδ' οἶδε γ' εἶλκον οὐδὲν Ἀργεῖοι πάλαι,
ἀλλ' ἢ κατεγέλων τῶν ταλαιπωρουμένων,
καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες ἅλφιτα.
ΤΡ. ἀλλ' οἱ Λάκωνες, ὦ 'γάθ', ἕλκουσ' ἀνδρικῶς.
ΧΟ. ἆρ' οἶσθ'; ὅσοι γ' αὐτῶν ἔχονται τοῦ ξύλου,
μόνοι προθυμοῦντ'· ἀλλ' ὁ χαλκεὺς οὐκ ἐᾷ.
ΕΡ. οὐδ' οἱ Μεγαρῆς δρῶσ' οὐδέν· ἕλκουσιν δ' ὅμως

bnuntur. de Lamacho dictum ad 304.

464. *τῆς σῆς μορμ. παρὰ τὴν μορμὼ καὶ τὴν Γοργόνα, ἣν εἶχεν ὁ Λάμαχος ἐπίσημον. οὕτως δὲ ἔλεγον τὸ ἐκφόβητρον, καὶ τὰ προσωπεῖα τὰ αἰσχρὰ μορμολύκεια* etc. S. imo Gorgonem, quam pro insigni habuit Lamachus, vocat *μορμώ*: vide Ach. 582., 1094., quae loca laudavit Be. et cf. infra 550.

465, 6. *ὡς τῶν Ἀργείων ἐπαμφοτεριζόντων, ὁπότε δοκοίη. αὐτοῖς. — ἀλλ' ἢ κατ. ἐπεὶ Ἀργεῖοι κατεγέλων Λακεδαιμονίων ἀλλήλοις μαχομένων, ἐπεὶπερ παρ' ἀμφοτέρων λαμβάνοντες χρήματα ἐπολέμουν. ἐνετρύφων οὖν τοῖς ἐκ τοῦ πολέμου διαφθειρομένοις. — περὶ δὲ Ἀργείων καὶ Φερεκράτης* (Comicus, Aristophanis aequalis: vide Meineckii Quaest. scen. spec. 2. p. 31.) *ἐν Αὐτομόλοις· οὕτοι γὰρ ἡμῖν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι Ἐπαμφοτεριζουσ' ἐμποδὼν καθήμενοι.* S. Monet Fl. Chr., propterea Lacedaemonios Argivam fidem semper suspectam habuisse, nec immerito, qui post *σπονδὰς πεντηκονταετεῖς* (cf. 456.) novis rebus studuerint, Poloponnesi imperium affectantes. Palmer. autem refert, secundum Thucydidem, 5, 61., ipso anno 13. belli Pelop. Argivos pacem turbasse illato Epidauriis bello cum mille Atheniensibus auxiliariis. — *ἀλλ' ἢ* qui sententiam, non verba, spectant, non inepte interpretabuntur *ἀλλά*: ceterum id quomodo possit, non una ratione explices: nam et *ἐλλειπτικῶς* dictum videri potest, quae Hermanni est opinio ad Viger. annot. 277., et *πλεοναστικῶς*, ut *τοὐναντίον ἢ ἐκείνοις* ap. Plat. Rep. 4, p. 424., extr. (cf. Matth. gr. gr. §. 450, 2.); quemadmodum et *ὅτιἠ* pro *ὅτι* dicitur ap. Atticos, quam analogiam si quis sequendam putabit, is per me scribet uno verbo *ἀλλή*. sed rectius, ni fallor, *ἀλλ' ἢ* pro *ἀλλὰ* dictum existimabimus per pleonasmum.

469. *ἆρ' οἶσθ'; scin'?* Voss.: *Weisst du?* formula loquendi familiaris, et quidem elliptica: *ἆρ' οἶσθα τοῦτο, ὃ λέξω;* Plautus Mil. 1152.: *scin', quamadmodum?* Terentius Eun. 2, 3, 46. *scin', quid ego te volebam?* — Br.: *ὅσοι* etc. optime h. l. interpretatus est Palmer., per eos qui *ἔχονται τοῦ ξύλου* [qui ex materiatura fabrili vivunt: v. Blomf. ad Aeschyl. Sept. ad Th. 91., Jacobs. ad Tat. p. 165., Matth. gr. gr. §. 365, 6. et cf. 494.] intelligens *ξυλουργούς*, qui aratra, ligones, rastros et alia pacis et arationis instrumenta faciebant et ideo pacem expetebant, quia eorum artes in pace magis expetitae et lucrosae. at *χαλκεύς*, qui arma fabricabat, pacem impedire volebat, ne suum lucrum cessaret. ea expositio firmatur ex *iis*, quae satis facete ipsi artifices et fabri Athenn. in extrema fabula loquuntur.

470. *προθ.* elisa diphthongus, ut 102. etc.

471. *οἱ Μεγ.* socii Lacedaemo-

γλισχρότατα, σαρκάζοντες, ὥσπερ κυνίδια,
ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ νὴ Δί' ἐξολωλότες.
ΤΡ. οὐδὲν ποιοῦμεν, ὦνδρες, ἀλλ' ὁμοθυμαδὸν
ἅπασιν ἡμῖν αὖθις ἀντιληπτέον.
ΕΡ. ὦ εἷα! ἀντ.
ΤΡ. εἷα μάλα!
ΕΡ. ὦ εἷα!
ΤΡ. εἷα νὴ Δία!
(5) ΕΡ. ὦ εἷα, ὦ εἷα!
ΧΟ. * μικρόν γε κινοῦμεν.
ΤΡ. οὐ δεινὸν
τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν;
πληγὰς λήψεσθ', ὀργεῖοι!
ΕΡ. εἷα νῦν!
(10) ΤΡ. εἷα ὦ!
ΧΟ. ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.
ΤΡ. ὑμεῖς μέν γ' οὖν οἱ κιττῶντες

niorum in bello Pelop.; de quibus sociis Thuc. 2, 9.: τούτων ναυτικὸν παρείχοντο Κορίνθιοι, Μεγαρῆς, Σικυώνιοι etc. — ξυλεύσιν — γλισχρότατα, tamen parcissime trahunt, ut solent maligni.

472. σαρκ. Galen. in Explan. voc. Hipp. p. 556. Franz. σαρκάζειν κυρίως μὲν τὸ διὰ τῆς τῶν χειλῶν δήξεως χλευάζειν· [quod hic significatur] ὁ δ' Ἱπποκράτης καὶ τὸ ἄκροις τοῖς χείλεσι συναγομένοις ἀποτίλλειν τι. B. S.: σαρκ. οἷον, ὑποσεσηρότες καὶ διανοίγοντες, ὥσπερ τὰ κυνίδια, ὅταν προλιπαρῇ τινα καὶ ἀφίλητα τοῖς ὀδοῦσι. τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ ἐξολ., ὅτι ὡς λιμώττοντες ἀεὶ Μεγαρεῖς καίζονται. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ τοὺς ἑαυτῶν παῖδας ἐπίπρασκον etc. Causa famis, quia foro Attico cavendum erat ipsis durante bello; etiam antequam bellum inciperet, cum ex edicto Periclis (Thuc. 1, 139.) arcerentur foro et portubus Atticis, statim penuria laborabant: hinc aliorum opem implorantes efficere volebant, ut illud edictum tolleretur; quae etiam praecipua causa belli fuit. Be., collatis Ach. 534, 729., 751. vide inprimis ejus comoediae 528. seqq.

481. Br. μικρὸν κινοῦμέν γ'. latet aliquid. nam nullo quidem negotio scribas μικρά γε κιν.: verum ne sic quidem versus persanatus est, quippe deficiente ἔτ' vel ejusmodi syllaba brevi post κιν. fortasse ponendum est μικρά γε κινῶ μήν.

486. κακόνοι. οἷον εἰ ἐχθροὶ καὶ κακὸν νοῦν ἔχοντες πρὸς τὴν εἰρήνην. S.

486. ὡς θαυμαστικόν, ut 257. etc. ut malevoli quidam sunt inter nos!

487. ita Bentl. Dind. vid. Herm. annot. ad Viger. 296, b. pag. 827. ἀμέτρως libri μὲν οὖν, et sequ. v. ἀνθρικῶς, quod item correxit Bentl. οἱ κιττ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νεοσσῶν γυναικῶν. ἤγουν ἐπιθυμοῦντες, καὶ ἐπειδὴ ἀδηφάγον καὶ παμφάγον ὄρνεον ἡ κίττα (de hoc nihil Aristot. Hist. anim. 9, 13. cf. Schneideri lex. gr. v. κίσσα.) etc. S. cf. Etym. M. et Zonar. (2, 1216.) in κισσῶ. B.

τῆς εἰρήνης, σπᾶτ' ἀνδρείως!
ΧΟ. ἀλλ' εἶσ', οἳ κωλύουσιν.
ΤΡ. ἄνδρες Μεγαρῆς, οὐκ ἐς Κόρακας ἐρρήσετε; i. tr.
μισεῖ γὰρ ὑμᾶς ἡ θεὸς μεμνημένη·
πρῶτοι γὰρ αὐτὴν τοῖς σκορόδοις ἠλείψατε.
καὶ τοῖς Ἀθηναίοισι παύσασθαι λέγω
ἐντεῦθεν ἐχομένοις, ὅθεν νῦν ἕλκετε·
οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾶτε πλὴν δικάζετε.
ἀλλ', εἴπερ ἐπιθυμεῖτε τήνδ' ἐξελκύσαι,
πρὸς τὴν θάλατταν ὀλίγον ὑποχωρήσατε
ΧΟ. ἄγ', ὦνδρες, αὐτοὶ δὴ μόνοι λαβώμεθ'· οἱ γεωργοί. i. t. c.
ΕΡ. χωρεῖ γε δὴ τὸ πρᾶγμα πολλῷ μᾶλλον, ὦνδρες, ὑμῖν.
ΧΟ. χωρεῖν τὸ πρᾶγμά φησιν· ἀλλὰ πᾶς ἀνὴρ προθυμοῦ.
ΤΡ. οἵ τοι γεωργοὶ τοὔργον ἐξέλκουσι, κἄλλος οὐδείς.
ΧΟ. ἄγε νῦν, ἄγε πᾶς! a.
καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη. an.
μὴ νῦν ἀνῶμεν, ἀλλ' ἐπεντείνωμεν ἀνδρικώτερον! i. t.
ἤδη 'στι τοὔτ' ἐκεῖνο. an.
ὦ εἶα νῦν, ὦ εἶα πᾶς! i. d.

490. οὐκ ἐς Κόρ. ἀντὶ τοῦ μετὰ φθορᾶς βαδίσετε. πολλάκις δὲ εἰρήκαμεν, ὅτι ἐπὶ κατάρας τίθεται. S. cf. 19.

492. τοῖς σκορ. ἀντὶ τοῦ δριμύνητι, ὅτι πολλὰ παρ' αὐτοῖς σκόροδα. (cf. 246.) αἰτίαν δὲ εἶχον ἀρχηγοὶ γενέσθαι τοῦ πολέμου διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῶν πορνῶν Ἀσπασίας, καὶ τὴν ἐπὶ τούτοις ὀργὴν Περικλέους καὶ τὸ ψήφισμα. S. cf. annot. ad 472. et de Aspasia elegantissimi Jacobsii disput. germ. *Beiträge zur Gesch. des weibl. Geschl. in Athen*, Att. Mus. 3. Bd. 2. St., S. 207—216. Be: *quasi alliorum acrimonia unxistis Pacem*, i. e. exacerbastis nos, ut pax turbaretur. — praeterea loquitur de Pace, tanquam de puella delicata, odorem allii aversante.

494. ἐντ. ἐχ. in hoc incumbentibus. cf. 469.

495. Athenn. φιλοδίκους Arist. cum alibi, tum in Vespis exagitat, ut monuit Pl. Chr.

496. sequ. Ingeniosum est hujus loci acumen, quo submonet Athenn., ut maritimarum opum studio se applicent, quod identidem eis suadere solebat Themistocles. *Br.*

498. οἱ γεωργοί. optimi cives agricolae. cf. annot. ad 190.

503. καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη. scil. ἡ Εἰρήνη, quam e fovea extrahebant. — *Br.* legebatur olim κ. μ. ὁ. 'στιν, ἡδ' ἐγγύς, quae est interpretatio. vide, quos laudat Br., Hemsterhus. ad Lucian. t. 1. p. 443., Toup. Curr. nov. in Suid. p. 110. (t. 3. p. 152. ed. Oxon. recentiss. B.)

505. *en illud, en id ipsum.* Fl. Chr.

506. ὦ εἶα. ἀνηνέχθη ἡ Εἰρήνη.

ὦ εἶα, ὦ εἶα, εἶα, εἶα!
ὦ εἶα, ὦ εἶα πᾶς!

TP. ὦ πότνια βοτρυόδωρε, τί προσείπω σ' ἔπος; i. tr.
πόθεν ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυριάμφορον,
ὅτῳ προσείπω σ'; οὐ γὰρ εἶχον οἴκοθεν.
ὦ χαῖρ' Ὀπώρα, καὶ σὺ δ', ὦ Θεωρία!
οἷον δ' ἔχεις τὸ πρόσωπον, ὦ Θεωρία!
οἷον δὲ πνεῖς, ὡς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδίας,
γλυκύτατον, ὥσπερ ἀστρατείας καὶ μύρου!

EP. μῶν οὖν ὅμοιον καὶ γυλίου στρατιωτικοῦ;

XO. ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον πλέκος.
τοῦ μὲν γὰρ ὄζει κρομμυοξυρεγμίας·
ταύτης δ' Ὀπώρας ὑποδοχῆς, Διονυσίων,

οὕτω γὰρ εἰώθασιν οἱ ἐπιστατοῦντες ἐπέχειν τὴν ὁρμὴν τῶν ἐλκόντων. S. Br. ad Lys. 665.: εἶα secunda brevi. — est adverbium adhortandi, quod saepe ap. Comicum recurrit, maxime vero in Pace 449. seqq. ab eo eadem ratione, qua alia ab aliis adverbiis verba (velut *μύζειν*, *φεύζειν*, *ὤζειν*, a *μῦ*, *φεῦ*, *ὤ*: cf. Valck. Diatr. Eurip. p. 20.), de quibus supra ad 231., formatur verbum *εἰάζω*. Hesych. *εἰάζων*, *εἶα ἐπικελεύων*. *Εὐριπ. Χρυσίππῳ.*

507. Rav. *ὦ εἶ, εἶα, εἶα, εἶα, εἶα, εἶα.* (508.) *ὦ εἶα, εἶα, εἶα, εἶα, εἶα πᾶς.* alii aliter.

509, 10. salutat extractam Pacem ejusque comites *Ὀπώραν* et *Θεωρίαν*, meretricio habitu ac vestitu in scenam prodeuntes. cf. 804.; Equ. 1401. S.: *βοτρ. βότρυς δωροφορήσῃ. ὦ εὐφραντοποιέ. ἐπεὶ ἐν εἰρήνῃ φύονται αἱ ἄμπελοι. οἰκεῖον δὲ τοῖς γεωργοῖς καὶ τὰ παρ' αὐτῶν ἐπίθετα. μυριάμφορον δὲ τίμιον καὶ πολυπληθῆ. ἢ μυρίας κεράμια χωρῆσαι δυνάμενον. ἀπὸ δὲ τῶν ληνῶν καὶ πίθων τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο.* Be.: (*ῥῆμα μυρ.*) verbum, quo satis exprimam, quantus vini proventus tempore pacis esse soleat. *Wo nehm' ich es her, das Hunderttausendfuderwort, Dich damit zu grüssen?*

511. *εἶχον.* cf. 142., 517. etc. S.: *ἄξιον τοῦ ἐπαίνου οὐκ εἶχον οἱκοι. ἐπανῆξησις δὲ τῶν παρελθόντων κακῶν, εἴ γε μέχρι καὶ τῶν τοιούτων ἐσερήται ῥημάτων.* (ita Fl. Chr. libri *χρήματων*.)

514. *o quam süave corde spiras intimo!* Fl. Chr.

516. *γυλ. ἀγγεῖον στρατιωτικὸν, εἰς ὃ τὰς τροφὰς ἄγονται. φησὶν οὖν, οὐ ταὐτὸν ὄδωδεν ὁ γύλιος καὶ ἡ Θεωρία.* S. Zonar. 1. p. 460. reddit *ἀγγεῖον πλεκτὸν ἀπὸ φοινίκων. sportam* vertunt. B. S. ad Ach. 1110. *γυλιὸς* (*γύλιος*), *σπυριδῶδες πλέγμα, ἐν ᾧ τὰς τροφὰς ἔχοντες οἱ στρατιῶται ἐβάδιζον ἐπὶ πόλεμον.* Fl. Chr.: — „erat istud *πλέγμα ὀδοιπορικὸν* oblongum et angusti aditus (unde postea 758. macros et oblongo collo praeditos vocat *γυλιαύχενας*), ne composita corrumperentur, vocabaturque *ὀφοθήκη στρατιωτική.*“ — In Acharn., l. l., Lamachus e *γυλίῳ* suo proferri jubet *ἅλας θυμίτας*, *κρόμμυα* et *θρῖον ταριχοῦς σαπροῦ*.

517. *ἐχθροῦ φ. τοῦ στρατιώτου*, quod intelligendum ex praegresso verbo simili *στρατιωτικοῦ*. cf. Soph. Trachin. 237., 286., 785.

518. *τοῦ, τοῦ στρατιώτου.* intelligendum *πλέκος*, vas, sporta.

519. vulgo *ὀπώρας*, quod ab-

520 αὐλῶν τραγῳδῶν, Σοφοκλέους μελῶν κιχλῶν,
ἐπυλλίων Εὐριπίδου...
ΤΡ. κλαύσει ἄρα σὺ,
ταύτης καταψευδόμενος· οὐ γὰρ ἥδεται
αὕτη ποιητῇ ῥηματίων δικανικῶν.
ΧΟ. κιττοῦ, τρυγοίπου, προσπατίων βληχωμένων,
525 κόλπου γυναικῶν διατρεχουσῶν εἰς ἱπνὸν,
δούλης μεθυούσης, ἀνατετραμμένου χοδς,

horret a tempore verno, quo acta est haec fabula.

520. τραγ., h. e. τραγῳδικῶν. vide Matth. gr. gr. §. 429, 4. vulgo: αὐλῶν, τραγῳδῶν, Σοφοκλέους μελῶν. S. αὐλῶν τραγ. (male libri: αὐλῶν, τραγ.) ἐπεὶ καθόλου μὲν ὁ αὐλὸς ἐν εὐωχίαις ἀεὶ καὶ θαλίαις ἐξετάζεται· ἐν δὲ τοῖς ἱσταμένοις χοροῖς, οὓς συνίστασαν οἱ χορηγοὶ διὰ τῶν Διονυσίων, πάντως καὶ αὐλητὰς ἔδει προσεῖναι. cf. Soph. Trach. 169., 607. Ovid. Fast. 6, 659. *Cantabat fanis*, cantabat tibia ludis, *Cantabat moestis tibia funeribus.* cf. Horat. Art. poët. 202. seqq. — μελῶν κιχλῶν, *carminum turdorum*, i. e. carminum tam dulcium quam sunt turdi, ἐκῶν ὄντων κιχλῶν, quemadmodum 615. κεκράγμασι δικροῖς aliaque alibi dixit similia. cf. 838., 1006. eadem chorda oberrantes vulgati libri: μελῶν, κιχλῶν, male turdis intermixtis Sophocli atque Euripidi. sponsorem etiam hujus correctionis dabo Scholiasten, qui sic: Σοφ. μελῶν. ὅτι ἡδέα τὰ μέλη Σοφοκλέους. θέασαι δὲ, πῶς τὸν μὲν Σοφοκλέα καὶ τοῖς ὀνόμασιν ἐπαίρει, τὸν δὲ Εὐριπίδην σμικρύνει, ἐπ' ἐκείνου μὲν λέγων μελῶν, ἐπὶ τοῦ Εὐριπίδου δὲ ἐπυλλίων. (cf. Ran. 893.) — κιχλῶν, εἶδος στρουθῶν. δοκοῦσι δὲ πρὸς τρυφὴν ἐκ τῶν ἄλλων πτηνῶν περισπούδαστοι εἶναι μᾶλλον. ἀεὶ δὲ τὸν Σοφοκλέα σεμνολογεῖ. haec postrema verba aut ἀπροσδιόνυσα sunt, aut conjuncte legit homo Σοφ. μελῶν κιχλῶν, *Vereskramsvögel des Sófokles.* gaudet autem ejusmodi similibus, in risum composibis, poëta: vide 554., 575.

521. ita Dind. libri mendose κλαῦσ' ἄρα, vel ἄρα. Br. κλαῦσαι ῎ρα σύ.

523. δικ. δικανικώτερα τὰ Εὐριπίδου, ἔχοντα πεύσεις καὶ ἀποκρίσεις. ἢ ἐπεὶ τὰ Εὐριπίδεια ἀντιλογίας πολλὰς ἔχει καὶ δικαζομένους εἰσάγει. S. Euripides in Ranis, 905.: ἔπειτα τουτουσὶ λαλεῖν ἐδίδαξα, ubi vidd. annot.

524. κιττοῦ, hederae, qua crateres ipsique convivantes coronabantur. — τρυγοίπου, coli vel sacci vinarii, quo vina saccantur Voss.: *Mostseige.* cf. Plut. 1085. — προβ. βλ. quae jam tuto pascentur in agro Attico.

525. κόλπου γυν. πολλάκις ἐν εἰρήνῃ ὑπὸ κόλπους φέρουσί τι, καὶ ἁδεῶς εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐξέρχονται καὶ ἀνθολογοῦσιν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν δὲ εἰς ἀγρὸν, εἶπεν εἰς ἱπνόν. ἱπνὸς δὲ, ὃ ἡμεῖς καμίνιον καλοῦμεν. S. ἱπνόν, furnum balnearium. (aliud est infra 796.). significantur officia domestica feminarum, quae dum obeunt, ne sibi quidem ipsis desunt, carriculo in sinu auferentes lagenam: quoniam potare inter viros non decet. B.: Recepit εἰς ἀγρὸν e Rav. Invern., et videtur antiquitus jam duplex fuisse scriptura. certe illud huc non ex inferioribus (541.) retrahi potuit. (quod putabat Br.) etc.

526. χοὸς Suid. h. v. libri mendose χοῶς. ἀνατ. χοῶς. ἀνακλιφθέντος εἰς γῆν, ὡς οἱ ἐν τοῖς πότοις σφαλλόμενοι εἰώθασι ποιεῖν. S.

ἄλλων τε πολλῶν κἀγαθῶν.

ΕΡ. ἴθι νυν, ἄθρει, οἷον πρὸς ἀλλήλας λαλοῦσιν αἱ πόλεις διαλλαγεῖσαι καὶ γελῶσιν ἄσμεναι, καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι ἁπαξάπασαι, καὶ πνάθοις προσκείμεναι.

ΤΡ. καὶ τῶνδε τοίνυν τῶν θεωμένων σκόπει τὰ πρόσωφ', ἵνα γνῷς τὰς τέχνας.

ΕΡ. αἰβοῖ τάλας, ἐκεινονὶ γοῦν τὸν λοφοποιὸν οὐχ ὁρᾷς τίλλονθ' ἑαυτόν; ὁ δέ γε τὰς σμινύας ποιῶν κατέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ 'κεινουΐ.

ΤΡ. ὁ δὲ δρεπανουργὸς οὐχ ὁρᾷς ὡς ἥδεται, καὶ τὸν δορυξὸν οἷον ἐσκιμάλισεν;

ΕΡ. ἴθι νυν, ἄνειπε τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι.

ΤΡ. ἀκούετε, λεώ· τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι, τὰ γεωργικὰ σκεύη λαβόντας, εἰς ἀγρὸν

530. ὑπωπ. σφοδρῶς πληγεῖσαι ὑπὸ τοῦ πολέμου, παρὰ τὰ ὑπώπια, ἃ εἰσιν ἐκκαύματα (fort. ἐγκαύματα) ὄφεων καὶ κρούσματα, ἅπερ κορδύλας φασίν. S.

531. κνάθοις. τοῖς γὰρ χαλκοῖς ἐχυβάφοις τὰ ὑπώπια ἀνατρίβοντες ἀφανῆ ποιοῦσι. τοιούτοις γὰρ τοὺς ἐκ τῶν πληγῶν ἐθεράπευον μέλιπας. S. Cyathos calida impletos (cucurbitulae solent vocari) admovebant ejusmodi tumoribus, ut detumescerent. cf. Lys. 445. *Ex Be.*

533. ἵνα γνῷς. ἵνα διαγνῷς καὶ διακρίνῃς ἐκ τοῦ ἱλαροὺς εἶναι καὶ κατηφεῖς, ποίαν τις αὐτῶν τέχνην μεταχειρίζεται. οἱ μὲν γὰρ τὰ πολεμικὰ ἀσκοῦντες ἀχθόμενοι τοῖς παροῦσι, καὶ ὅτι ἀργοὶ ἔσονται, σκυγνοί εἰσι καὶ κατηφεῖς, οἱ δὲ τὰ εἰρηνικὰ ἱλαροί. S.

535. τίλλ. ἑαυτόν. τίλλειν ἑαυτὸν λέγεται τὸ τῶν ἑαυτοῦ τριχῶν ἐκλαμβάνεσθαι καὶ σπαράττειν τὰς πόρας. — S. — Tim. lex. Plat.: σμινύην οἱ μὲν δίκελλαν, οἱ δὲ ἀξίνην καλοῦσιν. cf. Harless. ad Nub. 1476., Schneider. in lex. gr. h. v. *ligones*, *Hacken.*

536. κατέπαρδεν. cf. Plut. 613. Horat. Sat. 1, 9, 69. *vin' tu Curtis Judaeis oppedere?* ibi Porphyr.: oppedere, *contemnere eos ac religiones eorum deridere.* — libri κεινουΐ, quod abhorret ab usu Comicorum. vid. Elmsl. ad Eurip. Med. 88. recte scripserunt 'κεινουΐ.

538. ἐσκιμ. τῷ μέσῳ δακτύλῳ συναρμόσας τὸν μέγαν καὶ πλήξας ἐφυβρίζει. ἢ κατεδακτύλισε. — S. σκιμαλίζειν hic est καταδακτυλίζειν et ἐφυβρίζειν, i. e. contumeliose irridere et in contemtum digitum medium ostendere, qui infamis vulgo existimatur. id gallico idiotismo dicitur *faire la figue. Ex Fl. Chr.* Voss.: *Und dem Lanzenschäfter, wie er dem hohnfingerte?*

539. ἀνειπεῖν proprium est praeconibus aliquid proclamantibus. vid. Demosth. de Cor. t. 1. p. 244. *Reiske.*

540. ἀκ. λεώ. formula praeconum, de qua praeter alios monuit Bentl. Opusc. philol. p. 261. ed. Lips. τοὺς γ. ἀπιέναι. intell. κελεύω. vid. B. ad Ach. 448.

ὡς τάχιστ', ἄνευ δορατίου καὶ ξίφους κἀκοντίου·
t. t. c.
ὡς ἅπαντ' ἤδη 'στὶ μεστὰ τἀνθάδ' εἰρήνης σαπρᾶς.
ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας.

ΧΟ. ὦ ποθεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα,
ἅσμενός σ' ἰδὼν προσειπεῖν βούλομαι τὰς ἀμπέλους·
τάς τε συκᾶς, ἃς ἐγὼ 'φύτευον ὢν νεώτερος,
ἀσπάσασθαι θυμὸς ἡμῖν ἐστι πολλοστῷ χρόνῳ.

ΤΡ. νῦν μὲν οὖν, ὦνδρες, προσευξώμεσθα πρῶτον τῇ θεῷ,
ἥπερ ἡμῶν τοὺς λόφους ἀφεῖλε καὶ τὰς Γοργόνας·
εἶθ' ὅπως λιταργιοῦμεν οἴκαδ' ἐς τὰ χωρία,
ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀγρὸν ταρίχιον.

ΕΡ. ὦ Πόσειδον, ὡς καλὸν τὸ στῖφος αὐτῶν φαίνεται,
καὶ πυκνὸν καὶ γοργὸν, ὥσπερ μᾶζα καὶ πανδαισία!

543. σαπρᾶς. παλαιᾶς καὶ ἀργαίας, inquit S. vix adducor, ut homini assentiar, qui nusquam σαπρὸς in bonam partem acceptum repererim. vide Plut. 319. (ἀρχαῖον καὶ σαπρὸν), 538., 809. etc. quodsi igitur hoc dedit Arist., mire jocatus est, nec, ut solet. quare fuit, cum scribendum existimarem εἰρήνης ἁβρᾶς (εἰρήνης σαβρᾶς, εἰρήνης σαπρᾶς). β et π nonnunquam misceri docuit Bast. Append. ad Epist. crit. p. 28. cf. Eurip. Hel. 1385. apte Pax ἁβρὰ opponitur Bello τῷ δεινῷ, τῷ ταλαυρίνῳ. (241.)

544. παιωνίσας. εὐξάμενος τοῖς θεοῖς, ὁμολογήσας χάριν. παιὼν (seu παιάν) γάρ ἐστιν ὕμνος εὐχαριστήριος. S. Soph. Oed. R. 180. παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῦρυς ὅμαυλος. ubi Schol.: λέγεται (ὁ παιὰν) πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κακῶν. cf. ibid. 5., Eurip. Alc. 411., Blomf. ad Aeschyl. Sept. ad Th. 632. gloss., et Elmsl. ad Acharn. 1226., qui qua de causa usum formae παιὰν abjudicet a Comicis, parum intelligo.

545. οἱ γεωργοὶ ταῦτά φασι χαιρεθέντες τῷ κηρύγματι. S. h. e. ὦ ἡμέρα ποθ. καὶ γεωργ. τοῖς δικ. de agricolarum laudibus cf. 190., 498. seqq. καὶ γ., etiam agricolis, ut illis, quos nominavit 535. et 537.

547. ἃς — νεώτερος. περισπούδαστα γὰρ πᾶς ἡγεῖται ἅπερ ἂν αὐτὸς ἐργάσηται. διὰ τοῦτο δὲ τὸν πολὺν τοῦ πολέμου χρόνον δηλοῖ, ὅτι νεώτερος ὢν ἐφύτευε σῦκας, ἃς οὐκ εἶδε γηράσας. καὶ οὐκ ἀρκεθεὶς τούτῳ ἐπήγαγε πολλῷ (πολλοστῷ) χρόνῳ. S.

548. ita margo edit. Basil. a. 1532., Be. Br. Invern. Dind. primae 3 ἡμῖν γὰρ ἐπὶ πολλ. χρ.

550. τὰς Γοργ. Lanachi. cf. 464. S.: πᾶν σκεῦος ἁρμόζον ἐν πολέμῳ.

551. εἶθ' ὅ. λιτ. εἶτα μετὰ τὸ εὔξασθαι τῇ θεῷ συντόμως δειπνούμεθα. παρὰ τὸ λίαν ἀργόν. (?) S. ὅπως λιτ. vid. Matth. gr. gr. §. 520, 4. λιταργίζειν Hesychio valet τροχάζειν, Photio p. 166. τρέχειν. cf. Fl. Chr. et B. „χωρία sunt praedia, villae.“ B.

552. ἐμπολ. cf. 438.

554. γοργὸν, alacre, promtum, animosum. S.: καὶ γοργόν. ἐπεὶ διὰ χρόνου ἐξιόντες ἔσπευδον. μᾶζα καὶ πανδ. πανδαισία ἡ δαψιλὴς καὶ παντοία εὐωχία. μᾶζα δὲ

555 νὴ Δί' ἡ γὰρ σφῦρα λαμπρὸν ἦν ἄρ' ἐξωπλισμένη,
αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον.
ἦ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον·
ὥστ' ἔγωγ' ἤδη 'πιθυμῶ καὐτὸς ἐλθεῖν εἰς ἀγρὸν,
καὶ τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ διὰ χρόνου τὸ γήδιον.
560 ἀλλ' ἀναμνησθέντες, ὦνδρες, τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς, t. t. προῳδ.

ἐστιν ὁ στρυφνὸς ἄρτος. — de hoc vide 1. ceterum intelligas velim πυκνὸν, ὥσπερ μᾶζα: γοργὸν, ὥσπερ πανδαισία. πανδαισίαν ipsam ridicule dicit γοργὸν, alacrem, quoniam alacres ad epulandum esse solent homines. Plautus Poen. 393. *at si ad prandium me in aedem vos dixissem ducere, Vinceretis cervom cursu vel clavatorem gradu.*

555. sequ. σφῦρα Dind. vulgo σφύρα claudicante versu. λαμπρὸν, λαμπρῶς. ἦν dictum ut ἀπέκτυσα 517. etc. *Ja beim Zeus, denn hergerüstet ist der Schlägel glänzendhell.* S.: νοῆσαι δεῖ τὸν Χορὸν σφύραν ἔχοντα, αἷς βωλοκοποῦσι, καὶ θρίνακας, καὶ σκεύη ἄλλα γεωργικὰ, δι' ὧν τὰς βώλους τῆς γῆς ἔμελλον θραύσειν. non huc pertinet, quod ab alio additum legitur, θρίνακες, τὰ πτύα, ἐργαλεῖον, ᾧ ἀποχωρίζουσι τῶν σπερμάτων τὰ ἄχυρα etc., etsi idem cantant Suid. et Zonar. 2, 1052. recte Br.: — „quis fando audivit aut vidit unquam fulgentia ventilabra? tum quis ventilabri usus ad vitium et ficuum conserendorum ordines? θρίνακες sunt τρίαιναι, *tridentes rastri*, seu *ligones*, idem fere quod δίκελλαι. mox τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ. vid. Hesych. in θρίναξ. τριαινοῦν est *terram vertere*, τὸ ἄνω κάτω ποιεῖν. pro *diruere*, *evertere*, utitur Eurip. Bacch. 306."

557. μετόρχιον. τὸ μεταξὺ τῶν ὄρχων. ὄρχοι δὲ καλοῦνται τὰ μέσα τῶν ἐλαιῶν καὶ τῶν ἀμπέλων. — S. monet Fl. Chr., id spatium sive intervallum inter vites ordinarias oleas, aliasque arbores, inter quas sementem faciebant, *interordinium* vocari a Columella, de R. R. 3, 13. 3., quo modo Vitruv. 3, 1. et alibi dixerit *intercolumnium*: nam ὄρχους sive ὀρχάτους esse ordines in quincuncem digestos, παρὰ τὸ ἔρχεσθαι δι' αὐτῶν τὰς τάξεις τῶν φυτῶν. (ita Suidas; sed vid. Schneider. lex. gr. v. ὄρχος.) B. secundum Reiskium: Hoc vult: *profecto bene ab iis discedet, abibit, interordinium*, i. e. bene curabunt (θρίνακες istae) agri consitionem.

559. γήδιον ὑποκοριστικῶς ἀντὶ τοῦ τὴν γῆν. — S.

560. seqq. haec vulgo in dimetros troch. acat., unum ejusmodi monometrum, et dimetrum cat. in fine, divisa leguntur, nec uno modo; cum facile intelligatur, assurgentem orationem a trochaicis t. cat. ad similes acatalecticos, gravissimum metri genus, progredi rectius quam ad dimetros, leves illos et velut ludibundos, more Anacreontis (vid. Gaisford. ad Hephaest. p. 261.). huc accedit, quod ista ratione verba

τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς

peculiarem versum efficiunt, finitum praepositione, quae ad articulum, quo sequens versus incipit, referenda est; quod durissimum. denique nemo monitus dubitaverit, quin verba ἀντὶ τούτων — προσείπατε conjungenda sint in unum t. t. c., ut factum videmus in Rav.; quae aptissima est clausula hujus προῳδοῦ. sic etiam infra 629. seqq. et ap. Sophoclem et Tragicos graecos, item Latinorum poëtas scenicos, non semel restituendos es-

ἣν παρεῖχ' αὕτη ποθ' ἡμῖν, τῶν τε παλαιῶν ἐκείνων,
τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρτων, τῆς τρυγός τε τῆς γλυκείας,
τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς τῷ φρέατι, τῶν τ' ἐλαῶν,
ὧν ποθοῦμεν, t.
ἀντὶ τούτων τήνδε νυνὶ τὴν θεὸν προσείπατε! t. t. c.

ΧΟ. χαῖρε, χαῖρ', ὦ φιλτάτη! t. d. c. ἀνομοιόστρ.
ὡς ἀσμένοισιν ἡμὶν ἦλθες. i. d. h.
σῷ γὰρ ἐδάμημεν πόθῳ, t. d. c.
δαιμόνια βουλόμενοι εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι. pae. t.

se vidi octonarios trochaïcos, vide Soph. El. 1210., Oed. R. 631., Oed. Col. 1140., 1571., Plaut. Amph. 4. seqq., Terent. Andr. 2, 1, 7. etc. ἐμφατικὸν illud ὧν ποθοῦμεν Dind. quoque proprio versu extulit. — jubet autem Trygaeus agricolarum Chorum gratias agere Paci, quae tot eos bonis olim cumulaverit, quorum ut jam denuo participes fiant optat.

561. παλαιῶν, τῶν πεπατημένων ἰσχάδων. τινὲς δὲ τῶν παλαίθων (imo παλαθίων). παλάθη δὲ εἶδος βοτάνης. S.: — Hesych.: πλασία (scrib. παλάσια), τὰ συγκεκομμένα σῦκα. καὶ διὰ τοῦ θ' πλάθια (scrib. παλάθια) καὶ παλάθη. Phot.: παλάσια, τὰ συγκεκομμένα σῦκα. — εἰσὶ δὲ ἐξ ἰσχάδων ἢ σύκων πεκομμένοι βῶλοι πλινθοειδεῖς. *E Br.* Voss.: *jener ‚festgeballten Welkfrucht.* (?)

562. non solum τρυγὶ est faex vini et subsistentia (Graeci ὑποστάθμην vel ὑπόστασιν vocant), sed etiam novum mustum, ἀπὸ ληνοῦ ἀδιήθητον, inquit Hesych., ut h. l. recte autem cum vino jungit ficus: nam ficuum tanta fuit apud vett. commendatio, ut secundum a vite locum obtinuerit, et merito Hipponax dixerit συκῆν μέλαιναν ἀμπέλου κασιγνήτην etc. *Fl. Chr.*

563. ἰωνιὰ λέγεται ἡ φυτεία τῶν ἴων, ὡς καὶ τῶν ῥόδων ῥοδωνιά, ὅπου τὰ ῥόδα φύεται. (hisce additur tertium ἰρινωνιὰ ex Hesych., Suid. et Theophr. H. Pl. 6, 6.) ἄνθος δὲ τὸ ἴον διάφορον μορφὴν ἔχον· ἃ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐστι κεφφυρᾶ, ἃ δὲ ἰανθὰ, ἃ δὲ μέλανα. καὶ ἐν τούτῳ τῶν ἴων (vel scrib. τὸ τῶν ἴων, vel τὸ ἴον) θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι τῇ ποικιλίᾳ τῆς ὄψεως αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δύναται λειμῶνα πληροῦν. S. Fl. Chr.: — dixit Virg. (Georg. 4, 32.) *irriguumque bibant violaria fontem.* expressum ex his Aristophanis: nam τὸ φρέαρ *fontem* esse facile credo cum Grammaticis etc. cf. Plut. 806. et de violis Billerbeckii Flor. class. p. 45. sequ. — S.: τῶν τ' ἐλ. olivae, quae Minervae sacra erat, Attica feracissima, ut notum est.

564. ὧν, *quorum* omnium, quae commemoravi.

566. cantio in honorem Pacis. — perperam libri φίλτατ', ὡς ἀσμένοισιν etc. S. φίλτατε pro φιλτάτη.

567. ἀσμ. ἡμὶν, *nobis volentibus, exoptata nobis.* conferri jubet Be. Soph. Trach. 18. „formulam ἀσμένοις ἡμῖν ἦλθες illustrant Wyttenbach. Epist. crit. p. 27. sequ. p. 247. ed. Schäf. et Porson. ad Eurip. Phoen. 1061.“ B. vide etiam Soph. Phil. 251. et, monente Dobr., Aeschyl. Prom. 23.

568. ἐδάμημεν πόθῳ, ut θεομανεῖ ἰνδοσῃ δαμεὶς Eurip. Or. 817., πόθῳ δαμέντες Rhes. 724. etc.

569. bene Dind. edidit δαιμόνια, i. e. δαιμονίως (cf. 530., Plut. 670.), pro insulso δαίμονα, quod habent

570 ἦσθα γὰρ τὸ μέγιστον ἡμῖν κέρδος, ὦ ποθουμένη
as., gl. h. et t. d. c.
πᾶσιν, ὁπόσοι γεωργὸν βίον ἐτρίβομεν· pae. t.
μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις. i. d.
πολλὰ γὰρ ἐπάσχομεν πρὶν ποτ' ἐπὶ σοῦ γλυκέα, pae. t.
κἀδάπανα, καὶ φίλα. pae. d. Anth. 3, 35.
575 τοῖς ἀγροίκοισιν γὰρ ἦσθα χίδρα καὶ σωτηρία, t. t. c.
ὥστε σὲ τά τ' ἀμπέλια, καὶ τὰ νέα συκίδια, pae. t.
τἄλλα θ' ὅσ' ἐστὶ φυτὰ, pae. d.
προσγελάσεται λαβόντ' ἄσμενα. pae. tr.
ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἦν ἀφ' ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρό-
νον t. t. c.

libri. praeterea nihil mutandum est. S.: *ἀνερπύσαι. ἀπελθεῖν. ἰδίως δὲ ἕρπειν τὸ τῇ γαστρὶ εἰλεῖσθαι. ὅθεν καὶ ἑρπετόν.*

570. non desunt metra ejusmodi asynarteta apud hos poëtas, quorum metrorum quaedam recensui in indice metrico Sophoclis nuper publicati. quare non est quod scribamus, id quod Fl. Christiano aliisque placuit, trochaeum obtrudentibus poëtae, *ἦσθα γὰρ μέγιστον* etc. — S.: *ἐπεὶ ἡ εἰρήνη πλείω πάντων τοῖς γεωργοῖς συμφέρει.*

571. codd. metro nullo *γεωργικόν. γεωργὸν* et elegans est (vide 620.), et id, quo saepius hic usurpatus restituitur versus paeonicus. interpretis est *γεωργικόν.* — *βίον ἐτρ.* cf. Plut. 522.

572. *μόνη*, *sola*, h. e. inprimis. Soph. Oed. R. 283. *ᾧ Τάληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώποις μόνῳ.* cf. 714., Antig. 763., Oed. Col. 227. Terentius Andr. 5, 6, 9.: *solus es, quem diligunt di*, etc.

574. suaderem *φίλια*, quo compleretur numerus paeonicus, nisi 578. quoque versus similis finiretur dactylo, idque pariter in fine strophae, ubi major est licentia. — S. *κἀδάπ. ἐκ τῶν ἀγρῶν γὰρ πάντα εἶχον αὐτόματα· ἐν δὲ τῷ πολέμῳ ἀνοῦντο καὶ ἐδαπάνων.* —

575. *χίδρα* (*χίδρον*) *τὸ ἀπὸ ἰλύμου γενόμενον ὄσπριον, ἔδεσμα παρὰ Καρίαν· ἤτοι τὸ ἀπὸ χλωρῶν κριθῶν· ἢ εἶδος βοτάνης. ἐκ τούτου δὲ δηλοῖ τὴν εὐετηρίαν. ἄλλως. ἑφθικτὰ ἐκ κριθῆς νέας γινόμενα.* S. — Fruges novellas vel farinas ex leguminibus exponit Hesych., qui ait *σῖτος νέος φρυτόμενος* (corrige *φρυττόμενος*: nam alibi vocat *ἑφθὸν πεφρυγμένον*): est enim legumen (?) fresum ex ordeo maxime. — *Fl. Chr. χίδρα* edulium ex hordeo freso recenti. (Voss.: *Uns den Feldanbauern, warst du* Gerstensang' *und Wohlergehn*, et in annot.: *Sangen*, geröstete Gerstenähren etc.) Pacem dicit rusticis fuisse *χίδρα*, quia tempore Pacis haberi possunt recentes fruges ad paranda *χίδρα*, et quia valde delectabantur illo cibi genere. In Equ. 803. de rusticis *εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν Εἰρηναῖος διατρίψῃ, Καὶ χίδρα φαγὼν ἀναθαῤῥήσῃ* etc. *Be.*

577. *ὅσα* pro *ὅσ* ponendo versum sanavimus. aliena non est forma *ὅσσος* ab usu poëtarum Att., praesertim in melicis. Soph. Phil. 484. *ἀθλ', ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων*, ubi vidd. annot.

578. quod in libris legitur, *σὲ* post *προσγελάσεται*, male illud quidem ex superioribus huc illatum, metroque inimicum paeonico, Porsonus ad Eurip. Hec. 1141. in Add. aliique deleverunt. pejus etiam membr. Paris. Ald. Br. *προσγελάσονταί σε.*

580 ἥδε, τοῦθ' ἡμᾶς δίδαξον, ὦ θεῶν εὐνούστατε.
ΕΡ. ὦ λιπερνῆτες γεωργοί, τἀμὰ δὴ ξυνίετε
ῥήματ', εἰ βούλεσθ' ἀκοῦσαι τήνδ', ὅπως ἀπώλετο.
* πρῶτα μὲν γὰρ αὐτῆς ἦρξε Φειδίας πράξας κακῶς·
εἶτα Περικλέης φοβηθεὶς, μὴ μετάσχῃ τῆς τύχης,

581. ita Diod. Sic. 12, 41. probante Wesselingio, ut monuit Dobr. vulgo: ὦ σοφώτατοι γεωργοί. Bentl.: „vet. ed. ὦ πενῆτες καὶ γεωργοί. lege ergo ὦ λιπερνῆτες. vid. Schol. Hesych. Suid.“ etiam ap. Diodorum ante Wesselingium legebatur ὦ πενῆτες καὶ γεωργοί. S.: τἀμὰ δὴ ξυνίετε. πρὸς ταῦτα καὶ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ πεποίηκεν· ὦ λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε. ἔστι δὲ πρὸς τὰ (τὸ) Ἀρχιλόχου· ὦ λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε Ῥήματα. (Eupolis, monente Be., ap. Stob. Serm. 4. p. 113. ed. Schow.: ἀλλ' ἀκούετ', ὦ θεαταί, τἀμὰ καὶ ξυνίετε Ῥήματ' etc.) ὁ Ἑρμῆς δέ ἐστιν ὁ λέγων πρὸς τὸ ἐρωτηθὲν ὑπὸ τοῦ Χοροῦ, δι' ἣν αἰτίαν τοσοῦτον ἀπέστη αὐτῶν ἡ θεὸς χρόνον. καὶ φησι πρῶτον γεγονέναι Φειδίαν.

583. laborat versus, nec satis est scribere ἦρξεν αὐτῆς obscura sententia. Dindorfio placuit ἦρξεν ἄτης, cujus lectionis quo apertior est sensus, eo minus verisimile videtur eam potuisse depravari, idque etiam verbis temere transpositis. quare equidem malim αὐτὸς, h. e. μόνος, ut apud Euripidem Phoen. 1245. ed. Pors. et alibi saepius initio *solum* Phidiam afflictum fuisse dicit (ἦρξε πράξας κακῶς); mox Periclis artibus *totam civitatem Atticam* conflagrasse. frequens error in extremis syllabis vocabulorum, per compendium scribi solitis. S.: Φειδίας. Φιλόχορος ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος (vid. Siebelis ad Philochori reliqu. p. 54., ubi ostenditur, praeeuntibus Palmerio et Corsinio, pro Pythodoro ponendum esse Theodori nomen. B.) ταῦτά φησι. καὶ τὸ ἄγαλμα τὸ χρυσοῦν τῆς Ἀθηνᾶς ἐστάθη εἰς τὸν νεὼν τὸν μέγαν (Parthenona in arce Athen.: vide Thuc. 2, 13., Paus. 1, 24. etc.), ἔχον χρυσίου σταθμὸν ταλάντων μδ' (imo 40. secundum Thuc. l. l.), Περικλέους ἐπιστατοῦντος, Φειδίου δὲ ποιήσαντος. καὶ Φειδίας ὁ ποιήσας, δόξας παραλογίζεσθαι τὸν ἐλέφαντα (scrib. τὸν χρυσόν. alius Schol.: — Φειδίας, ὡς Φιλόχορός φησιν, ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς κατασκευάσας ὑφείλετο τὸ χρυσίον ἐκ τῶν δραπόντων τῆς χρυσελεφαντίνης Ἀθηνᾶς etc.) τὸν εἰς τὰς φολίδας, ἐκρίθη καὶ φυγὼν εἰς Ἦλιν ἐργολαβῆσαι τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ λέγεται, τοῦτο δὲ ἐξεργασάμενος ἀποθανεῖν ὑπὸ Ἠλείων ἐπὶ Σκυθοδώρου, ὃς ἐστιν ἀπὸ τούτων ἕβδομος, περὶ Μεγαρέων εἰπόντας καὶ αὐτοὶ κατεβόων Ἀθηναίων παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἀδίκως λέγοντες εἰργεσθαι ἀγορᾶς καὶ λιμένων τῶν Ἀθηναίων. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ταῦτα ἐψηφίσαντο Περικλέους εἰπόντος, τὴν γῆν αὐτοὺς αἰτιώμενοι τὴν ἱερὰν τοῖς θεοῖς (fort. ταῖν θεαῖν. alius S. ad h. l.: — ἐγκαλέσας [Pericles] Μεγαρεῦσιν, ὡς τὴν ἱερὰν ὀργάδα ταῖν θεαῖν ἐργασαμένοις. cf. Schneider. lex. gr. v. ὀργάς et, quem laudavit, Ruhnken. ad Tim. p. 195.) ἀπεργάζεσθαι. —

584. εἶτα ὁ Περικλῆς δεδιὼς μὴ τῆς τύχης κοινωνήσῃ αὐτῷ, τουτέστιν ἐνλαβούμενος μὴ καὶ αὐτὸς ζημιωθῇ φυγῇ. ἐδόκει γὰρ ὁ Περικλῆς συνεγνωκέναι τῇ κλοπῇ, ἐπεὶ καὶ ἐργεπιστατεῖν παρὰ τῶν Ἀθηναίων κεχειροτόνηται. φοβηθεὶς οὖν αὐτοῦ διελεγχθῆναι τὰς κλοπὰς, ἐκίνησε τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ἐλπίσας ταραχῆς γενομένης, καὶ περὶ τὸν πόλεμον ἀσχοληθέντων τῶν Ἀθηναίων, εὐθύνας μὴ ἔχειν. S. Vana haec et

τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς καὶ τὸν αὐτοδᾰ́ξ τρόπον,
πρὶν παθεῖν τι δεινόν, αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν·
ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος,
ἐξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τῷ καπνῷ
πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι, τούς τ' ἐκεῖ, τούς τ' ἐνθάδε.
ὡς δ' ἄπαξ τοπρωῶτον ἤκουσ', ἐψόφησεν ἄμπελος, καὶ
καὶ πίθος πληγεὶς ὑπ' ὀργῆς ἀντελάκτισεν πίθῳ·
οὐκέτ' ἦν οὐδεὶς ὁ παύσων, ἥδε δ' ἡφανίζετο.
ΤΡ. ταῦτα τοίνυν μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ 'πεπύσμην οὐδενός,

a Comicis conficta esse ait B., cum alios ille secutus, tum Meinersium libro germ. *Gesch. der Wiss. in Griech. u. Rom*, t. 2. p. 234. sequ. quidam in scholiis: ἄλογος δὲ φαίνεται ἡ Περικλέους ὑπόνοια, ἐπτὰ ἔτεσι πρότερον τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς τῶν περὶ Φειδίαν γενομένων: ubi B.: „nempe si Theodoro archonte, Ol. 85, 3. [ante Chr. nat. 437. vel 438.] Minervae simulacrum dedicatum est.“ nec sane haec vel digna habuit Thucydides, quae commemoraret; vel Plut. in vita Periclis aut Diod. Sic. libro 12. et Athen. 3, 13., quos laudavit Fl. Chr., pondus iis addiderunt suis testimoniis, at tamen nullum in hisce rebus momentum fuisse, minime contenderim; neque ita existimare video Joh. Müllerum (*Vier und zwanzig Bücher allg. Geschichten*, vol. 1. p. 143.), Bredowium (*Handbuch der alt. Gesch.* p. 327.), Beckerum (*Weltgeschichte*, 5. verbess. Ausgabe, 1. Th. S. 134.), aliosque. imo fuerunt haec artificia inimicorum cum Periclis, tum ipsius reip. Athen., vulgo ignota; id quod ipse Trygaeus significat et Chorus 593. seqq. ceterum cf. 472.

585. τὸν αὐτοδάξ. τὸν ἐμπεσόντα καὶ δάκνοντα, αὐθάδη, ὀργίλον· ἐκεῖ οἱ ὀργίλοι δάκνουσι τοὺς ὀδόντας. οὐδὲν ἢ δάκνειν βλέποντα. S. *contumaciam, iracundiam.* — Lys. 690. αὐτοδάξ ὠμηρεύνος. — Ee.

586. ἐξέφλεξε, *penitus incendit:* nam αὐξητικὸν est τὸ ἐκ, ut passim.

587. ἐμβαλὼν etc. asyndeton ἐξηγητικόν, de quo Matth. ad Eurip. Hecub. 777., nos ad Bacch. 237., Heraclid. 176. etc. — cf. 472.

588. ita Suid. MS. et ejus ed. Mediol. v. ἐξεφύσησε, ut Dobr. annotavit; item K. Br. etc. vulgo codd. ἐξεφύσησε γὰρ, quod eorum facinus est, qui nescirent, verbi φυσᾶν primam syllabam produci. S. ἐξεφ. γάρ. ἐξεμίνησεν, ἐτάραξεν. ἐκῆς δὲ ἀπὸ τοῦ σπινθῆρος τὸ φυσᾶν ἔλαβε. καπνῷ δὲ τροπικῶς εἰπὼν ἐπέμεινε διόλου τῇ τροπῇ. S.

589. τούς τ' ἐκεῖ, τ. τ' ἐνθ. *et eos, qui illic, et qui hic sunt*, h. e. et Lacedaemonios, et Athenienses.

590. ἤκουσε τοῦ πολέμου. ἐψοφ. *crepuit*, turbavit, tumultuatus est. Be.: „De vite loquitur tanquam de animali, more Aesopico. ita et de doliis. vult autem dicere, agros esse vastatos et vites excisas“ etc. S.: οἰκείως, πρὸς τοὺς γεωργοὺς λέγων, τοιαύταις τροπαῖς ἐχρήσατο etc.

591. πληγεὶς, cadus percussus ab altero cado. Voss.: *und das Fass, vom Schlage zornig, schlug zurück aufs andre Fass.*

592. ἥδε δ' ἡφ. — καὶ οὕτως ἡ εἰρήνη παρακαλύπτεται. S.

593. seqq. vid. annot. ad 584.

οὐδ' ὅπως αὐτῇ προσήκοι Φειδίας ἠκηκόη.
ΧΟ. οὐδ' ἔγωγε πλήν γε νυνί. ταῦτ' ἄρ' εὐπρόσωπος ἦν,
οὖσα συγγενὴς ἐκείνου. πολλά γ' ἡμᾶς λανθάνει.
ΕΡ. κᾆτ' ἐπειδὴ ᾔνωσαν ὑμᾶς αἱ πόλεις, ὧν ἤρχετε,
ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας,
πάντ' ἐμηχανῶντ' ἐφ' ὑμῖν, τοὺς φόρους φοβούμεναι,
κἀνέπειθον τῶν Λακώνων τοὺς μεγίστους χρήμασιν.
οἱ δ', ἅτ' ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι,
τήνδ' ἀποῤῥίψαντες αἰσχρῶς τὸν Πόλεμον ἀνήρπασαν.
κᾆτα τἀκείνων γε κέρδη τοῖς γεωργοῖς ἦν κακά·
αἱ γὰρ ἐνθένδ' αὖ τριήρεις ἀντιτιμωρούμεναι

594. *nec, quomodo haec ad Phidiam pertineret, audiveram.* cf. annot. ad 596.

595. ἦν, fuit et adhuc est. cf. 142. Fl. Chr.: *jure est ergo formosissima.*

596. οὖσα συγγ. ἐπειδὴ προεῖπεν οὐδ' ὅπως — ἠκηκόειν, πρὸς τὸ προσήκοι τὸ συγγενὲς (συγγενὴς) ἐπήγαγε· προσήκοντες γὰρ λέγονται οἱ συγγενεῖς. (Be.: — attinebat Phidias ad Pacem, quia occasione statuae a Phidia factae pax erat turbata [vide annotata ad 583. sequ.]; nunc autem ita loquitur, quasi προσήκειν [594.] acceperit pro *contingere aliquem cognatione*. itaque Pacem *pulchram* esse dicit, quia Phidiae, qui pulchras statuas faciebat, sit cognata etc.) τὸ δὲ ἠκηκόειν οὕτω Φρύνιχος διὰ τοῦ η ἀναγινώσκει (Attice). συγγενῆ δὲ εἶπε τὸν Φειδίαν Εἰρήνης, καθὸ τεχνίτης ὁ Φειδίας· εὔμορφος δὲ εἰσάγεται ἡ Εἰρήνη οὖσα. —

598. σεσηρ. ἀπὸ τῶν κυνῶν ἡ μεταφορά· ὅταν γὰρ ὀργίζωνται, σεσήρασιν ἀλλήλοις. S. σαίρειν dicuntur canes exacerbati, h. e. ringere, ore hiare. v. Zonar. 2, 1237. et Phot. p. 375. annotavit B.

599. τοὺς φόρους. ἐδόκουν γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πολέμου ἀπηνεῖς εἶναι πρὸς τοὺς φόρους, οὓς ἐτέλουν οἱ ὑπήκοοι. S. Thuc. 1, 99. αἰτίαι δὲ ἄλλαι τε ἦσαν τῶν ἀποστάσεων, καὶ μέγισται αἱ τῶν φόρων καὶ νεῶν ἔκδειαι, καὶ λειποστράτιον, εἴ τῳ ἐγένετο. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἀκριβῶς ἔπρασσον, καὶ λυπηροὶ ἦσαν, οὐκ εἰωθόσιν οὐδὲ βουλομένοις ταλαιπωρεῖν προσάγοντες τὰς ἀνάγκας etc.

601. αἰσχροκ. ὅτι αἰσχροκερδεῖς καὶ σμικρολόγοι οἱ Λάκωνες, δῆλον ἐκ τοῦ χρησμοῦ ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο δὲ οὐδέν. ἦσαν δὲ καὶ περὶ τοὺς ξένους ἀπάνθρωποι, καὶ οὐκ ἐξῆν ξένῳ τινὶ ἀεὶ τῆς Σπάρτης ἐπιβαίνειν, ἀλλ' ὡρισμέναις ἡμέραις. διειρων. ἐξαπατῶντες τοὺς ξένους, καὶ ψευδόμενοι δι' εἰρωνείας καὶ ὑποκρίσεως. καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν ἐνταῦθα ἐποίουν, παρ' οἷς καὶ ὁ τῆς ξενηλασίας κεῖται νόμος. S. conferri jubent his de rebus Plut. Instit. Lacon. §. 12., Eurip. Androm. 440. sequ., aliosque. ipse Comicus Av. 1012.: ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι, Ξενηλατοῦνται etc., ubi vidd. interpp., collato G. G. S. Köpkii libro germ. de legibus et judiciis Graecorum pagg. 197. sequ.

602. ἀνήρπ. cupide arripuerunt.

603. τοῖς γ. colonis Lacedaemoniis.

604. αἱ ἐνθένδε τρ. hinc (i.

οὐδὲν αἰσίων ἄν ἀνδρῶν τὰς κράδας κατήσθιον.
ΧΟ. ἐν δίκῃ μὲν οὖν, ἐπεί τοι τὴν κορώνεών γέ μου
ἐξέκοψαν, ἣν ἐγὼ φύτευσα κἀξεθρεψάμην.
ΤΡ. νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως γε δῆτ', ἐπεὶ κἀμοῦ, λίθον
ἐμβαλόντες, ἐξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν.
ΕΡ. κᾆτα δ', ὡς ἐκ τῶν ἀγρῶν ξυνῆλθεν ὀὐργάτης λεὼς,
τὸν τρόπον πωλούμενος τὸν αὐτὸν οὐκ ἐμάνθανεν,
ἀλλ', ἅτ' ὢν ἄνευ γιγάρτων καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας,

e. Atheniensium) triremes. vide Thuc. 2, 25., Bredowii *Handb. d. alten Gesch.* p. 328. etc.

605. ἄν. cf. 618. τὰς κρ. κατ. καὶ αὐτοὶ ἀντίκοπτον τὰς συκᾶς, ὥσπερ ἐκεῖνοι τὰς ἀμπέλους ἡμῶν. κράδη δὲ εἶδος συκῆς. ἔστι δὲ καὶ μηχανή etc. S. sunt κράδαι *ficus agrestes*, ut censent Nicandri Schol. et Pollux Onom. (4, 129.; 6, 40. add. Zonar. t. 2. p. 1248. et 1252. rami quoque ficuum κράδαι dicuntur. vid. Bod. a Stapel ad Theophr. H. Pl. p. 496. B.) etc. *Fl. Chr.* cf. Schneideri lex. gr. v. κράδη.

606. κορώνεων (a κορώνεως), ὡς φιβάλεων. ἔστι δὲ εἶδος συκῆς. καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι. (scrib. — Ἀχαρνεῦσι· φιβάλεως ἰσχάδας; vid. Ach. 809.) ταύτην δὲ κοράκιον λέγουσιν· ὁ γὰρ καρπὸς αὐτῆς κόραξι ἔοικε κατὰ τὸ χρῶμα. S. similiter Suidas v. κορώνεως.

607. sequ. ita Bentl., Dawes. Misc. crit. p. 284., Porson. ad Hecub. 1169. etc. libri versibus permutatis ἐγὼ φυτεύσας ἐξεθρ. — ἐνδίκως δῆτά γ', ἐπεὶ κ. λίθον, vel, quod pejus etiam, τὸν λίθον, ut Ald. et K.

609. suspicatur Dobr., scribendum esse potius ἐκμέδιμνον, ut ἐκπλεθρος, ἔκπους, ἔκπηχυς, ἔκμηνος, alia, more Attico. vid. Elmsl. ad Eurip. Med. 1150. S.: ἐξμ. κυψ. ἐξ μεδίμνους χωροῦσαν κυψέλην. ἔστι δὲ εἶδος ἀγγείου ἢ μέτρου δεκτικὸν πυρῶν ἢ κριθῶν. — οὐ μόνον δὲ πλεκταὶ ἦσαν αἱ κυψέλαι, ἀλλὰ καὶ κεραμέαι· διὸ λίθῳ φησὶν αὐτὴν κλασθῆναι.

610. διὰ γὰρ τὰς συνεχεῖς τῶν πολέμων (πολεμίων) εἰσβολὰς ἐσκευαγωγήσαντο εἰς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. S.

611. ita Dind. secundum Schol.: nam, codd. Aristoph. ἐλάνθανεν. S.: ἐὰν μὲν ᾖ οὐκ ἐλάνθανε, σεμνολογεῖ λελυθότως αὐτοὺς, ὡς μᾶλλον συνιέναι δυναμένους τὰς κατὰ τῆς πόλεως βλαβὰς τῶν ἐν τῇ πόλει τραφέντων, καὶ ταῦτα ἀγροίκους ὄντας. ἐὰν δὲ οὐκ ἐμάνθανε, φησὶν, ὅτι ὁ ἄγροικος λεὼς μετοικισθεὶς εἰς τὰς πόλεις συνῆκε (imo οὐ συν.) τῆς τῶν προδιδόντων πονηρίας, ἀλλ' ἠγνόησεν ὑπὸ τῶν πολιτευομένων πωλούμενος καθάπερ οἱ συνήθως ὑπ' αὐτῶν πολιτευόμενοι. (imo πωλούμενοι, *tanquam illi, qui more deciperentur* ab oratoribus et demagogis, h. e. urbani, quorum hi quotidie aures obtundebant.) — de λ et μ litteris confusis vide Schäf. Mel. crit. p. 95., Eur. Suppl. 1175., Iphig. T. 98., quo quidem loco λάθοιμεν pro μάθοιμεν ponendum esse intellexerunt viri docti, etc. ceterum τὸν αὐτὸν τρόπον non est *eodem modo, ut urbani*, sed *eodem modo, ut antea, cum ipsi in agris degerent.* sentiebant agricolae, non melius agi secum, sive ruri sive in urbe essent.

612. γιγ: τῆς σταφυλῆς. διὰ τὸ ἀποστερεῖσθαι τῆς συνήθους διαίτης, καὶ ἀνακεχωρηκέναι ἐκ τῶν ἀγρῶν, καὶ ἐπιθυμεῖν αὐτῶν. — S. pro *uvis* dixit γίγαρτα, h. e. grana acinorum, ut monuit Fl. Chr.: nam maxima agricolarum Atticorum praesidia ad vivendum erant uvae atque ficus.

ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας· οἱ δὲ, γιγνώσκοντες εὖ
τοὺς πένητας ἀσθενοῦντας κἀπορουῦντας ἀλφίτων,
τήνδε μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι,
πολλάκις φανεῖσαν αὐτὴν τῆσδε τῆς χώρας πόθῳ·
τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους,
αἰτίας ἂν προστιθέντες, ὡς φρονεῖ τὰ Βρασίδα·
εἶτ' ἂν ὑμεῖς τοῦτον, ὥσπερ κυνίδι, ἐσπαράττετε·
ἡ πόλις γὰρ ὠχριῶσα κἀν φόβῳ καθημένη,
ἅττα διαβάλοι τις αὐτῇ, ταῦτ' ἂν ἥδιστ' ἤσθιεν.

613. ἔβλ. πρ. τ. λεγ. *respiciebat oratores*, fidebat iis.

614. ἀσθ. ἀντὶ τοῦ ἐν ἐνδείᾳ ὄντας. τὴν γὰρ τύχην ἴδιως νόσον καλοῦσι. κἀπ. ἀλφ. φαίνονται, ὅτι συνελθόντες εἰς τὸ ἄστυ ἐπένοντο μὴ γεωργοῦντες. S.

615. δικροῖς. δικράνοις. ἔδει δὲ εἰπεῖν ξύλοις δικράνοις, τουτέστι διφυέσιν· ὁ δὲ εἶπε δικράνοις (δικροῖς) κεκράγμασιν, ἐπειδὴ οἱ ῥήτορες δημηγοροῦντες τῇ κραυγῇ ἔπειθον μὴ ποιῆσαι τὴν εἰρήνην. S. cf. annot. ad 520.: nam κεκράγματα δικρᾶ sunt κεκρ. ὄντα δικρᾶ, i. e. furcis similia sive ea, quibus utare tanquam furcis. — „notum proverb. δικράνοις ὠθεῖν, *furcillis ejicere*, sive, ut Hor., *expellere furca*. Lucian. Tim. 12. καὶ μονονουχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας.“ *Ex Be.*

616. αὐτὴν, ipsam, sponte, neque expetitam ab Atheniensibus. S.: πολλ. φαν. μετὰ γὰρ ἐν Πύλῳ ἐπρέσβευσαν περὶ διαλλαγῶν Λακεδαιμόνιοι· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι οὐ προσεῖχον. S. cf. 640.

617. verbum σείειν eximie dici de sycophantis, qui alios vexant et exagitant, ostendit Phot. lex. p. 373. B. — τοὺς παχεῖς, obesos, pingues, quales fere sunt opulenti. Horat. Epist. 1, 4, 15. *me pinguem et nitidum bene curata cute vises.* Vesp. 287., monente Be: καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἦκει Τῶν προδόντων τἀπὶ Θρᾴκης, ὃν ἅπας ἐγχυτρεῖς. Idem: „Maxime autem,“ inquit, „illos aggrediebantur sycophantae, qui essent simpliciores [quales etiam ipsi dicuntur παχεῖς] et simul divites. v. Equ. 260. et 265., quae ibi ad Cleontem spectant: nam is talia docte norat facere.“

618. αἰτ. ἂν πρ. crimina in eos conferre soliti. consuetudinem ita faciendi significat ἄν particula, ut passim. — φρονοῖ Br. ex B codice Paris. sed recte, ni fallor, B. nulla opus esse mutatione existimat, sed velut ipsam hanc orationem esse illorum, qui id crimen in aliquem conferrent; Reiskium εἰς intellexisse in φρονεῖ, ellipsi Graecis haud inusitata. — Βρασίδα Suidas h. v., probante Dobr. vulgo Βράσιδον. vidd. Matth. p. 66. et grammatici. S.: τὰ Βρασίδου. ἀντὶ τοῦ τὰ Λακεδαιμονίων· ἅμα δὲ, ὅτι ἐπὶ αὐτοῦ καλοὶ τῶν ὑπηκόων προσεχώρουν. S. vid. Thuc. 4, 78. seqq. Be. conferri jubet Vesp. 494.

619. ἄν. cf. praegressum versum, 605., 621., 624. etc.

620. ὠχρ. οὐ παρὰ τὸ φοβουμένη (fort. οὐ παρ' ὅσον φοβ.) ὠχριῶσα, ἀλλ' ἴσον τῷ ἀσθενοῦσα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νοσούντων. — S. imo pallere solent esurientes. est igitur metaph. a famelicis, qui quidvis appositum devorant, praesertim metuentes, ne quis ipsis id eripiat, ut solet fieri in bello.

621. ita Fl. Chr. aliique, metro admoniti. codd. ἅττ' ἄν. S.: ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν παραβάλοι, ὡς ἐπὶ τροφῆς, διαβάλοι εἶπε διὰ τοὺς διαβάλλοντας. S.

οἱ δὲ τᾶς πληγὰς ὁρῶντες, ἃς ἐτύπτονθ' οἱ ξένοι,
* χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύνουν τὸ στόμα·
ὥστ' ἐκείνους μὲν ποιῆσαι πλουσίους, ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν
ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθε. ταῦτα δ' ἦν ὁ δρῶν
βυρσοπώλης.

ΤΡ. παῦε, παῦ', ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ· μὴ λέγε,
ἀλλ' ἔα τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, οὗπερ ἔστ', εἶναι κάτω.
οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔτ' ἔστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σός·
ἅττ' ἂν οὖν λέγῃς ἐκεῖνον, κεἰ πανοῦργος ἦν, ὅτ' ἔζη, t. t.
καὶ λάλος, καὶ συκοφάντης, καὶ κύκηθρον, καὶ τάρακτρον,
ταῦθ' ἁπαξάπαντα νυνὶ τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς. t. t. c.
ἀλλ' ὅ τι σιωπᾷς, ὦ πότνια, κάτειπέ μοι. i. tr.

ΕΡ. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποι πρός γε τοὺς θεωμένους·
ὀργὴν γὰρ αὐτοῖς ὧν ἔπαθε πολλὴν ἔχει.

622. τὸ ἑξῆς· οἱ δὲ ξένοι τὰς πλ. ὁρῶντες, ἃς ἐτύπτοντό τινες τῶν δημοτῶν παρὰ τῶν δημαγωγῶν, (imo in οἱ intelligendum σύμμαχοι, nec divellenda sunt verba ἃς — ξένοι) χρυσίον προσέφερον τοῖς ταῦτα ποιοῦσι. λέγει δὲ τοῖς ῥήτορσιν. S.

623. versus parum modulatus. ἂν forte excidisse puto, ut saepius factum (vid. Porson. passim in annotatis ad Eurip.), ut ita scribendum sit: χρυσίῳ τῶν ἂν ποιούντων ταῦτ' ἐβ. τὸ στ. τῶν ἂν ποιούντων, *derer*, *die dies etwa thaten*. vide Herm. annot. ad Viger. 283., Matth. gr. gr. §. 598, c., nos ad Eurip. Hel. 545. etc. — ἐβύνουν Suid. h. v., Dind. vulgo ἐβύουν. S.: ἐβύουν, ἐπλήρουν, ἔφρασσον.

626. βυρσ., coriarius, *ein Gerber*. S.: ἐπεὶ μάλιστα ὁ Κλέων ἐνίσταο τῇ εἰρήνῃ. cf. 270.

626. παῦε, desine, tace. cf. 326. etc. ὦ δέσπ., usitata appellatio deorum ap. Graecos. servus Euripideus Hipp. 80. ἄναξ (θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών) — contra barbarus Rhes. 235. δεσπότου (Hectoris) πέρσαντος Ἀχαιὸν ἄρη. vidd. interpp. utroque loco, et cf. 686., Plut. 743. similiter dea Pax infra 680. appellatur ὦ δέσποινα.

628. ἡμ. noster, ap. Superos. σὸς, *tuus*, Mercurii, cui mortui curae sunt. vide Ran. 1061., Soph. Aj. 778., Aeschyl. Cho. 1. etc.

629. εἰ (*sic*) παν. ἦν. λεληθότως κωμῳδεῖ αὐτὸν ὡς τοιοῦτον πάλιν, καὶ ταῦτα παραινῶν ἐκεῖνον μὴ λοιδορεῖν αὐτόν. S.

630. κύκ. supra 270., monente Be.: ὁ βυρσοπώλης, ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα. cf. Ach. 696. B.: „vocab. κυκήθρα (nescio utrum hic lectum) habent Phot., Hesych., Zonar. 2, 1266. aliique Grammatici."

631. τοὺς σεαυτοῦ, *tuos* (h. e. Cleonem), quibus parcere debes. de metro (nam vulgo hic versus et praegressi duo in dimetros divisi sunt troch.) vide annot. ad 560.

632. πρὸς τὴν Εἰρήνην φησί. κωφὸν γὰρ εἰσάγει τὸ πρόσωπον. S.

634. ὀργ. γὰρ αὐτοῖς. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ὀργίζεται. λείπει δὲ ἡ ὑπέρ· ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν.

ΤΡ. ἡ δ' ἀλλὰ πρὸς σὲ μικρὸν εἰπάτω μόνον.
ΕΡ. εἶφ', ὅ τι νοεῖς αὐτοῖσι, πρὸς ἔμ', ὦ φιλτάτη.
ἴθ', ὦ γυναικῶν μισοπορπακιστάτη. —
ἦ εἶεν γ', ἀκούω. ταῦτ' ἐπικαλεῖς. μανθάνω.
ἀκούσαθ' ὑμεῖς, ὧν ἕνεκα μομφὴν ἔχει.
ἐλθοῦσά φησιν αὐτομάτη μετὰ τὰν Πύλῳ,
σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίστην πλέαν,

635. ἀλλὰ, *saltem.*

637. μισ. ἀντὶ τοῦ μισοπόλεμε, παρὰ τὸν πόρπακα. πόρπαξ δὲ κατά τινας μὲν ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος· ὡς δέ τινες τὸ διῆκον μέσον τῆς ἀσπίδος σιδήριον, ᾧ κρατεῖ τὴν ἀσπίδα ὁ στρατιώτης. S.

638. sic libri editi; nec de fide hujus lectionis dubitans Herm. annot. ad Vigerum 176.: „εἶεν," inquit, „Grammatici etiam explicant ἄγε. Aeschyl. Cho. 717. — ad alteram significationem pertinet formula eorum, qui vocati audire se respondent, εἶέν γ' ἀκούω· quod nos diceremus *ja doch: ich höre.* Aeschyl. Cho. 655. Aristoph. Pac. 663. (638.)" at S.: εἶεν (non εἶέν γ'), ἀκούω. ὡς τῆς Εἰρήνης καλεσάσης τὸν Ἑρμῆν, καὶ λαλησάσης αὐτῷ. τὸ δὲ ἐπικαλεῖς ἀντὶ τοῦ ἐγκαλεῖς. quem secutus, nisi fallor, Dind. edidit: εἶεν. ἀκούω. ταῦτ' etc., posteriorem ille syllabam in εἶεν pro longa usurpans propter interpunctionem, quemadmodum in anapaesto Euripides Hipp. 1315. διά τ' εὐπάσαν τὸν ἐμὸν βίοτον. Ὦ πατρὸς —, in senario Plautus Capt. prol. 11.: negat hercule illic ultimus. accedito. etc. Aeschylus quoque l. l. in codd.: εἶεν· ἀκούω, sed invito Blomf., nisi forte solennis haec fuerit formula ostiarii respondentis. idem haec Aristophanis laudans omisit γέ, quasi certum sit, εἶεν, ἀκούω etiam ap. illum legi in MSS., sicut ap. Aeschylum. quodsi ita se res habet, ne nobis quidem ista scriptura expers videtur esse corruptionis; non quo negem, interpunctione id effici nonnunquam, ut brevis syllaba producatur, sed quia ad eam rem majore opus est interpunctione quam quae inest in verbis εἶεν, ἀκούω, quae uno tenore pronuntiantur, pausa vix sentienda. quare haud nolim sic scribi utroque loco: εἶεν, ἐνακούω. Soph. El. 80. θέλεις Μίνωμεν αὐτοῦ, κἀνακούσωμεν γόων; ubi vidd. Herm. et interpp. omissum esse videtur ἐν in ἐνακούω propter antecedentem syllabam similem; quod satis frequens est genus depravationis verborum.

639. μομφὴν ἔχει, *succenset.* cf. Eurip. Phoen. 719., Alc. 961., quae laudavit Be.

640. μετὰ τὰν Πύλῳ. μετὰ τὴν ἐν Πύλῳ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, οὓς ἔλαβεν ὁ Κλέων, ἔπεμψαν Λακεδαιμόνιοι πρὸς Ἀθηναίους ἐπαγγελλόμενοι δώσειν τὰς τριήρεις ἃς εἵλήφεσαν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ πολέμῳ· (περὶ ἑξήκοντα Thuc. 4, 16., οὔσας ξ Philochorus ap. Schol.) ἅμα δὲ καὶ περὶ εἰρήνης καὶ σπονδῶν. ἀντεῖπεν οὖν τότε Κλέων τοῦ ἐπιστάτου τρίτον ἐρωτήσαντος τὴν Βουλήν, τί βούλεται, εἰρήνην ἢ πόλεμον, εἶλετο ἡ Βουλὴ τὸν πόλεμον συνεστάναι. S. cf. 219., 616.

641. κίστην πλέαν. πλήρη κυτίδια. (κυτίδα scribendum esse vidit Corayus ad Heliod. 2. p. 155.) κυτίδας δὲ ἐκάλουν τὰς κίστας. (adscriptum hoc procul dubio ab eo, qui explicaret minus tritum vocab. κυτίδα, neque hinc colligendum est, ipsum Aristophanem id dedisse; quod facit Corayus l. l.) πλέαν δὲ προσέθηκεν, ὅτι ἐξῆν τοῖς Ἀθηναίοις τότε ἐκ περιουσίας τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι, οὔτε λαμπρῷ τῷ πολέμῳ κεκρατηκόσι. S.

ἀποχειροτονηθῆναι τρὶς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.
ΤΡ. ἡμάρτομεν ταῦτ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε·
ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότ' ἐν τοῖς σκύτεσιν.
ΕΡ. ἴθι νυν. ἄκουσον, οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅστις κακόνους αὐτῇ μάλιστ' ἦν ἐνθάδε,
χῶστις φίλος κἄσπευδεν εἶναι μὴ μάχας.
ΤΡ. εὐνούστατος μὲν ἦν μακρῷ Κλεώνυμος.
ΕΡ. ποῖός τις οὖν εἶναι δοκεῖ τὰ πολεμικὰ
ὁ Κλεώνυμος;
ΤΡ. ψυχὴν ἄριστος, πλήν γ' ὅτι
οὐκ ἦν ἄρ' οὐπέρ φησιν εἶναι τοῦ πατρός·
εἰ γάρ ποτ' ἐξέλθοι στρατιώτης, εὐθέως
ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγίγνετο.
ΕΡ. ἔτι νῦν ἄκουσον, οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅστις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ Πνυκί.
ΤΡ. Ὑπέρβολος νῦν τοῦτ' ἔχει τὸ χωρίον.

642. *ἀπ. τρὶς.* ὡς τρὶς ἀποχειροτονηθείσης. (*ἀποχειροτονεῖσθαι* est suffragatione repudiari. B.) *καὶ διὰ τούτων δὲ σημαίνει τοὺς Ἀθηναίους, ὡς ἐξουσίαν ἐσχηκότας ποιῆσαι εἰρήνην.* S. cf. 640., Equ. 804. seqq.

644. *ἐν τοῖς σκύτεσιν. διὰ τὴν δειλίαν.* (?) *ἢ παροιμία ἐπὶ σκύτη βλέπει. ἢ σκύτη* (*ἢ ἐν τοῖς σκύτεσιν*) *ἀντὶ τοῦ πρὸς τὰ πολεμικά.* (ut scuta pellibus inducta intelligantur *συνεκδοχικῶς*, quae est sententia Florentis Christiani.) *ἢ πρὸς τὸν Κλέωνα, ὅτι σκυτεὺς ἦν, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ φόβῳ τοῦ Κλέωνος ὁ νοῦς ἦν ἡμῶν.* S. Terent. Ean. 4, 7, 56. *animus est in patinis.* Be.: „i. e. Cleo coriarius tunc gubernabat remp., cui oportebat advertere animum et auscultare; is autem rejiciebat pacem" etc. proverbiale est *σκύτη βλέπειν* non *ἐπὶ σκ. βλέπειν*: vide Vesp. 663.

647. *κἄσπευδεν. καὶ ἐσπούδαζεν.* cf. Plut. 1163.

648. *εὐν. μὲν ἦν. ὅτι δίψασκις καὶ δειλὸς ἦν.* S. cf. 436.

650. *ψυχὴν ἄριστος.* per ironiam dictum, vel qua ratione dicimus *minime malus.* Cleonymum hunc sale comico aspergit tanquam spurium et timidum. — *Pl. Chr.*

653. *ἀποβολ. ἅμα μὲν καὶ διὰ τὸ ἀποβαλεῖν τὰ ὅπλα, καὶ παρὰ τὸ ὑποβολιμαῖος εἶναι.* S. lusus verborum.

655. Pnyx locus fuit Athenis prope arcem, legitimae concioni habendae destinatus. v. Petit. Leg. Att. p. 378. ed. Wess., Potter. Arch. gr. 1. p. 19. ex interp. Ramb. *B. ad Equ.* 42. — Neque vero illic tantum fiebant conciones, sed etiam in theatro Dionysiaco et in ipso foro, adeo sane, ut *ἀγορὰν* pro concione acceperint. Quem vero hic vocat lapidem, profecto *βῆμα* est et suggestus in tribunali; quae erat *πρωεδρία* Prytanibus et Epistatis assignata; olim e lapide; qua ratione etiam altare dicitur *λίθος*. *E Fl. Chr.* cf. Harpocration v. *λίθος* et lexicographi. Equ. 950., monente Be. *λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν.*

656. *Τπέρβολος.* ὅτι μετὰ τὸν Κλέωνα Τπέρβολος ἐπολιτεύσατο. *Χρόμιδος δὲ υἱὸς ἦν Τπέρβολος, ἀδελφὸς δὲ Χάρωνος, ἐν-*

αὕτη, τί ποιεῖς; τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις;
ΕΡ. ἀποστρέφεται τὸν δῆμον, ἀχθεσθεῖσ', ὅτι
αὐτῷ πονηρὸν προστάτην ἐπεγράψατο.
ΤΡ. ἀλλ' οὐκέτ' αὐτῷ χρησόμεθ' οὐδέν, ἀλλὰ νῦν
ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου καὶ γυμνὸς ὢν
τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο.
ΕΡ. πῶς οὖν ξυνοίσει ταῦτ' ἐρωτᾷ τῇ πόλει.
ΤΡ. εὐβουλότεροι γενησόμεθα.
ΕΡ. τρόπῳ τίνι;
ΤΡ. ὅτι τυγχάνει λυχνοποιὸς ὤν. πρὸ τοῦ μὲν οὖν
ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα·
νυνὶ δ' ἅπαντα πρὸς λύχνον βουλεύσομεν.
ΕΡ. ὦ, ὦ,
οἷά μ' ἐκέλευσεν ἀναπυθέσθαι σου!
ΤΡ. τὰ τί;
ΕΡ. πάμπολλα καὶ τἀρχαῖ', ἃ κατέλιπεν τότε·
πρῶτον δ', ὅ τι πράττει Σοφοκλέης, ἀνήρετο.

χνοπώλης (Nub. 1064. *Bc.*) φαῦλος τοὺς τρόπους. — προείλετο δὲ τοὺς τοιούτους ὁ δῆμος, ἀπιστῶν διὰ πόλεμον τὸν πρὸς Λακεδαιμονίους τοῖς ἐνδόξοις τῶν πολιτῶν, μὴ τὴν δημοκρατίαν καταλύσαιεν. ἐξωστρακίσθη δὲ οὗτος, οὐ διὰ δυνάμεως φόβον καὶ ἀξιώματος, ἀλλὰ πονηρίαν καὶ αἰσχύνην τῆς πόλεως. (verba Thucydidis 8, 73.) ἐν Σάμῳ δὲ διατρίβων ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐχθρῶν ἐπιβουλευθεὶς ἀπέθανε, καὶ τὸν νεκρὸν αὐτοῦ βαλόντες εἰς σάκκον ἔῤῥιψαν εἰς τὸ πέλαγος. S. cf. 867., Ran. 532., Equ. 1315., Plut. Nic. 15., Alcib. 13. et ibi Bähr. Cic. Bruto, c. 62.: *Is* (C. Servilius Glaucia) *praetor eodem die, quo Saturninus trib. plebis, Mario et Flacco Coss., publice est interfectus; homo simillimus Atheniensis Hyperboli, cujus improbitatem vest. Atticorum comoedias notaverunt.* qui horum meminit, Fl. Chr. Eupolin quoque fabulam in Hyperbolum scripsisse monet Maricam.

657. περιάγεις; ἀποστρέφεται τὸ ὄνομα τοῦ Ὑπερβόλου ἀκούσασα ἡ Εἰρήνη. S.

659. ἐπεγρ. ἀντὶ τοῦ ἐχειροτόνησε, κατέστησεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μετοίκων τοὺς προστάτας προγραφόντων ἑαυτοῖς. S.

662. περιεζώσατο. οἱ γὰρ γυμνοὶ ἐπιθυμοῦσι κἂν περιζώματος τυχεῖν. ὁ δὲ νοῦς, δι' ἀνάγκην τέως τοῦτον ἐζώσατο πολυτελέστερον. (imo: ἐζώσατο, οὐ πολυτελέστερον, *hoc cinctu, non magis sumtuoso, civitas usa est*, h. e. εὐτελεῖ, *vili.* similiter οὐ neglectum est Pindari l. l. ad 672.)

667. πρὸς λύχνον βουλ. ὅτι λυχνοπώλης ὁ Ὑπέρβολος. τινὲς δέ φασιν αὐτὸν Σύρον. καὶ Κρατῖνος δὲ ἐν Πυτίνῃ· Ὑπέρβολον δ' ἀποσβέσας ἐν τοῖς λύχνοις Γράψω. S.

668. τὰ τί; τὰ dixit, quia praecessit οἷα, sicut 671. τὸ in τὸ τί; refertur ad θανμαστόν. vid. Herm. ad Viger. annot. 25.

669. h. e. καὶ τὰ ἀρχαῖα πάμπολλα (ὄντα), ἃ κ. τ., *etiam vetera illa, plurima, quae tum hic reliquit*, quae opponuntur novis rebus, de quibus modo dictum est.

ΤΡ. εὐδαιμονεῖ· πάσχει δὲ θαυμαστόν.
ΕΡ. τὸ τί;
ΤΡ. ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται Σιμωνίδης.
ΕΡ. Σιμωνίδης πῶς;
ΤΡ. ὅτι γέρων ὢν καὶ σαπρὸς κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.
675 ΕΡ. τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν;
ΤΡ. ἀπέθανεν, ὅθ' οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον.

672. S.: ὅτι ἐπὶ μισθῷ ἔγραψε τὰ μέλη. καὶ γὰρ Σιμωνίδης δοκεῖ πρῶτος σμικρολογίαν εἰσενεγκεῖν εἰς τὰ ᾄσματα καὶ γράψαι ᾠσμα μισθοῦ. τοῦτο δὲ καὶ Πίνδαρός (Isthm. 2.) φησιν αἰνιττόμενος· οἱ μὲν πάλαι — ὕμνους. ἀ μοῦσα γὰρ (ἀ Μοῖσα γὰρ οὐ) φιλοκερδής. τὸ μέντοι περὶ κιβωτῶν (περὶ) Σιμωνίδου λεγόμενον, ὅτι παρακειμένας εἶχε δύο, τὴν μὲν κενὴν, τὴν δὲ μεστὴν, καὶ τὴν μὲν κενὴν χαρίτων (Χαρίτων) ἔλεγεν εἶναι, τὴν δὲ γνώριμον (familiarem, amicam), περιφερόμενον εὑρίσκεται· καθ' ἱστορίαν γὰρ οὐδεὶς εἴρηκεν. ἄλλως. ὁ Σιμωνίδης διεβέβλητο ἐπὶ φιλαργυρίᾳ. καὶ τὸν Σοφοκλέα οὖν διὰ φιλαργυρίαν ἐοικέναι τῷ Σιμωνίδῃ. λέγεται δὲ, ὅτι ἐκ τῆς στρατηγίας τῆς ἐν Σάμῳ ἠργυρίσατο. — at incidit alterum illud Atheniensium cum Samiis bellum Olymp. 85, 1., sive ante Chr. nat. 439., cum bellum Pelop. coeperit Olymp. 87, 1., sive ante Chr. nat. 431. vide Aristophanis gramm. argumentum Antigonae Soph., ibique Herm. et interpp. parum igitur verisimile est, Comicum veteris illius criminis, si quod fuit, memoriam refricasse. de Simonidis quidem φιλαργυρίᾳ nota est Aristotelis Rhetor. 3, 2. narratio, quam commemoravit Fl. Chr.

673. γέρων ὢν καὶ σαπρός. ἀρχαῖος καὶ παλαιός. — S. Suidas, monente Br.: σαπρὸς καὶ ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ. Σιμωνίδης (Σοφοκλῆς) γέρων ὢν etc. B.: Vertitur tamen σαπρὸς rectius *sordidus*. apud Eupolin σαπρὸν τὸ παλαιὸν dici auctor est Phot. p. 369.

674. ῥιπός. φρυγάνου, ψιάθου. λέγοιτο δ' ἂν ἐπὶ φιλοκερδεῖ. λέγεται δὲ καὶ ἄλλως· θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. ῥῖψ δέ ἐστιν ἱμαντῶδες φυτὸν, παρὰ τὸ ῥέπω ῥὲψ καὶ ῥῖψ, καὶ ῥίπεσι τοῖς τῆς ἰτέας πλάδοις. S. cf. Schneider. lex. gr. v. ῥῖψ. Fl. Chr.: — Est ῥῖψ *teges* vel *storia* ex calamis. — itaque nare in tam levi re est quasi τῶν ἀδυνάτων, ut summa sit avaritia ejus, qui extremo se periculo committit propter lucrum. —

675. τί δαί; *quid porro?* vide Plut. 156., Ran. 135., Eur. Iph. Aul. 1309., Herm. ad Viger. annot. 346. — Κρατῖνος. Quintil. 10, 1.: *Plures ejus* (veteris comoediae) *auctores; Aristophanes tamen et Eupolis Cratinusque praecipui.* floruit Cratinus, poëta comicus Ath., Callimedis filius, una cum Cratete et Eupolide, circa Olymp. 81., teste Eusebio. vide praeter Platonem aliosque vett. Beck. Aristoph. vol. 4. pagg. XXVII. seqq.) Cruqu. ad Horat. Epist. 1, 19, 1., Torrent. et interpp. ad ejusdem Sat. 1, 4, 1., Fl. Chr. ad h. l., qui quidem φιλοπότην eum audiisse monet laudatis Eq. 401., 538. cf. seqq. — ἀπέθανεν. natus annos 97., ut fama est. vid. Cruquius l. l.

676. ἐνέβαλον. ἀντὶ τοῦ ἐπῆλθον τῇ πόλει. S. anno 1. belli Pelop., Olymp. 87, 2. sive ante

ΕΡ. τί παθών;
ΤΡ. ὅ τι;
ὡρακιάσας· οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο
ὁρῶν πίθον καταγνύμενον οἶνου πλέων.
χἄτερα πόσ' ἄττ' οἴει γεγενῆσθ' ἐν τῇ πόλει;
ὥστ' οὐδέποτ', ὦ δέσποιν', ἀφεξόμεσθά σου.
ΕΡ. ἴθι νυν, ἐπὶ τούτοις τὴν Ὀπώραν λάμβανε
γυναῖκα σαυτῷ τήνδε, κἄτ' ἐν τοῖς ἀγροῖς
ταύτῃ ξυνοικῶν ἐκποιοῦ σαυτῷ βότρυς.
ΤΡ. ὦ φιλτάτη, δεῦρ' ἐλθέ, καὶ δός μοι κύσαι.
ἆρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ,
ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας;
ΕΡ. οὔκ, εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίοις βληχωνίαν.

Chr. nat. 431. vid. Thuc. 2, 19. — τί παθών; cf. Plut. 904.

677. ὦ ρ. οἷον ὠχριάσας, ἢ ἐλκυσθείς, (?) ἢ λειποψυχήσας, ἢ ἀθυμήσας. ὡς φιλοπότην δὲ πάλιν διαβάλλει τὸν Κρατῖνον, μετὰ ἐκλύσεως ἐσκοτωμένον. ᾧ ἴσως ἀκολουθεῖ καὶ τό ὠρακιάσας. τοιοῦτοι δὲ οἱ λειποψυχοῦντες· τρέπεται γὰρ αὐτῶν ἡ χροιά. Λυκόφρων δὲ τὸ ὡρακιᾶν ἀντὶ τοῦ ὠχριᾶν. Ἐρατοσθένης δὲ τὸ ὑπὸ ἐκλύσεως ἐσκοτῶσθαι. (— Grammatici etymon dant, quasi ὦραν αἰκίζειν: nam pallor vultum et formam turpat. *Fl. Chr.*) ὅτι δὲ φίλοινος ὁ Κρατῖνος, καὶ αὐτὸς ἐν τῇ Πυτίνῃ (de qua ejus fabula laudantur Athen. 11., ed. Schweigh. t. 4. p. 332. sequ., et Fabric. B. gr. 2. p. 488) λέγει σαφῶς. S.

678. ὁ ρ ῶ ν. sic bene A. vulgo ἰδών. — *Br.* Causam hujus judicii non indicatam hanc esse puto, quod et, *dum vides*, dicitur non sustinuisse, et ἰδὼν πίθον male sonat. B.

679. ita Rav. Invern. Dind. vulgo γεγενῆσθαι τῇ π. S.: ὥσπερ ἐκπλαγείσης τῆς Εἰρήνης ἐπήγαγε τὸ καὶ ὕστερα τοιαῦτα γέγονεν ἐν τῇ πόλει.

680. — Dubitari potest, an, quod ex uno Rav. editum est, ἀφησόμεσθα sit interpretamentum scripturae omnium aliorum codd. et edd. ἀφεξόμεσθα. B. δέσποινα appellatur Pax, ut dea. cf. 626.

681. ἐ π ὶ τ ο ύ τ ο ι ς (ut Ran. 551. etc.), hac conditione, hac lege, scil. ut Pacem semper retineas et colas. ἐκποιεῖσθαι est *sibi gignere, procreare.* B. S.: ἀίαν τῶν συνανελθουσῶν τῇ Εἰρήνῃ πρὸς γάμον αὐτῷ δίδωσι. προειρήκαμεν δὲ, ὅτι συνανειλκύσθησαν αὐτῇ ἥ τε Ὀπώρα καὶ ἡ Θεωρία. ἦσαν δὲ ἑταῖραι.

683. ἐ κ π ο ι ο ῦ σ α υ τ ῷ. οὐκ εἶπε (τοὺς) π α ῖ δ α ς, ἀλλὰ (τοὺς) β ό τ ρ υ ς διὰ τὴν Ὀπώραν. S.

684. δ ό ς μ ο ι κ ύ σ α ι, *permitte mihi osculari.*

685. διὰ χρόνου pertinet ad κατελάσας per hyperbaton: *si longo post tempore irruero in Operam.* S.: ὅτι οἱ διὰ χρόνου ἐσθίοντες ὀπώραν πολλὴν βλάπτονται, καὶ οἱ συνουσιάζοντες συνεχῶς. ἐπεὶ οὖν ἐδόκει ὀπώρα εἶναι καὶ ἡ πόρνη, πρὸς ἀμφότερα ἐπαιξεν. S.

686. ὦ δ. Ἑ ρ μ ῆ. cf. 626.

687. β λ η χ. βλήχωνα Ἀττικοὶ διὰ τοῦ β, οὐ διὰ τοῦ γ. οἱ δὲ πολλὴν ὀπώραν ἐσθίοντες ἐὰν κυκεῶνα βληχωνίαν πίωσιν, οὐ βλάπτονται. — S. de herba, quae dicitur βλήχων sive γλήχων, etiam βληχώ, γληχώ, *mentha pulegium* Linn., germ. *Polei, Poleiminze*, vide Bil-

ἀλλ' ὡς τάχιστα τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀπάγαγε τῇ Βουλῇ λαβών, ἥσπερ ποτ' ἦν.
690 ΤΡ. ὦ μακαρία Βουλὴ σὺ τῆς Θεωρίας,
ὅσον ῥοφήσεις ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν,
ὅσας δὲ κατέδει χόλικας ἐφθὰς καὶ κρέα!
ἀλλ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, χαῖρε πολλά!
ΕΡ. καὶ σύ γε,
ὦνθρωπε, χαίρων ἄπιθι καὶ μέμνησό μου.
695 ΤΡ. ὦ κάνθαρ', οἴκαδ', οἴκαδ' ἀποπετώμεθα.
ΕΡ. οὐκ ἐνθάδ', ὦ 'τᾶν, ἔστι.
ΤΡ. ποῖ γὰρ οἴχεται;
ΕΡ. ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ.
ΤΡ. πόθεν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἕξει σιτία;
ΕΡ. τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται.
700 ΤΡ. πῶς δῆτ' ἐγὼ καταβήσομαι;
ΕΡ. θάῤῥει, καλῶς·

lerbeck. Florae class. p. 151. et, quos laudat, Dioscor. 3, 56., Plin. H. N. 20, 14. ceterum cf. 1099. „Fortasse et aliquid obscoeni subest: nam *βληχὼ* etiam dicitur *τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον* Lysistr. 89." *Ex Be.*

688. *τοῖς μὲν γεωργοῖς φέρουσα (ἡ Εἰρήνη) τὴν Ὀπώραν ἔδωκε, τῇ δὲ Βουλῇ τὴν Θεωρίαν ἀπέπεμψεν. — ἡ γὰρ Βουλὴ τὰς Θεωρίας ἐξέπεμπε.* — S. Convenienter Theoriam Senatui applicat: nam Senatus quos extra fines ad sacra, vel ad ludos solemnes, vel ad oracula mittebat oratores, *θεωροὺς* vocabant, (cf. Phot. lex. p. 71. et Fischer. ad Plat. Crit. 1, 13., Phaed. 1, 19. B.) navim, qua vehebantur, *Θεωρίδα*, sacrificium *θεωρίαν* etc. *Fl. Chr.*

690. *μακαρία τῆς Θεωρίας*, vid. Matth. gr. gr. §. 348.

691. *ἡμ. τριῶν. ἐπὶ γ' γὰρ ἡμέρας ἐψηφίσατο ἡ Βουλὴ βοῦς θύειν· ἀφ' ὧν καὶ ἕτερα ζῶα.* S. Quia in triduum supplicationes decerni solebant. *Br.*

692. *κατέδει, comedes.* vid. Matth. gr. gr. §. 180. S.: *χόλικας· τὰ τῶν βοῶν παχέα ἔντερα· ταῦτα γὰρ οὐχ ἱεροῦντο, ὡς τὸ ἄλλο σῶμα.* — S.

696. *ὦ 'τᾶν.* h. e. *ὦ ἑτᾶν.* vide Herm. ad Soph. Phil. 1373. (1305.), nos ad Oedip. R. 1086.

697. *ὁ στίχος ἐκ Βελλεροφόντου Εὐριπίδου, παρὰ τὸ ἀστραπαῖς ὑπηρετεῖν.* S.

699. *ἀμβρ. ἀντὶ τοῦ τὴν πόπρον.* — S. cf. 11. sequ. 701. *π. α. τὴν θεόν, hic juxta ipsam deam* Pacem, sive ab latere illius. quidam Minervam intelligebant, teste S.: *ἄγαλμα γάρ ἦν*, inquit, *ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Ἀθηνᾶς.* sed recte, nisi fallor, Fl. Chr.: „Non puto: nam Pallas potius *ἡ πόρα* vel *παρθένος* dicta. et quidni ipsam Pacem intelligamus, per quam et ascensus et descensus ubique liberi? sane non temere, ut opinor, invenias *τὴν Θεὰν* pro Minerva, nisi de ea praecesserit sermo" etc. — *ὦ πόραι*, Opora et Theoria. S.: *κατέλυσε τοῦ οὐρανοῦ τὴν ὑπόκρισιν· πᾶτεισι γὰρ ἐπὶ τὴν ὀρχήστραν πλίμαξιν. ἐχόμενος δὲ τῆς Εἰρήνης καταβαίνει ὁ πρεσβύτης [ἐπὶ τὴν ὀρχήστραν]. ἴσως δὲ καὶ Χορὸς ἐνῆλθεν εἰς τὴν ἀναγωγὴν τῆς Εἰρήνης.*

τηδὶ παρ' αὐτὴν τὴν θεόν.

ΤΡ. δεῦρ', ὦ κόραι,
ἕπεσθον ἅμ' ἐμοὶ θᾶττον, ὡς πολλοὶ πάνυ
ποθοῦντες ὑμᾶς ἀναμένουσ' ἑστυκότες.

ΧΟ. * ἀλλ' ἴθι χαίρων· ἡμεῖς δὲ τέως τάδε τὰ σκεύη παραδόντες a. Aristoph.

705 τοῖς ἀκολούθοις δῶμεν σώζειν, ὡς εἰώθασι μάλιστα περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυκτάζειν καὶ κακοποιεῖν.
ἀλλὰ φύλαττε σὺ ταῦτ' ἀνδρείως· ἡμεῖς δ' αὖ τοῖσι θεαταῖς,
ἢν ἔχωμεν ὁδὸν λόγων, εἴπωμεν, ὅσα τε νοῦς ἔχει. t. t. c.

703. ἑστυκ. ἔδει εἰπεῖν ἑστῶτες· τὸ (τῷ) δὲ ἑστυκότες ἐχρήσατο [διὰ τὴν Εἰρήνην,] ὥσπερ διὰ τὸ γαμηθῆναι αὐτῶν τὴν μὲν τῷ Τρυγαίῳ, τὴν δὲ τῇ Βουλῇ. πόρναι γάρ εἰσιν ἐσκευασμέναι S.

704. ὁ Χορὸς μένων ποιεῖ παράβασιν οὐ τελείαν, ἀλλὰ κομμάτιον μέν ἐστι τοῦ Χοροῦ. — ἄλλως. ἡ παράβασις αὕτη οὐκ ἔστι τελεία· τοῦ γὰρ ἐπιῤῥήματος καὶ ἀντεπιῤῥήματος ἐστέρηται. — S. cf. Heph. cap. 14. et ibi Gaisf. p. 131. sequ., item Herm. Elem. doctr. metr. pagg. 720. seqq. Pollux 4, 3.: τῶν δὲ χορικῶν ᾀσμάτων τῶν κωμικῶν ἓν τι καὶ ἡ παράβασις, ὅταν, ἃ ὁ ποιητὴς πρὸς τὸ θέατρον βούληται (βούλεται) λέγειν, ὁ Χορὸς παρελθὼν λέγει (λέγῃ: vid. tamen elegantissimus Jacobs. Anthol. Palat. vol. 1. praef. p. XLVIII. sequ.) ταῦτα. ἐπιεικῶς δὲ αὐτὸ ποιοῦσιν οἱ κωμῳδοποιηταί· τραγικὸν δὲ οὐκ ἔστιν, ἀλλ' Εὐριπίδης αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν. — καὶ Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς πρὸς ἐκεῖνον ἀμίλλης ποιεῖ σπανιάκις, ὥσπερ ἐν Ἱππόνῳ. τῆς μέντοι παραβάσεως τῆς κωμικῆς ἑπτὰ ἂν εἴη μέρη, κομμάτιον, παράβασις, μακρόν, στροφή, ἐπιῤῥήμα, ἀντίστροφος, ἀντεπιῤῥήμα. ὧν τὸ μὲν κομμάτιον καταβολή τίς ἐστι βραχέος μέλους. ἡ δὲ παράβασις ὡς τὸ πολὺ μὲν ἐν ἀναπαίσῳ μέτρῳ· εἰ δ' οὖν καὶ ἐν ἄλλῳ, ἀνάπαιστα τὸ ἐπίλειμμα (?) ἔχει. τὸ δὲ ὀνομαζόμενον μακρὸν ἐπὶ τῇ παραβάσει βραχὺ μελῳδῶν ἐστιν, ἀπνευστὶ ᾀδόμενον. τῇ δὲ στροφῇ ἐν κώλοις προσῳδείσῃ τὸ ἐπιῤῥήμα ἐν τετραμέτροις ἐπάγεται· καὶ τῆς ἀντιστρόφου τῇ στροφῇ ἀντῳδηθείσης τὸ ἀνταπιῤῥήμα, τελευταῖον ὂν τῆς παραβάσεως, ἐστὶ τετράμετρα οὐκ ἐλάττω τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐπιῤῥήματος. cf. Ran. 340. — παραδόντες vix rectum est, cum sequatur δῶμεν. fortasse Comicus scripserat παρελόντες, *auferentes*, quas voces proclive fuit permutari inter se propter similitudinem. S.: τὰ σκεύη τὰς ἅμας, τὰ σχοινία. γυμνὸν γὰρ ποιοῦσιν οἱ Κωμικοὶ τὸν Χορόν, ἵνα ὀρχῆται.

706. κυπτ. κρυφιμαίως διατρίβειν καὶ κρύπτεσθαι. S.

707. ἀλλὰ — ἀνδρείως. alloqui Chorus videtur unum e famulis, qui muti adstabant (705.): nam Trygaeus jam abierat. B.

708. ita B Paris., nisi quod ibi legitur ἔχωμεν, quae scriptura merito placuit Meinekio Cur. crit. in Com. fr. p. 64. et Dindorfio. est autem hic procul dubio poëtae alicujus scenici versus, quem ridiculi causa usurpavit Aristoph.,

Χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους, εἴ τις κωμῳδοποιητὴς a. Arist. παράβ.
710 αὐτὸν ἐπίγνει πρὸς τὸ θέατρον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις·
εἰ δ' οὖν εἰκός τινα τιμῆσαι, θύγατερ Διὸς, ὅστις ἄριστος
κωμῳδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότατος γεγένηται,
ἄξιος εἶναί φησ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν.
πρῶτον μὲν γὰρ τοὺς ἀντιπάλους μόνος ἀνθρώπων κατέπαυσεν
715 ἐς τὰ ῥάκια σκώπτοντας ἀεὶ, καὶ τοῖς φθειρσὶν πολεμοῦντας·

ut solet, miratus fortasse paulo insolentius dictum illud ὅσα τε νοῦς ἔχει, *et quae mens habet*, quae mente sive animo continemus, *was wir dabei im Sinn haben*. Metrici est, quod ex membranis Paris. in ordinem recepit Br., hoc: ἦν ἔχομεν ὀδὸν, λόγον εἰπ., χ' ὅσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει. vid. Porson. praef. Hecubae LI. sequ. — ὁδὸν λόγων, viam ac rationem nostrorum sermonum, h. e. comoediarum, quas agimus. earum indolem ingeniumque Aristophanis enarraturus haec dicit Chorus.

709. νῦν παραβάσει κέχρηται ὁ Χορὸς, μηδὲν περὶ τοῦ προκειμένου λέγων ἢ τὸν ποιητὴν ἐπαινῶν. παράβασιν δὲ τοῦτο ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ παραβαίνειν τὸν Χορὸν τῆς νενομισμένης στάσεως εἰς τὴν κατεντικρὺ τοῦ θεάτρου ὄψιν, ὁπότε ἐβούλετο ὁ ποιητὴς διαλεχθῆναί τι ἔξω τῆς ὑποθέσεως ἄνευ τῶν ὑποκριτῶν πρὸς τὸ θέατρον διὰ τοῦ Χοροῦ. ἐστρέφετο δὲ ὁ Χορὸς, καὶ ἐγίνοντο στίχοι δ'· εἶτα διελθόντες τὴν καλουμένην παράβασιν ἐστρέφοντο πάλιν εἰς τὴν προτέραν στάσιν. — ἦσαν δὲ ἐπὶ τῆς θυμέλης ῥαβδοφόροι τινὲς, οἳ τῆς εὐκοσμίας ἐμέλοντο τῶν θεατῶν. ἢ ῥαβδούχους εἶπε τοὺς κριτὰς τοῦ ἀγῶνος, οὓς ὁ ποιητὴς (Odyss. 8, 258.) αἰσυμνήτας εἶπε. S. nam etiam ludorum praesides ῥαβδοῦχοι et ῥαβδονόμοι a scipione, quem gestabant, dicti sunt. v. qui in Potteri Arch. gr. I. p. 959. laudantur, hic tamen ob v. τύπτειν videntur lictores intelligi. B.

710. παρ. ἐν τοῖς ἀναπ. πᾶσαν παράβασιν ἀναπαιστον καλεῖ. S.

711. — εἰ δὲ πρέπον ἐστὶν, αἱ Μοῦσαι, [ἑαυτὸν] ἐπαινέσαι τινὰ, φησὶν ὁ διδάσκαλος ἡμῶν, τουτέστιν ὁ Ἀριστοφάνης, ἄξιος εἶναι πολλῆς τιμῆς, ὅστις, Ἀριστοφάνης, ἄριστος γεγένηται. S. θύγατερ Διός. Hom. Odyss. 1, 10. τῶν ἁμόθεν γε, θεὰ, θύγατερ Διὸς, εἰπὲ καὶ ἡμῖν.

712. κωμ. sic etiam τραγῳδοδιδάσκαλοι dicuntur. vid. Aristot. Poet. 9. *Ex Fl. Chr.*

714. pecoata superiorum Comicorum pertractantur. cf. initium Ranarum. — μόνος. vide 572.

715. ἐς τὰ ῥάκια. ὡς τοιαῦτα εἰσαγόντων τῶν ἄλλων Κωμικῶν, ῥακοφοροῦντας. αἰνίττεται δὲ καὶ εἰς Εὔπολιν. καὶ ταῖς. φθ. ἀντὶ τοῦ εὐτελεῖς καὶ ἀδόξους ἄνδρας. S.

τοὺς θ' Ἡρακλέας τοὺς μάττοντας, καὶ τοὺς πεινῶντας ἐκείνους,
τοὺς φεύγοντας κἀξαπατῶντας καὶ τυπτομένους ἐπίτηδες,
ἐξήλασ' ἀτιμώσας πρῶτος· καὶ τοὺς δούλους κατέλυσεν,
οὓς ἐξῆγον πλάοντας ἀεὶ, καὶ τούτους οὕνεκα τουδί,
ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ τὰς πληγὰς εἶτ' ἀνέροιτο·
„Ὦ κακόδαιμον, τί τὸ δέρμ' ἔπαθες; μῶν ὑστριχὶς εἰσέβαλέν σοι
εἰς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ, κἀδενδροτόμησε τὰ νῶτα;"
τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ καὶ φόρτον καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ,

716. μάττειν τὸ πολλὰ ἐσθίειν, ἀπὸ τῆς ματτομένης ζύμης. αἰνίττεται δὲ ταῦτα εἰς Εὐριπίδην, ὃς ἐποίησε τὸν Ἡρακλέα πίνοντα (in Alcestide), καὶ Διόνυσον δειλὸν, καὶ Δία μοιχὸν, καὶ δοῦλον κλαίοντα. τινὲς δέ φασιν εἰς Κρατίνον αἰνίττεσθαι, ὡς τοιαῦτα ποιοῦντα δράματα. ἐπεπόλασε δὲ τότε ταῦτα τὰ λήμματα (argumenta favularum). καὶ αὐτὸς δὲ Ἀριστοφ. ὡς γαστρίμαργον τὸν Ἡρακλέα κωμῳδεῖ καὶ ἐν Ὄρνισι (1696.), καὶ ἐν Αἰολοσίκωνι, (etiam in Ranis,) καὶ ἐν τοῖς Σφηξὶ (58 seqq.) περὶ τούτων φησὶ, τοῦ τε Ἡρακλέους, καὶ τοῦ δούλου. — S.

717. τοὺς φεύγοντας, *fugitivos*. „τυπτ. nempe ab Omphale: παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ut est ap. Lucian. in dial. Jov. Aescul. et Herculis (deor. dial. 11, 1.)." *Be.* nempe si haec omnia ad Herculem referuntur; sed verba πεινῶντας ἐκείνους etc. videntur spectare alios ejusmodi homines, qui a Tragicis (Comicisque) inducebantur, ut Telephus (Philoctetes et Oedipus Col. ap. Sophoclem, aliique). B. ἐπίτηδες, *de industria*. cf. 877. etc.

718. Dind. παρέλυσεν.

720. εἶτ' ἀν. ita Bentl. et Dawes. Misc. crit. p. 279., merito probantibus viris doctis. libri mendose ἐπανέροιτο. de particula εἶτα inter partícip. et verbum interposita laudantur Dawes. l. l. et Koen. ad Corinth. de dial. Att. p. 145. sequ. ed. Schaef. cf. Plut. 794., Soph. Oed. Col. 855.

721. ὑστρ. ἢ ἐξ ὑείων τριχῶν μάστιξ. ἔσει δὲ καὶ ὑστριχὶς θηρίου τρίχας ἔχον ὑὸς, (vide Schneideri lex. gr. vv. ὕστριξ, ὑστριχὶς,) ἃς ἐν τῷ διώκεσθαι ἐξακοντίζει κατὰ τῶν διωκόντων. (hoc quidem conflictum esse, nemo hodie ignorat. vide Wilmsenii *Handb. der Naturgesch.* vol. 1. p. 226.) εἰσέβαλεν. ἀπὸ μεταφορᾶς λέγει τὸν τὰς πόλεις πορθούντων εἰσέβαλεν, καὶ ἔμεινεν ἐν τῇ τροφῇ. — S.

723. recte addidit ἀγεννῆ, quia auctore Aristot. in Rhet. (3, 18, 7.) τῶν εἰδῶν τοῦ γέλωτος ἄλλο μὲν ἁρμόττει τῷ ἐλευθέρῳ, ἄλλο δὲ τῷ βωμολόχῳ. (cf. Cic. de Off. 1, 29.) sunt autem proprie βωμολόχοι, qui in sacrificiis aras frequentant (qualis postea Hierocles), et cum adulatione aliquid petunt et mendicant. Hesych. ἱεροσύλους vocat, quia insidiantur

ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας
ἔπεσιν μεγάλοις καὶ διανοίαις καὶ σκώμμασιν οὐκ
ἀγοραίοις,
οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδῶν οὐδὲ γυναῖκας,
ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων τοῖσι μεγίστοις
ἐπιχειρεῖ,
διαβὰς βυρσῶν ὀσμὰς δεινὰς κἀπειλὰς βορβοροθύμους.
καὶ πρῶτον μὲν μάχομαι πάντων αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινότατα μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,
ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων
ἐλιχμῶντο

aris. Moschopulus (*περὶ σχεδῶν* p. 84. ed. Paris.) definit, qui ficto lusu utuntur ad fraudem, tales etiam dicuntur tibicines et divini serruscatores, denique per tralationem *σύκολοι καὶ ταπεινοὶ ἄνθρωποι καὶ πᾶν ὁτιοῦν ὑπομένοντες ἐπὶ κέρδει διὰ τοῦ παίζειν καὶ σκώπτειν.* recte autem hic *φόρτον* addidit, et puto dictum ut illud (Virg. Georg. 2, 192.) *pateris libamus et auro*, ut intelligas *βωμολοχίαν φορτικήν.* est enim *βωμολοχία γένος κολακείας φορτικὸν καὶ γελωτοποιὸν* etc. *Fl. Chr.* imo *κακὰ καὶ φόρτον* significat *κακὸν φόρτον* per figuram *ἓν διὰ δυοῖν.* ceterum cf. Ran. 344., 1024. S.: *βωμολ. τουτέστι βωμολόχα σκώμματα, ὅ ἐστι σκώπτοντας εὐτελεῖς τινας καὶ ἀσθενεῖς ἄνδρας.*

724. *τοῦτο καὶ Φερεκράτης ἐποίησε τὸν Αἰσχύλον λέγοντα ἐν τοῖς Κραπατάλλοις ὅστις (ὅστις γ') αὐτοῖς παρέδωκε (παρέδωκα) τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας. κἀπύργωσεν.* ὕψωσεν, ηὔξησεν, ἐμεγάλυνεν, ἠσφαλίσατο, καὶ ἐπὶ τὸ σεμνότερον τὰ ποιήματα ἤγαγεν. *καὶ ἐν ἄλλοις* (Ran. 943.) *ἀλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά.* S.

725. *οὐκ ἀγ. οὐ κατημαξευμένοις.* S. *nati in triviis et paene forenses* Horat. dixit. *ἀγοραῖοι* hic sunt viles et pauperes, dicti ab antiquis Latinis *canalicolae*, quod consisterent ad canales fori. *Fl. Chr.*

726. *ἰδιώτας*, privatos.

727. 729—734. versus ex Vespis 1066. seqq. repetiti, quia placuerant, nec minus ad hanc orationem conveniebant.

728. *βυρσῶν ὀδμάς. ὡσανεὶ ἔλεγε ποταμοὺς ἢ χαράδρας. διὰ δὲ τὸν Κλέωνα* (coriarium) *ταῦτα· εἰκὸς γὰρ ἦν αὐτὸν ἀπειλεῖν τῷ Ἀριστοφάνει διὰ τὰς ὕβρεις. — τοῦ Ἡρακλέους δὲ μνημονεύσας ἐξῆς τὸ βυρσῶν ὀσμὴν ἐπήγαγεν, ἐπεὶ δοκεῖ ὁ Ἡρακλῆς τὴν Αὐγέου κόπρον ἐκκεκαθαρκέναι.* S.

729. *τῷ καρχ.* quasi Hercules Berbero. *Fl. Chr.*

730. — *Κύννα καὶ Σαλαβακχὼ πόρναι Ἀθήνησι. ἀναίδειαν δὲ αὐτοῦ καὶ τραχύτητα τῶν τρόπων δείκνυσι διὰ τῶν ὄψεων, ὡς καὶ Ὅμηρος·* (Il. 1, 104.) *ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην. τῆς δὲ Κύννης μέμνηται καὶ ἐν τοῖς Ἱππεῦσι* (775.), *λέγων καὶ Κύνναν καὶ Σαλαβακχώ.* S.

731. *κολάκων. ὡσεὶ ἔλεγεν ὄφεων. εἰκὸς γὰρ πλῆθος κολάκων*

περὶ τὴν κεφαλὴν, φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὅλι-
θρον τετοκυίας,
φώκης δ' ὀσμὴν, λαμίας δ' ὄρχεις ἀπλύτους, πρω-
κτὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὐ κατέδεισ', ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν
πολεμίζων
ἀντεῖχον ἀεὶ καὶ τῶν ἄλλων νήσων. ὧν εἵνεκα νυνὶ
ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκὸς καὶ μνήμονας
εἶναι·

ἴσχειν τὸν Κλέωνα. — δέον δὲ εἰπεῖν ἐλιχμῶντο, ἐλιχνῶντο εἶπε διὰ τὸ λίχνον τῶν κολάκων. S. ἐλιχνῶντο vulgo quidem libri Aristoph., item Hesych. v. ἐλίχνων et, monente Dobr., Suidas v. Κύννα; sed ἐλιχμῶντο, quod legitur in Vesparum l. l. ad 727., etiam hic Bentlejo, Brunckio aliisque placuit; alterum illud affectatum est. — οἰμ., quibus plorandum erit, pessimorum.

732. χαρ. ἀντὶ τοῦ χειμάῤῥουν ποταμοῦ. κατήγουσι δὲ οὗτοι παντοῖα μετὰ τοῦ ῥεύματος. οὐκ εἶπε δὲ πηλὸν, ἀλλ' ὄλεθρον. S. hoc ineptum. χαράδρα ὄλεθρον ιστορεῖται est *torrens, qui interitum peperit*, h. e. qui homines et pecora una cum tectis arboribusque abripuit.

733. θαλασσίου ζῴου φωνή. Ὁμηρος (Od. 4, 442.) φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή. S. λαμίας, *canis carchariae*, cujus animalis voracis cum testes dicit, nihil aliud quam libidinem significare videtur Cleonis insatiabilem dignamque cane carcharia. neque enim haec ad vivum resecanda sunt aut reprehendenda propterea quod testes neque pisces habent, neque ullum aliud genus, quod caret pedibus, auctore Aristot. H. A. 5, 5. certe minus etiam ὄρχεις conveniunt Lamiae, monstro feminae, de quo Diodor. Sic. 20., 41. et ibi Wesseling., Philostrat. vit. Apoll. 4, 25., Suidas h. v. aliique. nihilominus hanc scripturam alteri praetulerunt recentiores; quorum Fl. Chr.: „Cum Lamia femina sit," inquit, „ei tamen ὄρχεις tribuit, et, ut Cleonis spurcitiem arguat, ἀπλύτους, i. e., ut ait Plautus (Men. 1, 2, 57.) *illutibili odore*. ceterum fuit Lamia olim etiam Atticum scortum, cujus dictum Aelianus (V. H. 13, 8.) memorat." eam quidem intelligi non posse, ipse haud dubie sentiebat Florens, cum amica fuerit Demetrii Poliorcetis, qui floruit plus 100 annos post actam hanc fabulam. S. inter alia: ἀλλόκοτον δέ τι τέρας ὑποστήσασθαι βούλεται τὸν Κλέωνα· τὴν γὰρ Λάμιάν φησιν (λαμίαν φασὶν) ἄγριον εἶναι ζῶον καὶ δύσοσμον καὶ ἀνήμερον. (quis dubitet ita describi squalum carchariam Linn., *den Menschenfresser?*) οὐκ ἀρκεσθεὶς δὲ τούτοις αὐτὸν εἰκάσαι μόνοις, προσέθηκεν ἄπλυτον (ἀπλύτους), ἵναμᾶλλον αὐξήσῃ τὴν περὶ Κλέωνα δυσοσμίαν. — πρωκτὸν καμήλου intelligo εὐρὺν πρωκτὸν, quo Cleonem deridet, tanquam cinaedum. Fl. Chr.: „salacem camelum et θερμόπρωκτον existimant." camelos toto die coïtum exercere dicit Aristot. H. A. 5, 2.

735. τῶν ἄλλων νήσων vel est *aliarum terrarum, quae terrae sunt insulae*, quemadmodum Soph. dixit Phil. 38. καὶ ταὐτά γ' ἄλλα θάλπεται φάκη, h. e. *et hic alia siccantur, panni*; vel, quod malim, dictum hoc est πλεοναστικῶς, ut χωρὶς γὰρ ἄλλης ἧς ἔχουσιν ἀργίας Eurip. Med. 281., ubi vidd. interpp. — εἵνεκα. frustra Br. οὕνεκα. vide Ran. 189.

καὶ γὰρ πρότερον πράξας κατὰ νοῦν οὐχὶ παλαίστρας περινοστῶν
παῖδας ἐπείρων, ἀλλ' ἀράμενος τὴν σκευὴν εὐθὺς ἐχώρουν,
παῦρ' ἀνιάσας, πόλλ' εὐφράνας, πάντα παρασχὼν τὰ δέοντα.
πρὸς ταῦτα χρεὼν εἶναι μετ' ἐμοῦ a. d.
καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς παῖδας·
καὶ τοῖς φαλακροῖσι παραινοῦμεν
ξυσπουδάζειν περὶ τῆς νίκης·
πᾶς γάρ τις ἐρεῖ νικῶντος ἐμοῦ
κἀπὶ τραπέζῃ καὶ ξυμποσίοις·
„Φέρε τῷ φαλακρῷ δός, τῷ φαλακρῷ,
τῶν τρωγαλίων, καὶ μὴ ἀφαίρει
γενναιοτάτου τῶν ποιητῶν
ἀνδρὸς τὸ μέτωπον ἔχοντος." a. par.
HM. Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους ἀπωσαμένη μετ' ἐμοῦ as., da. tr. et da. d. h. στ.
τοῦ φίλου χόρευσον, ith.

737. — εἰώθασι δὲ καὶ παιδεραστεῖν ἀβρυνόμενοι τῇ νίκῃ. αἰνίττεται δὲ εἰς Εὔπολιν καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν, ὡς παίδων ἐρῶντας καὶ παλαίστρας περιερχομένους. S.

738. ἀ. τὴν σκευὴν s. ἐ., *sublata supellectile* scenica *statim excedebam ex theatro.*

739. παῦρ' ἀν. ὡς τῶν νικώντων ταῦτα ποιούντων, καὶ εἰς ὕβριν ἐξελκομένων. ὀλίγα κωμῳδήσας, ἢ οὐδὲν λυπήσας. — S. πάντα π. τὰ δ., *omnia praestans, quae praestanda essent.*

740. πρὸς ταῦτα, *proinde.*

742. καὶ τοῖς φαλ. τοῦτο εἰς ἑαυτόν· φαλακρὸς γὰρ ἦν ὁ Ἀριστοφ. (ut, monente H. Vossio, Shakspearius.) — S. Plut., quem laudavit Fl. Chr., Sympos. 2, 1.: διὸ καὶ τῶν Κωμικῶν ἔνιοι τὴν πικρίαν ἀφαιρεῖν δοκοῦσι τῷ σκώπτειν ἑαυτούς, ὡς Ἀριστοφ. εἰς τὴν φαλακρότητα etc.

746. male edd.: φέρε τῷ φ., δὸς τῷ φ. jungenda sunt verba φέρε δός (vid. Zeun. ad Viger. 5, 13, 6.), τῷ φαλακρῷ repetitum est ἐμφατικῶς.

747. τῶν τρωγ. cf. Plut. 793. et, quem hic laudant, plura bellariorum nomina referentem Ath. 14., t. 5. pp. 823. seqq. ed. Schweigh. sequentium verborum hic ordo est et sensus: καὶ μὴ ἀφαίρει (τι) ἀνδρὸς ἔχοντος τὸ μέτωπον γενν. τῶν ποιητῶν, *et ne detrahe quidquam viro, qui frontem habet poëtarum generosissimi*, h. e. Aristophanis; *ne defrauda calvum, qualis est Aristophanes.* ridicule ob calvitiem suam, si quidem vicerit, omnibus calvis bene fore dicit in conviviis. hyperbato non intellecto lapsi sunt interpp.

750. Musam bellis valedicere jubet illam, quae nuptias epulasque deorum et virorum illustrium canere soleat, potiusque secum, amico suo, Pacem receptam celebrare cantu et saltatione atque agendis proborum poëtarum fabulis.

κλείουσα θεῶν τε γάμους, ἀνδρῶν τε δαῖτας as., a. d. br. et i. h.

καὶ θαλίας μακάρων! da. d. h.

σοὶ γὰρ τάδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει. i. d.

ἦν δέ σε Καρκίνος ἐλθὼν da. tr.

ἀντιβολῇ μετὰ τῶν παίδων χορεῦσαι, as., da. d. h. et i. h.

μήθ' ὑπάκουε, μήτ' ἔλθῃς συνέριθος αὐτοῖς, ἀλλὰ νόμιζε πάντας as., 3 an. chor.

ὄρτυγας οἰκογενεῖς, γυλιαύχενας ὀρχηστάς, hex. her. cat.

ναννοφυεῖς, σφυράδων ἀποκινίσματα, μηχανοδίφας· hex. her.

752. *Θεῶν τε γάμους.* Martis et Veneris nuptias ridiculas commemorat S. (Hom. Odyss. 8, 266.), H. Vossius Promethei et Hesiones, sed tribus verbis descriptas, ap. Aeschylum Prom. 560., obliti illi carminis pulcherrimi de connubio Pelei et Thetidos ap. Euripidem Iphig. Aul. 939. seqq.

754. *ἐξ ἀρχῆς, omnino*, vel *inprimis.*

755. *Καρκίνος τραγῳδίας ποιητὴς, ὃς εἶχε ταπεινούς τινας παῖδας.* — (*ἄλλως.*) *παῖδες δὲ Καρκίνου τρεῖς, Ξενοκλῆς, Ξενότιμος, Ξέναρχος. τραγικοὶ δὲ οὗτοι χορευταὶ, οἵτινες διὰ τὴν σμικρότητα τῶν σωμάτων ὄρτυγες ἐκαλοῦντο.* S. rideri monent Carcinum etiam Nub. 1261. et Vesp. 1512. ejus fabulam Thyestem commemorat Aristot. Poët. 13., ut annotavit Fl. Chr. cf. Fabric. Bibl. gr. 2. p. 290. sequ. ed. Harless.

757. ita Bentl., Dind. libri corrupto metro *ὑπακούσῃς.* versus *τρίκωλος*, cujusmodi plures etiam Sophocli atque Euripidi restituimus. vide Eurip. Suppl. 763., Soph. Trach. 123. et cf. infra 811., 813., 1256., 1264. — *συνέριθος, socia*, vel *adjutrix.* vid. praeter alios Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 471.

758. *ὄρτυγας.* — *φιλεριστικὴ γὰρ τῶν ἀρρένων ὀρτύγων ἡ φύσις.* (de hac coturnicum natura vid., quem B. laudavit, Camus ad Aristot. H. A. 3. p. 150.) *οἰκογενεῖς δὲ ἀντὶ τοῦ ἡμέρους ἐν οἴκῳ τεθραμμένους.* (*Stubenzitzer, Bärenhäuter.*) *προείρηται δὲ περὶ τῶν Καρκίνου υἱῶν, ὅτι μικροί.* — *γυλ.* — *μακροτραχήλους.* (Sic etiam Suid. et Zonar. 1, 457.) *γύλιος (γυλιὸς) γὰρ πλέγμα ἐστὶ στρατιωτικὸν ἐπίμηκες, τουτέστιν εἰς ὀξὺ λῆγον. κολοβὸν οὖν εἰκὸς εἶναι τὸ ὅλον σῶμα, καὶ μόνον τὸν τράχηλον μακρόν.* — S. cf. 516.

759. *ναννοφυεῖς, νάννοι γὰρ* (vel *νάνοι, nani*,) *λέγονται οἱ κολοβοὶ τῶν ἀνθρώπων· οἱ δὲ κολοβοὶ τῶν ἵππων νάννοι* (imo *γίννοι*) *λέγονται. σφυρ. ἀποκιν. ταπεινοὺς, καὶ μικροὺς, οὐδὲ ὅλας σφυράδας. σφυράδες δέ εἰσι τὰ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων ἀποπατήματα. Εὔπολις Αἰξί· σφυράδων πολλῶν ἀναμέστη.* (Atticum esse dicitur *σφυρὰς*, vulgare *σπυρὰς.* vide Br. et ab eo laudatos Hesych. v. *σφυράδες*, Pierson. ad Moer. in *σχινδαλμός.*) *μηχαν. ἀπὸ μέρους τούτου (τοῦτο)· Ξενοκλῆς γὰρ ὁ Καρκίνου δοκεῖ μηχανὰς καὶ τερατείας εἰσάγειν ἐν τοῖς δράμασι. Πλάτων Σοφισταῖς· Ξενοκλῆς ὁ δωδεκαμήχανος Ὁ Καρκίνου παῖς τοῦ θαλαττίου.* (cf. Schol. ad 815.) *μηχανοδίφας δὲ εἶπεν αὐτούς, ἐπειδὴ πολλάκις, ὡς τραγῳδοὶ, μηχανὰς προσέφε-*

καὶ γὰρ ἔφασχ' ὁ πατὴρ ὃ παρ' ἐλπίδας da. t.
εἶχε τὸ δρᾶμα γαλῆν τῆς ἑσπέρας ἀπάγξαι. as., da. d. h. et an.

HM. Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων ἀντ.
τὸν σοφὸν ποιητὴν
ὑμνεῖν, ὅταν ἠρινὰ μὲν φωνῇ χελιδὼν
ἑζομένη κελαδῇ,
χορὸν δὲ μὴ "χῃ Μόρσιμος,
μηδὲ Μελάνθιος· οὐ δὴ
πικροτάτην ὅπα γηρύσαντος ἤκουσ',
ἡνίκα τῶν τραγῳδῶν τὸν χορὸν εἶχον ἀδελφός τε καὶ αὐτός, ἄμφω
Γοργόνες ὀψοφάγοι, βατιδοσκόποι, ἄρπυιαι,

ρον, ἡνίκα Θεοὺς ἐμιμοῦντο ἀντεχομένους, ἢ κατεχομένους ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. S.

760. *nam etiam pater* eorum *quod praeter spem peperit drama felem vesperi suffocasse dixit.* S.: — τὸ δρᾶμα αὐτοῦ, ὅπερ εἶχε παρὰ προσδοκίαν, τουτέστιν ὃ μετὰ βοῆθον συνεγράψατο. — δρᾶμα δὲ ἐποίησε τοὺς Μύας. διὰ τοῦτο καὶ γαλῆν εἶπεν ἀπάγξαι. — δρᾶμα δὲ ποιήσας ὁ Καρκῖνος [ἢ ὁ Ξενοκλῆς] παρῆλθε (h. e. effecit ut ageretur) μέγα κανχώμενος ἐπ' αὐτῷ, καὶ παρελθὼν ἡττήθη. — S. ergo ne ipse quidem Carcinus fuit aliquid: quo minus filiorum ejus rationem habendam esse ait Arist.

762. — ἔστι δὲ παρὰ τὰ Στησιχόρου ἐκ τῆς Ὀρεστείας· τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα Καλλικόμων ὑμνεῖν, Φρύγιον μέλος Ἐξευρόνθ' (vulgo ἐξευρόντα, cum appareat versum hunc esse pentametrum eleg., reliquos autem duo dact. tetrametros,) ἁβρῶς ἤρος ἐπερχομένου. — δαμώματα δὲ τὰ δημοσίᾳ ᾀδόμενα. S. — Br. — „Hesych. δαμώματα, κοινώματα, δημοσιώματα. carmina quae publice cantantur.“ B. evolvi jubet Zonar. 1. p. 470. et Stesichori fragm. a Suchfortio edita pag. XXXVIII.

764. καὶ αὕτη πλοκὴ Στησιχόρειος. φησὶ γὰρ οὕτως· ὅταν ἦρος ὥρᾳ κελαδῇ χελιδών. S.

766. Μόρσιμος μηδὲ Μελάνθιος. τραγικοὶ ποιηταὶ ἀμφότεροι. ὁ δὲ Μόρσιμος Φιλοκλέους τοῦ Τραγικοῦ υἱός, πονηρός καὶ ἄμετρος. (cf. Ran. 151.) ὁ δὲ Μελάνθιος κωμῳδεῖται εἰς μαλακίαν καὶ ὀψοφαγίαν. (cf. 952.) καὶ πολὺ μᾶλλον ἐν τοῖς Κόλαξιν Εὔπολις ὡς κίναιδον αὐτὸν διαβάλλει καὶ κόλακα. ἀλλὰ καὶ ὡς λευκὰς ἔχοντα καὶ λεπρὰς (λέπραν) Ἀριστοφ. ἐν Ὄρνισιν· (151.) ὡς οὐκ ἰδὼν Βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου. S.

769. Ἀδελφός. ὡς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μελανθίου Τραγικοῦ ὄντος ἀσήμου. — S.

770. Gorgones cum magnis malis dentibusque pingebantur et fingebantur. (vide Apollod. 2, 4. et a B. laudatum Millinum *Galleria mythol.* t. 2. p. 144.) unde voraces et manduci Gorgones vocati et gumiae. tales in exodiis Atellanarum personae pallentes et hiantes erant, quae risum movebant et pueris terrorem incutiebant, ut ait Juvenalis (Sat. 8, 175.) etc.

γραοσόβαι, μιαροὶ, τραγομάσχαλοι, ἰχθυολῦμαι·
ὧν καταχρεμψαμένη μέγα καὶ πλατὺ,
Μοῦσα θεὰ, μετ' ἐμοῦ ξύμπαιζε τὴν ἑορτήν.

Fl. Chr. S.: βατιδ. βάτις εἶδος ἰχθύος. (est *raja, eine Rochenart.* v. Camus ad Aristot. H. An. 2. p. 715. seqq., ubi Aristotelis loca de hoc piscis genere laudantur. B. cf. Plut. 1007. Fl. Chr.: Piscibus libenter vescebantur Athienses. inter eos *batis* excellit, et sane Sannyrion in Risu fabula inter mensarum delicias hunc piscem appellat hoc semiversu: ὦ βατίδες, ὦ γλαυκῶν κάρα. et Archestratus, culinarius poëta, quomodo sit apparanda batis docet l. 8. Athen. [p. 44. sequ. t. 3. Schweigh.] etc.) ἄρπυιαι δὲ ἅρπαγες τῶν ἰχθύων. —

771. γραοσόβαι. ἀπὸ τῶν ἰχθύων ἀποσοβοῦντες γραΐδας, ὡς μὴ ἀγοράζειν. ἢ γραῖ συγκοιμώμενοι. (hoc recte: nam σοβεῖν est κινεῖν.) σοβάδας γὰρ τὰς πόρνας λέγουσιν. Εὔπολις· παρὰ τῇδε σὺ τῇ σοβάδι κατήγου. (anap. dim.) ὡς γραοφίλους δὲ αὐτοὺς εἰσάγει, καὶ περὶ γραῶν ἔρωτα ἐπτοημένους, ἀντὶ τοῦ γραῦς ὀχεύοντας. τραγ. δύσοσμοι. οἱ γὰρ ἄρρενες τῶν αἰγῶν τοιοῦτοι. (magis ridiculum epitheton τραγομάσχαλοι in Τραγικοῖς.) ἰχθ. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι τοὺς ἰχθύας εἶχον ὡς μέγα ἔδεσμα. S.

772. καταχρ. μέγα καταπτύσασα αὐτῶν, ὦ Μοῦσα, τῶν προειρημένων ποιητῶν καὶ τῶν παίδων τοῦ Καρκίνου. S. vertitur καταχρ. μ. καὶ πλ. *quos despue screatu magno et largo.* B.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΟΙΚΕΤΗΣ. ΧΟΡΟΣ. ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ΤΡ. Ὡς χαλεπὸν ἦν ἐλθεῖν ἄρ' εὐθὺ τῶν θεῶν! i. tr.
ἔγωγέ τοι πεπόνηκα κομιδῇ τὼ σκέλη.
μικροὶ δ' ὁρᾶν ἄνωθεν ἦσ'. ἔμοιγέ τοι
ἀπὸ τοὐρανοῦ 'φαίνεσθε κακοήθεις πάνυ·
ἐντευθενὶ δὲ πολύ τι κακοηθέστεροι.
ΟΙ. * ὦ δέσποθ', ἥκεις;
ΤΡ. ὡς ἐγὼ 'πυθόμην τινός.
ΟΙ. τί δ' ἔπαθες;
ΤΡ. ἤλγουν τὼ σκέλη, μακρὰν ὁδὸν
διεληλυθώς.
ΟΙ. ἴθι νυν, κάτειπέ μοι.
ΤΡ. τὸ τί;
ΟΙ. ἄλλον τιν' εἶδες ἄνδρα κατὰ τὸν ἀέρα
πλανώμενον πλὴν σ[illegible]όν;
ΤΡ. οὔκ, εἰ μή γέ που
ψυχὰς δύ' ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων.

774. ὡς χαλ. κορωνίς. προϊᾶσι γὰρ οἱ ὑποκριταί. — ὁ Τρυγαῖος δί ἐστι κατελθὼν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ λοιπὸν τῇ οἰκίᾳ πλησιάσας, καὶ τὸν κόπον, ὃν ὑπέστη, διηγεῖται. S. εὐθὺ τῶν θεῶν est *recta ad deos*. B. cf. 77. etc.

775. κομιδῇ, *vehementer*. cf. Plut. 1082. etc.

777. κακ. πάνυ. ἀνθυπάλλαξεν ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν μικρότεροι, παρ' ὑπόνοιαν διαβάλλων Ἀθηναίους ὡς κακουργεῖν ἑτοίμους. — S. jocus frigidus, quare vereor, ne haec sic una oratio: ὦ δέσπ., ἥκεις, ὡς ἐγὼ 'π. τινός; Τί δ' ἔπαθες;

779. ἐπυθόμην τινός. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὡς νομίζω, ὡς περὶ ἄλλου φησί. S.

784. διθυρ. διαβάλλει αὐτοὺς ὡς μετεώρους, ἐπεὶ περὶ τῶν νεφελῶν λέγουσι πολλά. συνεχῶς δὲ κωμῳδοῦσι τοὺς διθυραμβοποιούς, ὡς ἐκ τοῦ ἀέρος καὶ τῶν νεφελῶν σκώπτας τὰς λέξεις, διὰ τὸ συνθέτους εἶναι παρ' αὐτοῖς. S. In Av. 1383. introducit dithyramborum

785 ΟΙ. τί δ' ἔδρων;
ΤΡ. ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι,
τὰς ἐνδιαεριανεριννηχέτους τινάς.
ΟΙ. οὐκ ἦν ἄρ' οὐδ' ἃ λέγουσι, κατὰ τὸν ἀέρα
ὡς ἀστέρες γιγνόμεθ', ὅταν τις ἀποθάνῃ;
ΤΡ. μάλιστα.
ΟΙ. καὶ τίς ἐστιν ἀστὴρ νῦν ἐκεῖ;
790 ΤΡ. Ἴων ὁ Χῖος, ὅσπερ ἐποίησεν πάλαι
ἐνθάδε τὸν Ἀοῖόν ποθ', ὥστε γ' εὐθέως
Ἀοῖον αὐτὸν πάντες ἐκάλουν ἀστέρα.

poëtam Cinesiam (de quo ad Ran. 153.) alas petentem, ut sublime volans possit captare prooemia: *ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος Ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν Ἀεροδονήτους καὶ νιφοβόλους ἀναβολάς.* ad quem alter: *κρέμαται μὲν οὖν ἐντεῦθεν ὑμῖν ἡ τέχνη. Be.*

785. *ἀναβ. τὰς ἀρχὰς τῶν ἀσμάτων.* Ὅμηρος (Odyss. 1, 155.) *ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.* S.

786. *ἐνδιαερ.* vox composita ex verbis *ἔνδιον*, *ἀέριον*, *ἀνὴρ* et *νήχειν*, ut significentur *ἄνδρες νήχοντες ἐν ἐνδίῳ ἀεριῳ*, *viri natantes per aëria templa* seu *domicilia*. Suid. v. *διθυραμβοδιδάσκαλοι* habet *ἐνδιαέριαι ἐριννηχέτους* et alibi *ἐνδιαεριαβεριννηχέτους*, e quibus scripturis Bentl. exsculpebat *ἐνδιαπεριννηχ.*, numeris imperfectis, vel *ἐνδιασεριννηχ.* Dind. suo periculo edidit *ἐνδιαεριαιθεριννηχ.*

787. sequ. nescio, quis hoc diserte dixerit; sed intelligenda mihi videntur illa, quae passim leguntur apud vett. de animorum origine et natura. Euripides Chrysippo (fragm. 7. ed. Musgrav.): *χωρεῖ δ' ὀπίσω τὰ μὲν ἐκ γαίας Φύντ' εἰς γαῖαν· Τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου βλαστόντα γονῆς Εἰς οὐράνιον πόλον ἦλθε πάλιν.* Cic. de N. D. 3, 14.: *omnia Stoici solent ad igneam vim referre, Heraclitum, ut opinor, sequentes.* idem in Somnio Scip., 3.: *hīsque* (hominibus) *animus datus est ex illis sempiternis ignibus, quae sidera et stellas vocatis.* quae Macrobius exponens, Comment. in Somn. Scip. 1, 14.: *mentem*, inquit, *praestat intelligi, quae nobis proprie cum coelo sideribusque communis est.* H. Vossius, incertum quo auctore: *Nach der Vorstellung einiger Weltweisen war des Menschen Seele ein Theil des feurigen, alldurchdringenden Weltgeistes, und kehrte nach dem Tode des Leibes als Gestirn zum Aether zurück. Je feuriger die Seele gewesen war, je feuriger stralte sie am Himmel fort; aber ungesehn verdumpfte die werthlose Seele als mattes Licht in der Wolkenregion. — οὐδ'. ne id quidem*, quod verissimum duxi.

789. *ἐστὶν*, *est*, factus est. quaerit, quis recens mutatus ibi fuerit in stellam.

790. *Ἴων ὁ Χῖος. διθυράμβων καὶ τραγῳδίας καὶ μελῶν ποιητής. ἐποίησε δὲ ᾠδὴν*, *ἧς ἡ ἀρχή· ἀοῖον ἀερομοίταν ἀστέρα μείνομεν ἀελίου λευκῇ πτέρυγι* (B. *ἀ. ἀμεροφοίταν ἀ. μείναμεν ἀ. λευκοπτέρυγα*) *κρόδρομον. φαίνεται δὲ τετελευτηκὼς ἐκ τούτων. παίζων οὖν ὁ Ἀριστ. ἀοῖον αὐτὸν φησιν ἀστέρα κληθῆναι* etc. S. floruit Ion Chius, vir celeber, circa Olymp. 82. vidl Bentl. Opusc. philol. p. 494. sequ. ed. Lips. et Fabric. B. gr. 2. p. 307. sequ. ed. Harl.

OI. τίνες γάρ εἰσ' οἱ διατρέχοντες ἀστέρες,
οἳ καδμενοι θέουσιν;
TP. ἀπὸ δείπνου τινὲς
τῶν πλουσίων οὗτοι βαδίζουσ' ἀστέρων,
ἱπνοὺς ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἱπνοῖσι πῦρ.
ἀλλ' εἶσαγ' ὡς τάχιστα ταυτηνὶ λαβών,
καὶ τὴν πύελον κατάκλυζε, καὶ θέρμαιν' ὕδωρ,
στόρνυ τ' ἐμοὶ καὶ τῇδε κουρίδιον λέχος·
καὶ ταῦτα δράσας ἧκε δεῦρ' αὖθις πάλιν·
ἐγὼ δ' ἀποδώσω τήνδε τῇ Βουλῇ τέως.
OI. πόθεν δ' ἔλαβες ταύτα σύ;
TP. πόθεν; ἐκ τοὐρανοῦ.
OI. οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον,
εἰ πορνοβοσκοῦσ', ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί.
TP. οὔκ, ἀλλὰ κἀκεῖ ζῶσιν ἀπὸ τούτων τινές.
OI. ἄγε νυν ἴωμεν. εἰπέ μοι, δῶ καταφαγεῖν
ταύτῃ τι;
TP. μηδέν· οὐ γὰρ ἐθελήσει φαγεῖν,
οὔτ' ἄρτον, οὔτε μᾶζαν, εἰωθυῖ' ἀεὶ
παρὰ τοῖς θεοῖσιν ἀμβροσίαν λείχειν ἄνω.
OI. λείχειν ἄρ' αὐτῇ κἀνθάδε σκευαστέον.
XO. εὐδαιμονικῶς ὁ πρεσβύτης, ὅσα γ' ὦδ' ἰδεῖν, τανῦν
τάδε πράττει. as., 2 ion. a. ma. d. c. et ion. br. στ.

794. οἳ καδμενοι. οἱ σπινθηρίζοντες, οἱ καλούμενοι διάττοντες, οἱ ἐν τῷ λάμπειν τοὺς σπινθῆρας πέμποντες. S. trajectiones stellarum, *Sternschnuppen*, de quibus Aristotelem Meteorol. 1, 4. sequ. laudavit Fl. Chr.

796. ἱπνούς. οὓς νῦν ἡμεῖς λαμπτῆρας ἢ φανοὺς (laternas) καλοῦμεν. τοὺς δὲ νῦν φανοὺς καλουμένους λύχνους τινάς φασι τῶν παλαιῶν, τὰς δὲ λαμπάδας τοὺς Τραγικοὺς φανοὺς, ἢ πανοὺς διὰ τοῦ π. S. de hoc vide, quos laudant, Aeschyl. Ag. 275. ed. Blomf. et Valck. ad Ammon. cf. etiam Euripidis interpp. ad Ion. 1188., de vocabulo ἱπνὸς autem 525. et annot. ad Plut. 811.

797. — τὴν μὲν Ὀπώραν τοῖς οἰκέταις ὁ Τρυγαῖος δίδωσιν ἀπάγειν εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς αὐτὸς αὐτὴν γαμήσων. καὶ παρακελεύεται τὰ πρὸς τοὺς γάμους αὐτῆς εὐτρεπίσαι· τὴν δὲ Θεωρίαν αὐτός φησιν ἀπομόσας δώσειν τῇ Βουλῇ. — S.

802. ita Rav., nisi quod habet vulgatum ταῦτα. „ταύτα est dualis femin. generis, ut Acharn. 527. κόρνα.“ *Br.* sic etiam Dind.

804. πορν. cf. 509.

809. λείχειν ἄνω. τοῦτο καὶ τὸ ἑξῆς (versu sequ.) διὰ τὸ κακέμφατόν τινες παραιτοῦνται (h. e. ἀθετοῦσιν), ὅτι ἐπαμφοτεριζόντως λέλεκται, καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα (intell. τοῦ λείχειν ἀμβροσίαν), καὶ πρὸς τὸ ἀσελγές. S. laudavit Br. Martial. 2, 50. λείχειν — σκευαστ. *ergo hic quoque parandum illi est, quod lingat.*

811. metri genus, de quo ad 757.

ΤΡ. τί δῆτ', ἐπειδὰν νυμφίον μ' ὁρᾶτε λαμπρὸν ὄντα; i. t. c.

ΧΟ. ζηλωτὸς ἔσει, γέρον, αὖθις νέος ὢν πάλιν, μύρῳ κατάλειπτος. as. simil. 811.

ΤΡ. οἶμαι. τί δῆθ', ὅταν ξυνὼν τῶν τιτθίων ἔχωμαι; i. t. c.

815 (5) ΧΟ. εὐδαιμονέστερος φανεῖ τῶν Καρκίνου στροβίλων.

ΤΡ. οὔκουν δικαίως, ὅστις εἰς ὄχημα κανθάρου 'πιβὰς i. t.
ἔσωσα τοὺς Ἕλληνας, ὥστ' ἐν τοῖς ἀγροῖσιν αὐτοὺς i. t. c.
ἅπαντας ὄντας ἀσφαλῶς κινεῖν τε καὶ καθεύδειν;

ΟΙ. ἡ παῖς λέλουται, καὶ τὰ τῆς πυγῆς καλά· i. tr.
820 ὁ πλακοῦς πέπεπται, σησαμῇ ξυμπλάττεται,
καὶ τἄλλ' ἁπαξάπαντα· τοῦ πέους δὲ δεῖ.

812. *τί δῆτ' ἐρεῖτε* —. cf. 814., Ach. 1010. etc. *λαμπρὸν*, *splendidum*, *elegantem*.

815. — *στροβίλους φησὶ τούτους ἢ διὰ τὸ τραχὺ τοῦ σώματος, ἢ πρὸς τὸ τοῦ Καρκίνου ὄνομα παίζων· ὀστρακόδερμοι γὰρ οἱ καρκῖνοι, καθάπερ καὶ οἱ στρόβιλοι, τουτέστιν οἱ κοχλίαι ἢ οἱ θαλάττιοι κήρυκες. ἢ διὰ τὸ ἐν τῇ ὀρχήσει στροβεῖσθαι, ἐπειδὴ καὶ οἱ στρόβιλοι κώνου ἐπέχουσι δίκην.* (ἄλλως.) *στρόβιλος δέ ἐστιν ἡ συστροφή. στροβίλους οὖν εἶπε καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ* (758.) *γυλιαύχενας*. S. ita vocat Carcini filios, ludens in homonymia voc. *στρόβιλος*, quae et *nucem pineam* significat et *saltationis* genus quoddam, quia erant saltatores. (vox *πολύσημος*: vide Plat. Rep. 4, 149. et lexicographos.) simili ratione eosdem istos vocat *ὀρχίλους* Vesp. 1511., ludens in vocibus *ὀρχεῖσθαι saltare* et *ὀρχίλος orchilus*, *avicula quaedam*. Be.

818. *κιν.*, *καθ.* cf. 340.

819. *τὰ τῆς πυγῆς*. h. e. *ἡ πυγή*. B. vid. Matth. gr. gr. §. 285.

820. membr. Paris. *σησάμοις*, Br. *σησαμοῦς*. *σησαμῇ* contractum esse dicas ex *σησαμέῃ*, ut *χρυσῆ* ex *χρυσέῃ*: sed inusitata est, quod sciam, forma *σησάμεος*. quodsi tamen bene habet vox, idem est *σησαμῇ* quod *σησαμὶς*, genus placentae ex sesamo et melle. S.: *σησαμῆ. παρὰ τὸ ἐν τοῖς γάμοις ἔθος. ἐδόκουν γὰρ ἐν τοῖς γάμοις σήσαμον διδόναι, ὅς ἐστι πλακοῦς γαμικὸς ἀπὸ σησάμου πεποιημένος, διὰ τὸ πολύγονον, ὥς φησι Μένανδρος. σησαμοῦς δὲ καὶ σησαμῆ διαφέρει. σησαμοῦς μὲν εἶδος πλακοῦντος, σησαμῆ* (δὲ), *ἣν φαμεν ἡμεῖς σησαμίδα. σήσαμα δὲ καὶ μήκωνες καὶ σισύμβρια φύλλα* (vulgo: — *σισύμβρια. φύλλα*), *οἷς στεφανοῦνται οἱ νυμφίοι. καὶ σησαμούντια πόπανα*. ex his verbis *σήσαμα δὲ — πόπανα* colligere quis possit, fuisse olim exemplaria, in quibus legeretur *σήσαμα ξυμπλάττεται*. apud Schol. autem scribendum esse arbitror *σήσαμα δὲ φύλλα, οἷς* etc., deletis verbis *καὶ μήκ. καὶ σισ.*, quae petita ex Av. 160., id quod Dobr. animadvertit, abhorrere mihi videntur ab hoc loco, etsi papaveris quoque et sisymbrii usum fuisse in nuptiis haud nego: ut hoc dicat Grammaticus, *σήσαμα* et folia sesami significare, quibus redimiri mos fuerit sponsos, et *σησαμούντια πόπανα*. cf. Avium l. l., et de sesamo Billerbeckii Flor. class. h. v.

ΤΡ. ἴθι νυν ἀποδῶμεν τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀνύσαντε τῇ Βουλῇ.
ΟΙ. τίς ἔσθ' αὕτη; τί φῃς;
ΤΡ. αὕτη Θεωρία 'στὶν, ἣν ἡμεῖς ποτε
825 ἐπαίομεν Βραυρῶναδ' ὑποπεπωκότες,
σάφ' ἴσθι, κἀλήφθη γε μόλις.
ΟΙ. ὦ δέσποτα,
ὅσην ἔχει τὴν πρωκτοπεντετηρίδα!
ΤΡ. εἶεν, τίς ἔσθ' ὑμῶν δίκαιος; τίς ποτε,
τίς διαφυλάξει τήνδε τῇ Βουλῇ λαβών;
830 οὗτος, τί περιγράφεις;
ΟΙ. τὸ δεῖν', ἐς Ἴσθμια
σκηνὴν ἐμαυτοῦ τῷ πέει καταλαμβάνω.
ΤΡ. οὔπω λέγεθ' ὑμεῖς, τίς ὁ φυλάξων; — δεῦρο σύ·
καταθήσομαι γὰρ εἰς μέσους αὐτοὺς ἄγων.
ΟΙ. ἐκεινοσὶ νεύει.
ΤΡ. τίς;
ΟΙ. ὅστις; Ἀριφράδης,
835 ἄγειν παρ' αὐτὸν ἀντιβολῶν.
ΤΡ. ἀλλ', ὦ μέλε,

823. ἀνύσ. ponitur ap. Nostrum inprimis particip. ἀνύσας cum alio verbo sic, ut sit *quam celerrime.* v. Viger. de Id. l. gr. p. 350. ed. recentiss. B. Rav.: ἀνύσ. τῇ Βουλῇ ταυτηΐ. *OIK.* τί φῃς; ex quo Dind. fecit ἀν. τῇ *B. OIK.* τίνα ταυτηνί; τί φῃς;

825. ἐπαίομεν. παίειν hic ut 849., Conc. 874. pro ἐλαύνειν et συνουσιάζειν. — *Fl. Chr.* Βραυρ. intell. ἰόντες vel quiddam simile. S.: Βραυρὼν πόλις τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾗ (scrib. ᾗ, vel πόλισμα,) τὰ Διονύσια ἤγοντο, καὶ μεθύοντες πολλὰς πόρνας ἤρπαζον. B.: vidd., monente B., qui de pagis Atticae scripserunt, ut Meursius, et Hemsterhus. ad Polluc. p. 1046., de sacris autem Dianae Brauroniae Potter. Arch. gr. t. 1. p. 818. sequ. interp. Ramb.

827. πρωκτ. παρόσον διὰ πεντετηροῦς χρόνου ἤγοντο αἱ Θεωρίαι τῶν Διονυσίων. S.

828. δίκαιος, *probus et continens homo.* B.

830. τὸ δεῖνα. exclamatio. vid. Schneider. lex. gr. h. v. S. Rav.: ἐς Ἴσθμια. οἱ γὰρ θέλοντες Θεωρεῖν προκαταλαμβάνουσιν ἑαυτοῖς τόπους. εἰς Ἴσθμια δὲ εἴρηκεν ἅμα ὅτι καὶ ἀγὼν Ἴσθμια, καὶ διὰ τὴν στενότητα τοῦ αἰδοίου τῆς πόρνης (διὸ καὶ εἶπε τῷ πέει σκηνὴν ποιῶ)· στενὸς δὲ καὶ ὁ Ἴσθμος. —

832. Trygaeus primum spectatores alloquitur, deinde (δεῦρο σύ) Theoriam. ad spectatores etiam pertinent verba μέσους αὐτοὺς et ἐκεινοσί. B.

833. Dind., nescio qua fide: κ. γ. αὐτὸς εἰς μέσους ἄ. potuisset etiam γάρ σ' αὐτός.

834. Ἀριφράδης, cunnilingus. vide Equ. 1290. sequ.

τὸν ζωμὸν αὐτῆς προσπεσὼν ἐκλάψεται. —
ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκεύη γαμαί.
* Βουλὴ, πρυτάνεις, ὁρᾶτε τὴν Θεωρίαν.
σκέψασθ' ὅσ' ὑμῖν ἀγαθὰ παραδώσω φέρων,
ὥστ' εὐθέως ἅπαντας ὑμᾶς τῷ σκέλει
ταύτης μετέωρα καταγαγεῖν ἀνάῤῥυσιν.
τουτὶ δ' ὁρᾶτε τοὐπτάνιον ὑμῖν καλόν!
διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικεν ἄρ' · ἐνταῦθα γὰρ
πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ Βουλῇ ποτ' ἦν.
ἔπειτ' ἀγῶνά γ' εὐθὺς ἕξεσθαι ποιεῖν
ταύτην ἔχουσιν αὖριον καλὸν πάνυ,
ἐπὶ γῆς παλαίειν, τετραποδηδὸν ἑστάναι,

836. quatenus Theoria (*Θεωρία*) est festorum et sacrificiorum celebratio, per *ζωμὸν* intelligitur *jus culinarium*; sed quatenus meretrix, intelligitur *ἡ ἀπόπτυστος ὀρόσος*, quam solebat Ariphrades *ἐν τοῖς κασαυρίοισι λείχειν*, ut de eo loquitur in Eq. l. l. etiam sequentia, quae dicit de Theoria, duplicem habent sensum. *Be.*

837. haec non ad servum, sed ad Theoriam dicuntur, quam Senatui monstrare et tradere vult, ut est. *σκεύη* sunt omnia ejus ornamenta et instrumenta. B.

838. *Βουλὴ, πρυτάνεις.* appellatio *ταυτολόγος* minimeque elegans. ponendum censeo *Βουλὴ πρύτανις, Senatus supreme.* ita Aesch. Ag. 675. *τύχῃ δὲ σωτὴρ* pro *σώτειρα.* cf. Matth. gr. gr. §. 429, 4. et supra 520. nominativus *πρύτανις* pro vocativo usurpatus, ut saepe fit. *πρυτάνεις* nescio quis ineptus videtur scripsisse, qui verbum *ὁρᾶτε* relatum ad nomen singulare miraretur et 856. legisset *ὦ Πρυτάνεις.* de Prytanibus vidd. Harpocratio h. v. et scriptores antiquitatum gr.

841. *ἀνάῤῥυσις κυρία τῶν Ἀπατουρίων ἡμέρα. Ἀπατούρια δὲ ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, τὸ συμβὰν δηλοῦσα τῇ προσηγορίᾳ. καὶ ἀναῤῥύσειν (ἀναῤῥύειν) τὸ ἐπιθύειν, ἀντὶ τοῦ θυσίαν ἐπιτελεῖν. τρεῖς δὲ ἦσαν αἱ ἡμέραι τῶν Ἀπατουρίων, Δόρπεια, Κουρεῶτις, Ἀνάῤῥυσις.* — vereor ut de hoc festo cogitaverit Aristoph. *ἀνάῤῥυσις* videtur esse sacrificium, quae metaphora usitata est in re amoris.

842. quatenus Theoria est festorum celebratio, *ὀπτάνιον* est culina, ubi post sacrificium carnes coquuntur; quatenus est meretrix, *τὸ αἰδοῖον* ejus, quod monstrat. *Be.* Attici *ὀπτάνιον* [non *ὀπτανεῖον*] dicebant: vid. Phrynich. Etymol. *Bentl.*

843. *καὶ κεκάπνικε'. ὡς ἀποπνευματισάσης. τὸ δὲ κεκάπνικεν ὡς ἐπὶ ὀπτανίου.* S. imo fumum suffimentorum, ut in solenni sacrificio, ex *ὀπτανίῳ* isto exhalari fingit per ridiculum. — *κεκάπνικεν*, suppeditatum illud a Scholiasta, etiam nobis placuit, ut Brunckio. vulgo: *κεκάπνικ' ἄρ'*, quod et ipsum ferri potest. Dind.: *κεκάπνικ' ἄρ' · ἐνταυθὶ γὰρ ἦν Πρὸ — Βουλῇ ποτέ.* vellem hanc lectionem in aliquo libro repertam esse.

844. *τὰ λάσανα. ὅτι οὕτως οἱ χυτρόποδες. ἐπεὶ δὲ εἶπε τὸ ὀπτανεῖον, ἐπήγαγε καὶ τὰ λάσανα. δηλοῖ δὲ (?) τοὺς δασεῖς αὐτῆς μηροὺς.* — S.

845. Rav. *ἀγῶνά τ'*. Dind. *ἀγῶνα δ'*.

847. *ἅπαντα ὡς ἐπὶ συνουσίας σχημάτων καὶ θεωρίας.* S. *τῷ τετραποδηδὸν ἑστάναι* nihil aliud

καὶ παγκράτιόν γ' ὑπαλειψαμένοις νεανικῶς
παίειν, ὀρύττειν, πὺξ ὁμοῦ καὶ τῷ πέει.
τρίτῃ δὲ μετὰ ταῦθ' ἱπποδρομίαν ἄξετε,
ἵνα δὴ κέλης κέλητα παρακελητιεῖ,
ἅρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα
φυσῶντα καὶ πνέοντα προσκινήσεται·
ἕτεροι δὲ πείσονταί γ' ἀπεψωλημένοι
περὶ ταῖσι κάμπαις ἡνίοχοι πεπτωκότες.
ἀλλ', ὦ Πρυτάνεις, δέχεσθε τὴν Θεωρίαν. —
θεασ', ὡς προθύμως ὁ Πρύτανις παρεδέξατο!
ἀλλ' οὐκ ἂν, εἴ τι προῖκα προσαγαγεῖν σ' ἔδει,
ἀλλ' εὗρον ἄν σ' ὑπέχοντα τὴν ἐκχειρίαν.

ΧΟ. ἦ χρηστὸς ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἅπασιν, ὅστις γ' ἐστὶ τοιοῦτος! ἀντ.

ΤΡ. ὅταν τρυγᾶτ', εἴσεσθε πολλῷ μᾶλλον, οἷός εἰμι.

ΧΟ. καὶ νῦν σύ γε δῆλος εἶ· σωτὴρ γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις γεγένησαι...

ΤΡ. φήσεις, ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἶνον νέου λεπαστήν.

significari videtur quam venus stataria. simili joco Francogalli *faire la bête à deux dos.*

849. πὺξ ὁμοῦ. παρὰ τὸ λεγόμενον πὺξ ὁμοῦ καὶ τῷ σκέλει. παρὰ προσδοκίαν οὖν ἀντὶ τοῦ τῷ σκέλει, δεικνύς τε τὰ μὲν ὡς ἐπὶ παλαισμάτων, τὰ δὲ ὡς ἐπὶ γυναικείων σχημάτων. S.

850. ἱππ. τὸ γὰρ παλαιὸν ταῖς ὑστέραις ἡμέραις τὰς ἱπποδρομίας ἦγον ἐν τοῖς ἀγῶσι. S.

851. κέλης κέλητα. παρὰ τὴν συνουσίαν καὶ τοὺς κέλητας ἵππους, οἳ εἰσι μονάτορες. S.

852. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν σώματα πεφυκότα ἀλλήλων ἅρματα εἶπε. τῇ δὲ τρίτῃ τῶν Ἀπατουρίων ἱπποδρομία ἄγεται. S.

853. προσκιν. ut Lys. 227. cf., si tanti est, Fl. Chr. et Be.

855. κάμπαις. συστροφαῖς. — S. vocat καμπὰς flexus, qui fiebant post evitatam metam ad carceres etc. *Fl. Chr.*

856. seqq. τοῖς πρυτάνεσιν ἦθος ἦν προάγειν τοὺς δεομένους εἰς τὴν Βουλήν, καὶ δῆλον ὅτι ἐδωροδοκοῦντο παρὰ τῶν χρηζόντων προσελθεῖν. — σκώπτει γοῦν αὐτοὺς λήμματος. — τὴν δὲ ἐκχειρίαν ἅμα μὲν ὡς προφασιζομένων, ὅτι ἐκχειρία ἐστὶν, οὐ δυνάμεθα τήμερον προσάγειν. — ἐκχειρία (h. e. proprie ἐχχειρία) δὲ ἡ ἀνοχὴ τοῦ πολέμου, παρὰ τὸ ἀπέχειν τὰς χεῖρας. (etiam τροπικῶς dicitur, velut Tatius p. 164. ed. Jacobs.: πάσης εἶναι δεῖν τιμωρίας ἐκχειρίαν. h. l. significat *justitium*, quod Prytanem causari (ὑπέχειν) dicit, si quis nihil doni afferat.) — S.

860. ἐστὶν ἅπ., est omnibus, h. e. habent eum omnes pro viro bono.

861. ὅταν τρ. quando vindemia erit, ut in pace.

863. λεπ. εἶδος ποτηρίου μεῖζον ἢ κύλιξ. οὕτω Σύμμαχος· ὁ δὲ Παλαμήδης τὸ πιθάριον ἐκδέχεται. S. *Lepestam* Karro videtur vocasse in libro de vita populi Rom. — *Fl. Chr.* Imo *lepistam* seu *lepastam.* v. Non. 15, 35., Fest. p. 375. ed. Gothofr. Cratinum, qui

ΧΟ. καὶ πλήν γε τῶν θεῶν ἀεί σ' ἡγησόμεσθα πρῶτον.
ΤΡ. πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος Τρυγαῖος Ἀθμονεὺς ἐγώ,
δεινῶν ἀπαλλάξας πόνων τὸν δημότην ὅμιλον
καὶ τὸν γεωργικὸν λεών, Ὑπέρβολόν τε παύσας.
ΧΟ. ἄγε δή, τί νῷν ἐντευθενὶ ποιητέον; i. tr.
ΤΡ. τί δ' ἄλλο γ' ἢ ταύτην χύτραις ἱδρυτέον;
ΧΟ. χύτραισιν, ὥσπερ μεμφόμενον Ἑρμίδιον;
ΤΡ. τί δῆτα δοκεῖ; βούλεσθε λαρινῷ βοΐ;

vocabulo λεπασταὶ (κύλικές τινες) usus sit, laudavit Phot. p. 157. B.

865. ita Porson. ad Hecub. 313. aliique. libri solito errore Ἀθμονεύς.

866. δημότην. δημοτικόν. tribulibus suis et omnino agricolis opem se tulisse ait bello laborantibus, quo urbani minus affligebantur.

867. de Hyperbolo dictum ad 656.

869. χύτραις ἱδρ. ὁτὲ μὲν ταῖς χύτραις ὅσπρια ἥψων, ὁτὲ δὲ ἄλλο τι πολυτελέστερον ἱερεῖον, καὶ οὕτως ἵδρυον, καὶ πρὸς τὸ θυόμενον ἔλεγον βοῖ ἱδρύεσθαι, ἢ αἰγί, ἢ προβάτῳ, ἢ οἷον ἂν ᾖ τὸ ἱερεῖον, ὥσπερ ἐν Πλούτῳ. (1193., ubi vid. annot.) ἄλλως. ἔθος εἶχον Ἑρμᾶς ἱδρύοντες πρὸ τῶν, καὶ ἄλλα τινὰ ἀγάλματα, ὑπὲρ τοῦ μὴ βραδύνειν τὴν ἀνάστασιν, χύτραις ἀθάρας ἱδρύεσθαι καὶ ἄλλοις τισίν. ἄλλως. ὁπότε μέλλοιεν βωμοὺς καθιδρύειν ἢ ἀγάλματα θεοῦ, ἔχοντες ὅσπρια ἀπήρχοντο, τούτοις τοῖς ἀφιδρυμένοις χαριστήρια ἀπονέμοντες τῆς πρώτης διαίτης, ὡς οὗτος εἶπεν ἐν Δαναΐσι· μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς ἑρκείου χύτρας, Μεθ' ὧν ὁ βωμὸς οὗτος ἱδρύνθη ποτέ. ποτὲ δὲ καὶ πολυτελεστέρῳ ἱερείῳ ἀφιδρύετο, ὥς φησι καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ( ) etc. S.

870. ἠγανάκτησαν ἐν χύτραις ἀκούσαντες ἱδρύεσθαι τὴν Εἰρήνην, ὡς εὐτελοῦς οὔσης τῆς θυσίας ἐκ τῶν (fort. ἐκτὸς) ἄλλων. διό φασιν ἄλλαις ἱεροσύναις αὐτὴν ὥσπερ πολυτίμητον θεραπεύσωμεν. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς (1030.) ἱερείῳ φησὶν ἱδρύσασθαι οὕτως αὐτήν· ὡς οἱ μὲν — ἱερείῳ. Ἑρμ. (cf. 376.) ἀντὶ τοῦ εὐτελεῖ, ὡς τοῦ Ἑρμοῦ χύτραις ἱδρυμένου ἐπὶ πολὺ, ὡς μέμφεσθαι αὐτόν. S. Sensus est: ollisne (leguminum adhibitis) eam consecremus, veluti Hermulam, quae queritur se coli vili ritu (i. e. vilem)? B. locutio insolens. de cultu Εἰρήνης seu Pacis deae ap. Graecos et Rom. vidd. Paus. Att. 8., Boeot. 16., Plut. Cimone, Sueton. Vespas. c. 9., Plin. H. N. 33, 8. Hirt. *Bilderb. für Mythol.* p. 104 sequ., aliique.

871. λαρινῷ. Casaub. ad Ath. 9, 4.: „Graecis λαρὸν et λαρινὸν dicitur τὸ ἡδύ (Phot. lex. p. 152., Zonar. 2, 1289. B.), quod placet ac gratum est: inde λαρινεύειν dictum, quod non simpliciter σιτίζεσθαι significat, ut Athen. interpretatur, sed *habere molliter et delicate.* Epirotici boves Larini (λαρινοί) dicti, quod ad victimas impinguabant, ut docet Varro lib. de Re rust. (cap. 5, 10., ubi cf. Schneider. t. 1. p. 2. p. 447. B.) Graeci Grammatici a Larino quodam, aut a Larina, quae fuerit pagus aliquis Epiroticus (secundum Athen. l. l.), ita dictos boves istos putant. *Be.* S. inter alia: λαρινῷ. μεγάλῳ καὶ εὐτραφεῖ· τοὺς δὲ Ἠπειρωτικοὺς βοῦς οὕτω λέγουσιν ἀπό τινος Λαρινοῦ βουκόλου, παραλαβόντος παρὰ Ἡρακλέους τοὺς Γηρυόνου βοῦς καὶ θρέψαντος εἰς εὐεξίαν. τοῦτο δὲ Ἡρωδιανὸς ὀξύνει ἐν τῷ ζ' τῆς καθόλου, λαρινὸς ὡς ἀληθινὸς, ὥστε περισπαστέον τὴν δοτικὴν λαρινῷ.

ΧΟ. βοῖ; μηδαμῶς, ἵνα μὴ βοηθεῖν σοι δέοι.
ΤΡ. ἀλλ' ὑΐ παχείᾳ καὶ μεγάλῃ;
ΧΟ. μὴ, μή.
ΤΡ. τιή;
ΧΟ. ἵνα μὴ γένηται Θεαγένους ὑγιᾶ.
ΤΡ. τῷ δὴ δοκεῖ σοι δῆτα τῶν λοιπῶν; ὅτ.
ΧΟ.
ΤΡ. ὅτ;
ΧΟ. ναὶ μὰ Δί'.
ΤΡ. ἀλλὰ τοῦτό γ' ἔστ' Ἰωνικὸν τὸ ῥῆμ'.
ΧΟ. ἐπίτηδές γ', ἵν', ἢν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγοι τις, οἱ καθήμενοι ὑπὸ τοῦ δέους λέγωσ' Ἰωνικῶς ὅτ'...
ΤΡ. εὖ τοι λέγεις.
ΧΟ. καὶ τἄλλα γ' ὅσιν ἤπιοι· ὥστ' ἐσόμεθ' ἀλλήλοισιν ἀμνοὶ τοὺς τρόπους, καὶ τοῖσι συμμάχοισι πραότεροι πολύ.
ΤΡ. ἴθι νυν, ἄγ' ὡς τάχιστα τὸ πρόβατον λαβών· ἐγὼ δὲ πορεῖ βωμὸν ἐφ' ὅτου θύσομεν.
ΧΟ. ὡς πάνθ', ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ γε χἠ τύχη κατορθοῖ, i. t. c. ἀλλοιόσει.
χωρεῖ κατὰ νοῦν, ἕτερον δ' ἑτέρῳ τούτων κατὰ καιρὸν ἁπαντᾷ! a. Arist.

872. βοηθεῖν. ἐπὶ μάχην ὁραμεῖν. S. verbis ludit, ut etiam in seqq.

874. Θεαγ. ὑγιᾶ. μωρία, ἀμαθία. διεβάλλετο γὰρ ὁ Θεαγένης εἰς μαλακίαν, καὶ ὡς μωρὸς καὶ ἀσθενὴς. ἦν δὲ ἐκ Πειραιῶς. ἐδόκει δὲ καὶ πένης εἶναι, θρύπτεσθαι δὲ ἐπὶ πλούτῳ. ἦν δὲ τὸ σῶμα παχὺς καὶ λοίδορος. — ἔστι δὲ ἄλλος Θεαγ., ὁ εἰς Ὅμηρον γράψας, ὃς καὶ ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο, καὶ ἄλλοι πολλοί. S. velut, monente Fl. Chr., Megarensium ille rex, Cylonis socer, ap. Thuc. 1, 126.

876. Ἰωνικόν. οἱ γὰρ Ἴωνες διευλλάβως λέγουσιν ὅτις, οἱ δὲ Ἀττικοὶ μονοσυλλάβως τὰς εἰς ετα. S.

877. ita Porson. ap. Dobr. libri mendose: τὸ ῥῆμά γ'. ΧΟ. ἐπ. γ', ἵν' ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Rav. ῥῆμα. ΧΟ. ἐπίτ., omisso γὲ, et sequ. versu λέγοι, ut Br., ubi vulgo habetur λέγει. quod attinet ad neglectum ἂν, sequente ἐν, simile simili videtur offecisse, ut solet fieri. — ἐπίτηδες, cf. 717.

879. ἵνα ἐπιστένωσι τῷ εἰσηγουμένῳ πόλεμον. τὸ γὰρ ὀΐ ὀδυρομένων ἐστὶν ἐπίφθεγμα καὶ δυσχεραινόντων. (est οἲ vulgare.) Δίδυμος δὲ ἐν ἑκτάσει (ut scribendum sit ὀΐ). οἱ γὰρ φοβούμενοι οὕτω λέγουσιν. S.

881. ἀμνοὶ τοὺς τρόπους. ἡσύχιοι, ἥμεροι ὡς οἱ ἀρνοί. — S.

ΤΡ. ὡς ταῦτα δῆλά γ' ἔσθ'· ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δή. i. t. c.

ἐπείγετε νῦν, ἐν ὅσῳ amphibr. tr. c.

σοβαρὰ θεόθεν κατέχει πολέμου a. d.

890 μετάτροπος αὔρα· i. h.

νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς ἐς ἀγαθὰ μεταβιβάζει. as., a. d. br. et an.

ΧΟ. τὸ κανοῦν πάρεστ', ὀλὰς ἔχον, καὶ στέμμα, καὶ μάχαιραν, i. t. c.

καὶ πῦρ γε τουτί, κοὐδὲν ἴσχει πλὴν τὸ πρόβατον ἡμᾶς.

ΤΡ. οὔκουν ἀμιλλήσεσθον; an.

895 ὡς, ἣν Χαῖρις ὑμᾶς ἴδῃ, as., ant. et i.

πρόσεισιν αὐλήσων ἄκλητος, κἄτα, τοῦτ' εὖ οἶδ' ὅτι, i. t.

φυσῶντι καὶ πονουμένῳ προσδώσετε δήπου. as., i. d. et a. h.

ἄγε δή, τὸ κανοῦν λαβὼν σὺ καὶ τὴν χέρνιβα i. tr.

887. ita Suid. vv. *βωμὸς* et *θύρασι*, Dobr. in annot., Dind. vulgo *θύραισι*. vide Elmsl. ad Soph. Oedip. Col. 366. et Eurip. Med. 466. p. 157., collato Eurip. El. 1007. sic etiam 966. versu hujus fabulae erratum est. — *ὁ γὰρ — δή*. paulo insolentius est, *καὶ δὴ* poni in extrema sententia; nec tamen quidquam mutandum, sed hyperbaton hoc est, ita explicandum: *καὶ γὰρ ὁ βωμὸς θύρασι δή*. alioqui *καὶ δὴ* referri posset ad seqq.: *καὶ δὴ ἐπείγετε* etc.

888—898. perincommode libri: *ΧΟ. ἐπείγετε —. ΤΡ. τὸ κανοῦν —. ΧΟ. οὔκουν —. ΤΡ. ἄγε δὴ* etc. vel imperativus *ἐπείγετε* et futura *ἀμιλλήσεσθον, προσδώσετε*, indicio esse poterant, haec Choro dici a Trygaeo, non contra. — *ἐν ὅσῳ — αὔρα. quando mobilis obtinet divinitus* sive *invalescit aura illa quae bellum convertit*, h. e. finivit. *μετάτροπος πολέμου*, ut *ἀνθρώπων δηλήμονες* Herod. 2, 74. quod cum aliis genitivi sic usurpati exemplis protulit Matth. gr. gr. §. 822. A. 1. male Be.: „dum — *cessat* belli mutabilis aura." nusquam *κατέχειν* est *cessare*. — S. *σοβαρὰ, σεσοβημένη, εὐκίνητος*.

892. instrumentum sacrificii. S. *ὀλάς. ἀντὶ κριθάς. ὅτι ἐκέκρυπτο ἐν τῷ κανῷ ἡ μάχαιρα ταῖς ὀλαῖς καὶ τοῖς στέμμασι.* — Be.: *πλὴν τὸ πρόβατον*. quasi dicas *et ephippium et frenum habeo, tantum equum non habeo, ἐν ᾧπερ ἐστι πάντα μοι τὰ πράγματα*. neque hodie certe mactabitur illa ovis, etsi omnia ad sacrificandum parata sunt, *ἀλλ' ὅψει προφάσεως αὐτὸν παρέχοντα* infra 961.

894. duobus servis haec dicit, quorum deinde unum appellat 898. cf. 902.

895. *Χαῖρις. τῶν περὶ τὰς θυείας αὐλητῶν ἦν ὁ Χαῖρις. ἦν δὲ καὶ ἕτερος κιθαρῳδός.* S. idem de hoc Chaeride ad Av. 859., monente Be.: *ὡς αὐτομάτως ἐπιόντος αὐτοῦ ταῖς συνωχίαις*.

896. fort. *κἄτα τοῦτ'* (argentum quod monstrat), *σύ* etc., siquidem dici solet *σύ γε ὅτι*.

περίϊθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπιδέξια.
OI. ἰδού. λέγοις ἂν ἄλλο· περιελήλυθα.
TP. φέρε δή, τὸ δαλίον τόδ' ἐμβάψω λαβών.
σείου σὺ ταχέως· σὺ δὲ πρότεινε τῶν ὁλῶν,
καὐτός τε χερνίπτου, παραδοὺς ταύτην ἐμοί,
καὶ τοῖσι θεαταῖς ῥῖπτε τῶν κριθῶν.
OI. ἰδού.
TP. ἔδωκας ἤδη;
OI. νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὥστε γε
τούτων, ὅσοιπέρ εἰσι, τῶν θεωμένων
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅστις οὐ κριθὴν ἔχει.
TP. οὐχ αἱ γυναῖκές γ' ἔλαβον;
OI. ἀλλ' εἰς ἑσπέραν
δώσουσιν αὐταῖς ἄνδρες.
TP. ἀλλ' εὐχώμεθα.
τίς τῇδε; ποῦ ποτ' εἰσὶ πολλοὶ πάγαθοί;

899. περίϊθι. τοῦτο πρῶτον ἐκείνου, καθαίροντες τὸν βωμόν. S. — nam prius quam sacrificarent, liquore expiatorio vel aqua manuali abluebantur. — hinc lustralis unda, qua etiam utuntur Christiani, et quam sacerdos spargit circa populum, antequam sacra peragat. propterea hic dicitur περίϊθι. — aqua autem illa spargi vett. vocabant χερνίπτεσθαι. (903.) lege Athen. 9. (t. 3. p. 511. seqq. ed. Schweigh.) etc. *Pl. Chr.*

900. ἰδού. vox obedientis. vid. index h. v.

901. δαλίον Suid. h. v. 1. p. 506., probante ibi Kustero ex Eurip. Herc. fur. 928. (887.) *Dobr.* ita etiam Br. et alii. codd. Arist. δᾳδίον. Hesych., laudante Br.: δαλίον· δαλόν. ἐν ταῖς ἱεροποιίαις εἰώθασι τὸν δαλὸν ἐμβάλλειν εἰς τὴν χέρνιβα, καὶ περιῤῥαίνειν τὸν βωμόν. vid. Lysistr. 1129. S.: — καθαρτικὸν γὰρ πάντων τὸ πῦρ. — cf. Eurip. Iphig. A. 995. etc.

902. σείου. torrem famulo traditum quassari et aqua conspergi aram jubet. — B.: πρότ. τῶν ὁλῶν, scil. τὶ, partem molae salsae porrige.

903. ταύτην, τὴν χέρνιβα, quod intelligendum ex vocabulo χερνίπτου, h. e. vas, in quo erat aqua lustralis. id vas ab altero servo, qui fert, accipit Trygaeus, ipsique porrigit ad conspergendum sese aqua. hordeum seu molam salsam jam ante ab eodem accepit (πρότεινε τῶν ὁλῶν), quam nunc spargere jubet hominem in spectatores. quam vulgo intelligunt, facem, τὴν δᾳδα, ne accipere quidem ab hoc servo potuit Trygaeus, qui alteri tradiderit in aqua tinctam 901. sequ.

904. τῶν κριθῶν. videtur in usu fuisse positum, ut hordei (et bellariorum: vide Plut. 793. sequ., Vesp. 58. et ibi Br.) sparsiones fierent in populum. sic et ap. Romanos ludis floralibus omnia semina spargebantur in populum, ut Tellus suis muneribus placaretur: unde Persius (5, 177.) *vigila et cicer ingere large Rixanti populo.* —

907. πρὸς τὴν κριθὴν παίζει. ὅτι τὸ τῶν ἀνδρῶν αἰδοῖον κριθὴν ἔλεγον. — S.

910. τίς τῇδε; σπένδοντες γὰρ ἔλεγον τίς τῇδε; ἀντὶ τοῦ τίς

ΟΙ. τοισδὶ φέρε δῶ· πολλοὶ γάρ εἰσι κἀγαθοί.
ΤΡ. τούτους ἀγαθοὺς ἐνόμισας;
ΟΙ. οὐ γὰρ, οἵ τινες,
ἡμῶν καταχεόντων ὕδωρ τοσουτονί,
ἐς ταὐτὸ τοῦθ' ἑστᾶσ' ἰόντες χωρίον;
ΤΡ. ἀλλ' ὡς τάχιστ' εὐχώμεθ', εὐχώμεσθα δή.
ὦ σεμνοτάτη βασίλεια, θεὰ a. d.
πότνι' Εἰρήνη, a.
δέσποινα χορῶν, δέσποινα γάμων, a. d.
δέξαι θυσίαν τὴν ἡμετέραν!
ΧΟ. δέξαι δῆτ', ὦ πολυτιμήτη,
νὴ Δία, καὶ μὴ ποίει γ', ἅπερ αἱ
μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες·
καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι
τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν·
κἂν τις προσέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς, a.
ἀναχωροῦσιν. [κἄτ', ἢν ἀπίῃ, παρακύπτουσιν.] a. d.
τούτων σὺ ποίει μηδὲν ἔθ' ἡμᾶς.
ΤΡ. μὰ Δί' ἀλλ' ἀπόφηνον ὅλην σαυτὴν
γένναιοπρεπῶς τοῖσιν ἐραστα῀ς
ἡμῖν, οἵ σου τρυχόμεθ' ἤδη
τρία καὶ δέκ' ἔτη· a.
λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγὰς, a. d.

πάρεστιν; εἶτα οἱ παρόντες εὐφημιζόμενοι ἔλεγον πολλοὶ κἀγαθοί. S.

911. τοισδί. τοῖς χορευταῖς. καταχεῖ δὲ αὐτῶν ὕδωρ ἐπὶ γέλωτι —. S. aqua lustrali Chorum conspergit, precaturum deam Pacem.

912. οὐ γάρ εἰσιν ἀγαθοί, viri boni, h. e. mites placidique, ut qui aqua large conspersi nobis non irascantur, neque diffugiant, sed eodem loco, quo antea, consistant. atqui id facere debebat Chorus; sed jocatur servulus.

918. χορῶν, γάμων. siquidem neque chori duci, neque nuptiae fieri, nisi in pace solent, ut monuit H. Vossius.

923. παρακλ. παρανοίξασαι. Ὁμηρος (Il. 5, 751.)· ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος. S. intell. τὴν αὐλείαν θύραν.

924. τῆς αὐλ. ἐκ τῆς αὐλ.

927. suspecta: neque enim multum conferunt ad sententiam, et scribendum erat, ni fallor, παρακύπτουσιν αὖθις, vel quiddam simile.

931. σου, *te propter*. vide Matth. gr. gr. §. 345., Soph. Philoct. 714. etc.

933. χορκ. τὰς βοὰς, τὰς ταραχὰς, θορύβους. S. Lys. 490., monente Br., αἰσί τινα κορκορυγὴν ἐκύκων. similiter etiam alii lexicographi. vid. Tittmann. ad Zon. 2, 1242.

ἵνα Λυσιμάχην σε καλῶμεν·
παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοίας
τὰς περικόμψους, a.
αἷς στωμυλλόμεθ' εἰς ἀλλήλους· a. d.
μίξον δ' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας
πάλιν ἐξ ἀρχῆς φιλίας χυλῷ,
καὶ ξυγγνώμῃ τινὶ πραοτέρᾳ
κέρασον τὸν νοῦν· ὡς τὴν ἀγορὰν
ἡμῖν ἀγαθῶν ἐμπλησθῆναι,
μεγάλων σκορόδων, σικύων πρῴων,
μήλων, ῥοιῶν, a.
δούλοισι χλανισκιδίων μικρῶν· a. d.
κἀκ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν
χῆνας, νήττας, φάττας, τροχίλους,
καὶ Κωπάδων ἐλθεῖν σπυρίδας,

934. *Λυσ.* nempe ut ex re nomen habeat. sic in Lys. 556. *οἶμαί ποτε Λυσιμάχας ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἕλλησι καλεῖσθαι. Be.*

935. *cessare fac istas admodum quaesitas* (περικόμψους, factas sive injectas argutius) *suspiciones, quibus nos invicem altercando lacessimus; imo nos Graecos rursus amicitiae succo commisce, et mentem tempera mansuetiori quadam venia* (ignoscendi voluntate). B. S.: *ὑπονοίας. ἵνα μὴ ὑπονοῶσι τὰς ἀλλήλων σπονδάς.*

939. *φιλίας χυλῷ. ὡς ἐπὶ κατεψυμένων. χυλῷ οὖν τῷ ῥοφήματι.* S. imo metaphora videtur esse a male coquentibus, quod iis evenire solet, qui cibis disparibus et velut inimicis vescuntur, acidis dulcia temere ingerentes, calidisque frigida; quorum isto tempore similes erant Graeci dissidentes inter se et bellis civilibus labefactati.

941. *ὡς.* vid. sequens annot.

942. infinitivi *ἐμπλησθῆναι* etc. pendent ab imperativo *δίδου* 959. B. interpretabatur vir eruditissimus vulgatam lectionem *καὶ τὴν ἀγορὰν* etc. sed Suidas MS. v. *περικόμψους*, teste Dobraeo, habet *ὡς τὴν ἀγορὰν*, quas voculas non semel permixtas esse scimus in codd.: vide Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 16., Jacobs. Tat. p. 643., Musgrav. ad Soph. Antig. 605., nos ad Eurip. Herc. fur. 719. etc. jam infinitivi tantum illi *ἰδεῖν, ἐλθεῖν* et sequentes usque ad *ἐπιχαίρειν* referuntur ad *δίδου*, quae longe facilior et minus molesta est constructio verborum.

943. *σικύων*, a *σίκυς* sive *σίκυος*, cucumis sativa, *die gemeine Gurke* oder *Kukumber.* S.: *σικ. πρῴων. ἐν σιρήνῃ ὄντες* (fort. *ὄντων*) *πολλὴν δὲ ἐπιμέλειαν καὶ πρῷα σικύα* (*πρῷοι σίκυοι*) *γίνονται.* —

945. *δούλοισι*, servis, in usum servorum. cf. 991. etc. etiam ista *χλανισκίδια* Megaris importata esse videntur, sicut allia et fruges.

946. *Βοιωτῶν. ὅτι ὀρνιθοτρόφος ἡ Βοιωτία.* — S. conferri jubent Ach. 881. seqq.

948. ita Elmsl. ad Ach. 891. et eum secutus Dind. Elmsl. l. l.: „*Κωπαΐδων*," inquit, „vulgo, et *Κωπαΐδ'* inferius v. 962. In hujusmodi vocibus vel produci debet vocalis ante *ι*, vel crasis ad-

καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους
ὀψωνοῦντας τυρβάζεσθαι
Μαρύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις
τένθαις πολλοῖς, κἄπα Μελάνθιον
ἥκειν ὕστερον εἰς τὴν ἀγορὰν,
τὰς δὲ πεπράσθαι, τὸν δ' ὀτοτύζειν,
εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας
ὀλόμαν, ὀλόμαν, ἀποχηρωθεὶς
τὰς ἐν τευτλοισι λοχευομένας!
τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν, a. par.
ταῦτ', ὦ πολυτίμητ', εὐχομένοις ἡμῖν δίδου! i. tr.
ΟΙ. λαβὲ τὴν μάχαιραν· εἶθ' ὅπως μαγειρικῶς
σφάξεις τὸν οἶν.
ΤΡ. ἀλλ' οὐ θέμις.
ΟΙ. τιή; τί δή;

hiberi" etc. S.: *Κωπαΐς λίμνη Βοιωτίας, ἐν ᾗ μεγάλαι ἐγχέλυες (ἐγχέλεις) γίνονται, ὡς καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι* (l. l.)· *πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπαΐδων κορᾶν.* de palude Copaïde Pausan. 9, 24.: *ἐξ Ἀκραιφνίου δὲ ἰόντι εὐθεῖαν ἐπὶ λίμνην τὴν Κηφισσίδα (οἱ δὲ Κωπαΐδα ὀνομάζουσι τὴν αὐτὴν) πεδίον καλούμενόν ἐστιν Ἀθαμάντιον· οἰκῆσαι δὲ Ἀθάμαντα ἐν αὐτῷ φασιν. ἐς δὲ τὴν λίμνην ὅ τε ποταμὸς ὁ Κηφισσὸς ἐκδίδωσιν, ἀρχόμενος ἐκ Λιλαίας τῆς Φωκέων, καὶ διαπλεύσαντι ἐς Κώπας κεῖνται αἱ Κῶπαι πόλισμα ἐπὶ τῇ λίμνῃ. τούτου δὲ καὶ Ὅμηρος ἐποιήσατο ἐν καταλόγῳ μνήμην. — οἱ μὲν δὴ ἰχθῦς οἱ ἐν τῇ Κηφισσίδι οὐδὲν τι διάφορον ἐς ἄλλους ἰχθῦς τοὺς λιμναίους ἔχουσιν· αἱ δὲ ἐγχέλεις αὐτόθι καὶ μεγέθει μέγισταί, καὶ ἐσθίειν εἰσὶν ἥδισται. — Κωπάδων.* h. e. *ἐγχελέων Κωπ.*

950. *τυρβ.* cum dativo, ut *ὠστίζεσθαι* in Ach. 844., ubi item de turba in foro obsonantium *οὐδ' ὠστιεῖ Κλεωνύμῳ. Be.*

951. nomina helluonum, de quibus Be. conferri jubet Av. 168., Acharn. 887., Thesm. 1062., Plato Com. ap. Schol. ad Nub. 109.: *ὦ θεῖε Μόρυχε, τὸ νῦν γὰρ εὐδαίμων ἔφυς, Καὶ Γλαυκέτης ἡ ψῆττα, καὶ Λεωγόρας, Οἳ ζῆτε τερπνὸν οὐδὲν ἐνθυμούμενοι.* Schol. Rav.: *Μορ. Τελέᾳ.* καὶ (imo *ὡς*: vid. annot. ad 942.) *τούτους ἀεὶ ἀκεῖναι βούλεται τῶν ὄψων. διὰ τοῦτο αὐτοὺς κολάζει ὡς γαστριμάργους* etc.

952. *τένθαι* sunt, vett. Grammaticis auctoribus, *λίχνοι*, gulosi, helluones. v. Photii lex. p. 424., Zonar. 2. p. 1717., Timaeus Gl. Plat. p. 252. ibique Ruhnken. B. cf. 1060. et de Melanthio S. ad 766.

954. *τὰς δέ, τὰς ἐγχέλεις.*

955. *ἐκ Μηδ.* tragoedia Melanthii.

956. ita Suid. v. *μονῳδεῖν*, Fl. Chr. in annot., Dind. vulgo *ἀποχειρωθείς*, quod vereor ut sit usitatum.

957. *τὰς — λοχ.* angnillas Copaïcas. S.: *λοχ. καὶ ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν* (902.) *ἔφαμεν, τοὺς μαγείρους μετὰ τευτλῶν ἕψειν τὰς ἐγχέλεις. — λοχ.* pro *λοχωμένας*, occultas, absconditas, h. e. betarum foliis involutas. de betis dictum ad Ran. 893.

958. *τοὺς δ' ἀ. ἐπ. τοὺς ὀφῶντας ἐπιχαίρειν αὐτῷ θρηνοῦντι.* S.

TP. οὐχ ἥδεται δήπουθεν Εἰρήνη σφαγαῖς,
οὐδ' αἱματοῦται βωμός. ἀλλ' εἴσω φέρων
θύσας τὰ μηρί' ἐξελὼν δεῦρ' ἔκφερε,
965 χοὕτω τὸ πρόβατον τῷ χορηγῷ σώζεται.

XO. σὲ δὴ θύρασι χρὴ μένοντα νῦν i. tr. br. ἀλλοιόστ.
σχίζας δευρὶ τιθέναι ταχέως, τά τε πρόσφορ' ἅπαντ'
ἐπὶ τούτοις. a. Arist.

TP. οὔκουν δοκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρύγανον τίθεσθαι; i. t. c.

XO. * πῶς δ' οὐχί; τί γάρ σε πέφευγ', ὅσα χρὴ a. d.
970 σοφὸν ἄνδρα; τί δ' οὐ σὺ φρονεῖς, ὁπόσ' ἂν
χρεών ἐστι τὸν σοφῇ δόκιμον φρενὶ as., ant. et gl.
πορίμῳ τε τόλμῃ; i. h.

TP. ἡ σχῖζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέζει. i. t. c.

962. ταῦτα πρὸς τὸ ἔθος. φασὶ γὰρ τῇ τῶν Συνοικείων ἑορτῇ θυσίαν τελεῖσθαι Εἰρήνῃ, τὸν δὲ βωμὸν μὴ αἱματοῦσθαι, Ἑκατομβαιῶνος μηνὸς ἕκτῃ ἐπὶ δέκα. — ἄλλως. πρὸς σύγκρισιν τοῦ πολέμου καλῶς ἔφησε μὴ χαίρειν τὴν Εἰρήνην σφαγαῖς. — S.

965. χοὕτω τὸ πρ. διὰ τὸ μὴ θύεσθαι ἐν τῷ θεάτρῳ, ἀλλὰ τὸν χορηγὸν τῷ δοκεῖν θύειν ἀποκερδαίνοντα (ἀποκερδαίνειν) τὸ θῦμα. τῶν γὰρ ἐντοσθίων αἱρουμένων παρὰ τῶν θυόντων τὸ λοιπὸν σῶμα σωθήσεται (σώζεται) τῷ ἰερεῖ, ἐκὰν θύσωσιν. S. H. Voss.: „Die fleischlosen Schenkelknochen, mit Nezhaut und Fett umwickelt, (adde: und bei Homer mit Abschnitzeln von allen Gliedern des Opferthiers belegt: vidd. Homer. Il. 1, 461. et J. H. Voss. *Mythol. Briefe* 39. circa finem.) werden verbrannt; das Fleisch (bei Homer das *übrige* Fleisch. Iliad. 1, 465. μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν etc.) verzehren die Opferer. Statt der Schmausenden wird scherzhaft der Chorage genannt, der die Schauspieler zu beköstigen hatte: Ach. 1161. (1168. sequ.)" Imo praeter expectationem τῷ χορηγῷ dixit pro τῷ ἰερεῖ. ceterum recte Vossius.

966. θύρασι. cf. 887.

967. σχίζας κυρίως ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ ἐπὶ ταῖς θυσίαις τιθέμενα ξύλα, ὡς καὶ Ὅμηρος (Il. 1, 462.)· καῖε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων. S.

968. μαντικοῦ (sic) τὸ φρ. οἱ γὰρ ἀπὸ τοῦ πυρὸς μαντευόμενοι τὰ φρύγανα ὑποτιθέασιν εἰς τὸ ἐξάψαι κατὰ ἐπιστήμην τὴν ἑαυτῶν. S.

969. seqq. tantológa et oppleta interpretationibus. hoc ab Aristophane esse puto:

πῶς δ' οὐχί; τί γάρ σε πέφευγεν; a. per.
τί δ' οὐ σὺ φρονεῖς, ὁπόσ' ἂν χρεών i. d.
τὸν σοφῇ δόκιμον φρενὶ gl.
πορίμῳ τε τόλμῃ; i. h.
τί — πέφευγεν; *quid te fugere, seu praeterire solet?*

971. δόκιμον, *probatum.*

972. πορίμῳ, εὐπόρῳ, sagaci, solerti.

973. ὁ Στιλβίδης εὐδόκιμος καὶ περιβόητος μάντις —. ὃν φησι Φιλόχορος ἀπολουθῆσαι ἐν Σικελίᾳ, ἡνίκα ἐπολέμουν Ἀθηναῖοι καὶ ἐν Σικελίᾳ ἐστράτευον. μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Εὔπολις Πόλεσιν· ὡς αὖ τιν' ἤλθω δῆτά σοι ἐῶν μάντεων. πότερος ἀμείνων ἀμφοτέρων ἢ Στιλβί-

καὶ τὴν τράπεζαν οἴσομαι, καὶ παιδὸς οὐ δεήσει.
975 ΧΟ. τίς ἂν οὐκ ἐπαινέσειεν ἄνδρα τοιοῦτον, as., an. et adon.
ὅστις πόλλ' ἀνατλὰς ἔσωσε τὴν ἱερὰν πόλιν, as., pher. et gl.
ὥστ' οὐχὶ μὴ παύσει ποτ' ὢν ζηλωτὸς ἅπασιν; as., i. d. et a. h.
ΟΙ. ταυτὶ δέδραται. τίθεσο τὼ μηρὼ λαβών· i. tr.
ἐγὼ δ' ἐπὶ σπλάγχν' εἶμι καὶ θυλήματα.
980 ΤΡ. ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'· ἀλλ' ἥκειν ἐχρῆν.
ΟΙ. ἰδοὺ πάρειμι. μῶν ἐπισχεῖν σοι δοκῶ;
ΤΡ. ὄπτα καλῶς νυν ταῦτα· καὶ γὰρ οὑτοσὶ
προσέρχεται δάφνῃ τις ἐστεφανωμένος.
τίς ἄρα ποτ' ἐστίν;
ΟΙ. ὡς ἀλαζὼν φαίνεται,

δης; — πιέζει. λυπεῖ. ὡς λοιπὸν ἐκείνου ἀπορουμένου διὰ τὸ τοῦτον εὐδοκιμῆσαι. S.

974. τράπ., in qua dissecanda est victima. cf. 998. οἴσομαι, apportabo.

975. vulgo: τίς οὐκ ἂν ἐπαιν., quod et ipsum ferri potest. sed Rav. τίς ἂν οὖν οὐκ ἐπαιν., in quo οὖν esse a mala manu intellexit B.

976. τὴν ἱερὰν πόλιν, Athenas. Monet Casaub. ad Equ. 586., in universum urbibus nomen sanctarum convenire propterea, quod magna cum religione instituerentur et fundarentur; inprimis autem Athenas fuisse quasi omnium numinum hospitium, non patriorum modo aut tutelarium deorum, imo dei incogniti (Act. Apost. 17, 23.). praeterea Minervae urbem Athenarum consecraverat Amphictyon rex: quamobrem τὰ Παλλάδος appellatur ap. Euripidem Suppl. 696. cf. ejusdem Ion. 9., et index Euripidis a nobis editi v. Athenae sanctae.

977. ζηλωτὸς, *invidendus, admirabilis.*

978. Redit Famulus in scenam afferens femora (ossa femorum: vide 964.), quae igni imponi a Trygaeo vult; sed ille mavult id a famulo fieri, ipse autem vult intrare, ut extis scil. (et carne victimae) et farre ipse vescatur. B. τίθεσο, impone igni.

979. θυλήματα. τὰ τοῖς θεοῖς ἐπιθυόμενα ἄλφιτα. ἐπιῤῥαίνεται δὲ οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ. Τηλεκλείδης στεροῖς· (Fl. Chr. Στεῤῥοῖς. non intercedo, quominus ita scribatur; sed fieri tamen potest, ut σ in στεροῖς ad nomen praegressum pertineat, littera male geminata, ut saepe factum est, ponendumque sit Τηλεκλείδης Ἱεροῖς.) ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, κάπτε τῶν θυλημάτων. S.

980. ἀλλ' ἥ. χρ. *igitur oportebat te hic adesse.* accelerato opus esse ait, quae vis est imperfecti. quodsi dixisset ἀλλ' ἥκειν χρὴ, hoc tantummodo significasset, redeundum esse puero.

981. ἐπισχεῖν. βραδύνειν, quae interpretatio hujus vocabuli est inter Suidae, ut annotavit Fl. Chr.

983. οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ μάντεις δάφνῃ ἐστεφανοῦντο εἰς γνώρισμα τῆς τέχνης. S.

984. ὡς — ἔστιν. *pro arrogantia, quam prae se fert vultu, va-*

985 *μάντις τίς ἐστιν.*
TP. *οὐ μὰ Δί' ἀλλ' Ἱεροκλέης.*
OI. *αὐτός γέ που 'σθ' ὁ χρησμολόγος οὑξ Ὠρεοῦ.*
τί ποτ' ἄρα λέξει;
TP. *δῆλός ἐσθ' οὗτός γ' ὅτι*
ἐναντιώσεταί τι ταῖς διαλλαγαῖς.
OI. *οὔκ, ἀλλὰ κατὰ τὴν κνίσσαν εἰσελήλυθε.*

tes est. perperam libri: — *φαίνεται· Μάντις —:* nec recte Fl. Chr., quem Be. aliique interpp. sequuntur: *quam videtur arrogans! Vatem puto esse.*

985. *οὐ — Ἱεροκλέης, imo hercle est Hierocles.* Lysistr. 54. *ΛΤΣ. ἆρ' οὐ παρεῖναι τὰς γυναῖκας δῆτ' ἐχρῆν; ΚΛΑ. οὐ γὰρ μὰ Δί' ἀλλὰ πετομένας ἥκειν πάλαι:* h. e. interprete Fl. Chr.: LYS. *nonne hic adesse feminas oportuit?* CA. *imo volantes convenire jam diu.* sed proprie verba *οὐ γὰρ — πάλαι* significant *imo non advenire modo, sed advolantes dudum adesse*, siquidem in hujusmodi formulis inest aliquid, quod tacite negatur, ut animadvertit Br. ad Ran. 705. ita etiam h. l. verborum *οὐ — Ἱεροκλέης* sensus hic est proprius: *imo non modo vates aliquis, sed Hierocles.* S. — *οὗτος δὲ μάντις ἦν καὶ χρησμολόγος, τοὺς προγεγενημένους χρόνους ἐξηγούμενος. ὡς ἀφυῆ δὲ καὶ οὐκ ἀκριβῆ μάντιν αὐτὸν κωμῳδεῖν βούλεται. καὶ ὅρα, πῶς καθαρῶς. ἐκείνου γὰρ εἰπόντος, ὅτι μάντις πρόεισιν (πρόεισιν), ὁ ἕτερος οὐ συγκατέθετο, ἀλλ' ἔφησεν· οὐ μὰ Δί' ἀλλ' Ἱεροκλῆς ἐστιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ γινωσκομένου μᾶλλον ἢ τῆς τέχνης. καὶ Εὔπολις Πόλεσιν· Ἱεροκλέες βέλτιστε χρησμῳδῶν ἄναξ.* ea explicatio formulae *οὐ μὰ Δί ἀλλὰ* quam inepta sit, non opus est multis demonstrare. nec vatem *ἀφυῆ καὶ οὐκ ἀκριβῆ* fuisse Hieroclem, ostendit versus Eupolidis a S. laudatus; sed invisum Nostro aliisque fuit hoc genus hominum propter arrogantiam. Agamemnon Euripideus Iphig. A. 473. *τὸ μαντικὸν πᾶν σπέρμα φιλότιμον κακόν.* cf. Eurip. Hel. 695. seqq.

986, 7. Invern. ex Rav.: *οὗτός γε —*, sed recte B. suspicatur hanc scripturam provenisse ex sequente versu, certe *οὗτος* h. l. otiosum est, *αὐτὸς* vim addit sententiae. — S.: *οὐξ Ὠρεοῦ.* (cf. 1065.) *διαβάλλει αὐτὸν ὡς οὐ πολίτην, ἀλλ' Εὐβοέα· διὸ δηλοῖ, ὅτι ὡς ξένος οὐκ εὐνοεῖ τῇ εἰρήνῃ. Ὠρεὸς δὲ Εὐβοίας πόλις, ἣν Ὅμηρος* (Il. 2. 537.) *Ἱστίαιάν* (Thuc. *Ἑστίαιαν*) *φησιν.* (vide Xenoph. Hist. gr. 5, 4, 56., Strab. 10, 1. etc.) *δῆλός ε. ο. γ' ὅτι. προείποιμεν γὰρ* (dicit, opinor, annotata ad Nub. 213.) *περὶ Εὐβοέων, ὡς ἂν ἧσσον προθυμουμένων τῇ εἰρήνῃ.* Sp. ad Nub. 212.: „Euboeam totam, quae ab initio belli Pelop. ab Athen. defecerat, mox a Pericle subactam ita, ut reliquae ejus partes certis conditionibus in deditionem reciperentur; Hestiaeensibus vero sede sua pulsis eorum agrum retinuisse Athenn., docet Thuc. (1, 114. add. 7, 57. B.)" —

989. Dind. *κνῖσαν.* Favorinus: *κνίσσα. κοινότερον μὲν διὰ δύο σσ γράφεται· Ἡρωδιανὸς δὲ θέλει ἀπὸ μέλλοντος αὐτὴν γενομένην τοῦ κνίζω κνίσω δι' ἑνός τε γράφεσθαι σ, καὶ ἔκτασιν λαβεῖν τοῦ ι.* pluribus de hac re dixit Herm. ad Eurip. Alcest. 1161., qui Herodiani sententiam valde commendari ait analogia, qua in simili causa utitur Elmsl. ad Oed. Col. 687., quod Attici non dixerunt *κνίττα.*

990 ΤΡ. μὴ νῦν ὁρᾶν δοκῶμεν αὐτόν.
ΟΙ. εὖ λέγεις.
ΙΕ. τίς ἡ θυσία ποθ' αὑτηὶ καὶ τῷ θεῶν;
ΤΡ. ὅπτα σὺ σιγῇ, κἄπαγ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος.
ΙΕ. ὅτῳ δὲ θύετ', οὐ φράσεθ';
ΤΡ. ἡ κέρκος ποιεῖ καλῶς.
ΟΙ. καλῶς δῆτ', ὦ πότνι' Εἰρήνη φίλη!
995 ΙΕ. ἄγε νυν ἀπάρχου, κἆτα δὸς τἀπάργματα.
ΤΡ. ὀπτᾶν ἄμεινον πρῶτον.
ΙΕ. ἀλλὰ ταυταγὶ
ἤδη 'στιν ὀπτά.
ΤΡ. πολλὰ πράττεις, ὅστις εἶ. —
κατάτεμνε. ποῦ τράπεζα; τὴν σπονδὴν φέρε.
ΙΕ. ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται.
ΤΡ. μεμνήμεθα.

992. ἀπὸ τῆς ὀσφύος. ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὰ σπλάγχνα ὄπτα ἐν σιγῇ. λέγει οὖν· ἀπὸ τῆς ὀσφύος τὸν ὀβελίσκον ἀπάγαγε. (ἄλλως.) οἷον, πρόσεχε μὴ ἅψῃ αὐτῆς. ταύτῃ γὰρ μαντεύονται. εἰς τὸ αὐτό. ἀναχώρει ἀπὸ τῶν ἱερείων καὶ ἀφίστασο, φησίν. S. prima harum interpretationum omnino falsa est; ceterae sententiam quidem loci majore ex parte attingunt, sed ita ut appareat, etiam istos explicatores, quo modo verba ἄπαγε ἀπὸ τῆς ὀσφύος dicta essent, parum intellexisse. sunt enim dicta, nisi fallor, ἐλλειπτικῶς per genus quoddam zeugmatis, intellecto εἰπὲ, ut haec integra sit oratio: ὅπτα σιγῇ, καὶ εἰπὲ „ἄπαγε ἀπὸ τῆς ὀσφύος!“ haec increpare jubet servulum, si vates accesserit gustatum ἀπάργματα. scatent ejusmodi ellipsibus scenici poëtae, praesertim Comici, ipsumque illud verbum εἰπεῖν haud raro intelligendum est. vide Soph. El. 345., Valck. ad Herodot. 1, 82., p. 41, 96., Tat. Jacobs. p. 151. et qui de ellipsibus scripserunt.

993. ἡ κέρκος π. καλῶς. ἡ οὐρὰ καλὰ σημαίνει. ἔθος γὰρ εἶχον τὴν ὀσφὺν καὶ τὴν κέρκον ἐπιτιθέναι τῷ πυρὶ, καὶ ἐξ αὐτῆς σημείοις τισὶ κατανοεῖν, εἰ εὐπρόσδεκτος ἡ θυσία, καὶ ἄλλα τινὰ πρὸς τὰ νεύματα σημεῖα λαμβάνειν περὶ ὧν τὴν θυσίαν ἐποίουν. S. Br. ex B Paris. ἡ κέρκος π. καλῶς; quod etiam Reiskio placuerat.

995. τἀπ. τὰς ἀπαρχὰς, ἃς εἰώθασιν οἱ ἱερεῖς λαμβάνειν. ὁ Ἱεροκλῆς ταῦτα σημαίνει. S.

997. πολλὰ πρ. οἷον, πολλὰ ἐργάζῃ καὶ πολυπραγμονεῖς. S. cf. Ran. 228.

999. ἡ γλ. χ. τέμνεται. καὶ τοῦτο παροιμιακὸν ἀπὸ Ὁμήρου (Odyss. 3, 382.) ἀλλ' ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας, ὡς φησι Καλλίστρατος. καὶ τοῦτο δὲ Ἱεροκλέους πρὸς τὸ ἔθος. (cf. 1054.) προειρήκαμεν δὲ, ὅτι χρησμολόγος Ἱεροκλῆς· διόπερ νῦν χρησμοῦ τινος αὐτὸν προσάγει μνημονεύοντα. S. de hoc more sacrificiorum Be. conferri jubet Av. 1701., Plut. 1106., ex quo quidem loco intelligitur, linguas victimarum Mercurio sacras fuisse; id quod etiam Athenaeum testari monet Pl. Chr.

IE. ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον;
OI. ἦν φράσῃς.
TP. μὴ διαλέγου
νῷν μηδέν· Εἰρήνῃ γὰρ ἱερὰ θύομεν.
IE. ὦ μέλεοι θνητοὶ καὶ νήπιοι...
TP. ἐς κεφαλήν σοι. hex. her.
IE. οἵτινες, ἀφραδίῃσι θεῶν νόον οὐκ ἀΐοντες,
συνθήκας πεποίησθ' ἄνδρες χαροποῖσι πιθήκοις...
OI. αἰβοῖ, βοῖ!
TP. τί γελᾷς;
OI. ἥσθην χαροποῖσι πιθήκοις.
IE. καὶ κέπφοι τρήρωνες ἀλωπεκιδεῦσι πέπεισθε,

Deipnos. 1. tom. 1. pag. 60. ed. Schweigh., Suidam, Schol. Apollonii Rhod. 1, 516., qui allegoricam ejus rei rationem affert, et Erasmum in Adagiis v. *lingua secorsum incidit*ur.

1000. *οἶσθ' ὃ δρᾶσον.* vid. Matth. gr. gr. §. 511, 4.

1002. *ἐς κεφ. σοι.* ὡς καταραμένου αὐτοῦ καὶ βλασφημίσαντός φησιν εἰς τὴν (σὴν) κεφαλὴν ἔθοι τὸ δεινόν, τουτέστι σαυτῷ μάντευσαι ὅπερ εἶπας δυσχερές. — S. cf. Plut. 522.

1003. *οὐκ ἀΐοντες.* οὐ νοοῦντες. οἵτινες διὰ τὴν ἀβουλίαν τὴν ἑαυτῶν τῆς τῶν θεῶν οὐ συνίενται προνοίας. S.

1004. *χαρ. φοβεροῖς. πιθήκοις δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν λέουσιν.* (quorum id est epitheton.) S.

1005. *αἰβοῖ, αἰβοῖ.* (sic etiam libri Aristoph. praeter A Paris., quem Br. secutus metrum restituit.) *παρεπιγραφή. ἀκούσαντες γὰρ τοῦ χρησμοῦ ἐγέλασαν. γέλωτος γάρ ἐστι τοῦτο τὸ μίμημα.* S. variis affectibus significandis servit haec exclamatio: vide 15., 533., Nub. 102., Av. 1055., 1348. etc.

1006. *εὔηθες ζῷον ὁ κέπφος, οὗ μέμνηται καὶ Νίκανδρος* (Alexiph. 166.) *καὶ Ἄρατος* (Prognost. 916.), *περὶ διοσημείων διαλεγόμενοι, καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἰάμβοις* (fragm. 81.). *ἐκ δὲ τῆς θαλάσσης ζῆν αὐτὸν λέγουσιν, ἐαθίοντα τὸν ἀφρόν. εἶναι δὲ αὐτὸν πολὺν μὲν ἐν τοῖς πτεροῖς, ὀλίγον δὲ ἐν τοῖς κρέασι, καὶ κεκραγέναι ὠδίνοντα. ὅθεν γενέσθαι τὴν παροιμίαν Κέπφος ὠδίνει ἐπὶ τῶν ἐπαγγελλομένων μὲν μεγάλα, μηδὲν δὲ ἄξιον τῆς ἐπαγγελίας ποιούντων.* (*κέπφον* fulicam (poule d'eau) intelligit Camus ad Arist. H. A. t. 2. p. 333., Schneider. ad eundem Aristot. t. 3. p. 161. procellariam pelagicam. cf. Plut. 908.) *τρήρωνες. οὐκ ἐπὶ τοῦ κέπφου, ἀλλὰ καθ' αὑτό. κέπφοι γὰρ οἱ κοῦφοι ἀπὸ* (fort. οἱ κουφότατοι) *τῶν ὀρνέων· ὅθεν καὶ τοὺς ἐλαφροὺς ταῖς φρεσὶ κούφους* (imo *κέπφους*) *καλοῦμεν.* S. pro adjectivo *τῷ κέπφοι* additum est *τρήρωνες*, modo loquendi, de quo dictum ad 520.: nam proprie *τρήρων* significare videtur columbam, deinde quemvis timidum. germanice dicas *o ihr taubenhaften Gimpel.* cf. etiam 1018. — „Nescio, unde in recentiores edd. venerit *ἀλωπεκίδεσσι.* sincera forma est *ἀλωπεκιδεῦς* (vulpecula), ut *κελαργιδεῦς* Av. 1356., *περιστεριδεῦς* ap. Suidam in *Χαιριδεῖς.* vid. Valck. in annot. ad Theocr. Adon. 121." *Br.* verisimile videtur, haec et alia in seqq. hominis dictis petita esse ex Bacidis oraculis.

ὧν δόλιαι ψυχαὶ, δόλιαι φρένες.

ΤΡ. εἶδε σου εἶναι
ὤφελεν, ὦ Ἰαζὼν, οὑτωσὶ θερμὸς ὁ πλεύμων.

ΙΕ. εἰ γὰρ μὴ Νύμφαι γε θεαὶ Βάκιν ἐξαπάτασκον,
μηδὲ Βάκις θνητοὺς, μηδ' αὖ Νύμφαι Βάκιν αὐτὸν...

ΤΡ. ἐξώλης ἀπόλοι', εἰ μὴ παύσαιο βακίζων.

ΙΕ. οὔπω θέσφατον ἦν Εἰρήνης δέσμ' ἀναλῦσαι,
ἀλλὰ τότε πρῶτον...

ΤΡ. τοῖς ἀλσί γε παστέα ταυτί.

ΙΕ. οὐ γάρ πω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
φυλόπιδος λῆξαι, πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ...

ΤΡ. καὶ πῶς, ὦ κατάρατε, λύκος πότ' ἂν οἶν ὑμεναιοῖ;
ὡς ἡ σφονδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδεῖ,

1007. ὧν δόλ. ψ. ἀεὶ τοὺς Λακεδαιμονίους εἰς τοῦτο κωμῳδεῦσι. καὶ Εὐριπ. (Androm. 441.) Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια. S. cf. 601., Ach. 308., Lys. 330.

1008. θερμός. πεκαυμένος. ἐσθίοντες γὰρ τὰ σπλάγχνα θερμὰ ὄντα τοῦτό φασι (φησι) πρὸς Ἱεροκλῆν. — S.

1009. Νύμφαι. αἱ ἔφοροι τῆς μαντικῆς νύμφαι. — S. Nympharum occursu insanientes vaticinari credebantur. Pausan. 4, 27.: Βάκιδι γὰρ μανέντι ἐκ Νυμφῶν ἐς ἄλλους τέ ἐστιν Ἑλλήνων καὶ ἐς τὴν Μεσσηνίων κάθοδον προειρημένα etc. cf. Fest. 10. p. 210. ed. Dac. — rursus S.: χρησμολόγος ὁ Βάκις. Βάκιδες δὲ τρεῖς· ὧν πρεσβύτατος ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, ὁ δὲ δεύτερος Ἀττικὸς, τρίτος Ἀρκὰς ἐκ πόλεως Καφύης, ὃς καὶ Κύδας (h. e. fortasse κυδής, celeber: vid. Schneideri lex. gr. v. κυδέστερος.) ἐκαλεῖτο καὶ Ἀλήτης, ὥς φησι Φιλητᾶς ὁ Ἐφέσιος. Θεόπομπος δὲ ἐν τῇ Θ' τῶν Φιλιππικῶν ἄλλα τε πολλὰ περὶ τούτου τοῦ Βάκιδος ἱστορεῖ παράδοξα, καὶ ὅτι ποτὲ τῶν Λακεδαιμονίων τὰς γυναῖκας μανείσας ἐκάθηρεν, Ἀπόλλωνος τούτοις τοῦτον καθαρτὴν δόντος. ἔστι δὲ καὶ ἐπίθετον Πεισιστράτου. S. Aelianus V. H. 12, 35., monente Fl. Chr.: Βάκιδες τρεῖς, ὁ μὲν Ἐλεώνιος, ὁ δὲ Ἀθηναῖος, ὁ δὲ Ἀρκάς. cf. Plat. Theag. 5., Cic. de Divin. 1, 18., Paus. l. l. et Phoc. 14., ipsumque Nostrum praeterea Equ. 123., 998., Av. 963., quae ejus loca laudavit Bo. pro appellativo autem dici coepit nomen Bacidos (cf. 1059.); unde factum est, ut eo nomine carmina quaedam sua inscriberet Göthius (*Weissagungen des Bakis*). — ἐξακ. ἀνέχτικόν est ἐκ, ut passim.

1011. βακίζων. εἰ μὴ παύσαιο μεμνημένος Βάκιδος, Βάκιδος μνημονεύων. S.

1013. τοῖς ἀλσί γε. ἐπίτηδες ἀποκεκοφὼς τὸν λόγον λέγει. φησὶ δὲ, τὰ κρέα χρῆναι πρότερον τοῖς ἀλσὶ πασθῆναι τὰ ὠκτημένα. S.

1015. ὑμεν. εἰς γάμους ἄγοιτο. τὸ ἀδύνατον δὲ εἶπε παρὰ τὸ ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστὰ, Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄνδρες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν. S. conferri jubent Horat. Od. 1, 33, 7. (*prius Appulis Jungentur capreae lupis*) et Paroemiographos.

1016. versus hic in solo Rav. libro legitur.

1017. σίλφη τίς ἐστιν ἡ σφονδύ-

χὴ κωδων ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει.
τουτάκις οὔπω χρῆν τὴν εἰρήνην πεποιῆσθαι.
ΤΡ. ἀλλὰ τί χρῆν ἡμᾶς; οὐ παύσασθαι πολεμοῦντας,
ἢ διακαυνιάσαι, πότεροι κλαυσούμεθα μείζω,
ἐξὸν σπεισαμένοις κοινῇ τῆς Ἑλλάδος ἄρχειν;
ΙΕ. οὔποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν...
ΤΡ. οὔποτε δειπνήσεις ἔτι τοῦ λοιποῦ Πρυτανείῳ,
οὐδ' ἐπὶ τῷ πραχθέντι ποιήσεις ὕστερον οὐδέν.

λη, βδέλλη προσομοία, δυσώδης ὄντως. ἄρχεται δὲ ἀδιανόητα λέγειν, τοὺς χρησμῳδοὺς μιμούμενος κατὰ τῶν χρησμῶν λοξά. S. ὡς, *quoniam*. referenda haec sunt ad praegressam vatis orationem. B.: „Utrum, quod hic memoratur, insectum idem sit cum σφονδύλῃ seu σκονδύλῃ ap. Aristot., dubitatur (vid. Camus ad Aristot. H. A. 2, 780.); nec magis consentiunt, quodnam genus sit, gryllotalpa, an larva scarabaei melolonthae, an blattarum species.“ Be.: — „φεύγουσα dicit, quia vult docere, non esse festinandum.“ *blatta* interpp. lat., Voss. mire: *der Iltis*. — πονηρ., κάκιστα.

1018. χὴ κώδων. παρὰ τὸ κραυγαστικόν. ἢ κύων τὸ ζῶον — παρὰ τὴν παροιμίαν ἡ κύων σπεύδουσα τυφλὰ τίκτει. τὸ δὲ ἀκαλανθὶς εἶδος ὀρνέου. — (ἄλλως.) ἀκαλ. ὄνομα κυνὸς ἐπισήμου. οἱ δὲ ὀρνέου. — S. — Hesych. utrumque exponit, et celerem canem (ταχεῖαν κύνα) et aviculam. vox autem κώδων pro epitheto est (cf. 1006.): nam vel canem intelligit rictantem et ululantem acute instar tubae aut tintinnabuli, vel clamosam avem. — *Fl. Chr.* B. ad Av. 871.: „ἀκαλανθὶς i. q. ἀκανθὶς, (fringilla) carduelis, *Distelfink*. (Stiegliz.)“ de vario cantu fringillarum, inprimis earum, quae cognominantur caelebes (*Buchfinken*), vide scriptores historiae natur. sed vix avi convenire dicas τὸ τυφλὰ τίκτειν. quare ad eorum opinionem propendeo, qui canem intelligunt, etsi ne ejus quidem proprium est edere coecos fetus.

1019. τουτ. τότε, *tum*, cum fecistis pacem. consentaneum est, hominem odisse pacem: vide 1025.

1021. ἢ διακ. ἢ διακληρώσασθαι, πότεροι ἐξ ἡμῶν τέλεον διαφθαρήσονται. καῦνον γὰρ τὸν κλῆρόν φασι. καὶ ἐν ἄλλοις· πόσος ἔσθ' ὁ καῦνος; — καὶ Κρατῖνος Πυτίνῃ· ἀπὸ προτέρου τὸν καῦνον ἀριθμήσεις. — S. cf. Hesych. v. mendosa διακαυκανιάσαι et Zonar. 2, 542., quos laudant Br. et B.

1022. κοινῇ τῆς Ἑλλ. ἐξαρχῆς γὰρ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῆς γῆς ἐκράτουν, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τῆς θαλάσσης. S.

1023. οὔποτε — βαδίζειν. οὔτε τοὺς Λακεδ. δηλονότι ὀρθὰ καὶ ἁπλᾶ φρονεῖν. S. Est fab. Aesop. 205. collect. Furiae. — B.

1025. libri ἐν Πρυτ., quae haud dubie est interpretatio. vide Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 168., nos indice Euripidis v. ἐν et scriptores ellipsium gr. Dind. auctore Dobr. τοῦ λοιποῦ 'ν Πρυτ. S. οὔπ. δειπν. ὅτι καὶ οἱ χρησμολόγοι μετεῖχον τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, δῆλον ἐκ τοῦ Λάμπωνος, ὃς τούτου ἠξίωτο. φησὶν οὖν οὐκέτι ἔσται πόλεμος. τούτου γὰρ μὴ ὄντος οὐδὲν ἐλάμβανεν ἐκ δημοσίου οὗτος· ἐπὶ γὰρ τοῦ πολέμου χρεία τῶν μάντεων. S.

1025. ἐπὶ τῷ πρ. ἐπὶ τῷ γενέσθαι τὴν εἰρήνην. S. imo: *praeter ea quae adhuc fecisti* seu *commisisti*, cum demagogos populumque instigasti in arma.

ΙΕ. οὐδέποτ' ἂν θείης λεῖον τὸν τραχὺν ἐκῖνον.
ΤΡ. ἆρα φενακίζων ποτ' Ἀθηναίους ἔτι παύσει;
ΙΕ. ποῖον γὰρ κατὰ χρησμὸν ἐκαύσατε μῆρα θεοῖσιν;
ΤΡ. ὅνπερ κάλλιστον δήπου πεποίηκεν Ὅμηρος·
Ὣς οἱ μὲν, νέφος ἐχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο,
Εἰρήνην εἵλοντο, καὶ ἱδρύσαντ' ἱερείῳ.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
ἔσπενδον δεπάεσσιν· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον·
χρησμολόγῳ δ' οὐδεὶς ἐδίδου κώθωνα φαεινόν.
ΙΕ. οὐ μετέχω τούτων· οὐ γὰρ ταῦτ' εἶπε Σίβυλλα.
ΤΡ. ἀλλ' ὁ σοφός τοι, νὴ Δί', Ὅμηρος δεξιὸν εἶπεν·
Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
ὃς πολέμου ἔρατai ἐπιδημίου ὀκρυόεντος.
ΙΕ. φράζεο δὴ, μή πώς σε δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας
ἵκτινος μάρψῃ —
ΤΡ. τουτὶ μέντοι σὺ φυλάττου,

1026. *οὐδὲ ὑμεῖς φιλίαν πρὸς Λακεδαιμονίους.* — S.

1027. *φεν.*, decipiens. cf. Ran. 872. etc.

1030. *ἀστείως πάνυ παρέπλεξε τὰ Ὁμήρου.* S. ex variis (Homeri) locis haec conflata sunt. nam *ἀπωσάμενοι* occurrit Iliad. 16, 301., *νέφος πολ.* 17, 273., *σπένδειν δεπάεσσιν* Odyss. 7, 137., reliqua Il. 1, 467. seqq. aliisve locis. B.

1031. *Ἱδρ. Ἱερείφ. οὐ χύτραις, ὡς ἄνω* (869.) *ἔλεγον* S.

1033. *ὁδὸν ἡγ. τῆς θυσίας ἡρξάμην.* S.

1034. *κώθωνα. νῦν τὸ ποτήριον, ἀλλαχοῦ δὲ κάνθαρον. διὰ δὲ τὸ ἠπορῆσθαι τὸν μάντιν ἐκ τῆς θυσίας αὐτὸν μηδὲν ἀποκερδῆσαι, ἀλλὰ μηδὲ σπονδῆς μετασχεῖν, τοῦτο ἔπαιξε.* (ἄλλως.) *κώθωνα δὲ λέγει τὸν νῦν λεγόμενον κύαθον, εἶδος ποτηρίου Λακωνικοῦ μονώτου ὀστρακίνου —. καὶ κωθωνίσαι μεθύσαι, ὡς τὸ ἐρῶν δὲ* (male libri *δὲ καὶ*, corrupto senario alicujus Comici) *κωθωνιζόμενος ἀφ', ἡμέρας.* S.

1035. *Σίβ. οὐ γὰρ κεῖται ταῦτα παρὰ Σιβύλλῃ τῇ χρησμολόγῳ. ἄλλως. τὰ ἔπη φησὶ ταῦτα μὴ ἐπιγινώσκειν, μόνα δὲ εἰδέναι τὰ Σιβύλλεια. οὐ γὰρ κεῖται ταῦτα παρὰ Σιβύλλῃ.* S.. *οὐ μετέχω τ.* signum est *ἀπαιδευσίας*, quod nihil ad se pertinere putat Homerica, et poëtarum principem spernit prae Sibylla. vide Plut. Alcib. 7. et ibi doctissimum Bährium. Fl. Chr.: „*οὐ — Σίβ.* sapit hoc proverbium, et Chrysostomus dixit: *οὐδ' ἂν ἀληθέστερα εἶπε τῶν Σιβύλλης ἢ Βάκιδος.*“ de Sibyllis et earum celeberrima Herophile, quam ante bellum Trojanum vaticinatam esse arbitrabantur, vide Pausan. 10, 12., Hesych. et Suid. h. v., Petit. de Sibylla etc.

1037. sequ. versus Homeri ex Il. 9, 63. sequ.

1040. *μάρψῃ τὰ σπλάγχνα. σὲ φρένας* p. *σοῦ φρ.*, ut Av. 497.

ὡς οὗτος φοβερὸς τοῖς σπλάγχνοις ἐστὶν ὁ χρησμός.
ἔγχει δὲ σπονδὴν καὶ τῶν σπλάγχνων φέρε δευρί.
IE. ἀλλ', εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω.
TP. σπονδή, σπονδή. dispond.
1045 *IE. ἔγχει δὴ κἀμοί, καὶ σπλάγχνων μοῖραν ὄρεξον.* hex. her.
TP. ἀλλ' οὔπω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
ἀλλὰ τόδε πρότερον, σπένδειν ἡμᾶς, σὲ δ' ἀπελθεῖν.
ὦ πόντι' Εἰρήνη, παράμεινον τὸν βίον ἡμῖν!
IE. πρόσφερε τὴν γλῶτταν.
TP. σὺ δὲ τὴν σαυτοῦ γ' ἀπένεγκε.
1050 *IE. σπονδή.*
TP. καὶ ταυτὶ μετὰ τῆς σπονδῆς λαβὲ θᾶττον.
IE. οὐδεὶς δώσει μοι τῶν σπλάγχνων;
TP. οὐ γὰρ οἷόν τε
ἡμῖν προσδιδόναι, πρὶν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.
IE. ναὶ πρὸς τῶν γονάτων.
TP. ἄλλως, ὦ 'τᾶν, ἱκετεύεις·
οὐ γὰρ ποιήσεις λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον.
1055 *ἄγε δή, θεαταί, δεῦρο συσπλαγχνεύετε* i. tr.
μετὰ νῷν.
IE. τί δ' ἔγωγε;
TP. τὴν Σίβυλλαν ἔσθιε.

καὶ λαικοδύτης παῖσι ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον etc. imperfectus est Hieroclis sermo, quem perculsus his vocibus ἐκτενος μάρψῃ Trygaeus interrumpit. *Ex Br.* τουτὶ etc. servo haec dicuntur.

1043. βαλαν. διακονήσω, ὑπουργήσω, καὶ ἐγχέω ἐμαυτοῦ (ἐγχεύσω ἐμαυτῷ) τῶν σπονδῶν. ἀπὸ τῶν ἐαυτοῖς ἐπιχεόντων ὕδωρ (ad lavandum), ἢ τοὺς βαλάνους κρυπτόντων τῷ πυρί. τὸ δὲ σπονδὴ, σπονδὴ, παρεπιγραφὴ ἐν εἰσθέσει κώλου δεσποσυνδείου. S. cf. annot. ad 1050.

1046. hic et in seqq. παρῳδεῖ ante dicta ab hariolo. vide 1014. etc.

1048. τὸν βίον, *per omnem vitam.* vid. de hoc usu accusativi Matth. gr. gr. §. 424.

1049. πρ. τὴν γλ. κἀκ τούτου δηλοῖ, ὅτι ἰδίᾳ τετμημένη προσεφέρετο ἡ γλῶττα παρὰ τῶν παλαιῶν. (cf. 999.) ἀπένεγκε. ἀπόπεμπε. ἤτοι μὴ γευσαμένην τῶν σπλάγχνων, μηδὲ μετασχοῦσαν τῆς σπονδῆς, ὡς βλάσφημα καὶ πανηρὰ μαντευομένην. S.

1050. σπονδή. imitatur Hieroclen Trygaeum, et sibi quoque initium libationis fieri (h. e. vinum dari) vult. B. ταυτί. ossa quaedam victimae.

1052. προσδ., praeterea dare, ossibus datis addere. ita Dind., cum in Rav. invenisset προδιδόναι, quae praepositiones saepe inter se permutantur. vide Eurip. Phoen. 1499. ed. Porson. etc. vulgo codd. πρὶν διδόναι.

1055. συσπλ. συγγένεσθε τῶν σπλάγχνων. S.

ΙΕ. οὔ τοι, μὰ τὴν Γῆν, ταῦτα κατέδεσθον μόνω,
ἀλλ' ἁρπάσομαι σφῷν αὐτά· κεῖται δ' ἐν μέσῳ.
ΤΡ. ὦ παῖε, παῖε τὸν Βάκιν!
ΙΕ. μαρτύρομαι.
ΤΡ. κἄγωγ', ὅτι τένθης εἶ σὺ κἀλαζὼν ἀνήρ.
παῖ' αὐτὸν, ἐπέχων τῷ ξύλῳ τὸν ἀλαζόνα.
ΟΙ. σὺ μὲν οὖν· ἐγὼ δὲ τουτονὶ τῶν κωδίων,
ἃ 'λάμβαν' αὐτὸς ἐξαπατῶν, ἐκβολβιῶ.
οὐ καταβαλεῖς τὰ κώδι', ὦ θυηπόλε;
ἤκουσας; ὁ κόραξ οἷος ἦλθ' ἐξ Ὠρεοῦ!
οὐκ ἀποπετήσει θᾶττον εἰς Ἐλύμνιον;
ΧΟ. ἥδομαί γ', ἥδομαι, cr. d. στ.
κράνους ἀπηλλαγμένος, τυροῦ τε καὶ κρομμύων· as., i. et cr. bis.

1057. μὰ τὴν Γῆν. Cererem intelligere videtur vates famelicus, quae θνητῶν θρέπτειρα προπάντων appellatur ap. Orpheum hymn. 39, 7. vel παρῳδῶν per eam jurat more Trygaei et agricolarum: vide Plut. 64, 551.

1058. ἀλλ' ἁρπ. παρεπιγραφή. ταῦτα γὰρ εἰπὼν χλευάζει καὶ ἀναιδῶς ἁρπάζει· καὶ ἐπιδραμοῦντες κατέλαβον καὶ ἐτύπτησαν. S.

1059. ὦ παῖε, ut infra 1271. ὦ χαίρετε, etc. sic autem Rav., neque id noluit Bentl. alibi ὦ excidit. lepide Dawes. παῖ, παῖε, quod edidit Br., conjectura etiam Bentl. assecutus est. S.: τὸν Βάκιν. τὸν Βάκιδος χρησμοὺς λέγοντα. (imo *Bacidem*, i. e. similem Bacidis. Plautus Asin. 575.; *videlicet Solonem* etc.) τυπτόμενος δὲ λέγει ὁ Ἱεροκλῆς μαρτύρομαι. S.

1060. τένθης. λίχνος. τένθειν γὰρ τὸ ἐσθίειν. S. cf. 952.

1061. ἐπέχων. Eccles. 318. ἐπεῖχε κρούων. Lys. 493. οἱ ἐπέχοντες ταῖς ἀρχαῖς. *Be.*

1062. τουτ. eundem Hieroclem, qui prodierat, monente Br., pellibus aliquot involutus, quas e sacris, quibus eodem praefuisse fingitur, abstulerat, ex more. vide Thesm. 758., Plut. 1170.

1063. ἐκβολβιῶ. ἐξορύξω. ἀπὸ τῶν τοὺς βολβοὺς χαμόθεν ἐκβαλλόντων ἡ μεταφορά. — S. — Dixit ergo *ebulbitare* pro *effodere*. *Fl. Chr.* rectius Schneider. in lex. gr. h. v., quem secutus Voss. haec ita reddidit: *ich will der Schaffell' unterdess, Die dieser mitnahm durch Betrug*, aushülsen *ihn*. poterat etiam dicere *auszwiebeln*.

1065. ἤκουσας; *audin'?* At neque audit ille, neque manus abstinet; quod miratus puer exclamat ὁ κόραξ etc. S.: κόρακα εἶπεν, ἐπειδὴ ἥρπαζεν. de Oreo vide 986.

1066. Καλλίστρατός φησι τόπον Εὐβοίας τὸ Ἐλύμνιον· Ἀπολλώνιος δὲ ναόν φησιν εἶναι πλησίον Εὐβοίας· νυμφικὸν δέ τινες αὐτό φασιν, ὅτι Ζεὺς τῇ Ἥρᾳ ἐκεῖ συνεγένετο. μέμνηται καὶ Σοφ.· πρὸς πέτραις Ἐλυμνίαις. καὶ ἐν Ναυπλίῳ· νυμφικὸν Ἐλύμνιον. S. cf. Hesych. et Steph. Byz. h. v.

1068. τυρ. τε καὶ κρ. qui est cibus militaris. intelligit per haec bellum. *Be.* gaudet Chorus se bello defunctum esse, jamque sibi bene fore cum amicis potanti et amanti. — de κρομμύῳ vide Ran. 615.

οὐ γὰρ φιλῃδῶ μάχαις, as. i. et cr.
ἀλλὰ πρὸς πῦρ θιέλκων μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων φίλων, cr. pent.
ἐκπίας τῶν ξύλων ἅττ' ἂν ᾖ δανότατα, τοῦ θέρους
* ἐκπεπιεσμένα,
κἀνθρακίζων τοῦ 'ρεβίνθου, τήν τε φηγὸν ἐμπυρεύων, t. t.
χἄμα τὴν Θρᾷτταν κυνῶν, τῆς γυναικὸς λουμένης. as., t. d. c. bis.
οὐ γὰρ ἔσθ' ἥδιον ἢ τυχεῖν μὲν ἤδη 'σπαρμένα, t. t. c. ἐπίῤῥ.
τὸν θεὸν δ' ἐπιψεκάζειν, καί τιν' εἰπεῖν γείτονα·
„Εἰπέ μοι, τί τηνικαῦτα δρῶμεν, ὦ Κωμαρχίδη;
ἐμπιεῖν ἔμοιγ' ἀρέσκει, τοῦ θεοῦ δρῶντος καλῶς.
ἀλλ' ἄφανε τῶν φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας,
τῶν τε πυρῶν μίξον αὐτοῖς, τῶν τε σύκων ἔξελε,
τόν τε Μανῆν ἡ Σύρα βωστρησάτω 'κ τοῦ χωρίου·

1069. φιλ., *delector*. vid., quem B. laudat, Toup. Emend. in Suid. 2. p. 343.

1070. διέλκων, *perpotans*. vid. Toup. ibidem. Equ. 107., monente Be.: ἕλκ', ἕλκε τὴν τοῦ βαλμοῦς τοῦ Πραμνίου etc.

1071. Hesych. secundum Be.: ἐκπίας, ἐκπανύσας. (vid. Matth. gr. gr. §. 259.) sic Rav. Inv. Dind. vulgo οὐκ ἐᾷς, A Paris. οὐκ ἐάσω. Br. συγκίας. — τοῦ θέρους, aestate.

1072. creticum dim. esse convenit hunc versum, qualis est ἀντίστροφος. atqui brevis est κι syllaba in κιδζειν, quam longam poscit creticus, neque placet in eo genere metri itidem brevis syllaba postrema verbi ἐκπεπιεσμένα. sic autem codd. praeter Rav., in quo legitur ἐκπεκριαμένα, h. e., ni fallor, ἐκπεκρεμιαμένων, *excisorum*.

1073. ἀνθρακίζων. φρύγων τὸν ἐρέβινθον καὶ ξηρὸν ποιῶν. ταῦτα γὰρ ἐσθιόμενα προτρέπεται εἰς ποτόν. S. ἐρέβινθος est *cicer arietinum* Linn., *die gemeine Kicher, Kichererbse, Zisererbse*. vid. Billerbeckii Flor. class. p. 190. S.: φηγὸς εἶδος φυτοῦ, ὃ τὰς ἀγρίας βαλάνους φασὶν ἔχειν. — *quercus esculus, die Speiseeiche*, dicta a φαγεῖν „wegen ihrer Frucht, die wie Kastanien schmeckt," ut ait Billerbeck. l. l. p. 231. Fl. Chr. antiquam rusticorum σύνέλευσιν hisce significari monet, cicere et glande esculea victitantium. glandem autem h. l. sonat vox φηγόν.

1074. Θρᾷτταν, ancillam Thraciam, cujus gentis plurimi serviebant ap. Graecos. cf. Ach. 272., Ran. 569.

1077. Κωμ. nomen agricolae.

1078. τοῦ θεοῦ ὄντος ἀρέσκει μοι τὸ σχολάζειν τῷ ποτῷ. S.

1079. ἄφανε Suid. h. v., MS. etiam v. φασήλων, probante Porsono ad Toup. p. 480., ut monuit Dobr. id in ordinem recepit Dind. — φάσηλος germ. vocatur *Schwertbohne*, sive *Säbelbohne*. vid. Billerbeck. Flor. class. p. 184. Virg. Georg. 1, 227. *vicianique seres vilemque faselum*, i. e. bene provenientem, neque caram.

1079. χοίνικας. vide Plut. 276.

1081. Μάνης seu Μανῆς servo-

οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον,
οὐδὲ τυντλάζειν, ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον·
κἀξ ἐμοῦ δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τῷ σπίνῳ·
ἦν δὲ καὶ πυός τις ἔνδον, καὶ λαγῶα τέτταρα,
εἴ τι μὴ 'ξήνεγκεν αὐτῶν ἡ γαλῆ τῆς ἐσπέρας·
ἐψόφει γοῦν ἔνδον οὐκ οἶδ' ἄττα, κἀκυδοιδόπα.
ὧν ἔνεγκ', ὦ παῖ, τρί' ἡμῖν, ἓν δὲ δοῦναι τῷ πατρί·
μυρρίνας τ' αἴτησον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων·
κἄμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βωσάτω,
ὡς ἂν ἐμπίῃ μεθ' ἡμῶν, t. d.
εὖ ποιοῦντος κἀφελοῦντος τοὺ θεοῦ τἀρώματα.
HM. ἡνίκ' ἂν δ' ἀχέτας ἀντ.
ᾄδῃ τὸν ἡδὺν νόμον, διασκοπῶν ἥδομαι

rum nomen est, de quo ad Ran. 916., *Σύρα* servarum, etiam ap. Plaut. et Terentium. *βωστρεῖν* est *alta voce advocare.*

1082, 3. *οἷν.* τὸ ἀποφυλλίζειν. *οἰναρα γὰρ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου.* — *τυντλάζειν.* πηλοπατεῖν. *τύντλος γὰρ ὁ πηλός.* *ἀντὶ τοῦ βωλοκοπεῖν.* *παρδακὸν δὲ δίνγρον.* *οὕτω γὰρ Ἀρχίλοχος καὶ Σιμωνίδης.* S. Strabo 13, 2. extremo: *τὰς δὲ δυσφημίας τῶν ὀνομάτων φυγόντες τινὲς ἐνταῦθα μὲν Πορδοσελήνην* (non *Ηορδοσελήνην*) *δεῖν λέγειν φασί, τὸ δ' Ἀσπόρδηνον ὄρος τὸ περὶ Πέργαμον, τραχὺ καὶ ὑψηρὸν ὄν, Ἀσπόρηνον, καὶ τὸ ἱερὸν τὸ ἐντεῦθα τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Ἀσπορηνῆς. τί οὖν φήσομεν τὴν πόρδαλιν, καὶ τὸν σαπέρδην, καὶ τὸν Περδίκκαν, καὶ τὸ Σιμωνίδου· σὺν πορδάκοισιν ἐκπεσόντες ἰμᾶσιν, ἀντὶ τοῦ διαβρόχοις; καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ που κωμῳδίᾳ· πόρδακον τὸ χωρίον, τὸ ὑμνάζον.* monuit de h. l. Palmerius Exerc. ad gr. auct. p. 341.

1084. *τῷ σπίνῳ.* *σπίνος εἶδος στρουθοῦ.* S. *fringilla* esse dicitur. Aristoteli est *σπίζα*, ad quem vid. est Camus 2. p. 648. seqq. *B. ad Av.* 1079. cf. Schneider. in lex. gr. v. *σπίνα.*

1085. *πυός.* τὸ πρῶτον γάλα, ὃ καὶ ἐφόμενον πήγνυται, καὶ ἡμεῖς *χυτρίσην λέγομεν.* — S. Voss.: *auch war etwas* Biest *im Haus'* etc.

1087. — est *κυδοιδοπᾷν turbare* et *omnia miscere.* *ταράττειν* et *κυκᾶν* interpretantur Hesych. et Suid. — In Nubb. (616.) dixit *ἄνω κάτω κυδοιδοπᾷς.* *Fl. Chr.*

1089. *μυρρίνας.* nam pueri in conviviis sumto laureo aut myrteo ramo cantabant. anctor Suidas. *Idem.* cf. 1193. seqq. ejusmodi ramorum lastior adspectus est, cum habent baccas. S.: *Αἰσχινάδου τοῦ Αἰσχινάδου μᾶλλον τῶν ἄλλων ἔχοντος καρπίμους* (*mit Beeren dran.* Voss.) *ἢ ἀπὸ* (fort. *ἤγουν ὑπό*, h. e. *μετὰ*) *τῶν καρπῶν.* (*Χαρινάδην.*) *ἢ ὄνομα κύριον ἀνδρὸς τινος, ἢ φίλου.* (hoc recte.) *βωσάτω δὲ βοησάτω.* S. vid. Schneideri lex. gr. v. *βῶ.*

1092. *τἀρ.* τὰ *ἀρωτριώματα, παρὰ τὸ ἀρωτριοῦν.* — S.

1093. *ἀχέτας.* ὁ *τέττιξ, παρὰ τὸ Ἡσιόδειον* (Op. et D. 582.) *ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἠχέτα τέττιξ* (*Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδήν* etc.). *τοὺς ᾄδοντας τῶν τεττίγων.* *οὕτως Ἀρίσταρχος.* S. Putes scribendum esse *οὕτως Ἀριστοτέλης*, ejusque nominis compendium librarios fefellisse. certe id tradit Aristot. H. A. 5, 30.

τὰς Λημνίας ἀμπέλους,
εἰ πεπαίνουσιν ἤδη· τὸ γὰρ φῖτυ πρῶον φύσει·
τόν τε φήληχ' ὁρῶν οἰδάνοντ'· εἶθ' ὁπόταν ᾖ πέπων,
ἐσθίω, κἀπέχω, cr. d.
χἄμα φήμ' Ὧραι φίλαι! καὶ τοῦ θύμου τρίβων
κνυκῶμαι·
κἄτα γίγνομαι παχὺς τηνικαῦτα τοῦ θέρους
μᾶλλον ἢ θεοῖσιν ἐχθρὸν ταξίαρχον προσβλέπων,
ἀντεπιῤῥῷ.
τρεῖς λόφους ἔχοντα καὶ φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ,
ἣν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν·
ἣν δέ που δέῃ μάχεσθ' ἔχοντα τὴν φοινικίδα,
τηνικαῦτ' αὐτὸς βέβαπται βάμμα Κυζικηνικόν·

1095. τὰς *Λ. ἀμπ.* minus has quidem celebres, sed tamen probatas propterea quod earum uvae cito maturescebant, ut ait Chorus.

1096. *φύσει* Rav. et Suid., quod et metro convenit, et aptum est sententiae. *ἄμετρον* est *φύει*, quod alibi legitur.

1097. *φήληκα. τὸν ὄλυνθον.* (grossum, fructum caprifici seu ficus silvestris.) *κυρίως μὲν οὖν ὁ ἤδη σκληρὸς καὶ πάρωρος, ὁ ὄψιν μὲν πεπάνσεως ἔχων, ἄωρος δὲ ὤν. καὶ μήποτε φήληξ εἷς ἐστιν ὁ ἀπατεὼν καὶ ψευδόμενος τὴν ὄψιν εἰς βρῶσιν.* (Voss.: Wie *der Traub' Herling* schwillt, seh' ich froh.) *καὶ φήλος ὁ ἀπατεών. Μένανδρος Ἁλιεῖ· δύ' οἰκίας φηλῶν γερόντων. καὶ φηλώματα, ἐξαπάτας, παρ' Ἀντιφῶντι.* S. — *οἰδάνοντ'* scribendum esse monuit Porson. ad Eurip. Phoen. 1398. vidit etiam Bentl. libri corrupto metro *οἰδαίνοντ'*.

1098. *κἀπέχω. τῷ στόματι προσάγω. καὶ Ὅμηρος* (Il. 9, 485.)· *ὄψου ἄσαιμι πρόταμὸν, καὶ οἴνου ἐπισχών.* S.

1099. *κνυκῶμαι. κνυκῶνας ἐσθίω. ἄνω* (687.) *τῷ πότῳ τῷ ἐπὶ τῆς γλήχωνός φησι χρῆσθαι πρὸς τὴν ὀπώραν, νῦν δὲ τῷ θύμῳ χρῶνται. μετὰ δὲ τὸ τὴν ὀπώραν φαγεῖν κνυκῶνα πίνουσι, καὶ οὐ βλάπτονται, ἀλλὰ καὶ παχεῖς γίνονται.* S.

1100. *γίνομαι παχύς. ἐκτιδῆ ἀργοῦσιν οἱ γεωργοὶ τότε τοῦ ἀμητοῦ, ὡς Ἡσίοδός φησι* (Op. et D. 608.)· *δμῶας ἀναφύξαι φίλα γούνατα.* S.

1102. *φοινικίς* hic ut in Lys. 1140. militare sagum seu chlamydem significat, quae plerumque apud alias gentes, ap. Lacedaemonios semper, punicea erat. *ὀξεῖαν* ad colorem refertur, vividumque saturum et intentiorem notat. v. Salmas. ad Script. Hist. Aug. p. 398. *Ex. Br.*

1103. *βάμμα Σαρδ.* Sardoae tincturae magna fuit commendatio: nam eximiae illic purpurae. Ach. 112. *ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν*, h. e. *μή σε πλήξω* etc. *Ex Fl. Chr.* igitur rubra erat illa purpura Sardiana; Cyzicenorum luteam fuisse, ex hoc loco intelligitur. Salmas. ad Solin. 53. (817, b c): *Erat* [pro diversis littoribus] *atra purpura, erat livida, violacea, caerulea, rubra, lutea.* cf. Heerenii, viri clarissimi, librum germ. de *πολιτείᾳ* et commercio veterum (*Ideen über Politik u. Handel der alten Welt*) vol. 2. pp. 598. seqq. 1. edit.

πάτα φεύγει πρῶτος, ὥσπερ ξουθὸς ἱππαλεκτρυών,
τοὺς λόφους σείων· ἐγὼ δ' ἕστηκα λινοπτώμενος.
ἡνίκ' ἂν δ' οἶκοι γένωνται, δρῶσιν οὐκ ἀνασχετά,
τοὺς μὲν ἐγγράφοντες ἡμῶν, τοὺς δ' ἄνω τε καὶ κάτω
ἐξαλείφοντες δὶς ἢ τρίς. Ἀὔριόν γ' ἔσθ' ἡ ξοδος·
τῷ δὲ σιτί' οὐκ ἐώνητ'· οὐ γὰρ ἥδειν ἐξιών,
εἶτα, προστὰς πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν Πανδίονος,
εἶδεν αὐτὸν, κἀπορῶν θεῖ τῷ κακῷ βλέπων ὀπόν.

1106. ὥσπερ ξ. ἱππ. ὡς φοινικὰ πτερὰ ἔχοντα δηλοῖ, ὅτι τοῦ παρ' Αἰσχύλῳ κληθέντος ἱππαλεκτρυόνος ἐν Μυρμιδόσι μέμνηται. S. cf. Ran. 883.

1107. ἐγὼ δ' ἕστ. λιν. ἐγὼ δ' ἕστ. ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ παρατηρῶν καὶ περιβλεπόμενος, ὅπου (ὅποι) ἁπαχθῶ. λινόπτας γάρ φησιν Ἀριστοτέλης τοὺς τὰ θηρευτικὰ λίνα φυλάττοντας, ὡς καὶ οἰνόπτας τοὺς οἰνοφύλακας. — S. sane τροπικῶς hoc dictum est: *ego autem adsto servans* sive *expectans*, quorsum evadat.

1108. γεν. οἱ ταξίαρχοι.

1109. ὅτι τοὺς μὲν ἐξήλειφον, τοὺς δὲ ἐνέγραφον εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολεμίων (πολιτῶν). S. *Scriptus miles et dilectus* Livio 7. (41, 4.) — Delere autem militem ex catalogo armatorum officium erat taxiarchi, quem facio tribunum militum. nam deni ταξίαρχοι ex tribubus singulis fuerunt. *Pl. Chr.* Equ. 1366. ἔπειθ' ὁ πολίτης ἐντεῦθεν ἐν καταλόγῳ Οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μεταγραφήσεται, Ἀλλ', ὥσπερ ἦν τὸ πρῶτον, ἐγγεγράψεται. — ἄνω, κάτω, *susque deque*, *temere*. cf. Equ. 876. *Be.* Casaub. ad Equ. 1366.: In historiis Athenn. passim fit mentio hujus catalogi, in quo descripti erant, quicunque nomen militiae dedissent, (vid. Phot. lex. p. 104.) et κατάλογον sic dixerunt, ut Latini illud album sive laterculum appellarunt *numeros*. ibi erat descriptus quisque, prout militabat, militiae autem multi sunt gradus, alii honestiores, alii minus: unde locus fraudi, quam hic Arist. tangit, cum exempli causa, qui erat centurio adscriptus, postea studio alicujus improbi inter praefectos manipulorum rescriptus fuerat, aut contra.

1110. verba taxiarchi profectionem subito edicentis civibus, qui ne scirent quidem, se in catalogo descriptos esse; unde fieri significat, ut multis sine viatico sit proficiscendum.

1111. ἥδειν. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἤδει, ὡς τὸ ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσήειν. (Plut. 691.) S.

1112. πρ. τὸν ἀ. τοῦ Πανδ. εἰς ἐστι τῶν ιβ' ἀνδριάντων, ἐν οἷς ἐγράφοντο οἱ στρατιωτικοὶ κατάλογοι καὶ τὰ κηρύγματα. εἶδεν οὖν, φησὶ, (intell. τις, aliquis civium,) τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα γεγραμμένον τῷ ἀνδριάντι τοῦ Πανδ. S. igitur civis ille ex Pandionide tribu fuisse fingitur, ut Aristoph., qui fortasse hoc modo ipse aliquando vexatus fuerat a malevolo taxiarcho.

1113. τῷ κακῷ, *propter hoc malum*, quod nomen suum vidit in catalogo. — ὀπόν. δριμεῖαν καὶ πικρότητα. ἀπὸς δὲ τὸ τῶν δένδρων δάκρυον, καὶ τὸ ἀποστάλαγμα τοῦ γάλακτος. S. βλέπειν ὀπόν, tueri humorem, h. e. lacrimas, simili modo dictum est atque alibi βλέπειν πάπυ, βλέπειν κάρδαμα, et nihil aliud significat quam vultu tristitiam prodere etiam lacrimis profusis.

ταῦτα δ' ἡμᾶς τοὺς ἀγροίκους δρῶσι, τοὺς δ' ἐξ ἄστεος
ἧττον, οἱ θεοῖσιν οὗτοι κἀνδράσιν ῥιψάσπιδες·
ὧν ἔτ' εὐθύνας ἐμοὶ δώσουσιν, ἢν θεὸς θέλῃ.
πολλὰ γὰρ δή μ' ἠδίκησαν,
ὄντες οἴκοι μὲν λέοντες, ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.

1114. τοὺς — ἧττον. urbanos minus laedi ait ab istis tribunis, quippe cautiores et eorum malitiae probe gnaros.

1115. ῥιψάσπιδας a parte dicere videtur, cum intelligat proditores jurisque deorum atque hominum contemtores.

1116. εὐθ. δώσ. *poenas dabunt*, „εὐθῦναι inprimis dicuntur multae solvendae ab iis, qui male magistratu functi sunt. v. Vocc. jur. ap. Becker. Anecd. 1, 187., Phot. lex. p. 30." B.

1118. παροιμία παρὰ τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Λάκωνας ἀτυχήσαντας, οἴκοι λέοντες, ἐν Ἐφέσῳ δὲ Λάκωνες. (imo ἐν Ἐφ. δ' ἀλώπεκες, ut scribi jussit Fl. Chr.) S. cf. laudatos ab interpretibus Be. ad Alciphr. 2. ep. 1. p. 275. ed. Wagner., Aelianum V. H. 13, 9., Plutarchum Sylla.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ. ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ. ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ. ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ. ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ. ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ. ΛΟΡΥΞΟΟΣ. ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ. ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ. ΧΟΡΟΣ.

ΤΡ. Ἰοὺ, ἰού, i.
ὅσον τὸ χρῆμ' ἐπὶ δεῖπνον ἦλθ' ἐς τοὺς γάμους! i. tr.
ἔχ', ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτηΐ·
πάντως γὰρ οὐδὲν ὄφελος ἔστ' αὐτῆς ἔτι.
ἔπειτ' ἐπείσφερε τὰς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας,
καὶ τῶν λαγώων πολλὰ, καὶ τοὺς κολλάβους.
ΔΡ. ποῦ, ποῦ Τρυγαῖός ἐστιν;
ΤΡ. ἀναβράττω κίχλας.
ΔΡ. ὦ φίλτατ', ὦ Τρυγαῖ', ὅσ' ἡμᾶς τάγαθὰ
δέδρακας, εἰρήνην ποιήσας· ὡς πρὸ τοῦ
οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου·
νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ·
ὁδὶ δὲ τριδράχμους τοὺς κάδους εἰς τοὺς ἀγρούς.

1119. Dicit haec Tryg., dum videt magnam hominum multitudinem confluere, velut ad epulas nuptiales. B.

1120. τὸ χρῆμ' ἀνθρώπων. Nub. 1., monente Be.: ἰού, ἰού, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον! cf. Plut. 890.

1121. περικεφαλαίαν δίδωσιν, ἵνα τοῖς λόφοις ἀπομάττῃ τὴν τράπεζαν. — S.

1123. τὰς ἀμ. ἄμυλοι πλακοῦντές τινες. — S. conferre jubemur Athenaeum l. 14. t. 5. pag. 353. et 357. ed. Schweigh. et Matronis carmen ap. eundem l. 4. t. 3. p. 29.

1124. κολλάβους. εἶδος ἄρτων. εἰσὶ δὲ μικροὶ ἀρτίσκοι, ἐκ τῶν μεγάλων κεκολλαβισμένοι etc. S. cf. Ran. 472.

1126. τἀγαθά. h. e. τοὶ ἀγαθά: neque enim dicitur ὅσα τὰ ἀγαθὰ, sed ὅσα ἀγαθά.

1128. κολλ. εἶδος εὐτελοῦς νομίσματος. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀβολοῦ. S.

1130. τοὺς κ. εἰς τοὺς ἀγρ. πιπράσκει δηλονότι. καδοποιὸς δὲ ἦν ὁ σὺν αὐτῷ. S. ἐμπολᾷ intelligendum ex superioribus.

ἀλλ', ὦ Τρυγαῖε, τῶν θρεπάνων τε λάμβανε
καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει προῖκα· καὶ ταυτὶ δέχου·
ἀφ' ὧν γὰρ ἀπεδόμεσθα κἀκερδαίνομεν,
τὰ δῶρα ταυτί σοι φέρομεν εἰς τοὺς γάμους.
ΤΡ. ἴθι νυν καταθέμενοι παρ' ἐμοὶ ταῦτ' εἴσιτε
ἐπὶ δεῖπνον ὡς τάχιστα· καὶ γὰρ οὑτοσὶ
ὅπλων κάπηλος ἀχθόμενος προσέρχεται.
ΛΟ. οἴμ', ὡς προθέλυμνόν μ', ὦ Τρυγαῖ', ἀπώλεσας!
ΤΡ. τί δ' ἐστὶν, ὦ κακόδαιμον; οὔ τι που λοφᾷς;
ΛΟ. ἀπώλεσάς μου τὴν τέχνην καὶ τὸν βίον,
καὶ τουτουΐ, καὶ τοῦ δορυξοῦ κεινουΐ.
ΤΡ. τί δῆτα τουτοινὶ καταθῶ σοι τοῖν λόφοιν;
ΛΟ. αὐτὸς σὺ τί δίδως;
ΤΡ. ὅ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι·
ὅμως δ' ὅτι τὸ σφήκωμ' ἔχει πόνον πολὺν,
δοίην ἂν αὐτοῖν ἰσχάδων τρεῖς χοινικας,
ἵν' ἀποκαθαίρω τὴν τράπεζαν τουτωΐ.
ΛΟ. ἔνεγκε τοίνυν εἰσιὼν τὰς ἰσχάδας.
κρεῖττον γὰρ, ὦ 'τᾶν, ἔστιν ἢ μηδὲν λαβεῖν.
ΤΡ. ἀπόφερ', ἀπόφερ' ἐς Κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας!
τριχορρύειτον, οὐδέν ἐστον, τὼ λόφω.
οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μιᾶς.
ΘΩ. τί δαὶ δεκάμνῳ τῷδε θώρακος κύτει

1138. προθ. ὅ ἐστιν ἄρδην ἀπώλεσάς με τὴν εἰρήνην προξενήσας. φαίνεται δὲ καὶ οὗτος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τὸ προθέλυμνον ἀντὶ τοῦ πρόῤῥιζον ἀκούειν. καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Il. 9, 541.) πολλὰ δ' ὅγε προθέλυμνα (χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρά). Ἀρίσταρχος δὲ τὸ συνεχὲς καὶ ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ δηλοῦσθαί φησι· φράξαντες δόρυ δουρὶ, [καὶ] σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ (Il. 13, 130.). καὶ σάκος θέτο τετραθέλυμνον (Odyss. 22, 119.), τουτέστι τέσσαρας ἐπ' ἀλλήλων ἔχον τρύχας. (?) — S. cf. Schneideri lex. gr. h. v.

1139. λοφᾷς. λόφους πολλοὺς ἔχεις ἐν πράσει. ὄνομα δὲ πεποίηκε νοσήματος, ὡς λέγομέν τινα νδεριᾷν, σπληνιᾷν, χαλαζᾷν. (λιθιᾷν addidit Be.) σημαίνει δὲ τὸ πλῆθος ἔχειν λόφων. S.

1142. καταθῶ, ponam, solvam.

1143. αἰσχ. ἐλάχιστον γάρ ἐστιν ὃ μέλλω δοῦναι τίμημα. S.

1144. τὸ σφήκωμα. τόπος τῆς περικεφαλαίας, ὅπου τὰ πτερὰ δέδεται. — S.

1150. τριχ. οἷον, οὐκ ἐπιμελῶς συνδεδεμένοι εἰσίν. ὑπὸ τοῦ χρόνου γὰρ ἐσάπησαν, καὶ αἱ τρίχες τῶν ἵππων αἱ ἐν τοῖς λόφοις ῥέουσιν. S.

1152. θώρακος κύτει. περιφραστικῶς εἶπεν ἀντὶ τοῦ θώρακα. — S. sic ἀνδρεῖον κύτος dixit Soph. Trach. 12., τρίποδος, λέβητος Eur. Suppl. 1155., Cycl. 398. etc. vid. annot. ad. Soph. l. l.

ἐνημμένῳ κάλλιστα χρήσομαι τάλας;
ΤΡ. οὗτος μὲν οὐ μή σοι ποιήσει ζημίαν,
ἀλλ' αἶρέ μοι τοῦτόν γε τῆς ἰσωνίας·
ἐναποκατεῖν γὰρ ἐστ' ἐπιτήδειος πάνυ...
ΘΩ. παῦσαί μ' ὑβρίζων τοῖς ἐμοῖσι χρήμασι.
ΤΡ. ὠδὶ, παραθέντι τρεῖς λίθους. οὐ δεξιῶς;
ΘΩ. ποίᾳ δ' ἀποψήσει ποτ', ὦ 'μαθέστατε;
ΤΡ. τηδὶ, διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμίας,
καὶ τῇδ'.
ΘΩ. ἆμ' ἀμφοῖν δῆτ';
ΤΡ. ἔγωγε νὴ Δία,
ἵνα μή γ' ἁλῶ τρύπημα κλέπτων τῆς νεώς.
ΘΩ. ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμνῳ χεσεῖ καθήμενος;
ΤΡ. ἔγωγε, νὴ Δί', ὦ 'πίτριπτ'· οἴει γὰρ ἂν
τὸν πρωκτὸν ἀποδόσθαι με χιλίων δραχμῶν;

1153. *ἐν. συντεθειμένῳ, ἐρραμμένῳ.* — S. *ἐν.* ab *ἐνάπτομαι, induo.* videtur autem loricae superinductum, aut intus subductum fuisse corium.

1155. *αἶρε, affer.* S.: *τῆς ἰσ. τῆς ἴσης τιμῆς.* — S. Phot. p. 89. *ἰσωνία· ἰσοτιμία.* Vertitur: *da mihi eam* (loricam) *eodem pretio, quo tibi constitit.* — B.

1156. *ἐναπ. — πάνυ.* δηλονότι οὐκ ἔστιν ἀλυσιδωτὸς, ἀλλ' ὃ λεγόμενος στατός. εἰκάζει γὰρ αὐτὸν λασάνῳ ὀρθῶς σταθέντι. S. vide Köpkii librum *Ueber das Kriegswesen der Gr.* pp. 95, seqq.

1157. *χρήματα* sunt opes ejus; ea, quae possidet. vulgo vertitur *merces.* B.

1158. *τρεῖς λίθους. καὶ γὰρ παροιμία τρεῖς εἰσιν ἱκανοὶ πρωκτὸν ἐκμάξαι λίθοι. τισὶ δὲ προστιθέασι καὶ τοῦτο ὥς φασιν, ἂν ὦσι τραχεῖς, ἂν δὲ λεῖοι, τέτταρες.* — S. cf. Pl. 813.

1159. *ποίᾳ δ' ἀπ.ποίου μέρους* (a qua parte loricae) *τὸν πρωκτὸν ἀπομάξασθαι δυνήσῃ;* S.

1160. *διὰ τῆς θαλ. διὰ τῆς ἐκβολῆς τῆς χειρὸς τῆς ἐν τῷ θώρακι* (per aperturam loricae ad inserendas manus) *τὴν αὑτοῦ χεῖρα καθῆκε. θαλαμιὰ δὲ εἴρηται διὰ τὸ ἐοικέναι νεὼς τρυπήματι· κυρίως γὰρ ἡ κάτω τῆς νεὼς τρώγλη θαλαμία* (intell. *ὀπὴ*, foramen,) *λέγεται.* S. cf. annot. ad Ran. 1013.

1161. *ἆμ' ἀμφ. utraque manu* (facies)?

1162. *ἵνα μή γ' ἁλῶ. τοῦτό φησιν εἰς τοὺς τριηράρχους, ὅτι ἀπέφραττόν τινα τρύπηματα, ἵνα τὸν μισθὸν τῶν ναυτῶν κερδαίνοιεν, ἐκ δὲ τῆς ὄψεως τῶν τρυπημάτων μὴ ἐλέγχωνται. γελοίως οὖν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ φησιν ἀποψῆσαι τὸν πρωκτὸν, ἵνα μὴ ὡς τριήραρχοι κρύπτων τρῆμα τῆς νεὼς ἁλῶ. ἠναγκάζοντο γὰρ οἱ ναύκληροι τοσούτους ναύτας μισθοῦσθαι, ὅσα εἶχε τρυπήματα τριήρης. ἔπειτα οἱ τριήραρχοι λαμβάνοντες τὸν μισθὸν τοῦ πληρώματος ἀπέφρασσον τὰ τρυπήματα τῶν ἑρετμῶν, ἵνα μὴ ἐλέγχωνται κλέπτοντες ἑρέτας ἐκ τοῦ τὰς θαλαμίας εἶναι κενάς.* — S.

1163. *ἐπὶ δεκάμνῳ, in vase, quod decem minis venditur.* respondet Trygaeus, se non minoris venditurum esse podicem suum. valent autem 10 minae 1000 drachmas, ut notum est.

1164. *ἐπίτριπτε.* cf. Plut. 275.

ΘΩ. ἴθι δὴ 'ξένεγκε τἀργύριον.
ΤΡ. ἀλλ', ὦ 'γαθὲ,
θλίβει τὸν ὄρρον· ἀπόφερ', οὐκ ὠνήσομαι.
ΣΑ. τί δ' ἔγωγ' ἄρα τῇ σάλπιγγι τῇδε χρήσομαι,
ἣν ἐπριάμην δραχμῶν ποθ' ἑξήκοντ' ἐγώ;
1170 *ΤΡ.* μόλυβδον ἐς τουτὶ τὸ κοῖλον ἐγχέας,
ἔπειτ' ἄνωθεν ῥάβδον ἐνθεὶς ὑπόμακρον,
341 γενήσεταί σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων.
ΣΑ. οἴμοι, καταγελᾷς.
ΤΡ. ἀλλ' ἕτερον παραινέσω.
τὸν μὲν μόλυβδον, ὥσπερ εἶπον, ἔγχεον·
1175 ἐντευθενὶ δὲ σπαρτίοις ἠρτημένην
πλάστιγγα πρόσθες, καὐτό σοι γενήσεται
τὰ σῦκ' ἐν ἀγορᾷ τοῖς οἰκέταισιν ἱστάναι.
ΚΡ. ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον, ὡς μ' ἀπώλεσας,
ὅτ' ἀντέδωκά γ' ἀντὶ τῶνδε μνᾶν ποτε,
1180 καὶ νῦν τί δράσω; τίς γὰρ αὖτ' ὠνήσεται;
ΤΡ. πώλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς *Αἰγυπτίοις*·

1167. μιμεῖται τοὺς ἐπ' ἀληθείᾳ ἐνθυμένους τοὺς Θώρακας, καὶ διὰ τὸ μὴ ὠνεῖσθαι θλίβειν λέγοντας τὸν τράχηλον ἢ τοὺς ὤμους. τοιαῦτα δὲ φασι βουλόμενοι διακόψαι τὸ τίμημα. ὄρρος δέ ἐστιν ὁ ὑποκείμενος τοῖς σφαιρώμασι τόπος. δῆλον ὅτι, λαβὼν τὸν Θώρακα, ἐπεκάθισεν αὐτῷ ὡς ἐν λασάνῳ, ἵνα μᾶλλον κινήσῃ γέλωτα. S.

1170. ἀντὶ τοῦ μολίβδῳ τὸν κώδωνα τῆς σάλπιγγος πληρώσας. τὸν κώδωνα δὲ τῆς σάλπ. συμβουλεύει αὐτῷ πωμάσαι μολίβδῳ, καὶ ἐν μέσῳ ἐνεῖναι ῥάβδον, ἵνα γένηται κατακτὸς ὁ κότταβος. ξύλον γὰρ αἰωρήσαντες ἐκ τοῦ μέσου, καθάπερ πλάστιγγα, ἐξ ἑκατέρων μερῶν ἐξῆπτον ἐλλύχνια καὶ κυμβεῖα κοῖλα, καί τι ἀγγεῖον ἐτίθεσαν ὕδατος πλῆρες. εἶτα καθάπερ ἐπὶ τρυτάνης τὸ ἕτερον βαρύνοντες μέρος προΐζειν ἐποίουν, ὥστε πληροῦσθαι τὰ ἐλλύχνια. (?) εἶτα τὸ ἕτερον πάλιν βαρύνοντες μέρος ἀνάγκην ἐποίουν ἀνεγειρομένῳ καὶ ἀναπηδῶντι τῷ πεπληρωμένῳ ἐκ τῶν ἐλλυχνίων ἀναπέμπειν τὸ ὕδωρ. ὑπέκειτο δὲ τὰ κυμβεῖα τοῖς ἐλλυχνίοις, ὥστε εἰς ταῦτα πάλιν ἐμπίπτειν τὸ ὕδωρ· καὶ ὃς τῶν πλειόνων ἐπιψαύσῃ κυμβείων, ἐδόκει νικᾶν. κατακτοὶ δὲ ἐκλήθησαν ἀπὸ τοῦ κατάγειν καὶ αὖ πάλιν ἀνάγειν τὸν κότταβον. — S. hanc descriptionem cottabi κατακτοῦ valde obscuram esse queritur Jacobsius, vir illustris, l. l. ad 341. pag. 492., pauloque magis perspicua censet haec, quae insunt in annotatis ad 1172.: ἐλέγοντο δέ τινες κατακτοὶ κότταβοι. ἦν δὲ λύχνιον ἀγόμενον (ἀναγόμενον) πάλιν τε συμπίπτον, ὑψηλὸν ἔχον τὸν μάνην καλούμενον. ἐφ' ᾧ τὴν κυβαλλομένην ἐπικεκεῖσθαι πλάστιγγα, ἐντεῦθεν δὲ ἐμπίπτειν εἰς λεκάνην ὑποκειμένην, πληγεῖσαν τῷ κοττάβῳ. καί τις ἦν ἀκριβὴς εὐχέρεια τῆς βολῆς. cf. Groddeck. l. l. ad 341. pp. 214. seqq.

1176. καὐτό. καὶ αὐτὸ, h. καὶ κατ' αὐτὸ, et *per hoc*, sive *hoc modo*. — γεν. *licebit*.

1178. ὦ δυσκ. δαῖμον, *o implacate daemon*. Be. Fortunam adversam intelligit.

ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν.
ΔΟ. οἰμ', ὦ κρανοποί', ὡς ἀθλίως πεπράγαμεν!
ΤΡ. οὗτος μὲν οὐ πέπονθεν οὐδέν.
ΚΡ. ἀλλὰ τί
ἔτ' ἐστὶ τοῖσι κράνεσιν ὅ τι τις χρήσεται;
ΤΡ. ἐὰν τοιαυτασὶ μάθῃ λαβὰς ποιεῖν,
ἄμεινον ἢ νῦν αὖτ' ἀποδώσεται πολύ.
ΚΡ. ἀπίωμεν, ὦ δορυξέ.
ΤΡ. μηδαμῶς γ', ἐπεὶ
τούτῳ γ' ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ' ὠνήσομαι.
ΔΟ. πόσον δίδως δῆτ';
ΤΡ. εἰ διαπρισθεῖεν δίχα,
λάβοιμ' ἂν αὖτ' ἐς χάρακας, ἑκατὸν τῆς δραχμῆς
ΔΟ. ὑβριζόμεθα. χωρῶμεν, ὦ 'τᾶν, ἐκποδών.
ΤΡ. νὴ τὸν Δί', ὡς τὰ παιδία γ' ἤδη 'ξέρχεται
οὐρησόμενα τὰ τῶν ἐπικλήτων δεῦρ', ἵνα
ἅττ' ᾄσεται προαναβάληταί μοι δοκεῖ.
ἀλλ' ὅ τι περ ᾄδειν ἐπινοεῖς, ὦ παιδίον,
αὐτοῦ παρ' ἐμὲ στὰν πρότερον ἀναβαλοῦ 'νθαδί.
Π. Α. Νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα...
ΤΡ. παῦσαι hex. her.

1182. συρμ. μετρεῖν. — φαίνονται τοῦ χυλοῦ τῆς συρμαίας πίνειν οἱ Αἰγύπτιοι πρὸς διαῤῥοιαν, ὡς Δίδυμος. (vulgo: — διαῤῥοιαν. ὡς Δίδυμος, ἁλμαία etc.) (ἅλως.) ἁλμαία (?) ἐκ φαφανίδων Αἰγυπτιακὴ πρὸς κάθαρσιν ἐπιτήδειος. S. cf. Schneideri lex. gr. v. συρμαία, Wesseling. ad Herodot. 2, 125. etc.

1186. λαβάς. ὠτάρια τοῖς κράνεσιν, ἵνα γένωνται κάδοι. δείκνυσι δὲ τὰ ὦτα αὐτοῦ, καὶ ἔστι παρεπιγραφή. S.

1189. Ἀττικῶς εἶπε τούτῳ ὤν. ἀντὶ τοῦ παρὰ τούτου ὤν. S.

1191. χάρ. palos, ridicas, vel pedamenta, quibus fulcitur vitis. *Ex Fl. Chr.*

1193. cf. annot. ad 1089.

1194. οὐρ. *micturi*, antequam canant, vel prae timore, ne cantus sibi parum succedat, vel potius jam ipsi quoque appoti, ut patres.

1195. ἅττ' ᾄσ. τὸ ἐξῆς· δοκεῖ δέ μοι ἵνα δεῦρο προοιμιάσηταί τινα μέλη ᾄσαι καὶ προμελετῆσαι. S. referendum igitur δεῦρο ad ἐξέρχεται, ut monuit B.

1198. οὐδὲν ἀστειότερον τῆς εὑρέσεως. δύο γὰρ δῆθεν ἴστησι παιδία ᾄδοντα, ἵνα ἀφορμὴν σχῇ τοῖς πατράσιν αὐτῶν ὀνειδίσαι, καὶ διαβαλεῖν τὸν μὲν ὡς φιλοπόλεμόν ὄντα, τὸν δὲ ὡς ῥίψασπιν. πρῶτον οὖν πεποίηκε τὸ τοῦ φιλοπολέμου ᾄδον παιδίον, καὶ θέασαι ὡς πρόσφορα αὐτῷ περιέθηκε πράγματα. (senarius, qui forte excidisse videtur Scholiastae.) ἀρχὴ δὲ τῶν Ἐπιγόνων Ἀντιμάχου. S. monet Br., non Antimachi esse perhiberi carmen epicum de Epigonis, sed Homeri, certe ap. illum, quisquis fuit, qui scripsit Certamen Homeri et Hesiodi, quod habetur inter opera Hesiodea. quanquam ne ille quidem id pro certo affir-

ὁπλοτέρους ᾄδον, καὶ ταῦτ', ὦ τρισκακόδαιμον,
εἰρήνης οὔσης· ἀμαθὲς γ' εἶ καὶ κατάρατον.
Π. Α. Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας.
ΤΡ. ἀσπίδας; οὐ παύσει μεμνημένος ἀσπίδας ἡμῖν;
Π. Α. Ἐνθάδ' ἄμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.
ΤΡ. ἀνδρῶν οἰμωγή; κλαύσει νὴ τὸν Διόνυσον,
οἰμωγὰς ᾄδων, καὶ ταύτας ὀμφαλοέσσας.
Π. Α. ἀλλὰ τί δῆτ' ᾄδω; σὺ γὰρ εἰπέ μοι, οἵστισι χαίρεις.
ΤΡ. Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὶ τὰ τοιαυτί·
Ἄριστον προτίθεντο καὶ ἅτθ' ἥδιστα πάσασθαι.
Π. Α. Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὐχένας ἵππων
ἕλκυον ἰδρώοντας, ἐπεὶ πολέμου ἐκόρεσθεν.
ΤΡ. εἶεν, ἐκόρεσθεν τοῦ πολέμου, κἄτ' ἤσθιον, ταῦτ' ᾄδε, ταῦθ', ὡς ἤσθιον κεκορημένοι.
Π. Α. Θωρήσσοντ' ἄρ' ἔπειτα πεπαυμένοι.
ΤΡ. ἄσμενοι, οἶμαι.

mat, sed nonnullis ita videri ait, φασὶ γάρ τινες καὶ ταῦτα Ὁμήρου εἶναι. legitur autem ibi: Νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀρχώμεθα, Μοῦσαι, cum scribendum sit, secundum Aristophanem, numero integro, N. α. ὀπλ. ἀνδρῶν ἀ., M. ceterum recte quidem hunc versum Br. abjudicare videtur ab Antimacho Colophonio, qui paulo seriore tempore floruit ad finem vergentis belli Pelop.; sed esse narrat B., qui ab hoc antiquiorem quendam distinguant Antimachum Teium, de quo vidd. Fabric. et Harles. Bibl. gr. 2. p. 104. sequ. utut res haec sese habet, illud dubium non est, versum esse poëtae alicujus antiquissimi. — ὁπλοτ. παρὰ τὸ ὅπλον παίζει. S.

1201. similiter Hom. Il. 4, 446. et 8, 60. οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἔναν ξυνιόντες ἴσαντο, Σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν Χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι Ἔπληντ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. annotavit Br.

1208. etiam haec ex variis locis verbisque Homericis composita esse monuit B. τὰ τοιαυτί. quae dicturus est.

1211. ἕκλυον. ἀκίλνων, ἐξέλυον. S.

1214. Θωρ. ἀντὶ τοῦ ἔκινον, παρὰ τὸ εἰς τὸν θώρακα (intell. corporis) κέμπειν τὸν οἶνον. S. θωρήσσεσθαι et *thoracem induere* significat, et *inebriari*, propter ambiguitatem verbi θώραξ. Br.: „Ex hac ambiguitate," inquit, „petitus est lepidus jocus in Ach. 1135., ubi, quum Lamachus sibi thora-

1215 Π.Α. Πύργων δ' ἐξεχέοντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
ΤΡ. κάκιστ' ἀπόλοιο, παιδάριον, αὐταῖς μάχαις· i. tr.
οὐδὲν γὰρ ᾄδεις πλὴν πολέμους. τοῦ καί ποτ' εἶ;
304 Π.Α. ἐγώ;
ΤΡ. σὺ μέντοι, νὴ Δί'.
Π. Α. υἱὸς Λαμάχου.
ΤΡ. αἰβοῖ!
1220 ἦ γὰρ ἐγὼ θαύμαζον ἀκούων, εἰ σὺ μὴ εἴης hex. her.
ἀνδρὸς βουλομάχου καὶ κλαυσιμάχου τινὸς υἱός.
ἄπερρε, καὶ τοῖς λογχοφόροισιν ᾄδ' ἰόν. i. tr.
ποῦ μοι τὸ τοῦ Κλεωνύμου 'στὶ παιδίον;
ᾆσον, πρὶν εἰσιέναι, τι· σὺ γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι
1225 οὐ πράγματ' ᾄσει· σώφρονος γὰρ εἶ πατρός.
Π. Β. Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ, hex. her.
ἔντος ἀμώμητον, κάλλιπον οὐκ ἐθέλων. pent. eleg.

cem adferri jussisset dixissetque: ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι, congium Dicaeopolis sibi dari jubet aitque: ἐν τῷδε πρὸς τοὺς ξυμπότας θωρήξομαι. hic vero puer cum dixisset, heroas facto edendi fine (πεπαυμένους) θωρήξασθαι, intelligit Tryg., majoribus eos sese poculis invitasse, ideoque addit: ἄσμενοι, οἶμαι."

1216. αὐτ. μάχαις. σὺν αὐτ. μάχ.

1217. τοῦ — εἶ; vim particulae καὶ ita interpositae, ut reddi possit *praeterea*, illustravit copiose Porson. ad Eurip. Phoen. 1373. B.

1221. vi etymologiae idem βουλόμαχος et λάμαχος: nam λῇς est βούλει, *vis.* κλαυσίμαχον autem Lamachum vocat, quasi fleturum, quia jam belligerare non possit. ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἥδε μισολάμαχος, inquit supra v. 304. *Be.*

1225. οὐ πρ. ᾄσει dixit joco inexpectato. usitatum est πράγματα παρέχειν, *molestiam exhibere.* Voss.: *Nicht* Händel *singst du.*

1226. distichon est Archilochi, quod extat ap. Strab., Plut., Sext. Empir. male vulgo legitur ἐντός, tanquam si adverbium esset. scribi debuit ἔντος, quod nomen singulari parum usitatum, plurale ἔντεα ap. quosvis poëtas frequens. *Br.* id Reiskius quoque animadvertit. „Notum est, Archilochum in pugna contra Saïos, Thraciae gentem, id perpetrasse, quod in elegia sua satis testatur." (h. e. clypeum abjecisse.) *Ex Fl. Chr.* vixit Archil., poëta celeberrimus, ab olympiade 16. ad 25., quod tempus congruit annis ante Chr. nat. 715. et 679. ejus reliquias optime edidit Libelius Lips. 1812.

1228. πόσθων. ὑποκοριζόμενοι οὕτως ἔλεγον τὰ παιδία. — S. a πόσθη, praeputium, penis. Photius, a Br. laudatus, p. 329. ed. Herm.: πόσθων κυρίως (fort. ἀκύρως, *improprie,*) λέγεται παιδάριον. οὕτω γὰρ ὑποκοριζόμενοι ἔλεγον ἀπὸ τοῦ αἰδοίου etc.

ΤΡ. εἰπέ μοι, ὦ πόσθων, εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ἄδεις; hex. her.

Η.Β. Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα...

ΤΡ. κατήσχυνας δὲ τοκῆων.

ἀλλ' εἰσίωμεν· εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σαφῶς, i. tr.
ὅτι ταῦθ', ὅσ' ἦσας ἄρτι περὶ τῆς ἀσπίδος,
οὐ μὴ 'πιλάθῃ πότ', ὢν ἐκείνου τοῦ πατρός.
'Ημῶν τὸ λοιπὸν ἔργον ἤδη 'νταῦθα τῶν μενόντων i. t. c. στ.
φλᾷν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν, καὶ μὴ κενὰς παρέλκειν, i. d.
ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον, i. t. c.
καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν· οὐδὲν γὰρ, ὦ πόνηροι,
λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔστ', ἢν μή τι καὶ μασῶνται.

ΧΟ. ἡμῖν μελήσει ταῦτά γ'· εὖ ποιεῖς δὲ καὶ σὺ φράζων. ἀντ.

ΤΡ. ἀλλ', ὦ πρὸ τοῦ πεινῶντες, ἐμβάλλεσθε τῶν λαγώων,
ὡς οὐχὶ πᾶσαν ἡμέραν
πλακοῦσιν ἐστὶν ἐντυχεῖν πλανωμένοις ἐρήμοις.
πρὸς ταῦτα βρύκετ', ἢ τάχ' ὑμῖν φημὶ μεταμελήσειν.

1234. φλᾷν de esu etiam Plut. 689. κἀγὼ τότ' ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων. Nub. 1380. itidem junxit φλᾷν et σποδεῖν, sed non de esu, κἄπειτ' ἔφλα μεμασπόδει. Be. Phot., monente B.: φλᾷν, μαλάττειν, ἀναμαλάττειν. σποδεῖν ridicule dictum videtur p. παίειν, *concidere* dentibus, h. e. comminuere.

1234. κενὰς κύλικας, quemadmodum, annotante Be., Antiphanes ap. Athen. 10. p. 446. κἴθι σύν, ὦ ἑταῖρε, καὶ μὴ μεστὰς ἀεὶ πίωμεν. παρὰ in παρέλκειν vitium actionis significat, ut qua nihil efficiatur, inanibus scil. poculis. nam ἕλκειν etiam h. l. est *bibere*, ut passim.

1236. σμώχετε Suid. h. v., Rav. σμόχετε pro eodem. olim legebatur σμήχετε, sed recte, nisi fallor, Br. et ab eo editores σμώχετε. „Lennep. Etym. p. 674. verbum σμώχω, *mandendi* significatione usurpatum, a μόω, i. e. μάω, μάσσω, derivat. Phot. et Hesych. interpretantur μετὰ σπουδῆς ἐνεργεῖν. alias est *atterere*, *terendo purgare*." B. πόνηροι, laboriosi, aerumnosi. cf. 263., 378. etc.

1237. ἔργον ἔστ', *opus est*, *usus est*. cf. Plut. 1150.

1241. πλαν. ἐρ. ὑμῖν. Fl. Chr.: *nam nec licet totos dies Frui plaosntis dulcibus deserta pervagantes.* descriptio haec est vitae agricolarum.

1242. βρύκειν est λάβρως ἐσθίειν. Hipponax: καὶ λάγως καταβρύκων. *Fl. Chr.* cf., monente Be., Eurip. Cycl. 345. Eubulus Com. ap. Athen. 13. p. 572. καὶ τῶν κρεῶν ἀπέβρυκον αἰσχρῶς.

εὐφημεῖν χρὴ καὶ τὴν νύμφην ἔξω τινὰ δεῦρο κομίζειν, a. Arist. ἐπίῤῥ·
δᾷδάς τε φέρειν, καὶ πάντα λεὼν ξυγχαίρειν, κἀπικελεύειν,
καὶ τὰ σκεύη πάλιν εἰς τὸν ἀγρὸν νυνὶ χρὴ πάντα κομίζειν
ὀρχησαμένους καὶ σπείσαντας, καὶ Ὑπέρβολον ἐξελάσαντας·
κἀπευξαμένους τοῖσι θεοῖσιν a. d.
διδόναι πλοῦτον τοῖς Ἕλλησιν,
κριθάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς
πάντας ὁμοίως, οἶνόν τε πολύν,
σῦκά τε τρώγειν· a.
τάς τε γυναῖκας τίκτειν ἡμῖν· a. d.
καὶ τἀγαθὰ πάνθ', ὅσ' ἀπωλέσαμεν,
ξυλλέξασθαι πάλιν ἐξ ἀρχῆς·
λῆξαι δ' αἴθωνα σίδηρον.
δεῦρ', ὦ γύναι, εἰς ἀγρὸν, ὅπως μετ' ἐμοῦ καλὴ καλῶς κατακείσει. as., 2 ion. a ma. d. c. et sim. br. στ. ά.
Ὑμὴν, Ὑμέναι', ὦ! ion. a ma. d. br.
ΧΟ. ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικαίως τἀγαθὰ νῦν ἔχεις. Ὑμὴν, Ὑμέναι', ὦ! ἀντ. ά.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ!

1244. δᾷδας, faces nuptiales.
1246. de Hyperbolo cf. 656.
1256. haec strophica esse, nemo facile negaverit, sed strophica, qualia decent comoediam, quae est tragoediae velut perpetua παρῳδία. risum debuisset Tragicus, si strophas propinasset auditoribus duobus versibus constantes, epodum uno, eumque non in fine positum stropharum, sed mediis insertum. contra haec quo magis ridicula sunt atque inusitata, nec tamen aut ratione aut lepore carentia, eo magis Aristophaneo congruunt ingenio. nihil autem in hisce mutatum a nobis est, nisi quod inutiliter repetita verba Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ delevimus 1257. et 1270., versibus autem 1260., 1262., 1268., 1271. adscripsimus Trygaei nomen, et contra Chori versibus 1266. et 1269., secus atque adhuc factum est, cum inepte Chorus tantum diceret τρυγήσομεν αὐτήν, Operam, in quam nullum ipsi jus, sed Trygaeo sponso, qui ipso verbo illo significatur; nec minus inepte Trygaeus Choro acclamaret οἰκήσεσε — συνοἰκοῦντες, qui ipse jam quiete habiturus sit cum uxore in paternis ruribus, etc. scribitur quoque Ὑμέναι' ὦ contra morem in hoc genere. denique de versibus τρικώλοις, quales sunt 1256., 1258., 1264., 1266., dictum ad 757.

TP. τί δράσομεν αὐτήν; ion. a ma. d. br. στ. β'.
XO. τί δράσομεν αὐτήν;
TP. τρυγήσομεν αὐτήν, ἀντ.
XO. τρυγήσομεν αὐτήν.
ἀλλ' ἀράμενοι φέρωμεν οἱ προτεταγμένοι τὸν νυμφίον, ὦ ἄνδρες! as., 2 ion. a ma. d. c. et sim. br. στ. γ'.
Τμὴν, Τμέναι', ὦ! Τμὴν, Τμέναι', ὦ! as., 2 ion. a ma. d. br.
οἰκήσετε γοῦν καλῶς, οὐ πράγματ' ἔχοντες, ἀλλὰ συκολογοῦντες. ἀντ. γ'.
Τμὴν, Τμέναι', ὦ! Τμὴν, Τμέναι', ὦ!
TP. τοῦ μὲν μέγα καὶ παχὺ, τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον. as., ion. a ma. d. c. et sim. br. ἐπ.
XO. φήσεις γ', ὅταν ἐσθίῃς, οἶνόν τε πίῃς πολύν. as., 2 ion. a ma. d. c. στ.
Τμὴν, Τμέναι', ὦ! ion. a ma. d. br.
TP. ὦ χαίρετε, χαίρετ', ἄνδρες, κἂν ξυνέπησθέ μοι, ἀντ.
πλακοῦντας ἔδεσθε.

1262. τρυγήσομεν figurate dictum est in oratione Trygaei, ubi persona intelligitur; proprie in Chori, ubi res, ὀπώρα, luditque hoc nomine etiam alibi poëta.

1266. πράγματα, *molestias.*
1268. τοῦ, *sponsi*, τῆς, *sponsae.* utriusque σῦκον quale dicant agricolae, non est difficile intellectu.
1272. πλάκ. cf. 829.

REGENT COMMERCIAL

POETAE SCENICI

GRAECORUM

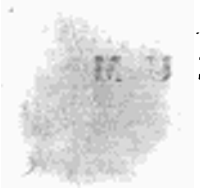

ARISTOPHANIS

COMOEDIAE

EDIDIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE

VOLUMEN SECUNDUM

ACHARNENSES. VESPAE. AVES.

LIPSIAE

SUMTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAE

MDCCCXXIX.

ASHMOLEAN
OXFORD
MUSEUM

POETAE SCENICI

GRAECORUM

RECENSUIT, ET ANNOTATIONIBUS, SIGLISQUE METRICIS IN MARGINE SCRIPTIS, INSTRUXIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE

VOLUMEN SEXTUM,

QUOD CONTINET ARISTOPHANIS FABULAS TRES.

LIPSIAE

SUMTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAE

MDCCCXXIX.

ASHMOLEAN
OXFORD
MUSEUM

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΑΧΑΡΝΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἐκκλησία ὑφέστηκεν Ἀθήνῃσιν ἐν τῷ φανερῷ, καθ' ἣν πολεμοποιοῦντας τοὺς ῥήτορας, καὶ προφανῶς τὸν δῆμον ἐξάπτοντας[1]), Δικαιόπολίς τις τῶν αὐτουργῶν ἐξελέγχων παρεισάγεται. τούτου δὲ διά τινος Ἀμφιθέου καλουμένου σπεισαμένου κατ' ἰδίαν τοῖς Λάκωσιν, Ἀχαρνικοὶ γέροντες πεπυσμένοι τὸ πρᾶγμα προσέρχονται διώκοντες ἐν Χοροῦ σχήματι· καὶ μετὰ ταῦτα θύοντα τὸν Δικαιόπολιν ὁρῶντες, ὡς ἐσπεισμένον τοῖς πολεμιωτάτοις καταλεύσειν ὁρμῶσιν. ὁ δὲ ὑποσχόμενος ὑπὲρ ἐπιξήνου τὴν κεφαλὴν ἔχων ἀπολογήσασθαι ἐφ' ᾧτ', ἂν μὴ πείσῃ τὰ δίκαια λέγων, τὸν τράχηλον ἀποκοπήσεσθαι, ἐλθὼν ὡς Εὐριπίδην, αἰτεῖ πτωχικὴν στολήν· καὶ στολισθεὶς τοῖς Τηλέφου ῥακώμασι παρῳδεῖ τὸν ἐκείνου λόγον, οὐκ ἀχαρίτως καθαπτόμενος Περικλέους τοῦ Μεγαρικοῦ ψηφίσματος[2]). παροξυνθέντων δέ τινων ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τῷ δοκεῖν συνηγορεῖν τοῖς πολεμίοις, εἶτα ἐπιφερομένων, ἐνισταμένων δὲ ἑτέρων, ὡς τὰ δίκαια εἰρηκότος αὐτοῦ, ἐπιφανεὶς Λάμαχος θορυβεῖν πειρᾶται. εἶτα γενομένου διελκυσμοῦ κατενεχθεὶς ὁ Χορὸς ἀπολύει τὸν Δικαιόπολιν, καὶ πρὸς τοὺς δικαστὰς[3]) διαλέγεται περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ

Annotationes. 1) ita codd. mendose. Brunckio suadenti ἐξαπατῶντας Elmsl. et Dind. obtemperaverunt, cum parum verisimile sit, verbo noto et aperto librarios offecisse minus usitatum et id, quod a sententia loci abhorreret. Mare equidem malim ἐξάγοντας, *ducentes, decipientes;* vel potius ἅπτοντας (ἐξάπτοντας), *incitantes,* stimulantes amore belli; quod millimum scripturae vulgatae. ἅπτειν sive ἧπτειν sensu activo satis frequens est: vide Eurip. Iphig. Taur. 170., Bacch. 115., Matth. gr. gr. §. 417. Plut. 728. ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεώ.

2) sic 2 MSS., et recte. Rav. et priscae edd. περὶ τοῦ Μεγ. ψηφ., quae est interpretatio. pejus etiam Br. Περ. τοῦ τε Μεγ. ψηφ.

3) aut δικαστὰς et κριτὰς confudit Grammaticus, aut θεατὰς vel ἀκροατὰς scripsit. hoc nomine spectatores compellat Macho ap. Athen. p. 578, B. *Elmsl.*

ἀρετῆς καὶ ἄλλων τινῶν. τοῦ δὲ Δικαιοπόλιδος ἄγοντος καθ' ἑαυτὸν εἰρήνην τὸ μὲν πρῶτον Μεγαρικός τις παιδία ἑαυτοῦ, διεσκευασμένα εἰς χοιρίδια, φέρων ἐν σάκκῳ πράσιμα παραγίνεται· μετὰ δὲ τοῦτον ἐκ Βοιωτῶν ἕτερος, ἐγχέλεις τε καὶ παντοδαπῶν ὀρνίθων γόνον ἀνατιθέμενος εἰς τὴν ἀγοράν. οἷς ἐπιφανέντων τινῶν συκοφαντῶν, συλλαβόμενός τινα ἐξ αὐτῶν ὁ Δικαιόπολις καὶ βάλλων [4]) εἰς σάκκον, τοῦτον τῷ Βοιωτῷ ἀντίφορτον ἐξάγειν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν παραδίδωσι, καὶ προσαγόντων αὐτῷ πλειόνων, καὶ δεομένων μεταδοῦναι τῶν σπονδῶν, καθυπερηφανεῖ. παροικοῦντος δὲ αὐτῷ Λαμάχου καὶ ἐνεστηκυίας τῆς τῶν Χοῶν ἑορτῆς, τοῦτον μὲν ἄγγελος παρὰ τῶν στρατηγῶν ἥκων κελεύει ἐξελθόντα μετὰ τῶν ὅπλων τὰς εἰσβολὰς τηρεῖν· τὸν δὲ Δικαιόπολιν παρὰ τοῦ Διονύσου τοῦ ἱερέως τις καλῶν ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται. καὶ μετ' ὀλίγον ὁ μὲν τραυματίας καὶ κακῶς ἀπαλλάττων ἐπανήκει, ὁ δὲ Δικαιόπολις δεδειπνηκὼς καὶ μεθ' ἑταίρας ἀναλύων. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ σφόδρα πεποιημένων, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν εἰρήνην προκαλούμενον [5]). ἐδιδάχθη ἐπὶ

4) fortasse scribendum est βαλὼν, ut συλλαβόμενος.

5) non gravabor adscribere quaedam ex iis, quae interpretationi germ. Acharnensium, libro menstruo, qui inscriptus est *Neuer teutscher Merkur* 1794. St. 8. 9. 10., insertae praefatus est elegantissimus *Wieland*., cum idonea sint ad intelligendum poëtae consilium et successum, quo acta est haec fabula. sic igitur ille pag. 352.: „Es ist nicht unwahrscheinlich, dass die aristokratische Partei (wiewohl sie unter der Demagogie des Perikles sehr gedämpft worden war) eben darum, weil sie die Minorität im Staat ausmachte, sich gleich Anfangs, da es zwischen den Peloponnesiern und Athenern zum Bruch kam, soviel möglich dem Perikles, der zu einem standhaften Betragen gegen die Anmassungen der Korinthier und Lakedämonier rieth, widersetzt haben werde; wenigstens ist aus mancherlei Gründen zu glauben, dass die Bürger aus den ältesten Familien, die reichsten an Landeigenthum, und besonders auch *die* Klasse, die unter dem Namen der Ritter begriffen war, schon lange vor dem Treffen bei Amfipolis friedenslustig waren, und dass Nikias selbst (der nach Perikles Tod der angesehenste und reichste unter den Staatsmännern und Feldherrn der Athener war) sich immer auf diese Seite neigte, wiewohl er, seiner Gemüthsart nach, der Gewalt des Stroms nachgab, und sich nicht eher als nach dem Tode des berüchtigten Demagogen Kleon (4 Jahre nach der öffentlichen Aufführung der Acharner), seines beständigen und heftigsten Antagonisten, mit Nachdruck für den Frieden erklärte; welcher denn auch bald darauf wirklich geschlossen, aber auch durch die Ränke des Alkibiades so bald wieder vernichtet wurde, dass er, als ein blosser Waffenstillstand von sehr kurzer Dauer, bei Aufzählung der 27 Jahre, welche der

Εὐθυμένους ἄρχοντος [6]) *ἐν Ληναίοις* [7]) *διὰ Καλλιστράτου* [8]).

peloponnesische Krieg dauerte, in keine Betrachtung kam.

„Ohne diese Voraussetzung einer zum Frieden geneigten ansehnlichen Partei, auf deren Wohlwollen und Schutz Aristofanes allenfalls sicher rechnen durfte (*), wüsste ich mir die erstaunliche Dreistigkeit nicht zu erklären, mit welcher dieser komische Dichter in dem vorliegenden Stücke sich gegen einen Krieg erklärt, der wenigstens von der grossen Majorität des Volks beschlossen und bereits im 6. Jahr, zwar mit immer abwechselndem Glücke, aber nur desto leidenschaftlicher geführt worden war. Schwerlich würde ein Mensch wie Arist. (ausser seinem Talent einer der unbedeutendsten in Athen) sich gleich im Anfang seiner komischen Laufbahn eines solchen Wagestücks unterfangen haben, wenn er nicht von den Häuptern der friedfertigen Partei unter der Hand dazu aufgemuntert worden, und ihres Schutzes um so gewisser versichert gewesen wäre, je mehr ihnen daran gelegen war, sich seines Talents, als eines vorzüglich geschickten Werkzeuges auf den grossen Haufen zu wirken, auch zu ihren politischen Absichten zu bedienen. Ich finde mich in dieser Vermuthung, (ausser den Gründen, die in der Sache selbst liegen) durch eine Stelle des Plutarch im Leben des Nikias bestärkt, worin er (wiewohl nur überhaupt und ohne des Arist. ausdrücklich zu erwähnen) sagt, dass sich Nikias, um der Popularität des Kleon das Gleichgewicht zu halten, eine vorzügliche Angelegenheit daraus gemacht habe, sich bei dem Volk durch seine Choregien, das ist durch die Schauspiele, die er als Choregus (**) auf seine Kosten aufführen liess, in Gunst zu setzen. Wie sollte er also versäumt haben, sich hiezu vorzüglich Desjenigen zu bedienen, der es damals an Genie, Witz und Geschicklichkeit das athen. Volk zu belustigen, allen seinen Rivalen in der komischen Kunst zuvorthat?

„Doch wie Dem auch gewesen sein mag, Dies ist gewiss, dass die Komödie, von welcher hier die Rede ist, (sowie viele andere und vielleicht die meisten Stücke des Arist.) eine *politische* Tendenz hatte, und unter dem Schein, den Pöbel bloss durch tolle Erfindungen, possierliche Karikaturen und skurrile Einfälle aller Art zu belustigen, im Grunde auf den sehr ernsthaften Zweck abgezielt war, die Athener eines heillosen Kriegs überdrüssig zu machen, und nach dem Frieden, an welchem die aristokratische oder lakedämonische Partei (wie sie von ihren Gegnern genannt wurde) in der Stille und gleichsam unter Grund arbeitete, lüstern und ungeduldig zu machen."

6) acta est haec fabula Olympiadis 88. anno 3., belli Pelop. 6. vel 7. (ante Chr. nat. 426. vel 425.) cum enim Archonte Pythodoro, Olymp. 87. anno 1. jam exeunte exarserit bellum, interdum integrum Pythodori annum bello imputant scriptores, quibuscum consentit noster in Eqn. 793., qui *ἀκριβεστέραν* computationem adhibet hujus fabulae 251., 838. Archon Euthydemus vocatur a Diodoro Sic. 12, 58. et Athen.

(*) Zuweilen wich er aber auch klüglich der Uebermacht: m. s. besonders die Wespen V. 1324 — 1331 der Ausg. von Invern. *Bothe.*

(**) Dies war der Name Derjenigen, die dem Volk öffentliche Schauspiele auf ihre eigene Kosten geben mussten, und abwechselnd aus den reichsten Bürgern jeder Zunft erwählt wurden. *W.*

καὶ πρῶτος ἦν· δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις (οὐ σώζεται)· τρίτος Εὔπολις Νουμηνίαις.

p. 217, B. 218, B., Euthynus (*Εὐθύνους*) a vitae Thucydidis scriptore (t. 2. p. 734. ed. Lips.), Scythodorus corrupte a Schol. nostro ad Pac. 605. consulendus Corsinus ad hunc annum et Olympiadis 85, 4. *Elmsl.*

7) *Λήναια* non eadem fuisse atque *Ἀνθεστήρια*, quae sententia est Ruhnkenii (in Auctar. Emend. Hesych. t. 2. ad v. *Διονύσια*), a Brunckio ad Ran. 215. aliisque plurimis (cf. 1009.) probata, sed peculiare festum, quod pertinuerit ad *Διονύσια τὰ μικρὰ* sive *τὰ κατ' ἀγροὺς*, testibus Schol. Aristophanis ad huius fabulae 202., et Apollodoro ap. Steph. Byzant. v. *Λήναιος*, cum olim crediderunt viri docti, tum nuper demonstrare conatus est Hermannus in censura libri Kanngiesseriani de vet. Atheniensium comoedia (*Die alte komische Bühne in Athen*), quae censura legitur in Diariorum Lips. anni 1817. schedulis 59. et 60. ibi haec inter alia dixit vir clarissimus: „*Διονύσια τὰ κατ' ἀγροὺς* heisst das Fest selbst, das auf dem Lande in den *δήμοις*, und, wie bei uns die Kirchmess oder das Erntefest, an jedem Ort besonders gefeiert wurde. So sind *Διον. ἐν Πειραιεῖ*, *ἐν Βραυρῶνι*, nichts als von dem Ort der Feier benannte *Διον. κ. ἀγρούς*. s. Spaldings Vorr. zu Demosth. Mid. S. 16. Nun war einer der Demen *Λήναιος* nach Steph. von Byzanz, oder *Λήναιον*, wie Meursius meint, und wahrscheinlich ganz nahe bei der Stadt, so dass wohl von ihm *Ἀθήνησι* gesagt werden konnte [vid. Hesych. v. *Διονύσια*]: was vielleicht Anlass gab durch eine Verwechselung mit den *Διονυσίοις κατ' ἄστυ*, dass Hesych. das Lenäon *ἐν ἄστει* setzte. Schauspiele aber für die Athienser konnten nicht in jedem Flecken, wo die ländlichen Dion. begangen wurden, aufgeführt werden, sondern man gab sie nur an einem bestimmten Ort, auf dem Lenäon, und zwar vor Erbauung eines Theaters auf *ἰκρίοις*, die aber andere gewesen zu sein scheinen als die *ἴκρια* bei der Pappel, wovon *αἰγείρου θέα*, *ἀπ' αἰγείρου θέα*, bei welchen das Lenäon niemals erwähnt wird, und die wahrscheinlich in der Stadt selbst waren. Natürlich war also, wenn man von Schauspielen an den ländlichen Dionysien sprach, nicht *Διον. τὰ κ. ἀγροὺς*, die an den meisten Orten ohne Schauspiele gefeiert wurden, sondern *Λήναια* oder *ἐπὶ Ληναίῳ* der rechte Ausdruck. Es ist nicht undenkbar, dass unter dem Theater, vor dessen Erbauung man auf dem Lenäon am Fest der ländl. Dion. Schauspiele gab, das im Piraeeus gemeint ist, so dass, wenn Schauspiele auf dem Theater erwähnt werden (s. Böckh. Graec. trag. princ. p. 206.), an die ländl. Dion. oder Lenäen zu denken sein dürfte. Auch möchte wohl dieses Theater von dem, welches das Theater zu Munychia genannt wird, nicht verschieden sein" u. s. w. cf. argum. Ranarum annot. 16., vol. 1. p. 13.

8) de hoc actore Aristophanis dictum vol. 1. p. 7. annot. 9.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἐκκλησίας οὔσης παραγίνονταί τινες
πρέσβεις παρὰ Περσῶν καὶ παρὰ Σιτάλκους πάλιν,
οἱ μὲν στρατιὰν ἄγοντες, οἱ δὲ χρυσίον·
παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων τε μετὰ τούτους τινὲς
σπονδὰς φέροντες· οὓς Ἀχαρνεῖς οὐδαμῶς
εἶασαν, ἀλλ' ἐξέβαλον. ὧν καθάπτεται
σκληρῶς ὁ ποιητής· αὐτὸ τὸ ψήφισμά τε
Μεγαρικὸν ἱκανῶς φησὶ καὶ τὸν Περικλέα
οὐκ τῶν Λακώνων τῶνδε πάντων αἴτιον,
σπονδὰς λύσιν τε τῶν ἐφεστώτων κακῶν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.
ΚΗΡΥΞ.
ΑΜΦΙΘΕΟΣ.
ΠΡΕΣΒΕΙΣ Ἀθηναίων παρὰ βασιλέως ἥκοντες.
ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.
ΘΕΩΡΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΑΧΑΡΝΕΩΝ.
ΓΥΝΗ Δικαιοπόλιδος.
ΘΥΓΑΤΗΡ Δικαιοπόλιδος.
ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΛΑΜΑΧΟΣ.
ΜΕΓΑΡΕΥΣ.
ΚΟΡΑΙ, θυγατέρες τοῦ Μεγαρέως.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΒΟΙΩΤΟΣ.
ΝΙΚΑΡΧΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου.
ΓΕΩΡΓΟΣ.
ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.
ΑΓΓΕΛΟΙ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΑΧΑΡΝΗΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ. ΚΗΡΥΞ. ΑΜΦΙΘΕΟΣ. ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ. ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ. ΘΕΩΡΟΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΔΙ. Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν, i. tr.
ἥσθην δὲ βαιὰ, πάνυ δὲ βαιὰ, τέτταρα·
ἃ δ' ὠδυνήθην, ψαμμακοσιογάργαρα.

Annotationes. Vers. 1. Procedit ad Pnycem, ubi scena dramatis esse fingitur, Dicaeopolis, ex agro suburbano suo adveniens cum cibariis, ex more, de quo cf. 163. — δέδηγμαι figurate dici solet δάκνειν, neque uno modo. cf. 18., 346. Plut. 817. ἐμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ καπνός. — ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου. Ran. 813. ἕτοιμός εἰμ' ἔγωγε, κοὐκ ἀναδύομαι, Δάκνειν, δάκνεσθαι πρότερος, εἰ τούτῳ δοκεῖ —. ipse Comicus similiter Vesp. 373., monente Be.: τοῦτον — ποιήσω δακεῖν τὴν καρδίαν. Eurip. Hecub. 220. μὴ λυπρὰ, μηδὲ καρδίας δηκτήρια. (cf. 298., Soph. Phil. 358. etc. S.: — δέδηγμαι δὲ ἀντὶ τοῦ ἠνίαμαι, λελύπημαι. καὶ Ὅμηρος· δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος. —

2. Elmsl. non male πάνυ γε. — τέτταρα. ἤγουν τ. cf. 6., 118. etc.

3. ψαμμ. οἷον πολλὰ καὶ ἀναρίθμητα. τὸ γὰρ ψαμμοκόσια (sic) καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ πλήθους ἐτίθετο. παρὰ μὲν Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει (Χρυσογένει) οὕτως· ἀριθμεῖν θεατὰς ψαμμοκοσίους, παρὰ τὸ ἑξακοσίους ἢ ἑπτακοσίους ἀπὸ τῆς ψάμμου ἀριθμητικῶς γεγενημένον. καὶ τὰ γάργαρα δὲ ἐπὶ πλήθους ἐτίθετο, ὡς ἐν Λίμναις· ἀνδρῶν ἐπακτῶν πᾶσα γάργαιρ' (fort. πᾶσ' ἐγάργαιρ') ἑστία. καὶ παρὰ Ἀριστομένει ἐν Βοηθοῖς· ἔνδον γὰρ ἡμῖν γάργαρα. καὶ παρὰ Σώφρονι· ἅδε οἰκία τῶν ἀργυρωμάτων γάργαιρε. (fort. ἁ δ' οἰκία 'γάργαιρεν ἀργ.) καὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ· χρημάτων δὲ γάργαρα. — μέμνηται δὲ καὶ Κρατῖνος· ἀρίστων ἀνδρῶν (imo ἀνδρ. ἀρ.) πᾶσα γαργαίρει πόλις. οἷον πλήθει. laudatur etiam Alexis ap. Athen. 6. p. 230, D.: καλῶν τὸν οἰκέτην ἕνα ὄντα καὶ μόνον (ἕν' ὄντα καὶ Μόνον), ὀνόμασι δὲ χρώμενον ψαμμακοσίοις. item Hesych. v. ψαμμακοσιογάργαρα, Macrob. Sat. 5, 20. etc.

φέρ' ἴδω, τί δ' ἤσθην ἄξιον χαιρηδόνος;
ἐγῷδ' ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ εὐφράνθην ἰδών,
τοῖς πέντε ταλάντοις, οἷς Κλέων ἐξήμεσε,
ταῦθ' ὡς ἐγανώθην, καὶ φιλῶ τοὺς Ἱππέας
διὰ τοῦτο τοὔργον! ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.
ἀλλ' ὠδυνήθην ἕτερον αὖ τραγῳδικὸν,
ὅτε δὴ κεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον,

4. χαιρ. ἀντὶ τοῦ χαρᾶς. τῷ τόκῳ δὲ ὡς ἀληδόνος. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλήσω μέλλοντος ἀληδὼν ἀληδόνος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ χαιρήσω χαιρηδὼν χαιρηδόνος.

5. κέαρ. Aeschyl. Prom. 245. εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ. *Bs.* Elmsl. ηὐφράνθην, quod habet S. in lemmate, sed in ipsa annot. εὐφράνθην. vide Matth. gr. gr. §. 167, 6. et de incerta saepe horum lemmatum fide nos ad Soph. Phil. 148.

6. τοῖς π. ταλ. ἁπλήστως ἀλλότρια καταφαγών, ἐξήμεσεν αὐτά. ἀντὶ τοῦ κλέψας καὶ καταπιὼν ἀπέδωκεν. ἐξημιώθη γὰρ ὁ Κλέων πέντε τάλαντα διὰ τὸ ὑβρίζειν τοὺς ἱππέας. παρὰ τῶν νησιωτῶν γὰρ ἔλαβε πέντε τάλαντα ὁ Κλέων, ἵνα κουφίσαι πείσῃ τοὺς Ἀθηναίους αὐτοὺς τῆς εἰσφορᾶς· αἰσθόμενοι δὲ οἱ Ἱππεῖς ἀντέλεγον, καὶ ἀπῄτησαν αὐτόν. μέμνηται Θεόπομπος. S. v. Boeckh. *Staatshaush. der Athener* t. 1. p. 413., Meier. de bonis damnatorum et fiscalium debitorum p. 116. *Dind.* de Cleone vide Rau. 531. etc. Thuc. 4, 21. μάλιστα δὲ αὐτοὺς ἐνῆγε Κλέων ὁ Κλεαινέτου, ἀνὴρ δημαγωγὸς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὤν, καὶ τῷ πλήθει πιθανώτατος.

7. ἐγαν. ἀντὶ τοῦ ἐχάρην, ἐφαιδρύνθην, ἀπὸ τοῦ γάνυμαι. Ὅμηρος· γάνυται δὲ φρένα ποιμήν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν λαμπρυνομένων χαλκωμάτων. S. τοὺς Ἱππ. altera classis civium Athen. ex lege Solonis. vidd. scriptores antiquitatum gr. H. Voss. ad Equ. 225.: — „Die *Ritter*, ursprünglich 1000, waren der kräftigste Theil der Wohlgesinnten, welche die Macht der Guten hoben und den Irreleitern entgegenstanden. S. Acharn. 7."

8. ἄξιον γὰρ Ἐ. τοῦτο παῤῥησία καλεῖται, ὅτι ἂν ἐκ τραγῳδίας μετενεχθῇ. ἔστι δὲ τὸ ἡμιστίχιον ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου, ἔχον οὕτω· κακῶς ὅλοιτ' ἄν· (Elmsl. ὀλοίτην pro ὀλοίσθην, opinor; sed malim, ὅλοιτ' οὖν.) ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι. — S. Biset.: ἄξ. γὰρ Ἑλλάδι. ἀντὶ τοῦ Ἑλλάδος, καινοπρεπέστερον. ἀλλὰ τὸ ἄξιον καὶ τὸ ἀνάξιον μετὰ δοτικῆς ἀντὶ τοῦ πρέπον ἢ μὴ πρέπον λαμβάνεται. οἷον παρὰ Ξενοφῶντι· ἄξιον ἀνθρώποις ζῆν· ἐν τῷ α τῶν Ἀπομν. (3, 8.) καὶ ἐν τῷ β (1, 34.)· σοὶ δ' οὖν ἄξιον, ὦ Ἀριστιππε, καὶ τὰ ἐξῆς. καὶ ἐν τῷ γ· οὐκ οἶει σοι ἄξιον εἶναι ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ; ἄξιον οὖν Ἑλλάδι ἀντὶ τοῦ πρέπον.

9. τραγ. ἀντὶ τοῦ ἐμπαθὲς· ἐπείπερ καὶ ἡ τραγῳδία ἐμπαθῶν πραγμάτων ἀπαγγελτική. — S.

10. ὅτε δὴ κεχήνη. (sic etiam libri Aristoph., omisso apostropho; sed dudum emendatum est.) ἡ συναίρεσις τοῦ κεχήνη Ἀττική· τὸ γὰρ ε καὶ α εἰς η συναιροῦσιν. (vid. Matth. gr. gr. §. 193, 4.) — οἱ δὲ σφόδρα προσέχοντές τινι κεχήνασι. δύναται δὲ εἶναι κατὰ μεταφορὰν τῶν ὀρνίθων τῶν ἔτι νεοττῶν, προσδεχομένων τὴν τροφὴν καὶ ἔτι κεχηνότων. οἷον τροφή μοι ἦν τῶν Αἰσχύλου τραγῳδιῶν ἀκοῦσαι. S. cf. 133. *Αἰσχύλον.* nempe Aeschyli aliquod drama: nam ipse mortuus erat Olymp. 81, 2., ante Chr. nat. 454.) *Bs.* Scriptor vitae Aeschyli:

ὁ δ' ἀνεῖπεν· Εἶσαγ', ὦ Θέογνι, τὸν χορόν.
πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου δοκεῖς τὴν καρδίαν;
ἀλλ' ἕτερον ἤσθην, ἡνίκ' ἐπὶ μόσχῳ ποτὲ
Δεξίθεος εἰσῆλθ' ᾄσόμενος Βοιώτιον.
τῆτες δ' ἀπέθανον καὶ διεστράφην ἰδών,
ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον.

Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον, ὡς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου χορὸν λαμβάνειν. Quintil. 10, 1, 66.: *Correctas ejus fabulas in certamen deferre posterioribus poëtis Athenn. permisere, suntque eo modo multi coronati.* Suidas: Εὐφορίων· υἱὸς Αἰσχύλου τοῦ Τραγικοῦ, Ἀθηναῖος, Τραγικὸς καὶ αὐτός· ὃς καὶ τοῖς Αἰσχύλου τοῦ πατρὸς, οἷς μήπω ἦν ἐπιδειξάμενος, τετράκις ἐνίκησεν. ἔγραψε δὲ καὶ οἰκεῖα. — *Elmsl.* cf. annot. ad Ran. 821.

11. ἀνεῖπεν. ἀνηγόρευσεν. ὁ μήνυξ δὲ δηλονότι. Θέογνις δὲ οὗτος τραγῳδίας ποιητὴς πάνυ ψυχρὸς, ἐκ τῶν Τριάκοντα, ὃς καὶ Χίων ἐλέγετο. S. cf. 140.

12. Nub. 1368. κάνταῦθα πῶς εἰσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρχεῖσθαι; quem locum contulit Valck. ad Eurip. Hipp. 446. ipse loquendi modus familiaris est, ut monet Wolfius, (*Aus Aristofanes' Acharnern* [v. 1.—234.]. *Griechisch und Deutsch, mit einigen Scholien.* Berlin 1812.) neque necesse habemus, ut putabat Br., scribere secundum Valck. l. l. π. τοῦτο σεῖσαί μου etc.

13. ἐπὶ Μόσχῳ. (sic edd. ante Br.) ἀντὶ τοῦ μετὰ τὸν Μόσχον. ἦν δὲ οὗτος φαῦλος κιθαρῳδὸς, πολλὰ ἀπτυστὶ ᾄδων. (sic monente Be., Eurip. Or. 870. ἐπὶ τῷδε δ' ἠγόρευε Διομήδης ἄναξ, *post hunc verba fecit Diomedes heros*, et ibid. 874. κἀπὶ τ[ῷ]δ' ἀνίσταται Ἀνὴρ τις.) εἰς τὸ αὐτό. ὁ Μόσχος κιθαρῳδὸς Ἀκραγαντῖνος. τινὲς οὕτως. [ἐπὶ μόσχῳ.] ὅτι ὁ νικήσας ἄθλον ἐλάμβανε μόσχον. (id Bentl. Opusc. philol. p. 321. ed. Lips., Br. aliique probaverunt, etsi nemo veterum praeter hos Scholiastas nec de Moschó citharoedo, nec de isto citharoedorum praemio, mentionem fecisse videtur, ut monuit Elmsl., fierique potest, ut alter ille falsus memoria et anachronismi securus Agrigentinum dixerit Moschum, poëtam notissimum Syracusanum. probabiliter tamen Bentl. l. l.: „*taurus*," inquit, „praemium erat dithyrambi, ut *hircus* tragoediae; quae causa est, quare Pindarus dithyrambum dicit βοηλάτην Ol. 13. — et quemadmodum poëtae dithyrambici tauro, sic qui cithara canebant, κιθαρῳδοὶ, vitulo certabant. Aristoph. Acharn. 13. ἀλλ' ἕτερον" etc. cf. Thierschii introductio in Pindarum (*Einleitung in die pindarischen Gesänge*) p. 100. sequ., 157. seq.) τὸ δὲ Βοιώτιον μέλος οὕτω καλούμενον, ὅπερ εὗρε Τέρπανδρος, ὥσπερ καὶ τὸ Φρύγιον. ὁ δὲ Δεξίθεος ἄριστος κιθαρῳδὸς καὶ Πυθιονίκης. — S.

15. τῆτες. ἐπὶ ἔτος, ὅπερ οἱ Δωριεῖς τῆδες λέγουσι. — S. ἀπέθανον. Antiphanes Comicus ap. Athen. 8. p. 342. ὁρῶντες ἐξέθνησκον ἐπὶ τῷ πράγματι, Ἕφερόν τε δεινῶς τὴν ἀνοψίαν πάνυ. Be. figurate ἀποθνήσκειν γέλωτι, ἡδονῇ, et similia dici solent; nec aliter Latini, Germani, aliique populi. vid. Wakefield. ad Soph. Trach. 537. Terent. Eun. 3, 1, 42. *risu omnes, qui aderant, emoriri.* — διεστράφην, *torquebar.* Be. *distorquebar.* Wieland.: *Dagegen hätt' ich bald den Tod davon gehabt und mir den Hals beinah verdreht* —. Voss.: *In dem Jahr noch starb ich fast an Verzuckungen, als ich sah* —.

16. καλῶς τὸ παρέκυψεν. ὅσον δὲ τὸ κυψάνει (fort. κυπτά-

ἀλλ' οὐδεπώποτ', ἐξ ὅτου 'γὼ ῥύπτομαι,
οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας τὰς ὀφρῦς,
ὡς νῦν, ὁπότ' οὔσης κυρίας ἐκκλησίας

ζειν, *quod attinet ad τὸ κνπτάζειν*, quantum intelligere licet ex eo, quod irrepsit in theatrum, velut timidus.), *κιθαρῳδὸς καὶ ἀνίητὴς φανλος.* (de hoc conferunt infra 814. et Pac. 895.) *ὁ δὲ ὀρθιος ἀνλητικὸς νόμος, οὕτω καλούμενος διὰ τὸ εἶναι εὔτονος καὶ ἀνάτασιν ἔχειν, ὡς δηλοῖ καὶ Ὅμηρος* (Il. 11, 10.) *· ἔνθα στὰς' ἦϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε Ὀρθι', Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ.* S. de hoc modo carminis praeter annotata ad Ran. 1213. vide Herodot. 1, 24., Soph. El. 644., Thiersch. l. l. ad 13. p. 61. etc. Wieland.: „Ein Nomos, der schon im Homer vorkommt, (l. l. ibi Eustath.: *ὄρθιος νόμος, τρόπος ᾠδῆς εἰς πόλεμον ἐρεθιστικός.*), und eigentlich nur auf der Flöte (Haut-bois) geblasen wurde, wiewohl in der Folge der Flötenspieler Polymnestos, der zugleich ein Liederdichter war, auch eigene Gesänge zu diesem Orthios machte; *in* welchem Homer die Zwietracht die Griechen zum Angriff der Trojaner aufrufen lässt, und *durch* welchen der berühmte Timotheos Alexandern in solche Wuth setzte, dass er vom Schosse der schönen Thais aufsprang und einem Trabanten den Speer aus den Händen reissen wollte." —

17. *ῥύπτομαι. ἀντὶ τοῦ σμήχομαι. τουτέστι ζῶ, μεταφορικῶς. τῷ γὰρ ζῶντι ἕπεται τὸ ῥύπτεσθαι. ῥύμματα γὰρ τὰ σμήγματα. καὶ Ὅμηρος· ῥύμματα πάντα κάθηρεν.* — S.

18. ita S. et Suidas v. *ῥύπτομαι*, probantibus Bentlejo aliisque, et rectequidem, etsi Ran. 667. *κονίας* legitur brevi media, sed in melicis, in quibus major est vis rhythmi; quam nescientes, nisi fallor, scripserunt *κονίας γε*, quae vulgata lectio est librorum. sententia ita explicatur in scholiis: *ὑπὸ κον. παρ' ὑπόνοιαν. δέον γὰρ εἰπεῖν ὑπὸ λύπης τὴν καρδίαν, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ ἔφη, ὑπὸ κονίας τὰς ὀφρῦς εἶπεν, ὅτι καὶ οἱ κονίαν ἤτοι ἄσβεστον ὀσμώμενοι δάκνονται τὴν ὀφρῦν.* (?) *ἄλλως. ὑπέρβατον.* qui de hyperbato cogitavit, verba *ὑπὸ κον. τὰς ὀφρῦς* retulit ad *ῥύπτομαι*, quod non modo durum est, sed etiam ineptum propterea quod non sola supercilia hominum abluuntur. quod autem alter ille ait, hoc idem esse ac si Dicaeopolis dixisset *οὕτως ἐδ. ὑπὸ λύπης τὴν καρδίαν*, vellem, quomodo id fieri posset, explicuisset. recte tamen illi *κονίαν* intelligunt lixivium, quo ducit verbum *ῥύπτομαι:* quos secutus Be. haec ita reddidit: *sed nunquam, ex quo ego mihi sordes abluo, supercilia mea sic momordit lixivium.* neque enim ferenda est Frischlini interpretatio haec: *sed ex quo ego sordibus eluor, Nunquam pulveribus sic aegre afflictus fui Circa supercilia.* nam unde, quaeso, pulvis in vacua Pnyce? imo hoc dicere videtur Dicaeopolis, se nunquam, ex quo se abluere soleat, ita contraxisse supercilia, velut morsa, h. e. adeo iratum fuisse, quam hodie, quod se mane abluerit lixivio, ut in concionem iret, quoniam neminem adesse videat civium. „nunquam antea," inquit, „lixivium sic mihi momordit supercilia," h. e. nunquam magis poenituit, me lixivium meum profudisse.

19. *κυρ. ἐκκλ. ἐν ᾗ ἐκύρουν τὰ ψηφίσματα. εἰσὶ δὲ νόμιμοι ἐκκλησίαι αἱ λεγόμεναι τρεῖς τοῦ μηνὸς Ἀθήνησιν, ἡ πρώτη, καὶ ἡ δεκάτη, καὶ ἡ τριακάς. εἰσὶ δὲ καὶ πρόσκλητοι ἐναγόμεναι κατά τινα ἐκείνοντα πράγματα. αἱ μὲν οὖν νόμιμοι καὶ ὡρισμέναι ἐκκλησίαι κύριαι λέγονται, ὡς ἔφαμεν, αἱ δὲ πρὸς τὰ*

ἐωθινῆς ἔρημος ἡ Πνὺξ αὑτηῖ·
οἱ δ' ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσι, κἄνω καὶ κάτω
τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλτωμένον·
οὐδ' οἱ Πρυτάνεις ἤκουσιν, ἀλλ' ἀωρίαν
ἥκοντες, εἶτα δ' ὠστιοῦνται πῶς δοκεῖς
ἐλθόντες ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου,

κατεπείγοντα συναγόμεναι σύγκλητοι. S. vidd., qui laudantur, Petit. Legg. Att. p. 276. et inprimis Schoemann: libro de comitiis Atheniensium pagg. 29. seqq. cf. etiam Köpkius (*Gesetzgebung und Gerichtsverfassung der Gr.*) p. 47. sequ.

20. de Pnyce, ubi tum habebantur concionеs, dictum ad Pac. 665.

21. ἀγορᾷ. διάφορα δηλοῖ ἡ λέξις. τῶν μὲν (minime) τὴν ἐκκλησίαν, ὅθεν ὁ Νίστωρ ἀγορητής, καὶ τὸν τόπον ἔνθα πιπράσκονται τὰ ὤνια (ita h. l.), καὶ αὐτὰ τὰ ὤνια σημαίνει. S. eo venire et confabulari solebat otiosum vulgus Atheniensium. — ἄνω καὶ κάτω. formula dicendi. cf. Pac. 1109.

22. ὑπὲρ τοῦ ἐξ ἀνάγκης αὐτοὺς εἰς τὰς ἐκκλησίας συνιέναι τοῦτο ἐμηχανῶντο καὶ πολλὰ ἄλλα. ἀνεπετάννυσαν γὰρ τὰ γέρρα καὶ ἀπέκλειον τὰς ὁδοὺς τὰς μὴ φερούσας εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ ὤνια ἀνῄρουν ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὅπως μὴ περὶ ταῦτα διατρίβοιεν· ἔτι μὴν καὶ μεμιλτωμένῳ σχοινίῳ περιβάλλοντες αὐτοὺς συνήλαυνον εἰς τὰς ἐκκλησίας. τοῦτο δὲ ἐποίουν ὑπὲρ τοῦ μὴ βραδῦναι· ὅσοι γὰρ ἐχρίοντο, ζημίαν ἐξέτινον. ἄλλως. ἐπεὶ ἀνηρῶς εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς συνόδους, εἰώθασιν ὑπηρέται δύο μεμιλτωμένον, τοντέστι μίλτῳ ἤτοι βάμματι κοκκίνῳ (χριόμενον), σχοινίον ἐκτείνοντες διὰ τῆς ἀγορᾶς διώκειν τὸν ὄχλον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, (fort. διὰ Ἀγορᾶς διώκειν τὸν ὄχλον εἰς ἐκκλησίαν.) ὡς φησι Πλάτων ὁ Κωμικός. ὅσοι δὲ ἐχρίοντο, ἐξέτινον ζημίαν. S. conferri jubet Be. Conc. 379. Br.: De rubricato fune, quo segnis turba in concionem cogebatur, vide S. Petiti Leg. Att. p. 285. (et Schoemann. l. l. ad 19. p. 63. sequ. *Dind.*)

23. de Prytanibus, senatus et concionum Athenis praesidibus, cf. Pac. 856. S.: ἀωρίαν. ἀντὶ ἀωρίᾳ — ἀκαίρως καὶ παρὰ τὸν δέοντα καιρόν. ἄωρα γὰρ τὰ παρὰ καιρὸν τρυγώμενα. S. ἀωρίᾳ Suid. h. v.; sed recte Br.: „ἀωρίαν elliptice pro κατ' ἀωρίαν ὥραν ponitur, hancque lectionem, qua hiatus vitatur, praetulerim illi, quam Suidas agnoscit, ἀωρίᾳ.“ cf. Matth. §. 424, 3., nos ad Pac. 1048.

24. ὡστ. διωθήσονται, ἀπὸ ἐνεστῶτος τοῦ ὠστίζω. — S. cf. 42. πῶς δοκεῖς pro *valde, vehementer*, ut Plut. 737.

25. περὶ πρ. ξύλου. περὶ τῆς προεδρίας, ὡς ξυλίνων οὐσῶν τῶν καθεδρῶν. ὅτι δὲ ἐκ λίθων, πανταχόθεν δῆλον, ὅταν (quandoquidem, ut Thuc. 1, 141. 142. etc.) λέγῃ ἐπὶ τῆς πέτρας κάθηνται. S. — Pollux 4, 121. πρῶτον δὲ ξύλον ἡ προεδρία, μάλιστα μὲν δικαστῶν. K. cf., monente Be., infra 42., Vesp. 90. Elmsl.: Ad hunc versum et 42. respicit Pollux 8, 133. de Pnyce agens: ἐκάλουν δέ τινα προεδρίαν καὶ πρῶτον ξύλον. Dind.: „Ex his Aristophanis et Pollucis verbis Schoemannus l. l. ad 19. pag. 55. sequ. colligit, praeter saxea subsellia, de quibus ex Equ. 793. (ἐπὶ ταῖσι πέτραις οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως) constat, in media fortasse Pnyce etiam lignea fuisse.“ Istum locum ex Equitibus intelligens etiam, ni fallor, Schol. scripsisse videtur: — ὅταν λέγῃ, ὅτι ἐπὶ ταῖς πέτραις κάθηνται.

ἀθρόοι καταῤῥέοντες· εἰρήνη δ' ὅπως
ἔσται, προτιμῶσ' οὐδέν. ὦ πόλις, πόλις!
ἐγὼ δ' ἀεὶ πρώτιστος εἰς ἐκκλησίαν
νοστῶν κάθημαι· κᾆτ', ἐπειδὰν ὦ μόνος,
στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι,
ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογίζομαι,
ἀποβλέπων εἰς τὸν ἀγρὸν εἰρήνης ἐρῶν,
στυγῶν μὲν ἄστυ, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶν,
ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν ΑΝΘΡΑΚΑΣ ΠΡΙΩ,
οὐκ ΟΞΟΣ, οὐκ ΕΛΑΙΟΝ, οὐδ' ἤδην ΠΡΙΩ,

26. ἄθροοι (sic) κατ. ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. προπαροξύνειν δὲ δεῖ τὸ ὄνομα, καὶ δασύνειν τὴν πρώτην συλλαβὴν Ἀττικῶς. (hunc secutus Elmsl. edidit ἄθροοι et ἀθροίζεται ap. Eurip. Heraclid. 123. sed Thomas Mag., monente Br.: ἀθρόος Ἀττικοί, οὐκ ἄθροος. cf. Buttmanni gr. gr. t. 1. p. 248.) καταῤῥέοντες δὲ ἀντὶ τοῦ ἀθρόως ἐπερχόμενοι. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ποταμίων ῥευμάτων. καὶ Ὅμηρος· τὰ δ' ἐπέῤῥεεν ἕσσεα πεζῶν. S.

27. προτ. φροντίζουσι. cf. Ran. 599. — ὦ πόλις, πόλις. ita Soph. Oed. Tyr. 596.

28. πρώτιστος. forma rarior. πρώτιστα cum alibi legitur, tum ap. hunc nostrum Plut. 787., ubi vide annotata.

29. νοστῶν. ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ ἐρχόμενος καὶ ἐπανερχόμενος. S. frequentius est compositum περινοστεῖν.

30. σκορδ. cf. Ran. 873.

31. γράφω μὲν καταγράφω, ἢ ζωγραφῶ, ἀπὸ τῆς γῆς ξύων τῷ δακτύλῳ ἢ τινι τοιούτῳ (velut baculo), *παιδιάς τινος.* (fort. παιδιάς τινας, lusus aliquos, imagines quasdam per lusum describo in pulvere.) παρατίλλομαι δὲ τὰς ἐκ τῶν μυκτήρων τίλλω τρίχας ἢ τῶν μασχαλῶν. (cf. Ran. 481.) ταῦτα δὲ πάντα ποιοῦσιν οἱ προσδεχόμενοι μέν τι, τὸν δὲ χρόνον δαπανῶντες εἰς ἀπορίαν καὶ ἀμηχανίαν, μὴ τυγχάνοντες τοῦ προσδοκουμένου λογισμοῦ. — S.

32. ἀποβλ. ε. τ. ἀγρόν. οἱ γὰρ πολιορκούμενοι ἀεὶ ἐπὶ τὸν ἀγρὸν ἀποβλέπουσιν, ἐπιθυμοῦντες ἐν αὐτῷ εἶναι. S. Monuit Be. ad Equ. 802., secundum Thucyd. 2, 14., 17., statim initio belli Pelop. Athenienses, qui plerumque ruri habitare solebant, in urbem commigrasse, itaque oppletas hominibus fuisse Athenas, ut non omnes ceperint domicilia. eorum unus esse fingitur Dicaeopolis.

33. Stob. 54. στυγῶ — ποθῶ, quod placet Dobraeo, si legatur superiore versu ἀποβλέπων δ'. equidem malim plene distingui post ἐρῶν, deinde legi ut ap. Stobaeum, ceteris immutatis: nam cumulatus hic locus est participiis parum junctis. S.: ὁ στίχος ἐκ τραγῳδίας.

34. ἄνθρακας πρίω. — ἦν γὰρ ὁ Δικαιόπολις Ἀχαρνεύς (qui diserte Chollides vocetur infra 373., ut monuit Elmsl.)· οὗτοι δὲ πολυάνθρακες καὶ οὐ δεόμενοι παρ' ἄλλων πρίασθαι. S.

35. ἤδην. Elmsl. et Dind. Attice. libri Aristoph. fere ἤδει, B Paris. et Br. ἤδη. vidd. grammatici, inprimis Buttmann. gr. gr. t. 1. pag. 434. S.: οὐδ' ἤδει πρίω. οὐδὲ ἐγίνωσκε τὸ πρίω ῥῆμα· οὐ γὰρ ἐδεῖτο ἀγοράσαι ἔχων οἶκοι.

αλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα, χὠ ΠΡΙΩΝ ἀπῆν.
νῦν οὖν ἀτεχνῶς ἥκω παρεσκευασμένος
βοᾶν, ὑποκρούειν, λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας,
ἐάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ.
ἀλλ' οἱ Πρυτάνεις γὰρ οὑτοὶ μεσημβρινοί.
οὐκ ἠγόρευον; τοῦτ' ἐκεῖν', ὑγὼ 'λεγον·
εἰς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὡστίζεται.
ΚΗ. *πάριτ' ἐς τὸ πρόσθεν,* i. h.
πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος. i. tr.
ΑΜ. *ἦδη τις εἶπε;*
ΚΗ. *τίς ἀγορεύειν βούλεται;*

36. *χὠ πρίων ἀπῆν.* Venustatem hujus loci latinus sermo non assequitur. jocus est in vocum similitudine *πρίων* et *πρίων serra. Br.*, qui hoc ita reddidit: *et aberat istud, quod mihi cor dissecat*, EME. paulo rectius Be.: „*et aberat πρίων* (ὁ πρίων), *sive is, qui meum animum quasi serra aliqua secaret et cruciaret identidem occinendo vocem πρίω*, eme." sane participium est ὁ *πρίων*, idque intelligendum *τροπικῶς*, quemadmodum, monente Schneidero in lex. gr. v. *πρίω*, Antipater dixit Analect. Br. 2. p. 120. *πριομένη* (*exacerbata*) *κάλλει Γανυμήδους Ἥρη.* cf. Lobeck. ad Soph. Ajac. 1019. (956.) igitur hoc dicit Dicaeopolis» *nec quisquam* (ibi, in tribu mea,) *erat, qui me cruciaret, qui mihi odio esset*, ut hic in urbe. ita Soph. Antig. 257. *οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν*, et frequens est hic usus articuli cum participio, ut docuit Matth. gr. gr. §. 266.

37. *ἀτεχνῶς*, plane, prorsus. Atticista MS. ap. Ruhnken. ad schol. Platon. p. 255., monente Dind.: *ἀτέχνως· ἁπλάστως, ἀδόλως. τέχνη γὰρ ὁ δόλος. ἀτεχνῶς· βεβαίως, ἀσφαλῶς, φανερῶς. ἢ ἀληθῶς, τῷ ὄντι, ἁπλῶς, χωρὶς πανουργίας. ἢ τελείως, παντελῶς, καθάπαξ, καθόλου. plane paratus huc adveni.*

38. *ὑποκρούειν. ἀντιφθέγγεσθαι, ἀντιλέγειν ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε.* — S. Hesych. *ὑποκρούει· ἀντιλέγει.* Male. (?) ex Eccl. 256. 588. 596. vertendum: *interpellare. Elmsl.* de oratoribus publicis Atheniensium cf. Plut. 563.

40. *οὑτοιΐ. δεικτικῶς.* (*hic adsunt:* vid. Matth. gr. gr. §. 470.) *μεσημβρινοὶ δὲ, οὐκ ὀρθρίσαντες.* S.

41. *οὐκ ἠγ.; nonne praedixi?* cf. 24. sequ.

42. *ὡστ. θλίβεται.* gl. Victor.

44. *ὡς ἂν ἐ. ἦτε. εἰώθασιν οἱ Ἀθηναῖοι σφάζειν δέλφακα, καὶ ῥαίνειν τὰς καθέδρας* (subsellia in concione) *τῷ αἵματι αὐτοῦ εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος, ἐπειδὴ τοὺς καρποὺς αὐτῆς βλάπτει. ἄλλως. ὅτι καθαίρονται οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, χοίρου σφαζομένου. καὶ ὁ ῥήτωρ φησίν· ἐπειδὰν τὸ καθάρσιον περιενεχθῇ, καὶ ὁ κήρυξ τὰς κατρίους εὔξηται, τότε δὴ κελεύει δημηγορεῖν. τὸ δὲ θυόμενον χοιρίδιον ἐπὶ καθάρσει τῶν τόπων κάθαρμα ἐκαλεῖτο, ὁ δὲ περικαθαίρων καθαρτής. Αἰσχίνης δὲ ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου* (p. 48.) *καθάρσιον καλεῖ.* S. Pertinet hoc ad ritus concionum. vide not. ad Conc. 128. (ubi mustelam pro porcello per jocum adhiberi monet Elmsl.) et Harpocrat. in *καθάρσιον. Br.* praeterea de hac re laudantur Pollux 8, 104. et Schoemann. l. l. ad 19. p. 91. sequ. *Be.: procedite, ut intra lustratum sitis locum.*

45. *τίς ἀγ. βούλεται;* prae-

ΑΜ. ἐγώ.
ΚΗ. τίς ὤν;
ΑΜ. Ἀμφίθεος.
ΚΗ. οὐκ ἄνθρωπος;
ΑΜ. οὔκ,
ἀλλ' ἀθάνατος· ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Δήμητρος ἦν
καὶ Τριπτολέμου· τούτου δὲ Κελεὸς γίγνεται·
γαμεῖ δὲ Κελεὸς Φαιναρέτην τήθην ἐμήν,
ἐξ ἧς Λυκῖνος ἐγένετ'· ἐκ τούτου δ' ἐγὼ
ἀθάνατός εἰμ'· ἐμοὶ δ' ἐπέτρεψαν οἱ θεοὶ
σπονδὰς ποιεῖσθαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ.
ἀλλ' ἀθάνατος ὤν, ὦνδρες, ἐφόδι' οὐκ ἔχω·
οὐ γὰρ διδόασιν οἱ Πρυτάνεις.
ΚΗ. οἱ τοξόται!

conis vox solemnis in democratia, ubi vigebat *ἰσηγορία*. sic et in concionibus mulierum Eccl. 180. et Thesm. 386. *Be.*

46. *οὐκ ἄνθρωπος;* quia vox *Ἀμφίθεος* componitur ex *θεός*, *deus*. *Be.* Ein Spiel mit der Etymologie des Namens *Amfitheos*, der soviel als *Um und um Gott* bedeuten kann. *Wieland.*

47. *ὁ γὰρ Ἀ. Δ. ἦν. ἱερεὺς Δήμητρος καὶ Τριπτολέμου ὁ Ἀμφίθεος·* (?) *πέπαικται κωμικῶς ταῦτα· Κελεοῦ γὰρ καὶ Τριπτολέμου.* (imo: *Κελ. γὰρ παῖς Τριπτόλεμος:* vide Apollod. 1, 5., Paus. 1, 14. simili menda ap. Euripidem Hel. 1015. *κἂν ὑστάτοις* legitur pro *πανυστάτοις.*) *ταῦτα δὲ λέγει ἐν παιδιᾷ, σκώπτων τὸν Εὐριπίδην, ἀεὶ ἡδέως ἀπαγγέλλοντα τὰ γένη ἐν ἄλλοις τε καὶ καταρχὰς τῆς ἐν Ταύροις Ἰφιγενείας· Πέλοψ ὁ Ταντάλειος εἰς Πίσαν μολὼν Θοαῖσιν ἵπποις Οἰνομάου γαμεῖ κόρην, Ἐξ ἧς Ἀτρεὺς ἔβλαστεν· Ἀτρέως δὲ παῖς Μενέλαος Ἀγαμέμνων τε· τοῦ δ' ἔφυν ἐγώ.* τοῦ δὲ Κελεοῦ μέμνηται Βακχυλίδης διὰ τῶν Ὕμνων. ἄλλως. *τὸν πρόπαππον αὐτοῦ λέγει,* (?) *ὃς Ἀμφίθεος ὁμωνύμως ἐκαλεῖτο.* S.

49. *τήθας ἐκάλουν τὰς μάμμας, καὶ τηθελὰς τὰς μαμμοθρέπτους.* (*τοὺς μαμμ.:* vid. Schneideri lex. gr. v. *τηθέλης.*) S.

52, 8. *οὗτος γὰρ ὁ σκοπὸς τοῦ δράματος, ὥστε σπονδὰς ποιεῖσθαι πρὸς Λακεδαιμονίους. ἐφόδι' οὐκ ἔχω. ὅτι ἐκ τοῦ πολίτου πένης εἰμί.* — S. *ἐφόδια* intelligit victum quotidianum, legatis virisque de rep. bene meritis praeberi solitum Athenis in prytaneo, jussu *τῶν Πρυτάνεων.* (cf. 125.) legatum enim se deorum esse ait Amphitheus.

54. *οἱ τοξ. τοῦτό φησιν εἰς τῶν πρυτάνεων, κελεύων ἐκβαλεῖν τὸν Ἀμφίθεον ὡς ὑβριστήν. — εἰσὶ δὲ οἱ τοξόται δημόσιοι ὑπηρέται, φύλακες τοῦ ἄστεως, τὸν ἀριθμὸν χίλιοι, οἰκίνες πρότερον μὲν φασιν τὴν ἀγορὰν μέσην σκηνοποιησάμενοι, ὕστερον δὲ μετέβησαν εἰς Ἄρειον πάγον. ἐκαλοῦντο οὗτοι καὶ Σκύθαι καὶ Πευσίνιοι, Πευσῖνός τινος τῶν πάλαι πολιτευομένων συντάξαντος τὰ περὶ αὐτούς.* S. laudat Elmsl. Platonem Protagora c. 27., ubi haec leguntur: *κατεγελῶσι καὶ θορυβοῦσιν, ἕως ἂν ἢ αὐτὸς ἀποστῇ ὁ ἐπιχειρῶν λέγειν, καταθορυβηθείς, ἢ οἱ τοξόται αὐτὸν ἀφελκύσωσιν ἢ ἐξάρωνται, κελευόντων τῶν πρυτάνεων.*

ΔΑΜ. ὦ Τριπτόλεμε καὶ Κελεὲ, περιόψεσθέ με;
ΔΙ. ὦνδρες Πρυτάνεις, ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν,
τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε
σπονδὰς ποιῆσαι, καὶ κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας.
ΚΗ. κάθησο σίγα.
ΔΙ. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔκ,
ἢν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρυτανεύσητέ μοι.
ΚΗ. οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ βασιλέως.
ΔΙ. ποίου βασιλέως; ἄχθομαι 'γὼ πρέσβεσι, i. tr.
καὶ τοῖς ταῶσι, τοῖς τ' ἀλαζονεύμασι.
ΚΗ. σίγα.
ΔΙ. βαβαιὰξ, ὦ 'κβάτανα, τοῦ σχήματος!
ΠΡ. ἐπέμψαθ' ἡμᾶς ὡς βασιλέα τὸν μέγαν,
μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας,

58. Rav. et Dind. ποιεῖσθαι, ut 52., 131. sed utroque modo dicitur: vide, laudante Elmslejo, Pac. 212., 1127. (εἰρήνην ποιήσας), Thuc. 2, 29. — καὶ κρεμ. ἐν γὰρ τῇ εἰρήνῃ κρέμανται αἱ ἀσπίδες. S.

59. ita Br. etc., uti et 888. codd. οὖ.

60. κρυτ. ἀντὶ τοῦ χρηματίσητε, πράξητε. πάντα γὰρ ἀπὸ (fort. ὑπὸ) τῶν πρυτάνεων διεπράττετο. ἐχρήσατο δὲ τῇ λέξει καὶ Δημοσθένης. S.

61. procedunt legati Atheniensium cum Pseudartaba, Persarum legato, et duobus eunuchis. et sic quidem Rav. Elmsl. Dind. Metritorum esse videtur id, quod vulgo legitur, οἱ παρὰ βασ. πρέσβεις. sunt haec ἄμετρα. S.: οἱ πρέσβεις. (sic, quasi et ipse in suis exemplaribus habuisset lectionem libri Rav.; quod animadvertit Elmsl.) οὕτως (βασιλεὺς) ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατ' ἐξοχήν: ut, monente Be., etiam infra 613. cf. 92. seqq. Xenoph. Cyr. 8, 8, 2. βασιλέα μέγαν idem vocat regem Persarum Anab. 1, 2, 8.; 4, 11., sicut hic noster 65., 113. ceterum cf. annot. ad 835.

63. καὶ τοῖς ταῶσι, *et paronibus*, qui singulis noviluniis spectandi exhibentur, quorum me jam cepit satietas. vide Petiti Leg. Att. p. 277. et not. ad Av. 102. in Addendis. *Br.* B. ad Av. l. l.: — „pavones rari erant (Athen. 14, 25.) et post Alexandri tempora demum frequentiores. v. Buffon. Hist. nat. Av. t. 4. p. 8. seqq. interpr. germ. quanquam de ea re dubitat Camus ad Aristot. H. A. 2. p. 608.“ vidd. inprimis J. H. Voss. *Mythol. Briefe* 2, 14. et, quos laudat, Athen. 9, 12., Aelian. H. A. 5, 21. etc.

64. ὦ 'κβάτανα. ἐξιᾶσι γὰρ οἱ πρέσβεις κεκαλλωπισμένοι (ornati Persico habitu. *Be.*), ὡς ἀπὸ Ἐκβατάνων, ἥτις ἐστὶ Περσικὴ πόλις. S. Mediae metropolis, quam aestate habitabant reges Persarum. vid. Bredowii *Handbuch der alten Gesch.* p. 176. et, quos ibi laudat, Herodot. 1, 99., Polyb. 10, 24. etc.

65. seqq. finxisse videtur hanc legationem Comicus ridiculi causa. certe altum de ea silentium est ap. Historicos. solus Schol., nescio qua fide: πρέσβεις δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ τὸν Μόρυχον, ἐμπλησθέντες τρυφῆς: quem Morychum profundae gulae macula notare solet Aristoph. — φέροντας. cf. 90. Idem: μισθὸν φέρ. διὰ τούτων παρίστησι τὴν τῶν Ἀ-

ἐπ' Εὐθυμένους ἄρχοντος.

ΔΙ. οἴμοι τῶν δραγμῶν!

ΠΡ. καὶ δῆτ' ἐτρυχόμεσθα τῶν Καϋστρίων
πεδίων ὁδοιπλανοῦντες ἐσκηνημένοι,
ἐφ' ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι,
ἀπολλύμενοι.

ΔΙ. σφόδρα γὰρ ἐσωζόμην ἐγὼ,

θηναίων μαλακίαν, ἄλλως ἀναλισκόντων τοὺς χρόνους ἕνεκα κέρδους. πρὸ ιβ (γὰρ) ἐτῶν ἦρχεν ὁ Εὐθυμένης Ἀθήνησι. καθάπερ [γὰρ] τῶν πρεσβευτῶν ὡς ἐπίτηδες χρονοτριβούντων ἐν ταῖς πρεσβείαις ὑπὲρ τοῦ πλείονα μισθὸν λαμβάνειν. (id proprie in hac re dicitur φέρειν: cf. 90., 137.) ἐπ' Εὐθυμ. ἄρχ. οὗτος ὁ ἄρχων, ἐφ' οὗ κατελύθη τὸ ψήφισμα τοῦ μὴ κωμῳδεῖν, γραφὲν ἐπὶ Μορυχίδου, καὶ ἴσχυσεν ἐκεῖνόν τε τὸν ἐνιαυτὸν καὶ δύο τοὺς ἑξῆς ἐπιγικίνου (ἐπ' Ἰγκίνου) τε καὶ Θεοδώρου, μεθ' οὓς ἐπ' Εὐθυμένους κατελύθη. cf. de hoc plebiscito Schol. infra, Petit. de legg. Att. p. 80., Meursii Them. Att. 3, 1., Köpkii *Gesetzgeb. der Gr.* p. 411. „Archon fuit Euthymenes Ol. 85, 4. undecim igitur annos in legatione obeunda positos fingit poëta." *Elmsl.* mercedem diurnam legatorum et quorumvis, nisi fallor, mercenariorum illo tempore (vide 159.), quae magna videtur Dicaeopolidi infra 137., vilem esse existimans K.: „Quis non miretur," inquit, „illam frugalitatem veterum? nam hodie vix famulis legati ea mercede (quippe quae duos schillingios Hollandicos parum excedit) contentus foret." sed recte Wieland.: „Diese Abgesandten hatten also mit ihrer Gesandtschaft an den grossen König nicht weniger als eilf Jahre zugebracht, und der Republik binnen dieser Zeit nicht weniger als 8000 Drachmen an Taggeldern gekostet. Dies war zwar, unserer Art zu rechnen nach, nicht viel: denn nach *Eisenschmidt* betrug die Drachme etwa 4 Groschen; aber da eine Drachme damals, nach ihrem Verhältniss gegen die Preise der Lebensmittel und des Arbeitslohns, der Berechnung des D. *Joh. Gillies* zu Folge, wenigstens einem Gulden unsers Geldes an Werthe gleich war: so war dieser Ausgabsartikel, zumal in Rücksicht auf seine völlige Unnützlichkeit, für die mässigen Einkünfte der Republik beträchtlich genug."

68. ita Elmsl.; Rav. παρὰ τῶν *K.*; ceteri codd. διὰ τῶν *K.*; Br. ἐτρυχόμεθα διὰ τῶν *K.*, per se non male, nisi suspicionem moveret scripturae diversitas in praepositione. ἐτρυχ. τῶν *K.* sed Elmslejo dictum videtur ut ἡμῖν, οἱ σοῦ τρύχομεθ' ἤδη Τρία καὶ δέκ' ἔτη Pac. 931. sed magis huc pertinet constructio verbi κλαίειν cum genitivo rei, in qua erratur, quemadmodum τῆς ἐξόδου κλαυσῶν et similia dicuntur, quae illustrat Schaeferus Melet. crit. p. 88. cf. Matth. gr. gr. §. 378., not. ad Soph. Oed. Col. 614. — Cayster vel ex Homero notus Ioniae fluvius, de quo praeterea vidd. Strabo 13, 4., Mela 1, 17., Virg. Georg. 1, 384. etc.

71. ἀπολλύμενοι τῇ μαλακίᾳ καὶ τρυφῇ. dictum εἰρωνικῶς, ut etiam id, quod respondet Dicaeopolis. S.: σφόδρα γ. ἐς. ἐ τοῦ ἐναντίου ἀπήντησεν ἀγαθῶν. εἰ γὰρ ὑμεῖς ἀπόλλυσθε οὕτω διάγοντες, ἐσωζόμην ἄρα ἐγ πολιορκούμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων, κατακείμενος καὶ καθεύδω ἐν τῷ τείχει ἐπὶ φρυγάνων κ καλάμης καὶ συρφετῶν. τὸ σ ἐσωζόμην ἐν εἰρωνείᾳ λέγε.

παρὰ τὴν ἔπαλξιν ἐν φορυτῷ κατακείμενος.
ΠΡ. ξενιζόμενοι δὲ πρὸς βίαν ἐπίνομεν
ἐξ ὑαλίνων ἐκπωμάτων καὶ χρυσίδων
ἄκρατον οἶνον ἡδύν.
ΔΙ. ὦ Κραναὰ πόλις,
ἆρ' αἰσθάνει τὸν κατάγελων τῶν πρέσβεων;
ΠΡ. οἱ βάρβαροι γὰρ ἄνδρας ἡγοῦνται μόνους
* τοὺς πλεῖστα δυναμένους καταφαγεῖν καὶ πιεῖν.
ΔΙ. ἡμεῖς δὲ λαικαστάς τε καὶ καταπύγονας.
ΠΡ. ἔτει τετάρτῳ δ' εἰς τὰ βασίλει' ἤλθομεν·
ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ὤχετο στρατιὰν λαβών,

72. ἔπαλξιν. προμαχῶνα τῶν τειχῶν. φορυτός, φρύγανα, ἄχυρα, καὶ ἀπὸ γῆς αἰρόμενος ὑπὸ ἀνέμου χόρτος. S. cf. 875.

73. δέ. Rav. γὰρ, quod ad ἀπολλύμενοι referebat Elmsl. verum id ad superiora pertinere, ex responso Dicaeopolidis intelligitur. Soph. ap. Athen. 10. p. 428., laudante Be., τὸ πρὸς βίαν πίνειν ἴσον κακὸν πέφυκε τῷ διψῆν βίᾳ, quae Br. restituens (Soph. fragm. incert. 43.) scripsit πιεῖν, et eo vocabulo finivit priorem horum senariorum, cum verbo διψῆν melius respondeat πίνειν quam πιεῖν, et verisimilius videatur, deleto κακὸν, tanquam interpretamento, priorem versum finiendum esse τῷ βίᾳν.

74. ὑάλ. fuit tum in pretio vitrum: vid. Schneideri lex. gr. v. ὕαλος.

75. ὦ Κρ. πόλις. τοῦτο τέτρωται ἀπὸ τῶν παλαιῶν· καὶ Αἰσχύλος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει. λέγει δὲ Κραναὰς (κραναὰς) τὰς Ἀθήνας, ἤτοι τραχείας· λεπτόγεως γὰρ ἡ Ἀττική· ἢ ἀπὸ Κραναοῦ τινος, ὃς ἦν τῶν αὐτοχθόνων εἷς. S. vid. Meurs. de Regibus Athen. l. 1. c. 13. K. Urbem, sive potius arcem, Atheuarum simpliciter vocat Κραναὰν Lys. 483., aut a Cranao rege (vide Av. 122.), aut propter altitudinem et loci asperitatem. Hesych.: κραναόν· ὑψηλόν, τραχύ. hinc etiam aliae urbes dicuntur κρανααί. Be. Pausan. 1, 2.: τὴν ἀρχὴν τὴν Κέκροπος Κραναὸς ἐξεδέξατο. cf. ibid. c. 31., Apollod. 3, 13. Wieland., utramque significationem verbi exprimens: *Hartköpfiges Volk des Kranaos*, merkst du nicht, Wie deine Gesandten dich zum besten haben?

77. ἄνδρας δῦν ἀντὶ τοῦ ἀνδρείους καὶ γεννάδας. S. Equ. 892. (κατ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι) conferri jubet Be. vide etiam Soph. Ant. 454., Oed. Col. 858., Eurip. Heracl. 963.

78. ita Br. secundum B cod. Paris.; vulgo, redundante syllaba: κατ. τε. quare Br. malit, quod et aliis in mentem venit, φαγεῖν τε καὶ π. sed Schol.: καταφαγεῖν. ἐμφαντικῶς ἡ κατὰ, ὥσπερ καὶ τὸ ἐμφαγεῖν. quare potius cum Elmslejo et Herm. Elem. doctr. metr. p. 129. scripserim καὶ πλ. δυνατοὺς κατ. τε καὶ π.

79. — λαικαστὰς δὲ τοὺς πόρνους. καὶ ἀλλαχοῦ (Thesm. 58.)· κἀμπτεσι δὲ νέας ἀψίδας ἐπῶν, Γογγυλίζει (vulgo: καὶ γογγ. fort. καὶ γογγύζει.), καὶ λαικάζει. καὶ λαικάστρια ἡ πόρνη. S.

81. ἀπόπατος λέγεται τῆς ἐκδεδιητημένης τροφῆς ἡ ἄφοδος, παρὰ τὸ ἐκτρέπεσθαι τῆς ὁδοῦ. πάτος γὰρ ἡ κοινὴ ὁδός. καὶ Ὅμηρος (Il. 6, 202.)· πάτον ἀν-

κἄχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν.
ΔΙ. πόσου δὲ τὸν πρωκτὸν χρόνου ξυνήγαγεν;
ΠΡ. τῇ πανσελήνῳ· κἄτ' ἀπῆλθεν οἴκαδε.
εἶτ' ἐξένιζε, παρετίθει δ' ἡμῖν ὅλους
ἐκ κριβάνου βοῦς.
ΔΙ. καί τις εἶδε πώποτε
βοῦς κριβανίτας; τῶν ἁλαζονευμάτων!
ΠΡ. καὶ, ναὶ μὰ Δί', ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου

θρώπων ἀλεείνων. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἐπὶ πόλεμον ᾧχετο ἔφη εἰς ἀπόπατον ᾤχετο. S.

82. ὀκτὼ μῆνας. hoc ejusdem coloris est atque ἔτει τετάρτῳ in praegressis; qua ὑπερβολῇ usus Aristoph. irridet lentas ac sumtuosas peregrinationes expeditionesque Asianorum. vide Herodot. 7, 20. etc. — ἐπὶ χρ. ὀρῶν. παρόσον ἱστόρηται ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς ὑπὸ χρυσῆν πλάτανον καθεζόμενος (Herod. 7, 27.), ἔπαιξεν εἰπὼν ἐπὶ χρ. ὀρῶν. — ἢ διὰ τὰ ἐν Περσίδι χρυσοῦ μέταλλα. — S. — Noti sunt aurei montes Persarum. Plautus in Sticho, v. 22. *Neque ille mereat Persarum sibi montes, qui esse perhibentur aurei.* Be. Imo ignota sunt ejusmodi metalla in Perside, noti gryphes seu gryphi, quos picos appellat Plautus Aul. 4, 8, 1., fabulosum genus ferarum, quae aurum custodire credebantur in montibus Rhipaeis. vide Melam 2, 1. initio ejusque interpp. et Plauti l. l., item J. H. Voss. Epist. mythol. 2, 16. inde manasse videtur fama montium aureorum, et velut sedem fixisse apud potentes divitesque Persas; proverbii autem loco dici coeperunt *montes auri*, ut ap. Terentium Phorm. 1, 2, 18., quos ridebant prudentiores, intelligebatque, opinor, Dicaeopolis, cum se odisse diceret τὰ ἁλαζονεύματα 63.

83. πόσου χρόνου, *quando.* S.: — ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν πόσου χρόνου συνήγαγε τὸν στρατὸν, τὸν πρωκτὸν εἶπε.

84. τῇ πανσ. οἱ γὰρ Ἕλληνες πάντα ἔπραττον πρὸς τὴν σελήνην ἀποβλέποντες, καὶ μάλιστα οἱ Λακεδαιμόνιοι. Δάτιδος γοῦν καὶ Ἀρτιφέρνους (Ἀρταφέρνους) τῶν στρατηγῶν τοῦ Περσῶν βασιλέως εἰς Μαραθῶνα ἐμβεβληκότων, περιμένων τὴν πανσέληνον ἐπὶ τῷ τότε ἐξελθεῖν ἐπὶ τὸν πόλεμον. (Herod. 6, 106.) πρὶν οὖν ἐκείνους παραγενέσθαι, κατώρθωσαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν πόλεμον. παίζει οὖν πρὸς τὸ τοιοῦτον ἔθος. S.

85. Idem: — βαύνους (scrib. κριβάνους: nam hanc vocem explicat S.) δὲ ἔλεγον τὰς καμίνους. Ἀμφιανός· οἱ δὲ ξένια ἔφερον θύννους ἐν κριβάνοισιν ὀπτούς. καὶ κριβανίτης ἄρτος ὁ ἐν κριβάνῳ ὠπτημένος. — Be.: Herodotus in Clione, ubi de institutis Persarum agit (1, 133.): οἱ εὐδαίμονες αὐτῶν βοῦν, καὶ ἵππον, καὶ κάμηλον, καὶ ὄνον προτιθέασι ὅλους ὀπτοὺς ἐν καμίνοισι etc.

86. καί τις etc. h. e. εἶδέ τις καὶ βοῦς κριβ.; hyperbaton. libri minus recte καὶ τίς etc. Be.: „quia Graeci tantum ἄρτους κριβανίτας norant.“ Pollux, monente K., 10, 110.: καὶ βόες κριβανῖται ἐν Ἀριστοφάνους Ἀχαρνεῦσι.

88. τριπλ. Κλεωνύμου. ὅτι ὡς μέγα ἔχων σῶμα καὶ δειλὸς διεβάλλετο ὁ Κλεώνυμος. ἑτέρωθι δὲ καὶ ἀδδηφάγος εἴρηται. νῦν δὲ καὶ φενακιστὴν αὐτὸν καλεῖ χαριεντιζόμενος. S. cf. 798., Pac. 643. seqq. et monente Be. Av. 1473., quibus locis Elmsl. addidit Vesp. 592. ᾧ μέγας οὗτος Κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής.

παρέθηκεν ἡμῖν· ὄνομα δ' ἦν αὐτῷ φέναξ.
ΔΙ. ταῦτ' ἄρ' ἐφενάκιζες, σὺ, δύο δραγμὰς φέρων.
ΠΡ. καὶ νῦν ἄγοντες ἤκομεν Ψευδαρτάβαν,
τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν.
ΔΙ. ἐκκόψειέ γε
κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως.
ΚΗ. ὁ βασιλέως ὀφθαλμός.
ΔΙ. ὤναξ Ἡράκλεις!
* πρὸς τῶν θεῶν, ἄνθρωπε, ναύφρακτον βλέπεις,

89. φέναξ. fictum nomen avis, quo Cleonymum notat, tanquam φέναξ. cf. Ran. 860., 872., Plut. 271. etc.

90. ταῦτ'. ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα, φέρων δὲ, τουτέστι λαμβάνων, νομιζόμενος. S. vox propria, ut videtur: cf. 66. — libri deteriore numero: ταῦτ' ἄρ' ἐφ. vid. Herm. ad Viger. annot. 292.

91. Ψευδ. γελοίως ἔπαιξε. παίζει δὲ ὡς τοιούτων ὄντων ὀνομάτων παρὰ Πέρσαις, Ἀρταβάζου καὶ Ἀρταξέρξου. καὶ τὸ Ψευδαρτάβαν ἐποίησε παρὰ τὴν ἀρτάβην, τὸ μέτρον. (cf. 108.) Περσικὸν δὲ καὶ Λιγύπτιον τὸ ὄνομα. S.

92. τὸν βασ. ὀφθ. τὸν μέγα δυνάμενον παρὰ βασιλεῖ. (cf. 61.) οὕτω δὲ ἐκάλουν τοὺς σατράπας, δι' ὧν πάντα ὁ βασιλεὺς ἐπισκοπεῖ· ὡς βασιλέως ὦτα οἱ ὠτακουσταὶ, δι' ὧν ἀκούει τὰ πραττόμενα ἑκάστῳ πανταχοῦ· οἷς ὡς συνδρομοῖς χρῆται, ὡς Ἀριστοτέλης πολιτικῶν γ' (cap. 16.) etc. S. Notum est, ministros quosdam regum, maxime ap. Persas, ita dictos fuisse. Herodot. in Clione (c. 114.): ὁ δὲ αὐτέων διέταξε τοὺς μὲν οἰκίας οἰκοδομέειν, τοὺς δὲ δορυφόρους εἶναι, τὸν δέ κου τινα αὐτέων ὀφθαλμὸν βασιλῆος εἶναι. vide Xenophontem (Cyrop. 8, 2, 10.) Bs. peaeterea laudant Hesychium v. βασιλέως ὀφθαλμὸς, Stanl. ad Aeschyl. Pers. 983. etc.

93. πρέσβεως, ut πρέσβυς Aeschyl. Suppl. 741. usitatior hac significatione pluralis.

95. ἐξεπίτηδες μίγαν ὀφθαλμὸν ἐσκεύασται ἔχων ὁ πρεσβευτής. ναύφρακτον δὲ, ἤτοι ναύσταθμον. (sic etiam Hesych.) ὥσπερ περιβλέποντος ἐν κύκλῳ τοῦ πρεσβευτοῦ, καὶ ἀξιωματικῶς εἰσιόντος. τινὲς δὲ ναύφρακτον τὴν ἐν ναυσὶ στρατιάν. οἷον οὖν στρατιὰν βλέπεις ὅλην. (?) ἐπειδὴ μεγάλοι ταῖς τριήρεσιν ὀφθαλμοὶ γίνονται, δι' ὧν τὰς κώπας ἐμβάλλοντες ἐκωπηλάτουν. ἐφράττοντο δὲ καὶ δερματίνοις τροποῖς πρὸς τὸ μὴ τρίβεσθαι τὰ σανιδώματα. ἄλλως. ὁ ναυτικὸς στρατὸς ναύφρακτος καλεῖται. σκώπτων οὖν αὐτὸν διὰ τὸ σοβαρῶς καὶ μόλις προσιέναι ταῦτά φησι· πότερον ἐν ὀφθαλμοῖς τὸ ναυτικὸν ἔχων οὕτω βαδίζεις, ἢ ναῦν ἀκροτήριον κάμπτουσαν; ἐπειδὴ δεδοικότες οἱ ἐμπλέοντες, ὅταν ὦσι πλησίον τῆς γῆς, ἠρέμα καὶ ἐπισκηπόνως ἰθύνουσι, μὴ προσπταίσωσι τῇ γῇ. ἐσκευασμένος δὲ ἦν ὁ Πέρσης (Pseudartabas), δέρμα ἔχων καθειμένον εἰς τόπον τοῦ τε πώγωνος καὶ τοῦ στόματος, ὡς ἂν προσωπεῖον. — S. Haec Dicaeop. ad Pseudartabam dicit. quoniam autem hic *Regis oculus* appellatur, ridiculi causa larva ornatus erat cum ingenti oculo, quem Dicaeop. comparat cum foramine navis, per quod remus exeritur. (ita S.) hinc dicit eum prospicere tanquam navigantem, quo cursum flectere debeat et dirigere. E notis Bergleri. *Br.* Male Hesych.: ναύφρακτος· ναύσταθμος, λιμήν. in hoc nostri loco dictum videtur pro εἰς ναυμα-

* ἢ περὶ ἄκραν κάμπτων νεώσοικον σκοπεῖς;
ἄσκωμ' ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω.
ΠΡ. ἄγε δὴ σὺ βασιλεὺς ἄττα σ' ἀπέπεμψεν φράσον
λέξοντ' Ἀθηναίοισιν, ὦ Ψευδαρτάβα.
ΨΕ. ἰαρταμὰν ἔξαρξ' ἀναπισσόναι σάτρα.

χίαν παρεσκευασμένος. immensum oculum in media fronte depictum habebat Pseudart., quem cum oculo navis comparat Dicaeopolis. Pollux 1, 86.: *ὑπὲρ δὲ τὸ προῦχον ἀκροστόλιον* (in prora: vid. Köpkii liber germ. de re bellica Graecorum aevo heroïco p. 162.) *ἢ πτυχὶς καὶ ὀφθαλμὸς* (in puppi), *ὅπου καὶ τοὔνομα τῆς νεὼς γράφουσι. Elmsl.* Imo recte, mea quidem sententia, S. et Hesych. *ναύφραχτον* interpretantur *ναύσταθμον*, *λιμένα:* nam hoc dicit Dicaeop., Pseudartabae adspectum similem esse portus, h. e. navium, vel Scholiastae verbis *τοῦ ναυτικοῦ*, quemadmodum *βλέπειν κάρδαμα, νάπυ, ὀπόν, σκύτη*, et ejusmodi alia leguntur ap. hunc nostrum Vesp. 474, Equ. 637., Pac. 1113., Vesp. 663. navi igitur, quae portum intravit, hominem comparat Dicaeop., et quidem propter lentum incessum navi male affectae, cui opus sit refici in navalibus. ita haec cohaerent. sed scribendum est: — *ναύφραχτον βλέπεις. η* (num) *περὶ ἄ. κ. ν. σκοπεῖς*; cf. 100.

97. *ἄσκωμ' ἔχεις.* *ὡς τοῦ δέρματος ἐξηρτημένου τοῦ μύστακος αὐτοῦ καὶ τῆς ῥινὸς, καὶ οὕτως γελοίως ἐσκευασμένου. ἄσκωμα δὲ ὁ ἱμὰς ὁ συνέχων τὴν κώπην πρὸς τῷ σκαλμῷ.* — S. Voss.: *Wohl einen Schwungriem hast du am Aug' hier unterwärts?*

100. *παίζει, ὡς τῇ Περσικῇ διαλέκτῳ χρώμενος.* S. recte: nam revera non magis haec Persica sunt quam ea, quae 104. loquitur Pseudartabas; quemadmodum Punice se loqui videri vult servus Plautinus Poen. 360., et Turcarum lingua Turca ille personatus ap. Moliérium in fabula francogallica, quae inscripta est *Le bourgeois gentilhomme.* qui Persica esse putat, annotante Wolfio, Steph. Westonus in libro anglico (Lond. 1802. 8. praef. p. 17.) *Specimen of the conformity of the European languages, particularly the English, with the Oriental, especially the Persian* etc., ita haec scripsit *Awurdé am men dschezer na fizun az dara*, h. e. Wolfii verbis *Ich, der Gesandte, habe kein Geld von dem König mitgebracht.* verum et frigent haec, et immane quantum discrepant a scriptura codicum, etsi longe verisimiliora sunt ridiculis quibusdam nescio cujus Francogalli ineptiis (*Origine des premières sociétés*, Amst. et Paris. 1769. 8. pagg. 198. seqq.), qui, Persas pro Celtarum colonia habens, sic ista interpretatur, *très naturellement*, ut ait: „*Une chARTe est eMANée dES ARchives du SATRApe de la province dont ISsus étoit la capitale.*“ mirum sane est, ipso sono verborum monitos graeca hic non agnovisse viros doctos, et ea, quae apertam aptissimamque habent sententiam, *ἐγὼ ἄρτι μὴν ἔξηρξ' ἀναπισσοῦν αὐ σαθρά: ego vero* (rex Persarum) *nuper coepi pice denuo inducere putria seu labefactata.* imago itidem haec navis, quae reficitur. cf. 96., 190. reflorescere ait res Persarum, concussas olim cladibus Marathoniis, Plataeensibus, Salaminiis; quo dicto patriae amans Comicus instantis admonet periculi, barbarosque prius quam cives debellandos esse significat. graecam litteram θ non melius pronunciare calidus quam Scytha Thesm. 1007., 1115., 1117., 1126., *σάτρα* pro *σαθρὰ* dixit Pseudoperes.

ΠΡ. ξυνήκαθ', ὃ λέγει;
ΔΙ. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ.
ΠΡ. πέμψειν βασιλέα φησὶν ὑμῖν χρυσίον. —
λέγε δὴ σὺ μεῖζον καὶ σαφῶς τὸ χρυσίον.
ΨΕ. * οὐ λῆψι χρῦσο, χαυνόπρωκτ' Ἰαοναῦ.
ΔΙ. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς σαφῶς!
ΠΡ. τί δαὶ λέγει;
ΔΙ. ὅ τι; χαυνοπρώκτους τοὺς Ἰάονας λέγει,
εἰ προσδοκῶσι χρυσίον ἐκ τῶν βαρβάρων.
ΠΡ. οὔκ, ἀλλ' ἀχάνας ὅδε γε χρυσίου λέγει.
ΔΙ. ποίας ἀχάνας; σὺ μέν ἀλαζὼν εἶ μέγας.
ἀλλ' ἄπιθ'· ἐγὼ δὲ βασανιῶ τοῦτον μόνος.
ἄγε δὴ σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς πρὸς τουτονὶ,

101. μὰ — οὔ. fingit ista se non intellexisse Dicaeopolis, ne sibi ipsi, τῷ εἰρηναίῳ, suadendum sit bellum, seriisque rebus occupentur spectatorum animi. legatus autem placitura dicit Atheniensibus. — ceterum sic etiam Pac. 16.

103. Pseudartabam alloquitur. — μεῖζον, *majore voce*, Be. Voss.: *Du sag' es stärker und vernehmlich*, *baares Gold*.

104. Ἰαοναῦ. S. ad 106.: ὅτι πάντας τοὺς Ἕλληνας Ἰάονας οἱ βάρβαροι ἐκάλουν, προείρηται. καὶ Ὅμηρος· Ἰάονας ἑλκεχίτωνας. τὸ δὲ αὖ ἀντὶ τοῦ οὐ βαρβαρίζων ἔφη. S. at modo dixit οὐ (non αὖ) λῆψι, h. e. οὐ λήψει. imo refectis opibus barbarorum (100.) non aurum *rursus* (αὖ) ab illis expectandum esse ait, velut post victorias Graecorum ad Mycalen et Eurymedontem Ol. 75, 1., Ol. 77, 2., sed clades atque interitum. igitur scribendum est: οὐ λ. χρῦσο, χ. Ἰᾶον, οὔ.

105. ita Elmsl. et Dind. vulgo: οἱ δ' αὖ λέγει: sed αὖ non minus quam γὲ suspectum esse monet Elmsl., ubicunque nihil addit sententiae. praeterea haec sub Graeconis persona leguntur in codd.; sed recte Br., cui obtemperaverunt recentiores: „Contra morem est," inquit, „concionum, in quibus praeconem verba facere non decet, nisi si quid proclamandum sit. ironica est percontatio, quae in legati partes transferri debet —. Dicaeop. indignabunde dixerat: *hei mihi misero, quam clare!* legatus [qui interpretem agit] aegre ferens aliquem sibi obstare quin populum decipiat, eum rogat: *quid ergo dicit*, quandoquidem ejus verba tam probe intelligis?"

106. χαυνοπρώκτους, χαύνους, h. e. vanos seu stolidos, oblitterata significatione verbi πρωκτός Pindarus Nem. 8, 45. ed. Thiersch.: κενεᾶν δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος.

108. ὅδε pro ὁδὶ Bentl. Elmsl. Dind., cum ex sequ. versu intelligatur, ἀχάνας esse pedem bacchium. S.: ἀχάνη μέτρον ἐστὶ Περσικὸν, ὥσπερ ἡ ἀρτάβη παρ' Αἰγυπτίοις. (cf. 91.) ἐχώρει δὲ μεδίμνους Ἀττικοὺς μέ', ὡς μαρτυρεῖ Ἀριστοτέλης. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι κίστη ἐστὶν, εἰς ἣν κατετίθεντο τοὺς ἐπισιτισμοὺς οἱ ἐπὶ τὰς θεωρίας στελλόμενοι. similiter Hesych. v. ἀχάνας et Pollux 10, 164., quos auctores citat Elmsl.

111. πρὸς τουτ., *apud hunc, coram hoc*, legato, ut idem interpretatur. vid. Viger. 9, 8, 12.

ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν.
βασιλεὺς ὁ μέγας ἡμῖν ἀποπέμψει χρυσίον;
(ἀνανεύει ὁ Ψευδαρτάβας.)
ἄλλως ἄρ' ἐξαπατώμεθ' ὑπὸ τῶν πρέσβεων;
(ἐπινεύει ὁ Ψευδαρτάβας.)
Ἑλληνικόν γ' ἐπένευσαν ἄνδρες οὐτοιΐ,
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰσὶν ἐνθένδ' αὐτόθεν.
καὶ τοῖν μὲν εὐνούχοιν τὸν ἕτερον τουτονὶ
ἐγῷδ', ὃς ἐστι, Κλεισθένης ὁ Σιβυρτίου.
ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε,
τοιόνδε δ', ὦ πίθηκε, τὸν πώγων' ἔχων,
εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος;
ὁδὶ δὲ τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου Στράτων;

112. Σαρδ. ἀντὶ τοῦ ἐρυθρὸν, φοινικοῦν. — βούλεται οὖν δηλοῦν, ὅτι, εἰ μὴ εἴποις τἀληθὲς, μαστίζων σε ἐρυθρὸν ποιήσω τοῖς αἵμασι. — S. Hesych.: βάμμα Σαρδανικόν (sic)· τὸ φοινικοῦν. διάφορα γὰρ ἦν τὰ ἐν Σάρδεσι βάμματα. ita Vesp. 1139. κοὐ θαῦμά γ' · εἰς Σάρδεις γὰρ οὐκ ἐλήλυθας. — *Ex Elmsl.* cf. annot. ad Pac. 1103. praeterea Palmerius annotavit, purpurae tingendi artificium Sardianis tribui a Plinio H. N. 7, 56., Lydosque mercaturam purpurae exercuisse in graecis urbibus, velut illam Lydiam Thyatiris natam ap. Philippenses, de qua Lucas in Actis Apost. c. 16.

114. ἄλλως. ἠλιθίως καὶ ματαίως. — S.

118. ὃς ἐστι, Κλ. cf. annot. ad 2. S.: — οὗτος δὲ ὁ Κλ. ἀεὶ τὸ γένειον ἐξυρᾶτο πρὸς τὸ ἀεὶ φαίνεσθαι νέος. διὰ τοῦτο εὐνούχῳ αὐτὸν εἰκάζει. Be. conferri jubet Nub. 354., Thesm. 241., Equ. 1768. Sibyrtii palaestram a Plutarcho in vita Alcibiadis c. 3. commemorari monuit Elmsl. ceterum joco simili Plautus Poen. 419.: *Omnia istaec scimus jam nos, si spectatores sciant: Horunc hic nunc causa haec agitur spectatorum fabula. Hos te satius est docere: ut, quando agas, quid agas, sciant. Nos tu ne curassis: scimus rem omnem: quippe omnes simul Didicimus tecum una, ut respondere possimus tibi.* et ibidem 466. AG. *Agite, inspicite.* CO. *Aurum est profecto, spectatores,* Comicum: *Macerato hoc pingues fiunt auro in Barbaria boves; Verum ad hanc rem agundam Philippum ex.*

119. ita Suid. vv. Κλεισθένης ὁρῶ et Στράτων, merito plaudentibus viris doctis. inepte codd. Aristophanei ἐξευρημένε. S.: κωφοδία χρῆται. ἔστι γὰρ ἐν τῇ Μηδείᾳ Εὐριπίδου· (priorem quandam Medeae recensionem intelligit H. Voss.; sed vid. Elmsl. ad Med. 74., cui memoria lapsus videtur grammaticus.) ὦ θερμόβουλον σπλάχνον. —

120. καὶ τοῦτο παρῴδηκεν ἐκ τῶν Ἀρχιλόχου ἐπῶν· τοιηνδὶ δ', ὦ πίθηκε, τὴν κυνῆν ἔχων. S. τοιόνδε δὴ, πίθηκε, Suid. v. Κλεισθένην ὁρῶ, quod placuit Elmsl.; sed ἐμφατικὸν est δὲ h. l. ut ap. Soph. El. 27. etc. „Cf. Huschke de Archilocho in Matthiaei Miscell. philol. I. p. 24., sive ante Furiae Aesopum p. CCXIV. Dind. ὦ πίθηκε. de hoc convicio vid. annot. ad Ran. 664.

122. Elmsl.: οὐ δ. Στράτων „Usurpatur," inquit, „οὐ δῆτα vel οὔτι που eodem sensu, qu

ΚΗ. σίγα, κάθιζε. —
τὸν βασιλέως ὀφθαλμὸν ἡ Βουλὴ καλεῖ
ἐς τὸ πρυτανεῖον.
ΔΙ. ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη;
κἄπειτ' ἐγὼ δῆτ' ἐνθαδὶ στραγγεύομαι,
τοὺς δὲ ξενίζειν οὐδέποτέ γ' ἴσχει θύρα;
ἀλλ' ἐργάσομαί τι δεινὸν ἔργον καὶ μέγα!
ἀλλ' Ἀμφιθέός μοι ποῦ 'στιν;
ΑΜ. οὑτοσὶ πάρα.
ΔΙ. ἐμοὶ σὺ, ταυτασὶ λαβὼν ὁκτὼ δραχμὰς,
σπονδὰς ποίησαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ,
καὶ τοῖσι παιδίοισι, καὶ τῇ πλάτιδι·
ὑμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε καὶ κεχήνετε.

dicerent nostrates *Surely it cannot be Strato.* vide Nub. 1260. Pac. 1211. (1139.) Av. 269. Lys. 354. Ran. 522. 526. (487. 491.) Eccl. 327. 329. 756. Soph. Phil. 1233. (1151.) ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; οὗτι που δοῦναι νοεῖς." S.: καὶ οὗτος κωμῳδεῖται ὡς λωβώμενος τὸ γένειον καὶ λειαίνων τὸ σῶμα, ὡς Κλεισθένης· (cf. Equ. l. l. ad 118.) ὥς φησιν αὐτὸς Ἀριστοφ. ἐν Ὀλκάσι· παῖδες ἀγένειοι, Στράτων.

125. εἰς τὸ πρ. ὥστε ἐκεῖ εἶναι τοὺς πρέσβεις παρὰ Ἀθηναίοις. S. — „Solebant enim Athenis in Prytaneo legati publici ξενίζεσθαι, ut discimus ex Polluce 8, 138. et 9, 40." *Be.* cf. annot. ad 52. sequ. — ταῦτα — ἀγχόνη; *nonne hoc suspendium est*, h. e. suspendio dignum? Eurip., monente Br., Heracl. 246. καὶ τάδ' ἀγχόνης πέλας. praeterea Be. laudavit Eurip. Bacch. 204., Soph. Oed. Tyr. 1294. Lucianus Timone c. 45.: ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς.

126. ἔπειτα indignantis est, ut passim. vid. index v. εἶτα vel ἔπειτα. — στραγγεύομαι. Hesych.: στρατεύομαι (στραγγεύομαι)· διατρίβω. στρατεύομαι etiam codd. Aristoph. praeter Rav., menda frequenti. cf. K. et interpp.

127. ita scribendum esse sensit Elmsl. in annotatis ad h. l.; libri, η pro ει posito, ut saepe factum, ἴσχ' ἡ θύρα. Suid. v. ἴσχειν: οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα, quod Br. aliique praetulerunt. nostra lectio habet numeros elegantiores. S.: παροιμία ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους ἀποδεχομένων οὐδέποτ' ἴσχει ἡ θύρα. μέμνηται καὶ Εὔπολις ἐν Φίλοις· νὴ τὸν Ποσειδῶ, οὐδέποτ' ἴσχει ἡ θύρα. (Elmsl.: κοὐδέποτέ γ' ἴσχει θύρα, ut 525. νὴ τὸν Ποσ., καὶ λέγει γ', ἅπερ λέγει.) — λέγει δὲ περὶ τῶν πρυτάνεων, διότι αὐτὸν μὲν ὑπὲρ τῆς πόλεως στρατευόμενον καὶ πονοῦντα οὐ δέχονται, τοὺς δὲ πρέσβεις ξένους ὄντας καὶ ξενίζουσιν (alienum καί. fort. καταξενίζουσιν. καταξενοῦν legitur ap. Aeschylum Cho. 694.) ἐν αὐτῷ. ἴσχει δὲ ἀντὶ τοῦ κωλύει ἡ ἀποκλείει.

128. sequ. duplici ἀλλὰ non est quod offendamur. vide infra 438., Nub. 73. sequ., Ran. 992.

132. τῇ πλάτιδι. τῇ γυναικί· παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην. S. πλάζειν dixisse Aeschylum Prom. 927., Euripidem Androm. 25., monuit Be.

133. κεχήνετε Elmsl. et Dind., ut κεκράγετε Vesp. 415. libri soloece κεχήνατε. adscripsit Be. 10. et Av. 265. καί τοι κέχηνα γ', ἐς

ΚΗ. προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκους.
ΘΕ. ὁδί.
ΔΙ. ἕτερος ἀλαζὼν οὗτος εἰσκηρύττεται.
ΘΕ. χρόνον μὲν οὐκ ἂν ἦμεν ἔν Θρᾴκῃ πολύν...
ΔΙ. μὰ Δί' οὐκ ἄν, εἰ μισθόν γε μὴ 'φερες πολύν.
ΘΕ. εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θρᾴκην ὅλην,
καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ' ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον,
ὅτ' ἐνθαδὶ Θέογνις ἠγωνίζετο.
τοῦτον μετὰ Σιτάλκους ἔπινον τὸν χρόνον·
καὶ δῆτα φιλαθήναιος ἦν ὑπερφυῶς,
ὑμῶν τ' ἐραστὴς ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ
ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ' ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΚΑΛΟΙ.
ὁ δ' υἱὸς, ὃν Ἀθηναῖον ἐπεποιήμεθα,

τὸν οὐρανὸν βλέπων. Voss.: „Wegen dieses *Gaffens* werden in den Rittern 1263. die Athener gradezu *Gaffener* (Κεχηναῖοι, ut Ἀθηναῖοι) genannt."

134. Θέωρος. οὗτος ἐπὶ κολακείᾳ κωμῳδεῖται, ὁ κήρυξ καλεῖ ἄλλον πρεσβευτὴν ἐλθόντα παρὰ Σιτάλκους τοῦ Θρακῶν βασιλέως (reguli cujusdam Thracum), πρὸς ὃν ἦσαν ἀποστείλαντες αὐτὸν Ἀθηναῖοι. οὕτως (οὗτος) δὲ ἐκαλεῖτο Θέωρος. (imo Nymphodorus ap. Thuc. 2, 29., ut monuit Voss.) μέμνηται δὲ αὐτοῦ ποτε μὲν ὡς ἐπιόρκου, ὡς ἐν Νεφέλαις (399.)· — ποτὲ δὲ ὡς κόλακος, ὡς ἐν τοῖς Σφηξίν (42., 416., 596., 1236.). εἰσκηρύττεται δὲ ἀντὶ τοῦ καλεῖται ὑπὸ τοῦ κήρυκος. S. ὁδί. ὅδε edd. ante Br., quae in fine versus Θέωρ' addunt praeconi tributum, versu scil. ad hunc modum ordinato: προσίτω Θέω | ρος ὁ παρὰ Σιτάλ | κους. ὅδε. Θέωρ'. ut alia omittam, primam in Σιτάλκης producit Hermippus ap. Athen. p. 27, E. Br. inconsulto lectore Θέωρ' omisit, et ὅδε in ὁδὶ mutavit. *Elmsl.* Illud ΚΗ. Θέωρ' ejiciendum esse jam Bentl. viderat. *Dind.* ὁδὶ Comicorum est et vulgaris dialecti Atticae. vide 122. etc.

137. seqq. de mercede legatorum cf. 66., de Theoguide isto 11. S.: — κωμῳδῶν οὖν αὐτὸν παρίστησιν ἡμῖν τὴν πολλὴν χιόνα διὰ τὴν τούτου περὶ τὰ ποιήματα ψυχρότητα. — Thesm. 176. ὁ δ' αὖ Θέογνις ψύχρὸς ὢν ψυχρῶς ποιεῖ. annotavit Be.

143. φιλεῖν et ἐρᾶν eodem modo conjungit noster in Equ. 732. ὁτιὴ φιλῶ σ', ὦ δῆμ', ἐραστής τ' εἰμὶ σός. 1341. ὦ δῆμ', ἐραστὴς εἰμὶ σὸς, φιλῶ τέ σε. *Elmsl.*

144. ἴδιον ἐραστῶν ἦν τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις, ἢν δένδροις, ἢ φύλλοις. οὕτως· ὁ δεῖνα καλός. καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ· ἀλλ' ἐνὶ δὴ φύλλοισι κεχομμένα τόσσα φέροιτε Γράμματα, Κυδίππην ὡς ἐρέουσι καλήν. καὶ ἐν τοῖς Σφηξίν (99.)· ἰὼν παρέγραψε (πλησίον)· κημὸς καλός. καὶ Λιβάνιος· φιλοῦσι γὰρ οἱ σφόδρα περί τι ἐρωτικῶς ἔχοντες ἡδέως συνεῖναι καὶ τοῖς ὀνόμασι. S. praeterea de hoc more amantium interpp. conferri jubent Schol. ad Vesparum l. l., Lucianum Amor. c. 47., Suidam vv. ὁ δεῖνα καλὸς et Ῥαμνουσία, Merceruin ad Aristaenet. Ep. 1, 10., Creuzerum praef. Plotini p. XXV.

145. Sadocus vocatur ap. Thuc. l. 2., ubi refertur, cur Athenn.

ἦρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ Ἀπατουρίων,
καὶ τὸν πατέρ' ἠντιβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρᾳ·
ὁ δ' ὤμοσε σπένδων βοηθήσειν, ἔχων
στρατιὰν τοσαύτην ὥστ' Ἀθηναίους ἐρεῖν·
Ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται! —
ΔΙ. κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τι τούτων πείθομαι,
ὧν εἶπας ἐντανθὶ σύ, πλὴν τῶν παρνόπων.
ΘΕ. καὶ νῦν ὅπερ μαχιμώτατον Θρᾳκῶν ἔθνος
ἔπεμψεν ὑμῖν.
ΔΙ. τοῦτο μέν γ' ἤδη σαφές.
ΚΗ. οἱ Θρᾷκες, ἵππε δεῦρ', οὓς Θέωρος ἤγαγε.
ΔΙ. τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν;

cum Sitalce societatem inierint, eiusque filium civem fecerint. hunc dicit Comicus intercessisse pro Atheniensibus ap. patrem de auxilio mittendo. *Be.* De Sitalce et filio Sadoco consulendus Thuc. 2, 29., 67., 95.—101.; 4, 101. *Elmsl.*

146. (ἐξ Ἀπατ.) *χαριέντως, ὡς ἐξαπατωμένων τῶν Ἀθηναίων. λέγει δὲ νῦν περὶ Ἀπατουρίων, ἑορτῆς ἐπισήμου δημοτελοῦς, ἀγομένης παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις κατὰ τὸν Πυανεψιῶνα μῆνα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. καλοῦσι δὲ τὴν μὲν πρώτην δόρπειαν, ἐπειδὴ φράτορες ὑφίας συνελθόντες εὐωχοῦντο· τὴν δὲ δευτέραν ἀναῤῥύσιν, ἀπὸ τοῦ θύειν (ἔθυον δὲ Διὶ φρατρίῳ καὶ Ἀθηνᾷ)· τὴν δὲ τρίτην κουρεῶτιν, ἀπὸ τοῦ τοὺς κούρους καὶ τὰς κόρας ἐγγράφειν εἰς τὰς φρατρίας· ἐν ᾗ ἐγράφη ἐν τῇ πολιτείᾳ ὁ υἱὸς Σιτάλκους.* — S. omisi quae parum certa tradidit Schol. de notatione nominis Ἀπατουρίων. cf. scriptores antiquitatum gr. h. v. — ἀλλᾶντος Br. ex membranis Paris., ut, monente Elmsl., Equ. 1181. φαγεῖν ἐλαφρός. sed facit pluralis ad edacitatem barbari. cf. 77. sequ.

147. τὸν πατέρα, τῇ πάτρᾳ. lusus verborum, et quidem ambiguus: nam πάτρα et Attica intelligi potest, quam intelligi vult, Theorus, et Thracia, quam revera juvaturus erat Sitalces exercitu mittendo in Graeciam, terram longe opulentiorem amoenioremque.

150. *ὡς πολλῶν ὄντων παρνόπων ἐν τῇ Ἀττικῇ. βούλεται δὲ πολὺ πλῆθος σημαίνει. εἶδος δὲ ἀκρίδων οἱ πάρνοπες. εἰσὶ δὲ οὗτοι ἀτέλαβοι Ἀττικοί* [πάρνοπες]. S. at alis carere dicuntur ἀτέλαβοι (vide Schneideri lex. gr. h. v.), itaque non facile in longinquas regiones deferri possunt. quare malim intelligi locustam, seu gryllum migratorium Linn. (*der Wanderer*), de quo animali videndi sunt Plin. 11, 29., et scriptores historiae naturalis.

151. κακ. ἀπολ. cf. 443.

152. ἐντανθοῖ vulgo, quae Ionica forma est. ἐνταῦθα Rav. Atticum est ἐντανθί, ut ἐνθαδί, ἐνθενδί, ἐντευθενί. ἐντανθὶ habet Rav. in Lys. 570. et fortasse alibi. in Thesm. 646. omnes ἔν γε τανθὶ etc. *Elmsl.* πλὴν τῶν παρνόπων. eorum similes fore significat Thracas, qui duce Sitalce venturi sint in Graeciam.

153. ἔθνος. sic membr. vulgo γένος. *Br.*

154. τοῦτο — σαφές. τοῦτο ψεύδεται, ὡς ἀσθενῶν ἢ ὀλίγων ὄντων. S.

156. non Odomantorum, sed Odrysarum rex Sitalces ap. Thu-

ΘΕ. Ὀδομάντων στρατός.
ΔΙ. ποίων Ὀδομάντων; εἰπέ μοι, τουτὶ τί ἦν;
τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθρίακε;
ΘΕ. τούτοις ἐάν τις δύο δραχμὰς μισθὸν διδῷ,
καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην.

cydidem 2, 101.: — *καθημένου δ' αὐτοῦ* (*τοῦ Σιτάλκους*) *περὶ τοὺς χώρους τούτους, οἱ πρὸς νότον οἰκοῦντες Θρᾷκαι, καὶ Μάγνητες, καὶ οἱ ἄλλοι ὑπήκοοι Θεσσαλῶν, καὶ οἱ μέχρι Θερμοπυλῶν Ἕλληνες ἐφοβήθησαν, μὴ καὶ ἐπὶ σφᾶς ὁ στρατὸς χωρήσῃ, καὶ ἐν παρασκευῇ ἦσαν. ἐφοβήθησαν δὲ καὶ οἱ πέραν Στρυμόνος πρὸς βορέαν Θρᾷκες, ὅσοι πεδίον εἶχον, Παναῖοι, καὶ Ὀδόμαντοι, καὶ Δρῶοι, καὶ Δερσαῖοι· αὐτόνομοι δ' εἰσὶ πάντες.* cf. annot. ad 158.

157. *τουτὶ τί ἦν; hoc quid erat?* i. e. proprie, nisi fallor: hoc, quod video, quid erat, cum fieret, sive initium caperet? quod idem est ac si dicas: quae hujus rei causa est? Voss.: *sage mir, wie war's damit?*

158. ita Suid. vv. *ἀποτεθρίακεν, Ὀδόμαντες*, *πέος*, Schol. ad Eqn. 1007., Elmsl. Dind., nisi quod dedit *ἀποτεθρίακεν*. conferendi etiam alii lexiographi, quos laudant editores. vulgo codd.: — *ἀποτέθρακεν ἄν;* voce nihili, C Paris. *ἀποτέθρακε; τίς;* Manuit Elmsl., saepenumero librariis fraudi fuisse productam priorem syllabam in *θρῖον*, velut infra 1035. et Vesp. 1312. eam syllabam corripientes h. l. alii *ἄν*, alii addidere *τίς*, quo deficere visos versiculi numeros explerent. Hesych. a K. emendatus: *ἀποτεθρίακεν· ἀποπεφύλλικεν*, (ab *ἀποφυλλίζειν*, folia destringere,) *ἀπεκάθαρεν. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν συκοφύλλων* (*συκῆς φύλλων*). S.: *ἀποτέθρακεν. ἀνέτιλε. κυρίως δὲ ἀπεφύλλησε* (*ἀπεφύλλισε*) *συκᾶς. θρῖα γὰρ τὰ φύλλα τῆς συκῆς· ἐλειαίνοντο δὲ καὶ ἀπετίλοντο οἱ Θρᾷκες τὰ αἰδοῖα, καὶ ἀποσεσυρμένα εἶχον αὐτά.* hoc quid intelligat S., ex ejus annotatione ad praegressum versum colligas hae: *Ὀδομάντων. ἔθνος Θρᾳκικόν. φασὶ δὲ αὐτοὺς Ἰουδαίους εἶναι.* idemque significare videtur *τὸ ἀπεψωλημένοις* 161., quam vocem K. interdum (velut Plut. 267.) significare monuit *recutitum* seu *circumcisum*, quales hodieque sunt Judaei, et olim fuerunt Aegyptii atque Phoenices. accedit, quod inepta est Küsteri interpretatio, Odomantos vel ex more, vel libidine, identidem destrinxisse veretrum, sive glandem ejus nudasse; qui sensus vereor ut vel ex verbis effici possit Aristophanis. verum est tamen, quod idem opponit, ab alio nemine circumcisionem tradi Odomentorum. quanquam omnino parum scimus de minoribus semiferisque gentibus illis Thraciae.

159. *δύο δραχμάς*. vid. annot. ad 65. seqq.

160. *καταπελτ. κατακοντίσουσι, καταπολεμήσουσι. πέλτη γὰρ εἶδος μηχανῆς, ἀφ' ἧς ἀκόντια καὶ ἄλλα τινὰ πέμπουσιν.* (?) *ἢ καταδραμοῦνται. πέλτη γὰρ ἀσπὶς μικρὰ μὴ ἔχουσα ἰμάντα.* (imo *ἔτυν, umbonem*, quo pariter carebant clypei Phoenicum, teste Herodoto 7, 89. Schol. Plat. ad Amat. 4.: *πέλτη δὲ ἀσπὶς ἔτυν οὐκ ἔχουσα, ἢ τετράγωνος* etc.) *ἐχθροὶ δὲ ἦσαν καὶ οἱ Βοιωτοὶ τοῖς Ἀθηναίοις.* S. Apparet, peltastas sive parmularios fuisse hos Thracas. Thuc. 2. (29.) *πείσειν γὰρ* (*ὑπεδέχετο*) *Σιτάλκην πέμπειν στρατιὰν Θρᾳκίαν Ἀθηναίοις ἱππέων τε καὶ πελταστῶν.* vide Lys. 565. (*ἕτερος δ' αὖ Θρᾷξ πέλτην σείων κἀπόντιον, ὅσπερ ὁ Τηρεύς.*) *Be.* Hesych.: *καταπελτάσονται· καταδραμοῦνται· ἀπὸ τῶν πελταστῶν.* Thuc. 2, 29.

ΔΙ. τοισδὶ δύο δραχμὰς τοῖς ἀπεψωλημένοις;
ὑποστένοι μέν τἂν ὁ θρανίτης λεὼς,
ὁ σωσίπολις. οἴμοι τάλας, ἀπόλλυμαι,
ὑπὸ τῶν Ὀδομάντων τὰ σκόροδα πορθούμενος!
οὐ καταβαλεῖτε τὰ σκόροδ'; —
ΘΕ. ὦ μόχθηρε σὺ,
οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις;
ΔΙ. ταυτὶ περιείδεθ', οἱ Πρυτάνεις, πάσχοντά με
ἐν τῇ πατρίδι, καὶ ταῦθ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων;

πείσειν etc. adde Lys. l. l. Xenophont. Memor. Socr. 3, 9. 2. δῆλον μὲν γὰρ, ὅτι Σκύθαι καὶ Θρᾷκες οὐκ ἂν τολμήσειαν ἀσπίδας καὶ δόρατα λαβόντες Λακεδαιμονίοις διαμάχεσθαι (μάχεσθαι alii.)· φανερὸν δὲ, ὅτι καὶ Λακεδαιμόνιοι οὔτ' ἂν Θρᾷξιν ἐν πέλταις, οὔτε Σκύθαις ἐν τόξοις ἐθέλοιεν ἂν διαγωνίζεσθαι. *Elmsl.*

161. τοῖς ἀπ. vid. annot. ad 158. Voss.: *Zwei Drachmen Tags*, die *jenen Unvorhäutigen?*

162. ὁ θραν. λεώς. ἀντὶ τοῦ ὁ ναυτικός. ἐκ μέρους δὲ τὸ πᾶν εἶπε. τῶν γὰρ ἐρεττόντων οἱ μὲν ἄνω ἐρέττοντες θρανῖται λέγονται, οἱ δὲ μέσοι ζευγῖται, οἱ δὲ κάτω θαλάμιοι. ὁ δὲ λόγος, εἰ οἱ Ὀδόμαντες τοσαῦτα λαμβάνουσι, πᾶν τὸ παρ' ἡμῶν ναυτικὸν πλῆθος ἀγανακτήσει, πολλὰ μὲν ἐν ταῖς τριήρεσι καμόντες, ὀλίγα δὲ λαμβάνοντες. S. cf. Ran. 1013. Voss.: „Der tapfern Seemacht verdankt Athen Freiheit und bürgerliche Verfassung; auf dem Meere beruht seine Heldenkraft. Drum war der Rednerstein auf der Pnyx so gestellt, dass der Redner nach dem Meer schaute. Als Athen sich unter Lakedämons Joch beugen musste (Olymp. 94, 1.), liessen ihn die 30 Tyrannen, die das Meer als die Quelle der Demokratie ansahn, umstellen."

163. οἴμοι τάλας. δεῖ νοεῖν, ὅτι ἐκ τῶν ἀγρῶν ἔρχεται ὁ Δικ. ἔχων φορτίον σκορόδων, καὶ ἠπηρεάζετο (?) ὑπὸ τῶν ξένων, ὡς ἐκείνων λιμωττόντων καὶ ἁρπαζόντων τὰ σκόροδα. τοῦτο δὲ εἶπε πορθούμενος, παρόσον καὶ οἱ πορθούμενοι ἀπόλλυνται. ἀρέσκονται δὲ τοῖς σκορόδοις οἱ Θρᾷκες· θερμὰ γὰρ τὰ σκόροδα φυσικῶς, οἱ δὲ Θρᾷκες ψυχρὰν χώραν νέμονται. S. allia cibus vulgaris, praesertim pauperum, Athenis: vide Plut. 814. etc. Elmsl.: Cibaria secum in concionem attulerat Dic., de quo more noster Eccl. 806. seqq.

165. haec dicens Dic. Thracas invadit, alliaque recipere conatur sua; sed pugnis accipitur. quem cavere jubet Theorus, ne rursus aggrediatur barbaros iratos.

165. ὦ μόχθ. σύ. *o miser*, qui misere deverberatus sis a Thracibus.

166. ἐσκορ. ἀντὶ τοῦ σφοδροῖς καὶ πικροῖς γενομένοις. μετειληφόσι τῶν σκορόδων, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλεκτρυόνων. τούτοις γὰρ ὅτε μέλλουσι μάχεσθαι, σκόροδα δίδοται ἐσθίειν, ἵνα θερμανθέντες ὀξύτεροι γένωνται. ὡς καὶ ἐν Ἱππεῦσί φησιν (497.)· ἵν' ἄμεινον, ὦ 'τᾶν, ἐσκοροδισμένος μάχῃ. S. Hesych.: ἐσκοροδισμένος· σκόροδα βεβρωκώς. Ἀριστοφ. ἐν Ἀχαρνεῦσι παίζει etc. vide Equ. l. l. [ubi plura Casaub. et interpp. de hisce pugnis gallorum gallinaceorum, quibus pugnis mire delectabantur Athenn.] activum ἐσκορόδισας est in ejusdem fabulae v. 946. *Elmsl.* cf. 491.

167. περιείδετε, περιορᾷτε, περιόπτεσθε, ut 55. Frischlin.: *haeccine pati me sinitis, urbis praesides —?*

ἀλλ' ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν
τοῖς Θρᾳξὶ περὶ μισθοῦ· λέγω δ' ὑμῖν, ὅτι
διοσημία 'στὶ, καὶ ῥανὶς βέβληκέ με.
ΚΗ. τοὺς Θρᾷκας ἀπιέναι; παρεῖναι δ' εἰς ἔνην·
οἱ γὰρ Πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν.
ΔΙ. οἴμοι τάλας, μυττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα!
ἀλλ' ἐκ Λακεδαίμονος γὰρ 'Αμφίθεος ὁδί.
* χαῖρ', 'Αμφίθεε!
ΑΜ. μήπω γε, πρὶν ἂν στῶ τρέχων·
δεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν 'Αχαρνέας.
ΔΙ. τί δ' ἐστίν;
ΑΜ. ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς φέρων

171. *παρεφυλάττοντο γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τὰς τοῦ Διὸς ἡμέρας, καὶ διέλυον τὰς ἐκκλησίας διοσημίας γενομένης, ἢ ἄλλο τι μέλλοντες ἀνύειν. διοσημία δέ ἐστιν ὁ παρὰ καιρὸν χειμών.* S. Congregato in concione populo, si tempestas subita ingrueret, vel omen aliquod inauspicatum se offerret, solvebatur illico concio, et in alium diem indicebatur. *Br.* Cf. Schoemann. de comitiis p. 148. *Dind.* — *ῥανὶς. σταλαγμὸς, σταγών.* gl. Victor.

172. *παρ. δ' εἰς ἔνην. (ἔνην.) οἷον εἰς τρίτην.* S. — Hesych. quoque, ut monent interpp.: *εἰς ἔνην· εἰς τρίτην.* et similiter Harpocration v. *ξνην.* praeterea evolvi jubent Schoemanni librum laudatum p. 46., cui adjungendus Ideleri germ. *über die astron. Beobachtungen der Alten* p. 178. sequ. Hesiodus Op. et D. 410. (380.) *μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὔριον, ἐς τ' ἔννηφιν*, quo loco fortasse scribendum est metri gratia *ἔς τε ἔνηφιν*, non geminata *ν* litera, cum ex hoc ipso Aristophanis versu intelligatur, brevem esse priorem syllabam in *ἔνη*.

173. *λύουσι.* verbum proprium. Elmsl.: Meminerint tirones *λύεσθαι μὲν τὴν ἐκκλησίαν, ἀφίεσθαι δὲ τὴν βουλὴν καὶ τὰ δικαστήρια.* vide Equ. 764., Vesp. 595., Eccl. 377.

174. *μυττωτόν. ἀντὶ τοῦ σκόροδα* (quae Thraces diripuerant), *ἐξ ὧν ὁ μυττωτὸς γίνεται. κατασκευάζεται δὲ ἀπὸ τυροῦ καὶ σκορόδου καὶ ᾠοῦ.* (— alliorum praecipuus usus in moreti confectione, ut ostendit Virgilii [Virgilio tributum] carmen. *Br.*) *ἀπὸ τοῦ παντὸς οὖν κατασκευάσματος τὸ μέρος ἐδήλωσε, τουτέστι τὰ σκόροδα.* S.

176. *μήπω γε χαίρω.* S.: *γελοίου χάριν εἶπε πρὸς τὸ χαίρειν τὸ μήπω γε.* Vacillanti versui Br. succurrebat scribendo *μήπω, πρὶν ἄν γε στῶ τρέχων*: sed habet bene *μήπω γε, nondum quidem;* deinde vel admittenda est conjectura Brunckii, vel ponendum *πρὶν ἀναστῶ τρέχων, priusquam cursum rursus inhibuero.* potest etiam accipi *ἀναστῶ* pro verbo simplici, ut fit nonnunquam.

177. *Ἀχαρνέας.* isti persequuntur Amphitheum, quod sensissent eum pacem ferre; adversantur autem paci prae ceteris Atheniensibus, quia eorum pagus Acharnae erat maximus et praecipue augebat militiam Atheniensium, teste Thuc. l. 2. (c. 19.). hinc sperabant fore, ut adhac ulciscerentur Lacedaemonios, qui ipsorum agros vastaverant. *Be.* verbo simplici additum compositum ejusdem stirpis, ut Eurip. Phoen. 1145., ubi vidd. Schaeferus et interpp.

ἔσπευδον· οἱ δ' ὥσφροντο πρεσβῦταί τινες
'Αχαρνικοὶ, στιπτοὶ γέροντες, πρίνινοι,
ἀτεράμονες, Μαραθωνομάχαι, σφενδάμνινοι·
ἔπειτ' ἀνέκραγον πάντες· „Ὦ μιαρώτατε,
σπονδὰς φέρεις, τῶν ἀμπέλων τετμημένων;“
κἀς τοὺς τρίβωνας ξυνελέγοντο τῶν λίθων·
ἐγὼ δ' ἔφευγον· οἱ δ' ἐδίωκον, κἀβόων.
ΔΙ. οἱ δ' οὖν βοώντων. ἀλλὰ τὰς σπονδὰς φέρεις;
ΑΜ. ἔγωγε φημὶ, τρία γε ταυτὶ γεύματα·
αὗται μέν εἰσι πεντέτεις. γεῦσαι λαβών.
ΔΙ. αἰβοῖ!
ΑΜ. τί ἔστιν;
ΔΙ. οὐκ ἀρέσκουσίν μ', ὅτι

179. ἀντὶ τοῦ ἤσθοντο εἶπε τὸ ὥσφροντο. — S. Terent. Ad. 3, 3, 42. *sinerem illum, aut non sex totis mensibus Prius* olfecissem *quam ille quidquam coeperet?* ὥσφροντο ab ὄσφρεσθαι, ut ὀσφρήσεται Pac. 152., ὀσφρόμενος Thesm. 495. vid. Elmsl.

180. sequ. στιπτοί. ἀντὶ τοῦ πυκνοί. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἐσθήτων, αἵτινες ὑφανθεῖσαι εἰς πυκνότητα συνάπτονται. ἢ ἀντὶ τοῦ στερεοὶ καὶ πεπιλημένοι, ἀπὸ τοῦ στείβειν, ὅ ἐστι πατεῖν. S. στεριφνοί, pro στέριφοι vel στρυφνοί (Vesp. 877. στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος) Elmsl. legi monet ap. Erotianum v. στεριφνούς: quae videtur esse διττογραφία. „Receptam,“ inquit, „tuetur Hesych.: στιπτός· πυκνός, ἢ στερεὸς καὶ πεπιλημένος, ἀπὸ τοῦ στείβειν, τὸ πατεῖν. Hesychii simillima habet Schol., cui pro συνάπτονται restituendum συμπατοῦνται ex Polluce 7, 38. Scholiasten describit Suid. in στιπτοί. plura dabit Ruhnken. ad Tim. p. 156., 238.“ — πρίνινοι. στερεοὶ καὶ σκληροί. ἰσχυρὸν γὰρ τὸ τῆς πρίνου ξύλον. (ilex. vid. Ran. 812.) καὶ Ἡσίοδος (Op. et D. 435.)· πρίνου δὲ γύην. καὶ πάλιν (ibid. 429.)· πρίνινον· ὃς γὰρ βουσὶν ἀροῦν ὀχυρώτατός ἐστιν. (Be.: Vesp. 882. [877.] πρίνινον ἦθος. ibid. 382. τὸν πρινώδη θυμόν.) ἀτεράμονες δὲ σκληροί, μὴ τειρόμενοι, ἀνένδοτοι. κυρίως δὲ τὰ μὴ ἐψόμενα τῶν ὀσπρίων ἀτεράμονα λέγεται, οἷον οὐχ ἁπαλά. (Vesp. 750., monente Be., μηδ' ἀτενὴς ἄγαν ἀτεράμων τ' ἀνήρ.) σφενδάμνινοι. ἰσχυρόν τοιοῦτον γὰρ τὸ τῆς σφενδάμνου ξύλον. (*acer*, sive campestre, sive, quod malim, *acer pseudoplatanus* Linn., *Massholder*. vide Billerbeck. Flor. class. p. 246. et quos laudat scriptores, inprimis Theophrast. H. pl. 3, 4. et 11., Plin. H. N. 16, 16. et 43.) — S. Voss.: *Da witterten mich graubärtige Acharnergreise, derbe, wie Steineichenholz, Kernfest, marathonischer Kämpferstamm, Ahorngewächs.*

183. τῶν ἀμπ. τετμ. οἱ γὰρ Πελοποννήσιοι ἐσβάλλοντες εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔτεμνον τὴν γῆν τῶν Ἀχαρνέων. S. vid. Thuc. 2, 19. seqq. Be. contulit infra 477.

184. τρίβωνας, *vestes tritas*. cf. 316., Plut. 709., F. A. Wolf. ad Plat. Sympos. 34, 7. etc.

186. βοώντων· pro βοάτωσαν, Attice. vide Be. ad h. l., Matth. gr. gr. §. 193. etc.

187. τρία — γεύματα. (*gustum triplicem*, h. e. tres lagenas vini, quas attulit.) ἔπαιξε παρὰ τὰς σπονδάς, ἐπεὶ οἶνῳ γίνονται αἱ δι' ὅρκων συνθῆκαι. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἀνάγνωθι εἶπε γεῦσαι. S.

190 ὄζουσι πίττης καὶ παρασκευῆς νεῶν.
ΑΜ. σὺ δ' ἀλλὰ τασδὶ τὰς δεκέτεις γεῦσαι λαβών.
ΔΙ. ὄζουσι χαὖται πρέσβεων ἐς τὰς πόλεις
ὀξύτατον, ὥσπερ διατριβῆς τῶν ξυμμάχων.
ΑΜ. * ἀλλ' αὗταί σοι σπονδαὶ τριακοντούτιδες
195 κατὰ γῆν τε καὶ θάλατταν.
ΔΙ. ὦ Διονύσια!
αὖται μὲν ὄζουσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος,
καὶ μὴ 'πιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν,
κἂν τῷ στόματι λέγουσι· „Βαῖν', ὅποι θέλεις."
ταύτας δέχομαι, καὶ σπένδομαι, κἀκπίομαι,

190. ὄ ζ. π ί τ τ η ς. κοινὸν ἐπὶ οἴνου καὶ νεὼς τὸ πίσσης ὄζειν· ἔστι γὰρ πισσίζων οἶνος. ὁ δὲ λόγος, ὄζουσιν αἱ σπονδαὶ αὗται κατασκευῆς τριήρων διὰ τὸ ὀλιγοχρόνιον αὐτῶν. εἰς τὰς π ό λ ε ι ς δὲ, τὰς τῶν συμμάχων. S.

191. ἀ λ λ ὰ, *saltem*. cf. 970.

193. ὀ ξ ύ τ α τ ο ν, ὥ σ π ε ρ etc. potest hoc videri asyndeton sermonis familiaris. nec tamen male, opinor, scripseris ὥς τε διατρ. τ. ξ., *et uti mora sociorum*. misceri nonnunquam has voculas novimus ex Porsoni annotatis ad Euripidis Hecubam et Medeam.

194. ita Rav., corrupto quidem metro, sed eleganter usurpato pronomine σοὶ, quod desideratur in vulgatis libris, quare olim scribendum esse existimavi, deleto verbo σπονδαὶ, tanquam interpretatione, ἀλλ' αὗταί σοί τοι τριακ., quemadmodum σέ τοι Plut. 1095. et similia alibi leguntur; necdum poenitet conjecturae. quodsi quis tamen est, qui malit ἀλλ. α. τοί σοι τρ., ut Av. 356. in Rav. ἀλλ' ἐγώ τοί σοι λέγω, non refragabor; sed alterutrum horum hic ponendum esse arbitror potius quam illa, quae Elmsl. suasit, itidem expuncto σπονδαὶ, nec commemorata emendatione nostra, ἀλλ' α. δή σοι τρ., vel ἀλλ' α. γάρ σοι τρ.: idque propterea quod difficile dictu est, cur δὴ vel γὰρ omissum fuerit ab oscitantibus librariis; perfacile, cur τοι, quippe simillimum τῷ σοι, ita ut simile simili offecisse videatur, ut passim factum. ceterum eadem ellipsis est 188., 191., 192., 196.

195. ὦ Δ ι ο ν. θαυμάζων ταῦτα λέγει, — — προσδοκῶν, εἰρήνης οὔσης τὴν τῶν Διονυσίων πανήγυριν ἔσεσθαι. — S. descripsit haec suo more Suidas v. *Διονύσια*.

197. κ α ὶ μ ὴ ἐ π ι τ η ρ ε ῖ ν. εἴ ποτε γὰρ ἔξοδος ἐπὶ στρατὸν ἐγένετο, εἰώθεσαν οἱ στρατηγοὶ προλέγειν τοῖς στρατιώταις, ὥστε τριῶν ἡμερῶν παρασκευάζεσθαι σιτία. σκώπτει οὖν τοῦτο τὸ στρατηγικὸν παράγγελμα, ὡς ἀηδὲς καὶ βαρὺ τοῖς εἰρήνης ἐπιθυμοῦσι. S. cf., monente Br., Pac. 312. et κ α θ' ὑ π ό ν ο ι α ν dictum illud Vesp. 243. ἔχοντες ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν. Plautus Cas. 3, 1, 10. *Cum cibatu quiqui facito ut veniant, quasi eant Sutrium*, ubi vidd. interpp. — ἐ π ι τ η ρ ε ῖ ν, *observare*, ut parata sint, cum opus fuerit.

198. κ ἂ ν τ ῷ σ τ. ὡς γυναῖκας εἰθωλοποιεῖ· τὰς σπονδάς· στόμα γοῦν αὐταῖς προστίθησιν. ἢ ἐν τῷ ἡμετέρῳ στόματι γευσαμένων ἡμῶν, μονονουχὶ φωνὴν ἀφιᾶσιν. (hoc recte.) ἄλλως. λέγουσι, φησὶν, αἱ σπονδαί· Ἄπιθι ὅπου θέλεις. εἰκότως· ἐν γὰρ πολέμῳ διὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν πολεμίων καὶ τῆς πολιορκίας οὐκ ἔστιν ἀπελθεῖν ὅπου τις βούλεται. S. Rav. Elmsl. Dind. ὅπῃ θέλεις.

χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας·
ἐγὼ δὲ πολέμου καὶ κακῶν ἀπαλλαγεὶς
ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια.
ΔΙ. ἐγὼ δὲ φευξοῦμαί γε τοὺς Ἀχαρνέας.
ΧΟ. τῇδε πᾶς ἕπου, δίωκε, καὶ τὸν ἄνδρα πυνθάνου
t. t. c. στ.
τῶν ὁδοιπόρων ἁπάντων· τῇ πόλει γὰρ ἄξιον
ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον. ἀλλά μοι μηνύσατε,
εἴ τις οἶδ' ὅποι τέτραπται γῆς ὁ τὰς σπονδὰς φέρων. —
ἐκπέφευγ', οἴχεται φροῦδος; οἴμοι τάλας τῶν ἐτῶν
τῶν ἐμῶν! cr. hex.

202. τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια. τὰ Λήναια λεγόμενα. (Ἄλλως.) ἔνθεν τὰ Λήναια καὶ ὁ ἐπιλήναιος ἀγὼν τελεῖται τῷ Διονύσῳ. Λήναιον γάρ ἐστιν ἐν ἀγροῖς ἱερὸν τοῦ Διονύσου, διὰ τὸ πλεκτοὺς ἐνταῦθα γεγονέναι, ἢ διὰ τὸ πρῶτον ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ λήναιον τεθῆναι. S. idem infra ad 469.: αὐτοὶ γάρ ἐσμεν. οἷον μόνοι Ἀθηναῖοι χάριν (imo χωρὶς) τῶν συμμάχων καὶ ξένων. χειμῶνος γὰρ λοιπὸν ὄντος εἰς τὰ Λήναια καθῆκε τὸ δρᾶμα. εἰς δὲ τὰ Διονύσια (τὰ μεγάλα) ἐτέτακτο Ἀθήναζε κομίζειν τὰς πόλεις τοὺς φόρους, ὡς Εὔπολίς φησιν ἐν Πόλεσιν. ὑπὲρ Ληναίῳ τ' ἀγών. ὁ τῶν Διονυσίων ἀγὼν ἐτελεῖτο δὶς τοῦ ἔτους· τὸ μὲν πρῶτον ἔαρος ἐν ἄστει, ὅτε οἱ φόροι Ἀθήνησιν ἐφέροντο· τὸ δὲ δεύτερον ἐν ἀγροῖς, ὁ ἐπὶ Ληναίῳ λεγόμενος, ὅτε ξένοι οὐ παρῆσαν Ἀθήνησι, χειμὼν γὰρ λοιπὸν ἦν. cf. argum. fabulae annot. 7. — εἰσιών. εἰς τοὺς ἀγρούς. his dictis domum abit Dicaeopolis.

203. ita Rav. Elmsl. Dind. vulgo φεύξομαί γε. „Malim, si accedat nonnihil auctoritatis, hunc versiculum post v. 200. collocare. conjecturae favet locus Ran. 572. — 575.“ *Elmsl.*

204. ἐντεῦθεν παρῳδία γίνεται τοῦ Χοροῦ, ὃν συμπληροῦσιν οἱ Ἀχαρνεῖς. παράγονται δὲ συντόνως μετὰ σπονδῆς διώκοντες τὸν Ἀμφίθεον, σπονδὰς ποιησάμενον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. γέγραπται δὲ τὸ μέτρον τροχαϊκόν, πρόσφορον τῇ τῶν διωκόντων ῥύμῃ καὶ σπουδῇ. — τὸ δὲ τῇδε τοπικόν ἐστιν ἐπίῤῥημα, καὶ κεῖται ἐν ἴσῳ τῷ ἐνταῦθα. — S.

205. τῇ — ἄξιον. supra 8. ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι. *Be.*

206. ita Rav. ceteri codd. μηνύστε, quae alterius lectionis videtur esse interpretatio. nam parum probabiliter Elmsl.: „Scilicet nesciebat,“ inquit, „librarius, secundam in μηνύω longam esse. eadem de causa invectum est ἴσχυσε pro ἴσχυε in Av. 488.“ vel aurium judicio praeferendum est μηνύσατε. cf. 270., 278. sequ., 814. etc. — alloquitur autem Chorus spectatores; quibus significare visis, aufugisse Amphitheum, serio quaerit: ἐκπέφευγ', οἴχεται φροῦδος; (nam interrogatio haec est, secus ac vulgo arbitrantur;) idque nutu vel gestu aliquo affirmantibus spectatoribus, exclamat οἴμοι etc. ita senex Plautinus Aul. 4, 5, 4.: *Obsecro vos ego, mi auxilio (oro, obtestor!) sitis et hominem Demonstretis, qui eam abstulerit! — Quid ais tu? tibi credere certum est: nam esse bonum e voltu cognosco. Hem, nemo habet horum? Occidisti! Dic igitur, quis habet! Nescis? Heu me miserum!* etc.

208. Elmsl.: „Haec (208. — 222.), quae una serie Choro tribui, di-

οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νεότητος, ὅτ' ἐγὼ φέρων ἀνθράκων φορτίον

210 * ἠκολούθουν Φαύλλῳ τρέχων, ὥδε φαύλως ἂν ὁ σπονδοφόρος cr. pent.

versis ejus partibus alii aliter distribuunt. nullus hic hemichorio locus est." ἐκπέφ., o. φρ.; similiter de Catilina Tullius Catil. 2, 1.: *excessit, evasit, erupit.* — τῶν ἑτῶν τ. ὃ. genitivus causae, ut 217. etc. vid. Matth. gr. gr. §. 348.

209. malim meliore sententia, numeroque integriore: — φορτίον ἂν ἠκολ., *quando ego secutus essem, sequi valuissem.* risum debuisset populo senex Acharnensis, si revera carbonibus onustus consequi voluisset Phayllum cursorem. potior quidem haec mutandi causa: nam quod ad metrum attinet, usurpatur nonnunquam in fine horum versuum dactylus pro cretico vel paeone, velut 211., 216., 275. Be.: ἀνθράκων φορτίον. de Acharnensibus passim in hac comoedia tanquam de carbonariis loquitur, quia illi praecipue coquerent et venderent carbones. (Ein grosser Theil der Acharnischen Landleute, deren Eigenthum in ansehnlichen Wäldungen bestand, waren Kohlenbrenner, und im Besitz Athen mit diesem Bedürfniss zu versehen. *Wieland.*) nimis autem jactanter dicit senex, se juniorem cum onere secutum esse currendo Phayllum cursorem praestantissimum: nempe ut Milo cum bove in humeris cucurrit stadium.

210. delendum est φαύλως, cum sequatur ἐλαφρῶς, quod item significat εὐχερῶς, μετὰ ῥᾳστώνης, ut ait S. Animadvertit hoc Hermannus in libro de metris Gr. et Rom. p. 191., non animadvertit in Elementis doctr. metr. p. 203., nec quidquam praeterea fecit, quo restitueretur locus difficilis. vulgo enim sequente versu in vulgatis libris post διωκόμενος legitur ἐξέφυγεν et in Rav. ἐξέφυγεν ἄν, quae sunt merae interpretationes vocis exquisitae ἀπεπλίξατο: id quod et nos pridem intelleximus, cum ederemus Lectiones Aristophaneas, et postea compertum est idem sensisse Bentlejum, Elmslejo aliisque probantibus. legitur etiam οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς, sed οὐκ ἂν ἐλ., quod item conjectura assecuti eramus, ap. Suidam v. ἀπεπλίξατο, idque recte, ἐμφατικῶς repetita negatione, ut Terentius Phorm. 2, 3. extrema: *non, non sic futurum est,* Persius 3, 23.: *nunc, nunc properandus* etc. dein videndum de antistropha, an ibi quoque deprehendi possit verbum, quod irrepsisse ex margine videatur, atqui sponte quaerentibus se offert 219. vox ὀδυνηρός, qua explicarunt τὸ ὀξύς: velut S.: ὁ δὲ λόγος, πρὶν αὐτοὺς τρῶσαι, ὡς σχοῖνος ὀξὺς καὶ ὀδυνηρός, quemadmodum τῷ καὶ interpretationes significari solent Scholiastarum et grammaticorum. igitur hoc quidem in loco sic scribendum est;

ἠκολούθουν Φαύλλῳ τρέχων, ὥδ' ἂν ὁ σπονδοφόρος cr. pent.
οὗτος etc.,

versu autem 219.:

ὀξὺς ἐπίκωπος, ἵνα — ἀπελίλους:

qua ratione neque articulo terminabitur versus 210., quod invenustum, sed ipso nomine paeonico σπονδοφόρος; et supersedebimus inusitatis creticis septenariis, quibus alioqui finiendae essent hae strophae. ceterum priore horum locorum ὧδε jam pertinet ad διωκόμενος. — S.: ὁ Φάυλλος ἄριστος δρομεὺς ὀλυμπιονίκης, σπιτοδρόμος περιώνυμος, ὃν ἐπαίνων ὀδόμετρον. ἦν δὲ καὶ πεντάθλος, ἐφ' οὗ καὶ ἐπίγραμμα τοιόνδε (Anthol. Palat. 2. p. 851., 3. p. 949.) Πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα ποδὰς πήδησε Φάυλλος, δί-

οὗτος ὑπ' ἐμοῦ τότε διωκόμενος, οὐκ ἂν ἐλαφρῶς
ἂν ἀπεπλίξατο· cr. hex.
νῦν δ' ἐπειδὴ στερρὸν ἤδη τοὐμὸν ἀντικνήμιον, ἀντ.
καὶ παλαιῷ Λακρατείδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται,
οἴχεται. διωκτέος δέ· μὴ γὰρ ἐγγάνοι ποτὲ
μηδέ περ γέροντας ὄντας ἐκφυγὼν Ἀχαρνέας,
ὅστις, ὦ Ζεῦ πάτερ καὶ θεοί, τοῖσιν ἐχθροῖσιν ἐσπείσατο,
οἷσι παρ' ἐμοῦ πόλεμος ἐχθοδοπὸς αὔξεται τῶν ἐμῶν χωρίων·
κοὐκ ἀνήσω, πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν' ἀντεμπαγῶ

σεισεν δ' ἑκατὸν πέντ' ἀπολειπομένων. ἐγένετο δὲ καὶ ἕτερος ἀθλητὴς ὀγδόην ὀλυμπιάδα νικήσας, καὶ τρίτος λοπαδύτης. de Phaylo cursore viri docti conferri jubent Vesp. 1206., Herodot. 8, 47., Pausan. 10, 9., ubi quidem haec leguntur: *Φαύλῳ δὲ Κροτωνιάτῃ* (*Ὀλυμπίασι μὲν οὐκ ἔστιν αὐτῷ νίκη· τὰς δὲ Πυθοῖ πεντάθλου δύο ἀνείλετο καὶ σταδίου τὴν τρίτην· ἀναμάχησε δὲ καὶ ἐναντία τοῦ Μήδου ναῦν τε παρασυναγάρενος οἰκείαν, καὶ Κροτωνιατῶν ὁπόσοι ἐπεδήμουν τῇ Ἑλλάδι ἐνεβίβασεν·*) ἔστιν ἀνδριὰς ἐν Δελφοῖς.

211. οὐκ. vid. annot. ad antecedentem versum. ἀπεπλίξατο. ἀπέφυγε. πλὶξ γὰρ τὸ βῆμα, καὶ πλίγματα τὰ πηδήματα. ἔνθεν καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλὶξ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τριπτολέμῳ. καὶ Ὅμηρος (Odyss. 6, 318.)· αἳ δ' (αἱ δ') εὖ μὲν τρώχων, αἳ δ' ἐπλίσσοντο (εὖ δὲ πλίσσοντο) πόδεσσιν. ἔλεγον δὲ πλὶξ καὶ τὸ ἀπὸ τῆς χειρὸς εἰς τὸν λιχανὸν διάπτυσμα διάστημα, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν ὀστοῦν. S. — de hac voce consulendus in primis Foesius ad Hippocratem in πληγαί. Aristophanem ἀπεπλίξατο melius quam Latini reddunt nostrates, quippe quibus in usu est *to step off*. Elmsl.

212. στερρόν. σκληρόν. ἀντὶ τοῦ γεγηρακὸς καὶ ἀνόν. ὥσπερ ἀντίθεσιν ἐπὶ τῶν ἀκμαζόντων χλωρόν. Θεόκριτος· καὶ γὰρ ἐγὼν ἔτι νέος εἰμὶ καὶ ἁβρὸν ἐπ' ἀκμᾷ γήραϊ λωφεῖ. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ τὸ μὲν χλωρὸν ἔτι καὶ ἐπ' ἀκμᾷ γήραϊ λωφεῖ. καὶ Ἀνακρέων· καὶ νῦν μὲν ἔτι χλοάει, ἔτι δ' ἀκμάζει. καὶ Ἀλκμὰν· ἔτι δὲ χλοάει μὲν ἐπ' ἀκμᾷ, γῆρας δ' ἀπωθεῖται. καὶ Ἀλκαῖος· ἔτι δὲ χλοάει μὲν ἐπ' ἀκμᾷ, γῆρας δ' ἀπωθεῖται. καὶ Ἀνακρέων· ἔτι δὲ χλοάει μὲν ἐπ' ἀκμᾷ, γῆρας δ' ἀπωθεῖται. καὶ Ἀλκμὰν

* ὀξύς, ὀδυνηρός; ἐπίκωπος, ἵνα μήποτε κατῶσιν ἔτι τὰς ἐμὰς ἀμπέλους.
ἀλλὰ δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ βλέπειν Παλλήναδε, t. t. c. ἐπ.
καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς, ἕως ἂν εὑρεθῇ ποτε·
ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις.

219. ἐπίκωπος, ἐπὶ κώπην: κώπη γὰρ τοῦ ξίφους ἡ λαβή, inquit acutior Scholiastarum. vid. Schneider. in lex. gr. h. v.

220. Παλλ. sic MSS. praeter B Paris., qui a manu altera habet editionum vett. lectionem Βαλλήναδε, inepte alter Scholiasta: Παλλήνη δῆμος τῆς Ἀττικῆς· νῦν δὲ διὰ τοῦ β γραπτέον κατὰ συγγένειαν τοῦ β εἰς τὸ π. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ βάλλειν λίθοις. θέλει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ λιθολευστεῖν αὐτόν. (Voss.: *Auf, es gilt! gesucht den Mann da, und geschaus nach* Steiningen.) quasi id non diceretur versu 222. probabiliora haec vetustioris: οἱ Παλληνεῖς δῆμός ἐστι τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα Πεισιστράτῳ βουλομένῳ τυραννεῖν καὶ Ἀθηναίοις ἀμυνομένοις αὐτὸν πόλεμος συνέστη. συγκέκοπται δὲ ἡ λέξις· τὸ γὰρ ὁλόκληρόν ἐστι Παλληναίαδε. (imo dictum Παλλήναδε pro εἰς Παλλήνην ut. φύγαδε pro. εἰς φυγὴν etc.) ὑπήλλακται δὲ ἡ κυριότης τῆς διανοίας· δέον γὰρ εἰπεῖν ζητεῖν τὸν ἄνδρα καὶ βλέπειν Παλληνικόν, τουτέστι γενναῖον, εἶπε Παλλήναδε. ὃ δὲ εἰπεῖν βούλεται, τοῦτό ἐστιν· ὁμοίως διακεῖσθαι καὶ τραγέως ἔχειν πρὸς τὸν ἐκπεσάμενον Λακεδαιμονίοις, ὡς πάλαι πρὸς Πεισίστρατον τὸν τύραννον, ἡνίκα συνεστήσαμεν ἐν Παλλήνῃ τὴν μάχην. μέμνηται δὲ τούτου καὶ Ἀνδροτίων καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. longe repetitum est, quod placet Berglero, intelligi Macedoniae urbem Pallenen, ubi fusi esse dicuntur Gigantes.

221. γῆν πρὸ γῆς, *ex loco in locum.* K. sic, monente Be., Aeschylus Prom. 703. μάστιγι θοᾷ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι, ubi vid. Blomfield. in glossario.

222. ἐμπλείμην. (recte Rav. Dawes. Misc. crit. p. 330. Br. etc. ἐμπλήμην.) κορεσθείην. — S.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ. ΧΟΡΟΣ. ΓΥΝΗ. ΘΥΓΑΤΗΡ. ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ. ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ. ΛΑΜΑΧΟΣ.

ΔΙ. Εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε. ant. d.
ΧΟ. σῖγα πᾶς. ἠκούσατ', ἄνδρες, ἆρα τῆς εὐφημίας; t. t. c.
225 οὗτος αὐτός ἐστιν, ὃν ζητοῦμεν. ἀλλὰ δεῦρο πᾶς
ἐκποδών· θύσων γὰρ ἁνὴρ, ὡς ἔοικ', ἐξέρχεται.
ΔΙ. εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε. ant. d.
πρόϊθ' ἐς τὸ πρόσθεν ὀλίγον ἡ κανηφόρος.
ὁ Ξανθίας τὸν φαλλὸν ὀρθὸν στησάτω.

223. scena mutata ab altera parte conspicitur Dicaeopolidis habitatio ruralis, ab altera domus Lamachi ducis et exadversum paulo longius remota Euripidis. *Wieland.* εὐφ. τοῦτο ὁ Δικαιόπολις μέλλων ποιεῖν θυσίαν φησί. τοῦτο γὰρ ἦν ἔθος. S. εὐφημεῖτε. vide Ran. 340.

225. ἀλλὰ δεῦρο πᾶς. πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστείλασθαι βούλονται, ἵνα μὴ προϊδόμενος ὁ σπονδοφόρος φύγῃ, ἀλλὰ δυνηθῶσιν αὐτὸν χειρώσασθαι. τοιαῦται ἦσαν καὶ αἱ Ὀδυσσέως πρὸς Διομήδη παρακελεύσεις (Iliad. 10, 344.)· ἀλλ' ἐῶμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο Τυτθόν· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἕλοιμεν. 8.

227. pompa haec Bacchanalium, quae se domi celebraturum esse dixit Dicaeopolis 202. de quo festo conferes Herodotum 2, 48., Creuzeri Commentatt. Herodot. 1. p. 146. sequ., Plutarchum libro περὶ φιλοπλουτίας p. 527, D., Erasmi Adag. 3, 3, 63. etc. ejus pompae ridicula imitatio est Eccles. 759. seqq.

228. ita Br. Elmsl. alii. codd. et vett. edd., item Dindorfiana: πρ. ὡς τὸ πρόσθεν, quod parum usitatum. vidd. praeter grammaticos Valck. et Porson. ad Phoen. 1409, (1415.) S.: πρ. ὡς τὸ πρ. κατὰ τὴν τῶν Διονυσίων ἑορτὴν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις αἱ εὐγενεῖς (Thuc. 6, 56.) παρθένοι ἐκανηφόρουν. ἦν δὲ ἐκ χρυσοῦ (?) πεποιημένα τὰ κανᾶ, ἐφ' ὧν τὰς ἀπαρχὰς ἁπάντων ἐτίθεσαν. B. ad Av. 1558.: κανηφόροι erant puellae ingenuae, quae in pompis, ut Panathenaïcis, gestabant canistra. v. Phot. p. 97. sequ., Spanh. ad Callim. Cer. 127. p. 824.

229. φαλλὸς ξύλον ἐπίμηκες, ἔχον ἐν τῷ ἄκρῳ σκύτινον αἰδοῖον ἐξηρτημένον. ἵστατο δὲ ὁ φαλλὸς τῷ Διονύσῳ κατά τι μυστήριον. — παίζει δὲ πρὸς τὸν οἰκέτην· Ξανθίας γὰρ οἰκετικὸν ὄνομα. κέχρηται δὲ αὐτῷ καὶ ἐν Βατράχοις (264.)· ὁ Ξανθίας, ποῦ Ξανθίας; etc. S. cf. annot. ad Ran. 1.

κατάθου τὸ κανοῦν, ὦ θύγατερ, ἵν' ἀπαρξώμεθα.
ΘΥ. ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν,
ἵν' ἕτνος καταχέω τοῦ 'λατῆρος τουτουΐ.
Δι. καὶ μὴν καλόν γ' ἔστ'. ὦ Διόνυσε δέσποτα,
κεχαρισμένως σοι τήνδε τὴν πομπὴν ἐμὲ
πέμψαντα, καὶ θύσαντα μετὰ τῶν οἰκετῶν,
ἀγαγεῖν τυχηρῶς τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια,
στρατιᾶς ἀπαλλαχθέντα· τὰς σπονδὰς δέ μοι
καλῶς ξυνενεγκεῖν τὰς τριακοντούτιδας.
ἄγ', ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλὴ καλῶς
οἴσεις, βλέπουσα θυμβροφάγον. ὡς μακάριος,
ὅστις σ' ὀπύσει κἀπποιήσεται, γαλᾶς

230. vid. annot. ad 239.

231. τὴν ἔτν τὴν (τὸ) ζωμάργυστρον, ἐν ᾗ (ᾧ) τὸ ἕτνος ἀρύονται. — ἕτνος δὲ ἔλεγον τὴν ἀθάραν καὶ τὸ πίσσινον ἀφέψημα, ὡς καὶ ἐν Βατράχοις (62.)· ἤδη πότ' ἐπεθύμησας ἕτνους; S. vide ibi annotata. similiter οἰνήρυσιν dici monet Be. infra 1000. — ἀνάδος. cf. 688.

232. ἐλατήρ ἐστι πλακουντῶδες πέμμα πλατύ· ἔνθεν καὶ ἡ ἐπωνυμία, παρὰ τὸ ταῖς χερσὶν ἐλαύνεσθαι εἰς πλάτος. (ἄλλως.) — ἔστι δὲ ἄρτος πλατύς, ἐν ᾧ τὸ ἕτνος ἐτίθεσαν καὶ προσῆγον τῷ βωμῷ. — S.

236. ἀγαγεῖν εὔχομαι, de qua ellipsi cf. 772., Ran. 838. et a Dobraeo laudatum Jac. Gronovium ad Herodot. 5, 105. idem Dobr. conferri jubet Thesm. 293. et 441. (429.); verum Pacis quidem in loco isto proprie nulla est ellipsis sed repetenda tantum vox εὐχώμεσθα ex superioribus.

239. hic versus et 5 sequentes Matri vulgo tribuuntur, cujus personam ut prorsus inutilem delevi. *Elmsl.* etiam 230. vulgo sub persona mulieris legitur, sed in tribus a Brunckio usurpatis libris sub Diaeopolidis, quos secuti sumus.

240. θυμβροφάγον. ἤτοι ἀγροικικὸν καὶ ἐλευθέριον, παρόσον οἱ ἐν ἀγρῷ διατρίβοντες ἀφειδέστεροι καὶ ἐπικύστεροι. κὸ δὲ θύμβρον ἐν ἀγρῷ γίνεται. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ἄγριόν φυτόν. (θύμβρον seu θύμβρα, *satureja thymbra* Linn., *die ächte Thymbra.* Virg. Georg. 4, 31. *et graviter spirantis copia thymbrae Floreat* etc. Plin. H. N. 19, 8.: *thymbra, quae* cunila *et* satureja *dicta,* in *condimentario genere.* vid. Billerbeck. Florae class. p. 148. sequ.) ἢ στυκὸν καὶ δριμὺ κατὰ τῶν ἐχθρῶν. δριμὺ γὰρ τὸ φυτόν. (Hesych.: θυμβροφάγος· ἀντὶ τοῦ δριμυφάγος. ἡ γὰρ θύμβρα δριμύ ἐστι βρῶμα.) οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ δριμὺ καὶ ἱλαρόν. (id Germani dicunt *schalkhaft*, quae significatio facit ad h. l.) τινὲς δὲ τῷ θύμῳ παραπλήσιον. ἢ ἀκαλήν, ἡδύ. („*satureja hortensis* Linn., *das gemeine Pfefferkraut.* Als Würze der Speisen. Hat einen angenehmen Geruch. Es ist des Dioscor. thymbra sativa, satureja, a saturando, quod cibis loco condimenti additur; vel a Satyris, quod coïtus marcescentes stimulat. Martial. 8, 74.: *improba nec prosunt jam satureja tibi*" etc. Billerbeck. l. l.) κωμικῶς δὲ ἔπαιξεν. S.

241. virgulâ distinxi post κἀπποιήσεται, intellecto παῖδας, quod facillimum. γαλᾶς etc. ὅστις γαλᾷς σοῦ μηδὲν ἧττον βδάλλῃ etc., *ita ut ne mustelae minus quam tu visiant sub ortum.* ridicule hoc dictum est pro contrario *ut ne tu visias minus quam mustelae sub*

σοῦ μηδὲν ἧττον βδεῖν, ἐπειδὰν ὄρθρος ᾖ.
πρόβαινε, κἂν τῷ χλῳ φυλάττεσθαι σφόδρα,
μή τις λαθὼν σου περιτράγῃ τὰ χρυσία.
ὦ Ξανθία, σφῷν δ' ἐστὶν ὀρθὸς ἑκτέρᾳ
ὁ φαλλὸς ἐξόπισθε τῆς καινηφόρου·
ἐγὼ δ' ἀκολουθῶν ἅσομαι τὸ φαλλικόν·
σὺ δ', ὦ γύναι, θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγους. πρόβα.
Φαλῆς, ἑταῖρε Βακχίου, i. d. μέλος.
ξύγκωμε νυκτοπεριπλάνητε, μοιχὲ, παιδεραστὰ, i. t. c.
ἕκτῳ σ' ἔτει προσεῖπον ἐς τὸν δῆμον ἐλθὼν ἄσμε-
νος, i. t.
σπονδὰς ποιησάμενος ἐμαυτῷ, πραγμάτων τε καὶ
μαχῶν
καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγείς. i. d.

ortum, quod tempus est ἀφροδίσιον: vide Lysistr. 966., 1092., Plut. 688., monente Be.: ἀπὸ τοῦ δέους βδέουσα θριμύτερον γαλῆς. „— Olim me monuit Porsonus, ὀπύειν et ἐκποιεῖσθαι verba esse forensia (quasi Anglice diceres *beges unto himself upon the body*), conferens de ἐκποιεῖσθαι Pac. 683. (ἐκποιοῦ σεαυτῷ βότρυς.) de ὀπύω vide eum ad Odyss. Δ, 798." — *Dobr.*

243. φωλ. infinitivus pro imperativo, ut saepe alias. *Be.*

244. A furibus periculum fuisse in scena, patet etiam ex Pace 706. ὡς εἰώθασι μάλιστα περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπάζειν καὶ κακοποιεῖν. *Be.* λαθών. μαθὼν Suidas in περιτράγῃ. de aureis virginum ornamentis consulendus Porsonus ad Hecub. 150. (φοινισσομέναν Αἵματι παρθένον ἐκ χρυσοφόρου Δειρῆς νασμῷ μελαναυγεῖ.) — *Elmsl.*

247. ἅσ. τὸ φαλλικόν. ἄσματα λέγονται φαλλικὰ τὰ ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδόμενα μέλη. — S.

248. θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγους. nempe quia pompam non comitabatur mulier. mos autem erat e superioribus aedium partibus spectare, ne via, qua pompam ducentes procedebant, spectatorum multitudine oppleretur. impediretque. vide, si tanti est, uberem animadversorem Sp. ad initium Callimachei hymni in Cererem. *Br.* πρόβα filiae dicit.

249. Φαλῆς. velut deus quidam τοῦ φαλλοῦ. — S.: περισκωμένως δὲ τὸ Φαλῆς (φαλῆς) ἀναγνωστέον, ὡς Ἑρμῆς, οὕτως δὲ Ἀττικοί· παρὰ Δωριεῦσι δὲ βαρυτόνως. ὁ δ' αὖ Φάλης (φάλης) κατακνηπτάζει. οὕτω Σώφρων ἐχρήσατο. (etiam Theocritus Epigr. 4, 3. φάλητι Παιδογόνῳ.) ὥσπερ δὲ Ὅμηρος ἥρμοσε κατάπληξιν τῇ φυγῇ καὶ ἑταίραν αὐτῆς ἔφησεν εἶναι, θεσπεσίῃ ἔχε φύζα εἰκὼν, φόβου κρυόεντος ἑταίρη, οὕτω καὶ ὁ Κωμικὸς, ἐκεῖθεν λαβὼν τὰς ἀφορμὰς, Διονύσῳ τὸν φαλλὸν ἑταῖρον εἶναί φησιν. ἀκόλουθα γὰρ Διονυσιακῷ ποτῷ τὰ ἀφροδίσια. μαρτυρεῖ δὲ ἡμῖν καὶ Εὐριπίδης (Phoen. 21.)· ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς, εἷς τε βακχεῖον πεσών. S.

251. ἕκτον γὰρ ἦν λοιπὸν ἔτος, ἐφ' οὗ ὁ πόλεμος Ἀθηναίοις πρὸς Πελοποννησίους συνέστη. (cf. argum. fabulae annot. 6.) δῆμον δὲ ἔφη τὴν κώμην etc.

252. μαχῶν καὶ Λαμάχων. paronomasia.

253. ὁ Λάμαχος οὗτος Ἀθηναίων στρατηγὸς, υἱὸς Ξενοφάνους, ὅν, ὅτε εἰς Σικελίαν ἔπλευν οἱ Ἀθη-

πολλῷ γὰρ ἔσθ' ἥδιον, ὦ Φαλῆς, Φαλῆς, i. tr.
255 κλέπτουσαν εὑρόνθ' ὡρικὴν ὑληφόρον,
τὴν Στρυμοδώρου Θρᾷτταν, ἐκ τοῦ Φελλέως,
μέσην λαβόντ', ἄραντα, καταβαλόντα καταγιγαρτίσαι. i. t.
Φαλῆς, Φαλῆς, ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίῃς, i. tr.
ἐκ κραιπάλης ἕωθεν εἰρήνης ῥοφήσεις τρυβλίον· i. t.
260 ἡ δ' ἀσπὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται. i. tr.

ναῖοι, ἐχειροτόνησαν. ἦν δὲ μετὰ Ἀλκιβιάδου καὶ Νικίου, ὡς ἱστορεῖ Θουκυδίδης ϛ'. ἦν δὲ φιλοπόλεμος οὗτος. S. cf. 1064., Ran. 978., Pan. 304.

255. ὡρικήν. ἀντὶ τοῦ ὡραίαν καὶ ἀκμαίαν. ὥρα γὰρ ἡ ἀκμή. — S. κλέπτ. ἐκ τοῦ Φελλέως. haec jungenda.

256. τὴν Στρυμ. Θρᾷτταν. ἤτοι κοινῶς δούλην, ἢ οὕτως καλουμένην, τὴν ἐκ Θρᾴκης, ὡς τὴν ἀπὸ Φρυγίας καὶ Παφλαγονίας. (recte. Pac. 1074., monente Be.: τὴν Θρᾷτταν κυνῶν. simile nomen Σύρα Pac. 1081., Lydus ap. Plautum, Davus, Geta ap. Terentium etc. Schol. Theocriti ad Id. 5, 2.: εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ τοῖς δούλοις ὀνόματα τιθέναι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, Σύρον, Καρίωνα. cf. Hemsterhus. ad Pluti argum. illud, cujus initium est Πρεσβύτης τις, Aristoph. Beck. vol. 3. p. 8.) φελλεῖς δὲ ἔλεγον Ἀττικοὶ τοὺς [πετρώδεις] τόπους, οἵτινες κάτωθεν μέν εἰσι πετρώδεις ἐπιπολῆς δὲ ὀλίγην ἔχουσι γῆν. μέμνηται καὶ ἐν Νεφέλαις (71.) τοῦ Φελλέως. οἱ δὲ, ὅτι ὄρος Φελλεὺς οὕτω καλούμενον. S. fuse de hoc monte Atticae disserit Ruhnken. ad Tim. p. 269., ut Elmsl. annotavit.

257. καταγ. ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν [γεωργικῶν] γιγάρτων βαλεῖν, καὶ διαμηρίσαι. γεωργικῶς δὲ παίζει. — γίγαρτα δὲ τὰ ἐντὸς τῆς σταφυλῆς ὀστώδη. (ita Suid. v. καταγιγαρτίσαι. male Schol. ὀσπριώδη.) — ἢ καταθλῖψαι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν γιγάρτων. S. perperam libri: καταγιγαρτίσαι, Φαλῆς, Φαλῆς. ἐὰν etc.

259. Elmsl. ῥοφήσει, quemadmodum ῥοφήσομαι legitur Vesp. 814. et ὑφαρπάσει in plerisque omnibus libris Nub. 490. τρυβλίον εἰρήνης, *catinum pacis, einen Friedenstrunk* (Voss.: *ein Friedensnäpflein*), dicit potionem aliquam, quae tandem in pace sumitur post longum bellum. intelligas licet *ptisanarium oryzae* (Horat. Sat. 2, 3, 155.) vel ejusmodi aliquod jus aptum ei, qui crapulam edormivit.

260. ἡ δ' ἀσπὶς — κρεμήσεται. S.: — διὰ τὸ μὴ δεῖσθαι ἀσπίδος εἰρήνης γενομένης, — παρὰ τὸ Ἡσιόδειον (Op. et D. 45.) ἔνθα (αἶψά) κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο. (cf. ibid. 629.) καὶ τί δεῖ περὶ ἀσπίδος καὶ πηδαλίου λέγειν, ὅπου γε καὶ περὶ ἀχρήστων βουλευμάτων ταύτην ἐξήνεγκε τὴν γνώμην ὁ ποιητὴς εἰπών· ἐν πυρὶ δὲ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν. περὶ δὲ ὅπλων ἐπιμελείας ἀξιουμένων τοὐναντίον ἔθηκεν· ἐκ καπνοῦ κατέθηκ', ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐῴκει. S. *I. e. et clypeus in fuligine suspendetur*, ut recte locum nunc interpretatus est Adr. Jun. Adag. 8, 59. — K. φέψαλος inferius 632., Vesp. 227., pro *scintilla* usurpatur, qui sensus huic loco parum convenit. Schol. ἐν τῷ καπήλῳ interpretatur, quod in καμίνῳ mutandum videtur. neque aliter noster Av. 434. ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ τὴν πανοπλίαν μὲν (hoc Elmsl. de suo addidit.) πάλιν Ταύτην λαβόντε κρεμάσατον τύχῃ ἀγαθῇ· Εἰς τὸν ἰπνὸν εἴσω, πλησίον

ΧΟ. οὗτος αὐτός ἐστιν, οὗτος! t. d. προῳδός.
βάλλε, βάλλε, βάλλε, βάλλε, παῖε, παῖε as., 2 ith.
τὸν μιαρόν! οὐ βαλεῖς; οὐ βαλεῖς; cr. tr.
ΔΙ. Ἡράκλειε, τουτὶ τί ἐστι; τὴν χύτραν ξυντρίψετε. t. t. c.
ΧΟ. σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὦ μιαρὰ κεφαλή. a. pent. στ. ά.
ΔΙ. ἀντὶ ποίας αἰτίας, ὦ 'χαρνέων γεραίτατοι; t. t. c.
ΧΟ. τοῦτ' ἐρωτᾷς; ἀναίσχυντος εἶ cr. tr.
καὶ βδελυρὸς, ὦ προδότα τῆς πατρίδος, ὅστις, ἡμῶν μόνος cr. pent.
σπεισάμενος, εἶτα δύνασαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν. cr. tr.
ΔΙ. ἀντὶ δ' ὧν ἐσπεισάμην, οὐκ ἴστε γ'· ἀλλ' ἀκούσατε. t. t. c.
ΧΟ. σοῦ γ' ἀκούσωμεν; ἀπολεῖ! κατά σε χώσομεν τοῖς λίθοις! cr. pent.
ΔΙ. μηδαμῶς, πρὶν ἄν γ' ἀκούσητ'. ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦ 'γαθοί. t. t. c.
ΧΟ. οὐκ ἀνασχήσομαι, μηδὲ λέγε μοι σὺ λόγον· cr. t.
ὡς μεμίσηκά σε Κλέωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν
κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσι καττύματά.

τοὐπιστάτου. scil. ne aeruginem capiat. *Elmsl.* similiter Guyet. ad Hesiod. Op. et D. 45.

262. comparatur Rhes. 642. videturque sane haec esse παρῳδία.

264. βαλλόμενος λίθοις ὑπὸ τοῦ Χοροῦ ὁ Δικ. ὡς ἀλεξίκακον τὸν Ἡρακλέα καλεῖ. πάνυ δὲ κινεῖ γέλωτα τῆς μὲν κεφαλῆς αὐτοῦ ἀφρονεστάτης, τῆς δὲ χύτρας προνοούμενος, ἐν ᾗ τὸ ἔντερος ἦν. — S.

265. ὦ μ. κεφ. ἐκ τοῦ ἡγεμονικοῦ μέρους τοῦ σώματος δηλοῖ τὸν ἄνδρα, παραπλησίως Ὁμήρῳ (Odyss. 1, 343.) τοίην γὰρ κεφαλὴν. καὶ παρὰ Δημοσθένει· ταῦτ' ἐξέργες, μιαρὰ κεφαλή. S. similiter Terentius Andr. 2, 2, 34. *ridiculum caput* etc.

271. ἀκούσωμεν. Elmsl. aliique. Rav. ἀκούσομεν, ceteri codd. ἀκούσομ'. κατά σε χώσομεν pro κατα-χώσομέν σε dictum esse per tmesin, monuit Be.

272. ita Elmsl. Dind. libri fere, corrupto numero: μηδ., πρὶν ἄν ἀκούσητέ γ'. ἀλλ' etc. membr. Paris. μ., πρίν γ' ἄν ἀκούσ. Rav. et Schol. μ., πρίν γ' ἀκ. non displiceret μ., πρὶν γ' ἄν ἀνακούσητ', vel ἀνακούσητ', ut ap. Soph. El. 81. — ἀλλ' ἀ., ὦ 'γαθοί. formula loquendi, ut Lys. 765., quem locum protulit Elmsl.

273. Rav. σύ μοι, quod correxit Herm. de M. p. 191. vulgo libri: μ. λέγε δὴ σὺ λόγον.

274. de Cleone cf. 6., Ran. 531., Pac. 47. etc.

275, vulgo libri:
— μᾶλλον, ὃν ἐ-

σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακρούς, t. t. c.

ὅστις ἐσπείσω Λάκωσιν, ἀλλὰ τιμωρήσομαι.

ΔΙ. ὦ 'γαθοί, τοὺς μὲν Λάκωνας ἐκποδὼν ἐάσατε· τῶν δ' ἐμῶν σπονδῶν ἀκούσατ', εἰ καλῶς ἐσπεισάμην.

ΧΟ. πῶς δέ γ' ἂν καλῶς λέγοις ἄν, ὅστις ἐσπείσω γ' ἅπαξ, οἷσιν οὔτε βωμὸς οὔτε πίστις οὔθ' ὅρκος μένει;

ΔΙ. οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα, οὐχ ἁπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων.

ΧΟ. οὐχ ἁπάντων, ὦ πανοῦργε; ταῦτα δὴ τολμᾷς λέγειν ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς; εἶτ' ἐγώ σου φείσομαι;

ΔΙ. οὐχ ἁπάντων, οὐχ ἁπάντων, ἀλλ' ἐγὼ λέγων ὀδὶ πόλλ' ἂν ἀποφήναμ' ἐκείνους ὅσθ' ἃ κἀδικουμένους.

ΧΟ. τοῦτο τοὔπος δεινὸν ἤδη καὶ παραξικάρδιον,

γὼ κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσί ποτε ἐς κατ.

Rav. ἱππεῦσίν ποτ' ἐς. senarium efficiunt verba ὃν — ἱππεῦσίν ποτε vel ποτ' ἐς, idque metri genus notissimum sectatus est, more librariorum, quicunque ita interpolavit Comicum. recte ap. Suidam vv. κατατεμῶ et κάττυμα omissum est ποτὲ, neque ἐς habetur in B codice Parisiensi. sed ἐγὼ quoque a mala versificatoris manu est, quo pronomine deleto apparet metrum Creticum versus ἀντιστοίχου, qui est 319. Elmsl.: — „Recte abest praepositio, ut in Equ. 768. κατατμηθείην τε λέπαδνα. satis notus est hic Atticismus. — Ephippus ap. Athen. p. 286, E. πότερον ἐγὼ τὴν βατίδα τεμάχη κατατεμὼν ἔψω; τί φῄς; ἢ Σικελικῶς ὀπτὴν ποιήσω (malim ποιῶ σοι); — Σικελικῶς. Alexis p. 324, G. τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατεμὼν πολλοὺς κύβους" etc. S.: — κατατύματα δέ ἐστι δέρματά τινα ἰσχνὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλεται. οἰμεῖα δὲ ἡ ἀπειλὴ κατὰ τοῦ Κλέωνος· βυρσοδέψης γὰρ οὗτος. ὅτι δὲ τοῖς ἱππεῦσιν ἦν τις ἔχθρα πρὸς Κλέωνα, διὰ τῆς ἀρχῆς δεδήλωκε· καὶ φιλῶ τοὺς ἱππέας. Διὰ τοῦτο τοῦργον. — „In Equ. 225.: ἀλλ' εἶεν Ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι, Μισοῦντες αὐτόν." *Ex Be.* cf. annot. ad 7.

281. ἐπὶ ἀπιστίᾳ γὰρ διεβάλλοντο οἱ Λακεδαιμόνιοι etc. S. cf. Pac. 1007. et Lys. 630., de quo loco monuit K. Legati Atheniensium ap. Thuc. 5, 105.: Λακεδαιμόνιοι γὰρ πρὸς σφᾶς μὲν αὐτοὺς καὶ τὰ ἐπιχώρια νόμιμα πλείστοις ἀρετῇ χρῶνται· πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους, πολλὰ ἂν τις ἔχων εἰκεῖν, ὡς προσφέρονται, ξυνιὼν μάλιστ' ἂν δηλώσειεν· ὅτι ἐπιφανέστατα ἂν ἴσμεν τὰ μὲν ἡδέα καλὰ νομίζοντες, τὰ δὲ ξυμφέροντα δίκαια.

281. μένει, βέβαιός ἐστι, *manet.*

282. οἷς ἄ. ἐγκ., *quos nimis urgemus*, nimis odimus. Thuc. 1, 69., monente Be., γνόντες δὲ εἰδότας περιορᾷν ἰσχυρῶς ἐγκείσονται.

287. h. e. ἀλλ' ἐστὶ πολλὰ, ἃ ἐγὼ etc. hyperbaton.

288. ἤδη. — Vesp. 426. τοῦτο μέντοι δεινὸν ἤδη, νὴ

εἰ σὺ τολμήσεις ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἡμῖν λέγειν.
ΔΙ. κἄν γε μὴ λέξω δίκαια, μηδὲ τῷ πλήθει δοκῶ,
ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὸν Κέφαλον ἔχων λέγειν.
ΧΟ. εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται,
μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα;
ΔΙ. οἷον αὖ τις μέλας ἐφ' ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέζεσεν!
οὐκ ἀκούσεσθ', οὐκ ἀκούσεσθ' ἐτεὸν, ὦ 'χαρνηΐδαι;

Δί', εἰ μαχούμεθα. Eccl. 645. τοῦτ' ἤδη δεινὸν ἀκοῦσαι. *Elmsl.*

289. εἰ causale. vid. Matth. gr. gr. §. 608.

290. δοκῶ λέγειν δίκαια, quod intelligendum ex praegressis. cf. Ran. 39.

291. ita Porsonus ap. Dobr., quam medicinam et ille et Elmsl. in annot. ad 552. hujus comoediae etiam Platoni Comico adhibuere, cujus versiculus, a Plut. (de Rep. ger. p. 801, B.) laudatus, βόσκει δυσώδη κεφαλὴν, αἰσχίστην νόσον, pariter claudicat. joco inexpectato dictum τὸν Κέφαλον pro τὴν κεφαλήν. temere Br., cum hic quoque invenisset in codd. τὴν κεφαλὴν, Aristophani obtrusit τὴν δέρην, immemor ille Cephali oratoris, de quo Elmsl. consuli jubet Taylorum ad Lysiae vitam p. 103. cf. interpp. ad Eccles. 249., ubi S.: Κέφαλός σοι. δημαγωγὸς οὗτος ἕτερος, οὐχ ὃν λέγει Δημοσθένης, ἀλλὰ λοίδορος. — („Philetaeri comoediam Κέφαλον memorat Suidas." *Dobr.*) ὑπὲρ ἐπ. ἐπίξηνος (?) καλεῖται ὁ μαγειρικὸς κορμὸς, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσιν. S. similiter Hesych. v. ἐπίξηνον et Pollux 6, 90., 10, 101., ut monuit Elmsl. cf. Blomfield. ad Aeschyl. Ag. 1248. in gloss. Be.: In Vespis 520. καὶ ξίφος γέ μοι δότε· Ἢν γὰρ ἡττηθῶ λέγων σου, περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει. vide hic in Acharn. 328. ceterum in hac parte comoediae imitatur Comicus Telephum Euripidis, ut in sequentibus magis patebit. etiam illud, quod Dic. caput sibi praecidi jubet, nisi justa dicat, inde petitum est: nam ibi aliquis, sine dubio Telephus —: (fragm. Telephi Eurip. 16. in ed. Musgrav., quod servavit Stob. tit. 13.) Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ πέλεκυν ἐν χεροῖν ἔχων Μέλλοι τις εἰς τράχηλον ἐμβαλεῖν ἐμὸν, Σιγήσομαι δίκαιά γ' ἀντειπεῖν ἔχων.

292. εἰπέ μοι, — ὦ δημόται. cf. annot. ad 301. τί φ. τῶν λίθων; *quid abstinemus a lapidibus?*

293. μὴ οὐ κατ. μὴ οὐχὶ λίθοις αὐτὸν αἱμάσσειν, ὥστε φοινικοῦν αὐτῷ ποιῆσαι τὸ σῶμα. τὸ δὲ καταξαίνειν ὡς ἐπὶ ἐρίων ἔθηκε· διὸ καὶ φοινικίδα εἶπεν, ὡς ἐπὶ ἱματίου. — S. usitata Graecis metaphora, cujus praeterea Be. exempla protulit ex Sophocle Aj. 674., ubi vide annotata, et Euripide Phoen. 1075., Suppl. 489. simile Latinorum *pectere pugnis.*

294. ita Rav., nisi quod τὶς forte omissum est. vulgo: οἷος αὖ μέλας τις ὑμῖν θ. ἐ. S.: θυμάλωψ. ὁ διακεκαυμένος ἀναβάτης. (?) ὁ ἀπολελειμμένος τῆς θύψεως ἄνθραξ ὁ ἡμίκαυτος, ξύλον καὲν, σπινθὴρ, ἢ διακεκαυμένος ἄνθραξ. χαριέντως δὲ εἶπεν, ἐπεὶ ἀνθρακεῖς εἰσιν οἱ Ἀχαρνεῖς· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν οἵως ἐξεκαύθητε (εἶπε) θυμάλωψ ἐπέζεσεν. — „θυμάλωψ est, ut Hesych. exponit, ἡ λιγνώδης τοῦ πυρὸς ἀναφορὰ, *quod de igne fuliginosum surgit.*" *Ex Be.* θαυμάλωψ edd. 1515. 1538. 1600. et Suid. in φοινικίδα, sed θυμάλωψ in καταξαίνειν, ut Thesm. 735. utramque formam agnoscunt Grammatici. Pollux 7, 110. οἱ δὲ ἡμίκαυτοι ἄνθρακες θυμάλωπες. annotavit Elmsl.

295. ἐτεὸν, *revera, wirklich.* vide 575., Viger. 3, 4, 13. ὦ Ἀ-

ΧΟ. οὐκ ἀκουσόμεσθα δῆτα.
ΔΙ. δεινά τἄρα πείσομαι.
ΧΟ. ἐξολοίμην, ἢν ἀκούσω.
ΔΙ. μηδαμῶς, ὦ 'χαρνικοί!
ΧΟ. ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί.
ΔΙ. δήξομ' ὑμᾶς ἄρ' ἐγώ.
ἀνταποκτενῶ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φιλτάτους·
ὡς ἔχω γ' ὑμῶν ὁμήρους, οὓς ἀποσφάξω λαβών.
ΧΟ. εἰπέ μοι, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοὔπος, ἄνδρες δημόται, τοῖς 'Αχαρνικοῖσιν; ὑμῶν μῶν ἔχει του παιδίον τῶν παρόντων ἔνδον εἰρξας, ἢ 'πὶ τῷ θρασύνεται;
ΔΙ. βάλλετ', εἰ βούλεσθ'· ἐγὼ γὰρ τουτονὶ διαφθερῶ.
εἴσομαι δ' ὑμῶν τάχ' ὅστις ἀνδράκων τι κήδεται.
ΧΟ. ὡς ἀπωλόμεσθ'· ὁ λάρκος δημότης ὅδ' ἔστ' ἐμός.

χαρνηΐδαι, ὦ 'Αχαρνεῖδαι, ὦ 'Αχαρνέων παῖδες, (quemadmodum, monente S., Homerus dixit ὦ νῖες Ἀχαιῶν,) h. e. ὦ 'Αχαρνῆς. forma Ionica non tam Homerum imitari videtur quam irridere Tragicos ejusmodi quaedam usurpantes. vid. annot. ad Soph. Oed. R. 1152.

296. δεινά γ' ἄρα πείσομαι vulgo. in hac loquendi formula solenne est τοι. noster Av. 1225. δεινότατα γάρ τοι πεισόμεσθ'. Eccl. 650. δεινὸν μὲν τἂν ἐπεπόνθην. Thuc. 3, 13. πάθοιμεν τἂν δεινότερα. Plato Gorgia p. 315, C. δεινὰ μέν τἂν πάθοις etc. *Elmsl.*

298. ita Rav. Dind. δήξ. ἄρ' ὑμᾶς ἐγὼ probiore numero Dawes. Misc. crit. p. 94., Br., alii, cum in ceteris libris legatur δήξομαι γὰρ, vel δήξομαί γ' ἄρ', ὑμᾶς ἐγώ. dedit fortasse Comicus δήξομαι γὰρ σφᾶς ἐγὼ, h. e. ὑμᾶς, quod adscriptum dicas ab interprete; quemadmodum νῶν et σφῶν pro ἡμῖν et ὑμῖν dici solent. vide Aeschyli interpp. Prom. 12., Sophoclis Oed. Col. 307. etc. — δήξομαι. cf. 1.

299. ταῦτα λέγει τινὸς τῶν 'Αχαρνέων ἁρπάσας κόφινον [γεγράφθαι], ἐν ᾧ τοὺς ἄνδρακας φέρουσιν, ὃν βούλεται ξίφει διαχρήσασθαι. (imo cophinum carbonum, quem in promtu habet, arripit stricto gladio, velut percussurus.) σκώπτει δὲ τοὺς 'Αχαρνέας ὡς ἀνθρακοκαύστας. S.

300. ὅμηρα ἐκάλουν τὰ ἐπὶ συνθήκαις διδόμενα ἐνέχυρα. S.

301. εἰπέ μαι ad plures dicitur superius 292., Vesp. 403., Pac. 377., Av. 366. *Elmsl.*

304. τουτονί. τὸν κόφινον.

305. εἴσομαι δὲ τάχα, ὅστις etc. hyperbaton. S.: φιλῶν ἀνθράκων προενήνοχεν, ὃν φασι παῖδα εἶναι τῶν 'Αχαρνέων πάνυ κωμικώτατα. τὰ δὲ μεγάλα πάθη ὑποπαίζει τῆς τραγῳδίας, ἐπεὶ καὶ ὁ Τήλεφος κατὰ τὸν τραγῳδοποιὸν Αἰσχύλον, ἵνα τύχῃ παρὰ τοῖς Ἕλλησι σωτηρίας, τὸν Ὀρέστην εἶχε συλλαβών. (ut Hermionen Orestes in Euripidis fabula cognomini, 1531. seqq.) παραπλήσιον δέ τι καὶ ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις (695. seqq.) ἐποίησεν. ὁ γὰρ Εὐριπίδου κηδεστὴς Μνησίλοχος, ἐπιβουλεύσας παρά τῶν γυναικῶν, ἁλοὺς ἁρπάσας παρά τινος γυναικὸς ὡς ἂν παιδίον ἀποκτεῖναι βούλεται. — S.

306. ὁ λάρκος. πλέγμα εἰς τροφὰς ὄρνεων, ἢ ψιλοῦ ἄχυρα, ἐν ᾧ φέρουσι τοὺς ἄνθρακας. S.

ἀλλὰ μὴ δράσῃς, ὃ μέλλεις! μηδαμῶς, ὦ μηδαμῶς!
ΔΙ. ὡς ἀποκτενῶ. κέκραχθ' · ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀκούσομαι.
ΧΟ. * ἀπολεῖς ἄρα τὸν ἥλικα τόνδε φιλανθρακέα. ἀντ. α'.
ΔΙ. οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε.
ΧΟ. ἀλλὰ νῦν τοι λέγ', εἴ σοι δοκεῖ,
τόν τε Λακεδαιμόνιον αὐτὸν, ὅ τι τῷ τρόπῳ σού-
στι φίλον,
ὡς τόδε τὸ λαρκίδιον οὐ προδώσω ποτέ.
ΔΙ. τοὺς λίθους νύν μοι χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε.
ΧΟ. οὑτοιτ σοι χαμαὶ, καὶ σὺ κατάθου πάλιν τὸ ξίφος.
ΔΙ. ἀλλ' ὅπως μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηταί που λίθοι.
ΧΟ. ἐκσέσεισται χαμᾶζ'. οὐχ ὁρᾷς σειόμενον;

308. *omnino occidam. clamate quantum libet: non enim audiam.* K. — Particula ὡς eodem sensu usurpatur Nub. 209., Lys. 32., 499. auget et confirmat quae prius dicta sunt. *Elmsl.* Thesm. 702., monente Be.: κέκραχθι· τοῦτο δ' οὐδέποτε σὺ φωμεῖς.

309. non congruunt metra, quae alii aliter restituere conantur. scribendum videtur ἀπολεῖ ῎ρα τὸν ἥλικα τ. φ., *perdet igitur aequalem hunc nostrum carbonarium.* Choro hoc dicit coryphaeus, non Dicaeopolidi, quod putabat is, qui scripsit ἀπολεῖς.

311. ita Reisig. Conject. p. 211., Dind. vulgo codd. hiante versu: ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴ σοι δοκεῖ: sed Rav.: ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴ τοι σοὶ δοκεῖ.

312. malim τῷ τρόπῳ, τινὶ τρόπῳ, *quodammodo.* τῷ si genuinum est, significabit τίνι, conjuncta duplici interrogatione, de qua cf. index Eurip. h. v. — Rav., ut Br., recte ὅ τι pro ὅτι. — φίλον, φίλον τι, quemadmodum Eurip. Oreste, 218.: δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες, *triste lupus stabulis*, etc. „Attica crasis est σούστι pro σοι ἐστί." *Elmsl.* S.: ὅτι τῷ τρ. σοῦ 'στιν. ἀντὶ τοῦ εἰπὲ καὶ ὅτῳ τρόπῳ ὁ Λακεδαιμόνιός ἐστί σοι φίλος. — τὸ δὲ ἐνικὸν ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ προηνέγκατο, ἀντὶ τοῦ περὶ Λακεδαιμονίων. τὸ ὅμοιον καὶ παρὰ τῷ ῥήτορι ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Φιλιππικῶν· ἀλλὰ μὴν τόν γε Παίονα καὶ Ἰλλυριόν. similiter Latini aliaeque gentes. vide, si tanti est, Matth. gr. gr. §. 292.

314. Brunckii correctio facilis et vera. codd. verbis forte transpositis τοὺς νῦν μοι λίθους χαμᾶζε πρ. ἐξ. S.: ἐξερ. ἀντὶ τοῦ ἐκκενώσατε, ἐκβάλλετε, ἀποῤῥίψατε. πεποίηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς ἔρας, τουτέστι τῆς γῆς. de hoc vide Schneideri lex. gr. v. ἐξεράω.

316. μὴ τοῖς, sine praepositione, Suid. v. ἐγκάθετος, ut Vesp. 1114. ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσιν ἐγκαθήμενοι. dicitur utroque modo: vid. Elmsl. S.: ἐγκάθ. ἐγκεκρυμμένοι εἰσίν· οἱ γὰρ κρυπτόμενοι ὑποκάθηνται.

317. ἐκσέσ. ἢ ὁ κόλπος, ἢ ὁ τρίβων. S.

318. ἀλλὰ μή μοι πρ. Alexis ap. Athen. 4. p. 170. καὶ μὴ προφάσεις ἐνταῦθά μοι, μήδ' Οὐκ ἔχω, Ἀλλά γε (Ἀλλ' ἄγε) λέγ', οὐ δεῖ. Soph. in Antigona 583. (547.) μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλά νιν Κομίζετ' εἴσω. *Be.* Intelligendum πολεῖ vel quiddam simile. cf. Br. ad Sophoclis l. l. S.: σημειωτέον ὅτι ἐπὶ ξίφους τὸ βέλος τέθεικε. καὶ Ὅμηρος πᾶν τὸ βαλλόμενον. simili καταχρήσει Clytaemnestrae securis, qua maritum interfecit, appellatur βέλος ap. Euripidem El. 1092.

ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν, ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος.
ὡς ὅδε γε σειστὸς ἅμα τῇ στροφῇ γίγνεται.
ΔΙ. ἐμέλλετ' ἆρ' ἅπαντες ἀνασείειν βοὴν,
ὀλίγου τ' ἀπέθανον ἄνθρακες Παρνήσιοι,
καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀτοπίαν τῶν δημοτῶν.
ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν
ὁ λάρκος ἐνετίλησεν, ὥσπερ σηπία.
δεινὸν γὰρ οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι
τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν,
ἐθέλειν τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον,

319. ὅδε. ὁ κόλπος. cf. 317. S.: χορεύουσιν ἅμα καὶ κόρδακα ἐνδείκνυνται, τὸ λεγόμενον οὕτως ἐπὶ τῆς κωμικῆς ὀρχήσεως, ἀναστρεφόμενοι δὲ ἀποτινάσσουσι τοὺς χιτῶνας, [καὶ] ἀποδεικνύντες ὡς μηδένα τῶν λίθων ἀποκεκρυμμένον ἔχουσι. —

320. ἀνασείειν βοὴν dictum ut ἱστάναι βοήν. εἰσαγγελίαν ἀνασείσας dixit Demosth. p. 784, 22. *Dind. eratis scilicet omnes clamaturi*, opemque imploraturi, nisi res haec composita fuisset.

321. ita nos in Lectt. Aristoph. p. 92., Elmsl. Dind. libri Παρνάσιοι, vel Παρνάσσιοι. S.: — Πάρνης γὰρ ὄρος τῆς Ἀττικῆς χορηγίαν ἔχον πολλῶν (πολλὴν) ξύλων. — „— A Parnethe fit Παρνήσιος, ut a Tricorytho Τρικορύσιος in Lys. 1032. hinc Parnetha in Acharnensium pago situm fuisse discimus.“ Be.: „Fort. Παρνήθιοι. vid. Steph. Byz. v. Πάρνης, Suid. v. Παρνάσιοι.“ ὀλίγου. ὀλίγου δεῖν. cf. 351., Viger. 3, 7, 11., Matth. gr. gr. §. 332.

322. διὰ τὴν ἀτ., *propter ineptias*.

323. ἡ ἐξ ἀνθράκων τέφρα μαρίλη λέγεται. μαρίλης οὖν ἀντὶ τοῦ τῆς ἀπὸ τῶν ἀνθράκων σποδιᾶς ἐπαφῆκεν ὁ λάρκος ὑπὸ ἀγωνίας, ὥσπερ ἡ σηπία τὸ μέλαν. θηρώμεναι γὰρ αἱ σηπίαι ἐπαφιᾶσιν ἐκ τοῦ προσόντος αὐταῖς μέλανος, ταράττειν βουλόμεναι τὸν παρ' αὐταῖς τόπον, ἵνα μὴ καταφανεῖς ὦσι τοῖς θηρῶσιν. S. — τῆς μαρ. genitivus partitionis. cf. de hoc Atticismo Br. et Elmsl. ad h. l., Plut. 689., Pac. 167. „Nota elegantem Atticismum. nam τῆς μαρίλης συχνὴν dictum est pro μαρίλην συχνὴν“ etc. K.

324. ἐνετίλησεν, ut, monente Elmsl., ἐνήρυγεν Vesp. 913., ἐνέκραγες Plut. 424., ἐγγελᾷν τινὶ, ἐμπαίζειν τινὶ ap. scriptores sacros, ἐναφιᾶσι pro ἐπαφιᾶσι bis ap. Suidam in iis, quae ex scholio ad 323. descripsit. idem habet ἐπετίλησεν et h. v. et in λάρκος et μαρίλη, quod propagarunt edd. recentiores ante Br.

325. ὀμφ. ἀντὶ τοῦ ὠμὸν, σκληρόν. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ὀμφάκων. οὕτως δὲ αἱ σταφυλαὶ δριμεῖαι οὖσαι καὶ οὔπω πέπειροι. ἐκ γὰρ τοῦ ἐναντίου πέπανον τὸ ἥμερον καὶ ἡδύ. — S. ὀμφακίας est vinum ex uvis acerbis et immaturis confectum. ejusdem formae sunt ἀνθοσμίας, καπνίας, σαπρίας, τροπίας, τρυγίας et alia. hinc (?) altero abhinc versu ἴσον ἴσῳ usurpat poëta. In Vespis 1082. θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες habet. *Elmsl.*

327. μηδὲν ἴσον ἴσῳ. ἀντὶ τοῦ δίκαιον καὶ ἐξίσου, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κιρναμένου οἴνου πρὸς ὕδωρ ἴσον. λέγει δὲ κατ' ἴσον εἰπεῖν τε καὶ ἀκοῦσαι. S. tale vinum Graecos ἴσον ἴσῳ κεκραμένον vocasse monuit K., vel simpliciter οἶνον ἴσον ἴσῳ, intellecta voce κεκραμένον. Hippocrat. Aphor. 56.

ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐπιξήνου λέγειν
ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἅπανθ', ὅσ' ἂν λέγω·
καί τοι φιλῶ γε τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγώ.
ΧΟ. τί οὖν οὐ λέγεις, ἐπίξηνον ἐξενεγκὼν θύραζ', as., 3 dm. σ' β'.
ὅ τι ποτ', ὦ σχέτλιε, τὸ μέγα τοῦτ' ἔχεις;
πάνυ γὰρ ἔμεγε πόθος, ὅ τι φρονεῖς, ἔχει.
ἀλλ', ἥπερ αὐτὸς τὴν δίκην διωρίσω,
θεὶς δεῦρο τοὐπίξηνον ἐγχείρει λέγειν.
ΔΙ. ἰδού, θεᾶσθε. τὸ μὲν ἐπίξηνον τοδί·
ὁ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων οὑτοσὶ τυννουτοσί.
ἀμέλει μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐνασπιδώσομαι·
λέξω δ' ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, ἅ μοι δοκεῖ.
καί τοι δέδοικα πολλά· τούς τε γὰρ τρόπους
τοὺς τῶν ἀγροίκων οἶδα χαίροντας σφόδρα,
ἐάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν
ἀνὴρ ἀλαζὼν καὶ δίκαια κἄδικα·
(κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι·)

sect. 7. ἀλύπην οἶνος ἴσον ἴσῳ πινόμενος λύει etc. cf. Plut. 1128. et Viger. 3, 5, 2. annot. 19.

328. ὑπὲρ ἐπιξ. cf. 291., 331., 335. sequ. annotavit Be., similem fuisse conditionem legislatorum ap. Locros Epizephyrios. Demosth. contra Timocratem p. 744. ed. Reisk.: ὥστε ἄν τις βούληται νόμον καινὸν τιθέναι, ἐν βρόχῳ τὸν τράχηλον ἔχων νομοθετεῖ· καὶ ἐὰν μὲν δόξῃ καλὸς καὶ χρήσιμος εἶναι ὁ νόμος, ζῇ ὁ τιθεὶς καὶ ἀπέρχεται· εἰ δὲ μή, τέθνηκεν, ἐπισπασθέντος τοῦ βρόχου. cf. G. G. S. Köpkii librum germ. de legibus et judiciis Graecorum p. 806. sequ.

331. de metro cf. 536.

334. τὸ ἥπερ ἀντὶ τοῦ ὥσπερ, καθάπερ. S.

336. Rav. Elmsl. θέασαι, ut Equ. 997. ἰδού obedientis est, ut passim. S.: ἰδοὺ θεᾶσθε. ἀφ' ἑαυτοῦ ταῦτα ὁ Δικαιόπολις λέγει. διὰ δὲ τῶν λελεγμένων ὁ Κωμικὸς ἡμᾶς παιδεύει, ὡς χρὴ τοὺς λέγοντας οὐκ ἀπὸ τοῦ μεγέθους τῶν σωμάτων (perperam libri σωμμάτων) σκοπεῖν, ἀλλ' ἐπ' ἐκεῖνα, ἀφ' ὧν λέγειν ἔμελλον. τὸ δὲ τυννουτοσὶ (tantillus) δεικνὺς τὸν δάκτυλον τὸν μικρὸν λέγει. (?) bene Wieland.: der Mann ist meine Wenigkeit.

338. ἀμέλει. Hesych.: ἀμέλει· ἐπίρρημα βεβαιωτικόν, οἷα δήπου, πάντως, δηλαδή. cf. Barnes. ad Eurip. 439. (399.) et inprimis Viger. 7, 3, 1. vox inusitata, ni fallor, Tragicis. S.: οὐκ ἐν. ἀντὶ τοῦ οὐ καθοπλίσομαι, οὐκ ἀσπίδι περιβαλοῦμαι σεμνυνόμενος, ἢ σκευασθήσομαι, ἐπειδὴ βραχύς εἰμι. βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὐ παρασκευάσομαι ἐκποιόν.

340. dure dictum τρόπους χαίροντας. malim χαιρόντων.

341. χαίροντας — εὐλογῇ. in Equitibus 1111. ad populi personam: θωπευόμενός τε χαίρεις κἀξαπατώμενος. Be.

343. ἀνὴρ ἀλάζων. διαβάλλει τοὺς ῥήτορας. S. καὶ δίκαια κἄδικα, vel καὶ δικαίως κἀδίκως, ut Plut. 233., proverbiale esse monet Be. ad Equ. 256.

344. ἀπεμπ. πιπρασκόμενοι διὰ

345 τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχάς, ὅτι
οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο πλὴν ψηφηδακεῖν·
αὐτός τ' ἐμαυτὸν, ὑπὸ Κλέωνος ἄπαθον,
ἐπίσταμαι, διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν·

τῆς κολακείας. τοῦτο δὲ φησι διὰ τὸ εὐχερῶς πεισθέσθαι τοῖς ῥήτορσι τοὺς Ἀθηναίους ἀπατῶσιν αὐτούς. S. monet interpp., ἀπεμπολᾷν, πωλεῖν, et similia verba, quae proprie significant *vendere*, pro *fallendo* vel *prodendo* dici, etiam in linguis vernaculis, velut h. l. et Pac. 611. et ap. Eurip. Troad. 935. Plautus Bacch. 777. *O stulte, stulte, nescis nunc venire te.* vide a nobis annotata ad ejusdem Mil. glor. 591. in ed. majore.

345. τῶν γερόντων, senum, h. e. judicum, qui minimum 50 annos nati esse debebant Athenis, velut Heliastae; ne Ἐφέτας commemorem, quos non minores 50 esse oportebat teste Suida in Ἐφέται. vide Köpkii librum laudatum ad 328. pag. 574., 598., 612., 632. etc.

346. ita B Paris. „Vera videtur codicis scriptura ψηφηδακεῖν (plane κωμικῶς, cum expectes ψηφηφορεῖν). cf. Equ. 41. sequ." *Schäfer.* in Schleusneri Curis noviss. in Photii lex. p. 153. id monstrat etiam codicum A et C lectio ψηφοδακεῖν. Metricorum est, quod vulgo legitur, ψήφῳ δακεῖν. βλέπουσιν, *vident*, h. e. student, cupiunt: nam sic Latini quoque. „Vesp. 843. ὡς ἐγὼ τιμᾷν βλέπω. — Alexis ap. Athenaeum 4. p. 134. ἀπὸ συμβολῶν ἕπτινον, ὀρχεῖσθαι μόνον βλέποντες, ἄλλο δ' οὐδέν. Epicrates ap. eundem 13. p. 570. αὕτη δὲ λαῖς ἀργός ἐστι καὶ πότις, Τὸ καθ' ἡμέραν ὀρῶσα πίνειν κἀσθίειν Μόνον." *Be.* S.: ψήφῳ δακεῖν. οἷον καταδικάζειν. πανταχοῦ ὡς φιλοδίκους καὶ πρὸς τὸ καταδικάζειν ἑτοίμους τοὺς Ἀθηναίους κωμῳδεῖ. Be. ψήφῳ, *calculum contra al. ferendo, condemnando.* verbum δακεῖν metaphorice, ut saepe alias. (cf. 1.) notat autem hic etiam τὸ φιλόδικον Atheniensium; de qua re ex professo edidit Vespas.

347. ὡς ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ ὁ λόγος οὗτος. S. vid. Elmsl. ad sequ. versum. de Cleone cf. 6, 274. etc.

348. διὰ τὴν π. κωμ. τοὺς Βαβυλωνίους. τούτους γὰρ πρὸ τῶν Ἀχαρνέων Ἀριστ. ἐδίδαξεν, ἐν οἷς πολλοὺς κακῶς εἶπεν. ἐκωμῴδησε γὰρ τάς τε κληρωτὰς καὶ χειροτονητὰς ἀρχὰς, καὶ Κλέωνα, παρόντων τῶν ξένων. εἶπε γὰρ δρᾶμα τοὺς Βαβυλωνίους τῇ τῶν Διονυσίων ἑορτῇ, ἥτις ἐν τῷ ξαρι ἐπιτελεῖται, ἐν ᾧ ἔφερον τοὺς φόρους οἱ σύμμαχοι. καὶ διὰ τοῦτο ὀργισθεὶς ὁ Κλέων ἐγράψατο αὐτὸν ἀδικίας εἰς τοὺς πολίτας, ὡς εἰς ὕβριν τοῦ δήμου ταῦτα πεποιηκότα. καὶ ξενίας δὲ αὐτὸν ἐγράψατο καὶ εἰς ἀγῶνα ἐνέβαλε. τὰ δὲ Δηναια ἐν τῷ μετοπώρῳ ἦγετο, ἐν οἷς οὐ παρῆσαν οἱ ξένοι, ὅτε τὸ δρᾶμα τοῦτο οἱ Ἀχαρνεῖς ἐδίδασκεν. S. cf. argum. fabulae annot. 6. Elmsl.: „Meminerit lector, haec sub persona Callistrati dici, qui proximo anno Aristophanis Babylonios, superiori Δαιταλέας docuerat. Suid. in Σαμίων ὁ δῆμος· τοὺς δὲ Βαβυλωνίους ἐδίδαξε διὰ Καλλιστράτου Ἀριστ. ἔτεσι πρὸ τοῦ Εὐκλείδου καὶ (κδ' corrigunt) ἐπὶ Εὐκλέους. Eucles, a Diodoro male Euclides dictus, magistratum gessit Olympiadis 88. anno 2. consentit in nomine fabulae S., qui ex v. 469. colligit, eam Dionysiis vernis actam fuisse. nomen inditum est a servis Babyloniis in pistrina degentibus, teste Hesychio in Σαμίων ὁ δῆμος. allegant eam tum alii saepissime, tum S. ad Lys. 288., a Suida in σιμὸς descriptus: τὸ σιμόν· ἀντὶ τοῦ πρόσαντες. καὶ ἐν Βαβυλωνίοις· μέσην ἕρεισε πρὸς τὸ σιμὸν καὶ πλατύ.

εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον
διέβαλλε, καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου,
κἀκυκλοβόρει, κἄπλυνεν, ὥστ' ὀλίγου πάνυ
ἀπωλόμην μολυνοπραγμονούμενος.
νῦν οὖν με πρῶτον πρὶν λέγειν ἐάσατε
* ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.

ΧΟ. τί τ**α στρέφει, τεχνάζεις τε, καὶ πορίζεις τριβάς; ἀντ. β'.

ἐν Νίκαις· τουτὶ προσαναβῆναι τὸ σιμὸν ἀεί. hinc fabulam *Nikas* nostro tribuunt Br. aliique. scribendum vero: μέσην ἕρεισε πρὸς τὸ σιμόν. καὶ Πλάτων ἐν *Nikaις*· τουτὶ προσαναβῆναι τὸ σιμὸν δεῖ. Platonis *Nikai* saepius a Grammaticis memorantur." (scribamus sic: τὸ σιμὸν ἀντὶ τοῦ προσάντες καὶ ἐν Βαβ.· μέσην ἕρ. π. τὸ σιμόν· καὶ Πλάτων etc.)

350. Hesych.: κατεγλώττιζε· διέβαλλε, κατηγόρει. *Elmsl.* Suidas, laudante Biseto: καταγλωττίζειν, τὸ βλασφημεῖν.

351. — τὸ κυκλοβορεῖν καὶ καταγλωττίζειν χαριεντίσματά ἐστι κωμῳδίας. Κυκλοβόρος δὲ ποταμὸς ἐν Ἀθήναις χειμαῤῥόος, ἄγαν ηἰῶν, ὡς ἐν τοῖς εἰς τοὺς Ἱππεῖς εἴρηται. S. ad Equ. 137. haec inter alia leguntur in scholiis: Κυκλοβόρος ποταμὸς τῶν Ἀθηναίων, οὐκ ἀεὶ οὐδὲ διὰ παντὸς ῥέων, ἀλλὰ χειμάῤῥους. — ἄλλως. ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς χειμάῤῥους ὁ Κυκλοβόρος, ὑπὸ Ἀθηναίων χωσθείς. laudant etiam Hesychium (Κυκλοβόρος· ποταμός. τινὲς δὲ χαράδραν μετὰ ῥόφου ῥέουσαν.) et Coraem ad Isocratem t. 2. p. 75. — κἄπλυνεν. καὶ ἑλοιδόρει. vide K. et, quos testes citat, Suidam v. πλύνεται, Artemidorum Onirocrit. 2, 4., Pollucem 7, 38., Adr. Jun. Adag. centur. 4, 100. etc. Pollux l. l.: καὶ πλυνέας τοὺς πλυντὰς ἐρεῖς, καὶ τὸν τόπον πλυνούς· ἀφ' οὗ καὶ τὸ λοιδορεῖν πλύνειν, καὶ πλυνόν με ποιεῖς ἢ κωμῳδία (Plut. 1057.) φησὶν, ἤγουν ἐξονειδίζεις, ἢ αἰσχύνεις. simili sensu interdum νίπτειν dici monuit K. secundum Schol. Nicandri p. 19, B. „Galli dicunt *laver la tête à quelqu' un* (Germani *einem den Kopf waschen*), i. e. *lui faire des réprimandes sévères.*" Elmsl. — ὀλίγου. cf. 321.

352. μολ. αἰσχρῶς καὶ ὑβριστικῶς μεταχειρισθεὶς, ut Bisetus interpretatur: nam alienum est, quod addit, εἰ δὲ ἐνεργητικῶς, — ὁ τοὺς ἄλλους πολυπραγμόνως καὶ περιέργως μετὰ παῤῥησίας σκώπτων καὶ διαβάλλων, ἅπερ Ἀριστ. ἐποίησεν ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις.

354. offendit frustra repetitum με pronomen: quare malim auctore Elmsl. ἐνσκευάσασθαί γ' ο. ἀθλ. sic ap. Soph. Oed. Col. 844. ἐμῷ pro ἐγὼ scriptum est in nonnullis codd. — male hic versus denuo illatus est a libra-riis post 402., quo quidem loco probans eum (quod mireris) Valck. ad Eurip. Hip. 1029. hic deletum ibat, ubi prorsus necessarius est orationi. S.: ἐνσκευάσασθαί με. ἀντὶ τοῦ πτωχικὴν ἀναλαβεῖν ἐσθῆτα, ὡς ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐλεεινότατον καὶ ἀθλιώτατον εἶναί με δοκεῖν. τὰ γὰρ σεμνὰ τῶν σχημάτων καὶ φθόνον ἐπάγει.

355. ita primus Br. secundum 3 libros. olim legebatur τεχνάζει. „Activam formam usurpat noster etiam in Thesm. 94., Ran. 957. Hesych. τεχνάζω· τεχνάζομαι." *Elmsl.* S.: τί ταῦτα στρέφει. ἀντὶ τοῦ [τεχνάζῃ.] μεταβάλλῃ καὶ μετὰ τέχνης καὶ ποικιλίας προσέρχῃ. — ταῦτα, κατὰ ταῦτα, *sic.* Soph. Ajac. 622. τοῦτο μὲν νιφο-

λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα παρ' Ἱερωνύμου
σκοτοδασυπυκνότριχά τιν' Ἄϊδος κυνῆν,
εἶτ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου, i. tr.
ὡς σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέξεται.

στιβεῖς Χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει, ubi vid. Musgrav. — τριβὰς, διατριβὰς, ἀναβολάς, ut fere interpretatur Sophoclis Schol. ad Oed. R. 1101. interpp. latini: *moras nectis.* cf. Be. quod ad metrum attinet, ejusmodi versus asynartetus legitur etiam ap. Sophoclem Antig. 1047., neque ita rari sunt versus τρίκωλοι ap. Tragicos, quos hic noster παρφδεῖ.

356. ἐμοῦ γ' ἕνεκα, *per me, meintwegen.* S.: οὗτος ὁ Ἱερώνυμος μελῶν ἐστι ποιητὴς καὶ τραγῳδοποιὸς ἀνώμαλος καὶ ἀνοικονόμητος διὰ τὸ ἄγαν ἐμπαθεῖς γράφειν ὑποθέσεις, καὶ φοβεροῖς προσωπείοις χρῆσθαι. ἐδόκει δὲ κροτεῖσθαι. ἐκωμῳδεῖτο δὲ ὡς πάνυ κομῶν. — idem ad Nub. 347. Ἱερώνυμον δὲ λέγει τὸν διθυραμβοποιὸν, ὃς Ξενοφάντου μὲν ἦν παῖς, περὶ παῖδας δὲ ἄγαν ἐκτόητο. λάσιον δὲ εἶχε τὸ σῶμα. ipse Comicus eo loco: ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόνπερ τὸν Ξενοφάντου.

357. Ἄϊδος κυνῆ παροιμία πρὸς τοὺς ἐπικρύπτοντας ἑαυτοὺς διά τινων μηχανημάτων. τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ Ἅϊδου κυνῆ, ᾗ Περσεὺς χρησάμενος τὴν Γοργόνα ἐδειροτόμησεν. gl. Victor. ἀορασίαν hoc proverbio significari monet etiam Be. secundum Schol. Pindari ad Nem. 10, 6. et Euripidis Or. 450., qui quidem Schol. sic: τίνα σκότον λάβω προσώπῳ; ποίαν Ἄϊδος κυνέην καὶ ποῖον νέφος προβάλωμαι, ἵνα μὴ ὁρῶμαι ὑπὸ τοῦ γέροντος; sententiam hanc esse dicit vir doctus: *per me licet ita te involvas pannis, ut nec videri possis; ut Hieronymi facies prae pilis videri non potest.* „De hoc proverbio consulendus Schottus ad Zenob. 1, 41. Hesychii cod. Venetus: Ἄϊδος κυνέη· τῆς ἀΐδ ἀθάνατόν τι νέφος, et reliqua. scribendum: Ἄ. κ.· (ἀπὸ) τῆς ὁ. (ὁρθῆς scil.) Ἄϊδ· ἀόρατόν [imo ἀθέατον. *Both.*] τι νέφος." *Elmsl.* cf. Apollodori interpp. ad 1, 2, 1. similia etiam aliae gentes finxerunt; cujus generis est *die tarnkappe* sive *nebelkappe*, in Germanorum antiquis carminibus, velut Nibelung. 399., Heldenb. Th. 2. Bl. 88, a. (vide *Der Nibelungen Lied herausgegeben durch F. H. von der Hagen*, Berlin 1807., p. 581. sequ.), et galerus ille, seu mitra, cujus mentio fit in Mongolorum fabulis; de qua mitra haec refert Benjamin. Bergmann. (*Nomadische Streifereien unter den Kalmüken in den Jahren* 1802, et 3. 1. Th. S. 267.): „Diese Mütze hat die Eigenschaft, dass, wer sie aufsetzt, weder von *Tängäri* (guten Geistern), noch Menschen, noch *Tschädkurrn* (bösen Geistern), gesehn werden kann."

358. δριμύν τινα καὶ πανοῦργον. παραδεδώκασιν οἱ ποιηταὶ τὸν Σίσυφον, διὰ μιᾶς λέξεως παρ' Ὁμήρου δεδιδαγμένοι· Σίσυφος, ὃς κέρδιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν. S. memoriter haec S.: nam Homerus Il. 6, 153.: ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν.

359. ita Suid. in Σίσυφος, nisi quod habet ἀγὼν, Porson. in censura editionis Br. p. 65., Bentl. aliique. perperam codd. Aristophanei ὡς σκ. ἂν ἀγὼν. — σκῆψιν. ἤγουν πρόφασιν. gl. Victor. laudat de hoc proverbio K. Leopardum Emend. 13, 7. Elmsl.: — „σκῆψις est praetextus sive excusatio, qua utebantur in jus citati, quo minus ad diem se sisterent. Noster Eccles. 1027. ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι. Κλέων γε σύ. Plut. 904. (900.) ἀλλ' ἔμπορος; Ναὶ, σκήπτομαί γ', ὅταν τι-

ΔΙ. ὥρα 'στὶν ἤδη καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν,
καί μοι βαδιστέ' ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην.
παῖ, παῖ!
ΚΗ. τίς οὗτος;
ΔΙ. ἔνδον ἔστ' Εὐριπίδης;
ΚΗ. κοὐκ ἔνδον, ἔνδον τ' ἐστὶν, εἰ γνώμην ἔχεις.
ΔΙ. πῶς ἔνδον, εἶτ' οὐκ ἔνδον;
ΚΗ. ὀρθῶς, ὦ γέρον.
ὁ νοῦς μὲν, ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια,
οὐκ ἔνδον· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ

γω. scil. mercaturae causa sibi navigandum esse simulabant hujusmodi homines. Pollux 8, 81. *οἱ γὰρ φυγοδικοῦντες ἐσκήπτοντο εἰς Σκῦρον ἢ εἰς Λῆμνον ἀποδημεῖν.* plura dabunt Hesych. in *Ἴμβριος* et ejus interpp." *Elmsl.*

360. Rav. *ὦ. 'στὶν ἄρα μοι κ. φ. λ.* Elmsl. in Mus. crit. Cantabr. 6. p. 303. sequ., duplici *μοι* offensus, ut videtur: *ὦ. 'στὶν ἄρα κ. φ. λ.* sed ante in ed. hujus fabulae recepta lectio, quam habet etiam Suidas v. *Σίσυφος*, *τραγικωτέρα* ei visa erat, cogitanti fortasse cum Be. de versu illo ex Euripidis Telepho *ὥρα σε θυμοῦ κρείσσονα γνώμην ἔχειν.* cui assentior.

361. *μεταβολὴ γέγονεν ὡς ἐπὶ τὴν οἰκίαν Εὐριπίδου. βαδιστέα δὲ ἀντὶ τοῦ βαδιστέον* etc. S. de hoc cf. Soph. Antig. 633., Eurip. Iphig. T. 599., Herc. fur. 547., Matth. gr. gr. §. 443, 1.

362. *τίς οὗτος; τοῦ Δικαιοπόλιδος κρούσαντος τὴν θύραν Κηφισοφῶν ὑπακούει.* S. ridicule servi partes Ctesiphonti tribuit Arist. in hac fabula, sicut Aeaco in Ranis; non quo revera servus fuerit vir ille, quem tanquam *ἑταῖρον καὶ ἐπιτήδειον* alloquitur personatus Euripides Epistola 5., cujusque ipsum nomen *Ἀττικώτατον* ab ea conditione abhorret, ut monuit Elmsl. quare non erat, quod persona Cephisophontis deleta *Θεραπόντος* his et sequentibus ejus verbis praescriberet vir doctus.

363. *ἤτα* Dind. secundum Reisig. Conject. p. VI. praefat., idque cujusvis erat videre, cum in Rav. legeretur *κοὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐστὶν*, non *οὐκ ἔνδον* etc., ut vulgo. S.: *οὐκ ἔνδον. οἰκείως ἐξομοιοῖ τὸν οἰκέτην τῷ δεσπότῃ. διὰ δὲ τοῦ δοκοῦντος ἐπαίνου* in oratione Dicaeopolidis 367. sequ.) *διαβάλλει τὸν Εὐριπίδην, ὅτι δεινοὺς ἐπιδείκνυσι τοὺς δούλους καὶ ἐν ταῖς τραγῳδίαις.* (cf. annot. ad 365.) *τὸ δὲ εἰ γνώμην ἔχεις ἀντὶ τοῦ εἰ φρόνιμος εἶ καὶ συνετός.*

365. sequ. *σκώπτει πάλιν τὸν Εὐριπίδην διὰ τὸ ἐν τοῖς λόγοις εἶναι συλλογιστικὸν, καὶ οὗ ἂν λέγῃ τὸ ἐναντίον πάλιν κατασκευάζοντα, οἷον, ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος* (Eurip. Hippol. 576.) *οἷον, αὐτὸς μὲν ἔνδον ἐστὶν, ὁ δὲ νοῦς αὐτοῦ συλλογίζεται τῶν ἔξω τι καὶ μετεωρίζεται. — ἐπύλλια δὲ λαμβεῖα.* (cf. Ran. 893, Pac. 521.) — *τὸ δὲ ἀναβάδην ἐπὶ ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος.* (Toup. ad Suidam 1. p. 41.: *ἀναβάδην ἀναπαύσεσθαι* [Plut. 1119.] est *in superiori parte aedium requiescere*, ubi pauperculi atque infimae sortis homines, ut plurimum, degebant. nostrates *Up-stairs.* Elmsl.) — cf. 377. Be. ad 363.: „Est *ὀξύμωρον.* — ridet autem Euripidem, quia saepe illa figura utitur; ut v. gr. in Hipp. 988. *ἐσωφρόνησεν, οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν*, in Phoen. 247. *πέποιθα μέντοι μητρὶ, κοὐ πέποιθ' ἅμα*, in Iphig. T. 463. *φεύγω τρό-*

τραγῳδίαν.

ΔΙ. ὦ τρισμακάριε Εὐριπίδη,
ὅθ' ὁ δοῦλος οὑτωσὶ σαφῶς ὑποκρίνεται!
ἐκκάλεσον αὐτόν.

ΚΗ. ἀλλ' ἀδύνατον.

ΔΙ. ἀλλ' ὅμως·
οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ', ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν.
Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον, i. d.
ὑπάκουσον, εἴπερ πώποτ' ἀνθρώπων τινί· i. tr.
Δικαιόπολις καλεῖ σε Χολλίδης ἐγώ.

ΕΥ. ἀλλ' οὐ σχολή. i.

ΔΙ. ἀλλ' ἐκπυκλήθητ'.

πον γε δή τιν' οὐχ ἑκὼν ἑκών, in Hel. 137. τεθνᾶσι, κοὐ τεθνᾶσι, in Alcest. 501. ἔστιν τε, κοὐκ ἔτ' ἔστιν, ibidem 135. καὶ ζῶσαν εἰπεῖν καὶ θανοῦσαν ἔστι σοι." hoc loco idem profert Eurip. Ion. 213. οἴκοι δὲ τὸν νοῦν ἔσχον, ἐνθάδ' οὖσα που. cf. Ran. 1370. sequ.

367. τρυγῳδίαν edd. et S. diserte, probante Bentl. ad Phalar. p. 297. (317. ed. Lips.) τραγῳδίας Suid. in ἀναβάδην et αὐτός. τραγῳδίαν A. B. C. Suid. in ἀναβάδην et οὐκ ἔνδον, Br. (Elmsl. Dind.) *Elmsl.* Recte Br.: „Nullum hic cum Bentlejo, alioquin vere statuente, tragoediam nunquam τρυγῳδίαν appellatam fuisse, quaerendum acumen est, tanquam si Comicus innuere vellet, Euripidis dramata nihil tragicae majestatis habere et pro comoediis habenda esse. hic jocus personae, cui tribuitur, Cephisophonti, Euripidis famulo (familiari), minime convenit." — τρισμ. Εὐρ. Hom., monente S.: τρισμάκαρες Δαναοί. contra Plut. 846.: οἶμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δείλαιος, Καὶ τρισκακοδαίμων, etc.

368. σαφῶς, *plane, dilucide.* ita sane orationem suam explicavit Cephisophon; nec tamen ironia caret τὸ σαφῶς, sed est irridentis putidam interdum atque inelegantem perspicuitatem Euripidis. Ran. 1370. ΕΥ. ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα, Τὰ δ' ὄντα πίστ' ἄπιστα. ΔΙ. πῶς; οὐ μανθάνω. ἁμαθέστερόν πως εἶπὲ καὶ σαφέστερον. ibi S.: παρὰ τὴν παροιμίαν σαφέστερόν μοι κἀμαθέστερον φράσον. haec reputanti mihi inutilis visa est a Marklando in annotatis ad Suppl. Eurip. 639. proposita et vulgo probata emendatio σοφῶς, etsi apparet has voces facile permutari inter se potuisse a librariis, ut monuit Br. ad Equ. 169. — „— ἀπεκρίνατο vulgo. ὑποκρίνεται Rav., quod verum videtur. — ὑποκρίνεσθαι, *interpretari* legitur in Vesp. 53." *Elmsl.*

371. ἐρωτικὰς μιμεῖται φωνάς. οἱ γὰρ ἐρῶντες εἰώθασι τοὺς ἐρωμένους [ἐρωτικῶς] δι' ὑποκοριστικῶν καλεῖν. S. similiter, monente Be., Nub. 354. ὦ Σώκρατες, ὦ Σωκρατίδιον. cf. 442.

372. εἴπερ — τινί. vid. Matth. gr. gr. §. 608, 4.

373. Χολλ. δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. — S. cf. annot. ad 54. utraque scriptura, Χολλεῖδαι et Χολλίδαι, Dind. conferri jubet Taylorum et Markl. ad Lysiam p. 481.

375. ἀλλ' ἐκ. εἰ μὴ σχολὴν ἄγεις κατελθεῖν, ἀλλ' ἐκκυλίσθητι τουτέστι συστρέφητι. ἐκκύλισμα λέγεται μηχάνημα ξύλινον τροχοὺς ἔχον, ὅπερ περιστρεφόμενον

ΕΥ. ἀλλ' ἀδύνατον.
ΔΙ. ἀλλ' ὅμως. i. tr.
ΕΥ. ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή.
ΔΙ. Εὐριπίδη...
ΕΥ. τί λέλακας;
ΔΙ. ἀναβάδην ποιεῖς,
ἐξὸν καταβάδην; οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς.
ἀτὰρ τί τὰ ῥάκι' ἐκ τραγῳδίας ἔχεις,
ἐσθῆτ' ἐλεινήν; οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς.
ἀλλ' ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σ', Εὐριπίδη,
δός μοι ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος.
δεῖ γάρ με λέξαι τῷ Χορῷ ῥῆσιν μακράν
αὕτη δὲ θάνατον, ἣν κακῶς λέξω, φέρει.

δουοῦντα ἔνδον ὡς ἐν οἰκίᾳ διαπράττεσθαι καὶ τοῖς ἔξω ἐδείκνυε, λέγω δὴ τοῖς θεαταῖς. βούλεται δὲ εἰκεῖν ὅτι κἂν φανερὸς γενοῦ. διὸ ἐπήγεγκεν ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή. S. laudat praeterea K. de hac machina theatrali Suid. vv. ἐγκυκλήθηι et ἐκκυκλ., Polluc. 4, 128. et ab se annot. ad Thesm. 102. „— Hinc petita metaphora εἰσκεκύκληκαν εἰς τὴν οἰκίαν Vesp. 1475. in Thesm. 96., 265., ἐκκυκλεῖται et εἰσκυκλεῖται Agatho, ut monuit K." *Elmsl.*

377. λέλακας. ἀντὶ τοῦ κέκραγας. — τραγικὴ δὲ ἡ λέξις. S. cf. Plut. 39. — ἀναβάδην. cf. 366. contrarium significat καταβάδην sequente versu. — ποιεῖς, poëtaris. cf. Pac. 790., 1029.

378. ἐξόν. δυνατοῦ ὄντος. gl. Victor. — οὐκ ἐτὸς χ. π. Facete: quasi propterea multi sint claudi in Euripidis tragoediis, quia ex sublimi loco, ubi scribit, delapsi crus fregerint. In Pace 146. ad illum, qui super machina in coelum est volaturus, dicitur: ἐκεῖνο τήρει, μὴ σφαλεὶς καταῤῥύηις Ἐντεῦθεν, εἶτα χωλὸς ὢν Εὐριπίδηι Λόγον παράσχηις καὶ τραγῳδία γέγ. Be. οὐκ ἐτὸς, *non temere.* cf. Plut. 1162. χωλοὺς, velut Philoctetam, Telephum, Bellerophontem. cf. Ran. 799.

379. οὕτως αὐτὸν ἐσκευοποίησεν ἐν ῥάκεσι καθεζόμενον καὶ ποιοῦντα τὰς τραγῳδίας. κωμῳδεῖ οὖν αὐτὸν ὡς πτωχοὺς καὶ ταπεινοὺς εἰσάγοντα τοὺς ἥρωας. S. imo ut ipsum mendicum, qui non nisi pannis cooperire heroas tragoediarum suarum possit. — perperam libri etiam hoc versu χωλούς, quod falsum esse vel ex scholio intelligitur, nec fefellit Bentlejum aliosque viros doctos. de re cf. Ranarum l. l. ad 378.

381. fortasse hoc dederat Arist.: ἀλλ' ἀ. πρός σε γονάτων, Εὐρ. vide Matth. gr. gr. §. 465, 3.

382. τοῦ παλαιοῦ δρ. *istius*, vel *alicujus, antiqui dramatis.* vide Matth. gr. gr. §. 266., Reisig. Conject. in Arist. p. 175., Hermann. ad Viger. annot. 22. Telephum significari putat S. — cf. Be. ad 388.

383. ῥῆσιν μακράν. τὸ μακρὸν (μακρὰν) οὐκ ἀργῶς αὐτῷ λέλεκται, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς προλόγους μακρολογοῦντας εἰσάγει Εὐριπίδ., πρὸς αὐτὸν ὁ λόγος ἀποτείνεται. S.

384. quia est peroraturus ὑπὲρ ἐπιξήνου. cf. 292. (336.) *Be.*

ΕΥ. τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ἀδὶ
ὁ δύσποτμος γεραιὸς ἠγωνίζετο;
ΔΙ. οὔκ Οἰνέως ἦν, ἀλλ' ἔτ' ἀθλιωτέρου.
ΕΥ. τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος;
ΔΙ. οὐ Φοίνικος, οὔκ,
ἀλλ' ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος.
ΕΥ. ποίας ποθ' ἁνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;
ἀλλ' ἢ Φιλοκτήτου τά τοῦ πτωχοῦ λέγεις;
ΔΙ. οὔκ, ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου.
ΕΥ. ἀλλ' ἢ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα,
ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὑτοσί;
ΔΙ. οὐ Βελλεροφόντης, ἀλλὰ κἀκεῖνος μὲν ἦν
χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν.
ΕΥ. οἶδ' ἄνδρα, Μυσὸν Τήλεφον.
ΔΙ. ναὶ, Τήλεφον.
τούτου δὸς, ἀντιβολῶ σε, μοὶ τὰ σπάργανα.
ΕΥ. ὦ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα·
κεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν,

385. γέγραπται τῷ Εὐριπίδῃ δρᾶμα Οἰνεύς. μετὰ δὲ τὸν θάνατον Τυδέως καὶ ἐπιστράτευσιν Διομήδους κατὰ Θηβαίων ἀφηρέθη τὴν βασιλείαν Οἰνεὺς ὑπὸ τῶν Ἀγρίου παίδων, καὶ περιῆει ταπεινός, ἄχρις οὗ ἐπανελθὼν Διομήδης Ἀγριον μὲν ἀπέκτεινε, τὴν βασιλείαν δὲ Οἰνεῖ παρέδωκε. (vide Apollodor. 1, 7. sequ. etc.) τρύχη δὲ τὰ ῥάκη τραγικῶς. S. ὁδὶ δεικτικῶς: monstrat enim ornatum Oenei. cf. 394. Eurip., monente Be., El. 455. ἐγὼ δὲ τρύχει τῷδ' ἐμῶν πέπλων κόρας Δακρύοισι τέγξας ἐξομόρξασθαι θέλω.

387. ἀθλ. vid. annot. ad 389.

388. οὔκ Br. etc. cf. 59. S.: Φοίνικα λέγει τὸν Ἀμύντορος. (vide Apollod. 3, 12., Hygin. fab. 157. etc.) λακίδας δὲ (390.) τὰ διεῤῥωγότα ἱμάτια. S. Be. ad 382.: Observa synonyma: 400. ῥάκη, 379. ῥάκια, 399. ῥακώματα, 390. λακίδες πέπλων, 393. δυσπινῆ πεπλώματα, 385. τρύχη, 398. σπάργανα.

389. ἀθλιώτερος, *miserior*. sed potest etiam esse *pejor*. eamque ambiguitatem quaesivisse videtur Comicus.

390. λακ. πέπλων. Aeschylus Cho. 25. λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων λακίδες. Eurip. Troad. 485. τρυχηρὰ πέπλων λακίσματα, et ibidem 987. πέπλων ἐρείπια. Be.

391. Φιλ. εἰσήγαγε γὰρ τὸν Φιλοκτήτην ἐν τῷ Λήμνῳ πενόμενον. S. extant Euripideae fabulae fragmenta.

393. τὰ δυσπινῆ. τὰ ἐῤῥυπωμένα, τὰ ὑπαρά. πῖνος γὰρ ὁ ῥύπος. εἰσήγαγε γὰρ καὶ τοῦτον καταβληθέντα ἐκ Πηγάσου, καὶ ἐῤῥυπωμένα ἱμάτια ἔχοντα. — S.

398. σπάργανα improprie dicuntur pannuceae vestes Telephi. vide lexica h. v.

400. τῶν Θυεστ. ῥ. ἤτοι τὰ τῶν Χρησσῶν, ἢ αὐτοῦ τοῦ Θυέστου. S. et Cressarum et Thyestae, fabularum Euripidis, supersunt fragmenta, quae collegit Musgravius. Cressae appellatae

μεταξὺ τῶν Ἰνοῦς.

ΚΗ. ἰδοὺ, τουτὶ λαβέ.

ΔΙ. ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῆ!
Εὐριπίδη, ἁπειδήπερ ἐχαρίσω ταδὶ,
κἀκεῖνά μοι δὸς τἀκόλουθα τῶν ῥακῶν,
τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον.
δεῖ γάρ με δόξαι πτωχὸν εἶναι τήμερον,
εἶναι μὲν, ὅσπερ εἰμὶ, φαίνεσθαι δὲ μή·
τοὺς μὲν θεατὰς εἰδέναι μ', ὃς εἰμ' ἐγὼ,
τοὺς δ' αὖ χορευτὰς ἠλιθίους παρεστάναι,
ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω.

ΕΤ. δώσω· πυκνῇ γὰρ λεπτὰ μηχανᾷ φρενί.

ΔΙ. εὐδαιμονοίης· Τηλέφῳ δ' ἃ 'γὼ φρονῶ.

esse videntur viro doctissimo a Choro famularum Cressarum Aëropes, Atrei uxoris moechae.

401. Ἰνοῦς. Nobilis fabula Euripidis, quam hic noster commemorat etiam Vesp. 1404. vide Eurip. Beck. vol. 2. pp. 450. seqq.

402. ταῦτά φησιν, ἐπεὶ πολύτροπα ἦν τὰ ῥάκια, δι' ὧν ἦν πάντα ἐπισκοπῆσαι. S. Si ita pones accentum, sunt vocativi a διόπτης et κατόπτης, et construuntur cum Ζεῦ. si autem ponatur in antepenultima accentus, sunt nominativi plurales neutrius generis a δίοπτον et κάτοπτον, et sic intelligitur vox ῥάκη, aut similis. est ergo duplex sensus etc. Be. male post haec repetitus in libris legitur versus 354., quem qui adscripsit, precantis esse putavit verba ὦ Ζεῦ — πανταχῆ, cum sint admirantis.

403. libri depravato numero ἐχαρ. μοι. certatim viri docti deleverunt pronomen, quod et facile intelligitur, et habetur sequente versu.

405. τὸ *Μύσιον*, nempe Telephi, qui erat *Mυσός*. (397.) Be. τὸ πιλ., pileum mendicorum Athenis. vid. Schneideri lex. gr. h. v.

406. sequ. αἱ δύο στίχοι οὗτοι ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου. S.

407. ὥσπερ vulgo. ὅσπερ Br., consentiente Suida in εἶναι et φαινόμενα. Elmsl. cf. Dobr. — εἶναι μὲν etc. asyndeton ἐπεξηγητικὸν, de quo dictum ad Ran. 1364. cf. infra 497.

408. sequ. ἵν' εἴπῃ τῶν μὲν θεατῶν τὸ εὐπαίδευτον, τῶν δὲ χορευτῶν τὴν ἀμουσίαν. τοὺς δ' αὖ χορ. καὶ διὰ τούτων τὸν Εὐριπίδην διασύρει. οὗτος γὰρ εἰσάγει τοὺς χορεύτας οὐ τὰ ἀκόλουθα φθεγγομένους τῇ ὑποθέσει, ἀλλ' ἱστορίας τινὰς ἀπαγγέλλοντας, ὡς ἐν ταῖς Φοινίσσαις, οὔτε ἐμπεφυῶς ἀντιλαμβανομένους τῶν ἀδικηθέντων, ἀλλὰ μεταξὺ ἀντιπίπτοντας. S. — τοὺς μὲν —, ὥστε τοὺς μὲν etc.

410. σκιμ. ἐξουθενίσω. ἢ χλευάσω. — εἴρηται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐν Εἰρήνῃ. (538.) ἐλέγετο δὲ σκιμαλίζειν τὸ τῷ μικρῷ δακτύλῳ τῶν ὀρνίθων ἀποπειρᾶσθαι, εἰ ὠοτοκοῦσιν. S. cf. annot. ad Pacis l. l. vult, χορευτὰς, h. e, Acharnenses, stupidos adstare, nec scire, quis sit, aut quid rerum geratur, ut eos sermunculis suis, tanquam ipsis ignoti, obtundere ludibrioque habere possit, velut Euripides.

412. παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου· καλῶς ἔχοιμι· Τηλέφῳ δ' ἃ 'γὼ φρονῶ. S. Athen. 5. p. 186.: εὖ σοι γένοιτο· Τηλέφῳ δ' ἃ 'γὼ νοῶ, quod temere

εὖ γ', οἷον ἤδη ῥηματίων ἐμπίμπλαμαι!
ἀτὰρ δέομαί γε πτωχικοῦ βακτηρίου.
ΕΥ. τουτὶ λαβὼν ἄπελθε λαΐνων σταθμῶν.
ΔΙ. ὦ θύμ', ὁρᾷς γὰρ ὡς ἀπωθοῦμαι δόμων,
πολλῶν δεόμενος σκευαρίων, νῦν δὴ γενοῦ
γλίσχρος προσαιτῶν, λιπαρῶν τ'. Εὐριπίδη,
δός μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ.
ΕΥ. τί δ', ὦ τάλας, σὲ τοῦδ' ἔχει πλέκους χρέος;
ΔΙ. χρέος μὲν οὐδὲν, βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν.
ΕΥ. λυπηρὸς ἴσθ' ὢν, κἀποχώρησον δόμων.
ΔΙ. φεῦ,
εὐδαιμονοίης, ὥσπερ ἡ μήτηρ ποτέ!
ΕΥ. ἄπελθέ νύν μοι.
ΔΙ. μὴ, ἀλλά μοι δὸς ἓν μόνον
κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

in ordinem recepit Br. ceterum hoc vel quiddam simile, γένοιτο sive ἔη, intelligendum in Τηλέφῳ, estque oratio ironica, quasi dicat „Telephus autem, tragoedia tua, pereat."

415. λαΐνων σταθμῶν. dictum tragicum, et quidem Euripidis, ni fallor, qui utramque vocem saepius usurpat.

418. γλίσχρος προσαιτῶν, h. e. γλίσχρως, instanter, pertinaciter. Plutarchus ap. Schneiderum in lex. gr. v. γλίσχρος: Χρύσιππος γλίσχρος ἐστὶν εὑρεσιλογῶν ἀπιθάνως. Wieland.: *Nun mache diesem Aufzug Ehre, bettle, Sei dringend, hänge dich wie eine Klette an!*

419. διακ. λύχνῳ. ὅτι οἱ πρεσβῦται διὰ τὸ μόλις βαδίζειν ἐν σπυρίδι κρύπτουσι τὸν λύχνον, ὥστε σώζειν τὸ πῦρ. S.

420. ita Bentl. Elmsl. etc. libri τάλας γε τοῦδ' —. Scal. K. Br. ἔχεις. S.: πλέκους. τοῦ σπυριδίου, τοῦ πλέγματος. καὶ τοῦτο δὲ παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου· τί δ', ὦ τάλας, σὺ τῷδε πείθεσθαι μέλλεις; (Valck. Diatr. in Eurip. reliqu. p. 210.: — πείθ. θέλεις. malim: — σοὶ τῷδε πείθ. μέλει;)

421. βούλ. δ' ὅμως λαβεῖν. μιμεῖται τὸν Εὐριπίδου χαρακτῆρα τῷ λόγῳ. S. quasi aliena a proposito immiscentis saepe suis fabulis.

424. *bene tibi sit, ut olim fuit matri tuae.* εἰρωνικῶς, quia infimae conditionis fuisse dicebatur Euripidis mater. S.: σκώπτει αὐτὸν, ὡς λαχανόπωλιν ἔχοντα μητέρα τὴν Κλειτώ. —

425. μὴ, ἀλλά. duae syllabae in unam coalescunt, ut Thesm. 288., 476. et passim. *Br.*

426. κυλίσκιον vulgo, consentiente Rav. κυλίκειον (sic) S. pro varia lectione. (— κυλίσκιον δὲ ποτήριον. γράφεται δὲ κυλίκειον.) κυλίκιον Suidas in ἀποκεκρουσμένον et κύλιξ. κοτυλίσκιον Br. ex Athenaeo p. 479, B., quem describit Eustath. pag. 1282, 58. ἀποκεκρουμένον Athenaei cod. Venetus, unde primi editores fecerunt ἀποκεκομμένον. ἀποκεκρουσμένον, ut vulgo, Eustath. et cod. epitomes ap. Schweighaüserum. *Elmsl.* S.: — ἀποκεκρουσμένον δὲ ἀποκεκλασμένον.

ΕΤ. φθείρου λαβὼν τόδ'! ἴσθ' ὀχληρὸς ὢν δόμοις.
ΔΙ. οὔπω μὰ Δί'. οἶσθ', οἷ' αὐτὸς ἐργάζει κακά,
ἀλλ', ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη, τουτὶ μόνον
δός μοι χυτρίδιον σφογγίῳ βεβυσμένον.
ΕΤ. ἄνθρωπ', ἀφαιρήσει με τὴν τραγῳδίαν.
ἄπελθε ταυτηνὶ λαβών.
ΔΙ. ἀπέρχομαι.
καί τοι τί δράσω; δεῖ γὰρ ἑνός, οὗ μὴ τυχὼν
ἀπόλωλ'. ἄκουσον, ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη·
τουτὶ λαβὼν ἄπειμι, κοὐ πρόσειμ' ἔτι.
ἐς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός.

427. φθείρου, *abi in malam rem.* cf. Plut. 594. ita Rav., merito probantibus viris doctis. ceteri libri φέρου, Junt. prima etiam φέρε, quod ne versus quidem admittit.“— ἴσθ' ὁ. ὧν δ., *scito te molestum esse aedibus:* vide Plut. 958.

428. libri mala interpunctione: οὔπω μὰ Δί' οἶσθ', οἷ' α. ἐ. κ., quod ita reddidit Frischlinus: *Nondum scis, per Jovem, quid tu ipse agas mali.* pejus etiam Be.: *Nondum scis tu profecto, quanto me damno afficias,* etc. jam οὔπω ad φθείρου relatum significat οὔπω φθαρήσομαι, οὔπω ἄπειμι, *nondum hercle* (abibo), sed praeterea te petam aliquid. familiariter autem subjicit οἶσθ', ἃ α. ἐ. κακὰ, *scis, quantum tutemet mali facias,* quam tu ipse molestus esse soleas spectatoribus: quo magis te mihi aequum est ignoscere, si in eodem pecco. deinde pergit ollam aliaque poscere.

430. ἢ ὅτι χύτραν φέρουσιν, ἐν ᾗ σπόγγος πεπληρωμένος μέλιτος, καὶ νιθέασι τῷ στόματι τῶν παιδίων, ὅπως σιωπήσωσι ζητοῦντες τροφήν, ἢ ὅτε οἱ πένητες τὰ τρήματα τῆς χύτρας σφηνοῦσι τοῖς σπόγγοις. ἢ τετρημένον ἀκανταχοῦ ὥσπερ οἱ σπόγγοι. καὶ τοῦτο δὲ ὑπερβολὴ πενίας, τὸ κεχρῆσθαι τοῖς τετρημένοις. μιμεῖται δὲ Τήλεφον. βεβυσμένον δὲ κεκλεισμένον. S. — Quae ad explicationem hujus loci afferunt vett. Critici, insulsa mihi videntur pleraque: id solum ex iis vix probare possim ὅτι οἱ πένητες — σπόγγοις. mirum profecto, si vel pauperrimi hominum nihil melius habuerint obturandis ollis. equidem crediderim, Dicaeopolidem ollam utendam petere, qua galeae vice [velut Mambrini], caput suum tegeret. notum est autem, veteribus in usu fuisse galeae cavitatem vel lana vel spongia implere, ne graviter percussa galea caput laederet. *Br.* probabilius est, quod conjicit H. Vossius, Telephum mendicantem secum gestasse in olla spongiam humidam, qua sudorem pulveremque abstergeret, velut Vulcanus ap. Homerum Il. 18, 414.: σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ, Αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα.

431. τὴν τραγ. οἷον τὰ σκεύη τῆς τραγῳδίας. ταυτηνὶ δὲ, ἤγουν τὴν χύτραν. S. „ἀφαιρεῖσθαι cum accus. personae legitur inferius 620. (?), Vesp. 1380., Thesm. 935., Ran. 491., 548., 562. et alibi.“ *Elmsl.*

436. φυλλ. τὰ ἀποκλίσματα τῶν λαχάνων. ἰσχνὰ δὲ οἷον εὐτελῆ καὶ μεμαραμένα (μεμαρασμένα) τῶν λαχάνων φύλλα· τοιαῦτα γὰρ οἱ πτωχοὶ ἐσθίουσι. καὶ ἐν Πλούτῳ (540.) ἀντὶ δὲ μάζης φυλλεῖ ἰσχνῶν ῥαφανίδων. καλεῖται

ΕΥ. ἀπολεῖς μ'. ἰδού σοι. φροῦδά μοι τὰ δράματα!
ΔΙ. ἀλλ' οὐκέτ', ἀλλ' ἅπειμι· καὶ γὰρ εἶμ' ἄγαν
ὀχληρός, οὐ δοκῶν γε, κοιράνους στυγεῖν.
οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'· ἐπελαθόμην,
ἐν ᾧπερ ἐστι πάντα μοι τὰ πράγματα.
Εὐριπίδιον γλυκύτατον, ὦ, καὶ φίλτατον,
κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τί σ' αἰτήσαιμ' ἔτι
πλὴν ἓν μόνον, τοῦτὶ μόνον, τοῦτὶ μόνον·
σκάνδικά μοι δὸς μητρόθεν δεδεγμένος.
ΕΥ. ἀνὴρ ὑβρίζει· κλεῖε πηκτὰ δωμάτων.
ΔΙ. ὦ θύμ', ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα.
ἆρ' οἶσθ', ὅσον τὸν ἀγῶν' ἀγωνιεῖ τάχα,
μέλλων ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἀνδρῶν λέγειν;

δὲ φυλλεῖα καὶ τὰ θριδακίνης φύλλα. (vide Schneiderі lex. gr. v. φυλλεῖον.) σκώπτει δὲ αὐτὸν ὡς λαχανοπώλιδος υἱόν. S.

438. ἀλλ' οὐκέτ' ἀπολῶ cs. de duplici ἀλλὰ cf. 128.

439. ita Rav., nisi quod habet πυρράννους, quae est interpretatio τοῦ κοιράνους, neque magis quam ceteri codd. ostendit virgulam post γὲ, qua haec carentia male habuerunt viros doctos. intelligendum ὥστε in verbis κοιράνους στυγεῖν: vide Matth. gr. gr. §. 534, d. perperam edd. usque ad Brunckii, cui ne ipsi quidem suboluit menda, οὐ δοκῶν με κ. στ. S.: τοῦτο πεπαρῴδηται ἀσήμως ἐξ Οἰνέως Εὐριπίδου. ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ἐκ Τηλέφου φησὶν αὐτό.

441. *in quo res omnes meae vertuntur*, quod maximi facio, quo libentissime vescor. omnia haec εἰρωνικῶς.

442. libri olim vulgati: Εὐρ. γλυκ., ὦ φιλτάτιον. Rav.: Εὐρ. γλυκ. καὶ φιλτάτιον. Elmsl. Dind.: Εὐρ., ὦ γλυκ. καὶ φίλτατον. Beatl.: „Suid. in φιλτάτιον habet ὦ Εὐριπίδιον γλυκύτατον ὦ φιλτάτιον. lege ὦ Εὐρ. γλυκ., ὦ φιλαίτατον" etc. id probat Maltby ad Morelli lex. prosod. pag. 1043., ut Dind. annotavit. nobis et ὦ, sive ὦ, et καὶ germanum visum est, φιλτάτιον autem pro φίλτατον scriptum per errorem. ceterum cf. 371.

444. τοῦτὶ μόνον, τοῦτὶ μόνον. repetitio importune instantis, more puerorum. cf. Plut. 114., Pac. 828. etc.

445. σκάνδικα. καὶ ἐν τοῖς Ἱππεῦσι (19.) δεδήλωται, ὅτι ἡ μήτηρ Εὐριπίδου πωλεῖν ἐλέγετο σκάνδικας. θηλυκῶς δὲ ἡ σκάνδιξ [ἐλέγετο]. ἔστι δὲ λάχανον ἄγριον σύτελές. S. *scandix pecten Veneris* Linn., *Kerbel*, vel *scandix cerefolium* (?) Linn., *der gemeine Kerbel*. Colum. 10, 110. *Jam breve chaerophylum* (?) *et torpenti grata palato Intuba* etc. cf. Billerbeckii Flor. class. p. 76. sequ.

446. ἀνὴρ Elmsl., ἀνὴρ Br., libri ἀνήρ. „πακτὰ Br., jubente Scal. et Valck. ad Hippol. 808. ipsa Tragici verba λῦε πακτὰ δωμάτων ex Polluce 10, 27. allegavit Valck. ita sane locuti sunt Tragici, sed hanc ἀκρίβειαν in Tragicorum imitatione non semper servant Comici. πηκτὰ, ut vulgo, habent Rav. et Suid. in κλεῖε, quae forma bis Euripidi tribuitur in indice Beckiano." — *Elmsl.* S.: πηκτὰ δ. τὰς θύρας. Ὅμηρος· θύρας πυκινῶς ἀραρυίας. S. Hesych., monente Br.: πακτά· ἡρμοσμένα, πεποιημένα.

προβαινε νῦν, ὦ θυμέ· γραμμὴ δ' αὐτηί.
ἔστηκας; οὐκ εἶ καταπιὼν Εὐριπίδην; —
ἐπῄνεσ'. ἄγε νυν, ὦ τάλαινα καρδία,
ἄπελθ' ἐκεῖσε, κἀτα τὴν κεφαλὴν ἐκεῖ
παράσχες, εἰποῦσ' ἅττ' ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ!
τόλμησον, ἴθι, χώρησον! — ἅγαμαι καρδίας.

ΧΟ. τί δράσεις; τί φήσεις; ἴσθι νυν as., dm. et i.
ἀναίσχυντος ὢν σιδηροῦς τ' ἀνὴρ, dm.
ὅστις παρασχὼν τῇ πόλει τὸν αὐχένα i. tr.
ἅπασι μέλλεις εἰς λέγειν τἀναντία.

ΗΜ. ἀνὴρ οὐ τρέμει τὸ πρᾶγμ'. εἰά νυν, do.
ἐπειδήπερ αὐτὸς αἱρεῖ λέγειν!

ΔΙ. Μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες οἱ θεώμενοι, i. tr.
εἰ πτωχὸς ὢν ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν

450. γραμμή. ἀρχή, ἀφετηρία, ἡ λεγομένη βαλβίς. (Eurip. Med. 1187.) ἐκ μεταφορᾶς τῶν δρομέων. S. Vesp. 545. καὶ μὴν εὐθύς γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω. Synes. epist. 4. ἐκ πρώτης ἀφετηρίας οὐκ εὐτυχοῦς. — *Be.* Hesych.: γραμμή· ἡ ἐπὶ τοῦ δρόμου, ἧς ἐπέβαινον οἱ δρομεῖς. *Elmsl.*

451. ἔστ.; ἐπὶ συννοίᾳ μένεις. καὶ οὐκ εἰ, ὥσπερ Εὐριπίδην ὅλον μεταχειρισάμενος καὶ ἀναλαβὼν ἐν σεαυτῷ. nostrates, metaphora ab edendo, *hast du nicht Eurip. gefressen?* ἔκεῖ δὲ εἰς τὸ ἐπίξηνον. S. οὐκ εἶ, *non ibis?*

452. ἐπῄνεσα, *laudo.* Eurip. Med. 670. οὐδὲ ταῦτ' ἐπῄνεσα. Alcest. 1047. ἐπῄνεσ', ἀλόχῳ πιστὸς οὔπερ' εἶ φίλος, et solent ita usurpari aoristus et imperfectum: vid. Med. 257. ibidem 1184. ἀλλ' εἶ, ὀπίλιζον, καρδία! τί μέλλομεν Τὰ δεινὰ πάναγκαῖα μὴ οὐ πράσσειν κακά; Ἀγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λαβὲ ξίφος etc.

454. ἅττ' ἂν α. σοι δοκῇ dixit εἰρωνικῶς, jocoque inexpectato: *quaecunque sibi videntur*, non: *quae ad rem pertinent.* hic quoque tangi videtur Euripides.

455. ἄγαμαι καρδίας, *miror animum* meum. ridicule, quasi ignavus esse soleat. Moeris: ἄγαμαι Περβόλου, Ἀττικῶς· ἄγαμαι Περβόλον, Ἑλληνικῶς. noster Av. 1745. ἄγαμαι δὲ λόγων. Rhes. 240. ἄγαμαι λήματος. cf. Br. et interpp.

456. usitatum genus metri, quod temere mutarunt. cf. Soph. Aj. 191., 813., El. 803. etc.

457. σιδ. ἀνήρ. στερφὸς ἀνὴρ καὶ ἀτέραμνος. S. Aeschylus, laudante Br., Prom. 242. σιδηρόφρων τε κἀκ πέτρας εἰργασμένος. Eurip. Med. 1220. τάλαιν', ὡς ἆρ' ἦσθα πέτρος, ἢ σίδαρος. Tibullus 10, 2. *quam ferus et vere ferreus ille fuit.*

462. ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου· μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι, Εἰ πτωχὸς ὢν τέτληκ' ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν. S. Versum Eurip. μή μοι — ἄκροι mutuatus est etiam Alexis ap. Athen. p. 691, F. *Elmsl.* Exorditur jam orationem Dicaeopolis (sub persona Callistrati actoris: vid. annot. ad 348.), qua rationem reddit, cur pacem fecerit. summa huc redit: ex Atheniensibus quosdam movisse bellum Pelop. levibus de causis; et concludendum relinquitur, aequum esse, ut primi amplectantur pacem. *Be.*

μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τρυγῳδίαν ποιᾶν.
τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε καὶ τρυγῳδία·
ἐγὼ δὲ λέξω δεινὰ μὲν, δίκαια δέ.
οὐ γάρ με καὶ νῦν διαβαλεῖ Κλέων, ὅτι
ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω.
αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, οὐπὶ Δηναίῳ τ' ἀγῶν,
κοὔπω ξένοι πάρεισιν· οὔτε γὰρ φόροι
ἥκουσιν, οὔτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι·
ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι·
τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω.
Ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν Λακεδαιμονίους σφόδρα,
καὐτοῖς ὁ Ποσειδῶν οὐπὶ Ταινάρῳ θεὸς

464. τρυγῳδίαν. κωμῳδίαν· ἤτοι διὰ τρύγα ἔπαθλον λαμβάνειν, τουτέστι νέον οἶνον, ἢ διὰ τὸ, μὴ ὄντων προσωπείων τὴν ἀρχὴν, τρυγὶ χρίεσθαι τὰς ὄψεις. S. similiter alii Grammatici. apud Athen. 2. p. 40. (t. 1. p. 152. ed. Schweigh.) tragoedia in Attica reperta esse dicitur κατ' αὐτὸν τῆς τρύγης καιρὸν, ἀφ' οὗ δὴ καὶ τρυγῳδία τὸ πρῶτον ἐκλήθη ἡ κωμῳδία. cf. Spanhem. et interpp. ad Nub. 296., Schneider. in lex. gr. v. τρυγῳδός etc.

467. καὶ νῦν, etiam nunc, ut antea: cf. 848., 596. minus bene Rav. νῦν γε.

468. τὴν πόλιν. Xenoph. de Rep. Athen. 2, 18. (ubi vid. Schneider. p. 120., 470. sequ. *Dind.*) κωμῳδεῖν γ' αὖ καὶ κακῶς λέγειν τὸν μὲν δῆμον οὐκ ἐῶσιν, ἵνα μὴ αὐτοὶ ἀκούωσι κακῶς· ἰδίᾳ δὲ κελεύουσιν, εἴ τίς τινα βούλεται, εὖ εἰδότες, ὅτι οὐχὶ τοῦ δήμου ἐστὶν οὐδὲ τοῦ πλήθους ὁ κωμῳδούμενος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀλλ' ἢ πλούσιος, ἢ γενναῖος, ἢ δυνάμενος. divites fuerunt Callias et Nicias, potentes Pericles Cleon et Hyperbolus, γενναῖοι Eurip. et Socrates cum toto Philosophorum grege, inter quos et Poëtas comicos flagrabat usque ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος πόλεμος.

469. cf. annot. ad 202. et 1143.

αὐτοὶ, *soli.* vide annot. ad Pac. 583.

472. περιεπτ. οἷον ξένων ἀπηλλαγμένοι καὶ καθαροὶ ἀστοί. κυρίως πτίσσειν ἐστὶ τὸ κριθὰς ἢ ἄλλο τι λεπίζειν καὶ καθαροποιεῖν. ἔνθεν καὶ πτισάνη. S.

475. sequ. Nub. 1489. ἕως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλῃς τὴν οἰκίαν. Elmsl. ὁὐπὶ Ταιν. θεός. ὁ αὐτῶν τῶν Λακεδαιμονίων. Ταίναρον γάρ ἐστι τῆς Λακωνικῆς ἀκρωτήριον, ἐν ᾧ στόμιον ἦν κατάγον εἰς ᾅδου. ἐνταῦθα δὲ ἦν καὶ Ποσειδῶνος ἱερὸν ἀσφαλείου. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ τοὺς Εἵλωτας οἰκέτας καθεσθέντας ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ταιναρίου οὐδὲν δείσαντες ἀνεῖλον Λακεδαιμόνιοι, καὶ διὰ τοῦτο ἐδόκουν ἐναγεῖς εἶναι. S. Respicit, ut S. videtur velle, ad magnum illum terrae motum, quo concussa est Sparta sub illud tempus, quo Lacedaemonii servos in templo Neptuni supplices violaverant; de quo Thuc. l. 1. illius terrae motus meminit Comicus in Lys. 1147. — *Be.* Thuc. 1, 128. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι ἀναστήσαντές ποτε ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἀπὸ Ταινάρου τῶν Εἱλώτων ἱκέτας ἀπαγαγόντες διέφθειραν· δι' ὃ δὴ καὶ σφίσιν αὐτοῖς νομίζουσι τὸν μέγαν σεισμὸν γενέσθαι ἐν Σπάρτῃ. nimirum tanta vi concussa est tellus, ὥστε εἰκίαν μηδεμίαν ἐν Λακεδαίμονι ἀν-

σείσας ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας·
κἀμοὶ γάρ ἐστιν ἀμπέλια κεκομμένα.
ἀτὰρ, φίλοι γὰρ οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα;
ἡμῶν γὰρ, ἄνδρες, οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω,
(μέμνησθε τοῦθ', ὅτι οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω,)
ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα,
ἄτιμα καὶ παράσημα καὶ παράξενα,
ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια·

τίσειεν, auctore Pausania 7, 25. hunc terrae motum, cujus meminit noster Lys. 1142., Olymp. 77. a. 4. (ante Chr. nat. 468.) evenisse narrat Diodorus Sic. 11, 63. verum eo ipso tempore, quo acta est haec fabula, magno metu tenebantur Lacedaemonii, ne simili clade iterum opprimerentur: proxima enim aestate et superiori hieme frequentes terrae motus per universam fere Graeciam extitisse scimus ex Thuc. 3, 87., 89. eos in animo habuit poëta. *Elmsl.* — malim *καὐτοῖς Ποσειδῶν*.

477. cf. 183.

478. *verum enimvero* (dicam enim libere, *quoniam amici sunt, qui orationi huic intersunt*) *cur in istis accusamus Lacedaemonios?* Be, Av. 30., monente K., *ὦ ἄνδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ.* Rhes. 147. *τίς δῆτα Τρώων, οἳ πάρεισιν ἐν λόγῳ;*

480. *τὴν πόλιν, τὸν δῆμον*, quod fieri vetabant leges: cf. 468.

481. caute hoc spectatorum inculcat memoriae, ne rursus Cleon vel alius quispiam orator aut sycophanta sibi dicam impingat: vid. annot. ad 348.

482. *μοχθ.*, improba, scelesta. S.: *πάρεργα. μηδὲν ἐντελὲς ἔχοντα. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀδοκίμων νομισμάτων, ἅπερ παράνυπα λέγεται καὶ παρακεκομμένα. καὶ νῦν δὲ εἰώθασι λέγειν παραχαράκτας τοὺς παρακόπτοντας. ὅθεν καὶ παρὰ Ἀθηναίοις παράσημος ῥήτωρ.* comparant Ran. 671. seqq.

483. *ἄτιμοι, infames*, nihil amplius, opinor: neque enim necesse est intelligi capitis deminutionem, ut Ran. 648. — Elmsl.: *παράξενα*. Vix dici potest, quam saepe hominibus in civitate potentibus, vel alioqui sibi infestis, *ξενίαν* exprobrarint Comici. hac suspicione notatur Cephisodemus inferius 661., Execestides Av. 11., 764., 1527., Acestor 31., Spintharus 762., Lycurgus 1296., Archedemus Ran. 394., Cleopho 637., 1427., Diitrephes a Platone Comico ap. S. ad Av. 798. Cleophontem ab Euripide tangi in Or. 876. censet graecus ejus interpres, ubi in concione Argivorum inducitur orator *Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος*.

484. *ἐσυκ.* Ipse Comicus clare nobis ob oculos ponit, quae agere soliti fuerint sycophantae, infra 774. seqq., ubi sycophanta aliquis adoritur Megarensem hominem, qui porcellos videbatur venales tulisse Athenas, et 858. seqq., ubi alius Thebanum, qui alia mercimonia attulerat. *Be.* S.: *Μεγ. τὰ χλαν. οἱονεὶ ἐξετίνασσον αὐτοὺς* (excutiebant eos, *sic visitirten sie*) *παραγενόμενοι.* — Br.: Quia eos insimulabant sub palliis vel laenis aliquid mercis absconditum habere. — Elmsl.: „Haec male acceperunt interpp. lanificium lucelli causa exercebant Megarenses. (v. Xenoph. Memor. Socr. 2, 7, 6. *Dind.*) eos in animo habuit noster Pac. 942. *καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῖν ἀγαθῶν Ἐμπλησθῆναι, μεγάλων σκορόδων, Σικύων πρώων, μήλων, ῥοιῶν, Δούλοισι χλα-*

485 κεἶ που σίκυον ἴδοιεν, ἢ λαγώδιον,
ἢ χοιρίδιον, ἢ σκόροδον, ἢ χόνδρους ἅλας,
ταῦτ' ἦν Μεγαρικὰ, κἀπέπρατ' αὐθημερόν.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ σμικρὰ κἀπιχώρια·
πόρνην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες Μεγάραδε
490 νεανίαι κλέπτουσι μεθυσοκότταβοι,
κἄθ' οἱ Μεγαρῆς ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι
ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο·

νισκιδίων σμικρῶν." de tenuibus causis initiisque belli Pelop. vide annot. ad Pac. 246.

485. *σίκυον.* ἀπὸ εὐθείας τῆς ὁ σίκυος. καὶ ἀλλαχοῦ· σικύους ἐνταῦθά πη φυομένους οὐδενὶ κόσμῳ περιϊόντες κατήσθιον. καὶ ἐν ἐπιγράμματι· καὶ σίκυον χνοάοντα τὸν ἐν φύλλοις πεδοκοίτην. τουτέστι πέπονα. S. cf. Pac. 943.

486. *ἢ χ. ἅλός.* (ἅλας.) οὕτως οἱ Ἀττικοί. πολλοὶ δὲ ἦσαν παρὰ Μεγαρεῦσιν ἅλες. S. haec omnia Megarenses venditare solebant Athenis. Elmsl.: ἢ χ. ἁλὸς vulgo: ubi ex Atticorum consuetudine saltem describi debebat ἁλῶν. Hesych.: χόνδροι ἁλῶν· παχεῖς ἅλες. Suid.: χόνδρος· τοῦ στομάχου τὸ ἔντερον. καὶ χόνδροι ἁλῶν· θρόμβοι, παχὺς ἅλς. sed vera scriptura debetur choliambo Phoenicis Colophonii ap. Athen. pag. 359, F. δοὺ', ὦ 'γαθοί τι τῶν ἓκαστος ἐν χερσὶν Ἔχει κορώνη· χἄλα λήψεται χόνδρον. nimirum χόνδρος prō adjectivo usurpatur. (vide Schneideri lex. gr. h. v.) nec dubitari potest quin scripturam, quam reposui, habuerit S. is enim ait: ἢ χ. — Ἀττικοί. atqui in vulgata scriptura nihil Atticorum proprium est. comparativum χονδρότερος in Hederici lex. manuali indicat Schweigh. ad Athen. ceterum χόνδροις ἁλσὶν opponuntur λεπτοὶ ἅλες. Noster ap. S. ad Vesp. 1313., Pollucem 6, 65. et Athen. p. 367, B. καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥήματα; Εἷς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λεπτοὺς ἅλας;

487. ταῦτα λέγοντες εἶναι Μεγαρικὰ πάντα διήπαζον ὑπὸ συκοφαντούντων καὶ τοῦ σμικρολόγου. S.

489. Hesych.: *Σιμαίθα*· ἑταίρας Μεγαρικῆς ὄνομα. de scortis Megarensibus proverbium erat Μεγαρικαὶ σφίγγες, ab Hesychio et Suida memoratum. quod tradit S. hujus furti auctorem fuisse Alcibiadem, temere dictum videtur, nec bene cum temporis rationibus conciliari potest. *Elmsl.*

490. *μεθ.*, *ebrii cottabizontes.* de cottabo, ludo conviviali, vide Pac. 341.

491. *πεφυσ. φύσιγξ λέγεται τὸ ἐκτὸς λέπισμα τῶν σκορόδων, ἡ φυσίπτη. ἔπαιξεν οὖν τοῦτο εἰς Μεγαρέας, ὅτι πολλὰ σκόροδα ἔχουσιν.* — S. imo πεφυσ. idem est atque ἐσκοροδισμένοι 166., ut monuit Be. Elmsl. conferri jubet Piersonum ad Moer. p. 397. etc.

492. *Ἀσπασίας. τῇ μιᾷ τούτων ἐχρήσατο ὁ Περικλῆς· δι' ἣν ὀργισθεὶς ἔγραψε τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα, ἀπαγορεύων δέχεσθαι αὐτοὺς εἰς τὰς Ἀθήνας· ὅθεν ἐκεῖνοι εἰργόμενοι τῶν Ἀθηνῶν προσέφυγον τοῖς Λακεδαιμονίοις.* (cf. annot. ad Pac. 246.) *ἡ δὲ Ἀσπασία Περικλέους ἦν σοφίστρια καὶ διδάσκαλος λόγων ῥητορικῶν· ὕστερον δὲ καὶ γαμετὴ γέγονε.* S. Athen. 13, 3. p. 569. sequ.: *καὶ Ἀσπασία ἡ Σωκρατικὴ ἐνεπορεύετο πλήθη καλῶν γυναικῶν, καὶ ἐπλήθυνεν ἀπὸ τῶν ταύτης ἑταιρίδων ἡ Ἑλλάς· ὡς καὶ ὁ χαρίεις Ἀριστ. παρασημαίνεται λέγων τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον* (verba τὸν Πελ. πόλ. ab aliena manu esse videntur

κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατερράγη
Ἕλλησι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν.
ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης ὀὐλύμπιος
ἤστραπτ', ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα,
ἐτίθει νόμους ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους, c
ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτε γῇ, μήτ' ἐν ἀγορᾷ.
μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν.
ἐντεῦθεν οἱ Μεγαρῆς, ὅτε δὴ 'πείνων βάδην,

Jacobsio loco infra laudato p. 264.), ὅτι Περικλῆς διὰ τὸν Ἀσπασίας ἔρωτα καὶ τὰς ἁρπασθείσας ἀπ' αὐτῆς θεραπαίνας ὑπὸ Μεγαρέων ἀνερρίπισε τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα τὸ δεινόν· πόρνην δὲ etc. eundem locum Comici nostri citat etiam Plut. in vita Periclis p. 168. (c. 30.: Μεγαρεῖς δὲ τὸν Ἀνθεμοκρίτου φόνον ἀπαρνούμενοι τὰς αἰτίας εἰς Ἀσπασίαν καὶ Περικλέα τρέπουσι, χρώμενοι τοῖς περιβοήτοις καὶ δημώδεσι τούτοις ἐκ τῶν Ἀχαρνέων στιχιδίοις πόρνην etc.). K., qui praeterea de hac re laudat Harpocrat. et Suid. v. Ἀσπασία. recentiorum inprimis conferendus est F. Jacobsius in dissertatione germ. de conditione feminarum Atheniensium (*Beiträge zur Gesch. des weibl. Geschlechts in Athen.*), quae dissert. inserta est Musei Att. vol. 3. particulae 2., pagg. 207. seqq. recte ibi vir illustris p. 210.: „Für den Dichter, welcher seine Mitbürger dem Kriege abgeneigt machen wollte, war es sehr zweckmässig, eine so verächtliche Ursache desselben zu erdichten, oder die Sage davon zu benutzen; aber eine ernsthafte Widerlegung dürfte sie schwerlich verdient haben." alius, non magis probabilis, rumor ejus rei commemoratur Pac. 581. seqq., cum verae causae belli Pelop. („der herrschsüchtige Uebermuth, womit die Athener sich ihres Glücks bedienten, auf der einen, und die neidische Eifersucht der Spartaner, Korinther und Thebaner auf der andern Seite," ut ait Wieland.) minime sint obscurae.

493. — κατερράγη, *erupit.* usitata, nec modo Graecis, metaphora. v. Soph. Ant. 631., Oedip. R. 1022. sequ., 1214., Trach. 807. etc. Valck. ad Eurip. Hipp. 1338. (1277.): Quaecunque magna cum vi eruperunt, sive quae vehementi cum impetu in obstantia quaevis feruntur illisa, ῥαγῆναι dicuntur, sive ἐῤῥωγέναι, ἐκραγῆναι, καταῤῥαγῆναι etc.

495. Olympius vocabatur Pericles propter eloquentiam potentiamque, ut monet Jacobs. l. l. p. 210. S.: — ὅτι ὁ Ζεὺς Ὀλύμπιος καλεῖται, ἐπήγαγε τὸ ἤστραπτεν, ἐβρόντα. Εὔπολις Δήμοις· κράτιστος οὗτος ἐγένετ' ἀνθρώπων λέγειν etc.

496. ita Plin. 1, 20., nos Lect. Aristoph. p. 93., Elmsl. libri vulgati minus eleganti numero ἤστραπτεν.

497. asyndeton ἐπεξηγητικόν, de quo ad 407. S.: ἐτ. νόμους. μεμούμενος τὸν τῶν σκολιῶν ποιητήν. Τιμοκρέων δὲ ὁ Ῥόδιος μελοποιὸς τοιοῦτον ἔγραψε σκολιὸν κατὰ τοῦ πλούτου, ᾧ ἡ ἀρχή· ὄφελες (ὄφελές γ' Br., ὄφελες Elmsl.), ὦ τυφλὲ Πλοῦτε, Μήτ' ἐν (μήτε Bentl. aliique) γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, Μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανήμεναι (φανῆναι), Ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν Κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ Πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακά. τούτοις ἔοικε καὶ τὰ ὑπὸ Περικλέους εἰσηγηθέντα· ἐπεὶ ὁ Περικλῆς γράφων τὸ ψήφισμα εἶπε Μεγαρέας μήτε ἀγορᾶς, μήτε θαλάττης, μήτ' ἠπείρου μετέχειν etc.

500. βάδην, pedetentim, pau-

Λακεδαιμονίων ἐδέοντο, τὸ ψήφισμ' ὅπως
μεταστραφείη τὸ διὰ τὰς λαικαστρίας·
κοὐκ ἠθέλομέν ἡμεῖς δεομένων πολλάκις·
κἀντεῦθεν ἤδη πάταγος ἦν τῶν ἀσπίδων.
ἐρεῖ τις οὐ χρῆν. ἀλλὰ, τί χρῆν, εἴπατε.
φέρ', εἰ Λακεδαιμονίων τις ἐκπλεύσας σκάφει
ἀπέδοτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων,
καθῆσθ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἢ πολλοῦ γε δεῖ,
καὶ κάρτα μέν τἂν εὐθέως καθείλκετε
τριακοσίας ναῦς· ἦν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα
θορύβου στρατιωτῶν, περὶ τριηράρχου βοῆς,
μισθοῦ διδομένου, Παλλαδίων χρυσουμένων,
στοᾶς στεναχούσης, σιτίων μετρουμένων,
ἀσκῶν, τροπωτήρων, κάδους ὠνουμένων,

latim. S.: *ἐκείνων. ἀντὶ τοῦ ἐλίμωττον, ὑπὸ λιμοῦ διεφθείροντο. βάδην δὲ ἀντὶ τοῦ καταβραχὺ ἀνξανομένου τοῦ λιμοῦ καὶ ἐπιδόσιν λαμβάνοντος.* S.

505. *καὶ τοῦτο ἀπὸ Τηλέφου Εὐριπίδου. ἐρεῖ τις, ὅτι οὐκ ἐχρῆν πόλεμον κινῆσαι τοὺς Λακεδαιμονίους. τί οὖν ἐχρῆν αὐτοὺς ποιεῖν, εἴπατε.* S. — *τί χρῆν.* positio debilis, de qua dictum ad Eurip. Med. 135. etc. Iphig. Aul. 1232. monente Dind.: *δηλαδὴ ξανθῆς ἐθείρης. ΚΛ. ἐμὲ δὲ τί χρὴ δρᾶν τότε;*

507. *φήνας, monstrans* canem, h. e., nisi fallor, palam eum vendens, non clam, quippe non furto ablatum, sed emtum a Seriphio. verum sycophantae alicui dicenti, eum furto ablatum esse ex insula sociorum, temere auscultaturi finguntur Athenienses, magnumque propterea bellum excitaturi. perperam S.: *φήνας, συκοφαντήσας, φενακίσας.* — Idem: *ἡ δὲ Σέριφος νῆσός ἐστιν εὐτελεστάτη πρὸς τῇ Θρᾴκῃ.* una Cycladum, in ditionem Atheniensium redacta, de qua Strabo 2, 5., vol. 2. p. 391. ed. Tauchnitz.: *οὕτω δ' ἐστὶ πετρώδης ἡ νῆσος, ὥστε ὑπὸ τῆς Γοργόνος τοῦτο παθεῖν αὐτήν φασιν οἱ κωμῳδοῦντες. saxum Seriphium* appellavit Tacitus Ann. 4, 21., *parvam Seriphon* Ovidius Met. 5, 242.

508. *καθ. — δόμοισιν; num domi sederetis*, h. e. pacem agitaretis. *ἢ — δεῖ. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὅλως. καὶ τοῦτο ἐκ Τηλέφου.* S.

510. *τριακ. ναῦς.* numerus consuetus triremium, quas instructas habere solebant Athenn. vide Pac. 496.

511. *περὶ τρ. βοῆς. τῶν βοώντων περὶ τοῦ δεῖν τριηράρχους εἶναι.* S.

512. *μισθοῦ μὲν τοῦ διδομένου τοῖς ἐμβαίνουσιν εἰς τὰς ναῦς. Παλλάδια δὲ ἐν ταῖς πρῴραις τῶν τριήρων ἦν ἀγάλματά τινα ξύλινα τῆς Ἀθηνᾶς καθιδρυμένα, ὧν ἐπεμελοῦντο μέλλοντες πλεῖν.* S.

513. *στοιᾶς* Elmsl. et Dind., ut Concion. 676., 684., 686., quemadmodum *ῥοιά, χροιά* et similia dicuntur. S.: *στοᾶς στεν. τῆς λεγομένης ἀλφιτοπώλιδος, ἣν ᾠκοδόμησε Περικλῆς· ὅπου καὶ σῖτος ἐπέκειτο τῆς πόλεως. ἦν δὲ περὶ τὸν Πειραιᾶ. στεναχούσης δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν συναγομένων ἐπισιτισμῶν.* S. eam porticum etiam Concion. 686. commemorari monuit Elmsl.

514. *τροπ. τῶν ἱμάντων τῶν συνδεόντων τὸν πάτταλον.* (?) *Lí-*

515 σκορόδων, ἐλαῶν, κρομμύων ἐν δικτύοις,
στεφάνων, τριχίδων, αὐλητρίδων, ὑπωπίων·
τὸ νεώριον δ' αὖ κωπέων πλαττουμένων,
τύλων ψοφούντων, θαλαμιῶν τροπουμένων,
αὐλῶν, κελευστῶν, νιγλάρων, συριγμάτων.

γω δὲ τὸν σκαλμὸν, τὴν κώπην. Ὅμηρος (Od. 4, 782.) τροποῖς ἐν δερματίνοισιν. Be. *scalmorum loris.* Wieland. *Ruderriemen.*

515. σκορ., ἐλ. οἱ γὰρ ἐπὶ πόλεμον ἐξιόντες ταῦτα ὠνοῦντο καὶ ἐν λίνοις ἔβαλλον. S. κρομμύων. vide Ran. 615.

516. στεφ., τριχ. ταῦτα μὲν πάντα ὡς εὐωχουμένων τῶν μελλόντων ἐμβαίνειν εἰς τὰς ναῦς. τριχίδες δὲ εἶδος ἰχθύων καὶ ἴσως οὓς ἡμεῖς καλοῦμεν θρίσας (θρίσσας), ἐπεὶ θριξὶν ὅμοια ἔχουσιν ὀστᾶ. S. τριχίδες, τριχιάδες, θρίσσαι sunt pisciculi e sardarum sive sardinarum genere (*Sardellen;* Voss. dixit *Grätlinge*, h. e. *Grässlinge*, *Gründlinge*, qui piscis est *cyprinus gobio* Linn.), de quibus vidd. interpp. ad Equ. 668. et, quos laudant, Camum et Schneiderum ad Aristot. H. A. t. 2. p. 815. seqq., t. 3. p. 628. — αὐλ., quae comessationibus intererant. cf. Ran. 478. seqq., Plaut. Aul. 286., Stich. 357. Plato Symp. 30, 1. ὡς κωμαστῶν καὶ αὐλητρίδος φωνὴν ἀκούειν, ubi vidd. interpp. — S.: ὑπωπίων. τῶν τύλων τῶν γινομένων ἐν ταῖς χερσὶν ἀπὸ τῆς τοῦ σιδήρου ἐργασίας. λέγεται δὲ καὶ ὑπώπια [καὶ] τὰ ἀφ' οἱασδηποτοῦν πληγῆς τραύματα. eo sensu hic usurpatur vox. a comissationibus, praesertim nautarum, non longe abesse solent plagae.

517. κωπέων. τῶν εἰς κώπην ξύλων ἐκτιτδείων καὶ (?) κώπας ἁρμοζόντων, ἵνα ἴδωσιν, εἰ ἐντρέχουσι τοῖς τρήμασι. S. posteriorem hanc explicationem reprehendens, ni fallor, K.: „Schol.," inquit, „locum hunc ita interpretatur, ut, quid dicere velit, nescias." S. a recto κωπεύς. „— Sunt κωπέες (κωπεῖς) *ligna remis faciendis apta.* (v. Boeckh. *Staatshaush.* d. Ath. t. 1. p. 75. *Dind.*) Hesych.: κώπεις (scr. κωπεῖς), τὰ εἰς κώπας εὔθετα ξύλα. vide summum Valck. ad Herod. (5, 23, 12.) p. 383. πλατουμένων valet *quae in palmulas exasciantur*, a πλάτη, *palmula remi*, unde πλατόω. conficiendorum remorum maximus labor est palmulae dedolatio; multo minor opera reliquae parti impenditur; praecipua est palmula. inde est, quod πλάτη per συνεκδοχὴν *remum* significat; sed proprie est pars remi inferior. Hesych.: κώπης τὸ ἄνω κώπαιον· τὸ δὲ κάτω πλάτη." *Br.* Theophrasti t. 1. p. 176. οἱ τοὺς κωπέας ξύοντες cum h. l. comparat Schneider. t. 3. p. 418. *Dind.*

518. τύλων. τῶν ξυλίνων ἤλων. — S. θαλ. τροπ. *et remorum, qui loro ad scalmum alligantur.* Hesych.: θαλάμιαι κῶπαι αἱ κατωτάτω, καὶ οἱ ταύτην ἔχοντες τὴν χώραν θαλάμιοι λέγονται. (cf. Ran. 1013.) idem: τροπώσασθαι, τὸ τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμὸν δῆσαι. *E K.* cf. 514.

519. αὐλῶν. intelliguntur tibiae τῶν τριηραυλῶν, sive tibicinum in triremi, de quibus dixit Kuhn. ad Polluc. 1, 9. segm. 96. de κελευσταῖς, sive hortatoribus remigum, vide G. G. S. Köpkii librum germ. de re milit. Graecorum aevo heroico p. 167. annot. et scriptores antiquitatum gr. S.: νιγλάρων. ὁ νίγλαρος τρῆμά ἐστι, καὶ μέλος μουσικὸν παρακελευστικόν. Br.: — Est νίγλαρος modus quidam in tibiarum cantu. vide Pollucem 4, 83. — Hesych.: νίγλαροι, τερετίσματα, περίεργα κρούσματα. appella-

ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἔδρατε· τὸν δὲ Τήλεφον,
οὐκ οἰόμεσθα. νοῦς ἆρ' ὑμῖν οὐκ ἔνι.
ΗΜ. ἄληθες, ὦ 'πίτριπτε καὶ μιαρώτατε;
ταυτὶ σὺ τολμᾷς πτωχὸς ὢν ἡμᾶς λέγειν
καὶ συκοφάντης, εἴ τις ἦν, ὀνειδίσας;
ΗΜ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ λέγει γ', ἅπερ λέγει,
δίκαια πάντα, κοὐδὲν αὐτῶν ψεύδεται.
ΗΜ. εἶτ', εἰ δίκαια, τοῦτον εἰπεῖν αὖτ' ἐχρῆν;
ἀλλ' οὐδὲ καίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν.
ΗΜ. οὗτος σύ, ποῖ θεῖς; οὐ μενεῖς; ὡς, εἰ θενεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, αὐτὸς ἀρθήσει τάχα.
ΗΜ. ἰὼ Λάμαχ', ἰώ, βλέπων ἀστραπάς, as., gl. et cr.
περίοδος.

batur etiam *πίγλαρος* peculiaris quaedam tibiae species. Pollux: *πίγλαρος δὲ μικρός τις αὐλίσκος, Αἰγύπτιος, μοναυλία πρόσφορος.* fortasse non multum absimilis fuerit tibiae, cujus in militia nostra usus, quam *fifre* vocamus.

520. hactenus hypotyposis eorum, quae fieri solent in expeditionibus, cum classis instruitur. *Be.* S.: *τὸν δὲ Τήλεφον. καὶ ταῦτα ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.*

522. *ἄληθες; ain' vero?* vide Plut. 123. *ἐπίτριπτε.* convicium solenne comoediae, uti et *μιαρὲ*, vel *μιαρώτατε:* cf. Plut. 275., 989., Ran. 431 etc.

523. *πτωχὸν* pauperem pauper iratus vocat, quod *εἰρωνικῶς* repetit Dicaeopolis 545. nam pauper, *πένης*, est senex, mendicus, *πτωχὸς*, non est. cf. 560. seqq., Plut. 544 seqq. S.: *ἐνταῦθα διαιρεῖται ὁ Χορὸς εἰς δύο μέρη· καὶ τὸ μὲν ὀργίζεται ἐφ' οἷς λέγει ὁ Δικαιόπολις, τὸ δὲ καὶ ἀποδέχεται.* —

524. libri *ὠνείδισας*, turbata constructione verborum. — *εἴ τις ἦν, si quisquam fuit.* cf. Plut. 650., Pac. 302. etc.

527. *εἰ δίκαια, quamvis juste.* vid. Matth. gr. gr. §. 524, 1. — *τοῦτον, τὸν πτωχὸν*, dictum per contemtum, ut saepius. vide Ran. 946. etc.

528. his dictis in Dicaeopolidem invadit; sed ab altero Semichorio retinetur: quare Lamachum ducesque et milites sibi advocat. — *οὐδὲ* pro *οὐ*, sive potius pro *οὐ δὲ* per pleonasmum. cf., monente Elmsl., infra 740., praetereaque Euripidem Herc. fur. 1229., El. 267., Sophoclem Oed. Col. 474., Trach. 1063. etc. — *τολμήσει, ausus fuerit.* vide Herm. ad Viger. annot. 164. vel ita explicandum est futurum, ut sententia sit haec: *verum non is est, qui talia dicere impune possit.*

529. *θενεῖς. ἀντὶ τοῦ τύψεις.* gl. Victor. S.: *ἀρθήσει δὲ καταληφθήσῃ.* Plautus Amph. 205. *Auferere, non abibis, si ego fustem sumsero.*

531. compositos invenimus glyconeos cum anapaestis, antispastis, choriambis, anacreonteis aliisque pedibus vel metris. quid vetat creticos adjungi a glyconeis non abhorrentes, sed eos, a quibus incipere possint glyconei? aut quid est, ex quo intelligamus, jam h. l. dochmiacum esse usurpatum ab Aristophane? sane mutanda non sunt talia, sed notanda, tanquam rariora. cf. 534. seqq. — *βλέπων ἀστραπάς*, ut *βλέπειν Ἄρη* Plut. 324. et similia passim ap. hunc nostrum et alios scriptores.

βοήθησον, ὦ γοργολόφα, φανείς! do.
ἰὼ Λάμαχ', ὦ φίλ', ὦ φυλέτα,
εἴτε τις ἔστι ταξίαρχος, ἢ στρατηγὸς, as., dm. et an.
ἢ τειχομάχος ἀνήρ, i. d. br.
βοηθησάτω τις ἀνύσας· ἐγὼ γὰρ ἔχομαι μέσος. as., 8 dm.
ΛΑ. πόθεν βοῆς ἤκουσα πολεμιστηρίας; i. tr.
ποῖ χρὴ βοηθεῖν; ποῖ κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν;
τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος;
ΔΙ. ὦ Λάμαχ' ἥρως, τῶν λόφων καὶ τῶν λόχων!
ΗΜ. ὦ Λάμαχ', οὐ γὰρ οὗτος ἄνθρωπος πάλαι
ἅπασαν ἡμῶν τὴν πόλιν κακορρόθει;
ΛΑ. οὗτος σὺ, τολμᾷς πτωχὸς ὢν λέγειν τάδε;
ΔΙ. ὦ Λάμαχ' ἥρως, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
εἰ πτωχὸς ὢν εἶπόν τι κἀστωμυλάμην.
ΛΑ. τί δ' εἶπας ἡμᾶς; οὐκ ἐρεῖς;
ΔΙ. οὐκ οἶδά πω'
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὅπλων ἱλιγγιῶ.
ἀλλ' ἀντιβολῶ σ', ἀπένεγκέ μου τὴν μορμόνα.

532. γοργ., *terribili crista praedite.* Eurip. Phoen. 120. (117.) τίς οὗτος ὁ λευκολόφας, ubi similis formae vocabula quaedam recensuit Valck.

534. metri genus etiam a Sophocle adhibitum El. 1207., et Oed. Col. 205.

536. versus τρίκωλος, qualis 331. cf. Soph. Antig. 1047. — ἔχομαι μέσος. ἀντὶ τοῦ ἥττημαι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν τὰ μέσα ληφθέντων, καὶ μὴ ἐχόντων εὐκόλως ἐκφυγεῖν τοὺς ἀντιπαλαίοντας. S. conferunt Equ. 388, Ran. 484. — ἀνύσας, ut Plut. 345. etc.

538. κυδ. κυδοιμὸς πόλεμος, θόρυβος, ταραχή. gl. Victor. cf. Pac. 255.

539. ὡς τοῦ Λαμάχου ἔχοντος ὑπετυπωμένην ἐν τῇ ἀσπίδι Γοργόνα. S. cf. 1028. σάγματος: Hesych., monente Elmsl.: σάγμα· τὸ ἔλυτρον τῆς ἀσπίδος· cf. Pollux 7, 157.; de toto autem versiculo vide infra 1104.

540. mirantis hoc, non sine indignatione. Av. 61. Ἀπολλον ἀποτρόπαιε, τοῦ χασμήματος! cf. Matth. gr. gr. §. 348. λόφων, λόχων. paronomasia. similiter, monente K., infra 1007. τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους.

541. πάλαι, *modo.* cf. Soph. Trach. 1056., Eurip. Phoen. 1251., Hipp. 1039.

542. κακορρόθει. κακῶς ἀγορεύει. gl. Victor. Elmsl.: Hesych. κακορρόθει· κακολογεῖ, λοιδορεῖ, ὑβρίζει. vocab. Tragicis usitatissimum noster usurpat etiam Thesm. 896.

545. πτωχός. cf. 523. S.: κἀστωμυλάμην. ἐφλυάρησα, περισσόν τι τοῦ δέοντος ἐλάλησα. —

547. τῶν ὅπλων, clypei. ἱλιγγιῶ. σκοτοδινιῶ, ὑπὸ τῆς γαστρὸς συνέχομαι (premor, crucior). τοῦτο δὲ καὶ Συρακόσιοι εἶλον λέγουσιν etc. S. cf. 1137. et Suid. v. εἰλιγγιῶ.

548. τὴν μορμ. ἀντὶ τοῦ τὰ φοβερά· φοβερὰ γὰρ ὑπῆρχεν ἡ

ΛΑ. ἰδού.

ΔΙ. παράθες νυν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί.

ΛΑ. κεῖται.

ΔΙ. φέρε νυν ἀπὸ τοῦ κράνους μοι τὸ πτερόν.

ΛΑ. τουτὶ πτίλον σοι.

ΔΙ. τῆς κεφαλῆς νύν μου λαβοῦ, ἵν' ἐξεμέσω· βδελύττομαι γὰρ τοὺς λόφους.

ΛΑ. οὗτος, τί δράσεις; τῷ πτίλῳ μέλλεις ἐμεῖν; πτίλον γάρ ἐστιν...

ΔΙ. εἰπέ μοι, τίνος ποτὲ ὄρνιθός ἐστιν. ἆρα κομπολακύθου;

ΛΑ. οἰμ', ὡς τεθνήξει.

ΔΙ. μηδαμῶς, ὦ Λάμαχε!

μορμώ. ἐνταῦθα δὲ μορμόνος, ὡς νεογόνος· ἄλλοχοῦ δὲ μορμοῦς, ὡς Σαπφοῦς. S. Gorgonem in clypeo dici monuit Be.

550. τὸ πτερόν. totam cristam sibi dari jubet; sed unam tantum ex illa pennam ei porrigit Lamachus. S.: πτερὸν αἰτεῖ, ἵνα ἐξεμέσῃ. εἰώθασι γὰρ οἱ δυσεμεῖς πτερῷ χρῆσθαι. Plut. ἐν πολιτικοῖς παραγγ. p. 801., monente K., καὶ πάλιν αἰτοῦντα λεκάνην καὶ πτερόν, ὅπως ἐμέσῃ etc.

552. βδελ. — λόφους. i. e. *nauseam mihi movent cristae.* hanc enim significationem interdum habet τὸ βδελύττομαι: vide Jungermann. ad Polluc. 10, 76. K.

554. codd. inepta distinctione: ΔΙ. πτίλον γάρ ἐστιν εἰπέ μοι τίνος ποτέ; ΛΑ. Ὄρνιθός ἐστιν. ΔΙ. ἆρα κομπ.; paulo melius Elmsl.: ΔΙ. πτίλον γάρ ἐστιν; εἰπέ μοι, τίνος π. Ὄρν. ἐστιν. ἆρα κ.; sed insulsa tamen ista quaestio est *πτίλον γάρ ἐστιν; estne igitur penna?* quasi id quisquam dubitare sanus possit. imo Lamachum pennam illam ad ejusmodi usum adhiberi vetantem, et hoc vel quiddam simile additurum, quo deterreat Dicaeopolidem, πτίλον γάρ ἐστι τιμιωτάτου τινὸς Ὀρνιθος (scil. struthiocameli, ut ex versu 1038. intelligas), senex noster interpellat verbis εἰπέ μοι etc. et magnificam istam militis praedicationem ridiculae avis κομπολακύθου commemoratione deprimit.

555. κομπ. ματαιοκόμπου καὶ κομπώδους ἐν τῷ κανυχᾶσθαι. παρεποίησα δὲ καὶ παρέπλασεν ὄνόματα (ὄνομα τὸ) ὄρνιθος διὰ τὸ κομπαστὴν εἶναι τὸν Λάμαχον. ἄλλως. ἀπὸ τοῦ λακεῖν ἐν παραγωγῇ γέγονε τὸ ληκύθιον. ληκυθίζειν γὰρ τὸ μεῖζον βοᾶν καὶ φοφεῖν. ἦχος γὰρ ἀποτελεῖ καὶ ἡ λήκυθος, ἐκεῖ καὶ αὖτη πεφύσηται. πάντα γὰρ τὰ πεφυσημένα κόμπον ποιεῖ. (ampullam olearium dicit, quod ineptum esse, et potius intelligendum gurgulionem, cujus inprimis ope vox editur, sensit Schneider. in lex. gr. v. λήκυθος.) ἀπὸ οὖν τοῦ κόμπου καὶ τῆς ληκύθου ὄνομα συνέθηκεν. S. Ad h. l. respexit Etymologus: κομπολακύθης· ὄνομα ὀρνίου παρὰ Ἀριστοφάνει ἀπὸ τοῦ κόμπος καὶ λάκω· τουτέστι μετὰ κόμπου λακών. K. cf. infra 1105. — *Be.* Voss.: Wohl vom *Prahlebrauserich.*

556. C cod. Paris. τεθνήξει. vide interpp. et h. l. et ad Vesp. 654., item grammaticos, in quibus Matth. §. 236., et a Dobr. laudatum Ruhnken. ad Tim. p. 158. — οἰμοι indignantis est, ut ap. Soph. Ant. 86., 906. etc.

* οὔ κατ' ἰσχὺν ἐστιν. εἰ δ' ἰσχυρὸς εἶ,
τί μ' οὐκ ἀπεψώλησας; εὔοπλος γὰρ εἶ.
ΔΑ. ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν, πτωχὸς ὤν;
ΔΙ. ἐγὼ γάρ εἰμι πτωχός;
ΔΑ. ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ;
ΔΙ. ὅστις; πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης,
ἀλλ', ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης·
σὺ δ', ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης.
ΔΑ. ἐχειροτόνησαν γάρ με.
ΔΙ. κόκκυγές γε τρεῖς.
ταῦτ' οὖν ἐγὼ βδελυττόμενος ἐσπεισάμην,
ὁρῶν πολιοὺς μὲν ἄνδρας ἐν ταῖς τάξεσι,
νεανίας δ' οἵους σὺ διαδεδρακότας,
τοὺς μὲν ἐπὶ Θράκης μισθοφοροῦντας τρεῖς δραχμὰς,
Τισαμενοφαινίππους πανουργιππαρχίδας·

557. versus *ἀκέφαλος*. Soal. *οὔ σου κατ'*, K. et Br. *οὐ γὰρ κατ'*, idque melius, etsi difficile dictu est, quo casu omissa fuerit particula. malim equidem *οὐδὲν κατ'* —, cujus interpretationem esse dicas *οὐ* vulgatum. Schol. Eurip. ad Hecub. 250. ed. Matth.: *Ἀττικοὶ τὸ οὖ ἀπαγορευτικὸν οὐδὲν λέγουσι.* cf. Br. ad Nub. 381. nec spreverim *ὅτι οὐ*, simile simili offecisse ratus, ut saepe factum. ceterum Aeschylus, monente Be., Prom. 212. *ὡς οὐ κατ' ἰσχὺν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερὸν Χρείᾳ, δόλῳ δὲ τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν.*

558. *ταυτὶ — στρατ., haecne mihi dicis?* v. Matth. gr. gr. §. 410, b.

561. *σπουδ. σπουδάζων περὶ ὁρχῆς.* (cf. Bekkeri Anecd. 1, 63, 18. *Dind.*) *Αἰολέων δὲ ἴδιον τὰ ἐκθέτα πατρωνυμικῷ τύπῳ φράζειν.* S. ridiculi causa ficta nomina, ut, *πανουργιππαρχίδης* 569.

562. sequ. *στρατ. ἀντὶ τοῦ στρατευόμενος, στρατιώτης. μισθ. μισθὸν λαμβάνων.* — S. *μισθ. ἐν τῇ ἀρχῇ μισθὸν λαμβάνων.* — Br.

564. ita primus Br. libri *κόκκ. τε. κόκκυγες. ἀντὶ τοῦ ἄτακτοι καὶ ἀπαίδευτοι. καὶ γὰρ ὁ κόκκυξ τὸ ζῶον ἄμουσόν τι φθέγγεται.* S. *κόκκ., cuculi, stulti*, Plato Comicus ap. Athen. 2. p. 68. *οὐχ ὁρᾷς, ὦθ' ὁ Μελέαγρος Γλαύκωνος ὢν μεγάλου γένους κόκκυξ ἠλίθιος περιέρχεται;* (scribendum puto, restitutis senariis: — *οὐχ ὁρ., ὅτι Ὁ Μελ. — γένους Κόκκυξ περιέρχετ' ἠλίθιος;*) Be.

567. Mira structura, sed tamen sanissima visa Schäfero ad Bosii Ellips. p. 479, cum simili attractione dicat Xenophon Hist. gr. 1, 4, 16. *τῶν οἵων περ αὐτὸς ὄντων.* alioqui proclive esset scribere *οἷος σύ.* — *διαδ.*, non in aciem descendentes, sed mercede *huc illuc cursitantes*, ut reddidit Palmerius, Ran. 952., monente K.: *σκέψαι τοίνυν γ', οἵους αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ παρεδέξατο πρῶτον, Εἰ γενναίους, καὶ τετραπήχεις, καὶ μὴ διαδρασιπολίτας* etc., ubi Schol.: *ἀντὶ τοῦ δειλοὺς, ἀποδιδράσκοντας τὴν πολιτείαν.* H. Voss. conferri jussit hujus fabulae 65. sequ. et 134.; sed intelliguntur omne genus mercede conducti.

569. *ὁ Τισαμενὸς ὡς ξένος καὶ μαστιγίας κωμῳδεῖται, ὁ δὲ Φαίν-*

570 ἑτέρους δὲ παρὰ Χάρητι· τοὺς δ' ἐν Χαόσι
Γερητοθεοδώρους, Διομειαλαξόνας,
τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ, κἀν Γέλᾳ, κἀν Καταγέλᾳ.
ΛΑ. ἐχειροτονήθησαν γάρ.
ΔΙ. αἴτιον δὲ τί,
ὑμᾶς μὲν αἰεὶ μισθοφορεῖν ἀμηγέπῃ,
575 τωνδὶ δὲ μηδέν'; ἐτεόν, ὦ Μαριλάδη,
ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἕν; ἦ;

ιππος ὡς ὑώδης καὶ ἡταιρηκώς. ὁ δὲ Χάρης ἐπὶ ἀμαθίᾳ διεβάλλετο. πανουργ. τούτους κωμῳδεῖ ὡς πανούργους, τόν τε Τισαμενὸν καὶ τὸν Φαίνιππον καὶ Ἱππαρχίδην, [eam interpretationem secuti hodie scribunt *Πανουργ.*, cum in antiquis edd. recte legatur *πανουργ.*, h, e. *πανούργους ἱππάρχους*, quemadmodum in superioribus dixit *σπονδαρχίδης*, *μισθαρχίδης*. scil. praefecti equitum in Thracia fuerant Tisamenus ille et Phaenippus.] καὶ Γέρητα τὸν φαλακρὸν, καὶ Θεόδωρον, τὸν Διομειᾶ τὸν δῆμον ὄντα, ὃς ὠνόμασται οὕτως ἀπό τινος Διόμου. S. Tam obscura est horum hominum memoria, ut quae de illis tradiderit S., ex ejus ingenio profecta videantur, quippe nihil facilius erat quam dicere: οὗτος ἐπὶ πονηρίᾳ διεβάλλετο· οὗτος ἐπὶ συκοφαντίᾳ ἐκωμῳδεῖτο. nec minus ignoti sunt Dexitheus 14., Amphitheus 46., Lacratides (?) 213., Marpsias 658., Ctesias 794., Prepis 797., Nicarchus 856., Ctesipho 943. *Elmsl.*

570. *Χάρητι.* obscurus homo: neque enim huc pertinet, sed ad Olymp. 103., cognominis dux Atheniensium, de quo Xenophon Hist. gr. 7, 2. — S. τοὺς δ' ἐν Χαόσι. Χαόνες μὲν ἔθνος ἠπειρωτικόν. πέπαικται δὲ παρὰ τὸ ἐν Ἱππεῦσιν (78.)· ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χαόσιν, ἐπειδὴ καὶ εἰς μαλακίαν διεβάλλετο Γέρης καὶ Θεόδωρος, καὶ ὅτι ἐκ δούλων. S. de Chaonibus vidd. interpp. Thucydidis 2, 80.

572. *Καμαρίνᾳ καὶ Γέλα πόλις (πόλεις) Σικελίας. ἐποίησα δὲ τὸ Καταγέλα ἀπὸ τοῦ καταγελᾶν αὐτῶν τοὺς στρατηγούς.* S. Hoc versu Lachetem (ducem classis Atheniensium, qui non multum profecit) tangit poëta, quem post triennium in Vespis sub canis persona in scenam produxit. vide Thuc. 3, 86., 88., 90., 99., 103., 115. *Elmsl.*

574. ita Rav. et Suidae ed. Med. v, *ἀμηγέπῃ*, Elmsl., Dind. vulgo *ὑμᾶς μὲν ἤδη μ. ἀ.* S.: *ἀμηγέπου.* (sic vulgo codd. praeter membr. Paris.) *ἀπανταχοῦ, ὅπως ἂν τύχῃ, καθ' οἱονδήποτε τρόπον.* conferuntur Ruhnken. ad Timaei glossam *ἀμηγέπῃ, ἐνί γε τρόπῳ, ἢ ὁπωσοῦν* et Valck. ad Thomam Mag. p. 145. „5 adverbia hujus formae ita scribenda sunt ap. Suidam: *ἀμωσγέπως, ὁμοθενγέποθεν, ἀμοθιγέπου, ἀμηγέπῃ, ἀμοσγέπου.*" *Elmsl.* cf. Schol. in Plat. p. 37. ed. Ruhnken. *Dind.*

575. *ἑτεόν.* cf. 295. *ὦ Μαρ. ἀπὸ τῆς μαρίλης, ὅτι τὸ ἀμανρὸν πῦρ δηλοῖ. τουτέστιν ὦ γέρον Ἀχαρνικέ.* S. nomen carbonario aptum esse monuit Be., ut mox *Πρωτιλίδης*. Wieland. haec nomina esse putat *Χορευτῶν*, ridiculi causa appellatorum.

576. — *ἕν; ἦ;* — *semel? num* legatus fuisti? adjectiva neutrius generis pro adverbiis usurpari solere notum est, velut h. l. ἓν valet ἅπαξ. quod ad ἦ attinet, similiter Plato Phaedr. p. 360., annotante Matth. gr. gr. §. 609., *μανίαν γάρ τινα ἐφήσαμεν τὸν ἔρωτα εἶναι; ἦ γάρ;* libri vett. ἓν, ἦ, Rav. *ἑνὶ*, S. et edd. recent.

ἀνέκυσα· καίτοι γ' ἔστι σώφρων κἀργάτης.
τί δαὶ Δράκυλλος, κεὐφορίδης, ἢ Πρινίδης;
οἶδέν τις ὑμῶν τἀκβάταν' ἢ τοὺς Χαόνας;
οὐ φασίν. ἀλλ' ὁ Κοισύρας καὶ Λάμαχος,
οἷς ὑπ' ἐράνου τε καὶ χρεῶν πρώην ποτὲ,
ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐχέοντες ἑσπέρας,
ἅπαντες ἐξίστω παρήνουν οἱ φίλοι.

ἔνη, Suid. ἐνὴ hac ipsa voce, Br. ἔν, ἢ οὔκ; Herm. ad Viger p. 840. — ὢν ἔνη; *jamne legati munere functus es tu, qui perendie canus eris?* quomodo qui locutus sit, novi neminem, nec ὤν pro ἐσόμενος dici arbitror.

578. τί δαὶ Δρ.; cf. 706. ingeniose Reisk. τί δ' Ἀνδράκυλλος, nomine fictō ἀπὸ τῶν ἀνδράκων. S. Πριν. ἀπὸ τοῦ πρίνου ἔπλασεν ὄνομα, ἐπειδὴ οἱ Ἀχαρνεῖς ἀνθρακεῖς, ἡ δὲ πρῖνος ἐκπιπτόδιον ξύλον εἰς ἀνθρακας. cf. 180.

579. i. e. *an quis* (ecquis) *unquam vestrum Ecbatana vidit, vel Chaonas?* vel, ut clarius dicam: *an quis unquam vestrum ut legatus publice missus fuit ad regem Persarum, vel ad Chaonas?* Acerbe nimirum Comicus hic mordet populum Athen., quod viros graves prudentes et probos in acie consenescere sineret, qui aptissimi forent legationibus obeundis, aliisque reip. negotiis tractandis; juvenes autem inconsultos, aliisque vitiis corruptos, honoribus ornaret et stipendiis locupletaret, quibus prorsus indigni essent. — K. De Ecbatanis cf. 64.

580. ὁ Κοισύρας, ὁ Μεγακλῆς. Κοισύρα δὲ ἐγένετο Ἀθήνησιν εὐγενὴς γυνὴ καὶ πλουσία, μήτηρ τοῦ Μεγακλέους, ὃς καταβεβρωκὼς τὴν οὐσίαν καὶ ὕστερον πεπλουτηκὼς ἐκ τοῦ τὰ κοινὰ πράσσειν λέγεται. S. — vide ad Nub. 48. *Br.* Quis fuerit ὁ Κοισύρας, mihi quidem nondum compertum est. Megacles Coesyrae filius, quem hic tangi arbitrantur S. et Br., pater fuit Clisthenis, qui remp. constituit post ejectos Pisistratidas. hujus Megaclis ex filio Hippocrate nepos fuit alter Megacles, Periclis avunculus, avusque Alcibiadis maternus. sed ὁ Κοισύρας, quem hic irridet noster, manifesto juvenis erat. neminem Alcmaeonidarum his temporibus clarum invenio praeter Eurytolemum Pisianactis filium, quem Alcibiadis ἀνεψιὸν disperte vocat Xenoph. H. gr. 1, 4, 19. ipsum Alcibiadem intelligi suadent maternum genus a Coesyra ductum, et auctoritas in rep. jam inde a prima juventute concessa. verum ei non conveniunt quae de aere alieno dicuntur. *Elmsl.*

581. ita primus Bentl. codd. ὑπὲρ ἐράνου, syllaba ερ forte geminata, numeris autem minus probis. Herm. Elem. d. metr. p. 133.: „Praestat," inquit, „ὑπ' ἐράνου τε καὶ χρεῶν scribere, non quo id idem sit, quod ὑπὲρ, ut Erfurdtio (*Königsberger Archiv*, 1812. p. 3. p. 429.) videbatur, sed ut cum ἐξίστω conjungatur." S.: οἷς ὑπὲρ ἐρ. ἔθος εἶχον τέλεσμά τι εἰς τὸ κοινὸν διδόναι (symbolam), ὅπερ οἱ μὴ διδόντες καὶ ἄτιμοι ἐνομίζοντο, καὶ μετὰ βίας ἀπητοῦντο. παρὰ προσδοκίαν δὲ ἐπήγαγε τὸ χρεῶν.

583. ἅπαντες ἐξίστων. (Be.: ἐξίστω. pro ἐξίστασο. ἐξίστων habent edd. primae, pro quo scribendum esset ἐξίσθων, quae est 3. pl. imperativi, ut χρήσθων Nub. 438.) εἰώθεσαν, εἴ ποτε ἐκχέοιτο ἀπόνιπτρα ἐκ τῶν θυρίδων, ἵνα μή τις βραχῇ τῶν παριόντων, ἔξω (fort. ἐξίστω) λέγειν. παίζει οὖν πρὸς τὸ ἐξίστω ὄνομα, ὁμώνυμον ὂν τῷ ἐκχώρησον. τοῦτο δὲ

ΛΑ. ὦ δημοκρατία, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά;
ΔΙ. οὐ δῆτ', ἐὰν μὴ μισθοφορῇ γε Λάμαχος.
ΛΑ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν πᾶσι Πελοποννησίοις
ἀεὶ πολεμήσω, καὶ ταράξω πανταχῇ
καὶ ναυσὶ, καὶ πεζοῖσι, κατὰ τὸ καρτερόν.
ΔΙ. ἐγὼ δὲ κηρύττω γὲ Πελοποννησίοις
ἅπασι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
πωλεῖν, ἀγοράζειν, πρὸς ἐμὲ, Λαμάχῳ δὲ μή.
ΧΟ. ἀνὴρ νικᾷ τοῖσι λόγοισιν, καὶ τὸν δῆμον μετακεί-
θει a. Arist. κομμάτιον.
περὶ τῶν σπονδῶν. ἀλλ' ἀποδύντες τοὺς ἀναπαί-
στους ἐπίωμεν.
Ἐξ οὗ γε χοροῖσιν ἐφέστηκεν τραγικοῖς ὁ διδάσκα-
λος ἡμῶν, παράβ.
οὔπω παρέβη, πρὸς τὸ θέατρον λέξων ὡς δεξιός
ἐστι·
διαβαλλόμενος δ' ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίοις
ταχυβούλοις,

λέγει διασύρων Μεγακλέα καὶ Λάμαχον, ὡς πρότερον μὲν πένητας ὄντας, (de honesta Lamachi paupertate consulendus Plut. Alcibiade p. 202, C., Nicia p. 533, A., πολιτικοῖς Παραγγέλμασι p. 822, E., Aelianus V. H. 2, 43. *Elmsl.* ceterum cf. 253., Ran. 978. etc.) εἶτα ἐξαίφνης πλουτήσαντας ἀπὸ τῆς πόλεως, ὅτι αὐτοῖς οἱ φίλοι χθὲς καὶ πρώην συνεβούλευον καταχρέοις οὖσιν ὑπό τε ἐράνων καὶ ὀφλημάτων (his verbis Bentleji emendationem versus 581. confirmari monuit Elmsl.) ἐξίστασθαι τῆς οὐσίας, ὡς μὴ δυναμένοις ἀποδοῦναι. — S.

584. Soph., monente Be., Phil. 942. ὦ *Λημνία* χθών, — ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά;

588. κατὰ τὸ καρτ. καρτερῶς. vid. Matth. gr. gr. §. 581, b.

591. τὸ ἀγοράζειν οὐκ ἴσον τέθεικε τοῦ ὠνεῖσθαι, ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. λείπει δὲ (?) τὸ ἰόντας. S. cf. 676.

593. ἀποδύντες. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀποδυομένων ἀθλητῶν, οἳ ἀποδύονται τὴν ἔξωθεν στολὴν, ἵνα εὐτόνως χορεύωσι καὶ εὐστεροφώτεροι ὦσι πρὸς τὰ παλαίσματα. S.

594. In hac parabasi respondet poëta illis, qui ipsum incusaverant, quod nimis licenter traduceret civitatem in comoediis suis, dicitque, tantum abesse ut id vitio ipsi vertendum sit, ut potius laudem maximam, etiam ap. exteros mereatur. *Be.* ὁ διδ. ἡμῶν, magister noster, poëta scenicus Aristophanes. cf. 599., Plut. 792. pronunciantur haec sub persona Callistrati actoris, de quo ad 348.

595. Verba πρὸς τὸ θέατρον vulgo praecedentibus conjunguntur. παραβαίνειν nude dicitur de ea fabulae parte, quae παράβασις vocatur. vide Eq. 508., ubi πρὸς τὸ θέατρον habet Rav., Pac. 710., Thesm. 785. *Elmsl.*

596. διαβαλλ. cf. 467. seqq.

ὡς κωμῳδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν καὶ τὸν δῆμον καθυβρίζει,
ἀποκρίνεσθαι. δεῖται νυνὶ πρὸς Ἀθηναίους μεταβούλους.
φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιος ὑμῖν ὁ ποιητής.
600 παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι,
μήθ' ἥδεσθαι θωπευομένους, μήτ' εἶναι χαυνοπολίτας.
πρότερον δ' ὑμᾶς ἀπὸ τῶν πόλεων οἱ πρέσβεις ἐξαπατῶντες
πρῶτον μὲν ἰοστεφάνους ἐκάλουν· κἀπειδὰν τοῦτό τις εἴπῃ,
εὐθὺς διὰ τοὺς στεφάνους ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε.

598. *ἀπ. δεῖται, opus ei est respondere.* Vesp. 882. *ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον. ἀποκρίνεσθαι* pro *ἀπολογεῖσθαι* etiam Vesp. 951., Thesm. 186. et in Eupolidis loco ap. Harpocrat. v. *ἀπόκρισις* legi monuit Elmsl.

599. *ἄξιος.* frustra Dawes. p. 254. (453. ed. Kidd.) aliique *αἴτιος* propter 607. velut *παράλληλα* sunt verba *πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιος* et *πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος*, propterea*que πολλ. ἀγ. ἄξιος* est Arist., quia *πολλ. ἀγ. αἴτιος* fuit civitati. cf. Porson. ad Hecub. 309. Pac. 865., monente Elmsl.: *πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος Τρύγαιος ἀθμονεὺς ἐγώ.* cf. Plut. 873.

600. sequ. *ξενικοῖσι.* — *τοῖς ἀπὸ τῶν ξένων πρέσβεων λεγομένοις.* (cf. 602.) *χαυν. κεχαυνωμένους περὶ τὴν πολιτείαν ἢ τὴν πόλιν.* S. Eodem sensu *Κεχηναίων πόλιν* Athenas vocat Equ. 1263. *Elmsl. θωπ.* cf. 623.

602. ita Bentl., Elmsl., alii. codd. turbato metro *πρότ. δ' ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἀπὸ τῶν πόλ. ἐξαπ.*

603. *ἰοστ. παρὰ τὰ ἐκ τῶν Πινδάρου διθυράμβων· αἱ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι Ἀθῆναι.* (— quo respexit etiam in Equ. 1329. *ὦ ταὶ — Ἀθῆναι.* consule Heynium ad Pindari fragmenta p. 74. Dithyramb. 10. *Elmsl.* cf. B. ad Av. 826. etiam Equ. 1320., monente K.: *ἐν ταῖσιν ἰοστεφάνοις οἰκεῖ, ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις.*) *διασύρει δὲ ἄλλως, ὅτι οἱ προδόται τούτοις χρῶνται τοῖς λόγοις.* S. Wieland.: *Veilchenbekränzt.* Die Athener waren ebenso grosse Liebhaber von Veilchen, wie die Römer von Rosen, und hörten sich gern mit diesem pindarischen Beiworte belegen." Pac. 563. (*ἀλλ' ἀναμνησθέντες, ὦνδρες,*) — *τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς τῷ φρέατι, τῶν τ' ἐλαῶν, Ὧν ποθοῦμεν, Ἀντὶ τούτων τήνδε νυνὶ τὴν θεὸν προσείπατε*

604. *ἐπ' ἀ. τῶν πυγ. παρὰ τὴν παροιμίαν ἐπ' ἄκρων τῶν ονύχων ἔπαιξεν οὗτος ἐπ' ἄκρων τῶν πυγ. εἰπών. καὶ Σοφ.* (Ajace, 1141.)· *εἰ (ἦ) που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο Ὑψηλ' ἐκόμπεις, κἀπ' ἄκρων ὠδοιπόρεις. εἰώθασι γὰρ οἱ ἁλαζόνες ἐπ' ἄκρων ὀνύχων βαδίζειν, καὶ οἱ ἐπαίνων εἰς ἑαυτοὺς γινομένων ἀκούοντες τὴν πυγὴν τῆς καθέδρας ἐξαίρειν.* S. Eodem fere sensu in Equ. 1344. *ἀνωρυάλιζες. Br.*

εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας,
εὕρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαρὰς, ἀφυῶν τιμὴν περιάψας.
ταῦτα ποιήσας πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν γεγένηται,
καὶ τοὺς δήμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας ὡς δημοκρατοῦνται.
τοιγάρτοι νῦν ἐκ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγοντες
ἥξουσιν ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες τὸν ποιητὴν τὸν ἄριστον,
ὅστις παρεκινδύνευσ' εἰπεῖν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια·
οὕτως αὐτοῦ περὶ τῆς τόλμης ἤδη πόρρω κλέος ἦκει·

605. ὑποθωπ. κολακεύσας. παρὰ τὸ λιπαρὰς Ἀθήνας τὸ λιπαρὰς ἀφύας. S. Athenae dicebantur λιπαραὶ, *pingues*, vel propter opulentiam, vel propter olivas. Eurip. in Troad. 776. πρῶτον ἔδειξε κλάδον, γλανκᾶς Ἀθάνας Οὐράνιον στέφανον, λιπαραῖσιν κόσμον Ἀθήναις. idem in Alc. 435. λιπαραῖσί τ' ἐν ὀλβίαις Ἀθήναις. *Be. splendidas, praestantes, Athenas.* cf. Sp. ad Nub. 299. et Callim. h. in Del. 155., 164. H. Voss.: „Attika hatte zwar einen mageren Boden, dem aber Betriebsamkeit reichen Ertrag an Oel, Feigen, edler Wolle u. Honig abgewann. Dazu Silbergruben u. pentelischer Marmor; vor allem der ergiebige Seehandel."

606. εὕρ. πᾶν ἄν. ἀντὶ τοῦ πᾶν πρᾶγμα κατορθοῖ. S. — Hesych.: ἀφύων (sic, quemadmodum et Equ. 666. erratum est et ap. S. et Suidam vv. ἀφύα ἐς πῦρ, θωπεύει et λιπαρά.) τιμή· τὸ ἔλαιον· ἐπεὶ ἐν τούτῳ ἔψονται. Nostes ap. Athen. p. 96, C. et alibi: ἄλις ἀφύης μοι· παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων. *Ex Elmsl.* Metrum istius fragmenti hoc esse ait Elmsl.: ⏑⏑⏑ – —, quod et durum mihi videtur, et minime necessarium. S.: ἀφύων τιμήν. καὶ ἐνικῶς λέγεται, ὡς ἐν Ταγηνισταῖς· ἄλις ἀφύης μοι· παρατέταμαι γὰρ ἐσθίων, qui versus est senarius. eodem metro etiam illa conscripta esse arbitror, ut a voce κάπτων initium fiat alterius versus. quodsi quis est qui offendatur anapaesto post dactylum in verbis μοι παρατέταμαι, is impune delebit μοι: sed ne hac quidem emendatione opus est. De apuis B. ad Av. 77.: „Genus piscium minorum (*Sardellen:* v. Camus ad Aristot. H. A. 2. p. 98. seqq.) Atheuis in portu Phalero (cf. 849.) frequens et pauperum obsonium fuit. v. Archestrat. ap. Athen. 7. p. 285., Aristot. H. A. 6, 15." ἀφ. τιμὴν περ., *apuarum honorem Athenis tribuens.* Xenoph. Mem. Socr. 2, 6, 13., laudante Be.: περιάψας τι ἀγαθὸν αὐτῇ. cf. Plut. 586.

611. ita Herm. Elem. d. metr. p. 400. aliique. libri perverso numero ὅστις παρεκινδύνευσεν Ἀθ. εἰπ. τὰ δίκ.

612. Elmsleji emendatio. libri οὕτω δ' αὐτοῦ — ἦκει, ὅτε καὶ etc., inculcata δὲ particula, quod non raro factum deprehendi in

ὅτε καὶ βασιλεὺς Λακεδαιμονίων τὴν πρεσβείαν βασανίζων
ἠρώτησεν πρῶτα μὲν αὐτοὺς, πότεροι ταῖς ναυσὶ κρατοῦσιν·
εἶτα δὲ τοῦτον τὸν ποιητήν, ποτέρους εἴποι κακὰ πολλά.
τούτους γὰρ ἔφη τοὺς ἀνθρώπους πολὺ βελτίους γεγενῆσθαι,
καὶ τῷ πολέμῳ πολὺ νικήσειν, τοῦτον ξύμβουλον ἔχοντας.
διὰ τοῦθ' ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται,
καὶ τὴν Αἴγιναν ἀπαιτοῦσιν· καὶ τῆς νήσου μὲν ἐκείνης
οὐ φροντίζουσ', ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται.
* ἀλλ' ὑμεῖς τοι μήποτ' ἀφήσηθ', ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια·

codd. passim monuerunt viri docti. ceterum Elmsl. puncto distinxit post ἦκει, cum haec uno tenore pronuncientur τοιγάρτοι — τὰ δίκαια, et ὅτε καὶ βασιλεὺς —, verbaque οὕτως — ἦκει velut παρενθέτως dicta ad utramque illam enunciationem referantur.

613. postulat vulgata distinctio ὥστε καὶ βασιλεύς. dicitur ὅτε καὶ pro ἐπεὶ καὶ etiam in Nub. 34. *Elmsl.* S.: βασιλεύς. ὁ μέγας Περσῶν (cf. 61.) βασαν. ἀκριβῶς ἐξετάζων. legatos Spartanorum dicit ad regem Persarum missos sub initium belli Pelop. de ineunda cum illis societate adversus Athenn.

614. αὐτούς. cf. sequens annotatio.

615. τοῦτον τὸν π. Attice accusativus pro nominativo, de qua constructione plura diximus ad Plut. 55. K. Τοῦτο δὲ χαριεντιζόμενος ψευδῶς λέγει, inquit S., consentiente Genellio in libro de theatro Atheniensium pag. 252., quem laudavit Dind.

619. τῆς νήσου, ἐν ᾗ τὰ χωρία Ἀριστοφάνους. (cf. vita Aristophanis.) λέγω δὲ τῆς Αἰγίνης. S. Athenn., expulsis Aeginetis, in eorum insulam colonos miserunt, agrosque sorte distribuerunt. inter eos, qui sortitionis essent participes, fuisse hunc poëtam dicit S. etc. *Be.* Aeginae occupationem inter praecipuas belli causas memorat Thuc. 1, 139. *Elmsl.*

620. ἀλλ' — ἀφέλωνται, *sed ut poëtam hunc vobis eripiant:* quippe sperantes, praediorum suorum fortunas secuturum esse Aristophanem. minus recte haec interpretatur Elmsl. ad 431.

621. sic A et B codd. Paris., ἀφήσεθ' Rav., μήποτε δείσηθ', ὡς κ. τὰ δ. C liber, quam lectionem probavit Br., sed omisso τοι metri gratia. Elmsl. aliique μηπ. ἀφῆθ', Herm. Elem. d. metr. p. 402. ἀλλ' ὑμ. μή ποτ' ἀφῆσθ', ὡς οὐ κωμ. τὰ δ. Apparet, haec mendo laborare, quod nusquam alibi quam in isto ἀφήσηθ' quaerendum arbitror, nec probo ἀφῆθ'

φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγαθ', ὡς εὐδαίμονας εἶναι,
οὐ θωπεύων, οὐδ' ὑποτείνων μισθοὺς, οὐδ' ἐξαπατύλλων,
οὔτε πανουργῶν, οὔτε κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα διδάσκων.
πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω, a. d.
καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω·
τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον
ξύμμαχον ἕσται, κοὐ μήποθ' ἁλῶ
περὶ τὴν πόλιν ὢν, ὥσπερ ἐκεῖνος,
δειλὸς καὶ λακαταπύγων.
ΗΜ. Λεῦρο, Μοῦσ', ἐλθὲ, φλεγυρὰ, πυρὸς ἔχουσα μένος, ἔντονος Ἀχαρνική! cr. hex. στ.

vel ἀφῆσθ', codicis autem C scripturam interpretis esse suspicor, qui hoc invenisset ἀλλ' ὑμ. τοι μήποτε φῆθ', ὡς κ. τὰ δ., *ad vos nolite existimare, eum jus fasque derisurum esse.* forte mutatum esse videtur μήποτε φῆτ' in μήποταφῆθ', μήποταφήσηθ' etc. Hesych.: φημί· — ὑπολαμβάνω. vid. Schäfer. Melet. crit. p. 136. Plut. 345. λέγ' ἀνύσας ὅ τι φής ποτε etc. nihil officit huic emendationi, quod statim sequitur φησὶν, praesertim alia significatione. subjunctivus pro imperativo usurpari solet.

622. φησὶν, *promittit.*

623. ita Suidas, Elmsl., Dind. vulgo: οὔθ' ὑποτ. μ., οὔτ' ἐξ. S.: οὐ θωπ. οὐ κολακεύων, οὐκ ἀπατῶν, οὔθ' ὑποτίνων. (sic, ut edd. vett. Suidas recte ὑποτείνων, cui verbo etiam Scholiastae interpretatio congruit.) φαίνων, οὐδέ τι μισθὸν διδοὺς, ἵν' αὐτὸν ἐπαινέσωσιν.

624. κατάρδων. καταχέων ὑποσχέσεις. ἄλλως. οὐ καταβρέχων ὑμᾶς τοῖς ἐπαίνοις ὡς φυτά. S.

625. πρὸς ταῦτα, *proinde.* Elmsl.: „Eurip. ap. Suidam in ἁλωτὸν ac παλαμᾶσθαι, et Cic. Epist. ad Att. 6, 1.; 8, 1.: (fragm. incert. ap. Beck. 96.) πρὸς ταῦθ' ὅ τι χρὴ καὶ παλαμάσθω, Καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω· Τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον ξύμμαχον ἕσται, Κοὐ μήποθ' ἁλῶ κακὰ πράσσων." τὸ εὖ, bonum, bonitas. cf. Soph. Phil. 1077., Eurip. Herc. fur. 631.

630. sic optime 3 codd. vulgo λακοκατακύγων, quae vox est nihili. in composito λακαταπύγων epitheticum λα longum est, ut in Λάμαχος aliisque vocibus. *Br.* perperam Bentl. atque Elmsl. λακαταπύγων. Phot. lex.: λακκατάρατοι (λακατάρατοι), οἱ ἄγαν κατάρατοι, καὶ λακκαταπύγων (λακαταπύγων), ἄγαν καταπύγων. cf. Lys. 583. et Schneideri lex. v. λακαταπύγων.

631. Musam agrestem Chorus invocat, ut sibi adsit, conditionem suam miseram canenti. — Elmsl.: „φλεγυρὸν edd. praeter a. 1515., quae φλογερὸν habet. φλεγυρὰ A. B. C. Rav. Schol. Suid. et, ut opinor, Hesych. in ipsa voce: φλεγυρά· ὑβριστική, λαμπρά. Cratinus ap. Athen. p. 344, F. Λάμπωνα, τὸν οὐ βροτῶν Ψῆφος δύναται φλεγυρὰ Δείκηον φίλων ἀπείργειν" etc. S.: φλεγυρά, φέγγουσα, λάμπουσα, ἡ θερμὴ διὰ τοὺς ἄνθρακας.

οἷον ἐξ ἀνθράκων πρινίνων φέψαλος ἀνήλατ', ἐρεθιζόμενος οὐρᾳ ῥιπίδι. cr. octon.
ἡνίκ' ἂν ἐπανθρακίδες ὦσι παρακείμεναι, cr. t.
οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκῶσι λιπαράμπυκα,
635 (5) οἱ δὲ μάττωσιν, οὕτω σοβαρὸν ἐλθὲ μέλος εὔτονον ἀγροικότερον cr. hex.
ὡς ἐμὲ λαβοῦσα τὸν δημότην. cr. tr.
ΧΟ. Οἱ γέροντες οἱ παλαιοὶ μεμφόμεσθα τῇ πόλει. t. t. c. ἐπιῤῥήμα.
οὐ γὰρ ἀξίως ἐκείνων, ὧν ἐναυμαχήσαμεν,
γηροβοσκούμεσθ' ὑφ' ὑμῶν, ἀλλὰ δεινὰ πάσχομεν,

632. Tanto impetu veni, Musa carbonaria, quanto favilla surgit vento agitata. erant autem Acharnenses carbonarii, ut dixi. *Be.* *πρὶν*. cf. 180. *φέψαλος*. φέψαλος καὶ φεψάλυξ σπινθὴρ ὁ ἀναφερόμενος ἐκ τῶν καιομένων ξύλων. gl. Victor. cf. 260. *ἀνήλατ'*, *exilire solet*. S. *οὐρ. ῥιπίδι. τῇ τοῦ ἀνέμου φορᾷ.* (hoc proprie esset *ῥιπῇ*.) *λέγει δὲ τὸ πρὸς κίνησιν πνεύματος ἐπιτήδειον, ὃ ἡμεῖς ῥιπίδιον καλοῦμεν.* Be. contulit 886. „Comicus," inquit, „de vento, qui excitatur flabello, loquitur, quasi de vento navigantibus secundo. describit autem ignem luculentum."

633. *ἐπανθρ. λεπτοὶ ἰχθύες ὀπτοί.* — S. Hesych.: *ἀπανθρακίδες· οἱ πρὸς ὄπτησιν ἐπιτήδειοι ἰχθύες.* et inferius: *ἐπανθρακίδες· τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια.* hanc scripturam repraesentant noster Vesp. 1127. Pollux 6, 55. et alii. verbum *ἐπανθρακίζω* legitur in Av. 1546., Ran. 471. *Elmsl.*

634. *ἀνακυκλῶσι* vulgo. *ἀνακυκῶσι* Br. ex Suida in *Θασίαν*. Athen. p. 329, B. a K. laudatus: *Ἀριστ. δ' ἐν Ὀλκάσιν· ἃ κακοδαίμων, ὅστις ἐν ἅλμῃ πρῶτον τριχίδων ἀπεβάφθη. τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς εἰς ἅλμην ἀπέβαπτον, ἣν καὶ Θασίαν ἐκάλουν ἅλμην.* [scribendum puto *ἣν καὶ Θασίαν ἐκάλουν*. S.: — *οἱ δὲ Θάσιόν φασι βάμμα λέγεσθαι ἐκ τῶν ἁπὸ πυρὸς ἰχθύων. ἰδίως Θασίαν ἐκάλουν.*] Hesych.: *Θασία ἅλμη·* [fort. *Θασία· ἅλμη,*] *εἰς ἣν ὄψα ὀπτώμενα ἔβαπτον.* hinc nescio quis Thasius *Θασία ἅλμη* vocatur a Cratino ap. Athen. p. 164, E., ut *Σκυθῶν ἑρημία* Cephisodemus a nostro inferius v. 660. *λιπαράμπυκα* pro *λιπαρᾶν* per jocum ex Pind. Nem. 7, 22. a nostro dici monet Br. *Elmsl.* prior Be.: — Videtur *λιπαράμπυκα* dixisse per comicam licentiam pro *λιπαρᾶν*, quasi de femina loquens redimiculis ornata. similis vox est *λιπαρόζωνος* ap. Eurip. (Phoen. 173.)

635. ordo hic est, monente K.: *ἐλθὲ ὡς ἐμὲ τὸν δημότην* (scil. *Μοῦσα*), *λαβοῦσα μέλος σοβ., εὔτονον, ἀγρ.* paulo insolentius dictum est *λαβοῦσα μέλος*, quod in poëtae pugillaribus fuit fortasse *λαβ. μέν ος*, ut 631.

637. Chorus ad populum conversus de se verba facit. *Be.* Olim viros fortes maximi factos esse ait, nunc omnia posse juvenes oratores rabulasque, qui senes litibus implicitos dictis artificiosis suis obtundant, damnisque cogant pauperes, ut ad desperationem adducantur.

638. *ἐναυμ.* ad Salaminem insulam. Ran. 203. *κἄτα πῶς δυνήσομαι, Ἀπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος Ὤν, εἶτ' ἐλαύνειν;*

οἵτινες γέροντας ἄνδρας ἐμβαλόντες ἐς γραφὰς
ὑπὸ νεανίσκων ἐᾶτε καταγελᾶσθαι ῥητόρων,
οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς καὶ παρεξηνυλημένους,
οἷς Ποσειδῶν ἀσφαλεῖός ἐστιν ἡ βακτηρία·
τονθορύζοντες δὲ γήρᾳ τῷ λίθῳ προσέσταμεν,
οὐχ ὁρῶντες οὐδέν, εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἠλύγην.
ὁ δὲ νεανίας ἑαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν
ἐς τάχος παίει ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι,

642. οὐδὲν ὄντας, qui nihil sunt, nihil valent. κωφοὺς, mutos, obmutescentes. — παρεξ. ἐκ μεταφορᾶς τῶν παλαιῶν αὐλῶν καὶ ἀχρείων. κυρίως γὰρ παρεξηνλεῖσθαι (παρεξηνλῆσθαι) λέγομεν αὐλοὺς τοὺς τὰς γλωσσίδας διεῤῥηγμένους. S. Hesych.: παρεξηνλημένος· ὑπὸ γήρως τὸν νοῦν παρεξηνλημένον ἔχων ἀμυδρόν (leg. τὸν νοῦν ἀμυδρὸν ἔχων)· μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν γλωσσίδων τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς etc.

643. Ποσ. ἀσφαλ. — τιμᾶται δὲ Ποσειδῶν ἀσφάλειος παρ' αὐτοῖς (τοῖς Ἀθηναίοις), ἵνα ἀσφαλῶς πλέωσι. S. cf., monentibus viris doctis, scholion ad 475. et Creuzeri Melet 1. pag. 82. sensus horum est, unicum jam senum praesidium esse baculum.

644. τονθ. λάθρα φθεγγόμενοι, ὑπότρομοι τὰ χείλη κινοῦντες. λίθῳ δὲ τῷ βήματι τῷ ἐν τῇ Πνυκὶ δικαστηρίῳ. S. de verbo τονθορύζειν Elmsl. conferri jubet Valck. ad Ammon. p. 119. de λίθῳ vide Pac. 655.

645. τὴν ἠλ. — τὴν σκιὰν τῆς δίκης. ἠλύγη γὰρ τὸ σκότος, καὶ ἠλυγισμένον τὸ ἐσκοτισμένον. — cf. similiter Moeris p. 168., Ruhnken. ad Tim. p. 117. et Hesychii interpp., ut monuit Emlsl.

646. νεανίας accusativum pluralis esse putavit Elmsl., monens, συνηγόρων officium fuisse, non reos, sed accusatores (τοὺς κατηγόρους) consilio suo et eloquentia adjuvare. „Iniquum," inquit, „censet poëta, senem in judicio constitutum ab imberbi causidico exagitari. vide 669. et seqq." sed falli videtur. Soph. Trach. 774. τί σῖγ' ἀφέρπεις; οὐ κάτοισθ', ὁθούνεκα Ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ; ubi Schol. συνᾴδεις, *concedis accusatori.* eodem sensu hic dici arbitror ξυνηγορεῖν intellecto γέροντας ἄνδρας, quod legitur 640. raptim agere solere Chorus dicit adolescentem, qui accuset, ut reum senem optimat et sibi concedere cogat. — S.: σπουδάσας, εἰς τὸ βλάψαι τὸν γέροντα.

647. παίειν λέγουσι τὸ πᾶν ὁτιοῦν συντόμως ποιεῖν. (cf. 791.) στρογγύλοις δὲ πιθανοῖς καὶ πανούργοις. (imo *rotundis, pressis.* Juvenal. 6, 448. *Non habeat matrona, tibi quae juncta recumbit, Dicendi genus, aut* curtum sermone rotato *Torqueat enthymema.* Schneider. ad Theophrastum t. 3. p. 63., annotante Dind.: „Convenit plane nostrum *gedrungen.* — Demetrius Phaler. συνθεῖναι στρογγύλως καὶ δεινῶς junxit. Dionysius Hal. similiter συστρέφειν τε καὶ στρογγυλίζειν τὰ νοήματα Lysiam ait; contra de Isocrate: στρογγύλη δὲ οὐκ ἔστιν ἡ τούτου λέξις καὶ συγκεκροτημένη, ἀλλ' ὑπτία καὶ κεχυμένη. Cic. eodem fere sensu *oratorem* ipsum, *verba* et *orationem pressam* dixit de Orat. 2, 23, 13., Bruti 55., Or. 5." Cic. Orat. part. 6, 3.: *Communia autem simplicium conjunctorumque* (verborum) *sunt haec 5 quasi lumina: dilucidum*, breve, *probabile, illustre, suave.*) τὸ δὲ ἐς τάχος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς διδασκαλείοις παίδων, ἐφ' ὧν οὕτως ἐλέγετο ἐς τάχος γρά-

κἄτ' ἀνελκύσας ἐρωτᾷ, σκανδάληθρ' ἱστὰς ἑπῶν,
ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων καὶ ταράττων καὶ κυκῶν·
ὁ δ' ὑπὸ γήρως μασταρύζει, κἄτ' ὀφλὼν ἀπέρχεται,
εἶτα λύζει καὶ δακρύει, καὶ λέγει πρὸς τοὺς φίλους·
Οὔ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὀφλὼν ἀπέρχομαι.

ΗΜ. Ταῦτα πῶς εἰκότα, γέροντ' ἀπολέσαι πολιὸν ἄνδρα περὶ κλεψύδραν, ἀντ. πολλὰ δὲ ξυμπονήσαντα καὶ θερμὸν ἀπομορξάμενον ἀνδρικὸν ἱδρῶτα δὴ καὶ πολὺν,

φει, ἐς κάλλος. S. — Aeneas sophista epist. ult.: ὥσπερ ἂν εἴ τις ζωγράφος τὴν Ἑλένην εἰς κάλλος γράφων τῆς κεφαλῆς ἐπιλάθοιτο. idem est ἐς τάχος quod adverb. ταχέως. sic ἐς εὐτέλειαν et πρὸς εὐτέλειαν idem quod εὐτελῶς. Av. 886. ἐς εὐτέλειαν γὰρ νῦν συγγεγραμμένῳ. cf. Ran. 727. *Ex Bs.* similiter Elmsl., qui monuit, εἰς κάλλος γράφειν et εἰς τάχος γράφειν usurpata esse ab Atticis eodem sensu, quo recentiores dixerint καλλιγραφεῖν et ταχυγραφεῖν. — ξυνάπτων neque est *copulans*, ut Br. reddidit, nec breve genus dicendi significat, quae Elmsleji est sententia, quemadmodum illud Theopompi dictum putat ap. Athen. p. 423, A. ἠρίσταμεν· δεῖ γὰρ ξυνάπτειν τὸν λόγον: sed valet *aggrediens*, *invadens* adversarium senem, intellecto ἑαυτόν, ut Plut. Philopoem. 18. καὶ συνάψαι μὲν εἰς χεῖρας οὐδεὶς ἐτόλμησεν αὐτῷ, ubi vid. Bähr., et Eurip. Phoen. 649. ὡς εἰς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκει μολών (cf. Viger. 5, 1, 11.): vel ἐπείγων, *urgens*, ut Pindarus, monente Schneidero in lex. gr. v. συνάπτω, Pyth. 4, 440.: ὥρα γὰρ συνάπτει.

648. — σκανδάληθρα λέγεται τὰ ἐν ταῖς παγίσιν ἐπικαμπῆ ξύλα, εἰς ἃ ἐρείδει, ὅπερ Ἀρχίλοχος λέγει ῥόπτρον. — *Ex S.* σκανδαληθριστὰς conjunctim Schol. pro varia lect. huc respicit Hesych.: σκανδαλοθρίστας, καὶ σκάνδαλον· τὸ ἐν ταῖς μυάγραις. σκάνδαληθρον memorat Pollux 7, 114, 10, 156. *Elmsl.*

649. ἄνδρα Τιθ. ὑπεράγαν γεγηρακότα. ἀπὸ Τιθωνοῦ τοῦ πανουργήσαντος (? fort. παραγηράσαντος) καὶ μεταβληθέντος εἰς τέττιγα. S. cf. Apollod. 3, 11. etc. — καὶ ταρ. καὶ κυκῶν. similiter Equ. 221., 692. etc., ut monuit Elmsl.

650. μαστ. συνέλκει καὶ συνάγει τὰ χείλη. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑποτιτθίων παίδων, ἃ τὸν μαστὸν ἕλκοντα τῷ στόματι συνάγει τὰ χείλη. S. ὀφλών. ὄφλων vulgo utrobique. praesens est ὀφλισκάνω. *Elmsl.*

651. λύζει. ἐὰν διὰ τοῦ ζ, ὀλολύζει. ἐὰν δὲ χωρὶς τοῦ ζ, ἀλύει, τουτέστιν ἀδημονεῖ. λύζει, ποιὰν φωνὴν· τραχεῖαν ἀφίησιν, ἢ λυγμῷ συνέχεται. S. εἶτ' ἀλύει S. pro varia lect., et ex eo Suid. in λύζει. *Elmsl.* Ex S. et Suida in λύζει videtur olim fuisse εἶτ' ἀλύζει. (?) *Bentl.* ἀλύει vel propter homoeoteleuton displicet.

653. κλεψύδραν. ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἡ κλεψύδρα ἀγγεῖόν ἐστιν ἔχον μικροτάτην ὀπὴν περὶ τὸν πυθμένα, ὅπερ ἐν τῷ δικαστηρίῳ μεστὸν ὕδατος ἐτίθετο, πρὸς ὃ ἔλεγον οἱ ῥήτορες. S. de clepsydra judiciali vidd. K. ad Suidam v. διαμεμετρημένη ἡμέρα, G. G. S. Köpke *über Gesetzgeb. u. Gerichtsverfass. der Gr.* p. 687. sequ., etc.

654. putide libri πολλὰ δὴ ξυμπ. cum δὴ sequatur in eodem enun-

655 ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι περὶ τὴν πόλιν;
εἶτα Μαραθῶνι μὲν, ὅτ' ἦμεν, ἐδιώκομεν·
5 νῦν δ' ὑπ' ἀνδρῶν πονηρῶν σφόδρα διωκόμεθα, κἀ
πρὸς ἁλισκόμεθα.
πρὸς τάδε τίς ἀντερεῖ Μαρψίας;
ΧΟ. Τῷ γὰρ εἰκὸς ἄνδρα κυφὸν, ἡλίκον Θουκυδίδ
ἀντεπιβῆν
660 ἐξολέσθαι ξυμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ,

ciato, solent haec misceri a librariis.

655. περὶ τὴν πόλιν. haec respondere videntur verbis περὶ κλεψύδραν 653., εἰρωνικῶς. — Μαραθῶνι, ut ap. Thuc. 1, 73. contra Equ. 777. ἐν Μαραθῶνι. annotavit Be. cf. Matth. gr. gr. §. 405, b.

656. εἶτα indignantis est. Eurip. Heracl. 789. ἀλλ' ἦν κάκιστος· εἶτα, τοιοῦτος γεγὼς, Τοὺς Ἡρακλείους ἦλθε δουλώσων γόνους. cf. Alcest. 805. et ibi interpp., item Viger. 7, 5, 5, 6. — ὅτ' ἦμεν. vel ita construitur: ὅτ' ἦμεν Μαραθῶνι, *cum essemus in Marathone;* vel simpliciter ὅτ' ἦμεν, *cum essemus:* (Br., probante Elmslejo, *cum vigebamus.*) quasi grandaevi senes jam non amplius sint et vivant, similiter in Lys. 667., ubi Chorus fingitur esse adhuc ex illis, qui Hippiam tyrannum expugnarunt: οἵπερ ἐπὶ Λειψύδριον ἦλθον, ὅτ' ἦμεν ἔτι, hic in Acharn. 642. οὐδὲν ὄντας, in Pluto 1034. ad vetulam: νῦν δέ γ' οὐκ ἔτι ζῆν σ' οἴεται. *Be.* cf. 664. et annotata ad Ran. 396. (ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι.)

657. πρὸς, προσέτι, *insuper.* cf. Ran. 572. cum annotatis, Pac. 19. etc. perperam libri προσαλισκόμεθα. S.: ἀντὶ τοῦ πρὸς τούτοις καταδικαζόμεθα καὶ ζημιούμεθα.

658. οὗτος ὁ Μαρψίας (ὡς) φιλόνεικος καὶ φλύαρος καὶ θορυβώδης ῥήτωρ κωμῳδεῖται. S.

659. τῷ pro τίνι. τῷ γὰρ εἰκὸς, ut in Thesm. 846. ἡλίκος, *quantus.* (qualis.) — *Be.* Verba τῷ γὰρ εἰκὸς leguntur etiam in Tl 839. nec diversa sunt τῷ γρ στενύειν Nub. 385., τῷ τοῦτο νεις Plut. 48. subauditur (? ημηρίφ. *Elmsl.* τῷ γ. εἰκὸς δίκαιόν ἐστιν ἄνδρα γεγηρα ἀντιπολιτευσάμενον Περικλεῖ, λείπεσθαι συμπλακέντα ἀγῶ τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἡ Σκυθῶν μία. (?) λέγει δὲ ἀγοιότητα. δὲ ὁ Θουκυδίδης Μελησίο ἦν. γεγόνασι δὲ δ', ὁ Ἴστορ Γαργήττιος, ὁ Θετταλὸς, ὁ σίον υἱός. S. Θουκ. Thucyd siae filium, Periclis in rep. da adversarium, memorat etiam in Vesp. 947. ex Plu Pericle p. 161, F. colligas Olympiadis 84. anno 1. ἐξ κισθῆναι. — *Elmsl.* vide L Siebelis. ad Philochori fra p. 52. 119. *Dind.* κυφὸν, κεκυ τωμένον. gl. Victor. *curvum* senio.

660. Σκ. ἐρημίᾳ. ἐπεὶ θηρώδεις αἱ ἐρημίαι τῶν Σκυθῶν. ἀντὶ τοῦ ὀλέθρῳ καὶ κακοῖς συμπλακέντα. — ἔστι δὲ παροιμία ἡ Σκυθῶν ἐρημία, τουτέστιν ἔρημον ὄντα. S. Σκυθῶν ἐρημίαν, quae proverbii loco dicitur, K. interpretatur *extremam paupertatem,* tum quia solitudines non habeant, unde aliquis vivere possit; tum quia pauperes velut in solitudine versentur, utpote amicis destituti. igitur sententiam hujus loci talem esse: *qui aequum sit, si vir senectute jam incurvus, et tam grandis natu quam est Thucydides, pereat, cum extrema conflictans paupertate?* sic ille. sed Lucianus, quem ipse laudavit, Amorum cap. 36.: ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ

τῷδε τῷ Κηφισοδήμῳ, τῷ λάλῳ ξυνηγόρῳ;
ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα κἀπεμορξάμην ἰδὼν
ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον,
ὃς μὰ τὴν Δήμητρ', ἐκεῖνος ἡνίκ' ἦν Θουκυδίδης,
οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαΐαν ῥᾳδίως ἠνέσχετ' ἄν,
ἀλλὰ κατεπάλαισε μέν τἂν πρῶτον Εὐάθλους δέκα,
κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους,
περιετόξευσεν δ' ἂν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ξυγγενεῖς.
ἀλλ' ἐπειδὴ τοὺς γέροντας οὐκ ἐᾷθ' ὕπνου τυγχεῖν,

ἐναγχος ἐπῄει, Χαριτλέους ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἑρητοσινοῦντος, ex quibus intelligitur, etiam feritatem atque immanitatem recte dici Scythisertum; quo pertinet Scholiastae interpretatio. eam significationem hujus verbi aptiorem esse censemus, cum illa sycophantarum, qualis fuit Cleonymus, odemus, belluarum mordacitatem (vide Plut. 881. et ibi Bentl.), timeri soleat feritas Scythica corruptas. nam ipsum Cleonymum vocari Σκυθῶν ἑρμηνέα, Scythicae perspexit Elmslejus, quem Cleonymus e majoribus aliquis Scythicam uxorem ei videsse; id quod postea Demostratus objectum est. „Inde est," inquit, „quod eum 663. sagittarium sive servum publicum, et inferius 668. patris cognatos Scythas appellat poëta" etc.

662. κἀπεμ. ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος. παρέπεσται γὰρ τοῦτο τοῖς δακρύουσιν. S. — Hesych.: ἀπεμορξάμην· ἐδάκρυσα. consulendus Porson. in praefat. ad Hecub. p. XXVI. sequ. *Elmsl.*

663. κυν. cf. 649.

664. ἐκεῖνος, ille celeber; ille, quem magni facio. Tatius Jacobs. 99.: ἆρά σου τὴν φωνὴν ἐκείνην ἀπολήψομαι; etc. — ἦν, viguit, potens fuit (cf. 656.): nondum enim obiisse, indicio est 659. S.: ὃς μὰ τὴν Δήμ. ὅστις πρεσβύτης ὑπὸ τοῦ τοξότου βλαπτόμενος οὐδὲ τῆς Δήμητρος ἠνέσχετο, ἡνίκα ἦν νέος. Ἀχαΐαν δὲ τὴν Δήμητρα ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ κτύπου τῶν κυμβάλων καὶ τυμπάνων τοῦ γενομένου κατὰ ζήτησιν τῆς Κόρης. (ab ἠχος, refragrante metro.) — ἢ ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν θυγατέρα ἄχους. ὁ δὲ νοῦς· ἡνίκα ἂν (ἦν) Θουκυδίδης (,) οὐχ ὅπως τοξότην ἂν καταβοᾶν αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδὲ τὴν Ἀχαιὰν αὐτήν. S. similiter Etymologicum M. et Orionis v. Ἀχαιά, quae laudavit Br. Ἀχαΐαν, Ἀχαιᾶν vulgo ὀξυτόνως. Hesych.: Ἀχαΐα· ἐπίθετον Δήμητρος ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν Κόρην ἄχους, ὅπερ ἐποιεῖτο ἀναζητοῦσα αὐτήν. *Elmsl.* ἠνέσχετ' ἄν Etymol. M. l. l., Elmsl., Dind. — similis sycophantae Ceres in hoc, quod dea quosvis obvios interrogabat de filia, ille reos enicabat quaerendo, quemadmodum supra dixit 648. ἀνελκύσας ἐρωτᾷ, σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν.

666. ita Elmsl. et Dobr., cum in libris legatur μὲν ἄν, versu claudicante. minus probabiliter K. ἂν μὲν, Bentl. μὲν τὸ πρῶτον, vel μέν γ' ἄν. S.: οὗτος ὁ Εὐάθλος ῥήτωρ πονηρός. Ἀριστ. ἐν Ὀλκάσιν· ἔστι τις πονηρὸς ἡμῖν τοξότης συνηγόρος — αὐτοῦ δὲ τοῦ πατρὸς, τοῦ Εὐάθλου. — τοὺς ξυγγενεῖς. Scythas. cf. annot. ad 660.

667. κατεβ. δ' ἄν, *et clamando vicisset.*

669. ὕπνου τυχεῖν, dormire quietos sine litibus.

670 ψηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφὰς, ὅπως ἂν ἡ
τῷ γέροντι μὲν γέρων καὶ νωδὸς ὁ ξυνήγορος,
τοῖς νέοισι δ' εὐρύπρωκτος καὶ λάλος χὠ Κλεινίου·
κἀξελαύνειν χρὴ τολοιπὸν, κἤν φύγῃ τις ζημιοῦν,
τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέῳ.

670. causas ita separari jubet, ut si quis senem accuset, accusatoris ξυνήγορος itidem sit senex, et contra in junioribus. S. ὅπως — γέροντι. ἵνα παντελῶς οἱ νέοι τῶν γερόντων κεχωρισμένοι ὦσι. νωδὸς δὲ ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας ὑπὸ γήρως. (cf. Plut. 266.) S. 672. χὠ Κλεινίου. Ἀλκιβιάδην τὸν Κλεινίου ὡς κατακύγωνα κωμῳδοῦσιν. S. propter pulcritudinem. res nota ex Platone aliisque scriptoribus. vid. Be. Monuit Elmsl., jam ante biennium quam acta est haec fabula inter claros oratores habitum fuisse Alcibiadem, qui vixdum e pueris excesserit.

673. opus esse ait, ut in posterum, si quis agatur reus, senex senem, et juvenis juvenem, *expellat*, h. e. ad arbitrum adigat, et poena multet, cum usus venerit; non senem juvenis, uti nunc fiat, magna cum molestia et damno seniorum minus eloquentium. — ἐξ in ἐξελαύνειν videtur esse αὐξητικόν. Demosth., monente Schneidero in lex. gr. v. ἐλαύνω, p. 960. ἐλαύσεις, διώκεις, συκοφαντεῖς etc. verba ἢν φύγῃ τις posteriore membro orationis posita sunt per hyperbaton: nam ordo hic est: καὶ, ἢν τις φύγῃ, χρὴ τολοιπὸν ἐξελαύνειν καὶ ζημιοῦν τὸν γέροντα τῷ γέροντι etc. Elmsl.: „— Ad verba ἐξελαύνειν τὸν γέρ. τῷ γέροντι instar omnium allegandus est Antiphanes ap. Athen. p. 44. A.: οἴνῳ (δὲ δεῖ) τὸν οἶνον ἐξελαύνειν, Σάλπιγγι τὴν σάλπιγγα, τῷ κήρυκι τὸν βοῶντα, Κόπῳ κόπον, ψόφῳ ψόφον, τριωβόλῳ δὲ πόρνην, Ἀνθαδίαν ἀνθαδίᾳ, Καλλιστράτου μαγείρῳ, Στάσει στάσιν, μάχῃ μάχην, ὑπερπλοίοις δὲ πύκτην, Πόνῳ πόνον, δίκῃ δίκην, γυναικὶ τὴν γυναῖκα." simile proverbium καιρῷ καιρὸν ἴᾶσθαι commemoravit Dobr.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ. ΜΕΓΑΡΕΥΣ. ΚΟΡΑΙ. ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ. ΧΟΡΟΣ.

675 Δι. Ὅροι μὲν ἀγορᾶς εἰσιν οἵδε τῆς ἐμῆς· i. tr.
ἐνταῦθ' ἀγοράζειν πᾶσι Πελοποννησίοις
ἔξεστι καὶ Μεγαρεῦσι καὶ Βοιωτίοις
ἐφ' ᾧτε πωλεῖν πρὸς ἐμέ, Λαμάχῳ δὲ μή,
ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι
680 τρεῖς τοὺς λαχόντας, τούσδ' ἱμᾶντας ἐκ λεπρῶν.
ἐνταῦθα μήτε συκοφάντης εἰσίτω,
μήτ' ἄλλος ὅστις Φασιανὸς ἔστ' ἀνήρ.
ἐγὼ δὲ τὴν στήλην, καθ' ἣν ἐσπεισάμην,
μέτειμ', ἵνα στήσω φανερὰν ἐν ταγορᾷ.

675. Hic jam ostenduntur commoda pacis. prodit autem Dicaeopolis, cui pax est cum Lacedaemoniis et eorum sociis. *Be.*

676. ἀγορά ζειν. ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, Ἀττικῶς. (*feilhalten.* cf. 591.) — ἀγορανόμους δὲ οὓς νῦν λογιστὰς καλοῦμεν. S. cf. 679.

678. ἐφ' ᾧτε, cf. Plut. 996.

679. ἀγορανόμοι erant magistratus, ad quos pertinebat rerum venalium cura. (*Marktmeister.*) de his vide Menag. ad Laërt. 6, 90. quando munus suum obibant in foro, scuticam gerebant. S.: ἱμᾶντας, λώρους, φραγγέλια. τὸ γὰρ παλαιὸν φραγγελίοις ἔτυπτον οἱ λογισταὶ τοὺς τῆς ἀγορᾶς. — *Br.*

680. τοὺς λαχόντας, quibus sorte evenit, ut essent agoranomi. — τούσδ' Elmsl., ut scribendum esse monueram in Lectt. Aristoph. vulgo τοὺς δ'. ridicule ipsa lora finguntur agoranomi: vid. S. ad 911. ea itidem ridicule ait esse ἐκ λεπρῶν, e scabris sive horridis, i. e. tortis atque inaequalibus durisque adeo, si quis tangat; qualia nimirum omnia sunt lora. quas ad h. l. protulit S. nugas, eas sciens praetereo.

682. S.: Φασιανός. ἀντὶ τοῦ συκοφάντης· παρὰ τὴν Φᾶσιν. (ὃ ἔστι δὲ φαίνειν. ἔστι καὶ πόλις τῆς Σκυθίας Φάσις [Φᾶσις], ὁμώνυμος τῷ ποταμῷ. vide Strab. 11, 2., ed. Tauchnitz. 2. p. 408., Melam 1, 19, 85. seqq. etc.) Hesych. ex Comico quodam: φάσακες· συκοφάνται. *Elmsl.* cf. 775. seqq.

683. τὴν στήλην. qui foedus inissent, erigebant columnas, in quibus describebatur formula foederis. *Be.*

ΜΕ. ἀγορὰ 'ν Ἀθάναις χαῖρε, Μεγαρεῦσιν φίλα·
ἐπόθουν τυ ναὶ τὸν Φίλιον, ἅπερ ματέρα.
ἀλλ', ὦ πόνηρα κόριά γ' ἀθλίου πατρὸς,
ἄμβατε ποττὰν μάδδαν, αἴχ' εὕρητε πᾷ.
ἀκούετον δὴ, ποτέχετ' ἐμὶν τὰν γαστέρα·
πότερα πεπρᾶσθαι χρήδδετ', ἢ πεινῆν κακῶς.
ΚΟ. πεπρᾶσθαι, πεπρᾶσθαι. bacch. d.
ΜΕ. ἐγώνγα καὐτός φαμι. τίς δ' οὕτως ἄνους, i. tr.
ὃς ὑμέ κα πρίαιτο, φανερὰν ζαμίαν;
ἀλλ' ἔστι γάρ μοι Μεγαρικά τις μαχανά·

685. ἔρχεται Μεγαρεύς τις. οἰκεία δὲ πάνυ ἡ ἔννοια καὶ οἴκτου μεστή. πεινῶν γὰρ ἥκει, καὶ τὰς θυγατέρας πωλεῖ διὰ τὸν λιμὸν, εἰς χοίρους αὐτὰς μετασχηματίσας. S. — loquitur autem Dorice: nam Megarenses erant Dorienses. *Be.* Facile quivis viderit, Dorici sermonis leges parum accurate in seqq. servari. neque enim revera dixisset Megarensis γρυλλιξεῖτε καὶ κοΐξετε 702., neque Boeotius ἐξόπισθέ μου 816. harum diversitatum pars quidem non minima fortasse librariis tribuenda est; sed tamen non est dubitandum, quin nonnulla ab ipso poëta profecta sit. ita fere in Lys. 183., 198., 1002., 1003., 1305., 1511., cum pro ὀμούμεθα, ἐπαινῶ, μογοῦμεν, λυχνοφοροῦντες, ὑμνῶμεν, ἀγκονοῦσαι, Spartanis tribuisset ὀμιόμεθα, ἐπαινίω, μογίομες, λυχνοφορίοντες, ὑμνίωμες, ἀγκονίωσαι, nihilo minus in v. 1148. ἀδικοῦμες usurpavit, ubi ex analogiae rationibus scribendum erat ἀδικίομες. *Elmsl.*

686. Bentl. ἐπόθευν, Elmsl. malit ἐπόθουν τε: cf. 735. S.: νὴ τὸν φίλιον Δία, ἐπόθουν σε ὥσπερ μητέρα. de Jove φιλίῳ, sive amicitiae praeside, praeter Lucianum Timone sub initium et scriptorem de mundo c. 7. laudatur Creuzerus Melet. 1. p. 18.

687. Rav. κόριχ' ἀθλίου. Elmsl. et Dind. κώρι' Dorice. non deterius fuerit κορίδι' ἀθλ' π. Bentl. malebat ἀθλίω, quasi haec essent pura puta Dorica.

688. ἄμβατε. (sic.) ἀνάβητε. (ἄλλως.) ἐμφαντικῶς διὰ τὸν λιμὸν (λιμόν.) ἐδήλωσεν εἰπὼν ἐμβᾶτε πρὸς τὴν μάζαν. οἱ Μεγαρεῖς δὲ τρέπουσι τὸ ζ εἰς δύο δδ. S. ἄμβατε. ἐμβᾶτε S. in interp. dixit ἄμβατε poëta, quia actores εἰσελθόντες κατὰ τὴν ὀρχήστραν ἐπὶ τὴν σκηνὴν διὰ κλιμάκων ἀναβαίνουσι, teste Polluce 4, 127. eadem de causa dixit ἀνάδος 231., ἀνάβαινε Equ. 149., Vesp. 398., 1341. hoc alicubi monuit Br. (Casaubonum dici puto ad Equ. l. l.) *Elmsl.* idem annotavit, αἴκα Doricum esse pro ἐάν.

689. vitiosus versus eo, quod dactylum sequitur anapaestus (δὴ ποτ. ἐμίν). quare alii alia suadent, ποτέχετον τὰν γ.: ἀκούετε: πότεχ': πρόσχετε. malim equidem ἀκ. δέ. cf. 654. — S.: παρὰ προσδοκίαν. δέον γὰρ εἰπεῖν προσέχετε ἡμῖν τὸν νοῦν, ἔφη τὴν γαστέρα, ἐπειδὴ ἐπείνων. —

692. ἐγώνγα. pro ἔγωγε. *Be.*

693. producitur κὰ (h. e. κὲ, sive ἂν, Dorice), ut saepe apud Theocritum, velut Idyll. I, 4., 5., 8.; III, 27. etc. vid. Elmsl. ad 755. Be.: ὑμὲ, ὑμᾶς: φασῶ, φήσω. S. φαν. ζαμίαν. (*damnum certum.* Be.) ἐπεὶ κόραι ἦσαν, καὶ οὐ χοῖροι. —

694. Μεγ. τις μηχανά. ἀντὶ τοῦ πονηρά, πανοῦργος μηχανή. διεβάλλοντο γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ οἱ Μεγαρεῖς, ἄλλα μὲν λέγοντες, ἄλλα δὲ ποιοῦντες. S. ἢ ὡς τῶν Μεγαρέων φορτικῶς γελοιαζόντων (praesertim in comoediis, quas

χοίρως γὰρ ὑμὲ σπευάσας φασῶ φέρειν.
περίθεσθε τάσδε τὰς ὁπλὰς τῶν χοιρίων.
ὅπως δὲ δοξεῖτ' ἦμεν ἐξ ἀγαθᾶς ὑός·
ὡς ναὶ τὸν Ἑρμᾶν, αἴπερ ἴξεῖτ' οἴκαδις,
τὰ πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμῶ κακῶς.
ἀλλ' ἀμφίθεσθε καὶ ταδὶ τὰ ὀγγύλια,
κἤπειτεν ἐς τὸν σάκκον ὦδ' ἐσβαίνετε.
ὅπως δὲ γρυλλίξεῖτε καὶ κοΐξετε,
χἠσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν.
ἐγὼν δὲ καρυξῶ γα Δικαιόπολιν, ὅπα.

invenerunt), ut ait Schol. ad Vesp. 57. sic autem plerique omnes libri, edd. nonnullae (velut Lugduno-Batava a. 1624.), monente Elmsl., ἀλλ' ἔστι γὰρ μέν. Suid. ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν cum h. v., inter Μεγαρικαὶ σφίγγες. his motus Elmsl. edidit ἀλλ' ἔστι γάρ μιν, quasi μιν pro μοι dicatur Dorice, ut ἐμίν pro ἐμοί, de quo nihil accepimus. Bentlejo placuerat ἀλλ' ἔντι γ' ἀμὶν vel γὰρ ἐμὶν, quorum illud magis probo quam hoc, in quo incommodum est pronomen ὀρθοτονούμενον.

695. χοίρως Elmsl., φέρειν Br. libri χοίρους — φέρειν.

697: δοξ. ἦμεν. pro δόξετε εἶναι. *Be.*

698. ita Elmsl. libri εἴπερ ἴξετ'. „pro ἴξεσθε, aut ἦξετε, οἴκαδε.“ *Be.* S.: (εἴπερ) ἐκ δευτέρου εἰς τὸν οἶκον ἀφίξεσθε, τῆς πρώτης πειραθήσεσθε λιμοῦ. Δωριεῖς δὲ θῆλυ λέγουσι τὴν λιμόν. (— Phrynich. p. 30.: τὴν λιμὸν Δωριεῖς· σὺ δὲ ἀρσενικῶς τὸν λιμὸν φάθι. K. v. Jacobs. ad Anthol. Palat. 3. p. 1042. *Dind.*) τὰ πρῶτα δὲ, ἤγουν τὰς ἄκρας.

699. λιμῶ pro λιμοῦ Bentl. Elmsl. „πειρ. pro πειράσεσθε.“ *Be.*

700. τὰ ὀγγύλια κυρίως ἔφη· ἐπὶ γὰρ χοίρου λέγεται ὄγγος. ἄμεινον δὲ ἀντὶ τοῦ γράφειν ταδὶ τὰ δή. (imo ἀντὶ τοῦ ταδὶ γράφειν ταδή.) δωρίζει γάρ. (ταδὴ edd. vett. ταδὶ A. B. C., edd. recentiores. utramque scripturam memorat S. *Elmsl.*) γρυλλιξεῖτε δὲ δίκην χοίρων βοήσετε. (cf. Plut. 305.) κοΐ δὲ ποιὰ τῶν δελφακίων φωνή. S.

701. κἤπειτεν. hinc intelligas, formam ἔπειτεν non Ionicae tantum dialecti esse, ut vulgo arbitrantur. cf. Reisigii Conject. 1. p. 221. sequ. — σάκκον. cf. 778.

702. γρυλλ. pro γρυλλίξετε aut γρυλλίσετε. χ' ἠσεῖτε (χἠσεῖτε) pro καὶ ἥσετε ab ἵημι. *Be.*

703. χοιρ. μυστ. ὅτι ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς Δήμητρος χοῖρος θύεται, ἀνάκειται δὲ τὸ ζῶον τῇ θεῷ. ἕκαστος δὲ τῶν θυομένων (imo μυουμένων) ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἔθυεν. — S. cf. 720., Pac. 368. *porcos sacres* a Latinis appellatos esse monuit Br. laudato Plauto Men. 2, 2, 15., Rud. 4, 6. sub initium.

704. perperam libri: — Δικαιόπολιν. ὅπα Δικαιόπολις; ἐγὼν δὲ κ. γα Δικαιόπολιν, ὅπα dictum est ut Sophoclis Antig. 304. τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην, ὅπαν; Ajac. 103. ἦ τοὐπίρριπτον κίναδος ἐξήρου μ', ὅπου; ubi S.: ὅπου τῆς τύχης ἐστὶ δηλονότι, etc. nam ὅπα est ὅπῃ sive ὅπῃ, ὅπου, Δικαιόπολις autem dictum pro Δικαιόπολι, quemadmodum usurpari solet casus rectus. — καρυξῶ Δικαιόπολιν, ut κήρυσσε θεούς ap. Euripidem Hec. 143., ubi scholia: ἐπικαλοῦ: ἀνακάλει μεγάλως: ἐπικαλοῦ τοὺς οὐρανίους καὶ καταχθονίους θεούς, βοη-

705 Δικαιόπολις, ἢ λῇς πρίασθαι χοιρία;
ΔΙ. τί ἀνὴρ Μεγαρικός;
ΜΕ. ἀγοράσοντες ἤκομες.
ΔΙ. πῶς ἔχετε;
ΜΕ. διαψεινᾶμες αἰὲς ποττὸ πῦρ.
ΔΙ. ἀλλ' ἡδύ τοι νὴ τὸν Δί', ἢν αὐλὸς παρῇ.
τί δ' ἄλλο πράττεθ' οἱ Μεγαρῆς νῦν;
ΜΕ. οἷα δή.
710 ὅκα μὲν ἐγὼν τηνῶθεν ἐμπορευόμαν,

θοὺς σοι γενέσθαι. opem Dicaeopolidis, velut dei cujusdam, etiam Megarensis implorat esuriens. Virgilius Eclog. 1, 6.: *deus* nobis haec otia fecit. Namque erit ille mihi semper *deus*. — γα pro γε Br. καρυξῶ, κηρύξω.

705. λῇς. verbum Doricum λῶ contractum ex λάω, et significat θέλω. Be.

706. τί ἀ. Μεγ.; τί πράττει ἀ. Μεγ.; cf. 578. Eurip. Iphig. T. 484. τί γὰρ ὁ Δαέρτου γόνος; ubi vidd. interpp.

707. αἰὲς Doricum pro vulgato αἰεὶ reponi jussit Br., ut Lys. 1267. φιλία δ' αἰὲς εὔπορος εἴη. — διαπεινᾶμες ποττὸ pro διαπεινῶμεν πρὸς τὸ Dorice, ut monuit Be. S.: διαπ. πίνομεν (διαπίνομεν) ὥφειλεν εἰπεῖν, (idque se audivisse simulans per jocum Dicaeop. respondet: ἀλλ' ἡδύ τοι etc.) πρὸς τὸ πῦρ καθήμενοι. χειμῶνος γὰρ οἱ πότοι πρὸς τῷ πῦρ γίνονται. ὁ δὲ πεινῶμεν (διαπεινῶμεν) εἶπε διὰ τὸν λιμόν. S. Dan. Heinsius, monente K., Lectt. Theocrit. cap. 12.: „Antiqui," inquit, „εὐαχοῦντες, et genio suo dedita opera indulgentes, tria ad voti consummationem requirebant, ignem, potum, tibiam. — Tria haec studiose observat noster Lycidas (Theocrit. idyll. 7, 66. seqq.): primo πὰρ πυρὶ κεκλιμένος: secundo καὶ πίομαι μαλακῶς: tertio αὐλησεῦντι δέ μοι. pauperculi ex his tribus solum ignem sibi reliquum habebant, tanquam ceterorum solatium; quem etiam Megarensibus relinquit Comicus. et Tibullus (1, 5.): *Me mea paupertas vitae traducat inerti, Dum meus assiduo* (exiguo) *luceat igne focus*" etc.

708. ὡς ἐπὶ τῶν πινόντων τὸν αὐλόν. ὅτι τὸ πῦρ εὐωχίας σημαντικόν. ὥστε ἡδὺ ἦν καθῆσθαι μετὰ αὐλῶν. S.

709. οἷα δή. h. e. πράττομεν, οἷα δὴ πράττομεν, *agimus, ut possumus*. Terent. Andr. 4, 3, 10. *Ut quimus, ajunt, quando, ut volumus, non licet*. et Heaut. 3, 1, 49.: sic hoc. affinem significationem habet οἷα vel ὡς in his et similibus formulis ἠγγειλας, οἳ' ἤγγειλας: ἔκνισεν, ὡς ἔκνισεν, de quibus dictum ad Eurip. Med. 955. Iphig. Taur. 318. τὰ δ' ἐνθάδ' ἡμεῖς, οἷα, φροντιούμεθα, h. e. οἷά ἐστι, per εὐτελιαμόν. cf. Viger. 3, 8, 13. Rhes. 442. in Ald. et 3 MSS.: ξὺν τοῖσδ' ἄνευος οἷα τλὰς πορπήμασιν. ibi Musgrav.: „Hesych. οἷα τὰ δεινὰ Αἰολεῖς, quod huc non incommode transferri potest. neque obstat, quod vox Aeolica sit, cum multa ejus gentis vocabula in scena Attica occurrant" etc. eo pertinet, quod Elmsl. annotavit, verba οἷα δὴ fortasse θαυμαστικῶς accipienda esse, intellecto πράττομεν, ut l. ὅσα δὴ δέδηγμαι. sed praeferenda est prior interpretatio.

710. ita Elmsl. secundum membr. Paris., nisi quod εαε quoque ηνόθεν habent, ut ceteri codd. τηνῶθεν ap. Theocritum legi monuit 3, 10. Rav. ἐγώ. vulgo ἀλλὰ

ἄνδρες πρόβουλοι τοῦτ' ἔπραττον τῇ πόλει,
ὅπως τάχιστα καὶ μάκιστ' ἀπολοίμεθα.
ΔΙ. αὐτίκ' ἄρ' ἀπαλλάξεσθε πραγμάτων.
ΜΕ. σά μάν;
ΔΙ. τί δ' ἄλλο Μεγαροῖ; πῶς ὁ σῖτος ὤνιος;
ΜΕ. παρ' ἀμὲ πολυτίματος, ἅπερ τοι θεοί,
ΔΙ. ἆλῆς οὖν φέρεις;
ΜΕ. οὐχ ὑμὲς αὐτῶν ἄρχετε;

γὰρ ὅκα μέν γα τηνόθεν ἐμπ. sed ἀλλὰ γὰρ non legitur in A et C Pariss. et Rav. Br., neque augmento facile carens, et usu verbi ἐμπορεύεσθαι pro simplici, quem usum Atticis proprium esse arbitrabatur, offensus in homine Megarensi, hoc edidit ὅκα μὲν ἐγώνγα τηνόθεν ἐκπορεύμαν. equidem haud nolim scribi ἐμπορεύομαι, quod elegans est simileque vulgatae lectioni. vide Seidler. et interpp. Euripidis ad El. 388., Matth. gr. gr. §. 504., Hoogeveen. ad Viger. p. 213. ed. 3. Lips., qui et Latinorum similia protulit, in his illud Terentii Eun. 4, 7, 23. *cum tibi* do *istam virginem*, dixtin' *hos mihi dies soli dare te?* — augmentum negligi sine causa idonea (vide annotata ad Soph. El. 676., Phil. 351.), non mihi magis placet quam Brunckio. — ὅκα, ὅτε, Dorice.

711. πρόβουλοι. Hesych. et Phot.: πρόβουλος· ἔξαρχος τοῦ βουλευτηρίου, *princeps senatus*. vide Be. ad Lys. 467., Blomf. ad Aeschyl. Sept. ad Theb. 1008. — malit Elmsl. τὰν πόλιν.

712. καὶ τοῦτο παρ' ὑπόνοιαν παρῶς ἐπήγαγε, τὸ ἀπολλύμεθα (ἀπολοίμεθα). ἔδει γὰρ εἰπεῖν ὅτι πῶς (εἰπεῖν ὅπως) σωθῶμεν. S. — consules enim et antistites salutem reip., non perniciem, procurare debent. *Be.*

713. πρὸς τὸ ῥηθὲν παρὰ τοῦ Μεγαρέως ἀπήντησεν ὁ Δικαιόπολις ἀστείως. εἰ γὰρ ἀπώλλυσθε, φησὶν, ἀπηλλάττεσθε ἄν (fort. οὖν) πραγμάτων. (quia mors est finis molestiarum et miseriarum. *Be.*) σαμὰν (sic, ut vulgo libri Aristoph.) δὲ ἀντὶ τοῦ τί μήν; τί γὰρ ἄλλο καταλείπεται ἢ τοῦτο; S. cod. B in ordine τί μάν. Etymol. M. pag. 157. l. 48. σά· ὅ ἐστι Μεγαρικὸν, δηλοῦν τὸ τινά (τίνα). Elmsl.: Recte interpretantur grammatici τί μήν; πῶς γὰρ οὔ; (*quidni?*)

715. παρ' ἀμέ. (sic Elmsl.) παρ' ἀμὲ vulgo, accusat. pro dativo. παρ' ἀμὲ diserte agnoscit Gregorius p. 110. (237.), ubi tamen insigniter variant codd. Alexidi tribuitur παρ' ἡμῶς οἰκεῖ a grammatico ap. Montifalcon. Bibl. Coislin. p. 483. (Bekker. Anecd. 1, 111, 13.) etc. *Elmsl.* cf. Matth. gr. gr. §. 588, 4, c. S.: ἅπερ τοι θεοί. ἀντὶ τοῦ ὥσπερ οἱ θεοὶ πολυτίμητοί εἰσι καὶ τίμιοι, οὕτω καὶ ὁ σῖτος πολλῆς τιμῆς ἐστι. παίζει οὖν. lusus verborum. plane Doricum foret τοὶ σιοί.

716. ὑμὲς α. ἄρχετε. (sic, quasi legerit in suis libris ἆλας οὖν φέρεις; οὐχ; *ME.* ὑμὲς α. ἄρχετε.) διὰ τὸ θαλασσοκρατεῖν τοὺς Ἀθηναίους ἔφη ὑμεῖς ἂν ὦν ἄρχετε. S. — Quamvis Athenienses nondum Nisaeam habuerint, quae 8. demum anno belli Thucyd. sub eorum imperium venit (huc. 4, 69.), tamen non erat liberum Megarensibus salium negotium eo, quod Athenn. Minoam (insulam) insulae Nisaeae vicinam et portui imminentem tenebant praesidio, ut ait idem Thuc. 3, 51. *E Palmerio.* alter S.: ἐν Νισαίᾳ τῆς Μεγαρίδος ἅλας πήγνυνται. — cf. S. ad 769.

ΔΙ. οὐδὲ σκόροδα;

ΜΕ. ποῖα σκόροδ'; ὑμὲς τῶν ἀεὶ,
ὅκκα 'σβάλητε, τὼς ἀρωραῖοι μύες,
πάσσακι τὰς ἀγλῖθας ἐξορύσσετε.

ΔΙ. τί δαὶ φέρεις;

ΜΕ. χοίρως ἐγώνγα μυστικάς.

ΔΙ. καλῶς λέγεις· ἐπίδειξον.

ΜΕ. ἀλλὰ μὰν καλαί.
ἄντεινον, αἰ λῇς, ὡς παχεῖα καὶ καλά.

ΔΙ. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα;

ΜΕ. χοῖρος ναὶ Δία.

ΔΙ. τί λέγεις σύ; πσδαπὴ χοῖρος ἥδε;

ΜΕ. Μεγαρικά.
ἦ οὐ χοῖρός ἐσθ' ἅδ';

ΔΙ. οὐκ ἔμοιγε φαίνεται.

ΜΕ. οὐ δεινά; θᾶσθε τοῦδε τὰς ἀπιστίας!
οὐ φατὶ τόνδε χοῖρον ἦμεν. ἀλλὰ μὰν,
αἰ λῇς, περίδου νῦν μοι περὶ θυμιτᾶν ἀλῶν,
αἰ μή 'στιν οὗτος χοῖρος Ἑλλάνων νόμῳ.

717. τῶν. τούτων, τῶν σκορόδων.

718. ὅκκα (ὅκα κα, h. e. κἐ, ἄν), ὅταν, Dorice. vulgo ὅκκ' ἐσβάλ., elisa vocali longa, quod fieri non potest: cf. 693. — τὼς, ὡς, Dorice. vide, quem K. laudavit, Corinthium de dial. Dorica p. 244. Plut., monente Elmslejo, Pericle c. 30., de psephismate Megarensi: τοὺς δὲ στρατηγοὺς, ὅταν ὀμνύωσι τὸν πατρικὸν ὅρκον, ἐπομνύειν, ὅτι καὶ δὶς ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τὴν Μεγαρικὴν ἐμβαλοῦσι.

719. πάσσακι. ὑποκοριστικῶς (?) τῷ πασσάλῳ. ἀγλῖδας δὲ τὰς κεφαλὰς τῶν σκορόδων. φησὶν οὖν, ὅτι ὥσπερ ἀρουραῖοι μύες ὀρύσσετε τῷ πασσάλῳ τὰς ἀγλίδας. S.

720. ita Bentl. et Elmsl. libri χοίρους. cf. 703.

722. ἄντ., αἰ λῇς. ἀνάτεινον, εἰ βούλει, καὶ κρεμάσας ἐπίσκεψαι, πόσου βάρους εἰσίν. εἰώθασι δ' οἱ τὰς ὄρνεις ὠνούμενοι ἀνατείνειν ταύτας καὶ τὸ βάρος αὐτῶν σκοπεῖν etc. S. ὡς παχ. καὶ καλά. Megarensem filiam suam alteram post alteram Dicaeopolidi ostendere monuit Br. secundum Koenium ad Corinthium de dial. Dorica §. 63. sic autem MSS. minus recte editi ante Br. παχεῖα καὶ καλαί.

723. τουτὶ — πρᾶγμα; quid hoc est rei? S.: ὁ Ἀττικὸς κρεμάσας τὴν παῖδα ὀρᾷ τὸ αἰδοῖον αὐτῆς, καὶ ἐρωτᾷ περὶ αὐτοῦ. οὐ γὰρ ἦν ὅμοιον τῷ αἰδοίῳ τοῦ χοίρου.

726. οὐ δεινά; nonne indignum hoc est? θᾶσθε pro θεᾶσθε, Dorice. Be.

727. sequ. ἀλλὰ μὰν, αἰ λῇς· ἀλλὰ μὴν, ἐὰν θέλῃς. τὸ δὲ περίδου μοι Ὁμήρου (Il. 23, 485.) δεῦρό γε νῦν (sic) τρίποδος περιδώμεθα. (sic.) περὶ θυμιτιδᾶν (sic etiam libri Aristoph., quod emendavit K. cl. Suid. v. θυμιτίδων ἁλῶν.) ἁλῶν. — οἷον μετὰ θύμου τετριμμένων. καὶ ἑτέρωθι (modo l. l. hujus fabulae)· ἅλας θυμίτας δοὺς

ΔΙ. ἀλλ' ἔστιν ἀνθρώπου γε.
ΜΕ. ναὶ τὸν Διοκλέα,
ἐμά γα. τὺ δέ νιν ἤμεναι τίνος δοκεῖς;
ἢ λῆς ἀκοῦσαι φθεγγομένας;
ΔΙ. νὴ τοὺς θεούς,
ξύμωγε.
ΜΕ. φώνει δὴ τὺ ταχέως, χοιρίον.
οὐ χρῆσθα σιγῆν, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενα.
ΔΙ. πάλιν τ' ἀποισῶ ναὶ μὰ τὸν Ἑρμᾶν οἰκαδις.
ΚΟ. κοῖ, κοῖ. i.
ΜΕ. αὕτα 'στὶ χοῖρος;
ΔΙ. νῦν γε χοῖρος φαίνεται· i. tr.
ἀτὰρ ἐκτραφείς γε κύσθος ἔσται πέντ' ἐτῶν.
ΜΕ. σάφ' ἴσθι, ποττὰν ματέρ' εἰκασθήσεται.
ΔΙ. ἀλλ' οὐδὲ θύσιμός 'στιν αὐτηγί.
ΜΕ. σά μάν;
πᾶ δ' οὐχὶ θύσιμός ἐστι;
ΔΙ. κέρκον οὐκ ἔχει.
ΜΕ. νέα γάρ ἐστιν· ἀλλὰ δελφακουμένα

ἐμοὶ (sic) καὶ κρόμμυα. cf. 1048.

730. ἀνθρώπου, mulieris, puellae. cf. annot. ad Eurip. Hippol. 450. etc. S.: Διοκλῆς ἥρως ἐτιμᾶτο παρὰ Μεγαρεῦσιν, ᾧ καὶ ἀγῶνα τελοῦσι τὰ Διόκλεια, οὗ καὶ Θεόκριτος (idyll. 12, 27.) μέμνηται· Νισαῖοι Μεγαρῆες ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς, Ὀλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περίαλλα σεῖνον τιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.

731. ἐμά γα, *mea quidem*, mea filia. codd. Paris. 3 εἶμεναι, ut Gregor. p. 227. „εἶμεν, ἤμεν, εἶμεναι, ἤμεναι, formae sunt infinitivi communis εἶναι, quibus promiscue utuntur Dorici poëtae.“ *Br.*

734. χρῆσθα, χρῆς. *non oportet te tacere.* infinitivum Doricum ex Corintho de dial. Dor. §. 41. p. 228. restituit Br. libri Arist. σιγῆς, S. σιγᾶς.

735. ita Rav. Elmsl. Dind. cf. 686. vulgo πάλιν τύ γ' ἀπ. — ναὶ μὰ τὸν Ἑρμᾶν, ut Iliad. 1, 234. ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον.

738. πέντ' ἐτῶν, *intra quinquennium*, ut Vesp. 260. ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον, *quatriduo ad summum.* — Elmsl. κύσθος, virgo nubilis. pars dicta pro toto per ridiculum. Horat. Sat. 1, 2, 69. *numquid ego a te Magno prognatum deposco consule* cunnum? et similiter hodiernum vulgus.

739. ποττὰν μ. εἰκ. *matri similis erit.* Be.

740. οὐδέ. cf. annot. ad 528.

741. κέρκον οὐκ ἔχει. τὰ γὰρ κόλουρα ἐν ταῖς ἱερουργίαις οὐ θύεται, καὶ καθόλου ὅπερ ἂν ᾖ μὴ τέλειον καὶ ὑγιὲς, οὐ θύεται τοῖς θεοῖς. S.

742. δελφ. — τοὺς γὰρ μείζονας λοιπὸν χοίρους δέλφακας ἐκάλουν. ἅμα δὲ καὶ ὡς ἐπὶ ὥρης παίζει, ὅτι ἕξει μεγάλην οὐρὰν, τὴν τοῦ ἀνδρὸς πόσθην. αἰνίττεται δὲ εἰς τὸ κακέμφατον. S.

ἐξεῖ μεγάλαν τε καὶ παχεῖαν κἠρυθράν.
ἀλλ', αἰ τράφεν λῆς, ἄδε τοι χοῖρος καλά.
ΔΙ. ὡς ξυγγενὴς ὁ κύσθος αὐτῆς θατέρᾳ.
ΜΕ. ὁμομαιρία γάρ ἐστι κἠκ τωυτῶ πατρός.
αἰ δ' ἄν παχὺνθῇ κἀναχνοιανθῇ τριχί,
κάλλιστος ἔσται χοῖρος Ἀφροδίτᾳ θύειν.
ΔΙ. ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τἀφροδίτῃ θύεται.
ΜΕ. οὐ χοῖρος Ἀφρόδιτα; μόνᾳ γα δαιμόνων.
καὶ χίγνεταί γα τᾶνδε τᾶν χοίρων τὸ κρῆς
ἄδιστον ἂν τὸν ὀδελὸν ἐμπεπαρμένον.
ΔΙ. ἤδη δ' ἄνευ τῆς μητρὸς ἐσθίοιεν ἄν;
ΜΕ. ναὶ τὸν Ποτείδαν κἄν ἄνευ γα τῶ πατρός.
ΔΙ. τί δ' ἐσθίει μάλιστα;
ΜΕ. πάνθ', ἃ κα διδῷς.
αὐτὸς δ' ἐρώτη.
ΔΙ. χοῖρε, χοῖρε.
Κ. Α. κοῖ, κοῖ.

743. sequ. κἠρυθράν. pro κἀρυθράν. i. e. καὶ ἐρυθράν. αἰ τράφεν λῆς, εἰ τρέφειν θέλεις. Be.

746. ita Br. etc. libri τωυτοῦ, vel ταυτοῦ.

747. MSS. κἀναχνοανθῇ laborante versu. edd. κἀναχνοανθῇ γ' ἐν τριχί, quod haud dubie est a correctore. Elmsl. contra analogiam κἀναχνωανθῇ. dicitur χνόη et χνοίη. cf. Matth. gr. gr. §. 26.

748. θύεν Elmsl. vulgo θύειν. Br.: „Observes θύειν prima brevi, sed in Megarensis ore: nam Attici eam syllabam semper producunt." Diod.: Quod dicit *semper*, fallitur: v. Maltby ad Morelli lex. prosod. p. 460.

749. Pausan. Corinth. 10.: τῶν δὲ ἱερείων τοὺς μηροὺς θύουσι (Veneri) πλὴν ὑῶν. et similiter Phurnutus de N. D. c. 24. sed alii id non praecise negant, in quibus est Athen. 3, 15. p. 95., quem K. laudavit. cf. G. I. Voss. Theol. gent. l. 9. c. 26. caute S.: πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων οὐ θύουσι χοίρους (fort. χοῖρον, quia sequitur αἰδοῖον. vel hoc delendum est.) τῇ Ἀφροδίτῃ, ὡς βδελυττομένῃ διὰ τὸν Ἄδωνιν αὐτόν.

750. μόνᾳ, *illi inprimis:* non enim soli deorum, sed etiam Cereri: vid. G. I. Voss. modo l. l. 8. c. 23. de ista significatione τοῦ μόνος cf. Soph. Oedip. Col. 227.

751. sequ. κρῆς, κρέας. ἄν, ἀνά. S.: Βοιωτοὶ (et Aeoles) τὸν ὀβελὸν ὀδελὸν λέγουσι.

754. ἄνευ. fort. ἄνις Dorice, ut 790.

755. ita Elmsl. libri ἃ καὶ δίδως. Br. ἃ κἂν διδῷς. „scripturam, quam dedi, habuisse videtur S., qui interpretatur ἅτινα ἂν παραβάλῃς (αὐταῖς, ἐσθίουσιν). producitur κα superius 693." etc. Bentl. malebat ἐσθίουσι, idque itidem S. legisse videtur in suis exemplaribus.

756. ἐρώτη. — forma imperativi Dorica verborum in αω. vide ad Lys. 990. *Br.* non inficetum, opinor, foret hoc χαῖρε, χοῖρε, quod malim.

ΔΙ. τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους;
Κ. Α. κοῖ, κοῖ, κοῖ.
ΔΙ. τί δαί; φιβάλεως ἰσχάδας;
Κ. Α. καὶ Β. κοῖ, κοῖ.
[ΔΙ. * τί δαὶ σῦκα τρώγοις ἂν αὐτός;
Κ. κοῖ, κοῖ.]
ΔΙ. ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατε!
ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων
τοῖς χοιριδίοισιν, εἰ ἄρα τρώξονται. — βαβαί,
οἷον ῥοθιάζουσ', ὦ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις!
ποδαπὰ τὰ χοιρί'; ὡς Τραγασαῖα φαίνεται.
ἀλλ' οὐχὶ πάσας κατέτραγον τὰς ἰσχάδας.

757. ἐρεβ., *cicer*, quo genere leguminum vescuntur quidem homines atque animalia, praesertim in meridianis Europae regionibus (vid. Billerbeckii Flora class. p. 190. sequ.); verum hic ἐρέβινθος figurate dicitur, ut Ran. 508. S.: ἔκαιξε πρὸς τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, ἐπεὶ καὶ ἐρέβινθον αὐτὸ καλοῦσι.

758. φιβάλεως. τόπος Μεγαρίδος, ἄλλοι Ἀττικῆς· ἀμφιβάλλεται γάρ. γένος δὲ συκῆς ἡ φίβαλις ἐκτηδειον εἰς ξηρασίαν [ἰσχάδων· ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ ἰσχνᾶσθαι (ἰσχαίνεσθαι) ἰσχὰς καλεῖται]. καὶ τοὺς ἰσχνοὺς τῶν ἀνθρώπων φιβάλεις καλοῦσιν. ὁ δὲ τόνος φιβάλεως προπαροξυτόνως, ὡς κορώνεως, χελώνεως. S. caricarum, sive ficuum, quae φιβάλεις dicebantur a loco ita appellato, obiter mentio fit ap. Athen. 3. p. 77, A. vide etiam Hesych. v. φιβαλέα. K. — quae sequuntur verba κοῖ, κοῖ, itidem uni puellae tributa sunt in libris, cum ex oratione proxima Dicaeopolidis intelligatur, ambas audito nomine caricarum ridiculum in modum clamasse κοῖ κοῖ, quo magnam earum cupidinem significarent. id nescio quis non assecutus adscripsisse videtur ista τί δαί; σῦκα τρώγοις ἂν αὐτός; κοῖ κοῖ, quasi senex Atticus ex Megarensi quaerat, an et ipse caricas comedat, isque porcorum voce, ut puellae, respondeat; quo nihil fingi potest ineptius putidiusque. recte igitur hoc quidquid est versiculi omisit Suidas v. φιβάλις, uncis circumdedit Bentl., frustra expertus emendationem. sic autem haec scripta sunt in membranis Paris. alii MSS. τί δαὶ σὺ κατρώγοις αὐτὸς ἄν; vel τί δαὶ σὺ κατατρώγοις ἂν αὐτός; pleraeque edd. vett., efficto metro: τί δὲ σῦκα τρώγοις αὐτὸς ἄν; Br., laterem lavans: τί δαὶ σύ; καὶ τρώγοις ἂν αὐτάς; K. B. κοῖ, κοῖ. nec probabilius Elmsl. τί δαὶ σύ; τρώγοις ἄν; KO. κοῖ, κοῖ, κοῖ.

762. perperam libri: τοῖς χοιριδίοισιν. ἆρα τρώξονται; haud raro ει et α miscentur, apostrophusque omittitur in libris. vid. index Euripidis.

763. ῥοθ. ἀθρόον καὶ μετὰ κτύπου φωνῆς ὁρμῶσι καὶ ἐσθίουσι. — S.

764. Τραγ. ἀπὸ τοῦ τρώγειν ἔκαιξεν. ἅμα δὲ καὶ ὡς ἀπὸ πόλεως. S. De Tragasis (urbe Troadis) consulendus Steph. Byz., qui ad hunc versum et 805. respexit. in hoc loco ludit poëta παρὰ τὸ τραγεῖν, in altero παρὰ τὸν τράγον. hoc monuit K. *Elmsl.* Strabo in descriptione Troadis, 13., vol. 3. p. 118. ed. Tauchnitz.: καὶ τὸ Τραγασαῖον ἀλοπήγιον αὐτόματον τοῖς ἐτησίαις πηγνύμενον πρὸς Ἀμαξιτῷ.

765. animadverterat Dicaeopo-

ΜΕ. ἐγὼν γὰρ αὐτᾶν τάνδε μίαν ἀνειλόμαν.
ΔΙ. νὴ τὸν Δί', ἀστείω γε τῷ βοσκήματε.
πόσου πρίωμαί σοι τὰ χοιρίδια; λέγε.
ΜΕ. τὸ μὲν ἕτερον τουτὶ σκορόδων τροπαλίδος·
τὸ δ' ἕτερον, αἰ λῇς, χοίνικος μόνας ἁλῶν.
ΔΙ. ὠνήσομαί σοι· περίμεν' αὐτοῦ.
ΜΕ. ταῦτα δή. —
Ἑρμᾶ 'μπολαῖε, τὰν γυναῖκα τὰν ἐμὰν
οὕτω μ' ἀποδόσθαι, τάν τ' ἐμαντῷ ματέρα.
ΣΥ. ὦνθρωπε, ποδαπός;
ΜΕ. χοιροπώλας Μεγαρικός.
ΣΥ. τὰ χοιρίδια τοίνυν γ' ἐγὼ φανῶ ταδὶ
πολέμια, καὶ σέ.
ΜΕ. τοῦτ' ἐκεῖν'· ἵκει πάλιν,
ὅθεν περ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἁμῖν ἔφυ.

lis, Megarensem, fame urgente, unam caricam furtim abstulisse.

766. ita Elmsl. vulgo: ἐγὼ γ. αὐτῶν, neglecto Dorismo.

768. πρ. σοι, ut Ran. 1164. ἐγὼ πρίωμαι τῷδ'; mox 771. ὠνήσομαί σοι, Pac. 1189. τούτῳ γ' ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ' ὠνήσομαι; annotavit Elmsl.

769. Elmsleji lectio. vulgo: τὸ μὲν ἕτερον (Br. ἅτερον Dorice, ut libri sequente versu) τούτων σκορ. τροπαλλίδος. „Noster superius 117. τὸν ἕτερον τουτονί. — τροφαλλίδος Suid. in πόσου πρίωμαι. τροπηλίδος idem in τροπηλίς, qui ex ordine litterarum τροπιλὶς legisse videtur. mendose Hesych.: τριοπηλίς· δέσμη σκορόδων. et inferius: τριτοπηλίς· σκορόδων δέσμη· ἀπὸ τοῦ πεπιλῆθαι καὶ συνεσταφθαι. alii grammatici τροπηλὶς habent, quod verum videtur, et in Doricum τροπαλὶς mutandum est." Elmsl. S.: διαβάλλει τοὺς Μεγαρέας, ὅτι εἰς τοσοῦτον ἦλθον πενίας ὥστε τὰ τέκνα πωλεῖν δεσμοῦ σκορόδων καὶ χοίνικος ἁλῶν. τροπαλὶς δὲ ἡ δέσμη τῶν σκορόδων. (imo quaevis δέσμη dici potest τροπηλίς.) ἀστείως δὲ ὁ Μεγαρεὺς ἅμα καὶ περιπαθῶς ταῦτα παρὰ τοῦ Δικαιοπόλιδος ζητεῖ, ἃ πρότερον οἱ Μεγαρεῖς ἄλλοις παρεῖχον. cf. 716. sequ.

770. χοίν. v. Pac. 1079.

771. ταῦτα δή. subauditur δράσω, ut in Vesp. 851. eodem sensu usurpatur ταῦτά νυν Vesp. 1008. et ταῦτα nude Equ. 111., Vesp. 142., Pac. 275. Elmsl.

772. — λείπει τὸ γένοιτο. (cf. 236.) ἐμπολαῖε δὲ ἐμπορικὲ, πραγματευτικέ. ὁ Μεγαρικὸς δὲ πάνυ καλῶς ἐμφαίνει τὸν πολὺν λιμόν. — S.

774. Intervenit sycophanta. sumit autem poëta occasionem perstringendi Athenn., quia multos patiantur esse in civitate sycophantas; ut etiam infra 856. Be. secundum S. ad 785.

775. φανῶ. ἀποδείξω. ἔστι δὲ φάσις (φᾶσις. cf. annot. ad 682.) ὄνομα δίκης οὕτω καλουμένης. S. Casaub. ad Equ. 1264.: φαίνω est verbum fori et significat *deferre al.*: unde φάντης est *delator* etc.

776. τοῦτ' ἐκεῖν'· ἵκει —. ita interpunxit Reisig. Conjectan. in Arist. 1. p. 279., comparatis similibus et hujus nostri et aliorum locis, adstipulante Dind. libri uno tenore: τ. ἐκεῖν' ἵκει etc.

777. ὅθεν περ. ἐκ τοῦ συκοφαντεῖν δηλονότι. S.

ΣΤ. κλάων μεγαριεῖς. οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκον;
ΜΕ. Δικαιόπολι, Δικαιόπολι, φαντάζομαι!
ΔΙ. ὑπὸ τοῦ; τίς ὁ φαίνων σ' ἐστίν; — ἀγορανόμοι,
τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε; —
τιὴ μαθὼν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος;
ΣΤ. οὐ γὰρ φανῶ τοὺς πολεμίους;
ΔΙ. κλάων γε σύ,
εἰ μή γ' ἐτέρωσε συκοφαντήσεις τρέχων.
ΜΕ. οἷον τὸ κακὸν ἐν ταῖς Ἀθήναις τοῦτ' ἔνι!
ΔΙ. θάῤῥει, Μεγαρίκ'· ἀλλ', ἧς ἀπέδου τὰ χοιρία
τιμῆς, λαβὲ ταυτὶ τὰ σκόροδα καὶ τοὺς ἅλας,
καὶ χαῖρε πόλλ'.
ΜΕ. ἀλλ' ἁμὶν οὐκ ἐπιχώριον.

778. μεγαρ. ἐπειδὴ τῇ Μεγαρέων ἐχρῆτο φωνῇ. — σάκος νῦν δι' ἑνὸς κ· ἀνωτέρω δὲ (701.) διὰ δύο. S. vulgo σάκκος dicitur per duplex κ. Attici vero, si magistris Graecis credendum, per unum κ scribunt σάκος. Phrynich. p. 42.: σάκκος Δωριεῖς διὰ τῶν δύο κκ. Ἀττικοὶ δὲ δι' ἑνός. Thomas Mag. (p. 789.): σάκος Ἀττικοὶ δι' ἑνὸς κ· Ἕλληνες δὲ διὰ δύο. K.

779. φαντ. ἀντὶ τοῦ συκοφαντοῦμαι. — frigide Br. secundum aliquot libros: φαντ. ὑπό τον. ΔΙ. τίς etc.

780. ita Elmsl., qui monuit ἀγορανόμοι dici ut οἱ τοξόται 54. libri ἀγορανόμοι vel ἀγοραπόμος: ὦ ἀγορανόμοι: οἱ δ' ἀγορανόμοι. Br. ὦ 'γορανόμοι. — cf. 679.

782. φαίνεις. πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν παίζει. S. quia φαίνειν et *deferre* et *lucere* significat, ut monuit Br. τιὴ μαθών. vid. Herm. ad Viger. p. 760. *Dind.*

784. vulgo εἰ μὴ 'τέρωσε. Br. εἰ μή γ' ἑτέρ., idque monstrat Ravennatis libri scriptura εἰ μήτ' ἑτέρωσε. idem codex τρέχων pro ἰών, merito probantibus viris doctis.

785. οἷον τὸ κακόν. τὸ τῶν συκοφαντῶν. διαβάλλει οὖν τοὺς Ἀθηναίους ὡς πολλοὺς συκοφάντας ἔχοντας. S.

786. ita Elmsl. codd. ἀλλ' ἧς τὰ χοιρίδι' ἀπέδου. sed monuit vir doctus, nunquam senarium claudi voce anapaestica, qualis est ἀπέδου, nisi praecedat verbum μονοσύλλαβον, velut ἐν ἀγορᾷ superius 498., Equ. 1243., 1373., ἰὼ βασιλεύς infra 1143. etc. librarios forte scripsisse χοιρίδια, ut 733. in vulgatis codd. (nam Rav. recte χοιρίον), deinde metri gratia mutasse ordinem verborum.

788. libens admisi Boissonadii emendationem, in Wolfii Analectis, 3. p. 81., propositam, sed alio sensu atque ille est, qui placuit viro docto. sic autem haec interpretatus est, puncto posito post vocem πολυπρ. et servato νῦν: *DIC. Vive valeque multum! MEG. Sed valere apud nos moris non est. DIC. Oh loquendi intemperantiam! in meum jam vertat caput formula inauspicatior:* quasi χαῖρε πολλὰ dicenda sit formula inauspicata. imo recte S.: λείπει τὸ ἕνεκα. ἕνεκα τῆς πολυπραγμοσύνης. (cf. Matth. gr. gr. §. 345.) qui tamen quod intelligit Dicaeopolidis nescio quam πολυπραγμοσύνην, (ὅτι προπετῶς ἐφθεγξάμην τὸ χαίρειν, εἰς κεφαλήν μου τραπείη. —) etiam ipse fallitur, siquidem senex Atticus Megarensis πολυπραγμοσύνην reprehendit, delicias facientis, dumque dicax videri vult, salutem datam recu-

ΔΙ. πολυπραγμοσύνης νυν ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί.
ΜΕ. ὦ χοιρίδια, πειρῆσθε κἄνις τῶ πατρὸς
παίειν ἐφ' ἁλὶ τὰν μάδδαν, αἴκα τις διδῷ.
ΧΟ. εὐδαιμονεῖ γ' ἄνθρωπος. οὐκ ἤκουσας, οἷ προβαίνει i. t. c. στ.
τὸ πρᾶγμα τοῦ βουλεύματος; καρπώσεται γὰρ ἀνὴρ
ἐν τἀγορᾷ καθήμενος· κἂν εἰσίῃ τις Κτησίας, i. t.
ἢ συκοφάντης ἄλλος, οἰμώζων καθεδεῖται· i. tr. h.
οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖται· ἀντ. α'.
οὐδ' ἐναπομόρξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι·
οὐδ' ὠστιεῖ Κλεωνύμῳ· χλαῖναν δ' ἔχων φανὴν δίει,
κοὐ ξυντυχών σ' Ὑπέρβολος δικῶν ἀναπλήσει·

santis; quod alter aegre ferens inter abeundum: *Igitur ob molestiam*, inquit, *quam mihi exhibes* (*weil du soviel Umstände machst*), *salus, qua te impertivi, in meum ipsius caput revertatur.* ceterum libri: καὶ χαῖρε πολλά γ'. ΜΕ. ἀλλὰ μὲν οὐκ ἐπιχώριον: quod putidum et vix graecum. male etiam Br.: πολυπραγμοσύνης νυν· ἐς κεφ. τρ. ἐμοί, quod significare arbitrabatur πολυπραγμοσύνης οὖν ἕνεκεν εἰρήσθω.

790. πειρ. κἄνις. pro πειρᾶσθε κἄνευ. *Be.*

791. ἐσθίειν μετὰ τῶν ἁλῶν τὸν ἄρτον διὰ τὸ ἀπορεῖν προσφαγίου. S. — Ut ἐρείδειν, quo utitur noster Pac. 25., ita παίειν significat συντόμως ἐσθίειν: et generatim adhibetur hoc verbum ἐπὶ πᾶν ὁτιοῦν συντόμως τις ποιεῖ, ut observat S. ad 647. *Br.* Hesych.: παίει· τύπτει, πλήττει, κρούει, δέρει· ἢ ἐσθίει. — *Elmsl.* μάδδαν recte Portus aliique pro μάζαν, Dorice.

792. Chorus felicem praedicat Dicaeopolidem, et obiter quosdam traducit. *Be.* libri ἄνθρωπος et mox ἀνὴρ, quae correxit Br.

793. τὸ πρ. τοῦ βουλ. h. e. τὸ βούλευμα, περιφραστικῶς. καρπ. τὸ βούλευμα.

794. de isto Ctesia et Prepide 797. cf. annot. ad 569.

795. καθ. *sedebit.* Desperantium est latere, jacere, sedere. Ovid. Med. 4, 260.: *sub Jove nocte dieque Sedit humo nudâ, nudis incomta capillis.* cf. Vindicc. Ovid. p. 27.

796. ὑποψ. παρακλέπτων (ὀψώνια)· ὅτι ὀψώνια κακουργῶν βλάψει etc. S.

797. ἐναπ. Suid. h. v., K. in annot., Elmsl. vulgo ἐξομόρξεται, quemadmodum, monente Be., Eurip. Bacch. 302. μηδ' ἐξομόρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί, *neque exterges in me stultitiam tuam.* sed S.: ἐναποψήσεται, ἐναπομάξει, quibus confirmari monuit Elmsl. lectionem ἐναπομόρξεται. *non conspurcabit te Prepis impudicitia sua.* S.: ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀνέξῃ τῆς κιναιδείας Πρέπιδος.

798. ὠστιεῖ. ὠθήσεις. (imo ὠσθήσει.) ἀντὶ τοῦ οὐδὲ πιεσθήσῃ ὑπὸ Κλεωνύμου —. οὗτος δὲ ὁ Κλεώνυμος ὡς ἀδηφάγος καὶ ῥιψασπις κωμῳδεῖται. S. Supra 24. ὠστιοῦνται ἀλλήλοις. Cleonymum jam notat tanquam helluonem, qui saepe in forum veniat obsonatum. cf. Equ. 1289. *Be.* vide etiam 88.

799. Ὑπέρβολος. τοῦτον ὡς φιλόνεικον διαβάλλει συνεχῶς Ἀριστ. ἦν δὲ στρατηγὸς Ἀθηναίων. (imo demagogus: vide Ran. 532.) φανὴν δὲ λαμπράν. δίει δὲ διελεύ-

οὐδ' ἐντυχὼν ἐν ταγορᾷ πρόσεισί σοι βαδίζων ἀντ. β'.
Κρατῖνος ἀεὶ κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ,
ὁ περικόνηρος Ἀρτέμων, ὁ ταχὺς ἅραν τὴν μουσικήν,
ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν πατρὸς Τραγασαίου·
οὐδ' αὖθις αὖ σε σκώψεται Παύσωνος ὁ παμπόνηρος, ἀντ. γ'.
Ἀνσίστρατός τ' ἐν ταγορᾷ, Χολαργέων ὄνειδος,
ὁ περιαλουργὸς τοῖς κακοῖς, ὀιγῶν τε καὶ πεινῶν ἀεὶ
πλεῖν ἢ τριάκοντ' ἡμέρας τοῦ μηνὸς ἑκάστου.

σφ. S. *etiamsi dives fueris* (nam divitis fere est χλαῖνα φανή), *tamen litibus te non implebit Hyperbolus*, quo te argento emungat, ut solet.

801. ἀεὶ pertinet ad πρόσεισι per hyperbaton, quo non animadverso temere haec mutant. S.: Κρατῖνος. οὗτος μείων ποιητής. (non Comicus. cf. 1096.) — μοιχὸς δὲ εἶδος καὶ ὄνομα κουρᾶς ἀπρεποῦς κιναιδώδους. S. imo μοιχὸν ridicule appellat τὸν κῆπον, quoniam ea tonsura utebantur moechi. Hesych. κῆπος· εἶδος κουρᾶς παρὰ Πέρσαις, ἣν οἱ θρυπτόμενοι ἐκείροντο ὡς ἐπῖπαν ἐν μιᾷ μαχαίρᾳ. Pollux 10, 140. καὶ φαλὶς δὲ τῶν κουρίων σκευῶν, ἣν καὶ μίαν μάχαιραν καλοῦσι. cf. K. et interpp.

802. ita Bentl. et alii. vulgo: οὐδ' ὁ περιπ. Ἀρτ., quasi ipse Artemo intelligeretur. S.: ὁ περιπ. ὡσεὶ ἔλεγεν ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων, ἀπὸ τῆς παροιμίας, ἧς μέμνηται καὶ Ἀνακρέων, ταχθείσης ἐπὶ καλοῦ καὶ ἁρπαζομένου πρὸς πάντων παιδός. παρ' ὑπόνοιαν δὲ ἔφη τὸ Ἀρτέμων· οὐ γὰρ τοῦτον, ἀλλὰ τὸν Κρατῖνον βούλεται δηλώσειν. συνεχρόνισε δὲ τῷ δικαίῳ Ἀριστείδῃ οὗτος ὁ Ἀρτέμων, ὃς ἦν ἄριστος μηχανητής. διὰ δὲ τὸ χωλὸν αὐτὸν εἶναι, ὅπου ἂν κατειλήφει πόλεμος καὶ χρεία μηχανῆς ἦν ἐπὶ τὸ τεῖχος καταβληθῆναι, ἢ τὸ τοιοῦτον, μετεπέμποντο αὐτὸν φερόμενον. ἀπὸ τούτου οὖν ἡ παροιμία. καὶ πάντες οἱ σοφοὶ περιφόρητοι καλοῦνται. Elmsl.: — Hesych. περιπόνηρος Ἀρτέμων· παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν Περιφόρητος Ἀρτέμων. εἰσὶ δὲ Ἀρτέμωνες δύο. Athen. p. 533, E. Χαμαιλέων δ' ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος, προθεὶς τὸ Ἔανθῇ δ' Εὐρυπύλη μέλει ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων, τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα περιφέρεσθαι ἐπὶ κλίνης· καὶ γὰρ Ἀνακρέων (fr. 27.) αὐτὸν ἐκ πενίας εἰς τρυφὴν ὁρμῆσαί φησιν etc. — De hoc Artemone et altero juniore, qui Periclis aetate vixit, consulendus Plut. in Pericle (c. 27.) p. 167, B. — ὁ ταχὺς ἅραν τ. μ., *extemporaneus poëta*. Be., probante Locella ad Xenoph. Ephes. p. 126., ut Dind. annotavit. Br.: *expeditus arte musica*. S. non male: ὡς ἐπὶ τροχοῦ ποιοῦντος αὐτοῦ ποιήματα.

803. *male olens hircum, ut pater.* Τραγασ. cf. 764.

804. de Pausone, malo pictore, dictum ad Plut. 598.

805. Ἀνσ. ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο. ἐν ἐνίοις δὲ καὶ πένης ὁ αὐτὸς καὶ κυβευτής. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ χηναλώπηξ. Χολαργ. δῆμος Ἀττικῆς οἱ Χολαργεῖς τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. S.

806. ὁ περ. ὁ κακοῖς βαβαμμένος, ἢ ὁ βαθὺς τοῖς κακοῖς. (*malis quasi tinctus*, vel *immersus*. K.) μετενήνεκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς βαφῆς τῆς πορφυρᾶς τῆς θαλάσσης, ὅτι ἐκ βάθους τὸ ὄστρακον εὑρίσκεται. ἀλουργὴς ἐσθὴς ἡ πορφυρᾶ. S.

ΒΟΙΩΤΟΣ. ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ. ΝΙΚΑΡΧΟΣ. ΧΟΡΟΣ. ΘΕΡΑΠΩΝ ΛΑΜΑΧΟΥ. ΚΗΡΥΞ. ΓΕΩΡΓΟΣ. ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ. ΑΛΛΟΣ ΚΗΡΥΞ. ΑΓΓΕΛΟΣ. ΛΑΜΑΧΟΣ.

ΒΟ. Ἴττω Ἡρακλῆς, ἕκαμόν γα τὰν τύλαν κακῶς!
κατάθου τὺ τὰν γλάχων' ἀτρέμας, Ἰσμηνία·
810 ὑμὲς δ', ὅσοι Θείβαθεν αὐλῆται πάρα,
τοῖς ὀστίνοις φυσῆτε τὸν πρωκτὸν κυνός.

808. ἔρχεταί τις ἀνὴρ Θηβαῖος, καμὼν τὸν ὦμον ἐν τῷ βαστάζειν τὸ φορτίον, ὃ ἔφερε, καί φησιν· Ἴττω Ἡρακλῆς, ἀντὶ τοῦ ἴστω etc. S. — Pollux 7, 133. τύλη δ' ἐκαλεῖτο ἡ ἐπὶ τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀχθῶν γινομένη τριβή. utramque formam (ὁ τύλος et ἡ τύλη, quarum illam h. l. legisse videtur S.) hoc sensu agnoscit Hesych. masculinum τύλος, *clavus ligneus*, superius legitur 518. *Elmsl.* cf. 897. Ἴττω Ἡρ. coalescunt ω et η, crasi rariore. Ran. 473. μὰ τὸν Ἀπόλ' | λω, οὐ μή | σ' ἐγὼ, ubi vid. annot. simile etiam ἐγῴδα pro ἐγὼ οἶδα dici solitum.

809. γλάχωνα. τὴν ὀρίγανον. (cf. 822.) κλίνεται καὶ γληχὼ, ὡς Σαπφὼ καὶ βληχώ. S. γλήχων, seu βλήχων, est *mentha pulegium* Linn., *Poleimünze*. vide Billerbeck. Flor. class. pag. 151. et, quos laudat, Dioscor. 3, 36., Plin. H. N. 20, 14. etc. ejus plantae adoratae feracem fuisse Boeotiam, Boeotosque hortorum cultui vacasse, ad Lys. 89. annotaverunt Flor. Christianus et Be. Hunc Ismeniam infra 897. Ismenichum vocari monuit Elmsl.

810. πάρα, ἀντὶ τοῦ πάρεσσι. ἐσπούδαζον δὲ οἱ Ἀθηναῖοι περὶ τὸν αὐλόν. S. Θείβαθεν pro Θήβηθεν. (cf. 815.) ὑμὲς pro ὑμεῖς. *Be.* contemnere solebant Athenn. tibicines Thebanos (vide *Attische Mythen* etc. in Wielandii *Att. Mus.* 1, 2., inprimis pagg. 841. seqq.), qui, monente Wielandio, peragrasse Graeciam videntur, sicut Germaniam olim musici Pragenses (*die Prager Studenten*).

811. τοῖς ὀστ. λείπει τὸ αὐλοῖς. ὀστίνοις δὲ ἔφη, ἐπεὶ τοπαλμοὺς ἀπὸ τῶν ἐλαφείων ὀστῶν κατεσκεύαζον τοὺς αὐλούς. (haec de re K. laudat praeterea Hesychium v. πάχτος, Athen. 5. p. 182. E. et alios.) τὸ δὲ πρωκτὸν κυνὸς κομμάτιόν ἐστιν ἀπὸ παροιμίας, ἣν τοῖς ὀφθαλμοῖς (ὀφθαλμιῶσιν) ἔλεγον, ἐς πρωκτὸν κυνὸς βλέπε. μέμνηται ἐν Ἐκκλησιαζούσαις (256.) τούτῳ μὲν εἶπον ἐς κυνὸς πρωκτὸν βλέπε. S.

ΔΙ. παῦ' ἐς Κόρακας! οἱ σφῆκες, οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν;
πόθεν προσέπτανθ' οἱ κακῶς ἀπολούμενοι
ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαιριδῆς βομβαύλιοι;
ΒΟ. νεὶ τὸν Ἰόλαον, ἐπιχαρίττως γ', ὦ ξένε·
Θείβαθι γὰρ φυσᾶντες ἐξόπισθέ μου
τἄνθεια τᾶς γλάχωνος ἀπέκιξαν χαμαί.
ἀλλ', εἴ τι βούλει, πρίασο τῶν ἐγὼ φέρω,
τῶν ὀρταλίχων ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων.

812. *παῦ' ἐς Κόρ.*, ut Av. 889. *Elmsl.* cf. Plut. 390. etc. Ran. 262. *ὦ παῦε, παῦε*, similiter usurpato imperativo activi pro medii, ut solent. tibicines increpat Dicaeopolis, dictumque est *οἱ σφῆκες*, ut *οἱ τοξόται* 54. in verbis *οὐκ ἀ. τ. θυρῶν* intell. *ἄπιτε*, ut Equ. 723., monente Be., *οὐκ ἄπιτ' ἀπὸ τῆς θύρας*; S.: *οἱ σφῆκες. ἀπὸ τοῦ ἠχεῖν τοὺς αὐλητὰς ὡς οἱ σφῆκες. μετὰ τοῦ Θηβαίου δὲ αὐληταὶ πολλοὶ ἦλθον εἰς τὰς θύρας τοῦ Διακιοπόλιδος.* S.

814. *Χαιρ. τὰ τοῦ Χαιρίδος πεπαιδευμένοι ἢ μελετῶντες. Χαῖρις δὲ αὐλητὴς Θηβαῖος ἄμουσος, οὗ μέμνηται ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος.* (16.) *Ἀττικὴ δὲ ἡ συνήθεια τὸ οὕτω λέγειν ἀπὸ τοῦ Χαιρίδος Χαιριδῆς* (imo *Χαιριδῆς* Attice a recto *Χαιριδεύς*.), *καὶ ἀπὸ τοῦ περιστερᾶς περιστεριδεῖς* (*περιστεριδῆς*) S. *βομβ.* Hesych.: *βομβαύλιος· ὁ αὐλητής· ἀπὸ τοῦ βομβεῖν* (*καὶ τοῦ αὐλοῦ*). *Elmsl.* his dictis tibicines abigit senex Atticus.

815. *νεὶ τὸν Ἰόλαον.* Boeoticae dialecti idiotismum servarunt membranae, in quibus scriptum *νεῖ τόν*. vulgo *νή*. Boeotii *η* in *ει* vertebant. sic *Θείβαι* pro *Θῆβαι*. — Eustath. ad Odyss. p. 1442. lin. 49.: *δι' ἔθους Βοιωτοῖς ῥηδέποτε τῷ η χρῆσθαι ἐπὶ τῆς οἰκείας δυνάμεως, ἀλλ' ἑκάστοτε ὡς ει δίφθογγον μετατιθέναι. Br.* — *ἐπιχαρίττως γ', ὦ ξ.* MSS., turbato metro, cui subvenientes videntur excogitasse id, quod in edd. legitur, *ἐπιχαρίτως γ' ἄν*, vel *ἐπιχ. ἄν γ'*. nos quidem cum Dind. secuti sumus Elmslejum, *ἐπιχαρίττως* pro *ἐπιχαρίστως* dictum existimantem, ut *ἵττω* pro *ἵστω* 809., quemadmodum *εὐχάριστος* et *εὐχάριτος* similiaque promiscue usurpari solent. semel exararunt geminandam litteram librarii suo more. ceterum in *ἐπιχαρ.* intelligendum est *ποιεῖς* vel *ἐποίησας*, *gratum mihi fecisti*, non *ἀπόλοιντο*, quod putabat Br., Scholiastae temere obtemperans. gratias agit Boeotus Attico, cum tibicines abegit. S.: *Ἰόλαος ἥρως οὕτω τιμώμενος παρὰ Θηβαίοις.* — cf. Diod. Sic. 4, 24., 29., 30. Pausan. Boeot. 23.: *Θηβαίοις δὲ πρὸ τῶν πυλῶν ἐστι τῶν Προιτίδων καὶ τὸ Ἰολάου καλούμενον γυμνάσιον καὶ στάδιον κατὰ ταὐτὰ τῷ τε ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ τῷ Ἐπιδαυρίων, γῆς χῶμα· ἐνταῦθα δείκνυται καὶ ἡρῷον Ἰολάου.*

817. Elmsl. *ἀπέκειξαν* secundum Hesych., qui sic: *ἀπέκειξαν· ἀποπεσεῖν φυσῶντες ἐποίησαν.* verum Simmias Rhod. in Ovo, monente Br.: *τὸ μὲν θεῶν ἐριβόας Ἑρμᾶς ἔκιξε κἄρυξ.* cf. Schneider. in lex. gr. v. *κίχω*, qui Doricam formam esse monet *ἀπέκιξαν*. S.: *τὸ δὲ ὄπισθέν μου, φησί, φυσῶντες τῷ πνεύματι αὐτῶν τὰ ἄνθη τῆς γλήχωνος ἀπέβαλον.*

818. *τ. ὦν.*

819. *τετραπτ. τῶν ἀκριδῶν, παρὰ τὸ δ' ἔχειν πτερά. ὀρταλ. δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων κατὰ τὴν τῶν Βοιωτῶν διάλεκτον.* S. Hesych.: *ὀρτάλιχοι· οἱ μήπω πετόμενοι νεοσσοί· καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες.* Nicander Alex. 165. ovum vocat *ὀρταλίχων ἀπαλὴν ὠδῖνα*. Strattis ap. Athen. 14. p. 621. auctor est, The-

820 ΔΙ. * ὦ χαῖρε κολλικοφάγε Βοιωτίδιον!
τί φέρεις;
ΒΟ. ὅσ' ἔστ' ἂν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς,
ὀρίγανον, γλαχώ, ψιάθως, θρυαλλίδας,
νάσσας, κολοιώς, ἀτταγᾶς, φαλαρίδας,
τροχίλως, κολύμβως.
ΔΙ. ὥσπερεὶ χειμὼν ἄρα
825 , ὀρνιθίας ἐς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας.

bamos gallum gallinaceum appellare ὀρτάλιχον, ut Be. annotavit. plura in hanc rem vide ap. Blomf. ad Aeschyli Agam. 53., glossario. magis dubitatur de significatione vocis τετραπτερυλλίδες: neque enim quisquam facile concesserit Küstero, Graecos olim locustis vesci solitos fuisse, ut alias gentes, de quibus Bochart. Hieroz. part. 2. l. 4. c. 7. cf. 1049. Elmsl.: „ὀρτάλιχοι et τετραπτερυλλίδες manifesto sunt aves et quadrupedes. gallos gallinaceos et locustas vel cicadas hic intelligi falso existimant interpp.“ videntur sane quadrupedes τετραπτ. dici figurate, quemadmodum remi vocantur πτερὰ navium.

820. κόλιξ (sic) εἶδος ἄρτου περιψηροῦς. — S. Erotianus, laudante Elmsl.: κόλικες· ἀρτίσκων εἶδος, ὡς πλακούντων, ὧν καὶ Ἀριστ. ἐν Ἀχαρνεῦσι μέμνηται etc. Ran. 538. δρέπανον λαβοῦσ', ᾧ τοὺς κόλικας κατέσπασας: ex quo loco intelligitur, vocem κολλικοφάγε fictam esse a Metricis, qui invenissent κολικοφάγε, cum scribendum esset, quod metro conveniret, κολικτοφάγε a κολίκιον. — Elmsl.: — Observatu dignum est κολλικοφάγε Βοιωτίδιον, ut τέκνον φίλε.

821. servavi lectionem plurimorum codd. ὅσ' ἔστ' ἂν ἀγ. B., h. e. interprete Hermanno ad Viger. annot. 285.: *was etwa die Boeotier gutes haben.* cf. Matth. gr. gr. §. 598, c., nos ad Soph. Oed. R. 1358. etc. A Paris. et Rav. ὅσ' ἐστὶν ἀγ., quod est elegantem illum usum ἂν particulae nescientis. admisit tamen hoc Br., sed paene invitus; alii incautiores etiam soloecam esse putant alteram scripturam. — ἁπλῶς, fere, *etwa, ungefähr.* — ἀγαθά, monente K., ap. Graecos interdum pro apparatu lautiorum ciborum accipitur, ut h. l., Vesp. 1295., Eccles. 833. 1132. Athen. 1. p. 12, A.: τραπέζαι κατηρεφέες παντοίων ἀγαθῶν, κατὰ Ἀνακρέοντα. pari sensu Plautus dixit Cas. 2, 3, 34. *ut mihi* bona *multa faciam*, i. e. genio indulgebo et cuticulam curabo; Nepos Agesilao c. ult. *res bonas*, Horat. Sat. 2, 8, 92. *suaves res.*

822. ὀρίγανον. cf. Ran. 564. γλαχώ. cf. 809. ψιάθως, *storeas.* cf. Ran. 529. Doricas formas hoc et seqq. versibus primi repraesuerunt Bentl. et Br.

823. νάσσας, νήσσας. ἀτταγᾶς, a forma ἀτταγᾶ primae declinat., non ab ἀτταγᾶς, ἀτταγᾶντος vel ἀτταγᾶνος. Horat. Epod. 2, 54. *attagen Ionius.* cf. Plin. H. N. 10, 48., B. ad Av. 250.: attagas s. attagen, avis, quae in paludosis locis et pascuis degit. v. Suid. Hesych. Phrynich. h. v. Athen. 9. 9. p. 387. Aelian. H. A. 42. ubi cf. Schneider. non esse eam avem, quae dicitur *le francolin* (lagopus), monet Camus ad Arist. H. A. 2. p. 111. secundum alios est *gallina corylorum, das rothe oder gehaubte Haselhuhn*: Buffon. H. nat. Av. 3. p. 165.

825. ὀρν. οὕτως ὁ σφοδρὸς χειμών, ἐν ᾧ καὶ τὰ ὄρνεα διαφθείρεται. οὕτω δὲ καὶ ἄνεμος [ὀρνιθίας], ὃς ὑπὲρ τὴν γῆν τὰ ὄρνεα

ΒΟ. καὶ μὰν φέρω χάνας, λαγὼς, ἀλώπεκας,
* σκάλοπας, ἐχίνους, αἰελούρους, πυκτίδας,
ἰκτίδας, ἐνύδριας, ἐγχέλεας Κωπαΐδας.
ΔΙ. ὦ τερπνότατον σὺ τέμαχος ἀνθρώποις φέρων,
δός μοι προσέπιπεῖν, εἰ φέρεις, τὰς ἐγχέλεις.
ΒΟ. πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπάδων κορᾶν,
ἔκβαθι τῷδε κἠπιχαρίττευ τῷ ξένῳ.

στορέννυσιν ὑπὸ τῆς τοῦ ψύχους ἀνοῆς. (similiter Suidas h. v.) ὁ δὲ Σύμμαχος χειμῶνα ὀρνιθίαν δηοδίδωσι διὰ τὸ χειμῶνος ταῦτα τὰ ὄρνεα ἐπιφαίνεσθαι, ὡς παρὰ Ἀράτῳ. S. cf. lexicographi et a Dind. laudatus Phrynichus Bekkeri 1. p. 55.

827. σκάλοπας. μύας τινὰς, οὓς φαμεν σπάλακας. S. sic etiam Suidas h. v., nisi quod habet ἀσπάλακας. Etymol. M.: σκάλοψ, ὃς σπάλακι λέγεται παρ' Ἀττικοῖς· καὶ λέγει Νικοκλῆς σκάλοπας, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει. Hesych.: σκάλοψ· σκαλοπέα, ἀσπάλακι, ζῶον γωρύχιον τυφλόν. (talpa.) — αἰελ. Moeris: αἰέλουρος Ἀττικῶς· αἴλουρος Ἑλληνικῶς. — πυκτίδας. animal ignotum. sed fieri potest, ut haec non sit manus Aristophanis, scripserat fortasse αἰελούρους πυκτικὰς vel πυκτικούς, *feles pugiles*, h. e. pugnaces, quales sunt feles. nec spreverim πηκτίδας, h. e. musicos, quod ridiculum in animali ἀμουσοτάτῳ. ceterum ridicule stupidus Boeotus etiam ejusmodi animalia advexit, quae ubivis gentium inveniuntur.

828. ita Elmsl. vulgo ἰκτίδας ἐνύδρους. Br. ἰκτῖδας ἐνύδρως. Elmsl.: — ἰκτίδας, ἐνύδρεις optime Scal. metri gratia dedi ἐνύδριας, quae forma βοιωτιάζοντι accommodatior est. est autem ἔνυδρις sive ἔννυδρις (accentus enim incertus est) Latinis *lutra*, nostratibus *an otter*. Hesych.: ἔννδρος (sic)· ζῶον ποτάμιον ἀμφίβιον, ὅμοιον κάστορι. ad hanc pertinere videntur Scholiastae verba a Suida descripta: ἰκτιδας (sic)· εἶδος ζώου, ὡς οἱ κάστορες· ἢ ἔνυδρον· ἔστι δὲ ἰχθυοφάγον. legerim ἔστι δὲ ἔνυδρον καὶ ἰχθυοφάγον. ἰκτὶς autem sive ἴκτις mustelae genus est. *viverram* vocant interpp. — S.: Κωπ. λίμνη ἐν Βοιωτίᾳ Κωπαΐς, ἐν ᾗ ἐγχέλεις πλεῖσται. ἔστι δὲ καὶ πόλις ὁμώνυμος. (Κῶπαι Iliad. 2, 502.) cf. Pac. 948.

829. τέμαχος, *obsonium*. cf. 1033.

831. Κωπ. ita Elmsl., monens, in hujusmodi vocibus vel producendam esse vocalem ante ι, vel crasin adhibendam. vulgo Κωπαΐδων. „πρέσβειρα. Hesych.: πρέσβειρα· πρωτιμητὴ, ἀρχηγέτις. vid. Lys. 86." *Elmsl.* ὁ στίχος ἀπὸ δράματος Αἰσχύλου Ὅπλων κρίσεως οὕτως ἐπιγεγραμμένου, ἐν ᾧ ἐπικαλεῖται τὰς Νηρεΐδας τις ἐξελθούσας κρῖναι, πρὸς τὴν Θέτιν λέγων· δέσποινα πεντήκοντα Νηρεΐδων (Νηρήδων) χορόν. (Heath. κορᾶν, Valck. ad Ammon. p. 164., Br. et Schützio probantibus, χορεῦ.)

832. ita Koenius ad Gregor. Cor. p. 202. κἦτι χαρίττευ placuerat Eldikio in Suspic. specimine p. 19. libri κἠπιχαρίττα, quod Etymologus esse dicit κἀπιχαρίζου, cum procul dubio legisset in suis exemplaribus κἠπιχαρίττευ. id forte mutatum fuerit, sicut passim α pro ευ scripserunt, et contra. significat autem vox composita idem quod simplex χαρίζεσθαι, *copiam sui facere*. „sic etiam in Lys. 708. de anguilla loquitur, quasi de puella: τὴν ἑταίραν ἐκάλεσ' ἐκ τῶν γειτόνων, Παῖδα χρηστὴν κἀγαθὴν ἐκ Βοιωτῶν ἐγχέλυν." *Br.* ἔκβαθι, ἔκβηθι.

BODLEIAN LIBRARY OXFORD MUSEUM

ΔΙ. ὦ φιλτάτη σὺ καὶ πάλαι ποθουμένη,
ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῳδοποιῖς χοροῖς,
φίλη δὲ Μορύχῳ. δμῶες, ἐξενέγκατε
τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα.
σκέψασθε, παῖδες, τὴν ἀρίστην ἔγχελυν,
ἣκουσαν ἕκτῳ μόλις ἔτει ποθουμένην.
προσείπατ' αὐτήν, ὦ τέκν'· ἄνθρακας δ' ἐγὼ
ὑμῖν παρέξω τῆσδε τῆς ξένης χάριν.
ἀλλ' ἕσφερ' αὐτήν· μηδὲ γὰρ θανών ποτε
σοῦ χωρὶς εἶην ἐντετευτλανωμένης.

ΒΟ. ἐμοὶ δὲ τιμὰ τᾶσδε πᾷ γενήσεται;

ΔΙ. ἀγορᾶς τέλος ταύτην γέ που δώσεις ἐμοί.
ἀλλ' εἴ τι πωλεῖς τῶνδε τῶν ἄλλων, λέγε.

ΒΟ. ἰώγα ταῦτα πάντα.

ΔΙ. φέρε, πόσου λέγεις;
ἢ φορτί' ἕτερ' ἐνθένδ' ἐκεῖσ' ἄξειν ἰών;

835. ὁ *Μόρυχος ἐπὶ ὀψοφαγίᾳ κωμῳδεῖται.* — S. cf. Pac. 951. Plato Com. ap. S. ad Nub. 109., monente Elmsl.: *ὦ θεῖε Μόρυχε, νῦν γὰρ εὐδαίμων ἔφυς, Καὶ Γλαυκέτης ἡ ψῆττα, καὶ Δεωγόρας, Οἳ ζῆτε τερπνὸν, οὐδὲν ἐνθυμούμενοι.* S. supra ad 61.: *πρέσβεις δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ τὸν Μόρυχον, ἐμπλησθέντες τρυφῆς*, quod unde hauserit, non magis compertum habeo quam Elmsl.

835. *ἐσχάραν. τὴν νῦν καλουμένην ἄρουλαν.* (arulam.) *ῥιπίδα δὲ τὸν φυσητῆρα.* S. cf. 632. Latinos quam hic *ἐσχάραν* vocat Arist., appellare *focum* vel *foculum*, monuit K. secundum Casaub. ad Athen. 1, 6. Wieland.: *Hei da, Bediente, bringe mir Rost u. Blasebalg Heraus.*

840. *νῆ ξ. χάριν. διὰ τὸ ἐπεξενίζεσθαι. παίζων δὲ ἔφη.* S. apud Eurip. Cyclope, 328., Polyphemus ad Ulyssem: *ξένιά τε λήψει τοιάδ', ὡς ἄμεμπτος ὦ, Πῦρ καὶ κατῆρες τόνδε λέβητά γ', ὃς ζέσας Σὴν σάρκα δυσφόρητον ἀμφέξει καλῶς.*

841. parodia. ap. Euripidem Alcestide, 358., Admetus uxori dicit: *μηδὲ γὰρ θανών ποτε Σοῦ χωρὶς εἶην, τῆς μόνης πιστῆς ἐμοί.* annotaverunt Be. et Br. S.: *ἐντετ. ἀντὶ τοῦ μετὰ τευτλων ἐψηθείσης. μετὰ τεύτλων γὰρ ἥδιον τὰς ἐγχέλεις. λέγονται γὰρ τεύτλοις συνεψόμεναι ἥδισται εἶναι. καὶ ἀλλαχοῦ φησι* (Pac. 957.)· *τὰς ἐν τεύτλοις* (τεύτλοισι) *λοχευομένας.* S.

843. ita Elmsl., neque aliud significat Ravennatis libri lectio *παῖ.* vulgo *πᾶ.* male Br. *πεῖ* pro *πῇ.* S.: *ἐμοὶ γὰρ τὸ τίμημα αὐτῆς τοῦ ἔσεσθαι*; pretium anguillae poscit.

844. *ἀγορᾶς τέλος.* (*Marktgeld.* Wieland.: *Marktzoll.*) *ἦν τοπαλαιὸν, ὡς φησι μέχρι τοῦ νῦν, τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ πιπράσκοντας τέλος διδόναι τοῖς λογισταῖς.* — S.

846. Hesych.: *ἰώγα· ἔγωγε· Βοιωτοί. Elmsl.*

847. S.: *γράφεται καὶ ἰὼ* (pro *ἰὼν*) *ἀντὶ τοῦ ἐγὼ, καὶ δύο στιγμαὶ ἐν τῷ ἄξεις, εἶτα τὸ ἰώ.* ita B codex, quem sequitur Elmslejus. (— *ἄξειν. ΒΟ. ἰώ; Ὅτι γ'* etc.)

ΒΟ. ὅ τι γ' ἔστ' Ἀθάνας, ἐν Βοιωτοῖσιν δὲ μή.
ΔΙ. ἀφύας ἆρ' ἄξεις κριάμενος Φαληρικὰς,
ἢ κέραμον.
ΒΟ. ἀφύας ἢ κέραμον; ἀλλ' ἔντ' ἐκεῖ·
ἀλλ' ὅ τι παρ' ἀμὶ μή 'στι, τᾶδε δ' αὖ πολύ.
ΔΙ. ἐγῷδα τοίνυν· συκοφάντην ἔξαγε,
ὥσπερ κέραμον, ἐνδησάμενος.
ΒΟ. νεὶ τὼ σιώ,
λάβοιμι μέν τἂν κέρδος ἀγαγὼν, καὶ πολὺ,
ἅπερ πίθακον, ἀλιτρίας πολλᾶς πλέων.
ΔΙ. καὶ μὴν ὁδὶ Νίκαρχος ἔρχεται φανῶν.
ΒΟ. μικκός γα μᾶκος οὗτος.
ΔΙ. ἀλλ' ἅπαν κακόν.
ΝΙ. ταυτὶ τίνας τὰ φορτί' ἐστί;
ΒΟ. τωῖδ' ἐμὰ
Θελβαθεν, ἴττω Ζεύς.
ΝΙ. ἐγὼ τοίνυν γ' ὁδὶ
φαίνω πολέμια ταῦτα.
ΒΟ. τί δὲ κακὸν παθὼν
ὀρναπετίοισι πόλεμον ἦρα καὶ μάχαν;
ΝΙ. καὶ σέ γε φανῶ πρὸς τοῖσδε.

848. ita Elmsl. vulgo Ἀθάναις, in quo vir doctus requirit praepositionem. S.: Ἀθάνασ', h. e. Ἀθάνᾳσ', Ἀθάνᾳσι, Dor. pro Ἀθήνησι.

849. ἀφ. Φαληρ. cf. 606.

850. ἔντ', εἰσί. Doricum.

851. ita Elmsl. libri ἀμῖν.

853. νεὶ τὼ σιώ. pro νὴ θεώ. jurat per Amphionem et Zethum, tanquam Thebanus. oum Lacon aliquis aut Lacaena jurat ναὶ τὼ σιώ, ut in Pace 214. et in Lys. 86., intelligit Castorem et Polluceem. Atticae feminae si jurent μὰ τὼ θεώ, ut in Eccles. 155., intelligitur Ceres et Proserpina. *Be.*

854. εἰληφὼς τὸν συκοφάντην κεκληρωμένον ἁμαρτίας (*voller Schelmereien*, ut Wieland. reddidit), καὶ πωλήσας ἅτε πίθηκον, τριήκοντα πολὺ κέρδος. ταῦτα δὲ εἰρωνευόμενος λέγει. S.

856. ὁ Νίκαρχος κωμῳδεῖται ὡς συκοφάντης. φανῶν δὲ ἀντὶ τοῦ κατηγορήσων. S. cf. 775., 780. seqq.

857. μικκός γα. μικρός γε. *Be.* μᾶκος, μῆκος, statura. „ἀλλ' ᾧ. κ. cf. Valck. ad Theocrit. Adoniaz. p. 416." *Dind.*

858. τωῖδ', τουδε, *hujus hominis*, δεικτικῶς. Biset.: ἐμοῦ τοῦ παρόντος.

859. Θελβ., ἴττω. cf. 808., 810.

861. ita Bentl. et Herm. ad Viger. p. 848. vulgo τί δαί, s et αι confusis, ut saepe factum.

861. ὀρναπ. ἀντὶ τοῦ ὀρνέοις. ὡς ἐπὶ ἐθνῶν δὲ λέγει. διὰ τί ὀρνέοις πόλεμον ποιεῖς; etc. Elmsl.: — ἦρα A, Br. etc. vulgo ἦρω, vel ἦρω, quorum hic est aor. 1. medii ab αἴρομαι. „Dorienses αο in terminationibus verborum in α longum contrahebant, ut διαπεινᾶμες superius 707., φυσᾶντες 816." etc. *Elmsl.*

ΒΟ. τί ἀδικειμένος;
ΝΙ. ἐγὼ φράσω σοι τῶν περιεστώτων χάριν.
ἐκ τῶν πολεμίων γ' εἰσάγεις θρυαλλίδας.
ΔΙ. ἔπειτα φαίνεις δῆτα διὰ θρυαλλίδας;
ΝΙ. αὕτη γὰρ ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νεώριον.
ΔΙ. νεώριον θρυαλλίς;
ΝΙ. οἶμαι.
ΔΙ. τίνι τρόπῳ;
ΝΙ. ἐνθεὶς ἂν ἐς τίφην ἀνὴρ Βοιώτιος
ἅψας ἂν ἐσπέμψειεν ἐς τὸ νεώριον

862. ἀδικειμένος pro ἠδικημένος Boeotice dictum statuunt grammatici etc. *Elmsl.*

863. τῶν περ. χάριν. οἷον οὐκ εἰς σὴν χάριν, ἀλλὰ τῶν παρόντων, ὡς φιλόπολις. S. θρυαλλίδα Suid. in θρυαλλὶς, Elmsl., Dind.

864. θρυαλλίδας. διὰ τὰ ἐλλύχνια. ὡς ἀποῤῥήτου δὲ (δὴ) ὄντος τούτου (καὶ) δεινοῦ, εἰσφέρειν θρυαλλίδας εἰς τὰς Ἀθήνας. S.

865. ἔπειτα indignantis est, δῆτα ironicum, ut passim. versus hic forte excidit in Rav. propter homoeoteleuton. temere Br., cum in 2 codd. omissum esset διὰ, scribendum putabat ἔπ. φ. δῆτα τὰς θρ.; *itane vero φαίνεις ellychnia, quorum τὸ φαίνειν proprium est*, neglectum ille ratus articulum propter affinitatem syllabae praecedentis, frustra etiam, me judice, Bentl. διὰ θρυαλλίδος, Elmsl. καὶ θρυαλλίδα. facile in αὕτη sequ. versu intelligitur θρυαλλὶς ex superioribus, ne propterea mutandum aliquid esse censeamus. Be.: „φαίνεις δ. τ. θρ.; duplex sensus: *luces accensis ellychniis*, et *defers me propter ellychnia*, quae importavi." of. 782., 883.

867. τίνι τρ.; ut Pac. 664.

868. οἱ Ἀθην. τίφην καλοῦσι τὴν καλουμένην σίλφην. ἔστι δὲ ζῶον πανθαρῶδες. λέγει δὲ, ὅτι ἐκ ταύτης θήσας τις τὴν θρυαλλίδα ἡμμένην εἰσπέμπει (εἰσπέμψει) εἰς τὰ νεώρια, ἐπιτηρήσας βορέαν πνέοντα, καὶ οὕτω καύσει τὰς ναῦς. νεώριον δὲ καλεῖται ὁ τόπος ὁ περιέχων τὰ πλοῖα, ἡνίκα ἂν ἐλκυσθῶσιν. S. ἐς τίφην. ἐς σίλφην ex glossemate Suidae in θρυαλλὶς, qui vulgatam habet in νεώρια. Phrynichus p. 132.: σίλφη, καὶ τοῦτο διεφθαρμένον· τίλφη (l. τίφην) γὰρ οἱ παλαιοὶ λέγουσι. — sensus hujus loci latuit interpp., qui τίφην. male pro animalculo quodam (blatta) accipiunt. (praeter Frischlinum, qui *frumentum* intelligit.) est autem τίφη frumenti genus, in palustribus, ut opinor, locis proveniens, qualis est Boeotia: τῖφος enim palus est. an diversum fuerit ab eo quod hodie oryza dicitur, viderint hujus rei peritiores. (Billerbeck. Flor. class. p. 27.: „*Hordeum zeocriton* Linn., *deutscher Reiss.* ein Mittelding von Spelt und Gerste. τίφη Theophr. H. pl. 4, 4. de Caus. 6. — Plin. H. N. 18, 20, 4.: Tiphe, ex qua fit in nostro orbe oryza, i. e. ptisana oryzae similis" etc.) Quod autem dicit Nicarchus, hoc fere videtur: periculum esse ne ἐλλύχνιον accensum per cavum et fistulosum τίφης culmum spiritu oris in navale propellat Boeotus. similia ex Anna Comnena Alex. p. 383. protulit Gibbonus 52, 20.: τοῦτο μετὰ θείου τριβόμενον ἐμβάλλεται εἰς αὐλίσκον κάλαμον, καὶ ἐμφυσᾶται κατὰ τοῦ παίζοντος λαβρῷ καὶ συνεχεῖ πνεύματι. *Elmsl.*

δι' ὑδροῤῥόας, βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν·
κεἴπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἅπαξ,
* σελαγοῖντ' ἂν αἱ νηῦς.
ΔΙ. ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
σελαγοῖντ' ἂν ὑπὸ τίφης τε καὶ θρυαλλίδος;
ΝΙ. μαρτύρομαι.
ΔΙ. ξυλλάμβαν' αὐτοῦ τὸ στόμα!
ΒΟ. δός μοι φορυτὸν, ἵν' αὐτὸν ἐνδήσας φέρω.
[ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῇ φορούμενος.]
ΧΟ. ἔνδησον, ὦ βέλτιστε, τῷ ξένῳ καλῶς i. tr. στ. α'.
τὴν ἐμπολὴν οὕτως, ὅπως μὴ καὶ φέρων κατάξῃ.
i. t. c.
ΔΙ. ἐμοὶ μελήσει ταῦτ', ἐπεί τοι καὶ ψοφεῖ ἀντ. α'.
λάλον τι καὶ πυροῤῥαγὲς, κἄλλως θεοῖσιν ἐχθρόν.

870. δι' ὑδρ. διὰ στενοῦ τόπου. ὑδροῤῥόα καλεῖται τὸ μέρος τῆς στεφανίδος (h. e. στεφάνης), δι' οὗ τὸ ἀπὸ τοῦ ὄμβρου ὕδωρ συναγόμενον κατέρχεται. S. Elmsl. ὑδροῤῥοῆς, et 1109. ὑδροῤῥοὴν, quemadmodum haec et similia dicuntur, διαῤῥοὴ, ἐκροὴ, ἐπιῤῥοή.

872. αἱ νηῦς. audacter Piersonus ad Moer. p. 266. Br. aliique σελ. ἂν εὐθὺς, quia S.: ἐὰν ἅψηται, φησὶ, μόνον, εὐθὺς καίονται (καύσονται): quasi non de suo τὸ εὐθὺς addere potuisset Graeculus. idem tamen: σελαγοῖντ' ἄν. αἱ ναῦς δηλονότι: ex quo intelligitur verba αἱ ναῦς (neque enim aliud est illud αἱ νηῦς) e margine irrepsisse, locumque occupasse germanae vocis. desideratur igitur verbum, quale est εὐθὺς, vel αἴφνης, quod quidem legitur ap. Euripidem, sed loco dubio, Iphig. Aul. 1431. probarem etiam hanc Dicaeopolidis orationem αἱ νῆς, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε, σελαγοῖντ' ἂν etc. (cf. 734.), si certum sciremus, Atticos dixisse νῆς pro νῆες per contractionem, ut βασιλῆς pro βασιλῆες. nunc ἐπέχω.

873. — ταυτὰ εἰπὼν τύπτει εὐθὺς τὸν Νίκαρχον. S.

874. ξυλλ. — στόμα. servum adstantem comprimere jubet os Nicarchi.

875. ita B codex. vulgo haec seni Attico tribuuntur, ingrato asyndeto. S.: φορυτόν. φρύγανον, σχοινίον, δέσμην χόρτου συρφετώδους. ἢ φρυγανώθη ἀκαθαρσίαν, ὡς τὸ σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἀείρας etc. S. cf. 72. et Schneideri lex. gr. h. v.

876. sic Suid. ed. Ms. v. φορυτός. emendant viri docti φερόμενος, quibus olim accedens Porsonus legebat καὶ μὴ, quomodo V. D. (Elmslejus, ni fallor) Edinb. Rev. N. 37. p. 68. sed ab amico monitus versum esse spurium et consarcinatum ex 853. et 878. agnovit. quod nunc video occupasse Hotibium p. 95. *Dobr.*

877. Schol. lemmate: ἔνδησον, ὦ λῷστε, quod secutus Elmsl. haud nolebat ἔνδησον οὖν, ὦ λῷστε.

878. ita Elmsl. et Dind. secundum codd. quosdam Moeridis p. 155., ubi haec laudantur. vulgo ὅπως ἂν μὴ φέρων κατ.

879. ἐμοὶ μελ. τ. cf. Pac. 980., 1238.

880. πυροῤῥαγὴς κέραμος ὁ ἐν πυρὶ ῥηγνύμενος. ὁ δὲ κέραμος πυροῤῥαγὴς γενόμενος σαθρὸν ἠχεῖ.

ΧΟ. τί χρήσεταί ποτ' αὐτῷ; an. στ. β'.
ΔΙ. πάγχρηστον ἄγγος ἔσται,
κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν, φαίνειν ὑπευθύνους
λυχνοῦχος, i. t. h. στ. γ'.
καὶ κύλιξ τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι. i. tr. br.
ΧΟ. πῶς δ' ἂν πεποιθοίη τις ἀγγείῳ τοιούτῳ χρώμενος
κατ' ἀντ. γ'.
οἰκίαν, τοσόνδ' ἀεὶ ψοφοῦντι;
ΔΙ. ἰσχυρόν ἐστιν, ὦ 'γάθ', ὥστ' i. d. στ. δ.
οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἴπερ ἐκ ποδῶν i. tr.
κατωκάρα κρέμαιτο. an.
ΧΟ. ἤδη καλῶς ἔχει σοι. ἀντ. β'.
ΒΟ. μέλλω γέ τοι θερίζδειν.

S. similiter Küstero laudatus Suid. h. v., apud quem qui legitur Cratini locus ἐν Ὥραις, restituendus mihi videtur inserendo τὰ post πυρ., ut sic scribatur: ἴσως Πυροῤῥαγές τε καὶ κακῶς ὠπτημένον potius quam uno senario ἴσως πυροῤῥαγὲς κακῶς τ' ὠπτ., quod placebat Küstero. — quod strophas hasce attinet, comparari nullo modo debent cum Tragicorum carminibus, sed comoediae aptae sunt, ipsaque sua brevitate ridiculae.

883. Aeschylus, monente Be., Ag. 1406. τοσῶνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε Πλήσας. S.: τριπτὴρ δικῶν. δέον εἰπεῖν ἁλῶν, (legendum ἐλαῶν ex Polluce 7, 151. ὁ δὲ κρατὴρ εἰς ὃν ἀποῤῥεῖ τοῦ ἐλαίου τὸ περιεχόμενον, τριπτήρ. similia habet 10, 130. *Elmsl.*) ὁ δὲ εἶπε δικῶν διὰ τὸ ἐπιτρίβειν αὐτὸν τὰ πάντα δικάζοντα καὶ συκοφαντοῦντα. φαίνειν ὑπ. καὶ ἐπὶ τοῦ συκοφαντεῖν τὸ φαίνειν νοεῖται, καὶ ἐπὶ τοῦ ποιεῖν φῶς. (cf. 865.) διὰ τοῦτο καὶ λυχνοῦχον (*laternam* Elmsl., quem vide, si tanti est.) ἐπήγαγεν, ὃν λέγομεν φανὸν, ἢ λαμπτῆρα. S. ὑπευθ., *reos.* — metri genus Plauto Terentioque usitatum; velut Plautus dixit Amph. 915. *Ut jacui, exsurgo. ardere censui aedis: ita tum confulgebant;* Terent. Heaut. 51. *Quid istuc, quaeso? qui istic mos est, Clitipho? itane fieri oportet?* ubi vide annot. et cf. indicem Terentii nostri, Plautique Aul. 672., 685., Bacch. 608. sequ., 624., Most. 868., Pseud. 156., 600., Stich. 258., 267., Truc. 540.

884. τὰ πράγματα dixit παρὰ προσδοκίαν pro τὰ φάρμακα. *Elmsl.* etiam hoc metrum non abhorret ab usu poëtarum scenicorum aliorumque. quis non meminerit elegiae Höltyanae, cujus hoc initium est *Schwermuthsvoll und dumpfig hallt Gelaüte?*

885. πῶς δ' ἂν περ. διὰ τὸ κράζειν καὶ βοᾶν τὸν συκοφάντην λέγει ὁ Χορὸς, ὅτι πῶς ἂν θαῤῥοίη (χρῆσθαι) τοιούτῳ ἀγγείῳ ἄνθρωπός τις ποτε, τοιοῦτον ἦχον ποιοῦντι; παρόσον καὶ οἱ ἄνθρωποι παραιτοῦνται ἐπὶ τοιούτων κεράμων ἀναγκαῖόν τι βαλεῖν, φοβούμενοι τὸ σαθρὸν αὐτῶν. S.

887. ἰσχυρόν, firmum, h. e. constrictum.

889. κατ. κατὰ κορυφήν. οὕτως δὲ οἱ Ἀττικοὶ ὑφ' ἓν λέγουσι. S.

891. θερίδδειν. θερίζειν, καταβάλλειν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν θεριζόντων, ὅτι τὰ δράγματα τιθέασιν. — S. Wieland.: *Ich denk' ist aufzupacken.*

ΧΟ. * ἀλλ', ὦ ξένων βέλτιστε, [συνθέριζε, καὶ] ἀντ. δ'.
τοῦτον λαβὼν πρόσβαλλ', ὅπου βούλει, φέρων,
πρὸς πάντα συκοφάντην.
ΔΙ. μόλις γ' ἐνέδησα τὸν κακῶς ἀπολούμενον. i. tr.
ἆρον λαβὼν τὸν κέραμον, ὦ Βοιώτιε.
ΒΟ. ὑπόκυπτε τὰν τύλαν ἰὼν Ἰσμήνιχε,
χὥπως κατοίσεις αὐτὸν εὐλαβούμενος.
ΔΙ. πάντως μὲν οἴσεις οὐδὲν ὑγιὲς, ἀλλ' ὅμως·
καὶν τοῦτο κερδάνῃς ἄγων τὸ φορτίον,
εὐδαιμονήσεις συκοφαντῶν γ' οὕνεκα.
Θ. Α. Δικαιόπολι.
ΔΙ. τίς ἐστι; — τί με βωστρεῖς;
Θ. Δ. ὅτι
ἐκέλευσε Λάμαχός σε ταύτης τῆς δραχμῆς
εἰς τοὺς Χόας αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλῶν·
τριῶν δραχμῶν δ' ἐκέλευε Κωπᾷ-δ' ἔγχελυν.
ΔΙ. ὁ ποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἔγχελυν;

892. verbum συνθέριζε, quod metro adversatur et ex glossemate natum videtur, uncinis inclusi. *Elmsl.* recte sane; sed καὶ quoque alienum est. nec erat quod συνθέριζε scriberet interpres, sed θέριζε, quod se facturum dixit Boeotus. fuit haec, opinor, Aristophanis manus:

ἀλλ', ὦ ξένων βέλτιστε, σὺ
τοῦτον etc.

τῷ σὺ adscriptum θέριζε peperisse videtur verbum συνθέριζε.

894. πρ. π. συκοφ. *ad omnia sycophantam*, h. e. inutilem, hominem nihili. Wieland.: *Mach' was du willst mit ihm, er ist Ein Taugenichts — zu allem.*

897. ita Rav. Elmsl. Dind. vulgo: — τύλαν, ὦ Ἰσμ., quod mendosum. B liber ἴθι δὴ ὑπόκ. τὰν τύλ., Ἰσμ. Br.: ἴθι δῆθ', ὑπ. τ. τ., Ἴσα. de nomine servi cf. 809. — τύλαν, *humerum callosum.* cf. 808. et Schneideri lex. gr. h. v.

898. ἐπεὶ οἱ βαστάζοντες κεράμους εὐλαβῶς πάνυ καὶ προσεχόντως βαστάζουσι. S. κατοίσεις, deferes, domum portabis.

899. distinctionem post ὅμως ex tribus edd. omnium vetustissimis revocavit Elmsl., collatis 369., 375., Lys. 144., Eurip. Hecub. 802. ἀλλ' ὅμως οἴσεις, h. e. φέρε.

900. temere Br. κερδάνοις. Elmsl. malebat κερδαίνῃς vel κερδήνῃς.

901. beatus eris, h. e. quietus, per sycophantas.

902. venit nuncius sive servus Lamachi ad aliquid (rerum venalium) petendum. *Be.* βωστρεῖς, βοᾷς.

904. εἰς τοὺς Χόας. εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Χοῶν. ἐπετελεῖτο δὲ Πυανεψιῶνος ὀγδόῃ· οἱ δὲ Ἀνθεστηριῶνος δεκάτῃ. φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος Ἀνθεστήρια καλεῖσθαι κοινῶς τὴν ὅλην ἑορτὴν Διονύσῳ ἀγομένην· κατὰ μέρος δὲ Πιθοιγίαν, Χόας, Χύτραν etc. S. cf. S. ad Equ. 95., Suid. v. χοᾶς, Eurip Iphig. Taur. 876. seqq., Perizon. ad Aelian. V. H. 2, 41. etc.

906. ὁ ποῖος Elmsl. et Dind., ut superius 385. τὰ ποῖα τρύχη, Nub. 1270. τὸ ποῖα ταῦτα χρήματ' ἐστίν; Timocles ap. Athen. p. 224. A., qui locus huic persimilis est: ὁ ποῖος οὗτος Βριάρεως; cf. Elmsl. v. ὁποῖος conjuncte. — supplen-

Θ. Α. ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὅς γε Γοργόνα πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους.
ΔΙ. οὐκ ἂν μὰ Δί', εἰ δοίη γέ μοι τὴν ἀσπίδα, ἀλλ' ἐπὶ ταρίχῃ τοὺς λόφους κραδαινέτω· ἣν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ. ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τόδε λαβὼν τὸ φορτίον ἔσειμ' ὑπαὶ πτερύγων κιχλᾶν καὶ κοψίχων.
ΧΟ. εἶδες, ὦ, εἶδες, ὦ πᾶσα πόλι, τὸν φρόνιμον cr. t. ἀνομοιόστρ.
ἄνδρα, τὸν ὑπέρσοφον, σπεισάμενον ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν, ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ χρήσιμα, τὰ δ' αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν τῷδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ἅμα καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ,

dum ex superioribus ἐκέλευσεν αὐτῷ μεταδοῦναι. S.: διαιρεῖ τὸν Λάμαχον ὡσανεὶ ἄσημον ὄντα: ταλαύρινος δὲ ὑπομονητικὸς, καρτερικὸς ἐν τῇ μάχῃ. cf. Pac. 241.

907. ita Elmsl. in annot., sine articulo, ut 539., 1104. Rav. ὅς γε τὴν Γοργ. vulgo ὃς δὴ Γοργ.

908. κατασκίοις λόφοις. (sic, quasi legisset τοῖς κατασκίοις λόφοις: nam τρεῖς ei lectioni non convenit.) δυναμένοις σκιὰν τινι ποιῆσαι. (κατασκίους.) ἀντὶ τοῦ ἐπιμήκεις, μεγάλους. S. κραδαίνων δὲ σείων; (ut Pac. 1107.) παρὰ τὴν κράδην, ὃ τῆς συκῆς φύλλον δηλοῖ. ὅθεν τὸ κραδᾶν καὶ κραδαίνειν κυρίως τὸ τὰ τῆς συκῆς φύλλα σείειν καὶ πάλλειν. Schol. Junt.

910. ταρ. — τοῦτο γὰρ ἐν τοῖς πολέμοις ἤσθιον. (cf. 1034.) δέον δὲ εἰπεῖν ἐπὶ ταρίχῃ ἀνιστάτω, ἔφη ἐπὶ — κραδ., διαπαίζων αὐτόν. S.

911. ἂν (sic) δ' ἀπ. ἐὰν δὲ θορυβῇ, ἢ ὀξέως βοᾷ, παρὰ τὸ λιγὰ, κακῶσ κατ' αὐτοῦ τοὺς ἀγορανόμους. λέγει δὲ τοὺς ἰμᾶντας, οὓς ἀγορανόμους ἤδη κατέστησεν ἄνω. S. vide 680.

913. ὑπαὶ πτ. ἀντὶ τοῦ μετὰ πτερύγων καὶ κιχλῶν καὶ κοψίχων. ὁ δὲ τρόπος ποιητικός. μιμεῖται δὲ τὸ μέλος. (notum per id tempus canticum.) S. Av. 1300., monente Elmsl.: ἤδον ὑπὸ φιλορνιθίας πάντες μέλη, Ὅπου χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη, Ἢ κηνέλοψ, ἢ χήν τις, ἢ περιστερὰ, Ἢ πτέρυγες ἢ πτεροῦ τι καὶ σμικρὸν προσῆν. — κοψίχων, κοσσύφων, merularum.

914. εἶδες ὦ. ὑφ' ὃ κορωνὶς, ὑποχορηγησάντων τῶν ὑποκριτῶν. καὶ ἔστι συζυγία κατὰ περιχορείαν ἀνομοιομερὴς, φαντασίαν παρέχουσα ἐπιῤῥήματος —. διεμπολᾶν δὲ τὸ πρὸς πραγματείαν ἐπιτήδευμα ἀγοράζειν. S.

915. sic editi. mendose Mss. σπεισάμενος. plerique horum etiam ante id verbum habent οἴ' ἔχει, quod haud dubie ab interprete profectum est.

916. ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ. τῶν ὀρνέων τὰ μὲν χρήσιμα καὶ ἀνθηρὰ κατὰ τοὺς οἴκους τρέφομεν, τὰ δὲ μὴ ἀνθηρὰ ἐσθίομεν. — ἔπαιξε δὲ εἰκὼν παρὰ προσδοκίαν τὰ χλιαρά. S. alia quoque animalia domestica intelligas, qualia Boeotus importaverat, velut feles. — gl. Victor. χλιαρά· ἔνθερμα. assa, vel elixa.

918. sequ. bene Br. hos versus h. l. inseruit, qui post 929. leguntur in codd., trepidantibus viris doctis.

τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δείγματα πρὸ τῶν θυρῶν.
αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῷδέ γε πορίζεται.
οὐδέποτ' ἐγὼ Πόλεμον οἰκαδ' ὑποδέξομαι·
οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται
ξυγκαταklινεὶς, ὅτι παροίνιος ἀνὴρ ἔφυ,
ὅστις ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας
εἰργάσατο πάντα κακὰ, κἀνέτρεπε, κἀξέχει,
κἀμάχετο, καὶ προσέτι πολλὰ προκαλουμένου

919. libri nullo numero: τοῦ β. δ' ἐξ. δεῖγμα τὰ πτερὰ πρὸ τ. θ. Br.: δεῖγμα τάδε τὰ πτ. Sed Suid. v. ἀνθηρά: δεῖγμα πρὸ τῶν θυρῶν πτερά. S. δεῖγμα. τὰ πτερὰ etc. quis dubitet, Aristophanem dedisse δείγματα πρὸ τῶν θ., et πτερὰ istud vagans et ἄμετρον nihil aliud esse quam interpretationem, eamque laxiorem, siquidem praeter pennas avium etiam anserum leporumque capita, viscera anguillarum, et alia id genus projicere ante fores potuit luxurians senex Atticus, quo magis opulentiam suam ostentaret. sic etiam hic tetrametrum habemus versum creticum vel paeonicum, quo metro totum hoc carmen conscriptum est praeterquam 930., ubi Pace. dea magnificis verbis compellanda simul versus assurgit. „— Solebant homines gloriosi, cum domi opipare se exciperent, pennas gallinarum vel aliarum alitum ante fores aedium abjicere, ut praetereuntes ex signo illo conjicerent, lautius intus coenari. — K. secundum S.

921. ἐσωματοποίησε τὸν πόλεμον. — S. ut in Pace, 205. seqq. similiter Διαλλαγὴ invocatur 930.

922. τὸν Ἁρμ. ᾄσεται. ἐν ταῖς τῶν πότων συνόδοις ᾖδόν τι μέλος Ἁρμοδίου καλούμενον, οὗ ἡ ἀρχή· φίλτατε Ἁρμόδιε, οὕτω σου τέθνηκας. (Callistrati scolion notissimum, cujus non illud, quod dicit S., sed hoc est initium Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω. vide Brunckii Anal. 1. p. 155.) ᾖδον δὲ αὐτὸ εἰς Ἁρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα, ὡς καθῃρηκότας τὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν τυραννίδα. ἐπέθεντο δ' αὐτοῖς τιμωρίας χάριν, ἀλλ' οὐχ ὑπεροχῆς, ὡς Ἀριστοτέλης Πολιτικῶν ε', διὰ τὸ προπηλακίσαι μὲν τὴν Ἁρμοδίου ἀδελφὴν, ἐπηρεάσαι δ' Ἁρμόδιον. ὁ γὰρ Ἁρμόδιος διὰ τὴν ἀδελφὴν, ὁ δ' Ἀριστογείτων διὰ τὸν Ἁρμόδιον. (vide Thuc. 6, 54. seqq) ἦν δὲ καὶ ἕτερα μέλη, τὸ μὲν Ἀδμήτου λεγόμενον, (Praxillae Sicyoniae hoc, nisi fallor: Ἀδμήτου λόγον, ὦ ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει, Τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς, ὅτι δειλοῖς ὀλίγη χάρις.) τὸ δὲ Λάμπωνος. ὁ δὲ λόγος, οὐδέποτε παρ' ἐμοὶ ἑστιαθήσεται ὁ Πόλεμος. παροίνιος δὲ μεθύσας καὶ ὑβριστὴς, δηλονότι ὁ Πόλεμος. S. cf. 1026.

923. παροινικώτατος dixit Vesp. 1300.

924. ἐπὶ π. ἀγ. ἔχοντας. ἐφ' ἡμᾶς τοὺς γεωργοὺς ἐπικωμάσας, ἀντὶ τοῦ μετὰ φθορᾶς εἰσπεσών. S. — sic de Marte etiam Eurip. in Phoen. 736. κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις. *Bo.*

925. κἀνέτρεπε vulgo, qui aoristus neque Atticis in usu est, neque huic loco convenit aoristus. *Elmsl.*

926. προσέτι πολλά. ἐν τῷ πίνειν πολλὰ ἐμοῦ προκαλουμένου αὐτὸν καὶ λέγοντος Πῖνε καὶ ἀνάκεισο ἥσυχος· καὶ οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον τὰ πράγματα συνέτριψε καὶ ἠφάνιζε τὰς χώρας καὶ τὸν οἶνον ἐκ τῶν ἀμπέλων. φιλοτησίαν δὲ ἔλεγον τὴν φιάλην τὴν διδομένην ἐν τοῖς συμποσίοις. S.

Πῖνε, κατάκεισο, λαβὲ τήνδε φιλοτησίαν,
τὰς χάρακας ἥπτε πολὺ μᾶλλον ἐν τῷ πυρὶ,
ἐξέχει δ' ἡμῖν βία τὸν οἶνον ἐκ τῶν ἀμπέλων. t. t. c.
930 *Δι.* ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι ταῖς φίλαις ξύντρο-
— — φε *Διαλλαγή*, or. hex. ἀνομοιόστρ.
ὡς καλὸν ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἄρ' ἐλάνθανες! cr. t.
πῶς ἂν ἐμὲ καὶ σέ τις Ἔρως ξυναγάγοι λαβὼν,
ὥσπερ ὁ γεγραμμένος, ἔχων στέφανον ἀνθέμων;
ἢ πάνυ γερόντιον ἴσως νενόμικάς με σύ;
935 ἀλλά σε λαβὼν τρία δοκῶ γ' ἂν ἔτι προσβαλεῖν·
πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν·
εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκίδων·
καὶ τὸ τρίτον ἡμερίδος ὄσχον, ὁ γέρων ὀδί,
καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν ἑλᾶδας κύκλῳ,

928. χάρακας. τοὺς πεπηγότας καλάμους ἐν τοῖς ἀμπέλοις ἔκαιεν, ἵνγον τὰς ἀμπέλους ἀπὸ μέρους.

929. ἐξ. δ' ὑμῶν (ἡμῶν) βίᾳ. ὡς ἐπὶ πολέμου. ἔδει δὲ ἐκ τῶν πίθων εἰκεῖν, οὐκ ἐκ τῶν ἀμπέλων. S. Elmsl. quoque: „Dictum est παρὰ προσδοκίαν pro ἀμφορέων.“ quod mihi valde inficetum videtur, nec profecto id cogitavit Aristoph., sed argute vinum ex ipsis vitibus effusum esse ait, h. e. florentibus vitibus necdum maturis uvis.

930. ἀντὶ τοῦ ὦ Εἰρήνη. καλῶς δὲ εἰρήνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ καὶ ταῖς Χάρισι φίλῃ, ὅτι οἱ γάμοι καὶ αἱ ἑορταὶ ἐν καιρῷ τῆς εἰρήνης ἄγονται, καὶ ὅτι ἡδίστη καὶ ἐπιχαρής ἐστιν. S. quasi puellam formosam alloquitur Pacem. sic in Equit. 1383. δεῦρ' ἴθ' αἱ σκονδαὶ ταχύ. *Bs.* similes quoque personae Θεωρίας et Ὀπώρας in Pace, 512.

932. *utinam me tecum conjungat Amor.* Eurip. Med. 166. πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὴν ἡμετέραν ἔλθοι etc.

933. ὥσπερ ὁ γεγρ. Ζεῦξις ὁ ζωγράφος ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης ἐν ταῖς Ἀθήναις ἔγραψε τὸν Ἔρωτα ὡραιότατον, ἐστεμμένον ῥόδοις. — ἀνθέμων ἀντὶ τοῦ ῥόδων. S.

934. εἰ καὶ γερόντιά με δοκεῖς ὁρᾶν, ὅμως λαβών σε ἰσχύσω συγγενέσθαι σοι τρὶς καὶ πολλάκις. παίζει δὲ ἐξῆς. S.

937. — μοσχίδια τὰ νέα βλαστήματα, καὶ ἡ ἁπαλὴ καὶ νέα λύγος μόσχος. Ὅμηρος· μόσχοισι λύγοισιν. — ὄρχος δὲ καὶ ὄρχατος στίχος ἀμπέλων ἢ ἑτέρων φυτῶν, παρὰ τὸ ἔρχεσθαι δι' αὐτῶν τὰς τάξεις τῶν φυτῶν. S.

938. ita Br., cum in antiquis edd. reperisset ἡμερίδος ὄρχου, quod iisdem propemodum verbis ἀμπελίδος ὄρχον in superioribus. MSS. ἡμερίδος κλάδου, quae sane videtur esse interpretatio conjecturae Brunckianae. fuit tamen cum κλάδου ad κλάδα pertinere existimarem, ut scribendum esset ἡμερίδος ἂν κλάδ', ὁ γέρων ὀδί, quemadmodum κλαδὶ legitur in Callistrati scolio et Lys. 632., κλάδεα autem Av. 289., utrumque a recto κλάς.

939. ita Ahlwardt. ad Pindarum p. 13., monens, ἅπαν corripere quidem ultimam in versibus dactylicis et anapaesticis, velut Plut. 489. et ap. Euripidem Phoen. 1494. (ἀ δόμον Οἰδιπόδα πρόπαν ὤλεσε), sed eandem producere in iambicis aliisque metris: quemadmodum Menander dicat ap. Athen. 4, 146, F. ἅπαν ἐκπιεῖν· οἱ δὲ

940 ὥστ' ἀλείφεσθαί σ' ἀπ' αὐτῶν κἀμὲ ταῖς νουμηνίαις. t. t. c.

ΚΗ. ἀκούετε, λεῴ· κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χόας i. tr.
κίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὃς δ' ἂν ἐκπίῃ
πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.

ΔΙ. ὦ παῖδες, ὦ γυναῖκες, οὐκ ἠκούσατε;
945 τί δρᾶτε; τοῦ κήρυκος οὐκ ἀκούετε;
ἀναβράττετ', ἐξοπτᾶτε, τρέπετ', ἀφέλκετε
τὰ λαγῶα ταχέως! τοὺς στεφάνους ἀνείρετε!
φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας!

ΧΟ. ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας, i. d. στ.
950 μᾶλλον δὲ τῆς εὐωχίας, ἄνθρωπε, τῆς παρούσης. i. t. c.

ΔΙ. τί δῆτ', ἐπειδὰν τὰς κίχλας ὀπτωμένας ἴδητε;

ΧΟ. οἶμαί σε καὶ τοῦτ' εὖ λέγειν.

ΔΙ. τὸ πῦρ ὑποσκάλευε.

5 ΧΟ. ἤκουσας, ὡς μαγειρικῶς
κομψῶς τε καὶ δειπνητικῶς αὐτῷ διακονεῖται;

τὴν ὀσφῦν ἄκραν. qua de re evolvi jubet Draconem p. 24, 20. et 29, 26., Dind. autem Buttmanni gr. gr. t. 1. p. 254. libri ἅπαν ἐλαΐδας ἐν κύκλῳ. Elmsl. ἅπαν γ' ἐλᾶδας κύκλῳ. praepositionem jam Bentl. deleri jusserat.

940. ταῖς νουμ. Casaub. ad Equ. 43.: Olim menses incipiebant prima lunae φάσει (v. Ideler. Hist. Versuch über die astron. Beob. der Alten p. 176. et 183. B.): ideo μήνη *lunam* et *mensem* significat. quum igitur *nova luna* incipiebat apparere, erat νουμηνία et erant *Calendae*. Calendis Romanorum et νουμηνίαις Graecorum celebrabantur conciones, initiationes etc.

941. scribendum putabat Br. χοᾶς. sed Elmsl.: Nugantur, inquit, Grammatici, qui discrimen statuunt inter χόας et χοᾶς. χοεύς, unde χοῦς contractum volunt, veteribus ignotum erat etc. — κατὰ τὰ πάτρια, *more majorum*. cf. 1009.

942. ὑπὸ τῆς σάλπ. — ἐκάλουν δὲ οἱ κήρυκες σάλπιγγας βαστάζοντες καὶ ἐσήμαινον. S. ad 946.

943. ὡς παχὺς καὶ προγάστωρ ὁ Κτησιφῶν κωμῳδεῖται. ἐτίθετο δὲ ἀσκὸς πεφυσημένος ἐν τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ, ἐφ' οὗ τοὺς πίνοντας πρὸς ἀγῶνα ἑστάναι, τὸν πρῶτον πιόντα ὡς νικήσαντα λαμβάνειν ἀσκόν. ἔπινον δὲ μέτρον τι οἷον χοᾶ, (χόα). S. ἀσκὸν Κτησ. facete pro grandi utre. (hoc secundum Be.) erat enim Ctesipho obesus et ventriosus. de bibendi certamine in Choum festo vid. Meursii Gr. fer. in Ἀνθεστήρια. *Br.*

949. θαυμάζω τὴν εὐβουλίαν σου, ὦ Δικαιόκολε. — S.

951. τί δῆτ', τί. δῆτα ποιήσετε. eadem ellipsi Nub. 154. τί δῆτ' ἂν, ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους Φρόντισμα; 769. ἴσχε. φέρε, τί δῆτ' ἄν, εἰ ταύτην λαβών etc. *Ex Elmsl.*

954. δειπν. Anthippus Comicus ap. Athen. 9. p. 404. ὁ γὰρ τοιοῦτός ἐστιν οὐ δειπνητικός. *Be.*

954. media forma διακονεῖσθαι, *ministerium sibi praestare*, legitur etiam Soph. Phil. 267. *Elmsl.*

ΓΕ. οἴμοι τάλας.
ΔΙ. ὦ Ἡράκλεις, τίς οὗτος; i. tr.
ΓΕ. ἀνὴρ κακοδαίμων.
ΔΙ. κατὰ σεαυτὸν νυν τρέπου.
ΓΕ. ὦ φίλτατε, σπονδαὶ γάρ εἰσι σοὶ μόνῳ,
μέτρησον εἰρήνης τί μοι, κἂν πέντ' ἔτη.
ΔΙ. τί δ' ἔπαθες;
ΓΕ. ἐπετρίβην ἀπολέσας τὼ βόε.
ΔΙ. πόθεν;
ΓΕ. ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι.
ΔΙ. ὦ τρισκακοδαίμων, εἶτα λευκὸν ἀμπέχει;
ΓΕ. καὶ ταῦτα μέντοι νὴ Δί' ὥπερ μ' ἐτρεφέτην
ἐν πᾶσι βολίτοις.
ΔΙ. εἶτα νυνὶ τοῦ δέει;
ΓΕ. ἀπόλωλα τὼφθαλμὼ δακρύων τὼ βόε.
ἀλλ', εἴ τι κήδει Δερκέτου Φυλασίου,
ὑπάλειψον εἰρήνῃ με τὼ 'φθαλμὼ ταχύ.
ΔΙ. ἀλλ', ὦ πόνηρ', οὐ θημοσιεύων τυγχάνω.

955. ἔρχεται ἀνὴρ Ἀθηναῖος γεωργός, ἀπολέσας αὐτοῦ τὰς βόας etc. S.

956. κατὰ σ. νυν τρ. ἀντὶ τοῦ ἐν σεαυτῷ ἔχε τὴν κακοδαιμονίαν, μὴ ἐκμίγνυσο ἡμῖν κακοδαιμόνων. S. — Plautus Rud. 4, 3, 88.: *ire abi tacitus tuam viam, κατὰ σεαυτὸν τρέπου.* Br. monet K., hunc versum etiam in Nub. 1263. occurrere. sensus non valde dissimilis est in Av. 12. οἴμοι. σὺ μὲν, ὦ τᾶν, τὴν ὁδὸν ταύτην ἴθι. Elmsl.

958. κἂν, *saltem.*

960. Φυλῆς. ὄνομα δήμου. καὶ Μένανδρος Δυσκόλῳ· νομίζετ' εἶναι τόν τόπον Φυλήν. S. — pagus Atticae, de quo vide Meursium. Br. cf. Plut. 1142.

961. λευκὸν ἀμπέχῃ. ἀντὶ τοῦ λευχειμονεῖς; — S. solitus ille color vestium ap. Graecos, sed lugentium niger fuit, qualem decore rusticum ait Dicaeopolis ridicule propter boves amissos. indignantis est εἶτα, ut 963. et passim

963. βόλιτον· οἱ Ἀττικοὶ οὕτως ἔλεγον χωρὶς τοῦ β, ὅπερ ἡμεῖς βόλβιτον. λέγει δὲ ἀντὶ τοῦ ἐν πάσῃ τροφῇ, ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς. βολίτοις δὲ, ὅτι περὶ βοῶν ὁ λόγος αὐτῷ. (ἄλλως.) δέον εἰπεῖν ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς, βολίτοις εἶπε, παρ' ὑπόνοιαν παίζων. ἢ ἐπειδὴ διὰ τῆς κόπρου τὰ σπέρματα θάλλειν ποιοῦσιν οἱ γεωργοὶ καὶ καρπὸν πλεῖστον ποιεῖν, ἐξ οὗ τρέφονται, τοῦτο εἴρηκε. S. similiter, annotante Be., Vesp. 707. ἔζων ἐν πᾶσι λαγῴοις etc., ubi itidem S.: ἐν ἀγαθοῖς πᾶσι. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἐν πᾶσι λαγ., ἀντὶ τοῦ ἐν τροφῇ. cf. 920., 924. etc.

965. Δερκ. nomen rustici a δέρκεσθαι, ridiculum illud in homine coecutiente.

966. ὑπάλ. velut medicamento aliquo. cf. 984.

967. οὐ δημ. τυγχάνω. δημοσίᾳ χειροτονούμενοι ἰατροὶ [καὶ δημόσιοι] προῖκα ἐθεράπευον. φησὶν οὖν καὶ οὗτος, ὅτι οὐ τῶν δημοσιευθέντων ἰατρῶν τυγχάνω. εἶον οὐ κοινῇ ἐσκεψάμην, τουτέστι σὺν

ΓΕ. ἴθ' ἀντιβολῶ σ', ἤν πως κομίσωμαι τὼ βόε.
ΔΙ. οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κλᾶε πρὸς τοὺς Πιττάλου.
ΓΕ. σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα
εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί.
ΔΙ. οὐδ' ἂν στριβιλιχίγξ, ἀλλ' ἀπιὼν οἴμωξέ ποι.
ΓΕ. οἴμοι κακοδαίμων τοῖν γεωργοῖν βοϊδίοιν!
ΧΟ. ἀνὴρ ἀνεύρηκέν τι ταῖς ἀντ.
σπονδαῖσιν ἡδύ, κοὐκ ἔοικεν οὐδενὶ μεταδώσειν.
ΔΙ. κατάχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι. τὰς σηπίας στάθευε.

τῇ πόλει· ἰδίᾳ δὲ καὶ ἐμαυτῷ μόνῳ. S. Plato Gorgia p. 351, E. κἂν εἰ ἐπιχειρήσαντες δημοσιεύειν παρεκαλοῦμεν ἀλλήλους, ὡς ἱκανοὶ ἰατροὶ ὄντες. paulo inferius ap. Platonem τῷ δημοσιεύειν opponitur ἰδιωτεύειν, *medicinam privatim exercere*. Elmsl. Cf. Schneider. ad Xenoph. Memor. Socr. 4, 2, 5. *Dind.*

968. ἴθ' ἀντ. ἱκετεύω· δός μοι τῆς εἰρήνης, ὅπως ἀπολάβω τοὺς βόας. S.

969. ὁ Πίτταλος οὗτος ἰατρὸς παρὰ Ἀθηναίοις. λείπει δὲ τοὺς μαθητάς. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶπεν ὑπάλειφον (ὑπάλειφόν μου, vel με) τοὺς ὀφθαλμούς· ὥσει ἔλεγεν ἄπειθε, ἐχρίον παρὰ Πιττάλου. S. commemoratur hic medicus etiam infra 1141. Σκίτταλον vocat Suidas h. v., nisi forte τοὺς Πιττάλου accepit pro τοῦ Σκιττάλου. Bentl. malebat τοῦ Πιττ., collatis hujus fabulae 1141. et Vesp. 1472. (παράτρεχ' ἐς τὰ Πιττάλου.); Br. vel οἶκους intelligebat, vel μαθητάς, ut S. cf. scriptores ellipsium graecarum.

970. ἀλλὰ, *saltem*, ut 191., Lys. 904., Nub. 1364. etc. cf. Elmsl., Eurip. Med. 891., Herc. fur. 826., Rhes. 165., Soph. El. 387. etc.

971. καλαμ. τὸν χαλκοῦν ἢ τὸν ἀργυροῦν, οἷους ἔχουσιν οἱ ἰατροί. S. at nihil negotii est bono viro Dercetae cum medicis. Be.: *calamum*; Wieland.: *Röhrchen*. culmum frumenti forte in manu tenuisse videtur rusticus.

972. στριβ. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἐπινίδα. στρίβος δὲ καλεῖται ἡ λεπτὴ καὶ ὀξεῖα βοή. λίκνιγξ δὲ ἡ ἐλαχίστη βοὴ τοῦ ὀρνέου. (?) λέγει δὲ, ὅτι οὐδὲ ἐλάχιστόν σοι μέρος μεταδίδωμι. τοῖν γεωργοῖν δὲ τοὺς τὴν γῆν ἐργαζομένους.

976. Eccles. 126. σηπίαις ἐσταθευμέναις. Be. ibidem 578. κάθησο τοίνυν σηπίας μασωμένη. ad quae Bisetus: Σουίδας· οἱονεὶ τρυφῶσα διὰ τὴν ἐξουσίαν. ὃ ἐλέγχει τὰς σηπίας πάλαι παρὰ τοῖς ἀβροδιαίτοις ἐν τιμῇ γενέσθαι. περὶ δὲ τούτων ὁ Ἀθήναιος ἐν τῷ ἡ τῶν Δειπνοσοφ. (tom. 3. p. 187. seqq. ed. Schweigh.) ταῦτα παραδίδωσιν· ἡ δὲ σηπία, φησὶ, καὶ ἑψομένη μὲν ἁπαλὴ καὶ εὔστομος, καὶ εὔπεπτος, ἔτι δὲ καὶ εὔκοιλος (εὐκοίλιος). ὁ αὐτὸς Σουίδας μαρτυρεῖ τοὺς προσήκοντας ταῖς προσήκουσιν, ὅτε ἡ Ἀμφιδρόμια ἐποιεῖτο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολύποδας καὶ σηπίας δῶρα πέμπειν εἰωθότας. senex Plautinus Cas. 2, 8, 55. *abi atque obsona! propera! sed lepide volo:* Molliculas escas, *ipsa ut molliculа est.* OL. *licet.* ST. *Emito sepiolas, lepadas, lolligiunculas* etc. Contra Trallianus libro 7., monente Brodaeo Miscell. 7, 3., sepiam τοῖς σκληροσάρκοις piscibus annumerat; et Tan. Faber ad Eccles. 578.: „Sepiae igitur," inquit, „iis temporibus majoris fiebant quam hodie sint (vide Athenaeum), aut lautius condiebant: nam malim me coria edere quam ejusmodi piscem." ceterum maris accolae comedere solent sepias in nitro coctas.

ΧΟ. ἤκουσας ὀρθιασμάτων;
ΔΙ. ὀπτᾶτε ταγγέλεια.
ΧΟ. ἀποκτενεῖς λιμῷ με καὶ
τοὺς γείτονας, κνίσῃ τε καὶ φωνῇ τοιαῦτα λάσκων.
ΔΙ. ὀπτᾶτε ταυτὶ καὶ καλῶς ξανθίζετε.
ΠΑ. Δικαιόπολι...
ΔΙ. τίς οὑτοσί, τίς οὑτοσί;
ΠΑ. ἔπεμψέ τίς σοι νυμφίος ταυτὶ κρέα
ἐκ τῶν γάμων...
ΔΙ. καλῶς γε ποιῶν, ὅστις ἦν.
ΠΑ. ἐκέλευε δ' ἐγχέαι σε τῶν κρεῶν χάριν,
ἵνα μὴ στρατεύοιτ', ἀλλὰ βινοίη μένων,
ἐς τὸν ἀλάβαστον κύαθον εἰρήνης ἕνα.
ΔΙ. ἀπόφερ', ἀπόφερε τὰ κρέα καὶ μή μοι δίδου,
ὡς οὐκ ἂν ἐγχέαιμι χιλίων δραχμῶν.
ἀλλ' αὐτῇ τίς ἐστιν;
ΠΑ. ἡ νυμφεύτρια·
δεῖται παρὰ τῆς νύμφης τι σοὶ λέξαι μόνῳ.
ΔΙ. φέρε δή, τί σὺ λέγεις; — ὡς γελοῖον, ὦ θεοί,

977. ὀρθ. ἀνατάσεως ῥημάτων, τῶν μετὰ βοῆς κόπτων. — S. Aeschylus, monente Be., Cho. 269. παξορθιάζων πολλά. ubi scholia: ἀνατεταμένως βοῶν. occurrit ap. eumdem aliquoties verbum ὀρθιάζειν. rursum S.: τὰ ἐγχέλεια. ἢ λέγει τὰ κρέα, ἵν' ἢ τὰ ἐγχέλεια κρέα, ἢ λέγει τὰς ἐγχέλεις. λάσκων δὲ φωνῶν, βοῶν. rectius φωνῇ λάσκων significare dixisset βοῶν: nam λάσκων per se est φωνῶν.

979. κνίσῃ. vulgo κνίσσῃ. de scriptura hujus vocis certant Grammatici. si κνίσσα dixissent vett., in κνίττα mutassent Attici. *Elmsl.*

980. ξανθ. οἷον τῷ μέλιτι χρίετε. ἢ πυῤῥὰ τῇ ὀπτήσει ποιεῖτε. — S. cf. 1039.

981. τίς οὑτοσί; indignabundus hoc ingeminat senex, iterum interpellatus. cf. 987., 1012.

982. ita recte libri. ταυτὶ ponitur δεικτικῶς et quasi in parenthesi. verte: *has sent you some meat; here it is.* Eccles. 70. νὴ τὴν Ἑκάτην καλὸν ἔγωγε τουτονί. lege ἔγωγε τουτονὶ καλόν. *Porson. ap. Dobr.* Br.: ἔπεμψέ τίς σοι τὰ κρέα ταῦτα νυμφίος, cum censeret, articulum non recte abesse. sed monuit etiam Elmsl. ita solere Atticos, cum loquantur δεικτικῶς, velut supra 130. ταυτασὶ λαβὼν ὀκτὼ δραχμάς, 187. τρία γε ταυτὶ γεύματα etc.

984. ἐγχέαι. cf. 966.

986. — ἐς τὸν ἀλάβαστρον, εἰς τὴν μυροθήκην. S. ἀλάβαστον codd. A et C ap. Br., Suidas v. ἀλαβαστοθήκας, Elmsl. Dind. Thomas Mag.: ἀλάβαστον δίχα τοῦ ρ Ἀττικοί· μετὰ δὲ τοῦ ρ Ἕλληνες. Lys. quoque 947. codex C ἀλάβαστον. cf., quos laudant, Athen. 8. p. 365, D., Eustath. p. 1161, 29., Maussac. ad Harpocrat. v. ἀλαβαστοθῆκαι. de unguentorum usu in nuptiis Elmsl. conferri iussit Plut. 525.

989. — κωφὸν εἰσάγει τὸ πρόσωπον τῆς νυμφευτρίας. S.

991. φέρε — λέγεις; παρα-

τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δεῖταί μου σφόδρα,
ὅπως ἂν οἰκουρῇ τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
φέρε δεῦρο τὰς σπονδάς, ἵν' αὐτῇ δῶ μόνῃ,
ὁτιὴ γυνή 'στι, τοῦ πολέμου τ' οὐκ ἄξια.
ὕπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξάλειπτρον, ὦ γύναι.
οἶσθ' ὡς ποιεῖται τοῦτο; τῇ νύμφῃ φράσον,
ὅταν στρατιώτας καταλέγωσι, τουτῳΐ
νύκτωρ ἀλειφέτω τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
ἀπόφερε τὰς σπονδάς, φέρε τὴν οἰνήρυσιν,
ἵν' οἶνον ἐγχέω λαβὼν ἐς τοὺς χόας.

ΧΟ. καὶ μὴν ὁδί τις τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακὼς,
ὥσπερ τι δεινὸν ἀγγελῶν, ἐπείγεται.

ΚΗ. ἰὼ πόνοι τε καὶ μάχαι, καὶ Λάμαχοι!

ΛΑ. τίς ἀμφιχαλκοφάλαρα δώματα κτυπεῖ;

ΚΗ. ἶέναι σ' ἐκέλευον οἱ στρατηγοὶ τήμερον,
ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους,
κἄπειτα τηρεῖν νιφόμενον τὰς εἰσβολάς·
ὑπὸ τοὺς Χόας γὰρ καὶ Χύτρους αὐτοῖσί τις

θεὶς τὸ οὖς ἤκουσεν ὁ Δικαιόπολις τῆς νυμφευτρίας. S.

993. *οἰκ.*, *domi maneat*, neque in bellum proficiscatur.

996. *τοὐξάλ. πρόφερε τὸ ἀλάβαστρον, φησὶν, ἐξ οὗ ἀλείφονται οἱ δεικνοῦντες, τὴν τοῦ μύρου λήκυθον.* — S. Elmsl.: *τοὐξ.* Hesych.: *ἐξαλίγυρον* (sic)· *σκεῦος ἀργυροῦν φιάλῃ παραπλήσιον, ἐξ οὗ ἐν τοῖς συμποσίοις ἤλειφον τὸ* (l. *ἠλείφοντο*) *μύρον.* vocem *ἐξάλειπτρον* hinc allegat Pollux 10, 121.

998. *τουτῳΐ. τῷ ἀλείμματι. λέγει δὲ τῇ εἰρήνῃ. τὸ δὲ καταλέγωσιν ἀντὶ τοῦ κατατάττωσιν.* S.

1000. *οἶν. τὴν τοῦ οἴνου κοτύλην, ᾗ ἀρύονται.* S. cf. 231.

1002. *τὰς ὀ. ἀν. ἐσκνθρωπακώς.* S.

1004. non Nuncii, sed Praeconis haec verba esse, animadvertit Elmsl. cf. 1016.

1004. *μάχαι καὶ Λάμαχοι.* cf. 1007.

1005. *ἀμφ. ἀντὶ τοῦ πολύχαλκα. τραγικώτερον δὲ λέγει διὰ τὸ μεγαλοφώνημον τοῦ Λαμάχου.* S. proprie Lamachus dicendus erat *ἀμφιχαλκοφάλαρος.*

1006. *ἶέναι*, *proficisci*, *ausrücken*, *marschiren.* verbum militare.

1007. *τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους.* paronomasia. cf. 1004., 540.

1008. *τὰς εἰςβολάς. τὰς εἰσόδους τῶν πολεμίων στρατῶν. νιφόμενον δὲ, ὡς χιόνος οὔσης.* S.

1009. *Θεόπομπος τοὺς διασωθέντας ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ ἐψῆσαί φησι χύτρας πανσπερμίας· ὅθεν οὕτω κληθῆναι τὴν ἑορτήν, καὶ θύειν τοῖς χουσὶν Ἑρμῇ χθονίῳ, τῆς δὲ χύτρας οὐδένα γεύσασθαι. τοῦτο δὲ ποιῆσαι τοὺς περισωθέντας, ἱλασκομένους τὸν Ἑρμῆν καὶ περὶ τῶν ἀποθανόντων. ἦγετο δὲ ἡ ἑορτὴ Ἀνθεστηριῶνος τρίτῃ ἐπὶ δέκα, ὡς Φιλόχορος.* S. Lenaeorum sive Anthesteriorum 1. dies *Πιθοιγία* dictus est, 2. *Χόες*, 3. *Χύτροι*, ut ex disertis veterum testimoniis satis novimus. celebrantur *Χόες* Anthesterionis die 12., qui Olympiadis 88. anno 8. ex Dodwelli rationibus incidit in Februarii diem Julianum 13., Gregorianum vero 8. *Elmsl.* cf. annot. 7. ad argum. fabulae.

ἤγγειλε λῃστὰς ἐμβαλεῖν Βοιωτίους.
ΔΙ. ἰὼ στρατηγοὶ πλείονες ἢ βελτίονες,
οὐ δεινὰ μὴ 'ξεῖναί με μηδ' ἑορτάσαι;
ἰὼ στράτευμα πολεμολαμαχαϊκόν!
ΛΑ. οἴμοι κακοδαίμων, καταγελᾷς ἤδη σύ μου;
ΔΙ. βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ;
ΛΑ. αἰαῖ,
οἷαν ὁ κήρυξ ἀγγελίαν ἤγγειλέ μοι!
ΔΙ. αἰαῖ, τίνα δ' αὖ μοι προστρέχει τις ἀγγελῶν;
Α. Δικαιόπολι...
ΔΙ. τί ἐστιν;
Α. ἐπὶ δεῖπνον ταχὺ
βάδιζε, τὴν κίστην λαβὼν καὶ τὸν χόα·
ὁ τοῦ Διονύσου γάρ σ' ἱερεὺς μεταπέμπεται.
ἀλλ' ἐγκόνει· δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι·
τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἐστὶν παρεσκευασμένα,
κλῖναι, τράπεζαι, προσκεφάλαια, στρώματα,
στέφανοι, μύρον, τραγήμαθ', αἱ πόρναι πάρα,
ἄμυλοι, πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἰτρία,

1011. perperam hic versus Lamacho tribuitur in libris. non Lamachi scilicet est invehi in duces Atheniensium. S.: ὁ Δικαιόπολις Οὐ δεινὸν, φησὶ, μὴ ἐξουσίαν ἔχειν με ἑορτάσαι; ἴσως διὰ τὸν τῶν στρατιωτῶν θόρυβον. S.

1015. taedet ineptiarum Scholiastae. neque locustae hic aguntur, neque Geryon iste, quem Hercules interfecit, sed idem est τετράπτιλος et τετραπτερυλλὶς 819., h. e. quadrupes, canis catenarius in introitu Dicaeopolidis, more veterum, quem illustrant Plauti interpp. ad Most. 3, 2, 162. eum canem ridicule senex appellat Γηρυόνην a γῆρυς, *vox*, *latratus*, minitansque se catenam ei exsoluturum, si Lamachus pergat se vultu terrere, quod fecisse videtur, *Vin' pugnare*, inquit, *cum hoc Geryone quadrupede?* simul cogitat fortasse Cerberum tricorporem, qualis fuisse dicitur Geryon. ut Γηρυόνης canis h. l., ita boum Solis vox dicitur γῆρυς ap. Euripidem Troad. 430.

1019. βάδιζε τὴν κίστιν. (sic, ut impressi et Suid. ia γοᾶ· sed MSS. κίστην, ut 1031. Equ. 1211. et alibi ap. hunc nostrum: vid. Elmsl.) τότε γὰρ οἱ καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον στεφάνους καὶ μύρα καὶ τραγήματα καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρετίθεσαν, οἱ δὲ καλούμενοι ἔφερον ἐψήματα. κίστιν δὲ τὴν ὀψοθήκην. Ὅμηρος· μήτηρ δ' ἐν κίστῃ (κίστῃ) ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδήν, Ὄψα τε, οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες. χοᾶ (χόα) δὲ ἐκφέροντο οἱ καλούμενοι, ἵνα μὴ κερανῶσιν ἄλλον ποτηρίον διὰ τὴν ἐκ Ὀρέστῃ γενομένην αἰτίαν. S. cf. 904.

1020. moris erat ut in Bacchi festo sacerdos ejus lautam coenam pararet. compellat eum e theatro sedentem histrio Ran. — *Elmsl.*

1021. ἐγκόνει. ἀντὶ τοῦ σπεῦσον δε. μέλλοντας γὰρ αὐτοὺς δειπνεῖν ἐπέχεις. S.

1024. τραγ. cf. Plut. 190.

1025. ἄμυλοι. genus placen-

ὀρχηστρίδες, τὰ φίλτατ' Ἁρμοδίου, παλαί.
ἀλλ' ὡς τάχιστα σκεῦδε.

ΛΑ. κακοδαίμων ἐγώ!

ΔΙ. καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα. —
ξύγκλειε, κἀι δεῖπνόν τις ἐνσκευαζέτω.

ΛΑ. παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὸν γύλιον ἐμοί.

ΔΙ. παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὴν κίστην ἐμοί.

ΛΑ. ἅλας θυμίτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα.

ΔΙ. ἐμοὶ δὲ τεμάχη· κρομμύοις γὰρ ἄχθομαι.

ΛΑ. θρῖον ταρίχους οἶσε δεῦρο, παῖ, σαπροῦ.

ΔΙ. κἀμοὶ σὺ δή, παῖ, θρῖον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ.

ΛΑ. ἔνεγκε δεῦρο τῶ πτερῶ τῶ 'κ τοῦ κράνους.

ΔΙ. ἐμοὶ δὲ τὰς φάττας γε φέρε καὶ τὰς κίχλας.

ΛΑ. καλόν γε καὶ λευκὸν τὸ τῆς στρουθοῦ πτερόν.

tae. cf. Pac. 1123. S.: σησαμ. — σησαμοῦς μὲν εἶδος πλακοῦντος —. (cf. annot. ad Pac. 820.) ἰτρία δὲ κακῶδη (ita Dobr. pro καὶ πυρώδη.) πλάσματα. Elmsl.: „ἰτρία. Athen. p. 646, C. ἴτριον. πεμμάσιον λεπτὸν διὰ σησάμων καὶ μέλιτος γενόμενον. (cf. 1063.) — Ἀριστοφ. Ἀχαρνεῦσι· πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἴτρια. accentus incertus est." suspicor, sine distinctione scribendum esse ἄρνλοι πλακα.

1026. Ἁρμόδιος dictus pro scolio, ad quod saltabant, et fortasse ipsum convivium intelligitur ἀπὸ μέρους, ut saltatrices ejus deliciae dicantur. cf. 922.

1028. ἐπιγράφεσθαι, *patronum adscisoere*, legitur etiam in Pace 659. sensus hujus loci talis fere videtur: jure κακοδαίμονα esse Lamachum, qui δαίμονα elegerit magnam illam Gorgonem. *Elmsl.* in ejus clypeo depictam. S.: ὅτι ἐζωγράφουν ἐν τῇ ἀσπίδι μεγάλην Γοργόνα. cf. 539.

1029. fores domus suae occludere janitorem jubet Dicaeopolis, cogitandum autem, h. l. ἐκκυκλήματι quodam effictam fuisse scenam bipartitam, qua e simul monstraret contiguas Lamachi et Dicaeopolidis domos interiores; quae artificium etiam ap. Plautum Mostellaria, 701., deprehendere mihi visus sum.

1030. γυλιός, σκυριδῶδες πλέγμα, ἐν ᾧ τὰς τροφὰς ἔχοντες οἱ στρατιῶται ἐβάδιζον ἐπὶ πόλεμον. S. mendose Hesych, monente Br.: γύλλιον, ἀγγεῖον πλεκτόν. cf. 1070., Pac. 516.

1031. τὴν κίστην. cf. 1019.

1032. ἅλας θυμ. cf. 728. cibus vilis pauperum et militum.

1033. τεμάχη cf. 829., Ran. 482.

1034. θρῖον ταρ. ἐπεὶ ἐπὶ φύλλων τὰ τεμάχη βαλλόμενα βασταζονται. σαπροῦ δὲ ἀντὶ τοῦ [παλαιοῦ καὶ] μὴ νέου. σκεύασμα δέ τι παρ' Ἀθηναίοις τὸ θρῖον (θρῖον), ὅπερ λαμβάνει θεῖον στέαρ ἢ ἐρίφιον, καὶ σεμίδαλιν, καὶ γάλα· καὶ οὕτως εἰς φύλλα συκῆς ἐμβαλλόμενον ἡδιστον ἀποτελεῖ βρῶμα. οὕτω Δίδυμος· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἄλλη τις σκευασία θρῖον, ἐγκέφαλος μετὰ γάρου καὶ τυροῦ κατασκευαζόμενος, καὶ ἐλιττόμενος ἐν φύλλῳ συκῆς, καὶ ὀπτώμενος. S. cf. de hoc cibi genere Pollux 6, 57., quem nonnihil emendavit Elmsl.

1038. τῆς στρουθοῦ, struthiocameli, quam avem similiter struthionem vocari a quibusdam Latinis scriptoribus monuit Locella ad Xenoph. Ephes. p. 156. Hesych., quem laudavit Br.: στρουθός· ὁ καταφερὴς καὶ λάγνος· Ἀττικοὶ δὲ τὰς στρουθοκαμήλους. cf. Eustath. ad Odyss. p. 1411. l. 11.

ΔΙ. καλόν γε καὶ ξανθὸν τὸ τῆς φάττης κρέας.
ΛΑ. τὸ λοφεῖον ἐξένεγκε τῶν τριῶν λόφων.
ΔΙ. κἄμοὶ λεκάνιον τῶν λαγῴων δὸς κρεῶν.
ΛΑ. ἀλλ' ἢ τριχοβρῶτες τοὺς λόφους μου κατέφαγον.
ΔΙ. ἀλλ' ἢ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρκυν κατέδομαι.
ΛΑ. ὦνθρωπε, παῦσαι καταγελῶν μου τῶν ὅπλων.
ΔΙ. ὦνθρωπε, βούλει μὴ βλέπειν εἰς τὰς κίχλας;
ΛΑ. ὦνθρωπε, βούλει μὴ προσαγορεύειν ἐμέ;
ΔΙ. οὔκ, ἀλλ' ἐγὼ χὠ παῖς ἐρίζομεν πάλαι·
„βούλει περιδόσθαι κἀπιτρέψαι Λαμάχῳ,
πότερον ἀκρίδες ἥδιόν ἐστιν ἢ κίχλαι;"

1040. hic versus cum sequentibus 5 transpositi sunt in libris; quod animadvertit doctissimus Boissonad. ap. F. A. Wolfium Analect. 3. p. 79. sequ. vulgo enim hoc ordine leguntur: 1044., 1045., 1040., 1041., 1042., 1043. sed recte Boissonadius: „Quid sibi vult," inquit, „istud προσαγορεύειν ἐμέ; nam in praecedenti versiculo ἀλλ' ἢ etc. nulla est προσαγόρευσις. — Jam sunt omnia facilia et apte conjuncta. Lamachus a Dicaeopoli compellari se indignatur, βούλει μὴ προσαγ. ἐμὲ, quippe qui verba ὦνθρωπε, — κίχλας sibi dicta fuisse, ut erant revera, credere potuit. praeterea lepida est e proximo formulae ὦνθρωπε βούλει iteratio, quam haud dubie quaesivit poëta, ut patet e simili lusu in verbis alternis καλόν γε καὶ λευκὸν, καλόν γε καὶ ξανθόν· ἀλλ' ἢ τριχοβρῶτες, ἀλλ' ἢ πρὸ δείπνου" etc. cf. 1051. seqq. S.: τὸ λοφίον. (sic.) ἐὰν μὲν ὑποκοριστικόν, δηλοῖ ἐλάττονα τῶν τριῶν λόφων (inepte)· ἐὰν δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου, περισπᾶται, καὶ δηλοῖ τὴν θήκην.

1042. — ἀλλ' ἢ, *sane, profecto.* ἀλλ' ἢ interrogativum est et valet *num*, vid. Valck. ad Hippol. 932. *Br.* S.: τριχόβρωτες. σῆτες. θρῖψ, σκώληξ κατεσθίων τὰς τρίχας. καὶ προπερισπωμένως δὲ λέγεται τριχοβρῶτες. Elmsl.: τριχόβρωτες vulgo, τριχοβρῶτες Pollux 2, 24., Suid. in ipsa voce. utramque scripturam agnoscit S. Hesych.: τριχοβρος (sic)· θηρίδιον κατεσθίον τοὺς λόφους τῶν περικεφαλαίων.

1043. κυρίως μὲν μίμαρκυς (sic etiam Suid. in μίμαρις, aliique Grammatici: vid. Elmsl.) ἡ λαγῶα χορδὴ ἐκ τῶν ἐντέρων· χρῶνται δὲ καὶ ἐπὶ χοίρου. ἄλλως. μίμαρκυς σκευασία τις τῆς κοιλίας ἢ τῶν ἐντέρων. οἱ δὲ τὴν ἐκ τοῦ λαγῶου αἵματος καὶ τῶν ἐντοσθίων σκευαζομένην καρύκην. S. — Hesych.: μίμαρκυς. κοιλία καὶ ἔντερα τοῦ ἱερείου μεθ' αἵματος σκευαζόμενα. μάλιστα δὲ καὶ ἐπὶ λαγωῶν αὐτῇ ἐχρῶντο· ὁτὲ δὲ καὶ ἐπὶ ὑός. ὁ δὲ Φερεκράτης παίζων καὶ ἐπὶ ὄνου φησί. Pollux 6, 56. μίμαρκυς δὲ κοιλία καὶ ἔντερα μετὰ αἵματος ἐσκευασμένα, μάλιστα δὲ λαγωῶν. *Ex Br.*

1047. se contra servulum contendere ait, turdos suaviores esu esse quam locustas.

1048. περιδ., pignus mecum deponere, *wetten.* vide 728. et Ba. ad Nub. 644. S.: κἀπιτρ. ἐπιτρέψαι ὥστε κρῖναι. —

1049. διασύρει τὸν Λάμαχον, ὡς ἀκρίδας ἐσθίοντα. ἢ ὅτι πρόσκαιρος σύντελεῖ ἐχρῆτο τῇ διαίτῃ. S. ut supra ad 819., ita hic quoque monuit K., Graecos aliosque populos solitos esse antiquitus vesci locustis, etsi cibus ille fuerit vilissimus. Wielandius haud inepte censet, milites inprimis ipsosque duces eorum eo redigi potuisse inopia, ut ejusmodi animalibus se sustentarent.

ΔΑ. οἴμ', ὡς ὑβρίζεις!
ΔΙ. τὰς ἀκρίδας κρίνει πολύ.
ΔΑ. παῖ, παῖ, καθελών μοι τὸ δόρυ δεῦρ' ἔξω φέρε.
ΔΙ. παῖ, παῖ, σὺ δ' ἀφελὼν δεῦρο τὴν χορδὴν φέρε.
ΔΑ. φέρε, τοῦ δόρατος ἀφελκύσωμαι τοὔλυτρον.
ἔχ', ἀντέχου, παῖ.
ΔΙ. καὶ σύ, παῖ, τοῦδ' ἀντέχου.
ΔΑ. τοὺς κιλλίβαντας οἶσε, παῖ, τῆς ἀσπίδος.
ΔΙ. καὶ τῆς ἐμῆς τοὺς κριβανίτας ἔκφερε.
ΔΑ. φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον.
ΔΙ. κἄμοὶ πλακοῦντος τυρόνωτον δὸς κύκλον.
ΔΑ. ταῦτ' οὐ κατάγελώς ἐστιν ἀνθρώποις πλατύς;

1050. τὰς ἀ. κρ. πολύ. *locustas judicat multo suaviores. Be.* (πολὺ ἥδιον εἶναι.)

1052. τὴν χορδήν. S.: χορδὴ καλεῖται τὸ παχὺ ἔντερον τοῦ προβάτου. cf. 976.

1053. τοὔλυτρον, τὴν θήκην, τὸ ἐντελὲς τὸ ἔλυτρον. S.

1054. καὶ — ἀντ. τοὐβελίσκου, ὥστε τὰ ἐμπεπαρμένα κρέα ἢ τὴν χορδὴν μὴ (χορδὴν με) ἐλκῦσαι. S.

1055. τοὺς κιλλ. τρισκελῆ τινα σκευάσματα, ἐφ' ὧν ἐπιτιθέασι τὰς ἀσπίδας, ἐπειδὰν κάμωσι πολεμοῦντες. S. versum allegat Pollux 10, 146., qui κιλλίβαντας inter σκεύη στρατιωτικὰ recenset. Scholiastae nostro sunt τρισκελῆ — πολεμοῦντες. ultima verba ex mera conjectura (?) adjecit Grammaticus, cum non videret ideo a Lamacho posci τοὺς κιλλίβαντας, ut clypeum iis innixum emundaret. inde est quod tum demum terribilem illum clypeum afferri jubet, cum τοὺς κιλλίβαντας in conspectu spectatorum rite collocarit. tali instrumento utebantur pictores teste Polluce 7, 129. ἐφ' οὗ δὲ οἱ πίνακες ἐρείδονται, ὅταν γράφωνται, ξύλον ἐστὶ τρισκελές· καλεῖται δὲ ὀκρίβας καὶ κιλλίβας. verum notissimus usus, ut opinor, erat ad mensam sustentandam. Hesych.: κιλλίβαντες· τραπεζῶν βάσεις καὶ ὑποθέματα· ἢ τρισκελεῖς τράπεζαι. *Elmsl.*

1056. perperam S.: τῆς ἐμῆς. λείπει γαστρὸς, ἵν' ἢ καὶ τῆς ἐμῆς γαστρὸς τὴν ἀνάπαυσιν ἔκφερε τοὺς κριβανίτας ἄρτους. ἔπαιξε δὲ χαριέντως, ὅτι καὶ οὗτοι περιφερεῖς ὡς αἱ ἀσπίδες. Elmsl.: „Verba τῆς ἐμῆς a Dicaeopolide δεικτικῶς dicuntur, digito ad κίστην (1019.) admoto, vel ad ventrem, quae quidem Scholiastae sententia est," neutrum fieri patitur linguae ratio, sed in τῆς ἐμῆς intelligendum est ἀσπίδος ex superioribus. mensam tripedem suam ridicule ἀσπίδα vocat Dicaeopolis a forma rotunda, qua aevo certe seriore fuerunt mensae, sicut clypei. vide Athen. 1, 8., Camerar. Problem. decur. 9, 6. (ap. Gruterum Facis art. liberal. t. 4. p. 70. ed. Francof. a. 1604.), et Horatii Ovidiique interpp., illius ad Sat. 1, 3, 13., hujus ad Metam. 8, 660. (*mensam succincta tremensque Ponit anus; mensae sed erat pes tertius impar.*) — „κριβ. panes κριβανίτας memorat noster etiam in Γήρᾳ ap. Athen. p. 109, F." etc. *Elmsl.*

1057. γοργ. — τὴν ἔχουσαν Γοργόνα. S. cf. 539. et de voce γοργόνωτον, monente Be., Eurip. Phoen. 1060. (σιδηροανάτοις ἀσπίδος τύποις) et Troad. 1081. (χαλκόνωτον ἀσπίδα.)

1059. πλατύς. πολύς. similiter, monente Be., Synesius epist. 50. et Theophylactus Simoc. epist. 10.

ΔΙ. ταῦτ' οὐ πλακοῦς δῆτ' ἐστὶν ἀνθρώποις γλυκύς;
ΛΑ. κατάχει σὺ, παῖ, τοὔλαιον ἐκ τοῦ χαλκίου.
ἐνορῶ γέροντα δεῖλίας φευξούμενον.
ΔΙ. κατάχει σὺ τὸ μέλι. κἀνθάδ' εὔδηλος γέρων
κλάειν κελεύων Λάμαχον τὸν Γοργάσου.
ΛΑ. φέρε δεῦρο, παῖ, θώρακα πολεμιστήριον.
ΔΙ. ἔξαιρε, παῖ, θώρακα κἀμοὶ τὸν χόα.
ΛΑ. ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι.
ΔΙ. ἐν τῷδε πρὸς τοὺς ξυμπότας θωρήξομαι.
ΛΑ. τὰ στρώματ', ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς ἀσπίδος·
ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τὸν ὠΰλιον οἴσω λαβών.
ΔΙ. τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κιστίδος·
ἐγὼ δὲ θοἰμάτιον λαβὼν ἐξέρχομαι.
ΛΑ. τὴν ἀσπίδ' αἶρον καὶ βάδιζ', ὦ παῖ, λαβών.
νίφει. βαβαιάξ, χειμέρια τὰ πράγματα!
ΔΙ. αἶρου τὸ δεῖπνον. ξυμποτικὰ τὰ πράγματα!
ΧΟ. ἴτε δὴ χαίροντες ἐπὶ στρατιάν! a. d. προφδός.
ὡς ἀνομοίαν ἔρχεσθον ὁδόν·
τῷ μὲν πίνειν στεφανωσαμένῳ,

1061. ita Elmsl. secundum Polluc. 10, 92. vulgo ἐν τῷ χαλκίῳ, quod τῷ κατάχει parum convenire sensit Britannus eruditus. S.: κατάχει. εἰς τὸν ὀμφαλὸν τῆς ἀσπίδος, ἵνα γένηται λαμπροτέρα. — εἰσὶ γάρ τινες οἳ ἐν ἐλαίῳ ὁρῶντες μαντεύονται. οὕτως ὁ Σόμμαχος. σημήχει οὖν τὴν ἀσπίδα, καταχέων τὸ ἔλαιον ἐπὶ τῆς χαλκῆς πτυχῆς· εἶτα ὡς φαιδρυνθείσης αὐτῆς ἐνοπτριζόμενος πρὸς αὐτὸν (αὐτὸν) λέγει· Ὁρῶ ἐν αὐτῇ γέροντα ὑπὸ δειλίας φεύγοντα. —

1063. κατ. σὺ τὸ μέλι. in placentas, cf. 1025. κἀνθάδ', *hic quoque*, domi meae; ut illum senem apud te dicis conspici in clypeo.

1064. Λαμ. τὸν Γοργ. ut Clisthenem Sibyrtii filium superius 118. per jocum appellavit noster, ita patrem Gorgasum [velut a γοργὸς appellatum] Lamacho tribuit, qui revera Xenophanis filius erat, teste Thuc. 6, 8. *Elmsl.* cf. 253.

1066. ἔξ. παῖ θώρακα. πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν. θωρήξασθαι γάρ ἐστι τὸ καθοπλισθῆναι, ἀλλὰ καὶ τὸ πίνειν καὶ μεθύειν οὕτω καλοῦσιν, ἐπειδὴ θώραξ καὶ τὸ στῆθος. διὰ τὸ θερμαίνειν οὖν τὸ στῆθος θωρήσσειν λέγουσι τὸ μεθύειν, καὶ θώρακας τοὺς ἀκρομεθύσους ἐπάλουν. κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἀνακρέων. ἔστι δὲ Ἀττική. ἔξελε οἶν, φησί, κἀμοὶ τὸν χοᾶ (χόα), ὃν καλεῖ θώρακα, ὥστε θωρακισθῆναι, τουτέστι τὸν θώρακα πληρῶσαι. S. cf. Pac. 1214.

1068. θωρ., πίομαι: quemadmodum Latini quoque dicunt *bibere* in *poculo*.

1071. καὶ κίστη καὶ κίστις λέγεται. καὶ διελθὼν τοῦτο τὸ δρᾶμα γνώσῃ. S. cf. 1019., 1031. Elmsl.: κιστίδος. κίστιδος vulgo. κιστίδος penacute Pollux 10, 136. et Suid. diserte in κίστις. ita κλίνη, κλινίς, τήθη, τηθίς.

1072. θοἰμ., *mantelo*.

1076. στρατιάν. στρατείαν: *in expeditionem*.

1078. male codd.:
τῷ μὲν πίνειν στ.,
σοὶ δὲ ῥ. καὶ προφ.·
τῷ δὲ καθ. μ. παιδ.

* τῷ δὲ καθεύδειν μετὰ παιδίσκης
ὡραιοτάτης· a.
σοὶ δὲ ῥιγῶν καὶ προφυλάττειν, a. d.
ἀνατριβομένῳ γε τὸ δεῖνα. a. par.
Ἀντίμαχον τὸν Ψακάδος, τὸν ξυγγραφῆ, τὸν μελέων ποιητὴν, ch. pent. c. στ.
ὡς μὲν ἁπλῷ λόγῳ, κακῶς ἐξολέσειεν ὁ Ζεύς· an. ch.
ὃς γ' ἐμὲ τὸν τλήμονα λήναια χορηγῶν ἀπέκλεισ' ἄδειπνον. ch. pent. c.

ὡραιοτάτης,
ἀνατρ. τε τὸ δεῖνα.
nec probanda Brunckii ἀμφιβολία, ita scribentis:
τῷδε καθ. μ. παιδ.
ὡραιοτάτης·
σοὶ δ' ἀνατρίβειν γε τὸ δ.
rectum tamen γὲ pro τὲ ultimo versu.

1079. libens admiserim τὼς δὲ, h. e. οὕτως δὲ *sic*, probe appoto, ut ap. Soph. Ajace 787.; vel ὣς δὲ, quo pertinere videatur scriptura G libri ὥδε. ὣς pro οὕτως cum Bacch. 937., El, 143.

1081. ῥιγῶν B codex, Elmsl. Dind.; alii ῥιγοῦν, impressi male σοὶ δὲ ῥιγῶντι προφυλάττειν. „Doricas formas ab Atticis usurpatas δίψῆν, πεινῆν, ῥιγῶν, saepe mutarunt librarii.“ *Elmsl.* cf. Br. ad Av. 935., Matth. gr. gr. §. 196.

1082. ἀνατρ. τε τὸ δεῖνα. τοντέστι τὸ αἰδοῖον κατ' εὐφημισμόν. S. similiter servi Paridis, cum Helena concumbentis, ap. Nasonem, epistola ad Oenonen.

1083. animi causa Chorus deposita persona in Antimachum atque Cratinum quendam invehitur. S.: Ἀντίμαχον. τὸν ξυγγραφέα. Ψακὰς δὲ οὗτος (imo pater ejus) ἐκαλεῖτο, ἐπειδὴ προσέῤῥαινε τοὺς συνομιλοῦντας διαλεγόμενος. ἦν δέ τις Ὀλυμπιακὸς καλούμενος Ψακὰς διὰ τοῦτο. ἐδόκει δὲ ὁ Ἀντίμαχος οὗτος ψήφισμα πεποιηκέναι, μὴ δεῖν κωμῳδεῖν ἐξ ὀνόματος· καὶ ἐπὶ τούτῳ πολλοὶ τῶν ποιητῶν οὐ προσῆλθον ληφόμενοι τὸν καιρὸν (χορὸν), καὶ δῆλον ὅτι πολλοὶ τῶν χορευτῶν ἐπείνων. ἐχορήγει δὲ ὁ Ἀντ. τότε, ὅτε εἰσήνεγκε τὸ ψήφισμα. οἱ δὲ λέγουσιν, ὅτι, ποιητὴς ὢν καλὸς, χορηγῶν ποτε μικρολόγως τοῖς χορευταῖς ἐχρήσατο. — quod attinet ad scripturam hujus versus, primum B cod. et Suid. in Ἀντίμαχος habent Ψακάδος, Suid. in τευθίδες et Ψεκὰς Ψεκάδα, Ψακάδα legisse videtur S., ut monuit Elmsl., quod repudiat versus choriambicus. tum dipodia iambica τὸν ξυγγραφῆ, praecedens choriambum, etsi ferri utcunque potest (vide Hermann, Elem. d. metr. p. 427.), tamen perplacet Elmsleji emendatio haec Ἀντ. τὸν Ψακ., τὸν μέλεον τῶν μελέων ποιητήν. ap. S. verba τὸν ξυγγραφέα pertinent ad ejus interpretationem, suntque profecto ea, quae ab explicatore adscripta esse videantur. Elmsl.: „Ludit poëta,“ inquit, „in similitudine vocum μέλος et μέλεος. Antiphanes ap. Athen. p. 643, E. οἱ νῦν δὲ κισσόπληκτα, καὶ κρηναῖα, καὶ Ἀνθεσικράτεια μέλεα μελέοις ὀνόμασι Ποιοῦσιν, ἐμπλέκοντες ἀλλότρια μέλη. trisyllabum μελέων in Chori carmine usurpatur Av. 744., 750.“ μέλεον pro μελέων scribendum esse suspicatus erat K., Bisetus μέλεων pro μέλεον dictum esse putabat Attice, ut ἵλεων. Hesych. μέλεος μάταιος. fieri potest, ut τὸν μ. τῶν μ. sit *miserum miserorum*, sive inter miseros, poëtam, h. e. pessimum omnium.

1084. ὡς — λόγῳ. *ut breviter dicam.* Be. — metri genus notum ex Hephaestione, cap. 15, 14. sequ., pagg. 99. seqq., 354., ed. Gaisford.

1085. Elmsl. Dind. libri fere ἀπε-

ὃν ἓτ' ἐπίδοιμι τευθίδος δεόμενον· ἡ δ' ὠπτημένη i. t.
σίζουσα πάραλος ἐπὶ τραπέζῃ κειμένη i. tr.
ὀκέλλοι, κᾆτα, μέλλοντος λαβεῖν . ant. tr. br.
αὐτοῦ, κύων ἁρπάσασα φεύγοι. as., 2 i. h.
τοῦτο μὲν αὐτῷ κακὸν ἓν, κᾆθ' ἕτερον νυκτερινὸν γένοιτο. ἀντ.
ἡπιαλῶν γὰρ οἴκαδ' ἐξ ἱππασίας βαδίζων,
εἶτα κατάξειέ τις αὐτοῦ μεθύων τῆς κεφαλῆς Ὀρέστης
μαινόμενος· ὁ δὲ λίθον λαβεῖν βουλόμενος ἐν σκότῳ λάβοι
τῇ χειρὶ πέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον,
ἐπάξειεν δ' ἔχων τὸν μάρμαρον,
κἄπειθ' ἁμαρτὼν βάλοι Κρατῖνον.

λνσ' vel ἀπέλυσεν ἄδειπνον, nec aliter Suid. v. τευθίδες. sed Rav. ἀπέκλεισε δειπνῶν. et S.: ἀπέλυσεν ἄδειπνον. ἀπέκλεισε δειπνῶν. ἀντὶ τοῦ ἀπεστέρησε τοὺς μισθούς, οὐδέν μοι ἐχορήγησε. — de Lenaeis dictum ad argum. hujus comoediae annot. 7.

1086. τευθίδος. τευθὶς, πέμμα πλακουντῶδες (sic etiam Hesych. h. v.), καὶ εἶδος ἰχθύου (ἰχθυαρίου) θαλασσίου. gl. Victor. τευθὶς, monente B. ad Equ. 939., est loligo, *Kalamar.* Francog. *Calmar petit.* v. Camus ad Arist. H. A. (4, 1. etc.) 2. 154. et Schneider. Anim. ad eundem 1, 179.; 2, 507. piscis e genere mollium, qualis sepia, quo libenter vescebantur Athenn.

1087. σίζουσα. ἀντὶ τοῦ ζέουσα, ὡς ἐπὶ τηγανιζομένης, οἷον ἥκον ἀποτελοῦσα. καὶ Ὅμηρος· ὣς τοῦ σῖζ' ὀφθαλμός. πάραλος δὲ ἀντὶ τοῦ παραθαλασσία. ἢ ἡ παρὰ τοὺς ἁλας κειμένη. (?!) ἐπεὶ δὲ καὶ ἱερὰ ναῦς (non ἱερὰ, sed celox quaedam publica Atheniensium, *ein Rennschiff, Postschiff*: cf. Av. 1204.) τῶν Ἀθηναίων Πάραλος καλεῖται, ἐπήνεγκε τὸ ὀκέλλοι, ὅ ἐστι προσορμίζει, ὡς ἐπὶ νεώς. S. sane ista navis intelligitur, accipiendumque est πάραλος pro ὡς πάραλος, optante Choro, ut loligo assa, dum etiam stridet, tam celeriter afferatur jaceatque in mensa Antimachi quam appellere soleat illa celox Atheniensis.

1090. τοῦτο — ἓν. intell. γένοιτο ex seqq.

1091. ἡπ. nominat. absolutus, ut monet S. idem: ἡπ. ἀντὶ τοῦ ῥιγοπυρέτῳ περιπεσών. ἡπίαλος γὰρ κυρίως ὁ μετὰ ῥίγους πυρετός. — ἱππασίας δὲ ἀντὶ τοῦ ἱππικῆς, ὡς ὄντος αὐτοῦ ἱππέως. καὶ γὰρ ἕως ἐσπέρας διατρίβουσιν ἐν τῇ δοκιμασίᾳ οἱ ἵπποι.

1092. τῆς κεφ. intell. τὸ ὀστοῦν. cf. 1103., Pac. 71., Vesp. 1428. Ex *Elmsl.* frustra Rav. τὴν κεφαλὴν, quae est interpretatio Atticismi. S.: τῆς κεφαλῆς. ἀντὶ τοῦ τὴν κεφαλὴν Ἀττικῶς. ὁ δὲ Ὀρέστης οὗτος προσποιούμενος μωρίαν τοὺς παριόντας ἀπέδυεν. ἦν γὰρ λαποδύτης. (cf. Av. 1499.) — πελεθὸν (πέλεθον) δὲ βῶλον. (imo κόπρον, merdam.)

1096. Κρατῖνον. — οὐ τὸν ποιητὴν, ἀλλά τινα ἀλαζόνα, καὶ θρασὺν, καὶ μαινόμενον, καὶ μέθυσον. — S. nulla causa est, cur non hic quoque intelligamus Cratinum istum, quem superius sugillavit 801.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΛΑΜΑΧΟΥ. ΛΑΜΑΧΟΣ. ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΘΕ. Ὦ δμῶες, οἳ κατ' οἰκόν ἐστε Λαμάχου, i. tr.
ὕδωρ, ὕδωρ ἐν χυτριδίῳ θερμαίνετε·
ὀθόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε,
ἔρι' οἰσυπηρά, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν.
ἀνὴρ τέτρωται χάρακι, διαπεδῶν τάφρον,
καὶ τὸ σφυρὸν παλινορρόον ἐξεκόκκισε,
καὶ τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσών,
καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος·
πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου πεσὸν
πρὸς ταῖς πέτραισι, δεινὸν ἐξηύδα μέλος·
Ὦ κλεινὸν ὄμμα, νῦν πανύστατόν σ' ἰδὼν

1097. Nunciat aliquis, Lamachum esse vulneratum, jubetque ut necessaria ad vulnus obligandum parentur, mox ipse apparet, atque a Dicaeopolide deridetur. *Be.*

1098. ita Dawes. Misc. crit. p. 204. Br. etc. libri *χυτρίῳ*, cum nusquam prior in *χύτρα* producatur ap. Comicum.

1099. *ὀθόνια. τὰ λεγόμενα παρὰ ἰατροῖς λυχνώματα.* S.

1100. *ἔρι' οἰσ.* ita S., Br. etc. libri Aristoph. lapsu proclivi: *ἔρ' οἰσ.* Suidas, annotante Br.: *οἰσύπη, ὁ ῥύπος τῶν ἐρίων. οἰσυπηρός, ῥυπαρός. ἔρια οἰσυπηρά, ῥύπου πεπληρωμένα.* S.: *λαμπάδιον δὲ καταδέσμου εἶδος. περὶ τὸ σφυρὸν δὲ περὶ τὸ ὀστοῦν τὸ κάτωθεν τοῦ γόνυος. χάραξ δέ ἐστι ξύλον, ἐν ᾧ τὰς ἀμπέλους δεσμοῦσιν, ὥστε ἵστασθαι καὶ μὴ πίπτειν εἰς τὴν γῆν.*

1102. ita Elmsl. Dind. libri *παλίνορον*. „Hesych. inter *παλινώρους* et *παλίουρος: παλίνωρον* (*ἐξεκόκκισεν*)· *εἰς τοὐπίσω ἐξέκλασεν* [*καὶ ἐξέβαλεν*]· *ἀπὸ τῶν ἐκκοκκιζομένων ῥοιῶν.* quum ad Homericum *παλίνορσος* Il. γ', 33., quod habet Aeschylus Ag. 159., respicere videatur poëta, dedi *παλίνορρόον* (probante Blomf.), quod a recepta scriptura non multum abscedit. Philetaero comico *ἀμπαλίνωρος* tribuitur ab Hesychio et Suida in ipsa voce. hinc fortasse h. l. *παλίνωρον* scribendum erat (cum Bentlejo)." *Elmsl.*

1103. *τῆς κεφ.* cf. 1092.

1104. *ἐξήγ. excitavit*, h. e. excussit. parodia: cf. 539.

1105. *κομπολ.* vide 555. Br.: *πτίλον πεσὸν* pro *πτίλον πεσόντος*" etc. cf. 1091. et grammaticos.

1107. sequ. versus Tragici alicujus, quem hic ridet Arist. K. *ω κλ. ὄμμα, o inclytum decus.*

λείπω φάος, οὐκέτ' εἴμ' ἐγώ. — i. d.
τοσαῦτα λέξας εἰς ὑδροῤῥόαν πεσὼν i. tr.
ἀνίσταταί τε, καὶ ξυναντᾷ δραπέταις,
λῃστὰς ἐλαύνων καὶ κατασπέρχων δορί.
ὁδὶ δὲ καὐτός· ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.
ΔΔ. ἀτταταῖ, ἀτταταῖ, dm. ἀνομοιόστ.
στυγερὰ τάδε γε, κρυερὰ, πάθεα! tribrach. d.
τάλας ἐγὼ διόλλυμαι, δορὸς ὑπὸ πολεμίου τυπείς! i. t.
ἐκεῖνο δ' αἰακτὸν, οἰμωκτὸν, ἂν γένοιτό μοι, as., i., cr. d., i.
Δικαιόπολις εἴ μ' ἴδοι τετρωμένον, as., i. h. et i. d. br.
κἄτ' ἐγχάνοι ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν. as., 2 i. h.
ΔΙ. ἀτταλαττατὰ, t. h.
τῶν τιτθίων, ὡς σκληρὰ καὶ νυδώνια! i. tr.
φιλήσατόν με μαλθακῶς, ὦ χρυσίω,
τὸ περιπεστασκὸν κἀπιμανδαλωτόν! i. tr. c.
τὸν γὰρ χόα πρῶτος ἐκπέπωκα. i. d. h.
ΔΔ. ὦ ξυμφορὰ τάλαινα τῶν ἐμῶν κακῶν! i. tr.
ἰὼ, ἰὼ τραυμάτων ἐπωδύνων! as., ant. et i. d. br.

1108. inepte codd. *λείπω φάος γε τοὐμόν*. non ita Graeci, sed *βλέπειν φάος, λείπειν φάος*, nec recte lux alicujus esse dicatur, velut propria. sed senarium fabricati sunt scilicet, quemadmodum 1117., 1118., 1122., 1126., 1132. et passim.

1109. *ὑδρ.* vide 870.

1111. *καταση.*, *propellens.*

1114. metrum trepidans continuis brevibus, quod *παθητικόν*.

1116. *εἰακτὸν, οἰμωκτόν*. synonymis utitur Lamachus, ut solent commoti. cf. 1114. quod ad metrum attinet, similiter Soph. Oedip. R. 1267.

τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ στερ-
κτὸν, ἢ προσήγορον.

1117. Elmsl. Rav.: *Δικ. ἂν μ' ἴδοι*, quod praetulit Dind. vulgo: *Δικ. γὰρ εἴ μ' ἴδοι τετρ.*, perperam illata particula. cf. annot. ad 1108.

1118. hic quoque secutus sum Elmslejum. Rav. *κἄτ' ἐγχανεῖται ταῖς ἐ. τ.* vulgo *κατεγχάνοι* (quae nihili vox, ut monuit Elmsl.) *γε ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις.*

1120. *τῶν τιτθ.*, ut 540. *τῶν λόφων* etc. gl. Victor. *κυδ. ὡσεὶ ἔλεγε μῆλα, ὅτι παρὰ τὰ ἄλλα σκληρότερά εἰσι.*

1121. *ὦ χρυσ. πρὸς τὰς δύο πόρνας λέγει.* S. cf. 1024.

1122. *το περ. κάπ. εἶδη (εἶδος) φιλημάτων ἐρωτικῶν, ἐν ᾧ δεῖ τὴν γλῶτταν τῶν καταφιλούντων λείχειν.* S. male editi ante Br. *κἀπ. ἂν*, nec ipse melius *κἀπ. αὖ.* sequor scriptos.

1123. *τὸν χόα.* cf. 943.

1125. quod sequitur, Dicaeopolidis cum Lamacho colloquium ita comparatum est, ut dictum dicto et versus versui, vel duo duobus versiculis, semelque (1145.) tres tribus, respondeant; quas per mb appellabit strophas, qui volet videre, praesertim in comoedia. mihi satis visum est metra significare meo more, hoc autem inprimis indicio cognoscitur, a mala manu addita esse quaedam 1129. et 1132., quae transverso calamo signavimus.

ΔΙ. ἰὴ, ἰὴ, χαῖρε Δαμαχίππιον!
ΛΑ. στυγερὸς ἐγώ!
ΔΙ. μογερὸς ἐγώ! i. d.
ΛΑ. τί με σὺ κυνεῖς; ——
ΔΙ. τί με σὺ δάκνεις;
ΛΑ. τάλας ἐγὼ τῆς ξυμβολῆς βαρείας! i. tr. c.
ΔΙ. τοῖς Χουσὶ γάρ τις ξυμβολὰς ἐπράττετ';
ΛΑ. ἰὼ ἰὼ, Παιὼν, Παιών! i. d.
ΔΙ. ἀλλ' οὐχὶ νῦν Παιώνια.
ΛΑ. λάβεσθέ μου, λάβεσθε τοῦ σκέλους! παπαῖ, i. tr.
προσλάβεσθ', ὦ φίλοι! or. d.
ΔΙ. ἐμοῦ δέ γε σφὼ τοῦ πέους ἄμφω μέσου
προσλάβεσθ', ὦ φίλαι!
ΛΑ. ἰλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος, i. tr.

1126. *ἰή*. exclamatio gaudentium, velut cum dicunt *ἰὴ παιάν*, contemtum significare dicitur Pac. 195. *Δαμ.* ridicule Lamachum appellat nomine, in quo inest significatio equi, quasi equo, h. e. animali, non homini, similis sit dux ille, qui nihil nisi bellum spirat. ceterum sic Elmsl. libri *ὦ χαῖρε*. cf. annot. ad 1108.

1127. *στυγερὸς*, invisus, diis invisus, miser. libenter hac voce usus esse videtur Lamachus, parum ille eloquens, ut miles. cf. 1114. — *μογ. ἐγώ*. dictum *εἰρωνικῶς*.

1128. Dicaeopolis Lamachum osculatur, qui eum indignabundus remordet. *Elmsl.* nota oscula salutantium. vide Palmer. Spicil. ap. Gruterum Facis art. 4. p. 781. etc.

1129. libri *τῆς ἐν μάχῃ ξυμβολῆς*, quod si verum est, periit Dicaeopolidis jocus ambiguus de symbolis. conficit rem versus, cui par esse debet sequens, ut est, si mecum scripseris *ἐπράττετ'* pro *ἐπράττετο*. cf. annot. ad 1108. per eandem rationem 1132. scripsi *νῦν Παιώνια*, eum vulgo legatur *νυνὶ τήμερον Παιώνια*, quod itidem commentum est senarium exculpentis.

1130. *ἐπεὶ ὁ Λάμαχος εἶπε ξυμβολῆς βαρείας, ἐκίνευσεν ὁ Δικ. συμβολὰς, παίζων πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν* [*τὸ ἐπὶ τὸ δεῖνον λεγόμενον*]. *λέγεται γὰρ συμβολὴ καὶ ἐπὶ δείπνου τοῦ ἐκ κοινοῦ ἐπιτελουμένου*· (quod insolens fuisse videtur festis diebus.) *οὓς ἑράνους Ὁμηρός* (Od. 1, 226.) *φησιν· εἰλαπίνη* etc. S.

1131. Elmsl.: *Παιὼν, Παιών*. vulgo *Παιὰν, Παιὰν*, quam formam, ni fallor, non usurpant Comici. vide Equ. 408., 1318., Av. 1763., Thesm. 311., Plut. 631., etc. in Vesp. 874. vulgo legitur *Ἰὴ Παιὰν*, quod non temere mutatum velim. *Elmsl.* melius quoque *Παιὼν* congruit *τῷ Παιώνια*. cf. de hoc cognomine Apollinis Eurip. Alc. 91., Soph. Trach. 190. etc.

1132. cf. annot. ad 1129. de *Παιωνίοις* nihil habeo dicere. venerabantur Oropii et Apollinem *Παιῶνα* et Minervam *Παιωνίαν*, teste Pausania Att. c. 34., quorum vel alterutrius vel utriusque in honorem institutum fuerit hoc festum. S.: — *Παιᾶνα, φησὶν, ἐπικαλῇ, ὥσπερ οὐκ εἰδὼς, ὅτι σήμερον οὐκ ἔστι Παιώνια. ἔστι δὲ ἑορτὴ Ἀθήνησιν, Ἀπόλλωνι ἴσως ἀνακειμένη.*

1137. *ἰλιγγιῶ*. cf. 547. idem *σκοτοδινιῶ* sequ. versu.

καὶ σκοτοδινιῶ. dm.
ΔΙ. κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι, καὶ στύομαί,
καὶ σκοτοβινιῶ.
ΛΑ. θύραζέ μ' ἐξενέγκατ' ἐς τοῦ Πιττάλου i. tr.
παιωνίαισι χερσίν! a.
ΔΙ. ὡς τοὺς κριτάς μ' ἐκφέρετε! ποῦ 'στιν ὁ βασιλεύς;
ἀπόδοτέ μοι τὸν ἀσκόν!
ΛΑ. λόγχη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτή. i. t. c.
ΔΙ. ὁρᾶτε τουτονὶ κενόν. τήνελλα, καλλίνικος!
ΧΟ. τήνελλα δῆτ', εἴπερ καλεῖς γ', ὦ πρέσβυ, καλλίνικος.
ΔΙ. καὶ πρός γ' ἄκρατον ἐγχέας ἅμυστιν ἐξέλαψα.
ΧΟ. τήνελλά νύν γ', ὦ γεννάδα, χώρει λαβὼν τὸν ἀσκόν.
ΔΙ. ἕπεσθε νῦν ᾄδοντες ὦ τήνελλα καλλίνικος.
ΧΟ. ἀλλ' ἐφόμεσθα σὴν χάριν, i. d. ἐπ.
Τήνελλα, καλλίνικον ᾄδοντές σε καὶ τὸν ἀσκόν.
i. t. c.

1141. ita Rav. Dind. vulgo ἐς τὸν Πιττ., in quo Br. intelligebat οἶκον, quod fieri posse negat Elmsl., sed *aedes* Atticis esse οἰκίαν, οἶκον conclave, in quo coenabant vett., etsi hanc distinctionem recentiores neglexerint. eidem in formula ἐς τοῦ Πιττ. abundare videbatur articulus. itaque edidit ἐς τὰ Πιττ. cf. 969.

1142. παιων. χερσίν. ταῖς ὑγιεινα ῖς, ταῖς θεραπευτικαῖς. gl. Victor. similiter Aeschylus Suppl. in fine, Soph. Philoct. 1263. παιώνια φάρμακα dixit Aeschylus Ag. 858. annotavit Be.

1143. ὁ βασ. δηλοῖ ὡς ἄρα τὴν ἐπιμέλειαν ὁ βασιλεὺς εἶχε τῆς ἀμίλλης τοῦ χοὸς, καὶ τὸ ἆθλον ἐδίδου τῷ νικήσαντι, τὸν ἀσκόν. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀρχή τίς ἐστιν. ἦν δὲ καὶ τῶν μυστηρίων ἐπιμελητὴς νῶν πομπῶν, καὶ τῶν θυσιῶν ὃς ἦρχεν. S. Pollux 8, 90. ex Aristotele: ὁ δὲ βασιλεὺς μυστηρίων προέστηκε μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν, καὶ Ληναίων, καὶ ἀγώνων τῶν ἐπὶ λαμπάδι. Lenaeis actam esse hanc fabulam, ex v. 469. satis constat. Dionysia ἐν ἄστει curabat Ἄρχων ἐπώνυμος. *Elmsl.*

1145. ita Suid. v. ὀδύρσει, Br. libri Aristoph. ὀδυρτὰ, quod pro adverbio accipientes Elmsl. et Dind. probaverunt. S.: — ἢ ἀπὸ τοῦ ὀδύρεσθαι, τουτέστι θρῆνον ἐμποιοῦσα καὶ ὀδυρμόν. quem Suid. exscripsit.

1146. τουτ. τὸν χόα. cf. 1123. S.: τήνελλα. μίμημα ἐπιφθέγματος αὐλοῦ τὸ τήνελλα. Ἀρχίλοχος· τήνελλα καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ (fort. ἄν' pro eodem) Ἡράκλεις, Αὐτός τε καὶ Ἰόλαος, αἰχμητὰ δύω. S. vide Av. 1764, ubi Archilocheum τήνελλα καλλίνικος iterum usurpat poëta. carmen τρίστροφον erat, auctore S. Pindari ad Ol. 9, 1. initium fuisse videtur: ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες, Αὐτός τε κἰόλαος, αἰχμητὰ δύο· Τήνελλα καλλίνικος. *Elmsl.* cf. Gaisford. Poët. minor. gr. t. 1. p. 313., Boeckh. ad S. Pindari p. 208. *Dind.*

1148. ἄμυστιν. τὴν ἀθρόαν πόσιν οὕτως ἔλεγον. ἔστι δὲ εἶδος κοτηρίου φιαλώδους. S.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΣΦΗΚΕΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Φιλοκλέων Ἀθηναῖος, φιλόδικος ὢν τὴν φύσιν, ἐφοίτα περὶ δικαστήρια συνεχῶς. Βδελυκλέων δὲ ὁ τούτου παῖς, ἀχθόμενος ταύτῃ τῇ νόσῳ καὶ πειρώμενος τὸν πατέρα παύειν, ἐγκαθείρξας τοῖς οἴκοις καὶ δίκτυα περιβαλὼν, ἐφύλαττε νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ὁ δὲ, ἐξόδου αὐτῷ μὴ προκειμένης, ἔκραζεν. οἱ δὲ συνδικασταὶ αὐτοῦ σφηξὶν ἑαυτοὺς ἀφομοιώσαντες παρεγένοντο, βουλόμενοι διὰ ταύτης τῆς τέχνης ὑποκλέπτειν τὸν συνδικαστήν· ἐξ ὧν καὶ ὁ Χορὸς συνέστηκε καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγέγραπται. ἀλλ' οὐδὲν ἧττον οὐδὲ οὗτοι. πέρας δὲ τοῦ νεανίσκου θαυμάζοντος, τίνος ἕνεκα ὁ πατὴρ οὕτως ἥττηται τοῦ πράγματος, ἔφη ὁ πρεσβύτης εἶναι τὸ πρᾶγμα σπουδαῖον καὶ σχεδὸν ἀρχὴν τὸ δικάζειν. ὁ δὲ παῖς ἐπειρᾶτο τὰς ὑποψίας ἐξαίρειν τοῦ πράγματος, νουθετῶν τὸν γέροντα. ὁ δὲ πρεσβύτης μηδαμῶς νουθετούμενος οὐ μεθίει τοῦ πάθους, ἀλλ' ἀναγκάζεται ὁ νέος ἐπιτρέπειν αὐτῷ φιλοδικεῖν, καὶ ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦτο ποιεῖ μόνον [1]), καὶ τοῖς κατὰ τὴν οἰκίαν δικάζει. καὶ δύο κύνες ἐπεισάγονται παρ' αὐτῷ πολιτευτικῶς κρινόμενοι· καὶ κατὰ τοὺς φεύγοντας ἐκφέρειν συνεχῶς τὴν ψῆφον μέλλων, ἀπατηθεὶς, ἅπαν τὴν ἀποδικάζουσαν φέρει ψῆφον. περιέχει δὲ καὶ δικαιολογίαν τινὰ τοῦ Χοροῦ ἐκ τοῦ ποιητοῦ προσώπου διὰ τὸ σφηξὶν ἐμφερεῖς

Annotationes. 1) neque μόνον, neque mox πολιτευτικῶς legitur in Rav. dein liber: καὶ κατὰ τοὺς φεύγ. ἐκφέρει τὴν ψῆφον. περιέχει δὲ δικαιολογίαν etc.

εἶναι τοὺς τοῦ Χοροῦ [2]), ἐξ ὧν καὶ τὸ δρᾶμα. οἳ ὅτε μὲν ἦσαν νέοι, πικρῶς ταῖς δίκαις ἐφήδρευον· ἐπεὶ δὲ γέροντες γεγόνασι, κεντοῦσι τοῖς κέντροις. ἐπὶ τέλει δὲ τοῦ δράματος ὁ γέρων ἐπὶ δεῖπνον καλεῖται, καὶ ἐπὶ ὕβριν τρέπεται, καὶ κρίνει αὐτὸν ὕβρεως ἀρτόπωλις· ὁ δὲ γέρων πρὸς αὐλὸν καὶ ὄρχησιν τρέπεται, καὶ γελωτοποιεῖ τὸ δρᾶμα.

Τοῦτο τὸ δρᾶμα πεποίηται αὐτῷ οὐκ ἐξ ὑποκειμένης ὑποθέσεως, ἀλλ' ὡσανεὶ γενομένης· πέπλασται δὲ τὸ ὅλον. διαβάλλει δὲ Ἀθηναίους ὡς φιλοδικοῦντας, καὶ σωφρονίζει τὸν δῆμον ἀποστῆναι δικῶν, διά τε [3]) τοῦτο καὶ τοὺς δικαστὰς σφηξὶν ἀπεικάζει, κέντρα ἔχουσι καὶ πλήττουσι. πεποίηται δ' αὐτῷ χαριέντως. ἐδιδάχθη ἐπὶ Ἄρχοντος Ἀμεινίου, διὰ Φιλωνίδου, ἐν τῇ * πόλει Ὀλυμπιάδος Β ἦν, εἰς Λήναια. καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης * προάγωνι λευκῶν πρέσβεσι Γ.

2) διὰ τὸ — τοῦ Χοροῦ. Rav. ὡς σφηξὶν ἐμφερεῖς εἰσιν οἱ τοῦ Χοροῦ.

3) Rav. διά τι τοῦτο. vulgo καὶ διὰ τοῦτο. extrema ita describi jussimus, ut leguntur in Rav., asteriscis tamen appositis, ne quis laberetur. quae cum alii emendare conati sunt, tum Kanngiesserus (*über die alte kom. Bühne in Athen* p. 268. seqq.) et Böckhius (*über die Lenäen*, in den Abhandl. der historischphilol. Klasse der Berliner Akad. 1816. 1817. p. 72.). et Kanngiesserus quidem ita scribendum esse censuit: ἐδιδ. ἐπὶ Ἄρχ. Ἀμ. διὰ Φιλων. ἐν τῇ ΠΘ Ὀλυμπ. ἔτει β' εἰς Λήναια: Böckhius autem sic: ἐδιδ. ἐπὶ Ἄρχ. Ἀμ. ἐν τῇ ΠΘ Ὀλυμπ. ἔτει β' διὰ Φιλων. εἰς Λήναια. Dind. hoc edidit: ἐδιδ. ἐπὶ ἄρχ. Ἀμ. διὰ Φιλ. εἰς Λήναια. [ἐν τῇ πόλει Ὀλυμπιάδος] δεύτερος ἦν, [καὶ ἐνίκα] πρῶτος Φιλωνίδης Προάγωνι, Λεύκων Πρέσβεσι τρίτος. in seqq. nomen Comici, qui secundam palmam accepit victor, forte excidisse, comoediamque ejus inscriptam fuisse Προάγων, putavit Palmerius, tertium ille victorem fuisse existimans Glauconem quendam, adstipulante Sam. Petito Miscell. lib. 1. c. 7., cum verisimilius sit, quod Dindorfio placuit, Λεύκων Πρέσβεσι τρίτος. nec Προαγῶνος scriptor alius quam ipse Aristophanes, cujus sub nomine fragmenta ejus fabulae leguntur ap. Athenaeum, Pollucem, Suidam. cf. Schol. ad 61. quare haud scio an simul duabus poëtae nostri fabulis vicisse existimandus sit Philonides, ut sic scribere possimus: καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης Σφηξὶ, δεύτερος Προαγῶνι, Λεύκων Πρέσβεσι τρίτος. ceterum sane Arist. docuit hanc fabulam Olymp. 89, 2., anno post actas Nubes: vid. annot. ad 41.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Φιλοῦντα δικάζειν πατέρα παῖς εἵρξας ἄφνω
αὐτός τ' ἐφύλαττεν ἔνδον, οἰκέται θ'[4]), ὅπως
μὴ λανθάνῃ, μηδ' ἐξίῃ, διὰ τὴν νόσον.
ὁ δ' ἀντιμάχεται παντὶ τρόπῳ καὶ μηχανῇ.
εἶθ' οἱ συνήθεις καὶ γέροντες, λεγόμενοι[5])
σφῆκες, παραγίνονται βοηθοῦντες σφόδρα
ἐπὶ τῷ δύνασθαι κέντρον ἐνιέναι τισί,
φρονοῦντες ἱκανόν[5]). ὁ δὲ γέρων τηρούμενος
ξυμπείθει' ἔνδον διαδικάζειν καὶ βιοῦν,
ἐπεὶ τὸ δικάζειν κέκρικεν ἐκ παντὸς τρόπου.

4) Rav. sine copula *οἰκέται, ὅπως*. alii libri prorsus mendose: *ἔνδον οἰκοῦντά γ', ὅπως*.

5) Rav.: *λεγόμενοι ἐπὶ τῷ δύν. κ. ἐνιέναι τισὶν σφῆκες, παρόντες ἐκ ταὐτοῦ κακοῦ, φρονοῦντες ἱκανὸν* etc., omissis verbis *παραγίνονται βοηθοῦντες σφόδρα*. in quibus illa *παρόντες ἐκ ταὐτοῦ κακοῦ* digna sunt quae expendantur, ut quae speciem non habeant interpretationis. apparet autem, depravatum esse verbum *παρόντες*. hoc fortasse dederat Grammaticus: — *λεγόμενοι Σφῆκες, παραπταίοντες ἐκ ταὐτοῦ κακοῦ* (*eodem malo* seu morbo, amore litigandi, *insanientes*), *Αὐτῷ παραγίνονται* etc. fere 10. versibus constant argumenta metrica harum fabularum, sed Concionatricum 9, nec supersunt omnium, si quidem omnium fuere, ut de numero nihil statuendum esse videatur. — versu penult. etiam Rav. habet *δικάζειν*, versu jugulato; quod correxit Br. placeret etiam *ἔνδον δὴ* (scilicet) *δικάζειν* etc.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΩΣΙΑΣ
ΞΑΝΘΙΑΣ } οἰκέται Φιλοκλέωνος.
ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.
ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.
ΠΑΙΔΕΣ.
ΚΥΩΝ.
ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.
ΚΛΗΓΟΡΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΣΦΗΚΕΣ.

ΣΩΣΙΑΣ. ΞΑΝΘΙΑΣ. ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ. ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ. ΧΟΡΟΣ. ΠΑΙΔΕΣ.

ΣΩ. Οὗτος, τί πάσχεις, ὦ κακόδαιμον Ξανθία; i. tr.
ΞΑ. φυλακὴν καταλύειν νυκτερινὴν διδάσκομαι.
ΣΩ. κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προὐφείλεις μέγα.
ἆρ' οἰσθά γ', οἷον κνώδαλον φυλάττομεν;
ΞΑ. οἶδ'· ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι.
ΣΩ. σὺ δ' ἂν παρακινδύνευ', ἐπεὶ καὐτοῦ γ' ἐμοῦ

Annotationes ad Vespas. Vers. 1. Orditur fabula sub obscuro mane. S.: προλογίζουσι δύο οἰκέται, ἀποδυσκετοῦντες πρὸς τὴν φυλακὴν τοῦ γέροντος δεσπότου. —

2. φυλ. καταλύειν. οὕτω λέγουσι τὸ ἐπινυστάζειν ἐπὶ τῆς φυλακῆς, — ἤγουν καταλιπεῖν τὴν τάξιν βούλομαι, καὶ μελετῶ καθεύδειν· ἤγουν νυστάζω. S. Aristot. Polit. 5, 8. ὥστε δεῖ τοὺς τῆς πολιτείας φροντίζοντας φόβους παρασκευάζειν, ἵνα φυλάττωσι καὶ μὴ καταλύωσιν, ὥσπερ νυκτερινὴν φυλακὴν, τὴν τῆς πολιτείας τήρησιν. *Be.* de militum vigiliis 4 nocturnis vide Brodaeum et interpp. Rhesi ad versum 5.

3. ita Elmsl. ad Eurip. Heracl. 241. libri mendose προὔφειλες. S.: προὔφειλες. οὐδὲν ἄλλο ἐκ τοῦ προὔφειλες ἐκδεκτέον ἢ μόνον τὸ ὤφειλες. ἐχρεώστεις τι μέγα κακὸν ταῖς πλευραῖς σου, καὶ θέλεις αὐτὸ ἀποδοῦναι. S. Eurip. Iphig. Taur. 474. κἀμοὶ γάρ τι προὐφείλει κακόν. Flor. Christianus: Sic Latini *ludibrium debere.* —

4. κνώδαλον. κυρίως ἐπὶ τοῦ θαλαττίου θηρίου. (?) εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ χερσαίου κνώδαλον, παρὰ τὸ κνᾶν ἀλίσκεσθαι. Eustath. ap. Bisetum: κνώδαλον, τὸ χερσαῖον θηρίον, παρὰ τὸ ὑπὸ κυνῶν ἁλίσκεσθαι. καὶ τὸ θαλάσσιον θηρίον ὁμωνύμως, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κνώσσειν, τουτέστι βαθέως ὑπνώττειν. — cf. Schneideri lex. gr. v. κινώπετον.

5. ἀπομερμ. μέρμηρα ἡ πᾶς ὕπνου καταφορὰ περὶ τὴν ἕω. (?) λέγεται δὲ μέρμηρα καὶ φροντίς. ἐκ δὲ τούτου (ἀπομερμηρίσαι) τὸ καθενδῆσαι· οἱ γὰρ καθεύδοντες ἀποτίθενται τὰς φροντίδας etc. S. similiter Hesych. h. v. et Eustath. ad Hom. p. 821. l. 35., quos laudavit Br.

6. ita Rav. vulgo σὺ δ' οὖν

κατὰ ταῖν κόραιν ἤδη τι καταχεῖται γλυκύ.
ΞΑ. ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς ἐτεόν, ἢ κορυβαντιᾷς;
ΣΩ. οὔκ, ἀλλ' ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου.
ΞΑ. τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον·
κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως τις ἐπεστρατεύσατο,
Μῆδός τις, ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτὴς ὕπνος·
καὶ δῆτ' ὄναρ θαυμαστὸν εἶδον ἀρτίως.
ΣΩ. κἄγωγ' ἀληθῶς οἷον οὐδεπώποτε.
ἀτὰρ σὺ λέξον πρότερος.
ΞΑ. ἐδόκουν, ἀετόν,
καταπτόμενον ἐς τὴν ἀγορὰν μέγαν πάνυ,
ἀναρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα

παρ. vid. Matth. gr. gr. §. 598, c. S.: παραικ. — ἐπεὶ ἤμελλε μαστίζεσθαι, ἐὰν κοιμηθῇ. —

7. ἤδη τι. Rav. ὕπνιόν τι, quae est interpretatio, in sequentibus sublecta.

8. ita Br. in annot. vulgo ἀλλ' ἢ — κορυβαντιᾷς. S.: κορυβ. μαίνῃ. παρόσον οὗτοι οἱ δαίμονες μανίας καὶ ἐκθειασμοῦ (fort. ἐνθεασμοῦ) εἰσιν ἐμποιητικοί. — κορυβαντιᾶν est *Corybantum more furere*. fuerunt autem Corybantes, qui etiam Curetes appellantur, Cybelae sacerdotes, de quibus Apollod. 1, 3., Diod. Sic. 5, 49., Strabo 10, 3. etc. cf. etiam Euripidis Bacch. 99. seqq. idem Hippolyto, 127. σύ τἄρ' ἔνθεος, ὦ κούρα, εἴτ' ἐκ Πανός, εἴθ' Ἑκάτας, ἢ σεμνῶν Κορυβάντων Φοιτᾷς καὶ ματρὸς ὀρείας.

9. sequ. πρὸς τὸ κορυβαντιᾷς ἐπήγαγε τὸ Σαβαζίου. ἐκεῖνος δὲ ἐπὶ τοῦ (τῷ) περιφρονεῖν συμβουλεύει καὶ ἀποκοιμηθῆναι. Σαβάζιον δὲ τὸν Διόνυσον οἱ Θρᾷκες καλοῦσι, καὶ Σαβοὺς τοὺς ἱερουὺς αὐτῶν (αὐτοῦ). παίζει δὲ, ὡσεὶ ἔλεγε, βάρβαρός τις καὶ σκληρὸς ὕπνος (Μῆδός τις). βουκολεῖς δὲ τρέφεις. S. cf. Av. 873., Lys. 388., Hesych. v. Σαβάζιος, quod cognomen Bacchi, Voss. Theol. gentil. 2, 14., et Mythicos, inprimis Creuzerum. de more incubandi in fanis et templis deorum, inprimis Aesculapii, dictum ad Plut. 407. cf. inferius 123. βουκολεῖς, θεραπεύεις, περιέπεις, ut interpretatur Schol. Aeschyli, monente Be. cf. Blomfield. ad Aeschyl. Ag. 652. glossario.

11. ἀρτίως τις. certatim viri docti delent pronomen, nec sane quisquam id desideraret, si abesset, cum praesertim sequente v. legatur Μῆδός τις. sed idem cur ab aliena manu additum fuerit, vix dicas. quare malim emendari vocem potius quam expungi, ut scribatur ἀρτίως τι, quod haud inelegans: vide Matth. gr. gr. §. 487, 5. quanquam ferri posse videtur vulgata scriptura, quae defensores praeter alios nacta est Hermannum ad Soph. Trach. 940. (895.) et Reisigium in diariis Jen. a. 1817. fol. 224. p. 404. — ἐπεστρ. figurate, ut, monente Be., ap. Eurip. Med. 1129., Hipp. 505.

12. Μῆδός τις. ὡς Μῆδός τις, ellipsi frequente ap. hunc nostrum: *velut Medus, seu Persa*. S.: πρὸς τὸ Σαβάζιος εἶπε καὶ οὗτος τὸ Μῆδος. (?) ἢ ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸς, ἐπεὶ καὶ ἐστρατεύσατο (sic) εἶπε· πολέμιοι γὰρ Ἕλλησιν οὗτοι.

15. vulgo αἰετὸν καταπτάμενον. Atticas formas reposui. *Br.*

φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς ἐς τὸν οὐρανόν,
κἄπειτα ταύτην ἀποβαλεῖν, Κλεώνυμον.
ΣΩ. αὐδὲν, ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος.
Πῶς δή, προσερεῖ τις τοῖσι συμπόταις λέγων,
ὅτι ταὐτὸν ἐν γῇ τ' ἀπέβαλεν κἀν οὐρανῷ
κἀν τῇ θαλάττῃ θηρίον τὴν ἀσπίδα;
ΞΑ. οἴμοι, τί δῆτά μοι κακὸν γενήσεται,
ἰδόντι τοιοῦτ' ἐνύπνιον;
ΣΩ. μὴ φροντίσῃς·
οὐδὲν γὰρ ἔσται δεινὸν, οὐ μὰ τοὺς θεούς.
ΞΑ. δεινόν γέ που 'στ' ἄνθρωπος ἀποβαλὼν ὅπλα.
ἀτὰρ σὺ τὸ σὸν αὖ λέξον.
ΣΩ. ἀλλ' ἐστὶν μέγα·
περὶ τῆς πόλεως γὰρ ἐστι τοῦ σκάφους ὅλου.
ΞΑ. λέγε νυν ἀνύσας τι τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος.
ΣΩ. ἔδοξέ μοι περὶ πρῶτον ὕπνον ἐν τῇ Πυκνὶ
ἐκκλησιάζειν πρόβατα συγκαθήμενα,

18. — *ἀνεκὰς*, *ἀνὰ ἑκὰς*, procul.

19. *Κλεώνυμον*. *ὅτι μετὰ τῶν ἄλλων, ὧν κωμῳδεῖται, καὶ δειλὸς καὶ ῥίψασπις*. vid. index hoc nomine. — *Κλεώνυμον*. intell. *ὄντα* seu *γενόμενον*, *transformatum in Cleonymum*. virgula interpunxi post hoc nomen. similiter 49.: *ἄνθρωπος ἦν· εἶτ' ἐγένετ' ἐξαίφνης κόραξ*.

20. *γρίφου*, *ἀντὶ τοῦ παροιμίαν ζητήματος*. — S.

21. *πῶς δή*, *πῶς γίνεται*, ut Br. interpretatur. S.: *τοῖσι συμπ. ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις προεβάλλοντο οἱ γρῖφοι πρὸς λύσιν*.

22. ita Rav. Dind. alii aliter. S.: — *ἔστιν ὁ λόγος οὕτως· τί τὸ αὐτὸ θηρίον ἐν παντὶ τόπῳ δυστυχεῖ τὰ πολεμικὰ, καὶ ἐν γῇ, καὶ ἐν ναυμαχίᾳ. θηρίον δὲ ὁ ἀετὸς πανταχοῦ περιϊπτάμενος, ᾧ παραβάλλει τὸν Κλεώνυμον*. — *οὐκ ἀπεικότως θηρίον αὐτὸν εἶπεν, ἐπεὶ μακρὸς καὶ ἄῤῥυθμος ὁ Κλεώνυμος*. (?) ceterum imitatur formam legum, praesertim illius, quam Megarensium causa tulit Pericles; de qua lege Comicus Acharn. 497. *ἐτίθει νόμους ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους, Ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτε γῇ, μήτ' ἐν ἀγορᾷ, Μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν*: ubi vid. annot.

25. Bentl, et Elmsl. ad Acharn. p. 73. libri *τοιοῦτον*, pravo numero.

29. *ἀεὶ οἱ ποιηταὶ τὰς πόλεις πλοίοις παραβάλλουσι. καὶ Σοφοκλῆς . . .* S. vide, monente Be., Soph. Oed. R. 22., Antig. 175. seqq. et cf. Horat. Od. 1, 14.

30. *τὸ ἀνύσας Ἀττικοὶ δασύνουσι*. (haud sane *ἀνύσας* displiceret in Comico: vid. Herm. ad Soph. El. 1443. de usu hujus participii, cum pro adverbio infertur, vide Plut. 345., Pac. 275. etc. S.: — *τρόπιν δὲ ὡσανεὶ ἔλεγε τὴν ῥίζαν, ἐπεὶ τῶν δρυόχων ἡ τρόπις ἵσταται πρῶτον*. Be.: Perstat in metaphora de nave. —

32. seqq. *ἐκκλησ. εἰς ἐκκλησίαν συνάγειν. πρόβατα δὲ τοὺς Ἀθηναίους φησὶ, διαβάλλων τὸ προβατώδες αὐτῶν*. — *φάλαινα δὲ θηρίον θαλάττιον*. (balaena,

βακτηρίας ἔχοντα καὶ τριβώνια·
κἄπειτα τούτοις τοῖς προβάτοισι μοὐδόκει
δημηγορεῖν φάλαινα πανδοκεύτρια,
ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρημένης ὑός.
ΞΑ. αἰβοῖ...
ΣΩ. τί ἐστι;
ΞΑ. παῦε, παῦε, μὴ λέγε·
ὄζει κάκιστον τοὐνυπνίου βύρσης σαπρᾶς.
ΣΩ. εἶθ' ἡ μιαρὰ φάλαιν', ἔχουσα τρυτάνην,
ζύστη βόειον δημόν.
ΞΑ. οἴμοι δείλαιος,
τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διϊστάναι!
ΣΩ. ἐδόκει δέ μοι Θέωρος αὐτῆς πλησίον
καμαὶ καθῆσθαι, τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχων.
εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας·
Ὁλᾷς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει.
ΞΑ. ὀρθῶς γε τοῦτ' Ἀλκιβιάδης ἐτραύλισεν.
ΣΩ. οὔκουν ἐκεῖν' ἀλλόκοτον, ὁ Θέωρος κόραξ
γιγνόμενος;

genus ceti, de quo Aristot. H. A. 1, 5. et alibi; *balaena mysticetus* Linn.) πανδοκεύτρια δὲ ἡ πάντα δεχομένη καὶ καταπίνουσα, ἢ πάντα ἐπιτηροῦσα. κωμῳδεῖ δὲ πανταχοῦ τὸν Κλέωνα, σκώπτων ὡς ἅρπαγα καὶ πολλὰς μηχανὰς ἐπινοοῦντα εἰς τὸ κερδαίνειν. ἐμπεπρησμένης δὲ ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυσημένης καὶ παχείας· πρῆσαι γὰρ τὸ φυσῆσαι. ἔνθεν καὶ πρηστῆρ. καὶ Ὅμηρος· εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιείσαι. — S.

38. ὅτι βυρσοπώλης ὁ Κλέων. gl. Victor. de Cleone cf. Ran. 531., Pac. 47. etc.

39. τρυτ. ζυγὸν ἢ σταθμόν. gl. Victor.

41. πρὸς τὸν δῆμον (δημὸν) καὶ τὸ ζύστη τὸ διϊστάναι ἐπήνεγκεν, ἀντὶ τοῦ διαχωρίσαι. παρὰ τοὺς τόνους δὲ ἔπαιξε, μίξας πρὸς τὰ σημαινόμενα. ἄλλως τε καὶ ἀφ' ἱστορίας τοῦτό φασι (φησι)· καὶ γὰρ πρὸ δύο ἐτῶν τῆς διδασκαλίας τούτου τοῦ δράματος, Λακεδαιμονίων περὶ εἰρήνης πρεσβευσαμένων, ὁ Κλέων ἀπήλασε τοὺς πρέσβεις.

42. Θέωρος. satelles quidam Cleonis. S. οὗτος ὡς κόλαξ κωμῳδεῖται. καὶ ὡς ἅρπαγα αὐτὸν σκώπτων ἐπήνεγκε τὸ κόρακος κεφαλὴν ἔχει. ὁ αὐτὸς δὲ πεινηρὸς καὶ μοιχὸς κωμῳδεῖται. infra 403. ὦ πόλι καὶ Θεώρου θεοσεχθρία, Κεἴ τις ἄλλος προέστηκεν ἡμῶν κόλαξ. quo loco Florens laudavit 574., 1183., 1198., Ach. 134., 155., Equ. 608.

44. de Alcibiadis balbutie vid. Plut. in ejus vita, cap. 1. pagg. 4. et 62. sequ. ed. Bähr.

47. ἀλλόκοτον. τερατῶδες, ξένον, ἄτοπον, ἀλλοφυές. ὁ δὲ λόγος· δεινόν ἐστι τοῦτο τὸ ἐνύπνιον, Θέωρος γινόμενος κόραξ. S.

48. rectius fuerit *γενόμενος*. Athen. 11. p. 507., laudante Be., ubi simile insomnium Socratis de Platone narratur: δοκεῖν γὰρ ἔφη τὸν Πλάτωνα κορώνην γενόμε-

ΞΑ. ἥκιστ', ἀλλ' ἄριστον.
ΣΩ. πῶς;
ΞΑ. ὅπως;
ἄνθρωπος ἦν· εἶτ' ἐγένετ' ἐξαίφνης κόραξ.
οὔκουν ἐναργὲς τοῦτο συμβαλεῖν, ὅτι
ἀρθεὶς ἀφ' ἡμῶν ἐς Κόρακας οἰχήσεται;
ΣΩ. εἶτ' οὐκ ἐγὼ δοὺς δύ' ὀβολὼ μισθῷσομαι
οὕτως ὑποκρινόμενον σαφῶς ὀνείρατα;
ΞΑ. φέρε νυν κατείπω τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον,
ὀλίγ' ἄτθ' ὑπειπὼν πρῶτον αὐτοῖσιν ταδί,
μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα,
μηδ' αὖ γέλωτα Μεγαρόθεν κεκλεμμένον.
ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὔτε κάρυ' ἐκ φορμίδος
δούλῳ παραῤῥιπτοῦντε τοῖς θεωμένοις,
οὔθ' Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος,

νον ἐπὶ τὴν κεφαλήν μου ἀνακηδήσαντα τὸ φαλακρόν μου κατασκαριφᾶν.

51. ἐς Κόρακας. vide Plut. 890., Pac. 19. etc.

52. δύ' ὀβολώ, merces tum diurna. vide Ach. 60, 159. *quidni conducam duobus obolis somniorum conjectorem tam perspicue respondentem?* Xanthiam se conducturum esse ait; fierique potest, ut Comicus dederit οὕτω σ' ὑποκρινόμενον.

54. τὸν λόγον, *rem ipsam*, argumentum fabulae.

56. nec magnum aliquid a se expectare jubet spectatores, nec rursus Megarensium comoedia dignos jocos scurriles, aut personas easdem, quibus jam antea usi fuerint Comici. Br.: — „Ideo Atticis, quae rustica lascivia ad risum movendum composita erant ludicra, Megaris arcessita dicebantur, quia antiquissima comoedia, quae nihil aliud erat quam simplex carmen, quod Chorus cum tibicine concinebat, Megarensium inventum fuit, ut testatur Aristot. Poët. cap. 3. διὸ καὶ ἀντιποιοῦνται τῆς τε τραγῳδίας καὶ τῆς κωμῳδίας οἱ Δωριεῖς· τῆς μὲν κωμῳδίας οἱ Μεγαρεῖς, οἵ τε ἐνταῦθα, καὶ οἱ ἐκ Σικελίας." cf. Acharn. 694.

58. ἔστι pro εἰσὶ dictum πρὸς τὸ σημαινόμενον, actionem nuces spargendi populo. vid. Matth. gr. gr. §. 802, 2. et de more isto Comicorum Plut. 791. seqq., Pac. 904. S.: φορμὶς κυρίως ἡ ψιάθος, νῦν δὲ ἡ σκυρίς. ὡς τῶν ἄλλων ποιητῶν διὰ ψυχρότητα ποιήσεως δι' ὀβολοῦ καρύων ὑποστελλομένων τὴν παλαίαν τοῦ δράματος.

60. — ποιοῦσι δὲ τὸν Ἡρακλέα γελοίον χάριν κεκλημένον εἰς δεῖπνον, καὶ δυσχεραίνοντα διὰ τὸ βραδέως αὐτῷ παρατιθέναι τὰ ὄψα. S. In multis dramatibus iuducebatur Hercules, solebantque poëtae ex ejus notissima voracitate risum captare. (vide Ran. 62., 469., 512.) eam describit parum decenter Eurip. in Alcestide. (727. seqq.) in proverbium abiit famelicus et morae impatiens Hercules, cui semper cunctari videbantur famuli coenam appositi, Ἡρακλῆς ξενίζεται, quo alludit noster in Lys. 928. *Br.*

οὐδ' αὖθις ἀνασελγαινόμενος Εὐριπίδης·
οὐδ, εἰ Κλέων γ' ἔλαμψε τῆς τύχης χάριν,
αὖθις τὸν αὐτὸν ἄνδρα μυττωτεύσομεν.
ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον,
ὑμῶν μὲν αὐτῶν οὐχὶ δεξιώτερον,
κωμῳδίας δὲ φορτικῆς σοφώτερον.
ἔστιν γὰρ ἡμῖν δεσπότης ἐκεινοσὶ,
ἄνω καθεύδων, ὁ μέγας ὑπὲρ τοῦ τέγους·
οὗτος φυλάττειν τὸν πατέρ' ἐπέταξε νῷν
ἔνδον καθείρξας, ἵνα θύραξε μὴ 'ξίῃ.
νόσον γὰρ ὁ πατὴρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ.
ἣν οὐδ' ἂν εἷς γνοίη ποτ', οὐδ' ἂν ξυμβάλοι,
εἰ μὴ πύθοιθ' ἡμῶν· ἐπεὶ τοπάζετε.
Ἀμυνίας μὲν ὁ Προνάπου φήσ' οὑτοσί.

61. ἀνασελγ. κατακωμῳδούμενος, ὑβριζόμενος. — φησὶν οὖν, οὐ δεύτερον ταυτολογήσω περὶ αὐτοῦ, ὡς οἱ ἄλλοι. οὐ μόνον δὲ ἐν τούτῳ τῷ δράματι εἰσῆκται οὕτως Εὐριπ., ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Προαγῶνι καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι. S.

62. τοῦτό φησιν, ὡς τοῦ Κλέωνος ἀπὸ δυσγενῶν ἐκλάμψαντος, ὃν ἐκωμῴδησεν ἐν τοῖς Ἱππεῦσι, καθεὶς κατ' αὐτοῦ τὸ δρᾶμα. καί φησιν, (ὅτι) οὐ πάλιν αὐτὸν κωμῳδήσει ἑτέραν κωμῳδίαν ποιούμενος. μυττωτεύσομεν δὲ ἀντὶ τοῦ συντρίψομεν, δριμύσομεν, ἐκπικρανοῦμεν. μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν σκορόδων. μυττωτὸν γάρ ἐστι κυρίως τὸ ἐκ σκορόδων καὶ τυροῦ καὶ ὄξους τρίμμα etc. S. cf. de hoc vocabulo Pac. 246. sequ. Equ. 767., laudante Be., κατακνησθείην ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ.

63. ὁ μέγας. οὐ τῇ ἡλικίᾳ, ἀλλὰ τῇ ἐξουσίᾳ καὶ τῇ σεμνότητι. τὸ δὲ ἄνω δεικτικῶς φησιν ἐπὶ ὑπερῴου. ὁρᾶται γὰρ ὁ Βδελυκλέων ἐπὶ ὑπερῴου καθήμενος. S. ordo: ἔστιν γὰρ ἡμῖν δεσπότης ὁ μέγας ἐκεινοσὶ ὑπὲρ τοῦ τέγους, ἄνω καθεύδων.

71. ἀλλόκοτον. ξένην καὶ παρηλλαγμένην αὐτῷ, παρόσον ὁ μὲν φιλόδικος, ὁ δὲ τοῦτο βδελυττόμενος. S.

74. ὧδε μὲν ὡς φιλόκυβος ὁ Ἀμυνίας κωμῳδεῖται· ἐν δὲ Σειρίοις (Cratini comoedia. *Dind. virgines anus* interpretatur Fl. Christ. vide Schneideri lex. gr. v. σέρφος.) ὡς ἀλαζών, καὶ συκοφάντης, καὶ κόλαξ. S. Amyniae meminit fetiam Nub. 31., ubi S.: καὶ οὗτος τῶν ὑπὲρ ὕπνους πταισάντων· μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς Σφηξί. (sequentia huc pertinere videntur potius quam ad Nubes, quae non archonte Aminia, sed Isarcho, actae sunt.) νῦν δὲ οὐκ ἐκείνου καθαπτόμενος μνημονεύει αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἄρχοντα διασύρειν βουλόμενος τῇ ἐκείνου προσηγορίᾳ ἐχρήσατο. τότε γὰρ ἦρχεν Ἀμεινίας (Ἀμεινίας. vid. Herm. ad hoc scholion.) Προνάπου παῖς. ἐκεῖνον οὖν ἐπεισκῶψαι θελήσας παρέτρεψε τὸ ι (τὸ ει) εἰς τὸ ν, καὶ παρεγραμμάτισε γελοίως· ἐπεὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ νόμος φανερῶς ἐκώλυε τὸν ἄρχοντα κωμῳδεῖν. quodsi hoc verum est, Pronapi quoque nomen immutasse Aristophanem necesse est, ne poenas daret. sed solus, nisi fallor, ejus legis meminit S., quam tamen latam fuisse, haud temere infitier. — Rav. Προνάπους. — de Amynia, quisquis fuit, cf. etiam 451., 1225.

εἶναι φιλόκυβον αὐτόν· ἀλλ' οὐδὲν λέγει.
ΣΩ. μὰ Δί' ἀλλ' ἀφ' αὐτοῦ τὴν νόσον τεκμαίρεται.
ΞΑ. οὔκ, ἀλλὰ φιλο μέν ἐστιν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ.
ὁθὶ δέ φησι Σωσίας πρὸς Δερκύλον,
εἶναι φιλοπότην αὐτόν.
ΣΩ. οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
αὕτη γε χρηστῶν ἐστὶν ἀνδρῶν ἡ νόσος.
ΞΑ. Νικόστρατος δ' αὖ φησιν, ὁ Σκαμβωνίδης,
εἶναι φιλοθύτην αὐτὸν, ἢ φιλόξενον.
ΣΩ. μὰ τὸν κύν', ὦ Νικόστρατ', οὐ φιλόξενος,
ἐπεὶ καταπύγων ἐστὶν ὅ γε Φιλόξενος.
ΞΑ. ἄλλως φλυαρεῖτ'· οὐ γὰρ ἐξευρήσετε.
εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ' εἰδέναι, σιγᾶτε νῦν·
φράσω γὰρ ἤδη τὴν νόσον τοῦ δεσπότου.
φιλημιαστής ἐστιν ὡς οὐδεὶς ἀνήρ,

77. οὔκ, non, non tota re errat. S.: ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἀρχὴ τοῦ ὀνόματός φησι τοῦ κακοῦ. τὸ φιλο δὲ εἶπε, παρόσον Φιλοκλέων ἐκαλεῖτο. πεποιημένον δὲ τοῦτο παρὰ τὸ φιλεῖν τὰς Κλέωνος πράξεις. φιλόδικος δὲ οὗτος (Philocleo) καὶ συκοφάντης. S. similis jocus est ap. Plautum Trin. 881.

78. Σωσίας. unus e spectatoribus. S.: Δερκύλον. οὗτος (intell. κωμῳδεῖται) ὡς κάπηλος ἢ μεθυστής (?), πρὸς ὃν Σωσίας τις διαλέγεται. ἄλλως. ὁ Δερκύλος κωμικὸς ὑποκριτής. δύο δὲ εἰσι Σωσίαι, ὁ μὲν Πυθίδος, ὁ δὲ Παρμενίωνος. Br.: „At Sosia," inquit, „nomen est servile, nec credo Athenis locum fuisse servis in theatro. legendum itaque censeo: ὁθὶ δέ φησι, Σωσία, πρὸς Δ." existimaverim potius, ne hunc quidem vero nomine appellari, qui fortasse et ipse magistratus fuit et potor illiberalis: quamobrem eum velut ad servos detruserit Comicus.

80. ὡς μεθυστὴς ὁ οἰκέτης ἐκαινεῖ τὴν μέθην. S.

81. ὁ Σκαμβ. ἀπὸ δήμου τῆς Λεοντίδος φυλῆς. S. vid. Meurs. de Pop. Att. in Σκαμβωνίδαι. Br.

82. φιλοθύται εἰσιν οἱ δεισιδαίμονες, καὶ θύουσιν ἀεὶ τοῖς θεοῖς, νομίζοντες ἐκ τούτου ἀβλαβεῖς ἔσεσθαι. ἢ φιλόξενον. ὁ μὲν πρὸς τὸν ἀγαθὸν τρόπον εἶπε τὸ φιλόξενον, ὁ δὲ ὡς κύριον ἥρπασε. καὶ γὰρ ὁ Φιλόξενος ἐκωμῳδεῖτο ὡς πόρνος. Εὔπολις Πόλεσιν· ἔστι δέ τις θήλεια Φιλόξενος ἐκ Διομείων. καὶ Φρύνιχος Σατύροις.

83. μὰ τὸν κύν'. οὕτως διὰ δεισιδαιμονίαν ὤμνυον. ἢ τάχα μιμεῖται τοὺς φιλοσόφους εἰς κύνα καὶ ζῆνα ὀμνύοντας. S. Porson. ap. Dobr.: „Socratem perstringit, ut subinnuit Schol." Be.: — Notum est, Socratem ita jurare solitum. Athen. 9. p. 370. μιμούμενος τὸν κατὰ τῆς κυνὸς ὅρκον Σωκράτους. per jocum e scena appellatur ille Nicostratus, more hujus nostri et Comicorum.

85. ἄλλως φλ. ἀντὶ τοῦ μάτην φλυαρεῖτε. εἴρηται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν λεβήτων. ἀπὸ τοῦ φλύειν, ὅ ἐστι καχλάζειν, καὶ ἐκ τούτου τὸν ἀφρὸν ἀποβάλλειν. καὶ Ὅμηρος (Il. φ', 361.)· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα. S.

88. φιλημ. ἀντὶ τοῦ φιλόδικος,

ἐρᾷ τε τούτου τοῦ δικάζειν, καὶ στένει,
ἢν μὴ 'πὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου.
ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην·
ἢν δ' οὖν καταμύσῃ κἂν ἄχνην, ὅμως ἐκεῖ
ὁ νοῦς πέτεται τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν.
ὑπὸ τοῦ δὲ τὴν ψῆφόν γ' ἔχειν εἰωθέναι
τοὺς τρεῖς ξυνέχων τῶν δακτύλων ἀνίσταται,
ὥσπερ λιβανωτὸν ἐπιτιθεὶς νουμηνίᾳ.
καὶ νὴ Δί' ἦν ἴδῃ γέ που γεγραμμένον
υἱὸν Πυριλάμπους ἐν θύρᾳ Δῆμον καλὸν,
ἰὼν παρέγραψε πλησίον Κημὸς καλός.
τὸν ἀλεκτρυόνα δ', ὃς ᾖδ' ἐφ' ἑσπέρας, ἔφη
ὄψ' ἐξεγείρειν αὐτὸν ἀναπεπεισμένον,
παρὰ τῶν ὑπευθύνων ἔχοντα χρήματα.

ἀπὸ τοῦ μεγίστου δικαστηρίου τῆς Ἡλιαίας, ὅπερ οὕτω καλεῖται ἀπὸ τοῦ ἐν αἰθρίᾳ δημηγορεῖν etc. S. vid. G. G. S. Köpkii liber germ. de legg. et judicc. Gr. p. 627. seqq., et quos laudat, inprimis Harpocrat. v. Ἡλιαία.

90. ξύλον. ὃ ἡμεῖς βάθρον. — S., collato Ach. 25.

91. οὐδὲ πασπ. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ βραχύ. — S. idem est παιπάλη: vid. Hesych., quem laudavit Be. Fl. Christ.: — „Quod autem in farina est πασπάλη, hoc in spica est ἄχνη, i. e. ἄχυρον et τοῦ σίτου λεπτὴ καλάμη, quam etiam ἀθέρα vocant. Homerus (Il. ε, 499.) ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει." cf. sequ. versus.

92. ἄχνην. τὸ λεπτομερὲς τοῦ στάχυος. sumitur etiam pro quavis re minima, ut πασπάλη et alia. vide ad Plut. 17. *Be.*

93. περὶ τὴν κλ. ἀντὶ τοῦ περὶ τὸ δικαστήριον. κλεψύδρα γὰρ ἀγγεῖον τετρημένον, ἐν ᾧ ὕδωρ ἔβαλλον καὶ εἶων ῥεῖν ἄχρι τῆς ὀπῆς, καὶ οὕτως ἔπαυον τὸν ῥήτορα. τοῦτο δὲ ἐποίουν διὰ τὸ φλυαρεῖν τὸν λέγοντα καὶ ἐμποδίζειν ἄλλοις θέλουσι λέγειν, ἵνα τὰ σπονδαῖα λέξας ἐξέλθῃ. S. cf. Ach. 653.

95. τοὺς τρεῖς ξυν. τούτοις γὰρ κατέχουσι τὰς ψήφους οἱ δικασταί, τῷ μεγάλῳ καὶ τῷ λιτῷ καὶ τῷ μέσῳ. S. cf. 171., 1326.

96. κατὰ νουμηνίαν γὰρ ἔθος εἶχον λιβανωτοὺς ἐντιθέναι τοῖς ἁγάλμασι. S.

98. De Pyrilampis filio Demo, pulchro adolescente a multis amato, vid. Meursius Att. Lect. 4, 5. — ad hunc Comici locum spectat Hesychii glossa: Δῆμος καλός. Δῆμος, ὄνομα κύριον. Πυριλάμπους υἱὸς ἦν οὗτος, τὴν ὥραν κάλλιστος. ἔθος δὲ ἦν τοῖς ἑφεστηκόσι ἐπιγράφειν πανταχοῦ τὰ τῶν παιδικῶν ὀνόματα. *Br.*

99. κημὸς καλεῖται τὸ τοῖς παιδίσκοις ἐπιτιθέμενον, δι' οὗ τὰς ψήφους καθίεσαν. ἵνα μὴ ὀλισθαίνωσιν. ἔστι δὲ πλέγμα τι δικτυωτὸν καὶ ἡθμῶδες, ἄνωθεν πλατύ, κάτωθεν στενόν. S. — Est κημὸς (*camus*) quasi infundibulum, per quod in urnas immittebantur calculi. *Be.*

102. παρὰ τῶν ὑπ., *a reis* comparantur similia Plauti Aul. 3, 4, 10. et illa Racinii in comoedia *Les Plaideurs: Il fit couper la tête à son coq, de colère, Pour l'avoir éveillé plus tard qu'à l'ordinaire: Il disoit qu'un plaideur, dont l'affaire allait mal, Avait graissé la patte a ce pauvre animal.*

εὐθὺς δ' ἀπὸ δορπηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας,
κἄπειτ' ἐκεῖσ' ἐλθὼν προκαθεύδει πρῷ πάνυ,
ὥσπερ λεπὰς προσεχόμενος τῷ κίονι.
ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μακρὰν
ὥσπερ μέλιττ' ἢ βομβυλιὸς εἰσέρχεται,
ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ἀναπεπλασμένος.
ψήφων δὲ δείσας μὴ δεηθείη ποτὲ,
ἵν' ἔχῃ δικάζειν, αἰγιαλὸν ἔνδον τρέφει.
τοιαῦτ' ἀλύει· νουθετούμενος δ' ἀεὶ
μᾶλλον δικάζει. τοῦτον οὖν φυλάττομεν
μόχλοῖσιν ἐνδήσαντες, ὡς ἂν μὴ 'ξίῃ.

103. ἐμβάδας. εἶδος ὑποδήματος. διὰ τὸ φιλοδικαστὴς εἶναι οὐ καθεύδει, φησὶν, ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ μετὰ τὸ δειπνῆσαι, ἀλλ' εὐθὺς ἀναστὰς ἀπὸ τῆς τραπέζης, καὶ ζητήσας τὰς ἐμβάδας, καὶ ὑποδησάμενος, ἀπέρχεται ἐν τῷ δικαστηρίῳ καὶ καθεύδει. (imo ἀπέρχ. ἐντὸς δικαστηρίου καὶ καθ. sic etiam 124. erratum est.) S.

104, 5. πρωΐ (sic, ut fere libri Aristoph.) πάνυ. ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ ἀπιὼν ἀπονυστάζει ἐμπίπτων τῷ κίονι. (Soph. Ajac. 108. πρὸς κίον' ἑρκείου στέγης, i. e. τὸν ὑπερείδοντα τὴν ὀροφὴν κίονα, ut interpretatur Lobeck., quem cf.) λέπας δὲ κογχύλιόν τι ταῖς πέτραις προσπηγνύμενον. S. Plut. 1092. ὥσπερ λεπὰς, τῷ μειρακίῳ προσίσχεται. Br.

106. S.: προείρηται ὑπὲρ τοῦ τοὺς δικαστὰς ἐν πινακίῳ, ἤτοι ἐπὶ σανίδος κηρῷ ἀληλιμμένης, ὁπότε καταλαμβάνοιέν τινα τῷ τολμήματι, ἕλκειν μακρὰν γραμμήν· ὁπότε ἀπολύοιεν, βραχεῖαν. καὶ ἑξῆς (166.)· δότε μοι ξίφος τάχιστα (sic), ἢ πινάκιον τιμητικόν. τοῦτο δὲ ἐποίουν μετὰ τὸ ἀποβλέψαι εἰς τὰς ψήφους τὰς ἐν τῇ κάλπιδι. εἰ γὰρ ἑώρων τὰς μελαίνας πλείους, ἐχάραττον τῷ ὄνυχι τὴν μακράν· εἰ δὲ τὰς λευκὰς, τὴν βραχεῖαν. —

107. βομβ. ζῶον μελίττῃ ὅμοιον· καὶ ὅτι (fort. ἔτι, praeterea,) κηρὸν ποιεῖ. (certe aliquid ex fuco florum et melle compositum invenitur in cellis apum violacearum, *der Violetthummeln*.) S.

108. ὑποπεπλασμένος. (sic ut Rav.) πεπληρωμένος τοὺς ὄνυχας κηροῦ ὑπὸ τῶν χαραγμάτων. γράφεται ἀναπεπλασμένος. S.

110. ὡς ἐπὶ ζώου ἔφη τὸ τρέφει (pro ἔχει, more Tragicorum, quos fortasse παρῳδεῖ Comicus.) οἷον, ἐγέμισε τὴν οἰκίαν ψήφων.

111. παρὰ τὰ Εὐριπίδου ἐκ Σθενεβοίας· τοιαῦτ' ἀλύει· (Musgrav.: *ita aestuat.*) νουθετούμενος (δ') ἔρως (Μᾶλλον πιέζει). S. vidd. de h. l. Euripidis, quos Musgrav. laudavit, Plut. Opp. mor. p. 123. ed. Steph. et Galen. de Hippocrate et Platone lib. 4. c. 7. Aeschylus Sept. ad Th. 387. τοιαῦτ' ἀλύων ταῖς ὑπερκόμποις σαγαῖς Βοᾷ, h. e., Plutarcho interprete, l. l. ap. Schneiderum in lex. gr. v. ἀλύω, γαυριῶν καὶ χαίρων. cf. Schol. Sophoclis ad El. 130. gl. Victor.: ἀλύει· ἀδημονῶ, ἀθυμῶ, ἀπορῶ. σημαίνει δὲ ἐνίοτε τὸ ἀλύω καὶ τὸ χαίρω. videtur tamen potius ἀλύειν h. l. et similibus esse *satagere*, vel *aestuare*, ut reddidit apud Euripidem Musgravius.

113. ἐνδήσαντες, tanquam insanum, *un fou à lier*. Ald., Juntina prior, K., Br. ἐγκλείσαντες, quae est interpretatio verbi lectioris.

ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ τὴν νόσον βαρέως φέρει·
καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος
ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φορεῖν τριβώνιον,
μηδ' ἐξιέναι θύραζ'· ὁ δ' οὐκ ἐπείθετο.
εἶτ' αὐτὸν ἀπέλου κἀκάθαιρε καὶ μάλα
μετὰ ταῦτ' ἐκορυβάντιζ'· ὁ δ' αὐτῷ τυμπάνῳ
ἅξας ἐδίκαζεν εἰς τὸ Καινὸν ἐμπεσών.
ὅτε δῆτα ταύταις ταῖς τελεταῖς οὐκ ὠφέλει,
διέπλευσεν εἰς Αἴγιναν, εἶτα συλλαβὼν
νύκτωρ κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ·
ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι.
ἐντεῦθεν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρεόμεν·
ὁ δ' ἐξεδίδρασκε διά τε τῶν ὑδροῤῥοῶν,
καὶ τῶν ὀπῶν· ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα,
ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι κἀπακτώσαμεν.

116. τριβ. ὃ οἱ δικασταὶ φοροῦσιν. Schol. Victor. cf. monente Be. infra 1094.

118. ἀπ. κἀκάθαιρε, tanquam initiandum mysteriis, Corybantum.

119. ἐκορ. recte ille in scholiis: ἀντὶ τοῦ τὰ τῶν Κορυβάντων ἐποίει αὐτῷ μυστήρια ἐπὶ καθαρμῷ τῆς μανίας. Plato de Legg. 7., vol. 6. p. 226. ed. Tauchnitz., quem locum laudavit Schneider. in lex. gr. h. v., postquam τὰ τῶν Κορυβάντων ἰάματα commemoravit, comparans cum sacerdotibus illis matres et nutrices infantum: ἡνίκα γὰρ ἂν που, inquit, βουληθῶσι κατακοιμίζειν τὰ δυσπνοῦντα τῶν παιδίων αἱ μητέρες, οὐχ ἡσυχίαν αὐτοῖς προσφέρουσιν, ἀλλὰ τοὐναντίον κίνησιν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀεὶ σείουσαι· καὶ οὐ σιγήν, ἀλλά τινα μελῳδίαν· καὶ ἀτεχνῶς οἷον καταυλοῦσι τῶν παιδίων, καθάπερ αἱ τῶν ἐκφρόνων βακχειῶν (βάκχων) ἰάσεις, ταύτῃ τῇ τῆς κινήσεως ἅμα χορείᾳ καὶ μούσῃ χρώμεναι. hoc igitur modo curatus Philocleo, inter Corybantum cantus et choreas, ipsumque tympanum, quae pars est instrumenti Bacchici, manu tenens, dicitur aufugisse in judicium, sententiamque dixisse. — αὐτῷ τυμπ. intell. σύν, — de Corybantibus cf. 8.

120. εἰς τὸ Καινὸν ἐμπ. τόπος ἐν τῷ δικαστηρίῳ οὕτω λεγόμενος. εἰσὶ δὲ δ', Παράβυστος, Καινός, Τρίγωνος, Μέσος. τελούμενος οὖν, φησὶ, τὰ μυστήρια τῶν Κορυβάντων, παρ' οὐδὲν αὐτὰ θύμενος, κατέχων τὸ τύμπανον, ὥρμησεν εἰς τὸ δικαστήριον. S.

121. ὠφέλει αὐτὸν ὁ υἱός.

123. εἰς Ἀσκληπιοῦ. ἐκεῖ γὰρ ἱερόν ἐστιν. ὡς νοσοῦντα οὖν ἐκεῖ ἔφερεν. S. cf. Mülleri Aeginetica p. 144. *Dind.* vide etiam annotata ad 9. sequ.

124. ἐπὶ τῇ κιγκλίδι. ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ δικαστηρίῳ. (vid. annot. ad 103) — κιγκλὶς γὰρ ἡ θύρα τοῦ δικαστηρίου, ἣν καὶ κιγκλιστὴν (a cancellis. *Fl. Christ.*) καλοῦσι. (745.) κνεφαῖος δὲ, ἐκ σκότους ὄντος etc. S.

125. ἐντεῦθεν. ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, μετὰ ταῦτα. S.

126. ὑδρ. οἱ κοῖλοι τόποι, δι' ὧν χωρεῖ τὸ ὕδωρ τὸ ἐξ ὑετοῦ. S.

127. ὀπῶν. vide Vitruv. 4, 2. et Schneideri lex. gr. v. ὀπαῖος.

128. κἀπακτ. ἐφράξαμεν, ἐκλη-

ὁ δ', ὡσπερεὶ κολοιὸς, αὐτῷ παττάλους
ἐνέκρουεν εἰς τὸν τοῖχον, εἶτ' ἐξήλλετο.
ἡμεῖς δὲ τὴν αὐλὴν ἅπασαν δικτύοις
καταπετάσαντες ἐν κύκλῳ φυλάττομεν·
ἔστιν δ' ὄνομα τῷ μὲν γέροντι Φιλοκλέων,
ναὶ μὰ Δία, τῷ δ' υἱεῖ γε τῷδὶ Βδελυκλέων,
ἔχων τρόπους φρυαγμοσεμνάκους τινάς.

ΒΔ. ὦ Ξανθία καὶ Σωσία, καθεύδετε;

ΞΔ. οἴμοι...

ΣΩ. τί ἐστι;

ΞΔ. Βδελυκλέων ἀνίσταται!

ΒΔ. οὐ περιδραμεῖται σφῷν ταχέως δεῦρ' ἄτερος;
ὁ γὰρ πατὴρ εἰς τὸν ἰπνὸν εἰσελήλυθε,
καὶ μυσπολεῖ τε καταδεδυκώς. ἀλλ' ἄθρει,
κατὰ τῆς πυέλου τὸ τρῆμ' ὅπως μὴ 'κδύσεται·
σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο.

ΣΩ. ταῦτ', ὦ δέσποτα.

ΒΔ. ἄναξ Πόσειδον, τί ποτ' ἄρ' ἡ κάπνη ψοφεῖ;
οὗτος, τίς εἶ σύ;

ΦΙ. καπνὸς ἔγωγ' ἐξέρχομαι.

ρώσαμεν. πακτῶσαι γὰρ τὸ σφηνῶσαι. S.

129. ὡσπ. κολ. τοῖς γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ κολοιοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ὀρνέοις πηγνύουσι πάτταλον, ἵνα εἰς αὐτοὺς ἅλλοιντο. S.

135. ἔχων. S.: ἀντίπτωσίς ἐστιν ἀντὶ δοτικῆς τῆς ἔχοντι. sane perincommode ἔχων referretur ad Βδελυκλέων, quod non hominem h. l. significat, sed nomen eius. suspicor autem scriptum fuisse ab Aristophane ἔχοντι, eiusque verbi syllabae postremae offecisse primam sequentis propter similitudinem. — φρυαγμ. ita Suid. h. v. et Rav., nisi quod habet τίνους. ceteri libri Aristoph. una voce ὀφρυαγμοσεμνακουστίνους. B Paris. φρυαγμοσεμνακουστίνους. compositum verbum ex φρύαγμα σεμνὸς, ἄκος, ut significetur is, qui fastui hominis severi, qualis est Philocleo, medicari studet; quod facit Bdelycleo.

136. E fenestra prospiciens haec Bdelycleo. ; cf. 866., Conc. 915., 960.

139. ἰπνὸς furnus est ad calefaciendum ahenum balnearium, a quo furno quae fistula pertinet ad ahenum, ea mox vocatur τὸ τρῆμα τῆς πυέλου, ut interpretatur Schneider. in lex. gr. v. ἰπνός.

140. μυσπολεῖ. — ἀπὸ τῶν μυῶν ἔοικεν ὠνοματοπεποιῆσθαι, τὸ διερευνᾶσθαι κρύφα. S.

142. ταῦτ', ὦ δ. *ita, domine.* similiter Megarensis Ach. 771. ταῦτα δή.

143. κάπνη. ἡ καπνοδοχή. ἔστι δὲ σωληνοειδὲς ἐπὶ τῶν μαγειρίων (μαγειρείων), δι' οὗ ὁ καπνὸς ἐξεισιν. ὡς οὖν τοῦ Φιλοκλέωνος πειρωμένου δι' αὐτῆς ἐξελθεῖν καὶ κύπον ποιήσαντος, τοῦτό φησι. S.

ΒΔ. καπνός; φέρ' ἴδω ξύλου τίνος σύ.
ΦΙ. συκίνου.
ΒΔ. νὴ τὸν Δί', ὅσπερ γ' ἐστὶ δριμύτατος καπνῶν.
ἀτὰρ οὐκέτ' ἐρρήσεις γε. ποῦ 'σθ' ἡ τηλία;
δύου πάλιν. — φέρ', ἐπαναβῶ σοι καὶ ξύλον.
ἐνταῦθα νῦν ζήτει τιν' ἄλλην μηχανήν.
ἀτὰρ ἄθλιός γ' εἰμ' ὡς ἕτερος οὐδεὶς ἀνήρ,
* ὅστις πατρὸς νυνὶ Καπνίου κεκλήσομαι.
παῖ, τὴν θύραν ὦθει· πίεζέ νυν σφόδρα
εὖ κἀνδρικῶς (κἀγὼ γὰρ ἐνταῦθ' ἔρχομαι),
καὶ τῆς κατακλεῖδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ·
φύλαττέ θ', ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται.
ΦΙ. τί δράσετ'; οὐκ ἐκφρήσετ', ὦ μιαρώτατοι,
δικάσοντά μ'; ἀλλ' ἐκφεύξεται Δρακοντίδης.

145. *συκίνου*. ὅτι καὶ οἱ δικασταὶ δριμύτατοι, καὶ ὁ γέρων. καπνοποιὸν γὰρ τὸ σύκινον ξύλον. καὶ ὅτι ὁ ἐκ τῶν συκίνων ξύλων καπνὸς δριμύτατος, καὶ Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν Προβλήμασι (*Προβλήμασι*). S. cf. de hac re Fl. Christiano laudatum Brodaeum Miscell. 3, 21. praeterea monent significari hoc vocabulo *τὴν συκοφαντίαν* senis, ut illius, qui *σύκινος* vocatur Plut. 942.

147. ita Elmsl. ad Ach. 42. et Dind. libri *ἀτ. οὐκ ἐσερρήσεις γε*; otiosa *γὲ* particula et *τῷ ἀτὰρ* parum apto ad interrogationem. *σ* et *τ* etiam alibi confusa: vide Schol. ad 145., Soph. Oed. R. 811. etc. S.: *ποῦ 'σθ' ἡ τηλία; τῇ κάπνῃ βούλεται ἐπιθεῖναι πῶμα τὴν τηλίαν*.

148. *φέρ', ἐπ. — ξύλον*. hoc dicit, postquam rediit pater per fumarium. S.: *οὐ τῷ πατρὶ ταῦτα λέγει, ἀλλὰ τῇ κάπνῃ. ἢ πρὸς τὴν τηλίαν, ἵνα ἐπιθῇ αὐτῇ ξύλον εἰς βάρος διὰ τὰς τοῦ πατρὸς μηχανάς.* — additum *σοὶ* familiariter.

149. *ἀποκλείσας τὴν διέξοδον τοῦ μὴ δυνηθῆναι αὐτὸν εἰσελθεῖν ταῦτά φησι*. S.

151. Rav. S. Dind. *νῦν*. „*νυνὶ* cum futuro non dicitur: vid. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 242. quare Reisig. (Conject. in Arist.) 1. p. 109. scribendum censet *νῦν καὶ Καπνίου*, ne *Καπνίου* prima syllaba producta dicatur. " *Dind.* malim *ὅστις γε Καπνίου νῦν πατρὸς κεκλ.* saepe excidisse *γὲ* particulam monuit Porson. ad Hecub. 1206. quod cum h. l. factum esset, librarii verba transposuisse videntur metri gratia.

152. male libri: *ΟΙΚ.* vel *ΣΩ. παῖ, τὴν* etc. Bdelycleonem haec dicere intellexit Reisig. l. l. p. 237. sic etiam Dind. *Καπνίου*, quia se *καπνὸν* dixerat Philocleo 144. non huc pertinere videtur *οἶνος καπνίας*, vel *καπνία ἢ ἄμπελος*, de quibus Scholiastae et interpp.

155. *ἀντὶ τοῦ τὸν μοχλὸν φύλαττε, ὅπως μὴ τὸ κλεῖθρον φαγὼν ἐξέλθῃ. βάλανον. τὸν μοχλόν. κυρίως δὲ τὸ εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον, ὃ καλοῦμεν μάγγανον.* — S. *possulum*.

157. *Δρακ. πονηρὸς οὗτος καὶ πλείσταις καταδίκαις ἐνεχόμενος, ὡς Πλάτων Σοφισταῖς. Καλλίστρατος δὲ ἕνα τῶν λ' φησὶν* (ut Xenoph. Hist. gr. 2, 3, 2.), *εἰ μὴ ὁμώνυμος. ἔστι γὰρ οὗτος ὁ καὶ περὶ τῶν λ' ψήφισμα περὶ ὀλιγαρχίας γράψας, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν*

ΒΔ. σὺ δὲ τοῦτο βαρέως ἂν φέροις;
ΦΙ. ὁ γὰρ θεὸς
μαντευομένῳ μοὖχρησεν ἐν Δελφοῖς ποτε,
160 ὅταν τις ἐκφύγῃ μ', ἀποσκλῆναι τότε.
ΒΔ. Ἄπολλον ἀποκρόπαιε, τοῦ μαντεύματος!
ΦΙ. ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ἔκφρει με, μὴ διαῤῥαγῶ.
ΒΔ. μὰ τὸν Ποσείδῶ, Φιλοκλέων, οὐδέποτέ γε.
ΦΙ. διατρώξομαι τοίνυν γ' ὀδὰξ τὸ δίκτυον.
165 ΒΔ. ἀλλ' οὐκ ἔχεις ὀδόντας.
ΦΙ. οἴμοι δείλαιος,
πῶς ἄν σ' ἀποκτείναιμι, πῶς; δότε μοι ξίφος
ὅπως τάχιστ', ἢ πινάκιον τιμητικόν!
ΒΔ. ἄνθρωπος οὗτος μέγα τι δρασείει κακόν.
ΦΙ. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', ἀλλ' ἀποδόσθαι βούλομαι
170 τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις·
νουμηνία γάρ ἐστιν.
ΒΔ. οὔκουν κἂν ἐγὼ
αὐτὸν ἀποδοίμην δῆτ' ἄν;
ΦΙ. οὐχ ὥσπερ γ' ἐγώ.
ΒΔ. μὰ Δί' ἀλλ' ἄμεινον. ἀλλὰ τὸν ὄνον ἔξαγε.
ΞΑ. οἵαν πρόφασιν καθῆκεν ὡς εἰρωνικῶς,

Πολιτείαις. S. etiam Plutarchum Pericle c. 32. de Dracontide conferri jubet Fl. Chr.

158. *σὺ — φέροις; tune igitur id moleste feres*, ad quem nihil attinet? — personas hoc versu et 4 seqq. recte distinxerunt Bentl. et Br.

160. *ἀποσκλῆναι. ἀποθανεῖν, ἀποξηρανθῆναι. gl. Victor.*

162. mendose libri ἔκφερέ μ᾽, quod emendavit Br. in Supplem. annotationum. cf. 156.

166. Be.: *quomodo te occidam? ferri* posset, si addidisset *quod volo*: nam is sensus est illius formulae, quae mixta est ex affirmatione atque interrogatione, hoc modo: *ἀποκτείναιμί σ' ἄν, πῶς; quemadmodum οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον* dicitur pro hoc *δράσον οὖν, οἶσθ' ὅ*; quare rectius interpres dixisset *utinam te occidam*. vid. Matth. gr. gr. §. 513. — *πῶς — πῶς;* repetitio pathetica.

167. *τιμ. καταδικαστικὸν, ὅπου τὴν μακρὰν χαράσσοντες κατεδίκαζον, ἢ τὴν μικρὰν καὶ ἀπέλυον.* S. cf. 106.

168. ita Dawes. Misc. cr. p. 263. Dind. libri *ἄνθρ.*

169. *ἀποδ. πωλῆσαι.* S.

170. *τοῖς κανθ. λείπει ἡ σύν.* gl. Victor. *una cum clitellis.* Be.

171. *νουμ. γάρ ἐστιν. ἔθος ἦν Ἀθήνησιν ἐν νουμηνίᾳ πικράσειν.* S. significat mercatum fieri solitum Athenis initio mensis. cf. Ach. 940., Equ. 43. — *οὔκουν — ἄν;* ita Dind. Rav. *οὐκοῦν — ἄν.*

173. *τὸν ὄ. ἔξαγε. πρὸς τὸν οἰκέτην φησί.* S.

174. *ὡς εἰρ., quam dissimulanter.*

ἵν' αὐτὸν ἐκπέμψειας!

ΒΔ. ἀλλ' οὐκ ἔσπασε ταύτῃ γ'· ἐγὼ γὰρ ἠσθόμην τεχνωμένου. ἀλλ' εἰσιὼν μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ, ὅπως ἂν ὁ γέρων μηδὲ παρακύψῃ πάλιν. — κάνθων, τί κλάεις, ὅτι πεπράσει τήμερον; βάδιζε θᾶττον. τί στένεις; εἰ μὴ φέρεις Ὀδυσσέα τιν'.

ΞΑ. ἀλλὰ ναὶ μὰ Δία φέρει κάτω γε τουτονί τιν' ὑποδεδυκότα.

ΒΔ. ποῖον; φέρ' ἴδωμαι.

ΞΑ. τουτονί.

ΒΔ. τουτὶ τί ἦν; τίς εἶ ποτ', ὦνθρωπ', ἑτέον;

ΦΙ. Οὖτις νὴ Δία.

ΒΔ. Οὖτις σὺ, ποδαπός;

ΦΙ. Ἰθακὸς Ἀποδρασιππίδου.

ΒΔ. Οὖτις μὰ τὸν Δί' οὔτι χαιρήσων γε σύ. ὕφελκε θᾶττον αὐτόν, ὁ μιαρώτατος

175. οὐκ ἔσπ. οὐκ ἔτυχε· παρὰ τὴν παροιμίαν αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν. (Thesm. 934.) ἐλέγετο δὲ ἐπὶ τῶν πείρᾳ καθιέντων ἄγκιστρον μετὰ σχοίνου, καὶ μὴ ἐπιτυγχανόντων ἰχθύος τινός. S.

177. ἐξ. δοκῶ, *educere volo*. cf. Conc. 170.

178. παραπ. *irrepat* ad asinum, itaque effugere conetur. his dictis educit asinum.

179. κ., τί κλάεις. ὡς βαρυνμένου τοῦ ὄνου. ἔφερε γὰρ τὸν γέροντα ὑποκρεμασθέντα λάθρᾳ, κατὰ μίμησιν τοῦ Ὀδυσσέως ὑπὸ τοῦ κριοῦ φερομένου, ἐφ' ᾧτε διαδρᾶσαι τὸν Κύκλωπα, ὅτε τὰ πρόβατα ἐξῆγε τοῦ σπηλαίου, ἐφαπτόμενος αὐτῶν τῆς ῥάχεως πρὸς τῇ θύρᾳ τοῦ σπηλαίου καθήμενος, ἵνα μὴ λαθὼν ἐξέλθῃ κύπτων ὁ Ὀδυσσεύς. (Odyss. 9.) τοῦτο δὲ λαθὼν ἐποίησεν ὁ γέρων. διὸ πρὸς βαρυνόμενον τὸν ὄνον φησίν. S.

181. Elmsl. ad Ach. 127., Dind. libri Ὀδ. τινά γ', quod profectum esse videtur ab eo, qui nesciret produci postremam nominis Ὀδυσσέα, de quo vidd. grammatici.

184. Οὖτις. ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς Οὖτις παρ' Ὁμήρῳ ἐκαλεῖτο. S.

185. Elmsl. ad 568., Dind., idque legit S., qui sic scribat: πέπλακε τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ ἀποδρᾶσαι, ὥσπερ ἀπὸ φυλῆς ἢ ἀπὸ γένους φάσκων. vulgo ἀπὸ Δραισιππίδου. simile esse monent διαδρασικολίτας Ran. 953.

186. sic iidem; h. e. οὔτι χαιρήσων γε σὺ εἰ Οὖτις. libri χαιρ. γ' ἔσει. Οὔτις — οὔτι —. lusus verborum.

187. vulgo: — αὐτόν. ὦ μιαρώτατος, ἵν' ὑποδ., quae parum haerent. Be.: *Protrahe eum inde ocyus. impurissimus ille quorsum subierat.* sed hoc voluit procul dubio: — *ocyus, impurissimus* etc., quae est interpretatio nostrae scripturae.

ἵν' ὑποδέδυκεν· ὥστ' ἔμοιγ' ἰνδάλλεται
ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ.
ΦΙ. εἰ μή μ' ἐάσεθ' ἥσυχον, μαχούμεθα.
ΒΔ. περὶ τοῦ μάχει νῷν, δῆτα;
ΦΙ. περὶ ὄνου σκιᾶς.
ΒΔ. πονηρὸς εἶ, πόῤῥω τέχνης καὶ παράβολος.
ΦΙ. ἐγὼ πονηρός; οὐ μὰ Δί' ἀλλ' οὐκ οἶσθα σὺ
νῦν μ' ὄντ' ἄριστον· ἀλλ' ἴσως, ὅταν φάγῃς
ὑπογάστριον γέροντος Ἡλιαστικοῦ.
ΒΔ. ὥθει τὸν ὄνον καὶ σαυτὸν ἐς τὴν οἰκίαν.
ΦΙ. ὦ ξυνδικασταὶ καὶ Κλέων, ἀμύνατε!
ΒΔ. ἔνδον κέκραχθι, τῆς θύρας κεκλεισμένης, —

188. sequ. *ἰνδάλλεται*. *φαίνεταί μοι ὅμοιος εἶναι πώλῳ κλητῆρος*. — *οἱ γὰρ πῶλοι ὑποδύνουσι τας μητέρας, καὶ θηλάζουσιν. ἀντὶ τοῦ ὄνου, ἢ ἡμιόνου, κλητῆρος εἶπε* (ut 1267.). *πώλῳ* (*πωλίῳ*) *ὑποκοριστικῶς*. — S.

191. *περὶ ὄνου σκιᾶς. παροιμία ἐστίν. ἴσον τῷ περὶ μηδενός*. — *τῆς δὲ παροιμίας μέμνηται καὶ Μένανδρος ἐν τῷ Ἐγχειριδίῳ. λέγουσι δὲ, ὅτι Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἀπολογούμενος ὑπέρ τινος κινδυνεύοντος, οὐκ ἀνεγομένων τῶν δικαστῶν, εἶπεν· ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες, διηγήματος τερπνοῦ. ψευνίκος ποτὲ ὄνον ἐμισθώσατο Ἀθήνηθε Μεγάραδε· μεσημβρίας δὲ καταλαβούσης καναλύσας τὸν γόμον ὑπῆλθε τὴν σκιὰν τοῦ ὄνου. ἐκβαλλόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ ὀνηλάτου πρὸς βίαν διεφέρετο, μεμισθωκέναι καὶ τὴν σκιὰν λέγων· ἀντιλέγοντος δὲ τοῦ ὀνηλάτου, καὶ φάσκοντος τὸν ὄνον μεμισθωκέναι, εἰς δικαστήριον εἰσῆλθον ἀμφότεροι. εἰκὼν δὲ ταῦτα ὁ Δημοσθένης κατέβαινεν ἐκ τοῦ βήματος. ἀξιούντων δὲ τῶν δικαστῶν τῆς δίκης τὸ τέλος μαθεῖν, εἶπεν ἀναβὰς πάλιν ἐπὶ τοῦ βήματος· ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιᾶς ἀκούειν, ὦ ἄνδρες, ἀνοθυμεῖτε· ἀνθρώπου δὲ κινδυνεύοντος ὑπὲρ ψυχῆς οὐδὲ τῆς φωνῆς ἀπέχεσθε. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι Ἀθήνηθεν εἰς Δελφοὺς τὸν ὄνον ἐμισθώσατο. ὅθεν, φασὶ, καὶ αὐτὸς ὁ Δημοσθένης περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς φησι, καὶ ὁ Πλάτων δὲ, καὶ ἄλλοι πολλοί. καὶ Ἀρχίππῳ δὲ κωμῳδία γέγονεν Ὄνου σκιά. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν περὶ μηδενὸς χρησίμου φιλοτιμουμένων*. S.

192. *πόῤῥω τέχνης. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπὸ τέχνης τινὸς πονηρὸς εἶ, οὐδ' ἀπὸ μελέτης, ἀλλὰ φύσει. παράβολος δὲ ἀντὶ τοῦ οὐ γνήσιος.* (?) S. ab aliena manu esse videntur verba *ἀλλὰ φύσει*, siquidem apparet reprehendi Philocleonem tanquam malum artificem. Hippocrates, monente Be., epist. 9. *ὡς πονηρότατος εἶ, Δημόκριτε, καὶ πόῤῥω γε σοφίης*. eodem modo *πόῤῥω τέχνης ὤν* dicitur iners, imperitus. gloss. Vict.: *παράβολος ὁ τολμηρός*. Voss.: *Schlimm bist du ohn' Anleitung und ein Verwegener.*

193. *πονηρὸν* filius intelligit *imperitum*, pater *inutilem*, aitque se nunc vel maxime utilem esse, qui mox sit obiturus, quo facto bona sua perventura esse ad filium heredem. ridicule autem hereditatem vocat *ὑπογάστριον* suum senis Heliastici, h. e. judicis.

194. *ἀλλ' ἴσως. λείπει τὸ γνώσῃ με (ὄντ' ἄριστον)*. gl. Vict.

197. *καὶ Κλέων. ἐπεὶ δοκεῖ Κλέων μισθοὺς πορίζειν τοῖς δικασταῖς*. S. sic et Cleon opem forensium senum et judicum im-

ὥθει σὺ πολλοὺς τῶν λίθων πρὸς τὴν θύραν,
καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μοχλὸν,
καὶ τῇ δοκῷ προσθεὶς τὸν ὦλμον τὸν μέγαν
ἀνύσας τι προσκύλιέ γ'.

ΣΩ. οἴμοι δείλαιος,
πόθεν ποτ' ἐμπέπτωκέ μοι τὸ βώλιον;

ΞΑ. ἴσως ἄνωθεν μῦς ἐνέβαλέ σοι ποθέν.

ΣΩ. μῦς; οὐ μὰ Δί' ἀλλ' ὑποδυόμενός τις οὑτοσὶ
ὑπὸ τῶν κεραμίδων Ἡλιαστὴς ὀροφίας.

ΞΑ. οἴμοι κακοδαίμων, στρουθὸς ἀνὴρ γίγνεται·
ἐκπτήσεται. ποῦ, ποῦ 'στι μοι τὸ δίκτυον;
σοῦ, σοῦ πάλιν, σοῦ! νὴ Δί' ἦ μοι κρεῖττον ἦν
τηρεῖν Σκιώνην ἀντὶ τούτου τοῦ πατρός.

ΣΩ. ἄγε νυν, ἐπειδὴ τουτονὶ σεσοβήκαμεν,
κοὐκ ἔσθ' ὅπως διαδὺς ἂν ἡμᾶς ἔτι λάθοι,

plorat in Equ. 255. ὦ γέροντες Ἡλιασταὶ, φράτορες τριωβόλου, Οὓς ἐγὼ βόσκω. Bs.

200. τὴν βάλανον. cf. 155.

201. τῇ δοκῷ, vecti.

203. τὸ βώλιον. — ἐν ὅσῳ ἔλκει ἐκ τῆς στέγης, ἔπεσε κατ' αὐτοῦ μικρὸς λίθος. S.

206. Ἡλ. ὀροφ. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν μῦς ὀροφίας. λέγονται μῆς ὀροφίαι καὶ ὄφεις οἱ περὶ τὰς ὀροφὰς διάγοντες καὶ ταύτας καταρώγοντες. S. cf. Nub. 174. H. Voss.

207. seqq. στρ. Ἀνὴρ γ. ἐπειδὴ ἀναπηδᾷ ὁ γέρων, ταῦτά φησιν ὁ οἰκέτης. σοῦ, σοῦ. (apage, a σοῦσθαι.) ἀποσοβοῦσι τὸν γέροντα ὡς στρουθὸν, ὡς εἰώθαμεν τὰ ὄρνεα σοβεῖν. S.

209. νὴ Δί' ἦ μοι — πατρός. temere hanc et 8 sequentes Xanthiae orationes Bdelycleoni tribuit Br. propter verba ἀντὶ τούτου τοῦ πατρὸς, τουτονὶ τὸν πατέρα, quae dici non posse ait a servulo. at ita ille, ne de filio loqui videatur, qui quidem recitato versu 202. recessit a fenestra. sunt haec servilis plena dicacitatis, nec vel domini est, qui non vigilavit noctu, obdormiscere velle paululum cum puero, vel liberum decet lapidibus jactis accipere judices adventantes, quod se facturum esse minatur ille 222. ne id quidem ad vivum resecandum est, quod se Scionem quam hunc senem servare malit ait servus, quasi is, cui liceat militare; sed communi verbo per jocum, nec serio, utitur.

210. Σκιώνην. Φιλόχορος ἐπὶ Ἰσάρχου φησὶ πρὸ ἐνιαυτοῦ Βρασίδαν ἀποστῆσαι Σκιωνεῖς τῶν Ἀθηναίων. Ἀθηναίους δέ φασι ἐ τριήρεις πρότερον πέμψαντας Σκιώνην περιτειχίσαι, ὕστερον δὲ μαθόντας ἀποστῆσαι αὐτῶν, ἀποστεῖλαι στρατὸν, καὶ πολιορκῆσαι, καὶ ἀποτειχίσαι αὖθις ὡς τὸ πρότερον. ἔστι δὲ χωρίον Θρᾴκης etc. S. Scione urbs in Thracia est e 5 illis quae Pallenes sunt, ubi capto Ilio Achivi consedere, quum naves cremassent Troades captivae, ut memorat Stephanus. — historiam de Scione habes sub finem l. 4. Thucydidis, praeter quae ap. Meln reperies de urbis vetustate. Pl. Chr. Strabo Excerpt. libri 7, 12. ἔχει δὲ (ἡ Παλλήνη) πόλεις Ὄ, Ἀφυτιν, Μένδην, Σκιώνην, Σάνην. cf. Xenoph. Hist. gr. 2, 2, 3.

τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην;
ΞΑ. ἀλλ', ὦ πόνηρ', ἤξουσιν ὀλίγον ὕστερον
οἱ ξυνδικασταὶ παρακαλοῦντες τουτονὶ
τὸν πατέρα.
ΣΩ. τί λέγεις; ἀλλὰ νῦν ὄρθρος βαθύς.
ΞΑ. νὴ τὸν Δί'. ὀψὲ τἄρ' ἀνεστήκασι νῦν·
ὡς ἀπὸ μέσων νυκτῶν γε παρακαλοῦσ' ἀεὶ,
λύχνους ἔχοντες καὶ μινυρίζοντες μέλη
* ἀρχαιομελησιδωνοφρυνιχήρατα,
οἷς ἐκκαλοῦνται τοῦτον.
ΣΩ. αὐκοῦν, ἦν δέῃ,
ἤδη ποτ' αὐτοὺς τοῖς λίθοις βαλλήσομεν.
ΞΑ. ἀλλ', ὦ πόνηρε, τὸ γένος, ἢν τις ὀργίσῃ,
τὸ τῶν γερόντων ἔσθ' ὅμοιον σφηκιᾷ·
ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον ἐκ τῆς ὀσφύος
ὀξύτατον, ᾧ κεντοῦσι, καὶ κεκραγότες
πηδῶσι, καὶ βάλλουσιν, ὥσπερ φέψαλοι.
ΣΩ. μὴ φροντίσῃς· ἐάνπερ ἐγὼ λίθους ἔχω,
πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασκεδῶ.

213. ὅσον στίλην. ὅτι σημαίνει τὸ ἐλάχιστον. Καλλίστρατος δὲ νομισμάτιον τι ἐλάχιστον. S. στίλην. τὸ οὐδὲν καὶ τὸ τυχόν. ἔστι δὲ ὁ σταλαγμός (*stilla*). gl. Vict. similia in superioribus, 91. sequ., πασπάλην et ἄχνην comparavit Be. conferri etiam possunt annotata ad verba οὐδὲ γρὺ Plut. 17.

217. ita Dind. Rav. et edd. Farrei et Brubach. ὀψὲ γὰρ ἀν. vulgo ὀψὲ γοῦν ἀν.

220. — πεποίηται ἡ λέξις παρὰ τὸ ἀρχαῖον καὶ τὸ μέλος καὶ τὸ Σιδὼν καὶ τὸ Φρύνιχος καὶ τὸ ἐρατόν. Ἀρίσταρχος δέ φησι γεγενῆσθαι ἀπὸ τοῦ μέλι καὶ τοῦ Σιδῶνος καὶ τοῦ Φρυνίχου καὶ τοῦ ἐρατόν. — Φρύνιχος δὲ ἐγένετο τραγῳδίας ποιητής, ὃς ἔγραψε δρᾶμα Φοινίσσας, ἐν ᾧ μέμνηται Σιδωνίων. Ex S. dicendum potius, vocem compositam esse ex ἀρχαιομελής, Σιδών, Φρύνιχος, ἐρατά. ἀρχαιομελής, ut ἡδυμελής, πολυμελής. in quo si non erravimus, cum ἀρχαιομελῆ sit verbum integrum, nec ita comparatum, ut cum sequente compositum esse intelligatur, malim scribi μέλη ἀρχαιομελῆ Σιδωνοφρυνιχήρατα, quemadmodum Berglero placebat ἀρχαῖα μέλη Σιδωνοφρυνιχήρατα, sed minus recte, cum praecesserit μέλη, nec opus sit repetita ea voce sine emphasi. μέλη ἀρχαιομελῆ eleganter et more Tragicorum, quos παρῳδεῖ Comicus, dicuntur μέλη ἀρχαῖα.

224. ὅμοιον σφ. ἀντὶ τοῦ σφηκώδεις εἰσὶ καὶ κεντρώδεις. ἐν σχήματι γὰρ σφηκῶν εἰσάγονται. — πεποίηκε δὲ τοῦτο διὰ τὸ τοὺς γέροντας καὶ τοὺς δικαστὰς ὀξυτόλους εἶναι καὶ δίκην σφηκῶν τιτρώσκειν τοῖς λόγοις. S.

227. φέψαλοι. σπινθῆρες· οἷον πῦρ πνέουσιν. gl. Vict.

230 ΧΟ. χώρει, πρόβαιν ἐῤῥωμένως, ὦ Κωμία· βραδύνεις.
i. t. c. προφδός.
μὰ τὸν Δί', οὐ μέντοι πρὸ τοῦ γ', ἀλλ' ἡσθ' ἡμᾶς κύνειος·
νυνὶ δὲ κρείττων ἐστὶ σου Χαρινάδης βαδίζειν.
ὦ Στρυμόδωρε Κονθυλεῦ, βέλτιστε συνδικαστῶν,
Εὐεργίδης ἆρ' ἐστί που 'νταῦθ', ἢ Χάβρης ὁ Φλυεύς;
235 πάρεσθ', ὃ δὴ λοιπόν γ' ἓτ' ἐστὶν, ἀππαπαῖ, παπαιάξ,
ἦβης ἐκείνης, ἡνίκ' ἐν Βυζαντίῳ ξυνῆμεν
φρουροῦντ' ἐγώ τε καὶ σὺ, κἄτα περιπατοῦντε νύκτωρ
τῆς ἀρτοπώλιδος λαθόντ' ἐκλέψαμεν τὸν ὅλμον,
κἄθ' ἥψομεν τοῦ κορκόρου, κατασχίσαντες αὐτόν.

230. Chorus ingreditur quasi in forum iturus ad dijudicandas lites. — *Be.* S.: βραδ. ἀντὶ τοῦ ἐβράδυνας εἰς τὸ δικαστήριον ἐλθεῖν. οἱ τοῦ Χοροῦ δὲ ἀλλήλοις ἐγκελευόμενοι τὴν πάροδον ποιοῦνται. ὄνομα δὲ γέροντος ὁ Κωμίας, καὶ ἴσως πεποίηται παρὰ τὴν κώμην. κύνειος δὲ εὔζωνος καὶ ἰσχυρός. (καὶ) *Χαρινάδης* δὲ ὄνομα γέροντος. (cf. Pac. 1090.) Fl. Chr.: „ἡμᾶς κύν. forte et robustum lorum vocat caninum, et constat caninas pelles in commendatione antiquitus fuisse, quibus capitis tegimina et περικεφαλαίας faciebant; unde eas κυνέας dixerunt, proinde ut e felibus vel mustelis *galeas*." rectius Schneiderus indice Xenophontis opusc. polit. p. 520. ἱμᾶντα κύνειον interpretatur lorum, cui alligati canes educuntur ad venatum.

231. οὐ πρὸ τοῦ γ' ἐβράδυνας.

232. Χαρῖν. vir major natu.

233. Κονθύλη δῆμος Ἀττικῆς τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς, (inauditum hoc nomen esse tribus Atticae monuit Fl. Chr.) ἢ Πανδίονος. S.

234. Ald. et Bern. Junta Χάρης. sed S.: Χάβρης. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ τρίτῳ τῆς καθόλου παραλέλειται τὸ ὄνομα διὰ τοῦ β, Χάβρης. τὸ δὲ Φλυεὺς ἀπὸ δήμου.

235. ita Rav., nisi quod γὲ forte neglectum est in eo libro, quod versui necessarium praebuit B Paris., recte probantibus Reisigio Conject. in Arist. p. 231. et Dindorfio. Br. secundum membr. Paris. π. ὃ λοιπόν ἐστιν, ἀππαπαῖ, παπαὶ, παπαιάξ.

236. ἐν Βυζ. Byzantii facilem expugnationem duce Cimone, Olymp. 71, 1., ante Chr. nat. 471, h. e. ferme 50 ante actas Vespas, intelligit H. Vossius. vide Thucydidis interpp. ad 1, 98.

238. τὸν ὅλμον. (alveum, *Backtrog.*) ξυλίνου ὄντος τοῦ ὅλμου. καὶ Ἡσίοδος (Opp. et D. 423.) ὅλμον μὲν τριπόδην τε μιγῆναι. S.

239. τοῦ κορκόρου. (vocatur etiam κόρχορος.) — λάχανόν τι ἄγριον καὶ εὐτελὲς ἐν Παλαιστίνῃ (et alibi: est enim *anagallis arvensis* Linn. sive anag. phoenicea Hoffmanni, *Ackergauchheil*, Hünerdarm etc., *Pappelkohl* secundum J. H. Vossium.), ὃ καὶ ἡ παροιμία (v. Hephaestion p. 46.

ἀλλ' ἐγκονῶμεν, ἄνδρες, ὡς ἔσται Λάχητι νυνί·
σίμβλον δέ φασι χρημάτων ἔχειν ἅπαντες αὐτόν.
χθὲς οὖν Κλέων ὁ κηδεμὼν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ
ἥκειν ἔχοντας ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν πονηρὰν
ἐπ' αὐτόν, ὡς κολωμένους ὧν ἠδίκησεν. ἀλλὰ
σπεύδωμεν, ὦνδρες ἥλικες, πρὶν ἡμέραν γενέσθαι,
χωρῶμεν, ἅμα τε τῷ λύχνῳ πάντη διασκοπῶμεν,
μή που λαθών τις ἐμποδὼν ἡμᾶς κακόν τι δράσῃ.
ΠΛ. τὸν πηλόν, ὦ πάτερ, πάτερ, τουτονὶ φύλαξαι.

Eurip.

ΧΟ. κάρφος χαμᾶθέν νυν λαβὼν τὸν λύχνον πρόβυσον.

ed. Gaisford., Erasmus Adag. p. 341. ed. Wechel. *Dind.*): καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις. (simile illud *nos poma natamus.*) τὸ δὲ καταισχίσαντες, αὐτὸν τὸν ὅλμον δηλονότι. οὐ γὰρ τὸν κόρκορον. S.

240. ἔσται. ἢ δίκη, ἢ τιμωρία, ἢ τοιοῦτόν τι. τοῦτο δέ φησιν, ὡς τοῦ Κλέωνος εἰς δίκην ἐπαγαγόντος τὸν Λάχητα. στρατηγῆσαι δὲ αὐτόν φησι Δημήτριος πρὸ τριῶν ἐτῶν εἰς Σικελίαν πεμφθέντα μετὰ νεῶν Λεοντίνοις βοηθήσοντα etc. S. — Praestat historiam ex Thucydide cognoscere, qui lib. 3. Lachetem Melanopi et Charoeadem Euphiletae duces missos cum imperio 20 navium in Siciliam scribit, ubi occiso Charoeada Laches solus fuit imperator etc. *Fl. Chr.* vid. Thuc. 3, 86., 90., 115. Be. Lachetem fraude aliqua usum esse monet in Sicilia, itaque inferius 806. et 863. traduci sub nomine Labetis canis. cf. seqq.

241, 2. σίμβλον κυρίως εἰσὶν αἱ θῆκαι, ἔνθα αἱ μέλισσαι ἀποτίθενται τὸ μέλι. ὡς τοῦ Λάχητος δὲ τὰ δημόσια σφετερισαμένου, καὶ πλουτήσαντος. (χθὲς οὖν Κλέων.) κατ' ἐπιταγὴν δὲ τοῦ στρατηγοῦ καὶ οἱ δικασταὶ ἐκαλοῦντο. — δ. κηδεμὼν, *curator*, praeses judicii. ἐν ὥρᾳ, tempori.

243. παρὰ τὸ κηρύσσεσθαι σιτία ἡμερῶν τριῶν τοῖς στρατιώταις ἔκαιξε. — S. cf. Pac. 312. πονηρὰν, quae ei negotium facessat, molestam, periculosam.

244. mendose libri κολουμένους, id quod plures animadverterunt. S. interpretatur κολάσοντας. cf. 258. Br. accipiebat pro κολούσαντας, a κολούω. vide Schneideri lex. gr. v. κολάζω. — ὑπερμέτρως libri ἀλλὰ γὰρ, corrigente Bentlejo.

246. χωρῶμεν. h. e. καὶ ὁρῶμεν, et *videamus*, seu *caveamus*. perperam codd. χωρῶμεν, quod minus est quam σπεύδειν. Rhes. 537. ὅρα, κατ' ὄρφνην μὴ φύλαξιν ἐντύχῃς. *Al.* φυλάξομαί τοι etc.

248. παρέκονται αὐτοῖς παῖδες, καὶ πιθανῶς, ἵνα ἡ ὀρχήστρα πληρωθῇ· παῖς δέ τις προηγούμενος μετὰ λύχνου, προσφυῶς πηλόν. — S. metrum, auctore Hephaestione c. 15. p. 94. ed. Gaisford., τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον· οἷον παρὰ μὲν αὐτῷ Εὐριπίδῃ (fr. incert. 198.) ἐῶ ὃς ἡνίχ' ἵππότας ἐξέλαμψεν ἀστὴρ· παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ (fr. 106.) ἔνεστ' Ἀπόλλων τῷ χορῷ· τῆς λύρης ἀκούω etc.

249. ἀμέτρως codd. χαμάθεν σύ νυν et sequ. versu μοί γε νυν δοκῶ, quae certatim emendarunt viri docti. S.: κάρφος χαμάθεν. [ἐν] κάρφει γὰρ ἡρέμα τις προμύσσει. πρὸς τοὺς παῖδας δέ φησι προπέμποντας αὐτόν.

ΠΑ. οὔκ, ἀλλὰ τῳδί μοι δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν.
ΧΟ. τί δῆ μαθὼν, τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς,
καὶ ταῦτα τοὐλαίου σπανίζοντος, ὦ 'νόητε;
οὐ γὰρ δάκνει σ', ὅταν δέῃ τίμιον πρίασθαι.
ΠΑ. εἰ νὴ Δί' αὖθις κονδύλοις νουθετήσεθ' ἡμᾶς,
ἀποσβέσαντες τοὺς λύχνους ἅπιμεν οἴκαδ' αὐτοί,
κἄπειτ' ἴσως ἐν τῷ σκότῳ τουτουτὶ στερηθεὶς
τὸν πηλὸν, ὥσπερ ἀτταγᾶς, τυρβάσεις βαδίζων.
ΧΟ. ἦ μὴν ἐγώ σου χἀτέρους μείζονας κολάζω.
ἀλλ' οὑτοσί μοι βόρβορος φαίνεται πατοῦντι·
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον
ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι.
ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λύχνοις οὑτοιὶ μύκητες·
φιλεῖ δ', ὅταν τοῦτ' ᾖ, ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.
δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἅττα μή 'στι πρᾷα
ὕδωρ γενέσθαι, κἀπικνεῦσαι βόρειον αὐτοῖς.
τί χρῆμ' ἄρ' ὀὐκ τῆς οἰκίας τῆσδε συνδικαστὴς
πέπονθεν, ὡς οὐ φαίνεται δεῦρο πρὸς τὸ πλῆθος;

250. τῳδί. δεικτικῶς τῷ λιχανῷ δακτύλῳ. προβύσσειν (sic) δὲ εἰς τὸ ἔμπροσθεν βαλεῖν τὸ ἐλλύχνιον. S. δοκῶ. cf. 177.

251. ὡς τοῦ παιδὸς τῷ δακτύλῳ ἐπισπασαμένου τὸ ἐλλύχνιον, καὶ ἐν τοσούτῳ ἐλαίου ἐκχυθέντος, εἰς τῶν πρεσβυτῶν, ὃς καὶ πατὴρ τοῦ παιδίου, ἀγανακτήσας κονδύλους αὐτῷ δίδωσιν. S.

252. codd. ὦ 'νόητε σύ. sustulere pronomen ἄμετρον Bentl. Br. aliique.

253. οὐ γὰρ λυπεῖ σε τὸ ἔλαιον πολλοῦ πιπρασκόμενον· οὐ γὰρ αὐτὸς ἀγοράζεις. πατρὸς δὲ υἱὸς σμικρολόγου. S.

257. ὁ ἀτταγᾶς ὄρνεόν ἐστι τερπόμενον ἐν ἕλεσι καὶ πηλώδεσι τόποις καὶ τέλμασιν, ὃν ἡμεῖς φαμεν ἀτταγῆνα. (cf. Ach. 823.) τυρβάσεις. ἀντὶ τοῦ ταράξεις. S.

260. ἦμ τεττ. per 4 dies. Fl. Chr. Be.: quatriduo. contra Br.: et mirum, ni 4 ad summum cis dies necesse fueris Jovem pluere; quod mihi affectatum videtur. cf. 472.

262. οὑτοιὶ μύκ. φασὶν ὅτι ὑετοῦ μέλλοντος γενέσθαι οἱ περὶ τὴν θρυαλλίδα τοῦ λύχνου σπινθῆρες ἀποπηδῶσιν, οὓς μύκητας νῦν λέγει, ὡς τοῦ λύχνου ἐναντιουμένου τῷ νοτερῷ ἀέρι. καὶ Ἄρατος (in Διοσημείοις)· ἢ λύχνοιο μύκητες ἐγείρονται περὶ βύξαν Νύκτα κατὰ νοτίην. — καὶ Καλλίμαχος· (εὖτ' ἂν Λύχνου δαιομένου) ἄδδην ἐγίνοντο μύκητες. S. Virg., monente Fl. Chr., Georg. 1, 390.: nec nocturna quidem carpentes pensa puellae Nescivere hiemem, testa cum ardente viderent Scintillare oleum et putris concrescere fungos. — φιλεῖ. ἤγουν ὁ Ζεύς. gl. Vat.

263. ita Fl. Chr. et alii, codd. numero adulterato ὅταν ᾖ τοιοῦτ.

264. ἐμφαίνει διὰ τούτων τὸ γεωργικὸν ἦθος, εὖ μάλα δεινὸν ὅτι μέλει αὐτοῖς τῶν καρπίμων. S. Voss.: Noth thut es auch dem Feldgewächs, das nicht frühe reif wird, Dass Wasser kommt und drauf sie anwehe frischer Nordhauch. — ap. Pollucem 7, 152.

οὐ μὴν πρὸ τοῦ γ' ἐφολκὸς ἦν, ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν
ἡγεῖτ' ἂν ᾄδων Φρυνίχου· καὶ γάρ ἐστιν ἀνὴρ
φιλῳδός. ἀλλά μοι δοκεῖ στάντας ἐνθάδ', ὦνδρες,
ᾄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν, ἵν' εἴ πως ἀκούσας
τοὐμοῦ μέλους ὑφ' ἡδονῆς ἐρπύσῃ θύραζε.
τί ποτ' οὐ πρὸ θυρῶν φαίνετ' ἄρ' ἡμῖν a. d. ἀνομοιόστ.
ὁ γέρων, οὐδ' ὑπακούει; ion. a min. d.
μῶν ἀπόλωλε τὰς ἐμβάδας, ἢ προσέκοψ', as.-, dm. et da. d. h.
ἐν τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλόν που, i. d. h.
εἶτ' ἐφλέγμηνʼ αὐτοῦ τὸ σφυρὸν γέροντος; as., 2 ith.
καὶ τάχ' ἂν βουβωνιῴη. t. d.
ἦ μὴν πολὺ δριμύτατός γ' ἦν τῶν παρ' ἡμῖν, as., a. d. br. et i. h.
καὶ μόνος οὐκ ἂν ἐπείθετ', ἀλλ' ὁπότ' ἀντιβολοίη, as., 2 da. tr. c.
κάτω κύπτων ἂν οὕτω, Λίθον ἕψεις ἔλεγεν. gall.

ubi haec profert, legitur καρπία πρώϊα: quem secutus Porsonus ap. Maltby ad Morell. lex. prosod. p. 327., 852. scribi jubet καρκίνον.

268. ἐφολκός. ἐφολκὶς κυρίως λέγεται ἡ λέμβος, ἤτοι ἡ μικρὰ ναῦς ἢ ὑφ' ἑτέρας μείζονος νεὼς ἑλκομένη διὰ βραδύτητα. — S.

269. Φρυνίχου τι μέλος τι. inferius, annotante Be., 1188. ᾠδὴ δὲ πρῶτος Ἁρμοδίου. de Phrynicho cf. 220.

270. στάντας. πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Φιλοκλέωνος στάντες οἱ τοῦ Χοροῦ τὸ στάσιμον ᾄδουσι μέλος. — S.

275. ἐκ τοῦ εἰκότος τὴν τοῦ γέροντος ἐπὶ τὰ ἔνδον διατριβὴν τεκμαίρεται. βουβωνιῴη δὲ τὸν βουβῶνα ἀλγοίη. S.

277. libri corruptis numeris et κακοφώνως: — ἐφλέγμηνεν. — γέροντος ὄντος. satis usitatum et hoc est genus versuum asynartetorum, et illud, quod 280. restitui delendo τις pronomine: nam vulgo ibi legitur ἀντιβολοίη τις, quam interpretationem esse intelligas ex similibus, quae protulit Matth. gr. gr. §. 294, 2.

279. δριμ., acerrimus judex.

280. ἀλλ' ὁπόταν (sic). ἤγουν ὁπότε μεταστῆσαι τοῦ δικάζειν παρεκάλει αὐτόν τις, ὅπως ἂν μὴ αἰδεσθείη διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, κάτω κύπτων Λίθον ἕψεις ἔλεγε. παροιμία δέ ἐστιν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων γενέσθαι τὸ Λίθον ἕψεις, ὡς καὶ τὸ Πλίνθον πλύνεις, καὶ Χύτραν ποικίλλεις, καὶ εἰς ὕδωρ γράφεις, καὶ Αἰθίοπα λευκαίνεις, καὶ Κατὰ θάλατταν σπείρεις, καὶ τὰ τοιαῦτα. S.

281. κάτω κύ | πτων ἂν οὕτω. | palimbaccheus et ditrochaeus usurpati pro ionicis a minore; qua de re vidd. Hephaest. cap. 12. et Hermann. Elem. doctr. metr. p. 465.

τάχα δ' ἂν διὰ τὸν χθεσινὸν ἄνθρακον, as., a. et cr. d. c.

ὃς ἡμᾶς διεδύσετ' ἐξαπατῶν καὶ λέγων, as., gl. et dm.

ὡς φιλαθήναιος ἦν, da. d. h.

καὶ τἀν Σάμῳ πρῶτος κατείκοι, i. d. h.

διὰ τοῦτ' ὀδυνηθεὶς εἶτ' ἴσως κεῖται πυρέττων· as., a. h. et t. d.

ἔστι γὰρ τοιοῦτος ἀνήρ. gl. pol.

ἀλλ', ὦγαθ', ἀνίστασο, μηδ' οὕτω a. d.

σαυτὸν ἔσθιε, μηδ' ἀγανάκτει· da. tr. c. l. m.

καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει da. tr.

τῶν προδόντων τἀπὶ Θράκης, t. d.

ὃν ὅπως ἐγχυτριεῖς. — ὕπαγ', ὦ παῖ, ὕπαγε! as., 2 ion. a min. d. c.

ΠΑ. ἐθελήσεις τί μοι οὖν, ὦ πάτερ, ἢν σού τι δεηθῶ; ion. a min. t.

ΧΟ. πάνυ γ', ὦ παιδίον· ἀλλ' εἰπὲ, τί βούλει με πρᾶσθαι καλόν. οἶμαι δέ σ' ἐρεῖν ion. a min. hex. c.

282. στοχάζεται ἑτέραν πρόφασιν, καὶ, ὡς κρινομένου τινὸς καὶ διαφεύγοντος τὴν δίκην, ἀναξίως φησὶν αὐτὸν ὠδυνῆθαι. S.

285. τὰ περὶ Σάμῳ ἐνεακαιδεκάτῳ ἔτει πρότερον ἐπὶ Περικλέους ἄρχοντος γέγονε. Μιλησίων γάρ ποτε καὶ Σαμίων μαχομένων Ἀθηναῖοι παρακληθέντες ὑπὸ Μιλησίων εἰς συμμαχίαν ἐπεστράτευσαν κατὰ τῶν Σαμίων, Περικλέους ἡγουμένου τοῦ Ξανθίππου. κακῶς δὲ διατεθέντες Σάμιοι ἐπεχείρησαν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν ἐκπλεῖν, καὶ δὴ τοῦτο μαθόντες Ἀθηναῖοι τριήρεις πολεμικὰς κατ' αὐτῶν κατεσκεύασαν, Περικλέους εἰσηγησαμένου αὐτῶν, τοῦτο δὲ μαθόντες Σάμιοι μηχανήν τινα κατεσκεύασαν κατ' αὐτῶν, ἣν μαθόντες Ἀθηναῖοι ὑπό τινος Καρυστίωνος ἐφυλάξαντο, καὶ Σαμίους μὲν κακῶς διέθηκαν, τὸν δὲ Καρυστίωνα ἐτίμησαν σφόδρα μετὰ τοῦ γένους, καὶ τῆς αὐτῶν πολιτείας ἠξίωσαν ὡς οὖν τινος ἐξαπατήσαντος καὶ εἰπόντος ἑαυτὸν εἶναι μητρυιὰν τοῦ σκαιωρήματος (pessime libri σαυτοῦ ῥήματος) τῶν Σαμίων, καὶ διὰ τοῦτο ἀπολυθέντος, φησὶν ὠδυνῆσθαι τὸν Φιλοκλέωνα, ὡς τοῖς καταδίκαις μᾶλλον χαίροντα. S. cf. Thuc. 1, 115. seqq., quem laudavit Fl. Chr.

288. πρὸς Φιλοκλέωνά φησι. πάχυς δὲ πλούσιος. (cf. Pac. 617.) ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου λεπτοὺς τοὺς πένητάς φησιν (φασιν). S.

289. σαυτὸν ἔσθιε. Alcaeus: ἔδοδ' ἐμαυτόν, ὡς πολύπους. Bc. cf. Valck. ad fr. Callim. p. 107. *Dind.*

291. τἀπὶ Θράκης. novis rebus studere solebant Atheniensium socii Thraces. cf. Lys. 103. *H. Voss.*

292. ἐγχυτριεῖς. ἀντὶ τοῦ φονεύσεις, ἐκ τοῦ παρεπομένου· καὶ (imo ὡς, quae vocabula nonnunquam miscentur) ἐγχύτριαι αἱ τοῖς χοὰς τοῖς τετελευτηκόσιν ἐπιφέρου-

295 ἀστραγάλους δήπουθεν, ὦ παῖ. ch. d. h.
ΠΑ. μὰ Δί' ἀλλ' ἰσχάδας, ὦ παππία· ἥδιον γάρ. as., ion. a min. d. et i. h.
ΧΟ. οὐκ ἂν μὰ Δί', εἰ κρέμοισθέ γ' ὑμεῖς... i. d. h.
ΠΑ. μὰ Δί' οὔ τἄρα προπέμψω σε τολοιπόν. ion. a min. tr.
ΧΟ. ἀπὸ γὰρ τοῦδ' ἐμὲ τοῦ μισθαρίου τρίτον αὐτὸν ἔχειν a. tr.
300 ἅλφιτα δεῖ, καὶ ξύλα, κῶψον· σὺ δὲ σῦκά μ' αἰτεῖς. ch. t. c.
ΠΑ. ἄγε νυν, ὦ πάτερ, ἢν μὴ τὸ δικαστήριον ἄρχων καθίσῃ νῦν, as., pher. et ion. a min. tr.
πόθεν ὠνησόμεθ' ἄριστον; ἔχεις ion. a min. tr. c.
ἐλπίδα χρηστήν τινα νῷν, ἢ πόρον Ἕλλας ἱερόν; ch. t.
ΧΟ. ἀπαπαῖ, φεῦ, ion. a min.
305 μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε νῷν οἶδ' ὁπόθεν γε δεῖπνον ἔσται. as., 2 an.

σαι etc. S. — vide Suidam in ἐγχυτρίστριαι. *Br.* rursum S.: ὕπαγε. (redi.) εἰς τὴν οἰκίαν δηλονότι, ὡς κατασταθέντων φύτῶν, παπία (296.) δὲ πάτερ.

295. astragali lusus erat puerulorum, et ap. Apollonium Rhod. Cupidinem habes cum Ganymede sic lusitantem. quin et ap. Philostratum operae est pretium videre imaginem ἀστραγαλιζόντων *Fl. Chr.*

296. ἥδιον, ἥδυ τι.

297. οὐκ ἄν. ὠνήσομαι δηλονότι ἰσχάδας, εἰ κρεμασθέντες ἀπάγξοισθε. S.

298. ita nos olim et Dind. secundum Rav., qui habet οὔτ' ἄρα. alii οὐκ ἄρα.

299. μισθ. ὡς τριωβόλου τοῦ δικαστικοῦ ὄντος μισθοῦ. S. mendicitatem horum judicum perstringit Comicus.

300. hoc metro Sappho ap. Hephaest. cap. 9.: δεῦτε νυν, ἄβραι Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι. S.: σῦκά μ' αἰτεῖς, ἤγουν τρυφᾶν βούλει. ὅτι τρυφὴν φασι τὸ ἐσθίειν ἰσχάδας.

301. ἢν — νῦν, *si hodie praetor non exerceat judicium.* „ἄρχων. infra 1395. ὕβριζ', ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ." *Be.*

303. ἐλπ. χρηστήν τινα. Plut. 212. ἔχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδα. *Idem.* S.: πόρον Ἑλλάς. (sic etiam libri Arist., sed male, siquidem, monente Br., his verbis significatur Hellespontus.) νῦν πόρον τὸν πορισμόν φησιν. (imo per jocum τὸν πορισμὸν vocat Hellespontum, h. e. perfugium seu praesidium salutis, quale fugienti Xerxi fuit Hellespontus: vid. Corn. Nep. Themist. c. 5.) ἐπήνεγκε δὲ τοῦτο παρὰ τὸ Πινδαρικόν· παν δείματι μὲν ὑπερπόντιον Ἑλλὰς πόρον ἱερόν. scribendum videtur παν δείματι μὲν ὑπὲρ πόντιον Ἕλλας πόρον ἱερόν, h. e. *ei, quem omnes metuunt trans fretum sacrum Helles:* neque enim fretum est ὑπερπόντιος

ΠΑ. τί με δῆτ', ὦ μελέα μᾶτερ, ἔτικτες; ion. a min. tr.

ἵνα μοι πράγματα βόσκειν παρέχῃς; ion. a min. tr. c.

ἀνόνητόν σ' ἄρ', ὦ θυλάκιον, εἶχον ἄγαλμα. as., ion. a min. d. et pher.

ᾔ, ᾔ, πάρα νῷν στενάξειν. an.

πόρος, sed πόντιος. Persarum regem dici intellexit Thierschius.

306. vulgo μῆτερ, cum haec sint melica ex tragoedia. S.: πράγματα βόσκειν. ὁ λόγος ἐκ Θησέως Εὐριπίδου. ἐκεῖ γὰρ ταῦτα λέγουσιν οἱ ταττόμενοι παῖδες εἰς βορὰν τῷ Μινωκενταύρῳ (*Μινωταύρῳ*. ταῦτα dicit totam illam orationem, quae hujusmodi fortasse fuit: τί με — ἔτικτες, Ἵν' ἐγὼ δείματι βόσκειν παρέχω, *ut terriculo* seu *monstro fiam pabulum*.) τὸ δὲ ἐξῆς τὸ ἀνόνητον ἄρα Ἱππόλυτός ἐστιν ὁ λέγων ἐκεῖ (imo Hippolyto καλυπτομένῳ, quod vidit Heathius.)· ἀνόνητον ἄγαλμα, πάτερ, οἴκοισι τεκών. (ἀνόνητον ἄγαλμ', ὦ πάτερ, Οἴκοισι τεκών.)

307. frustra codd. Ἵν' ἐμοὶ βόσκειν, κατὰ τὸ βόσκειν, *quo mihi negotium exhibeas quod attinet ad victum*. haud nolim ἵνα μοι πρ. β. παρέχῃ, *ut victus* (βόσκειν, τὸ βόσκειν, ut μολεῖν pro τὸ μολεῖν ap. Soph. Antig. 219. etc.) *mihi negotium facessat*.

308. θυλ. ὡς αὐτοῦ βαστάζοντος θύλακον. S. saeculum, quem fert ad recipiendas ficus. — haec non a Choro, sed a puero dici, animadvertit Fl. Chr.

309. πάρα, πάρεστι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ. ΧΟΡΟΣ. ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ. ΣΩΣΙΑΣ. ΞΑΝΘΙΑΣ. ΚΥΩΝ.

ΦΙ. *Φίλοι, τήκομαι μὲν πάλαι, διὰ τῆς ὀπῆς ὑμῶν ὑπακούων·* as., dm. et 2 pher. στ.

ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' εἰμ' ἰδεῖν, τί ποιήσω· τηρουῦμαι δ' ὑπὸ τῶνδε· ἀντ. *ἐπεὶ βούλομαί γε πάλαι* gl. pol. ἐπ. *μεθ' ὑμῶν ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδίσκους κακόν τι ποιῆσαι.* as., gl. pol. et sim. h.

ἀλλ', ὦ Ζεῦ, μέγα βρόντα, pher.

κἀμὲ ποίησον καπνὸν ἐξαίφνης, a. d. ἀνομοιόστ.

ἢ Προξενίδην, ἢ τὸν Σέλλου τοῦτον τὸν ψευδαμάμαξυν. a. Arist.

310. Senex per foramen (fenestram in janua: vid. Jacobs. ad Tat. 42, 7.) alloquitur Chorum, quia non potest domo exire. *Be.* de strophis brevissimis comoediarum diximus ad Pac. 1256.

311. *ἰδεῖν* Dawes. Misc. crit. p. 267., merito adstipulantibus doctis, cum inepta sit lectio librorum *ᾄδειν*. simili menda inferius 1472. legebatur *ᾄδοντες* pro *ἰδόντες*. perperam quoque libri: — *ᾄδειν. τί ποιήσω; aut nequeo reperire, quid faciam.*

313. *ἐπὶ τοὺς καδ. τοὺς ἐν τῷ δικαστηρίῳ κάδους, ἐν οἷς τὰς ψήφους καθίεσαν, ὑποκοριστικῶς λέγει. ὀνομάζει δὲ ἀπὸ μέρους τὸ δικαστήριον, ὡς καὶ πρότερον κλεψύδραν αὐτὸ εἴρηκεν ἀπὸ τοῦ κατὰ μέρος ἐν αὐτῷ ἀγγείου, πρὸς ὃ οἱ ῥήτορες ἔλεγον. κακόν τι ποιῆσαι. καταδικάσαι τινά.* S. cf. 329.

315. *καπνόν. ὥστε διὰ βραχύτητα τῶν ὀπῶν τὴν ἔξοδον ποιήσασθαι.* S. sic Aeschylus Supplicibus 786. *μέλας γενοίμαν καπνὸς* etc.

316. *ἢ τοῦ Σέλλου. ἐπεὶ καπνὸν εἶπεν, ἐπήνεγκε. τούτους ὡς πτωχαλαζόνας* etc. S. Inanes jactatores et promissores dicebantur *καπνοί:* fuit autem talis jactator iste Proxenides: in Avibus 1126. *Προξενίδης ὁ κομπασεύς*, quem locum indicavit S. *Be.* Monuit Fl. Chr., veteres vanitatem hominum per haec tria significasse, *fumos*, *umbras*, *nubes*. Eupolis Amtolyco: *καπνοὺς προφαίνει καὶ σκιάς.* cf. Coel. Rhodigini Lect.

τόλμησον, ἄναξ, χαρίσασθαί μοι, a. d.
πάθος οἰκτείρας· ἤ με κεραυνῷ
διατινθαλέῳ σπόδισον ταχέως,
κἄπειτ' ἀνελών μ' ἀποφυσήσας
εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμήν·
ἢ δῆτα λίθον με ποίησον, ἐφ' οὗ τὰς χοιρίνας ἀριθμοῦσιν. a. Arist.
ΧΟ. τίς γὰρ ἔσθ' ὁ ταῦτά σ' εἴργων, κἀποκλείων τὰς θύρας; t. t. c.
λέξον· πρὸς εὔνους γὰρ φράσεις. i. d.
ΦΙ. οὐμὸς υἱός. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε· καὶ γὰρ τυγχάνει t. t. c.
οὑτοσὶ πρόσθεν καθεύδων· ἀλλ' ὕφεσθε τοῦ τόνου.
ΧΟ. τοῦ δ' ἐφέξειν, ὦ μάταιε, ταῦτα δρῶν σε βούλεται,
τίνα πρόφασιν ἔχων; dm.
ΦΙ. οὐκ ἐᾷ μ', ὦνδρες, δικάζειν, οὐδὲ δρᾷν οὐδὲν κακόν· t. t. c.

lib. 26. de Aeschine Selli filio Be. conferri jubet 445., ubi vocatur ὁ Σελαρτίου, et 1203. rursum S.: ψευδ. εἶδος ἀμπέλου ἡ ἀμάμαξυς, ἣν λέγουσιν ἀναδενδράδα. ὅλον δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ψεύδεσθαι τὸν Αἰσχίνην, καὶ ψοφώδη κομιδῆ λέγειν· καὶ τὸ ξύλον γὰρ τῆς ἀμαμάξυος καιόμενον ψόφον ἀποτελεῖ. (vid. Schneideri lex. gr. h. v.) „fortasse nihil aliud notat quam ψευδόπλουτον et jactatorem possessionum vitiferarum, sic in Equ. (630.) dixit senatum a Cleone factum plenum ψευδατραφύξιος, i. e. vanitatum et mendaciorum, quia ἀτράφυξις genus est oleris cito excrescens." *Fl. Chr.*

317. τόλμησον. βουλήθητι. „τόλμ. χαρίσασθαί μοι. i. e. χάρισαι. vide Markl. ad Lysiam p. 385. ed. Reisk." *Br.* Soph. Philoct. 457. τόλμησον, ἐμβαλοῦ μ' ὅπῃ θέλεις ἄγων. cf. Elect. 994. etc.

320. sequ. τῶν γὰρ ἀπανθρακιζομένων ἰχθύων ἀποφυσῶσι τὴν σποδόν. — εἰς ὀξ. ὡς ἐπὶ ἰχθύων ὀπτῶν ὀξάλμῃ ἐσθιομένων. S. Cratinus ap. Athen. 9. p. 385., laudante Be.: ἀνθ' ὧν πάντας ἑλὼν ὑμᾶς ἐρίηρας ἑταίρους Φρύξας, ἑψήσας, κἀπανθρακίσας, ὀπτήσας, Εἰς ἅλμην τε καὶ ὀξάλμην, κᾆτα σκοροδάλμην, Χλιαρὸν ἐμβάπτων, ὃς ἂν ὀπτότατός μοι ἁπάντων Ὑμῶν φαίνηται, κατατρώξομαι, ὦ στρατιῶται. — ἀνελὼν, tanquam mortuum.

322. τὰς χοιρ. ἐν τῷ τῶν Ἱππέων δράματι εἴρηται, ὅτι χοιρίναις ἐχρῶντο πρὸ τῶν ψήφων οἱ δικασταί. ἦσαν δὲ κόγχαι τινὲς, ὥς φησιν Ἐπαφρόδιτος ἐν ταῖς Λέξεσι. S. vide ad Equ. 1329. apparet autem, super lapide solitos fuisse numerare suffragia urnis exemta. *Be.* Pollux 8, 16., ubi vasa forensia recenset: χοιρίναι· πάλαι γὰρ χοιρίναις ἀντὶ ψήφων ἐχρῶντο, αἵπερ ἦσαν κόγχαι θαλάττιαι. *Br.*

323. ταῦτα. τὸ εἶναι σὺν ἡμῖν καὶ δικάζειν. ὕφεσθε δὲ ὑποχαλᾶτε, ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλοίων.

327. *a quo autem* faciendo *te prohibere vult hoc modo, quonam sub praetextu?*

329. οὐδὲ δρ. οὐδὲν κακόν. cf. 313.

ἀλλά μ' εὐωχεῖν ἕτοιμός ἐστ'· ἐγὼ δ' οὐ βούλομαι.
ΧΟ. τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν, ὦ Δημολογοκλέων,
ὅτι λέγεις τι περὶ τῶν νεῶν ἀληθές. as., dm. et ith.
ΦΙ. οὐ γὰρ ἄν ποθ' οὗτος ἀνὴρ τοῦτ' ἐτόλμησεν λέγειν, t. t. c.
εἰ μὴ ξυνωμότης τις ἦν. i. d.
ΧΟ. ἀλλ' ἐκ τούτων ὥρα τινά σοι ζητεῖν καινὴν ἐπίνοιαν, a. Arist.
ἥτις σε λάθρα τἀνδρὸς τουδὶ καταβῆναι δεῦρο ποιήσει.
ΦΙ. τίς ἂν οὖν εἴη; ζητεῖθ' ὑμεῖς, ὡς πᾶν ἄν ἔγωγε ποιοίην·
οὕτω κιττῷ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν.
ΧΟ. ἔστιν ὁπῇ δῆθ', ἥντιν' ἂν ἔνδοθεν οἷός τ' εἴης διορύξαι,
εἶτ' ἐκδῦναι δράκεσιν κρυφθείς, ὥσπερ πολύμητις Ὀδυσσεύς.
ΦΙ. πάντα πέφρακται, κοὐκ ἔστιν ὁπῆς οὐδ' εἰ σέρφῳ διαδῦναι.

831. ὁ Δημολογοκλέων. ὁ τύραννος καὶ ἀρχοντιῶν, inquit S., sed male. dicendum potius, eo nomine appellari Bdelycleonem εἰρωνικῶς, qui abhorreat a concionibus habendis, ἀπὸ τοῦ δημολογεῖν.

832. ὅτι ἀληθὲς λέγεις περὶ τῶν τριήρων, οἷον παῤῥησίαν ἄγεις περὶ τοῦ δήμου. μελετᾷ δὲ ὁ Χορὸς κακουργίαν, φάσκων, ἐπειδὴ ὑπὲρ χρησίμου τῆς πόλεως λέγεις, εἰσηγούμενος περὶ τριηραρχίας, ἐγκλείει σε. — διαβάλλει δὲ τοῦτον· οὐ γὰρ περὶ νεῶν ἐστιν ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ τοῦ μὴ δικάζειν αὐτόν. ξυνωμότας δὲ ἔλεγον τοὺς ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου συνερχομένους. (Levibus de causis statim quemlibet suspectum habebant conjurationis aut tyrannidis affectatae: cf. 470. Be. item, monente H. Vossio, Equ. 474.) δεῦρο δὲ πρὸς ἡμᾶς. S.

835. ἐκ τούτων, *post haec acta*, quoniam ita se res habet.

837. ποιοίην posterior Junt., Elmsl. ad Eurip. Heraclid. 1017., Dind. vulgo ποιοίμην.

838. κιττῷ. ἐπιθυμῶ, ἀπὸ τῶν ἀρτίως τικτουσῶν γυναικῶν καὶ ἐπιθυμουσῶν τινων. εἴρηται δὲ ἐπὶ τοῦ ὀρνέου τῆς κίττης, ὅπερ ἐπιθυμητικῶς ἔχον τῶν ἀκροδρύων ταχέως ὀυσαρεστεῖται, ἐξ ὧν δ' ἂν ἐσθίοι, καὶ πάλιν ἑτέρων ἐπιθυμεῖ, καὶ μεταβάσεις ποιεῖται εἰς ἕκαστον τῶν δένδρων. διὰ τῶν σαν. τῶν ὀρυφάκτων — τοῦ δικαστηρίου. S. χοιρίνης. cf. 322.

840. ὥσπερ πολ. Ὀδυσσεύς. cum Trojam adiret speculandi causa. vide Musgrav. ad Eurip. Hecub. 241. (226.) et, quos laudat, Homerum Odyss. 4, 242. seqq., Rhes. 712. (674.), Lycophr. 780.

841. σέρφῳ. ὅτι ἐν Ὄρνισί (82.) τινες τὸ εὐδεῖ καταφαγὼν

ἀλλ' ἄλλο τι δεῖ ζητεῖν ὑμᾶς· ὀπίαν δ' οὐκ ἔστι γενέσθαι.

ΧΟ. μέμνησαι δῆθ', ὅτ' ἐπὶ στρατιᾶς κλέψας ποτὲ τοὺς ὀβελίσκους
ἴεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους ταχέως, ὅτε Νάξος ἑάλω;

ΦΙ. οἶδ'· ἀλλὰ τί τοῦτ'; οὐδὲν γὰρ τοῦτ' ἐστὶν ἐκείνῳ προσόμοιον.
ἤβων γὰρ, κἀδυνάμην κλέπτειν, ἰσχνόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ·
κοὐδείς μ' ἐφύλαττ', ἀλλ' ἐξῆν μοι a. d.
φεύγειν ἀδεῶς. νῦν δὲ ξὺν ὅπλοις
ἄνδρες ὁπλῖται διαταξάμενοι
κατὰ τὰς διόδους σκοπιωροῦνται·
τῶ δὲ δύ' αὐτῶν ἐπὶ ταῖσι θύραις
ὥσπερ με γαλῆν κρέα κλέψασαν
τηροῦσιν, ἔχοντ' ὀβελίσκους. a. par.

ΧΟ. ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχιστα· t. t.
ἕως γὰρ, ὦ μελίττιον. i. d.

μύρτα καὶ σέρφους ἐξηγοῦνται καρπὸν τὸν σέρφον. ἔστι δὲ θηρίδιόν τι μικρόν. Κρατῖνος δὲ μυρμηκά φησι τὸν σέρφον· οἱ δὲ ζωΰφιον κωνωπῶδες, ἀφ' οὗ ἡ παροιμία ἔνεστι κἂν μύρμηκι κἂν σέρφῳ χολή, παρεγγυῶσα μηδὲ τῶν μικρῶν καταφρονεῖν. S.

342. ὀπίαν. παρὰ τὴν ὀπὴν τὸ ὄνομα. καὶ τυρὸν δὲ λέγουσι τὸν ὀπίαν τὸν τῷ ὀπῷ τῆς συκῆς πυκνούμενον. S. lusus verborum.

343. ὑπομιμνήσκει αὐτὸν παλαιᾶς πράξεως τόλμαν. S.

344. τὴν Νάξον ἐπιτετήρηκε πρὸς τὸν γέροντα. ἑάλω γὰρ ἐπὶ Πεισιστράτῳ. (imo duce Cimone, anno fere 50. ante actam hanc fabulam, cum seditionem conflassent Naxii. monuit H. Voss.) τοῦ δὲ ἑάλω ἐκτείνουσι τὸ α συνήθως. ἔστι δὲ μία τῶν Κυκλάδων νῆσος. S.

345. τί τοῦτο; τί πλέον; quid postea? was ist Das mehr? Asclepiades Anthol. Palat. 1. p. 145. εἰ δὲ μέλαινα, τί τοῦτο;

346. ἰσχνόν τ' α. ἐμ., measque vires integras habebam. Be.

349. ridicule ὁπλίτας vocat servulos ὄντας σὺν ὅπλοις, quod generale nomen est, ut *arma* Latinorum.

350. σκοπ. κατοπτεύουσι καὶ παραφυλάττουσιν. Ἕρμιππος δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπὸ τῆς σκοπῆς (malim σκοπιᾶς. *Fl. Chr.*) θεωρεῖν. S. est haec propria vis verbi.

354. frustra Fl. Chr. aliique τάχισθ', quasi opus sit elisa vocali in fine versus et sententiae. cf. 365. etc. usurpatus tetrameter troch. παθητικῶς, ut Ran. 507., ubi vide annot.

355. ἕως γ., ὦ μελ. ὀρθῶς γὰρ, ὦ προσφιλέστατον μελίττιον. (sic, ut quaedam edd., in his Lugdunobatava a. 1624. et Küsteri, sed male.) δηλοῦσι γὰρ, ὅτι μικρὸν γέγονεν.

ΦΙ. διατραγεῖν τοίνυν πράτιστόν ἐστί μοι τὸ δίκτυον· t. t. c.
ἡ δέ μοι Δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου.
ΧΟ. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἔστ' ἄνοντος ἐς σωτηρίαν.
ἀλλ' ἔπαγε τὴν γνάθον. i. d. br.
ΦΙ. διατέτρωκται τοῦτό γ'. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε μηδαμῶς· t. t. c.
ἀλλὰ τηρώμεσθ', ὅπως μὴ Βδελυκλέων αἰσθήσεται.
ΧΟ. μηδὲν, ὦ 'τᾶν, δέδιθι, μηδὲν, ὡς ἐγὼ τοῦτόν γ', ἐὰν
γρύξῃ τι, ποιήσω δακεῖν τὴν καρδίαν, i. tr.
καὶ τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον δραμεῖν, ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν i. t.

357. πρὸς τὴν Ἄρτεμιν τοῦτο, ἐπειδὴ ἄγρευτος ἦν. παρὰ δὲ τὸ ὄνομα γελοιάζει· παρὰ γὰρ τὸ δίκτυον ἐπήγαγε τὸ Δίκτυνναν Ἄρτεμιν ἅλασον ἔσεσθαι. S. erat area aedium reti obducta, ne senex tanquam avis evolare posset. cf. 131., 164.

358. πρὸς ἀνδρὸς, viro digna, viri officium. S.: ἄνοντος. ἀντὶ τοῦ ἀνύοντος τὰ πρὸς σωτηρίαν καὶ εὑρίσκοντος. τὸ δὲ ἄνοντος γίνεται παρὰ τὸ ἄνω βαρύτονον, οὗ τὸ τρίτον τοῦ παθητικοῦ ἐνεστῶτος ἄνεται, ὡς τὸ μάλα γὰρ νὴ ἄνεται. Suidas, monente Dobraeo: ἄνοις: ἀντὶ τοῦ ἀνύοις. Φρύνιχος. cf. ipse Dobr.; item Homer. Odyss. 3, 496., Pindar. Ol. 8, 9. et ibi Hermann., qui annotavit, priorem verbi syllabam produci, Anthol. Palat. 3. p. 670. etc. vocabulum rarius Ionicae dialecti, vel veteris Atticae. intelligitur autem hoc vel quiddam simile, ὁδόν, δρόμον, πορείαν. vid. Br. ad Av. 243. plene Eurip. 162. ἀνεμώκεος εἶδε δρόμον πτεφέλας Ποσὶν ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος.

361. τηρ. cf. 1340.

362. ὦ 'τᾶν. cf. Plut. 66. etc.

363. δακ. τὴν καρδίαν. ἀντὶ τοῦ δηχθῆναι καὶ λυπηθῆναι. — gl. Victor. cf. Ach. 1.

364. sequ. τὸν περὶ ψυχῆς. ἤγουν ἐκφυγεῖν σώσοντα τὴν ψυχήν. S. Eurip. Or. 849. de Oreste, cui capitale judicium instabat: Ὀρέστην κεῖνον οὐχ ὁρᾷς πέλας Στείχοντ', ἀγῶνα θανάσιμον δραμοῦμενον; Be. ἵν' εἰδῇ — ψηφίσματα. καὶ τοῦτο ὡς φιλόδικος. ἔγκλημα δὲ ἦν ὑβρίσαι τὰ μυστήρια. (alius haud dubie addidit sequentia:) ἢ οὖν πάλιν πλέκει, (*insidias ponit Bdelycleoni*, ut 332. Eurip. Ion. 1304. παῦσαι πλέκουσα.) ἢ δείκνυσιν ὅτι, ὡς οὐ χρὴ τὰ μυστήρια εὐτελίζειν, οὕτως οὐδὲ ταῦτα ποιεῖν. S. recte ille: καὶ τοῦτο ὡς φιλόδικος. morte puniebantur, *qui Cereris sacrum vulgassent arcanae*, ut ait Flaccus Od. 3, 2, 26. cf. G. G. S. Köpkii liber germ. de legibus atque judiciis Graecorum, et inprimis Plutarchi Alcib. editus a doctissimo Bährio pagg. 183. seqq. gravissimum igitur crimen istud conferre cogitat Chorus in innocentem Bdelycleonem, quo eum a custodiendo patre absterreat. — εἰδῇ, *sciat*. cf. Soph. Antig. 450., Philoct. 811. — πατεῖν, *conculcare, contemnere*. „Aeschylus Agam. 378. οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν, ὅσοις ἀθίκτων χάρις πατοῖτο.“ Be. ψηφίσματα, νόμους (vid. Schömannus de comitiis Athen. p. 249.,

τὰ ταῖν θεαῖν ψηφίσματα. i. d.
ἀλλ' ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ παλάδιον, εἶτα παθίμα a. Arist.
δήσας σαυτὸν, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμπλησάμενος Διοπείθους.

Φ1. ἄγε νῦν, ἢν αἰσθομένω τούτω ζητῆτον μ' ἐκκαλαμᾶσθαι
κἀνάσπαστον ποιεῖν εἶσω, τί ποιήσετε; φράζετε νυνί.

370 ΧΟ. ἀμυνοῦμέν σοι, τὸν πρινώδη θυμὸν ἅπαντες καλέσαντες,
* ὥστ' οὐ δυνατόν σ' εἴργειν· τοιαῦτα ποιήσομεν ἡμεῖς.

quem laudavit Dind.), h. e. mysteria Eleusinia. Plut. l. l. cap. 22.: παρὰ τὰ νόμιμα καὶ τὰ καθεστηκότα ὑπό τ' Εὐμολπιδῶν καὶ Κηρύκων καὶ τῶν ἱερέων τῶν ἐξ Ἐλευσῖνος, quae descriptio est illorum mysteriorum. S.: ἀντὶ τοῦ τὰ μυστήρια εἰπεῖν ψηφίσματα εἶπεν. — Cererem et Proserpinam, mysteriorum Eleus. praesides, κατ' ἐξοχήν dici τὰ θεὼ nemo ignorat. unde suspicor scribendum esse ταῖν θεοῖν. putide Rav. τῶν θεῶν.

366. καθίμα. χάλα. gl. Victor.

367. καὶ - - Διοπείθους. ὡς παράστημά τι τοῦ Διοπείθους ἔχοντος μανιῶδες. ἦν δὲ ὁ Διοπείθης ῥήτωρ. μήποτε δὲ οὗτός ἐστιν ὁ καὶ παρὰ Φρυνίχῳ. (βούλει Διοπείθη μεταδραμῶ καὶ τύμπανα; vid. Schol. ad Av. 989.) S. Amipsias Comicus: Διοπείθει τῷ παραμαινομένῳ ap. S. ad. Av. 989. posuit autem Comicus noster Diopithem pro furore Diopithis, per metonymiam subjecti pro adjuncto. sic in Acharnensibus Euripidem dicit pro ejus arte musica v. 483. (451.): καταπιὼν Εὐριπίδην. Be. cf. 448.

368. καλαμᾶσθαι. (sic.) ἀναπάσαι, ἀπὸ τῶν τὴν καλάμην τῶν σπερμάτων ἀνασκώντων ἕνεκα στέγης τῶν οἰκημάτων. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνιμᾶν, ὡς οἱ τοῖς καλάμοις τοὺς ἰχθύας ἀνέλκοντες. (hoc rectius.) τὸν πρινώδη δὲ τὸν σκληρὸν, ἀπὸ τοῦ ξύλου τοῦ πρίνου. (cf. Ach. 180.) μανθάνετε δὲ σκοπεῖτε. τὸ δὲ ἤν τι πάθω ἀντὶ τοῦ ἐὰν συμβῇ με πεσόντα ἀποθανεῖν. S. notus hic euphemismus, quem Latini et aliae gentes imitantur.

370. καλ. evocantes, excitantes.

371. versus uno pede defectus. suadent εἴργειν ἔσται, εἴργειν ἐστὶν, εἴργειν εἶναι. talia permulta comminiscaris; sed quomodo factum sit ut ejusmodi vocabula omitterentur, vix invenias. quare fuit cum mallem ὥστ' οὐκ, οὐκ, οὐ δυνατὸν, repetitione pathetica, qualibus hic noster scatet; nec aliter Soph. Oedipo Col. 182. μή, μὴ, μή μ' ἀνέρῃ, τίς εἰμι, Terentius Phorm. 2, 3, 78. non, non sic futurum est. vel forte neglectum fuerit duplex illud οὐκ, ut negligi solent similia, vel delatum ex industria, cum nihil conferre ad sententiam videretur. Plauti quoque codd. Poen. 792., manco t. t. c.: *di immortales, quanta advenit calamitas*; sed Taubmannus bene: *di i., quanta, quanta, quanta adv. cal.*

ΦΙ. δράσω τοίνυν γ', ὑμῖν πίσυνος, καὶ μανθάνετ', ἤν τι πάθω 'γώ,
ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπὸ τοῖσι δρυφάκτοις.
ΧΟ. οὐδὲν πείσει· μηδὲν δείσῃς. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, καθίει
σαυτὸν θαῤῥῶν, κἀπευξάμενος τοῖσι πατρῴοισι θεοῖσιν.
ΦΙ. ὦ Λύκε δέσποτα, γείτων ἥρως· σὺ γὰρ, οἷσπερ ἐγὼ, κεχάρησαί
τοῖς δακρύοισιν τῶν φευγόντων αἰεὶ καὶ τοῖς ὀλοφυρμοῖς·
ᾤκησας γοῦν ἐπίτηδες ἰὼν ἐνταῦθ', ἵνα ταῦτ' ἀκροῷο,
κἀβουλήθης μόνος ἡρώων παρὰ τὸν κλάοντα καθῆσθαι·
ἐλέησον καὶ σῶσον νυνὶ τὸν σαυτοῦ πλησιόχωρον·
κοὐ μήποτέ σου παρὰ τὰς κάννας οὐρήσω μηδ' ἀποπαρδῶ.

373. codd. itidem claudicante versu κλαύσαντες, quod emendarunt Bentl. et Br. S.: (ὑπὸ τ. δρυφάκτοις.) — ἐν τῷ δικαστηρίῳ μὲ θάψατε. δρύφακτοι γὰρ ξύλινοι θώρακες, τὰ διαφράγματα, ἢ τὰ περιτειχίσματα, ἢ κιγκλίδες, περιφράγματα, τὰ νῦν ταυλωτὰ καλούμενα, τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα. (cancelli.) — λέγει δὲ ἀπὸ μέρους τὸ δικαστήριον. S. cf. 527., 800.

375. πατρ. θεοῖσιν. dii πατρῷοι Athenienses erant Apollo et Iupiter. facete vero Comicus Philocleoni πατρῷον esse fingit Lycum: fuit enim ille heros Pandionis filius, cui posita erat Athenis statua (cf. 789.) prope forum, ex eo vocatum τὸ ἐπὶ Λύκῳ δικαστήριον. vide Pollucem 8, 121. et Meursii Lect. Att. 3, 9. Ex Br. cf. annot. ad sequ. versum.

376. ὦ Λύκε δέσπ. παρὰ τοῖς δικαστηρίοις (τῷ δικαστηρίῳ) τὸ τοῦ Λύκου ἱερὸν ἦν καὶ ἡρῷον, ὅθεν φασὶν εἰρῆσθαι· Λύκου δικάς. (10 oratores publicos, a Solone constitutos, intelligit Fl. Chr., de quibus cf. annot. ad Plut. 563.) ἄλλως. Λύκου ἡρῷον πρὸς τῷ δικαστηρίῳ ἦν, ᾧ (οὗ) ἐμέριζον, ὅτε δικαστήρια (fort. δικαστηρία, intell. ἡμέρα, dies fastus,) ἦν, τὸν παρὰ (imo τοπάρος, olim,) τοῖς λαχοῦσι τῶν Ἀθηναίων δικάζειν (τὸν) δικαστικὸν μισθὸν τριώβολον. S. cf. G. G. S. Köpke über Gesetzgebung der Gr. p. 634. seqq. γείτων. foro vicina esse fingitur domus Philocleonis.

377. φευγ. τῶν κατηγορουμένων. gl. Victor.

379. παρὰ τὸν κλ. κ. ὡς τῶν καταδικασθέντων εὐθὺς παρὰ τὸ ἡρῷον κλαόντων. — S.

381. κάννας. τὰς ψιάθους. (septum e palis et plexis viminibus. Br.) λέγεται δὲ καὶ κάνης, καὶ κλίνεται τοῦ κάνητος. ὡς ψιάθοις

ΒΔ. οὗτος, ἐγείρου!
ΣΩ. τί τὸ πρᾶγμ';
ΒΔ. ὥσπερ φωνή μέ τις ἐγκεκύκλωται.
ΣΩ. μῶν ὁ γέρων πῃ διαδύηται;
ΒΔ. μὰ Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ καθιμᾷ αὐτὸν δήσας.
ΣΩ. ὦ μιαρώτατε, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει;
385 ΒΔ. ἀνάβαιν' ἀνύσας κατὰ τὴν ἑτέραν, καὶ ταῖσιν φυλλάσι παῖε,
ἵν' ὡς πρύμνην ἀνακρούσηται, πλῆγεὶς ταῖς εἰρεσιώναις.
ΦΙ. οὐ ξυλλήψεσθ', ὁπόσοισι δίκαι τῆτες μέλλουσιν ἔσεσθαι,
ὦ Σμικυθίων, καὶ Τισιάδη, καὶ Χρήμων, καὶ Φερέδεικνε;

δὲ περιφραττομένου τοῦ ἠρῴου καὶ ἐστεγασμένου φησίν. οὐ πάρα (τὰς) κάννας οὐρήσω, τουτέστιν οὐκ ἐνυβρίσω σου τὸ ἠρῷον, ἀλλὰ τιμήσω. S. τὸ κατατιλᾶν τῶν Ἑκαταίων comparabat Be., H. Voss. illa Priapi ap. Horat. Sat. 1, 8, 37.: *mentior at si quid, merdis caput inquiner albis Corvorum, atque in me veniant mictum atque cacatum Julius et fragilis Pediatia, furque Voranus.* Persius 1, 113.: *pinge duos angues. pueri, sacer est locus: extra Mejite.*

382. ἐγκεκλ. με, *circa me insonuit?*

383. libri versu perdito διαδύεται. vid. de hoc usu conjunctivi Matth. gr. gr. §. 517.

384. οὐ μὴ κατ.; *nonne non descendes?* h. e. nonne redibis?

385. ταῖσιν φυλλ. ἐπεὶ κλάδοις παρακελεύεταί τισι παίειν αὐτὸν τοῖς πρὸ τῆς οἰκίας, διὰ τοῦτο ταῖς εἰρεσιώναις εἶπε. (*verbenis* ex ara Apollinis ἀγυιέως, quae erat ante vestibulum. vide Soph. El. 598., Eurip. Phoen. 596., Horat. Od. 4, 6, 28. etc. Terent. Andr. 4, 3, 11.: *ex ara hinc sume verbenas tibi;* ubi vetus interpres: verbenae sunt omnes herbae frondesque festae ad aras coronandas etc.) τὸ δὲ πρύμναν (sic libri. at Soph. Philoct. 458. εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῶραν, εἰς πρύμνην, ὅποι —. monuit Elmsl. ad Eurip. Iphig. Taur. 118., veterem formam ap. Atticos esse πρύμνη, ut λίμνη, recentiorem πρύμνα, ut μέριμνα: nomina enim, quorum genitivus desinat in ης, corripere α nominativi atque accusativi. quare h. l. scribi jussit πρύμνην, quem recte secutus est Dind.) κροῦσασθαι φασί τινες λέγεσθαι, ὅταν μεταθέωσιν οἱ ἐρέται ἐλαύνοντες ὀπίσω ἐπὶ τὴν πρύμναν, ὅταν εἰς λιμένα εἰσέρχονται, ἵνα τὴν πρύμναν εἰς γῆν ἔχωσι νεύουσαν, καὶ τὴν πρῷραν ἔξω, ὅπως ἄνευ τροπῆς εἴη εἰς ἔξοδον ἡ ναῦς. τοῦτο οὖν φησι· παῖε αὐτὸν τοῖς κλάδοις, ὅπως ἀνακρούσηται τὴν πρύμναν, τουτέστιν εἰς τοὐπίσω ἀναδράμῃ. — S.

386. quid proprie sit εἰρεσιώνη, vide ad Plut. 1050. *Be.*

387. τῆτες. ἐπ' ἔτος. gl. Vict.

388. τοὺς τοῦ Χοροῦ ἐξ ὀνόματος καλεῖ. κολαζόμεθα (sic) δὲ ἀντὶ τοῦ κολάζομεν. (imo significat *punimus in usum nostrum*, quo triobolum mereamus.)

πότε δ', εἰ μὴ νῦν, ἐπαρήξετέ μοι, πρὶν μ' εἴσω μᾶλλον ἄγεσθαι;

390 ΧΟ. εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολήν, t. t. c. ἀνομοιόστ.
ἥνπερ, ἡνίκ' ἄν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν;
νῦν ἐκεῖνο, νῦν ἐκεῖνο τοὐξύθυμον, as., 2 ith.
ᾧ κολαζόμεσθα, κέντρον ἐντέτατ' ὀξύ.
ἀλλὰ θαλμάτια βαλόντες ὡς τάχιστα, παιδία, t. t. c.
395 θεῖτε, καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε, t. d.
καὶ κελεύετ' αὐτὸν ἥκειν, as.,
ὡς ἐπ' ἄνδρα μισόπολιν ὄντα κἀπολούμενον, 2 t. d. c.
ὅτι τόνδε λόγον εἰσφέρει, paeon. d. h.
ὡς χρὴ μὴ δικάζειν δίκας. as., ant. et i.
400 ΒΔ. ὦ 'γαθοί, τὸ πρᾶγμ' ἀκούσατ', ἀλλὰ μὴ κεκράγετε. t. t. c.
ΧΟ. νὴ Δί' ἐς τὸν οὐρανόν γ'· ὡς τόνδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι.
ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ καὶ τυραννίς ἐστιν ἐμφανής;
ὦ πόλι καὶ Θεώρου θεοσεχθρία, do.

390. κινεῖν — χολήν. sic Horat., monente Fl. Chr., Epist. 1, 19, 19.: o imitatores, servum pecus, *ut mihi saepe Bilem*, saepe jocum, *vestri movere tumultus!*

391. ἥνπερ κινοῦμεν.

394. θαλμ. βαλ., projectis palliis, quo expeditius currant. alias properantes satis habent pallium colligere; velut Ergasilus Plautinus Capt. 4, 1, 12. *conjiciam in collum pallium, primo ex med hanc rem ut audiat.* ibi Casaub.: Vett. Graeci et Romani subligaculis, uti nos hodie, extra stadium aut scenam non utebantur: itaque illi pallium, hi togam, ad calceos demittebant. quodsi quid illis, qui navi et actuosi haberi volebant, diligentius faciendum esset, vel pallium ponebant, vel in humeros rejiciebant" etc. idem propemodum monuit Br.

397. μισόπολιν. soluta cretici syllaba postrema, quod ferendum in commissura metri asynarteti. gl. Victor.: ἄνδρα μισ. τὸν Βδελυκλέωνα. κἀπολ. ὀφείλοντα ἀπολέσθαι.

398. *qui hanc rem rogavit.*

402. haec a Choro pronunciari intellexerunt Bentl. et Tyrwhittus, quae libri habent sub persona Bdelycleonis.

403. ita codex B Paris. vulgo πόλις, corrupto dochmiaco, qualem hunc versum esse quivis sentiat. Fl.: „Theorus perstringitur alibi a nostro Comico ut perjurus et moechus, olim missus ad Sitalcem ab Atheniensibus; hic vero tanquam assentator et δημαγωγός, quique cum Cleone praefuerit judiciis" etc. cf. 42. S.: θεοσεχθρία. καὶ Ἄρχιππος ἐν Πλούτῳ· οἶμοι, τί ἐστι; μῶν ἔδωκε (ἔδακε); τί σ' ἔδακε; (as., i. h. et dm.) β'. Κατὰ μὲν οὖν ἔφαγε κἀπέβρυξε. (as., dm. et i. h.) α'. τίς ἡ πανουρ-

κεἴ τις ἄλλος προέστηκεν ἡμῶν κόλαξ! cr. t.
ΞΑ. Ἡράκλεις, καὶ κέντρ' ἔχουσιν! οὐχ ὁρᾷς, ὦ δέσποτα;
ΒΔ. οἷς γ' ἀπώλεσαν Φίλιππον ἐν δίκῃ τὸν Γοργίου;
ΧΟ. καὶ σέ γ' αὖθις ἐξολοῦμεν· ἀλλ' ἅπας ἐπίστρεφε
δεῦρο κἀξείρας τὸ κέντρον, εἶτ' ἐπ' αὐτὸν ἴθυε,
ξυσταλεὶς, εὔτακτος, ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος,
ὡς ἂν εὖ εἰδῇ τὸ λοιπὸν, σμῆνος οἷον ὤργισεν.
ΞΑ. τοῦτο μέντοι δεινὸν ἦδη νὴ Δί', εἰ μαχούμεθα·
ὡς ἔγωγ' αὐτῶν ὁρῶν δέδοικα τὰς ἐγκεντρίδας.
ΧΟ. ἀλλ' ἀφίει τὸν ἄνδρ'· εἰ δὲ μὴ, φήμ' ἐγὼ cr. t.
τὰς χελώνας μαχαιρεῖν σε τοῦ δέρματος.
ΦΙ. εἶα νῦν, ὦ ξυνδικασταὶ, σφῆκες ὀξυκάρδιοι, t. t. c.
οἱ μὲν εἰς τὸν πρωκτὸν αὐτῶν εἰσπέτεσθ' ὠργισμένοι,
οἱ δὲ τῷφθαλμῷ κύκλῳ t. d. c.
κεντεῖθ', οἱ δὲ τοὺς δακτύλους! as., ant. et i.
ΒΔ. ὦ Μίδα καὶ Φρυξ, βοηθεῖν δεῦρο, καὶ Μασυντία, t. t. c.
καὶ λάβεσθε τουτουΐ, καὶ μὴ μεθῆσθε μηδενί·
εἰ δὲ μὴ, 'ν πέδαις ταχείαις οὐδὲν ἀριστήσετε·
ὡς ἐγὼ πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν φόφον.

γία τε καὶ θεοσεχθρία; (i. tr.)

404. sic idem codex, non *ὑμῶν*, merito probantibus viris doctis. joco inexpectato dictum *κόλαξ* pro *ῥήτωρ* vel quodam simili.

406. *ἐν* [*τῇ*] *δίκῃ ἀντὶ τοῦ δικάζοντες. οὗτος δὲ ὁ Γοργίας κωμῳδεῖται ὡς προδότης καὶ βάρβαρος.* S. hos ambos tanquam sycophantas et barbaros notat in Av. 1700. etc. *Be.*

407. *ἀλλ' ἅπας — κέντρον.* h. e. *ἀλλ' ἅ. ἐπίστρεφε δεῦρο τὸ κέντρον καὶ ἐξείρας* (etiam exserens aculeum.)

410. *σμῆνος. κυρίως τὸ πλῆθος τῶν μελισσῶν· ἐπιτηδείως δὲ καὶ ἐνταῦθα τοῦτο εἶπεν, ὅτι σφηκώδες τὸ σύστημα τῶν γερόντων.* S.

414. — *ἐῇ χελώνης δέρμα ἔχειν, ἵνα μὴ τρωθῇ.* — S. Be. conferri jussit infra 1249.

418. sic libri. frustra Fl. Chr. aliique *κεντεῖτε καὶ τοὺς δακτύλους*, scilicet ut hic versus cum antecedente conjunctus trochaicum t. c. efficiat, quod ut fiat causa nulla est, cum saepius h. l. ira Vesparum metris lyricis debacchetur. idem metrum asynartetum supra habuimus 399.

419. *ἀμέτρως* libri *βοηθεῖτε*, quae est interpretatio. usurpatus infinit. pro imperativo, ut Ran. 169. et passim. alii *βοήθει*, quod minus verisimile.

422. *ὅτι παρὰ τὴν παροιμίαν· πολλῶν ἐγὼ θρίων φόφους ἀκήκοα. τὰ γὰρ θρῖα καιόμενα φοφεῖ. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δι' ἀπειλῆς θόρυβον καὶ κόμπον ἐμποιούντων διακενῆς.* S.

ΧΟ. εἰ δὲ μὴ τοῦτον μεθήσεις, ἕν τί σοι παγήσεται.
ΦΙ. ὦ Κέκροψ ἥρως ἄναξ, τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη,
περιορᾷς οὕτω μ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον,
οὓς ἐγὼ 'δίδαξα κλάειν τέτταρ' ἐς τὴν χοίνικα;
ΧΟ. εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακά;
δῆλα δή· καὶ νῦν γε τούτῳ τὸν παλαιὸν δεσπότην
πρὸς βίαν χειροῦσιν, οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι
διφθερῶν κἀξωμίδων, ἃς οὗτος αὐτοῖς ἠμπόλα,
καὶ κυνᾶς· καὶ τοὺς πόδας χειμῶνος ὄντος ὠφέλει,
ὥστε μὴ ῥιγῶν ἑκάστοτ'. ἀλλὰ τούτοις γ' οὐκ ἔνι
οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν αἰδὼς τῶν παλαιῶν ἐμβάδων.
ΦΙ. οὐκ ἀφήσεις οὐδὲ νυνί μ', ὦ κάκιστον θηρίον,
οὐδ' ἀναμνησθεὶς ὅθ' εὑρὼν τοὺς βότρυς κλέπτοντά σε

423. ἕν τί σοι. κέντρον. gl. Vict.

424. τὰ πρὸς ποδῶν, *quod ad pedes attinet.* de Dracontide tum reo vide 157. S.: ὁ Φιλοκλέων ἑλκόμενος ὑπὸ τῶν οἰκετῶν τὸν οἰκιστὴν τῆς πόλεως ἐκπαλεῖται. εἰσὶ δὲ οἵ φασι τὸν Κέκροπα διφυᾶ γεγονέναι, καὶ τὰ κάτω ὄφεως ἐσχηκέναι. (vide Apollod. 3, 13. et ejus interpp.) καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τοὔνομα πεχαριέντισται.

425. ἀνδρῶν βαρβάρων. τῶν οἰκετῶν. gl. Vict.

426. μή ποτε τοῦτο παροιμιακόν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν πέττειν καὶ διαρτίζειν, κλάειν εἶπεν. ἐς τὴν χοίνικα. ὅτι καὶ εἰς τὴν χοίνικα τέσσαρες μεγάλοι ἄρτοι γίνονται, μικροὶ δὲ ἡ. διὸ ὧν δὲ αὐτοὺς ὑπομιμνήσκει παλαιᾶς ἐνέργειας, διὰ τούτων αὐτοὺς ὡς μαστιγίας καὶ ἀνδραποδώδεις ἐλέγχει· οὐ γὰρ μόνον τὸ μέτρον, ἀλλὰ καὶ τὰς πέδας σημαίνει τὸ ὄνομα. S. Plut. 275. αἱ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν Ἰοὺ, ἰού, τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι. capiebat χοῖνιξ 4 κοτύλας: dicit igitur senex, se velut plena mensura flere docuisse servulos, h. e. cumulate mensum iis esse plagas.

430. διφθερῶν. Suidas: διφθέρα· ποιμενικὸν περιβολαῖον ἐκ δερμάτων. cf. Schol. et interpp. ad Nub. 72. Conc. 80. τὴν τοῦ πανόπτου διφθέραν ἐνημμένος. Be. *renonum.* Voss.: *Pelzjacken.* — S. κἀξωμ. ἱμάτια δουλ. ἃ καὶ ἑτερομάσχαλα. S. χιτῶνα δουλικὸν ab Hesychio vocari τὴν ἐξωμίδα monuit Pl. Chr. ad Lys. 663., et vicem tunicae et pallii (χιτῶνος et ἱματίου) fuisse, ut quae et indui potuerit, et superindui. cf. Nitschii librum germ., a G. G. S. Köpkio editum, de antiquit. gr. p. 624. sequ. et Schneiderum lex. gr. h. v.

431. κυνᾶς. ταῖς κυνείαις περικεφαλαίαις πρὸς τὸν ὄμβρον ἐχρῶντο. καὶ ἐν Νεφέλαις (268.) ὁ πρεσβύτης τὸν ὄμβρον φοβούμενος· τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἰκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα. S.

432. ῥιγῶν. ἀντὶ τοῦ ῥιγοῦν. (ut Ach. 1081.) Δώριον δὲ τοῦτο κατακρατῆσαν παρὰ Ἀττικοῖς. S.

433. ἐμβάδων dixit ridicule, ubi expectes εὐεργεσιῶν.

προσαγαγὼν πρὸς τὴν ἐλάαν ἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς, ὥστε σε ζηλωτὸν εἶναι; σὺ δ' ἀχάριστος ἦσθ', ἆρα. ἀλλ' ἄνες με καὶ σὺ, καὶ σὺ, πρὶν τὸν υἱὸν ἐκδραμεῖν!

ΧΟ. ἀλλὰ τούτων μὲν τάχ' ἡμῖν δώσετον καλὴν δίκην, οὐκέτ' ἐς μακρὰν, ἵν' εἰδῆθ', οἷόν ἐστ' ἀνδρῶν τρόπος ὀξυθύμων, καὶ δικαίων, καὶ βλεπόντων κάρδαμα.

ΒΔ. παῖε, παῖ', ὦ Ξανθία, τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς οἰκίας!

ΞΑ. ἀλλὰ δρῶ τοῦτ'· ἀλλὰ καὶ σὺ τῦφε πολλῷ τῷ καπνῷ.

ΣΩ. οὐχὶ σοῦσθ', ουκ, ἐς Κόρακας; οὐκ ἄπιτε; παῖε τῷ ξύλῳ!

ΞΑ. καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην ἔντυφε τὸν Σελαρτίου. — ἆρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσειν τῷ χρόνῳ;

ΒΔ. ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ ῥᾳδίως οὕτως ἂν αὐτοὺς διέφυγες, εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους βεβρωκότες.

436. πρὸς τὴν ἐλάαν. cui arbori servum alligavit.

437. ζηλωτὸν dictum εἰρωνικῶς. „ἦσθ' ἄρα. cf. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 54.“ *Dind.* vide etiam inferius 791.

440. οὐκέτ' ἐς μακράν. similiter, monente Be., Aeschylus Suppl. 932. οὐ μάλ' ἐς μακράν, Demosth. Olynth. 2. δεῖξειν οὐκ εἰς μακράν, h. e. statim.

441. κάρδαμα, ἤγουν δριμύτατα· τοιαῦτα γὰρ τὰ κάρδαμα. τῦφε δὲ καίων δίωκε. ὁ γὰρ καπνὸς διώκει τὰς μελίσσας καὶ τοὺς σφῆκας. S. βλεπ. κ. i. e. δριμύτατα, *acerrime videntium.* nihil enim acrius nasturtio, quod a tormento narium dictum (Cic. Tusc. Quaest. 5, 34.) etc. *Fl. Chr.* Plin. 19, 8.: *nasturtium, quod odore et seminis acrimonia sternutamenta movet.* est *lepidium sativum* Linn., *die Gartenkresse.* vid. Billerbeckii Flora class. p. 166. — cf. Ran. 564. (βλέπονθ' ὁρίγανον.)

444. ἐς Κόρακας. vide Plut. 390. etc.

445. ἀντὶ τοῦ καπνὸν εἰπεῖν ἢ πῦρ, Αἰσχίνην εἶπεν, ἐπεὶ Καπνὸς ἐκαλεῖτο. (cf. 316.) ἄλλως. παίζει παρὰ τὸν Σέλλου Αἰσχίνην, καπνώδη διὰ τὴν ἀλαζονείαν. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν Σέλλου, ἔπαιξεν ἐπικτείνας Σελαρτίου, ἵνα πάλιν ὡς καπνὸν κωμῳδήσῃ καὶ ψευδόπλουτον (imo ἀρτίπλουτον), παρὰ τὸ σέλας (καὶ τὸ ἄρτι). ὁ γὰρ καπνὸς τοῦ σέλαος γέννημα. S.

446. minus animose libri: — τῷ χρόνῳ. ἆρα valet ἆρ' οὖ. vid. Matth. gr. gr. §. 609. comparavit Be. Ran. 261., Nub. 1305.

448. ὡς τοῦ Φιλοκλέους ἀγρίου ὄντος ἐν τῇ μελοποιΐᾳ. ὁ Σοφοκλῆς γὰρ ἡδύς· διὸ καὶ μέλιτα ἐκαλεῖτο. ἔπαιξεν οὖν, ὡσεὶ εἶπεν· εἴπερ τὴν πικρίαν αὐτοῦ καὶ τὴν σκληρότητα εἶχον, οὐκ ἂν αὐτοὺς ῥᾳδίως διέφυγες, ὡς τοῦ Φιλοκλέωνος ὄντος σκληροῦ σφόδρα καὶ δριμυτάτου. S. B. ad Av. 284.: „Schol. duo fuisse Tragicos Philoclis nomine tradit (v. Fabric.

ΧΟ. ἆρα δῆτ' οὐκ αὐτὰ δῆλα τοῖς πένησιν, as., 2 ith. ἀνομοιόστ.
ἡ τυραννὶς, ὡς λάθρᾳ γ' ἐλάνθαν' ὑπιοῦσά με, as., t. d. et cr. d.
εἰ σύ γ', ὦ πόνῳ πονηρὲ καὶ κομηταμυνία, t. t. c.
τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις,
οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν, οὔτε λόγον εὐτράπελον, pae. t.
αὐτὸς ἄρχων μόνος; pae. d.
ΒΔ. ἔσθ' ὅπως ἄνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς t. t. c.
ἐς λόγους ἔλθωμεν ἀλλήλοισι καὶ διαλλαγάς;
ΧΟ. σοὶ 'ς λόγους, ὦ μισόδημε καὶ μοναρχίας ἐραστά, t. t.
καὶ ξυνὰν Βρασίδᾳ, καὶ φορῶν κράσπεδα cr. t.
στεμμάτων, τὴν θ' ὑπήνην ἄκουρον τρέφων;

Bibl. gr. 2. p. 314. Harl.); perperam autem Comicus quoque Philocles commemoratur (v. Küster. ad Suid. 3, 604., Harl. ad Fabric. 2, 482.)" H. Voss.: „Dieser, ein Zeitgenosse des Sofokles, schrieb elende Tragoedien, und so bitter, dass er den Beinamen *Galle* erhielt." — *τῶν μελῶν — βεβρωκότες.* cf. 367.

449. *αὐτὰ δῆλα. αὐτὸ δῆλον.* Atticismus notissimus. cf. 428. etc.

451. *ὦ πόνῳ πονηρέ. ὦ ἀσκήσει καὶ μελέτῃ πεπονημένε τῆς τυραννίδος.* (cf. Lys. 350.) *τὸ δὲ κομηταμυνία συνέθηκεν παρὰ τὸ κομᾶν, ὅ ἐστι φρονεῖν μέγα (ἐκ δὲ τούτου δηλοῖ τὸ λακωνίζειν, παρόσον μέγα ἐφρόνουν οἱ Λάκωνες εἰς ἀνδρίαν), καὶ παρὰ τὸν Ἀμυνίαν, ὃς διεβάλλετο ὡς μισόδημος. ἀμφότερα οὖν τὰ τῆς συνθέσεως εἰς οὐδὲν τείνει ἢ ὡς ἐναντίον ὄντα τῆς πόλεως καὶ τύραννον.* S. proverbium *οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ ψηνίζεται* commemoravit Be.; de Amynia conferri jussit infra 1225. vide etiam 74.

453. *λόγον. εὐτρ. ἀπολογίαν πιθανὴν καὶ εὖ τετραμμένην.* S.

455. *κατοξ. τῆς σφοδρᾶς καὶ τῆς ὀξείας.* gl. Vict.

457. vulgo *σοὶ λόγους*, imperfecta oratione Dind. *σοὺς λόγους*, in qua scriptura non inest significatio pronominis *ὀρθοτονουμένου*, quo opus est.

458. *καὶ ξυνὰν Βρασίδᾳ. ἀντὶ τοῦ λακωνίζων· ὅτι οἱ λακωνίζοντες τοιαῦτα ἐπετήδευον, ὥστε μακρὰ τὰ κράσπεδα φορεῖν, ὅ ἐστι τοὺς κροσσούς.* (*κροσσούς.*) — [*καὶ*] *Βρασίδας γὰρ στρατηγὸς Λακεδαιμονίων.* (cf. Pac. 282., 618.) *ἐκ στεμμάτων δὲ ἀντὶ τοῦ ἐρίου.* — S. *κράσπεδα τὰ ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ἱματίου πεκλωσμένα ῥάμματα, καὶ τὸ ἄκρον αὐτοῦ.* gl. Vict. fimbriae sunt ex lana: nam *στέφειν*, unde *στέμματα*, est colum nubere etc. *Fl. Chr.*

459. *ὑπήνην.* — Priscis Graecis, monente Palmerio, *ὑπήνη* erat superioris labri barba, quae etiam *μύσταξ* dicebatur. Aristot. H. A. 3, 11. *περὶ δὲ τὸ γένειον τοῖς μὲν συμβαίνει καὶ τὴν ὑπήνην καὶ τὸ γένειον δασὺ ἔχειν.* Diodorus l. 5. *οἱ δὲ εὐγενεῖς τὰς μὲν παρειὰς ἀπολειαίνουσι, τὰς δὲ ὑπήνας ἀνειμένας ἐῶσιν, ὥστε τὰ στόματα αὐτῶν ἐπικαλύπτεσθαι.* cf. schol. min. ad Hom. Odyss. *κ'*, 279. contra Eustath. p. 1353, 56.: *ὑπήνην κυ-*

ΒΔ. νὴ Δί' ἦ μοι κρεῖττον ἐκστῆναι τοπαράπαν τοῦ πατρὸς t. t. c.
μᾶλλον ἢ κακοῖς τοσούτοις ναυμαχεῖν ὁσημέραι.
ΧΟ. οὐδὲ μέν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ που 'στιν, οὐδ' ἐν πηγάνῳ·
τοῦτο γὰρ παρεμβαλοῦμεν τῶν τριχοινίκων ἐπῶν.
ἀλλὰ νῦν μὲν οὐδὲν ἀλγεῖς, ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος
ταὐτὰ ταὐτά σου καταντλῇ, καὶ ξυνωμότας καλῇ.
ΒΔ. ἆρ' ἄν, ὦ, πρὸς τῶν θεῶν, ὑμεῖς ἀπαλλαχθεῖτέ μου,
ἢ δέδοκταί μοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας.
ΧΟ. οὐδέποτέ γ'· οὐχ, ἕως ἄν τί μου λοιπὸν ᾖ, cr. t.
ὅστις ἡμῶν ἐπὶ τυραννίδ' ἐστάλης. t. tr. c.
ΒΔ. ὡς ἅπανθ' ἡμῖν τυραννίς ἐστι καὶ ξυνωμόται, t. t. c.

ρίως καλοῦσιν τοῦ πώγωνος τὰς κάτω τρίχας, μύσταξ δὲ τὰς ἄνω χείλους τρίχας. jamque Hesychii tempore videtur ea vox fuisse ambigui significatus: sic enim ille: ὑπήνη· τὸ γένειον, ἤτοι πώγων· ἄλλοι μύσταξ, [ἄλλοι ὑπήνη·] ὅ ἐστιν (ὁ) ὑπὸ τὴν ῥῖνα τόπος.

460. ἐκστ. τὸ π. τοῦ πατρός. ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχειν πατέρα. gl. Vict.

461. ναυμαχεῖν. δέον εἰπεῖν μάχεσθαι. S. fieri potest, ut ridiculi causa ita dixerit, quemadmodum Ran. 403.; sed omnino ea metaphora convenit hominibus maritimis, quales erant Athenienses.

462. παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲ κατὰ τὸ ἐλάχιστον διηνυκότων οἷς ἐπέθεντο. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν κήπων. ἐν γὰρ τοῖς λεγομένοις περικήποις τὰ σέλινα καὶ πήγανα κατεφύτευον. βούλεται οὖν λέγειν· οὔπω οὐδὲ ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγματος, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς κήποις εἰσιόντες ἐν τοῖς σελίνοις εἰσίν. ἄλλως. — παροιμία· οὐδ' ἐν σελίνοις εἰσί. φησὶν οὖν, ὅτι οὔπω σοι οὐδὲ ἀρχὴ γέγονε τῶν παρ' ἡμῶν ἐσομένων. S. haud inepte Fl. Chr. scribendum putabat πω 'στιν, quae fuisse videtur lectio Scholiastarum. — σέλινον est apium, *Silge*, de quo Billerbeck. Flor. class. p. 70. et, quos laudavi, Dioscor. 3, 74., Theophrast. H. pl. 1, 4., Plin. H. N. 20, 11. etc. intelligendum h. l. σέλινον κηπαῖον, *apium graveolens* Linn., quod et apium dicitur κατ' ἐξοχήν, *der Gartensellerie*. πηγάνου 3 genera recenset Dioscor. 3, 52., κηπαῖον, (rutam hortensem, *die gemeine Raute*), ὀρεινὸν, ἄγριον seu μᾶλν. vid. Billerbeck. l. l. p. 110.

463. τριχ. ἀντὶ τοῦ εὐτελῶν στίχων. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ ἐξ εὐτελοῦς παροιμίας ἤρξατο τῆς τῶν κήπων. τριχ. οὖν ἀντὶ τῶν τριῶν χοινίκων ἀξίων. ξυνήγορος δὲ ῥήτωρ. καταντλῇ δὲ καταχέῃ, κατηγορῇ. *Ex S.* τριχ. sic ῥῆμα μυριάμφορον in Pace 510. *Be.*

465. καὶ ξυν. ὡς αὐτῶν συνεχῶς λεγόντων, ὅτι ταῦτα τυραννίς ἐστι καὶ ξυνωμοσία. οὐδὲν ἄλλο, φησὶ, μεμελέτηται ἡμῖν (imo ὑμῖν) ἢ ταῦτα. (cf. 332.) δέρεσθαι δὲ καὶ δέρειν ἐπὶ τοῦ τύπτεσθαι. S.

468. ἕως — ἤ. ἀντὶ τοῦ ἕως ἂν λείψανόν μου ὑπολείπηται. S.

470. monet Be., Athienses expulsis Pisistratidis sedulo cavisse, ne iterum subirent jugum tyran-

ἦν τε μεῖζον, ἦν τ' ἔλαττον πρᾶγμά τις κατηγορῇ·
ἧς ἐγὼ οὐκ ἤκουσα τοῦνομ' οὐδὲ πεντήκοντ' ἐτῶν,
νῦν δὲ πολλῷ τοῦ ταρίχους ἐστὶν ἀξιωτέρα,
ὥστε καὶ δὴ τοῦνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται.
ἢν μὲν ἀνῆταί τις ὀφρῶς, μεμβράδας δὲ μὴ θέλῃ,
εὐθέως εἴρηχ' ὁ πωλῶν πλησίον τὰς μεμβράδας·
Οὗτος ὀψωνεῖν ἔοικ' ἄνθρωπος ἐπὶ τυραννίδι.
ἢν δὲ γήτειον προσαιτῇ τις ἀφύαις ἡδύσματι,
ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασα φησὶ θατέρῳ·
Εἰπέ μοι, γήτειον αἰτεῖς· πότερον ἐπὶ τυραννίδι,
ἢ νομίζεις τὰς Ἀθήνας σοὶ φέρειν ἡδύσματα;

nidis; ejusque metu, si quid insoliti in urbe accidisset, statim suspicionem de dissolvendo statu populari habuisse; velut, cum Hermae mutilati fuissent et mysteria profanata tempore Alcibiadis, πάντα αὐτοῖς ἐδόκει ἐπὶ ξυνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ πεπρᾶχθαι, ut ait Thuc. 6, 27. quem metum nimis suspicacem reprehendens Demosth. de Syntaxi p. 176.: ἀνέῳξάν τινες, inquit, πρώην δήπου τὸ ὀπισθόδομον· οὐκοῦν οἱ παριόντες ἅπαντες τὸν δῆμον καταλελῦσθαι, τοὺς νόμους οὐκέτ' εἶναι, τοιαῦτ' ἔλεγον. καί τοι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σκοπεῖτε, ἂν ἀληθῆ λέγω· οἱ μὲν ταῦτα ποιοῦντες ἄξια ἐποίουν θανάτου, ὁ δὲ δῆμος οὐ διὰ τοῦτο καταλύεται. πάλιν κώπας τις ὑφείλετο· μαστιγοῦν, στρεβλοῦν, κάπτες ἐβόων, λέγοντες καταλύεσθαι τὸν δῆμον· ἐγὼ δὲ τί φημι; τὸν μὲν ὑφαιρούμενον θανάτου ποιεῖν ἄξια, ὥσπερ ἐκεῖνοι, τὸν δῆμον δ' οὐ διὰ τούτων καταλύεσθαι. cf. 921.

472. πεντ. ἐτῶν. ἀντὶ τοῦ εἰς πεντηκοστὸν ἔτος καὶ ἐκ πολλοῦ χρόνου οὐκ ἤδειν τὸ ὄνομα τῆς τυραννίδος. S. cf. 260.

473. ἀξιωτέρα. εὐωνοτέρα καὶ ἐν ἀγορᾷ εἰθισμένη λέγεσθαι. κυλίνδεται δὲ περιφέρεται. S.

475. ὀρφῶς. (sic etiam libri Aristoph.) ἐν τοῖς πλείστοις ὀρφῶς, ἐν τισι δὲ ὀρφούς. (codd. Athenaei l. 7., t. 3. p. 155. ed. Schweigh., qui h. l. citat, habent ὀρς:ὼς, ὀξυτόνως. *Dind.*, qui ita scripsit.) μήποτε δὲ καὶ τὸ ἐνικὸν τοῦ ἰχθύος οὕτως ἔλεγον, ὀρφώς, ὡς λαγώς καὶ ταώς. μεμβρὰς δὲ εἶδος ἀφύης. S. ὀρφὼς sive ὀρφὸς, quem Latini quoque *orphum* appellant (Voss. *Orfen*), piscis est cartilaginosus, (Plato Com. Cleophonte: σὲ γάρ, γραῦ, ξυγκατφάκισεν σαπρὰν, Ὀρφοῖσι σελαχίοις τε καὶ φάγροις βορὰν.) qui littore et terra potius gaudet quam pelago, fuitque in pretio ap. Graecos, ut monuit Fl. Chr. vidd. Aristot. H. A. 8, 13., Athen. l. l., Oppian., Plin. etc. — membradas ex apuis Phalericis gigni auctor est Aristot. l. l. 6, 15.

478. γήτειον, γήθυον, γηθυλλὶς, *allium schoenoprasum*, Linn., *Schnittlauch*. vid. Billerbeck. Flor. class. p. 89. — ἡδύσματι, *pro condimento*, scripsi, cum in libris legatur ἥδυσμά τι, quod mihi videtur frigere. Dind. ἡδύσματα, ut 488. vid. Matth. gr. gr. §. 403. — de apuis cf. Ach. 606., 849.

479. θατ. ἑτέρῳ ὀφθαλμῷ αὐτόν φησι χαλεπῶς ὑποβλεψαμένη, Σοῦ ἐστι τὸ φαγεῖν, ὡς οὐκ ἄξιον ἡγουμένη τὸν τυχόντα φαγεῖν γήτειον. S.

481. νομίζεις τ. Ἀθ. φησὶν, (φῄς, putas,) ὅτι διὰ σὲ φύονσιν αἱ Ἀθῆναι ἡδύσματα; S.

ΞΑ. κἀμέ γ' ἡ πόρνη χθὲς εἰσελθόντα τῆς μεσημβρίας,
ὅτι κελητίσαι 'κέλευον, ὀξυθυμηθεῖσά μοι
ἤρετ', εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα.
485 ΒΔ. ταῦτα γὰρ τούτοις ἀκούειν ἡδέ', εἰ καὶ νῦν ἐγώ,
τὸν πατέρ' ὅτι βούλομαι, τούτων ἀπαλλαχθέντα τῶν
ὀρθροφοιτοβυκοφαντοδικοταλαιπώρων, τρόπων,
ζῆν βίον γενναῖον, ὥσπερ Μόρυχος, αἰτίαν ἔχω
ταῦτα δρᾶν ξυνωμότης ἂν καὶ φρονῶν τυραννίδα.
490 ΦΙ. νὴ Δί' ἐν δίκῃ γ'. ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα
ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἄν, οὗ με νῦν ἀποστερεῖς·
οὐδὲ χαίρω βατίσιν, οὐδ' ἐγχέλυσιν, ἀλλ' ἥδιον ἂν
δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἂν ἐν λοπάδι πεπνιγμένον.
ΒΔ. νὴ Δί' εἰθίσθης γὰρ ἥδεσθαι τοιούτοις πράγμασιν·
495 ἀλλ' ἐὰν σιγῶν ἀνάσχῃ καὶ μάθῃς ἃ γὼ λέγω,
ἀναδιδάξειν σ' οἶομαι γ', ὡς πάντα ταῦθ' ἁμαρτάνεις.
ΦΙ. ἐξαμαρτάνω δικάζων;
ΒΔ. καταγελώμενος μὲν οὖν

483. κελητίσαι. ἱππάσασθαι sensu obscoeno. Indit isto verbo, in quo inest significatio τοῦ ἵππον, et nomine Ἱππίας.

484. εἰ — καθίσταμαι. ἀντὶ τοῦ εἰ κατασταίην βούλομαι ἐμαυτῷ τυραννίδα. οὗτος δὲ τύραννος δεινὸς τοῦ πατρὸς Πεισιστράτου τυραννικώτερος. (sed occiso demum fratre Hipparcho.) ὁ δὲ Ἱππίας ἐτυράννευσεν (ab anno Ol. 63, 1., ante Chr. nat. 528.), οὐχ ὁ Ἵππαρχος. (ita Thuc. 1, 20.; 6, 54.) κοινῶς δὲ πάντες οἱ Πεισιστρατίδαι τύραννοι ἐλέγοντο. παίζει δὲ καὶ ἅμα πρὸς τὸ τῆς συνομωσίας σχῆμα τὸν Ἱππίαν ἔλαβεν. (scribendum παίζων — τὸ τῆς συνουσίας σχῆμα τ. Ἱππ. ἔλ., vel παρέλαβεν.) — κελητίζειν δὲ κυρίως τὸ κέλητα ἐλαύνειν. S.

485. εἰ, quandoquidem.

487. ὀρθρ. παρὰ τὸ ὀρθεύειν, καὶ φοιτᾷν, καὶ συκοφαντεῖν, καὶ ἐν δίκαις ταλαιπωρεῖν. S.

488. ὥσπερ Μόρυχος. ἐν εἰρωνείᾳ· ὅτι τρυφερὸς καὶ ἡδύβιος κωμῳδεῖται. αἰτίαν δὲ μίμψω καὶ ἔγκλημα. *Ex S.* de Morycho cf. 1105., Pac. 951., Ach. 835.

490. ὀρνίθων γάλα. παροιμία ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαιμονούντων καὶ πάντα κεκτημένων, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἀδυνάτων πόρους κομίζεσθαι· ἀδύνατον γὰρ ἐξ ὀρνίθων γάλα ποτὲ λαβεῖν. (*Hühnermilch* sprüchwörtlich für *Segen über Segen*. Die Fruchtbarkeit der Insel Samos war so gross, dass, wie gefabelt ward, selbst die Hühner Milch gaben. *H. Voss.* cf. Strab. p. 945. et qui praeterea laudantur auctores ad Av. 733.) — βατίς δὲ εἶδος ἰχθύος. (*raja:* vide Pac. 770.) καὶ βατισοκόποι (βατιδοκοποι, ut Pac. l. l.) οἱ ὀφοφάγοι. S.

492. anguillae, praesertim Copaïcae, in cupediis habebantur. vide Pac. 948., Ach. 828.

493. πεπνιγμένον. δέον εἰπεῖν ἑψημένον, φησὶ πεπνιγμένον, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος ὑπὸ τῶν δικαστῶν τοῖς δικαζομένοις. S. πρὸς πεπνιγμένα et πνικτὰ sunt, quae

οὐκ ἐπαΐεις ὑπ᾽ ἀνδρῶν, οὓς σὺ μονονοὺ προσκυνεῖς,
ἀλλὰ δουλεύων λέληθας.
ΦΙ. παῦε δουλείαν λέγων,
ὅστις ἄρχω τῶν ἁπάντων.
ΒΔ. οὐ σύ γ᾽, ἀλλ᾽ ὑπηρετεῖς.
οἰόμενος ἄρχειν· ἐπεὶ δίδαξον ἡμᾶς, ὦ πάτερ,
ἥτις ἡ τιμή ᾽στι σοι, καρπουμένῳ τὴν Ἑλλάδα.
ΦΙ. πάνυ γε· καὶ τούτοισί γ᾽ ἐπιτρέψαι θέλω.
ΒΔ. καὶ μὴν ἐγώ.
ἄφετε νῦν ἅπαντες αὐτόν.
ΦΙ. καὶ ξίφος γέ μοι δότε·
ἢν γὰρ ἡττηθῶ λέγων σου, περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει.
ΒΔ. εἰπέ μοι, τί δ᾽, ἢν τὸ δεῖνα τῇ διαίτῃ μὴ ᾽μμένῃς;
ΦΙ. μηδέποτε πίοιμ᾽ ἀκράτου μισθὸν ἀγαθοῦ δαίμονος.
ΧΟ. νῦν δὲ τὸν ἐκ θἠμετέρου ch. d. ἀνομοιόστ.
γυμνασίου λέγειν τι δεῖ καινὸν, ὅπως φανήσει
anacr.

in vase obturato coquuntur, et simul torrentur in vapore et proprio succo: vide Athenaeum 9. p. 396., ubi hic locus citatur etc. *Be.*

498. οὓς σὺ etc. οὓς οὐχὶ μόνον τιμᾷς καὶ σέβεις ὡς βελτίους, ἀλλὰ καὶ ὡς δεσπόταις ὑποτάττῃ. λέγει δὲ τοὺς δημαγωγοὺς, ὧν προστέξει δικάζουσιν, ὑφ᾽ ὧν καὶ τὸν μισθὸν λαμβάνουσιν. S.

499. ἀλλὰ δ. λ. ὅτι πρὸς τὰς ὑποσχέσεις τῶν δημαγωγῶν ἐδίκαζον etc. S.

502. καρπ. τὴν Ἑλλ. τοὺς φόρους ἐλάμβανον οἱ Ἀθηναῖοι. ὁ δὲ λόγος· τί σοι ἐκ τούτων Ἀθηναίῳ ὄντι προσγίνεται, τὸ δικαστικὸν μόνον λαμβάνοντι; οἱ γὰρ δημαγωγοὶ πάντα λαμβάνουσιν. S.

503. καὶ — θέλω. sic Demosth. dixit ἐπιτρέπειν τοῖς οἰκείοις, i. e. δικαστὰς αἱρεῖσθαι, *judices eos capere*; et Lysias ἐπέτρεψεν ἀνδράσιν, i. e. *arbitros constituit.* — Pl. Chr.

504. verba καὶ ξίφος — τῷ ξίφει a Philocleone pronunciari, iudicio est 684.; neque talis affectus decet filium quietiorem, cui tribuuntur in codd. — πρὸς τοὺς σφῆκάς φησιν, ὅτι ἄφετε αὐτόν. ἢ πρὸς τοὺς οἰκέτας τοὺς κατέχοντας τὸν Φιλοκλέωνα. S. imo utrosque absistere ab illo iubet. ceterum similiter senex Acharnensibus 291.

506. τὸ δεῖνα, κατὰ τὸ δεῖνα, quod attinet ad rem, quam intelligi vult, quippe notam ex antecedentibus, τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ δικάζειν.

507. δέον εἰπεῖν ἄκρατον ἀγαθοῦ δαίμονος, τὸν μισθὸν εἴρηκεν, ὑπεμφαίνων τὸ φιλόδικον. S. de potione in honorem ἀγαθοῦ δαίμονος vid. annot. ad Pac. 300., Equ. 85. verba sic explicanda esse videntur: μηδ. πίοιμι (τί) ἀκράτου, μισθὸν (h. e. ὃ ἔστι μισθὸς) ἀγ. δαίμονος, *ne bibam meracam potionem illam in honorem boni genii.*

508. ἐκ θἠμ. ἐκ τοῦ ἡμετέρου. τοῦτο δὲ πρὸς τὸν Κλέωνα. S.

509. male libri: — φανήσει. (vel φανήσῃ.) ΒΔ. ἐνεγκάτω —

μὴ κατὰ τὸν νεανίαν τόνδε λέγειν. ὁρᾷς γὰρ, a. d. br.
ὡς σοὶ μέγας ἐστὶν ἀγὼν as.,
καὶ περὶ τῶν ἁπάντων, εἴπερ, ὃ μὴ γένοιτο, as.,
Σ ch. d. c.
νῦν οὗτος ἐθέλει κρατῆσαι. as., i. et t.
ΒΔ. ἐνεγκάτω μοι δεῦρο τὴν κίστην τις ὡς τάχιστα.
i. t. c.
ΧΟ. ἀτὰρ φανεῖ ποιός τις ὢν, ἢν ταῦτα παρακελεύῃ.
ΒΔ. καὶ μὴν ὅσ' ἂν λέξῃ γ', ἁπλῶς μνημόσυνα γράψο-
μαι 'γώ.
ΦΙ. τί γὰρ φάθ' ὑμεῖς, ἢν ὁδί με τῷ λόγῳ κρατήσῃ;
ΧΟ. οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος χρήσιμος ἔστ' οὐδ' ἀκαρῆ·
ch. t.
σκωπτόμενοι δ' ἂν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς ἁπάσαις do. h.
θαλλοφόροι καλοίμεθ', ἀντωσιῶν κελύφη. anacr.

παρακελεύῃ. μὴ κατὰ τὸν νεανίαν, alieno loco insertis versibus 514. et 515.; quod sero animadvertit Br.; alii glandibus vescentes reperta fruge verba ἐνεγκάτω — παρακελεύῃ velut παρενθέτως dicta esse putant, interrupta Chori oratione, quo nihil inutilius inficetiusque excogitari potest. suboluit hoc etiam Scholiastae, qui sic ad sequ. versum: μὴ κατὰ τὸν νεανίαν, τινὲς τοῦτο πρὸς τὸ ἄνω, ὅπως φανῇσῃ μὴ κατὰ τόνδε λέγειν, ἀλλὰ δηλονότι πραγματικώτερον αὐτοῦ καὶ βέλτιον. — de metro vid. Hephaest. c. 15, 15., p. 101. ed. Gaisford.

511. ita Junt. 2. vulgo ἔστ'. praeterea nihil mutandum esse sentio cum Dobraeo, etsi rectum esset ἀγών. Thuc. 2, 45., monente Dind.: ὁρῶ μέγαν τὸν ἀγῶνα. sed contra Pac. 276. νῦν ἀγὼν μέγας.

513. notissimum genus metri, quod alii aliter corruperunt. Pindarus Ol. 2, 1. ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι, Soph. Oed. R. 616. πιθοῦ θελήσας, φρονήσας τ' et Trach. 483. τετράορον φάσμα ταύρου. — ἐθέλει, μέλλει. vid. Viger. 5, 8, 10. Eurip. Tro. 27. νοσεῖ τὰ τῶν θεῶν, οὐδὲ τιμᾶσθαι θέλει.

514. ὁ παῖς τοῦτό φησιν, ὡς ἐν τῇ κίστῃ γραμματείου τινὸς ὄντος, ὅπου τὰ κεφάλαια τῶν ὑπὸ τοῦ πατρὸς λεγομένων ἐνεγέγραπτο. (imo ἐγγραφήσεται.) ἵνα φησὶ, λαβὼν χάρτην, ἀναγράψαιμι τῶν λεγομένων τὰ κεφάλαια. S.

515. ποιός τις valet οὐχ ὁ τυχών. vide H. Steph. Thesaur. t. 3. col. 449. *Br. da scheinst du freilich wunder was, wenn du dir dieses forderst.*

516. ἁπλῶς γράψομαι, *obiter perscribam*, non λέξῃ γ' ἁπλῶς, ut vulgo legitur. annotavit Br. S.: μνημ. εἰς τὸ μνημονεῦσαι ἀκριβέστερον γράψομαι.

518. Chorus Philocleonem sibi minus fidere videns, debilem senectutem contemnit. S. οὐδ' ἀκαρῆ. οὐδὲ βραχύ, οὐδὲ τὸ τυχόν. cf. 671., Plut. 244.

520. θαλλοφόροι. sapientior Scholiastarum: θαλλοφόρους ἔφη, βουλόμενος τοὺς γέροντας δηλῶσαι, ἐπειδὴ ἐν τοῖς Παναθηναίοις οἱ γέροντες θαλλοὺς ἔχοντες ἐπόμπευον. ὡς οὖν εἰς οὐδὲν ὄντως χρησίμων αὐτῶν ἔξω τοῦ θαλλοφορεῖν, οὕτως αὐτοὺς ἐπέσκωψεν. — S. Xenophon Symposio, 4, 17., monente Be.: θαλλοφόρους γὰρ

ἀλλ' ὦ περὶ τῆς πάσης μέλλων βασιλείας ἀντιλογήσειν a. Arist.
τῆς ἡμετέρας, νυνὶ θαῤῥῶν πᾶσαν γλῶτταν βασάνιζε!
Φι. καὶ μὴν εὐθύς γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω
τῆς ἡμετέρας, ὡς οὐδεμιᾶς ἥττων ἐστὶν βασιλείας.
τί γὰρ εὔδαιμον καὶ μακαριστὸν μᾶλλον νῦν ἐστι δικαστοῦ
ἢ τρυφερώτερον ἢ δεινότερον ζῶον, καὶ ταῦτα γέροντος;
ὃν πρῶτα μὲν ἕρπονθ' ἑξ εὐνῆς τηροῦσ' ἐπὶ τοῖσι δρυφάκτοις
ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπήχεις· κἄπειτ' εὐθὺς προσιόντι
ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἁπαλὴν, τῶν δημοσίων κεκλοφυῖαν·

τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλλοὺς γέροντας ἐκλέγονται. cf. Meursii Panathen. c. 20. — ἀντωμοσιῶν. τῶν δικῶν. (a parte.) ἀντωμοσίαι δὲ ἐκαλοῦντο, ὅταν ὁ ἐγκαλούμενος περὶ κλοπῆς ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὀμωμόκει πρὸ δικῆς, καὶ ὁ ἐνάγων δὲ αὐτὸν ἀντομωμόκει αὐτὸν εἶναι τὸν ληστήν. καὶ οὗτοι (οὕτω) μάρτυρες ἐκαλοῦντο. (cf. G. G. S. Köpkii librum de leg. et jud. Gr. p. 379.) κελύφη. καλύμματα δικῶν ἢ τῶν ἐγκλημάτων. κελύφη δὲ τὰ τῶν ὠῶν καλύμματα. ὡσεὶ ἔλεγεν ἀποβλήματα δικῶν. S.

521. *sed nostra agedum qui regna paras et opes defendere verbis Adversum inimicos, incipe nunc vires expendere linguae.* Fl. Chr.

523. ἀπὸ βαλβ. ἀπ' ἀρχῆς εὐθέως. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν σταδιοδρομούντων. βαλβὶς γάρ ἐστιν ἡ ἀφετηρία. γραμμὴ δὲ, ἐφ' ἧς ἱστήκεσαν, ἕως ἂν ἀποσημανθῇ ὁ δρόμος αὐτῶν. S.

525. ita Dind. Rav. εὔδαιμον ἢ μακ., claudicante versu. Phil. Junta εὐδαιμόν γ' ἢ καὶ μακ. Lugdunobat. a. 1624. K. Be. Br. aliique εὐδαιμόν γ' ἢ μακ. probabiliter Dind.: „ἢ librariorum emendatio est propter seqq. facta. Theopompus Athenaei t. 4. p. 474. ἐσπούδαζον δὲ δοκεῖν εὐδαίμονες εἶναι καὶ μακαριστοί. ibid. p. 475. συνῆν μετὰ τῶν ὑπάρχων εὐδαίμων καὶ μακαριστὸς ὤν."

526. δειν., terribilius, idque senex, cum senes non soleant timeri. — ζῶον, *animans*. Be. adscripsit illa ex Pluto, 438.: ἥς (Πενίας) οὐδαμοῦ Οὐδὲν πέφυκε ζῶον ἐξωλέστερον.

527. τηρούσ', *expectant*. δρυφ. cf. 373.

528. ἄνδρες μ. καὶ τ. lictores et ostiarios intelligit Fl. Chr.; sed verisimilius est, dici viros potentes muneribusque functos reip. Ran. 953., monente Be., γενναίους καὶ τετρακήχεις.

529. ἐμβάλλει τις αὐτῶν. ellipsis frequens. S.: ὃ ποιοῦσι τοῖς δικασταῖς οἱ θωπευτικῶς ποιοῦντες, ῥήμα ἐφαπτόμενοι τῆς χειρὸς ἐν τῷ ἀσπάζεσθαι etc. hoc modo reos, cum cives, tum socios, quibus Athenas ad judicia proficiscendum erat, judicibus blandiri solitos fuisse monuit Be. secun-

ἱκετεύουσίν θ' ὑποκύπτοντες, τὴν φωνὴν οἰκτροχοοῦντες·
Οἴκτειρόν μ', ὦ πάτερ, αἰτοῦμαί σ', εἰ καὐτὸς πώποθ' ὑφείλου,
ἀρχὴν ἄρξας, ἢ 'πὶ στρατιᾶς τοῖς ξυσσίτοις ἀγοράζων. —
ὃς ἔμ' οὐδ' ἂν ζῶντ' ᾔδειν, εἰ μὴ διὰ τὴν προτέραν ἀπόφευξιν.
ΒΔ. τουτὶ περὶ τῶν ἀντιβολούντων ἔστω τὸ μνημόσυνόν μοι.
ΦΙ. εἶτ' εἰσελθὼν ἀντιβοληθεὶς καὶ τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεὶς
ἔνδον τούτων, ὧν ἂν φάσκω, πάντων οὐδὲν πεποίηκα,
ἀλλ' ἀκροῶμαι πάσας φωνὰς ἱέντων εἰς ἀπόφευξιν.
φέρ' ἴδω, τί γὰρ οὐκ ἔστιν ἀκοῦσαι θώπευμ' ἐνταῦθα δικαστῇ;
οἱ μέν γ' ἀποκλάονται πενίαν αὑτῶν, καὶ προστιθέασι
* κακὰ πρὸς τοῖσιν οὖσιν, ἕως ἂν ἰσώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν·

dum Xenophontem de rep. Athen. 1, 18.

530. οἰκτροχ. οἰκτρὰ χέοντες. Ὅμηρος· ἥτε πολὺ τρωχῶσα χέει πολυηχέα φωνήν. S.

532. ἀρχὴν ἄρξας, *magistratum gerens.* late patet significatio vocabuli ἀρχὴ, de quo copiose dixit doctissimus Ant. Baumstark. in disputatione de Curatoribus Emporii et Nautodicis ap. Athenn. p. 15. seqq.; μάλιστα δ', ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, inquit Aristot. Polit. 4, 12., ἀρχὰς λεκτέον ταύτας, ὅσαις ἀποδέδοται βουλεύσασθαί τε περί τινων, καὶ κρῖναι, καὶ ἐπιτάξαι, καὶ μάλιστα τοῦτο· τὸ γὰρ ἐπιτάττειν ἀρχικώτερόν ἐστιν.

533. ὅστις οὐδ' ἂν λόγου μ' ἠξίωσεν, εἰ μὴ εὐηργετήθη ὑπ' ἐμοῦ. S. Voss.: *Dem war' auch nicht, ob ich lebte, bewusst, wenn zuvor ich ihm aushalf.* (*durchhalf*, nisi jam ante mea ope absolutus esset.)

534. ἐν τῷ γραμματείῳ ὁ Βδελ. ἀπογράφεται, ὅτι ἀντιβολοῦνται οἱ δικασταί, ὡς καὶ ἄνω (514., 516.) εἴρηκεν, ἵν' ἔχῃ τοῦτο εἰς κατηγορίαν αὐτῶν. ἀπομορχθεὶς δὲ ἀποβαλών. S. τουτὶ, *signum hoc, quod in pugillari exaro.* Br.

536. ἀντὶ τοῦ ἃ ἔξωθεν ἐπαγγέλλομαι ποιεῖν, ἔνδον οὐ ποιῶ. τοιοῦτοι γὰρ οἱ δικασταί· παραχρῆ μὲν ἐπαγγέλλονται, ὕστερον δὲ ἀρνοῦνται. S.

540. B Paris. et Rav. τοῖς οὖσιν, alii codd. κακά γε, neutro quidem modo restitutis numeris. S.: κακὰ πρὸς τοῖς οὖσιν. ἐν σχήματι εἴρηκε, μεταβὰς ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ εἰς τὸ ἑνικόν. ἀλλ' νοῦς· ἕως ἂν οὗτοι τὰ κακὰ τὰ ἡμέτερα ἀποφήνωσι τοῖς ἑαυτῶν ἴσα. ἄλλως. ἀντὶ τοῦ τοσαῦτα λέγουσιν, ἕως ἂν αὐτοὺς (αὐτοὺς vel ἑαυτοὺς) πένητας ἀποδείξωσιν ὡς ἐγώ. hanc lectionem praefere-

οἱ δὲ λέγουσιν μύθους ἡμῖν, οἱ δ' Αἰσώπου τι γέλοιον·
οἱ δὲ σκώπτουσ', ἵν' ἐγὼ γελάσω καὶ τὸν θυμὸν κατάθωμαι.
κἂν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεθα, τά γε παιδάριʼ εὐθὺς ἀνέλκει,
τὰς θηλείας καὶ τοὺς υἱεῖς, τῆς χειρός· ἐγὼ δ' ἀκροῶμαι.
τὰ δὲ συγκύπτονθ' ἅμα βληχᾶται· κἄπειθ' ὁ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν,
ὥσπερ θεὸν, ἀντιβολεῖ με τρέμων τῆς εὐθύνης ἀπολῦσαι·
„Εἰ μὲν χαίρεις ἀρνὸς φωνῇ, παιδὸς φωνὴν ἐλέησαις·“
εἰ δ' αὖ τοῖς χοιριδίοις χαίρω, θυγατρὸς φωνῇ με πιθέσθαι.
χἠμεῖς αὐτῷ τότε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνεῖμεν.

bat Bentl., sed versum non persanavit; quod Br. periclitatus scripsit *κ. πρ. τοῖσίν γ' οὖσιν, ἕως ἂν παρισώσῃ τ. ἐμ.*: Erfurdt. ad Soph. El. p. 472. *κ. πρ. τοῖς οὖσι κακοῖσιν, ἕως ἂν ἰσωθῇ τ. ἐμ.*: alii alia, quae aeque improbabilia non commemorabo; nec scio, quid his faciendum sit, nisi forte, cum Arist. dedisset *κακὰ καὶ κακὰ πρ. τοῖς ο.*, simile simili offecerit, ut saepe factum videmus in codd. utut hoc se habet, imago petita est a venditoribus, plus plusque appendentibus mercis, donec mensura justa sit.

541. *μύθους*, fabulas mythicas. „*Αἰσώπου τι γ.* cf. inferius 1216. sequ.“ *Be.*

543. elegans Brunckii emendatio. codd. fere: *ἀναπειθόμεθα, τὰ παιδ.*, A Paris. a m. 2. *ἀναπειθόμεσθα*, Metrici *ἀναπειθώμεσθα*, numero vix ferendo. anapaestus post dactylum etiam alibi reperitur in hoc genere. S.: *εὐθὺς ἀ. εἰς τὸ βῆμα.* — cf. 944.

544. *εἰρωνικῶς* ingeminat *τὸ ἀκροῶμαι*, quasi is, qui tam hebes sit atque stupidus, ut nihil possit nisi audire, quae illi dicant, nec quidquam reponat. cf. 537.

545. *βληχᾶται. οἱαὶν φωνὴν ἀφίησιν ἐλεεινήν. ἐκ δὲ τῆς ἀσήμου φωνῆς δηλοῖ τὴν βραχεῖαν τῶν παίδων ἡλικίαν.* S.

546. *τῆς εὐθ. ἀπ. τῆς δίκης παρεκβάλλων* (*παρεκβάλλειν*). gl. Victor.

547. *ἀρνὸς*, agni, pueri.

548. *τοῖς χοιρ.* porcellis, puellis. S.: *ἴσως ὅτι χοῖρος προσαγορεύεται τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.*

549. *τὸν κόλλοπ'. ἀντὶ τοῦ τὴν τάσιν τῆς ὀργῆς, ἢ τὸ στερεώτατον τῆς ὁρμῆς, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν τένοντα κόλλοπος. ἔστι δὲ δέρμα στερεώτατον. — ἢ κόλλοπες λέγονται οἱ πασσαλίσκοι τῆς κιθάρας, εἰς οὓς ἀποδεσμοῦνται αἱ νευραὶ, καὶ τείνονται στρεφομένων. ὀργῆς οὖν κόλλοπα ἀντὶ τοῦ τὴν τάσιν τῆς ὀργῆς.* S. haec interpretatio magis quam altera placuit viris doctis

ἆρ' οὐ μεγάλη τοῦτ' ἔστ' ἀρχὴ καὶ τοῦ πλούτου καταχήνη;
ΒΔ. δεύτερον αὖ σου τουτὶ γράφομαι, τὴν τοῦ γ' οἴκου καταχήνην·
καὶ τἀγαθά μοι μέμνησ', ἄχεις, φάσκων τῆς Ἑλλάδος ἄρχειν.
ΦΙ. παίδων τοίνυν δοκιμαζομένων αἰδοῖα πάρεστι θεᾶσθαι.
κἂν Οἴαγρος εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν
ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν, τὴν καλλίστην ἀπολέξας.
κἂν αὐλητής γε δίκην νικᾷ, ταύτης ἡμῖν ἐπίχειρα
ἐν φορβειᾷ τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ηὔλησ' ἀπιοῦσι.

550. καταχήνη. καταγέλως, καταφρόνησις. S.

551. Rav. δ. ἄν σου τ. γράψομαι, τ. τοῦ οἴκου κατ. alii libri fere: δ. αὖ ταυτὶ γράψομαι, τὴν τοῦ πλούτου κατ., quae correctio est ejus, qui nesciret quid faceret verbo οἴκου. at εἰρωνικῶς Bdelycleo, postquam clare dixit illa δεύτ. αὖ σου τ. γράφομαι (nam ita scribendum est cum Br. metri gratia), submissa voce et conversus ad spectatores addit τὴν τοῦ γ' οἴκου κατ., *rei familiaris neglectionem*, dum in foro assides, judiciisque vacas.

552. ita S., Fracinus, Dind. Rav. quoque ἄρχειν. perperam alii τὴν Ἑλλ. ἀρχήν.

553. πρὸς τὸ ἔθος. Ἀριστοτέλης δέ φησιν, ὅτι ψήφῳ οἱ ἐγγραφόμενοι δοκιμάζονται οἱ νεώτεροι, μὴ ἐτῶν ιε' (imo ιη') εἶεν. ἴσως δ' ἂν περὶ τῶν κρινομένων παίδων εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας λέγει, οὐχ ὡς ἐν δικαστηρίῳ κρινομένων, ἀλλ' ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων. ἄλλως. τῶν γὰρ παίδων τὴν ἡλικίαν δοκιμάζοντες τὰ αἰδοῖα ἐσκόπουν διὰ τὸ δεῖσθαι αὐτῶν εἰς τὸ χρησιμεύειν ἐν τοῖς λειτουργίαις. S. αἰδοῖα, quia nudi adstabant pueri. vid. Petit. Leg. Att. p. 227., quem laudavit Br. H. Voss.: „Mit dem 18. Jahre trat der Jüngling in den Stand des jungen Mannes, *Efebos*, dessen Reife durch eine Schau [δοκιμασία, Musterung,] beurkundet ward. Dann, einen Lorbeerkranz auf dem Haupte, opferte er dem Herakles, liess sich die Haare scheeren, die er als Weihgeschenk nach Delfi brachte, (κουρεῶτις: at haec pertinet ad inscriptionem ap. Curiales anno 15.: vide Fl. Chr. ad h. l. et Br. ad Av. 1675.) und schwur den Bürgereid."

554. ὅτι τραγικὸς ὑποκριτὴς ὁ Οἴαγρος, εἴρηται πρότερον. ὡς θαυμάζων δὲ αὐτόν φησιν, ὅτι κἂν ἐκεῖνος ὁ μέγας καταδικασθῇ. ἐκ τῆς Νιόβης δέ· καὶ γὰρ ὑπεκρίθη τὴν Νιόβην ἢ Σοφοκλέους ἢ Αἰσχύλου. ἐπίχειρα δὲ μισθοὺς, τὰ ἀπὸ τῶν χειρῶν κέρδη. S.

556. ταύτης, τῆς δίκης.

557. φορβειαί εἰσι τὰ δέρματα τὰ περὶ τὸ στόμα τῶν αὐλητῶν προσδεσμευόμενα, ὅπως ἂν σύμμετρον τὸ πνεῦμα πεμπόμενον ἡδεῖαν τὴν φωνὴν τοῦ αὐλοῦ ποιήσῃ. ὁ δὲ λέγει, τοῦτό ἐστιν· ἐπὰν νικήσῃ αὐλητὴς, ἀντίδοσιν τούτου προπέμπει ἡμᾶς μετὰ αὐλοῦ. ἔθος δὲ ἦν ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν τῆς τραγῳδίας χορικῶν προσώπων προσεῖσθαι αὐλητὴν, ὥστε αὐλοῦντα προπέμπειν· ὅπερ ἔλαβεν εἰς ἐπιότητα τῶν δικαστῶν ὁ Φιλοκλέων. S.

κἂν ἀποθνήσκων ὁ πατὴρ τῷ δῷ καταλείπων παῖδ' ἐπίκληρον,
κλάειν ἡμεῖς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ
καὶ τῇ κόγχῃ τῇ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ,
ἕδομεν ταύτην ὅστις ἂν ἡμᾶς ἀντιβολήσας ἀναπείσῃ.
καὶ ταῦτ' ἀνυπεύθυνοι δρῶμεν, τῶν δ' ἄλλων οὐδεμί' ἀρχή.

ΒΔ. τουτὶ γάρτοι σεμνὸν τούτων, ὧν εἴρηκας, μακαρίζω·
τῆς δ' ἐπικλήρου τὴν διαθήκην ἀδικεῖς ἀνακογχυλιάζων.

ΦΙ. ἔτι δ' ἡ Βουλὴ χὠ δῆμος ὅταν κρῖναι μέγα πρᾶγμ' ἀπορήσῃ,
ἐψήφισται τοὺς ἀδικοῦντας τοῖσι δικασταῖς παραδοῦναι·
εἶτ' Εὔαθλος χὠ μέγας οὗτος κολακώνυμος ἀσπιδαποβλὴς
οὐχὶ προδώσειν ὑμᾶς φασιν, περὶ τοῦ πλήθους δὲ μαχεῖσθαι·

558. ἐπίκληρον. *une heritiere.* — Fl. Chr. ad quam rediit omnis hereditas. *Be.* cf. S.

559. τὴν κεφαλήν. τὴν ἑαυτῆς κεφαλήν, h. e. se ipsam. προσωποποιΐα.

560. τῇ κόγχῃ. τοῖς σημείοις. ὡς κόγχας ἐπιτιθέντων ταῖς σφραγῖσιν ἀσφαλείας ἕνεκα. — S.

561. ἐκδίδομεν αὐτὴν, φησὶ, τῷ δωροδοκοῦντι ἡμᾶς. S.

561. ἀρχή. intell. δρᾷ ταῦτα.

563. — κατὰ τοῦτό σε, φησὶ, μακαρίζω, τὸ ἀνεγκλήτως πράττειν. S.

564. Suidas: ἀνακογχυλιάσαι· ἀναγαργαρίσασθαι. similiter Pollux 6, 25. hic autem facete Comicus ad alium sensum detorquens hoc vocabulum, quia τὴν κόγχην dixit, ἀποκογχυλιάζειν usurpavit pro ἀνασπᾶν τὴν κόγχην. muniebant enim sigilla conchyliis, quo conservarentur. *Ex Br.*

565. ἡ Βουλὴ χὠ δῆμος. sic Latini *Senatus populusque Rom.*: ut Βουλὴ sit τὸ πρῶτον τάξει καὶ τιμῇ, at multiceps illa bestia secundum habeat locum, sit tamen τὸ κύριον καὶ ἄρχον. etiam ap. Thuc. hic ordo observatur. *Fl. Chr.* Schoemann. de comitiis Athen. p. 156. *Dind.*

567. Εὔαθλος ῥήτωρ συκοφάντης, οὗ μνημονεύει καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι (666.) καὶ Ὀλκάσιν· οὗτός ἐστιν (ἔσθ') ὑμῖν πονηρὸς τοξότης συνήγορος, Ὥσπερ Εὔαθλος. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Πλάτων ἐν Πεισάνδρῳ, καὶ Κρατῖνος ἐν Θρᾴτταις. κολακώνυμον δὲ εἶπε τὸν Κλεώνυμον. εἴρηται δὲ, ὅτι κόλαξ καὶ ὀίψασπις. (Nub. 352. etc.) τὸ δὲ οὐχὶ προδώσειν ἡμᾶς (ὑμᾶς), ἐπεὶ λέγουσι τὰ τοιαῦτα οἱ ῥήτορες, ὡς ὑπὲρ ἡμῶν (ὑμῶν) ἀγωνίζομαι,

κἀν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ
εἶπῃ τὰ δικαστήρι' ἀφεῖναι πρώτιστα μίαν δικάσαντας·
αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει,
ἀλλὰ φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων, καὶ τὰς μυίας ἀπαμύνει.
σὺ δὲ τὸν πατέρ' οὐδ' ὁτιοῦν τούτων τὸν σαυτοῦ πώποτ' ἔδρασας·
ἀλλὰ Θέωρος, καὶ τουτὶν ἀνὴρ Εὐφημίου οὐδὲν ἐλάττων,
τὸν σφόγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκάνης τἀμβάδι' ἡμῶν περικωνεῖ.
σκέψαι δ', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν οἷων ἀποκλείεις καὶ κατερύκεις,

καὶ οὐχὶ προδώσω τὴν πόλιν. S. cf. 636, 7.

569. sequ. ὅτι ὁ δημογορῶν ἐν τῷ δήμῳ φησὶν, οὐκ ἔσχει τῆς νίκης τὴν ψῆφον ἄνευ τῆς κρίσεως τῶν δικαστῶν, εἰ μὴ πρότερον πρὸς μίαν δίκην δικάσαντες οἱ δικασταὶ παρεῖεν καὶ ἐπιτρέψειεν. κἂν (ἐὰν) μὴ ε. τὰ δικαστ. οἷον μηκέτι ἔχειν τὴν ἐξουσίαν ἄδικον ποιῆσαι, ἀλλ' ἅπαξ κριθῆναι ὑπὲρ τούτων, καὶ μὴ γενέσθαι ὑπερβάλλοντί τινι ποιήσασθαι ἐπὶ τῶν γνωμῶν καὶ τῶν ψηφισμάτων, ἀλλὰ τὸ ἅπαξ κριθὲν κύριον εἶναι. S. Equ. 50. ὦ Δῆμε, λοῦσαι, πρῶτον ἐκδικάσας μίαν. *Be.* H. Voss.: „Sobald die Richter einem Redner den Sieg zuerkannt, fodert er, dass sie fortgehen, aus Furcht, sie möchten nach Laune zurückstimmen." at ita ignominia judices afficiuntur, cum cetera, quae hic commemorantur a sene, ad honorem eorum atque gloriam, quamvis vanam, pertineant. quare hoc dici puto: postquam Senatus vel Populus Atheniensis (565.) rem aliquam magnam judicibus decernendam commiserit, oratores in concione adulari solere judicibus dicendo, se eos dimittendos censere, postquam semel tulerint sententiam, h. e. ipsos oratores et horum clientes sententia judicum contentos fore, neque jus appellationis esse usurpaturos; quod honorificum. — referendum πρώτιστα ad εἶπῃ, *nisi prius dixerit*; in μίαν intelligendum ὀδόν, ut significetur τὸ ἅπαξ κρίνειν. sensit hoc alter Scholiastarum.

571. κατ' ἐξοχὴν τὸ αὐτός. κεκραξιδάμας δὲ ὁ τῇ βοῇ δαμάζων. S. de eodem Cleone in Equ. 36. ἅρπαξ, κεκφάκτης. *Be.*

572. Cleon Equ. 60. βυρσίνην ἔχων Δειπνοῦντος ἐστὼς ἀποσοβῶ τοὺς ῥήτορας. *Be.*

574. De Theoro dictum ad 42. Εὐφημίου. ὅτι Εὐφήμιος τῶν ἄγαν διαβαλλομένων ἐπὶ κολακείᾳ ἐστὶν, ᾧ παρείκασε τὸν Θέωρον διὰ κολακείαν τὰ ὑποδήματα τῶν δικαστῶν ἀποψῶντα καὶ ἀλείφοντα. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν ἀγγείων· κυρίως γὰρ περικωνῆσαί ἐστι τὸ πισσῶσαι τὰ κεράμια. S.

575. libri σπόγγον, ἐλληνικῶς. cf. Ach. 480.

ἦν δουλείαν οὖσαν ἔφασκες καὶ ὑπηρεσίαν ἀποδείξειν.

ΒΔ. ἔμπλησο λέγων· πάντως γάρ τοι παύσει ποτὲ, κἀναφανήσει
πρωκτὸς λουτροῦ περιγιγνόμενος τῆς ἀρχῆς τῆς περισέμνου.

ΦΙ. ὃ δέ γ' ἥδιστον τούτων ἐστὶν πάντων, οὔ 'γὼ 'πιλελήσμην·
ὅταν οἰκαδ' ἴω τὸν μισθὸν ἔχων, κἄπειθ' ἥκονθ' ἅμα πάντες
ἀσπάζονται διὰ τἀργύριον, καὶ πρῶτα μὲν ἡ θυγάτηρ με
ἀπονίζῃ καὶ τὼ πόδ' ἀλείφῃ, καὶ προσκύψασα φιλήσῃ,
καὶ παππάζουσ' ἅμα τῇ γλώττῃ τὸ τριώβολον ἐκκαλαμᾶται·
καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποθωπεῦσαν φυστὴν μᾶζαν προσενέγκῃ,
κἄπειτα καθεζομένη παρ' ἐμοὶ προσαναγκάζῃ· „Φάγε τουτί!
Ἔντραγε τουτί!" τούτοισιν ἐγὼ γάνυμαι, καὶ μή με δεήσει
εἰς σὲ βλέψαι καὶ τὸν ταμίαν, ὁπότ' ἄριστον παραθήσει

577. ita Bentl. vulgo ἔφασκες χὑπηρεσίαν.

578. ἔμπλησο. κορέσθητι. gl. Victor.

579. παροιμιακὸν τοῦτο ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῷ τῷ ἑαυτῶν νικώντων. ἢ ἐπὶ τῶν ἀεὶ μολυνομένων καὶ βιαζομένων καθαίρεσθαι. ὁ γὰρ πρωκτὸς πλυνόμενος περιγίνεται τῆς καθάρσεως, καὶ ἔτι μολύνεται etc. S. τῆς ἀρχῆς τ. περ. quod attinet ad magnificum tuum imperium, seu magistratum.

583. ὅτι παλαιὰ ἡ διὰ τῶν γυναικῶν τημελία, καὶ οὕτως ἐτημέλουν τοὺς πατέρας καὶ γέροντας, ὥστε μετὰ τὸ νίψαι ἀλείφειν τοὺς πόδας. Εὐφρόνιος δὲ καὶ τοὺς παρ' Ὁμήρῳ λιπαροὺς πόδας οὕτως ἀποδιδόναι τινάς φησι. S. poëta vetus: *bona femina lavit et unxit*, ut monuit Fl. Chr.

584. παππ. i. e. πάππαν με καλοῦσα, ut loquitur in Pace 120. Be. S.: ἐκκαλ. ἀποσπᾷ, ἀπὸ τῶν διὰ καλάμου τοὺς ἰχθύας ἀγρευόντων. Be.: — Solebant in ore gestare pecuniam. cf. 761.

585. φυστὴ μάζα ἡ ἐξ ἀλφίτων καὶ οἴνου. ὀξυτόνως δὲ, ὥς φησιν Ἡρωδιανός. S. cf. Schneideri lex. gr. v. φύστη.

587. seqq. ἔντραγε. ἐντρύφησον. παραθήσει — καταρασ. τὸ ἐπαχθὲς τῶν οἰκετῶν σημαίνει. gl. Victor.

588. ἄλλην — μάξῃ. pendent haec a verbis εἰς σὲ βλέψαι καὶ τὸν ταμίαν. cavendum esse ait, ne inobservatus promus cito aliam

καταρασάμενος καὶ τονθορύσας, ἄλλην μή μοι ταχὺ μάξῃ.
τάδε κέκτημαι πρόβλημα κακῶν, σκευὴν βελέων ἀλεωρήν.
κἂν οἰνόν μοι μὴ ἰγχῇ σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ' ἐσκεκόμισμαι
οἴνου μεστὸν, κἄτ' ἐγχέομαι κλίνας· οὗτος δὲ κεγηνὼς
βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν.
ἆρ' οὐ μεγάλην ἀρχὴν ἄρχω καὶ τοῦ Διὸς οὐδὲν ἐλάττω,
ὅστις ἀκούω ταῦθ', ἅπερ ὁ Ζεύς; a. d.
ἦν γοῦν ἡμεῖς θορυβήσωμεν,
πᾶς τις φησὶν τῶν παριόντων·
„Οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον,
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ!“ κἂν ἀστράψω,
ποππύζουσιν κἀγκεχόδασίν μ'
οἱ πλουτοῦντες καὶ πάνυ σεμνοί,
καὶ σὺ δέδοικάς με μάλιστ' αὐτός·
νὴ τὴν Δήμητρα, δέδοικας· ἐγὼ δ'
ἀπολοίμην, εἴ σε δέδοικα. a. par.
ΧΟ. οὐπώποθ' οὕτω καθαρῶς ch. d. ἀνομοιόστ.

sibi offam pinsat átque interat venenatam. ἄλλην, *aliam*, h. e. *malam*; quo sensu saepius vocabulum ἕτερος et similia usurpari docuit Valck. per euphemismum Diatr. Eurip. p. 112.

589. τονθ. γογγύσας. ἔστι δὲ ποιὰ φωνή. gl. Vict. cf. Ran. 700.

590. τάδε. τὰ ἐκ δικαστηρίου χρήματα. σκευὴν δὲ πανοπλίαν. — S. βελ. ἀλεωρὴν dictum pro ἐλεύουσαν βέλη. vide Pac. 520., 838., Matth. gr. gr. §. 429, 4.

591. τὸν ὄνον. εἶδος ἀγγείου· ἴσως δὲ διὰ τὸ διάπλασμα ἔχειν ὄνου μορφήν. S. est hic ὄνος vasis species facta fortassis in figuram aselli; neque aliam ob rem aurita pocula dicta puto dyotam, ἀμφῶες et similia. *Fl. Chr.*

592. κλίνας. ἀνακλιθείς. gl. Vict. οὗτος δέ. ὁ ὄνος. ἔπαιξε δὲ ὡς πρὸς τὸ ζῶον. βρωμᾶσθαι δέ ἐστι τὸ πεινῶντα τὸν ὄνον ὀγκᾶσθαι. δῖνος δέ ἐστιν ἀγγεῖόν τι κεράμειον, βάσιν οὐκ ἔχον, ἀλλὰ στρογγύλον κάτω. — S.

593. Hesych. στράτιον· πολεμικόν, ἢ φοβερόν. Photius: στρατιον· τὸ μέγα καὶ σοβαρόν. Br.

595. ἅπερ ὁ Ζεύς. ἃ τῷ Διὶ εἰώθασι λέγειν. S.

599. sequ. κἂν ἀστρ. φόβον κατ' ἀρχὴν δείξω. ποππ. ἔθος γὰρ ταῖς ἀστραπαῖς ποππύζειν. — S. μ' est μοι.

603. νὴ τὴν Δήμ. per Cererem vel more agricolarum jurat, vel potius tanquam mysteriis Eleusiniis initiatus, ut plurimi Atheniensium. vide Fischer. ad Plut. 841. etc.

605. καθ. καφῶς, ἀκριβῶς. Hesych.

οὐδενὸς ἠκούσαμεν οὐδὲ ξυνετῶς λέγοντος. ch. t. c.

ΦΙ. οὔκ, ἀλλ' ἐρήμας ὥρεθ' οὗτος ῥᾳδίως τρυγήσειν. i. t. c.

καλῶς γὰρ ἤδειν, ὡς ἐγὼ ταύτῃ κράτιστός εἰμι.

ΧΟ. ὡς δὲ πάντ' ἐπελήλυθε, gl.

610 κοὐδὲν παρῆλθεν, ὥστ' ἔγωγ' i. d.

ηὐξανόμην ἀκούων, κἀν Μακάρων δικάζειν as., 2 ch. d. c.

αὐτὸς ἔδοξα νήσοις, ἡδόμενος λέγοντι.

ΦΙ. ὥσθ' οὗτος ἤδη σκορδινᾶται, κἄστιν οὐκ ἐν αὐτοῦ. i. t. c.

ἦ μὴν ἐγώ σε τήμερον σκύτῃ βλέπειν ποιήσω.

615 ΧΟ. δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν εἰς ἀπόφευξιν παλάμας. ch. t.

τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν da. d. h.

πεπᾶναι χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι. ch. tr. c. c. l. m.

πρὸς ταῦτα μύλην ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι καὶ νεόκοπτον, a. Arist.

607. οὔκ. modeste tanta se laude dignum esse negat. S.: ἀλλ' ἐρ. παροιμία Οὐκ ἐρήμας τρυγήσεις, ἐπὶ τῶν ἀδεῶς τι πραττόντων, ὡς μηδενὸς αὐτοῖς ἀντιπράττοντος ἐρήμας τρυγήσειν. ἔοικε δὲ ἀπὸ τῶν τὰς ἀμπέλους τηρούντων ἀφροντίστως. Be.: Putabat, me causam meam deserturum, cf. Coucion. §83.

608. καλῶς γ. ἤδειν. (est haec 3. pers. sing., ut supra 533. *Br.*) ἐν εἰρωνείᾳ. τοὐναντίον γὰρ παραδηλοῖ πειθομενος, οὕτως πιθανώτατα ἔμελλον ἐρεῖν. ταύτῃ. τῷ αὐτῷ τρόπῳ, ἐν τῷ δημηγορεῖν. — S.

609. θαυμάζει ὁ Χορὸς Φιλοκλέωνος τὴν κατάστασιν. S. Germani simili metaphora dicunt etwas durchgehen. Voss.: *Wie doch alles hindurch er ging, Und nichts vorbeiging.*

611. ηὐξανόμην, ἐμεγαλιζόμην, *so dass ich grösser mich fühlt' im Hören.* S.: δικάζειν ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν οἰκεῖν δικάζειν εἶπεν, ὡς φιλόδικος. de insulis beatorum vidd. Hesiod. O. et D. 171., Eurip. Hel. 1571., Horat. 4, 8, 27. etc.

613. σκορδινᾶσθαί ἐστιν ὃ ποιοῦσιν οἱ ἐξ ὕπνου ἀνιστάμενοι καὶ μετὰ χάσμης τὰ μέλη ἐκτείνοντες. φησὶν οὖν, ὅτι χασμᾶται καὶ διατείνεται ὑπὸ τῆς ἀθυμίας. S. cf. Ran. 873. etc. *itaque ille jam pandiculatur* etc.

614. σκύτῃ βλέπειν. ὃ ἐστι πληγάς σοι ἐμβαλῶ. παροιμία δὲ ἐλέγετο ἐπὶ τῶν δειλιώντων. — πεπάναι (πεπᾶναι) δὲ μαλάξαι, ὑποχαλάσαι. S.

615. παλ., μηχανὰς, artes, dolos. vide Schneideri lex. gr. h. v.

617. μὴ π. ἐ. λέγοντι. ἀντὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ, μὴ ἀρέσκοντά μοι λέγοντι. πάντως γὰρ κατὰ τοῦ δικάζειν ἔμελλε λέγειν. S. *non e re mea dicenti.* vid. Koen. ad Gorinth. p. 44. (106.) *Br.* cf. Soph. Oed. R. 1354. etc.

ἢν μή τι λέγῃς, ἥτις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερεῖξαι.

ΒΔ. χαλεπὸν μὲν καὶ δεινῆς γνώμης, καὶ μείζονος ἢ 'κ τρυγφδοῖς,
ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν· ἀτὰρ, ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη . . .

Φι. παῦσαι καὶ μὴ κατέριζε· εἰ μὴ γὰρ, ὅπως δουλεύω 'γὼ, τουτὶ ταχέως με διδάξεις,
οὐκ ἔστιν ὅπως οὐχὶ τεθνήξει, κἂν χρῇ σπλάγχνων ἀπέχεσθαι.

ΒΔ. ἀκρόασαι νῦν, ὦ παππίδιον, χαλάσας ὀλίγον τὸ μέτωπον.
καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς,
τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων ξυλλήβδην τὸν προσιόντα·

619. κατ. καταθραῦσαι. — S.

620. δεινῆς γνώμης. ἀντὶ τοῦ μείζονος ἢ κατὰ κωμῳδίαν ἐστὶ τὸ ἰᾶσθαι νόσον πεπαλαιωμένην ἐν τῇ πόλει. λέγει δὲ τὸ φιλόδικον. ἐντετοκυῖαν δὲ ἐγγεννηθεῖσαν, ἢ ἐμφωλεύουσαν. S. *magnae mentis, magni ingenii.* Be.: *altioris indaginis quam pro Comico capta.*

622. ὦ π. ἡμ. Κρον. Homeri verba Odyss. 1, 45.

622. πατ. πατέρα κάλει. ἔμελλε δὲ εἰπεῖν· σοὶ πάντα δυνατά ἐστιν, ὦ Ζεῦ, καὶ διέκοψεν ὁ Φιλοκλέων.

624. κἂν χρῇ. κἂν ὡς ἀνδροφόνος λογισθῶ, καὶ τῶν θυσιῶν μὴ μεταλάβω. κατὰ τὸ ἔθος δὲ, ὅτι οἱ ἀνδροφόνοι οὐ μεταλαμβάνουσι θυσιῶν. S. — Erat hoc vetustum genus excommunicationis, ut vocant, non esse inter ὁμοτραπέζους, vel, ut ait Aristot. in Politicis, ὁμοκάπους. sic Orestes exul propter caedem matris et furiis agitatus hospitum mensae, ad quos deveniebat, non participavit, sed praebita sunt ei, ut ait Eurip. in Taurica Iphig., ξένια μονοτράπεζα. sic Circe ap. Apollonium Rhod. non assedit Iasoni et Medeae, nisi prius purgatis a caede Absyrti. — *Fl. Chr.* cf. Soph. Oed. R. initio, Köpke über Gesetzgeb. der Gr. p. 526. etc.

625. χαλ. παυσάμενος τῆς ὀργῆς. ἔθος γὰρ τοῖς ὀργιζομένοις αἴρειν τὰς ὀφρῦς. S.

626. μὴ ψήφοις. πολλαχοῦ δῆλον, ὅτι ψήφοις ἐλογίζοντο οἱ παλαιοὶ, ἀφ' οὗ τὸ ψηφίζειν. — τὸ δὲ φαύλως ἁπλῶς, ἀφελῶς. — S. ἀπὸ χειρὸς, *digitis computando.* Be.: Supputationem facit redituum, ut ostendat, posse plebem aliunde ali: ut non necesse sit eam mercedi judiciariae adeo inhiare.

627. seqq. τὸν φόρον etc. tributa sociorum. Schömann. de comitiis Athen. p. 286.: „In his quae memorantur τέλη, tributa sunt inquilinorum, vectigalia artium, aliaque hujusmodi; ἐπ' τοσται autem portoria quaedam esse videntur in Piraeeo exacta; quanquam alibi frequentior est πεντηκοστῆς seu quinquagesimae mentio; (S.: ἑκατοστὰς δὲ τὰς

κἄξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστὰς,
πρυτανεῖα, μέταλλ', ἀγορὰς, λιμένας, μισθοὺς καὶ δημιόπρατα·
τουτων πλήρωμα τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίγνεται ἡμῖν.
ἀπὸ τούτων νυν κατάθες μισθὸν τοῖσι δικασταῖς ἐνιαυτοῦ,
ἓξ χιλιάσιν, (κοὔπω πλείους ἐν τῇ χώρᾳ κατένασθεν),

ὑπὲρ τοῦ τέλους χορηγουμένας ἀπὸ τῶν πόλεων. Voss.: *Hiernächst auch die Zolleinkünfte dazu, und so manch EinPfennig vom Hundert.*) ἀγορὰς et λιμένας nominat propterea quod in foris ac portubus mercium importatarum, exportatarum ac venditarum vectigalia pendenda erant; μισθοὺς autem esse puto, quae alias μισθώματα aut μισθώσεις dicuntur, pensiones aedium, agrorum, pascuorum, aliarumque rerum publicarum, quae privatis elocari solebant; πρυτανεῖα sunt pecuniae quaedam a litigantibus ante judicium depositae, qualia erant quae ap. Rom. sacramenta dicebantur; δημιόπρατα denique sunt bona publicata, quorum venditorum pretia in aerarium redigebantur." de πρυτανείοις aliter S., sed obscure: ἃς κατέβαλλον δεκάτας τῶν χρεῶν οἱ δανεισταὶ ὑπὲρ παραστάσεως τῶν χρεωφειλῶν, ὡς ἀπαιτηθῶσιν ἅπερ ἦσαν τέλη. idem recte: δημιόπρατα. ἐδήμευον γάρ τινας (interfectores, sacrilegos, proditores patriae etc.), καὶ τὰς οὐσίας αὐτῶν κοινὰς ἐποιοῦντο.

629. μέταλλα. argentifodinas Atheniensium in Laurio monte, de quibus vide Ran. 674. et Böckhii disputationem in scriptis Academiae Berol. ann. 1814. et 1815. p. 117., eorumque alia metalla quaedam Thracia, praesertim in Pangaeo monte, de quibus cf. Rhes. 384., 875., 924., Strabonem Excerpt. libri 7, 17., *Demosthènes Staatsreden*, übers. u. erläutert von F. Jacobs p. 103. etc.

630. de summa redituum Atticorum vide inprimis Böckhii *Staatshaushalt der Athener* 1. p. 465.

631. ita Dind. vulgo, tribus verbis continuis ν littera finitis, ἀ. τούτων νυν μισθὸν κατ. Rav. ἀ. τ. νυν κατ. μισθὸν κατάθες τοῖσι etc.

632. κατένασθεν, κατενάσθησαν, h. e. κατῳκίσθησαν, ut ἔταφεν, ἔκρυφθεν ap. Aeschylum et Euripidem: vide Matth. gr. gr. §. 199, 5. H. Voss.: „6000 Richter wurden alljährlich für die 10 Gerichtshöfe erwählt; aber nur wenn sie beschäfftigt waren, empfingen sie ihren Sold. In wichtigen Fällen zwar vereinigten sich mehrere Gerichtshöfe zu 1000, 1500, 2000, ja zu 6000 Mann; [vide Köpkii *Gesetzg. u. Gerichtsverf. d. Gr.* p. 629. et, quem laudat, Andocidem de myster. p. 253.] aber auch kleinere Versammlungen von 200, 300, 400 finden sich; und in Kriegszeiten ruheten die Gerichte manchmal ganz. — Arist. nimmt die möglich grösste Zahl als die gewöhnliche an." [imo ex re sua id facit Bdelycleo, quo ostendat, ne tot quidem judicum mercede eam pecuniam absumi, quae comparanda sit cum summa redituum Atticorum.]

γίγνεται ὑμῖν ἑκατὸν δήπου καὶ πεντήκοντα τάλαντα.

ΦΙ. οὐδ' ἡ δεκάτη τῶν προσιόντων ἡμῖν ἄρ' ἐγίγνεθ' ὁ μισθός.

ΒΔ. μὰ Δί' οὐ μέντοι.

ΦΙ. καὶ ποῖ τρέπεται δὴ ῎πειτα τὰ χρήματα τἄλλα;

ΒΔ. ἐς τούτους τοὺς „Οὐχὶ προδώσω τὸν Ἀθηναίων κολοσυρτὸν, ἀλλὰ μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλήθους αἰεί.“ σὺ γὰρ, ὦ πάτερ, αὐτοὺς ἄρχειν αἱρεῖ σαυτοῦ, τούτοις τοῖς ῥηματίοις περιπεφθείς.

κἄθ' οὗτοι μὲν δωροδοκοῦσιν κατὰ πεντήκοντα τάλαντα ἀπὸ τῶν πόλεων, ἐκπεπειλοῦντες τοιαυτὶ κἀναφοβοῦντες·

„Δώσετε τὸν φόρον, ἢ βροντήσας τὴν πόλιν ὑμῶν ἀνατρέψω.“

σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς τοὺς ἀργελόφους περιτρώγων.

633. εἰς ι' μῆνας λογίζεται τὸν ἐνιαυτὸν, ὡς τῶν β' εἰς ἑορτὰς προχωρούντων. ἑκάστῳ γὰρ τριάβολον τοῦ μηνὸς (imo τῆς ἡμέρας), ιε' τοῦ μηνὸς τάλαντα ἐποίει. — S. — Observandum, unumquemque mensem non plus nec minus habere quam 30 dies. jam si sexies mille hominibus dentur quotidie terni oboli, summa expensarum unius mensis erunt oboli 540,000; tot autem oboli, drachmae 6 obolis constante, faciunt drachmas 90,000; tot drachmae, mina ex 100 constante, faciunt minas 900; tot minae, quarum 60 continet talentum, faciunt talenta 15; decies quindecim autem sunt 150, quae est summa expensarum unius anni. *E Be.*

634. οὐδ' ἡ δεκάτη. nam decima pars de 2000 non est 150, sed 200. *Be.*

635. male verba καὶ ποῖ — τἄλλα Bdelycleoni et seqq. usque ad αἰεί 637. Philocleoni tribuuntur in codd. Be.: ποῖ τρέπ. — τὰ χρήματα; Isaeus de Philoctemonis hereditate: ἡρώτων, ὅπου (ὅποι) τετραμμένα εἴη τὰ χρήματα.

636. salse pessimos demagogos significat orationibus illis, quibus palpare solerent concionem. cf. 568. „τὸν Ἀθ. κολ. Plut. 532. γραϊδίων κολοσυρτόν. mox σύρφακα, quod idem.“ *Be.*

638. περιπεφθείς, ἀπατηθείς. S.

642. τοὺς ἀργ. τὰ περιττὰ καὶ ἄχρηστα. ἀργίλοφοι γὰρ τῆς μηλωτῆς (mastrucae, pellis villosae,) οἱ πόδες, οὓς ποδιῶνας καλοῦσι, καὶ οὗτοι ἄχρηστοι. S.

643. σύρφακα. τὸ ἱκανὸν πλῆθος τῶν δικαστῶν τὸν ὀχλάδη καὶ συρφετώδη (τὸ ὀχλώδες καὶ συρφετῶδες), ἐξ ὑντελῶν τρεφόμενον.

οἱ δὲ ξύμμαχοι ὡς ἤσθηνται τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον
ἐκ κηθαρίου λαγαρυζόμενον καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδὲν,
σὲ μὲν ἡγοῦνται Κόννου ψῆφον· τούτοισι δὲ δωροδοκοῦσιν
ὖρχας, οἶνον, δάπιδας, τυρὸν, μέλι, σήσαμα, προσκεφάλαια,
φιάλας, χλανίδας, στεφάνους, ὅρμους, ἐκπώματα, πλουθυγίειαν.

κηθάριον γὰρ πλέγμα ἐστὶ κανισκώδες, ἐπιτιθέμενον τῇ κληρώτιδι τῶν ψήφων. λαγαριζόμενον δὲ (sic, ut vulgo libri; sed A Paris. et Suid. λαγαρυζόμενον, quos Br. aliique secuti sunt. vid. Schneideri lex. gr. v. λαγαρίζω.) τὰ λάγαρα (λαγαρὰ) ἐσθίοντα, ὅ ἐστιν εὔθραστα (fort. εὔθρανστα, fragilia) καὶ εὐτελῆ τινα. ἢ κηθάρια τὰ ὀξύβαφα, ἐξ ὧν τοὺς κύβους ἠφίεσαν. πλεκτὰ δὲ ἦν ταῦτα. ἄλλως. — τὸ λαγαρίζειν τὸν (τὸ) ἀποτρώγοντα θηλάζειν. — ἴσως ἂν οὖν λέγει [ἤτοι] ἐκ τῶν ἀγγείων τῆς ψήφου, ἀποξύοντα τὸν μισθὸν ἐξ ἄγγους τινὸς πλεκτοῦ, οἷον ὁ νάρταλος. τραγαλιζόμενον, ὡς ἂν πένητας. λαγαριζόμενον δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποξύοντα, ὡς ἀπὸ τῶν δικαστικῶν ἀγγείων. ταῦτα δὲ ὡς περὶ πενήτων. nobis, cum λαγαρὸς sit *flaccidus*, *tenuis*, λαγαρίζειν significare videtur *extenuari* sive *emaciari* atque *consumi*. emaciatam dicit turbam judicum ἐκ κηθαρίου, h. e. propter mercedem exiguam judicialem, qua se sustinent, (velut) nihilo victitantes (τραγαλίζοντες, h. e. τραγοῦντες seu τρώγοντες, τὸ μηδέν).

645. Κόννου ψῆφον. κιθαρῳδὸς ἦν νέος. (? fort. κιθαρῳδὸς ἠνεὸς, *citharoedus stupidus*, qui rem facere nesciret, quamvis arte praestans, ipsiusque Socratis magister, teste Cic. Epist. ad Div. 9, 22.) ἔστι δὲ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀξίων. Καλλίστρατος δὲ παροιμίαν φησὶ Κόννου θρῖον, παρ' ἣν παίζει. — μήποτε δὲ οὐδὲ ἔστι Κόννος, ἀλλὰ Κόννας, ὃν προτεινεκτέον ὡς Μίδας. Κόννου ψῆφος, οἷον τὸ μηδέν. — S. cf. Suid. v. Κοννᾶς, Erasmi Adag. 2, 2, 21., interpp. ad Equ. 538., quo loco K. monet, Connam fuisse tibicinem seu citharoedum, eumque pauperem, licet ob praestantiam artis victoriam Olympiae reportaverit. apud Be. parodia legitur versus Hesiodei: ἓσθιε καὶ σῇ γαστρὶ δίδου χάριν, ὄφρα σε λιμὸς ἐχθαίρῃ· Κοννᾶς δὲ πολυστέφανος νικήσει. figurate Bdelycleo patrem existimari dicit calculum Connae, θητὸς, h. e. civis ejus, cujus haberetur quidem ratio in concione, sed non admodum diligenter. — τούτοισι. demagogis. cf. 636. seqq. — δωρ. cf. 1003.

646. ὖρχας. κεράμινα ἀγγεῖα, ὑποδεκτικὰ ταρίχων, δύο ὦτα ἔχοντα. δάπιδας. τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς δάπιδας (τάπιδας) λέγουσι. — S. σήσαμα. folia sesami, vel potius σησαμούντια πόπανα. vid. annot. ad Pac. 820.

647. ὅρμους. περιτραχήλιον κύσμον. gl. Vict. — πλουθυγίειαν. h. e. velut πλούτου ὑγίειαν, non *opes sanas*, sive *opes cum sanitate*, ut vulgo reddunt h. l. et Av. 731., Equ. 1100., ubi quidem Wielandius haud male: *Wohlseinsfülle*, Voss. et ibi et hoc ipso loco *Fülle des Reichthums*. scilicet sanitatem donare nemo potest, divitias omnisque generis opes potest, quas animo comple-

σοὶ δ' ὧν ἄρχεις, πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας,
οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδου κεφαλὴν τοῖς ἐψητοῖσι δίδωσι.
ΦΙ. μὰ Δί' ἀλλὰ παρ' Εὐχαρίδου καὐτὸς τρεῖς ἀγλίθας μετέπεμψα.
ἀλλ' αὐτήν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων ἀποκναίεις.
ΒΔ. οὐ γὰρ μεγάλη δουλεία 'στὶν τούτους μὲν ἅπαντας ἐν ἀρχαῖς
αὐτούς τ' εἶναι καὶ τοὺς κόλακας τοὺς τούτων, μισθοφοροῦντας;
σοὶ δ' ἤν τις δῷ τοὺς τρεῖς ὀβολούς, ἀγαπᾷς, οὓς αὐτὸς ἐλαύνων
καὶ πεζομαχῶν καὶ πολιορκῶν ἐκτήσω, πολλὰ πονήσας.
καὶ πρὸς τούτοις ἐπιταττόμενος φοιτᾷς, ὃ μάλιστά μ' ἀπάγχει,

ctitur Comicus, cum dicit πλουθυγίειαν. Av. 603. πῶς δ' ὑγίειαν δώσουσ' αὐτοῖς, οὖσαν παρὰ τοῖσι θεοῖσιν; ΠΕ. ἦν εὖ πράττωσ', οὐχ ὑγίεια μεγάλη τοῦτ' ἐστί; σάφ' ἴσθι, Ὡς ἄνθρωπός γε κακῶς πράττων ἀτεχνῶς οὐδεὶς ὑγιαίνει. serio Pindarus ὑγίεντα ὄλβον pro ἱκανῷ dixit Ol. 5, 55.

648. ita Fl. et Dind. secundum priorem Junt., in qua legitur σὺ δ' ὤν, cum ceteri libri habeant σὺ δέ γ' ὤν, quod a versificatore videtur profectum esse, nec ferri potest, quia opus est dativo referendo ad δίδωσι, ne illorum, quibus senex se imperare putat, nemo quidquam dare dicatur demagogis, quibus omnia dari ait Bdelycleo, sublini autem os Philocleoni et judicibus. — ὑγρᾷ. θαλάττῃ. — πιτυλ., operatus, satagens, πολλὰ πονήσας (655.). S.: πίτυλος καλεῖται ἡ καταβολὴ τῆς κώπης. haec prima est verbi ejus significatio; sed figurate, neque uno modo, et ipsum et ab eo derivata dici nemo ignorat, velut ille ap. S.: οἷόν ἐστιν ἰχθύων γένεσιν ἰδεῖν ἐν κολύμβοις πιτυλίζουσαν.

649. τοῖς ἐψ. τοῖς ἰχθυδίοις. S.

650. ἀγλῖδας. αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων. — εὔηθες (imo ἄηθες, inusitatum; sed vide lexica v. μετα πέμπειν.) δὲ καὶ τὸ μετέπεμψα ἀντὶ τοῦ μετεπεμψάμην. Εὐχαρίδης δὲ ὄνομα σκοροδοπώλου. S.

651. τὴν δουλείαν. quam dixit Bdelycleo superius 499. S.: ἀποκναίεις. λυπεῖς, ὀδυνᾷς, ἀπολλύεις. — τί οὐ καθεύδεις; σύ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν. Μένανδρος Μισουμένῳ. S.

654. τοὺς τρ. ὀβ. mercedem judicialem et comitialem. — ἐλαύνων, remigans.

656. ἐπιτ. φοιτᾷς, abis, cum juberis, in judicium. Be. ἀπάγχει, strangulat, excruciat.

ὅταν εἰσελθὼν μειράκιόν σοι κατάπυγον, Χαιρέου υἱὸς,
ὠδὶ διαβὰς διακινηθεὶς τῷ σώματι καὶ τρυφερανθεὶς,
ἥκειν εἶπῃ πρῲ κἀν ὥρᾳ δικάσονθ', ὡς, ὅστις ἂν ὑμῶν
ὕστερος ἔλθῃ τοῦ σημείου, τὸ τριώβολον οὐ κομεῖται·
αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν, κἂν ὕστερος ἔλθῃ·
καὶ κοινωνῶν τῶν ἀρχόντων ἑτέρῳ τινὶ τῶν μεθ' ἑαυτοῦ,
ἢν τίς τι διδῷ τῶν φευγόντων, ξυνθέντε τὸ πρᾶγμα δύ' ὄντε
ἐσπουδάκατον, κᾆθ', ὡς πρίονθ', ὁ μὲν ἕλκει, ὁ δ' ἀντανέδωκε·
σὺ δὲ γασκάζεις τὸν κωλακρέτην· τὸ δὲ πραττόμενόν σε λέληθε.

657. κατ. κπορνευμένον. Χαιρ. υἱός. οἷον οὐδὲ γνήσιος πολίτης· τὸν γὰρ Χαιρέαν Εὔπολις ἐν Βάπταις ὡς ξένον κωμῳδεῖ. S.

658. h. e. διαβὰς, ὠδὶ διακινηθεὶς etc. sic moto molliter corpore, dum ingreditur. Be.: „διακ. Thesm. 170. διεκίνουν Ἰωνικῶς." S.: τρυφ. ἀντὶ τοῦ μαλακῶς σταθείς.

659. ὅστις — κομεῖται. verba filii istius Chaereae. S.: ὡς ἔθους ὄντος πρὸς σημεῖόν τι ἐκκείμενον ἀθροίζεσθαι τοὺς δικαστάς. ἐν ἤθει δὲ ταῦτα. conferunt Thesm. 284. et Schoemann. de comitiis Athen. p. 153.

661. τὸ συνηγ. ὑπὲρ τοῦ συνηγορῆσαι. ἐλάμβανον γὰρ οἱ ῥήτορες δραχμὴν, ὅτε συνηγόρουν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἢ ὑπὲρ ἄλλου τινός. ἐκ τούτου δὲ φαίνεται, ὅτι μισθοφόρος ἦν ἡ ἀρχή. κληρωτοὺς δὲ γενομένους δέκα συνηγόρους Ἀριστοτέλης (Polit. p. 503., ubi vid. Schneider. *Dind.*) φησὶν. et quidem in annum, ut monuit Fl. Chr.

664. vett. edd. πρίον vel πρίον', ex quo πρίονθ' eruit Reisig. Conject. 1. p. 312., probante Dind. iidem praeter necessitatem ἐσπουδ., χὥσπερ πρίονθ' etc. MSS. fere πρίων, quod placuit Brunckio et aliis. S.: κᾆθ' ὡς πρίονα. ὡς οἱ πρίζοντες διαφιλονεικοῦσι, τίς πρὸς ἑαυτὸν ἑλκύσει (ἑλκύει): quo firmatur emendatio Reisigii, quam admisi.

665. χασκ. ἀντὶ τοῦ ἐπιτηρεῖς, πότε ἔλθῃ ὁ κωλακρέτης, καὶ ἐνέγκῃ σοὶ τὸ τριώβολον. κωλακρέτης δὲ καλεῖται ὁ κατέχων τὰ χρήματα τῆς πόλεως, ὁ ταμίας τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων. νόμος δὲ ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τοὺς ἱερέας (imo τοὺς κωλακρέτας: vid. Schneideri lex. gr. h. v.) λαμβάνειν, ἅ εἰσιν οἷον δέρματα καὶ κωλαί. ἐπιτηρεῖς, φησὶ, τὸν ταμίαν, πότε τὸν μισθὸν λήψῃ. S. — Androtion ap. S. ad Av. 1548., annotante Fl. Chr.: τοῖς δὲ ἰοῦσι Πυθῶδε θεωροῖς τοὺς κωλακρέτας διδόναι ἐκ τῶν ναυκληρικῶν ἐφό-

ΦΙ. ταυτί με ποιοῦσ'; οἴμοι, τί λέγεις; ὡς μου τὸν θῖνα ταράττεις,
καὶ τὸν νοῦν μου προσάγεις μᾶλλον· κοὐκ οἶδ' ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς.
ΒΔ. σκέψαι τοίνυν γ', ὡς, ἐξόν σοι πλουτεῖν καὶ τοῖσιν ἅπασιν,
ὑπὸ τῶν αἰεὶ δημιζόντων οὐκ οἶδ' ὅποι ἐγκεκύκλησαι·
670 ὅστις πόλεων ἄρχων πλείστων ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς
οὐκ ἀπολαύεις πλὴν τοῦθ', ὃ φέρεις, ἀκαρῆ· καὶ τοῦτ' ἐρίῳ σοι

θιον ἀργύρια, καὶ εἰς ἄλλο ὅ τι ἂν δέῃ ἀναλῶσαι. ταμίαι δὲ ἦσαν (quaestores publici aerarii. *Fl. Chr.*), *καὶ προεστῶτες τῆς δημοσίας σιτήσεως.* cf. 682.

666. *τὸν θῖνα ταρ. ἐκ βυθοῦ με κινεῖς. ἀντὶ τοῦ τὴν καρδίαν. Εὐφρόνιος δὲ καὶ σεσημειῶσθαί φησιν, ὅτι τὸν θῖνα ἀρσενικῶς εἴρηκεν, παρόσον* (scrib.: *εἴρηκεν. ἄλλως. παρόσον*) *καὶ ὁ θὶς ἐν βάθει τοῦ πελάγους κεῖται, καὶ τὸ θυμικὸν ἐν τῇ καρδίᾳ.* S. metaphora a tempestate. Soph. Oed. Col. 1152. *πάντοθεν βόρειος ὥς τις ἀκτὰ Κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται* etc. *ὁ θὶς* etiam Homerus Odyss. 11, 45. aliique.

667. *καὶ — μᾶλλον, facisque ut magis advertam animum.* Be. similiter dicitur *προσέχειν τὸν νοῦν*, quod est consequens illius. S.: *κοὐκ οἶδ' ὅ τι χρ. εἰς τί με διαθήσεις. τοῦτο δέ φησιν ἡττώμενος ἤδη καὶ δεδοικώς, ὅτι ἐπὶ ξίφους τὸ τῆς δημηγορίας ἦν αὐτῷ.*

669. *δημίζ.* dictum ut *κατέρριξε* 622., ab illis, qui nil nisi populum crepant. cf. 686. sequ. S. a consequenti: *τῶν τὸν δῆμον ἀπατώντων.* idem: *ἐγκεκυκλῆσαι δὲ μεταβέβλησαι.* dictum h. l. *ἐγκυκλεῖν* pro *εἰσκυκλεῖν*, verbo theatrali, quo significatur, judices et vulgus Atheniensium machinis demagogorum velut subduci de scena, dum illi primas partes agant.

670. *ἀπὸ. — Σαρδοῦς.* haec non ad vivum resecanda sunt, siquidem nunquam, quod sciam, Sardinia insula juris aut ditionis fuit Atheniensium; et quod ad Pontum attinet, unicam urbem Amisum *τρίτον ὑπ' Ἀθηνοκλέους καὶ Ἀθηναίων ἐποικισθεῖσαν Πειραιᾶ μετονομασθῆναι* ait Strabo 12, 3., vol. 3. p. 24. ed. Tauchnitz. sunt igitur hi fines existimandi Atheniensium navigationis potius quam imperii; verum loquitur Aristophanes, ut hodieque loquuntur, cum Anglos maris tenere dicunt imperium, non quo illi dominentur in omnes gentes maritimas, sed quod earum nulla eos potentia maris aequiparat.

671. *ἀκαρὲς* Br. secundum Suid. h. v. cf. 518. S.: *τοῦθ'. τοῦτο ὃ φορεῖς ἱμάτιον*: sed abhorrent ab hoc sensu verba sequentia *καὶ τοῦτ' — ἄλευρον.* intelligenda merces judicialis, quemadmodum dicitur *μισθὸν φέρειν* sive uno verbo *μισθοφορεῖν.* rursum S.: *καὶ τοῦτ' ἐρ. σοι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ ὦτα ἀλγούντων, καὶ δι' ἐρίου ἐπισταζομένων ἔλαιον κατεβραχύ.* —

ἐνστάζουσιν κατὰ μικρὸν ἀεὶ τοῦ ζῆν ἕνεχ', ὥσπερ ἔλαιον.
βούλονται γάρ σε πένητ' εἶναι· καὶ τοῦθ' ὧν εὖ-
νεκ' ἐρῶ σοι·
ἵνα γιγνώσκῃς τὸν τιθασευτὴν, κἄθ', ὅταν οὗτός γ' ἐπισίξῃ,
ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τιν' ἐπιῤῥύξας ἀγρίως αὐτοῖς ἐπι-
πηδᾷς.
εἰ γὰρ ἐβούλοντο βίον πορίσαι τῷ δήμῳ, ῥᾴδιον
ἦν ἄν.
εἰσίν γε πόλεις χίλιαι, αἳ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπά-
γουσι·
τούτων εἴκοσιν ἄνδρας βόσκειν εἴ τις προσέταξεν
ἑκάστῃ,
δύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἔξων ἐν πᾶσι λα-
γῴοις,
καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖσιν, καὶ πύῳ, καὶ πυα-
ρίτῃ,

672. ἐλεὸν Suid. v. ἀκαρὲς, h. e. ἔλαιον, merito probante Bentlejo. quod vulgo legitur, ἄλευρον positum esse videtur ab eo, qui requireret vocabulum ad victum pertinens propter verba τοῦ ζῆν ἕνεκα, cum hic sit ordo: καὶ τοῦτ' ἐρίφ σοι ἀεὶ ἐνστάζουσι κατὰ μικρὸν, ὥσπερ ἔλαιον, τοῦ ζῆν ἕνεκα. inepte Be.: ὥσπερ ἄλευρον. παρὰ προσδοκίαν pro ἔλαιον aut alio liquore.

674. τιθασ. ἓν σ διὰ τὸ μέτρον. τὸν θεραπεύοντά σε καὶ τρέφοντα καὶ κολακεύοντα. ἐπισίζῃ. Λυκόφρων καὶ οἱ περὶ Ἐρατοσθένη τὸ ἐπαφιέναι τοὺς κύνας ἐπισίζειν. ἀπὸ τῆς ἐπιφθέγξεως οὖν ἐπισίζειν. καὶ τὸ ἐπιῤῥύξαι ἐφορμῆσαι ὁμοίως τῇ φωνῇ. S.

677. πόλεις χίλιαι. ἀντὶ τοῦ πολλαὶ τῷ ἀπηρτισμένῳ ἀριθμῷ ἐχρήσατο. ἢ καὶ ἀπὸ ἱστορίας τὸ τοιοῦτον ἔλαβεν. S. sane pro πολλαὶ dixit.

678. frustra Br. auctore Dawesio Misc. crit. p. 271. ed. Lips. προσέταττεν et sequ. versu ἔξων ἄν πᾶσι λαγῴοις, quasi necesse sit dici προσέταττεν, quia praecessit ἐβούλοντο et ἦν, ἔξων autem non *viverent*, sed nihil aliud significare possit quam *vivebant*: cum et conveniat huic orationi aoristus, docentibus Grammaticis, in quibus Matthiaeo gr. gr. §. 158., et ἔξων dictum pro ἔξων ἄν nihil habeat insoliti, ut monuit idem Matth. l. l. §. 508. annot. 1. adde Eurip. Med. 478. ed. Elmsl. et Rhes. 804., ubi quae codd. praebent, σύγγνωστον ἦν et ἦλθεν, servanda censeo, quemadmodum Helen. Eurip. 735. legitur ἦν ἔτλην pro ἦν ἔτλην ἄν, etc.

679. ἐν πᾶσι λαγ. ἐν κρέασι λαγῶν, ἐν ἀγαθοῖς πᾶσι. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἐν πᾶσι λαγ., ἀντὶ τοῦ ἐν τρυφῇ. S. conferunt Ach. 963. ὥσπερ μ' ἐτρεφέτην Ἐν πᾶσι βολίτοις.

680. πυριάτῃ. (sic etiam membr. Paris., 2 Juntinae, Pollux 6, 54., Suid. h. v., H. Steph. Thesaur. 3. col. 608, B., Casaub. ad Athen. p. 910. l. 58., Br. in

ἄξια τῆς γῆς ἀπολαύοντες, καὶ τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου·
νῦν δ', ὥσπερ ἐλαολόγοι, χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι.
ΦΙ. οἴμοι, τί πέπονθ'; ὥσπερ νάρκη μου κατὰ χειρὸς καταχεῖται,
καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν, ἀλλ' ἤδη μαλθακός εἰμι.
685 ΒΔ. ἀλλ' ὁπόταν μὲν δείσω' αὐτοί, τὴν Εὔβοιαν διδόασιν
ὑμῖν, καὶ σῖτον ὑφίστανται κατὰ πεντήκοντα μεδίμνους
πορεύειν· ἔδοσαν δ' οὐπώποτέ σοι πλὴν πρώην πέντε μεδίμνους

annot. ad h. l., probatque eam scripturam etiam Schneider. in lex. gr.; sed recte a *πύαρ* derivatur *πυαρίτης* (ζῶμος), ut a *πῦρ πυρίτης* etc.) *πυριάτης τὸ πυρίεφθον ὑπό τινων προσαγορευόμενον, ὃ κατασκευάζουσιν ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος* (h. e. *ἐκ τοῦ πύου*) *μετὰ τὸν τόκον* etc. S. Martialis, laudante Fl. Chr., 13, 35.: *Surripuit pastor quae nondum stantibus hoedis, De primo matrum lacte* colostra *damus.*

681. ita Bentl., Elmsl. ad Acharn. 348., Dind. libri *τοῦ 'ν Μαρ.*, quod durum et minus elegans. vid. Matth. gr. gr. §. 405, b.

682. *ἐλαολόγοι* Suid. h. v., Dind. vulgo *ἐλαιολόγοι*. S.: *εὐτελεῖς γὰρ οἱ τὰς ἐλαίας μισθοῦ συνάγοντες.* — *χωρ.* — *ἔχοντι. sectamini eum, qui habet mercedem,* ideoque dare potest, ut Hermannus interpretatur ap. Schäfer. ad Gregor. Cor. p. 863. perperam Br. verbum simplex pro composito accipiens intelligebat *τὸν παρέχοντα τὸν μισθόν.* ceterum cf. 665.

683. ita Suid. v. *νάρκη*, nisi quod habet *τῆς χειρός*, ubi K.: *τί πέπονθ'; ὡς νάρκη.* Dind. deteriore numero: *τί πέπ.; ὥσπερ νάρκη κατὰ χειρός μου κατ.* libri Arist.: *τί ποθ', ὥσπερ νάρκη, μου κατὰ τῆς χ. κατ.* — gl. Vict.: *νάρκη, μυρμηκίασις* (?), *ὀκνηρία. torpor.* Voss.: *Weh mir, was doch, wie ein starrender Krampf, mir über die Haut sich verbreitet!* sequebatur ille scripturam vulgarem.

684. *καὶ τὸ ξίφος οὐ δύν. ὥσπερ ὁ Μενέλαος. τοῦτον γάρ φασιν ὁρμήσαντα ἐπὶ τὴν Ἑλένην ἀποβαλεῖν τὸ ξίφος. ἡ δὲ ἱστορία παρ' Ἰβύκῳ καὶ Εὐριπίδῃ.* (Androm. 609., quo pertinere videtur Orest. 1255. *ἀφ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφηται ξίφη;* cf., monente Be., Lys. 155.) *παίζει δὲ* (?), *ἐπειδὴ ξίφος ἤτησε* (504.), *καὶ ὁρᾷ ἑαυτὸν κατακρατηθέντα.* S.

685. *αὐτοί. οἱ ῥήτορες λόγῳ καὶ τὴν Εὔβοιαν διδόασι.* S. verbis dant, i. e. promittunt Euboeam sorte inter ipsos distribuendam, ut Aeginam distribuerunt. (vid. Ran. 349.) *Be.* cf. Nub. 203., ubi monent interpp., inde a Periclis inprimis temporibus coepisse morem *τῶν κληρουχιῶν*, h. e. colonias deducendi in agros hostium occupatos.

686. *σῖτον ὑφ.* v. Böckh. *Staatsh. der Athener* 1. p. 97. *Dind.*

688. *ξενίας φεύγων. τοιοῦτόν ἐστι, παρόσον ἐν ταῖς διανομαῖς*

(καὶ ταῦτα μόλις ξενίας φεύγων ἔλαβες κατὰ χοίνικα) κριθῶν.

ὧν εὖνεκ' ἐγώ σ' ἀπέκλειον ἀεὶ a. d.
βόσκειν ἐθέλων, καὶ μὴ τούτους
ἐγχάσκειν σοι στομφάζοντας·
καὶ νῦν ἀτεχνῶς ἐθέλω παρέχειν
ὅ τι βούλει σοι a.
πλὴν κωλακρέτου γάλα πίνειν. a. par.

ΧΟ. ἦπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν· Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, a. Arist.
οὐκ ἂν δικάσαις. σὺ γὰρ οὖν νῦν μοι νικᾷν πολλῷ δεδόκησαι·

τῶν πυρῶν ἐξητάζοντο πικρῶς οἱ τότε πολῖται καὶ μή, ὥστε δοκεῖν ξενίας φεύγειν (vid. Böckh. l. l. p. 98. *Dind.*) εἰς κρίσιν καθιστα-μένους, φησὶν οὖν ὁ Φιλόχορος, αὐθίς ποτε τετρακισχιλίους ἑπτα-κοσίους ξ' ὀφθῆναι παρεγγράφους, καθάπερ ἐν τῇ προκειμένῃ λέξει δεδήλωται περὶ τὴν Εὔβοιαν. δύ-ναται καὶ αὐτὰ συνᾴδειν ταῖς δι-δασκαλίαις· πέρυσι γὰρ ἐπὶ ἄρ-χοντος Ἱππάρχου ἐστράτευσαν ἐπ' αὐτήν (Olymp. 89, 1., quemad-modum et ante sub Pericle, ut monuit H. Voss., laudato Nubium 212.), ὡς Φιλόχορος. — τοῦτο οὖν φησι, καὶ ἐν τῷ ἐρευνᾶσθαι μόλις ἔλαβες πέντε μεδίμνους, ἐγ-καλούμενος ὡς ξένος· καὶ τούτους οὐδὲ ὑφ' ἓν ἐν συντομίᾳ, ἀλλὰ κατὰ μέρος, κατὰ χοίνικα ἕνα (quorum medimnus capiebat 48) etc. igitur triplici tum fraude populum circumvenerant pessimi demagogi: primum non frumen-to, quod promissum erat, divi-dendo, sed hordeo; tum 5 me-dimnos viritim pro 50; deinde ne illos quidem statim simulque, sed anno post et κατὰ χοίνικα.

690. τούτους. demagogos.

691. στομφ. ἐπ' ἔργῳ (fort. ἀπ' ἔργου, *sine causa, inepte*, quem-admodum ἀπὸ σκοποῦ dicitur.) γελῶντας. καὶ στομφάσαι τὸ ἀλαζονεύεσθαι. σύνθετος δὲ ἡ λέ-ξις ἀπὸ τοῦ στόματος καὶ τῆς ὄμ-φακος. (? vide lexica h. v.) S.

694. κωλ. γάλα. περιφραστι-κῶς τὸν δικαστικὸν μισθόν. παρ' ὑπόνοιαν δὲ, δέον εἰπεῖν ζώου τι-νός. S. dicturus videbatur ἐθέλω παρέχειν ὅ τι βούλει σοι, καὶ ὀρ-νίθων γάλα, ut in Av. 1672. ὀρνί-θων παρέξω σοι γάλα. sed nunc παρ' ὑπόνοιαν dicit ἐθέλω παρέχειν ὅ τι βούλει σοι πλὴν κωλακρέτου γάλα, alludens tantum ad illud prover-bium. — *Be.*

695. πρὶν ἂν ἀμφ. κατὰ τὸ μηδὲ δίκην δικάσῃς, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. (versus proverbialis, de quo vide Br. et Schäfer. ad Pseudophocy-lidem p. 159. Erasmi adag. *Ne de lite pronuncies* laudavit Barnes. ad Eurip. Cycl. 180. conferunt etiam Eurip. Androm. 922., Heracl. 179. et inprimis hoc, quod erat in jurejurando ipsorum Heliasta-rum, quales sunt hi senes, au-ctore Demosth. orat. contra Ti-mocratem: ἀκροάσομαι τοῦ τε κα-τηγόρου καὶ τοῦ ἀπολογουμένου ὁμοίως ἀμφοῖν.) — τοὺς σκίμ-πωνας δὲ (sic plerique libri, sed σκίπωνας B Paris. et Rav., σκή-πωνας Suid. v. σκήπων.) τὰς βα-κτηρίας. ἀτενῆς δὲ μανικὸς, διὰ τὸ ἀεὶ ἀτενὲς βλέπειν τοὺς μανίᾳ κατεχομένους. —

ὥστ' ἤδη τὴν ὀργὴν χαλάσας τοὺς σκίπωνας καταβάλλω.
ἀλλ', ὦ τῆς ἡλικίας ἡμῖν τῆς αὐτῆς ξυνδιασῶτα,
πιθοῦ, πιθοῦ λόγοισι, μηδ' ἄφρων γένῃ, i. tr. στ.
μηδ' ἀτενὴς ἄγαν ἀτεράμων τ' ἀνήρ. do.
εἶθ' ὥφελέν μοι κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς i. tr.
εἶναί τις, ὅστις τοιαῦτ' ἐνουθέτει. as., i. h. et i. d. br.
σοὶ δὲ νῦν τις θεῶν παρὼν ἐμφανὴς as., 2 cr. et dm.
ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος, καὶ δῆλός ἐστιν εὖ ποιῶν· i. t.
σὺ δὲ παρὼν δέχου. dm.
ΒΔ. καὶ μὴν θρέψω γ' αὐτὸν, παρέχων a. d.
ὅσα πρεσβύτῃ ξύμφορα, χόνδρον
λείχειν, χλαῖναν μαλακὴν, σισύραν,
πόρνην, ἥτις τὸ πέος τρίψει
καὶ τὴν ὀσφῦν. a.
ἀλλ' ὅτι σιγᾷ κοὐδὲν γρύζει, a. d.
τοῦτ' οὐ δύναταί με προσέσθαι. a. par.
ΧΟ. νενουθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγματα. ἀντ.
οἷς γ' ἐπεμαίνετ'· ἔγνωκε γὰρ ἀρτίως,

700. ἀτεράμων. οἱονεὶ μὴ τεραμῶν, ἀλλὰ σκληρός. ἔνθεν δὲ (ἐνθένδε) καὶ ἀτέραμνα ὅσπριά φαμεν τὰ μὴ ἐψόμενα διὰ σκληρότητα· παρὰ τὸ τέρειν [κατὰ δάκρυ χέουσα. ineptum nescio cujus additamentum.] καὶ Πλάτων (vid. Ruhnken. ad Tim. p. 156. *Dind.*) κέχρηται τῇ λέξει, κερασβόλους καὶ ἀτεράμνους λέγων τοὺς σκληροὺς διὰ τούτων· μή τις γένηται τῶν πολιτῶν κερασβόλος ἢ ἀτέραμνος. φασὶ γὰρ τὰ κατὰ τῶν κεράτων βληθέντα σπέρματα ἀτέραμνα γίνεσθαι. (imo κερασβόλος est ὁ βάλλων κέρας, *qui cornu ferit*, quod Germani dicunt *stössig*, sicut κερασφόρος est ὁ φέρων κέρας.)

704. ita MS. Seidleri ap. Reisigium Conject. in Arist. p. 124. vulgo non legitur ἐστὶν, omissum illud a librariis ex industria, quo metra sibi incognita ad senarios revocarent; qua de causa etiam σὺ δ' αὖ scripserunt pro σὺ δὲ, quod habent meliores libri, ut monuit A. Meineke Cur. crit. in Comicorum fragm. p. 55.

707. χόνδρον λείχειν, *alicam lingendam*. mire Voss.: *Stärkmehl zum Gebäck*.

708. σισύραν. σισύρα καλεῖται παρὰ μέν τισιν ἡ βακτή. (βαῖτα.) ἔστι δὲ περιβόλαιον ἐκ δερμάτων συνεῤῥαμμένων προβάτων, ἔχοντων τὰ ἔρια. οἱ δὲ ἀκριβέστεροί φασι χλαῖναν παλαιὰν εἶναι ἀκλοΐδα. τὴν αὐτὴν δὲ καὶ σισύραν καλοῦσι καὶ σισύρναν. S. cf. Nub. 10. etc.

712. *id non potest mihi placere*. Be. Aelian. ap. Fl. Chr.: ὃ δὲ οὐ προσεῖτο τὴν δόσιν.

713. ὁ Χορὸς ἀναδέχεται τὸ πρόσωπον τοῦ Φιλοκλέωνος. μετέγνω, φησὶν, ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις πάλαι αὐτῷ. S.

714. librarii, itidem senarium, eumque pessimum, fabricantes:

λογίζεταί τ' ἐκεῖνα πάνθ' ἁμαρτίας,
ἃ σοῦ κελεύοντος οὐκ ἐπείθετο·
νῦν δ' ἴσως τοῖσι σοῖς λόγοις πείθεται,
καὶ σωφρονεῖ μέντοι μεθιστὰς ἐς τὸ λοιπὸν τὸν τρόπον,
* πειθόμενός τέ σοι.
ΦΙ. ἰώ μοί μοι!
ΒΔ. οὗτος, τί μοι βοᾷς; as., ant. et i. d. br.
ΦΙ. μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ· a. d.
κείνων ἔραμαι, κεῖθι γενοίμαν,
ἵν' ὁ κήρυξ φησί· „Τίς ἀψήφιστος; ἀνιστάσθω." a. tr.
κἀπισταίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς a. d.
ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος.
σπεῦδ', ὦ ψυχή! ποῦ μοι ψυχή;

οἷα, vel οἷς, ποτ' (Rav. τότ', B Paris. οἷός τ') ἐκεμ.· ἔγνωκε γὰρ ἀρτ. ὅτι. in Rav. non legitur ὅτι, in A Paris. linea minio subducta significatur, delendam esse voculam. B Parisiensis lectionem τὲ in γὲ mutavimus, quod aptum sententiae et saepe permutatum illa particula in libris. — ἔγνωκε, τὰ πράγματα, intellexit, quam insana essent illa, quae commisit.

717. accipiendum ἴσως eo sensu, quo in re minime dubia aut incerta usurpari solet, quem usum explicare studui in annotatis ad Plut. 148. — ceterum Rav., ut nos, nisi quod is quoque liber habet λόγοισι. versificatores ex trivio: νῦν οὖν ἴσως τοῖς σοῖς λόγοισι πείθεται.

719. πείθεται, πειθόμενος. oratio ταὐτολόγος, qua cave credas usum esse Aristophanem. affecta sunt verba πειθόμενός τέ σοι: verum quid scripserit Comicus, non ita facile divines. haud ineptum foret, idemque simile vulgatae scripturae, παρθέμενος τὸ σὸν, *te sibi advocato*, te sumto monitore officii. παρτιθέναι ap. Homerum legitur, nec desunt alia ejus apocopes exempla.

721. μή μοι τούτων. ἐξ Ἱππολύτου Εὐριπίδου. S. Br. ad sequ. versum: „Ex Euripidis Hippolyto priore seu Velato. vide Valck. ad Hippol. 230." quibus assentior, nec in verbis μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ quidquam invenio, quod sapiat tragoediam, cum similia illorum κείνων ἔραμαι etc. legantur Hippol. 187. seqq., 696. seqq. et alibi. Alcest. 840., annotante Berglero: κείνων ἔραμαι, Κεῖν' ἐπιθυμῶ δώματα ναίειν.

722. κεῖθι. ἐν τοῖς δικαστηρίοις. S.

723. metri genus, quod usurpavit Sophocles Oed. Col. 201. et Euripides Androm. 828., ubi quidem etiam hypercatalecticus ejusmodi versus legitur, qualem Hippol. 146. restituit Valck. male recentiores auctore Fl. Chr.:

ἵν' ὁ κήρυξ φησί· τίς ἀψήφιστος ἀνιστάσθω.

S.: (ἐπὶ τοῖς κημοῖς.) ἐνθα ἐν ταῖς δημοσίαις δίκαις εἰς ταὐτὸ συναγόμενοι οἱ δικασταὶ, τοῦ κήρυκος τὴν κληρωτίδα, ἤτοι τὸν κάδον, προσφέροντος, ἔβαλον τὰς ψήφους. ἔνιοι δὲ ὑπὸ φιλῳδίας κατεῖχον αὐτάς. ἄλλως. (τίς ἀψήφιστος;) ἐνίοτε μὲν, φησὶν, ἔφερον στάμνον, καὶ ἐνέβαλον καθή-

πάρες, ὦ σκιερά! μὰ τὸν Ἡρακλέα,
μὴ νῦν ἔτ' ἐγὼ 'ν τοῖσι δικασταῖς
κλέπτοντα Κλέωνα λάβοιμι. a. par.
ΒΔ. ἴθ', ὦ πάτερ, πρὸς τῶν θεῶν ἐμοὶ πιθοῦ. i. tr.
ΦΙ. τί πείθομαί σοι; λέγ' ὅ τι βούλει πλὴν ἑνός.
ΒΔ. πολου; φέρ' ἴδω.
ΦΙ. τοῦ μὴ δικάζειν· τοῦτο δὲ
Ἅιδης διακρινεῖ πρότερον ἢ 'γὼ πείσομαι.
ΒΔ. σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τοῦτο κεχάρηκας ποιῶν,
ἐκεῖσε μὲν μηκέτι βάδιζ', ἀλλ' ἐνθάδε
αὐτοῦ μένων δίκαζε τοῖσιν οἰκέταις.
ΦΙ. περὶ τοῦ; τί ληρεῖς;
ΒΔ. ταῦθ', ἅπερ ἐκεῖ πράττεται.
ὅτι τὴν θύραν ἀνέῳξεν ἡ σηκὶς λάθρα,
ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην.
πάντως γε κἀκεῖ ταῦτ' ἔδρας ἑκάστοτε.
καὶ ταῦτα μέν νυν εὐλόγως, ἢν ἐξέχῃ
εἴλη κατ' ὀρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον·

μενοι οἱ δικασταὶ τὰς ψήφους, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτοὶ ἐγειρόμενοι ἔβαλλον. τοῦτο οὖν λέγει, ὁ μὴ ἐφηφοφορηκὼς ἐγερθεὶς βαλλέτω.

727. πάρες, ὦ σκ. παρὰ τὰ ἐν Βαλληροφόντου παίζει ταῦτα· πάρες, σκιερὰ φυλλὰς, ὑπερβῶ Κρηναῖα νάπη. τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς Λίθερ' ἰδέσθαι σπεύδω, τίν' ἔχει Στάσιν εὐοδίας. S. conferri Br. jubet de his Euripideis Toupium Cur. nov. in Suidam 3. p. 165. — πάρες, *mitte me*, vel Brunckio interprete: *sine me transire* (ad judicium). σκιερὰν, *nubilam*, appellat mentem suam propter dolorem, quem concepit ex eo, quod victus est a filio.

728. ἀπειλεῖ καταδικάσειν τὸν Κλέωνα, εἰ λάβοι αὐτὸν ἐγκαλούμενον κλοπῆς. — S. ἐν τοῖσι δικ., inter judices, in judicio.

731. Invern., vitio, ni fallor, calami: τί σοι πείθομαι; certe nihil novandum est, sed positum existimabimus praesens quo loco futurum expectes; quod cum alibi fit, tum ap. Eurip. Med. 360, 867. (888.), ubi vid. Elmsl., Elect. 992. etc. Terentius Phorm. 2, 4, 7. *quid ago?* pro *quid agam?* ut monuit Hongeveen. ad Viger. 5, 3, 11. annot. 99.

733. ἐν Κρήσσαις Εὐριπίδου ὁ Ἀτρεὺς πρὸς τὴν Ἀερόπην φησὶ (φησὶ) ταῦτα. S.

738. σηκίδα τὴν κατ' οἶκον διάκονον, ἣν (διάκονον ἢ) θεράπαιναν λέγουσι. — S.

739. ταύτης τῆς δίκης μίαν μόνην δραχμὴν ἐπιβολὴν φηφιεῖ. ἐπιβολὴν δὲ ἐπιτίμιον ζημίαν, παρὰ τὸ ἐπιβάλλειν. ἔλλος. ἦν οἱ ἄρχοντες ζημίαν ὁρίζουσι τοῖς ἀλοῦσιν ἐξημαρτηκέναι περὶ ὀρφανοὺς ἐπιτρόπους, ἢ καὶ ἔλλος εἰσὶ τῶν τὰ δημόσια μὴ καλῶς διοικησάντων, ἢ τοῖς κατέχουσι τὰ ἀλλότρια καὶ μὴ εἰς ἐμφανὲς καθιστᾶσιν, ἐπιβολὴ καλεῖται, καὶ τὸ ῥῆμα ἐπιβάλλειν. S. ψηφιεῖ. καταδικάσεις. gl. Vict.

741. ταῦτα, κατὰ ταῦτα, *sic.* ἐκεῖ, in judicio.

742. εἴλη ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ.

ἐὰν δὲ νίφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος,
ὕοντος, εἶσει· κἂν ἔγρῃ μεσημβρινὸς,
οὐδείς σ' ἀποκλείσει θεσμοθέτης τῇ κιγκλίδι.
ΦΙ. τουτί μ' ἀρέσκει.
ΒΔ. πρὸς δὲ τούτοις γ' ἦν δίκην
λέγῃ μακράν τις, οὐχὶ πεινῶν ἀναμενεῖς,
δάκνων σεαυτὸν καὶ τὸν ἀπολογούμενον.
ΦΙ. πῶς οὖν διαγιγνώσκειν καλῶς δυνήσομαι,
ὥσπερ πρότερον, τὰ πράγματ' ἔτι μασώμενος;
ΒΔ. πολλῷ γ' ἄμεινον· καὶ λέγεται γὰρ τουτογί,
ὡς οἱ δικασταὶ ψευδομένων τῶν μαρτύρων
μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι.

δαισίως, ληφθέντος δὲ διὰ τοῦ ι (sed alio sensu), ψιλῶς. — δικάσειε, φησὶ, πρὸς τὸν ἥλιον καθήμενος. ἔκαιξε δὲ παρὰ τὴν Ἡλιαίαν, τὸ μέγιστον δικαστήριον, ὃ ταύτης τῆς ὀνομασίας ἔτυχε διὰ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ αὐτὸ ἀναπεπταμένον βάλλεσθαι τῷ ἡλίῳ. S. jocus ex ambigua significatione verbi ἡλιάζεσθαι, *apricari* et *judicem esse in Heliaea*. — ad pleniorem eorum, quae sequuntur, intelligentiam legendus Pollux 8, 123. *Br.*

744. fortasse scribendum est χθόντος, καὶ ὕοντος, siquidem aliud est ningere, aliud pluere. S.: ὕοντος τοῦ θεοῦ, καὶ νίφοντος, γνώσῃ καθήμενος πρὸς τὸ πῦρ τὴν δίκην. (εἶσει, *cognosces*, inquires, judicabis, germ. *du wirst erkennen*. cf. 749., 753.) κἂν ἔγρῃ. κἂν βραδίως ἀπὸ τῆς κλίνης ἀνάστῃς, οὐδεὶς ἀποκλείσει σε τοῦ δικαστηρίου, ὡς βραδίως ἥκοντα. S.

745. θεσμ. ἐπειδὴ θεσμοθέται καὶ δέκατος ὁ γραμματεὺς κληροῦσι τοὺς δικαστὰς τοὺς τῆς αὐτῆς φυλῆς ἕκαστος. ἀρχῆς δὲ ὄνομα, ὃν αἱ ψηφίσμασιν ἐχειροτονοῦντο οἱ βουλευταί. καὶ ἦρχον αὐτῶν οὗτοι, καὶ δύνασθαι ἐκβαλεῖν καὶ μὴ ἐᾶν εἰσιέναι εἰς τὸ δικαστήριον. (si ad horam non venissent: v. 799.. 860.) εἶχον δὲ καὶ ἑκάστη φυλὴ ἕνα θεσμοθέτην καὶ γραμματέα εἰς τὸ τοὺς νόμους εἰσηγεῖσθαι. S. 9 erant Athenis magistratus dicti Archontes, nempe rex, archon, (imo archon [ἐπώνυμος]) polemarchus et 6 thesmothetae, sic dicti quia curam legum et judiciorum habebant, qui judices e sua quisque tribu sortiebantur. Schol. addit decimum, qui scriba fuit. — sic Romae praetores judiciis centumviralibus et publicis praeerant. *Fl. Chr.* τῇ κιγκλίδι. cf. 124.

748. δάκνων σεαυτόν. i. e. αὐτοδαξ ὠργισμένος, ut loquitur Lys. 690. *Be.* infra 1048. ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων. Tyrtaeus eleg. 1. extrema: χείλος ὀδοῦσι δακὼν, quod faciunt irati. (καὶ τὸν ἀπολ.) ἐπειδὴ ἐνίοτε ἀπὸ πείνης ὁ δικαστὴς τὸν λέγοντα καταδικάζει.

749. h. e. πῶς οὖν δυνήσομαι ἔτι διαγιγν. τὰ πρ. μασώμενος; S.: ἐπειδὴ εἶπεν αὐτῷ ὁ Βδελ. δύνασθαι δικάζοντα ἐπὶ τῆς οἰκίας ἐσθίειν (747.), φησί· πῶς δυνήσομαι ἐσθίων δοκιμάζειν τὰ λεγόμενα; S. διαγ. i. e. ἀνακρίνειν et δοκιμάζειν. (cf. 744.) Latini proprie *cognitiones* vocant causas et lites, ut annotavit Fl. Chr.

753. ἀναμ. ἀντὶ τοῦ διαλογιζόμενοι. νοουμένου πρὸς τὸ χρειῶδες ἐντεῦθα παρείληφεν ἐπὶ τοῦ ἐσθίοντος. ἄλλως. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀνακαμπτόντων τὴν τροφὴν ζώων

ΦΙ. ἀνά τοί με πείθεις. ἀλλ' ἐκεῖν' οὔπω λέγεις,
τὸν μισθὸν ὁπόθεν λήψομαι.
ΒΔ. παρ' ἐμοῦ.
ΦΙ. καλῶς,
ὁτιὴ κατ' ἐμαυτὸν κοὐ μεθ' ἑτέρου λήψομαι·
αἴσχιστα γάρ τοί μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος
ὁ σκωπτόλης. δραχμὴν μετ' ἐμοῦ πρώην λαβὼν
ἐλθὼν διεκερμάτιζεν ἐν τοῖς ἰχθύσι·
κἄπειτ' ἐπέθηκε τρεῖς λοπίδας μοι κεστρέων·
κἀγὼ 'νέκαψ' (ὀβολοὺς γὰρ ᾠόμην λαβεῖν),
κἄτα βδελυχθεὶς ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα·
κἄδ' εἶλκον αὐτόν.
ΒΔ. ὁ δὲ τί πρὸς ταῦτ' εἶφ';
ΦΙ. ὅ τι;
ἀλεκτρυόνος μ' ἔφασκε κοιλίαν ἔχειν·
„Ταχὺ γοῦν καθέψεις τἀργύριον," ἦ δ' ὃς λέγων.

καὶ αὖθις ἀναμασσομένων τὸ ἀναμασσόμενοι εἰρηκεν. S. similiter dicitur *ruminari al.* et germ. *etwas wiederkäuen.*

754. ἀνά τοί με πείθεις. ἀνακπείθεις μέ τοι tmesis.

756. post hunc versum inserendus esse videtur 788.

757. Λυσίστρατος. σκωπτικός. καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι (805.)· Λυσίστρατός ἐστιν ἐν ἀγορᾷ Χολαργέων Ὄνειδος. ἐστι δὲ καὶ ἕτερος Λυσίστρατος, παῖς Μακαρέως, σκωπτόμενος εἰς κιναιδίαν. ἄλλως. δύο γὰρ δικασταῖς ἐδίδοτο δραχμὴ μία, καὶ οὕτως ἐμισθοῦντο πρὸς τρεῖς ἐβολούς. — S. de Lysistrato cf. etiam 1259., 1265., Equ. 1275.

758. ὁ σκωπτόλης. quasi dicas σκωπτικὸν ὀλούμενον. — *Fl. Chr.*

759. ἐν τοῖς ἰχθ. ἐν τοῖς ἰχθυοπώλαις. ἀπὸ τῶν πωλουμένων τοὺς πωλοῦντας εἰπών. (cf. Ran. 1007., Plut. 390.) λοπίδας δὲ ἃς ἡμεῖς λεπίδας καλοῦμεν. — Casaub. ad Theophrasti char. περὶ ἀπονοίας p. 192. legebat διεκερματίζετ' (ut Pollux 9, 89., monente Dobr.). formam activam adstruit Suidas (a Bentl. citatus) in διεκερμάτισε. *Br.*

760. ἐπέθηκε, dedit in manum. S.: κεστρεὺς εἶδός ἐστιν ἰχθύος, ὁ λεγόμενος κέφαλος, (*mugil cephalus* Linn., *der Dickkopf,*) μεγάλην λεπίδα ἔχον καὶ παχεῖαν, οὐ ὑπόνοιαν αὐτὴν ἔχειν ἀργυρίου.

761. κἀγὼ 'νέκαψ.' ἐνέκυψα, ἐνέθηκα τῷ στόματι, νομίζων εἶναι ἀργύριον. πολλοῖς γάρ ἐστιν ἴχθυς ἐν τῷ στόματι φυλάττειν τὸ ἀργύριον. S. 584. et Concion. 816. conferri jussit Be.

763. εἷλκον, in jus rapui.

764. ἐπεὶ πάντα πέττουσιν οἱ ἀλεκτρυόνες, θερμοτάτην κοιλίαν ἔχοντες. S. de proverbio *Gallus vester,* quod commemoravit Fl. Chr., vid. Erasm. Adag. 2, 10, 97.

765. ταχὺ — τἀργ., *cito igitur concoques hoc argentum,* τἀργύριον, tres illos obolos, non ἀργύριον, argentum generatim, quamquam Brunckii conjecturam, tanquam in Rav. libro repertam, postea Invern., adstipulante Dind. vorum hoc haud dubie dixit illa scurra: devorasse Philocleonem tres obolos, quo dicam sibi im

ΒΔ. ὁρᾷς, ὅσονπερ δῆτα τοῦτο κερδανεῖς.
ΦΙ. οὐ πάνυ τι μικρόν. ἀλλ' ὅπερ μέλλεις ποιεῖ.
ΒΔ. ἀνάμενε νῦν· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἥξω φέρων.
ΦΙ. ὅρα τὸ χρῆμα, τὰ λόγι' ὡς περαίνεται!
ἠκηκόη γὰρ, ὡς Ἀθηναῖοί ποτε
δικάσοιεν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας,
κἂν τοῖς προθύροις ἐνοικοδομήσοι πᾶς ἀνὴρ
αὑτῷ δικαστηρίδιον σμικρὸν πάνυ,
ὥσπερ Ἑκάτειον, πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν.
ΒΔ. ἰδού. τί ἔτ' ἐρεῖς; ὡς ἅπαντ' ἐγὼ φέρω,
ὅσαπέρ γ' ἔφασκον, κἄτι πολλῷ πλείονα.
ἀμὶς μὲν, ἣν οὐρητιάσῃς, αὑτηΐ

pingat, ut *φιλόδικος*, eosque obolos pro stomachi calore, quo gallos gallinaceos aequiparet, cito eum posse concoquere. nihil igitur probari eo, quod neque nunc argentum istud appareat, neque verisimile sit vel postea repertum iri in excrementis callidi senis. ad jocum haec composita. — S.: *ἦ δ' ὃς λέγων*. *ἀντὶ τοῦ ἔφη, καὶ ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἡμί*. *κέχρηται συνεχῶς αὐτῷ ὁ Πλάτων* etc. S. *ἦ — λέγων, inter alia dicebas*. Soph. Ajac. 703. *ὡς ἔφη λέγων*. ibi Triclin.: *τὸ ἔφη καὶ λέγων ἐκ παραλλήλου τινὲς οἴονται· τὸ δ' οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν τοιαῦτα ἔφη ὁ ἡμῖν ὁ ῥήτωρ, οὕτω καὶ τοῦτο οὕτως· ἔφη καὶ οἱονεὶ ἀπεφήνατο, λέγων τὸν περὶ τοῦ Αἴαντος λόγον*. plura in hanc rem vide ap. ceteros Tragici interpp. et, quos laudant, Vigerum 5, 7., Fischerum ad Weller. 4. p. 47. etc.

767. *μέλλεις ποιεῖν*.

768. *ταῦθ' ἥξω*. *πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ δικαστηρίου ἐπιτηδεύει*. S. quae ad judicium facere videntur exercendum, et alia ridiculi causa. *Be*.

769. *ταῦτα πρὸς ἑαυτόν, τοῦ υἱοῦ εἰσελθόντος. οὐκ ἐπ' ἀληθείᾳ δὲ ταῦτά φησιν, ὅτι χρησμὸς ἐδόθη, ἀλλὰ πρὸς τὸ φιλόδικον αὐτῶν παίζει*. S. *παρφδεῖ* tragoedias, in quibus oracula jactari solent.

772. ita Dind. plerique MSS. et edd. primariae *ἐνοικοδομήσει*, cum opus sit optativo propter antecedens *δικάσοιεν*. Ray. Fracinus et vulgo edd. *ἀνοικοδομήσει*. Dawes. Misc. crit. p. 104. Br. aliique *ἀνοικοδομήσοι*.

773. libri *μικρόν. δικαστ.* quarta producta, quia proprie est *δικαστηριΐδιον*: vid. Matth. gr. gr. §. 112, 5.

774. *Ἑκάταιον*. (Sic etiam plerique Aristophanis codd. MSS. et omnes edd. praeter Dindorfii. recte Br.: „Vellem edidisse *Ἑκάτειον*, ut est ap. Suidam, et in quibusdam exemplaribus scriptum fuisse testatur Schol.; quod verius esse censeo, ubi de sacello vel statua Hecatae sermo est.“ aliud enim sunt *τὰ Ἑκάταια*, de quibus ad Plut. 590., 592.) *ἱερὸν Ἑκάτης, ὡς τῶν Ἀθηναίων πανταχοῦ ἱδρυμένων αὐτὴν ὡς ἔφορον πάντων καὶ κουροτρόφον. Ἑκάταιον οὖν Ἑκάτης ἄγαλμα, τὸ Ἑκατήσιον λεγόμενον. τῇ προσῳδίᾳ Καλλίστρατος ὡς ἐπινίκιον*· (?) *ἔν τισι γὰρ εὕρηται Ἑκατεῖον*. (*Ἑκάτειον*. invenerit necesse est Callistratus *Ἑκάτιον*, sed hoc metro refragatur.) S.

777. *ἀμίς. οὐρητρὶς, οὐρητρὸν ἀγγεῖον. οὐρητιάσῃς δὲ οὐρῆ-*

παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ παττάλου.
ΦΙ. σοφόν γε τουτὶ καὶ γέροντι πρόσφορον
ἐξεῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας.
ΒΔ. καὶ πῦρ γε τουτί, καὶ προσέστηκεν φακῇ,
ῥοφεῖν ἐὰν δέῃ τι.
ΦΙ. τοῦτ' αὖ δεξιόν·
* κἂν γὰρ πυρέττω, τόν γε μισθὸν λήψομαι.
αὐτοῦ μένων γὰρ τὴν φακῆν ῥοφήσομαι.
ἀτὰρ τί τὸν ὄρνιν ὡς ἔμ' ἐξηνέγκατε;
ΒΔ. ἵνα γ', ἵν' καθεύδῃς ἀπολογουμένου τινὸς,
ᾄδων ἄνωθεν ἐξεγείρῃ σ' οὑτοσί.
ΦΙ. ἓν ἔτι ποθῶ· τὰ δ' ἄλλ' ἀρέσκει μοι...
ΒΔ. τὸ τί;
ΦΙ. θηρῷον εἴ πως ἐκκομίσαις τὸ τοῦ Λύκου.
ΒΔ. πάρεστι τουτί, καὐτὸς ἄναξ οὑτοσί.
ΦΙ. ὦ δέσποθ' ἥρως, ὡς χαλεπὸς ἄρ' ἦσθ' ἰδεῖν,
οἷός περ ἡμῖν φαίνεται Κλεώνυμος!
ΣΩ. οὐκοῦν ἔχει γ' οὐδ' αὐτὸς, ἥρως ὤν, ὅπλα.
ΒΔ. εἰ θᾶττον ἐκαθίζου σὺ, θᾶττον ἂν δίκην
ἐκάλουν.
ΦΙ. κάλει νυν, ὡς κάθημαι 'γὼ πάλαι.

σαι βουλήσῃ, ἢ στραγγουρίας περιπέσῃς νοσήματι.

783. de hoc versiculo quid mihi videretur, dixi ad 756. hic quidem non agitur mercede judicialis.

785. ὡς ἀλεκτρυόνα ἐξαγαγόντος τοῦ Βδελυκλέωνος. S.

789. Θήρῳον. τὸ ἱερὸν τοῦ ἥρωος Λύκου. (cf. 875.) πάλιν δὲ καὶ τοῦτο ὡς φιλόδικος. S. εἰ ἐκκομ. est modice sperantis, id futurum esse. vid. Herm. ad Viger. ann. 303. extrema.

790. S.: κινάκιον νομίζει, ἐν ᾧ γεγραμμένος ἦν ὁ Λύκος.

791. χαλ. — ἰδεῖν. ὡς δυσμόρφου γεγραμμένου τοῦ ἥρωος. S. χαλεπὸς, *tristis*, foedus, germ. *widrig*. ἦσθα *eras et adhuc es* nunc, cum te video. cf. annot. ad 437., Soph. Oed. Col. 118. etc.

792. οἷός περ. ἀξιόθρηνος καὶ μακρός. προσίρηται γὰρ (Av. 1481.), ὅτι φαῦλος ἦν τὴν ὄψιν καὶ κατασύνθετος τὸ σῶμα ὁ Κλεώνυμος. τοῦτο δὲ εἶπε καθὸ καὶ χαλεπὸς ἦν δημαγωγός. ῥίψασπις δὲ ἦν. S. vid. index v. Cleonymus.

793. Bdelycleo dicebat, Lycum heroëm similem videri Cleonymo, quia uterque esset immanis staturae; sed servus aliam causam similitudinis affert, quia neuter habeat arma: Lycus, quia erat forensis heros, non Martius; Cleonymus, quia in proeliis prae timiditate arma abjecerat. *Bc.*

794. εἰ ἐκαθ., *si sederes judex. δίκην ἐκάλουν ἄν, reum citassem*, vel potius *partes vocassem*: eodem enim propemodum sensu h. l. dici videtur καλεῖν δίκην et εἰσάγειν δίκην: cf. 796., 810., 812., 817. et Köpkii librum germ. de legg. et judiciis Gr. pagg. 663., 678.

ΒΔ. φέρε νυν, τίν' αὐτῷ πρῶτον εἰσαγάγω δίκην;
τί τίς κακὸν δέδρακε τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ; —
ἡ Θρᾷττα προσκαύσασα πρώην τὴν χύτραν...
ΦΙ. ἐπίσχες οὗτος, ὡς ὀλίγου μ' ἀπώλεσας·
ἄνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν,
ὃ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐφαίνετο.
ΒΔ. μὰ τὸν Δί' οὐ πάρεστιν· ἀλλ' ἐγὼ δραμὼν
αὐτὸς κομιοῦμαι τό γε παραυτίκ' ἔνδοθεν.
τί ποτε τὸ χρῆμ'; ὡς δεινὸν ἡ φιλοχωρία!
ΞΑ. βάλλ' ἐς Κόρακας! τοιουτονὶ τρέφειν κύνα!
ΒΔ. τί δ' ἐστὶν ἑτέον;
ΞΑ. οὐ γὰρ ὁ Λάβης ἀρτίως
* ὁ κύων παρᾴξας εἰς τὸν ἰκνὸν ἁρπάσας

796. sequ. haec secum Bdelycleo.

797. *τῇ οἰκίᾳ*. crasis. Soph. Trach. 85. *κεἰνον βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα;* quod exemplum suppeditavit Br.

798. *Θρᾷττα*. nomen servae a patria. *χύτραν*, *ollam pultis* vel *leguminum*, quae mulier adussit.

799. *ὀλίγου*, *paene*. ut Nub. 721. sic et *μικροῦ*. Demosth. de falsa leg. *μικροῦ μὲν ἀπέκτειναν*. annotavit *Be*.

800. *δρύφακτος τὸ παρατεινόμενον, ὡς εἴρηται, ξύλον τοῖς δικασταῖς*. S. cf. 573.

801. *τῶν ἱερῶν*. Philocleo ex nimia veneratione fori et judiciorum loquitur de illis rebus quasi sacrificiis aut mysteriis. *Be*. putide S.: *ἀπὸ τῶν θυόντων· ἐκεῖνοι γὰρ πρῶτον τὸ ἧπαρ ἐπισκοποῦνται, εἶτα σπλῆνα καὶ τὰ λοιπά*.

804. *τί π. τὸ χρ.*; mirantis. *quid hoc rei est?* S.: *τοῦτο ὁ νεανίσκος. φιλοχωρία δὲ ὡσεὶ ἔλεγε τὸ ἐπιχωριάζειν. δεινὸν, φησὶ, τὰ ἐπιχώρια φιλεῖν, ὅπου καὶ οὕτως (οὗτος) τὰ ἐν δικαστηρίῳ φιλεῖ πάντα. Adeo a teneris assuescere multum est.* τὸ δεινὸν, ut saepe ap. Tragicos, admirantis est, ut illud *adeo multum est* ex Marone. (Georg. 2, 272.) — *Pl. Chr.* haec et similia Comicus videtur *παρῳδεῖν*, Eurip. Phoen. 355. *τί τὸ στέρεσθαι πατρίδος; ἢ κακὸν μέγα; ΠΟ. μέγιστον· ἔργῳ δ' ἐστὶ μεῖζον ἢ λόγῳ*. est enim velut patria Philocleoni judicium.

805. *βάλλ' ἐς Κόρακας*. vide Plut. 390. etc.

806. *οὐ γὰρ ὁ Λάβης ἀρτίως*. *ἐσωθέν τις τούτων. τῷ δὲ κυνὶ ὄνομα Λάβης ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν θηρία. τυρὸν δὲ ἥρπασεν οὗτος. ἀξιοῦσι δέ τινες ὡς παρὰ γράμμα κωμῳδεῖσθαι Λάχητα τὸν στρατηγήσαντα περὶ Σικελίαν* (808.) *ἐπὶ θήρᾳ*. (quod venationi magis studuerit quam bello.) *τυρὸν δὲ ἥρπασεν οὗτος ἐπὶ δωροδοκίᾳ. καὶ τὰ ἑξῆς ἐπὶ ταὐτὸν λέγεσθαι τὴν ὑπόνοιαν. ὅτι δὲ νοσφιστὴς καὶ ὑπ' ἄλλων κωμῳδεῖται, προείρηται.* (vid. annot. ad 240.) — *ἰκνὸς δὲ ὁ φοῦρνος* (furnus). *πυρίως μὲν ἡ κάμινος ἢ ὁ φανός· καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἐσχάρα.* — recte Be. *τὸν ἰκνὸν culinam* interpretatur a parte. cf. annot. ad Plut. 811.

807. Br. in annot. *ἐξαρπάσας*, Elmsl. ad Ach. 582. ed. Invern. *ὑφαρπάσας*, quia nusquam vox *ἰκνὸς* priore longa legitur ap. hunc nostrum. equidem malim, quod similius est scripturae librorum, *ἀναρπάσας*.

BIBLIOTECA DEL CURSO MUSEUM

τροφαλῖδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκε;
ΒΔ. τοῦτ' ἄρα πρῶτον τἀδίκημα τῷ πατρὶ
εἰσακτέον μοι· σὺ δὲ κατηγόρει παρών.
ΞΑ. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλ' ἄτερος φησὶν κύων
κατηγορήσειν, ἤν τις εἰσάγῃ γραφήν.
ΒΔ. ἴθι νυν, ἄγ' αὐτῷ δεῦρο.
ΞΑ. ταῦτα χρὴ ποιεῖν.
ΦΙ. τουτὶ τί ἐστι;
ΒΔ. χοιροκομεῖον Ἑστίας.
ΦΙ. εἶθ' ἱεροσυλήσας φέρεις;
ΒΔ. οὔκ, ἀλλ' ἵνα
ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενος ἐπιτρίψω τινά.
ΦΙ. ἀλλ' εἴσαγ' ἀνύσας, ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω.
ΒΔ. * φέρε νυν ἐνέγκω τὰς σανίδας καὶ τὰς γραφάς.
ΦΙ. οἴμοι, διατρίψεις, κἀπολεῖς τριψημερῶν·

808. τροφ. οἱ μὲν τὸν ἐπιμήκη τυρὸν, οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. πολυθρέμμων δὲ ἡ Σικελία, διὸ τυρὸν πολὺν καὶ κάλλιστον ἔχει. S. vid. Schneideri lex. gr. v. τροφαλίς. Br.: Siculi casei ideo mentio fit, quia Laches hic innuitur, qui praefectus classis Atheniensium in Siciliam missus fuerat Olymp. 88, 2.

810. εἰσακτ. cf. annot. ad 794.

812. εἰσάγῃ γραφήν. *si quis*, ait, *det actionem*. erat officium thesmothetarum (sed aliorum quoque, ut docet vir eruditissimus, Köpkius, l. l. ad 794. p. 662.) judicia constituere et actionem dare, i. e. εἰσάγειν τὰς δίκας. *Fl. Chr.*

814. χοιροκομεῖόν ἐστιν ἀγγεῖόν τι κανοωτὸν (καννωτὸν), ὅπου οἱ χοῖροι τρέφονται. Ἑστίας δὲ, ἐπεὶ ἐπὶ τῆς ἑστίας τρέφουσι χοίρους. εἰσφέρει δὲ τοῦτο ἀντὶ δρυφάκτου ἢ κιγκλίδος. ἐν τῇ Λυσιστράτῃ (1073.) κλοιὸν μᾶλλον ἢ πάσσαλον ἐμφαίνει, ὡς καὶ τούτου ὁμοίως λεγομένου, ὅπου ὁ χοῖρος δέδεται. ἄλλως. ἔξεισιν ὁ ἕτερος τῶν οἰκετῶν, ἀντὶ δρυφάκτου χοιροκομεῖον ἔχων. — S.

816. ἐν ταῖς σπονδαῖς ἀφ' Ἑστίας ἄρχονται [,καὶ οὕτως ἐκ] τῶν θεῶν. — ἔστι δὲ παροιμία ἀφ' Ἑστίας ἄρχου. — κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Πλάτων Εὐθύφρονι (2.)· — ἀτεχνῶς γὰρ ἀφ' Ἑστίας δοκεῖ μοι ἄρχεσθαι κακουργεῖν τὴν πόλιν, σὲ ἐπιχειρῶν ἀδικεῖν. S. ibi quidam in scholiis: ἢ ἀφ' ἑστίας, ἤτοι ἀπὸ τῶν οἰκειοτάτων. a familiaribus incipere se dicit. cf. 797.

817. ὡς — βλέπω. Be.: *nam ego supplicia specto*, h. e. studeo. eodem monente Ach. 346. οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο πλὴν ψήφῳ δικεῖν.

818. καὶ τὰς γρ. perperam Be. secundum S.: *et stylos*, qua significatione nusquam legitur vox γραφή. cf. 812. scribendum procul dubio est τὰς σανίδας κατὰ τὰς γραφὰς, *tabellas, quae pertinent ad causas* seu *lites*, quasi dicas *die Prozesstafeln*. addidit verba κατὰ τὰς γρ., ne quis σανίδας intelligat illas tabulas, in quibus malefici ligabantur. καὶ et κατὰ saepe permutata inter se deprehendi monuerunt K. ad Av. 118., Schäfer. Melet. crit. p. 119. aliique.

819. ἀπολεῖς, *enicabis me.*

ἐγω δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον.
ΒΔ. ἰδού.
ΦΙ. κάλει νυν.
ΒΔ. ταῦτα δή.
ΦΙ. τίς οὑτοσὶ
ὁ πρῶτός ἐστιν;
ΒΔ. ἐς Κόρακας, ὡς ἄχθομαι,
ὁτιὴ 'πελαθόμην τοὺς καδίσκους ἐκφέρειν.
ΦΙ. οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς;
ΒΔ. ἐπὶ καδίσκους.
ΦΙ. μηδαμῶς·
ἐγὼ γὰρ εἶχον τούσδε τοὺς ἀρυστίχους.
ΒΔ. κάλλιστα τοίνυν· πάντα γὰρ πάρεστι νῷν,
ὅσων δεόμεθα, πλήν γε δὴ τῆς κλεψύδρας.
ΦΙ. ἡδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν; οὐχὶ κλεψύδρα;
ΒΔ. εὖ γ' ἐκπορίζεις αὐτὰ κἀπιχωρίως.
ἀλλ' ὡς τάχιστα πῦρ τις ἐξενεγκάτω
καὶ μυρρίνας καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν,
ὅπως ἂν εὐξώμεσθα πρῶτα τοῖς θεοῖς.
ΧΟ. καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς καὶ ταῖς εὐχαῖς

a. tr.

„τριψημερεῖν Hesych. et στρατεύεσθαι exponit, et παρέλκειν τὰς ὥρας, quod hic convenit." *Pl. Chr.*

820. *nam mihi sat erat sulcare locum* hunc, in quo sedeo, scipione. ita haec videntur intelligenda esse, nec quidquam in his video difficultatis. notus *pulvis eruditus* ap. Cic. de N. D. 2, 18. more mathematicorum sulcos suos ducere cupit senex, cum tabellae non adsint, h. e. longam et brevem illam lineam, de quibus ad 167., describere in pulvere scipione, quem gestat. — ἀλοκίζειν ἐδ., ut ἀποκρίνεσθαι δεῖται Ach. 598. etc.

821. ταῦτα δή, *ita vero.*

823. τοὺς καδ., *urnas judiciales.*

825. ἀρύστιχος καὶ ἄρυστις καὶ ἀρυστὴρ ἀγγεῖόν ἐστιν οἷον ἀρύσασθαι, κοτύλη, ἢ κύαθος. εἶχον δὲ, φησὶν, αὐτοὺς πρὸς τὴν διαψήφισιν. — S.

828. μήποτε τὸ αἰδοῖον αὐτῷ δείκνυσιν ὁ πρεσβύτης, ὅτι οὔρει ὡς ἡ κλεψύδρα. ἁμὶς γὰρ αὐτῷ παράκειται. S.

829. ἐκπορ. *suggeris.* Be. κἀπιχ. *et populariter.* S.: *olov σκωπτικῶς καὶ φλυάρως. ἐπιχώριον γὰρ ἦν αὐτοῖς* (Atheniensibus) *τὸ σκώπτειν καὶ παίζειν ἐκ πολλῆς εἰδήσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ.* S.

831. μυρρίνας, ramos myrti ad coronandam aram Apollinis ἁγνιέως. non videtur huc pertinere, quod monuit S.: *μυρρίναις γὰρ ἐστεφανοῦντο οἱ ἄρχοντες.*

832. S.: *ὡς ἐπὶ μεγίστου πράγματος τεραστεύεται. οἱ γὰρ ἐπιχειροῦντες εἴς τι πρᾶγμα εἰώθασι τοῖς θεοῖς εὐχὰς ποιεῖν καὶ θυσίας.*

883. anapaestus trim. sequentibus dimetris, ut 848.

φήμην ἀγαθὴν λέξομεν ὑμῖν, a. d.
ὅτι γενναίως ἐκ τοῦ πολέμου
καὶ τοῦ νείκους ξυνέβητον. a. par.
ΒΔ. εὐφημία μὲν πρᾶτα νῦν ὑπαρχέτω. i. tr.
ΧΟ. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Πύθι', ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ i. tr. ἀνομοιόστ.
τὸ πρᾶγμ', ὃ μηχανᾶται an.
ἔμπροσθεν οὗτος τῶν θυρῶν, i. d.
ἅπασιν ἡμῖν ἁρμόσαι,
παυσαμένοισι τῶν πλάνων! ch. d.
Ἰήϊε Παιάν! i. h.
ΒΔ. ὦ δέσποτ' ἄναξ γείτον Ἀγυιεῦ, τοὐμοῦ προθύρου προπύλαια, a. Arist.
δέξαι τελετὴν καινὴν, ὦναξ, ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν,
παῦσόν τ' αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος,
ἀντὶ σιραίου μέλιτος μικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας·
ἤδη δ' εἶναι τοῖς ἀνθρώποις ἥπιον αὐτὸν, a. tr.
τοὺς φεύγοντάς τ' ἐλεεῖν μᾶλλον τῶν γραψαμένων,

834. φήμην ἀγ. συνευξόμεθα, ὥστε ταῦτα γενέσθαι. S.

841. ἁρμόσαι. intell. δός. vid. Ran. 838.

843. Rav. παυσαμένοις. alii codd. ὡς παυσαμένοισι. S.: ὡς ἐπὶ κακῶν λύσει τὸν παιᾶνα ὕμνον ᾄδουσι. imo invocatur Apollo παιὰν sive ἰατρὸς, qui et morbis mederi et omnis generis mala avertere credebatur, quo nomine et ἀποτρόπαιος et ἀλεξίκακος appellatur, h. e. averruncus. cf. Soph. Trachin. 190., Eurip. Alc. 90. etc. Παιὰν correpta diphthongo, ut idem nomen ap. Eurip. Alc. 213., Herc. fur. 733., γενναιοτέρων infra 858., γεραιούς ap. Tyrtaeum eleg. 1, 20. etc.

844. προπύλαια Bentl. Br. etc. libri πρὸς πύλας. S.: — Ἀγυιεὺς ὁ πρὸ τῶν αὐλείων θυρῶν κιονοειδὴς (κιονοειδὴς) κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κραπατάλλοις· ὦ δέσποτ' Ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ (fort. ταυταγὶ) μέμνησό μου.

846. λίαν priore brevi, ut saepius ap. Euripidem. spondeis frequentioribus exprimi videtur τὸ στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος silicernii. gl. Vict.: στρυφνόν. στερεὸν, ἰσχυρὸν, αὐστηρὸν, ἐστυμμένον, πυκνόν.

847. μὴ σίραιον, ἀλλὰ μέλι παραμίξας. σίραιον δὲ τὸ ἐψημένον γλεῦκος, βραχὺ δ' ἔχον παράκιρρον, ὅτε καθεψηθῇ. S. — „Plin. t. 1. p. 719.: siraeum, *quod alii* hepsema, *nostri* sapam *appellant ingenii, non naturae, opus est, musto usque ad* 3. *partem mensurae decocto; quod ubi factum ad dimidiam est*, defructum *vocamus.*" Br.

850 κἀπιδακρύειν ἀντιβολούντων, a. d.
καὶ παυσάμενον τῆς δυσκολίας
ἀπὸ τῆς ὀργῆς a.
τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι. a. par.
ΧΟ. ξυνευχόμεσθά σοι κἀπᾴδομεν as., i. h. et dm.
855 ἐν νέαισιν ἀρχαῖς ith.
ἕνεκά γε τῶν προλελεγμένων· εὖνοι γὰρ ἐσμὲν ἐξ οὗ i. t. c.
τὸν δῆμον ᾐσθόμεσθά σου φιλοῦντος i. tr. c.
ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ τῶν γενναιοτέρων. as., dm. et i. h.
ΒΔ. εἴ τις θύρασιν ἡλιαστὴς, εἰσίτω, i. tr.
860 ὡς, ἡνίκ' ἂν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν.
ΦΙ. τίς ἆρ' ὁ φεύγων οὗτος; ὅσον ἁλώσεται!
ΞΑ. (ὡς κατήγορος.) ἀκούετ' ἤδη τῆς γραφῆς. ἐγράψατο
κύων Κυδαθηναιεὺς Λάβητ' Αἰξωνέα,
τὸν τυρὸν ἀδικεῖν ὅτι μόνος κατήσθιε
865 τὸν Σικελικόν. τίμημα κλῳὸς σύκινος.

853. τὴν ἀκ. τὴν λεγομένην κνίδην, ἣν προσφέροντες τῷ σώματι κνηστιᾷν αὐτὸ ποιοῦμεν. ἄλλως. μεταφορικῶς τὸ τραχὺ καὶ δηκτικὸν etc. S. ἀκαλήφη est *urtica dioïca* Linn., *die grosse Nessel*. vide Billerbeckii Flor. class. p. 229.

855. *in novo magistratu* τοῦ εἰσάγειν τὰς δίκας, quod facit Bdelycleo. cf. annot. ad 794.

856. ita Rav. Dind. vulgo: ἐσμὲν, ἐξότου.

858. τῶν γενν. sic idem liber et Victorianus in Actis Monac. 1, 3. p. 388. et S., h. e. Scholiastae verbis τῶν σπουδαίων. quod alibi legitur, τῶν νῦν γε σοῦ νεωτέρων, versificatoris est ἰαμβιάζοντος et omnino ineptum, cum haec non seni dicantur, sed filio. quam vero tertiam lectionem commemorat S. συνετωτέρων, ea interpretatio esse videtur τοῦ γενναιοτέρων. Dind. τῶν γε νεωτέρων, quo pertinere dicas illud in scholiis τῶν ὁμηλίκων.

859. ita Dind. secundum Elmsl. ad Eurip. Med. p. 157. libri consueto errore θύραισιν.

860. ἔθος γὰρ ἦν πρὸ μὲν τῆς καταστάσεως τῶν ῥητόρων κηρύττειν τοὺς δικαστάς· ὁπότε δὲ ἤρχοντο τῶν δικῶν, οὐκέτι εἴων εἰσιέναι τοὺς ὑστεροῦντας [δικαστάς]. ἁλώσεται δὲ καταδικασθήσεται. S. de illo more cf. 745.

861. ὅσον ἁλ. ὡς μέλλων καταδικασθῆναι. gl. Victor. Voss.: *Wie soll er dran!*

863. — ὡς ἐπὶ ἀνθρώπου ποιεῖται τὴν κατηγορίαν. Αἰξ. ἀπὸ δήμου τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, ἢ τῆς Κεκροπίδος. S. imo Cydathenus fuit δῆμος Pandionidos tribus, Aexona Cecropidos, ut monuit Fl. Chr. — cf. annot. ad 863.

865. τὸν Σικ. caseus e Sicilia erat in pretio. Antiphanes ap. Athenaeum 1. p. 27. τυρὸς Σικελὸς (Σικελικὸς), Μύρον ἐξ Ἀθηνῶν, ἐγχέλεις Βοιωτίαι. — Be. cf. annot. ad 806. — S.: κλῳός. οὕτως Ἀττικοὶ τὸν κλοιὸν ἔλεγον. — ἄλλως. τὸ κολλάριον τὸ παρ' ἡμῖν

πάρες, ὦ σκιερά! μὰ τὸν Ἡρακλέα,
μὴ νῦν ἔτ' ἐγὼ 'ν τοῖσι δικασταῖς
κλέπτοντα Κλέωνα λάβοιμι. a. par.
ΒΔ. ἴθ', ὦ πάτερ, πρὸς τῶν θεῶν ἐμοὶ πιθοῦ. i. tr.
ΦΙ. τί πείθομαί σοι; λέγ' ὅ τι βούλει πλὴν ἑνός.
ΒΔ. ποίου; φέρ' ἴδω.
ΦΙ. τοῦ μὴ δικάζειν· τοῦτο δὲ
Ἅιδης διακρινεῖ πρότερον ἢ 'γὼ πείσομαι.
ΒΔ. σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τοῦτο κεχάρηκας ποιῶν,
ἐκεῖσε μὲν μηκέτι βάδιζ', ἀλλ' ἐνθάδε
αὐτοῦ μένων δίκαζε τοῖσιν οἰκέταις.
ΦΙ. περὶ τοῦ; τί λῃρεῖς;
ΒΔ. ταῦθ', ἅπερ ἐκεῖ πράττεται.
ὅτι τὴν θύραν ἀνέῳξεν ἡ σηκὶς λάθρα,
ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην.
πάντως γε κἀκεῖ ταῦτ' ἔδρας ἑκάστοτε.
καὶ ταῦτα μέν νυν εὐλόγως, ἢν ἐξέχῃ
εἴλη κατ' ὀρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον·

μενοι οἱ δικασταὶ τὰς ψήφους, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτοὶ ἐγειρόμενοι ἔβαλλον. τοῦτο οὖν λέγει, ὁ μὴ ἐφηφοφορήσω ἐγερθεὶς βαλλέτω.

727. πάρες, ὦ σκ. παρὰ τὰ ἐκ Βελλεροφόντου παίζει ταῦτα· πάρες, σκιερὰ φυλλὰς, ὑπερβῶ Κρηναῖα νάπη. τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς Λιθέρ' ἰδέσθαι σπεύδω, τίν' ἔχει Στάσιν εὐοδίας. S. conferri Br. jubet de his Euripideis Toupium Cur. nov. in Suidam 3. p. 165. — πάρες, *mitte me*, vel Brunckio interprete: *sine me transire* (ad judicium). σκιερὰν, *nubilam*, appellat mentem suam propter dolorem, quem concepit ex eo, quod victus est a filio.

728. ἀπειλεῖ καταδικάσειν τὸν Κλέωνα, εἰ λάβοι αὐτὸν ἐγκαλούμενον κλοπῆς. — S. ἐν τοῖσι δικ., inter judices, in judicio.

731. Invern., vitio, ni fallor, calami: τί σοι πείθομαι; certe nihil novandum est, sed positum existimabimus praesens quo loco futurum expectes; quod cum alibi fit, tum ap. Eurip. Med. 360, 867. (888.), ubi vid. Elmsl., Elect. 992. etc. Terentius Phorm. 2, 4, 7. *quid ago?* pro *quid agam?* ut monuit Hongeveen. ad Viger. 5, 3, 11. annot. 99.

733. ἐν Κρήσσαις Εὐριπίδου ὁ Ἀτρεὺς πρὸς τὴν Ἀερόπην φησὶ (φησὶν) ταῦτα. S.

738. σηκίδα τὴν κατ' οἶκον διάκονον, ἣν (διάκονον ἢ) θεράπαιναν λέγουσι. — S.

739. ταύτης τῆς δίκης μίαν μόνην δραχμὴν ἐπιβολὴν ψηφιεῖ. ἐπιβολὴν δὲ ἐπιτίμιον ζημίαν, παρὰ τὸ ἐπιβάλλειν. ἄλλος. ἦν οἱ ἄρχοντες ζημίαν ὁρίζουσι τοῖς ἁλοῦσιν ἐξημαρτηκέναι περὶ ὀρφανοὺς ἐπιτρόποις, ἢ καὶ ἄλλος τισὶ τῶν τὰ δημόσια μὴ καλῶς διοικησάντων, ἢ τοῖς κατέχουσι τὰ ἀλλότρια καὶ μὴ εἰς ἐμφανὲς καθιστᾶσιν, ἐπιβολὴ καλεῖται, καὶ τὸ ῥῆμα ἐπιβάλλειν. S. ψηφιεῖ καταδικάσεις. gl. Vict.

741. ταῦτα, κατὰ ταῦτα, *sic.* ἐκεῖ, in judicio.

742. εἴλη ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή,

ἐὰν δὲ νίφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος,
ὄντος, εἶσει· κἂν ἔγρῃ μεσημβρινὸς,
745 οὐδείς σ' ἀποκλείσει θεσμοθέτης τῇ κιγκλίδι.
ΦΙ. τουτί μ' ἀρέσκει.
ΒΔ. πρὸς δὲ τούτοις γ' ἦν δίκην
λέγῃ μακράν τις, οὐχὶ πεινῶν ἀναμενεῖς,
δάκνων σεαυτὸν καὶ τὸν ἀπολογούμενον.
ΦΙ. πῶς οὖν διαγιγνώσκειν καλῶς δυνήσομαι,
750 ὥσπερ πρότερον, τὰ πράγματ' ἔτι μασώμενος;
ΒΔ. πολλῷ γ' ἄμεινον· καὶ λέγεται γὰρ τουτογί,
ὡς οἱ δικασταὶ ψευδομένων τῶν μαρτύρων
μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι.

δικάσας, ληφθέντος δὲ διὰ τοῦ ι (sed alio sensu), ψιλῶς. — δικάσεις, φησὶ, πρὸς τὸν ἥλιον καθήμενος. ἔπαιξε δὲ παρὰ τὴν Ἡλιαίαν, τὸ μέγιστον δικαστήριον, ὃ τανύσης τῆς ὀνομασίας ἔτυχε διὰ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ αὐτὸ ἀνακεκαυμένον βάλλεσθαι τῷ ἡλίῳ. S. jocus ex ambigua significatione verbi ἡλιάζεσθαι, *apricari* et *judicem esse in Heliaea*. — ad pleniorem eorum, quae sequuntur, intelligentiam legendus Pollux 8, 123. *Br.*

744. fortasse scribendum est χθόντος, καὶ ὕοντος, siquidem aliud est ningere, aliud pluere. S.: ὕοντος τοῦ θεοῦ, καὶ νίφοντος, γνώσῃ καθήμενος πρὸς τὸ πῦρ τὴν δίκην. (εἴσει, *cognosces*, inquires, judicabis, germ. *du wirst erkennen*. cf. 749., 753.) κἂν ἔγρῃ. κἂν βραδίως ἀπὸ τῆς κλίνης ἀνάστῃς, οὐδείς ἀποκλείσει σε τοῦ δικαστηρίου, ὡς βραδίως ἥκοντα. S.

745. θεσμ. ἐπειδὴ θεσμοθέται καὶ δέκατος ὁ γραμματεὺς κληροῦσι κατὰ δικαστὰς τοὺς τῆς αὐτῆς φυλῆς ἕκαστος. ἀρχῆς δὲ ὄνομα, ὃν ταῖς ψηφίσμασιν ἐχειροτονοῦντο οἱ δικασταί. καὶ ἦρχον αὐτῶν οὗτος, ἕως καὶ δύναισθαι ἐκβαλεῖν καὶ μὴ ἐᾶν εἰσιέναι εἰς τὸ δικαστήριον. εἰ ad horam non venissent: v. 859.. 860.) εἶχον δὲ καὶ ἑκάστη φυλὴ θεσμοθέτην καὶ γραμματέα εἰς τὸ τοὺς νόμους εἰσηγεῖσθαι. S. 9 erant Athenis magistratus dicti Archontes, nempe rex, archon, (imo archon [ἐπώνυμος]) polemarchus et 6 thesmothetae, sic dicti quia curam legum et judiciorum habebant, qui judices e sua quisque tribu sortiebantur. Schol. addit decimum, qui scriba fuit. — sic Romae praetores judiciis centumviralibus et publicis praeerant. *Fl. Chr.* τῇ κιγκλίδι. cf. 124.

748. δάκνων σεαυτόν. i. e. αὐτοδαξ ὠργισμένος, ut loquitur Lys. 690. *Be.* infra 1048. ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων. Tyrtaeus eleg. 1. extrema: χεῖλος ὀδοῦσι δακών, quod faciunt irati. (καὶ τὸν ἀπολ.) ἐπειδὴ ἐνίοτε ἀπὸ πείνης ὁ δικαστὴς τὸν λέγοντα καταδικάζει.

749. h. e. πῶς οὖν δυνήσομαι ἔτι διαγιγν. τὰ πρ. μασώμενος; S.: ἐπειδὴ εἶπεν αὐτῷ ὁ Βδελ. δύνασθαι δικάζοντα ἐπὶ τῆς οἰκίας ἐσθίειν (747.), φησί· πῶς δυνήσομαι ἐσθίων δοκιμάζειν τὰ λεγόμενα; S. διαγ. i. e. ἀνακρίνειν et δοκιμάζειν. (cf. 744.) Latini proprie *cognitiones* vocant causas et lites, ut annotavit Fl. Chr.

753. ἀναμ. ἀντὶ τοῦ διαλογιζόμενοι. νοούμενον πρὸς τὸ χρειώδες ἐνταῦθα παρέλαβεν ἐπὶ τοῦ ἐσθίοντος. ἄλλως. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀνακαμπτόντων τὴν τροφὴν ζώων

ΦΙ. ἀνά τοι με πείθεις. ἀλλ' ἐκεῖν' οὔπω λέγεις,
τὸν μισθὸν ὁπόθεν λήψομαι.
ΒΔ. παρ' ἐμοῦ.
ΦΙ. καλῶς,
ὁτιὴ κατ' ἐμαυτὸν κοὐ μεθ' ἑτέρου λήψομαι·
αἴσχιστα γάρ τοι μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος
ὁ σκωπτόλης. δραχμὴν μετ' ἐμοῦ πρώην λαβὼν
ἐλθὼν διεκερμάτιζεν ἐν τοῖς ἰχθύσι·
κἄπειτ' ἐπέθηκε τρεῖς λοπίδας μοι κεστρέων·
κἀγὼ 'νέκαψ' (ὀβολοὺς γὰρ ᾠόμην λαβεῖν),
κἄτα βδελυχθεὶς ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα·
κἄδ' εἶλκον αὐτόν.
ΒΔ. ὁ δὲ τί πρὸς ταῦτ' εἶφ';
ΦΙ. ὅ τι;
ἀλεκτρυόνος μ' ἔφασκε κοιλίαν ἔχειν·
„Ταχὺ γοῦν καθέψεις τἀργύριον," ἦ δ' ὃς λέγων.

καὶ αὖθις ἀναμασσομένων τὸ ἀναμασώμενοι εἰρηκεν. S. similiter dicitur *ruminari al.* et germ. *etwas wiederkäuen.*

754. ἀνά τοι με πείθεις. ἀναπείθεις μέ τοι tmesis.

756. post hunc versum inserendus esse videtur 788.

757. Λυσίστρατος. σκωπτικός. καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι (805.)· Λυσίστρατός ἐστιν ἐν ἀγορᾷ Χολαργέων Ὀνειδος. ἐστι δὲ καὶ ἕτερος Λυσίστρατος, παῖς Μακαρέως, σκωπτόμενος εἰς κιναιδίαν. ἄλλως. δύο γὰρ δικασταῖς ἐδίδοτο δραχμὴ μία, καὶ οὕτως ἐμισθοῦτο πρὸς τρεῖς ἐβολούς. — S. de Lysistrato cf. etiam 1259., 1265., Equ. 1275.

758. ὁ σκωπτόλης. quasi dicas σκωπτικὸν ὀλούμενον. — *Fl. Chr.*

759. ἐν τοῖς ἰχθ. ἐν τοῖς ἰχθυοπώλαις. ἀπὸ τῶν πωλουμένων τοὺς πωλοῦντας εἰπών. (cf. Ran. 1007., Plut. 390.) λοπίδας δὲ ἃς ἡμεῖς λεπίδας καλοῦμεν. — Casaub. ad Theophrasti char. περὶ ἀπονοίας p. 192. legebat διεκερματίζετ' (ut Pollux 9, 89., monente Dobr.). formam activam adstruit Suidas (a Bentl. citatus) in διεκερμάτισε. *Br.*

760. ἐπέθηκε, dedit in manum. S.: κεστρεὺς εἶδός ἐστιν ἰχθύος, ὁ λεγόμενος κέφαλος, (*mugil cephalus* Linn., *der Dickkopf.*) μεγάλην λεπίδα ἔχον καὶ παχεῖαν, οἷ ὑπόνοιαν αὐτὴν ἔχειν ἀργυρίου.

761. κἀγὼ 'νέκαψ.' ἐνέκυψε, ἐνέβηκα τῷ στόματι, νομίζων εἶναι ἀργύριον. πολλοῖς γάρ ἐστιν ἐν τῷ στόματι φυλάττειν τὸ ἀργύριον. S. 584. et Concion. 816. conferri jussit Be.

763. εἷλκον, in jus rapui.

764. ἐπεὶ πάντα πέττουσιν οἱ ἀλεκτρυόνες, θερμοτάτην κοιλίαν ἔχοντες. S. de proverbio *Galli vester*, quod commemoravit Fl. Chr., vid. Erasm. Adag. 2, 10, 97.

765. ταχὺ — τἀργ., *cito igitur concoques hoc argentum*, τἀργύριον, tres illos obolos, non ἀργύριον, argentum generatim, quam Brunckii conjecturam, tanquam in Rav. libro repertam, postea Invern., adstipulante Dind. rerum hoc haud dubie dixit illa scurra: devorasse Philocleonem tres obolos, quo dicam sibi im-

ΒΔ. ὁρᾷς, ὅσονπερ δῆτα τοῦτο κερδανεῖς.
ΦΙ. οὐ πάνυ τι μικρόν. ἀλλ' ὅπερ μέλλεις ποιεῖ.
ΒΔ. ἀνάμενε νῦν· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἥξω φέρων.
ΦΙ. ὅρα τὸ χρῆμα, τὰ λόγι' ὡς περαίνεται!
ἠκηκόη γὰρ, ὡς Ἀθηναῖοί ποτε
δικάσοιεν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας,
κἂν τοῖς προθύροις ἐνοικοδομήσοι πᾶς ἀνὴρ
αὑτῷ δικαστηρίδιον σμικρὸν πάνυ,
ὥσπερ Ἑκάτειον, πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν.
ΒΔ. ἰδού. τί ἔτ' ἐρεῖς; ὡς ἅπαντ' ἐγὼ φέρω,
ὅσαπέρ γ' ἔφασκον, κἄτι πολλῷ πλείονα.
ἀμὶς μὲν, ἣν οὐρητιάσῃς, αὑτηΐ

pingat, ut φιλόδικος, eosque obolos pro stomachi calore, quo gallos gallinaceos aequiparet, cito eum posse concoquere. nihil igitur probari eo, quod neque nunc argentum istud appareat, neque verisimile sit vel postea repertum iri in excrementis callidi senis. ad jocum haec composita. — S.: ἢ δ' ὃς λέγων. ἀντὶ τοῦ ἔφη, καὶ ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἡμί. κέχρηται συνεχῶς αὐτῷ ὁ Πλάτων etc. S. ἢ — λέγων, inter alia dicebat. Soph. Ajac. 703. ὡς ἔφη λέγων. ibi Triclin.: τὸ ἔφη καὶ λέγων ἐκ παραλλήλου τινὲς οἴονται· τὸ δ' οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν τοιαῦτα ἔφη ὁ ἡμῖν ὁ ῥῶν, οὕτω καὶ τοῦτο οὕτως· ἔφη καὶ οἱονεὶ ἀπεφήνατο, λέγων τὸν περὶ τοῦ Αἴαντος λόγον. plura in hanc rem vide ap. ceteros Tragici interpp. et, quos laudant, Vigerum 5, 7., Fischerum ad Weller. 4. p. 47. etc.

767. μέλλεις ποιεῖν.

768. ταῦθ' ἥξω. πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ δικαστηρίου ἐπιτηδεύει. S. quae ad judicium facere videntur exercendum, et alia ridiculi causa. Be.

769. ταῦτα πρὸς ἑαυτὸν, τοῦ υἱοῦ εἰσιόντος. οὐκ ἐπ' ἀληθείᾳ δὲ ταῦτά φησιν, ὅτι χρησμὸς ἐδόθη, ἀλλὰ πρὸς τὸ φιλόδικον αὐτῶν παίζει. S. παρφδεῖ tragoedias, in quibus oracula jactari solent.

772. ita Dind. plerique MSS. et edd. primariae ἐνοικοδομήσει, cum opus sit optativo propter antecedens δικάσοιεν. Rav. Fracinus et vulgo edd. ἀνοικοδομήσει. Dawes. Misc. crit. p. 104. Br. aliique ἀνοικοδομήσοι.

773. libri μικρόν. δικαστ. quarta producta, quia proprie est δικαστηριΐδιον: vid. Matth. gr. gr. §. 112, 5.

774. Ἑκάταιον. (Sic etiam plerique Aristophanis codd. MSS. et omnes edd. praeter Dindorfii. recte Br.: „Vellem edidisse Ἑκάτειον, ut est ap. Suidam, et in quibusdam exemplaribus scriptum fuisse testatur Schol.; quod verius esse censeo, ubi de sacello vel statua Hecatae sermo est.“ aliud enim sunt τὰ Ἑκάταια, de quibus ad Plut. 590., 592.) ἱερὸν Ἑκάτης, ὡς τῶν Ἀθηναίων πανταχοῦ ἱδρυμένων αὐτὴν ὡς ἔφορον πάντων καὶ κουροτρόφον. Ἑκάταιον οὖν Ἑκάτης ἄγαλμα, τὸ Ἑκατήσιον λεγόμενον. τῇ προσῳδίᾳ Καλλίστρατος ὡς ἐπινίκιον· (?) ἔν τισι γὰρ εὕρηται Ἑκατεῖον. (Ἑκάτειον. invenerit necesse est Callistratus Ἑκάτιον, sed hoc metro refragatur.) S.

777. ἀμίς. οὐρητρὶς, οὐρηρὸν ἀγγεῖον. οὐρητιάσῃς δὲ οὐρῆ-

παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ παττάλου.
ΦΙ. σοφόν γε τουτὶ καὶ γέροντι πρόσφορον
ἐξεῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας.
ΒΔ. καὶ πῦρ γε τουτί, καὶ προσέστηκεν φακῇ,
ῥοφεῖν ἐὰν δέῃ τι.
ΦΙ. τοῦτ' αὖ δεξιόν·
* κἂν γὰρ πυρέττω, τόν γε μισθὸν λήψομαι.
αὐτοῦ μένων γὰρ τὴν φακῆν ῥοφήσομαι.
ἀτὰρ τί τὸν ὄρνιν ὡς ἔμ' ἐξηνέγκατε;
ΒΔ. ἵνα γ', ἵν' καθεύδῃς ἀπολογουμένου τινὸς,
ᾄδων ἄνωθεν ἐξεγείρῃ σ' οὑτοσί.
ΦΙ. ἓν ἔτι ποθῶ· τὰ δ' ἄλλ' ἀρέσκει μοι...
ΒΔ. τὸ τί;
ΦΙ. θήρῳον εἴ πως ἐκομίσαις τὸ τοῦ Λύκου.
ΒΔ. πάρεστι τουτί, καὐτὸς ἄναξ οὑτοσί.
ΦΙ. ὦ δέσποθ' ἥρως, ὡς καλεπὸς ἄρ' ἦσθ' ἰδεῖν,
οἷός περ ἡμῖν φαίνεται Κλεώνυμος!
ΣΩ. οὐκοῦν ἔχει γ' οὐδ' αὐτὸς, ἥρως ὤν, ὅπλα.
ΒΔ. εἰ θᾶττον ἐκαθίζου σὺ, θᾶττον ἂν δίκην
ἐκάλουν.
ΦΙ. κάλει νυν, ὡς κάθημαι 'γὼ πάλαι.

σαι βουλήσῃ, ἢ στραγγουρίας περιπέσῃς νοσήματι.

783. de hoc versiculo quid mihi videretur, dixi ad 756. hic quidem non agitur mercede judicialis.

785. ὡς ἀλεκτρυόνα ἐξαγαγόντος τοῦ Βδελυκλέωνος. S.

789. Θήρῳον. τὸ ἱερὸν τοῦ ἥρωος Λύκου. (cf. 875.) πάλιν δὲ καὶ τοῦτο ὡς φιλόδικος. S. εἰ ἐκκομ. est modice sperantis, id futurum esse. vid. Herm. ad Viger. ann. 308. extrema.

790. S.: κινάκιον νομίζει, ἐν ᾧ γεγραμμένος ἦν ὁ Λύκος.

791. χαλ. — ἰδεῖν. ὡς δυσμόρφου γεγραμμένου τοῦ ἥρωος. S. χαλεπὸς, *tristis*, foedus, germ. *widrig*. ἦσθα *eras et adhuc es* nunc, cum te video. cf. annot. ad 437., Soph. Oed. Col. 118. etc.

792. οἷός περ. ἄῤῥυθμος καὶ μακρός. προσίρηται γὰρ (Av. 1481.), ὅτι φαῦλος ἦν τὴν ὄψιν καὶ κεκονδυλισμένος τὸ σῶμα ὁ Κλεώνυμος. τοῦτο δὲ εἶχε καθὸ καὶ καλεπὸς ἦν δημαγωγός. ῥίψασκις δὲ ἦν. S. vid. index v. Cleonymus.

793. Bdelycleo dicebat, Lycum heroëm similem videri Cleonymo, quia uterque esset immanis staturae; sed servus aliam causam similitudinis affert, quia neuter habeat arma: Lycus, quia erat forensis heros, non Martius; Cleonymus, quia in proeliis prae timiditate arma abjecerat. *Bc.*

794. εἰ ἐκαθ., *si sederes judex.* δίκην ἐκάλουν ἄν. *reum citassem*, vel potius *partes vocassem*: eodem enim propemodum sensu h. l. dici videtur καλεῖν δίκην et εἰσάγειν δίκην: cf. 796., 810., 812., 817. et Köpkii librum germ. de legg. et judiciis Gr. pagg. 663., 678.

ΒΔ. φέρε νυν, τίν' αὐτῷ πρῶτον εἰσαγάγω δίκην;
τί τίς κακὸν δέδρακε τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ; —
ἡ Θρᾷττα προσκαύσασα πρώην τὴν χύτραν...
ΦΙ. ἐπίσχες οὗτος, ὡς ὀλίγου μ' ἀπώλεσας·
ἄνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν,
ὃ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐφαίνετο.
ΒΔ. μὰ τὸν Δί' οὐ πάρεστιν· ἀλλ' ἐγὼ δραμὼν
αὐτὸς κομιοῦμαι τό γε παραυτίκ' ἔνδοθεν.
τί ποτε τὸ χρῆμ'; ὡς δεινὸν ἡ φιλοχωρία!
ΞΑ. βάλλ' ἐς Κόρακας! τοιουτονὶ τρέφειν κύνα!
ΒΔ. τί δ' ἐστὶν ἑτέον;
ΞΑ. οὐ γὰρ ὁ Λάβης ἀρτίως
* ὁ κύων παρᾴξας εἰς τὸν ἰκνὸν ἁρπάσας

796. sequ. haec secum Bdelycleo.

797. τῇ οἰκίᾳ. crasis. Soph. Trach. 86. κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα; quod exemplum suppeditavit Br.

798. Θρᾷττα. nomen servae a patria. χύτραν, ollam pultis vel leguminum, quae mulier adussit.

799. ὀλίγου, paene. ut Nub. 721. sic et μικροῦ. Demosth. de falsa leg. μικροῦ μὲν ἀπέκτειναν. annotavit Be.

800. δρύφακτος τὸ παρατεινόμενον, ὡς ἕρκηται, ξύλον τοῖς δικασταῖς. S. cf. 873.

801. τῶν ἱερῶν. Philocleo ex nimia veneratione fori et judiciorum loquitur de illis rebus quasi sacrificiis aut mysteriis. Be. putide S.: ἀπὸ τῶν θυόντων· ἐκεῖνοι γὰρ πρῶτον τὸ ἧπαρ ἐπισκοποῦνται, εἶτα σπλῆνα καὶ τὰ λοιπά.

804. τί π. τὸ χρ.; mirantis. quid hoc rei est? S.: τοῦτο ὁ ναυτίσκος. φιλοχωρίαν δὲ ὡσεὶ ἔλεγε τὸ ἐπιχωριάζειν. δεινόν, φησί, τὰ ἐπιχώρια φιλεῖν, ὅπου καὶ οὕτως (οὗτος) τὰ ἐν δικαστηρίῳ φιλεῖ πάντα. Adeo a teneris assuescere multum est. τὸ δεινόν, ut saepe ap. Tragicos, admirantis est, ut illud adeo multum est ex Marone. (Georg. 2, 272.) — Pl. Chr. haec et similia Comicus videtur παρφδεῖν, Eurip. Phoen. 355. τί τὸ στέρεσθαι πατρίδος; ἢ κακὸν μέγα; ΠΟ. μέγιστον· ἔργῳ δ' ἐστὶ μεῖζον ἢ λόγῳ. est enim velut patria Philocleoni judicium.

805. βάλλ' ἐς Κόρακας. vide Plut. 390. etc.

806. οὐ γὰρ ὁ Λάβης ἀρτίως. ἔσωθέν τις τούτων. τῷ δὲ κυνὶ ὄνομα Λάβης ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν θηρία. τυρὸν δὲ ἥρπασεν οὗτος. ἀξιοῦσι δέ τινες ὡς παρὰ γράμμα κωμῳδεῖσθαι Λάχητα τὸν στρατηγήσαντα περὶ Σικελίαν (808.) ἐπὶ θήρᾳ. (quod venationi magis studuerit quam bello.) τυρὸν δὲ ἥρπασεν οὗτος ἐπὶ δωροδοκίᾳ. καὶ τὰ ἑξῆς ἐπὶ ταὐτὸν λέγεσθαι τὴν ὑπόνοιαν. ὅτι δὲ νοσφιστὴς καὶ ὑπ' ἄλλων κωμῳδεῖται, προείρηται. (vid. annot. ad 240.) — ἰκνὸς δὲ ὁ φοῦρνος (furnus). κυρίως μὲν ἡ κάμινος ἢ ὁ φανός· καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἑσχάρα. — recte Be. τὸν ἰκνὸν culinam interpretatur a parte. cf. annot. ad Plut. 811.

807. Br. in annot. ἐξαρπάσας, Elmsl. ad Ach. 582. ed. Invern. ὑφαρπάσας, quia nusquam vox ἰκνὸς priore longa legitur ap. hunc nostrum. equidem malim, quod similius est scripturae librorum, ἀναρπάσας.

τροφαλῖδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκε;
ΒΔ. τοῦτ' ἄρα πρῶτον τἀδίκημα τῷ πατρὶ
εἰσακτέον μοι· σὺ δὲ κατηγόρει παρών.
ΞΑ. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλ' ἕτερος φησὶν κύων
κατηγορήσειν, ἢν τις εἰσάγῃ γραφήν.
ΒΔ. ἴθι νυν, ἄγ' αὐτῷ δεῦρο.
ΞΑ. ταῦτα χρὴ ποιεῖν.
ΦΙ. τουτὶ τί ἐστι;
ΒΔ. χοιροκομεῖον Ἑστίας.
ΦΙ. εἶθ' ἱεροσυλήσας φέρεις;
ΒΔ. οὔκ, ἀλλ' ἵνα
ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενος ἐπιτρίψω τινά.
ΦΙ. ἀλλ' εἶσαγ' ἀνύσας, ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω.
ΒΔ. * φέρε νυν ἐνέγκω τὰς σανίδας καὶ τὰς γραφάς.
ΦΙ. οἴμοι, διατρίψεις, κἀπολεῖς τριψημερῶν·

808. τροφ. οἱ μὲν τὸν ἐπιμήκη τυρὸν, οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. πολυθρέμμων δὲ ἡ Σικελία, διὸ τυρὸν πολὺν καὶ κάλλιστον ἔχει. S. vid. Schneideri lex. gr. v. τροφαλίς. Br.: Siculi casei ideo mentio fit, quia Laches hic innuitur, qui praefectus classis Atheniensium in Siciliam missus fuerat Olymp. 88, 2.

810. εἰσακτ. cf. annot. ad 794.

812. εἰσάγῃ γραφήν. *si quis*, ait, *det actionem*. erat officium thesmothetarum (sed aliorum quoque, ut docet vir eruditissimus, Köpkius, l. l. ad 794. p. 662.) judicia constituere et actionem dare, i. e. εἰσάγειν τὰς δίκας. *Fl. Chr.*

814. χοιροκομεῖόν ἐστιν ἀγγεῖόν τι κανοειδὲς (κανωτὸν), ὅπου οἱ χοῖροι τρέφονται. Ἑστίας δὲ, ἐπεὶ ἐπὶ τῆς ἑστίας τρέφουσι χοίρους. εἰσφέρει δὲ τοῦτο ἀντὶ ὀρυφάκτου ἢ κιγκλίδος, ἐν τῇ Λυσιστράτῃ (1073.) κλοιὸν μᾶλλον ἢ πάσσαλον ἐμφαίνει, ὡς καὶ τοῦτον ὁμοίως λεγομένου, ὅπου ὁ χοῖρος δέδεται. ἄλλως. ἔξεισιν ὁ ἕτερος τῶν οἰκετῶν, ἀντὶ ὀρυφάκτου χοιροκομεῖον ἔχων. — S.

816. ἐν ταῖς σπονδαῖς ἀφ' Ἑστίας ἄρχονται [,καὶ οὕτως ἐκ] τῶν θεῶν. — ἔστι δὲ παροιμία ἀφ' Ἑστίας ἄρχου. — κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Πλάτων Εὐθύφρονι (2.)· — ἀτεχνῶς γάρ ἀφ' Ἑστίας δοκεῖ μοι ἄρχεσθαι κακουργεῖν τὴν πόλιν, σὲ ἐπιχειρῶν ἀδικεῖν. S. ibi quidam in scholiis: ἢ ἀφ' ἑστίας, ἤτοι ἀπὸ τῶν οἰκειοτάτων. a familiaribus incipere se dicit. cf. 797.

817. ὡς — βλέπω. Be.: *nam ego supplicia specto*, h. e. studeo. eodem monente Ach. 346. οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο πλὴν ψήφῳ δακεῖν.

818. καὶ τὰς γρ. perperam Be. secundum S.: *et stylos*, qua significatione nusquam legitur vox γραφή. cf. 812. scribendum procul dubio est τὰς σανίδας κατὰ τὰς γραφὰς, *tabellas, quae pertinent ad causas* seu *lites*, quasi dicas *die Prozesstafeln*. addidit verba κατὰ τὰς γρ., ne quis σανίδας intelligat illas tabulas, in quibus malefici ligabantur. καὶ et κατὰ saepe permutata inter se deprehendi monuerunt K. ad Av. 118., Schäfer. Melet. crit. p. 119. aliique.

819. ἀπολεῖς, *enicabis me.*

ἐγω δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον.
ΒΔ. ἰδού.
ΦΙ. κάλει νυν.
ΒΔ. ταῦτα δή.
ΦΙ. τίς οὑτοσὶ
ὁ πρῶτός ἐστιν;
ΒΔ. ἐς Κόρακας, ὡς ἄχθομαι,
ὁτιὴ 'πελαθόμην τοὺς καδίσκους ἐκφέρειν.
ΦΙ. οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς;
ΒΔ. ἐπὶ καδίσκους.
ΦΙ. μηδαμῶς·
ἐγὼ γὰρ εἶχον τούσδε τοὺς ἀρυστίχους.
ΒΔ. κάλλιστα τοίνυν· πάντα γὰρ πάρεστι νῷν,
ὅσων δεόμεθα, πλήν γε δὴ τῆς κλεψύδρας.
ΦΙ. ἡδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν; οὐχὶ κλεψύδρα;
ΒΔ. εὖ γ' ἐκπορίζεις αὐτὰ κἀπιχωρίως.
ἀλλ' ὡς τάχιστα πῦρ τις ἐξενεγκάτω
καὶ μυρρίνας καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν,
ὅπως ἂν εὐξώμεσθα πρῶτα τοῖς θεοῖς.
ΧΟ. καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς καὶ ταῖς εὐχαῖς

a. tr.

„τριψημερεῖν Hesych. et στρατεύεσθαι exponit, et παρέλκειν τὰς ὥρας, quod hic convenit." *Fl. Chr.*

820. *nam mihi sat erat sulcare locum* hunc, in quo sedeo, scipione. ita haec videntur intelligenda esse, nec quidquam in his video difficultatis. notus *pulvis eruditus* ap. Cic. de N. D. 2, 18. more mathematicorum sulcos suos ducere cupit senex, cum tabellae non adsint, h. e. longam et brevem illam lineam, de quibus ad 167., describere in pulvere scipione, quem gestat. — ἀλοκίζειν ἐδ., ut ἀποκρίνεσθαι δεῖται Ach. 598. etc.

821. ταῦτα δή, *ita vero.*

823. τοὺς καδ., *urnas judiciales.*

825. ἀρύστιχος καὶ ἄρυστις καὶ ἀρυστὴρ ἀγγεῖόν ἐστιν οἷον ἀρύσασθαι, κοτύλη, ἢ κύαθος. εἶχον δὲ, φησὶν, αὐτοὺς πρὸς τὴν διαψήφισιν. — S.

828. *μήποτε τὸ αἰδοῖον αὐτῷ δείκνυσιν ὁ πρεσβύτης, ὅτι οὔρει ὡς ἡ κλεψύδρα. ἁμὶς γὰρ αὐτῷ παράκειται.* S.

829. ἔκπορ. *suggeris.* Be. κἀπιχ. *et populariter.* S.: οἷον σκωπτικῶς καὶ φλυάρως. ἐπιχώριον γὰρ ἦν αὐτοῖς (Atheniensibus) τὸ σκώπτειν καὶ παίζειν ἐκ πολλῆς εἰδήσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ. S.

831. μυρρίνας, ramos myrti ad coronandam aram Apollinis ἀγυιέως. non videtur huc pertinere, quod monuit S.: μυρρίναις γὰρ ἐστεφανοῦντο οἱ ἄρχοντες.

832. S.: ὡς ἐπὶ μεγίστου πράγματος τερατεύεται. οἱ γὰρ ἐπιχειροῦντες εἴς τι πρᾶγμα εἰώθασι τοῖς θεοῖς εὐχὰς ποιεῖν καὶ θυσίας.

833. anapaestus trim. sequentibus dimetris, ut 848.

φήμην ἀγαθὴν λέξομεν ὑμῖν, a. d.
ὅτι γενναίως ἐκ τοῦ πολέμου
καὶ τοῦ νείκους ξυνέβητον. a. par.
ΒΔ. εὐφημία μὲν πρῶτα νῦν ὑπαρχέτω. i. tr.
ΧΟ. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Πύθι', ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ i. tr. ἀνομοιόστ.
τὸ πρᾶγμ', ὃ μηχανᾶται an.
ἔμπροσθεν οὗτος τῶν θυρῶν, i. d.
ἅπασιν ἡμῖν ἁρμόσαι,
παυσαμένοισι τῶν πλάνων! ch. d.
Ἰήϊε Παιάν! i. h.
ΒΔ. ὦ δέσποτ' ἄναξ γείτον Ἀγυιεῦ, τοὐμοῦ προθύρου προπύλαιε, a. Arist.
δέξαι τελετὴν καινὴν, ὦναξ, ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν,
παῦσόν τ' αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος,
ἀντὶ σιραίου μέλιτος μικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας·
ἥδη δ' εἶναι τοῖς ἀνθρώποις ἥπιον αὐτὸν, a. tr.
τοὺς φεύγοντάς τ' ἐλεεῖν μᾶλλον τῶν γραψαμένων,

834. φήμην ἀγ. συνεξόμεθα, ὥστε ταῦτα γενέσθαι. S.

841. ἁρμόσαι. intell. δός. vid. Ran. 838.

843. Rav. παυσαμένοις. alii codd. ὡς παυσαμένοισι. S.: ὡς ἐπὶ καικῶν λύσει τὸν παιᾶνα ὕμνον ᾄδουσι. imo invocatur Apollo παιὰν sive ἰατρὸς, qui et morbis mederi et omnis generis mala avertere credebatur, quo nomine et ἀποτρόπαιος et ἀλεξίκακος appellatur, h. e. averruncus. cf. Soph. Trachin. 190., Eurip. Alc. 90. etc. Παιὰν correpta diphthongo, ut idem nomen ap. Eurip. Alc. 213., Herc. fur. 733., γενναιοτέρων infra 858., γεραιοὺς ap. Tyrtaeum eleg. 1, 20. etc.

844. προπύλαιε Bentl. Br. etc. libri πρὸς πύλας. S.: — Ἀγυιεὺς ὁ πρὸ τῶν αὐλείων θυρῶν κιονοειδὴς (κιονοειδὴς) κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κραπατάλλοις· ὦ δέσποτ' Ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ (fort. ταυτογὶ) μέμνησό μου.

846. λίαν priore brevi, ut saepius ap. Euripidem. spondeis frequentioribus exprimi videtur τὸ στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος silicernii. gl. Vict.: στρυφνόν. στερεὸν, ἰσχυρὸν, αὐστηρὸν, ἐκτετυμμένον, πυκνόν.

847. μὴ σίραιον, ἀλλὰ μέλι παραμίξας. σίραιον δὲ τὸ ἐψημένον γλεῦκος, βραχὺ δ' ἔχον παράπικρον, ὅτε καθεψηθῇ. S. — „Plin. t. 1. p. 719.: siraeum, *quod alii* hepsema, *nostri* sapam *appellant ingenii, non naturae, opus est, musto usque ad* 3. *partem mensurae decocto; quod ubi factum ad dimidiam est*, defructum *vocamus.*" Br.

850 κἀπιδακρύειν ἀντιβολούντων, a. d.
καὶ παυσάμενον τῆς δυσκολίας
ἀπὸ τῆς ὀργῆς a.
τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι. a. par.
ΧΟ. ξυνευχόμεσθά σοι κἀπᾴδομεν as., i. h. et dm.
855 ἐν νέαισιν ἀρχαῖς ith.
ἕνεκά γε τῶν προλελεγμένων· εὖνοι γὰρ ἐσμὲν ἐξ οὗ i. t. c.
τὸν δῆμον ᾐσθόμεσθά σου φιλοῦντος i. tr. c.
ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ τῶν γενναιοτέρων. as., dm. et i. h.
ΒΔ. εἴ τις θύρασιν ἡλιαστὴς, εἰσίτω, i. tr.
860 ὡς, ἡνίκ' ἂν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν.
ΦΙ. τίς ἆρ' ὁ φεύγων οὗτος; ὅσον ἁλώσεται!
ΞΑ. (ὡς κατήγορος.) ἀκούετ' ἤδη τῆς γραφῆς. ἐγράψατο
κύων Κυδαθηναιεὺς Λάβητ' Αἰξωνέα,
τὸν τυρὸν ἀδικεῖν ὅτι μόνος κατήσθιε
865 τὸν Σικελικόν. τίμημα κλῳὸς σύκινος.

853. τὴν ἀκ. τὴν λεγομένην κνίδην, ἣν προσφέροντες τῷ σώματι κνηστιᾷν αὐτὸ ποιοῦμεν. ἄλλως. μεταφορικῶς τὸ τραχὺ καὶ δηκτικὸν etc. S. ἀκαλήφη est *urtica dioïca* Linn., *die grosse Nessel*. vide Billerbeckii Flor. class. p. 229.

855. *in novo magistratu* τοῦ εἰσάγειν τὰς δίκας, quod facit Bdelycleo. cf. annot. ad 794.

856. ita Rav. Dind. vulgo: ἐσμὲν, ἐξότου.

858. τῶν γενν. sic idem liber et Victorianus in Actis Monac. 1, 3. p. 388. et S., h. e. Scholiastae verbis τῶν σπουδαίων. quod alibi legitur, τῶν νῦν γε σοῦ νεωτέρων, versificatoris est ἰαμβιάζοντος et omnino ineptum, cum haec non seni dicantur, sed filio. quam vero tertiam lectionem commemorat S. συνετωτέρων, ea interpretatio esse videtur τοῦ γενναιοτέρων. Dind. τῶν γε νεωτέρων, quo pertinere dicas illud in scholiis τῶν ὁμηλίκων.

859. ita Dind. secundum Elmsl. ad Eurip. Med. p. 157. libri consueto errore θύραισιν.

860. ἔθος γὰρ ἦν πρὸ μὲν τῆς καταστάσεως τῶν ῥητόρων κηρύττειν τοὺς δικαστάς· ὁπότε δὲ ἤρχοντο τῶν δικῶν, οὐκέτι εἴων εἰσιέναι τοὺς ὑστεροῦντας [δικαστάς]. ἁλώσεται δὲ καταδικασθήσεται. S. de illo more cf. 745.

861. ὅσον ἁλ. ὡς μέλλων καταδικασθῆναι. gl. Victor. Voss.: *Wie soll er dran!*

863. — ὡς ἐπὶ ἀνθρώπου ποιεῖται τὴν κατηγορίαν. Αἰξ. ἀπὸ δήμου τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, ἢ τῆς Κεκροπίδος. S. imo Cydathenus fuit δῆμος Pandionidos tribus, Aexona Cecropidos, ut monuit Fl. Chr. — cf. annot. ad 863.

865. τὸν Σικ. caseus e Sicilia erat in pretio. Antiphanes ap. Athenaeum 1. p. 27. τυρὸς Σικελὸς (Σικελικὸς), Μύρον ἐξ Ἀθηνῶν, ἐγχέλεις Βοιωτίαι. — Be. cf. annot. ad 806. — S.: κλῳός. οὕτως Ἀττικοὶ τὸν κλοιὸν ἔλεγον. — ἄλλως. τὸ κολλάριον τὸ παρ' ἡμῖν

ΦΙ. θάνατος μὲν οὖν κύνειος, ἢν ἅπαξ ἁλῷ.
ΒΔ. καὶ μὴν ὁ φεύγων οὑτοσὶ Λάβης πάρα.
ΦΙ. ὦ μιαρὸς οὗτος! ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει!
οἷον σεσηρὼς ἐξαπατήσειν μ' οἴεται!
870 * ποῦ δ' ὁ διώκων, ὁ Κυδαθηναιεὺς κύων;
ΚΥ. αὐαῦ.
ΒΔ. πάρεστιν. ἕτερος οὗτος αὖ Λάβης,
ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας.
ΣΩ. (ὡς κήρυξ.) σίγα, κάθιζε· σὺ δ' ἀναβὰς κατηγόρει.
ΦΙ. φέρε νυν ἅμα τήνδ' ἐγχεάμενος κἀγὼ ῥοφῶ.
875 ΞΑ. τῆς μὲν γραφῆς ἠκούσαθ', ἧς ἐγραψάμην,
ἄνδρες δικασταί, τουτονί· δεινότατα γὰρ
ἔργων δέδρακε κἀμὲ καὶ τὸ ῥυπτικαῖ.
ἀποδρὰς γὰρ ἐς τὴν γωνίαν τυρὸν πολὺν
κατεσικέλιζε, κἀνέπλητ' ἐν τῷ σκότῳ...

λεγόμενον, ᾧ εἰώθασι τοὺς κύνας δεσμεύειν ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐστὶ ξύλινον.

866. poenae aestimationem quam ille fecerat bojae ficulneae, quae pro numella esset, Philocleo durus et immitis judex mutari vult in mortis caninae multam. natura autem canis, uti et felis, ea est ut multis plagis affectus vix tandem conficiatur, sed sit *θανατῶν*. *Fl. Chr.*

868, 9. *κλέπτον*. *ἀντὶ τοῦ κλεπτικόν*. (cf. 901.) — *σεσηρώς*. *οἱ γὰρ κύνες μετὰ τὸ (τοῦ) φαγεῖν σεσήρασιν*. S.

870. versus *ἀκέφαλος*. Fl. Chr. et Bentl. *ποῦ δ' ὁ διώκων*: sed *διώκειν* vox forensis est, non *ἐκδιώκειν*. frigide Toup. appendice annot. ad Theocritum p. 36. (t. 2. p. 472. ed. Heindorf.) *ποῦ δ' ἔσθ' ὁ διώκων*. Juntinae *ποῦ δ' ὀὐδιώκων*, quod videri possit fuisse *ποῦ δ' οὖν ὁ διώκων*: sed malim cupidum judicandi senem moraeque impatientem dicere *ποῦ, ποῦ δ' ὁ διώκων* etc. forte neglectum est alterum *ποῦ*. plenus enim est ejusmodi repetitionum Comicus. Av. 1122.: *ποῦ, ποῦ 'στι, ποῦ, ποῦ, ποῦ 'στι, ποῦ, Ποῦ Πεισθέταιρος ἔστιν ἄρχων*; cf. inferius 941.

871. *αὐαῦ* scripsi, ut *αἰαῖ* ap. Soph. Ajac. 353., ubi vid. Herm.; quemadmodum et malim *ἀᾶ, ἀᾶ* Philoct. 695., 702. vulgo *αὖ αὖ, αἴ αἴ, ἆ ἆ*. S.: *αὖ αὖ. ὁ κύων λέγει ὑπακούων, οἷον ὅτι ὦδέ εἰμι. μιμεῖται δὲ τὴν φωνὴν τοῦ κυνὸς διὰ τοῦ αὖ αὖ*. — ridicule hunc canem appellat *ἕτερον Λάβητα*, h. e. Labeti similem *κατὰ τὸ ὑλακτεῖν καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας*.

873. *ἀναβάς*. *ascendens in suggestum* seu *concionem*. cf. annot. ad 947. etc.

874. *τήνδε, τὴν φακῆν*. cf. 781.

877. *καὶ τὸ ῥυπτ.* *καὶ τὸ ναυτικόν. διὰ δὲ Χάρητα* (*Λάχητα*) *πάλιν τοῦτο λέγει· ἴσως γὰρ καὶ τὸ ναυτικὸν στράτευμα ᾠδίκησεν. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα τὸ ῥυπτικαὶ ναυτικόν, ὃ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ φασὶν, ὡς παρακέλευσμα*. S. cf. Ran. 1012. frequens Athenis crimen tyrannidis, vel imminutae rei navalis. vide annot. superius ad 332. et Acharn. 864. seqq.

879. *κατεσικέλιζε. τὸν Σκυ-*

ΦΙ. νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ δῆλός ἐστ'· ἔμοιγέ τοι
τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήργυεν
ὁ βδελυρὸς οὗτος.
ΞΑ. κοὐ μετέδωκ' αἰτοῦντί μοι.
καίτοι τίς ὑμᾶς εὖ ποιεῖν δυνήσεται,
ἢν μή τι κἀμοί τις προβάλλῃ τῷ κυνί;
ΦΙ. οὐδὲν μετέδωκεν;
ΞΑ. οὐδὲ τῷ κοινῷ γέ μοι.
ΦΙ. θερμὸς γὰρ ἀνὴρ οὐδὲν ἧττον τῆς φακῆς.
ΒΔ. πρὸς τῶν θεῶν μὴ προκαταλίγνωσκ', ὦ πάτερ,
πρὶν ἄν γ' ἀκούσῃς ἀμφοτέρων!
ΦΙ. ἀλλ', ὦ 'γαθέ,
τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν· αὐτὸ γὰρ βοᾷ.
ΞΑ. μὴ νῦν ἀφῇτέ γ' αὐτὸν, ὡς ὅντ' ἂν πολὺ
κυνῶν ἁπάντων ἄνδρα μονοφαγιστατον,
ὅστις περιπλεύσας τὴν θυείαν ἐν κύκλῳ
ἐκ τῶν πόλεων τὸν σκίρῤῥον ἐξεδήδοκεν.

λικὸν ἤσθιεν, ἐπειδὴ Σικελικὸν ἔφη τὸν τυρόν. παίζει δὲ ἀντὶ τοῦ ἤσθιε καὶ ἐκορέσθη. — ἐνήργυε δὲ ἠρεύξατο. S. Voss.: *denn versteckt im Winkel hat er des Käses gar zu viel* Hinweggesickelt, *und sich im Dunkeln vollgestopft.*

884. κἀμοὶ τῷ κυνί. se ipsum vocat canem, quia dicit pro cane accusatore.

885. ita S., non ἐμοί, ut vulgo. τῷ κοινῷ μοι est ἐκείνῳ, ὃς κοινός ἐστί μοι, *meo socio.* S.: τῷ κοινῷ ἀντὶ τοῦ τῷ κοινωνῷ.

886. ἔπαιξεν ὡς ὀφῶν φακῆν. τὸ δὲ ἄνδρα (891.) παίζων εἴρηκεν. S. ut ἀνὴρ hoc versu.

890. Dind. *νυν.* ferrem νύν γ', sed bene se habet νῦν: *nunc,* cum semel captus est, cavete eum dimittatis. — ἄν dedi pro αὖ, quod alienum. illud mitigat orationem: vide 910. et Matth. gr. gr. §. 598, c.

892. τὴν θυείαν. — παρ' ὑπόνοιαν εἶπε διὰ τὸν Χάρητα (Λάχητα), ὅτι ἐν Σικελίᾳ ὢν τοὺς Σικελιώτας ἐπαίδευσεν. (castigavit mulctis.) ἀντὶ τοῦ ὅστις περιελθὼν τὸν τυρὸν ἀφείλετο. δέον δὲ εἰπεῖν τὴν θάλασσαν, ἢ τὴν Σικελίαν, ἔπαιξε παρ' ὑπόνοιαν. θυεία δὲ ἡ ἴγδις, ἀγγεῖον, εἰς ὃ ἐμβάλλοντές τινα ἀρτύματα τρίβομεν καὶ λειοῦμεν ὡς ἑτέρωθι (Pac. 228.) Ἀριστοφ.· καὶ θυείαν, ἐσπέρας Τπερφυᾶ τὸ μέγεθος εἰσηνέγκατο, καὶ Τρίβειν ἐν αὐτῇ τὰς πόλεις βουλεύεται. S. quia in mortariis caseus terebatur cum herbis, ut vel moretum vel aliud quod intritum fieret. — *Fl. Chr.*

893. τὸν σκίρῤῥον scripsi cum Dind. secundum Suidam v. θυεία. id etiam Br. probabat. sed libri Aristoph. τὸ σκίῤῥον, quod S. interpretatur τὸ ὑπωδὲς ἐπὶ τῶν τυρῶν, et similiter Suidas. sed idem (Suidam dico): σκίῤῥος, ὁ γύψος, et S. ad sequ. versum: ὅτι λέγεται καὶ γῆ σκιῤῥὰς λευκή τις ὡς γύψος, καὶ Ἀθηνᾶ Σκιῤῥάς, ὅτι λευκὴ χρίεται. (meliora de hoc quidem habet Schneiderus in lex. gr. v. σκίρον.) πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν οὖν. cf. Schneider l. l. vv. σκίρος et σκίῤῥος.

ΦΙ. ἐμοὶ δέ γ' οὐκ ἔστ' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλάσαι.
ΔΑ. πρὸς ταῦτα τοῦτον πολάσατ' (οὐ γὰρ ἔν ποτε
τρέφειν δύναιτ' ἂν μία λόχμη κλέπτα δύο),
ἵνα μὴ κεκλάγχω διακενῆς ἄλλως ἐγώ·
ἐὰν δὲ μὴ τολοιπὸν οὐ κεκλάγξομαι.
ΦΙ. ἰού, ἰού, i.
ὅσας κατηγόρευσε τὰς πανουργίας, i. tr.
κλέπτον τὸ χρῆμα τἀνδρός. οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ,
ὦ 'λεκτρυών; νὴ τὸν Δί' ἐπιμύει γέ τοι.
ὁ θεσμοθέτης! ποῦ 'σθ' οὗτος; ἀμίδα μοι δότω.
ΣΩ. (ὡς Θεσμοθέτης.) αὐτὸς καθελοῦ· τοὺς μάρτυρας γὰρ ἐσκαλῶ.
Λάβητι μάρτυρας παρεῖναι τρυβλίον,
δοίδυκα, τυρόκνηστιν, ἐσχάραν, χύτραν,
καὶ τἆλλα τὰ σκεύη τὰ προσκεκαυμένα.
ἀλλ' ἔτι σύ γ' οὐρεῖς. καὶ καθίζεις;
ΦΙ. οὐδέπω.

894. ἐμοὶ δέ γε οὐκ ἔστιν, οἷον οὐκέτι ἔχω οὐδὲ ἐκπλάσαι τὴν ὑδρίαν ἐκ τῆς λατύπης, ἀλλὰ πᾶσα ἀνάλωται. εἰώθασι δὲ τὰ ῥήγματα τῶν ὑδριῶν τῇ λατύπῃ (gypso) διαπλάττειν. — S.

895. οὐ γὰρ — δύναιτ' ἄν. ἀντὶ τοῦ εἰς οἶκος οὐ δύναται τρέφειν τοὺς δύο κύνας. εἴρηται δὲ παρὰ τὴν παροιμίαν μία λόχμη δύο ἐριθάκους οὐ τρέφει. — ἔστι δὲ ὄρνεον ὑπὸ μέν τινων καλούμενον ἐριθεύς, ὑπὸ δὲ ἑτέρων ἐριθυλος, ὑπὸ τῶν πλειόνων ἐριθακος. haec avis quae sit, dubitatur.

896. joco inexpectato dixit κλέπτα pro κύνες, intelligit autem demagogos.

897. διακ. ἄλλως. parallelismus Atticus.

898. οὐ κεκλ. οὐκέτι κραυγάσω. διὰ γὰρ τῆς βοῆς οἱ κύνες φρουροῦσιν. S. Aeschylus, annotante Be., Eum. 131. ὅναρ διώκεις θῆρα, κλαγγαίνεις δ' ἅπερ Κύων.

901. κλέπτον. κλεπτικόν, ut 868.

902. ὑπέρκειται γὰρ τοῦ δικαστηρίου αὐτοῦ (illius, Philocleonis,) ἀλεκτρυών, ὡς ἐν τοῖς ἄνω (785.) ἐδήλωσεν. καταμύει (ἐπιμύει) δὲ ἐπινύει. οὐρῆσαι δὲ θέλων ἀμίδα αἰτεῖ. S. cf. 777.

903. ridicule thesmothetam appellat servum, qui apparitoris munere fungebatur (cf. 745.), eumque poscit matulam. cui superbe respondet puer, agens magistratum.

905. ὅσα ἐν τῷ μαγειρείῳ τυγχάνει ἐργαλεῖα, τοῦ γελοίου χάριν ἄξαι φησὶ ταῦτα εἰς μαρτυρίαν αὐτοῦ. καὶ ὅτι (malim: — αὐτοῦ, ὡς ὅτι, *quoniam*: saepe confusa καὶ et ὡς.) ἐν τῷ μαγειρείῳ ἠρτᾶτο ὁ τυρός. S. Λάβητε μαρ. pro μάρτυρες παρέστωσαν. cf. Matth. gr. gr. §. 544.

908. vulgo libri uno tenore: ἀλλ' ἔτι σύ γ' οὐρεῖς, καὶ καθίζεις οὐδέπω. monuit Br., verbum οὐδέπω alii personae tribui in codice A, in B autem Philocleonis adscriptam esse. recte sane; sed propterea scribendum non est, ut placuit Brunckio, καὐ καθίζεις. notus est enim usus καὶ particu-

τοῦτον δέ γ' οἰμ' ἐγὼ χεσεῖσθαι τήμερον.
ΒΔ. οὐκ ἂν σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος,
* καὶ ταῦτα τοῖς φεύγουσιν, ἀλλ' ὀδὰξ ἔχει; —
ἀνάβαιν', ἀπολογοῦ. τί σεσιώπηκας; λέγε.
ΦΙ. ἀλλ' οὐκ ἔχειν οὗτός γ' ἔοικεν ὅ τι λέγῃ.
ΒΔ. οὔκ, ἀλλ' ἐκεῖνό μοι δοκεῖ πεπονθέναι,
ὅπερ ποτὲ φεύγων ἔπαθε καὶ Θουκυδίδης·
ἀπόπληκτος ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνάθους. —
πάρεχ' ἐκποδών· ἐγὼ γὰρ ἀπολογήσομαι. —
Χαλεπὸν μέν, ὦνδρες, ἐστὶ διαβεβλημένου
ὑπεραποκρίνεσθαι κυνός· λέξω δ' ὅμως·
ἀγαθὸς γάρ ἐστι καὶ διώκει τοὺς λύκους.
ΦΙ. κλέπτης μὲν οὖν οὗτός γε καὶ ξυνωμότης.

lae in interrogationibus emphaticis, velut Euripides dixit Herc. fur. 292. *καὶ τίς θανόντων ἦλθεν ἐξ ᾅδου πάλιν*; cf. Matth. gr. gr. §. 609. annot. est etiam indignantis, idque h. l. latine dicas: *etiam sedes?* h. e. sedebis statim in tribunali? si *οὐδέπω* ad antecedentia referatur, aliquid abrupti habet sequens Philocleonis oratio.

909. *πρὸς τὸ οὐρῆσαι ἐπήνεγκε τὸ χεσεῖσθαι ποιήσω τὸν Λάβητα.* (legisse videtur S. in suis exemplaribus *τοῦτον δὲ ποιήσω*, vel *ποιήσω 'γώ, χεσ. τήμ.*) Be.: „*χεσ.* nempe prae timore, aut gravitate poenae, quae eum manet.“ canes ap. Phaedrum fab. 4, 17, 11.: *totam timentes concacarunt regiam.*

910. *ἄν.* cf. annot. ad 890.

911. *ἀλλ' ὀδὰξ ἔχει. οἷον οὐδὲν φθέγγεται, ἀλλὰ τοὺς ὀδόντας δηκτικῶς κατέχει ὁ κύων.* *ἄλλως. διασπαράξαι βούλει τοῖς ὀδοῦσι τὸν κύνα, ἵν' ᾖ τὸ ἔχει δευτέρου προσώπου Ἀττικοῦ.* S. prior harum interpretationum non procedit, quia *ὀδὰξ ἔχειν* non significat *dentes comprimere*, sed *dentibus tenere;* alterius apta est sententia, sed ea, quae abhorreat a verbis, ut nunc leguntur, siquidem *ὀδὰξ ἔχει* (*ἔχῃ*) est *mordicus teneris*, cum dicendum sit *ὀδὰξ ἔχεις* (*τοὺς φεύγοντας*), *mordicus tenes* reos. hoc igitur ponendum esse censeo.

912. dicuntur haec cani reo, qui obmutuit. recte Br. Bdelycleoni tribuit, cujus interest reum dicere et crimen amoliri. cf. 917. nam senex, cujus persona praescripta est in libris, nihil vult nisi condemnare indicta causa. idem Br. vidit, sequentem versum a Philocleone pronunciari; nec minus errant, qui Bdelycleonis hanc esse orationem voluut, quam qui Sosiae thesmothetae vel apparitoris.

915. *Θουκυδίδην λέγει τὸν Μελησίου Ἀλωπεκῆθεν. τοῦτον δὲ ἐξωστράκισαν Ἀθηναῖοι τὰ ἴ ἔτη κατὰ τὸν νόμον.* — *ἄλλως. Θουκυδίδης Μελησίου υἱὸς Περικλεῖ ἀντιπολιτευσάμενος.* — *ὃς γὰρ κατηγορηθεὶς ἐν τῷ δικάζειν οὐκ ἠδυνήθη ἀπολογήσασθαι ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὥσπερ ἐγκατεχομένην ἔσχε τὴν γλῶτταν, καὶ οὕτω κατεδικάσθη, εἶτα ἐξωστρακίσθη.* S. cf. Thucyd. 1, 117. et annot. ad Ach. 659.

917. *λακτίσας τὸν κύνα φησὶν ἀναχώρει. τοὺς λύκους δὲ τοὺς συκοφάντας.*

918. difficile esse ait defendere canes, qui soleant esse improbi neque expertes criminum, quorum accusentur.

921. *ξυνωμ. προδότης. ὡς ἐπὶ ἀνθρώπου δὲ εἶπεν.* S. cf. 470.

ΒΔ. μὰ Δί' ἀλλ' ἄριστός ἐστι τῶν νυνὶ κυνῶν,
οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι.
ΦΙ. τί οὖν ὄφελος, τὸν τυρὸν εἰ κατεσθίει;
ΒΔ. ὅτι σοῦ προμάχεται, καὶ φυλάττει τὴν θύραν,
καὶ τἄλλ' ἄριστός ἐστιν. εἰ δ' ὑφείλετο,
ξύγγνωθι· κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταται.
ΦΙ. ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γράμματα,
ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον.
ΒΔ. ἄκουσον, ὦ δαιμόνιε, μοῦ τῶν μαρτύρων.
ἀνάβηθι, τυρόκνηστι, καὶ λέξον μέγα·
σὺ γὰρ ταμιεύουσ' ἔτυχες. ἀπόκριναι σαφῶς,
εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς στρατιώταις ἃ λαβες. —
φησὶ κατακνῆσαι.
ΦΙ. νὴ Δί' ἀλλὰ ψεύδεται.
ΒΔ. ὦ δαιμόνι', ἐλέει τοὺς ταλαιπωρουμένους.
οὗτος γὰρ ὁ Λάβης καὶ τραχήλι' ἐσθίει
καὶ τὰς ἀκάνθας, κοὐδέποτ' ἐν ταὐτῷ μένει·
ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐστι οἰκουρὸς μόνον.

923. δυνατός ἐστι, φησί, προβάτων προΐστασθαι. S.

927. κιθ. — ἐπίσταται. ὡσεὶ εἶπεν· οὐδὲν ἄλλο ἐπίσταται πλὴν τὸ κλέπτειν, παρὰ τὴν παροιμίαν παίζει (recte K. ad Suid. 3. p. 70. πεζῇ) βαδίζω· νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι. — S. sic infra 957. κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι· ubi subauditur ἀλλὰ καταδικάζειν. et in Avibus 1431. τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι· ubi subauditur ἀλλὰ συκοφαντεῖν. Be. cf. sequ. annot.

929. ὡς γραπτὸν δεδωκότος λόγον τοῦ ἀπολογουμένου κυνός. gl. Vict. plane rudem esse vult Philocleo canem, ne efferatur novisque rebus studeat: nam a litteris et musica discendis incipiebat Graecorum educatio. vid. Plato Protagora cap. 44. εἰρωνικῶς ille in Equitibus 190., postquam insiciarius dixit, se ne musicam quidem didicisse praeter litteras, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς, haec respondet: τουτὶ μόνον σ' ἔβλαψεν, ὅτι καὶ κακὰ κακῶς· Ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ Ἐστ' ἐστὶν ἀνδρὸς οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους, Ἀλλ' ἐς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν.

932. ταμ. ἐν τῷ ταμείῳ (ταμιείῳ) οὖσα. ἐν τούτῳ δὲ τῷ τρόπῳ τῆς δίκης ἐχαρακτήρισε τὰς ἐν ταῖς εὐθύναις τῶν ἀρχόντων ἀπολογίας. S.

933. idem: κατέκνησας. ἀντὶ τοῦ ἔτεμες, ἐμέρισας τοῖς στρατιώταις ἃ ἔλαβες τυρία. ὡς ἐπὶ δημοσίου δὲ πράγματος ἀξιοπιστίαν περιποιεῖται τῇ μαρτυρίᾳ διὰ τοῦ στρατιώταις εἰπεῖν περιτετμηκέναι.

936. τραχήλια. τὰ ἄκρα καὶ εὐτελῆ κρέα. ἐν τοῖς ὑπομνήμασι δὲ γέγραπται περὶ τῶν τραχηλίων οὕτως· τὰ ἀποβαλλόμενα τῶν ὄψων, ὡς μικρὰ κλέπτοντος αὐτοῦ. — S.

938. ὁ δ' ἕτερος. ὁ κατήγορος. εἶη δ' ἂν ὁ Κλέων, ὃν φησιν ἐνδομυχοῦντα τὰ τῆς πόλεως κατεσθίειν. τοὺς οἴκοι οὖν μένοντας τῶν πολιτῶν καὶ ἀρπάζοντας χαρακτηρίζει. S. — sane his verbis tangit Lachetem, ut μικροκλέπτην: tum Cleonem insimulat μικροφυ-

αὐτοῦ μένων γὰρ, ἅττ' ἂν εἴσω τις φέρῃ,
τούτων μεταιτεῖ τὸ μέρος· εἰ δὲ μὴ, δάκνει.
ΦΙ. αἰβοῖ,
* τί κακόν ποτ' ἔσθ', ὅτῳ μαλάττομαι;
κακόν τι περιμένει με, κἀναπείθομαι.
ΒΔ. ἴθ', ἀντιβολῶ σ'· οἰκτείρατ' αὐτὸν, ὦ πάτερ,
καὶ μὴ διαφθείρητε. ποῦ τὰ παιδία;
ἀναβαίνετ', ὦ πόνηρα, καὶ κνυζούμενα
αἰτεῖτε, κἀντιβολεῖτε, καὶ δακρύετε.
ΦΙ. κατάβα, κατάβα, κατάβα, κατάβα.
ΒΔ. καταβήσομαι,
καίτοι τὸ κατάβα τοῦτο πολλοὺς δὴ πάνυ
ἐξηπάτηκεν· ἀτὰρ ὅμως καταβήσομαι.
ΦΙ. ἐς Κόρακας, ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ ῥοφεῖν!
ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν γνώμην ἐμὴν

χίας et ἀστρατείας, quum οἰκουρὸν canem accusatorem esse ait, neque ad bellum, ut alterum Lachetem, exeuntem. verum est autem, Lachetem a Cleone in jus vocatum etc. *Fl. Chr.* cf. 240. seqq.

941. ita Rav., nec sane de nihilo est articulus, qui desideratur in vulgatis libris; sed versus claudicat. scribamus τί, εἰ τὸ κακὸν etc. Thesm. 774. τίν' ἄν, τίν' ἄγγελον Πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν; Terent. Eun. 5, 3, 1. *quid, quid venire in mentem nunc possit mihi* etc. cf. 870. S.: ὡς μαλαχθεὶς ὁ γέρων δυσαρεστεῖται, κακόν τι νομίζων αὐτὸ εἶναι διὰ τὸ ἄηθες εἶναι αὐτῷ.

942. sic idem liber, quem sequitur etiam Dind. vulgo κ. τι περιβαίνει με.

943. οἰκτ. ὡς πρὸς τὸ δικαστήριον ὁ λόγος καὶ τὸν γέροντα. S. appellatus unus ex pluribus conjunctis, ut passim: vide Soph. Philoct. 349., 442., Eurip. Iphig. A. 1294., Rhes. 636. etc.

944. ποῦ τὰ π.; ὅτι τὰ παιδία κλαίει ἐν τοῖς δικαστηρίοις τῶν κατηγορουμένων. καὶ ἀνωτέρω δὲ εἶπεν. (548.)

945. κνυζ. παρακλαίοντα. ὡς ἐπὶ κυνῶν δὲ εἶπε. — S. Theocritus quoque Pharmaceutria 109., monente Br.: κνυζεῦνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα.

947. κατάβα. εἰώθασι γὰρ λέγειν οἱ δικασταὶ, ὅταν ἀπολύωσι καὶ πείθωσι τοὺς λόγους, μηκέτι λέγειν. πολλάκις γὰρ (δέ: vide Eurip. Heracl. 378., Porson. ad Med 34.) εἰκόντες τὸ κατάβα ἐξηπάτησαν. S. — in Equ. (149.) docent nos scholia, τὸ ἀναβαίνειν esse εἰσιέναι εἰς τὸ λόγιον (qua voce non solum pulpitum, pars orchestrae, sed etiam δικαστήριον intelligitur [cf. 873., 912. etc.]), et καταβαίνειν ex antiquo more esse ἀπαλλάττεσθαι vel ἀπιέναι. quum vero ait, illud κατάβα multos decepisse, existimo esse quia rei sic abire jussi sperabant se absolutum iri, quod secus tamen saepe accidit. — *Fl. Chr.*

951. κοινόν τι παθὼν ὁ πρεσβύτης, καὶ ἐπιδακρύσας τῷ τῶν παίδων ὀδυρμῷ, αἰτιᾶται ὡς ἐκ τῆς φακῆς τοῦτο πεπονθὼς, καὶ οὐκ ἐξ ἰδίας προαιρέσεως, ὅτι τὸ ῥοφεῖν καποῦ μοι ἐγένετο αἴτιον. — ὅτι οἱ ἐσθίοντες τὴν φακῆν ἀβουλήτως κλαίουσι καὶ (ὡς) θριμῆς οὔσης αὐτῆς. S. γνώμην ἐμήν.

οὐδέν ποτ' ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς ἐμπλημένος.
ΒΔ. οὔκουν ἀποφεύγει δῆτα;
ΦΙ. χαλεπὸν εἰδέναι.
ΒΔ. ἴθ', ὦ πατρίδιον, ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου.
τηνδὶ λαβὼν τὴν ψῆφον ἐπὶ τὸν ὕστερον
μύσας παρᾶξον κἀπόλυσον, ὦ πάτερ.
ΦΙ. οὐ δῆτα· κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.
ΒΔ. φέρε νυν, σὺ τηδὶ τὴν ταχίστην περιάγω.
ΦΙ. ὧδ' ἔσθ' ὁ πρότερος;
ΒΔ. οὗτος.
ΦΙ. αὕτη 'ντευθενί.
ΒΔ. ἐξηπάτηται, κἀπολέλυκεν οὐχ ἑκών.

ἦγουν κατὰ γνώμην ἐμήν. gl. Victor.

953. χαλ. εἰδέναι. οὐκ οἶδα ἀκριβῶς. S. quod est velut negantis.

955. τηνδὶ λ. τὴν φ. τὴν τετρυπημένην αὐτῷ δείκνυσι ψῆφον. ἀμφορεῖς ἦσαν, ὧν ὁ μὲν κύριος λεγόμενος (excidit χαλκοῦς), εἰς ὃν τὴν κυρίαν ψῆφον καθίεσαν οἱ δικασταὶ, ἢ καταδικάζοντες, ἢ ἀπολύοντες· ὁ δὲ ἕτερος ξύλινος, εἰς ὃν τὰς ἀκύρους καθίεσαν. ὁπότε δὲ πάντες διεψηφίσαντό εἰς χαλκοῦν κάδον, διηριθμοῦντο αἱ ψῆφοι. (καὶ) κατεδίκαζον μὲν οἱ τετρυπημέναι, ἀπέλυον δὲ αἱ πλήρεις. δεῖται οὖν αὐτοῦ, ἵνα τὴν τρυπημένην εἰς τὸν ὕστερον τὸν ἄκυρον καταθῇ, καὶ ἀπολύσῃ τὸν ἀπολογούμενον. φαίνονται δὲ συνήθως καλοῦντες τὸν μὲν κύριον ἀμφορέα πρότερον, τὸν δὲ ἄκυρον ὕστερον. [εἰς τὸν ὕστερον δὲ καδίσκον τὴν ἀποδοκιμάζουσαν ἐνέβαλον ψῆφον.] S. hoc postremum ad aliam rationem explicandae rei pertinet, qua ratione qui condemnarent reum judices calculos misisse putantur in priorem urnam aeneam, qui absolverent in posteriorem ligneam; quod si ita se habuisset, manifesti sententiarum suarum fuissent judices, utramvis urnam adiissent; quo nihil opus erat facto. sic tamen plerique: vide Be. h. l., Köpkium libro germ. de legg. et judicc. Gr. p. 589. sequ., 628., aliosque. sed verisimilius est, quod narrat S., duas fuisse urnas, alteram aeneam, alteram ligneam, quarum illa prior appellata fuerit, a loco, ut opinor, altera posterior; judicesque calculos, quibus uterentur sive ad absolvendum sive ad condemnandum, misisse in urnam aeneam, quibus non uterentur in alteram ligneam. ita nemo sciebat, utrum absolvisset judex reum, an condemnasset; cavebaturque, ne calculus auferretur domum. (vid. annot. ad 723.)

956. μύσας, *oculis clausis*, ridicule, tanquam is, qui se decipi velit a filio. minime autem oculos claudit senex, cumque ad urnam aeneam ductus sit, quam ὕστερον κάδον vocat callidus filius, non in illam calculum, quem paratum habet, damnatorium immittit, sed cito circumactus a Bdelycleone in ligneam, quam aeneam esse credit, illo dicente, itaque inscius atque invitus absolvit canem.

957. κιθ. — ἐπίσταμαι. cf. 927.

958. τηδὶ, *hanc*, ad hanc urnam, quam aeneam seu πρεσβέως esse putat delusus senex.

959. αὕτη. ἡ ψῆφος ἡ καταδικάζουσα, quae in ligneam urnam

ΦΙ. φέρ', ἐξεράσω. πῶς γὰρ ἠγωνισμεθα;
ΒΔ. δείξειν ἔοικεν. — ἐκπέφευγας, ὦ Λάβης.
πάτερ, πάτερ, τί πέπονθας;
ΦΙ. οἴμοι, ποῦ 'σθ' ὕδωρ;
ΒΔ. ἔκαιρε σαυτόν.
ΦΙ. εἰκὰ ψῦν ἐκεῖνό μοι·
ὄντως ἀπέφυγε;
ΒΔ. νὴ Δί'.
ΦΙ. οὐδὲν εἶρ' ἄρα!
ΒΔ. μὴ φροντίσῃς, ὦ δαιμόνι', ἀλλ' ἀνίστασο.
ΦΙ. πῶς οὖν ἐμαυτῷ τοῦτ' ἐγὼ ξυνείσομαι,
φεύγοντ' ἀπολύσας ἄνδρα; τί ποτε πείσομαι;
ἀλλ', ὦ πολυτίμητοι θεοὶ, ξύγγνωτέ μοι·
ἄκων γὰρ αὖτ' ἔδρασα κοὐ τοὐμοῦ τρόπου.
ΒΔ. καὶ μηδὲν ἀγανάκτει γ'· ἐγὼ γάρ σ', ὦ πάτερ,
θρέψω καλῶς ἄγων μετ' ἐμαυτοῦ πανταχοῦ,
ἐπὶ δεῖπνον, ἐς ξυμπόσιον, ἐπὶ θεωρίαν,

immissa est ἄνρος, neque numeratur.

961. ἐξερ. ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν γῆν μεταβαλῶ τὰς ψήφους. ἔρα γὰρ ἡ γῆ. (Ach. 314.) βούλεται δὲ αἰρεθῆσαι τὰς ψήφους. S. quem cf. 965. ἠγων. translatum a ludis ad judicia, quo sensu etiam Latini dicunt *certare*.

962. perperam librarius Rav. ἔοικας, ut ἐκπέφευγας. Be.: δείξειν ἔοικε. plena oratio τὸ ἔργον αὐτὸ δείξειν ἔοικεν, ut in Lys. 377. τοὔργον τάχ' αὐτὸ δείξει. saepe omittitur vox ἔργον, saepe etiam αὐτό, saepe utraque vox, ut Ran. 1192. πάνυ γε μέλη θαυμαστά. δείξει δὴ τάχα. dicunt et δηλώσει et σημανεῖ. S.: ἐκπέφ., ὦ Λάβης. ὡς ἀριθμηθεισῶν τῶν ψήφων καὶ τῶν ἀπολουσῶν πλειόνων οὐσῶν.

963. ποῦ 'σθ' ὕδωρ; ὡς παρεμένον αὐτοῦ, ψυχρὸν ὕδωρ αἰτεῖ. ἀκούσας γὰρ τὸ ἐκπέφευγας) ὁ Φιλοκλέων ἐλιποψύχησεν. ὅσον γὰρ ἐπ' αὐτῷ ἦν καταδικασθείς. S.

964. ἔκ. σαυτόν. animi deliquium passus concidit senex. Be.: Eurip. Androm. 1032. ἀᾶ, τί δράσεις, ὦ γεραιέ; μὴ πέσῃς. ἔκαιρε σαυτόν. ΠΕ. οὐδὲν εἰμ' ἀπωλόμην.

969. ὦ πολ. θεοί. Lycum (376.) inprimis et deos praesides judiciorum invocat. S.: ξύγγ. μοι. ὡς μέγα τι ἀτόπημα πράξας ἀπολογεῖται τοῖς θεοῖς.

973. S.: ἦν (imo οὐχ ἦν) ἐστιν ἐπὶ δεῖπνον(,) εἰς συμπόσιον. οὕτω γὰρ ἐκάλουν, ὥστε μόνον εἶναι τὸν οἶνον κοινὸν, τὰ δὲ λοιπὰ ἑαυτοῦ κομίζειν οὕτω κληθέντα. cf. 1209. — apparet, hanc esse descriptionem τοῦ συμποσίου, quod sequebatur τὸ δεῖπνον. quanquam ipsas quoque epulas haud inepte dixeris συμπόσιον, a parte. et ita solent Latini, quibus συμπόσιον est *convivium*. vide Nitschianum librum germ., a G. G. S. Köpkio editum, de antiqq. Gr. p. 596., Mureti V. L. 19, 4., H. Stephani Schediasm. 1, 8.

973. notum, quid proprie significet vox θεωρία: verum est,

ὥσθ' ἡδέως διάγειν σε τὸν λοιπὸν χρόνον·
975 κοὐκ ἐγχανεῖταί σ' ἐξαπατῶν Τπέρβολος.
ἀλλ' εἰσίωμεν.

ΦΙ. ταῦτα νῦν γ', εἴπερ δοκεῖ.

ΧΟ. ἀλλ' ἴτε χαίροντες, ὅποι βούλεσθ'· a. d. κομμ.
ὑμεῖς δὲ τέως, ὦ μυριάδες ἀναρίθμητοι, ant. tr.
νῦν μὲν τὰ μέλλονθ' εὖ λέγεσθαι i. d. h.
980 μὴ πέσῃ φαύλως χαμᾶζ' εὐλαβεῖσθε· as., ith. et i. h.
τοῦτο γὰρ σκαιῶν θεατῶν ἔστι πάσχειν, κοὐ πρὸς ὑμῶν. t. t.
Νῦν αὖτε, λεφ, πρόσχετε τὸν νοῦν, εἴπερ καθαρόν τι φιλεῖτε· a. Arist.
παράβ.
μέμψασθαι γὰρ τοῖσι θεαταῖς ὁ ποιητὴς νῦν ἐπιθυμεῖ.
ἀδικεῖσθαι γάρ φησιν πρότερος, πόλλ' αὐτοὺς εὖ πεποιηκὼς,

cum nihil aliud sonat quam *festum*; velut h. l. Soph. quoque Oed. R. 1409. *πολας γὰρ ἀστῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας; πολας δ' ἑορτὰς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι Πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;*

975. *οὐκ ἐγχανεῖται.* (Nub. 1426., Equ. 1325., Zonar. 1. 610.) *οὐκ ἐγγελάσει σοι, φησὶν, ὁ Τπέρβολος, ὁρῶν σε ταπεινόν τε καὶ οἰκτρὸν ἐκ τοῦ δικάζειν, καὶ τρεῖς ὀβολοὺς λαμβάνειν (λαμβάνοντα) ἀεὶ πένεσθαι. ὑπὲρ τῆς πονηρίας δὲ Τπερβόλου εἴρηται* (vid. index hoc nomine.), *καὶ νῦν δὲ ὀλίγα παραγράψομεν. Ἀνδοκίδης φησὶ τοίνυν· περὶ Τπερβόλου λέγειν αἰσχύνομαι, οὗ ὁ μὲν πατὴρ ἐστιγμένος ἔτι καὶ νῦν ἐν τῷ ἀργυροκοπείῳ δουλεύει τῷ δημοσίῳ, ὡς δὲ ξένος ὢν καὶ βάρβαρος λυχνοποιεῖ. Θεόπομπος δέ φησι καὶ τὸν νεκρὸν αὐτοῦ κατακοντωθῆναι, γράφων· ὅτε ἐξωστράκισαν τὸν Τπέρβολον ἔξ ἔτη· ὁ δὲ καταπλεύσας εἰς Σάμον καὶ τὴν οἴκησιν αὐτοῦ ποιησάμενος ἀπέθανε. τούτου τὸν νεκρὸν εἰς ἀσκὸν ἀγαγόντες εἰς τὸ πέλαγος κατεπόντισαν.* S.

977. *τοῦτο κομμάτιον καλεῖται, ὅπερ ἐστὶ προκήρυγμα τῆς παραβάσεως.* — S.

978. *μυρ. ἀναρ.* hyperbole satis usitata Graecis. vide, quos laudant, Plat. Theaet. p. 175, A. et 7. de Legg. p. 804, E., epigrammatarium Anthol. Palat. 1. p. 524., Athenaeum t. 2. p. 473., ad quem locum Schweigh. t. 3. p. 506.: „nescio," inquit, „an poëtae alicujus verba in mente habuerit."

980. *φυλάττεσθε, φησὶ, μὴ ἐκφανῆσθαι τὴν διδασκαλίαν τοῦ δράματος τούτου. καὶ πρὸ ἐνὸς γὰρ ἐνιαυτοῦ τὰς πρώτας Νεφέλας διδάξας ἀπεκρίθη.* — S quo tempore Cratinus vicit *Πυτίνῃ*, Amipsias autem *Κόννῳ*. — *Fl. Chr.*

982. *αὖτε, rursus*, ut in fabulis, quas ante docuerat Aristophanes. ut in illarum *παραβάσεων*, ita et in hac facete benevolentiam captat spectatorum. S.: *καθαρὸν. παῤῥησιαστικὸν, εἰλικρινὲς, γνήσιον.*

984. *πόλλ' α. εὖ πεπ. διὰ τὸ*

τὰ μὲν οὐ φανερῶς, ἀλλ' ἐπικουρῶν κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς,
μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν,
εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς, κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι·
μετὰ τοῦτο δὲ καὶ φανερῶς ἤδη κινδυνεύων καθ' ἑαυτὸν,
οὐκ ἀλλοτρίων, ἀλλ' οἰκείων Μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχήσας.
ἀρθεὶς δὲ μέγας καὶ τιμηθεὶς, ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν ὑμῖν,
οὐκ ἐκτελέσαι φησὶν ἐπαρθεὶς, οὐδ' ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα,
οὐδὲ παλαίστρας περικωμάζειν πειρῶν· ῥᾴδ', εἴ τις ἐραστὴς
κωμῳδεῖσθαι παιδιχ' ἑαυτοῦ μισῶν ἔσπευδε πρὸς αὐτὸν,

ἐν τοῖς δράμασιν αὐτοῦ ἐλέγχειν τὰς κλοπὰς ἑκάστου. S. velut Cleonis furta Equitibus.

985. τὰ μὲν οὐ φαν. οὐκ ἐκ τοῦ 'φανεροῦ', φησὶν, ἐπικουρεῖ (ἐπεκούρει) ὁ ποιητὴς τοῖς θεαταῖς ὑμῖν, ἀλλὰ δι' ἑτέρων ποιητῶν λάθρα, ἐπειδὴ διὰ Φιλωνίδου καὶ Καλλιστράτου καθίει τινὰ τῶν δραμάτων. πρῶτον γὰρ δρᾶμα καθῆκε δι' ἑαυτοῦ τοὺς Ἱππέας. S.

986. Εὐρυκλέους. οὗτος ὡς ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνῃσι τὰληθῆ μαντευόμενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. τοιοῦτον, φησὶ, καὶ ὁ ποιητὴς τρόπον ἐποίησεν εἰς τὰ δράματα, ἑτέροις διακόνοις χρώμενος. ἐγγαστρῖται δὲ καὶ Εὐρυκλεῖται ἐκαλοῦντο ἐντεῦθεν πάντες οἱ μαντευόμενοι ἀπὸ Εὐρυκλέους πρῶτον τοῦτο ποιήσαντος. τὸ δὲ εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὅτι πρότερον ἄλλοις ἐδίδου τὰς κωμῳδίας. S.

987. κωμ. π. χέασθαι. intell. ὥστε.

988. κινδ. καθ' ἑαυτόν. διὰ γὰρ τὸν κίνδυνον οὐδεὶς ὑπεκρίθη τοὺς Ἱππέας. S. vid. vita Aristophanis, vol. 1. p. 4. sequ.

989. ἀλλ., quemadmodum poëtae illi, quorum opera in docendis fabulis ipse Arist. usus est.

991. οὐκ ἐκτελ. φησίν. οἷον οὐ τέλεον ἐπαρθῆναι, φησὶν, ἠθέλησεν· οὐκ ἐπὶ τέλος ἔδοξεν αὐτῷ (αὐτῷ, vel ἑαυτῷ) ἐλθεῖν οὔτε τῆς ποιήσεως, οὔτε τῶν ἐπαίνων. S.

992. (οὐδὲ πειρῶν.) δι' Εὔπολιν. ἐν Αὐτολύκῳ δὲ τοιαῦτά φησι. (qualia sunt ista οὐδ', εἴ τις — ἀποφήνῃ.) τοῦτο δὲ καὶ ἐν Εἰρήνῃ (737.) οὕτω· περιήει (Eupolis) τὰς παλαίστρας σεμνυνόμενος, καὶ τοῖς παισὶν ἑαυτὸν δῆλον ποιῶν τῆς νίκης ἕνεκα. S.

993. παιδικά. ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἀῤῥένων ἐρωμένων τάττεται ἡ λέξις. — οὐχὶ δὲ μόνον οἱ ἐρώμενοι καλοῦνται διὰ τούτων τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ σπουδα-

οὐδενὶ πώποτέ φησι πιθέσθαι, γνώμην τιν' ἔχων ἐπιεικῆ,
ἵνα τὰς Μούσας, αἷσιν χρῆται, μὴ προαγωγοὺς ἀποφήνῃ·
* οὐδ', ὅτε πρῶτόν γ' ἦρχε διδάσκειν, ἀνθρώποις φήσ' ἐπιθέσθαι,
ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων τοῖσι μεγίστοις ἐπιχειρεῖν,
θρασέως ξυστὰς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,
ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο
περὶ τὴν κεφαλήν· φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας,
φώκης δ' ὀσμὴν, λαμίας δ' ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκτὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὐ φησὶν δείσας καταδωροδοκῆσαι,
ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν ἔτι καὶ νυνὶ πολεμεῖ· φησίν τε μετ' αὐτοῦ
τοῖς ἠπιάλοις ἐπιχειρῆσαι πέρυσιν καὶ τοῖς πυρετοῖσιν,

ζόμενοι πάνυ κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπ' ἐκείνων. — S.

995. τὰς Μούσας. τουτέστι δράματα. εἰ γὰρ μὴ καταδήλους ποιήσουσι τοὺς τοιούτους, ἀλλ' ἐπικρύψουσιν, οἱονεὶ μαστροποιοὶ τῶν τοιούτων εὑρεθήσονται. S. — poena vero mortis mulctandos esse τοὺς προαγωγοὺς censet Aeschines in orat. contra Timarchum. *Fl. Chr.*

996. non recte ἄνθρωποι opponuntur τοῖς μεγίστοις. scribendum censeo ἀνθρωπίσκοις ἐπιθέσθαι. Pac. 726., qui locus huic simillimus est et omnino conferendus: οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδῶν οὐδὲ γυναῖκας, Ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων τοῖσι μεγίστοις ἐπιχειρεῖ. postquam forte scriptum erat ἀνθρώποις, superveniens aliquis versificator addidit φήσ' ad numeros explendos.

998. τῷ καρχ. velut alteri Cerbero.

999 — 1003. haec repetiit in Pace l. l., quo remitto lectores. S.: Κύννης. πόρνης. — θέλων οὖν παραβαλεῖν τὸν Κλέωνα κυνὶ διὰ τὸ ἀναιδὲς, ἑτέρως ἐσχημάτισεν. —

1003. δωρ. *dona dare*, ut superius 645. nam illud monstrum, Cleo inquam, non offerebat dona, sed potius quosdam terrebat, ut ipsum donis placarent. Hesych. δωροδοκεῖ· δίδωσι δῶρα. *Be.*

1004. αὐτοῦ. τοῦ τέρατος τούτου, Cleonis.

1005. ἠπίαλος τὸ τοῦ πυρετοῦ κρύος. Ἀριστοφ. Νεφέλαις (?) καὶ

οἳ τοὺς πατέρας τ' ἦγχον νύκτωρ καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον,
κατακλινόμενοί τ' ἐπὶ ταῖς κοίταις ἐπὶ τοῖσιν ἀπράγμοσιν ὑμῶν
ἀντωμοσίας καὶ προσκλήσεις καὶ μαρτυρίας ξυνεκόλλων,
ὥστ' ἀναπηδᾶν δειμαίνοντας πολλοὺς ὡς τὸν πολέμαρχον.
τοιόνδ' εὑρόντες ἀλεξίκακον, τῆς χώρας τῆσδε καθαρτήν,
* πέρυσιν κατακροῦδοτε καινοτάταις σπείροντ' αὐτὸν διανοίαις,

Θεσμοφοριαζούσαις. (fort.: *Νεφέλαις· καὶ Θεσμ. β'.*) *ἅμα δ' ἠπίαλος πυρετοῦ πρόδρομος. Δίδυμος δέ φησι, δαίμων, ὃν ἠπιάλην καὶ τίφην (τίφυν) καὶ ἐνόπαν (?) καλοῦσι.* — „ἄλλως. τοὺς βλάπτοντας τὴν πόλιν λέγει ἠπιάλους καὶ πυρετούς." — (*incubis.* Be.) *πέρυσιν. πέρυσι γὰρ τὰς Νεφέλας ἐδίδαξεν, ἐν αἷς τοὺς περὶ Σωκράτην ἐκωμῴδησεν (ἠπιάλους δὲ αὐτοὺς ὠνόμασεν, ὡς ὠχρότητα περισκώπτων)· ἐν δὲ τοῖς Ἱππεῦσι τὸν Κλέωνα, οὗς πρὸ τῶν Νεφελῶν καθῆκε. τὸ δὲ τοὺς πατέρας ἦγχον λέγει διὰ τὸν ἥττονα λόγον, τὸν πατραλοίαν, ἢ διὰ τὸν ὑπ' αὐτοῦ, ὥς φησι, πέρυσιν εἰσαχθέντα ἐν Νεφέλαις τύπτοντα τὸν πατέρα αὐτοῦ.* S.

1007. *ἀπράγμοσιν, otiosis*, expertibus litium.

1008. *ἀντ. γράμματά τινα γραφάντων, περὶ ὧν ἡ δίκη, ὅ τε κατηγορούμενος καὶ ὁ κατηγορῶν ἀποφέρουσι πρὸς τὴν ἀρχήν. καλεῖται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἑκάτερος αὐτῶν ἀντώμνυεν, ὁ μὲν τἀληθῆ κατηγορήσειν, ὁ δὲ τἀληθῆ ἀπολογήσεσθαι. ἄλλως. ἀντωμοσία γραφὴ κατά τινος ἔνορκος περὶ ὧν ἠδικῆσθαί φησι. διωμοσία δὲ ὁ ἑκατέρωθεν γινόμενος ὅρκος ὑπὸ τῶν δικαζομένων, τοῦ μὲν ὡς πράξαντα διώκειν, τοῦ δὲ ὡς οὐκ ἔπραξεν ἀποφάσκειν.* (hoc rectius: vid. G. G. S. Köpkii liber germ. de legg. et judico. Gr. p. 679. sequ.) *ἐξωμοσία δὲ ἄρνησις σὺν ὅρκῳ, ὡς ἀδυνατοῦντος, ἢ παρὰ καιρὸν ὄντος αὐτῷ τοῦ λειτουργεῖν.* (Be.: hoc dicit, illos orationes in usum litigantium conscripsisse et rhetoricam docuisse, ut Nub. 98. *οὗτοι διδάσκουσ', ἀργύριον ἤν τις διδῷ Λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κἄδικα.*) *προσκλήσεις. παρὰ τὸ προσκαλεῖσθαι, ὅπερ ἐστὶν εἰς συμβάσεις καὶ συνθήκας καὶ διαλλαγὰς παρακαλεῖν.* S. *ξυν.* Nub. 445. *ψευδῶν συγκολλητής.* Be.

1009. *τὸν πολ. — ἀρχή τίς ἐστι παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλουμένη. ἔστι δὲ οὗτος εἷς τῶν δ' ἀρχόντων. διοικεῖ δὲ οὗτος ἄλλα τε καὶ εἰσάγει δίκας τάς τε τοῦ ἀποστασίου (ἀπροστασίου) καὶ κλήρων τοῖς μετοίκοις* etc. S. cf. Köpk. l. ad 1008. p. 661.

1011. *περ. κατ. ὅτι πέρυσι διδάξας τὰς πρώτας Νεφέλας ἡττήθη. — S. καιν. — διανοίαις.* dure omissum est *ὑμᾶς* vel quiddam simile. quare malim scribi *καινοτάτας διανοίας.* notum *α* et *αι* facile permutari inter se in MSS. vide nos ad Eurip. Iph. T. 1278., Cycl. 110. etc.

ἃς ὑπὸ τοῦ μὴ γνῶναι καθαρῶς ὑμεῖς ἐποιήσατ' ἀναλδεῖς·
κἀίτοι σπένδων πόλλ' ἐπὶ πολλοῖς ὄμνυσιν τὸν Διόνυσον,
μὴ πώποτ' ἀμείνον' ἔπη τούτων κωμῳδικὰ μηδὲν' ἀκοῦσαι.
τοῦτο μὲν οὖν ἔσθ' ὑμῖν αἰσχρὸν τοῖς μὴ γνοῦσιν παραχρῆμα·
ὁ δὲ ποιητὴς οὐδὲν χείρων παρὰ τοῖσι σοφοῖς νενόμισται,
εἰ παρελαύνων τοὺς ἀντιπάλους τὴν ἐπίνοιαν ξυνέτριψεν.
ἀλλὰ τολοιπὸν τῶν ποιητῶν, a.
ὦ δαιμόνιοι, τοὺς ζητοῦντας
καινόν τι λέγειν κἀξευρίσκειν
στέργετε μᾶλλον καὶ θεραπεύετε,
καὶ τὰ νοήματα σώζεσθ' αὐτῶν·
ἐσβάλλετε δ' εἰς τὰς κιβωτοὺς
μετὰ τῶν μήλων. κἂν ταῦτα ποιῆθ',
ὑμῖν δι' ἔτους τῶν ἱματίων
ὀζήσει δεξιότητος. a. par.

HM: Ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ἡμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς, t. t. c. σ.

1012. τὰς καινὰς διανοίας ἀγνοήσαντες ἀπὸ τοῦ μὴ νοεῖν παρεκρίνατε. ἀναλδεῖς δὲ ταπεινάς, ἀσθενεῖς. S. καθ. σαφῶς, ἀκριβῶς, ut Hesych. interpretatur.

1013. Comicus poëta dicit se (libantem saepius) jurare per Bacchum, quia huic sacri erant ludi scenici. *Be.*

1015. παρ. παραυτίκα. vid. S. ad Plut. 777.

1017. εἰ παρελαύνων (εἰ παρελαύνων) τοὺς ἀντ. ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρῶν καὶ ἐπιτρέχων. τὸ δὲ συνέτριψεν ἀπὸ τῶν ἐρετῶν ἐπήγαγε τῶν ὑπὸ ῥύμης συντριβόντων τὰς πώπας. — ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι ἀπὸ τῶν διατριβόντων τὰ ἄρματα τὴν μεταφορὰν ἐδέξατο, ἐπειδὴ πρὸς τὸ παρελαύνων ἐπήνεγκε τὸ ξυνέτριψε. τὰ νοήματα δὲ τὰ ἐπινοήματα τῶν δραμάτων. S. ἐπίνοιαν, cogitationem, spem. *etsi de spe* (victoriae) *decidit.*

1024. μετὰ (τῶν) μήλων. εἰώθασι γὰρ εἰς τὰ κιβώτια μῆλα βάλλειν δι' εὐσομίαν. S. praeter vulgaria intelliguntur mala Cydonia, Medica, Persica, ut monuit H. Voss. cf. 1226.

1026. δεξ. δεξιοὶ δόξετε εἶναι. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν δὲ ὀσμῆς δεξιότητος εἶπεν, ὡς πρὸς τὸ πρᾶγμα. S.

1027. ὁ Χορὸς πρὸς ἑαυτόν, παρὰ τὸ πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. S. cf. Plut. 998, 1071.

ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαις, cr. d.
καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο δὴ μόνον ἄνδρες μαχιμώτατοι, as., t. d. et gl.
πρίν ποτ' ἦν, πρὶν, ταῦτα· νῦν δ' t. d. c.
οἴχεται, κύκνοιο τε πολιώτεραι δὴ as., 2 ith.
αἶδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες. ἀλλὰ κἀκ τῶν λειψάνων as., 2 t. d. c.
* δεῖ τῶνδε ῥώμην νεανικὴν ἔχειν, ἐγὼ τοὐμὸν νομίζω i. t. h.
γῆρας εἶναι κρεῖττον ἢ πολλῶν κινδύνους νεανιῶν, t. t. c.
καὶ σχῆμα, κεὐρυπρωκτίαν. i. d.
ΧΟ. Εἴ τις ὑμῶν, ὦ θεαταὶ, τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν t. t. c. ἐπιῤῥ.

1029. plerique omnes libri: *αὐτὸ δὴ τοῦτο*: Rav. et quidam Brunckii *αὐτὸ τοῦτο δὴ μόνον ἄνδρες γε μαχ.* congruit metro *τοῦτο δή*, minus congruit *γὲ* istud, quod male feriatus infersisse videtur versificator, similis Brunckio, qui haec *καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο δὴ μόνον ἄνδρες γε μαχιμώτατοι* habet pro tetrametro troch. cat., quasi posterior verbi *ἄνδρες* corripi possit sequente consona. imo eodem metro conscriptus est hic versus, quo Oedipi Regis 848. *εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πράξεις τίμιαι, τί δεῖ με χορεύειν;* nisi quod polyschematistus illic est glyconeus et hypercatalectus. ad sententiam quod attinet, in verbis *αὐτὸ τοῦτο* neque choreae possunt intelligi, neque proelia, cum propter locum remotiorem verbi *χορεῖς*, tum propter *ταὐτολογίαν:* quod autem cuidam in mentem venit, dictum esse *δεικτικῶς*, Choro monstrante *τὸ κέντρον*, de eo jocatur demum 1036. seqq. sane subest nequitia, qualis illa est, quam Nub. 655. animadvertit glossator Brunckianus, aitque Chorus *eo ipso*, quo digitum intendit, membro nunc enervato se olim fuisse valentissimum. cf. 1032. — 1035. et de metro annot. ad 1058. — *μόνον*, *inprimis*. vide Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 23., annott. ad Soph. Ant. 763., Oed. Col. 227. etc.

1030. *πρὶν — ταῦτα*. *τὰ πρὶν κατορθώματα ἀπώλετο. Δίδυμός φησιν, ὡς παρῴδησε ταῦτα ἐκ τῶν Τιμοκρέοντος τοῦ Ῥοδίου.* S. Fl. Chr. huc pertinere existimabat Catullianum illud in dedicatione faseli *sed haec prius fuere.*

1031. libri *οἴχεταί γε, κύκνου τε*, corrupto metro, quod quale sit, dubitare nos haud sinit versus *ἀντίστροφος*. formam illam genitivi aliquoties Sophocli restituimus, qua cur prorsus abstinuisse in melicis putemus hunc nostrum, tragoedias *παρῳδοῦντα*, nulla est causa. *γὲ* saepe additum deprehenditur a librariis.

1033. *ἔχειν. ὡς ἐγὼ* Rav., Suid. v. *κύκνου πολιώτεραι*, etc., quod abhorret a metro. et fortius est asyndeton. iambi ejusmodi habentur etiam Ach. 883., 885. cf. annot. ad Ran. 507. ceterum malim sensu apertiore *τόνδε*, *hunc virum*, *me*, ut Eurip. Alc. 710. etc. *o* et *ω* saepe confunduntur.

1034. — *κοκκίνους* (*κικίννους*) *ἔλεγον τὰς περιεστεμμένας καὶ τετημελημένας τρίχας. σχῆμα δὲ τὴν σκευὴν καὶ τὸν κόσμον.* S.

1036. *φύσιν*, *speciem*, *figuram*, ut Nub. 503. *Ex Br.*

εἶτα θαυμάζει μ' ὁρῶν μέσον διεσφηκωμένον,
ἥτις ἐστὶν ἡ 'πίνοια τῆσδε τῆς ἐγκεντρίδος,
ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω, κἂν ἄμουσος ᾖ τοπρίν.
ἐσμὲν ἡμεῖς, οἷς πρόσεστι τοῦτο τοὐρρόπύγιον,
Ἀττικοὶ, μόνοι δικαίως εὐγενεῖς αὐτόχθονες,
ἀνδρικώτατον γένος καὶ πλεῖστα τήνδε τὴν πόλιν
ὠφελήσαν ἐν μάχαισιν, ἡνίκ' ἦλθ' ὁ βάρβαρος,
τῷ καπνῷ τύφων ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ πυρπολῶν,
ἐξελεῖν ἡμῶν μενοινῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια.
εὐθέως γὰρ ἐκδραμόντες ξὺν δόρει, ξὺν ἀσπίδι,
ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι, θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες,

1037. *διεσφηκ. εἰς σφῆκας διεσκευασμένον.* — S.

1038. ita Dobr., cum *ἥτις ἡμῶν ἡ 'πίνοια* placuisset Bentlejo epist. ad Mill. p. 18. Rav. *ἥ τίς ἡμῶν ἐστὶν ἡ 'πίν. τῆς ἐγκ.*, ceteri codd. versu hypermetro *ἥ τίς ἡμῶν ἐστὶν ἡ 'πίν. τῆσδε τῆς ἐγκ.*, quarum lectionum neutra caret soloecismo.

1039. *ὁ σείριος ἐκ Σθενεβοίας Εὐριπίδου.* (fragm. 8. in ed. Beckii: *μουσικὸν δ' ἄρα Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.* „cf. Bentl. epist. ad Mill. p. 469. sequ. ed. Lips." *Dind.*) — (*τοῦτο*) *τοὐρρόπυγιον δὲ τὸ ἐγκεντρωμένον (ἐγκεντρούμενον) λέγει.* S.

1041. *δικαίως, sine fraude,* vere. — *αὐτόχθονες.* gratissima Atheniensibus appellatio, de qua cf. Eurip. Ion. 669., Heracl. 69., Strab. 8, 1., Meurs. de fortuna Athenarum cap. 1. etc.

1043. *ὁ βάρβαρος. τὴν ἐν Μαραθῶνι κατὰ τοῦ Δαρείου νίκην λέγει.* S. quum in Marathone contra Datidem Darii praefectum praeclare ab Atheniensibus est pugnatum, et postea proelio navali contra Xerxem. *Be.* *ὁ βάρβαρος* Persa, h. e. Persarum populus, dici solet *κατ' ἐξοχήν.*

1044. Chorus Vesparum loquitur quasi de vespis et apibus, quae fumigantur. supra 443. *τῦφε κολλῷ τῷ κακῷ.* fuit autem combusta urbs sub adventum Xerxis. — *πυρπ.* Herodotus in Urania (cap. 50.) *ἐλήλυθὲν ἀνὴρ Ἀθηναῖος ἀγγέλλων ἥκειν τὸν βάρβαρον ἐς τὴν Ἀττικὴν, καὶ πᾶσαν αὐτὴν πυρπολέεσθαι. Be.*

1045. *τἀνθρ. νῦν τὰ τῶν σφηκῶν κηρία. κυρίως δὲ τὰ τῶν ἀνθρηνῶν σμήνη.* (ut 1070.) *ἀνθρήνας δὲ οἱ μὲν τὰς μελίσσας, οἱ δὲ ἕτερον ζῶον κηροποιοῦν ὅμοιον σφηκί.* — S.

1046. *δορὶ* Br. auctore Suida v. *θυμόν.* Etymologus v. *δόρει* p. 284.: *σὺν δόρει, σὺν ἀσπίδι,* quod placuit Diudorfio. vide annot. ad Oedip. Col. 580. *ἀμέτρως* libri vulgares *ξὺν δουρὶ, ξὺν ἀ.*

1047. *θυμὸν ὀξ. ἀντὶ τοῦ δριμεῖαν ὀργήν.* S. *iracundiam acidam,* i. e. acrem, ut *οἶνος ὀξίνης. θυμὸν ὀξὺν* et ipse saepius dixit et Soph. Oedipo Col. 1117. *Ex Be.* nove dictum videtur *πεπωκότες θυμὸν,* quamvis nemo nesciat, et esum et potum dici *τροπικῶς.* Plautus Truc. 22. *si semel amoris poculum accepit meri, Eaque intra pectus se penetravit potio.* et rursus eadem fabula 190.: *nam fundi et aedes obligatae sunt ob amoris* prandium etc. Vossius: *denn sogleich in raschem Anfall rannten wir mit Speer und Schild Gegen Jene zum Kampf, von Eifer,* wie von Kräzerwein, *berauscht.*

στὰς ἀνὴρ παρ' ἄνδρ', ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων·
ὑπὸ δὲ τῶν τοξευμάτων οὐκ ἦν ἰδεῖν τὸν οὐρανόν.
ἀλλ' ὅμως ἀπεωσάμεσθα ξὺν θεοῖς πρὸς ἑσπέρᾳ·
γλαῦξ γὰρ ἡμῶν πρὶν μάχεσθαι τὸν στρατὸν διέπτετο.
εἶτα δ' ἑσπόμεσθα θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους·
οἱ δ' ἔφευγον, τὰς γνάθους καὶ τὰς ὀφρῦς κεντούμενοι·
ὥστε παρὰ τοῖς βαρβάροισι πενταχοῦ καὶ νῦν ἔτι
μηδὲν Ἀττικοῦ καλεῖσθαι σφηκὸς ἀνδρικώτερον.
ΗΜ. Ἆρα δεινὸς ἦ τόθ', ὥστε πάντα μὴ δεδοικέναι, ἀντ.
καὶ κατεστρεψάμην
τοὺς ἐναντίους, πλέων ἐκεῖσε ταῖσι τριήρεσιν.
οὐ γὰρ ἦν ἡμῖν ὅπως
ῥῆσιν εὖ λέξειν ἐμέλλομεν τότ' οὐδὲ
συκοφαντήσειν τινὰ φροντίς· ἀλλ' ὅστις ἐρέτης
ἔσοιτ' ἄριστος. τοιγαροῦν πολλὰς πόλεις Μήδων ἑλόντες
αἰτιώτατοι φέρεσθαι τὸν φόρον δεῦρ' ἐσμὲν, ὃν
κλέπτουσιν οἱ νεώτεροι.

1048. ὑπ' ὀργῆς τ. χ. ἐσθίων. cf. 748. S.: τὴν χελ. ἀντὶ τοῦ τὰ χείλη. οἱ γὰρ ὀργιζόμενοι ἐνδάκνουσι τὰ χείλη.

1049. narravit rem Herodotus Polymn. c. 226., ut monuit Be. cf. Schol.

1051. τὸ γλαῦξ ὄνομα, Εὐφρόνιός φησιν, Ἀττικοὶ μὲν περισπῶσιν, οἱ δὲ Δωριεῖς ὀξύνουσιν. γλαῦκα δὲ τὴν Ἀθηνᾶν. φασὶ δὲ κατὰ τὸ ἀληθὲς γλαῦκα διαπτᾶσθαι τὴν νίκην τοῖς Ἀθηναίοις ἀπαγγέλλουσαν. S.

1052. θυνν. κεντοῦντες ὡς τοὺς θύννους τοῖς τριόδουσι, μεταφορικῶς. θυλάκους φασὶν εἶναι τὰς παρὰ τοῖς σκέλεσι καὶ τοῖς μηροῖς Περσικάς. εἴδη βρακίων (βρακῶν) παρὰ Πέρσαις. (notum vestimentum Persarum, a quibus appellatum est, et barbarorum. conferunt Eurip. Cycl. 168., quo loco Paridi tribuuntur θύλακοι. vide ibi annotata.) θυνν. εἰς τ. θυλάκους, ἀντὶ τοῦ εἰσπηδῶντες εἰς τὰς ἀναξυρίδας. S. Aeschylus, monente Be., Pers. 424. τοὶ δ', ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον Ἀγαῖσι κωπῶν θραύσμασίν τ' ἐρειπίων Ἔπαιον, ἐῤῥάχιζον. de thynnorum captura cf. annot. ad Equ. 313.

1053. κεντ. τοῦτο πρὸς τὴν ὁμοιότητα τῶν σφηκῶν. S.

1058. ταῖς librarii. notum sibi genus metri sectati, ut solent. cf. versum ἀντίστοιχον.

1061. ita Dind. ἀμέτρως Rav. ὅστις ἄν. alii libri ὃς ἄν: sed aliena est particula.

1062. πολλὰς πόλεις. insulas intelligit, quas ex Persis eripuerunt Athenn., velut Samum, Lesbum, Naxum, Paron et alias, quae sunt illo tractu.

1064. οἱ νεώτεροι. Cleon et alii tum demagogi. *H. Voss.*

ΧΟ. Πολλαχοῦ σκοποῦντες ἡμᾶς εἰς ἅπανθ' εὑρήσετε ἀντεπιῤῥᾳδ.

τοὺς τρόπους καὶ τὴν δίαιταν σφηξὶν ἐμφερεστάτους.

πρῶτα μὲν γὰρ οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἠρεθισμένον μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν, οὐδὲ δυσκολώτερον· εἶτα τἄλλ' ὅμοια πάντα σφηξὶ μηχανώμεθα.

ξυλλεγέντες γὰρ καθ' ἑσμοὺς, ὥσπερεὶ τἀνθρήνια, οἱ μὲν ἡμῶν, οὗπερ ἄρχων, οἱ δὲ παρὰ τοὺς Ἐνδεκα,

οἱ δ' ἐν ᾠδείῳ δικάζουσ', οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις, ξυμβεβυσμένοι πυκνὸν, νεύοντες εἰς τὴν γῆν, μόλις, ὥσπερ οἱ σκώληκες, ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι.

ἔς τε τὴν ἄλλην δίαιταν ἐσμὲν εὐπορώτατοι·

1070. ita Bentl. Reisk. Br. etc. libri mendose ξυλλέγοντες.

1071. οἱ δὲ π. τ. Ἐνδεκα. ἐτήρουν οὗτοι τοὺς δεδεμένους. — S. οὗπερ — Ἐνδεκα. nomina magistratuum Athenis, de quibus Pollux l. 8. Be. cf. G. G. S. Köpkii liber de legg. Gr. p. 618. sequ., item p. 660. sequ.

1072. interpunxi post τειχίοις: nam quae sequuntur, ξυμβεβυσμένοι — κινούμενοι, iis generatim describitur habitus Vesparum et ratio vivendi.

1072. ἐν ᾠδ. Pollux 8, 33. ἐπὶ τῷ σίτῳ δίκας ἐν ᾠδείῳ ἐδίκαζον, ubi vid. Seberus. Be. S.: τόπος ἐστὶ θεατροειδὴς, ἐν ᾧ εἰώθασι τὰ ποιήματα ἀπαγγέλλειν, πρὶν τῆς εἰς τὸ θέατρον ἀπαγγελίας. — Fl. Chr.: Odeum locus fuit ad theatri similitudinem a Pericle constructus, unde musicos et tragoedos audiebant (nam ᾠδὴ dicitur etiam τραγῳδία) decertantes, ut ait Plut. (Pericle c. 13.) ibi farinas dimetiebantur, ut ait Demosth. orat. ad Phorm. (p. 918, 8.); quo factum, ut ibidem Archon forum haberet et judicia exerceret. — πρὸς τοῖς τειχίοις. murorum refectores et curatores, quos Aristoteles τειχοποιοὺς vocat, non erant ordinarii magistratus, sed, prout usus postulabat, a tribubus legebantur cum quaestoribus, ut moenia vetera et ruinam minantia refici curarent. sic Demosth. a tribu Pandionide electus est: unde manarunt nobiles illae oratt. Aeschinis et Demosthenis contra Ctesiphontem et pro corona. — *Fl. Chr.*

1073. συμβ. πυκνώσαντες ἑαυτοὺς καὶ κάμψαντες διὰ τὸ γῆρας. τὸ δὲ πυκνὸν πρὸς τὸ ξυμβ. καίοντες (hoc invenerit necesse est in libris suis, non νεύοντες) δὲ μόλις τῇ βακτηρίᾳ, ὡς ἂν γέροντες. — S.

1074. ὥσπερ οἱ σκώληκες ἐν κυττάροις. τουτέστιν ἠρέμα, ὡς οἱ σκώληκες, διὰ τὸ γῆρας. κύτταροι δὲ αἱ τῶν κηρίων κοιλότητες. — S. Voss.: *Fast den Maden gleich, im hohlen Rumpfe, starr und unbewegt.* et filius in annot.: „wahre Wespen*maden* im *hohlen Rumpf*.“

1075. *reliquae etiam vitae ratio ita comparata est, ut facile omnia inveniamus.* Be. et magistratus se gerere dicit Chorus, et alio quocunque modo vitam tolerare maxima cum industria atque agilitate. quod Helvetii dicunt *anstellig*.

πάντα γὰρ κεντοῦμεν ἄνδρα, κἀκπορίζομεν βίον.
ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσὶν ἐγκαθήμενοι,
σὐκ ἔχοντες κέντρον, οἳ μένοντες ἡμῶν τοῦ φόρου
τὸν γόνον κατεσθίουσιν, οὐ ταλαιπωρούμενοι.
τοῦτο δ' ἔστ' ἄλγιστον ἡμῖν, ἤν τις ἀστράτευτος ὢν
ἐκφορῇ τὸν μισθὸν ἡμῶν, τῆσδε τῆς χώρας ὕπερ
μήτε κώπην μήτε λόγχην μήτε φλύκταιναν λαβών.
ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ τολοιπὸν τῶν πολιτῶν ἔμβραχυ
ὅστις ἂν μὴ ᾖχῃ τὸ κέντρον, μὴ φέρειν τριώβολον.

1077. κηφ. τοὺς ἐπὶ τοῦ βήματος λέγει ῥήτορας. κηφῆνες δὲ εἰσιν οἱ ἄρσενες τῶν μελισσῶν, οἵτινες οὔτε κέντρα ἔχουσιν, οὔτε κηρία ἐργάζονται, ἀλλὰ τὰ τῶν μελισσῶν ἔργα ἐσθίουσιν. Ἡσίοδος (Op. et D. 279.)· κηφήνεσσι κοθούροις ἶκελος ὁρμὴν (sic), Οἵτε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ Ἔσθοντες. S. vide Aristotelis interpp. ad hist. anim. 5, 21. etc.

1078. sequ. τοῦ φόρου. τοῦτον, ὃ φέρομεν, τοῦ φόρτου. τὸν γόνον, *fructum*.

1082. φλύκτ. φύσκαν (φύσκην, vel φύσσαν, pustulam) ἐν τῇ χειρὶ ἐκ τοῦ κωπηλατεῖν. S. λαβών, ut χίμετλον οὐδὲν λήψομαι 1130. etc.

1083. ἔμβραχυ. καθάπαξ, ἢ παντάπασι — S. Suidas: ἔμβραχυ· ἁπλῶς, ὅλως, συντόμως. cf. Hesychii interpp. ad v. ἐμβραχεῖ et Ruhnken. ad Tim. v. ἔμβραχυ. *Br.* ad h. l. et ad Thesm. 390.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ. ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ. ΧΟΡΟΣ.

ΦΙ. Οὗτοι ποτὲ ζῶν τοῦτον ἀποδυθήσομαι, i. tr.
ἐπεὶ μόνος μ' ἔσωσε παρατεταγμένον,
ὅθ' ὁ βορέας ὁ μέγας ἐπεστρατεύσατο.
ΒΔ. ἀγαθὸν ἔοικας οὐδὲν ἐπιθυμεῖν παθεῖν.
ΦΙ. μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ οὐδαμῶς μοι ξύμφορον·
καὶ γὰρ πρότερον ἐκανθρακίδων ἐμπλήμενος
ἀπέδωκ' ὀφείλων τῷ γναφεῖ τριώβολον.
ΒΔ. ἀλλ' οὖν πεπειράσθω γ', ἐπειδήπερ γ' ἅπαξ
ἐμοὶ σεαυτὸν παραδέδωκας εὖ ποιεῖν.
ΦΙ. τί οὖν κελεύεις δρᾶν με;
ΒΔ. τὸν τριβων' ἄφες,
τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς.

1085. καυνάκην ἀφιᾶσαι (ἀμφιάσαι) βούλεται τὸν πατέρα ὁ υἱός, ἀφελόμενος τὸ τριβώνιον. φησὶν οὖν, ὅτι τρίβωνα οὐκ ἀφαιρῶ ἐμαυτοῦ. — καυνάκης (1100.) δὲ χλαῖνα Περσικὴ ἀλεεινή, παρὰ τὸ ἀλεαίνεσθαι. ὁ δὲ Παλαμήδης φησὶν· καυνάκης ἐστὶ Περσικὸν ἱμάτιον, ἔχον ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μαλλούς. (est καυνάκη, gaunacum, ut ait Varro de L. L. 4, 35., sagum majus et ἀμφίμαλλον, ut quidam censent; ut alii, ἑτερόμαλλον: denique villosum et arcendo frigori accommodum. ex *Fl. Chr.*) ἄλλως — σάγμα δὲ (1105.) ἡ θήκη τοῦ ὅπλου. — ἐπεστρατεύσατο δὲ σφοδρῶς ἐπῆλθε τοῖς ἡμετέροις μαχεσόμενος σώμασι. μήποτε τὸν πνεύσαντά φησι βορέαν ἐπὶ τῷ Ἀρτεμισίῳ, καὶ διαφθείραντα τὸν τῶν βαρβάρων στόλον. πολὺς γὰρ ἐπιλθὼν κατέδυσεν αὐτῶν τὰ σκάφη, βοηθῶν τοῖς Ἀθηναίοις. διὸ καλῶς τὸ ἐπεστρατεύσατο. S. vid. Herodot. Uraniae capp. 12., 13.

1089. οὐδ. μοι ξύμφορον. οὐ λυσιτελεῖ μοι, φησὶ, πολιτείᾳ ἀμφιέννυσθαι· καὶ γὰρ πρώην ἐχθύδια ἐσθίων ὀπτὰ, κατασταίητος ζωμοῦ ἐπὶ τὸ ἱμάτιον, τριώβολον ἔδωκα τῷ κναφεῖ μισθὸν, τουτέστι τῷ πλύνοντι τὰ ἱμάτια. S. cf. Ach. 633.

1092. κεκεισ. impersonaliter. *Be.*

1094. τὸν τρίβ. cf. 116.

1095. ἐὰν μὲν τριβωνικῶς, ὥσπερ τριβώνιον τετριμμένῳ καὶ ἀσθενήσαντι (τετριμμένον καὶ ἀσθενῆσαν τι). ἐὰν δὲ γεροντικῶς (quam lectionem alicubi reperit. S.), ὡς πρέπει γέροντι. S.

ΦΙ. ἔπειτα παῖδας χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν,
ὅθ' οὑτοσὶ μὲ νῦν ἀποπνῖξαι βούλεται;
ΒΔ. ἔχ', ἀναβαλοῦ τηνδὶ λαβὼν καὶ μὴ λάλει.
ΦΙ. τουτὶ τὸ κακὸν τί ἐστι πρὸς πάντων θεῶν;
ΒΔ. οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ', οἱ δὲ καννάκην.
ΦΙ. ἐγὼ δὲ σισύραν ᾠόμην Θυμοιτίδα.
ΒΔ. κοὐ θαῦμά γ'· ἐς Σάρδεις γὰρ οὐκ ἐλήλυθας.
ἔγνως γὰρ ἄν· νῦν δ' οὐχὶ γιγνώσκεις.
ΦΙ. ἐγώ;
μὰ τὸν Δί' οὐ τοίνυν γ'· ἀτὰρ δοκεῖ γ' ἐμοὶ
ἐοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι.
ΒΔ. οὔκ, ἀλλ' ἐν Ἐκβατάνοισι ταῦθ' ὑφαίνεται.
ΦΙ. ἐν Ἐκβατάνοισι γίγνεται κρόκης χόλιξ;
ΒΔ. πόθεν, ὦ 'γάθ'; ἀλλὰ τοῦτο τοῖσι βαρβάροις
ὑφαίνεται πολλαῖς δαπάναις. αὕτη γέ τοι
ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε ῥᾳδίως.
ΦΙ. οὐκοῦν ἐριώλην δῆτ' ἐχρῆν ταύτην καλεῖν
δικαιότερον ἢ καννάκην.

1096. ἔπειτα ἐφατικὸν est et indignantis, ut passim.

1097. ἀποπνῖξαι. διὰ τὸ καῦμα τὸ ἀπὸ τῆς καννάκης. S.

1098. ἔχε, *cape*, germ. *da*, francogall. *tenez*. cf. 1112.

1100. cf. annot. ad 1085.

1101. σισύραν εἶπεν οὐ τὸ μαλλωτόν, ἀλλὰ βαίταν. ἔστι δὲ ἀπὸ δέρματος συῤῥαπτομένη χλανίς. Θυμαιτίδα δὲ ἀπὸ δήμου τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, ἀπὸ Θυμοίτου ἥρωος. μήποτε δὲ γραπτέον Θυμοιτίδα. (mirum, de hoc dubitare hominem.) S.

1102. εἰς Σάρδεις γὰρ ἐκωλεῖτο τὰ Περσικὰ ἱμάτια. — S. cf. annott. ad Pac. 1103., Ach. 112.

1104. οὐ τοίνυν γε. οὐκ ἦλθον εἰς Σάρδεις. S.

1105. Μόρυχος ᾠχρός. σάγματι δὲ τῷ μαλλωτῷ σάγῳ, ᾧ ἔχρητο, ὡς τρυφερὸς, πλείονι θάλπει χρώμενος. (cf. 488.) — Ἐκβάτανα δὲ πόλις Περσῶν. (cf. Ach. 64.) κρόκη δὲ ῥοδάνῃ καὶ κροκύφαντος (fort. κροκύφαντον, *textum*), ὅτι διὰ κρόκης ὑφαίνεται. S.

1107. χόλιξ λέγεται τὸ τοῦ βοὸς ἔντερον μαλλωτὸν, ὃ ἔστιν (ὡς) ἐκ κρόκης μαλλός. (cf. Pac. 692.) ἄλλως. τὰς ἐξοχὰς τῶν κρόκων εἰκάζει χόλικι. τοῦτο δὲ Ἀρτεμίδωρος λέγει τὰς ἐπὶ τῆς κοιλίας λεγομένας χολάδας. Εὐφρόνιος δὲ οὐ τὰ ἔντερα καθ' αὑτὸ, ἀλλὰ πᾶν σὺν τῷ λίπει καὶ τοῖς ὑμέσιν. S. κρόκης χόλιξ, *intestina ex lana*. ridicule. Fl. Chr.: laneos floccos in panno extantes comparat bovis intestino, quod crispum est et velut pellitum. —

1108. πόθεν; negatio morata. cf. Ran. 1382. *Br.*

1110. κατακέπωκε, absorpsit, absumsit. Be.: saepissime hoc verbum usurpatur de helluonibus.

1111. ἐριώλην. ἐρίων ἀπώλειαν, παρὰ τὸ τὰ ἔρια ἀναλῶσαι. S.

1112. ita Dind. frustra libri: δικαιότερόν γ'. δικαιότ., *justius*, rectius. ἔχε. cf. 1098.

ΒΔ. ἔχ', ὦ 'γαθὲ,
καὶ στῆθί γ' ἀμπισχόμενος.
ΦΙ. οἴμοι δείλαιος,
ὡς θερμὸν ἡ μιαρά τί μου κατήρυγεν!
ΒΔ. οὐκ ἀναβαλεῖ;
ΦΙ. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλ', ὦ 'γαθὲ,
εἴπερ γ' ἀνάγκη, κρίβανόν μ' ἀμπίσχετε.
ΒΔ. φέρ', ἀλλ' ἐγώ σε περιβαλῶ· σὺ δ' οὖν ἴθι.
ΦΙ. κατάθου γε μέντοι καὶ κρεάγραν.
ΒΔ. τιή;
ΦΙ. τί δή;
ἵν' ἐξέλῃς με, πρὶν διεῤῥυηκέναι.
ΒΔ. ἄγε νυν, ἀποδύου τὰς καταράτους ἐμβάδας,
τασδὶ δ' ἀνύσας ὑπόδυθι τὰς Λακωνικάς.
ΦΙ. ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδύσασθαί ποτε
ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα;
ΒΔ. ἔνθες πόδ', ὦ 'τᾶν, κᾆτα βαῖν' ἐῤῥωμένως,

1113. καὶ στ. γ' ἀμπ. *et consiste, dum indueris.* Be.

1114. κατήρυγεν. κατέπνευσεν. — S.

1116. εἴπερ γ' ἀνάγκη. εἰρωνικῶς.

1118. τί δή; hoc Philocleoni tribuendum esse vidit Reiskius, quod sub persona filii legitur in libris. Be.: κρεάγραν. fuscinam, qua coqui eximunt carnes ex ollis, jubet apponi, ut similiter eximatur e veste, quasi coctus.

1119. πρὶν διεῤῥ. πρὶν συμπεσεῖν ἀπὸ τῆς ὀπτήσεως τὰ κρέα μου. ἐμβάδας, τὰ δικαστικὰ ὑποδήματα. S. quasi carnes quum assatae sunt, harpago prohibet effluere et cadere. jocum et risum hinc captat Comicus, sed satis frigidum et dignum Plutarchi censura. *Fl. Chr.*

1121. ἀνύσας. cf. 1125. et index h. v. S.: τὰς Λακ. ἀνδρεῖα ὑποδήματα. (rubro colore, ut monuit G. G. S. Köpkius libro germ. de rebus gr. p. 626. cf. Faber ad Concion. 74.) ἢ ἀστειότερα. ὡς αὐτὸς Ἀριστ. ἐν Θεσμοφ. (148.) ποῦ τὸ πέος; ποῦ χλαῖνα; ποῦ Λακωνικαί; ὁ δὲ Φιλ. ἀποσείεται αὐτὰς, ὡς ἐχθρῶν Ἀθηναίοις τῶν Λακεδαιμονίων. καττύματα δὲ δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλεται.

1123. Eurip. Heraclid. 971. ἐχθροῦ λέοντος δυσμενῆ βλαστήματα. *Be.*

1124. ita Bentl., Markland. ad Eurip. Iphig. T. 1207., Br. etc. libri ὦ 'τὰν κατάβαιν', vel ὦ 'τὰν καὶ κατάβαιν'. Rav. et ed. Fracini ὦ 'τὰν κἀπόβαιν', fortasse pro ὦ 'τᾶν, κἀπίβαιν', quemadmodum praepositiones ἀπὸ et ἐπὶ permisceri solere monuit Schäfer. Melet. p. 93. cf. Seidler. ad Eurip. El. 139. in ἐπίβαινε intelligendum ex seqq. τῆς Λακωνικῆς vel τὴν Λακωνικήν. saepe etiam confusa κᾆτα et κατά. est autem hoc hyperbaton, siquidem verba ἔνθες πόδα pertinent ad illa sequente versu ἐς τὴν Λακωνικὴν ἀνύσας.

εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀνύσας.
ΦΙ. ἀδικεῖς γέ με,
εἰς τὴν πολεμίαν ἀποβιβάζων τὸν πόδα.
ΒΔ. φέρε καὶ τὸν ἕτερον.
ΦΙ. μηδαμῶς τοῦτόν γ', ἐπεὶ
πάνυ μισολάκων αὐτοῦ 'στιν εἷς τῶν δακτύλων.
ΒΔ. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα.
ΦΙ. κακοδαίμων ἐγώ,
ὅστις ἐπὶ γήρᾳ χίμετλον οὐδὲν λήψομαι!
ΒΔ. ἄνυσόν ποθ' ὑποδυσάμενος, εἶτα πλουσίως
ὠδὶ προβὰς τρυφερόν τι διασαλακώνισον.
ΦΙ. ἰδού. θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ', ὅτῳ
μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων.
ΒΔ. ὅτῳ; δοθιῆνι σκόροδον ἡμφιεσμένῳ.
ΦΙ. καὶ μὴν προθυμοῦμαί γε σαυλοπρωκτιᾶν.
ΒΔ. ἄγε νυν, ἐπιστήσει λόγους σεμνοὺς λέγειν,
ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν καὶ δεξιῶν;

1125, 6. — ἔνθες ἀντὶ τοῦ ὑπόδυσαι. ἅμα μὲν πρὸς τὸ ὑπόδημα, ἅμα δὲ πρὸς τὴν χώραν. εἰς τὴν πολ. ὁ μὲν εἶπε τὴν Λακωνικὴν ἐμβάδα, ὁ δὲ ὑπενόησε λέγειν αὐτὸν τὴν χώραν. S.

1129. οὐκ — ἄλλα. ordo: οὐκ ἔστιν ἄλλα παρὰ ταῦτα, *non possunt alia fieri praeter haec*, i. e. fieri aliter non potest. — κακοδαίμων — λήψομαι. queritur, seni sibi invisa ista calceamenta induenda esse, quibus adhuc abstinuerit. ridicule autem non Λακωνικὰς ὑποδυθήσομαι, sed dicit χίμετλον οὐδὲν λήψομαι, *pernionem non habebo*, quod est induti illis Laconicis, quibus calces muniebantur. — λήψομαι. cf. 1082.

1132. διασ. ἀβρύνθητι καὶ διαθρύφθητι. οἱ δὲ διασαλακώνισον (aliam igitur scripturam in suis libris Schol. hic invenerat. vide seqq.), ἀπὸ Σαλάκωνος μαλακοῦ, τοῦ Ἀντολύκου πατρός. ἔλλως. ἔοικεν ἐμφαίνεσθαι τῷ ὀνόματι τὸ σαλακωνεύεσθαι, τουτέστι τὸ σαλεύειν τὸν πρωκτόν. (?) ἔν τισι μὲν διαλυκώνισον. ἐν δὲ τῇ Ἀρτεμιδώρου συναγωγῇ διειλακώνισεν (διαλακώνισον). — ἄλλως. ἁβρῶς καὶ μαλακῶς σαυτὸν διακίνησον, ἀπὸ Σαλάκωνος τρυφηλοῦ. — S. de proceleusmatico τι διασα- vide, si tanti est, Metricos et Reisigii Conject. in Aristoph. p. 53.

1135. ἀπροσδιόνυσε παίζει. — ἢ πρὸς τὸν πατέρα ἁμόρφως ἠμφιεσμένον τὴν καυνάκην καὶ ἀναρμόστως, καὶ (imo ὡς) τὸ σκόροδον τῷ δοθιῆνι ἀνάρμοστον εἰς θεραπείαν. δοθιὴν δὲ φῦμα φλυκταίνῃ ἐοικός. S. — quae enim medicina magis ἀνάρμοστος furunculo quam allium plenum acrimoniae et phlyctaenas potius facturum quam medicaturum? — *Fl. Chr.*

1136. σαυλ. S.: σαλεύειν τὸν πρωκτόν. σαῦλον δὲ τὸ κοῦφον. Hom. hymno in Mercurium 28. σαῦλα ποσὶν βαίνουσα. Hesych.: σαυλὰ, κοῦφα, ἥσυχα, τρυφερά. *Be.*

1137. σεμνοὺς λόγους. εἰρωνικῶς, ut οἱ σοφοὶ 1159.

ΦΙ. ἔγωγε.
ΒΔ. τίνας δῆτ' ἂν λέγοις;
ΦΙ. πολλοὺς πάνυ.
πρῶτον μὲν, ὡς ἡ Λαμι' ἀλοῦσ' ἐπέρδετο·
ἔπειτα δ', ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα...,
ΒΔ. μὴ μοί γε μύθους, ἀλλὰ τῶν ἀνθρωπίνων
οἵους λέγομεν μάλιστα τοὺς κατ' οἰκίαν.
ΦΙ. ἐγῷδα τοίνυν τῶν γε πάνυ κατ' οἰκίαν
ἐκεῖνον, ὡς οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ.
ΒΔ. ὦ σκαιὲ κἀπαίδευτε, Θεαγένης ἔφη
τῷ κοπρολόγῳ καὶ ταῦτα λοιδορούμενος,
μῦς καὶ γαλᾶς μέλλεις λέγειν ἐν ἀνδράσι;

1140. Lamia, Beli et Libyae filia, ipsi placuit Jovi, qui filium ex ea suscepit, eo sublato per Junonem adeo afflicta est Lamia, ut non modo pulcritudinem amitteret suam, sed etiam furore percita terras domosque pervagaretur ablatum et devoratum pueros, quos invenisset. vide Suid. v. *Λαμία*, Philostrat. vit. Apoll. 4, 25. etc. Horat. A. P. 339. *nec, quodcunque volet, poscat sibi fabula credi, Neu pransae Lamiae vivum puerum extrahat alvo.*

1141. *καὶ τοῦτο ἀρχὴ μύθου. Δίδυμος· ὁ Καρδοπίων ζητητέος. οὐδαμοῦ κωμῳδεῖται, ἀλλ' Ἀγκυλίων, ἐπὶ τῷ τὴν μητέρα κακῶς διατιθέναι. λείπει δὲ ἔνυψεν.* S. *ἐλίνυε* vel quiddam simile supplebat Br., nec male: nam talia dici solent *ἐλλειπτικῶς*, ut monuit Dind. vide Schäfer. ad Bos. Ellips. p. 588., Virgilii interpp. eclog. 3, 8. etc.

1143. *οἴους. λόγους. τοὺς κατ' οἰκίαν, familiares.*

1145. *πρὸς τὴν συνήθειαν, ὅτι μῦθον προέτατταν οὕτως, οἷον· ἦν γέρων καὶ γραῦς. καὶ Πλάτων ἐν Φαίδρῳ* (ed. Tauchnitz. vol. 8. p. 15.)· *ἦν οὕτω παῖς, μᾶλλον δὲ μειρακίσκος· τούτῳ δ' ἦσαν ἐρασταὶ πάνυ πολλοί. ἄλλως. ἀρχὴ μύθου. τοῦτο δὲ πρὸς τὸ κατ' οἰκίαν εἰρημένον τῷ Βδελυκλέωνι, οἰόμενος περὶ μυθαρίων αὐτὸν λέγειν.* S. principium anilis fabulae. *Be.*

1146. *Θεαγένης* dedi auctore Brunckio, cui assentitur Lobeck. ad Phryn. p. 653. sane non alius hic videtur esse quam qui perstringitur in Pace 874. libri *Θεογένης*, quae forma haud scio an sit inusitata. S.: *Θεογένης. ὅτι Θεογένης οὗτός ἐστιν ὁ Ἀχαρνεύς, ὃν καὶ ἐπὶ τῷ μεγάλα ἀποκαρδοῦν κωμῳδοῦσιν.* S.

1147. *τῷ κοπρ., noto illi scurrae*, dictum ut *τῷ Σεριφίῳ*, de quo Matth. gr. gr. §. 266. aliique. 1220. *ὧν ἔμαθες ἐν τῷ ξυμποσίῳ.* Equ. 909. *καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' εἰκ' ἀνὴρ κόπρειος*, h. e. interprete Casaub. *vilis, abjectus*, ut qui hortos curant agrosque stercorant. ibidem Dukerus: „Salmas. ad Tertull. Pall. p. 333. ait, jactabundos, item scurras, aretalogos et eos, qui magna promittunt, quos inter et *ῥήτορας*, a Graecis appellari *κοπρίους* et *κοπρολάγνους*, idque ostendit cum ex h. l., tum ex aliis. nam nihil ingratius esse auribus, nihil putidius ejusmodi jactatione, et hinc ap. Plautum (Mil. glor. 90.) *stercoreos* dici." — inepte Voss.: *Koshaufsammler. καὶ ταῦτα, etiam propter hoc* conviciatus inter alia, quae in eo reprehendit. perperam virgula distinguunt post *κοπρ.*, cum et *ἔγῳ* et *λοιδορ.* pertineat ad verba *τῷ*

ΦΙ. ποίους τινὰς δὲ χρὴ λέγειν;
ΒΔ. μεγαλοπρεπεῖς·
ὡς ξυνεδεώρεις Ἀνδροκλεῖ καὶ Κλεισθένει.
ΦΙ. ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῦ
πλὴν ἐς Πάρον, καὶ ταῦτα δύ' ὀβολὼ φέρων.
ΒΔ. ἀλλ' οὖν λέγειν χρή σ', ὡς ἐμάχετό γ' αὐτίκα
Ἐφουδίων παγκράτιον Ἀσκώνδᾳ καλῶς,
ἤδη γέρων ὢν καὶ πολιὸς, ἔχων δέ τοι
πλευρὰν βαρυτάτην, καὶ χέρας λαγόνας τε καὶ
θώρακ' ἄριστον.
ΦΙ. παῦε, παῦ'· οὐδὲν λέγεις.
πῶς δ' ἂν μαχέσαιτο παγκράτιον θώρακ' ἔχων;
ΒΔ. οὕτως διηγεῖσθαι νομίζουσ' οἱ σοφοί.
ἀλλ' ἕτερον εἰπέ μοι· παρ' ἀνδράσι ξένοις
πίνων σεαυτοῦ ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς
ἐπὶ νεότητος ἔργον ἀνδρικώτατον;
ΦΙ. ἐκεῖν', ἐκεῖν' ἀνδρειότατόν γε τῶν ἐμῶν,
ὅτ' Ἐργασίωνος τὰς χάρακας ὑφειλόμην.

χορ., nec ferenda est Bergleri interpretatio haec: *o indocte et importune, inquit Theagenes, idque cum stercorarium increparet.*

1150. ξυνεθ. θεωροὶ ap. Athenn. appellabantur, qui publica auctoritate ad sacrificia exterorum, ad oracula consulenda, ad festa, sacra certamina aliosque conventus mittebantur, quibusque stipendium e publico dabatur. vide Hesychii interpretem ad glossam θεωρικός. sacram se legationem semel tantum, in Parum missum, obiisse dicit Phil., accepto duorum obolorum in singulos dies stipendio. hic autem salse Athenn. perstringit Com., qui harum legationum munus saepe in homines abjectissimos conferebant, quales erant Androcles et Clisthenes. *Br.* cf. Pac. 340. et de stipendio Ach. 67. S.: ἐμφαίνει μὲν ὡς περὶ γενναίων τινῶν καὶ λαμπρῶν. Ἀνδροκλέα δὲ Κρατῖνος Σεριφοις φησὶ δοῦλον καὶ πτωχὸν, ἡταιρηκότα αὐτόν· Τηλυκλείδης δὲ καὶ Φραντίδης (malim legi Ἐκφαντίδης, qui satyros scripsit: nam Φραντίδην nescio quis sit. *Fl. Chr.*) βαλλαντιοτόμον. ὁ δὲ Κλεισθένης ἐπὶ μαλακίᾳ γνωριμώτατος etc. S. de Clisthene cf. Ach. 118.

1152. καὶ — φέρων. ἀντὶ τοῦ μισθωτὸς ὢν στρατιώτης. — S.

1154. obscura nomina, quae joci causa conficta esse a Comico arbitratur S., εἰ μὴ ἄρα, inquit, ὁ Ἐρουδίων (sic) ἐστὶν ὁ ἐν τοῖς Ὀλυμπιάσι φερόμενος Ἐρουδίων Μαινάλιος. cf. inferius 1336. seqq.

1157. θώρακα τὸν πολεμικὸν ἐνόησε χιτῶνα, τοῦ Βδελυκλέωνος τὸ στῆθος εἰπόντος. — φησὶν οὖν· πῶς ἂν μαχέσαιτο παγκράτιον καθωπλίσμενος; ἐπειδὴ νόμος ἦν τοὺς γυμνασιάς γυμνοὺς εἰς τὸν ἀγῶνα εἰσέρχεσθαι. S.

1159. νομίζουσι, *solent.* οἱ σοφοὶ dictum εἰρωνικῶς.

1160. παρ' ἀνδρ. ξένοις. ἔθος γὰρ ἐπὶ τῶν ξένων καυχᾶσθαι. S.

1164. Ἔργασ. γεωργοῦ. θηλυκῶς δὲ ἐπὶ τῶν ἀμπέλων ἡ χάραξ,

ΒΔ. ἀπολεῖς με! ποίας χάρακας; ἀλλ' ὡς ἢ κάπρον
ἐδιώκαθές ποτ', ἢ λαγών, ἢ λαμπάδα
ἔδραμες, ἀνευρὼν ὅτι νεανικώτατον.
ΦΙ. ἐγῷδα τοίνυν τό γε νεανικώτατον·
ὅτε τὸν δρομέα Φάϋλλον ὢν βούπαις ἔτι
εἷλον διώκων λοιδορίας ψήφοιν δυοῖν.
ΒΔ. παῦ'· ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεὶς προσμάνθανε
ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός.
ΦΙ. πῶς οὖν κατακλινῶ; φράζ' ἀνύσας.
ΒΔ. εὐσχημόνως.
ΦΙ. ὧδὶ κελεύεις κατακλιθῆναι;
ΒΔ. μηδαμῶς.
ΦΙ. πῶς δαί;
ΒΔ. τὰ γόνατ' ἔκτεινε, καὶ γυμναστικῶς
ὑγρὸν χύτλασον σεαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν.
ἔπειτ' ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων,
* ὀροφὴν θέασαι, κρεκάδι' αὐλῆς θαύμασον·

ἀρσενικῶς δὲ ἐπὶ τῶν πρὸς πολιορκίαν. χάραξ δέ ἐστι τὸ λεπτὸν ξύλον, ᾧ προσδεσμοῦσι τὴν ἄμπελον, ἵνα μὴ ὑπὸ τῶν ἀνέμων συντριβῇ. S.

1167. ἀνευρών. εἰς σεαυτὸν λαμπαδιοδρομήσαντα. ὅτῳ γὰρ καὶ ἡγωνίζοντο τρόπῳ λαμπάδας ἔχοντες ἐν τῷ Κεραμεικῷ, φανερὸν ἐκ τῶν εἰς Βατράχους. (131.) S. νεαν. τι.

1169. sequ. εἴρηται περὶ Φαΰλλου ἐν Ἀχαρνεῦσιν. (310.) ὁ βούπαις δὲ ἡλικίας ὄνομα, ὁ νέος ἐφῆλιξ. εἷλον διώκων. ἀντὶ τοῦ εἶπεῖν, ὅτι ἐνίκησα δρόμῳ, πάλιν περὶ δίκης φησί. δρομεὺς δὲ ἄριστος ὁ Φάϋλλος. ξυνουσιαστικὸς δὲ κοινωνικός. (vox ambigua.) S.

1170. ψήφοιν δυοῖν. duobus plus fuit calculorum damnatoriorum, itaque litem perdidit Phayllus.

1174. φαίνεται, ὅτι πρὸς τῷ στόματι ἔχων τὰ γόνατα κατεκλίθη. γυμναστικῶς δὲ παλαιστρικῶς. χύτλασον δὲ διάχυσον σεαυτὸν, ὑγρῶς ἄλειφαι. (ὑγρὸν, ab effectu ungendi.) χυτλάζειν δὲ τὸ μιγνύναι καὶ διαχεῖν. χύτλα δὲ χωρίως τὸ ὑγρὸν ἔτι ἀπὸ ὕδατος ὄντος τοῦ σώματος ἀλείψασθαι. καὶ χύτλον τὸ ὑδρέλαιον (ὑδρέλαιον). S. vid. Schneideri lex. gr. v. χύτλος.

1177. putide S., quasi haec serio dicantur, neque εἰρωνικῶς: ὅτι οἱ ἐν συμποσίοις ἀνακείμενοι πρὸ τοῦ εἰσαχθῆναι τὰ βρώματα ἐπαινοῦσι τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ σκεύη, καὶ τὴν οἰκίαν, καὶ τὰ ἐν τῇ αὐλῇ.

1178. κρεκάδια vox haud dubie corrupta, quidquid ait Br., nec cogitandum de pulsatione atque densatione telae, quemadmodum Sappho dixit κρέκειν τὸν ἱστόν, ut intelligantur, Brunckio interprete, „ἱστουργήματα, παραπετάσματα, aulaea, seu vela, quibus aula tam ornatus gratia quam arcendo vento, pulveri, aut si quid aliud nocere poterat, obtendebatur.“ ne nunc quidem poenitet conjecturae, quam olim attulimus, scribendum esse κρεμὰ δι' αὐλῆς, *strepitus per aulam seu vestibulum*, advenientibus convivis, discurrentibusque servis et

ὕδωρ κατὰ χειρός· τὰς τραπέζας εἰσφέρειν·
δειπνοῦμεν· ἀπονενίμμεθ'· ἤδη σπένδομεν...
ΦΙ. πρὸς τῶν θεῶν, ἐνύπνιον ἐστιώμεθα.
ΒΔ: αὐλητρὶς ἐνεφύσησεν. οἱ δὲ συμπόται
εἰσὶν Θέωρος, Αἰσχίνης, Φανὸς, Κλέων,
ξένος τις ἕτερος πρὸς κεφαλῆς Ἀκέστορος.
τούτοις ξυνὼν τὰ σκύλι' ὅπως δέξει καλῶς.
ΦΙ. ἀληθές·

i. t. c.

ancillis, ut fieri solet inter apparandum convivium.

1179. ὕδωρ κ. χ. λείπει τὸ αἴτησαι. οὕτως δὲ ἔθος λέγειν ὕδωρ κατὰ χειρὸς πρὸ τοῦ εἰσαχθῆναι τὴν τράπεζαν· μετὰ δὲ τὸ δειπνῆσαι ἀπονίψασθαι δός, ὦ παῖ. S. docet eum formulas in conviviis usitatas. cf. Av. 465. sequ., Athen. 10. p. 408., 14. p. 641., ubi quidem haec quoque Aristophanis proferuntur. annotavit Be.

1180. σπένδομεν. significat mensis remotis fieri solitam libationem, quam sequebantur concentus musici, saltationes artesque praestigiatorum, de quibus Br. h. l. et scriptores rerum gr.

1181. ἐνύπνιον ἐστ. ὅτι εἴρηται μὲν τὰ ἐν συμποσίῳ, οὐ μὴν γεγένηται, ὡς ὄνειρόν φησιν ἑωρακέναι. S.

1183. de *Theoro* dictum ad 42. *Aeschines* intelligitur Selli filius: vide 1203. et annot. ad 316. de *Phano* Phaenus ap. S. ad Equ. 1264.: Φανὸς γὰρ κακοπράγμων ἐγένετο φιλόνεικος γραμματεύς. ipsi Aristophani dicitur isto loco: ὑπογραφεὺς δικῶν. de Phano quodam, qui parce coenaret, Alexis Com. ap. Athen. 4. p. 161., monente Be.: καὶ Φυρόμαχος καὶ Φανὸς, οἳ δι' ἡμέρας Δειπνοῦσι πέμπτης ἀλφίτων κοτύλην μίαν.

1184. ita Bentl. Br. etc. vulgo Ἀκέστερος. S. ad Av. 31.: οὗτός ἐστιν Ἀκέστωρ, τραγῳδίας ποιητής. ἐκαλεῖτο δὲ Σάκας διὰ τὸ ξένος εἶναι. Σάκες γὰρ Θρᾷκές εἰσι. Θεόπομπος δὲ καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Σάκα προσηγόρευσεν Τισαμένον (Τισαμένῳ). ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Μυσὸν ἐκάλεσεν. εἰς δὲ τὴν ποίησιν αὐτὸν κεχλευάκασι Καλλίας μὲν ἐν Πεδήταις· καὶ Σάκον (Σάκαν Dind.) οἱ χοροὶ μισοῦσι, Κρατῖνος (δ') ἐν Κλεοβούλαις· Ἀκέστορα γὰρ ὅμως εἰκὸς λαβεῖν Πληγάς, ἐὰν μὴ συστρέψῃ (συστρέφῃ Dind.) τὰ πράγματα.

1185. τὰ σκόλι' ὅπως δ. καλῶς. ἀρχαῖον ἔθος, ἑστιωμένους ᾄδειν, ἀκολούθως τὸ πρῶτον (τῷ πρώτῳ), εἰ πανσαιτο τῆς φδῆς. καὶ γὰρ ὁ ἐξάρχης (ἐξαρχῆς, vel ἔξαρχος) δάφνην ἢ μυρρίνην κατέχων ᾖδε Σιμωνίδου ἢ Στησιχόρου μέλη ἄχρις οὗ ἤθελε, καὶ μετὰ ταῦτα ᾧ ἐβούλετο ἐδίδου, οὐχ ὡς ἡ τάξις ἀπήτει· καὶ ἔλεγεν ὁ δεξάμενος παρὰ τοῦ πρώτου τὰ ἑξῆς· κἀκεῖνος ἐπεδίδου πάλιν ᾧ ἐβούλετο. διὰ τὸ πάντας οὖν ἀπροσδοκήτως ᾄδειν καὶ λέγειν τὰ μέλη, σκολιὰ (σκόλια) εἴρηται διὰ τὴν δυσκολίαν. (?) ἄλλως. ὅπως παραδέξῃ. — S. vid. Ilgenii editio scoliorum. — verbum ἀληθὲς huic versui addidimus, itaque et sequentis metrum restituisse nobis videmur sine mutatione. ἀληθὲς h. l. significat δίκαιον, δίκαιόν ἐστιν, ἐμὲ καλῶς δέχεσθαι τὰ σκόλια. Hesych. ἀληθὴς, δίκαιος. cf. Musgrav. ad Eurip. Or. 424. neque enim senis orationi convenit εἰρωνικῶς dictum ἀληθές; de quo alibi.

ὡς οὐδείς γε Διακρίων δεδέξεται. as., dm. et i. d. br.
ΒΔ. ἐγὼ εἴσομαι· καὶ δὴ γὰρ εἶμ' ἐγὼ Κλέωνι, i. tr.
ᾄδω δὲ πρῶτος Ἁρμοδίου· δέξει δὲ σύ.
οὐδεὶς πώποτ' ἀνὴρ ἐγένετ' Ἀθηναῖος... chor. tr. br. c. l. m.
ΦΙ. οὐχ οὕτω γε πανοῦργος κλέπτης. da. t.
ΒΔ. τουτὶ σὺ δράσεις; παραπολεῖ βοώμενος· i. tr.
φήσει γὰρ ἐξολεῖν σε καὶ διαφθερεῖν
καὶ τῆσδε τῆς γῆς ἐξελᾷν.
ΦΙ. ἐγὼ δέ γε,
ἐάν γ' ἀπειλῇ, νὴ Δί' ἕτερον ᾄσομαι.
ὦνθρωφ', οὗτος ὁ μαινόμενος τὸ μέγα κράτος, Aeol.
ἀντρέψεις ἔτι τὰν πόλιν· ἃ δ' ἕξεται ῥοπᾶς.

1186. *Διακρίων.* ὡς εἰς ταύτην ἑαυτὸν ἀνακέμπων τὴν τάξιν τοῦ πολιτεύματος. κατὰ γὰρ τοὺς Σόλωνος νόμους (imo ante leges statutas Atheniensibus a Solone: vide G. G. S. Köpkii librum germ. de legg. et iudicc. Gr. p. 44.) τριῶν ἦσαν αἱ τάξεις, μία μὲν τῶν Παραλίων, ὧν προειστήκει Μεγακλῆς· ἑτέρα δὲ τῶν Πεδιέων, ὧν προειστήκει Λυκοῦργος· τρίτη δὲ τῶν Διακρίων, ὧν προειστήκει Πεισίστρατος. — S. Ehe Solon den Athenern durch eine vernünftige Staatsverfassung Ruhe u. Einigkeit gab, war Athen durch 3 Parteien zerrüttet. Die *Diakrier*, oder Höhenbewohner, verlangten Demokratie; die *Pedier*, die reichen Bewohner der Niederungen, bestanden auf Oligarchie; die *Paralier*, oder Meerbewohner (Strandbewohner), wollten eine gemischte Verfassung. Als ein ächter Tyrannenfeind nennt sich Filokleon einen Diakrier. *H. Voss.* cf. Herodot. 1, 59. — hoc metro usus est etiam Soph. Oed. R. 1271. et Antig. 1174. contineri se angustis senariorum finibus non patitur affectus senis.

1188. *Ἁρμοδίου*, ut Φρυνίχου 269. Ἁρμοδίου μέλος dixit Pelargorum loco illo, quem laudavit S. ad 1200. alias Be. dici monet *Ἁρμόδιον ᾠδήν*, velut Ach. 922., 1026. intelligi videtur notum illud scolion, cujus initium est *ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω*.

1189. metrum idem quod est illius *Ἀδμήτου λόγου* etc. 1199., sed versus imperfectus.

1190. τοῦτο εἶπεν ὡς διαδεχόμενος αὐτὸν κατὰ τὴν τάξιν τῶν τὰ σκόλια λεγόντων. οὐδὲν δὲ τοῦτο πρὸς τὸ ἑξῆς τοῦ σκολίου, ἀλλ' εἰς τὸν δῆθεν λέγοντα Κλέωνα ἀνίττεται. S.

1191. *παραπολεῖ*, *ἀπολεῖ* ὡς ἐν παρόδῳ, *casu et temere peribis*, nihil mali auguratus.

1195. *ὁ μαιν. τὸ μ. κρ.* h. e. *ὁ μαιν. λίαν κρατερῶς*, *vehementer furens*. vid. Matth. gr. gr. §. 423, 5. — *παρῳδεῖ* quaedam Alcaei, quae leguntur ap. S., sed corrupte.

1196. ita Reiskius, Santen., Gaisford. ad Hephaest. p. 275., Dind., restituto versu Aeolico. libri *ἀνατρέψεις*. S.: *ἀνατρέψεις ταχέως τὴν πόλιν, ἥτις πρὸς τοῦτο ῥέπει. ἐκ τῶν Αἰολέων. παρῳδεῖ εἰς Κλέωνα ὡς μαινόμενον.* Fl. Chr.: — Cic. in ep. ad fam. (2, 16.) sic videtur dixisse *res incli-*

ΒΔ. τί δ', ὅταν Θέωρος πρὸς ποδῶν κατακείμενος i. tr.
ᾄδῃ, Κλέωνος λαβόμενος τῆς δεξιᾶς,
Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀ-
γαθοὺς φίλει...
chor. t. br. c. l. m.

τουτῳ τί λέξεις σκόλιον;

ΦΙ. ᾠδικῶς ἐγώ· i. tr.
οὐκ ἔστ' ἀλωπεκίζειν, an.
οὐδ' ἀμφοτέροις γίγνεσθαι φίλον.
as., a. et dm.

ΒΔ. μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης ὁ Σέλλου δέξεται, i. tr.
ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικὸς, κἄτ' ᾄσεται·

χρήματα καὶ βίαν Κλειταγόρᾳ τε κἀμοὶ
μετὰ Θετταλῶν... as., 3 do.

ΦΙ. πολλὰ δὴ διεκόμισας σὺ κἀγώ. t. tr. br.

ΒΔ. τουτὶ μὲν ἐπιεικῶς σύ γ' ἐξεπίστασαι· i. tr.

nari coepit. sic ille ap. Suidam historicus: ὁ δὲ νομίσας ἐπὶ ῥοπῆς κεῖσθαι τὴν τῆς πατρίδος ἡγεμονίαν etc.

1199. hoc quoque Alcaeo tribui dicit Fl. Chr., nescio quo auctore. S.: καὶ τοῦτο ἀρχὴ σκολίου. ἐξῆς δέ ἐστι· τῶν δειλῶν (δ') ἀπέχου, ποιοῦς (γνοὺς), ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις. — τινὲς δέ φασιν, ὡς, Ἀλκήστιδος ὑπεραποθανούσης Ἀδμήτου τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, σκόλια καὶ πενθήρη πρὸς αὐτὸν ᾠδοντο μέλη, μέχρις ἂν ἡ Κόρη ἀνέπεμψεν Ἄλκηστιν, ὡς δ' Εὐριπίδης, Ἅιδῃ μαχεσάμενος Ἡρακλῆς. — Admetus Euripideus Alc. 618. οὐκ ἠθέλησας οὐδ' ἐτόλμησας θανεῖν Τοῦ σοῦ πρὸ παιδὸς, ἀλλὰ τήνδ' εἰάσατε Γυναῖκ' ὀθνείαν, ἣν ἐγὼ καὶ μητέρα Πατέρα τέ γ' ἐνδίκως ἂν ἡγοίμην μόνην etc.

1200. ᾠδικῶς ἐγὼ λέξω.

1201. vulgo ἔστιν, minus quidem perfectis lyricisque numeris. S.: κολακικὸν (κολαστικὸν) τὸ σκόλιον. ἐν τοῖς Ἡρακλείδαις δὲ φέρεται παροινίους. ἀλωπ. πανουργεῖν, κολακεύειν. (ut ὑποπιθηκίζειν 1247. *Be.*) οὐδὲν δὲ τοῦτο πρὸς τὸ σκόλιον τὸ εἰρημένον ὑπὸ Θεώρου, ἀλλ' ὡς πόλακα διαβάλλει αὐτόν.

1202. de metro cf. Soph. Antig. 876.

1203. ὁ Σέλλου. cf. 316.

1204. σοφὸς καὶ μουσικός. ὡσεὶ μὴ σοφὸς, οὐδὲ (μηδὲ) μουσικός. S.

1205. Κλειταγόρα, (Κλειταγόρας) μέλος τὸ εἰς αὐτὴν Κλειταγόραν, ἥτις ἐγένετο ποιήτρια, Θετταλή τις γυνή. (Laconicam dicit ad Lys. 1299.) — ἐκ σκολίου τινός ἐστιν. Ἀθηναίοις Θετταλοὶ συνεμάχησαν ἐν τῷ πρὸς τοὺς τυράννους (vid. annot. ad 484.) πολέμῳ. S. — eodem metro τρικώλῳ usus est Soph. Antig. 1047. perperam libri:

χρήματα καὶ βίαν
Κλειταγόρᾳ τε κἀ-
μοὶ μετὰ Θετταλῶν.

1206. πολλὰ χρήματα. διεκ., *effudisti*, quod Germani similiter dicunt *durchbringen*.

1207. ἐπιεικῶς, πάνυ, quam loquendi rationem etiam Gallofranci frequentamus: dicimus enim sic *il y en a honnêtement*, i. e. admodum et affatim. *ex Fl. Chr.*

ὅπως δ' ἐπὶ δεῖπνον εἰς Φιλοκτήμονος ἴμεν.
παῖ, παῖ, τὸ δεῖπνον, Χρυσὲ, συσκεύαζε νᾷν,
ἵνα καὶ μεθυσθῶμεν διὰ χρόνου.
ΦΙ. μηδαμῶς.
κακὸν τὸ πίνειν· ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται
καὶ θυροκοπῆσαι, καὶ πατάξαι, καὶ βαλεῖν,
κἄπειτ' ἀποτίνειν ἀργύριον ἐκ κραιπάλης.
ΒΔ. οὔκ, ἢν ξυνῇς γ' ἀνδράσι καλοῖς τε κἀγαθοῖς·
ἢ γὰρ παρητήσαντο τὸν πεπονθότα,
ἢ λόγον ἔλεξας αὐτὸς ἀστεῖόν τινα
Αἰσωπικὸν γέλοιον ἢ Συβαριτικὸν,
ὧν ἔμαθες ἐν τῷ ξυμποσίῳ, κἄτ' ἐς γέλων
τὸ πρᾶγμ' ἔτρεψας, ὥστ' ἀφεὶς σ' ἀποίχεται.
ΦΙ. μαθητέον τἄρ' ἐστὶ πολλοὺς τῶν λόγων,
εἴπερ γ' ἀποτίσω μηδὲν, ἤν τι δρῶ κακόν.
ἄγε νυν ἴωμεν· μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.
ΧΟ. πολλάκις δὴ "δοξ' ἐμαυτῷ δεξιὸς πεφυκέναι,
t. t. c. κομμ.
καὶ σκαιὸς οὐδεπώποτε· i. d.
ἀλλ' Ἀμυνίας ὁ Σέλλου μᾶλλον, οὐκ τῶν Κρωβύλου, t. t. c.

1208. Φιλοκτήμονος. ἄσωτος (?) οὗτος, καὶ συνεχῶς δεῖπνα ἐποίει. (?) S.

1209. μεταβαλεῖν θέλει τοὺς τρόπους τὸν πρεσβύτην. εἰ δέ πού τις ἐκαλεῖτο εἰς ἄριστον ἢ εἰς δεῖπνον, τὸ ἄριστον ἢ τὸ δεῖπνον ἑαυτοῦ ἔφερε. (cf. 973.) τὸ ὄνομα δὲ τοῦ θεράποντος Χρυσός. καταξαι. γράφεται καὶ καταράξαι, ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖν θύραν. S.

1214. οὐκ ἔστι κακὸν τὸ πίνειν.

1215. παρ. παρεμυθήσαντο, ἢ ἐξέφυσαντο τῆς δίκης, καὶ ἀπέλυσαν τῆς αἰτίας. — S. Be.: aut enim veniam petunt ab eo, quem offenderis. significant aoristi ea, quae solent fieri, ut passim.

1217. μῦθοι οὗτοι ἐγένοντο· καὶ οἱ μὲν Συβαριτικοὶ περὶ τῶν τετραπόδων (rectius dixisset ζώων) ἦσαν, οἱ δὲ Αἰσωπικοὶ περὶ τῶν ἀνθρωπίνων. — S. contra est: vide inferius 1381. et seqq. usque ad 1394. praeterea cf. 541. et, quos Br. laudat, Hesychium v. Συβαριτικοὶ λόγοι, Fabricium B. gr. l. 2. c. 9. §§. 5. 6.

1218. ἐν τῷ ξυμπ., ἓν τῶι ξυμπ., vel significatur articulo notum aliquod convivium, cui interfuerat senex, quodque solebat jactare. cf. 1147.

1219. — ἀφεὶς, ὁ καθὼν δηλονότι. S.

1220. ita Hermann. ad Orphica p. 216. aliique. codd. μαθ. γ' ἄρ'.

1223. ὁ ποιητὴς ταῦτα λέγει ἀπὸ προσώπου τοῦ Χοροῦ· παραβατικὰ δὲ τὰ μελῴδρια. S.

1225. Amyniae fuit Pronapi filius (74.), Selli Aeschines (1203.);

οὗτος, ὃν γ' ἐγώ ποτ' εἶδον ἀντὶ μήλου καὶ ῥοᾶς
δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου i. d.
(πεινῇ γὰρ, ἥπερ Ἀντιφῶν)·
ἀλλὰ πρεσβεύων γὰρ ἐς Φάρσαλον ᾤχετ', εἶτ' ἐκεῖ
t. t. c.
μόνος μόνοισι τοῖς Πενέσταισι ξυνῆν τῶν Θετταλῶν, i. t.
αὐτὸς πενέστης ὢν ἐλάττων οὐδενός. i. tr.
ΗΜ. ὦ μακάριʼ Ἀὐτόμενες, ὡς σε μακαρίζομεν! pae. t. στ.

cui quia simillimus Amynias fuit moribus, propterea et hujus patrem esse Arist. finxit Sellum, velut fratres geminosque illos dicens. monuit hoc Be. ὁ δὲ χρωβύλος, inquit S., εἶδός ἐστι πλοκῆς ἐπ' ἀνδρῶν εἰς ὀξὺ ληγούσης. — ἐκ τῶν χρωβύλον δὲ, ὅτι κομήτης. cf. 451. *de Crobyli*, velut hominis, *prosapia*. crinium suggestum in viris *crobylum* dici monuit Fl. Chr., in mulieribus corymbum, in pueris scorpium.

1226. ita Br. libri ῥοιᾶς, duriore numero. malum Medicum et Punicum (1024.) pro symbola (1209.) dederat pauper Amynias, cum dite Leogora coenaturus, de quo vide Nub. 109.

1228. et hunc *Antiphontem* pauperem et famelicum fuisse ostendit. fuit autem Sophili fil., rhetorum 10, quorum vitas descripsit Plut., primus, quique δικανικὸν χαρακτῆρα extulisse dicitur post Gorgiam, a persuadendi felicitate et arte Nester olim vocatus et λογομάγειρος. de eo magnifice scripsit Thuc., laudavitque supra omnes. floruit, quo tempore Quadringenti regnabant etc. *Fl. Chr.* non Sophili, sed Andocidae filium quendam Antiphontem intelligit S., nec verisimile est hic agi de celeberrimo illo Rhamnusio, Alcibiadis adversario infestissimo. fuerunt autem plures cognomines, de quibus praeter Fabric. B. gr. 2, 26. vide Hindenburg. et Xenophontis interpp. Memor. Socr. 1, 6. quisquis est, idem haud dubie dicitur 1258.

1229. Φάρσαλος πόλις Θεσσαλίας. καὶ Εὔπολις ἐμφαίνει τὴν πρεσβείαν ἐν ταῖς Πόλεσιν· χάμυνίας ἐκεῖνος ἀμέλει κλαύσεται —. Πενέστας δέ φασι λέγεσθαι τὸ θητικὸν παρὰ τοῖς Θετταλοῖς. ἔθνος δὲ ἦν πάλαι ἀπὸ Πενέστου τὴν ἐπωνυμίαν ἔχον, ὃς ἀνέφερε τὸ γένος εἰς Θεσσαλὸν τὸν Ἡρακλέους. (Vellej. 1, 3. de Penestis vide Ruhnken. ad Tim. p. 212. et quos laudat Musgrav. ad Eurip. Heracl. 620., quorum Athen. p. 264. Πενέσταις vocatos esse ait ap. Thessalos τοὺς μὴ γόνῳ δούλους, διὰ πόλεμον δὲ ἡλωκότας.) δέον οὖν εἰπεῖν μετὰ τῶν πολιτευομένων συνῆν, εἶπε μετὰ τῶν Πενεστῶν, ἀντὶ τοῦ μετὰ τῶν πενήτων. — S.

1230. magnifico metro in re vili usus est κατ' εἰρωνείαν.

1231. malim ἔλαττον. πενέστης pro appellativo nomine usurpatum est h. l., ut quod significet πένητα, πτωχόν.

1232. ὁ Ἀὐτομένης ἔσχε τρεῖς υἱούς, τὸν μὲν κιθαῳδὸν, τὸν δὲ ὑποκριτὴν, τὸν δὲ τῷ στόματι αἰσχρουργοῦντα. S.

παῖδας ἐφύτευσας ὅτι χειροτεχνικωτάτους·
πρῶτα μὲν ἅπασι φίλον ἄνδρα τε σοφώτατον,
τὸν κιθαραοιδότατον, ᾧ χάρις ἐφέσπετο·
τὸν δ' ὑποκριτὴν ἕτερον ἀργαλέον ὡς σοφόν·
εἶτ' Ἀριφράδην, πολύ τι θυμοσοφικώτατον,
ὄντινά ποτ' ὦμοσε μαθόντα παρὰ μηδενὸς
[ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεος αὐτόματον ἐκμαθεῖν]
γλωττοποιεῖν, εἰς τὰ πορνεῖ' εἰσιόνθ' ἑκάστοτε.

ΗΜ. εἰσί τινες, οἵ μ' ἔλεγον ὡς καταδιηλλάγην, ἀντ.
ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος,
καί με κακίαις ἔκνισε· κἄθ', ὅτ' ἀπεδαιρόμην,
ὑκτὸς ἐγέλων μέγα κεκραγότα θεώμενοι,
οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον, ὅσον δὲ μόνον εἰδέναι,
σκωμμάτιον εἴποτέ τι θλιβόμενος ἐκβαλῶ.
ταῦτα κατιδὼν ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα·

1235. κιθαρ. τῇ λέξει κέχρηται καὶ Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει (Χρυσογένει)· ὦ καλαβρὲ κιθαραοιδότατε. Ἀρίγνωτον δὲ λέγει τὸν κιθαρῳδόν. S.

1236. ἀργ. ὡς σοφόν. scholia: ἀντὶ τοῦ δυσχερὲς εἰπεῖν, ὅπως ἦν σοφός. Hippocrates epist. 12. ἀργαλέον ἐξιπεῖν μηχανὴν κακῶν. Bs.

1237. θυμ. θυμόσοφοι λέγονται ὅσοι ἀφ' ἑαυτῶν εὑφυεῖς εἰσιν. S.

1238. ὦμοσε. τίς ὦμοσεν, εἰ μὴ ἄρα ὁ πατήρ. S. potest etiam τις intelligi.

1239. libri φύσεως. Fl. Chr. et Br. metro prospicientes, contra morem Atticorum, φύσεος. hoc quidquid est versiculi, cui nihil respondet in antistropha, partim conflatum esse arbitror ex interpretatione τοῦ θυμοσοφικώτατον: deinde ad verba μαθόντα παρὰ μηδενὸς nescio quis adscripsisse videtur ἀλλὰ αὐτόματον ἐκμαθόντα, quae certe respuisset Arist., modo usus vocabulo μαθόντα. perperam Christianus excidisse aliquid suspicabatur in antistropha, quae *in se ipsa tota est*, ut cum Horatio loquar, *teres atque rotunda*.

1242. ὑπετ. ἔκνισ. propter Babylonicos. vide annot. ad Ach. 347. seqq.

1243. κακίαις primus Fl. Chr. libri pessime κακίσταις. κακίαις, *noxis*, *poenis*. S. ἔκνισεν ἀντὶ τοῦ ἐκάκισεν. — ἀπεδαιρόμην pro ἀπεδειρόμην scribendum esse sero animadvertit Br. Suidas: δαίρω· τὸ τύπτω. cf. annot. ad Nub. 441.

1244. οὐκτὸς, οἱ ἐκτός.

1245, 6. ἀντὶ τοῦ τοσοῦτο μόνον προεῖδον, εἰ ποτε θλιβόμενος ὑπὸ Κλέωνος σκώψω αὐτόν. S.

1247. ταῦτα ἐννοῶν, φησὶν, ὅτι τύπτομαι (?) ὑπ' αὐτοῦ, καὶ οὐδενὶ μέλει, μικρὸν αὐτὸν ἐκολάκευσα. S. cf. 1201.

εἶτα νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

1248. παροιμία, ὅταν ὑπὸ τοῦ σώζοντος τὸ σωζόμενον ἀπατηθῇ, [χωρὶς τοῦ εἶτα νῦν] ὅταν ἐξαπατηθῇ τις πιστεύσας. ἔστιν οὖν παροιμία ἀπὸ τῶν καλάμων τῶν προσδεδεμένων ταῖς ἀμπέλοις, οἳ ἐνίοτε ῥιζοβολήσαντες ὑπερανέχονται ἀμπέλων. — S. proverbium, quando id, quo aliquid nitebatur, deficit. ita Cleo in Aristophane quasi nitebatur, et fiduciam habebat fore ut nunquam amplius perstringeretur ab eo, postquam is semel ei subblandiri coepisset; sed vehementer (falsus est actis Equitibus, ob quam fabulam ipse poenas dedit, et iterum iterumque) fallitur: nam Arist. (semper) redibit ad institutum et Cleoni minime parcet. *Bs.* cf. Erasmi adag. 2, 2, 25.

ΞΑΝΘΙΑΣ. ΧΟΡΟΣ. ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ. ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ. ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ. ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ΞΑ. Ἰὼ χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος — i. tr.
καὶ τρισμακάριαι τοὐπὶ ταῖς πλευραῖς ἐμαῖς,
ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νουβυστικῶς
κεράμῳ τὸ νῶτον, ὥστε τὰς πληγὰς στέγειν·
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στιζόμενος βακτηρίᾳ.
ΧΟ. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; παῖδα γὰρ, κἂν ᾖ γέρων,
καλεῖν δίκαιον, ὅστις ἂν πληγὰς λάβῃ.
ΞΑ. οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἆρ' ἦν κακὸν,
καὶ τῶν ξυνόντων πολὺ παροινικώτατος;
καίτοι παρῆν Ἱππύλλος, Ἀντιφῶν, Λύκων,

1249. ὁ οἰκέτης ἐξέρχεται τυπτηθεὶς ὑπὸ Φιλοκλέωνος. S.

1250. ita Suidas MS. v. ἰώ. vulgo τοῦ, τοῦ δέρματος, *quod attinet ad meam cutem* non aeque solidam. praestat τοὐπὶ τ. πλ. ἐμ., h. e. τὸ (δέρμα) ἐπὶ τ. πλ. ἐμ., eodem sensu, sed planiore constructione, qua cavetur, ne quis genitivum τοῦ referat ad verba τοῦ δέρματος, quod ineptum. minus commode Br. in verbis μακ. et τρισμακ. intelligebat μᾶλλον.

1251. νουβ. ἀντὶ τοῦ συνετῶς, νοῦ πεπληρωμένως, παρὰ τὸ νοῦς καὶ τὸ βῦσαι, ὅ ἐστι πληρῶσαι. νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον. κεῖται καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις (422.). S.

1252. κέραμον, *testam*, dixit testudinem, τὸ χελώνιον, propter similitudinem.

1253. στιζ. οἷον κεντούμενος. *Ex S.*

1258. ita Tyrwhitt. Bentl. aliique. codd. versu pessumdato Ἰκκύλος. obscurus homo et hic, et Theophrastus. de *Antiphonte* cf. 1228., de *Lycone* Lys. 270., quo loco Bisetus: Λύκων Ἀθηναίων στρατηγός τις, ὃς αὐτοὺς προέδωκεν, ὡς μαρτυρεῖ Κτησίας ἐν ταῖς τῶν Περσικῶν ἐκλογαῖς, ὅπου λέγει· λαμβάνουσι δὲ οἱ τοῦ βασιλέως στρατηγοὶ χρήματα Λύκωνα καὶ τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἀφιστῶσι Πισσούθνου. καὶ μετ' ὀλίγον· ἔλαβε δὲ

Λυσίστρατος, Θούφραστος, οἱ περὶ Φρύνιχον.
τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατος μακρῷ.
εὐθὺς γὰρ, ὡς ἐνεπλήτο πολλῶν κἀγαθῶν,
ἐνήλατ', ἐσκίρτα, 'πεπόρδει, κατεγέλα,
ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχημένον·
κἄτυπτε δή μ' ὑεανικῶς, παῖ, παῖ, καλῶν.
εἶτ' αὐτὸν ὡς εἶδ' ἤκασεν Λυσίστρατος·
„Ἔοικας, ὦ πρεσβῦτα, νεοπλούτῳ τρυγὶ,
κλητῆρί τ' εἰς ἀχυρῶνας ἀποδεδρακότι."
ὁ δ' ἀνακραγὼν ἀντήκασ' αὐτὸν πάρνοπι,
τὰ θρῖα τοῦ τρίβωνος ἀποβεβληκότι,
Σθενέλῳ τε τὰ σκευάρια διακεκαρμένῳ.
οἱ δ' ἀνεκρότησαν πλήν γε Θουφράστου μόνου·
οὗτος δὲ διεμύλλαινεν, ὡς δὴ δεξιός.
ὁ γέρων δὲ τὸν Θούφραστον ἤρετ'· „Εἰπέ μοι,

Λύκων καὶ πόλεις καὶ χώρας ὑπὲρ τῆς προδοσίας. de Lysistrato vid. annot. ad 757.

1259. *τὸν Φρύνιχον. τῶν κολάκων ἂν εἴη Φρύνιχος ὁ ποιητής. ὁ δὲ Σύμμαχός φησιν· εὐλογώτατον ἂν εἴη τὸν τραγικὸν ὑποκριτὴν Φρύνιχον.* S. potest etiam intelligi Comicus ejus nominis, de quo ad Ran. 13.: nam Tragicus alienus ab illo tempore. de Phrynicho, duce Atheniensium et infelice et perfido, Alcibiadis adversario, cujus inprimis ope Quadringentis commissa est resp., dictum ad Ran. 645.

1263. *ὥσπερ ὄνος κριθῶν κορεσθείς.* S. notum, quid proprie sit *κάχρυς* sive *κάγχρυς*.

1266. *νεοπλούτῳ.* vox supra seccum assurgens, nec dubie tragica. est autem *τρυξ* et *νέος οἶνος*, et genus *πλοῦτον*: quare haud inepte dicitur *νεόπλουτος*. ceterum senex fervens ferventi musto comparatur.

1267. *κλητῆρι, asino.* cf. 188. — *παρὰ τὴν παροιμίαν ὄνος εἰς ἀχυρῶνας ἀπέδρα.* (*asinus in paleas*, quia asinus sagmata et clitellas gestans si adverterit paleas, eo statim aufugiet. *Fl. Chr.*) S. Be.: — Philemon ap. Athen. 2. p. 52. *ὄνος βαδίζεις εἰς ἄχυρα τραγημάτων.*

1268. *πάρνοπι.* multi in Attica erant parnopes, qui bruchi (*βροῦχοι*) sunt vel attelabi. (vid. Aristot. Hist. an. 5, 29.) alii *κώνωπα* (*κόρνοπα*) esse volunt. — *Fl. Chr.*

1269. *Θρῖα* sunt folia ficus et vitis, quae nihil ad pallium; sed metaphorice dicit ejus pallium defloccatum esse tanquam arborem foliis spoliatam. — *Be.*

1270. seqq. *Σθένελος ὁ τραγικὸς ὑποκριτὴς, ὃς διὰ πενίαν τὴν τραγικὴν σκευὴν ἀπέδοτο κακῶς πράττων. οὗτος,* (malim: — *ἀπέδοτο. κακῶς πράττων οὗτος*, h. e. cum argentum non haberet,) *ἐλαύνων περὶ τοῖς τείχεσιν, ἐνδεικνύμενος διεχλεύαζε. περὶ τούτου γέγραπται ἐν Γηρυτάδῃ· καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥήματα, Εἰς ὅξος ἐμβαψόμενος ἢ ξηροὺς ἅλας; διακεκ. δὲ ἀφῳρημένῳ, πωλήσαντι. διεμύλλαινε δὲ τὰ χείλη διέστρεφεν, ὡς γλευάζων καὶ μὴ ἠφθεὶς τῷ λεγομένῳ.* S.

1272. *ὡς δὴ δεξιός. εἰρωνικῶς.*

ἐπὶ τῷ κομᾷς καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ,
κωμῳδολειχῶν περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεί;"
τοιαῦτα περιύβριζεν αὐτοὺς ἐν μέρει,
σκώπτων ἀγροίκως καὶ προσέτι λόγους λέγων
ἀμαθέστατ', οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι.
ἔπειτ', ἐπειδὴ 'μέθυεν, οἴκαδ' ἔρχεται
τύπτων ἅπαντας, ἤν τις αὐτῷ ξυντύχῃ.
ὁδὶ δὲ δὴ καὶ σφαλλόμενος προσέρχεται.
ἀλλ' ἐκποδὼν ἅπειμι πρὶν πληγὰς λαβεῖν.

ΦΙ. ἄνεχε, πάρεχε· t. ἀνομοιόστ.
κλαύσεταί τις τῶν ὄπισθεν ἑπακολουθούντων ἐμοί· t. t. c.

οἷον, εἰ μὴ 'ῤῥήσεθ', ὑμᾶς, t. d.
ὦ πονηροὶ, ταυτηῖ τῇ δᾳδὶ φρυκτοὺς σκευάσω. t. t. c.

ΒΔ. ἦ μὴν σὺ δώσεις αὖριον τούτων δίκην i. tr.
ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδρ' εἶ νεανίας·
ἀθρόοι γὰρ ἥξομέν σε προσκαλούμενοι.

ΦΙ. ἰὴ, ἰεῦ, καλούμενοι! i. d.

1274. seqq. ἐπὶ τῷ (h. e. ἐπὶ τίνι) κομᾷς; ἐπεὶ κομήτης ὁ Θεόφραστος. ἔστι δὲ καὶ τῶν κολάκων. ἢ μέγα φρονεῖς. ἐν μέρει δὲ καθ' ἕκαστον. S. κομψὸς, urbanus.

1275. Fl. Chr.: *quid sic superbis, o comate, et elegans Comoedilinctor, qui beatos demeres?* Voss.: *der du possig anleckst jeden Wohlvermögenden?*

1278. οὐδὲν εἰκ. οὐδὲν ἁρμόζοντας τῷ πράγματι. S.

1283. μετὰ λαμπάδων ἔρχεται καὶ αὐλητρίδος, ἀποσπάσας αὐτὴν ἐκ τοῦ συμποσίου. ὁ δὲ νοῦς παρὰ τὴν ἐν Τροφάσι (Eurip. Troad. 802.) Κασάνδραν· ἄνεχε, πάρεχε· φῶς φέρω (φέρε), σέβω, φλέγω. τοῦτο πάντες ὁμοίως (ὅμοια, h. e. ὁμοίως. *hoc omnes pariter narrant.*) ὑστερεῖ (δὲ) ἡ τῶν Τροφάδων κάθεσις ἔτεσιν ἑπτά. S. de hoc vide Musgravii Chronologiam scen., editioni Euripidis praemissam, ad Olymp. 90, 4. et 91. utitur ista formula Euripides etiam Cyclope, 202., qua attendere et adesse praesentes jubent, ni fallor; quemadmodum nostrates dicunt: *halt! gebt Acht!* mire Be.: *effer altius, affer*; nec melius alii interpp.

1284. sequ. ἑπακολ. ἐμοί. ἠκολούθουν αὐτῷ τινες τῶν τυφθέντων ὑπ' αὐτοῦ. εἰ μὴ 'ῤῥήσεθ' εἰ μὴ ἀναχωρήσετε. — τὸ δὲ οἷον ἀντὶ τοῦ οἷως (*velut, verbi causa*). S.

1288. νεανίας. νεανικὸς, petulans, audax.

1289. προσκαλ. εἰς τὸ δικαστήριον δηλονότι. S. cf. 1260.

1290. ἰὴ, ἰεῦ. χλευαστικὸν ἐπίῤῥημα τοῦτο. καταφρονεῖ λοιπὸν καὶ τῶν δικαστικῶν ῥημάτων. τὸ γὰρ καλούμενοι ἀποῤῥίπτει. S.

ἀρχαῖά γ' ὑμῶν! ἆρά γ' ἴσθ', ὡς οὐδ' ἀκούων ἀνέχομαι i. t.
δικῶν; λαιβοῖ, αἰβοῖ, an.
τάδε μ' ἀρέσκει! βάλλε κημούς! t. d.
οὐκ ἄπεισι γάρ· ποῦ 'στιν ἡλιαστής; ἐκποδών! as., ith. et i. d.
ἀνάβαινε δεῦρο χρυσομηλολόνθιον, i. tr.
τῇ χειρὶ τουδὶ λαβομένη τοῦ σχοινίου!
ἔχου· φυλάττου δ', ὡς σαπρὸν τὸ σχοινίον·
ὅμως γε μέντοι τριβόμενον οὐκ ἄχθεται.
ὅρα δ', ἐγώ σ' ὡς δεξιῶς ὑφειλόμην,
μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμπότας·
ὧν οὕνεκ' ἀπόδος τῷ πέει τφδὶ χάριν.

1291. ἀρχαῖά γ' ὑμῶν contemnentis est. leno Plautinus Pseud. 357. *vetera vaticinamini*, h. e. putida, inepta. cf. Plut. 319.

1292. λαιβοῖ, αἰβοῖ. ridentis esse τὸ αἰβοῖ, monuit S. ad Pac. 1005., nec aliam significationem habet λαιβοῖ, quod rarius legitur. gaudet tibicina sua senex ebrius.

1293. τάδε, *haec*, tibicina. S. βάλλε κημους. βάλλε ἐς Κόρακας τὰ δικαστικὰ σκεύη. cf. 724.

1294. ita codd. praeter Rav., qui caret τῷ γάρ. usurpavit hoc metri genus etiam Plautus Most. 389. ordo: ποῦ 'στιν ἡλιαστής; οὐκ ἄπεισι γάρ. *ubinam est heliastes*, qui hanc litem dirimat? *neque enim me mittit homo hic molestus.* cf. 1283. et de sententiis hujusmodi causalibus, priore loco positis, annott. ad Soph. El. 206., Oed. Col. 214., Philoct. 142., Matth. gr. gr. §. 613, VII.

1295. ἐπί τινος μετεώρου ὁ γέρων ἐφεστὼς προσκαλεῖται ὑποκοριζόμενος (male librarius scripsit προσκοριζόμενος, ut προσκαλεῖται.) τὴν ἑταίραν. χρυσομ. δὲ ζωΰφιόν τί ἐστι κατὰ κάνθαρον ξανθὸν (ad modum scarabaei fulvi), ὃ (imo ὃν, τὸν κάνθαρον,) καὶ κατέχοντες οἱ παῖδες δεσμοῦσιν ἐκ τοῦ ποδὸς καὶ ἀφιᾶσι πρὸς τὸν ἀέρα. S. Fl. Chr.: „— Nub. 763. ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα, *Λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην* τοῦ ποδός. Hesych. χρυσοκάνθαρον vocat et μηλολόνθην, quasi a malorum flore. nos vernacula lingua vocamus *haneton*." Palmerius simile quoddam insecti genus intelligebat coloris elegantissimi viridis cum aureo fulgore, quod rosas praecipue sectatur. fieri etiam potest, ut nihil aliud quam ipsam μηλολόνθην senex cogitans ὑποκοριστικῶς addiderit τὸν χρυσὸν, quae vox dici solet pro iis, quae magni facimus. Eurip. Troad. 421. ὡς χρυσὸς αὐτῷ τἄμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ *Δόξει* ποτ' εἶναι. eo sensu alibi Comicus dixit χρυσίον.

1296. τοῦ σχοιν. ἕως τοῦ πέους. — S. hoc prehenso, tanquam fune, ascendere illam jubet ebrius et lascivus senex. cf. Conc. 1064. sequ.

1297. φυλ. — σχοινίον, *cave rumpas restim putridam*, qua te duco.

1300. τὸ λεσβιεῖν ἐπὶ αἰσχροῦ τάττεται, ἐπειδὴ οἱ Λέσβιοι αἰσχρουργοῦσι τῷ στόματι μολυνόμενοι. — S.

ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις οὐδ' ἐφιαλεῖς οἶδ' ὅτι,
ἀλλ' ἐξακατήσεις, κἀγχανεῖ τούτῳ μέγα·
πολλοῖς γὰρ ἤδη χἀτέροις αὖτ' εἰργάσω.
ἐὰν γένῃ δὲ μὴ κακὴ νυνὶ γυνή,
ἐγώ σ', ἐπειδὰν ὁ νόμος υἱὸς ἀποθάνῃ,
λυσάμενος ἔξω παλλακὴν, ὦ χοιρίον·
νῦν δ' οὐ κρατῶ 'γὼ τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων·
νέος γάρ εἰμι καὶ φυλάττομαι σφόδρα.
τὸ γὰρ υἱΐδιον τηρεῖ με, κἄστι δύσκολον,
κἄλλως κυμινοπριστοκαρδαμογλύφον.
ταῦτ' οὖν περί μου δέδοικε μὴ διαφθαρῶ·
πατὴρ γὰρ οὐδείς ἐστιν αὐτῷ πλὴν ἐμοῦ.
ὁδὶ δὲ καὐτὸς ἐπὶ σὲ κἄμ' ἔοικε θεῖν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα στῆθι, τάσδε τὰς δετὰς
λαβοῦσ', ἵν' αὐτὸν τωθάσω νεανικῶς,
οἷος ποθ' οὗτος ἐμὲ πρὸ τῶν μυστηρίων.

1302. φιαλεῖς. τῷ ἔργῳ ἐπιβαλεῖς. — φιαλεῖν γὰρ τὸ ἄρχεσθαι τοῦ πράγματος. S. etiam libri Aristophanei οὐδὲ φιαλεῖς, lapsu proclivi. vid. annot. ad Pac. 422. recte dicitur ἐφιάλλειν: φιαλεῖν quid sibi velit, haud magis ego scio quam Bentl. et Br. — οἶδ' ὅτι. cf. Pac. 359., Matth. gr. gr. §. 613, VI. etc.

1303. κἀγχανεῖ. cf. 975. τούτῳ, huic homini (ut Terent. Heaut. 2, 3, 115. *Be.*), mihi.

1306. μιμεῖται ἐνταῦθα τοὺς λέγοντας πρὸς τὰς ἑταίρας καὶ ὀμνύντας, ἐάν μου ὁ πατὴρ ἀποθάνῃ, δώσω σοι πάντα καὶ συνοικήσω μετὰ σοῦ. S.

1307. λυσ. ἀντὶ τοῦ ἐλευθερώσας ἐκ τοῦ πορνοβοσκείου. χοιρίδιον δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον (et ipsas feminas ἀπὸ μέρους) λέγουσιν. S. cf. Ach. 734.

1311. κυμ. παίζει ἐνταῦθα, σμικρολόγον αὐτὸν καὶ ὀξύθυμον λέγων. κυμινοπρίστας γὰρ τοὺς φειδωλοὺς καὶ σμικρολόγους ἐκάλουν. συνέθηκε δὲ τὴν λέξιν μετὰ τοῦ καρδάμων, διαβάλλων αὐτὸν ὡς ὀξύθυμον. S. contulit Be. Hesychium (κυμινοπρίσται, οἱ φειδωλοί. ὁμοίως καρδαμογλύφοι.) et paroemiographos, item illud Alexidis Comici ap. Athen. 8. circa finem: κυμινοπρίστης ὁ τρόπος ἐστί σου πάλαι. „vid. etiam Theocrit. 10, 54." *H. Voss.*

1313. εἰώθασι γὰρ οἱ παῖδες λέγειν, μόνος εἰμὶ τῷ πατρί. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν υἱὸς, εἶπε κατὴρ παίζων. S.

1315. δετάς. τὰς λαμπάδας. ὡς ἀπὸ τοῦ δέω γάρ, τὸ δεσμῶ, δετὴ ῥηματικῶς (significat, δετὴ esse verbale) ἡ συνδεδεμένη ἐκ παπύρων. καὶ Ὁμήρος (Il. 17, 663.) δαιόμεναι δὲ δεταί. (faces δεταὶ vocantur, quia vinctae sunt papyro, ut solebant vett. unde Antipater (Anthol. Palat. 1. p. 267.): λαμπάδα κηροχίτωνα, Κρόνου τροφήρεα λύχνον, Σχοινῷ καὶ λεπτῇ σφιγγόμενον παπύρῳ. *Fl. Chr.*) τωθάσω δὲ σκώψω. κρὸ τῶν μυστ. δὲ (et hoc dicit, quasi esset junior filio. vult autem dicere: *quum per aetatem nondum essem initiatus* etc. *Be.*), ὅτι οἱ μεμυημένοι τοὺς μέλλοντας μυεῖσθαι δεδιττονται. S.

ΒΔ. ὦ οὗτος, οὗτος, τυφεδανὲ καὶ χοιρόθλιψ,
* ποθεῖν ἐρᾶν τ' ἔοικας ὡραίας σορου.
ΦΙ. οὔ τοι καταπροίξει μὰ τὸν Ἀπόλλω τοῦτο δρῶν.
ΒΔ. ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξους δίκην;
ΦΙ. ποίαν αὐλητρίδα;
ΒΔ. οὐ δεινὰ τωθάζειν σε, τὴν αὐλητρίδα
τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα;
ΦΙ. τί ταῦτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπὸ τύμβου πεσών;
ΒΔ. νὴ τὸν Δί' αὕτη που 'στὶ σοί γ' ἡ Δαρδανίς.
ΦΙ. οὔκ, ἀλλ' ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δᾳὰς κάεται.
ΒΔ. δᾳὰς ἥδε;
ΦΙ. δᾳὰς δῆτ'. οὐχ ὁρᾷς ἑστιγμένην;
ΒΔ. τί δὲ τὸ μέλαν τοῦτ' ἔστιν αὐτῆς τοὐν μέσῳ;
ΦΙ. ἡ πίττα δήπου καομένης ἐξέρχεται.
ΒΔ. ὁ δ' ὄπισθεν οὐχὶ πρωκτός ἐστιν οὑτοσί;

1318. τυφ. ἐπεὶ τυφογέροντας εἰώθασι λέγειν τοὺς παραληροῦντας καὶ ἀξίους τετύφθαι. (ita plerique codd., edd. vett., Hesych. t. 2 c. 1437. Photius lex. c. 449., ut monuit Dind. soli Rav. et Suidas v. χοιρόθλιψ habent στυφεδανὲ, per errorem, ut arbitror, scripturae continuae. id tamen Br. arripuit.) χοιρόθλιψ δὲ ὁ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἀποθλίβων. — S.

1319. ποθεῖν ἐρᾶν τ' ἔ. ὡρ. σ. haec et ταυτολόγα sunt et minime elegantia, cum non dicatur ποθεῖν τινος, ut ἐρᾶν τινος. quare vereor ne hoc dederit Arist. ποθείν' (ποθεινὰ, ποθεινῶς, active, quemadmodum Euripides dixit ποθεινὰ δάκρυα Phoen. 1634.) ἐρᾶν γ' ἔ. ὡρ. σ. S.: ὡρ. σορου. παρ' ὑπόνοιαν κόρης.

1320. καταπρ. cf. 1360.

1321. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν κρέα ἢ ἕτερόν τι, δίκην εἶπε. — S.

1324. ὥσπερ ἀ. τ. πεσών; ἐπεὶ ὡς νέος διαλέγεται. εἰώθασι δὲ οἱ νέοι τοῖς γέρουσι τοῦτο λέγειν. S.

1325. ἡ Δαρδ. ἐπεὶ ἀπὸ Δαρδανίας φέρονται αἱ αὐλητρίδες. S. similiter ap. Plautum Aul. 2, 5, 7. altera tibicinarum appellatur Phrygia, nemoque ignorat Hyagnidem Phrygem, qui artem tibiis canendi invenisse dicitur (Plut. de mus. t. 2. p. 1133., Apul. Flor. p. 761. etc.), et Phrygiam harmoniam. cf. Bähr. ad Plut. Alcib. cap. 2. p. 69. et, quam laudat, Böttigeri disputationem de tibiae inventione et usu, quae disput. legitur in Musei Att. vol. 1. fasc. 2. pagg. 285. seqq. solent autem servi appellari a patria; servamque esse hanc tibicinam, ex versu 1307. intelligitur.

1326. interluniis id fieri solitum fuisse testatur Dio Chrysostomus sermone contra τοὺς παρατηροῦντας τὰς νεομηνίας. ibi haec leguntur: λύχνους ἅπτειν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ στεφανώματα πλέκειν παιδικῆς ἀνοίας ἐστίν. annotavit haec Fl. Chr. cf. 96., 171.

1327. ἑστιγμένην λέγει τὴν δᾳδα· ἔγραφον γὰρ καὶ ἐκόσμουν τὰς λαμπάδας. ἢ τὴν αὐλητρίδα φησὶν ἑστιγμένην διὰ τὸ κεκαλλωπισμένην εἶναι (?), καὶ διὰ τὸ κατέχειν δᾳδας. (?) S. Fl.: ecquid hanc pictam vides? Be.: nonne vides variegatam? Voss.: schau doch, wie gestreift!

ΦΙ. ὅζος μὲν οὖν τῆς δαδὸς οὗτος ἐξέχει.
ΒΔ. τί λέγεις σύ; ποῖος ὅζος; οὐκ εἰ δεῦρο σύ;
ΦΙ. ἀᾶ, τί μέλλεις δρᾶν;
ΒΔ. ἄγειν ταύτην λαβὼν
ἀφελόμενός σε καὶ νομίσας εἶναι σαπρὸν,
κοὐδὲν δύνασθαι δρᾶν.
ΦΙ. ἄκουσον νῦν ἐμοῦ.
Ὀλυμπιάσι γὰρ ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγὼ,
Ἐφουδίων ἐμαχέσατ' Ἀσκώνδᾳ καλῶς,
ἤδη γέρων ὤν· εἶτα τῇ πυγμῇ θένων
ὁ πρεσβύτερος κατέβαλε τὸν νεώτερον.
πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια.
ΒΔ. νὴ τὸν Δί' ἐξέμαθές γε τὴν Ὀλυμπίαν.
ΔΡ. ἴθι μοι παράστηθ', ἀντιβολῶ πρὸς τῶν θεῶν!
ὁδὶ γὰρ ἀνήρ ἐστιν ὃς μ' ἀπώλεσε
τῇ δαδὶ παίων, κἀξέβαλεν ἐντευθενὶ
ἄρτους δεκ' ὀβολῶν, κἀπιθήκην τέτταρας.
ΒΔ. ὁρᾷς, ἃ δέδρακας πράγματ' αὖ; δεῖ καὶ δίκας
ἔχειν διὰ τὸν σὸν οἶνον.
ΦΙ. οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
λόγοι διαλλάξουσιν αὐτὰ δεξιοί·
ὥσθ' οἷδ' ὁτιὴ ταύτῃ διαλλαχθήσομαι.
ΔΡ. οὔ τοι, μὰ τὼ θεὼ, καταπροίξει Μυρτίας,

1331. ὄζος. κλάδος. — S.

1336. parodia: cf. 1153. seqq.

1340. ὑπώπια τὰ εἰς ὄψιν πλήγματα ἐνταῦθα. — S. τηροῦ cave, ut φυλάττου. rarius occurrit forma hujus verbi passiva neutrali significatione. cf. 361. *Ex Br.*

1341. ἐξέμαθες. ἀνέρωτικὸν est ἐκ, ut passim. τὴν Ὀλ. Olympiam, h. e. Olympiae facta, vel fieri solita.

1342. γυνή τις ὑβρισμένη ὑπὸ τοῦ γέροντος δεῖται τοῦ υἱοῦ βοηθῆσαι αὐτῇ. Δίδυμος δέ· ἀρτόπωλις λέγει. S. παρ. adsis mihi. verbum forense.

1345. κἀπιθ. τοὺς ἔσωθεν (ἔξωθεν) τοῦ φορτίου προσθήκην ἔστας. S. puto intelligi additamentum et, ut loquebantur antiqui, mantissam, quod fuit velut superpondium. etiam ἐπίθεμα dicebatur etc. *Fl. Chr.*

1348. λόγοι διαλλ. μυσταὶ τὰ εἰρημένα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ (1216. seqq.). S.

1350. καταπρ. οὐ μὴ καταφρονήσεις, παρὰ τὴν προῖκα. τοιοῦτόν ἐστιν οὐ δωρεάν μου ἐγγυᾷ. — S. cf. 1320. μὰ τὼ θεὼ, per deas, Cererem et Proserpinam. jusjurandum solenne mulierum Atticarum. cf. Conc. 155. Μυρτίας. nomen feminae.

τῆς Ἀγκυλίωνος θυγατέρος καὶ Σωστράτης,
οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία.
ΦΙ. ἄκουσον, ὦ γύναι· λόγον σοι βούλομαι
λέξαι χαρίεντα.
ΑΡ. μὰ Δία, μή μοι γ', ὦ μέλε.
ΦΙ. Λίσπον ἀπὸ δείπνου βαδίζοντ' ἐσπέρας
θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάκτει κύων.
κἄπειτ' ἐκεῖνος εἶπεν· Ὦ κύον, κύον,
εἰ νὴ Δί' ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
πυροὺς πρίαιο, σωφρονεῖν ἄν μοι δοκοῖς.
ΑΡ. καὶ καταγελᾷς μου; προσκαλοῦμαί σ', ὅστις εἶ,
πρὸς τοὺς ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων,
κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί.
ΦΙ. μὰ Δί' ἀλλ' ἄκουσον, ἤν τί σοι δόξω λέγειν.
Λᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης.
ἔπειθ' ὁ Λᾶσος εἶπεν· ὀλίγον μοι μέλει.

1351. ὅτι οὐκ Ἀττικῶς εἴρηται τὸ θυγατέρος, ἀλλ' Ἰωνικῶς. (vid. Matth. gr. gr. §. 77.) τὰ φορτία δὲ τοὺς ἄρτους. S.

1356. κύων figurate dici solet, neque uno modo: nam, alios usus ne commemorem, et dirissima quaeque monstra audiunt canes, et inprimis hoc convicium facere solent impudentibus, velut h. l. vide annot. ad Soph. Oed. R. 376., Eurip. Androm. 610. etc. S.: τὴν ἀρτοπώλιδα κύνα εἶπε. — πυροὺς δὲ σίτους, ὥστε ἄρτους ποιῆσαι· ἐκεῖ ἀρτόπωλις.

1360. προσκαλ., *in jus voco.* cf. 1289.

1361. τοὺς ἀγορ. τοὺς ἐπισκοποῦντας τὰ τῆς πόλεως ὄντα, καὶ διοικοῦντας αὐτά, ὡς ἐν Ἀχαρνεῦσιν (679., 780.). S.

1362. κλητ. μάρτυρα. (ἄλλως.) τουτέστι τὸν εἰς τὸ δικαστήριον καλοῦντα ὑπηρέτην. (ἄλλως.) Χαιρεφῶντα δὲ τὸν πύξινον, τὸν Σωκράτους ἑταῖρον (Nub. 500.), φησί. πάλιν δ' αὐτὸν εἰς ὠχρότητα διαβάλλων εἰσάγει μαρτυροῦντα τῇ ἀρτοπώλιδι. S. haud negarim, simul tertiam significationem verbi κλητῆρ, qua legitur 1267., cogitari voluisse Aristophanem.

1364. Λᾶσος, Χαρβίνου, Ἑρμιονεύς, πόλεως τῆς Ἀχαΐας, γεγονὼς κατὰ τὴν νη Ὀλυμπιάδα, ὅτε Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου. (cf. Herodot. 7, 6.) τινὲς δὲ τοῦτον συναριθμοῦσι τοῖς ἑπτὰ Σοφοῖς ἀντὶ τοῦ Περιάνδρου. (?) πρῶτος δὲ οὗτος περὶ μουσικῆς λόγον ἔγραψε, καὶ διεθήραμβον εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγε, καὶ τοὺς ἐριστικοὺς εἰσηγήσατο λόγους. S.

1365. ὀλ. μοι μέλει. τοῦ Σιμωνίδου δηλονότι. λέγει δ' ἴσως Σιμωνίδην τὸν Λεοπρεποῦς, τῆς ἐν Κέῳ νήσῳ πόλεως Ἀνριτοῦ, μετὰ Στησίχορον τοῖς χρόνοις, ὃς ἐπεκλήθη Μελικέρτης διὰ τὸ ἡδύ. καὶ τὴν μνημονικὴν δὲ τέχνην εὗρεν οὗτος. προσεξεῦρε δὲ καὶ τὰ μακρὰ τῶν στοιχείων καὶ διπλᾶ, καὶ τῇ λύρᾳ τὸν τρίτον φθόγγον. γέγονε δ' ἐπὶ τῆς ἕκτης καὶ πεντηκοστῆς Ὀλυμπιάδος· οἱ δὲ δευτέρας καὶ ἑξηκοστῆς γεγράφασι. (idque rectius: vide van Goens. disputatione de Simonide, Trajecti ad Rhen. 1768., Horatii interpp. ad Od. 2, 1, 38. etc.) καὶ παρὰ-

ΑΡ. ἀληθὲς, οὗτος;
ΦΙ. καὶ σὺ δή μοι, Χαιρεφῶν,
γυναικὶ κλητεύειν ἔοικας θαψίνῃ,
Ἰνοῖ κρεμαμένῃ πρὸς ποδῶν Εὐριπίδου.
ΒΔ. ὁδί τις ἕτερος, ὡς ἔοικεν, ἔρχεται
καλούμενός σε· τόν γέ τοι κλητῆρ' ἔχει.
ΚΑ. οἴμοι κακοδαίμων! προσκαλοῦμαί σ', ὦ γέρον,
ὕβρεως.
ΒΔ. ὕβρεως; μὴ, μὴ καλέσῃς πρὸς τῶν θεῶν·
ἐγὼ γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ δίκην δίδωμί σοι,
ἣν ἂν σὺ τάξῃς, καὶ χάριν προσείσομαι.
ΦΙ. ἐγὼ μὲν οὖν αὐτῷ διαλλαχθήσομαι
ἑκών· ὁμολογῶ γὰρ πατάξαι καὶ βαλεῖν.
ἀλλ' ἐλθὲ δευρὶ πρότερον. ἐπιτρέπεις ἐμοὶ,
ὅ τι χρή μ' ἀποτίσαντ' ἀργύριον τοῦ πράγματος
εἶναι φίλον τολοιπὸν, ἢ σύ μοι φράσεις;
ΚΑ.* σὺ λέγε· δικῶν γὰρ οὐ δέομ', οὐδὲ πραγμάτων.
ΦΙ. ἀνὴρ Συβαρίτης ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος,

τεινε μέχρις οη' βιοὺς ἔτη, ἢ πθ'. καὶ γέγραπται αὐτῷ Δωρίδι διαλέκτῳ ἡ Καμβύσου καὶ Δαρείου βασιλεία, καὶ Ξέρξου ναυμαχία, καὶ ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία, δι' ἐλεγείας, ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς, θρῆνοι, παιᾶνες, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα, τραγῳδία, καὶ ἄλλα. τὸν δὲ Λᾶσον καὶ Σιμωνίδην ὡς ἀντιτεχνοῦντας ἀλλήλοις ὁ ποιητὴς εἰσάγει. S.

1366. ἀληθές; ironice. vide Plut. 123., Ach. 522. — καὶ σὺ δὴ ἔοικας — *at te sane decet* —.

1367. ἔοικας sufficiendum esse in locum vulgatae lectionis ἐοικὼς, animadvertit Br. S.: θαψ. ὠχρᾷ. τοιαύτη γὰρ ἡ θάψος, ὅπερ παρ' ἡμῖν χρυσόξυλον λέγεται. Θεόκριτος (2, 88.)· καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ. (thapsus [*thapsia Garganica* Linn.; vide Billerbeck. Flor. class. p. 77.] frutex est nomen ferens insulae cognominis et fluvii, ubi ejus copia est, ut testantur scholia in Theocrit. 2, 88, scytharionque et scythicum lignum vocari et χρυσόξυλον, unde inficiebantur vestes κροκοειδεῖς, atque adeo capilli etc. *Fl. Chr.*) παρὰ δ' Εὐριπίδῃ γέγραπται ἡ Ἰνὼ κρεμαμένη καὶ ὠχρὰ ὑπὸ τῆς κακοπαθείας. πέπαικται δὲ (?) καλῶς παρὰ τὸ θάπτεσθαι. (haec inserenda post locum Theocriti.) Ἰνὼ δὲ κατὰ χόλον Ἥρας μανεῖσα ἔῤῥιψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς Μελικέρτῃ. ἐμίσει γὰρ πάντας τοὺς Θηβαίους ἡ Ἥρα, διότι παρ' αὐτοῖς ἐτέχθη ὁ Διόνυσος etc. S. cf. Apollod. III, 4, 9. Hygin. fab. 2. — „κρεμ., *pendulae de rupe*, ut se praecipitet," etc. *Fl. Chr.*

1380. vix dubito, quin ponendum sit hoc, quod longe elegantius: δικῶν γὰρ οὐδὲ δέομαι πραγμάτων. Av. 659. γῆ δ' οὐδ' ἀὴρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν. cf. Euripidis interpp. Troad. 466., Sophoclis Ajac. 235., Schäfer. ad Bos. de ellips. p. 776. sequ.

καὶ πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα·
ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων ὢν ἱππικῆς.
κἄπειτ' ἐπιστὰς εἶπ' ἀνὴρ αὐτῷ φίλος·
Ἔρδοι τις, ἥν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.
οὕτω δὲ καὶ σὺ παράτρεχ' ἐς τὰ Πιττάλου.
ΒΔ. ὅμοια σου καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις τρόποις.
ΚΛ. ἀλλ' οὖν σὺ μέμνησ' αὐτὸς ἀπεκρίνατο.
ΦΙ. ἄκουε, μὴ φεῦγ'. ἐν Συβάρει γυνή ποτε
κατέαξ' ἐχῖνον...
ΚΛ. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
ΦΙ. ὀὐχῖνος οὖν ἔχων τιν' ἐπεμαρτύρατο.
εἶθ' ἡ Συβαρῖτις εἶπεν· Εἰ ναὶ τὰν Κόραν
τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐάσας ἐν τάχει
ἐπίδεσμον ἐπρίω, νοῦν ἂν εἶχες πλείονα.

1382. κατ. τῆς κεφ. Thomas Mag. in καταγῆναι· ἰστέον, ὅτι κατέαγα τῆς κεφαλῆς Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ τὴν κεφαλήν· ἤγουν κατὰ τῆς κεφαλῆς τὴν πληγὴν ἐδεξάμην. Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι (p. 161.) κατέαγα τοῦ κρανίου. utroque sane modo loquuntur Attici; sed prior ille elegantior est. Br. cf. Ach. 1092.

1383. οὐ τρίβων. οὐκ ἔμπειρος. καὶ ἐν Νεφέλαις (870.)· καὶ τῶν πραμαθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε. S. cf. Eurip. Med. 649., El. 1060. etc.

1385. soloece quidam libri et Br. ἕκαστος ἂν εἰδείη τ. S.: ἕκαστος, φησὶν, ἥν οἶδε τέχνην ἐργαζέσθω. καὶ ταῦτα δὲ ἐν παροιμίαις φέρεται. cf. Cic. Tusc. Qu. 1, 18., Erasmi adag. 2, 2, 82.

1386. εἰς τὰ Πιττ. εἰς ἰατροῦ φησὶν, ἀπότρεχε θεραπευθησόμενος τὰς πληγάς. ἰατρὸς γὰρ ὁ Πιττάλος. S. cf. Ach. 969.

1388. ita Dind., cum in B Paris. et Ravennate libro invenisset αὐτὸς ἀπεκρίνατο. vulgo ἃ 'ν ἀπεκρ., nec melius Br.: αὐτὸς οἷ' ἀπεκρ. — ipsum Philocleonem istius proverbii meminisse jubet accusator, neque interesse velle conviviis, a quibus alieni sint ejus mores.

1390. ἐχῖνον. ἄγγος τι χαλκοῦν ἢ καὶ ἐκ κεράμου, εἰς ὃ καθιᾶσιν οἱ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἃ τινες ἐμαρτύρησαν, καὶ κατασημηνάμενοι μετὰ ταῦτα, εἰ ἐγκληθείη ἡ δίαιτα, τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδουν. τοῦ δ' ἄγγους τούτου καὶ Δημοσθένης μνημονεύουσι (μνημονεύει, vel scrib. Δημ. καὶ Ἀρ. μνημονεύουσιν.) καὶ Ἀριστοτέλης. ἔστι δὲ καὶ ζῶον etc. S. vid. lexica. vas illud judiciale ab accusatore intelligi putabat etiam Fl. Chr., sed a muliere illa Sybaritica testaceam ollam, quam fregerat: „nam echinum," inquit, „dictum etiam τὴν χύτραν μεγαλόστομον, vel auctore Hippocrate testatur Erotianus; et sic postea usurpatum ab Eupolide et Philemone Myrmidonibus et Menandro Τρέπουσι (male enim ap. Erot. legi puto Ἐπιτρέπουσι, quum Comicus ille non Ἐπιτρέποντας fabulam docuerit, sed Τρέποντας aut Ἐπιτρόπους, diversas fabulas.)" etc. mihi ne accusator quidem aliud intellexisse videtur quam χύτραν illam μεγαλόστομον.

1392. ναὶ τὰν Κ. τὴν Περσεφόνην. — τοῖς δὲ περὶ Σικελίαν τὸ κατὰ Κόρης ὀμνύειν ἐνεφιλοχώρει· ἐντεῦθεν γὰρ ὁ Ἅιδης αὐτὴν ἁρπάσαι μυθεύεται. — δωρί-

ΚΛ. ὕβριζ', ἕως ἂν τὴν δίκην ἅρχων καλῇ.
ΒΔ. οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρ' ἔτ' ἐνταυθοῖ μενεῖς,
ἀλλ' ἀράμενός ἔξαγε...
ΦΙ. τί ποιεῖς;
ΒΔ. ὅ τι ποιῶ;
εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν. εἰ δὲ μή, τάχα
κλητῆρες ἐπιλείψουσι τοὺς καλουμένους.
ΦΙ. Αἴσωπον οἱ Δελφοί ποτ'...
ΒΔ. ὀλίγον μοι μέλει.
ΦΙ. φιάλην ἐπῃτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ.
ὁ δ' ἔλεξεν αὐτοῖς, ὡς ὁ κάνθαρός ποτε...
ΒΔ. οἰμ', ὡς ἀπολεῖς αὐτοῖσι τοῖσι κανθάροις!
ΧΟ. ζηλῶ σε τῆς εὐτυχίας, as., i. et chor. στ.
τὸν πρέσβυν, οἵ μετέστη an.
ξηρῶν τρόπων καὶ βιοτῆς· as., i. et chor.
ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαθὼν chor. d.
ἢ μέγα τι πείσεται 'πὶ τρυφερὸν καὶ μαλακόν. gall.

ξει δὲ ἐπίτηδες. ἐπίδεσμον δὲ ἐπὶ τῇ πληγῇ δεσμόν. S.

1395. δίκην καλῇ. cf. 794., 800.

1399. ἐπιλείψουσι μάρτυρες τοὺς κατηγοροῦντας. S.

1400. ὁ μὲν Βδελ. ἀράμενος τὸν πατέρα αὐτοῦ Φιλοκλέωνα εἴσω κομίζει. ὁ δὲ φερόμενος πλάττει μῦθον. διηγεῖται γὰρ τὸν περὶ Αἰσώπου λόγον· ὃν φασιν ἐλθόντα ποτὲ εἰς τοὺς Δελφοὺς ἀποσκῶψαι αὐτούς, ὅτι μὴ ἔχοιεν γῆν, ἀφ' ἧς ἐργαζόμενοι διατρέφοιντο, ἀλλὰ περιμένοιεν ἀπὸ τῶν θεοῦ θυμάτων διαζῆν. οἱ (δὲ) Δελφοὶ χαλεπήναντες φιάλην ἱερὰν τοῖς Αἰσώπου σκεύεσιν ὑπέβαλον. ὁ μὲν δὴ οὐκ εἰδὼς τὴν ἐς Φωκίδα φέρουσαν ὥρμησεν ὁδόν· οἱ δ' ἐπιδραμόντες καὶ φωράσαντες ἱεροσυλίας αὐτοῦ κατηγόρουν. ὁ δ' ἐπὶ πέτραν οὐ πάνυ πόρρω τοῦ ἱεροῦ καὶ τῆς πόλεως ἀγόμενος, ἀφ' ἧς νόμιμον ἦν τοὺς ἱεροσύλους ῥίπτεῖσθαι, τὸν περὶ τοῦ κανθάρου μῦθον αὐτοῖς διηγήσατο, οὗ γε καὶ ἐν Εἰρήνῃ μέμνηται etc. S. vide Pac. 129. seqq. — ὀλ. μοι μέλει. vices reddit patri: vide 1865.

1403. *vah! enicabis cum tuis me cantharis.* Fl. Chr.

1404. praedicat Chorus felicitatem Philocleonis, modo eum non poeniteat morum mutatorum; tum filii laudat pietatem et eloquentiam victricem, quam in refellendo patre monstraverit. — ζηλῶ σε τῆς εὐτ., ut Ach. 949. etc.

1405. οἵ μετ. ἡ εὐτυχία, *quo versa est*, quo pervenit, quo fastigio stat, tua felicitas.

1406. Latini quoque *aridam vitam*, h. e. parcam, et similia dicunt.

1408. sic plane Rav., nisi quod habet ἐπί. B Paris. ἢ μέγα τι πείσεται ἐπὶ τὸ τρ. καὶ μαλ., depravato metro, cujus haec est forma:

˘ ˘
– ˘˘ ˘– ˘–˘ ˘˘– ˘˘–

vid. Hephaest. c. 12., p. 67. seqq. ed. Gaisford. perperam vulgares libri ἢ μετακείσετ' ἐπὶ τὸ τρ. καὶ μαλ. — ἐπὶ τρ. καὶ μαλ. οἷον ἐπὶ τὸ τρυφᾶν μαλακῶς. S. me-

τάχα δ' ἂν ἴσως οὐκ ἐθέλοι· chor. d.
τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν φύσεως, ἣν ἔχει τις ἀεί. as., 2 gl. pol
παίτοι πολλοὶ ταῦτ' ἔπαθον· ξυνόντες γνώμαις ἑτέρων
μετεβάλλοντο τοὺς τρόπους. as., ant. et cr.
πολλοῦ δ' ἐπαίνου παρ' ἐμοὶ ἀντ.
καὶ τοῖσιν εὖ φρονοῦσι
τυχὼν ἄπεισιν διὰ τὴν
φιλοπατρίαν καὶ σοφίαν
ὁ Φιλοκλέωνος. οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἀγανῷ
ξυνεγενόμην, οὐδὲ τρόποις
ἐπεμάνην οὐδ' ἐξεχύθην. τί γὰρ ἐκεῖνος ἀντιλέγων
οὐ κρείττων ἦν, βουλόμενος τοὺς φύσαντας σεμνοτέροις
κατακοσμῆσαι πράγμασιν;

gnum quiddam ei usu veniet quod attinet ad molliter vivendum, magnos progressus faciet in deliciis.

1410. Horat.: *naturam expellas* etc. *H. Voss.*

1411. ξυν. γνώμαις ἑτ. οἷον μεταπεισθέντες ἐκ παραινέσεως ἑτέρων. S. Nub. 1407. γνώμαις δὲ λεπταῖς καὶ λόγοις ξύνειμι καὶ μεριμναις. *Be.*

1412. sic edd. vett., nec scriptorum lectionem μεταβάλοντο admiti patitur versus ἀντίστοιχος. apage nescio quos choriambicos lege solutos, quos hic reperire sibi videbatur Br.; nec concedendum ei est, ut in temporum rationem impingat imperfectum: qua de re vid. Matth. gr. gr. §. 505, II.

1415. τὴν φιλοπατρ., *pietatem erga patrem.*

1417. ἀμέτρως libri· ὁ παῖς ὁ Φιλ., vel παῖς ὁ Φιλ., quae sunt interpretationes; nec recte Br. παῖς Φιλ. nihil usitatius hac ellipsi. S.: ἀγανῷ. ἱλαρῷ, καλῷ κἀγαθῷ. — ἔνθεν καὶ ἀγανοφροσύνη, προσήνεια, πραότης. Ὅμηρος (Il. 2, 180.)· σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.

1418. οὐδὲ τρόποις — ἐξεχύθην. *nec ullius mores ita deamavi, nec unquam tam effuse laetatus sum.* Be. Soph. El. 1088. μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς Μήτηρ ἀμήτωρ. Eurip. Cycl. 447. γέγηθα, μαινόμεσθα τοῖς εὑρήμασιν.

1420. βουλ. — πράγμασιν; *cupiens patres* (velut ipsius) *honestioribus ornare studiis?* Nub. 515. νεωτέροις τὴν φύσιν αὐτοῦ πράγμασιν χρωτίζεται. *Be.*

ΞΑΝΘΙΑΣ. ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ. ΒΑΒΑΥΚΛΕΩΝ. ΧΟΡΟΣ.

ΞΑ. Νὴ τὸν Διόνυσον ἄπορά γ' ἡμῖν πράγματα i. tr.
δαίμων τις εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν.
ὁ γὰρ γέρων, ὡς ἔπιε διὰ πολλοῦ χρόνου,
ἥκουσέ τ' αὐλοῦ, περιχαρὴς τῷ πράγματι
ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται
τἀρχαῖ' ἐκεῖν', οἷς Θέσπις ἠγωνίζετο,
καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησιν ἀποδείξειν Κρόνους
τοὺς νῦν διορχησόμενος ὀλίγον ὕστερον.
ΦΙ. τίς ἐπ' αὐλείοισι θύραις θάσσει; a. d.
ΞΑ. τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν.
ΦΙ. κλῇθρα χαλάσθω τάδε. καὶ δὴ γὰρ

1422. domo egressus servulus ineptias narrat gestientis senis; mox ipse procedit cum filio Bdelycleone.

1423. εἰσκεκ. εἰσήνεγκεν, εἰσήγαγεν. S.

1427. Θέσπις. ὁ κιθαρῳδός. οὐ γὰρ δὴ ὁ Τραγικός. S. imo hic, cujus saltationes per manus traditas imitatur senex longo post tempore inebriatus.

1428. Κρόνους. ἀρχαίους, μωρούς, λήρους, ἀναισθήτους. S. — Saturnus antiquissimus deus multis proverbiis occasionem dedit, ut Κρόνου πνγὴ, κρόνιαι λῆμαι, de quibus vide adagiorum scriptores. sic Comicus noster (Nub. 397., 1070.) dixit κρονίων ὄζειν et κρόνιππον magnum nugatorem et delirum. *Fl. Chr.* Nub. 932. οὐχὶ διδάξεις τοῦτον Κρόνος ἄν. Bε. cf. Plut. 577., Pac. 1038.

1429. διορχ. αὐτοῖς, τοῖς τραγῳδοῖς. cf. 1447. praepositio studium notat, quo alter alterum vincere contendit. *Ex Br.*

1430. ὀρχούμενος ὁ γέρων παρατραγικεύεται. σχήματος δὲ τοῦ τραγῳδικοῦ. S.

1432. κλ. χαλ. τάδε. similiter,

σχήματος ἀρχὴ . . . a.

ΞΑ. μᾶλλον δέ γ' ἴσως μανίας ἀρχή. a. d.

ΦΙ. πλευρὰν λυγίσαντος ὑπὸ ῥώμης!
οἷον μυκτὴρ μυκᾶται καὶ
σφόνδυλος ἀχεῖ!

ΞΑ. πῖθ' ἑλλέβορον.

ΦΙ. πτήσσει Φρύνιχος, ὥς τις ἀλέκτωρ . . .

ΞΑ. τάχα βαλλήσεις. a.

ΦΙ. σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων· a. d.
πρωκτὸς χάσκει . . .

ΞΑ. κατὰ σαυτὸν ὅρα.

ΦΙ. νῦν γὰρ ἐν ἄρθροις τοῖς ἡμετέροις
στρέφεται χαλαρὰ κοτυληδών. a. par.

ΒΔ. οὐκ εὖ μὰ Δί', οὐ δῆτ', ἀλλὰ μαινικὰ πράγματα. i. tr.

ΦΙ. φέρε νυν ἀνείπω, κἀνταγωνιστὰς καλῶ.
εἴ τις τραγῳδός φησιν ὀρχεῖσθαι καλῶς,
ἐμοὶ διορχησόμενος ἐνθάδ' εἰσίτω.
φησίν τις, ἢ οὐδείς;

ΒΔ. εἷς γ' ἐκεινοσὶ μόνος.

ΦΙ. τίς ὁ κακοδαίμων ἐστίν;

monente Be., Eurip. Hipp. 764., Iphig. T. 1195., Hel. 1122.

1435. λυγ. συστρέψαντος, περιαγαγόντος. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιόντων. Θεόκριτος (1, 97.) τί (sic) θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν; Ἀρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης; S. cf. Ran. 728. ὑπὸ ῥύμης malit Lobeck. ad Phryn. p. 404.

1437. σφονδ. τράχηλος. gl. Victor. ἀχεῖ, ἠχεῖ. πῖθι ἑλλέβορον, tanquam insanus: nam pro insano Philocleonem habet servus. intelligitur ἑλλέβορος μέλας, *helleborus niger* Linn., dictus veratrum, quod mentem vertat. vid. Billerbeckii Flora class. p. 145.

1438. πτήσσει Φρύνιχος, *perterret Phrynichus* adversarios, τοὺς νῦν τραγῳδοὺς (1428. sequ.), et mirabili saltatione sua spem iis adimit victoriae. est autem h. l. nomen Phrynichi pro appellativo, siquidem se ipsum ita vocat senex, saltans in modum Phrynichi Tragici, de quo ad Ran. 861. πτήσσει absolute, ut Theognis 1015. πρίν γ' ἐχθροὺς πτῆξαι. frustra Bentl. disput. de origine tragoediae Opusc. p. 299. ed. Lips.: πλήσσει Φρύνιχος, *ferit Phrynichus, utgallus, magna agilitate calces in altum vibrando.* ceterum cf. 1470. sequ.

1439. timet sibi servulus a sene calcitrone.

1441. κατὰ σ. ὅρα, *te ipsum respice;* cave, ne labaris.

1448. εὐκίνητος ἡ κοτύλη μου στρέφεται. S. κοτυλ. εἰς ὅπερ ἡ μηροῦ κεφαλὴ ἐμβαλνει, κοτύλη (sive κοτυληδὼν) καλεῖται. gl. Victor.

ΒΔ. υἱὸς Καρκίνου
ὁ μέσατος.
ΦΙ. ἀλλ' οὗτός γε καταποθήσεται·
ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου·
ἐν τῷ ῥυθμῷ γὰρ οὐδὲν ἐστ'.
ΒΔ. ἀλλ', ᾠζυρὲ,
ἕτερος τραγῳδὸς Καρκινίτης ἔρχεται,
ἀδελφὸς αὐτοῦ.
ΦΙ. νὴ Δί' ὠφώνηκ' ἄρα.
ΒΔ. μὰ τὸν Δί' οὐδέν γ' ἄλλο πλήν γε καρκίνους·
προσέρχεται γὰρ ἕτερος αὖ τῶν Καρκίνου.
ΦΙ. τουτὶ τί ἦν τὸ προσέρπον; ὀξὶς, ἢ φάλαγξ;
ΒΔ. ὁ πινοτήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους,
ὁ σμικρότατος, ὃς τὴν τραγῳδίαν ποιεῖ.
ΦΙ. ὦ Καρκίν', ὦ μακάρια τῆς εὐπαιδίας,
ὅσον τὸ πλῆθος κατέπεσεν τῶν ὀρχίλων!

1449. filii Carcini poëtae varie enumerantur a Scholiastis: ad Nub. 1264., Ran. 86., Pac. 755. hic in Vespis 4 dicuntur fuisse, quorum 3 choreutae, quartus poëta Xenocles. *Ex Be.* contemti omnes.

1450. μέσατος, μέσος. μέσατος legitur ap. Homerum. „vide Buttmanni gr. gr. t. 1. p. 275. seq." *Dind.*

1451. ἐμμέλεια τραγικὴ ὄρχησις. ὡσεὶ ἔλεγεν ἐμμελείᾳ φόδῆς· εἶπε δὲ κονδύλου. δίδωμι αὐτῷ κόνδυλον, καὶ ἀπολῶ αὐτόν· μικρὸς γάρ ἐστι καὶ λεπτός. S.

1452. ἐν — ἐστ'. ἀντὶ τοῦ οὐδὲν οἶδε τοῦ ῥυθμοῦ. — S.

1454. ὠφ. ἄρα, *igitur obsonatus sum:* erit enim is mihi pro obsonio. „quia pater eorum est cognominis cancro." *Be.*

1457. εἶδος ἀγγείου ἀξηροῦ ἡ ὀξίς. ἄλλως. εἰς σμικρὸν τὸν Φιλοκλέα (imo Ξενοκλέα: vide Pac. 759.) καὶ τὸ φαλάγγιον. — S. cf. Ran. 86., Thesm. 171., 440. sic res dissimillimas jungere solent, cum mira et insolita oblata specie, quo eam nomine appellare debeant, haesitant. cf. Av. 1208. de cancro, qui *pinnoteres* vel *pinnophylax* appellatur, videndi Plin. 9. p. 528., Athen. 3. p. 89, E., Oppian. Halieut. 2, 186. etc. *Ex Br.* Voss.: *Der Pinnenwächter heisset er, von der Krabbenart Der allerkleinste, der die Tragödienmache kennt.*

1459. ὃς τὴν τρ. ποιεῖ. i. e. *malus ille Tragicus.* Reisig. Conject. in Aristoph. p. 175. *Dind.*

1461. κατ., *decidit*, velut de coelo, h. e. improviso adest. S.: ὀρχιλος εἶδος ὀρνέου μικρόν.— ἅμα μὲν πρὸς τὴν λαγνείαν, ἅμα δὲ πρὸς τὴν ὄρχησιν. (quia 3 filii hujus Carcini erant choreutae: cf. 1449.) ἐμφαίνει δὲ αὐτοὺς καὶ μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντες. (hoc pertinere videtur ad vocem τριόρχης 1476.)

ΒΔ. ἀτὰρ καταβατέον γ' ἐπ' αὐτοὺς, ὠξυρέ.
ΦΙ. ἅλμην κύκα τούτοισιν, ἣν ἐγὼ κρατῶ.
ΧΟ. φέρε νῦν ἡμεῖς αὐτοῖς ὀλίγον ξυγχωρήσωμεν ἅπαντες, a. Arist.
1465 ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβικίζωσιν ἑαυτούς.
ἄγ' ὦ μεγαλώνυμα τέκνα an. μονοστ.
τοῦ θαλασσίου, πηδᾶτε παρὰ ψάμαθον as., ith. et da. d. h.
καὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, a. par.
καρίδων ἀδελφοί· dm. h.
1470 ταχὺν πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε, καὶ τὸ Φρυνίχειον i. t. c.
ἐκλακτισάτω τις, ὅπως ἰδόντες a. d. log.
ἄνω σκέλος ὦζωσιν οἱ θεαταί. as., amphibr. d. et i. h.
στρόβει, παράβαινε κύκλῳ, καὶ γάστρισον σεαυτόν· as., a. c. l. m. et an.
ῥῖπτε σκέλος οὐράνιον· βέμβικες ἐγγενέσθων·

1462. etiam hic versus Philocleoni tribuitur in libris, sed recte filio a Bentlejo, cui obtemperavit Vossius. cf. 1452.

1463. ἐπειδὴ ἅλμην παρασκευάζουσιν ἐπὶ τῷ φαγεῖν ἰχθύδια ἢ καρκίνους. — S. simile est καταποθήσεται 1450.

1465. βεμβ. διακινήσωσιν. βέμβηξ (βέμβιξ) δὲ ὁ ξύλινος στρόμβος. ἐν ἐπιγράμματι· οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβικας ἔχοντες Ἑστρεφον εὑρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ etc. S.

1467. de Carcino quasi de Neptuno θαλασσίῳ (Plut. 392.) loquitur. mox (1475.) eundem Carcinum vocat ποντομέδοντα. (ut Aeschylus Sept. adv. Th. 184., Eurip. Hipp. 706.) *Be.*

1469. καρίδων, *squillarum.* Ophelion Comicus ap. Athen. 3. p. 106. ὠρχοῦντο δ' ὡς καρίδες ἀνθράκων ἔκι Πηδῶσι κυρτάι. *Be.*

1470. τὸ Φρυν., *more Phrynichi*, ut Aeschylus Pers. 1059. κἀπιβόα τὸ *Μύσιον*, quod Be. annotavit, S.: δῆλον, ὡς σημειῶδές τι ἦν τὸ Φρυνίχειον, τὸ εἰς ὕψος ἐν τῇ ὀρχήσει ἐκλακτίζειν. (1438. seqq.) τὸ δὲ ὦζωσιν ἀντὶ τοῦ θαυμαστικόν τι λέγωσι. σύνθετον δέ ἐστιν, ὡς τὸ οἰμώζειν καὶ κλώζειν, ἀπὸ τοῦ ὦ θαυμαστικοῦ. S.

1073. de hoc metro vid. Hephaest. c. 15. p. 83., 341. ed. Gaisford., item Hermann. Elem. doctr. metr. p. 593. — στρόβει. unum ex Carcini filiis appellat. Be.: „Cordacem saltant. huc enim respicit Schol. Nub. 542., cum ait: τὸν δὲ κόρδακα ἐν τοῖς Σφηξὶν εἰσήγαγεν." — γάστρ. *s. verbera ventrem tuum.*

1474. οὐράνιον pro εἰς οὐρανὸν, ut Eurip. Troad. 316. πάλλε πόδ' αἰθέριον etc. cf. Be. — „sunt hic βέμβικες circumactus et rotationes, περιφοραὶ, περιαγωγαί." *Fl. Chr.* cf. 1465., Av. 1461. (βέμβικος οὐδὲν διαφερεῖν δεῖ.)

καὐτὸς γὰρ ὁ ποντομέδων ἄναξ πατὴρ προσέρπει,
ἡσθεὶς ἐπὶ τοῖσιν ἑαυτοῦ παισὶ, τοῖς τριόρχαις.
ἀλλ' ἐξάγετ', εἴ τι φιλεῖτ' ὀρχούμενοι, θύραζε
ὑμᾶς ταχύ· τοῦτο γὰρ οὐδείς πω πάρος ἔδρακεν,
ὀρχούμενον ὅστις ἀπήλλαξεν χορὸν τρυγῳδῶν.

1476. τριόρχαις. ἔπαιξε διὰ τὸ τρεῖς εἶναι. ἔστι δὲ ὁ τριόρχης ὄρνεον. S. cf. 1461.

1477. εἴ τι φ. ὀρχ., *si libenter saltatis.*

1478. ὑμᾶς pro ἡμᾶς (nam sic libri) scribendum esse intellexit Bentl. et pridem S.: ἐξάγετε ἑαυτούς, φησίν, ἔξω. contemtim Carcini filios jubet scena excedere. — τοῦτο — τρυγωδῶν, sententiae magis rationem habuit quam verborum: nam hoc haud dubie voluit, neminem antehac chorum Comicum scena eduxisse, quod istos facere jubet, tanquam aliquid novi, quo sibi favorem spectatorum concilient; quod quam dictum sit εἰρωνικῶς, quivis videt. S.: οὐδείς πω πάρος. εἰσέρχεται γὰρ ὁ Χορὸς ὀρχούμενος, οὐδαμῶς δὲ ἐξέρχεται.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΟΡΝΙΘΕΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας τὸ μέγιστον ἦν κλέος αὐτόχθοσι γενέσθαι, καὶ αὕτη φιλοτιμία πρώτη τὸ, μηδέπω μηδεμιᾶς πόλεως φανείσης, αὐτὴν πρῶτον ἀναβλαστῆσαι [1]· ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ὑπὸ προεστώτων [2] καὶ πολιτῶν δυσχερῶν ἀνετέτραπτο, καὶ διωρθοῦτο πάλιν. ἐπὶ οὖν τοῦ Δεκελεικοῦ πολέμου [3] πονηρῶν τινων τὰ πράγματα ἐγχειρισθέντων, ἐπισφαλὴς γέγονεν ἡ παρ' αὐτῶν κατάστασις. καὶ ἐν μὲν ἄλλοις δράμασι διὰ τῆς κωμικῆς ἀδείας ἤλεγχεν Ἀριστοφάνης τοὺς κακῶς πολιτευομένους, φανερῶς μὲν οὐδαμῶς (οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ ἦν) [4], λεληθότως δὲ, ὅσον ἀνῆκεν ἀπὸ κωμῳδίας προσκρούειν· ἐν δὲ τοῖς Ὄρνισι καὶ μέγα τι διανενόηται. ὡς γὰρ ἀδιόρθωτον ἤδη νόσου τῆς πολιτείας νοσούσης, καὶ διεφθαρμένης ὑπὸ τῶν προεστώτων, ἄλλην τινὰ πολιτείαν αἰνίττεται, ὡσανεὶ συγκεχυμένων τῶν καθεστώτων· οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸ σχῆμα ὅλον καὶ τὴν φύσιν, εἰ δέοι, συμβουλεύει μετατίθεσθαι πρὸς τὸ ἠρεμαίως βιοῦν. καὶ ἡ

Annotationes. 1) haec non pertinent ad rem: neque enim nunc agitur vana ista gloria Atheniensium, sed priorum temporum felicitas, cum morum antiquorum vigeret l. nor, necdum agitatam demagogorum artibus remp. fortunarum suarum poenitere coepisset.

2) frustra Ald. K. Br. προεστ. πονηρῶν.

3) fallitur: nam Decelea 4. demum anno Olympiadis 91., ante Chr. nat. 413., capta et munita est a Spartanis.

4) Bav. ἐπὶ τούτῳ ἦν ἐκκλησία. Br.: οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ ἦν, λεληθ. sic membr. vulgo: οὐ γ. ἐπὶ τούτου ἦν ἐκκλησία. postrema vox a mala manu est. eam tamen agnoscit C. sed in eo quoque est ἐπὶ τούτῳ.

μὲν ἀπόταξις αὕτη [5]). τὰ δὲ κατὰ θεῶν βλάσφημα ἐπιτηδείως ὠκονόμηται· καινῶν γάρ φησι τὴν πόλιν προσδεῖσθαι θεῶν, ἀφροντιστούντων τῆς κατοικίας [Ἀθηναίων] [6]) τῶν ὄντων, καὶ παντελῶς ἠλλοτριωκότων ἑαυτοὺς τῆς χώρας. ἀλλ' ὁ μὲν καθόλου στίχος τοιοῦτος· ἕκαστος [7]) δὲ τῶν κατὰ μέρος οὐκ εἰκῇ, ἀλλ' ἀντικρυς Ἀθηναίων καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐγχειριζομένων τὰ κοινὰ ἐλέγχει τὴν φαύλην διάθεσιν, ἐπιθυμίαν ἐγκατασπείρων τοῖς ἀκούουσιν ἀπαλλαγῆναι τῆς ἐνεστώσης μοχθηρᾶς πολιτείας [8]). ὑποτίθεται γὰρ περὶ τὸν ἀέρα πόλιν τῆς γῆς [9]) ἀπαλλάσσων· ἀλλὰ καὶ βουλὰς καὶ συνόδους ὀρνίθων, ταῖς Ἀθηναίων δυσχεραίνων. ἀλλὰ καὶ ὅσα παίζει, ἐπίσκοπον, ἢ ψηφισματογράφον, ἢ τοὺς λοιποὺς εἰσάγων, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ γυμνοῖ τὰς ἁπάντων προαιρέσεις, ὡς αἰσχροκερδείας ἕνεκεν χρηματίζονται. εἶθ' ὕστερον καὶ τὸ θεῖον εἰς ἀπρονοησίαν κωμῳδεῖ. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν γερόντων πεποίηται, ὡς εἰ πεποιθοίη ἕτερος τῷ ἑτέρῳ, καὶ ἐλπίζοι ἔσεσθαι ἐν βελτίοσι. τινὲς δέ φασι τὸν ποιητὴν τὰς ἐν ταῖς τραγῳδίαις τερατολογίας ἐν μὲν ἄλλοις διελέγχειν, ἐν δὲ τοῖς νῦν τὴν τῆς Γιγαντομαχίας συμπλοκὴν ἕωλον ἀποφαίνων ὄρνισιν ἔδωκε διαφέρεσθαι πρὸς θεοὺς περὶ τῆς ἀρχῆς [10]).

5) ἀπόταξις, consilium.

6) Br. Ἀθηνῶν. interpretandi causa adscriptum videtur nomen Ἀθηναίων. in Rav. perperam omissa sunt verba τῶν ὄντων.

7) ita K. Br. libri ἕκαστον.

8) Br. nescio qua auctoritate: ἀπαλλ. τῆς πονηρᾶς ἐνεστ. πολιτ.

9) Ald. K. Br. τῆς γῆς ἁπάσης.

10) futilis sententia, nec digna quae refellatur. non videtur dubium, quin hoc significare voluerit Aristophanes Avium fabula, intolerabilia esse mala, quibus oppressa jaceat respublica, et quae istis malis quaerantur remedia etiam intolerabiliora, cum litibus exhausti et pecuniarum cum publicis tum privatis effusionibus obaerati Athenienses solum vertant, magnaque vel barbarorum imperia expugnare cogitent potius quam secum habitare, rebusque suis melius quam adhuc consulere, excusso tandem jugo pessimorum demagogorum. vide ipsarum Avium 30.—45., 115 sequ. aliosque nonnullos locos. nec nihil nec omnia dixit Aristophanes grammaticus argumento metrico (διὰ τὰς δίκας φεύγουσιν Ἀθήνας δύο τινές). quicum sentiens alius cujusdam argumenti scriptor: Δύο εἰσὶν, inquit, Ἀθήνηθεν ἐκπεχωρηκότες πρεσβῦται διὰ τὰς δίκας etc. rectius omnino B. in prolegomenis commentariorum, ubi monet, bellum Pelop. pace illa, quae a Nicia nomen habet (Ol. 89, 3., ante Chr. nat. 422.), sepositum magis fuisse in aliud tempus quam compositum, et novas extitisse turbas populorumque singulorum controversias, in quarum aliquam societatem etiam Athenn. venerint et Lacedaemonii. „Petierant tum," inquit, „Leontini et Egestaei exules, ut opem sibi adversus hos-

Ἐπὶ Χαβρίου τὸ δρᾶμα καθῆκεν εἰς ἄστυ διὰ Καλλι-

cusanos ferrent Athenn. (Thuc. 6, 8. seqq., Diod. Sic. 13, 2. seqq., Plut. vita Alcib., Andocid. in or. de myst.) Nicia frustra repugnante atque cunctante (quo alludit verbum *μελλονικιᾷν* 610., coll. Thuc. 6, 25.), ab Alcibiade potissimum, qui tum gratia plebis florebat, et a cujus ingenio non multum Pistheteri mores abhorrent, (Alcib. enim erat, secundum Thuc. 6, 15., *στρατηγῆσαί τε ἐπιθυμῶν, καὶ ἐλπίζων Σικελίαν τε δι' αὐτοῦ καὶ Καρχηδόνα λήψεσθαι, καὶ τὰ ἴδια ἅμα εὐτυχήσας χρήμασί τε καὶ δόξῃ ὠφελήσειν.*) persuaderi sibi passi sunt, ut, quamvis propiores hostes nondum debellati essent et praevideri posset, fore ut Lacedaemonii Syracusanis succurrerent, et ingens existeret bellum, tamen, suis opibus et gloriationibus Alcibiadis freti, neque territi apparatus, quem Nicias postulaverat, magnitudine, decernerent barbaris (ita enim Egestaei dicuntur a Nicia ap. Thuc. 6, 11. extr., quo fortassis Av. 199. aut 1519. alludit,) auxilium ferre. Et *habendi* quidem *imperandique cupiditas* potissimum fuit, quae plerosque omnes ad hanc expeditionem impelleret. (Thuc. 6, 24, 30.) In medio expeditionis apparatu evenit, ut una nocte plurima lapidea Mercurii simulacra (Hermae), quae Athenis erant, mutilarentur. (vid. Sluiter. Lectt. Andoc. p. 31. seqq. B. cf. Bähr. ad Plut. Alcib. p 165. sequ.) Quum in facinoris auctores inquireretur, de his quidem nihil nunciatum est, sed de aliis quibusdam statuis ab adolescentibus jampridem per lusum et ebrietatem concisis, deque arcanis sacris per contemtum domi factis. quorum impie factorum quum etiam Alcibiadi culpa tribueretur, adversarii ejus, qui ipsi plebem regere cupiebant, in eum omnia haec crimina congesserunt. Is ita respondit, ut ad judicium subeundum se paratum esse ostenderet, rogaretque populum ne absentem inter reos reciperet. Verum inimici veriti, ut eum nunc opprimerent, persuaderi populo jusserunt, ut nunc abiret Alcibiades, et, si necessarium videretur, ad judicium revocaretur. Aestate igitur jam media, h. e. aut exeunte a. 1. Ol. 91., aut ineunte 2. anno (b. Pelop. a. 17. vel 18.), profecta est classis, post cujus abitum facile se induci multitudo passa est, (Sluiter. l. l. p. 52—62. libertati enim suae metuebat [v. Thuc. 6, 53. 60.], atque videbatur ei omnia *ἐπὶ ξυνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ πεπρᾶχθαι*, quo et in nonnullis Avium locis alluditur. B. cf. Vesp. 469.) ut, Salaminia navi eam in rem missa, Alcibiadem, qui jam cum Siculis agebat, revocaret ad judicium. quo tempore etiam populus multos, qui delati fuerant, supplicio affecit, alios, qui fuga sibi consuluerant, capitis damnavit et praemia proposuit iis, qui eos interfecissent. Et paulo post quam Salaminia navis Athenis erat missa, antequam Alcibiadem effugisse innotuerat, fabulam hanc esse actam, probabile est (147.): nihil enim, quod postea evenerit, tangitur; plura, quae antea acciderant, ut Meli expugnatio (quo etiam spectat *λιμὸς Μήλιος*), Diagorae proscriptio" etc. cf. seqq. ap. scriptorem argumenti. quod attinet ad *τὴν νεφελοκοκκυγίαν*, non erat quod de ejus nominis significatione dubitaret vir clarissimus, sed inter nubila et apud cuculos avesque civitas ea dicitur, quae nusquam est, *ein Luftschloss, un château en Espagne*, quale erat scilicet speratum illud ab Alcibiade atque Atheniensibus (Thuc. 6, 6, 17. cf. 31. extr.) regnum Siculum et Carthaginiense, idque visus consecuturus Graeciae principatus (Thuc. 6, 18.); quae appellatione ista deridet, ni fallor, Aristophanes. cf. annot. ad fabulae versum 1125., 1483. seqq.

στράτου [11])· εἰς δὲ Λήναια τὸν Ἀμφιάραον ἐδίδαξε διὰ Φιλωνίδου. λάβοι δ' ἄν τις τοὺς χρόνους ἐκ τῶν πέρυσι γενομένων ἐπὶ Ἀριστομνήστου, τοῦ πρὸ Χαβρίου. Ἀθηναῖοι γὰρ πέμπουσι τὴν Σαλαμινίαν, τὸν Ἀλκιβιάδην μεταστελλόμενοι ἐπὶ κρίσει τῆς τῶν μυστηρίων ἐκμιμήσεως. ὁ δὲ ἄχρι μὲν Θουρίου εἵπετο τοῖς μεθήκουσιν· ἐκεῖθεν δὲ δρασμὸν ποιησάμενος εἰς Πελοπόννησον ἐπεραιώθη. τῆς δὲ μετακλήσεως μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης, ἀποκρύπτων μὲν τὸ ὄνομα, τὸ δὲ πρᾶγμα δηλῶν, ἐν οἷς γε φησί· (145.) μηδαμῶς Παρὰ τὴν θάλατταν ἡμιν [12]), ἵν' ἀνακύψεται Κλητῆρ' ἄγουσ' ἔωθεν ἡ Σαλαμινία [13]).

11) *Καλλίου.* pro *Καλλίου* scribendum est *Καλλιστράτου*, ut in Argumento 2. (ceterum indigno quod adscribatur, utpote *ἀνιστορήτῳ*, ut ostendit Palmerius Exercc. p. 749. sequ. recte tamen ille grammaticus: — *τὸ δρᾶμα τοῦτο τῶν ἄγαν δυνατῶς πεποιημένων. ἐδιδάχθη ἐπὶ Χαβρίου ἄρχοντος εἰς ἄστυ διὰ Καλλιστράτου, ὃς ἦν δεύτερος τοῖς Ὄρνισι, πρῶτος Ἀμειψίας Κωμασταῖς, τρίτος Φρύνιχος Μονοτρόπῳ. Editor.*) et deinde pro *Ἀριμνήστου* legendum esse *Ἀριστομνήστου* jam pridem monuit Meursius de Archont. 3, 9. K. significatur a. Ol. 91, 2., belli Pelop. 18., ante Chr. nat. 415.

12) libri: *παρὰ τὴν θάλατταν ἡμῖν*, quod nescio quis *ἄμετρον* esse sentiens primo loco posuisse videtur pronomen, itaque numeros quidem expedivit, sed ipsius sententiae non habuit rationem, quae sententia non *ὀρθοτονούμενον* requirit, sed *ἐγκλιτικόν*, quod quidem et h. l. et in ipsa fabula restituere non dubitavimus.

13) bene monuit B., fabulam hanc per se simplicem multis, quae incidunt, eventis lepidisque fictionibus amplificatam esse, poëtamque cum multitudine personarum, in quibus avium omnis generis, tum varietate atque splendore apparatus scenici, machinarum ope saepius mutati, effecisse, ut spectatorum oculi non minus quam aures animique delectarentur. magni Aves fecit etiam Wielandius, cujus haec leguntur in praefatione interpretationis germ. (Neues Att. Museum, 1. Bd. 3. Heft. p. 51.): „Die Zeit hat gerechter geurtheilt als die athenischen Kampfrichter: von den *Komasten* und ihrem gekrönten Urheber ist nichts als der Name übrig geblieben; die *Vögel* des Aristophanes werden, so lange die griechische Sprache sich erhalten wird, von allen, denen die attischen Grazien hold sind, mit hohem Vergnügen gelesen werden."

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Διὰ τὰς δίκας φεύγουσιν Ἀθήνας δύο τινὲς,
οἳ πρὸς τὸν Ἔποπα, τὸν λεγόμενον Τηρέα,
ἐλθόντες ἠρώτων ἀπραγμόνων πόλιν.
* εἷς δ' ὄρνις Ἔποπι συμπαρὼν μετὰ πλειόνων
πτηνῶν διδάσκει τί δύνατ' ὀρνίθων γένος,
καὶ πῶς, ἐάν περ κατὰ μέσον τὸν ἀέρα
πόλιν κτίσωσι, τῶν θεῶν τὰ πράγματα
* αὐτοὶ παραλήψοντ'. ἐκ δὲ τοῦδε φαρμάκου
* πτέρυγάς τ' ἐπολουν· ἠξίωσαν δ' οἱ θεοὶ
ἐπίθεσιν οὐ μικρὰν ὁρῶντες γενομένην.

Argumenti metrici versum 4. depravatum esse intellexit Br., nec facile est divinare, quid scripserit grammaticus: nam quod Brunckio placebat, *εἷς πρίσβυς*, probari nullo modo potest. sententiae aptum foret hoc: *εἷς δ' ὀξὺς Ἔποπι* etc. *ὀξὺς*, *sagax*, qualem se praebet Pisthetaerus. menda similis illi, quam ap. Euripidem Herc. fur. 887. deprehendit Reiskii solertia; quo loco cum *τόρευμα* legeretur, ille *τόξευμα* ponendum esse vidit, aliis in enodanda librorum lectione frustra laborantibus.

8. ita Rav. minus etiam recte Ald. et vett. edd. *τοῦδε τοῦ φαρμ.* Br. prope verum: *ἐκ δέ τον γε (τοῦ γε) φαρμ.* scribendum puto *ἐκ δέ τον δὴ φαρμ.* et sequ. versu *πτέρυγάς γ' ἐπολουντ'*, *alas quidem sibi faciebant* Athenn., esu cujusdam radicis: vide fabulae 625. sequ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.
ΤΡΟΧΙΛΟΣ, θεράπων Ἔποπος.
ΕΠΟΨ.
ΧΟΡΟΣ ΟΡΝΙΘΩΝ.
ΦΟΙΝΙΚΟΠΤΕΡΟΣ.
ΑΗΔΩΝ.
ΚΗΡΥΚΕΣ.
ΙΕΡΕΥΣ.
ΠΟΙΗΤΗΣ.
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.
ΜΕΤΩΝ, γεωμέτρης.
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.
ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ.
ΑΓΓΕΛΟΙ.
ΙΡΙΣ.
ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.
ΚΙΝΗΣΙΑΣ, διθυραμβοποιός.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.
ΠΟΣΕΙΔΩΝ.
ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΟΙΚΕΤΗΣ Πεισθεταίρου.
ΞΑΝΘΙΑΣ καὶ ΜΑΝΟΔΩΡΟΣ, θεράποντες τῶν Ἀθηναίων, κωφὰ πρόσωπα.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΟΡΝΙΘΕΣ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ. ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ. (ΞΑΝΘΙΑΣ. ΜΑΝΟΔΩΡΟΣ.) ΤΡΟΧΙΛΟΣ. ΕΠΟΨ. ΧΟΡΟΣ. ΦΟΙΝΙΚΟΠΤΕΡΟΣ. ΚΗΡΥΞ.

ΕΥ. Ὀρθὴν κελεύεις, ἢ τὰ δένδρον φαίνεται; i. tr.
ΠΕ. διαῤῥαγείης· ἥδε δ' αὖ κρώζει πάλιν.
ΕΥ. τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν;
ἀπολούμεθ', ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω.

Annotationes ad Aves. Scena exhibet agrestem, saxosam, fruticibus et arbustis implicitam regionem; in ima parte cernitur saltus; propius rupes, Epopis sedes. Eu-elpides graculum, Pisthetaerus cornicem gestans, diversis partibus incedunt, ita tamen ut colloqui inter se possint. *Wieland.* Vers. 1. — τοῦτο λέγει ὁ τὸν κολοιὸν φέρων, ὡς ἐν ἀπόπτῳ τινὶ δένδρου ὄντος, καὶ τοῦ κολοιοῦ σημαίνοντος κατ' ἐκεῖνο πορεύεσθαι. — S. Graculum alloquitur, quem gerebat, sicut alter cornicem, ut ambo ex istis avibus discerent, ubi esset Epops, ad quem quaerendum et consulendum iter ingressi fuerant; sed non *bonis avibus*, ut ipsi putant: nam frustra oberrantes diu eum quaesiverunt. *Be.* ad ὀρθὴν intell. ὁδὸν ἴέναι, quod Hesych. v. ὀρθὴν, glossa ex h. l. petita, supplet. B.

2. τοῦτο ὁ τὴν κορώνην φέρων, ὡς εἰς τοὐναντίον τῷ κολοιῷ παρακελευόμενος. τὸ γὰρ πάλιν ἀντὶ τοῦ εἰς τοὔπίσω. κρώζει γὰρ εἰς τοὔπίσω ἄπειθε. πλανύττομεν, πλανώμεθα. Ἀττικῶς δὲ παρῆκται. S. (Suidas: πλανύττομεν· πλανώμεθα. κωμικῶς παρῆκται Ἀριστ. Ὄρνισι. *Br.*) B.: — διαῤῥαγείης. *pereas cum avi tua.* — de hac significatione verbi πάλιν vide Valck. ad Eurip. Phoen. 1410., Markl. ad Eurip. Suppl. 460. etc.

3. ἄνω κάτω, *sursum deorsum*, vel ἄνω καὶ κάτω, passim neque uno modo dici monent, prolatis locis similibus ex Nub. 616., Equ. 862., Plat. Hipp. min. extr., Demosth. Olynth. 2., t. 1. p. 22. ed. Reisk. etc. Ovid. Met. 14, 680.: *toto* passim vagus errat *in orbe.*

4. ἄλλως, μάτην. — *Be.* προφ. δεῦρο κἀκεῖσε πορευόμενοι εἰς τἀναντία. προφορεῖσθαι γὰρ λέγεται τὸ παραφέρειν τὴν στήμονα τοῖς διαζωμένοις. S. τὴν ὁδὸν προφ.

ΠΕ. τὸ δ' ἐμὲ κορώνῃ πειθόμενον τὸν ἄθλιον
ὁδοῦ περιελθεῖν στάδια πλεῖν ἢ χίλια!
ΕΥ. τὸ δ' ἐμὲ κολοιῷ πειθόμενον τὸν δύσμορον
ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων!
ΠΕ. ἀλλ' οὐδ' ὅποι γῆς ἐσμὲν οἶδ' ἔγωγ' ἔτι.
ΕΥ. ἐντευθενὶ τὴν πατρίδ' ἂν ἐξεύροις σύ που;
ΠΕ. οὐδ' ἂν μὰ Δία γ' ἐντεῦθεν Ἐξηκεστίδης.
ΕΥ. οἴμοι!

proprie significat viam *texentes*, i. e. non recta pergentes, sed huc illuc cursitantes, sive viam euntes redeuntesque; more scil. texentium, qui, ut subtemen cum stamine connectant, fila ultro citroque ducere et reducere solent. *E K.*

7. — Ἀττικῷ ἔθει εἴρηται ταῦτα ἀναπόδοτα, ὡς καὶ ἐν Νεφέλαις (267.). τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα. νοεῖται γὰρ ἔξωθεν τὸ οὐκ εὔηθες, ἢ οὐ μωρίας πλέον, ἤ τι τοιοῦτο. S. κολοιῷ. cf. annot. ad 17.

8. ἀποσπ. ἀφανίσαι ἀπὸ τῆς σποδοῦ· αὕτη γὰρ ἀφανίζει τὴν προϋπάρξασαν ὕλην τῶν ξύλων. ἢ ἀποκροῦσαι, [ἀφανίσαι,] τυπτόμενον ἐκβαλεῖν. S. τῶν δακτ. digiti pedum intelligendi, ut ap. Euripidem Iphig. T. 266., Bacch. 604. et alibi. eos circumcursando inter rupes detrivit homo. Tibullus 1, 10, 16.: *deterit invalidos et via longa pedes.*

9. edd. vett. οὐδὲ ποῖ. MSS. οὐδὲ ποῖ, οὐδὲ πῇ, οὐδὲ ποῦ. Br. auctore Dawesio Misc. crit. p. 287. οὐδ' ὅπου: nec sane soloecismo caret ποῖ, vel ποῦ, sed potius scribendum fuit ὅποι, *quo tendamus*, propter meliores libros, qui habent ποῖ. ceterum minus recte Moeris ποῖ pro ποῦ dici Attice contendit p. 317.; qua de re B. evolvi jubet Valckenarii annotata ad Ammon. p. 113. et 121. Eurip. Herc. fur. 74. ποῖ πατὴρ ἄπεστι γῆς; et Iphig. T. 971. ποῖ δῆτα πόντου νοτερὸν εἶπας ἔκβολον; ibi Matth.: „Cogitat Orestes ποῖ πόντου ἐλθοῦσα, vel κομίσασα τὸ βρέτας." cf. 45.

10. ἐρωτηματικῶς. δύναιο δ' ἂν ἐντεῦθεν τὴν πατρίδα ἰδεῖν, τουτέστι τὰς Ἀθήνας. ὡς πολὺ δὲ ἀφεστηκότων ταῦτά φησιν. S.

11. Ἐξηκ. τοῦτον ὡς ξένον διαβάλλουσι. (cf. 730., 1424.) — τοῦτο (τούτου) δ' ἂν εἴη μεμνημένος καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα (730.) διὰ τούτων· εἰ δὲ δοῦλός ἐστι καὶ Κάρ, ὥσπερ Ἐξηκεστίδης. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος ἔχων λύραν, Ἔργον Εὐδόξου, τιταίνει ψίθυρον εὐήθη νόμον. μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Πολέμων ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἐρατοσθένους ἐπιδημίας, λέγων· ὁ δὲ Ἐξηκεστίδης κιθαρῳδὸς πυθιονίκης. νικᾷ δὲ καὶ τὸν τῶν Καρίων (Καρνείων: vid. Nitschii et G. G. S. Köpkii liber germ. de rebus gr. p. 712. sequ.) ἀγῶνα, τὸν ἐν Λακεδαίμονι, καὶ Παναθήναια δίς. ἄλλως. ὁ Ἐξηκεστίδης ὡς ξένος κωμῳδεῖται. καὶ Φρύνιχος Μονοτρόπῳ· μεγάλους πιθήκους, οἱ δ' (fort. μεγ. πιθήκους οἶδ', h. e. οἶδα,) ἑτέρους τινὰς λέγειν, Λυκέαν, Τελέαν, Πείσανδρον, Ἐξηκεστίδην. (fort.: β'. σὺ δ') ἀνομάλους εἶπας πιθήκους. (fort.: α'. τί δ'; β'. ὁτιὴ) Ὁ μέν γε δεινὸς (δειλὸς) ὁ δὲ κόλαξ, ὁ δὲ (δ' αὖ) νόθος. S. hoc igitur dicit Pisthetaerus, se vel ulterius istam terram versari barbaram, quamvis longinquam, unde Execestides patriam agnoscere sibi visus sit Athenas.

ΠΕ. σὺ μέν, ὦ 'τᾶν, τὴν ὁδὸν ταύτην ἴθι.
ΕΤ. ἦ δεινὰ νὼ δέδρακεν οὐκ τῶν ὀρνέων,
ὁ πινακοπώλης Φιλοκράτης μελαγχολῶν,
ὃς τώδ' ἔφασκε νῷν φράσειν τὸν Τηρέα,
* τὸν ἔποφ', ὃς ὄρνις ἐγένετ' ἐκ τῶν ὀρνέων,
κἀπέδοτο τὸν μὲν Θαρρελείδου τουτονὶ

12. σὺ μέν. παίζων φησί. τοῦτ' ἔστιν εἰς τὴν οἶμοι ὁδὸν βάδιζε. S.

13. οὐκ τῶν ὀρνέων. ἀντὶ τοῦ ὀρνιοπώλων. Δίδυμος δὲ, δεινὰ φάσκειν αὐτοὺς ἐκ τῶν ὀρνέων (Ὀρνιῶν) πεπονθέναι· ἐπεὶ Ὀρνέαι (Ὄρνεαι: vid. Strabo 8, 6., t. 2. p. 217. ed. Tauchn.) τῆς Λακωνικῆς (imo Argolidis) εἰσι, πρὸ δὲ ἐτῶν δύο (τριῶν, Ol. 90, 3., ante Chr. nat. 418.) κακῶς περὶ Μαντίνειαν ἀπήλλαξαν, ὡς καὶ τοὺς στρατηγοὺς ἀποβαλεῖν Λάχητα καὶ Νικόστρατον, καθὰ καὶ Ἀνδροτίων φησίν. (eodem modo ludit infra 383.) ἄλλως. ὅτι οὕτως ἔλεγον καὶ ἐπὶ τῶν τόπων, ἀντὶ τοῦ ὀρνιοπωλείων, ὡς τῶν χυτρῶν, ἀντὶ τοῦ χυτροπωλείων. (de hoc modo loquendi cf. Ran. 1007. Plut. 390. etc. Br.: *ille ab aviario foro.*) — S.

14. ὁ πιν. ὁ ὀρνιοπώλης. ὅτι τὰ λιπαρὰ τῶν ὀρνέων ἐπὶ πινάκων τιθέντες ἐπώλουν. — S. Hesych.: πινακοπώλης· ὀρνιθοπώλης. τίλλοντες γὰρ αὐτὰ καὶ τιθέντες ἐπὶ πίνακος ἐπώλουν, τὰ λεπτὰ ὁρμαθίζοντες. — *Br.* laudantur etiam Pollux 7, 197. et Phot. p. 317. de Philocrate isto cf. inferius 1002. μελαγχολῶν, *insanus.* cf. Plut. 12. etc.

15. Terei et Procnes historia cuivis nota vel ex Ovidii Met. libro 6., quo remitto lectores. Thuc. 2, 29.: Τηρεῖ δὲ τῷ Πρόκνην τὴν Πανδίονος ἀπ' Ἀθηνῶν σχόντι γυναῖκα προσῆκεν ὁ Τήρης οὗτος οὐδέν. οὐδὲ τῆς αὐτῆς Θράκης ἐγένοντο, ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος νῦν καλουμένης γῆς ὁ Τηρεὺς ᾤκει, τότε ὑπὸ Θρᾳκῶν οἰκουμένης· καὶ τὸ ἔργον τὸ περὶ τὸν Ἴτυν αἱ γυναῖκες ἐν τῇ γῇ ταύτῃ ἔπραξαν· πολλοῖς δὲ καὶ τῶν ποιητῶν ἐν ἀηδόνος μνήμῃ Δαυλιὰς ἡ ὄρνις ἐπωνόμασται etc.

16. ὃς ὄρνις ἐγένετ' ἐκ τῶν ὀρνέων. quid haec sibi volunt? S.: οἱ μέν φασιν αὐτὸν διασύρειν τὸν Αἰσχύλειον λόγον (?), καὶ δέον εἰπεῖν (ἐκ) τῶν ἀνθρώπων λέγει (λέγειν) ἐκ τῶν ὀρνέων. οἱ δὲ οὕτως· ὃς ἔφασκε μᾶλλον τῶν ἄλλων ὀρνίων δύνασθαι προηγήσασθαι τῆς ὁδοῦ, καὶ δεῖξαι ἡμῖν αὐτήν. ἐκ τῶν ὀρν. οἷον ἐκ τοῦ συστήματος τῶν ὀρνέων ἐν ταὐτῷ ὄντων. id placuit Brunckio, ut hic esset ordo: ὃς ἔφ. τώδε (μόνω) ἐκ τῶν ὀρνέων φράσειν νῷν τὸν Τηρέα τὸν ἔποπα, ὃς ὄρνις ἐγένετο. at ista ratio durissima est, divulsis verbis ὄρνις et ὀρνέων, quae apparet conjunctionem inter se habere; et putide dictum τὸν ἔποφ', ὃς ὄρνις ἐγένετο, quasi alia nescio qua vivente upupa, quae non sit avis. affectus locus est, cum hoc, ni fallor, dedisset Arist. ὃς ὄρνις ἐγένετ' ἐκτὸς ὀρνέων, h. e. ἄνευ ὀρνέων, *qui factus est avis sine ope avium;* qui non est procreatus ales ex alitibus, sed in eam formam commutatus. ea significatione non ita raro dicitur ἐκτός τινος. Soph. Philoct. 480. χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων τὰ δεῖν' ὀρᾶν, h. e. ἄνευ πημάτων, etc. ceterum *upupa*, upupa epops Linn., germ. *Wiedehopf*, francogall. *huppe* (v. Camus ad Aristot. H. A. 2, 441. seqq.), montes et silvas colit, teste Aristot. l. l. 9, 11., estque ex illis avibus, quae pro tempore mutant sedes.

17. τὸν μὲν Θαρρ. Σύμμαχος Ἀσωπόδωρον· καὶ γὰρ οὗτος ἐπὶ σμικρότητι ὑπὸ Τηλεκλείδου (scriptoris vet. comoediae: vide Arist. Beek. 4. p. XXXIV.) κεκωμῴδηται, καὶ ὁ κολοιὸς (graculus, *Dohle*,

κολοιὸν ὀβολοῦ, τήνδε δ' αὖ τριωβόλου·
τὼ δ' οὐκ ἄρ' ἦστην οὐδὲν ἄλλο πλὴν δάκνειν.
καὶ νῦν τί κέχηνας; ἔσθ' ὅποι κατὰ τῶν πετρῶν
ἡμᾶς ἔτ' ἄξεις; οὐ γὰρ ἔστ' ἐνταῦθά τις
ὁδός.

ΠΕ. οὐδὲ μὰ Δί' ἐνταῦθά γ' ἀτραπὸς οὐδαμοῦ.

ΕΥ. * οὐδ' ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ τι λέγει πέρι;

ΠΕ. οὐ ταὐτὰ κρώζει μὰ Δία νῦν τε καὶ τότε.

ΕΥ. τί δὴ λέγει περὶ τῆς ὁδοῦ;

ΠΕ. τί δ' ἄλλο γ' ἢ
βρύκους' ἀπέδεσθαί φησί μου τοὺς δακτύλους;

ΕΥ. οὐ δεινὸν οὖν δῆτ' ἐστὶν ἡμᾶς δεομένους
ἐς Κόρακας ἐλθεῖν καὶ παρεσκευασμένους
ἔπειτα μὴ 'ξευρεῖν δύνασθαι τὴν ὁδόν;

choucas francog.; vid. Camus ad Aristot. H. A. 2, 225. seqq., 251. B.) *μικρὸς ὢν ἐκ τῶν πετρῶν τὴν σύστησιν* (*σύστασιν*) *ἔχει*. S.

18. ita scribendum esse vidit Br. libri *τὴν* (pro *ταύτην*, contra usum Comicorum,) *δὲ δή*, *τὴν δὲ δι*, *τήνδε δή*, *τήνδε δὲ*, quo quidem metrum corrumpitur. *τήνδε δ' αὖ*, ut *ἥδε δ' αὖ* 2. etc.

19. *ἦστην*, *norant*. B codex *ἴστον*, quod Brunckio placuit, comparanti illud in Ranis 227. *οὐδὲν γὰρ ἔσθ' ἅλλ' ἢ κόαξ*. alii *ἴστην*, pro *ἰσάτην*, ut testantur S. et Suidas v. *ἦστην*. recte B.: „praefero, quod e Rav. editum est, *ἦστην* (pro *ἠΐστην*: vid. omnino Zonar. 1. p. 1010.)., cujus interpretamentum est *ἴστην*, ut *ἴστον τοῦ ἦστην*." cf. Dobr.

20. sequ. *καὶ — κέχηνας; ὡς τοῦ κολοιοῦ κεχηνότος*. (cf. 51.) *κατὰ τῶν πετρῶν δὲ, ὅπου ἐστὶ τόπος πετρώδης*. S. *in rupes*, Aelianus, monente B., V. H. 8, 14.: *Διογένης ὁ Σινωπεὺς, ὅτε λοιμὸν ᾠόμην ἐπὶ θανάτῳ, ἐαυτὸν φέρων μόνον ἐξώρυξε κατά τινος γεφυρίου* etc. „*ἔτι*, nos *adhuc* duces? non enim est hic ulla via." *Be.*

22. *ὁδὸς* et *ἀτραπὸς* ita differunt, ut Latinorum *via* et *semita*. vide Ran. 123., quo Hesych. spectat. annotavit B.

23. *τι λέγει* dubitari potest an non sit scriptum ab Aristophane. Photius lex. p. 588, 13. *τίζειν: τί (τι) λέγειν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Dind.* sane scribendum esse videtur — *τῆς ὁδοῦ τίζει πέρι;*

24. ita pars librorum. male quidam, in his Rav. et 2 Pariss.: *οὔ· ταυτὰ μὰ Δία* etc. pro *νὴ Δία*, quod temere invexit Br., etsi bene monuit, laudatis annott. suis ad Ran. 41. et Lys. 465., commutari solere has particulas in libris. non eadem quam antea Pisth. sibi dicere ait cornicem, sed cum adhuc ire porro se jusserit, *ὥστε ὁδοῦ περιελθεῖν στάδια πλεῖν ἢ χίλια* (6.), nunc aliquid crocitare de sursum ascendendo, sibique minus obtemperanti digitos rodere iratam. cf. 49. seqq.

26. *ἀπέδ.* vid. Matth. gr. gr. §. 180.

28. *ἐς Κόρ. ἐλθεῖν. παίζει, ἐπεὶ εἰς τὰ ὄρνεα βούλεται ἀπελθεῖν. ἐν λόγῳ δὲ, ἐν τῇ ὑποθέσει.* (in hac fabula.) S. Ach. 478. *οἱ παρόντες ἐν λόγῳ, qui huic sermoni interessis.* (cf. Vesp. 54.) vid. Suid. v. *ἐν λόγῳ*, ubi loci hujus meminit. K. formula Beckio petita videtur ex foro Attico.

ἡμεῖς γὰρ, ὦνδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σακᾷ.
ὁ μὲν γὰρ ὢν οὐκ ἀστὸς εἰσβιάζεται·
ἡμεῖς δὲ φυλῇ καὶ γένει τιμώμενοι,
ἀστοὶ μετ' ἀστῶν, οὐ σοβοῦντος οὐδενὸς
ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν,
αὐτὴν μὲν οὐ μισοῦντ' ἐκείνην τὴν πόλιν,
τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι φύσει κεὐδαίμονα,
καὶ πᾶσι κοινὴν ἐναποτῖσαι χρήματα·
οἱ μὲν γὰρ οὖν τέττιγες ἕνα μῆν' ἢ δύο

31. — *νόσος* quodvis malum sive corporis sive animi dicitur; qua de re B. laudat gramm. MS. Sangerm. ap. Valck. Diatr. Eurip. p. 80. S.: *Σάκα.* (*Σακᾶ.*) *οὗτός ἐστιν Ἀκέστωρ, τραγῳδίας ποιητής. ἐκαλεῖτο δὲ Σάκας* (*Σακᾶς*) *διὰ τὸ ξένος εἶναι· Σάκες γὰρ Θρᾷκές εἰσι.* — cf. Vesp. 1184.

32. *εἰσβιάζεται.* scil. *εἰς τὸ ἄστυ civitatem consequi summopere studet.* ita *βιάζεσθαι* de acerrimo studio dicitur. v. Thuc. 4, 48., Raphel. et Krebs. ad Luc. Ev. 16, 16. *φυλῇ καὶ γ. τιμ.* sunt *nobili tribu et gente orti.* B.

34. *σοβ. ὡς ἐπὶ ὀρνέων τοῦτό φησι.* — S.

35. *τὸ μὲν ἀνεπτόμεσθα ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀρνέων· τὸ δὲ ἀμφοῖν ποδοῖν ἐκ τῶν ὀρνέων, ἀντὶ τοῦ ἀμφοῖν τοῖν πτεροῖν. ἢ ἐκ τῶν νεῶν, αἳ οὐριοδρομοῦσαι ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν πλέουσιν. ὁ δὲ νοῦς· παντὶ σθένει, ὅ ἐστι τελέως. προληπτικῶς δὲ τῇ τῶν ὀρνέων χρῶνται μεταφορᾷ, ὡς καὶ αὐτοὶ ὀλίγον ὕστερον ὀρνιθωθησόμενοι.* S. — de proverbio *ἀμφοῖν ποδοῖν* v. Erasm. p. 237.

36. *ἐκείνην ἐμφατικῶς*, quasi dicas *illam celebrem.* Lucian. D. dial. 12, 2. *αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα ποτὲ ἐκείνη*, quem locum protulit B. Tatius ed. Jacobs. p. 99.: *ἀρά σου τὴν φωνὴν ἐκείνην ἀπολήψομαι;*

37. *τὸ μὴ οὐ μ. εἶναι, quin magna sit*, quin magnam esse dicam. Eurip. Hipp. 48. *τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω καλὸν, Τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐμοὶ Δίκην* etc., ubi vidd. interpp., imprimis Matth. cf. ejusdem gr. gr. §. 542, annot. 2. — *φύσει, natura*, praesertim situ in vicinia maris. cf. 108.

38. *πᾶσι κοινήν.* Athenn. enim gloriabantur, suam urbem omnibus esse communem. vid. Thuc. 2, 39. (ibi Pericles: *τήν τε γὰρ πόλιν κοινὴν παρέχομεν, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτε ξενηλασίαις ἀπείργομέν τινα ἢ μαθήματος, ἢ θεάματος* etc.) B. *ἐναπ. χρήματα. παρ' ὑπόνοιαν ἀντὶ τοῦ ἐμβιῶναι καὶ ἐνοικεῖν εἶπεν ἐναπ. χρήματα. εἰς τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων, ὅτι συκοφαντούμενοι οἱ πολλοὶ ἀπέτινον χρήματα.* S. de Atheniensium *φιλοδικίᾳ* vide Vespas et, quos B. laudavit, Schol. Thuc. p. 52, 43. ibique Duker., et Taylor. ad Aeschin. c. Ctesiph. p. 402. ed. Reisk.

39. sequ. de cicadarum cantu, sive susurro suavi, quem ope membranulae cujusdam efficiunt, v. Toup. ad Schol. Theocr. 4, 16., Wart. ad Theocr. 5, 34., Voss. ad Virg. Ecl. 2, 13., Georg. 3, 328., Camus ad Aristot. 2. p. 230. B. cf. 1019. — *τὸ δὲ ἐπὶ τῶν κραδῶν, ὅτι ἀπὸ ἑνὸς τὰ ἄλλα πάντα δένδρα ἐμφαίνει. κράδη δὲ ἡ συκῆ.* S. imo rami ficuum sunt *κράδαι.* oleas maxime amari a cicadis, ut minus umbrosas, narrat Aristot. H. A. 5, 30.

ἐπὶ τῶν κραδῶν ᾄδουσιν, Ἀθηναῖοι δ' ἀεὶ
ἐπὶ τῶν δικῶν ᾄδουσι πάντα τὸν βίον.
διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν·
κανοῦν δ' ἔχοντε καὶ χύτραν καὶ μυρρίνας
πλανώμεθα, ζητοῦντε τόπον ἀπράγμονα,
ὅποι καθιδρυθέντε διαγενοίμεθ' ἄν.
ὁ δὲ στόλος νῷν ἐστὶ πρὸς τὸν Τηρέα,
τὸν ἔποπα, παρ' ἐκείνου πυθέσθαι δεομένων,
εἴ που τοιαύτην εἶδε πόλιν, ἣ 'πέπτετο.

ΠΕ. οὗτος...

ΕΤ. τί ἐστιν;

ΠΕ. ἡ κορώνη μοι πάλαι
ἄνω τι φράζει.

ΕΤ. χὠ κολοιὸς οὑτοσὶ
ἄνω κέχηνεν, ὥσπερεὶ δεικνύς τί μοι·
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔστιν ἐνταῦθ' ὄρνεα.
εἰσόμεθα δ' αὐτίκ', ἂν ποιήσωμεν ψόφον.

ΠΕ. ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; τῷ σκέλει θὲνε τὴν πέτραν.

ΕΤ. σὺ δὲ τῇ κεφαλῇ γ', ἵν' ᾖ διπλάσιος ὁ ψόφος.

ΠΕ. σὺ δ' οὖν λίθῳ κόψον λαβών.

ΕΤ. πάνυ γ', εἰ δοκεῖ.

43. τὰ πρὸς θυσίαν κομίζουσιν, ἵνα οἰκήσαντες ἐν τῇ ἰδρύσει θύσωσιν. ὅτι δὲ χύτραις ἴδρυον, καὶ ἐν Εἰρήνῃ. (869. cf. Plut. 1193.) — S.

44. τόπος ἀπράγμων est locus, ubi lites (πράγματα Xen. Memor. Socr. 2, 9, 1.) non intenduntur, quietus. B.

45. ὅποι. cf. 9.

46. ita membr. Paris., Br. etc. alii παρὰ τὸν Τηρέα, quod minus placet, cum sequatur παρ' ἐκείνου —. στόλος etiam iter *terrestre* dicitur. v. Thom. Mag. h. v., Xenoph. Anab. Cyri 2, 2, 5., 3, 1, 7. annotavit B.

48. ἣ 'πέπτετο, *qua advolavit*; in illis locis, quae pervolavit upupa. cf. annot. ad 16.

49. πάλαι, *modo*, ἤδη secundum Phot p. 270., ut monuit B. cf. Plut. 257., 933. etc.

50. ἄνω τι φράζει. ὡς ἄνω αὐτῆς νευούσης ἐπί τινα τόπον ὑψηλόν. S.

51. ἄνω κέχ., *sursum spectat ore hiante.* usurpatur enim pro praesente etc. *Be.*

52. *neque possunt non hic esse aves.* B.

54. ἀλλ' o. ὃ δρᾶσον; *at scin' quid facias?* formula frequens ap. poëtas Atticos: vid. Matth. gr. gr. §. 511, 4. cf. 80. S.: τῷ — πέτραν. πρὸς τὴν τῶν παίδων συνήθειαν τοῦτο λέγει. φασὶ γὰρ ἐκεῖνοι πρὸς ἀλλήλους, ἰδόντες ὄρνεα, δὸς τὸ σκέλος τῇ πέτρᾳ, καὶ πεσοῦνται τὰ ὄρνεα. — πρὸς δὲ τὸ εἰρημένον παίζων αὖθις εἶπε σὺ δὲ τῇ κεφαλῇ. S.

56. κόπτεσθαι fores proprie dici, et janitores παῖ, παῖ vocari solitos fuisse monet B. cf. Be.

παῖ, παῖ!

ΠΕ. τί λέγεις, οὗτος; τὸν Ἔκοπα παῖ καλεῖς;
οὐκ ἀντὶ τοῦ παιδός γ' ἐχρῆν Ἐκοποῖ καλεῖν;

ΕΤ. Ἐκοποῖ! — ποιήσεις τοί με κόπτειν αὖθις αὖ;
Ἐκοποῖ!

ΤΡ. τίνες οὗτοι; τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην;

ΕΤ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, τοῦ χασμήματος!

ΤΡ. οἴμοι τάλας, ὀρνιθοθήρα τουτωΐ!

ΕΤ. οὕτως τι δεινὸν οὐδὲ κάλλιον λέγειν.

ΤΡ. ἀπολεῖσθον!

ΕΤ. ἀλλ' οὐκ ἐσμὲν ἀνθρώπω.

ΤΡ. τί δαί;

ΕΤ. Ὑποδειδιῶς ἔγωγε, Λιβυκὸν ὄρνεον.

ΤΡ. οὐδὲν λέγεις.

ΕΤ. καὶ μὴν ἔρου τὰ πρὸς ποδῶν.

ΤΡ. ὁδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν ὄρνις; οὐκ ἐρεῖς;

ΠΕ. Ἐπικεχοδῶς ἔγωγε φασιανικός.

61. Ἄπ. ἀποτρ., *Apollo averrunce.* vox perterritorum, velut, monente Be., Vesp. 161. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, τοῦ μαντεύματος! de quo usu genitivi in exclamationibus B. conferri iussit Koen. ad Greg. p. 58. et Toup. in Suid. 1. p. 3. vide etiam 291., 301. sequ., Ach. 64., 87., 540. etc. S.: τοῦ χασμ. ἐκεῖ πρόσωπον ὀρνίου ἐποίησεν ὁ ὑποκριτὴς ἔχοντος τὸ ῥάμφος κεχηνός, διὰ τοῦτο εἶπε χασμήματος. B.: Omnes personae hujus fabulae videntur ingenti rictu fuisse, praeter Comicorum morem, quorum personae habebant πρόσωπον οὐ κεχηνός (ut tragicae), ἀλλὰ συμμυκνός. v. Lucian. de Salt. 2. p. 286. et de personis theatri Poll. 4, 133. seqq., Boindin. in scriptis Acad. Inscriptt. 4, 333. seqq. B.

63. h. e. οὐδὲ κάλλιόν ἐστι λέγειν τι οὕτω δεινόν, *aliquid tam terribile ne nominare quidem decet.* comparativus pro positivo usurpatus, sicut passim, neque insolens οὕτως ante consonam, velut Vesp. 1159. sic autem membr. Paris. et Schol., nisi quod habent οὕτως τι δεινόν. Rav. ap. Invern. οὕτω 'στὶ δ., ut vulgo, quod dicendum erat οὕτως ἐστὶ δ. ridicule Atheniensis, velut si ipse avis sit, aucupum mentionem abominatur. Br.: οὕτος, τί δεινόν; οὐδὲ κ. λέγεις; quod ita reddidit: *o bone, quid conturbaris? cur non meliora loqueris?* sed nihil mutandum est.

65. ὄνομα ἔπλασεν ὀρνίου Ὑποδειδιώς. (quasi dicas *subtimidus.* Be.) Λυβικὸν δὲ, ἐπεὶ οἱ Λίβυες [βάρβαροι καὶ] δειλοί. ἢ ἐπεὶ πολύορνις ἡ Λιβύη. S. rectius Be.: addidit Λιβ. ὄρνεον, ut videatur avis peregrina et vulgo ignota, faciliusque lateat mendacium.

66. οὐδὲν λέγεις, *garris, mentiris.* nota formula. cf. 923., Vesp. 75., Nub. 644. „ἔρου — ποδῶν, *roga illa, quae vides in cruribus meis*, quae testabuntur me esse avem timidam. λέγει δὲ ὡς ὑπὸ τοῦ δέους ἐναφειπώς, ut ait S., i. e.: dicit hoc, quasi prae timore cacaverit, ut Bacchus Ran. 444.“ — *Be.*

68. Ἐπικ., *qui insuper etiam cacavit* prae timore, ut prior ille. — *Be.* etiam humi procubuit: vi-

ΕΥ. ἀτὰρ σὺ τί θηρίον ποτ' εἶ πρὸς τῶν θεῶν;
ΤΡ. ὄρνις ἔγωγε δοῦλος.
ΕΥ. ἠττήθης τινὸς ἀλεκτρυόνος;
ΤΡ. οὔκ, ἀλλ' ὅτε περ ὁ δεσπότης ἔποψ ἐγένετο, τότε γενέσθαι μ' εὔξατο ὄρνιν, ἵν' ἀκόλουθον διάκονόν τ' ἔχοι.
ΕΥ. δεῖται γὰρ ὄρνις καὶ διακόνου τινός;
ΤΡ. οὑτός γ', ἄτ', οἶμαι, πρότερον ἄνθρωπός ποτ' ὤν, τοτὲ μὲν ἐρᾷ φαγεῖν ἀφύας Φαληρικάς· τρέχω ἐπ' ἀφύας ἐγώ, λαβὼν τὸ τρυβλίον· ἔτνους δ' ἐπιθυμεῖ, δεῖ τε τορύνης καὶ χύτρας· τρέχω ἐπὶ τορύνην.
ΕΥ. τρόχιλος ὄρνις οὑτοσί.

de 89. „φασιανικὸς est proprium avis nomen (*Fasan*, [phasianus Colchicus Linn.]), φασιανὸς equi: v. Thom. Mag. p. 885. sed etiam φασιανοὶ dicuntur aves illae, quae a Colchide in Graeciam venerunt, v. Buffon. Hist. av. p. 4. p. 76., Camus ad Aristot. 2, 329., Sallier. ad Herodian. p. 466. sequ. et comm. ad Nub. 109."

69. ita Rav. vulgo: ἀλλὰ σύ. ἀτὰρ magis tragicum, esse monuit B., quo saepius usus est Arist. παρατραγῳδῶν. velut Pac. 177., Ach. 379., 414., Vesp. 622. ἀλλὰ videtur profectum esse ab interprete. S.: δέον εἰκεῖν ὄρνεον, πρὸς τὸ τερατικὸν τοῦ σώματος θηρίον εἶπεν.

70. ἠττ. τινὸς ἀλ.; φυσικὸν τοῦτο ἐν ταῖς συμβολαῖς τῶν ἀλεκτρυόνων, τοὺς ἡττηθέντας ἔκεσθαι τοῖς νενικηκόσι. — S. Post bellum Persicum Athenis institutum est, ut quotannis pugna gallorum committeretur. v. Aelian. V. H. 2, 28. ibique interpp. inde hoc exemplum legit. B. H. Voss.: Nach geendigtem Perserkriege hielt man, um die Athener zur Beharrlichkeit im Kampf aufzumuntern, alljährige Hahnenkämpfe; der besiegte Hahn hiess *Diener*, *Dulos*. (?) Die Hähne, noch bei Hesiod unbekannt, kamen durch ionischen Handel aus Persien zu den Griechen, die mit Vorliebe sie *Vögel* nannten. cf. inferius 274., Equ. 497. seqq.

71. ἀλλ' ὅτε — ἔχοι. similiter ap. Antonin. Lib. Metam. p. 52. ed. Verheyk. servus Anthi cum domino fit avis. B.

75. ἄτε, *quandoquidem*, pertinet ad ἐρᾷ et ἐπιθυμεῖ.

76. ἀφύας Φαλ. cf. sequens annot.

77. vulgo τρέχω 'π' ἀφύας, et aphaeresi et apocope usurpata in tantillo verbo; quod durum. praeterea cumulatae breves (τρέχω ἐπ' ἀφύ —, ⏑⏑ ⏑,) faciunt ad agilitatem trochili pingendam; qua de causa etiam 79. scripsi τρέχω ἐπὶ τορύνην pro τρέχω 'πὶ τορύνην, etsi hoc minus offendit. — B.: ἐπὶ ἀφ., ad *afferendas apuas*, quod genus piscium minorum (Sardellen: v. Camus ad Aristot. H. A. 2. p. 98. seqq.) Athenis in porta Phalero frequens et pauperum obsonium fuit. v. Archestrat. ap. Athen. 7. p. 285., Aristot. H. A. 6, 15. (cf. Ach. 606., Vesp. 478. etc.)

78. ἔτνους. ἁθάρης. τορύνη δὲ λέγεται τὸ κινητήριον τῆς χύτρας. — S.

79. τρόχιλος (hoc accentu) ὄρνις οὑτ. ἐπὶ συνεχῶς προσεῖπε (iterum iterumque dixit) τὸ τρέ-

οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, ὦ τρόχιλε; τὸν δεσπότην ἡμῖν κάλεσον.

ΤΡ. ἀλλ' ἀρτίως νὴ τὸν Δία εὗδε καταφαγὼν μύρτα καὶ σέρφους τινάς.

ΕΤ. ὅμως ἐπέγειρον αὐτόν.

ΤΡ. οἶδα μὲν σαφῶς, ὅτι ἀχθέσεται· σφῷν δ' αὐτὸν οὕνεκ' ἐπεγερῶ.

ΠΕ. κακῶς σύ γ' ἀπόλοι', ὡς μ' ἀπέκτεινας δέει!

ΕΤ. οἴμοι κακοδαίμων, χὠ κολοιός μ' ὀΐχεται ὑπὸ τοῦ δέους.

ΠΕ. ὦ δειλότατον σὺ θηρίων, δείσας ἀφῆκας τὸν κολοιόν;

ΕΤ. εἰπέ μοι, σὺ δὲ τὴν κορώνην οὐκ ἀφῆκας καταπεσών;

ΠΕ. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΕΤ. ποῦ γάρ ἐστιν;

ΠΕ. ἀπέπτετο.

ΕΤ. οὐκ ἄρ' ἀφῆκας, ὦ 'γάθ'; ὡς ἀνδρεῖος εἶ.

χω, παρὰ τὸ τρέχω, τροχίλος (τρόχιλος) εἰκών. ἔστι δὲ καὶ ὄρνεον τροχίλος (τρόχιλος), καὶ λέγεται εἶναι δρομύ. ἀξιοῦσι δέ τινες τὴν μέσην ὀξύνειν. S. scripsi τρόχιλος a τρόχος, sicut στρόβιλος scribitur a στρόβος, et eodem modo infra 542. excudi jussi ὄρχιλος ab ὄρχις vel ὄρχος. qui malunt τροχίλος, analogiam sequuntur adjectivorum, quale est ὀργίλος ab ὀργή, quae mihi diversa esse videtur propter accentum vocabuli primitivi. quod attinet ad ipsam avem, quae hic dicitur, plures, nec ejusdem generis, ita vocantur; sed verisimile est intelligi τρόχιλον τρωγλοδύτην, *motacillam troglodytem* Linn., germ. *Zaunkönig*, cui propriam esse monet B. agilitatem illam, quae trochilo h. l. tribuitur. cf. Camus ad Aristot. H. A. 2, 731. sequ., Pac. 947., Ach. 824.

80. οἶσθ' o. ὃ δρ.; cf. 54.

81. ἀρτίως, *nunc, modo*, secus quam praecipiunt Grammatici de discrimine voce. ἄρτι et ἀρτίως. v. Schol. Nub. 1148. etc. B.

82. σέρφος σκωληκώδες ζωΰφιον. ἢ μυρμηκώδες. (σέρφοι formicae alatae. Hesych. ibique Alb. aut potius muscae. Phot. lex. p. 375. B. cf. Schneideri lex. gr. h. v., infra 543., Vesp. 341.) — Νικοφῶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς· ἅπερ ἐσθίει ταυτὶ τὰ πόνηρ' ὀρνίθια, Σέρφους ἴσως, σκάληκας, ἀκρίδας, πάρνοπας. μύρτα δὲ ὁ τῆς μυρσίνης καρπός, ὃς ἐστιν οἰκεῖος ὄρνισιν εἰς τὸ ἐσθίειν. S. baccas myrti dulces esse monuit Aristot. Probl. s. 20. §. 23. *Ex B.*

84. his dictis intro abit Trochilus, Epopem excitaturus.

85. seqq. πρὸς τὸν θεράποντα Ἔποπος λέγει εἰσελθόντα καὶ κεχηνότα. ὑπὸ τοῦ δέους. ἰδὼν γὰρ τὸν δοῦλον κεχηνότα ἐφοβήθη. S.

86. μ' οἴχ. μοι οἴχεται. *Br.* cf. Vesp. 600.

90. fortasse scribendum est, meliore numero, ποῦ γὰρ ἔστ';

91. ὡς ἀ. εἶ. ὡς πολύ. ἐν εἰρωνείᾳ δέ. S.

ΕΠ. ἄνοιγε τὴν ὕλην, ἵν' ἐξέλθω ποτέ.
ΕΥ. ὦ Ἡράκλεις, τουτὶ τί ποτ' ἐστὶ θηρίον;
τίς ἡ πτέρωσις; τίς ὁ τρόπος τῆς τριλοφίας;
ΕΠ. τίνες εἰσί μ' οἱ ζητοῦντες;
ΕΥ. οἱ δώδεκα θεοὶ
εἶξασιν ἐπιτρῖψαί σε.
ΕΠ. μῶν με σκώπτετον,
ὁρῶντε τὴν πτέρωσιν; ἦ γὰρ, ὦ ξένοι,
ἄνθρωπος.
ΕΥ. οὐ σοῦ καταγελῶμεν.
ΕΠ. ἀλλὰ τοῦ;
ΠΕ. τὸ ῥάμφος ἡμῖν σου γέλοιον φαίνεται.
ΕΠ. τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλέης λυμαίνεται

92. τὴν ὕλην. δέον εἰπεῖν τὴν θύραν· ἀλλ' ἐν ὕλαις διάγουσιν οἱ ὄρνιθες. S. hinc inchoatur scena 4. Epops primum e longinquo auditur, mox prodit. B.

94. τριλοφία est ingens crista (Poll. 1, 138., Musgrav. ad Eurip. Or. 1499.), ut τριχυμίαν dixit Eurip. Troad. 83. insignis crista epopis: vid. Leskii *Naturgesch.* 1. p. 251. *annot.* B. ἡ πτέρωσις. vide annot. ad 104.

95. μ' οἱ ζητ. pro οἱ ζητοῦντές με. hyperbaton metricum. Br.: „οἱ δώδ. θεοὶ . . . abruptus est sermo. haec Epopi dicit Euelpides, additurus, ut videtur, πάντα σοὶ δοῖεν ἀγαθά, vel simile quid. sed avertit se, et secum, ita ut ab Epope non exaudiatur, pergit εἶξασιν ἐπιτρῖψαί σε.“ nihil abrupti video in his verbis, sed ridicule Euelpides: *Videntur*, inquit, *duodecim dii te perdidisse*, qui tali poena affectus sis, utpote praeditus homo capite upupae. vide annot. ad 104. duodecim deos dixit ad rem augendam. Be.: *Ipsi duodecim dii videntur tibi irati.* B.: Simpliciter dicebantur οἱ δώδεκα θεοὶ majores illi dii, quos Athenn. praecipue colebant, et quibus ara a Pisistrato, tyranni nepote, erat exstructa. v. Thuc. 6, 54. cum interpp. et Arnald. de diis παρέδροις p. 32. sequ.

96. εἶξασιν pro εἴκασιν, quorum utrumque Atticum est. vide Matth. gr. gr. §. 231. annot.

97. ἦ γὰρ, ὦ ξένοι, ἄνθρωπος. nolite me irridere propterea, quod sum avis: *nam* olim homo fui. B.: „γὰρ reddit causam sententiae intelligendae: nolite mirari. v. Schol. Thuc. p. 14, 65. Duk., Markland. ad Eurip. Suppl. 8., 288., Zeun. ad Viger. p. 461. seqq., 496.“ ceterum ita Dind. libri — ἦν, contra morem vett. Atticorum: quod pridem animadvertit B. cf. Plut. 77. Choeroboscus Bekkeri, monente Dind., p. 1379.: ἢ ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν· ἦ γὰρ ἐγὼ ξένος (, ξένοι,) ἄνθρωπος. καὶ παρὰ Πλάτωνι ἡ χρῆσις εὕρηται. haud male scripseris etiam ἦ γὰρ ἐγὼ, ξένοι, ἄνθρωπος. ξένοι, ut Eurip. Cycl. 83. ξένοι, φράσατ' ἄν etc.

99. Buffon., monente B.: *le bec de la huppe* (epopis) *a deux pouces un quart. Il est légèrement arqué; la pointe supérieure dépasse un peu celle du bec inférieur; l'une et l'autre sont assez mousses.* — ridicule non ipsum Epopem rideri dicunt, sed ejus rostrum. monuit H. Voss.

100. Σοφ. ἐν γὰρ τῷ Τηρεῖ

ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα.
ΕΥ. Τηρεὺς γὰρ εἶ σύ; πότερον ὄρνις ἢ ταῶς;
ΕΠ. ὄρνις ἔγωγε.
ΕΥ. κἄτά σοι ποῦ τὰ πτερά;
ΕΠ. ἐξεῤῥύηκε.
ΕΥ. πότερον ὑπὸ νόσου τινός;
ΕΠ. οὔκ, ἀλλὰ τὸν χειμῶνα πάντα τῶρνεα
πτεροῤῥυεῖ τε, καὐθις ἕτερα φύομεν.
ἀλλ' εἶπατόν μοι, σφὼ τίν' ἐστόν;
ΕΥ. νώ; βροτώ.

Σοφοκλῆς ἐποίησεν αὐτὸν ἀπωρνιθωμένον καὶ τὴν Πρόκνην. ἐν ᾧ ἔσκωψε πολλὰ τὸν Τηρέα. S. cf. annot. ad 277. Br.: „Sophoclem perstringit, qui in Tereo dramate regem illum introduxerat in avem conversum; quem eodem, quo in tragoedia, habitu ornatum exhibuisse videtur Comicus." supersunt ejus dramatis fragmenta satis multa. — τοιαῦτα, *sic.* B.: λυμαίνεσθαι est *male tractare.* v. Ernest. ad Xen. Mem. Socr. 1, 3, 6. Lennep. ad Phalar. epist. p. 47. seqq.

102. *utrum ales, an pavo?* lusus est in ambiguitate nominis ὄρνις, quod in genere *avem qualemcunque* significat, et speciatim *gallinaceum.* quaerit Euelpides: *utrum gallinaceus, an pavo?* Epops respondet: *ales equidem,* sed generali significatione. Latinis ales, ut Graecis ὄρνις, *avem* in genere et speciatim *gallum* significat. hoc autem quaerit Euelp., sive respiciens ad Epopis speciem et ornamentum, [praesertim cristam, qua pavoni similis erat: vide Beckio laudatum Aelianum H. A. 5, 21.] sive quia gallinaceorum et pavonum spectacula publice exhibebantur. ideo ex utro harum avium genere sit, percunctatur. — *Br.* graviter et εἰρωνικῶς Epops respondet, se avem esse, nihil amplius; tantumque satis esse putat scire scurras Athenienses, qui ipsi adeo ignorare videntur res naturales, ut dubitent, upupa utrum gallinaceus sit an pavo. eodem pertinent, quae falsa dicit de mutatione pennarum. — de pronunciatione verbi ταῶς S.: ὀξύνεται καὶ περισπᾶται. vide et de hoc et de raritate tum Athenis pavonum annotata inferius ad 265., ubi itidem mirabundus Euelpides: τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου ταῶς;

104. ἐξεῤῥ. παρόσον ἄνθρωπος ἐξελήλυθε, μὴ ἔχων πτερὰ πλὴν τῆς κεφαλῆς ἐπτερωμένης ὄρνιθος. S. haec est πτέρωσις illa, quae 94. dicitur. B.: ὑπὸ νόσου. v. Aristot. H. A. 8, 18. et de pavone 6, 9. ap. Lucianum dial. deor. 4. τὰ πτερὰ ἐξεῤῥύηκε, [defluxere ficto aquilae, qui Ganymedem rapuerat,] h. e. *evanuerunt.* Aristot. monet 8, 16., eas tantum aves, quae in patria maneant, hieme πτεροῤῥυεῖν. v. Buffon. Hist. nat. Av. t. 4. p. 46. sequ.

105. πάντα. mentitur, sed coram hominibus urbanis, quibus quidvis ejusmodi videtur persuaderi posse. vide annott. ad 102. et 104.

106. ἕτερα, scil. πτερὰ, quod e verbo πτεροῤῥυεῖ repetendum, ut saepe ad pronomina et verba intelligenda sunt nomina, quae in superioribus vel qua originem, vel qua notionem, latent. v. interpp. Lucian. 1. p. 37. et Iens. ad eundem 1. p. 234. sequ. φύειν πτερὰ Plato Phaedr. c. 67. extr., quod c. 79. extr. ed. Heind. uno verbo πτεροφυεῖν. B.

ΕΠ. ποδαπὼ τὸ γένος;
ΕΥ. ὅθεν αἱ τριήρεις αἱ καλαί.
ΕΠ. μῶν ἡλιαστά;
ΕΥ. μὰ Δία· θατέρου τρόπου,
ἀπηλιαστά.
ΕΠ. σπείρεται γὰρ τοῦτ' ἐκεῖ
τὸ σπέρμ';
ΕΥ. ὀλίγον ζητῶν ἂν ἐξ ἀγροῦ λάβοις.
ΕΠ. πράγους δὲ δὴ τοῦ δεομένω δεῦρ' ἦλθετον;
ΕΥ. σοὶ ξυγγενέσθαι βουλομένω.
ΕΠ. τίνος πέρι;
ΕΥ. ὅτι πρῶτα μὲν ἦσθ' ἄνθρωπος ὥσπερ νώ ποτε,
κἀργύριον ὠφείλησας ὥσπερ νώ ποτε,
κοὐκ ἀποδιδοὺς ἔχαιρες ὥσπερ νώ ποτε·
εἶτ' αὖθις ὀρνίθων μεταλλάξας φύσιν
καὶ γῆν ἐπέτου καὶ τὴν θάλατταν ἐν κύκλῳ,
καὶ πάνθ', ὅσα περ ἄνθρωπος, ὅσα τ' ὄρνις, φρονεῖς.
ταῦτ' οὖν ἱκέται νὼ πρὸς σὲ δεῦρ' ἀφίγμεθα,

108. ὅθεν — καλαί. ἀντὶ τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν. μέγα γὰρ ἐφρόνουν Ἀθηναῖοι ἐπὶ ναυμαχίᾳ. S. praesertim illo tempore, quo insignem classem in Siciliam miserant, ut monet Wieland.; qua de re B. evolvi iussit Thuc. 6, 3. et Diod. Sic. 13, 3.

109. ἡλιαστά. δικασταὶ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δικαστηρίου τῆς ἡλιαίας. οὕτως δὲ ἐκλήθη διὰ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ εἶναι καὶ [ἐν] ἡλίῳ βάλλεσθαι. S. — μὰ Δία Rav., quod divinaverat Br., alii MSS. μάλα, οὐ μάλα, οὐκ ἀλλά. vett. edd. et S. soloece μὴ, ἀλλά. μὰ per se negat, ut Plut. 396. etc. — θατ. τρόπου, monente Be., est *alius ingenii*, ut ap. Euripidem Med. 771.

110. ἀπηλ. τουτέστι μισόδικοι. S. π manet, ut in ἀπηλιώτης. *Be.*

111. σπέρμα, *natio, genus.* Eurip. Hec. 239. ἀχάριστον ὑμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους Ζηλοῦτε τιμάς. *Be.* ὀλίγον ζητῶν, h. e. ὀλίγως, *paulum quaerens in agro invenias.* similiter senex ille Plautinus Trin. 8.: *dum illi* (boni mores) *aegrotant, interim mores mali*, Quasi herba inrigua, *subcrevere uberrume, Neque quidquam hic vile nunc est nisi mores mali;* Eorum licet jam messem metere maximam. male interpp. verbum ὀλίγον retulerunt ad λάβοις.

112. τοῦ δὴ A Paris., Br. Dind. ἠλθέτην.

118. τὴν θάλ. malit Br., delete articulo, κατὰ γῆν ἐπέτου κατὰ τὰ θάλ. ἐν κύκλῳ, B. autem, probante Porsono ad Eurip. Med. 1, καὶ γῆν ἐπέπτου καὶ θάλ.: quem secutus est Dind., nisi quod dedit ἐπεπέτου. sed lubricus est usus articuli, nec cuiquam auctor sim, ut digitum discedat in hoc genere a libris scriptis. vide Matth. gr. gr. §. 265. sequ., nos ad Eurip. Iphig. T. 1257. etc.

120. ταῦτ' οὖν. i. e. διὰ ταῦτα οὖν. v. ad Nub. 319. *Br.* Soph. Ajac. 1258. σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ,

εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὔερον,
ὥσπερ σισύραν, ἐγκατακλιθῆναι, μαλθακήν.
ΕΠ. ἔπειτα μείζω τῶν Κραναῶν ζητεῖς πόλιν;
ΕΤ. μείζω μὲν οὐδέν, προσφορωτέραν δὲ νῷν.
ΕΠ. ἀριστοκρατεῖσθαι δῆλος εἶ ζητῶν.
ΕΤ. ἐγώ;
ἥκιστα· καὶ τὸν Σκελλίου βδελύττομαι.
ΕΠ. ποίαν τιν' οὖν ἥδιστ' ἂν οἰκοῖτ' ἂν πόλιν;
ΕΤ. ὅπου τὰ μέγιστα πράγματ' εἴη τοιαδί.
ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῴ τις ἐλθὼν τῶν φίλων
λέγοι ταδί· Πρὸς τοῦ Διὸς τοὐλυμπίου,
ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία
λουσάμενα πρῴ· μέλλω γὰρ ἑστιᾶν γάμους.
καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσεις. εἰ δὲ μή,
μή μοι τότε γ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πράττω κακῶς.

τοῦδ' ὑπερμαχεῖς πέρι; cf. Matth. gr. gr. §. 471, 8.

121. εὔερον. οἷον μαλακὴν ὥσπερ σισύραν εὐέριον. Πλάτων (Comicus)· καὶ τοσοῦτον εὐερίας ἀπολέλαυκεν [ὁ] Τπέρβολος, (as., gl. pol. et gl.) Ὥστ' ἀύχμωτατός ἐστι. (pher.) Κρατῖνος· γλῶσσαν εὐέρων βοτῶν. λέγει δὲ περὶ τῶν προβάτων. S. constructionem ἀφίγμ., εἰ φράσειας illustravit Schaefer. ad Long. p. 426. B.

122. σισύρα est vestis stragula, ut Nub. 10., Vesp. 708. B.

123. τῶν Κραν. τῶν Ἀθηνῶν, διὰ τὸ τραχὺ καὶ λεπτόγεων. ἢ ἀπὸ Κραναοῦ βασιλέως. S. hoc probavit Br., laudans Meurs. Regn. Att. 1, 13.

125. ἀριστ. ἀντὶ τοῦ ὀλιγαρχεῖσθαι. — S.

126. καὶ τὸν Σκελλίου. παρὰ τὸ ὄνομα πέπαιχεν, ἐπεὶ Ἀριστοκράτης Σκελλίου υἱὸς ἦν, ὃν ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης ἔγραψεν. (Demosth. contra Theocrin. t. 2. p. 1343. ed. Reisk.) — οὕτως οὖν, φησί, μισῶ τὴν ἀριστοκρατίαν, ὅτι (ὥστε) καὶ τὸν Ἀριστοκράτην, ὅτι κέκληται τῷ ὀνόματι τούτῳ. S. Ioco Euelpides suspicionem aristocratiae amovet, in quam suspicionem saepe isto tempore veniebant Atheniensibus viri probi et ipse fortasse Aristoph. propterea quod plebis imperium et demagogorum artificia improbarent. *Wieland.*

129. πρῴ, h. e. πρωΐας, aliis scribitur πρῷ aut πρώ. v. Piers. ad Moer. p. 300. B.

130. τοὐλυμπίου. notum Iovis cognomen, Olympiae, Syracusis, Athenis, Megaris, Patris, aliisque in locis culti. vide B. Hederici lex. mythol. v. Olympius.

131. ὅπως παρ' intell. ὅρα vel δέομαι. — B. K.: i. e. *ut coenes apud me.* hac enim formula vel simili ap. Graecos utebantur illi, qui aliquem invitabant ad convivium quo sensu Latini quoque dicere solebant *hodie apud me eris volo*, vel *una simus.* v. Casaub. ad Laërt. 2, 70.

132. ἑστιᾶν γάμους est *nuptiales epulas parare.* proprie γάμος dicitur primus nuptiarum dies. v. Hesych. et Pollux 3, 38. *Ex B.*

134. παροιμία ἐπὶ μὴ συνερχομένων τοῖς φίλοις ἐν κινδύνοις. παίζει δὲ εἰς τὸ ἐναντίον· ἡ γὰρ παροιμία μή μοι τότ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πράττω καλῶς. S.

ΕΠ. νὴ Δία ταλαιπώρων γε πραγμάτων ἐρᾷς. τί δαὶ σύ;

ΠΕ. τοιούτων ἐρῶ κἀγώ.

ΕΠ. τίνων;

ΠΕ. ὅπου ξυναντῶν μοι ταδί τις μέμψεται, ὥσπερ ἀδικηθείς, παιδὸς ὡραίου πατήρ· Καλῶς γέ μοι τὸν υἱόν, ὦ Στιλβωνίδη, εὑρὼν ἀπιόντ' ἀπὸ γυμνασίου λελουμένον οὐκ ἔκυσας, οὐ προσεῖπας, οὐ προσηγάγου, οὐκ ὠρχιπέδησας, ὧν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος.

ΕΠ. ὦ δειλακρίων σὺ τῶν κακῶν, οἷων ἐρᾷς! ἀτὰρ ἔστι γ', ὁποίαν λέγετον, εὐδαίμων πόλις παρὰ τὴν ἐρυθρὰν θάλατταν.

ΕΥ. οἴμοι, μηδαμῶς ἡμῖν παρὰ τὴν θάλατταν, ἵν' ἀνακύψεται κλητῆρ' ἄγουσ' ἔωθεν ἡ Σαλαμινία!

135. ταλαιπ. ἐν εἰρωνείᾳ. S. ut κακὰ 143. B.

139. καλῶς per ironiam. Demosth. Philipp. 3. (t. 1. p. 128. ed. Reisk.) καλῶς Ὀλυνθίων ἐφείσατο. *Be.* S.: ὦ Στιλβ. ὦ λαμπρὲ, ὦ ἀπὸ βαλανείων κεκαλλωπισμένε. (adjectivo prolato forma patronymici. *Be.*) ἢ Στίλβωνος παῖ. (hoc rectius.) διασύρει δὲ τοῦτον, ὡς παῖδα (fort. παιδικὰ) ἔχοντα.

140. λελουμένον. in gymnasiis, quae saepe amori inserviebant, erant balnea publica: unde γυμνάσιον auctore Suida etiam de *balneis* dictum. v. Kuhn de lot. et baln. Graecorum in Schlaegeri diss. rariorum de antiqq. fascic. 9. p. 177. sequ. — B.

141, 2. ὁ μὲν τὰς τῆς γαστρὸς τρυφὰς ἐβούλετο, ὁ δὲ τὰς αἰσχρὰς ἡδονάς. προσηγάγου δὲ ἀντὶ τοῦ πρὸς ἑαυτὸν ἔλαβες εἰς συνουσίαν. ὠρχιπ. ἀντὶ τοῦ τῶν ὄρχεων ἥψω καὶ κατέσχες αἰσχρῶς. δειλακρίων δὲ δειλότατε, κακόδαιμον. (ut Pac. 193., Plut. 969. gloss. Dorv.: δειλάκρα, ἄχρως ἀθλία.) — S. libri vitiosa interpunctione: ὦ δειλ. σὺ, τῶν κακ. ο. ἐρᾷς. dictum δειλ. τῶν κακῶν, ut μακαρία τῆς Θεωρίας Pac. 690. etc. cf. Matth. gr. gr. §. 348.

145. ἐρυθρὰ θάλασσα de Indico Oceano, de sinu Persico (Wessel. ad Herod. p. 256, 10.), de Arabico sinu (Wessel. ad Diod. Sic. 1. p. 23.) dicitur. v. Reland. dist. de mari rubro, in Diss. misc. (cf. Melae interpp. 3, 8.) — v. sequ. ἡμῖν redundat e vitae communis usu. v. Wessel. ad Herod. p. 649, 91., Burm. ad Phaedr. 1, 22, 3., Drakenb. ad Sil. Ital. 1, 46. B. ceterum jocari videtur Arist., cum dicit, ad mare rubrum sitam esse civitatem aliquam, in qua tam foeda publice fiant; nisi forte Indorum mores cogitaverit, ab Herodoto descriptos his verbis 3, 101.: μίξις δὲ τούτων τῶν Ἰνδῶν τῶν κατέλεξα πάντων ἐμφανὴς ἐστι, κατάπερ τῶν προβάτων. id quidem certe significare voluit, amores istos nefandos barbaris digniores esse quam Graecis.

147. ἡ Σαλαμ. δύο εἰσὶ νῆες ὑπηρέτιδες παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ἡ Πάραλος καὶ ἡ Σαλαμινία· ὧν ἡ μὲν Σαλαμινία τοὺς ἐκκαλουμένους εἰς κρίσιν ἦγεν, ἡ δὲ Πάραλος τὰς θεωρίας ἀπῆγεν. [τουτέστι τὰ εἰς θυσίαν

Ἑλληνικὴν δὲ πόλιν ἔχεις ἡμῖν φράσαι;
ΕΠ. τί οὐ τὸν Ἠλεῖον Λέπρεον οἰκίζετον
150 * ἐλθόνθ';
ΕΥ. ὅτιὴ νὴ τοὺς θεούς, ὃς οὐκ ἰδὼν
βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.
ΕΠ. ἀλλ' εἰσὶν ἕτεροι τῆς Λοκρίδος Ὀπούντιοι,
ἵνα χρὴ κατοικεῖν.
ΕΥ. ἀλλ' ἔγωγ' Ὀπούντιος
οὐκ ἂν γενοίμην ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου.

πεμπόμενα.] S. cf. 1121. ἡ Σαλαμινία simpliciter dicitur, intell. voc. ναῦς. v. Duker. ad Thuc. p. 410, 70. etiam Paralo (altera publica navi) utebantur interdum ad abducendos reos. v. Hudson. ad Thuc. p. 185, 37. ἀναχύψεται, *emerget*, h. e. *conspicietur*. (verbum ἀνακύπτειν proprie de iis dicitur, qui caput erigunt. v. Hemsterh. ad Lucian. 1. p. 18. alludere poëtam ad revocationem Alcibiadis, eamque improbare, monet Wieland. [secundum S. argumento fabulae.] add. Palmer. Spicil. p. 751.) κλητὴρ dicebatur is, per quem actor in jus vocabat (calator). v. Harpocr. p. 217. atque inde Phot. p. 126. B. Br.: ἵν' — ἡ Σαλαμ. οὐ *par un beau matin* (ἑωθεν, *eines Morgens*, *eines Tags*,) *on verra arriver la Salamine portant un huissier chargé d'assignations.*

149. ad h. l. respexit Pausan. Eliac. 1. c. 5. (ἰόντι δὲ ἐπὶ τῆς Ἠλείας χωρίον ἐστὶν ἐπὶ θάλασσαν καθῆκον, ὃ ὀνομάζεται μὲν Σαμικόν, ἐν δεξιᾷ δὲ ὑπὲρ αὐτὸ ἡ τε Τριφυλία καλουμένη, καὶ πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Τριφυλίᾳ Λέπρεος etc.) vid. etiam S. ad Acharn. 630. et Suid. v. ἀγοραναμία. K. de nomine urbis v. Morus ad Xen. Hell. 3, 2, 18., Duker. ad Thuc. p. 336, 38., de situ et fatis ejus Wass. ibid. p. 338, 20. occuparant eam 4 annis ante actam hanc fabulam Spartani et Helotas libertate donatos illuc deduxerant; ob quam injuriam Spartanos Elei a ludis Olympicis prohibuerunt. vid. Diod. Sic. 12, 76. Wieland. conjicit, ideo exulibus consuli, ut Lepreum migrent, quod ibi multa regnaverit morum licentia. B.

150. ὃς οὐκ ἰδών. ἀλλ' ἐξ ἀκοῆς μαθών. [πλεονάζει δὲ τὸ ὃς.] uncis inclusi ineptum istud additamentum, quod cave a veteri explicatore profectum esse censeas. scribendum haud dubie ὅσ' (ὅσα) οὐκ ἰδών, *quantum is, qui non vidit*; quantum is, qui nunquam eo venit, abominari Lepreum oppidum potest, tantum id ego abominor propter Melanthium leprosum. Eurip. Ion. 1199. ὅσ' ἀσπὶς ἔγχος θ'. Soph. Trach. 1149. ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μή ποτε φανῶν χεροῖν etc. Dind. ὡς οὐκ ἰδών. saepe turbavit neglectus apostrophus. lusus verborum.

151. Μελάνθιος ὁ Τραγικὸς κωμῳδεῖται λεπρὸς καὶ κακοπράγμων. (ἄλλως.) κωμῳδεῖται γὰρ εἰς μαλακίαν καὶ ὀψοφαγίαν. Πλάτων δὲ αὐτὸν ἐν Σκύθαις ὡς λάλον σκώπτει. Καλλίας Πεδήταις· τίς ἆρα (;) τοὺς Μελανθίους τῷ γνώσομαι; (β'.) Οὓς ἂν μάλιστα λευκοπρώκτους (λαικοπρώκτους) εἰσίδῃς. — S.

152. Locri Opuntii vicini erant Boeotorum et Phocensium, nomenque a primaria urbe acceperant. v. Strab. p. 638. (9, 4.) B.

153. Ὀπούντιος. οὗτος ὀκνηρὸς καὶ μονόφθαλμος. ἔπαιξεν οὖν, ὅτι οὐκ ἂν γενοίμην τυφλός. S. cf. 1207.

154. ἐπὶ ταλ. χρ., *ea condi-*

οὗτος δὲ δὴ τίς ἔσθ' ὁ μετ' ὀρνίθων βίος;
σὺ γὰρ οἶσθ' ἀκριβῶς.
ΕΠ. οὐκ ἄχαρις ἐς τὴν τριβήν·
οὗ πρῶτα μὲν δεῖ ζῆν ἄνευ βαλαντίου...
ΕΥ. πολλήν γ' ἀφεῖλες τοῦ βίου κιβδηλίαν.
ΕΠ. νεμόμεσθα δ' ἐν κήποις τὰ λευκὰ σήσαμα,
καὶ μύρτα, καὶ μήκωνα, καὶ σισύμβρια.
ΕΥ. ὑμεῖς μὲν ἄρα ζῆτε νυμφίων βίον.
ΠΕ. φεῦ φεῦ!
ἦ μέγ' ἐνορῶ βουλευμ' ἐν ὀρνίθων γένει
καὶ δύναμιν, ἣ γένοιτ' ἄν, εἰ πίθοισθέ μοι.
ΕΠ. τί σοι πιθώμεθ';
ΠΕ. ὅ τι πίθησθε; πρῶτα μὲν
μὴ περιπέτεσθε πανταχῇ κεχηνότες,
ὡς τοῦτ' ἄτιμον τοὔργον ἐστίν. αὐτίκα
ἐκεῖ παρ' ἡμῖν τοὺς πετομένους ἢν ἔρῃ,
Τίς οὗτος ὄρνις; ὁ Τελέας ἐρεῖ ταδί·

tione, ut acciperem talentum auri. vid. Matth. gr. gr. §. 585, β.

156. ἐς τὴν τριβήν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν εὐάφων ἱματίων, τῶν ὑπουργούντων εἰς τρίψιν καὶ φόρεσιν (φόρησιν) πολλοῦ χρόνου. S.

157, 8. ἄνευ βαλ. ἀντὶ τοῦ ἄνευ ἀργυρίου καὶ δαπάνης. κιβδηλίαν. τὸν ἐκ τοῦ ἀργύρου ὕπον, μοχθηρίαν καὶ ζηλοτυπίαν. — S. B.: est *adulteratio numorum*, hinc *fallacia*, *fraudulentia*, ut κίβδηλον κακόν Eurip. Hipp. 580. —

159. σήσαμα, *sesamum orientale* Linn., planta, quae siliquas facit fructu oleoso. cf. Vesp. 647.

160. σισ. *mentha hirsuta* Linn., *die rauhe Münze*, menthae hortensi similis, sed latioribus foliis atque odoratis. cf. Billerbeckii Flora class. p. 151. S.: σισ., φύλλα, οἷς ἐστεφανοῦντο οἱ νυμφίοι.

161. νυμφίων βίον. quia illa omnia sponsis dabantur, sive ad coronas, sive in eduliis *Br.* cf. Pac. 820., Ovid. Fast. 4, 869. *cumque sua dominae* (Veneri) *date grata sisymbria myrto.*

162. φεῦ φεῦ. ἔστι μὲν σχετλιαστικόν, νῦν δὲ θαυμαστικόν. S.

165. praeter necessitatem libri πιθώμεσθ', quod correxit Dawes. Misc. crit. p. 217. idem, adstipulante Br., πίθησθε pro πίθοισθε, cum antecedens interrogatio postulet conjunctivum, ut monuit B.

166. A Paris. πανταχοῦ, Br. πανταχοῖ. S. μὴ περιπ. ἀντὶ τοῦ ἕνα τόπον ἔχητε.

167. αὐτίκα. οἷον εὐθέως. (*exempli gratia.*) — S.

168. ἐκεῖ, *in terra*, vel *Athenis*. S.: τοὺς πετ. ἀντὶ τοῦ περὶ τῶν πετομένων. ἔστι δὲ Ὁμηρικὸν τὸ σχῆμα· εἰρόμεναι παῖδάς τε καὶ γυναῖκας τε. (v. Abresch. Diluc. Thuc. p. 520. sequ. B.) — recte Be. τοὺς πετομένους figurate accipit pro hominibus inconstantibus variis et mutabilibus, quales videntur esse aves.

169. ridicule ὄρνιν vocat τὸν πετόμενον figurate dictum. ceterum talis fuit ipse Teleas. S.: οὗτος διαβάλλεται ὡς μετάβλητος τοὺς τρόπους. (ἄλλως.) πρὸς γὰρ τῇ κιναιδίᾳ, καὶ δειλίᾳ, καὶ ἀφοφαγίᾳ, καὶ νοσφισμῷ, καὶ πονηρίᾳ ὀνειδίζουσι τὸν Τελέαν. — Πλάτων Σὺρφακι ἐπὶ τοῦ Τελέου

ΠΕ. Ἄνθρωπος ὄρνις, ἀστάθμητος, πετόμενος,
ἀτέκμαρτος, οὐδὲν οὐδέποτ' ἐν ταὐτῷ μένων.
ΕΠ. νὴ τὸν Διόνυσον, εὖ γε μωμᾷ ταυταγί.
τί ἂν οὖν ποιοῖμεν;
ΠΕ. οἰκίσατε μίαν πόλιν.
ΕΠ. ποίαν δ' ἂν οἰκίσαιμεν ὄρνιθες πόλιν;
ΠΕ. ἄληθες, ὦ σκαιότατον εἰρηκὼς ἔπος;
βλέψον κάτω.
ΕΠ. καὶ δὴ βλέπω.
ΠΕ. βλέπε νῦν ἄνω.
ΕΠ. βλέπω.
ΠΕ. περίαγε τὸν τράχηλον.
ΕΠ. νὴ Δία
ἀπολαύσομαί τι δ', εἰ διαστραφήσομαι.
ΠΕ. εἰδές τι;
ΕΠ. τὰς νεφέλας γε καὶ τὸν οὐρανόν.
ΠΕ. οὐχ οὗτος οὖν δήπου 'στὶν ὀρνίθων πόλος;
ΕΠ. πόλος; τίνα τρόπον;
ΠΕ. ὥσπερ εἴποι τις τόπος·
ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο καὶ διέρχεται
ἅπαντα, διὰ τοῦτό γε καλεῖται νῦν πόλος.

νοεῖ μὲν ἕτερ', ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει. — cf. annot. ad 11., infra 962., Pac. 951.

170. Br. et Invern.: ἄνθρωπος ἀστάθμητος, ὄρνις πετόμενος, qua scriptura nihil languidius fingi potest, ut verear, ne illam temere excudi iusserit Italus, non inspecto codice Rav. facete Teleas: ἄνθρωπος ὄρνις, h. e. ὀρνίθειος, *ein Menschvogel*, quemadmodum βατραχοκύκνους dixit, ni fallor, Aristoph. Ran. 207. πετόμενος per se dictum est, ut τοὺς πετομένους 168. — ἀστάθμητος, ἄνισος, ἄστατος. gl. Victor.

171. ἀτέκμαρτος. οἷον, σημεῖον διὰ πτήσεως οὐκ ἐμφαίνων. (Eurip. Hel. 662. ὁ θεὸς ὡς ἔφυ τι ποικίλον Καὶ δυστέκμαρτον! Soph. Oed. R. 108. ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται Ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας; ubi S.: δυστ. δυσκατέργαστον, δυσεύρετον, δυσκατάληπτον, Wieland.: *Ein wacklichtes* charakterloses *Ding.*) μωμᾷ δὲ ψέγεις. (verbum Homericum Il. 3, 412. B,) S.

175. ἄληθες, *ain'? itane vero? ἐπίρρημα θαυμαστικὸν* vocat S. ad Plut. 123.; sed fere servit ironiae. cf. Ran. 793., Plut. 123. etc.

178. τί δ' Rav., quod fortius vulgato τί γ'. B.: διαστρέφεσθαι est distorquere sibi oculos, collum —: unde διάστροφος Thom. Mag. p. 270. ἀπολαύσομαι ironice dicitur.

180. πόλος, πόλις, πολεῖσθαι. allitteratio, Graecis non infrequens. (similiter Wieland. usurpavit verba germ. *Staat* et *Stadt*, Voss. *Statt*, *Stätte*, *Stadt.*) vide Reisk. Misc. Lips. 6. p. 113., Valck. ad Herodot. p. 373, 21. B.

182. πολ. ὑφετυμολογεῖν βούλεται τὴν πόλιν. S.

183. malim solidiore numero διὰ τουτί γε.

ἦν δ' οἰκίσητε τοῦτο καὶ φράξηθ' ἅπαξ,
ἐκ τοῦ πόλου τούτου κεπλήσεται πόλις·
ὥστ' ἄρξετ' ἀνθρώπων μὲν ὥσπερ παρνόπων,
τοὺς δ' αὖ θεοὺς ἀπολεῖτε λιμῷ Μηλίῳ.

ΕΠ. πῶς;

ΠΕ. ἐν μέσῳ δήπουθεν ἀήρ ἐστι γῆς·
εἶθ' ὥσπερ ἡμεῖς, ἦν ἰέναι βουλώμεθα
Πυθῶδε, Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα,
οὕτως, ὅταν θύσωσιν ἄνθρωποι θεοῖς,
ἢν μὴ φόρον φέρωσιν ὑμῖν οἱ θεοί,
διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους
τῶν μηρίων τὴν κνίσαν οὐ διαφρήσετε.

ΕΠ. ἰοὺ ἰού,
μὰ γῆν, μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα,

186. ὥσπερ παρν. εὐχείρωτοι γὰρ οἱ πάρνοπες. ἔστι δὲ εἶδος ἀκρίδων. οἱ δὲ κωνώπων. S. genus locustarum, vitibus noxium. v. Pierson. ad Moer. p. 316. B. cf. 562., Vesp. 1268.

187. λιμῷ Μηλίῳ. ἀντὶ τοῦ μεγίστῳ. (ut ap. Romanos *fames Saguntina* in proverbium abiit. *Br.*) Μῆλος δέ ἐστι πόλις Θεσσαλίας, (imo insula maris Aegaei, ex Sporadibus. sic tamen etiam Suidas et Erasmus in proverbiis, quem errorem jam Palmerius castigavit.) καὶ οἱ Μήλιοι πολιορκούμενοι ὑπὸ Ἀθηναίων λιμῷ ἐπείσθησαν (recte Dobr. ἐπιέσθησαν) καὶ παραδεδώκασιν ἑαυτούς, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ. (cap. ult. evenit hoc, monente B., Olymp. 90. 4., biennium ante actas Aves. v. Wass. et Duker. ad Thuc. p. 375., Wessel. ad Diod. Sic. 1. p. 535.) S.

190. Boeotia inter Atticam et Delphos (Phocidemque) media interjacebat, Strab. p. 642. et 646. Alm. si igitur Athenn. Delphos (Πυθῶδε est εἰς Δελφούς: v. Wessel. ad Diod. Sic. 1. p. 299.) ire volebant, tempore certe belli, a Boeotis (qui erant hostes Atheniensium. *Be.*) transitus venia erat petenda. B.

191. ita Suid. v. ὡς Πυθῶδε, vulgo ἄνθρωποι.

193. χάους ἀντὶ τοῦ ἀέρος νῦν, ὡς Ἴβυκος· κοτᾶται δ' ἐν ἀλλοτρίῳ χάει. S. idem versus legitur infra 1135., ubi vid. annot.

194. διαφρ. Etymologus p. 271., quem Br. laudavit: διαφρῶ σημαίνει τὸ διακομίζω, καὶ εἰσιέναι καὶ ἀφιέναι (ἀπιέναι) ποιῶ. εἴρηται παρὰ τὸ ὦ, ὃ σημαίνει τὸ ἀφίημι, ὅπερ καὶ ἀφῶ λέγεται καὶ προῶ· εἶτα κατὰ συγκοπὴν προῶ, φρῶ, καὶ κατὰ δευτέραν σύνθεσιν διαφρῶ καὶ εἰσφρῶ. Ἀριστοφάνης· τῶν μηρίων τὴν κν. οὐ διαφρ. γέγονε δὲ ἡ τροπὴ τῆς προ, ὡς ἐν τῷ προοίμιον φροίμιον, πρόουρος φρουρός. (eadem Zonar. 1. p. 641. B.) „εἰσφρήσομεν occurrit Vesp. 860." *Br.* Diod. κνίσαν. vide annot. ad Pac. 989.

196. νεφέλας. νεφέλη οὐ μόνον ἡ καπνώδης τῆς γῆς ἀναθυμίασις, ἀλλὰ καὶ εἶδος δικτύου θηρευτικοῦ. (infra 503. Be.: *nebulas.* retis est tenuissimi genus. *Br.* add. Pollux 10, 171. idem 5, 27. δίκτυα esse monet venatorum retia in carapis posita. B.) οὕτω δὲ τὰ προστυχόντα ὤμνυον, μὰ κρήνας, μὰ γῆν, μὰ ποταμούς. S. Ioci causa poëta avem per retia

μὴ 'γὼ νόημα κομψότερον ἤκουσά πω·
ὥστ' ἂν κατοικίζοιμι μετὰ σοῦ τὴν πόλιν,
εἰ ξυνδοκοίη τοῖσιν ἄλλοις ὀρνέοις.
ΠΕ. τίς ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' αὐτοῖς διηγήσαιτο; σύ.
ΕΠ. ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς βαρβάρους ὄντας πρὸ τοῦ
ἐδίδαξα τὴν φωνήν, ξυνὼν πολὺν χρόνον.
ΠΕ. πῶς δῆτ' ἂν αὐτοὺς ξυγκαλέσειας; ῥᾳδίως.
ΕΠ. δευρὶ γὰρ ἐμβὰς αὐτίκα μάλ' ἐς τὴν λόχμην,
ἔπειτ' ἀνεγείρας τὴν ἐμὴν ἀηδόνα,
καλοῦμεν αὐτούς· οἱ δὲ νῶν τοῦ φθέγματος
ἐάν περ ἐπακούσωσι, θεύσονται δρόμῳ.
ΠΕ. ὦ φίλτατ' ὀρνίθων σύ, μή νυν ἕσταθι,
ἀλλ', ἀντιβολῶ σέ γ', ὡς τάχιστ' ἐς τὴν λόχμην
ἔσβαινε, κἀνέγειρε τὴν ἀηδόνα.

jurare facit. ita Babrius in Tyrwhitti diss. de Babrio p. 8. ὄμνυμί σοι (καὶ) φύλλα πάντα καὶ πηγάς. Eurip. Cycl. 251. μά θ' ἱερὰ νύματ', ἰχθύων τε πᾶν γένος. B.

197. μὴ 'γὼ etc. ellipsis verbi ἐξεπλάγην vel cujusdam similis. *vereor ut unquam callidius commentum audiverim.* de usu indicativi in hac formula vid. Matth. gr. gr. §. 520. annot. 5.

200. διηγεῖσθαι est *exponere*, narrare (*vortragen*), ut Xen. Mem. 8. 2, 1, 29., Plut. de sera num. vind. 5. p. 85. B.

201. βαρβ. ἀντὶ τοῦ ἀφώνους, ἢ ἀνηκόους ἀνθρώπων καὶ μὴ εἰδότας αὐτῶν τὴν φωνήν. — S. Herod. 2, 57. ἔως δὲ ἐβαρβάριζε, ἐδόκεε σφι ὄρνιθος τρόπον φθέγγεσθαι. *Be.* barbarorum lingua Graecis videbatur similis avium sonis. cf. annot. ad Ran. 93. B.

203. πῶς — ξυγκαλ.; locutio proprie non optantis aliquid, sed quaerentis, qucmodo fieri possit id, quod cupit. germanice dicas *wie möchtest du sie also wohl zusammenberufen?* cf. Pac. 68., Monk. ad Eurip. Hippol. 409.

204. αὐτ. μάλα est i. q. εὐθὺς, *continuo*, ut ap. Lucian. de hist. conscr. c. 16. ἔπειτα copulat orationem (v. Moschop. ad Hesiod. Op. et D. 174.), ut Latt. partt. *inde* et *deinde*. v. Drak. ad Liv. 5, 20, 7. 8. λόχμη δασὺς τόπος. —

205. ἀηδόνα. τὴν Πρόκνην γαμετὴν οὖσαν, ἥτις εἰς ἀηδόνα μετεβλήθη. S. — Non soli Aristophani Procne luscinia est; Apollodorus, mythologicae hist. scriptor optimus 3, 14, 8.: καὶ Πρόκνη μὲν γίνεται ἀηδών, Φιλομήλα δὲ χελιδών. sicque a plerisque mythographis traditum est, quos laudat Hygini interpres ad fab. 45. *Br.* cf. I. H. Voss. ad Virg. Ecl. 6, 79. B.: τὴν ἐμὴν, *meam uxorem.* saepe γυνὴ omittitur: v. Fabrett. ad Inscriptt. vett. p. 56. sequ.

206. καὶ. αὐτούς. ἐν σχήματι εἴρηκεν ἀπὸ ἐνικοῦ εἰς πληθυντικόν. — S. genus acoluthiae, de quo vid. Matth. gr. gr. §. 562, 1.

207. θεύσ. Equ. 482. θεύσει γὰρ ἄξας. *Be.*

208. ita Dind. vulgo μὴ νῦν. — cf. 1221.

209. Rav. σ' ἐγ', ὡς. vulgo σ', ἄγ', ὡς.

ΕΠ. ἄγε, σύννομέ μοι, παῦσαι μὲν ὕπνου, a. d.
χῦσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων,
οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς,
τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν
ἐλελιζομένη διερoῖς μέλεσιν γένυος ξουθῆς! a.
καθαρὰ χώρει διὰ φυλλοκόμου a. d.
σμίλακος ἠχὼ πρὸς Διὸς ἕδρας,
ἵν' ὁ χρυσοκόμας Φοῖβος ἀκούων,

211. σύννομέ μοι, *consors mea*, ut Aeschyl. Pers. 706., Soph. Oed. Col. 305., quae laudavit Be. „ὄρνιθα σύννομον dixit Anton. Lib. p. 44. de piscibus idem voc. adhibet Aelian. H. A. 1, 4., de apibus 1, 10." B. S.: σύνν. μοι. ὡς μετέχουσα τοῦ αὐτοῦ βίου καὶ τῆς αὐτῆς νομῆς etc.

212. χῦσον. MS. Vatic. Urb. et Suidas (v. λῦσον): λῦσον, cui tamen lectioni vulgatam praefero. nam χύειν vel χέειν νόμους eodem sensu dicetur, quo ap. Lat. *fundere carmen*, *fundere modos*, pro *canendo*. K. ita χέειν φωνὴν Hom. Od. τ', 521., χέειν φθόγγον Musgr. ad Eurip. Hec. 1153. λῦσον tamen Dind.) νόμους ὕμνων pro ὕμνους. νόμος in musica gr. dupliciter dicitur: vel de modis, ad quos hymni vel tibia vel cithara canuntur (Burett. in *Mém. de l'Acad. d. Inscr.* 10. p. 218.), unde Ὀλύμπου νόμον Equ. 9.; vel de ipsis hymnis, qui ad certas leges et modos canebantur (infra 712.). v. Spanh. ad Callim. h. in Del. 304., Port. ad Suid. 2. p. 239. θρηνεῖν est *lugubriter canere*. luscinia saepe dicitur lugere Ityn sive Itylum filium, ut Soph. El. 147. etc. B. ἱερῶν, ὡς διὰ θείου (*divini*, h. e. praeclari, excellentis,) στόματος θρηνουμένων.

214. posterior in Ἴτυν pro longa est propter pausam, quae cogitanda est extremo versu, temere verba trajecit Br. metri gratia, quod laborare arbitrabatur.

215. ἐλελίζεσθαι (h. e. θρηνεῖν) exprimit sonum gementis lusciniae. vid. Valck. ad Eurip. Phoen. 1517. B. S.: διερoῖς δὲ διύγροις ἐκ τῶν δακρύων. Br.: — Quum haec in theatro canebantur, recens erat memoria versuum in Eurip. Hel. 1116. (1057. seqq.), quorum ex imitatione risum captasse videtur Comicus.

216. γένυος ξουθῆς. cf. annot. ad 647.

218. dubium est, quod genus τῆς σμίλακος dicatur. potest enim intelligi herba illa coronaria, quae Nub. 1001. commemoratur; potest arbor, alias dicta πρῖνος, *quercus ilex* Linn.; potest σμίλαξ λεία, *convolvulus sepium* Linn., aut τραχεῖα, vel κηπαία etc. omnium minime cogitaverim de taxo, arbore foliis acutis (*Nidelholz*), quales fugere solent lusciniae. vide Wilmsenii *Handb. der Naturgesch.* vol. 1. p. 809.

219. seqq. ut ψάλλειν proprie est *citharam pulsare* (v. Athen. 4. p. 183, D.), ita ἀντιψάλλειν *respondere pulsando citharam*. ἐλεγοι avi tribuuntur etiam Eurip. Iph. T. 1090., ubi et 1236. Φοίβος χρυσοκόμας dicitur, ut Pind. Ol. 6. epod. 2. v. 13. φόρμιγξ ἐλεφαντόδετος est cithara ebore ornata (propr. vincta, ut Panis fistulae κηρόδετοι, ταυροόδετος et similia). etiam Ran. 231. φορμίκτας Ἀπόλλων, etsi ei propria fuit lyra, cithara Mercurio. ἱστάναι χορούς est *instituere*, *ducere*, *choreas*, ut χορούς στήσασθαι *eas inter se agere*. v. Theocr.

τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων
ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα, θεῶν
ἵστησι χορούς· διὰ δ' ἀθανάτων
στομάτων χωρεῖ ξύμφωνος ὁμοῦ
θείαι μακάρων ὁλολυγή. a. par.
(αὐλεῖ τις.)
ΠΕ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τοῦ φθέγματος τοὐρθίου! i. tr.
οἷον κατεμελίτωσε τὴν λόχμην ὅλην!
ΕΤ. οὗτος...
ΠΕ. τί ἐστιν;
ΕΤ. οὐ σιωπήσει;
ΠΕ. τί δαί;
ΕΤ. ὄππῳ μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται.
ΕΠ. ἐποποῖ ποῖ ποποπό, ποῖ ποποῖ ποποί! as. dm. et t. h. ἀνομοιόστ.
ἰὼ ἰώ, ἴτω, ἴτω, ἴτω, ἴτω, do.
ἴτω τις ὧδε τῶν ἐμῶν ὁμοπτέρων i. tr.
ὅσοι τ' εὐσπόρους ἀγροίκων γύας do.
νέμεσθε, φῦλα μυρία κριθοτράγων, iamb.
σπερμολόγων τε γένη ταχὺ πετόμενα, do.
μαλθακὴν ἱέντα γῆρυν· t. d.

18, 3., Callim. h. in Dian. 242., Apoll. Rhod. 1, 538. μακάρων ὁλολυγὴ recte junxit Spanh. ad Callim. h. in Del. 258., ubi vocabuli ὁλολ., quod h. l. ejulationem, cantum lugubrem, indicat, significatus persequitur. B.

224. αὐλεῖ τις. τοῦτο παρεπιγέγραπται, δηλοῦν, ὅτι μιμεῖταί τις τὴν ἀηδόνα, ὡς ἔτι ἔνδον οὖσαν ἐν τῇ λόχμῃ. κατεμελίτωσεν, ἡδύτητος ἐπλήρωσεν. S. comparatur infra 849. et Horatii *hoc juvat et* melli est Sat. 2, 6, 32.

225. ὦ Ζεῦ βασ., ut Ran. 1209., Nub. 1., ubi S.: βασιλεῦ. οὐκ ἀγρῶς χρὴ τοῦτο νομίζειν τὸν ποιητὴν εἰρηκέναι· ἔχεται γὰρ ἱστορίας τοιαύτης. τοῖς Ἀθηναίοις Πυθόχρηστον ἐγένετο καταλῦσαι μὲν τὰς βασιλείας, προστήσασθαι δὲ καὶ σέβειν Δία βασιλέα. cf. scriptores antiquit atum gr.

229. ita Rav. alii aliter.

230. prius ἰὼ et alterum ἴτω posteriore correpta pronuncianda sunt metri causa. nam pro dochmiaco haberi hunc versum malim quam pro pessimo senario, qui nec affectui convenit loquentis.

231. τις, *unaquaeque* avis. B.: ὁμόπτεροι sunt, quos supra (211.) συννόμους dixerat. nam avis loquitur, igiturque proprie hic dicitur, quum saepe omnino sit *similis*.

232. lectio Rav. vulgo: ὅσα τ' εὐσπ. ἀγρῶν γύας, quod est iambum sectantis.

233. φῦλα hominum proprie dici monuit B., sed animalium quoque h. l. et ap. Eurip. Chrysippi fr. 7. (φῦλα θηρῶν) et alibi. cf. 250., 252.

234. σπερμ. cf. annot. ad 553.

235. ἱέντα, *emittentia*, ut ἰεὶς

	ὅσα τ' ἐν ἄλοκι θαμὰ	dm.
	βῶλον ἀμφιτιττυβίζεθ' ὧδε λεπτὸν,	as., 2 ith.
	ἡδόμενα φωνᾷ,	i. h.
	τιὸ τιὸ, τιὸ τιὸ, τιὰ τιὸ, τιὸ τιό·	do.
240	ὅσα θ' ὑμῶν κατὰ κήπους ἐπὶ κισσοῦ	ion. a min. tr.
	κλάδεσι νομὸν ἔχει· τά τε κατ' οὔρεα,	do.
	τά τε κοτινοτράγα, τά τε κομαροφάγα·	
	ἀνύσατε πετόμενα πρὸς ἐμὰν αὐδὰν	
	τριοτὸ, τριοτὸ, τριοτὸ, τοβρίξ!	gl. pol.
245	ὅσα θ' ἑλείας παρ' αὐλῶνας ὀξυστόμους	cr. t.
	ἐμπίδας κάπτεθ'· ὅσα τ' εὐδρόσους γῆς τόπους	
	ἔχετε, λειμωνά τ' ἐρόεντα Μαραθῶνος·	cr. t. c.
	ὄρνις τε πτεροποίκιλος ἀτταγᾶς·	do.

ἀοιδὰν infra 849. etc. vid. B. — γῆρυν, φωνήν. gl. Victor.

236. tot continuis brevibus levem citumque avium incessum exprimere videtur. cf. 243. etc.

237. τιττυβίζειν verbum proprium est de hirundinum voce, atque etiam de perdicibus. v. Sturz. Prolus. 4. de vocibus animalium p. 8. et Prolus. 5. p. 6. B. „λεπτὸν refertur ad verbum.“ *Be.*

240. κισσοῦ. cf. seqq.

241. κλάδεσι. ἀντὶ τοῦ τοῖς κλάδοις. ἀπ' εὐθείας δὲ τῆς κλάδος, ὡς τὸ τέκος. S. — οὔρεα K. et Be., quod metro congruit. libri ὄρεα. B.: Aves nonnullas hedera pasci tradit etiam Longus p. 68. ed. Villois. κοτινότραγα sunt quae oleastri fructibus, κομαροφάγα quae arbuteis vescuntur.

243. ἀν. πετόμενα, *celeriter volate*; quemadmodum participium verbi ἀνύειν fere aliis verbis additur sic, ut per adverbium reddi possit. v. Piers. ad Moer. p. 62. B.

244. Rav. τριοτὸ, τριοτὸ, τοτοβρὶξ, obscuro metro haud nolim legi τριοτὸ, τριοτοβρὶξ, usurpato dochmio, tanquam clausula.

245. Rav οἵ θ' ἑλ. et sequ. versu ὅσαι τ'. S.: ἑλείας αὐλῶνας. ἑλώδεις τόπους στενούς. — [τὰς] ὀξυστόμους δὲ τὰς ὀξυαδούσας. „αὐλῶνες sunt convalles intra montes porrectae, in quibus aqua stagnat (v. Morus ad Xen. Hell. 3, 2, 18.): unde ἑλείας dicuntur.“ B. ὀξυστ. proprie: *acuta habentes ora*, sive *acutas proboscides*. Aeschylus Prom. 802. ὀξυστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας Γρύπας φύλαξαι. *Be.*

246, 7. ἐμπ. ζῷόν ἐστιν ἐν ὕδασι γινόμενον, ὅμοιον τῷ κώνωπι, μεῖζον δὲ τῇ περιοχῇ, κατὰ τὸ μέσον λευκῷ περιεζωσμένον. (ἐμπίδες ad genus κωνώπων pertinent, *Stechfliegen*, muscae potius quam culices. v. Camus ad Aristot. H. A. 2. p. 306. seqq. et Leske *Naturgesch.* 1. p. 482. B.) κάμπτετε (sic), καταβάλλετε, ἐοθίετε. (hoc pertinet ad κάπτετε, de quo verbo B. conferri jussit Bosii Obss. crit. p. 63.) ἐρόεντα δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμητικόν, ὡς χαρίεντα. Μαραθῶνος δὲ, ὅτι ἐν Μαραθῶνι πολὺ τὸ ὄρνεον. S. plana ea regio et paludosa, testibus Herodoto 6, 102. et Pausania 1, 32, 6.

248. codd. inepte et corrupto metro ἀτταγᾶς, ἀτταγὰς. S.: ὁ ἀτταγᾶς ὁ ἔχων τὸν λειμῶνα τοῦ Μαραθῶνος. τὰ γὰρ λιμνώδη καὶ ἑλεῖα χωρία καταβόσκεται ὁ ἀττα-

ὧν τ' ἐπὶ πόντιον οἶδμα θαλάσσης da. t.
φῦλα μετ' ἀλκυόνεσσι ποτᾶται·
δεῦρ' ἴτε, πευσόμενοι τὰ νεώτερα!
πάντα γὰρ ἐνθάδε φῦλ' ἀθροΐζομεν
οἰωνῶν τῶν ταναοδείρων. ant. d.
ἥκει γάρ τις δριμὺς πρέσβυς, καινὸς γνώμην, sp. tr.
καινῶν τ' ἔργων ἐγχειρητής. sp. d.
ἀλλ' ἴτ' ἐς λόγους ἅπαντα δεῦρο, δεῦρο, δεῦρο,
δεῦρο! t. t.
τοροτοροτοροτοροτίξ, κικκαβαῦ, κικκαβαῦ, cr. t.

γᾶς. de hac ave, quae plerisque esse videtur *gallina corylorum*, germ. *das rothe oder gehaubte Haselhuhn*, cf. (727.) Ach. 823., Vesp. 257.

249. πόντιον οἶδμα θαλ., *fluctus tumentis maris*, formula Homero et Tragicis usitata, velut Euripidi Or. 965. (οἶδμα πόντου.) B. S.: ὁ τὲ περιττός. (scribi voluit ὧν ἐπὶ etc., cum tamen novum genus avium dicatur.) ἔστι δὲ παρὰ τὰ Ἀλκμᾶνος· ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἅμ' ἀλκυόνεσσι ποτᾶται. — ἡ δὲ ἀλκυὼν θαλάσσιόν ἐστιν ὄρνεον. καὶ ἱστορίαν δὲ τοιαύτην περὶ αὐτῶν (αὐτοῦ) φασιν, ὡς ἀπ' ἀνθρώπων ἀπωρνεώθη. ἔστι δὲ ἡ Κηΰκος τοῦ Τραχινίων βασιλέως γυνὴ etc. cf. Ran. 1238., Apollod. 1, 7. et Nasonis interpp. ad Met. 11, 410. B.: halcyones, alcedines, (*Meereisvögel*; quanquam Camus ad Aristot. H. A. 2. p. 409. fatetur, cum Kleinio et Bomario, se nescire, quae nostrarum avium sit veterum ἀλκυών. idem cum Gesnero [et Schneidero in lex. gr.] aspirandam primam literam esse censet.) ap. vett. nobiles erant, quod mare tranquillum ipsis conspectis fieri putabatur (ἡμέραι ἀλκυονίδες). v. Hemsterh. ad Luc. t. 1. p. 178. (et cf. 1486.) πευσόμενοι dicit, etsi φῦλα praecessit, quia ὄρνιθας aut ἀλκύονας cogitavit.

251. τὰ νεώτερα. πράγματα δηλονότι. S.

252. codd. ἀθροίζομεν, versu elumbi. poëta ap. Hephaest. p. 34. ed. Gaisford.: Ἐρξίη, πῇ δῆτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός; Archilochus ibid. p. 129.: εὖτε πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροΐζετο. cf. Anthol. Palat. 3. p. 877.

253. ταναοδ. μακροτραχήλων. τὸ μερικὸν δὲ ἐπὶ πάντων ἔταξεν· οὐ γὰρ πάντα ταναόδειρα τὰ ὄρνεα. S.

254. δριμὺς, *sagax*, *callidus*. Eurip. Cycl. 91. οἶδ' ἄνδρα κρόταλον, δριμὺ Σισύφου γένος. Eustath. ad Odyss. p. 110. 15. Εὐριπ. ἐπὶ συνετοῦ εἴρηκε τὸ δριμὺ etc. S.: καινὸς γν. νέαν γνώμην ἐξηγούμενος.

256. ἴτ' ἐς λόγους. formula e foro et concionibus Athenn. petita: *coïte ad deliberandum*. sic ἔρχεσθαι, συγγίγνεσθαι εἰς λόγους Vesp. 456., Equ. 803., Nub. 451. — male quinquies habent τὸ δεῦρο Rav. et Suid. MS. v. ἐποποί.

257. ita Rav. C Paris. et edd. vett., idque significat Pisthetaerus, cum dicit 262. ἐπῶζε (Epops) χαραδριὸν μιμούμενος. male igitur in membr. Paris. huic versui praescriptum est χορὸς ὀρνίθων, et in B codice χορὸς ὀρνίθων ἢ γλαύξ. quos libros non erat quod sequeretur Br. aves enim nondum advenisse, ex sequentibus intelligitur. similiter supra Epops ἐποποὶ, τιὸ τιὸ, τριοτὸ τριοτὸ, quibus sonis avium imitatur voces. S.: κικκαβαῦ. τὰς γλαῦκας οὕτω φω-

τοροτοροτοροτολιλίξ. cr. d.
ΠΕ. ὁρᾷς τιν' ὄρνιν;
ΕΥ. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ· i. tr.
καί τοι κέχηνά γ' εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπων.
ΠΕ. ἄλλως ἄρ' οὔποψ, ὡς ἔοικ', εἰς τὴν λόχμην
ἐμβὰς ἐπῶζε, χαραδριὸν μιμούμενος.
ΦΟ. τοροτὶξ, τοροτίξ.
ΠΕ. ὦ 'γάθ', ἀλλά γ' οὑτοσὶ καὶ δή τις ὄρνις ἔρχεται.
t. t. c.
ΕΥ. νὴ Δί' ὄρνις δῆτα. τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου ταῶς;
ΠΕ. οὗτος αὐτὸς νῷν φράσει, τίς ἐστιν ὄρνις οὑτοσί.
ΕΠ. οὗτος οὐ τῶν ἠθάδων τῶνδ', ὧν ὁρᾶθ' ὑμεῖς ἀεὶ,
ἀλλὰ λιμναῖος.
ΠΕ. βαβαὶ, καλός γε καὶ φοινικιοῦς!

νεῖν λέγουσιν. (inde eae κακκαβίζειν dicuntur. v. Sturz. prolus. 4. de voc. anim. p. 25. B.) ὅθεν καὶ κικκαβὰς αὐτὰς λέγουσιν. — ἔστι δὲ ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. διὸ καὶ εἶδος αὐτῆς πολὺ ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ εἰς τιμὴν τῆς θεοῦ ἐν τοῖς νομίσμασιν ἐγχαράττουσι γλαῦκα. —

262. ἐπῶζε. ab ἐπώζειν, quod Grammatici confundunt cum ἐπωάζειν, *ovis insidere*. recte B.: „ὤζειν est i. q. βοᾷν Hesych. (v. Valck. Diatr. in fr. Eurip. p. 21.) hinc ἐπώζειν, quod cur cum Hemsterhusio ad Thom. Mag. p. 362. et Piers. ad Moer. p. 151. scribatur ἐπῴζειν, causa esse non videtur. — χαράδριος quaenam avis sit, peritissimi ornithologi se ignorare fatentur. v. Camus ad Aristot. H. A. 2. p. 574. sequ. putatur esse, qui germ. *Regenpfeifer* dicitur. v. Leskii *Naturgesch.* 1. p. 272. add. Ruhnken. ad Tim. gl. Plat. h. v. habitare dicebatur in rupibus et voraginibus: unde Gaza ap. Aristot. nomen vertit *rupex*." cf. 1062. sequ.

263. τοροτίξ. οἱ μὲν καὶ τοῦτο τοῦ Ἔποπος λέγουσιν εἶναι, οἱ δὲ ὄρνιθός τινος περιϊπταμένου. καὶ τοῦτο δὲ τῶν εἰρημένων ὀρνέων. S. personam praeposui Phoenicopteri avis, ut factum oportuisse sequentia ostendunt. — *Br.*

264. καὶ ἔρχεται, *etiam accedit*, non solum conspicitur, quod ne ipsum quidem fieri mirabantur in superioribus.

265. Athen. 9. p. 397. ex h. l. Arist. observat, vocem ταῶς non solum circumflexo, sed etiam spiritu aspero in syllaba ultima notari, quasi scriptum esset ταῶς. K. (cf. 102.) Aliis scribitur ταώς: v. Zonar. 2, 1709. Rarum Athenis tum fuit hoc avium genus, et post Alexandri demum tempora frequentius: v. Aelian. H. A. 5, 21., Athen. 14, 25., Buffon. Hist. nat. av. t. 4. p. 8. seqq. interp. germ. quanquam de ea re dubitat Camus ad Aristot. 2. p. 603. *Ex Beckii annot. cum ad h. l., tum supra ad* 102. (cf. annot. ad 460. et ad Ach. 63.) idem: „οὐ δήπου est *certe non*. v. Isocr. Paneg. 31." nec tamen male reddideris: *numquid pavo?* vel Bergleri verbis *anne vero pavo?*

266, 7. οὗτος αὐτός. ἀντὶ τοῦ ὁ Ἔποψ ἐρεῖ ἡμῖν. S. ἠθὰς est ἡ συνήθης (usitata, familiaris) ὄρνις. v. Zonar. 1, 982., Hesych., Suid. B. — frustra Br. aliique: — φράσει· τίς — οὑτοσί; Soph. El. 292. ἱστόρει, τί σοι φίλον etc.

ΕΠ. εἰκότως· καὶ γὰρ ὄνομ' αὐτῷ γ' ἐστὶ φοινικόπτερος.
ΕΤ. οὗτος, ὦ, σέ τοι!
ΠΕ. τί βωστρεῖς;
ΕΤ. ἕτερος ὄρνις οὑτοσί.
ΠΕ. νὴ Δί' ἕτερος δῆτα· χοὗτος ἕξεδρον χώραν ἔχων. τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀριβάτης;
ΕΠ. ὄνομα τούτῳ Μῆδός ἐστι.
ΠΕ. Μῆδος; ὦναξ Ἡράκλεις, εἶτα πῶς ἄνευ καμήλου Μῆδος ὢν ἐπέπτετο;

269. φοιν. ejus meminit egregio loco Heliod. 6. p. 268. (c. 3. p. 90. t. 2. ed. Mitscherl.) *Be.* add. Plin. H. N. 10, 48., Suet. Cal. 22. Linnaeus 3. p. 230. ad grallarum genus (*Sumpfvögel*) retulit. (*phoenicopterus ruber.*) nostris dicitur *Flammbart*, (*Flamingo, Flamant,*) *Schartenschnäbler*, et plumis rubris est insignis. fuit inter rarissimas Athenis aves. B. Wieland.: — „Er ist sehr langhalsig, und, wenn er gerade steht, zwischen 5 und 6 Fuss hoch. Sein ganzes Gefieder, die (schwarzen) Schwungfedern ausgenommen, ist hochroth (ein lebhaftes Rosenroth)." cf. Wilmsenii *Handb. der Naturgesch.* 1. Bd. p. 875. seqq., ubi et pulcra hujus avis effigies habetur. ceterum phoenicopterus patrias Africae et Americae austral's sedes mutare quotannis solet Hispaniae Italiae Galliaeque littoribus et insulis maris mediterranei, praesertim Sardinia; calidiore autem aestate anni 1811. non solum Rheno advolavit, sed usque ad 49. et 50. gradum lat. septentr. delatus est.

270. οὗτος, ὦ, σέ τοι. intell. καλῶ, quod additum 389., ut monuit B. *heus, tibi dico.* — τί βωστρεῖς; βωστρεῖν· καλεῖν, βοᾷν, ἐπικαλεῖσθαι. gl. Vict.

271. ἕξ. χ. ἔχων. ἐκ τῆς Σοφοκλέους δευτέρας Τηρεῦς ἀρχή· τίς ὄρνις οὗτος (οὗτος ὄρνις) ἕξεδρον χώραν ἔχων; — Σοφοκλῆς (Phil. 194.)· οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ. (ἀνήρ). S. ibi Schol.: οὐκ ἔξεδρος· οὐ μακρὰν, ἀλλ' ἐγγὺς καὶ ἐπὶ τόπου. recte B.: „*avis, quae non suum tenet locum, sed alienum.*" h. e. quae in peregrinam terram advenit.

272. ita Rav., cum vulgo legatur ὀρειβάτης, quod a metro abhorrens sine libro Br. emendaverat. eodem modo dicitur ὀρίβαχος, ὀρειβρεμέτης, ὀριδρόμος. Bentl. tentabat ὀροβάτης, ut ὀρότυπος et ὀροφοιτῶν ap. Hesychium. est aliquid concedendum poëtis. S.: ὁ μουσ. ὁ κομπώδης. τοιοῦτοι γὰρ οἱ μάντεις καὶ οἱ ποιηταί. ἄτοπος. τοῦτο εἶπεν εἰς τὸ τερατῶδες τοῦ ὄρνιθος ἀφορῶν οὐδὲν πρὸς τὸ προκείμενον. παρὰ τὰ ἐξ Ἡδωνῶν Αἰσχύλου (Aeschyl. Schütz. vol. 5. p. 51.)· τί ποτ' ἔσται ὁ μουσόμαντις ἄλαλος, ἀβρατεὺς ὢν σθένει; (Br. parum probabiliter: τίς ποθ' ἔσθ' ὁ μουσ. ἄλαλος, ἄβροτος, ὢν σθένει;)

274. ὡς τῶν Μήδων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ [τῶν] καμήλων ὀχουμένων ἐπὶ τῇ τῶν πολέμων ἐξόδῳ. — S. (cf. Plin. H. N. 8, 18. B.) idem, monente Be., ad 460.: ὥστε καλεῖται Περσικὸς ὄρνις. (gallinaceum dicit.) μήποτε καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν τὸν ἀλεκτρυόνα Μῆδον ὄρνιν καλεῖ, ἐπεὶ καὶ τοὺς Πέρσας Μήδους ἔλεγον. et ad 799. μήποτε νῦν τὸν ἀλεκτρυόνα λέγει. Μήδος γὰρ λέγεται. Ἄρεως δὲ νεοττός, ἐπεὶ ἄλκιμος καὶ μάχιμος. Wieland.: Gallum igitur intelligit, qui,

ΕΤ. ἕτερος αὖ λόφον κατειληφώς τις ὄρνις οὑτοσί.
ΠΕ. τί τὸ τέρας τουτί ποτ' ἐστίν; οὐ σὺ μόνος ἆρ' ἦσθ' ἔποψ,
ἀλλὰ χοὗτος ἕτερος;
ΕΠ. ἀλλ' οὗτος μὲν ἔστι Φιλοκλέους
ἐξ Ἔποπος, ἐγὼ δὲ τούτου πάππος, ὥσπερ εἰ λέγοις
Ἱππόνικος Καλλίου, κἀξ Ἱππονίκου Καλλίας.
ΠΕ. Καλλίας ἆρ' οὗτος ὄρνις ἐστίν, ὡς πτεροῤῥυεῖ.
ΕΤ. ἅτε γὰρ ὢν γενναῖος, ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται,
αἵ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά.

quod Thom. Hyde in libro de relig. vett. Persarum contendit, ex Persia ducit originem. cf. annot. ad 460, 70.

275. λόφον κατ. ἀντὶ τοῦ λόφον ἔχων, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πολέμοις. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ ἕτερός τις ὄρνις ἀναφαίνεται λόφον ἔχων ὡς Ἔποψ. διαβάλλει δὲ τὸν Φιλοκλέα ὡς ὀξυκέφαλον. S. Philocles visu foedus erat, sive quia προκέφαλος, sive ob quodvis aliud corporis vitium. Thesm. 168. ταῦτ' ἆρ' ὁ Φιλοκλῆς αἰσχρὸς ὢν αἰσχρῶς ποιεῖ. *Ex Br.*

277. Φιλοκλεῖ ἐστι δρᾶμα Τηρεὺς ἢ Ἔποψ. ὁ Σοφοκλῆς πρῶτον τὸν Τηρέα ἐποίησεν· εἶτα Φιλοκλῆς. διὰ τοῦτο δὲ εἶπεν ἐγὼ δ' Ἔποπος (imo ἐγὼ δὲ πάππος) ἀντὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἐγράφην. — S. Φιλοκλέους ἐξ Ἔποπος. recte Be. in annot. ad verba ἐγὼ δὲ τούτου πάππος sequ. versu: „Subaudi τοῦ Ἔποπος. quasi dicat: *ego autem sum Sophoclis Epops, qui ante Sophoclem scripsit Tereum.*" opponitur Philocleonis tragoedia Epops, ex qua hunc Epopem esse dicit, Sophocleae, ad quam ipse pertinere fingitur, aitque Epops Sophocleus se esse avum Philoclei, itaque patrem ipsius Philoclis: quo eum Sophoclis opus expressisse insimulat. quemadmodum igitur in gente Calliae alternatim Hipponici et Calliae sibi succedebant, id quod ostendit Palmerius Exercc. p. 752. sequ., eodem modo in hac gente ficta Epopi succedere Philoclem et rursus Philocli Epopem significat Comicus facetus. (Nempe filiis saepe avorum nomina imponebantur: v. Fabric. Bibl. antiqu. p. 725. et Sturz. Prolus. 4. de nominibus Gr. 1802. p. 11. B.) de Philocle Tragico dictum ad Vesp. 448. cf. 1208. de Callia S. h. l.: ὁ Ἱππονίκου Καλλίας ἐδόκει τὰ πατρῷα διεσπαρκέναι εἰς ἀσέλγειαν, ὡς ληφθεὶς μοιχεύων καὶ ἀποτίσας χρήματα. κεκωμῴδηκε δὲ αὐτὸν ἱκανῶς Εὔπολις ἐν τοῖς Κόλαξι. — cf. Ran. 402. sequ., 466. etc. Palmerius l. l.: *Callias* dictus etiam δαδοῦχος, ut ejus abavus. (Pisistrati inimicus: vid. Herodot. 6, 121. sequ. etc.) legatus missus Spartam ad pacem procurandam. Xenoph. Hell. 6, 3, 2. de eo Lysias or. de Aristoph. bonis. (t. 1. p. 522. Auger.) quem ut mulierosum insectatur Arist. in Ranis, et ut helluonem in Concionn. (805.) de cujus vita et matrimoniis Andocides in or. de Mysteriis (p. 52. seqq. t. 4. ed. Reisk.) fortasse et de ejus morte Aelian. V. H. 4, 23.

280. ἆρ'. malim ἄν: *dieser Vogel ist* wohl *Kallias.* notum, has voculas permisceri.

281. τὸ τίλλεται ἀπὸ τῶν ὀρνέων. νῦν δὲ ἴσον τῷ πλούσιος τὸ γενναῖος. (*nobilis* atque *dives.* vid. Ruhnken. ad Tim. p. 67. B.)

ΠΕ. ὦ Πόσειδον, ἕτερος αὖ τις βαπτὸς ὄρνις οὑτοσί!
τίς ὀνομάζεταί ποθ' οὗτος;
ΕΠ. οὑτοσὶ κατωφαγᾶς.
ΠΕ. ἔστι γὰρ κατωφαγᾶς τις ἄλλος ἢ Κλεώνυμος;
πῶς ἂν οὖν Κλεώνυμός γ' ὢν οὐκ ἀπέβαλε τὸν λόφον;
ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἡ τῶν ὀρνέων;
ἦ 'πὶ τὸν δίαυλον ἦλθον;
ΕΥ. ὥσπερ οἱ Κᾶρες μὲν οὖν
ἐπὶ λόφων οἰκοῦσιν, ὦ 'γάθ', ἀσφαλείας οὕνεκα.
ΠΕ. ὦ Πόσειδον, οὐχ ὁρᾷς, ὅσον ξυνείλεκται κακὸν ὀρνέων;
ΕΥ. ὦναξ Ἄπολλον, τοῦ νέφους! ἰοὺ ἰοὺ,
οὐδ' ἰδεῖν ἔτ' ἔσθ' ὑπ' αὐτῶν πετομένων τὴν εἴσοδον.

283. ita Bentl. B. Dind. ὡς ἕτερος αὖ τις Rav. Ald. Juntt. etc. K. αὖθις. minus modulate Br. ὡς ἕτερος αὖ βαπτός. — βαπτὸς, *pictus, versicolor.*

284. κατωφ. (sed legisse videtur καταφαγᾶς.) ὅτε βαρύνεται, ἐπίθετον· ὅτε δὲ περισπᾶται, κύριον. ἴσως δὲ ἀπὸ τοῦ καταφαγεῖν τὸ ὄνομα πεποίηκε διὰ τὴν τοῦ Κλεωνύμου πολυφαγίαν. S. proprie significat eum, qui capite demisso vorat, nec revera fuisse videtur avis isto nomine. De Cleonymo vorace et timido cf. Equ. 1290. seqq., Nub. 352. aliosque locos Comici. *Ex B.*

286. τὸν λόφον. τὸν τῆς περικεφαλαίας. ὡς ῥίψασπις καὶ δειλὸς διαβάλλεται Κλεώνυμος. S. ales ille si Cleonymus est, qui factum, ut ei crista non defluxerit, quemadmodum Cleonymo periit clypeus? vid. annot. ad Nub. 680. *Br.*

288. ἐπὶ (ἦ 'πὶ) τὸν δ. ἦλθον; ἐπεὶ οἱ διαυλοδρομοῦντες μεθ' ὅπλων τρέχουσιν, ἔχοντες λόφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. S. v. Spanh. ad Callim. p. 553. (ad h. in Pall. 23.) K. Scilicet δίαυλος fuit cursus genus, quo bis stadium vel pedibus vel curru emetirentur, inter Olympica certamina receptum Ol. 14. v. Corsini Diss. agon. p. 13. add. Pollux 3, 147. Atheniensium nobiles et divites adolescentes adamabant hujus generis certamina curulia, ad quae galeis cristatis ornati veniebant. — ὥσπερ οἱ Κᾶρες. Cares, bellicosissima gens, primi cristis usi esse dicuntur, auctore Strab. 14. p 976. Alm.; (unde in Stangii Collect. fragmm. Alcaei 1810. p. 110. λόφον σείων Καρικόν.) iidemque Ionibus invisi et ab iis exagitati loca edita occuparunt, ubi tutiores essent. B. cf. Bredowii *Handb. der alten Gesch.* p. 212. sequ.

289. ἐπὶ λόφων. non facile est imitari argutias tales in lat. sermone, quae in eo consistunt, quod aliter atque aliter accipitur vox λόφος. *Be.*

290. κακὸν comice dictum est pro πλῆθος. eodem sensu 291. νέφος dicitur, de quo vidd. interpp. ep. ad Hebr. 12, 1. B.

292. — εἴσοδος λέγεται, ᾗ ὁ Χορὸς εἴσεισιν ἐν τῇ σκηνῇ. (Porson. praef. Eurip. p. 54. add. Pollux Onom. p. 414. ibique Kuhn. B. vide etiam A. G. Schlegelii *Vorles. über dram. Kunst u. Litt.* vol. 1. pagg. 78. seqq. et Boindin. libro de theatris, quem laudavit

ΠΕ. οὑτοσὶ πέρδιξ· ἐκεινοσί γε νὴ Δί' ἀτταγᾶς·
οὑτοσὶ δὲ πηνέλοψ· ἐκεινοσὶ δέ γ' ἀλκυών.
ΕΤ. τίς γὰρ ἔσθ' ὑπισθεν αὐτῆς;
ΠΕ. ὅστις ἐστί; κειρύλος.
ΕΤ. κειρύλος γάρ ἐστιν ὄρνις;
ΠΕ. οὐ γάρ ἐστι Σποργίλος;
χαὐτηὶ γε γλαῦξ...
ΕΤ. τί φῄς; τίς γλαῦχ' Ἀθήναζ' ἤγαγε;

Schneiderus in lex. gr. v. ὀρχήστρα. similiter Nub. 325. seni Chorum Nubium introeuntem se videre neganti Socrates dicit παρὰ τὴν εἴσοδον.) καὶ ἐν ταῖς Νήσοις· τί σὺ λέγεις; εἰσὶν δέ κου Αἰδὶ κατ' αὐτὴν, ἣν βλέπεις, τὴν εἴσοδον. S.

293, 4. πέρδιξ non nostra cinerea perdix, sed rufa (*das rothe Rebhuhn*) esse videtur. v. Buffon. H. Av. 4. p. 97. seqq., Camus ad Aristot. H. A. 2. p. 623. sequ. (cf. 783.) πηνέλοψ (cf. 1215.) genus anatum est, fortassis *anas Penelope* Linn. v. Camus l. l. p. 618. B. de *attagene* et *alcedine* cf. 248. et 250. S.: ἀπὸ τούτου ἡ καταρίθμησις τῶν εἰς τὸν Χορὸν συντεινόντων προσώπων κδ', ἐν περιτῷ ληφθέντων τῶν προκατειλεγμένων. ὁ δὲ τραγικὸς ιε' πρόσωπα ἔχει. ἐνταῦθα δὲ εὑρήσεις ἀριθμήσας τὰ εἰκοσιτέσσαρα πρόσωπα, ἐξ ὧν ὁ κωμικὸς Χορὸς συνίσταται. S. cf. scriptor vetus περὶ Χοροῦ etc. hujus ed. vol. 1. p. 7., Frischlini disput. de veteri comoedia ed. Beck. 4. p. LXV., B. annot. ad 298. etc.

295. κηρύλος (sic.) Εὐφρόνιός φησι τοὺς Δωριεῖς λέγειν βάλλε [δὲ] βάλλε(.) κηρύλος εἰληνοὺς δὲ Ἀττικοὺς κείρυλον. φησὶ δὲ Δίδυμος, τὸ κατὰ φύσιν ὄνομα κείρυλος λέγεσθαι. Ἀντίγονος δέ φησι τοὺς ἄρσενας τῶν ἀλκυόνων κηρύλους λέγεσθαι, οὓς γηράσκοντας αἱ θήλειαι βασταζουσι τοῖς πτεροῖς. (ἄλλως.) μήποτε παρὰ τὸ κείρειν ἐσχημάτικεν. ὁ δὲ Σποργίλος ἦν κουρεύς. μνημονεύει αὐτοῦ Πλάτων ἐν Σοφισταῖς· τὸ Σποργίλου κουρεῖον, ἔσθιστον τέγος. — ἄλλως. ὁ ἄρσην ἀλκυὼν κηρύλος λέγεται. (putatur κήρυλος vel κηρύλος esse mas alcedo. v. Camus l. l. p. 177., Becmann. ad Antig. Caryst. p. 52., Phot. lex. p. 113., Zonar. 2, 1203. ibique laudd. B.) — S. κειρύλος. vulgo κηρύλος. in membr. κιρύλος. nostram lectionem tuentur vett. Critici, merito: namque jocus perit, nisi per diphthongum nomen scribatur. alluditur ad verbum κείρω, proprium artis, quam exercebat Sporgilus tonsor. *Br.* verum avis illius nomen fuisse videtur κήρυλος sive κηρύλος. Schol. ad Plut. 589., quem Be. laudavit: τοιοῦτόν τι παίζει καὶ περὶ κειρύλου ἐν Ὄρνισιν, ἔνθα καὶ διὰ τοῦ ή νοεῖται ἡ λέξις, ὡς ἐπὶ τοῦ δρυοδος οὕτω λεγομένου, καὶ διὰ διφθόγγου δὲ διά τινα κουρέα, ὡς ἀπὸ τοῦ κείρω.

296. οὐ γάρ ἐστι Σπ.; *nonne vivit Sporgilus*, qui est κειρύλος?

297. Ἀθήναζ', *Athenas*, quia spectatores sunt Athenienses: nam scena non est Athenis. monuit Be. S.: — παροιμία δέ ἐστιν ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ ἐπὶ τοῖς προϋπάρχουσιν· οἷον εἴ τις ἐν Αἰγύπτῳ οἶτον ἐπαγάγῃ, ἢ ἐν Κιλικίᾳ κρόκον. ἐνταῦθα οὖν, ἐπεὶ Ἀθήνηθέν ἐστιν ἡ γλαῦξ, κατὰ τὴν παροιμίαν λέγει, τίς εἰς Ἀθήνας γλαῦχ' ἐνήνοχεν; (fort.: τίς εἰς Ἀθ. γλαυξὶ γλαῦχ' ἐνήν.; vel ἐπενήνοχεν; restituto senario.) Δήμων δέ φησιν, ὅτι οὐ τοῦ ζώου μόνον πληθύνοντος ἐν τῇ πόλει,

ΠΕ. κίττα, τρυγὼν, κορυδὸς, ἐλεᾶς, ὑποθυμὶς, περιστερὰ,
νέρτος, ἱέραξ, φάττα, κόκκυξ, ἐρυθρόπους, κεβλήπυρις,
πορφυρὶς, κέρχνη, κολυμβὶς, ἀμπελὶς, φήνη, δρύοψ.
ΕΥ. ἰοὺ ἰοὺ, τῶν ὀρνέων! t. d. c.
ἰοὺ ἰοὺ, τῶν κοψίχων!

ἀλλὰ καὶ [ὅτι] τοῦ νομίσματος (1028.), καὶ ὅτι οὐκ ἐν ἀργύρῳ μόνῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν χαλκῷ χαράσσουσι τὴν γλαῦκα, διὸ τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι. μήποτε δὲ ἐπὶ τοῦ ζώου εἰκός ἐστι λεχθῆναι μόνου. S.

298. κίττα (Att. pro κίσσα) est *pica* (*Elster*): v. Buffon. H. Av. p. 64.; et Cettio quidem in Hist. nat. Sardiniae, quem Schneider. sequitur, auctore non *pica varia*, sed *glandaria* (*Eichelgebicht*, *Holzscheere*). Camus tamen 2. p. 639. κίτταν picam vulgarem esse censet. de τρυγόνι, *turture* (*Turteltaube*), v. id. Camus p. 814. et Buffon. 4. p. 168. κορυδὸς est *alauda cristata* (*Schopflerche*). v. Cam. p. 74. sequ. (cf. 447. seqq.) ἐλεᾶς quae sit, aeque incertum quam quae ἐλέα ap. Aristot. H. A. (9, 16, 2. „ein kleiner Sumpfvogel, wo aber die Hdschr. ἔλαια haben" etc. Schneider. supplem. lexici.) existimatur non differre ab ea, quae ἐλεὸς dicitur. (aluco, *Kircheule mit gelblichten Augen*: Buff. 2. p. 108. seqq.) ὑποθυμίδες (ὑποθυμιάδες?) ap. Plut. Symp. 3, 1. p. 567. t. 8. Reisk. dicuntur serta a cervicibus suspensa; quodnam avium genus h. l. intelligendum sit, incertum est. nec notior est νέρτος ex rapacium avium genere. nam περιστερὰν columbam esse satis constat. de φάττα (*palumbo*, *wilde Taube*: cf. Buff. 4. 169.) ad Plut. p. 546. (1007. hujus ed.) dictum est. ἱέραξ, sacer [cf. 491.] ales, *accipiter* (*Habicht*) aut *vultur Aegyptiacus* est. (Buff. 1, 136. Camus 2, 310.) κόκκυξ est *cuculus*. ἐρυθρόπους num idem sit qui ἐρυθινὸς ap. Aristot. (*le rouget*, Camus 2. p. 735.) aut ἐρίθακος (*rubecula*), incertum est. mox unus e Scholl. monuit, divisim scribendum esse κεβλὴ πυρίς: sed alter docuit, ita numerum 24 avium (inde a v. 293., ubi vid. annot.) non servari. verum omnino plures quam 24 aves prodiisse videntur, aut conspectae certe esse. quae autem illa fuerit avis, ignoratur. πορφυρὶς et πορφυρίων diversarum avium fuerunt nomina. Francogall. interpres πορφυρὶς reddit *poule sultane*, laudato Buff. 15. p. 302. κέρχνη videtur eadem esse, quae alias κέγχρις et κεγχρηΐς [et 563., 1103., 1361. κερχνῆς] dicitur, *tinunculus*, *der Thurmfalke*. (Camus 2. p. 256., Schneider. ad Aelian. H. A. 2, 43.) κολυμβὶς, *urinatrix*, (*Taucher*, *colymbe*. Camus 2, 239.) ἀμπελὶς eadem avis canora esse videtur, quae aliis ἀμπελίων dicitur. (*kleiner Fliegenschnepper*, secundum Buff. 5. p. 314.) φήνη est *ossifraga*, aquilae genus, *orfraie* ap. Buff. 1. p. 96. (*Beinbrecher*.) cf. Cam. 2, 577. sequ., Schneider. ad Friderici II. Reliqua pag. 93. δρύοψ prorsus ignota est, nec alibi, quantum scio, memoratur. — B.

301. sequ. τῶν ὀρνέων, τῶν κοψίχων. vid. annot. ad 61.

302. κόψιχος est Att. forma pro vulg. κόσσυφος, κόττυφος: v. Moeris p. 310. et Hesych. cum interpp. est *merula* (*schwarze Amsel*): Buff. 5. p. 242., Camus 2. p. 503. B. cf. 771., 1006.

οἷα πιππίζουσι καὶ τρέχουσι διακεκραγότες! t. t. c.
ἆρ' ἀπειλοῦσίν γε νῷν; οἴμοι, κεχήνασίν γέ τοι
καὶ βλέπουσιν εἰς σὲ κἀμέ!

ΠΕ. τοῦτο μὲν κἀμοὶ δοκεῖ.

ΧΟ. πο-πο-πο-πο-πο-πο-πο-ποῦ μ' ἄρ' ὃς ἐκάλεσε; do. στ. ά.

τίνα τόπον νέμεται; dm.

ΕΠ. οὑτοσὶ πάλαι πάρειμι, κοὐκ ἀποστατῶ φίλων. t. t. c.

ΧΟ. τί-τί-τί-τίνα λόγον ἄρα ποτὲ πρός γ' ἐμὲ ἀντ. ά.
φίλον ἔχων πάρει;

ΕΠ. κοινὸν, ἀσφαλῆ, δίκαιον, ἡδὺν, ὠφελήσιμον. t. t. c.
ἄνδρε γὰρ λεπτῶ λογιστὰ δεῦρ' ἀφῖχθον ὡς ἐμέ.

ΧΟ. ποῦ; πᾶ; πῶς φῄς; a.

ΕΠ. φήμ' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφῖχθαι δεῦρο πρεσβύτα δύο·
ἥκετον δ' ἔχοντε πρέμνον πράγματος πελωρίου.

303. *πιππ. κατὰ μίμησιν τῶν ὀρνέων πεποίηται ἡ λέξις. λέγει δὲ οὗτος καὶ τὸ ποτίζειν πιππύζειν (πιπίζειν).* S. *πιππίζειν* seu *πιπίζειν* est inter verba, quibus variarum animantium voces exprimuntur. v. Casauboniana p. 56. seqq., Valck. Anim. ad Ammon. p. 228. seqq., Sturz. Prol. 5. de vocc. anim. p. 12.

306. balbutire facit aves, quasi eas, quae rite loqui nesciant: nam *πο-* est initium verbi *ποῦ*, quod sequitur, sicut *τί-τοῦ τίνα* 309., quae vocabula pronunciaturae aves ridicule offendunt. joco simili ebrius ap. Plautum Most. 311. nostraé ed., Poët. scen. Lat. 2. p. 80.: *ecquid tibi videor ma-ma-madere?* et rursus 322. *tun' me ais ma-ma-madere?* et 316. *o-o-ocellus es meus:* nam alio pertinent illa *εἰ-εἰ-εἰλίσσετε, εἰ-εἰ-εἰλίσσουσα*, Ran. 1242., 1274. legitur autem vulgo *ποποποποποποποποῖ* et 309. *τιτιτιτιτιμπροῦ* vel *τιτιτιτιτιμπρού*. Rav. posteriore loco: *τιτίτίτίτίτίτί* omisso isto *-πρού* vel *-πτροῦ*, ex quo intelligas, ne 306. quidem scribendum esse *-ποῖ:* sed dedit fortasse Comicus *ποῖ μ' ἄρ' ὃς ἐκάλεσε;* quod non inelegans. ceterum librarii metrum horum versuum ignorantes repetierunt syllabas istas saepius quam sat esset.

307. putide libri olim editi: *τίνα τόπον ἄρα νέμεται;* Rav. et A Paris. etiam *ἆρα ποτὲ*, quod nemo facile dubitaverit quin sublectum sit 309., ubi et sententiae et metro tam aptum est quam ineptum h. l. qui partem horum perspexit, Dind., tamen servavit *ἆρα*.

312. *λεπτῶ λογ. λεπτοὶ εἰς τὸ λογίσασθαι.* S. MS. Vatic. *λεπτοσοφιστὰ*, h. e. *λεπτῶ σοφιστά*, quod maluit Dawes. Misc. crit. p. 289. quia *σοφιστὴς* non raro legitur apud Arist., *λογιστὴς* autem nonnisi h. l. in plerisque libris. sed recte B.: Exquisitius est *λογιστά*, et erant Athenis 10 *λογισταί*, ad quos magistratus abeuntes munere rationem referre oportebat (v. Harpocrat. h. v.), et alii 2 *λογισταί*, qui videbant, ne fraus committeretur ab iis, qui remp. gerebant. (Petit. Leg. Att. p. 308.) eo fortasse Noster respexit.

313. *διαταράσσονται οἱ ὄρνιθες ἀκηκοότες ἄνδρας παρεῖναι· ὑποπτεύουσι γὰρ αὐτοὺς εἶναι ὀρνιθοθήρας.* S.

315. *ἔχ. πρέμνον. στέλεχος καὶ*

ΧΟ. ὦ μέγιστον ἐξαμαρτὼν, ἐξότου 'τράφην ἐγὼ,
πῶς λέγεις;
ΕΠ. μήπως φοβηθῇς τὸν λόγον.
ΧΟ. τί μ' εἰργάσω;
ΕΠ. ἄνδρ' ἐδεξάμην ἐραστὰ τῆσδε τῆς ξυνουσίας.
ΧΟ. καὶ δέδρακας τοῦτο τοὔργον;
ΕΠ. καὶ δεδρακώς γ' ἥδομαι.
ΧΟ. κάστὸν ἤδη που παρ' ἡμῖν;
ΕΠ. εἰ παρ' ὑμῖν εἶμ' ἐγώ.
ΧΟ. ἔα ἔα, προδεδόμεθ', ἀνόσιά τ' ἐπάθομεν! do. h.
ὃς γὰρ φίλος ἦν, ὁμοτρόφα θ' ἡμῖν as., a. et i. h.
* ἐνέμετο πεδία παρ' ἡμῖν, da. tr.
παρέβη μὲν θεσμοὺς ἀρχαίους, ant. d.
παρέβη δ' ὅρκους ὀρνίθων, a. par.
ἐς δὲ δόλον ξξεκάλεσεν παρέβαλέν τ' ἐμὲ παραὶ
γένος ἀνόσιον, ὅπερ, pae. hex.

ὄλιζαν, πράγματος δὲ πελωρίου. ὅ ἐστι χρήσιμόν τι εἰσηγούμενοι. S. — ἔργον πελώριον dixit Pind. Pyth. 6, 3, 5. affectat poëta verba tumida et Aeschylea. B.

316. ἐτράφην pro ἐβίουν dixit significanter et ridicule, quia vita avium et animantium nihil aliud esse videtur quam nutritus. cf. 327.

317. vulgo μήπω, ut ap. Eurip. Hec. 1218., ubi itidem μήπως scripsit Herm.; neque assentior Porsono existimanti, Atticos nonnunquam dicere μήπω pro μήπως per λιτότητα, propter ambiguitatem. Hesych.: μήπως, μήποτε.

318. τῆς συν. τῆς ἡμῶν τῶν ὀρνέων κοινωνίας καὶ διαγωγῆς. S.

319. καὶ — τοῦργον. h. e. καὶ τοῦτο τοῦργ. δ.; hoc quoque feciseti?

320. ita Dind. inepte vulgus librariorum: κ. ἤδη που; ΕΠ. παρ' ἡμῖν, εἰ etc., nec aeque bene Br. et Invern.: κ. ἤδη ποῦ; ΕΠ. παρ' ὑμῖν, εἰ etc.

322. perperam libri: ὁμότροφά θ' ἡμῖν.

323. παρ' ἡμῖν. inutile additamentum; nec dubito, quin haec affecta sint, malimque sane scribi παρ' ἡμαρ, quotidie, quod aptissimum. saepe ν et ρ litterae confusae in libris: vid. Anthol. Palat. indice.

324. παρ. μὲν θεσμούς. ὡς τούτου νενομοθετημένου αὐτοῖς τὸ μὴ συνεῖναι ἀνθρώποις. S. θεσμοὶ proprie dictae sunt Draconis leges, quarum primum vocab. erat θεσμός, sed nomen ad alias leges inprimis antiquas translatum. v. interpp. Aeliani V. H. 8, 10. παραβαίνειν, migrare, frequenter ita ponitur. B.

326. libri ἐκάλεσεν et παρά, versu hiante atque μειούρῳ. aptius etiam orationi ἐξεκάλεσεν, evocavit gravi et blanda sua compellatione; quemadmodum Silius 7, 501. piscem e penetralibus esca evocari dixit etc. εἰσεκάλεσεν placuit Seidlero in libro de vers. dochm. forma παραὶ non abhorret a melicis etiam Comicorum. quod ad metrum attinet, Hephaestion c. 13. (περὶ παιωνικοῦ): δύνατα δὲ, in-

ἐξότου γένετό γ', ἐπ' ἐμοὶ πολέμιον ἐτράφη. pae. t.
ἀλλὰ πρὸς μὲν τοῦτον ἡμῖν ἐστιν ὕστερος λόγος·
t. t. c.
τὼ δὲ πρεσβύτα δοκεῖ μοι τώδε δοῦναι τὴν δίκην,
διαφορηθῆναί θ' ὑφ' ἡμῶν.

ΠΕ. ὡς ἀπωλόμεσθ' ἄρα.

ΕΤ. αἴτιος μέντοι σὺ νῷν εἶ τῶν κακῶν τούτων μόνος·
ἐπὶ τί γάρ μ' ἐκεῖθεν ἦγες;

ΠΕ. ἵν' ἀκολουθοίης ἐμοί.

ΕΤ. ἵνα μὲν οὖν κλάοιμι μεγάλα.
τοῦτο μὲν ληρεῖς ἔχων

ΠΕ. κάρτα· πῶς κλαυσεῖ γὰρ, ἢν ἅπαξ γε τὠφθαλμὼ
'κκοπῇς;

ΧΟ. ἰὼ ἰώ, ἔπαγ', ἔπιθ' ἐπίφερε πολέμιον ἀντ. β'.
ὁρμὰν φονίαν, πτέρυγά τε παντᾶ
ἐπίβαλε, περί τε κύκλωσαι,
ὡς δεῖ τώδ' οἰμώξειν ἄμφω
καὶ δοῦναι ῥύγχει φορβάν.

quit, καὶ μέχρι τοῦ ἐξαμέτρου προκόπτειν τὸ μέτρον. cf. Ach. 208., 631., 930. etc.

327. legitur ἐξότ' ἐγ. γ', ἐπ' ἐμοὶ πολ. τ' ἐτράφη. Rav. et 2 Pariss. ἐγένετ' ἐπ' ἐμοί (A Paris. ἐμοῦ). perverse Br. uno versu tetr., mixtisque paeonibus diversis:

γένος ἀνόσι | ον ὅπερ, ἐξ | ότου
γ' ἐγέ | νετ', ἐπ' ἐμοί.

id tamen vidit, scribendum esse ἐξότου. C Paris. et edd. vett. ἐγένετό γ' ἐπ' ἐμοί. τὲ vel γὲ post πολέμιον additum est a Metrico male feriato. — B.: ἐς δόλον, eo consilio (εἰς), ut deciperer. παραβάλλειν est *objicere*, *committere*, bono et malo sensu. v. Thom. Mag. p. 680., Hesych. t. 2. p. 857. sequ., Abresch. Diluc. Thuc. p. 214.

328. vulgo libri πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ἐστιν ὕ. λ., correpta posteriore in ὄρνιν contra usum. Suidas ed. (nam MS. verba Comici omisit, teste Dobr.) ἀλλὰ πρὸς μὲν τούτους ὕ. λ. Porson. ad Eurip. Hec. 204.: ἀλλὰ πρὸς τοῦτον μὲν ἡμῖν ἐστιν ὕ. λ.

329. τὴν δίκην, poenam illam, dudum constitutam, quam dicturus est Chorus, lacerationis, non δίκην generaliter.

330. διαφορ. διασπασθῆναι. S.

333. monuit B., κλάειν ap. Comicum fere significare *infelicem esse*, sed alterum proprie accipere, cum dicat κλαυσεῖ (Attice: v. Thom. Mag. p. 536.). — ληρεῖς ἔχων. vid. Matth. gr. gr. §. 567.

334. inepte libri: — κάρτα. ΕΤ. πῶς; ΠΕ. κλαυσεῖ γὰρ — ἐκκοπῇς. nec multo melius, qui: ἐκκοπῇς; ceteris immutatis saepe erratum est in notis personarum.

335. ἔπαγε. παρακελεύονται ἑαυτοῖς ὡς ἐν πολεμικῇ παρατάξει, βουλόμενοι κατ' αὐτῶν ὁρμῆσαι. S.

336. παντᾶ B. et Dind. libri πάντα, ut Lys. 169., 180., Soph. Trach. 612. etc.

338. οἰμώζειν, *plorare*, perire.

339. Ἀσκληπιάδης φησὶν, ἐκὸ Ἀνδρομέδας εἶναι, (Eurip. Androm. fr. 1.: ἐκθεῖναι κήτει φορβάν.) ὡς καὶ τὸ σὰ γὰρ ταῦτα

οὔτε γὰρ ὄρος σκιερὸν, οὔτε νέφος αἰθέριον, οὔτε πολιὸν πέλαγος
ἔστιν, ὅ τι δέξεται τώδ' ἀποφυγόντε με.
ἀλλὰ μὴ μέλλωμεν ἤδη τώδε τίλλειν καὶ δάκνειν.

t. t. c.

ποῦ 'σθ' ὁ ταξίαρχος; ἐπαγέτω τὸ δεξιὸν κέρας.

ΕΥ. τοῦτ' ἐκεῖνο! ποῖ φύγω δύστηνος;

ΠΕ. οὗτος, οὐ μενεῖς;

ΕΥ. ἵν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ;

ΠΕ. πῶς γὰρ ἂν τούτους δοκεῖς ἐκφυγεῖν;

ΕΥ. οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν.

ΠΕ. ἀλλ' ἐγώ τοί σοι λέγω, ὅτι μένοντε δεῖ μάχεσθαι, λαμβάνειν τε τῶν χυτρῶν.

πάντα, καὶ ἐκεῖσε δεῦρο. (?) γράφεται καὶ ῥάμφει, ὅπερ βέλτιον· ῥάμφος γὰρ ἐπὶ ὀρνέου, ἐπὶ δὲ χοίρου ῥύγχος. S. quod Grammatici constituunt discrimen inter ῥύγχος et ῥάμφος, non est a scriptoribus ipsis diligenter observatum. v. Trill. et Oudend. ad Thom. Mag. p. 787. sequ. B. cf. 354., 454. sed nescio tamen an τροπικῶς tantum ῥύγχος dicatur avis rostrum, praesertim magnum. cf. 61.

340. sequ. Be. similia contulit Herodoti 4, 132. de donis Scytharum Dario missis, et Euripidis Med. 1237. seqq., Or. 1339. seqq., quibus B. addi jussit Dorvill. ad Char. p. 665. S.: οὔτε γὰρ ὄρος. εἰς ἃ μάλιστα ἀποφυγὴ τίς ἐστιν ἀσφαλής.

341. μὲ pro longa est propter ἀδιαφορίαν syllabae extremae.

342. sequ. μέλλειν i. q. ὀκνεῖν, *cunctari*, quocum jungitur Herodian. 6, 9. 2, 8. (cf. 354. etc.) ταξίαρχοι Athenis duces erant 10, singuli militibus singularum tribuum praefecti, qui secundum a στρατηγοῖς tenebant locum, cohortes instruebant, milites in proelium educebant. v. Perizon. ad Ael. V. H. t. 1. p. 188. sequ., Gron. et Duker. ad Thuc. p. 485. B. — ἐπαγ. τὸ δ. κέρας. ἀντὶ τοῦ προηγείσθω κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος. (locus honorificus. Herod. 6, 111., monente H. Vossio: ὁ γὰρ νόμος εἶχε οὕτω τοῖσι Ἀθηναίοισι, τὸν πολέμαρχον ἔχειν κέρας τὸ δεξιόν· ἡγεομένου δὲ τούτου ἐξεδέκοντο ὡς ἀριθμέοντο αἱ φυλαί, ἐχόμεναι ἀλληλέων· τελευταῖοι δὲ ἐτάσσοντο, ἔχοντες τὸ εὐώνυμον κέρας, Πλαταιέες. cf. G. G. S. Köpke *über das Kriegsw. der Gr.* p. 277. sequ.) ὡς ἐπὶ πολέμου δὲ τοῦτό φησι. τῶν γὰρ ταγμάτων τὸ μὲν μέσον μέτωπον, ὃ ἐκ πολλοῦ πλήθους συνίσταται, τῶν δ' ἑκατέρωθεν τὸ μὲν δεξιὸν, τὸ δ' ἀριστερὸν ὀνομάζεται. S. Equ. 243., laudante B., οὐκ ἐλᾶτε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας;

344. τοῦτ' ἐκεῖνο, *hoc est illud*, quod timui. (conferuntur Ach. 41., Ran. 1267. etc.) de structura particulae ποῖ cum conjunct. v. Dawes. M. cr. p. 207. B.

347. ὅτι μένοντε. ἐπεὶ μὴ δυνάμεθα φυγεῖν, κἂν μαχεσόμεθα μένοντες. S. Quanquam fere λαμβάνεσθαι sit *apprehendere* et cum genit. construatur, tamen etiam λαμβάνειν ita dici monuit B., velut

ΕΥ. τί δὲ χύτρα νώ γ' ὠφελήσει;
ΠΕ. γλαῦξ μὲν οὐ πρόσεισι νῷν.
ΕΥ. τοῖς δὲ γαμψώνυξι τοῖσδε...;
ΠΕ. τὸν ὀβελίσκον ἁρπάσας
350 εἶτα κατάπηξον πρὸς αὐτόν.
ΕΥ. τοῖσι δ' ὀφθαλμοῖσι τί...;
ΠΕ. ὀξύβαφον ἐντευθενὶ πρόσθου λαβὼν ἢ τρυβλίον.
ΕΥ. ὦ σοφώτατ', εὖ γ' ἀνεῦρες αὐτὸ καὶ στρατηγικῶς· ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς.
ΧΟ. ἐλελελεῦ, χώρει, κάθες τὸ ῥύγχος! οὐ μέλλειν ἐχρῆν.
355 ἕλκε, τίλλε, παῖε, δαῖρε, κόπτε πρώτην τὴν χύτραν!
ΕΠ. εἰπέ μοι, τί μέλλετ', ὦ πάντων κάκιστα θηρίων, ἀπολέσαι παθόντες οὐδὲν ἄνδρε καὶ διασπάσαι τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε ξυγγενέε καὶ φυλέτα;

infra 1349. cf. Matth. gr. gr. §. 366. annot.

348. γλαῦξ — νῷν. οὐ διὰ τὴν χύτραν οὐ πρόσεισιν, ὡς καὶ Εὐφρόνιος (τοῦτο γὰρ κοινῶς πάντα τὰ ὄρνεα φοβεῖ), ἀλλὰ διὰ τὸ Ἀττικὸν εἶναι τὸ ζῶον· Ἀττικοὶ δὲ καὶ αὐτοί. S. γλαῦξ proprie est *noctua caesiis oculis* (*graue Nachteule*) Buffon. 2. p. 76. seqq. (*chat huant*), Camus 2. 196. ea reverebitur Athenienses, ipsa Attica avis, consecraturos urbem sacrificiis: unde obelos secum afferebant. v. Suid. h. v. B.

349. τοῖς δὲ γ. τοῖσδε; τοῖς ὑποκύφους ἔχουσιν ὄνυχας. S. Euelpidis oratio interrupta ideoque elliptica est. volebat dicere: *quid illis opponam?* ut sequ. versu τοῖσι δ' ὀφθαλμοῖσι τί; γαμψώνυχες (γαμψώνυξ) sunt aves (e genere accipitrum) aduncis unguibus instructae. v. Aristot. H. A. 6, 1., Aelian. H. A. 4, 20., Buffon. 1. p. 60. interp. germ. B.

350. πρὸς αὐτόν, τὸν ὀβελίσκον, *veru arrepto alites illos confige*, quemadmodum πηγνύναι τι ἐπὶ κοντοῦ et similia dicuntur. Voss.: *Schnell den Bratspiess aufgeraffi, Und nach einander dran geheftet!* mire S.: τὸν ὀβ. ἁρπάσας. πῆξον αὐτὸν πρὸς τὴν χύτραν, quasi legisset αὐτην hac sententia, ut Euelpides verubus humi defixis ante ollas uti juberetur tanquam vallo; quod ineptum adversus aves. nec melius Bentl. πρὸ σαυτοῦ, Br. πρὸς αὐτόν (*periculum ocius arripe, atque ita erectum tibi praetende*).

351. πρόσθου, *appone* sive *ante tibi, praetende*. „de ὀξυβάφῳ, *acetabulo*, v. Pollux 6, 23., 10, 26., ubi hic locus laudatur, et Athen. 2. p. 67." B.

353. Νικίαν. φρονιμώτατα γὰρ λιμῷ Μηλίους (186.) ἀνεῖλεν. S. idque adhibitis machinis bellicis, quae eum nobilitarunt, ut monuit B. Be. conferri jussit Thuc. 3, 51. — ὑπερακ., *antecellis*, ut Plut. 661. κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν, quem locum laudavit. Be.

354. ἐλελελεῦ. ἐπίφθεγμα πολεμικόν. οἱ προσιόντες γὰρ εἰς πόλεμον τὸ ἐλελελεῦ ἐφώνουν μετά τινος ἐμμελοῦς κινήσεως etc. S. cf. Hesych. et Suidas v. ἐλελεῦ, Zeun. ad Xenoph. Exped. C. 1, 8, 18. — κάθες, *oppone*, instrue.

356. εἰπὲ etiam ad plures dicitur, ut Ach. 301. B.

358. malebant Bentl. et Br. ξυγγενῆ Attice. καὶ φυλ. ξυμπαρε-

ΧΟ. φεισόμεσθα γὰρ τί τῶνδε μᾶλλον ἡμεῖς ἢ λύκων,
ἢ τίνας τισαίμεθ' ἄλλους τῶνδ' ἂν ἐχθίους ἔτι;
ΕΠ. εἰ δὲ τὴν φύσιν μὲν ἐχθροὶ, τὸν δὲ νοῦν εἰσὶν φίλοι,
καὶ διδάξοντές τι δεῦρ' ἥκουσιν ὑμᾶς χρήσιμον;
ΧΟ. πῶς δ' ἂν οἵδ' ἡμᾶς τι χρήσιμον διδάξειάν ποτε,
ἢ φράσειαν, ὄντες ἐχθροὶ τοῖσι πάπποις τοῖς ἐμοῖς;
ΕΠ. ἀλλ' ἀπ' ἐχθρῶν δῆτα πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σοφοί.
ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα. παρὰ μὲν οὖν φίλου
οὐ μάθοις ἂν τοῦθ'· ὁ δ' ἐχθρὸς εὐθὺς ἐξηνάγκασεν.
αὐτίχ' αἱ πόλεις παρ' ἀνδρῶν γ' ἔμαθον ἐχθρῶν, κοὐ φίλων,
ἐκπονεῖν θ' ὑψηλὰ τείχη, ναῦς τε κεκτῆσθαι μακράς·
τὸ δὲ μάθημα τοῦτο σώζει παῖδας, οἶκον, χρήματα.
ΧΟ. ἔστι μὲν λόγων ἀκοῦσαι πρῶτον, ὡς ἡμῖν δοκεῖ,
χρήσιμον· μάθοι γὰρ ἄν τις κἀπὸ τῶν ἐχθρῶν σοφόν.

ὠτας. ὅτι καὶ ἡ Πρόκνη Ἀττικὴ ἦν, Παυδίονος θυγάτηρ. S. cf. 205.

359. ἢ λύκων. — ἐπεὶ τοὺς λύκους ἀπέκτεινον τὸ παλαιὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ νόμος ἦν λυκοκτονεῖν. — S. Erat enim vetus lex Attica, a Solone data, ut lupi exstirparentur. v. Petit. LL. Att. p. 491. B. cf. G. G. S. Köpke *über Gesetzgeb. der Gr.* p. 52.

363. οἵδ'. ita Br. libri mendose οἵ γ'.

364. τοῖσι π. τ. ἐμοῖς. ὅπερ ἐστὶν ἐκ προγόνων ἡμῖν ἐχθροὶ ὄντες. καὶ Μένανδρος· οὐχ ὅθεν ἀπολλύμεθα (ἀπολλύμεσθα), σωθείημεν ἄν. S.

365. Euseb. ap. Stob. Serm. 13. p. 147. Gesn.: ἐχθρὸς τάληθῆ εἰπὼν τοῦ προσποιουμένου φίλου πρὸς χάριν εἰπόντος παντὸς (imo πάντως, quae vocabula solent confundi, ut monuit Schaeferus Melet. cr. p. 130. annot. 86.) αἰρετώτερος. cf. Plutarchi liber πῶς ἄν τις ἐξ ἐχθρῶν ὠφελοῖτο; t. 1. p. 1. p. 331. seqq. ed. Wyttenb. — B.

367. τοῦθ'. τὸ εὐλαβεῖσθαι. ita Plato Phaed. 4. ὡς φιλοσοφίας μὲν οὔσης μεγίστης μουσικῆς, ἐμοῦ δὲ τοῦτο (τὸ φιλοσοφεῖν) πράττοντος. annotavit B. ἐξαν. *exprimere solet.* vide Matth. gr. gr. §. 503, 3. etc. αὐξητικὸν est ἐξ, ut passim.

368. αὐτίχ', *velut, exempli gratia.* cf. 751.

369. exempla sunt ex historia Athenn. petita, ap. quos, Xerxe fugato, Themistocles effecit, ut urbs muris cingeretur, aedificaretur Piraeeus, et quotannis 20 triremes construerentur. v. Diod. Sic. 11, 40. et 45. B. ναῦς μακρὰς, *naves longas*, h. e. bellicas. v. Schol. Thuc. 2, 97., G. G. S. Köpke *über d. Kriegsw. der Gr.* p. 167. et ab eo laudatum Böttigerum libro menstruo germ., qui inscriptus est *Archäol. Mus.* 1. Heft, 1801.

ΠΕ. οἶδε τῆς ὀργῆς χαλᾷν εἴξασιν· ἄναγ' ἐπὶ σκέλος.
ΕΠ. καὶ δίκαιόν γ' ἐστὶ, κἀμοὶ δεῖ νέμειν ὑμᾶς χάριν.
ΧΟ. ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἄλλο σοί πω πρᾶγμ' ἐνηντιώμεθα.
ΠΕ. μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσιν ἡμῖν· ὥστε as., 2 ith.
τὴν χύτραν τε τώ τε τρυβλίω καθέλει,
καὶ τὸ δόρυ χρὴ, τὸν ὀβελίσκον, περιπατεῖν ἔχοντας
ἡμᾶς t. t.
τῶν ὅπλων ἐντὸς παρ' αὐτὴν τὴν χύτραν, ἄκραν
ὁρῶντας
ἐγγύς· ὡς οὐ φευκτέον νῷν.
ΕΤ. ἑτεόν; ἦν δ' ἄρ' ἀποθάνωμεν,
κατορυγησόμεσθα ποῦ γῆς;
ΠΕ. ὁ Κεραμεικὸς δέξεται νώ·

373. τῆς ὀργῆς χαλᾶν. Vesp. 697. τὴν ὀργὴν χαλάσας. utrumque recte. *Be.* — ita ἀνιέναι dupliciter struitur Ran. 656., Vesp. 438. B. ἄν. ἐπὶ σκέλος. ἀντὶ τοῦ ἀναχώρει ὀλίγον ὑπὸ (ἐπὶ) πόδα. — S. Hesych. ἐπὶ σκέλος· εἰς τὰ ὀπίσω. Eurip. Phoen. 1321. εἰς δ' ἄπορον ἦκων δορὸς ἐπὶ σκέλος πάλιν Χωρεῖ. Chion ep. 3. ἀνάγετ' οὖν ἐπὶ πόδα (*recedite nonnihil*), ἔφη, καὶ βουλεύσασθε. — *Be.* ἀνάγειν habet vim medii, ut Xen. Cyrop. 3, 3. extr. παρεγγύησεν ἀνάγειν ἐπὶ πόδα, quod 4, 1, 3. dicitur ἐπανάγειν. B. — socio haec dicit, qui in procinctu stat, paratus ad excipiendum avium impetum. — *Br.*

375. ita Bentl., Porson. Opuscc. pp. XCII, 35. etc. libri jugulato versu ἠναντιώμεθα.

376. metro hujus et sequentis versiculi non intellecto turbarunt librarii atque editores; quorum illi vel scripserunt τήν τε χύτραν, priore ejus nominis producta, quam mendam sustulit Dawes. Misc. cr. p. 290., vel omiserunt τε, ut factum in A et B Pariss. et Rav.; editores autem et viri docti cum probarunt, tum ponendum esse existimarunt ἡμὶν aut ἡμιν posteriore brevi, qua non est opus, cum paribus versuum troch. locis conveniant spondei. affectus hominis et hoc metro lyrico exprimitur, et tetrametris troch. acat., qui sequuntur. μᾶλλον ἢ πόλεμον, *pacem nobis agitant potius quam bellum gerant.* familiariter additum est ἐγκλιτικὸν ἡμὶν, quod posteriorem corripit. — ὥστε — ἐγγύς. ollam et catinos rursus deponi jubet, tanquam clypeos, et intra haec castra ambulari cum verubus ad ipsam ollam, ita ut oram sive extremitatem illius semper ex propinquo respiciant, ne de improviso circumveniantur. S. τῷ γε τρυβλίῳ. (sic libri praeter Rav., vel τῷ τε τρυβλίῳ, quod emendavit Br. secundum Dawesium l. l.) ἔξωθεν τὴν σύν· σὺν τῷ τρυβλίῳ. τῷ δὲ ὀβελίσκῳ ἐχρῶντο ἀντὶ δόρατος. καὶ τὸν ὀβελίσκον δὲ, φησὶν, ὅστις ἐστὶν ἡμῶν δόρυ, ἐντὸς τῶν ὅπλων χρὴ λοιπὸν ἔχειν. λέγει δὲ ἀντὶ τοῦ τῶν χυτρῶν. ἔθος δὲ εἶχον ἔσω τῶν ἀσπίδων ἔχειν τὰ δόρατα.

379. ἄκραν (summam ollam, quae illis pro clypeo est,) ὁρῶντας. haud inepte hisce admoveas illud Euripidis Phoen. 1307. ἀλλ' εὖ προσῆγον ἀσπίδων κεγχρώμασιν Ὀφθαλμόν.

380. ἑτεόν; ἆληθες; *ain'? ain' vero?* Casaub. ad Equ. 743.: Est ἰδίωμα phrasis Atticae, continens ironiam venustissimam.

381. οἱ ἐν τῷ πολέμῳ ἀναιρού-

δημόσια γὰρ ἵνα ταφῶμεν, φήσομεν πρὸς τοὺς στρατηγοὺς
μαχομένω τοῖς πολεμίοισιν ἀποθανεῖν ἐν Ὀρνεαῖς.

t. t. c.

ΧΟ. ἄναγ' ἐς τάξιν πάλιν ἐς ταὐτὸν, a. d.
καὶ τὸν θυμὸν κατάθου κύψας
παρὰ τὴν ὀργὴν, ὥσπερ ὁπλίτης·
κἀναπυθώμεθα τούσδε, τίνες ποτὲ, da. t.
καὶ πόθεν ἔμολον, ἐπὶ τίνα τ' ἐπίνοιαν. as., dm. et i. h.
ἰὼ, Ἔποψ, σέ τοι καλῶ. i. d.
ΕΠ. καλεῖς δὲ τοῦ κλύειν θέλων;
ΧΟ. τίνες ποθ' οἵδε καὶ πόθεν;
ΕΠ. ξείνω σοφῆς ἀφ' Ἑλλάδος.
ΧΟ. τύχη δὲ ποία i. h.
κομίζει ποτ' αὐτὼ πρὸς ὄρνιθας ἐλθεῖν. ba. t.
ΕΠ. ἔρως βίου διαίτης τε, καὶ as., i. et dm.
σοῦ, ξυνοικεῖν τέ σοι καὶ ξυνεῖναι τὸ πᾶν. cr. t.

μενοι ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἐθάπτοντο etc. S. erat locus extra urbem (nam et alius Ceramicus fuit intra urbem), ubi caesi in proeliis sepeliebantur publice, habebanturque in eorum laudem orationes, λόγοι ἐπιτάφιοι. v. Meursii Ceramicus geminus, t. 4. Thes. antt. gr. Gronov. B. cf. annot. ad Ran. 131.

382. πρὸς τοὺς στρατ. quia ducum officium fuit, ut milites occisos in proelio sepeliri curarent. vide G. G. S. Köpke l. l. ad 369. p. 230. et, quos laudat, Xenoph. Hist. gr. 1. c. 5. §. 10., c. 7. §§. 1. 11., Memor. Socr. 1. c. 1. §. 18., Plut. Nicia.

383. Ὀρνεαῖς. παρὰ τὰ ὄρνεα ἔπαιξεν. ἔστι δέ τις ἐν Ἄργει Ἰὰς (imo ἔστι δὲ τῆς Ἀργείας, ut in Rav. legitur,) πόλις, ἧς Ὅμηρος μνημονεύει (Il. 2, 571)· Ὀρνειὰς ἐνέμοντο. (nomen urbis inter Corinthum et Sicyonem sitae, ut monuit Br. cf. 13, 905.) ἴσως δὲ, ὅτι ἐν Ὀρνεαῖς μάχη ἐγένετο Λακεδαιμονίων καὶ Ἀργείων. γελοῖον δὲ τὸ φήσομεν ἀποθανεῖν. S.

384. ἄναγε etiam h. l. (ut 373.) est redi. B.

385, 6. ὡσεὶ ὁπλίτη ἐγκελεύων τὸ δόρυ καταθέσθαι παρὰ τὴν ἀσπίδα. παρὰ τὴν ὀργήν. παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν (Il. 3, 315.) ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν. οἷον ὅπλα μὴ ἔχων θυμῷ πολέμει μόνῳ. S.

388. ἐπὶ — ἐπίν., et quo consilio.

394. κομίζειν est adducere, ἀναγαγεῖν (Hesych.), ut annotavit B. πρ. ὄρν. ἐλθεῖν. intell. ὥστε, ut mox in verbis ξυνοικεῖν et ξυνεῖναι.

395. καὶ σοῦ, et tui ipsius, non solum tuae, h. e. avium, vitae sub dio et in silvis campisque, quemadmodum vivunt etiam venatores, pastores, milites; sed hi senes Athen. ipsarum avium commercium et societatem expetunt.

ΧΟ. τί φῄς; λέγουσι δὲ δὴ τίνας λόγους; as., i. h. et i. d. br.
ΕΠ. ἄπιστα καὶ πέρα κλύειν. i. d.
ΧΟ. ὁρᾷ τι κέρδος ἐνθάδ' ἄξιον μονῆς, i. tr.
ὅτῳ πέποιθέ μοι ξυνὼν i. d.
κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν, ἢ φίλοισιν ὠφελεῖν ἔχειν; i. t.
ΕΠ. λέγει μέγαν τιν' ὄλβον οὔτε λεκτὸν, οὔτε πιστόν· i. t. c.
ὡς σὰ ταῦτα γὰρ δὴ πάντα, καὶ τὸ τῇδε, as., 2 ith.
καὶ τὸ κεῖσε, καὶ τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λέγων. t. tr. h.
ΧΟ. πότερα μαινόμενος;
ΕΠ. ἄφατον, ὡς φρόνιμος. do.
ΧΟ. ἔνι σοφόν τι φρενί;
ΕΠ. πυκνότατον κίναδος,
σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον. i. tr.

399. πέρα τῶν ἀπίστων, *plus quam incredibilia.* hyperbole familiaris.

401.—404. vulgo libri:
κρατεῖν — ἢ
φίλ. — ἔχειν;
ΕΠ. λέγει — οὔ-
τε — ὡς
σὰ — καὶ
τὸ τῇδε — καὶ
τὸ δεῦρο — λέγων
qui versus omnes sunt iambici dim., iique invenusti, ut quorum 4 finiantur particulis, quae ad sequentia pertinent, unus etiam media voce terminetur contra jus fasque metricum. scilicet haec non curant librarii scenici, sed illud fere student, ut quam plurimos versus ad eundem modulum metri, praesertim iambici aut trochaïci, dimetiantur, habita ratione nulla neque affectus personarum colloquentium, neque convenientiae sententiarum cum metris. velut h. l. magna sunt, quae aguntur, hostes devicti, amicorum res auctae, incredibilis avium felicitas; quibus exprimendis vix unum versuum lyricorum genus, vel gravissimum, sufficit, nedum ejusmodi leve aliquod et joculare, quale est illud iambicum. — κρατεῖν τὸν ἐχθρόν. vid. Matth. gr. gr. §. 338, b.

402. — de forma οὐ λεκτὸν v. Valck. ad Eurip. Hipp. p. 257. πάντα, καὶ τὸ τῇδε, καὶ τὸ κεῖσε, καὶ τὸ δεῦρο, sunt *omnia ubique.* v. Valck. ad Phoen. 272. B. S.: ἤγουν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. —

403. perperam omissa verba γὰρ δὴ in Rav.

404. προσβιβᾷ λέγων. Equ. 35. σὺ προσβιβάζεις. ubi S.: κεἰδεὶς, παραινεῖς. — *Br.*

406. κίναδος. v. ad Nub. 447. *Be.* proprie vel serpentem (Hesych.) vel potius vulpem (Schol. Theocr. 5, 25.), hine versutum hominem denotat. v. Demosth. de Cor. 52, 71., Soph. Ajac. 103., Thom. Mag. 534. sequ., Harpocr. — πυκνὸς est *prudens*, ut πυκνὰ μήδεα Hom. Il. 3, 202. B.

407. σοφ. σοφιστὴς, re dicta pro persona, sicut passim. vide Matth. §. 429, 1., nos ad Soph. Antig. 503. etc. S.: (κύρμα.) ἔντευγμα (?), σπάραγμα τοῦ νοῦ. τρίμμα δὲ ὁ τετριμμένος ἐν τοῖς πράγμασιν. ἢ κύρμα (ὁ) πολλοῖς ἐγκεκυρηκὼς πράγμασι. (sic etiam

ΧΟ. λέγειν, λέγειν κέλευέ μοι· i. d.
κλύων γὰρ ὧν σύ μοι λέγεις λόγων ἀνεπτέρωμαι.
i. t. c.
ΕΠ. ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ τὴν πανοπλίαν μὲν πάλιν i. tr.
ταύτην λαβόντε κρεμάσατον τύχῃ 'γαθῇ
εἰς τὸν ἰπνὸν εἶσω, πλησίον τοῦ 'πιστάτου·
σὺ δὲ τούσδ' ἐφ' οἷσπερ τοῖς λόγοις ξυνέλεξ' ἐγώ,
φράσον, δίδαξον.
ΠΕ. μὰ τὸν 'Απόλλω 'γὼ μὲν οὔκ,
ἢν μὴ διάθωνταί γ' οἵδε διαθήκην ἐμοί,
ἥνπερ ὁ πίθηκος τῇ γυναικὶ διέθετο,
ὁ μαχαιροποιός, μήτε δάκνειν τούτους ἐμὲ,

Hesych., monente B.) παιπάλημα δὲ πολλὰς ἐκτροπὰς καὶ διαδοχὰς ἔχων. κυρίως δὲ τὸ λεπτὸν ἄλευρον. S. Proprie, ut παιπάλη, genus farinae tenuissimae; hinc subtilis, versutus homo. v. interpp. Hesychii et Suidae et Valck. ad Eurip. Hipp. p. 258. B. Nub. 259. λέγειν γενήσει τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη. *Be.*

409. οἰκεῖον ὄρνισι, τὸ ἀνεπτέρωμαι, οἷον μετεώρισμαι. S. cf. 1346. *Be.*

410. seqq. πρὸς τὸν Εὐελπίδην (Πεισθέταιρον) φησὶν ὁ Ἔποψ. ἄμεινον δὲ πρὸς τοὺς θεράποντας, (recte: alioqui Pisthetaerus non juberetur dicere 413.) ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς (627.)· ἄγε δή, Ξανθία καὶ Μανόδωρε. — S. — Haec ex communi Atheniensium vita sunt explicanda, qui finito bello arma suspendere solebant ad furnum vel caminum. v. Ach. 260. — de voc. ἐπνὸς v. annott. ad Plut. 815. (811.), L. Bos. Obss. crit. p. 46. sequ. et Toup. Add. ad Theocr. p. 404. B. rursum S.: ἰπνὸς μὲν ὁ κάμινος, καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἑσχάρα. (cf. Vesp. 139., 807.) ἐπιστάτη (?) δὲ θηλυκῶς χαλκοῦς τρίποδας, χυτρόποδος ἐκτελῶν χρείαν. οἱ δὲ (τὸν ἐπιστάτην) πήλινον Ἥφαιστον πρὸς τὰς ἑστίας ἱδρυμένον, ὡς ἔφορον τοῦ πυρός. (hoc placuit Küstero, qui laudat Suidam v. ἐπιστάτης, ubi loci hujus meminit, et Spanh. ad Callim. p. 212. ed. Ern.) ἔνιοι δὲ καὶ ξύλον ἐπίμηκες πεπασσαλωμένον, ὅθεν ἐξαρτῶσι τὰ μαγειρικὰ σκεύη. (hanc interpretationem non minus probabilem esse ait Br.; magis tamen ad eorum sententiam inclinat, qui intelligunt τὸν χυτρόποδα.) — τοῦ ἐπιστ. τοῦ ἰπνοῦ, *praesidis foci.*

413. σὺ τοὺς λόγους δίδαξον καὶ φράσον, ἐφ' οἷς τούτους ἤγειρα ἐγώ. τοῦτο δὲ πρὸς τὸν ξένον τοῖν ἀνδροῖν. S.

416, 7. — ἔοικε Παναίτιον κωμῳδεῖν, ὃν καὶ ἐν Νήσοις· καταλιπὼν Παναίτιον πίθηκον. ἔνθα καὶ μαγείρου πατρὸς αὐτὸν λέγει. πίθηκον δὲ αὐτὸν εἶπε διὰ τὸ πανοῦργον. ὁ μαχαιρ. ὁ Παναίτιος μάγειρος (μαχαιροποιὸς) καὶ μικροφυὴς ἦν. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς καταλαβόντα τὴν γυναῖκα ἑαυτοῦ μοιχευομένην. ἐδυναστεύετο γὰρ ὑπ' αὐτῆς μεγάλης οὔσης μικροφυὴς αὐτὸς ὤν. S. Duxerat uxorem, oum qua quum saepius rixaretur, tandem convenit, ut se invicem nec morderent, nec plagis afficerent. v. Suid. vv. διαθήκην διάθωνται et γυνὴ μεγάλη. διατίθεσθαι διαθήκην est *pactum inire.* B. ὁ πίθηκος. convicium. cf. Ach. 120.

μήτ' ὀρχίπεδ' ἕλκειν, μήτ' ὀρύττειν...

ΧΟ. οὔτι που τὸν...; οὐδαμῶς.

ΠΕ. οὔκ, ἀλλὰ τῷ 'φθαλμῷ λέγω.

ΧΟ. διατίθεμαι 'γώ.

ΠΕ. κατόμοσόν νυν ταῦτά μοι.

ΧΟ. ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι νικᾷν τοῖς κριταῖς, καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν...

ΠΕ. ἔσται ταυταγί.

ΧΟ. εἰ δὲ παραβαίην, ἑνὶ κριτῇ νικᾷν μόνον.

ΚΗ. ἀκούετε, λεῴ· τοὺς ὁπλίτας νυνμενὶ ἀνελομένους θῶπλ' ἀπιέναι πάλιν οἴκαδε, σκοπεῖν δ' ὅ τι ἂν προγράφωμεν ἐν τοῖς πιναξίοις.

ΧΟ. δολερὸν μὲν ἀεὶ κατὰ πάντα δὴ τρόπον as., a. et i. d. br. στ.

418. — *πρωκτὸν δεικνύς φησιν οὔτι που.* S. videtur ipse Panaetius adultero adulterorum poenam dedisse *φαρανιδώσεως*, eodemque modo ne iterum plecteretur cavisse. Nub. 712., monente Be., *καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν*, — *καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσιν.* joci causa *ὀρύττειν* dixit Comicus, non *ἐκκόπτειν* vel quiddam simile, quod ambiguitate caruisset.

420. ita Herm. libro de metris Gr. et Rom. p. 153. aliique. codd. male *διατίθεμαι γωγε*, vel, quod etiam pejus, *διατίθεμ' ἔγωγε.* Schol.: *διατίθεμ' ἐγώ. ὑπισχνοῦμαι, συντίθεμαι.*

421. *ὄμνυμ'. ἀντὶ τοῦ εὔχομαι. οὐκ ὄμνυσι γὰρ, ἀλλ' εὔχεται.* (*ἀντὶ τοῦ*) *ὄμνυμι μένειν ἐν τούτοις. χαριέντως δὲ εὐχόμενος ὑπὲρ τῆς νίκης ὄμνυμι, φησὶ, τὸ νικᾷν.* (hoc invenisse in libris suis videtur S., quod non deterius.) *ἄλλως. ἕκρινον οἱ* (imo *ε'*) *κριταὶ τοὺς Κωμικούς. οἱ δὲ λαμβάνοντες τὰς ε' ψήφους εὐδαιμόνουν.* S. Comicorum poëtarum 5 erant judices. v. Suid. v. *ἐν πέντε κριτῶν γούνασι*, et Oderici epist. de marmorea didascalia Romae reperta 1777. p. 46. *νικᾷν πᾶσι κριταῖς* est omnium judicum suffragiis victoriam adipisci, ut Horat. Serm. 1, 2, 134. *Fabio vel judice vincam* etc. B. Br. in annot.: *juro hac lege, hāc conditione, ut, si fidem praestiterim, judicum omnium calculo et spectatorum omnium applausu vincam.*

422, 3. *ἔσται ταυταγί. ἐπειδὴ περὶ νίκης εὔχεται (ὁ Χορὸς), ποιεῖ αὐτὸν ὁ ποιητὴς εὐφημοῦντα· ἔσται ταυταγί. εἰ δὲ παραβαίην, πιθανῶς, ὡς ἕλαττόν τι ἔξων, εἰ μὴ πᾶσι νικῴη. ἐποιωνιζόμενος δὲ αὐτῷ (αὐτῷ) τὴν νίκην ταῦτα λέγει.* S. *παραβ.* scil. *ὅρκον*, ut plene dicitur ap. Lysiam p. 235. debebat sequi *vincar;* sed *παρὰ προσδοκίαν* dixit *ἑνὶ κριτῇ νικᾷν.* B.

424. *ἀκ., λεῴ.* solemnis praeconum formula. v. Ach. 941. — infinitivi seqq. pendent ab omisso v. *κελεύω* etc. B. S.: — *κήρυγμα εἰρήνης κηρύσσει.* (*ἄλλως*) *παίζει τοὺς χυτροφόρους ὁπλίτας φάσκων.* —

426. *πινάκια* sunt tabulae, in quibus publice proponebantur ea, de quibus deliberandum esset. (cf. annot. ad 978. seqq.) ab iis differt *πινάκιον τιμητικὸν* Vesp. 167. B.

427. *δολερὸν — πέφυκεν*

πέφυκεν ἄνθρωπος· σὺ δ' ὅμως λέγε μοι· iamb.
τάχα γὰρ τύχοις ἂν χρηστὸν ἐξειπὼν, as., i. h. et cr. d. c.
ὅ τι μοι παρορᾷς, ἢ δύναμίν τινα μείζω as., 2 a. h.
παραλειπομένην ὑπ' ἐμῆς φρενὸς ἀξυνέτου. a. tr. br.
* σὺ δὲ τοῦθ' ὁρᾷς. λέγ' εἰς κοινόν· as., a. et ant.
ὃ γὰρ ἂν σὺ τύχῃς μοι a. h.
ἀγαθὸν πορίσας, τοῦτο κοινὸν ἔσται. as., a. et ith.
ἀλλ' ἐφ' ὅτῳ περ πράγματι τὴν σὴν ἥκεις γνώμην ἀναπείσας, a. Aristoph.
λέγε θαῤῥήσας, ὡς τὰς σπονδὰς οὐ μὴ πρότερον παραβῶμεν.
ΠΕ. καὶ μὴν ὀργῶ νὴ τὸν Δία, καὶ προπεφύραται λόγος εἷς μοι,
* ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει. φέρε, ποῖ, στέφανον· καταχεῖσθαι

ἄνθρωπος, ut δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες Eurip. Or. 218., *triste lupus stabulis* etc.

430. παρορᾷς. παρεπινοεῖς ἢ εὑρίσκεις. S. ὅ τι μοι παρ. i. e. ὅ τι ὁρᾷς παρ' ἐμοὶ, *quod mihi inesse vides.* — *Br.*

431. παραλ,, *neglectam, omissam.*

432. claudicat versus. ita scribendum esse arbitror: σὺ δὲ τοῦθ', ὁὐρᾷς, λέγ' εἰς κοινὸν, *dic igitur illud, quod vides, in commune.* ὁὐρᾷς pro ὃ ὁρᾷς, ut ὁὔνος pro ὁ ὄνος Ran. 27. ὁὐδυσσεὺς pro ὁ Ὀδυσσεὺς ap. Soph. etc. — Eurip. Or. 755., monente Be., εἰς κοινὸν λέγειν χρή.

434. Rav. antistropha (521.) τά τε νεόττια κἀμαυτὸν οἰκήσω, qua lectione probata h. l. τοῦτο κοινῇ ἔσται vel quiddam simile ponendum foret. sed verisimile est, vulgatum δὴ post οἰκίσω (nam sic scribendum) vel forte neglectum esse ab isto librario, vel ex industria omissum, cum et elegans sit et minime inusitatum extrema oratione: quemadmodum Eurip. dixit Androm. 1201. καὶ παῖδα τόνδε τῶν ἀπ' Αἰακοῦ μόνον Λελειμμένον δή.

435. ita Br. auctore Dawesio Misc. crit. p. 205. libri: ἀλλ' ἐφ' ὅτῳ περ ἂν ἥκεις τὴν σὴν πράγματι γνώμην ἀναπείσας. in Rav. omissum ἄν. male postrema in πράγματι corripitur ante γν.: vid. Dawes. l. l. p. 197.

436. ὡς τὰς σπονδάς. ὅτι πρὸ καταγνώσεως, φησὶν, οὐ παρασπονδήσομεν. S.

437. ὀργῶ. ἐπιθυμητικῶς ἔχω. (προπεφύρ.) ἀπὸ τῶν ἀλφίτων. ὁμοῦ γὰρ ἐφύρων, εἶτα εἰς μάκτρας (μάζας) διενέμοντο. (alius ibidem: προσπεφύραται [sic]. ηὐτρέπισται etc. conferunt Thesm. 81. ἔστιν κακόν μοι μέγα τι προπεφυραμένον, et Nub. 975. μαλακὴν φυρασάμενος φωνήν.) τὸ δὲ ἑξῆς παίζει, ὡς περὶ δείπνου λέγων, καίτοι μέλλων λόγῳ αὐτοὺς εὐωχεῖν. S.

438. οὐ κωλύει mire dictum esse monuit Dind., neque dubito quin corrupta sint haec verba. scribas licet joco inexpectato ὃν διαμάττειν οἴκῳ λύει, h. e. λυσιτελεῖ, *quem subigere conducit familiae.* manens in metaphora de

ΕΥ. νὴ τὸν Ἀπόλλω. πάνυ τοίνυν χρὴ ῥύγχος βόσκειν σε τολοιπόν·

455 οὐκ ἀποδώσει ταχέως ὁ Ζεὺς τὸ σκῆπτρον τῷ δρυκολάπτῃ.

ΠΕ. ὡς δ' οὐχὶ θεοὶ τοίνυν γ' ἦρχον τῶν ἀνθρώπων τὸ παλαιὸν,
ἀλλ' ὄρνιθες, κἀβασίλευον, πόλλ' ἐστὶ τεκμήρια τούτων.
αὐτίκα δ' ὑμῖν πρῶτ' ἐπιδείξω τὸν ἀλεκτρυόν'; ὡς ἐτυράννει,
ἦρχέ τε Περσῶν πρῶτον πάντων, Δαρείου καὶ Μεγαβάζου·

460 ὥστε καλεῖται Περσικὸς ὄρνις ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἔτ' ἐκείνης.

ΕΥ. διὰ ταῦτ' ἄρ' ἔχων καὶ νῦν, ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας, διαβάσκει

454. ῥύγχος. cf. 339. B.: rostrum alere iubet ad vim inferendam et imperium extorquendum.

455. oratio fortior τῷ ἀσυνδέτῳ, neque erat quod Br. scriberet ὡς οὐ ταχ. ἀποδ. Ζεὺς etc. S. τῷ δρυκ. — δρῦς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πᾶν ξύλον. δρυκολάπτης (δρυοκολάπτης) δὲ ὄρνεον ἐν τοῖς δρυσὶν (aliisque arboribus) εὑρισκόμενον, ζητοῦν σκώληκας, ὃ (οὗς) καὶ πολλάκις ἀνόρυκτον καταβάλλει. (*picus Martius* Linn., *Schwarzspecht, gemeiner Specht, Holzkrähe, Baumhacker*. cf. a B. laudatos Aristot. 9, 9., Camus ad Aristot. 2. p. 636. Aelian. H. A. 1, 45., Plin. H. N. 10, 18.) — S. nominatur avis una pro omnibus, ut 545.

456. codd. prava caesura: ὡς δ' ο. θεοὶ τοίνυν τῶν ἀνθρώπων ἦρχον τὸ παλ. Br. adstipulante Inv.: ὡς δ' ο. θ. τῶν ἀνθ. τοίνυν ἦρχ. τὸ παλ., conjunctione τοίνυν longius remota ab initio sententiae, ejusque conjunctionis posteriore syllaba producta ante vocalem; quo quidem nomine displicet etiam Bentleji et Dindorfii scriptura haec: ὡς δ' ο. θ. τοίνυν ἦρχον τ. ἀνθ. τὸ π. vid. annot. ad Ran. 313.

458. ἐπιδείξω — ἐτυράννει. nota structura. vide Viger. 5, 1, 14. Sophoclis interpp. ad Ajac. 118. etc.

459. its Rav., Dind. cf. Herodot. 5, 17. seqq., Thuc. 1, 109. vulgo *Μεγαβύζου*. B.: Darium et Megabyzum nominat, illum regem, hunc ducem, Persarum, quia primi infestis armis Graeciam petierunt. v. Herodot. 5, 17. seqq. et de Megabyzo Dorvill. ad Charit. p. 447. B.

460. Περσ. ὄρνις. cf. 274., 674. Be.: „— Cratinus ap. Athen. 9. p. 374. ὥσπερ ὁ Περσικὸς ὤρων πᾶσαν καναχὼν ὀλόφωνος ἀλέκτωρ. Athen. 14. p. 655. καὶ μήποτε (et forsitan) πρώτιστοι καὶ ἐγένοντο καὶ ἐτράφησαν ἐν Σάμῳ (pavones), καὶ ἐντεῦθεν εἰς τοὺς ἔξω τόπους διεδόθησαν, ὥσπερ καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες ἐν τῇ Περσίδι.“ Hesych. illam glossam sic interpretatus est: ὁ ἀλεκτρυών. B.

461. sequ. τοῦτο ἐξ ἱστορίας εἴληφε. πᾶσι γὰρ Πέρσαις ἐξῆν τὴν τιάραν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρθήν, ὡς Κλείταρχος ἐν τῇ δεκάτῃ· μόνοι δὲ οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς ὀρθαῖς ἐχρῶντο. — S. διαβάσκει.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν τῶν ὀρνίθων μόνος ὀρθήν.

ΠΕ. οὕτω δ' ἰσχυσέ τε καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολὺς, ὥστ' ἔτι καὶ νῦν
ὑπὸ τῆς ῥώμης τῆς τότ' ἐκείνης, ὁπόταν νόμον ὄρθριον ᾄσῃ,
465 ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον, χαλκῆς, κεραμῆς, σκυλοδέψαι,
σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφιταμοιβοὶ, τορνευτολυρασπιδοπηγοί·
οἱ δὲ βαδίζουσ' ὑποδησάμενοι νύκτωρ.

ΕΤ. ἐμὲ τοῦτό γ' ἐρώτα·
χλαῖναν γὰρ ἀπώλεσ' ὁ μόχθηρος Φρυγίων ἐρίων διὰ τοῦτον.

incedit. (Thesm. 793., monente Be., *βάσκετ'*, *ἐπείγετε*. Homer. Il. 2, 8. *βάσκ' ἴθι, οὖλε Ὄνειρε, θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν* etc.) reges Persarum gestabant, etiam serioribus temporibus, tiaram rectam, ut ceteri Persae retro flexam. v. Brisson. de reg. Pers. princ. 1, 10, 2. 184. — atque ea *ὀρθὴ τιάρα* dicebatur proprie *κυρβασία*. v. Hesych. h. v. cum interpp., Phot. p. 139., Moeris p. 241., ibique Piers. B. quae comparatur cum crista gallinacei.

463. *μέγας καὶ πολύς*. Herodot. 7, 14. Xerxi dicitur: *ὡς καὶ μέγας καὶ πολλὸς* (magnus et potens) *ἐγένεο ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, οὕτω καὶ τακεινὸς κατὰ τάχος ἔσεαι*. cf. Equ. 754. *Be.*

464. temperare mihi non potui quin ornarem hunc librum ingeniosa emendatione Porsoni. habent codd. *μόνον*, quod ut explicari possit, tamen friget; ille posuit *νόμον*, ut legitur Conc. 772., quae scriptura omnes habet in se numeros veritatis. nam primum perspicuus aptusque est ejus sensus; tum manifestus ut in altera illa fabula, ita etiam h. l. lusus Comici, qui *νόμον ὄρθριον* dixit, *ὄρθιον* cogitavit citharoedorum; deinde mutatio verbi facillima et ejus generis, quales multas pari successu factas videmus a viris doctissimis, cum initiales litteras syllabarum inter se permutando manum restituerunt scriptorum: velut apud Euripidem Hipp. 1205. *ἀπέχθομαι* pro *ἐπάχθομαι* legitur in aliquot libris, et *κινήσω* pro *νικήσω* Iphig. Aul. 1132., et *προὔλαβες* pro *προὔβαλες* apud Soph. Trach. 771. in scholiis, et ap. Flaccum Sat. 2, 3, 28. *evomit* pro *emovit* etc. „*ὄρθριον ᾄσῃ*. — Theocr. 24, 63. *ὄρνιθες* (galli) *ὄρθρον ἄειδον*. add. Suid. v. *ὄρθριον*.“ B.

465. *σκυλ. coriarii.* sic Rav. ceteri libri *σκυτοδέψαι*, metro laborante. cf. sequ. versum et Plut. 510.

466. (male) Atticistae praecipiunt, non *σκυτεῖς* (sutores), sed *σκυτοτόμοι* dicendum esse. — v. interpp. Moer. p. 853. sequ. *ἀλφιταμοιβοὶ* sunt, qui etiam *ἀλφιτοπῶλαι* dicuntur. v. Thom. Mag. p. 39. cum interpp. et annot. ad Nub. 640. sequens voc. *τορνευτ.* comico modo compositum indicat eos, qui *τορνεύοντες λύρας καὶ ἀσπίδας πηγνύουσι*. (Voss. *Lexmschildklangkitharamacher.*) — B.

468. *Φρυγίων ἐρίων*. non

ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς ὑπέπινον ἐν ἄστει,
470 * κἄρτι κάθευδον· καὶ πρὶν δειπνεῖν τοὺς ἄλλους, οὗτος ἅρ' ἦσε·
* κἀγὼ νομίσας ὄρθρον ἐχώρουν Ἀλιμούνταδε, κἄρτι προκύπτω
ἔξω τείχους, καὶ λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον·
κἀγὼ πίπτω, μέλλω τε βοᾶν· ὁ δ' ἀπέβλισε θοιμάτιόν μου.

solum Milesiae lanae (Ran. 506.) in pretio erant, sed etiam Ancyranae atque Laodicenae in Phrygia. Strabo 12, 8., ed. Tauchnitz. 3. p. 74.: *φέρει δ' ὁ περὶ τὴν Λαοδίκειαν τόπος προβάτων ἀρετὰς, οὐκ εἰς μαλακότητα μόνον τῶν ἐρίων, ἢ καὶ τῶν Μιλησίων διαφέρει, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κοραξὴν χρόαν· ὥστε καὶ προσοδεύονται λαμπρῶς ἀπ' αὐτῶν.* cf. Bredowii *Handb. der alten Gesch.* p. 207. etc.

469. *ὅτι τὴν δεκάτην εἰσίων ἐπὶ τοῖς γεννηθεῖσι, καὶ ἐν αὐτῇ τὰ ὀνόματα ἐτίθεντο τοῖς παισί. καθάπερ Εὐριπ. ἐν Αἰγεῖ· τί (τίς) σε μᾶτερ ἐν δεκάτᾳ τόκον ὠνόμαζεν;* (asynart., gl. pol. et i. h. Soph. El. 225. *δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας, ἔῤῥοι τ' ἂν αἰδώς.*) *ὁ δὲ Ἀριστοτέλης* (H. A. 7. extr.) *ἐν ταῖς ἑβδόμαις φησὶν ἐπιτίθεσθαι τὰ ὀνόματα, γράφων οὕτως· τὰ πλεῖστα δ' ἀναιρεῖται πρὸς τὴν ἑβδόμην. διὸ καὶ τὰ ὀνόματα τότε τίθενται, ὡς πιστεύοντες μᾶλλον τότε τῇ σωτηρίᾳ.* — S. B.: cf. Hesych. v. *δεκάτῃ θύομεν*, Suid. v. *δεκάτην ἑστιᾶσαι* et Harles. de nomin. Gr. p. 41. seqq. *ὑποπίνειν* est *aliquantum*, h. e. *largius, bibere*, ut Xen. Cyrop. 8, 4, 5. *ἐπεὶ ὑπέπινον.* (simili euphemismo Latini *subbibere*, Germani dicunt *sich ein* Räuschchen *trinken.*) etiam Vesp. 100. commemoratur *ἀλεκτρυών*, *ὃς ᾔδ' ἐφ' ἑπτέρας.*

470. imperite quidam *κἄρτι κάθευδον.* libentius ferrem Bentleji conjecturam *κἄρτ' ἐκάθευδον*, vel *κᾆτ' ἐκάθ.*, quia sequitur *ἄρτι*, cum incertum sit, an etiam ap. Aristophanem Comicosque, sicut ap. Tragicos, omitti augmentum liceat in senariis. sed magis placet — *ἄστει· κἄρτι καθεύδων*, *καὶ πρὶν* etc., usurpato nominativo absol., de quo vide Jacobs. ad Tat. p. 51, 19., Matth. gr. gr. §. 562., nos ad Soph. Phil. 1211. etc. Br. cum in membr. Paris. reperisset hoc *πρὶν δὲ πίνειν*, audacter edidit *πρὶν δὲ πιεῖν*, quod repertum postea in Urbinate cod. sic reddidit: *priusquam vero desiissent ceteri bibere.* imo vocatus Euelpides ad epulas rure (470.) in urbem venit maturius, statimque bibere coepit ap. convivatorem, et priusquam coenandi tempus esset ebrius obdormivit: cum de improviso gallus cecinit ad vesperam, et ille experrectus ratusque matutinum tempus esse Alimuntem tetendit, quo postero mane ire constituerat sensit hoc B.

471. *Ἀλιμ. δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.* S. vide Pausan. 1, 31, 1. etc.

472. monuit B., *λωποδύτης* id genus furum dici, qui vestimenta, *λώπας*, surripiunt. v. interpp. Hesychii t. 2. p. 515.

473. *ἀπέβλισε. ἀντὶ τοῦ ἀφείλετο. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἠρίων, ἢ ἀπὸ τῶν γάλα (λάθρα) ἀμελγούντων.* S. v. Zonar. t. 1. p. 282. B.

ΠΕ. Ἰκτῖνος δ' οὖν τῶν Ἑλλήνων ἦρχεν τότε κἀβασίλευε . . .

ΕΠ. τῶν Ἑλλήνων;

ΠΕ. καὶ κατέδειξεν πρῶτός γ' οὗτος βασιλεύων προκυλινδεῖσθαι τοῖς ἰκτίνοις.

ΕΥ. νὴ τὸν Διύνυσον ἔγωγ' οὖν ἐκυλινδούμην ἴκτινον ἰδὼν, κἄθ' ὕπτιος ὢν ἀνακάσκων ὀβολὸν κατερρόχθισα, κἄπα κενὸν τὸν θύλακον οἰκαδ' ἀφεῖλκον.

ΠΕ. Αἰγύπτου δ' αὖ καὶ Φοινίκης πάσης κόκκυξ βασιλεὺς ἦν· χὠπόθ' ὁ κόκκυξ εἶποι κόκκυ, τότε γ' οἱ Φοίνικες ἅπαντες τοὺς πυροὺς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον.

ΕΥ. τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοὔπος ἀληθῶς κόκκυ, ψωλοὶ πεδίονδε.

474. Ἰκτῖνος est *miluus* (*milan*, *Hühnergeier*, *Weihe*: v. Camus ad Aristot. H. A. 2. p. 508. sequ.), aut secundum nonnullos miluus niger sive Aetolius: v. Buff. Hist. nat. av. t. 1. p. 161. et 164. interp. Oehmii. — B.

475. ita membr. Paris. Br. aliique. Rav. et vulgo libri: κατέδειξέν γ' οὗτος πρῶτος.

476. ἔαρος ἀρχομένου ἴκτινος φαίνεται εἰς τὴν Ἑλλάδα. (loquitur tanquam de ave ex eo genere, quod sedes mutat, nec tamen id semper et ubique facit miluus. Aristot. interprete Th. Gaza, H. A. 8, 16.: „Avium," inquit, „complures conduntur, non, ut aliqui putant, paucae; nec omnes ad loca tepidiora abeunt, sed quibus loca ejusmodi sunt vicina solitae sedi, iis eo secedere libet, ut et miluos et hirundines agere animadversum est; quae autem procul locis ejusmodi morantur, non mutant sedem, sed se ibidem condunt. jam enim visae sunt multae hirundines in angustiis convallium nudae atque omnino deplumes; milui quoque hujusmodi locis evolasse, cum primum apparerent, visi sunt.") ἐφ' ᾧ ἡδόμενοι κυλίνδονται ὡς ἐπὶ γόνυ. παίζας οὖν ὡς βασιλεῖ φησι τὸ κυλινδεῖσθαι ὑπὸ ἀνθρώπων. S. cf. inferius 680.

478. κατεβρ. κατέπιον, φησίν, ὃν εἶχον ἐν τῷ στόματι ὀβολόν, ἵνα ὠνήσωμαι ἅλφιτα, προσκυλιόμενος τῇ τοῦ ἰκτίνου ἐπιφανείᾳ. S. de pecunia in ore et de sacco farinario cf. Vesp. 761., Eccles. 813. seqq. *Be.*

480. ita Rav., ut scribi iusserunt Bentl. et K., probante Br., cum vulgo legeretur τόθ' οἱ Φ., versu hiante. Porson. ad Eurip. Phoen. 412. τότ' ἂν οἱ Φ. S.: — πρὸ θερισμοῦ φαίνεται ὁ κόκκυξ ἐν τῇ Φοινίκῃ. Hesiodos (Op. et D. 486.) ἦμος κόκκυξ κοκκύζει. (imo κοκκύζει κόκκυξ.) praeterea B. laudavit Aelianum H. A. 3, 30., Plin. H. N. 18, 26. et de cuculo Cam. ad Aristot. H. A. t. 2. p. 252.

482. κόκκυ, ψωλοί. παρὰ τὴν παροιμίαν, ὅτι ἐπὶ τῶν Αἰγυπτίων

ΠΕ. ἦρχον δ' οὕτω σφόδρα τὴν ἀρχήν, ὥστ' εἴ τις καὶ βασιλεύοι
ἐν ταῖς πόλεσιν τῶν Ἑλλήνων Ἀγαμέμνων ἢ Μενέλαος,
ἐπὶ τῶν σκήπτρων ἐκάθητ' ὄρνις, μετέχων ὅ τι δωροδοκοίη.
ΕΤ. τουτὶ τοίνυν γ' οὐκ ἤδη 'γώ· καὶ δῆτά μ' ἐλάμβανε θαῦμα,
ὁπότ' ἐξέλθοι Πριαμός τις ἔχων ὄρνιν ἐν τοῖσι τραγῳδοῖς·
ὁ δ' ἄρ' ἑστήκει τὸν Δυσικράτη τηρῶν, ὅ τι δωροδοκοίη.
ΠΕ. ὃ δὲ δεινότατόν γ' ἐστὶν ἁπάντων, ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων
ἀετὸν ὄρνιν ἕστηκεν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, βασιλεὺς ὤν·

ἦσαν φωλοὶ πολλοί. (imo omnes illi populi circumcisi erant, teste Herodoto 2, 104., ut monuit Be.) — ἄλλως. — ἔστι δὲ παροιμία κόκκυ φωλοὶ πεδίονδε (v. Erasm. Adag. p. 687., qui tamen pleraque e Schol. hausit. B.) ἀντὶ τοῦ κόκκυγος κράζοντος τὰ πεδία θερίζομεν. S.

483. τὶς Ἀγαμέμνων, ut Πριαμός τις 487. καὶ pertinet ad verba ἐν ταῖς πόλεσιν τῶν Ἑλλ.

484. Ἀγαμ. ἢ Μεν. nomina propria pro appellativis, ut Lucianus Anthol. Palat. 5. p. 443. καὶ τράγος εὐκάγων εὔστοχός ἐστι Πλάτων. cf. 532. sequ. et annot. ad Soph. Phil. 393.

485. ἐπεὶ εἰώθασιν ἐν τοῖς σκήπτροις ἐπὶ τοῦ ἄκρου ἑκτυποῦν ὄρνιθας εἰς κόσμον. S. Herod. 1, 195. de Babyloniis: ἐπ' ἑκάστῳ δὲ σκήπτρῳ ἕκαστι πεποιημένον ἢ μῆλον, ἢ ῥόδον, ἢ κρῖνον, ἢ αἰετός, ἢ ἄλλο τι. etiam in Iovis sceptro aquila sedebat secundum Pind. Pyth. 1, 10. — Be. de aquila in Iovis sceptro (sicut in ejus statua a Phidia facta) cf. Böttiger. Andeutungen zu Vorles. über d. Archäol. 1. p. 97. sequ., ubi et hujus loci memor fuit, et idem in Kunstmythologie 1. Abschn. (Myth. des Jupiter 1809.) p. 63. seqq. B. Schol. Victor. ad 490.: ὁ σκηπτοβάμων αἰετός, κύων Διός, quod fragmentum non invenio in syntagmate Brunckiano.

486. μ' ἑλ. θαῦμα, capit me admiratio: nam sic etiam Latini.

487. ἐξέλθοι. vox scenica, ut exire (auftreten) passim ap. Terentium. — ἐν τοῖσι τραγ., inter actores tragicos.

488. ὁ δ' ἄρ'. ὁ ὄρνις. S. (τὸν Δυσ.) — οὗτος στρατηγὸς ἐγένετο Ἀθηναίων κλέπτης τε καὶ πανοῦργος. διεβάλλετο δὲ δωροδόκος. (in Conc. 661. et 767. idem notatur tanquam nasutus et mollis.) ἔνιοι δὲ τραγικὸν αὐτόν φασι κλέπτην καὶ ῥοδόρα ἄσημον. (inepte illi. pro judice Lysicratem habuit Wieland.) S.

489. ὁ Ζεύς. h. e. statua Iovis.

490. ἀετὸν pro αἰετὸν scripsi auctore Porsono praef. Hecubae IV. ἕστηκεν erectus et dedicatus est, ut ap. Lucian. dial. Iovis et Ganymedis. (deor. dial. 4, 1., t. 1. p. 209. ed. Hemst.) Ex Be. S. monuit, ἑστηκέναι proprie dici statuas erectas, ut ap. Aelianum

ἡ δ' αὖ θυγάτηρ γλαῦχ'· ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ θεράπων, ἱέρακα.

ΕΠ. νὴ τὴν Δήμητρ' εὖ ταῦτα λέγεις! τίνος οὕνεκα ταῦτ' ἄρ' ἔχουσιν;

ΠΕ. ἵν', ὅταν θύων τις ἔπειτ' αὐτοῖς ἐς τὴν χεῖρ', ὡς νόμος ἐστί, τὰ σπλάγχνα διδῷ, τοῦ Διὸς αὐτοὶ πρότεροι τὰ σπλάγχνα λάβωσιν.

495 ὤμυν τ' οὐδεὶς τότ' ἂν ἀνθρώπων θεόν, ἀλλ' ὄρνιθας ἅπαντες·

Λάμπων δ' ὄμνυσ' ἔτι καὶ νυνὶ τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι.

V. H. 6, 1. 8.: ἐπὶ τῆς κεφ. δέον εἰκεῖν ἐπὶ τοῦ σκήπτρου. οὕτω γὰρ ὁ Πίνδαρος (l. l. ad 485.)· εὖ δὲι κ. τ. λ. ἢ ἐπειδὴ εἰώθεσαν τὰ ἀφιερωμένα ἑκάστῳ θεῷ ὄρνεα ἐπὶ κεφαλῆς ἰδρύειν, τῆς δὲ ἀρχηγετίδος Ἀθηνᾶς τὸ ἄγαλμα γλαῦκα εἶχεν ἐν τῇ χειρί. (cf. Equ. 1089. Bs.) ὁ δὲ Ἀπόλλων τὸν ἱέρακα ὡς μαντικὸν ὄρνεον. ὡς θεράπων δὲ τοῦ Διὸς, ἐπεὶ μικρότερος τοῦ ἀετοῦ ὁ ἱέραξ. (299. θεράπων, quoniam auctore Iove Apollo vaticinatur. Aeschylus, monente H. Vossio, Eum. 19. Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός. —) B.: Ridet poëta Graecos, qui singulis diis deabusve sua animalia sacra esse putabant. v. Spanh. de Pr. et U. Num. 1. p. 161. seqq. — βασιλεὺς ὤν, utpote rex.

492. ita ed. Leid. a. 1624. et Beckiana. in aliis haec Euelpidi tribuuntur, quem fere jocos interponere monet B.

494. διδῷ primus Br. libri soloece διδοῖ.

495. ita Porson. ad Phoen. 412. et Dind. vulgo ἂν desideratur, titubante versu. ὤμυν recte Rav., ceteri libri ὤμυνε. Moeris, monente Br., p. 281.: ὀμνύναι Ἀττικῶς. ὀμνύειν Ἑλληνικῶς. Thomas p. 648.: ὄμνυμι, οὐκ ὀμνύω.

496. ita nos in Lect. Aristoph. p. 53., Dobr., Dind. codd. fere: Λ. δ' ὄμνυσιν ἔτι καὶ νῦν τ. χ., ὅτ. ἐξ. τίς τι. membr. Paris. et Urb. ὄμνυσ', K. in annot. νυνὶ, Urb. et Rav. ἐξαπ. τι. male Br. Λ. δ' ἔτι καὶ νῦν ὄμνυσιν τ. χ. etc. S.: (τὸν χῆν'.) τῶν εἰκῇ δαιμόνων. ὅτι πρῶτοι (imo οὐ πρῶτοι) οἱ Σωκρατικοὶ (v. Vesp. 83.) οὕτως ἐπετήδευσαν ὀμνύναι. Σωκράτης γὰρ (historicus, de quo Valck. ad Schol. Phoenisc. annot. 57.) ἐν τῷ ιβ' τῶν Κρητικῶν οὕτως φησί· Ῥαδάμανθυς δοκεῖ διαδεξάμενος τὴν βασιλείαν δικαιότατος γεγενῆσθαι πάντων ἀνθρώπων. λέγεται δὲ, αὐτὸν πρῶτον οὐδένα ἐᾶν ὅρκους ποιεῖσθαι κατὰ τῶν θεῶν, ἀλλ' ὀμνύναι κελεῦσαι χῆνα, καὶ κύνα, καὶ κριὸν, καὶ τὰ ὅμοια. (Auch Sokrates, der Niemand prellte, schwur zuweilen bei der Gans, μὰ χῆνα statt μὰ Ζῆνα oder μὰ Δία, ungefähr wie ich in meiner Jugend zu Zürich meine ehrwürdigen Freunde *Bodmer* und *Breitinger* und viele andre Männer der ersten Klasse täglich anstatt *beim Ketzer* (welches vor 50 Jahren [circa a. 1755.] der gewöhnlichste Fluch der Zürcher war) *beim Kätzli*, oder nach dasiger Aussprache *beim Chätzli*, schwören hörte. — *Wieland.*) ὁ δὲ Λαμπων θύτης ἦν, καὶ χρησμολόγος, καὶ μάντις. ᾧ καὶ τὴν εἰς Σύβαριν τῶν Ἀθηναίων ἀποικίαν ἔνιοι πε-

οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους ἀίλους τ' ἐνόμιζον·
νῦν δ' ἀνδράποδ', ἠλιθίους, Μανᾶς. a. d.
ὥσπερ δ' ἤδη τοὺς μαινομένους,
βάλλουσ' ὑμᾶς κἂν τοῖς ἱεροῖς·
πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν ὀρνιθευτὴς
ἵστησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους,
ἕρκη, νεφέλας, δίκτυα, πηκτάς·
εἶτα λαβόντες πωλοῦσ' ἀθρόους·
οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες·
κοὐδ' οὖν, εἴπερ ταῦτα δοκεῖ δρᾶν,
ὀπτησάμενοι παρέδενδ' ὑμᾶς,

ριάπτουσιν, αὐτὸν ἡγήσασθαι λέγοντες Ἀθηναῖον ὄντα σὺν ἄλλοις θ'. (cf. annot. ad Nub. 331., et quos hac de re laudant, Diod. Sic. 12, 10., Plut. Pericle p. 154. sequ. ed. Reisk.) ἄμυνε δὲ κατὰ τοῦ χηνὸς, ὡς μαντικοῦ ὀρνέου. ἔτυχε δὲ καὶ τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. cf. inferius 925. —

498. Μανᾶς. — οὕτω γὰρ ἐκάλουν τοὺς οἰκέτας πολλάκις. S. cf. 1224., 1239., Ran. 916. etc.

499. ἤδη valet *etiam, sogar: imo velut insanos vos feriunt.* (τοὺς μαιν., eos, quos notum est insanire, qui consensu habentur pro insanis.) Eurip. Androm. 220. καὶ μαστὸν ἤδη πολλάκις νόθοισι σοῖς Ἐπέσχον. Soph. El. 91. τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη, στυγεραὶ Ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων, Ὅσα etc., ubi vid. Herm.

500. ita Dind. auctore Seidlero. perperam libri: — ὑμᾶς· κ. τ. ἱεροῖς πᾶς etc. κἂν (h. e. καὶ ἐν) τοῖς ἱεροῖς. nam in templis tutae debebant esse aves, tanquam diis supplices; nefas autem violare supplices. hinc cum Aristodicus Cumaeus in templo ap. Branchidas nidos avium detraxisset et pullos exemisset, ex adyto talis vox audita fertur: *ἀνοσιώτατε ἀνθρώπων, τί τάδε τολμᾷς ποιεῖν; τοὺς ἱκέτας μου ἐκ τοῦ νηοῦ κεραΐζεις.* ut est ap. Herodotum 1, 159. ap. Euripidem tamen Ion aedituus Apollinis Delphici pellit aves e templo in cognomini dramate 106. etc. *Be.*

501. asyndeton ἐπεξηγητικὸν, de quo vide Matth. ad Eurip. Hec. 777., Herm. ad Eurip. Bacch. 237., Soph. Phil. 56. — ἐφ' ὑμῖν, *contra vos*, ut vos capiat. vid. annot. ad 517.

502. ῥάβδους. γράφεται σταυρούς. (sensu non mutato: nam et σταυροὶ sunt *ligna erecta.* v. Hesych. et Thom. Mag. p. 803. B.) ἔστι δὲ εἶδος δικτύου, ὃ χρίουσιν ἰξῷ. S.

503. ἕρκη. species retis. Photius, monente B., lex. p. 17. ἕρκη πλεκτά τινα ἐκ τριχῶν οἱ Κωμικοὶ οἱ παλαιοὶ καλοῦσι. cf. Musgrav. ad Eurip. Med. 991. Homer. Odyss. 22, 468. ἡὲ πελειαὶ Ἕρκει ἐνιπλήξωσι, etc. — νεφέλας. cf. 196. — Br.: „πηκτάς. Suid. in πηκτή: καὶ πηκταὶ θηρευτικὸν ὄργανον παρ' Ἀριστοφάνει." dictum illud, monente B., a compingendo, παρὰ τὸ πήγνυσθαι, ut πῆξαι ἐκ' ὀρνίθων ἄγρην ap. Bianorem in Anthol. Const. Cephalae p. 118. ed. Reisk. ἱστάναι παγίδας legitur ap. Aesopum fab. 46.

505. — βλιμάζειν κυρίως τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἅπτεσθαι· ὅπερ ἐποίουν οἱ τοὺς ὄρνιθας ὠνούμενοι etc. S.

507. παρ. *apponere solent*, ut

ἀλλ' ἐπικνῶσιν τυρὸν, ἔλαιον,
σίλφιον, ὄξος, καὶ τρίψαντες
κατάχυσμ' ἕτερον γλυκὺ καὶ λιπαρὸν,
κἄπειτα κατεσκέδασαν θερμὸν
τοῦτο καθ' ὑμῶν, a.
αὐτῶν ὥσπερ κενεβρείων. a. par.
ΧΟ. πολὺ δὴ, πολὺ δὴ χαλεπωτάτους λόγους ἀντ.
ἤνεγκας, ἄνθρωφ', ὡς ἐδάκρυσά γ' ἐμῶν
πατέρων κάκην, οἳ τάσδε τὰς τιμὰς
προγόνων παραδόντων ἐπ' ἐμοὶ κατέλυσαν.

mox κατεσκέδασαν, *affundere solent*. vide Matth. gr. gr. §. 503, 8.

509. de silphio seu laserpitio dictum ad Plut. 714., 921. cf. 1471. καὶ pertinet ad ἕτερον.

512. perperam libri: — καθ' ὑμῶν αὐτῶν, ὥσπερ κεν., quasi verendum sit, ut aves intelligantur in verbo ὑμῶν, cum de iis solis agatur hoc loco, imo αὐτῶν κενεβρείων dixit, h. e. *merorum* seu *germanorum morticinorum*. ita Aeschylus Prom. 744. πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς, et 746. κροτάφων ἀπ' αὐτῶν, Eurip. Hipp. 1134. αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν, Suppl. 643 αὐτὸν δὲ Πάραλον, ubi vide Markl. et, quem laudat, fuse dicentem de αὐτὸς emphatico Piersonum Verisim. 2, 9. etc. ad ipsam sententiam quod attinet, S.: τὰ θνησιμαῖα, inquit, κρέα οὕτως (κενέβρεια vel κενέβρια) ἐκάλουν. et alius quidam in scholiis: ὡς τῶν θνησιμαίων κρεῶν ποικιλωτέρας ἀρτύσεως δεομένων. at quis adeo foedus est, us vescatur vel opipare conditis carnibus morticinis? apage tales ineptias a poëta minime inepto! verisimilius est, figurate dici h. l. κενέβρεια, ut *morticinus* ap. Plautum Pers. 282., *Aas* ap. nostrates, *carogne* ap. Gallofrancos, intelligique mortuos conditos more Aegyptiorum, quibus mortuis comparentur istae epulae multis variisque rebus apparatae. germanice dicas: *und giessen es dann Warm über euch hin, Wie auf leibhafte Mumienäser*. — κενεβρείων scribendum esse (nam libri κενεβρίων) ipsum metrum monstrabat, neque id fugit Bentlejum, aut Brunckium.

514. χαλεπ. λυπηρούς, χαλέπαι δυναμένους. S.

515. ἤνεγκας, *protulisti in medium*, *nunciasti*, ut Soph. Ajac. 744., ubi vid. Lobeck., Eurip. El. 413. etc. alio sensu Eurip. Hel. 983.: τοὐνθένδε δὴ σὲ τοὺς λόγους φέροντα χρὴ Κοινὴν ξυνάπτειν μηχανὴν σωτηρίας.

516. κάκην, κακίαν, *ignaviam*, ut ap. Euripidem Med. 995., Platonem Polit. 5. p. 563. (τὸν λιπόντα τάξιν, ἢ ἀποβαλόντα ὅπλα διὰ κάκην), aliosque. vidd. Be. et interpp. S.: ἐρεθισθέντες ὑπὸ τῶν πρεσβυτῶν καταβοῶσι τῶν πατέρων, ὡς ἀπολεσάντων τὴν βασιλείαν.

517. ita membr. Paris., merito probante Joh. Seagero in *Classical Journal* N. 4. p. 710. sequ. vulgo ἐπ' ἐμοῦ, quod est Scholiastae verbis εἰς ὅσον αὐτοὺς ἐγὼ χρόνον διεδεχόμην, Brunckii *me vivente*, *mea aetate*, Dorvillii, quem laudavit B., ad Char. 5, 6. p. 455. *in me mea persona*, quae ineptae sunt interpretationes, cum id dicat Chorus, quod patrum, non quod sua factum sit memoria. rectum est ἐπ' ἐμοὶ, *adversus me*, h. e. meo incommodo, meo detrimento. Herodot. 4, 8. ὁ δὲ μαθὼν τὸ γινόμενον ἐπ' ἑωϋτῷ — καταφεύγει ἐς τὴν Θρηΐκην. Demosth. in Aristocr., monente Seagero, τίνος

σὺ δέ μοι κατὰ δαίμονα καὶ κατὰ συντυχίαν
ἀγαθὴν ἥκεις ἐμοὶ σωτήρ·
ἀναθεὶς γὰρ ἐγώ σοι
τὰ νεόττια κἀμαυτὸν οἰκίσω δή.
ἀλλ' ὅ τι χρὴ δρᾶν, σὺ δίδασκε παρών, ὡς ζῆν οὐκ ἄξιον ἡμῖν, a. Arist.
εἰ μὴ κομιούμεθα παντὶ τρόπῳ τὴν ἡμετέραν βασιλείαν.

ΠΕ. καὶ δὴ τοίνυν πρῶτα διδάσκω μίαν ὀρνίθων πόλιν εἶναι·
κἄπειτα τὸν ἀέρα πάντα κύκλῳ καὶ πᾶν τουτὶ τὸ μεταξὺ
περιτειχίζειν μεγάλαις πλίνθοις ὀπταῖς, ὥσπερ Βαβυλῶνα...

ΕΠ. ὦ Κεβριόνα καὶ Πορφυρίων, ὡς σμερδαλέον τὸ πόλισμα!

ἕνεκα ἁπλῶς καὶ κομιδῇ τετυφωμένως οὕτως ἃ βούλεται διαπράξασθαι συλλάβωμεν αὐτῷ, καὶ ταῦτα ἐφ' ὑμῖν ὄντα; cf. 501., Viger. 9, 4, 18. et grammaticos. — „κατὰ λύειν est *finire*, *tollere*. v. Abresch. Dilucc. Thuc. p. 323." B.

518. minus eleganter libri et metro corrupto καὶ συντυχίαν. emendavit Br. „κατὰ δαίμονα, deo favente, bona fortuna, i. q. σὺν δαίμονι Theocr. 2, 28." B.

520. S.: ὡσεὶ εἶπεν ἀνατίθημί σοι ἐμαυτὸν ὥστε διοικεῖν. — B.: ἀναθεὶς, *curae tuae committens*. —

521. Rav. τά τε νεόττια. dein omnes codd. οἰκήσω: sed recte Dobr. auctore Bentl.: „Legendum οἰκίσω ob sensum et metrum," sunt haec vocabula etiam ap. Soph. Oed. Col. 92. et alibi confusa. *sane enim nos tibi committentes ego et pulli mei erimus tui coloni.* cf. annot. ad 434.

524. in εἶναι intelligendum δεῖν. vid. L. Bos. Ellips. p. 596. ed. Schäfer. τὸ μεταξὺ id, quod inter coelum et terram est. B.

526. φασὶ γὰρ τὴν Βαβυλῶνα ἀπὸ ὀπτῶν πλίνθων οἰκοδομηθῆναι, καὶ ἀντὶ γύψου ἀσφάλτῳ συνδεθῆναι τὰς πλίνθους. ἡ Σεμίραμις δὲ ἔκτισε τὴν Βαβυλῶνα. S. conferuntur Herodot. 1, 179., Diod. Sic. 2, 7.

527. ὦ Κεβρ. ὄρνεόν τί φησι τὸν κεβριόνην. (?) ἔπαιξε δὲ, ὡσεὶ ἔλεγεν· ὦ θεοί, σμερδαλέον τὸ πόλισμα! ἐπιτηδείως δὲ τὸν πορφυρίωνα παρέλαβε, καὶ ὅτι ὄρνις, καὶ ὅτι εἰς τῶν γιγάντων ὁμοίως (ὁμοίως) τῷ Κεβριόνῃ, ὃν ἐχειρώσατο ἡ Ἀφροδίτη. ἐπίτηδες οὖν τῶν θεομάχων ἐμνήσθη, ἐπεὶ καὶ αὐτοὶ θεομαχήσουσιν. S. solos Gigantes illos intelligendos puto, nec avem esse τὸν κεβριόνην, cujus nusquam habetur mentio. aves πορφυρίωνας infra commemorat 674. et 1166., sed addit ὄρνις. cf. annot. ad 298. B.: „Primam in Κεβριόνα [quod Dorioum pro Κεβριόνη ex carmine aliquo deperdito, ut videtur.] productam esse ex necessitate, quod aliter stare hoc nomen in versu non potuerit, monet Porson. praef. Eurip. p. LVI." idem de his gigantibus evolvi jubet Apollod. 1, 6, 2. et 3, 12, 7.

ΠΕ. κἄπειδὰν τοῦτ' ἐπανεστήκῃ, τὴν ἀρχὴν τὸν Δι' ἀπαιτεῖν.
κἂν μὲν μὴ φῇ, μηδ' ἐθελήσῃ, μηδ' εὐθὺς γνωσιμαχήσῃ,
ἱερὸν πόλεμον πρωὐδᾷν αὐτῷ, καὶ τοῖσι θεοῖσιν ἀπειπεῖν
διὰ τῆς χώρας τῆς ὑμετέρας ἐστυκόσι μὴ διαφοιτᾶν,
ὥσπερ πρότερον μοιχεύσοντες τὰς Ἀλκμήνας κατέβαινον,
καὶ τὰς Ἀλόπας, καὶ τὰς Σεμέλας· ἤνπερ δ' ἐπίωσ', ἐπιβάλλειν
σφραγῖδ' αὐτοῖς ἐπὶ τὴν ψωλήν, ἵνα μὴ βινῶσ' ἔτ' ἐκείνας.
τοῖς δ' ἀνθρώποις ὄρνιν ἕτερον πέμψαι κήρυκα κελεύω,
ὡς ὀρνίθων βασιλευόντων θύειν ὄρνισι τολοιπὸν,
κἄπειτα θεοῖς ὕστερον αὖθις. προσνείμασθαι δὲ πρεπόντως

528. ita B Paris., Br., Dobr. et alii. vulgo κἄπειτ' ἄν.

529. γνωσ. γνωσιμαχῆσαί ἐστι τὸ γνόντα, ὅτι πρὸς κρείττονας αὐτῷ ἡ μάχη, ἡσυχάσαι. similiter Hesych., qui addit ἢ μετανοῆσαι, aliique lexicographi. „scil. omnino est mutare mentem atque ita secum, cum pristinis suis sententiis, pugnare.“ B. cf. Schneideri lex. gr. h. v.

530. haud scio, an rectius sit in Attico πραὐδᾷν pro προαυδᾷν, sicut αὐτός dicitur pro ὁ αὐτός: nam πρωὐδᾷν simile est Ionico ὠὐτὸς Iliad. 5, 396. B.: „πρωὐδᾷν (h. e. προαυδᾷν) πόλεμον est *indicere bellum*.“ — ἱερὸν πόλεμον vocat bellum Iovi et diis inferendum. perperam Scholiastae cogitasse existimant Aristophanem de bello sacro seu Phocensi, quod pertinet ad Olymp. 105, 4., ante Chr. nat. 356., et annos 10 sequentes: vide Bredowii *Handb. der alten Gesch.* p. 351.

532. narrantur Iovis, Neptuni et deorum furta. Alcmenam atque Semelen nemo nescit. de Alope S.: Ἀλόπη Κερκυόνος θυγάτηρ, ἣ (ἧς) καὶ Ποσειδῶνος υἱὸς Ἱπποθόων. cf. Hygin. fab. 187. — nomina propria usurpata pro appellativis, ut superius 484., Pac. 716. etc.

534. τὴν ψωλήν. τὸ αἰδοῖον. 2 codd. Paris. et primae edd. κωλὴν, ut Nub. 989., 1018.

535. de his legatis ad deos et ad homines mittendis dicit quidem et infra 809. κήρυκε δὲ πέμψον, τὸν μὲν εἰς θεοὺς ἄνω κ. τ. λ. sed illi ad deos quidem non mittuntur, quod appareat: prius enim e diis veniunt legati Neptunus, Hercules et barbarus quidam deus 1457.; ad homines autem missus est legatus κατὰ τὸ σιωπώμενον, qui redit 1185. *Be.*

537. — προσνείμασθαι δὲ μερίσαι καὶ προσοικειῶσαι ἕκαστον ὄρνιν ἑκάστῳ θεῷ. S.

τοῖσι θεοῖσιν τῶν ὀρνίθων ὃς ἂν ἁρμόζῃ καθ' ἕκαστον·
* ἢν Ἀφροδίτῃ θύῃ, πυροὺς ὄρνιθι φαληρίδι θύειν·
ἢν δὲ Ποσειδῶνί τις οἶν θύῃ, νήττῃ πυροὺς καθαγίζειν·
ἢν δ' Ἡρακλέει τις βοῦν, λάρῳ ναστοὺς θύειν μελιτούττας·

539. S.: πυροὺς, inquit, λέγει τῇ Ἀφροδίτῃ θύειν, ἐπεὶ οἱ ἐφθοὶ πυροὶ πρὸς συνουσίαν ἐγερτικοί. ἡ δὲ φαληρὶς ὄρνεόν ἐστι λιμναῖον εὐπρεπές. εὐσχημάτισε δὲ παρὰ τὸν φάλλον. (τὸν φαλῆτα Attice: vide Ach. 249. et ibi S.) verum recte Br.: „vocem πυροὺς in duobus continuis versibus repeti longe est ineptissimum, ubi singulis diis singulae contribuuntur aves, quarum unicuique diversum quid offerendum est. in alterutro versu vocem illam πυροὺς ab oscitante librario pro sincera alia ex altero versu repetitam fuisse, statim quivis deprehendere potest. ajo in priorem versum male eam intrusam fuisse. — quia Veneri consociatur, lascivam esse oportet, cui proinde nihil magis offerri convenit quam κριθάς, *hordea*, quia id nomen ambiguae significationis est (vide Pac. 907.), unde more suo jocum captat Comicus. (sic mox in ὀρχίλος et ἔνορχις ludit. B.) praeterea in alimentis avium sic junguntur κριθαὶ et πυροὶ cum alibi, tum mox 594. vapulent ergo librarii, et, quamvis ringatur, si quis illorum patronus exorietur; tu vero, candide lector, meo periculo repone ἢν Ἀφρ. θύῃ, κριθὰς ὄρν. φαλ. θύειν. Est aliud quid in hoc versu facetum, quod interpretibus ne suboluit quidem. Neptuno sacrum fit ove, Herculi bove, Iovi ariete. quid ita? nullane victima Veneris aram imbuet? *Si quis Veneri immolet* — Quid? — Id ipsum, quo secreta celebrantur orgia, cujusque significatio latet in sequenti κριθάς. ne credas alius cujusvis hostiae poëtam hic meminisse." — scribendum vero est sine interpunctione ἢν Ἀφρ. θύῃ κριθὰς ὄρν. φ. θ., quo intelligatur, et Veneri et avi isti sacrificandas esse κριθάς, sed alias huic, alias illi. — B.: φαληρίδι. graecum nomen *phalaris* retinuit Camus ad Aristot. 2. p. 629. sequ. (ut Theod. Gaza in interp. lat.), ubi ostendit, aquaticam fuisse avem, nec tamen definiri posse certo, quam nostrarum. (*fulica* Linn. esse videtur Schneidero in lex. gr. v. φαλαρίς.) *Wasserhuhn* reddidit Wieland., *la piette*, Belono praeeunte, Francog. interprete, in annot.

540. οἶν. Homerus, monente Br., Odyss. 11, 130. ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι Ἀρνειὸν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον. verum saepe etiam ove vel ariete solo sacra fiunt Neptuno, ut idem annotavit. — νῆττα παρὰ νήχεσθαι, ἐπεὶ ἔνυδρον τὸ ζῷον, τῷ Ποσειδῶνι δὲ ἐν ὑγρῷ ἡ θύεται. S.

541. ita Br., cujus vid. annot. ad Thesm. 169. libri Ἡρακλεῖ. S.: τὸν λάρον διὰ τὴν ἀδηφαγίαν Ἡρακλεῖ προσανάπτει. ναστὸς δὲ μέγας πλακουντώδης ἄρτος. ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης φησὶν εὐτελῆ πλακοῦντα. μελιτοῦττας δὲ μέλιτι δεδευμένας. — de Hercule Pac. 716., monente Be., τοὺς Θ' Ἡρακλέους τοὺς μάττοντας καὶ τοὺς πεινῶντας. de ave Matron in parodia ap. Athen. 4. p. 134. πεινῶντι λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς. λάρος, *larus* Linn., aliis dicta gavia, germ. *Möwe*, gall. *goiland* (v. Camus ad Arist. H. A. p. 384. seqq.), est avis marina, conchyliis et minutis piscibus insectisque vesci solita;

κἂν Διῖ θύῃ βασιλεῖ κριὸν, βασιλεὺς ἐστ' ὄρχιλος ὄρνις,
ᾧ προτέρῳ δεῖ τοῦ Διὸς αὐτοῦ σέρφον ἔνορχιν σφαγιάζειν.

ΕΠ. ὁ Ζεὺς, δ' ἡμῖν οὐ βροντήσας πέμψει πτερόεντα κεραυνόν;

ΕΥ. ἤσθην σέρφῳ σφαγιαζομένῳ. — βροντάτω νῦν ὁ μέγας Ζάν.

ΕΠ. καὶ πῶς ἡμᾶς νομιοῦσι θεοὺς ἄνθρωποι, κοὐχὶ κολοιούς,
οἳ πετόμεσθα πτέρυγάς τ' ἔχομεν;

ΠΕ. ληρεῖς· καὶ νὴ Δί' ὅ γ' Ἑρμῆς
πέτεται, θεὸς ὤν, πτέρυγάς τε φορεῖ, κἄλλοι γε θεοὶ πάνυ πολλοί.

quam voracis atque stolidi hominis symbolum esse monet Harles. ad Nub. 592., laudato Hemsterh. ad Luciani Tim. 1. p. 121. Athen. 10. p. 411.: τοιοῦτον οὖν αὐτὸν (Herculem) ὑποστησάμενοι ταῖς ἀδηφαγίαις καὶ τῶν ὀρνέων ἀπεδεδώκασιν αὐτῷ τὸν λάρον τὸν προσαγορευόμενον βουφάγον. cf. interpp. ad utrumque l. l. Comici, item Equ. 592. etc. — B.: „νάστοι erat genus magnorum panum (Athen. 3. p. 111. C.), unde νασταὶ dicuntur quaevis solida et magna. v. interpp. Hesychii 2. p. 656." etc. est autem νάστους accipiendum pro ναστὰς Attice; quemadmodum Soph. Philoct. 97.: γλῶσσαν μὲν ἀργὸν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν, Eurip. Androm. ἢ στεῖρος οὖσα μόσχος etc.

542. — ἐπεὶ κατωφερὴς ὁ Ζεὺς καὶ μοιχὸς, διὰ τοῦτο ὀρχίλον παρέλαβε, διὰ τοὺς ὄρχεις. τὸ δὲ σέρφον ἔνορχιν ὡς κριὸν ἔνορχιν. — S. quod scripsi ὄρχιλος, de eo vide annotata ad 79. de σέρφῳ dictum ad 82.

543. B Paris. et Rav. ἐνόρχην, ut Lys. 661., Equ. 1385. — figurate πλακοῦντα ἐνόρχην dixit Plato Com. ap. Athen. 10. p. 441., quem locum protulit Be. Hesych. 2. p. 1416., annotante B.: Τρίκτειρα ἢ Τριττύα, Θυσία Ἐνυαλίῳ. Θύεται δὲ πάντα τρία καὶ ἔνορχα. — σφαγιάζειν, velut magnam victimam.

544. male hic versus post 550. insertus legitur in libris; id quod animadvertit interpres I. H. Vossius, cui facile obtemperavi. respondet hisce Euelpides verbis βροντάτω — Ζάν: illa vero ἤσθην σέρφῳ σφ. vel Pisthetaero dicit, vel caveae.

545. βρ. νῦν ὁ μέγας Ζάν. *fulminet nec Iupiter*, h. e. irascatur quamlibet. epigrammatarius Anthol. Pal. 2. p. 38. Ὁ Ζεὺς πρὸς τὸν Ἔρωτα· Βέλη τὰ σὰ πάντ' ἀφελοῦμαι. Χὠ πτανός· Βρόντα, καὶ πάλι κύκνος ἔσῃ. — habent haec colorem tragicum.

546. κολ. synecdoche speciei pro genere. Be. ut 455.

548. de his aliisque diis alatis v. praeter alios Fr. G. Döringii comm. de alatis imagg. ap. vett., Gothae 1786., Böttigeri comm. de *Νίκῃ* in praefat. voluminis 2. Ephem. litt. univ. a. 1803., J. H. Vossii *Mythol. Briefe* vol. 2., A. Hirtii *Bilderbuch für Mythol.* vol. 1. p. 67. etc. H. Voss. ad h. l.: „Die Beflügelung einzelner Gottheiten, die von den Malern ausging, (?) kam zur Zeit der Perserkriege em-

αὐτίκα Νίκη πέτεται πτερύγοιν χρυσαῖν καὶ, νὴ
Δί' Ἔρως γε,
Ἶριν δέ γ' Ὅμηρος ἔφασκ' ἱκέλην εἶναι τρήρωνι
πελείῃ.
ἦν δ' οὖν ὑμᾶς μὲν ὑπ' ἀγνοίας εἶναι νομίσωσι τὸ
μηδέν,
τούτους δὲ θεοὺς τοὺς ἐν Ὀλύμπῳ, τότε χρὴ στρου-
θῶν νέφος ἀρθὲν
καὶ σπερμολόγων ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν
ἀνακάψαι·
κἄπειτ' αὐτοῖς ἡ Δημήτηρ πυρροὺς πεινῶσι με-
τρείτω.
ΕΤ. οὐκ ἐθελήσει μὰ Δί', ἀλλ' ὄψει προφάσεις αὐτὴν
παρέχουσαν.
ΠΕ. οἱ δ' αὖ κόρακες τῶν ζευγαρίων, οἵσιν τὴν γῆν
καταροῦσι,
καὶ τῶν προβάτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκοψάντων
ἐπὶ πείρᾳ·

por." Mythologi *certant, et adhuc sub judice lis est.*

549. αὐτίκα, *velut.* cf. 167. etc.

550. Ἶριν. ὅτι ψεύδεται παίζων· οὐ γὰρ ἐπὶ Ἴριδος, ἀλλ' ἐπὶ Ἀθηνᾶς καὶ Ἥρας· (Iliad. 5, 778.) αἱ (sic) δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι. οἱ δὲ ἐν ἑτέροις φασὶ ποιήμασιν Ὁμήρου τοῦτο φέρεσθαι· εἰσὶ γὰρ καὶ ὗμνοι. S. at ne in hymnis quidem Homericis ejusmodi aliquid hodie legitur de Iride. vel igitur statuendum est, intercidisse locum, in quo id dixerit Homerus; vel forte Ἶριν exaratum fuit pro Ἥραν, quae mutatio non ita difficilis est, praesertim adjuvante iotacismo: velut κτίσαι pro κτήσαιο legitur in scholiis 904. et contra 630. ἀρίστησον pro ἄριστισον habent plerique libri. cf. G. I. Bekkeri Specimen variarum lectt. in Philostrati vitae Apoll. libro 1. p. 71. — pro εἶναι haud inepte scripseris ἴέναι, quod respondet τῷ βάτην in loco Homerico. — B.: — „πελειαι, h. e. περιστεραὶ, dicuntur τρήρωνες, h. e. δειλαί: v. Phot. lex. p. 440. etc. ἴθματα Grammatici vett. interpretantur βήματα, ὁρμάς: v. Phot. p. 81." etc.

553. ἀγρῶν priore longa ferendum est in anapaesto. cf. annot. ad 653. — ἀνακάψαι Grammatici, in quibus Zonar. 1. pag. 199., interpretantur καταφαγεῖν, ut monuit B. de σπερμολόγοις cf. 234. S.: σπερμ. ὄνομα ὀρνέων, ἃ ἐκ τοῦ ὀρύττειν τὰ σπέρματα καὶ ἐσθίειν οὕτως ὠνομάσθησαν.

555. οὐκ ἐθελ. ἀντὶ τοῦ οὐ δυνήσεται. Ὁμήρου· οὐδ' ἐθέλει προορέειν. S. similiter, monente B., Suidas vv. ἐθελήσει et οὐκ ἐθελήσει, quam significationem hujus verbi Koen. ad Gregor. Cor. p. 56., Viger. 5, 8, 10. aliique illustraverunt. cf. Vesp. 513. proprie tamen id intelligendum esse putat B.

557. ἐπὶ πείρᾳ. ἐπὶ βλάβῃ. ἢ ἵνα πειραθῶσιν ἡμῶν, εἰ θεοί ἐσμεν. S. hoc cum aliis recte probavit B. „est enim," inquit, „*speciminis causa*, ut divinitatis nostrae specimen capiant." idem: „corvos

εἶθ' ὅ γ' Ἀπόλλων, ἰατρός γ' ὤν, ἰάσθω· μισθοφορεῖ δέ.

ΕΤ. μὴ, πρίν γ' ἂν ἐγὼ τὼ βοιδαρίω τὼ 'μὼ πρώτιστ' ἀποδῶμαι.

ΠΕ. ἦν δ' ἡγῶνται σὲ θεὸν, σὲ βίον, σὲ δὲ Γῆν, σὲ Κρόνον, σὲ Ποσειδῶ,
ἀγάθ' αὐτοῖσιν πάντα παρέσται.

ΕΠ. λέγε δήμοι τῶν ἀγαθῶν ἕν.

ΠΕ. πρῶτα μὲν αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ πάρνοπες οὐ κατέδονται,
ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἰς αὐτοὺς καὶ κερχνήδων ἐπιτρίψει.
εἶθ' οἱ κνῖπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέδονται,
* ἀλλ' ἀναλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη μία κιχλῶν.

boum oculos exscindere, etiam alii vett. tradiderunt, ut Aelian. H. A. 2, 51., Aristot. H. A. 9, 1., Gell. N. A. 9, 11. cf. Buffon. Hist. av. t. 5. p. 12."

558. *ἰατρός γ' ὤν.* cf. Plut. 11. S.: *μισθ. δέ. ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπεὶ Λαομέδοντα τῆς τειχοδομίας μισθὸν ἤτησεν.* Be.: Simul alludit ad *μισθοφορίαν* medicorum, qui Athenis publice conducebantur.

559. libri *βοϊδαρίω*, male illato anapaesto post dactylum. recte Porson. praefatione Hecubae p. LI. *βοιδαρίω*. „quum enim semper," inquit, „Attici contracte dicant *βοΐδιον, νοΐδιον, ὀοΐδιον, διπλοΐδιον, ἡμιδιπλοΐδιον, προοΐδιον*, ut pluribus ostendit Pierson. ad Moer. p. 276., consequens est, ut contracte etiam secunda deminutiva dicant."

560. *σὲ δὲ Γῆν.* *δὲ* augendi vim habere monuit Be.: *imo te Terram, Γαῖαν παμμήτειραν*, ut ait scriptor hymni Homericorum 30.

562. *οἰν. οἰνάνθη ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς.* — S. *καρν.* cf. 186.

563. *λόχος εἰς*, ut mox *ἀγέλη μία. κερχνήδων.* vid. annot. ad 298.

564. *κνῖπες*, e genere culicum aut muscarum, fortassis muliones, *Fliegen* (v. Camus ad Arist. 2, 235.), et *ψῆνες*, cynipes, *Gallwespen*, pertinent ad insecta alata; illa ligno ficuum (Hesych. v. *κνῖπες*), haec fructibus nocent. *ψῆνες* adhibebantur etiam ad maturandos dactylos palmarum: v. Wessel. ad Herod. 1, 193. et Camus l. l. 2. p. 705. seqq.

565. *κιχλῶν* priore longa vexavit Brunckium, ut *ἀγρῶν* 553., malitque *κιττῶν*, conjectura non mala. sed ferri potest *κιχλῶν* verbis transpositis, ut scribatur *ἀλλὰ μία κιχλῶν ἀγέλη πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀναλέξει*, in qua lectione anapaestus post dactylum rarus quidem est, nec tamen prorsus inusitatus: vide Gaisford. ad Hephaest. p. 279. et Metricos. — B.: *κίχλαι* sunt *turdi*, *Drosseln* [*turdi pilares* Linn., *Wachholderdrosseln*, vel etiam *turdi viscivori* Linn., *gemeine Krammetsvögel* oder *Ziemer*], *grives:* v. Camus ad Aristot. 2. p. 335. sequ. add. Nub. 339.

ΕΠ. πλουτεῖν δὲ πόθεν δώσομεν αὐτοῖς; καὶ γὰρ σφόδρα τούτου ἐρῶσι.

ΠΕ. τὰ μέταλλ' αὐτοῖς μαντευομένοις οὗτοι δώσουσι τὰ χρηστὰ,
τάς τ' ἐμπορίας τὰς κερδαλέας πρὸς τὸν μάντιν κατερροῦσιν,
ὥστ' ἀπολεῖται τῶν ναυκλήρων οὐδείς.

ΕΠ. πῶς οὐκ ἀπολεῖται;

570 ΠΕ. προερεῖ τις ἀεὶ τῶν ὀρνίθων μαντευομένῳ περὶ τοῦ πλοῦ·
Νυνὶ μὴ πλεῖ· χειμὼν ἔσται. Νυνὶ πλεῖ· κέρδος ἐπέσται.

ΕΤ. γαῦλον κτῶμαι καὶ ναυκληρῶ, κοὐκ ἂν μείναμι παρ' ὑμῖν.

ΠΕ. τοὺς θησαυρούς τ' αὐτοῖς δείξουσ', οὓς οἱ πρότεροι κατέθεντο,
* τῶν ἀργυρίων· οὗτοι γὰρ ἴσασι. λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες·

(Pac. 520.) καθαρῶς ἀναλέγειν est *prorsus sublegere, rein ablesen.*

566. dure libri: καὶ γὰρ τούτου σφόδρ' ἐρῶσι.

567. H. Voss., nescio quo auctore: Man hielt Gegenden für metallreich, wo gewisse Vögel, aus einer glücklichen Weltgegend kommend, sich niedersetzten.

572. γαῦλος Φοινικικὸν δὲ τοῦ ἀγγείου ὀξυτόνως. Καλλίμαχος· Κυπρόθε Σιδόνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος. ἄλλως. γαῦλος, πλοῖόν τι φορτικὸν ὡς καὶ σκάφη (σκαφὶς) ἀπὸ τῶν σκευῶν. Ὅμηρος· γαῦλοί τε σκαφίδες τε. ὡς αἱρετωτέρου δὲ ὄντος καὶ ἀκινδύνου τῶν ἄλλων πάντων τοῦτό φησι. S. — γαῦλος dicebatur navis rotundior, mercibus vehendis apta, qualem Phoenices primi construxisse leguntur; atque hoc voc. a γαυλὸς differre Grammatici monent. v. interpp. Hesych. h. v. et Zonar. 1. p. 417. sequ. B. κτῶμαι, ναυκληρῶ. praesentia pro futuris, ut ap. Euripidem Med. 360.. ubi vid. annot., 867., Alcest. 363. etc. cf. 576.

573. Urbin. οἱ πρότερον, quod probatum a K., tanquam magis graecum, in ordinem recepit Dind.

574. versus prava caesura, nec dubie corruptus. quare Br. haud nolebat scribi: τῶν ἀργ. οὗτοι γὰρ ἴσασ'· εἴ γε λέγουσιν τάδε πάντες (*namque istuc illae sciunt; si quidem unusquisque sic dicere solet*): Porsonus praef. Hecubae p. XLVII.: οὗτοι γὰρ ἴσασ'· ὥστε λέγουσιν τάδε πάντες: Elmslejus in *Classical Journal* Nr. XI. p. 223.: οὗτοι γὰρ ἴσασ'· ἤδουσί γε τοι τάδε πάντες: quae mutationes violentae sunt minimeque verisimiles. miror autem, in suspicionem non venisse viris doctis γὰρ particulam, cum sit ex illis, quas saepe addunt librarii, ubi asyndeton usurparunt scriptores vel καθηκικόν, vel familiare. velut Phoenissarum 897. et sequente versu cum vulgo legatur τοῖνδ' ἐλοῦ δυοῖν πότμοιν. Τὸν ἕτερον· ἢ γὰρ παῖδα σώσον, ἢ πόλιν, sed in libro Cantabr. ἢ παῖδα σῶσον,

575 *Οὐδεὶς οἶδεν τὸν θησαυρὸν τὸν ἐμὸν*
πλὴν εἴ τις ἄρ' ὄρνις.
ΕΥ. πωλῶ γαῦλον, κτῶμαι σμινύην καὶ τὰς ὑδρίας ἀνορύττω.
ΕΠ. πῶς δ' ὑγίειαν δώσουσ' αὐτοῖς, οὖσαν παρὰ τοῖσι θεοῖσιν;
ΠΕ. ἢν εὖ πράττωσ', οὐχ ὑγίεια μεγάλη τοῦτ' ἐστί; σάφ' ἴσθι,
ὡς ἄνθρωπός γε κακῶς πράττων ἀτεχνῶς οὐδεὶς ὑγιαίνει.
580 *ΕΠ. πῶς δ' εἰς γῆρᾴς ποτ' ἀφίξονται; καὶ γὰρ τοῦτ ἔστ' ἐν Ὀλύμπῳ·*
ἢ παιδάριʼ ὄντʼ ἀποθνήσκειν δεῖ;
ΠΕ. μὰ Δί' ἀλλὰ τριακόσι' αὐτοῖς
ἔτι προσθήσουσ' ὄρνιθες ἔτη.
ΕΠ. παρὰ τοῦ;
ΠΕ. παρὰ τοῦ; παρ' ἑαυτῶν.
οὐκ οἶσθ', ὅτι πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς ζώει λακέρυζα κορώνη;

vel scribendum esse arbitror cum Porsono *ἤτοι παῖδα*, vel, quod malim in re saepius commemorata, *ἢ τὸν παῖδα*, quem usum articuli aut ignorans ille aut negligens *ἢ παῖδα* scripsisse videtur, ut *ἢ πόλιν*. sed hoc dubium controversumque est. at ibidem 901. in nonnullis MSS. et ap. Aldum legitur *μάταιος· ἦν μὲν γὰρ ἐχθρὰ σημήνας τύχῃ*, plurimis quidem libris *ἄμεινον* illud *γὰρ* recte omittentibus. eodem modo hic ponendum esse ajo *οὗτοι ἴσασιν*, dein scribendum *λέξουσι*, *dicent*, h. e. dicere solent (v. Matth. gr. gr. §. 503, 4.), reliquis immutatis.

575. *παροιμία ἐστὶν Οὐδεὶς με θεωρεῖ πλὴν ὁ παριπτάμενος ὄρνις. — τοῦτο ἐλέγετο ἐπὶ τῶν ἀγνώστων.* S. Cf. Erasmi Adag. p. 547. — de voc. *σμινύη* (ligo, *σκαφεῖον*,) v. Nub. 1502., Timaeus h. v. ibique Ruhnken. etc. B.

576. *τὰς ὑδρίας. ἐν ὑδρίαις γὰρ ἔκειντο οἱ θησαυροί.* S.

578. haec est illa *πλουθυγίεια*, quam infra dicit 698., item Equ. 1100. et Vesp. 647., h. e. quasi *πλούτου ὑγίεια*, non opes et sanitas, ut Br. reddidit Equ. l. l., siquidem sanitatem donare nemo potest, divitias omnisque generis opes potest, quas complectitur *ἡ πλουθυγίεια*, ut pulcre intelligitur e Vesparum l. l. *ὑγίεντα ὄλβον* serio dixit Pindarus Ol. 5, 55.

579. de voc. *ἀτεχνῶς* (*vere*, *omnino*) v. annot. ad. Plut. 109.

583. *κακῶς καὶ τοῦτο* (ut illud de Iride 550. monuit Be.) *παρὰ τὸ Ἡσιόδειον* (ap. Plut. de Oraculorum defectu t. 2. p. 2. pag. 700. ed. Wyttenb.) *παίζει· ἐννέα γὰρ ζώσει γενεὰς λακέρυζα κορώνη.* S. *λακέρυζα κορώνη* etiam in Hesiodi *Ἔργ.* 747. occurrit, estque auctore Photio in lex. *ἡ μεγάλα κράζουσα* (s. *κρώζουσα*). add. Zonar. 2, 1284. B.

ΕΥ. βαβαὶ, ὡς πολλῷ κρείττους οὗτοι τοῦ Διὸς ἡμῖν βασιλεύειν!

ΠΕ. οὐ γὰρ πολλῷ; πρῶτα μὲν ἡμᾶς οὐχὶ νεὼς οἰκοδομεῖν δεῖ

λιθίνους αὐτοῖς, οὐδὲ θυρῶσαι a. d.
χρυσαῖσι θύραις, ἀλλ' ὑπὸ θάμνοις
καὶ πρινιδίοις οἰκήσουσιν·
τοῖς δ' αὖ σεμνοῖς τῶν ὀρνίθων
δένδρον ἐλάας ὁ νεὼς ἔσται·
κοὐδ' εἰς Δελφοὺς οὐδ' εἰς Ἄμμων'
ἐλθόντες ἐκεῖ θύσομεν, ἀλλ' ἐν
ταῖσιν κομάροις καὶ τοῖς κοτίνοις
στάντες, ἔχοντες κριθὰς, πυρούς,
εὐξόμεθ' αὐτοῖς ἀνατείνοντες
τὼ χεῖρ' ἀγαθῶν διδόναι τι μέρος.
καὶ ταῦθ' ἡμῖν παραχρῆμ' ἔσται
πυροὺς ὀλίγους προβαλοῦσιν. a. par.

584. βαβαὶ, non αἰβοῖ, ut vulgo habet Rav. „codd. αἰβοῖ· ὡς —, metro corrupto. praeterea αἰβοῖ hic non convenit, quod est repudiantis, abominantis, ut Nub. 102., 829. [cf. tamen annot. ad Pac. 1005.] at βαβαὶ est admirantis. v. Lys. 1078." *Br.*

585. ἀμέτρως libri: πρῶτον μὲν οὐχὶ νεὼς ἡμᾶς οἰκ. δεῖ. B. Paris. πρῶτα. male Br.:

οὐ γὰρ πολλῷ; καὶ πρῶτα μὲν οὐχὶ νεὼς ἡμᾶς οἰκ. δεῖ,

quasi jam a verbis οὐ γὰρ πολλῷ; faciendum esset initium anapaestorum dimetrorum, cum apte illis οἰκοδομεῖν δεῖ Aristophaneorum finiatur series.

586. seqq. θυρῶσαι. τοὺς ναοὺς, ὡς τοῖς θεοῖς. θάμνοις δὲ, συμφύτοις τόποις. σεμνοῖς δὲ, τοῖς τιμίοις. S. πρινίδια sunt *ilices*. B.

590. perperam in libris ἐλαίας. ineptum est, quod tradidere quidam Grammatici (velut Moschop. περὶ σχεδ. et Zonar. 2. p. 684., ad quem tamen vid. Tittmann. B.), *arborem* Atticos ἐλαίαν appellasse, *fructum* autem ἐλάαν. ut reliquis Graecis commune erat ἐλαία, sic Atticis ἐλάα. diphthongi eximebant ι in hoc nomine ex usu suae dialecti, ut in καίειν, κλαίειν, αἴττειν, pro quibus dicebant κάειν, κλάειν, ἄττειν. Thomas Mag.: ἐλάα καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου κρεῖττον ἢ ἐλαία. Ἀριστοφ. ἐν Βατράχοις (936.)· ἐκτὸς οἶσθα τῶν ἐλαῶν. Ex *Br.* S.: δένδρον ἐλαίας. ὅτι εὕρημα θεῶν. Ἀθηνᾶς γάρ.

591. εἰς Δελφ. οὐδ' εἰς Ἄμμ., ad oracula Apollinis et Jovis Ammonis. cf. 683.

593. κόμαρος est *arbutus* (Hesych. h. v., Virg. Ecl. 7, 46.), κότινος i. q. vulgo ἀγριέλαιος (Moer. p. 237.) B. de hoc cf. Plut. 582.

595. αὐτοῖς ἀνατ. τὼ χεῖρε. more precantium: v. Feith. Antt. Hom. p. 49. et ad eum Stoeberi Anim. p. 16. causam ritus prodidit Pseudo-Arist. de mundo c. 6. petit poëta vulgarem plebis opinionem, quae nihil deos nisi

ΧΟ. ὦ φίλτατ' ἐμοὶ πολὺ πρεσβυτῶν ἐξ ἐχθίστου μεταπίπτων, a. Aristoph.
ούκ ἔστιν ὅπως ἂν ἐγώ ποθ' ἑκὼν τῆς σῆς γνώμης ἔτ' ἀφείμην.
ἐπαυχήσας δὲ τοῖσι σοῖς λόγοις as., ant. et i. d. br.
ἐπῳδ.
ἐπηπείλησα καὶ κατώμοσα,
ἢν σὺ, παρ' ἐμὲ θέμενος ὁμόφρονας λόγους, do.
δικαίους, ἀδόλους, ὁσίους, ἐπὶ θεοὺς ἴῃς, as., gl. et dm.
ἐμοὶ φρονῶν ξυνῳδὰ, μὴ πολὺν χρόνον i. tr.
θεοὺς ἔτι σκῆπτρα τἀμὰ τρίψειν. as., 2 i. h.
ἀλλ' ὅσα μὲν δεῖ ῥώμῃ πράττειν, ἐπὶ ταῦτα τεταξόμεθ' ἡμεῖς· a. Aristoph.
ὅσα δὲ γνώμῃ δεῖ βουλεύειν, ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ' ἀνάκειται.
ΕΠ. καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐχὶ νυστάζειν ἔτι i. tr.
ὥρα 'στὶν ἡμῖν οὐδὲ μελλονικᾷν,

muneribus invitatos dare existimavit. irrisa ea est etiam a Luciano de Sacrif. 1. p. 362. seqq. *Ex B.*

599. sequ. *μεταπίπτων*, *mutatus*. v. Abresch. Diluc. Thuc. p. 424. (*ἀφείμην.*) *ἀφίεσθαι* et *μεθίεσθαι* cum genit. struuntur. v. Valck. ad Eurip. Phoen. p. 189. (485. *ἐκείνου δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι.*) sensus: *non facile a tua sententia discesserim.* B.

601. *ἐπαυχ.* *μεγαλοφρονήσας διὰ τῶν σῶν λόγων.* S.

603. *si tu mecum pactus concordibus verbis* (h. e. amicis) *et justis, sine fraude sancteque conceptis, iveris adversus deos, mecum consentiens, fore, ut non longo tempore dii deinceps sceptra mea serunt.* Be. *θέμενος λόγους* pro *λέξας*, ut *ἀρὰς θέμενος* pro *καταρασάμενος* ap. Plut. 1. p. 72. etc.

604. ita Br. et Dobr. codd. soloece *ἴοις*. vid. Matth. gr. gr. §. 525, b. — simili metro usus Soph. Phil. 1134.: *ὅς γε σὰν λιπὼν ἱερὰν λιβάδ' ἐχθροῖς ἔβαν*, nisi quod Tragicus usurpavit glyconeum polyschematistum, Aristophanes autem id genus glyconeorum adhibuit, quod finitur spondeo vel anapaesto *ἰσοχρόνῳ*. nam minus verisimile videtur, versum hunc constare ex 2 dochmiis, quibus insertus sit choriambus, etsi ejusmodi metris *τριακόλοις* haud raro utuntur poëtae scenici in turbis.

607, 8. observanda est elegans horum versuum concinnitas. — B. idem *τεταξ.* pro *ταχθησόμεθα* dictum putabat, de quo usu paulopostfuturi, cum habet significationem futuri pass. et med., exposuit Pierson. ad Moer. p. 128. sequ. et 293.; sed aliena non est ab h. l. propria istius futuri significatio (vid. Matth. gr. gr. §. 498.): *nos ad ea constituti erimus, nobis ea mandata erunt.* cf. proximam Epopis orationem. — *ἐπὶ — ἀνάκειται, ad te omnia haec spectant.*

609. *νυστάζειν*, *nutare, dormitare.*

610. *μελλ.* Suidas, monente K.: *μελλονικᾷν, τὸ βραδύνειν καὶ*

* ἀλλ' ὡς τάχιστα δεῖ τι δρᾶν. πρῶτον δέ τε
εἰσέλθετ' εἰς νεοττίαν τε τὴν ἐμὴν,
καὶ τἀμὰ κάρφη καὶ τὰ παρόντα φρύγανα,
καὶ τοὔνομ' ἡμῖν φράσατον.

ΠΕ. ἀλλὰ ῥᾴδιον.

615. ἐμοὶ μὲν ὄνομα Πεισθέταιρος.

ΕΠ. τῷ δὲ τί;

ΠΕ. Εὐελπίδης Θριῆθεν.

ΕΠ. ἀλλὰ χαίρετον
ἄμφω.

ΠΕ. δεχόμεθα.

ΕΠ. δεῦρο τοίνυν εἴσιτον.

ΠΕ. ἴωμεν· εἰσηγοῦ σὺ λαβὼν ἡμᾶς.

ΕΠ. ἴθι.

ΠΕ. ἀτὰρ, τὸ δεῖνα, δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν.

620 φέρ' ἴδω, φράσον νῷν· πῶς ἔγωγε χοὐτοσὶ
ξυνέσομεθ' ὑμῖν πτομένοις οὐ πτομένω;

ΕΠ. καλῶς.

ΠΕ. ὅρα νυν, ὡς ἐν Αἰσώπου λόγοις
ἐστὶν λεγόμενον δή τι, τὴν ἀλώπεχ', ὡς

ἀναβάλλεσθαι. Νικίας γὰρ υἱὸς Νικηράτου, ὃς ἀνεβάλλετο ἀπελθεῖν εἰς Σικελίαν. βραδὺς γὰρ ἦν περὶ τὰς ἐξόδους etc. S.: — τινὲς δέ φασι διὰ τὸ προνοητικὸν καὶ μὴ προπετὲς τοιοῦτον αὐτὸν εἶναι. cf. argum. fabulae annot. 10.

611. abhorret δέ τε ab usu horum scriptorum, nec dubito quin vel δέ τοι ponendum sit, vel certe δέ γε, ut ap. Eurip. Herc. fur. 1130. εὕρες δέ γ' ἄλλους ἐν κακοῖσι μείζοσιν; etc.

612. Reisk. Dind. libri: νεοττίαν γε. B.: νεοττία nidus est, ut ap. Aelian. de N. A. 17, 15.

615. τῷ, τούτῳ. vid. Matth. gr. gr. §. 286. mire Dind., codd., ut ait, secutus: τῳδεδί;

616. Θριῆθεν. S.: Κριῶθεν. Κριὸς δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, ἀπὸ Κριοῦ τινος ὠνομασμένος. — γράφεται δὲ καὶ Θριῆθεν, οἷον ἀπὸ δήμου τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς.

619. τὸ δεῖνα, perii. Ex B. S.: ἐπαν. ἐπανάκαμπτε. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἀνακρουομένων, ἢ τὰς ναῦς. ἄλλως. ὑπόστρεψον, ἐπαναβῆθι. ἐπανάκρουσις δέ ἐστι κυρίως τὸ ἐπισχεῖν τὴν ἐπερχομένην ναῦν καὶ μεθορμίσαι εἰς τὸν ὅρμον, ἵνα μὴ προσελθοῦσα θραυσθῇ. —

620. φέρ' ἴδω est age, videbo, quid agas, dicas, ut Nub. 24. et alibi. cf. Thom. Mag. p. 890. B.

622. ὅτι σαφῶς ἀνετίθεσαν Αἰσώπῳ τοὺς λόγους, καὶ τοῦτον τὸν παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ λεγόμενον, καίτοι πρεσβυτέρῳ ὄντι. S. Archilochi fabulam de Aquila et Vulpe illustravit Huschke in diss. de Archil. fab., in Matthiae Misc. phil. 1. p. 12. seqq. B.

623. τὴν ἀλ. etc. proprie dixisset τὴν ἀλ. φλαύρως (i. e. male: v. Perizon. ad Ael. V. H. 1, 28., h. e. cum damno suo,) κοινωνῆσαι —. simillime 1183. δεινὸν, τὸν

φλαύρως ἐκοινώνησεν ἀετῷ ποτε.
ΕΠ. μηδὲν φοβηθῇς· ἔστι γάρ τι ῥίζιον,
ὃ διατραγόντ' ἔσεσθον ἐπτερωμένω.
ΠΕ. οὕτω μὲν εἰσίωμεν. ἄγε δή, Ξανθία
καὶ Μανόδωρε, λαμβάνετε τὰ στρώματα.
ΧΟ. οὗτος, σὲ καλῶ, σὲ καλῶ!
ΕΠ. τί καλεῖς;
ΧΟ. τούτους μὲν ἄγων μετὰ σαυτοῦ a. Aristoph.
ἀρίστισον εὖ· τὴν δ' ἡδυμελῆ ξύμφωνον ἀηδόνα Μούσης
κατάλειφ' ἡμῖν δεῦρ' ἐκβιβάσας, ἵνα παίσωμεν μετ' ἐκείνης.
ΠΕ. ὦ, τοῦτο μέντοι νὴ Δί' αὐτοῖσιν πιθοῦ, i. tr.
ἐκβίβασον ἐκ τοῦ βουτόμου τουὐρνίθιον·

κήρυκα — εἰ μὴ νοστήσει. v. Gregor. Cor. de dial. Att. §. 68. B. nec tamen nolim scribi sine distinctione λεγόμενον δή τι τὴν ἀλ., h. e. κατὰ τὴν ἀλ. (v. Viger. 9, 5, 2.), vel δὴ 'πὶ τὴν ἀλ.

627. — οὕτω ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ταύταις ταῖς συνθήκαις. S. Ξανθ. καὶ Μαν. cf. annot. ad 410. Manodorum hunc Be. eundem esse putat, qui Manes vocatur inferius 1224. et 1239. cf. annot. ad 498.

630. ita codd. Dawes. Misc. cr. p. 162.; suffragante Br., Μούσης quod a nescio quo poëta Ionico petiisse putant Comicum. si quid mutandum est, malim Μούσῃ, quemadmodum ι subscriptum et ς permutari inter se docuit Schaeferus Melet. cr. p. 112. sequ. Luscinia 704.: Μοῦσα λοχμαία, — μεθ' ἧς ἐγὼ — δι' ἐμῆς γένυος ξουθῆς μελίων Πανὶ νόμους ἱεροὺς ἀναφαίνω etc. σύμφωνος Μούσης ita dictum videri potest ut illud Sophoclis Oed. R. 405. βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν, Ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος —; infra 648. ξύννομε τῶν ἐμῶν ὕμνων: Eurip. Hel. 1392. ὦ πτεραὶ δολιχαύχενες, ξύννομοι νεφέων ἁρόμου, ubi similia Matth. laudavit. item Sophoclis haec: Antig. 421. οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη et Philoct. 187. προὐφάνη κτύπος Φωτὸς σύντροφος ὡς τειρομένοιο: sed magis tamen placet ξύμφωνον Μούσῃ, vel potius μούσῃ, cantibus meis, ut Phoeniss. 733. μέλπει μοῦσαν etc.

631. παίσωμεν, χορεύσωμεν. S. significat id quidem vox παίζειν, sed non id solum, ut quae latino verbo *ludere* respondeat.

633. βουτόμου. φυτάριον παραπλήσιον καλάμῳ, ὃ ἐσθίουσιν οἱ βόες. ἄλλως. φυτάριον παραποτάμιον, ὃ τοῖς βουσὶ παρασκευάζουσι. (βούτομος seu βούτομον palustris fuit planta. v. Theocr. 13, 35. ibique Harles. et interpp. Hesych. B. idem putatur βούτομον ac *sparganium* [σπαργάνιον] Linn., *Igelsknospe*, *ruban d'eau*. Wieland. dixit *Riethgras*, Voss. *Blumenrohr*.) τοῦτο δὲ λέγεται, ὡς τῆς Πρόκνης ἐγκρυπτομένης τῇ ὕλῃ. αὐτοῦ δὲ αὐτόθι, ἐν τῷ θεάτρῳ. S. eam B propriam significationem esse ait τοῦ αὐτοῦ, qua de re laudat Valck. ad Eurip. Hipp. 125.; sed nunc quidem id poni monet pro αὐτόσε, *huc*, ut saepe particulae ἐπὶ στάσεως dici solitae usurpentur

ἐκβίβασον αὐτοῦ πρὸς θεῶν αὐτὴν, ἵνα
καὶ νὼ θεασώμεσθα τὴν ἀηδόνα.
ΕΠ. ἀλλ', εἰ δοκεῖ σφῷν, ταῦτα χρὴ δρᾶν. ἡ Πρόκνη,
ἔκβαινε καὶ σαυτὴν ἐπιδείκνυ τοῖς ξένοις.
ΠΕ. ὦ Ζεῦ πολυτίμητ', ὡς καλὸν τοὐρνίθιον,
ὡς δ' ἁπαλὸν, ὡς δὲ λευκόν!
ΕΤ. ἆρά γ' οἶσθ', ὅτι
ἐγὼ διαμηρίζοιμ' ἂν αὐτὴν ἡδέως;
ΠΕ. ὅσον δ' ἔχει τὸν χρυσὸν, ὥσπερ παρθένος!
ΕΤ. ἐγὼ μὲν αὐτὴν καὶ φιλῆσαί μοι δοκῶ.
ΠΕ. ἀλλ', ὦ κακόδαιμον, ῥύγχος ὀβελίσκοιν ἔχει.
ΕΤ. ἀλλ', ὥσπερ ὠὸν, νὴ Δί' ἀπολέψαντα χρὴ
* ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα κᾆθ' οὕτω φιλεῖν.
ΕΠ. ἴωμεν.
ΠΕ. ἡγοῦ δὴ σὺ νῷν ἀγαθῇ τύχῃ.
ΧΟ. ὦ φίλη, ὦ ξουθὴ, ὦ φιλτάτη ὀρνέων as., ad. et gl. κομμ.

ἐπὶ κινήσεως, ut Grammatici loquuntur.

637. ἐπιδείκνυ. cf. annot. ad 1223.

638. ἑταιρίδιον (h. e. actor habitu meretricis) πρόσεισι, τὰ ἄλλα μὲν κεκαλλωπισμένον, τὴν δὲ κεφαλὴν ὄρνιθος ἔχον ὡς ἀηδόνος. S.

639. ὡς δ' ἁπαλόν. ἅμα λέγων ψηλαφᾷ αὐτήν. διαμηρίζοιμ' ἄν, συνουσιάσαιμι. S.

641. χρυσόν. ἅμα μὲν τὸ ποικιλόδειρον τοῦ ὀρνέου, (at luscinia non est ποικιλόδειρος), καὶ πρὸς τὸν πολὺν κόσμον τῆς ἑταίρας. S. Imitatur Homerum Il. 2, 872. ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πολεμόνδ' ἴεν, ἠΰτε κούρη. v. Wyttenb. Ep. crit. p. 28. sequ., sive ad Juliani orat. p. 248. sequ. ed. Schäfer. add. Porson. ad Eurip. Hec. 153., qui docet, morem fuisse ap. vett. virginibus plurimum auri gestare. B.

642. φιλ. δοκῶ, *videtur osculanda mihi esse.* B.

643. ῥύγχος, *rostrum*, ut 339. etc. S.: ῥύγχος ὀβ. ἔχει. εἰς ὀξὺ λήγει ἡ κεφαλὴ, ὡς ὀβέλισκος. — ὀβελ., ἐξ ὀβελίσκοιν, ex verubus constans. v. Matth. gr. gr. §. 375, 2.

644, 5. ἀπολέπειν et verba inde ducta proprie valent detrahere corticem (decorticare). v. Casaub. ad Athen. p. 293. λέμμα est cortex, deinde omne id, quo quis tegitur. v. Photii lex. p. 156. et Piers. ad Moer. p. 243. h. l. de persona dicitur. B. S. ἀπολ. ἀντὶ τοῦ ἀφελόντα τὸ προσωπεῖον. — gl. Victor.: τὸ λέμμα, φλοιὸς, λέπισμα.

645. κᾆθ'. alienum est καί. quare scribendum arbitror τὸ λέμμα γ' εἶθ' οὕτω φ., vel ἀπολέψαι τε χρή.

647. provocat Chorus Lusciniam, ut secum ludat. — vett. edd. φίλτατον. Dind.:

ὦ φίλη, ὦ ξουθὴ,
φίλτατον ὀρνέων.

saltem haec in unum versum, dochmiacum, conjunxisset. sed nihil mutandum est: nam simili metro Soph. Antig. 756. τὰν Ἀχέροντος ἀκτὰν, οὔθ' ὑμεναίων. — ὦ ξουθή. Be.: *o flava*, Wieland.: *du blonde*, Voss.: *o rasche du.* γένος ξουθὴ tribuitur lusciniae 216. et in-

πάντων, ξύννομε τῶν ἐμῶν ὕμνων, ξύντροφ' ἀηδοῖ, pri.
ἦλθες, ἦλθες, ὤφθης, ith.
ἡδὺν φθόγγον ἐμοὶ φέρουσ'; ἀλλ', ὦ καλλιβόαν κρέκουσ' as., 2 gl.
αὐλὸν φθέγμασιν ἠρινοῖς, ἄρχου τῶν ἀναπαίστων! pri.
Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι, a. Aristoph. παράβ.
ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φῦλ' ἀμενηνὰ,
ἀπτῆνες ἐφημέριοι, ταλαοὶ, βροτοὶ, ἀνέρες εἰκελόνειροι,

ferius 711. alibi ξουθαὶ dicuntur apes, locustae, alcedines; etiam lupum ξουθὸν appellat Oppianus Cyneg. 3., ut monuit Blomfield. ad Aeschyl. Ag. 1111., non ille dubitans, quin color hoc vocabulo significetur ap. probatissimos auctores. cf. Schneiderum et lexicographos.

648. ξύννομε — ὕμνων, *socia meorum hymnorum*. cf. annot. ad 630.

651. αὐλόν. ὡς αὐλὸς γάρ ἐστι φθεγγομένη. ἢ ἐξῆλθεν ἔχουσα αὐλόν. [hoc ineptum. recte B.: Anapaestica carmina ad tibiae modos canebantur. hinc ἄρχεσθαι (praeire) anapaestos, ut Cratinus ap. Hephaest. de Metr. p. 42. (p. 72. ed. Gaisford.) ἔγειρε, Μοῦσα, Κρητικὸν μέλος.] (ἄλλως.) κρέκουσα νῦν ἀντὶ τοῦ λαλοῦσα· κυρίως δὲ τὸ τὴν κιθάραν κρούειν. (ἄλλως.) πολλάκις γὰρ πρὸς αὐλὸν λέγουσι τὰς παραβάσεις. ἠρινοῖς εἶπε, παρόσον τῷ ἔαρι ἐν τῇ Ἀττικῇ φαίνονται. ἀηδόνες. (vide Aristotelis interpp. ad H. A. 9, 49.) —

652. ἀμαυρ. ἀσθενεῖς, ἤγουν ἀμαυρὸν βίον ἔχοντες καὶ ἀσθενῆ. ἀμαυρὸν, σκοτεινὸν etc. gl. Victor. φύλλων γ. πρ, μετάβασις ἀπὸ τῶν ἔσω πρὸς τὸ θέατρον. ὡς θεοὶ δὲ ἐσόμενοι προεστελίζουσι τοὺς ἀνθρώπους, παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν (Il. 6, 146.)· οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. S. comparant similia de imbecillitate generis humani, quae leguntur ap. Aeschylum Prom. 549., Soph. Ajac. 126., Eurip. Meleagro, fr. 95.

653. ὀλιγ. tertiam producit contra morem in iambis et trochaeis observatum. licentias omnes epici carminis admittunt comici anapaesti. — *Br.* cf. 553. B.: ὀλιγ. sunt ὀλίγον δυνάμενοι. v. interpp. Hesych., Phot. lex. p. 239. et Zonar. 2. p. 1445. verbum ὀλιγοδρανεῖν et Homericum. (Il. ο', 246.) δραίνειν idem est quod ἰσχύειν: v. Villois. ad Apoll. Soph. lex. Hom. p. 495. ed. Toll. — ἀμενηνὰ, ἀσθενῆ, ut ἀμενηνὰ κάρηνα Hom. Odyss. κ', 521.

654. ἀπτῆνες comice dictum est atque accommodate ad hanc fabulam. cf. Etym. M. v. ἀπτὴν et Zonar. 1, 245. ap. Hom. Il. ι', 323. pulli, quibus nondum sunt alae, ἀπτῆνες dicuntur. B.

654. ταλαοί. τληπαθεῖς. — S. εἰκελ. Aeschylus, monente Be., de hominibus Prom. 456. οἳ πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην, Κλύοντες οὐκ ἤκουον, ἀλλ' ὀνειράτων Ἀλίγκιοι μορφαῖσι τὸν μακρὸν χρόνον Ἔφυρον εἰκῇ πάντα.

πρόσχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀθανάτοις ἡμῖν, τοῖς αἰὲν ἐοῦσι,
τοῖς αἰθερίοις, τοῖσιν ἀγήρῳς, τοῖς ἄφθιτα μηδομένοισιν,
ἵν' ἀκούσαντες πάντα παρ' ἡμῶν ὀρθῶς περὶ τῶν μετεώρων,
φύσιν οἰωνῶν γένεσίν τε θεῶν, ποταμῶν τ', Ἐρέβους τε, Χάους τε,
εἰδότες ὀρθῶς, Προδίκῳ παρ' ἐμοῦ κλάειν εἴπητε τολοιπόν.
Χάος ἦν καὶ Νὺξ, Ἔρεβός τε μέλαν, πρῶτον, καὶ Τάρταρος εὐρύς·
γῆ δ', οὐδ' ἀὴρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν. Ἐρέβους δ' ἐν ἀπείροσι κόλποις
τίκτει πρώτιστον ὑπηνέμιον Νὺξ ἠ μελανόπτερος ᾠὸν,

655. tribuit avibus epitheta, quae Homerus saepe diis: ut ἀθάνατος et ἀγήρως Hom. Od. 5, 218. et alibi junguntur. v. Piers. ad Moer. p. 4. B.

658. οἰωνῶν θεῶν, *alitum deorum*, h. e. divinorum.

659. Προδίκῳ. ridet poëtas, qui de rerum originibus cecinerant (ut Hesiodus), et philosophos (ut Ionicos, Empedoclem), qui de deorum rerumque omnium ortu temere multa statuerant; etiam Sophistas, inter quos fuit Prodicus Ceus [quem laudat Chorus Nubium Nub. 360. σοφίας καὶ γνώμης οὕνεκα]. hunc missum fieri vult. — ut χαίρειν εἰκεῖν aliquem dicuntur, qui bono et amico animo ab eo discedunt, sic κλαίειν εἰκεῖν est male animatorum. v. Plut. 62., Ach. 1064. B. de Prodico v. Hinder-burgium et interpp. Xenophontis Memorab. Socr. 2, 1, 21. aliosque. Sextus Empir. adv. Mathem. p. 311.: Πρόδικος ὁ Κεῖος Ἥλιον, φησὶ, καὶ σελήνην, καὶ ποταμοὺς, καὶ κρήνας, καὶ καθ' ὅλου πάντα τὰ ὠφελοῦντα τὸν βίον ἡμῶν οἱ παλαιοὶ θεοὺς ἐνόμισαν διὰ τὴν ἀπ' αὐτῶν ὠφέλειαν, καθάπερ Αἰγύπτιοι τὸν Νεῖλον· καὶ διὰ τοῦτο τὸν μὲν ἄρτον Δήμητραν νομισθῆναι, τὸν δὲ οἶνον Διόνυσον, τὸ δὲ ὕδωρ Ποσειδῶνα, τὸ δὲ πῦρ Ἥφαιστον, καὶ ἤδη τῶν εὐχρηστούντων ἕκαστον. quam rationem irridens Cic. de N. D. 1, 42.: *Prodicus Ceus*, inquit, *qui ea, quae prodessent hominum vitae, deorum in numero habita esse dixit, quam tandem religionem reliquit?*

661. γῆ δ'. intelligenda negatio. cf. Vesp. 1380. — monuit B., Aristophanem h. l. permiscere poëtarum et philosophorum varia decreta joci causa.

662. ὑπηνέμια καλεῖται τὰ ὄζια συνουσίας καὶ μίξεως. — S. πρωτόγονον ᾠὸν est Orphicum. v. Plut. Sympos. Qu. 2, 3., Diod. Sic. 1, 27. ibique Wessel. et Bentl. ep. ad Mill. p. 454. s. Lips. ed. ut hoc rideret Noster, ὑπηνέμιον, *irritum*, [*ein Windei.* Wieland.] dixit. v. Plin. H. N. 10, 58., Varro de Re rust. 2. p. 62., Albert. ad Hesych. 2. p. 1465. eadem ova di-

ἐξ οὗ περιτελλομέναις ὥραις ἔβλαστεν Ἔρως ὁ ποθεινὸς,
στίλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν, εἰκὼς ἀνεμώκεσι δίναις.
ὗτος δὲ Χάει πτερόεντι μιγεὶς νυχίῳ, κατὰ Τάρταρον εὐρὺν,
ἐνεόττευσεν γένος ἡμέτερον καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν ἐς φῶς·
πρότερον δ' οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων, πρὶν Ἔρως ξυνέμιξεν ἅπαντα·
ξυμμιγνυμένων δ' ἑτέρων ἑτέροις γένετ' οὐρανὸς, ὠκεανός τε,
καὶ γῆ, πάντων τε θεῶν μακάρων γένος ἄφθιτον. ὧδε μὲν ἐσμὲν
πολὺ πρεσβύτατοι πάντων μακάρων. ἡμεῖς δ' ὡς ἐσμὲν Ἔρωτος,
πολλοῖς δῆλον. πετόμεσθά τε γὰρ, καὶ τοῖσιν ἐρῶσι σύνεσμεν·

cuntur ἀνεμιαῖα. v. Suid. v. ἄνεμος ibique K. B.

663. περιτέλλεσθαι (h. e. περιέρχεσθαι, πληροῦσθαι) saepe ap. Hom. de annis. ὧραι sunt tempestates anni, ut (676.) Orph. hymn. 55, 5. Plat. Symp. 13.: τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ σύστασις. quae de Amore omnium rerum auctore dicuntur, Hesiodea sunt: v. Plat. Symp. 6. primum omnium creatum esse Amorem, Parmenides dixit: v. Sext. Empir. adv. Phys. p. 550. ibique Fabric. B.

664. εἰκὼς ἀν. δίναις. ταῖς τοῦ ἀνέμου ὠκείαις συστροφαῖς ἐοικώς, olov ταχύς. — S. — εἰκὼς Atticis idem quod ἐοικώς. v. Moer. p. 148. δίναι proprie sunt *vortices aquarum* (Callim. in Del. 149.), hinc, quaecunque in orbem aguntur (interpp. Thomae Mag. p. 241.), h. l. *turbines*. Ovid. Am. 2, 9, 49. de Amore: *tu levis es multoque tuis* ventosior *alis*. B. Voss.: *Der am Rücken mit zwei Goldfittigen glänzt, von Natur wie die wirbelnde Windsbraut.*

665, 6. κατὰ Τάρταρον εὐρὺν additur, ut Hesiodi commenta rideantur. νεοττεύειν alias *nidum facere* (Aristot. H. A. 7, 1.), h. l. est *procreare* (*hecken*). B. πτεροέντι, velut avi, qualem Cupidinem quoque videri vult Chorus.

667. in his fortassis ad Anaxagorea respicitur. Anaxagoras enim omnia olim permixta esse decrevit; tum Mentem accessisse et discrevisse omnia et ordinasse. v. Valck. diatr. in fr. Eurip. p. 40. atque tum scriptores historiae philosophiae universae, tum qui de Anaxagora singulatim exposuerunt, velut F. A. Carus. eundem Anaxagoram ridere Noster videtur Thesm. 14. seqq. B.

669. ὧδε, *sic*, quia Nox primum illud ovum, irritum scilicet, peperit, ut dixit; avium autem propria sunt ova.

670. Ἔρωτος. λείπει υἱοί. S.

671. καὶ τοῖσιν ἐρῶσι σύνεσμεν. Σύμμαχος, διὰ τὸ τοὺς

πολλοὺς δὲ καλοὺς ἀπομωμοκότας παῖδας πρὸς τέρμασιν ὥρας
διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμετέραν διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταὶ,
ὁ μὲν ὄρτυγα δοὺς, ὁ δὲ πορφυρίων', ὁ δὲ χῆν', ὁ δὲ Περσικὸν ὄρνιν.
πάντα δὲ θνητοῖς ἐστιν ἀφ' ἡμῶν τῶν ὀρνίθων τὰ μέγιστα.
πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἦρος, χειμῶνος, ὀπώρας·
σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανος κρώζουσ' ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρῇ,
καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζῃ κρεμάσαντι καθεύδειν,

ἐραστὰς ὄρνιθας εὐγενεῖς χαρίζεσθαι τοῖς ἐρωμένοις. —

672. ἀπομ., qui ejuraverant amorem. πρὸς τέρμασιν ὥρας, *justa aetate*. male interpp.: *deflorescente jam prima aetate*, tanquam si marcescentis floris desiderio quis tangeretur, aut pueri aetate adulta ejusmodi caperentur munusculis. servus Plautinus Capt. 928.: *quasi patriciis pueris aut monedulae, Aut anates aut coturnices dantur, quicum lusitent* etc. cf. Petron. p. 37. sequ. ed. Plantin. anni 1596. et Iacobsii Anim. ad Anthol. vol. 2. p. 3. pag. 13. sequ., quem quidem laudavit B.

674. ὄρτυγα, *coturnicem* (*eine Wachtel*; *une caille*): v. Camus ad Aristot. 2. p. 150. sequ. πορφυρίων est *fulica porphyrio* Linn., *Wasserhuhn*. v. Schneider. ad Ael. V. H. 3, 42. B. cf. 298., 831., 1166. Περσ. ὄρνιν. cf. annot. ad 274.

676, 7. ὥρας. cf. 663. φαίνειν *indicare* esse monuit B., ut Xenoph. Anab. 4, 3, 10. 8.: παρὰ τὸ Ἡσιόδου (Op. et D. 448.)· φράζεσθαι δ' εὖτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσαις etc. malim autem ἔαρος propter vividiores numeros, quemadmodum ap. Euripidem Hipp. 69. ἐαρινὸν scripsi secundum plurimos MSS.; quo loco etiam Br. admisit Valckenarii conjecturam, cui S. favet, ἐαρινή. ad eum modum ante Mangeyum etiam in Philonis libro de mundi incorrupt. t. 2. p. 513, 8. Homericum illud notissimum ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη sic legebatur: ἦρος δ' ἐπ. ὥρη. Herodianus p. 434. ed. Pierson.: οἱ ἔπειτα τὸ ἔαρ, τοῦ ἦρος, οὐχὶ τοῦ ἔαρος, καὶ τὸ ἔαρ, οὐχὶ τὸ ἦρ. cf. Schaeferi Melet. crit. p. 35.

678. καὶ τοῦτο παρὰ τὸ Ἡσιόδειον (ibid. 45.)· αὐτίκα (sic) πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο. καὶ (ibid. 629.) πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι. S. πηδ., *gubernaculum*, et hieme, et, ubi appellebatur, e nave eximebant. v. Böttigeri *Archäol. Mus.* 1. p. 13. et 22. de gruum (γεράνων, quibus convenit κρώζειν, *gruere*: v. Sturz. Prolus. 4. de vocc. anim. p. 7.) migratione, sementis faciendae tempus indicante, cf. Theocr. 10, 31. ibique Toup. p. 395. et Camus ad Aristot. 2. p. 398. sequ. B. cf. Virg. Georg. 1, 120., Colum. de Re rust. 2, 8, — ceterum libri φράζει, quod soloecum est, si referas ad ὅταν: durissimum autem, si hunc ordinem esse putes σπείρειν μὲν φρά-

εἶτα δ' Ὀρέστῃ χλαῖναν ὑφαίνειν ἵνα μὴ ῥιγῶν ἀποδύῃ.
ἴκτινος δ' αὖ μετὰ ταῦτα φανεὶς ἑτέραν ὥραν ἀποφαίνει,
ἡνίκα πεκτεῖν ὥρα προβάτων πόκον ἠρινόν· εἶτα χελιδὼν,
ὅτε χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη, καὶ ληδάριόν τι πρίασθαι.
ἑσμὲν δ' ὑμῖν Ἄμμων, Δελφοὶ, Δωδώνη, Φοῖβος Ἀπόλλων·
ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνις οὕτω πρὸς ἅπαντα τρέπεσθε,
πρός τ' ἐμπορίαν, καὶ πρὸς βιότου κτῆσιν, καὶ πρὸς γάμον ἀνδρός·

ξει γέρανος, ὅταν κράζουσα μεταχωρῇ ἐς τὴν Λιβύην, καὶ (φράζει) ναυκλήρῳ καθεύδειν τότε κρεμ. πηδ. saepe hae terminationes inter se permutatae sunt, neque ὅταν cum indicativo constructum abhorret ab usu recentiorum: v. Iacobs. passim in Annott. ad Anthol. Palat.

679. Ὀρέστης μανίαν ὑποκρινόμενος ἐν τῷ σκότει τοὺς ἀνθρώπους ἀπέδυσεν. S. cf. infra 1389. et Ach. 1092. B.: χλαῖνα crassior vestis superior fuit, hiemi apta. v. Hesych. h. v. ῥιγῶν, *prae frigore horrens.* v. Thom. Mag. p. 782. et Bos. Obss. crit. p. 48. ἀποδύειν est *aliquem spoliare vestibus*, ut Eccl. 864., 866.

680. ἐν τῇ Ἑλλάδι ἔαρος φαίνεται ἴκτινος, ὅτε κουρεύεται τὰ θρέμματα. πέκειν δὲ (sic plerique libri) ποκάζειν. S. de ἴκτινῳ ad 476.

681. πεκτούμενος est Lys. 686. ὥρα πεκτεῖν, *tempus tondendi*, ut ὥρα βαδίζειν Eccl. 30. cf. Valck. ad Theocr. Adon. p. 323. πόκον πέκειν Theocr. 5, 98., ubi v. Schol. In Graecia et Sicilia bis quotannis oves tondebantur, vere et autumno: unde πόκον ἠρινόν. v. Theocr. 28, 12. B. εἶτα χελ. ἀποφαίνει.

682. ληϊδάριον. (ut vulgo. Rav. ληδάριον.) Θερίσριον, ἢ εὐτελὲς ἱμάτιον θερινόν. S. cf. 856., Etymologum v. λήδιον, Hesych. v. λαῖδος etc. Eustath., monente Br., ad Hom. p. 1146. extr.: καὶ οὕτω παροξύνεσθαι θελήσας τὸ λήδιον ὁ Δίδυμος ἀποστερεῖ αὐτὸ καὶ τοῦ κατὰ τὴν παράδοσιν προσγεγραμμένου ι, ἐπεὶ, φησὶ, λῆδος τὸ πρωτότυπον, ὃ Δωριεῖς λᾶδός φασιν, ὡς Ἀλκμάν· λᾶδος εἱμένα καλὸν, ὅ ἐστι λήδιον ἐνδεδυμένη εὐειδές. ἀπὸ γοῦν τοῦ λῆδος, φησὶ, μὴ ἔχοντος τὸ ι γεγονὸς τὸ λήδιον οὐδ' αὐτὸ ἂν ἔχοι τὸ ι. Be.: — Grammatici dicunt esse vestem tenuem et vilem. Clearchus ap. Athen. 6. p. 256. τοὺς τοῦ μειρακίου πόδας ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ γόνασι λεπτῷ ληδίῳ συνημμένους.

683. h. e. idem vobis praestamus, quod Iovis Ammonis et aliorum deorum oracula. cf. 591.

684. μαντευσάμενοι γὰρ πρῶτον ἐκ τῶν ὀρνεομάντεων οὕτως ἐπὶ τὰ ἔργα χωρεῖτε. S. ἐπ' ὄρνις, *ad consulendas aves.* harum enim volatum Graeci diligenter observabant. v. Spanhem. ad Callim. h. in Pall. 174. p. 703—720. B.

685. βιότου κτῆσιν, βίον (699.). Be.: *ad victum quaerendum.*

ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ', ὅσαπερ περὶ μαντείας διακρίνει·
φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστὶ, πταρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε,
ξύμβολον ὄρνιν, φωνὴν ὄρνιν, θεράποντ' ὄρνιν, ὄνον ὄρνιν.
ἆρ' οὐ φανερῶς ἡμεῖς ὑμῖν ἐσμὲν μαντεῖος Ἀπόλλων;
ἦν οὖν ἡμᾶς νομίσητε θεοὺς, a. d. ἔκθεσις.
ἔξετε χρῆσθαι μάντεσι, Μούσαις,
αὔραις, ὥραις, χειμῶνι, θέρει,
μετρίῳ πνίγει· κοὐκ ἀποδράντες
καθεδούμεθ' ἄνω σεμνυνόμενοι
παρὰ ταῖς νεφέλαις, ὥσπερ χὠ Ζεύς,

686. A Paris. ὅσαπερ μαντείας, B ὅσα περὶ μαντ. scripserat fortasse Comicus ὅσα' ἂν περὶ μαντ., quod et elegans et εὐφωνότερον vulgata lectione. S.: πάντα γὰρ (intell. τοιαῦτα, ὅσα διακρίνει περὶ μαντείας) οἰωνοὺς (et ὄρνις: vid., monente B., Thom. Mag. p. 657., quem descripsit Sophoclis Schol. ad Oed. R. 52., et Plut. 62.) καλοῦσι, καὶ τὰ μὴ ὄρνεα. B.: μαντεία h. l. non est vaticinium, sed *divinatio* et consultatio eorum, qui oraculum petunt, et διακρίνειν περὶ μαντ. *decernere de eo, quod quaeritur*, oraculum edere. Wieland.: *was euch als Zeichen des Künftigen dienet.*

687. φήμη est omen ex verbis pronunciatis captum (v. Vesp. 834., Wessel. ad Diod. Sic. 2. p. 152.); πταρμὸς sternutamentum vel hominis, vel lucernae, unde omen capiebant (v. Valck. ad Herod. p. 488., Vulp. ad Catull. 45, 9.); ξύμβολον omen, quod ex occursu hominis aut animantis sumitur; φωνὴ sonus, qui subito editur. (Wyttenbach. tamen ad Iulian. p. 157. ed. Schaefer. haec ita distinxit, ut φήμη esset i. q. κληδὼν, *divina vox*, φωνὴ *humana*.) οἰωνοὺς, φήμας et σύμβολα conjunxit etiam Xenoph. Mem. 1, 1, 3., ubi cf. Ern. in ind. et Irmisch. ad Herodian. 1, 14, 12., t. 1. p. 614. B. de πταρμῷ laudantur Xenoph. Anab. 3, 2, 5. et Sturz. lex. Xenoph. 3. p. 756.

688. θερ., occurrentem famulum. S.: ὄνον ὄρνιν. λέγεται γάρ τι τοιοῦτον, ὡς συμβολικὸς ἐρωτώμενος περὶ ἀῤῥώστου εἶδεν ὄνον ἐκ πτώματος ἀναστάντα. ἀκήκοε δὲ ἑτέρου λέγοντος· Βλέπε, πῶς ὄνος ὢν ἀνέστη. (huic illud simile auditu πῶς ὁ νοσῶν ἀνέστη.) ὁ δὲ ἔφη· Ὁ νοσῶν ἀναστήσεται. cf. Suid. v. ὄνος.

691. μάντεσι Μούσαις. se ipsas intelligunt.

692. αὔραις, ad permeandum. cf. 531. ὥραις, anni tempestatibus, quarum rectum usum praecipient aves, ut dictum est in superioribus: vide 676. seqq. — χειμῶνι — πνίγει. ἐπεξήγησις.

693. μετρίῳ πνίγει. λέγει τὸ ἔαρ, inquit S.; sed apparet, eo nomine comprehendi etiam autumnum.

694. καθεδ. Attica forma est pro καθίσομεν. v. Thom. Mag. p. 483. et Moer. p. 212. ibique Piers. σεμνύνεσθαι, de diis dictum, est *suam potentiam et majestatem ostentare*. ita Ran. 959. B.

695. ὥσπερ χὠ Ζεύς. S. ὥσπερ ὁ Ζεύς, neque intelligo, quid sibi

ἀλλὰ παρόντες δώσομεν ὑμῖν
αὐτοῖς, παισὶν, παίδων παισὶν,
πλουθυγιείαν, εὐδαιμονίαν,
βίον, εἰρήνην, a.
700 νεότητα, γέλωτα, χορούς, θαλίας, a. d.
γάλα τ' ὀρνίθων, ὥστε παρέσται
κοπιᾷν ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν·
οὕτω πλουτήσετε πάντες. a. par.
ΑΗΔΩ. Μοῦσα λοχμαία, ad. στ.
705 τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιοτιγξ, gl.
ποικίλη, μεθ' ἧς ἐγὼ
νάπαισι κορυφαῖσί τ' εἰν ὀρείαις, as., 2 i. h.

velit τὸ καί. fortasse scribendum est ὥσπερ γ' ὁ Ζεύς, vel, quod malim, ὥσπερ ὅ γε Ζεύς, ut Iupiter *quidem*, h. e. is, cui inprimis res est cum nubibus: νεφεληγερέτης γάρ. S.

696. παρόντες, *praesentes*, non in nubibus sedentes.

697. παίδων παισίν. ἔμιξε τὰ δύο. διὸ δὲ μάλιστα οἱ ἄνθρωποι χαίρουσι καὶ δοκοῦσι τὸν βίον ἐπανορθοῦσθαι, ἐκ τούτου ἔμφασιν εὐδαιμονίας ἐμφαίνει. S.

698. πλουθ. cf. annot. ad 578.

699. βίον, *victum*. vide 567. seqq.

700. θαλίας, *convivia*. vide Eurip. Bacch. 354., Graev. ad Hesiodi Ἔργ. 115. B.

701. γάλα τ' ὀρν. τοῦτο καὶ ἐν Σφηξίν. (490.) ἐν παροιμίᾳ δὲ ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαιμονούντων καὶ πάντα κεκτημένων. S. cf. inferius 1559.

702. κοπιᾷν. ἐν πλησμονῇ γενόμενοι τῶν ἀγαθῶν ἀπειρηκέναι φήσετε. S. *bonorum nimia copia laborabitis*. cf. Toup. Emm. in Suid. et Hes. 4. p. 125. B.

704. seqq. tribuuntur haec Choro, vel Semichorio. Lusciniae cantum esse pariter atque antistrophica, pridem intellexi, assentientibus Vossiis: nam et cantatum eam provocatam (647. seqq.) canere nihil vetat, et conveniunt illi cum totius odae sonorae argumentum et interjectiones τιὸ τιοτιγξ τοτοτοτιγξ, quibus vocem avis imitatur Comicus, tum etiam, qua et supra 647. designatur, γένυς ξουθὴ. inepte enim S.: ξουθῆς δὲ εἶπε (711.) παρόσον τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων ξουθὰ φαίνεται. idem rectius: Μοῦσαν λοχμαίαν τὴν ἑαυτῶν (imo αὐτῶν, τῶν ὀρνίθων) λέγει. Δίδυμος, ὅτι ἐγκεκρυμμένοι ἐν ταῖς λόχμαις φωνεῖν εἰώθασιν. H. Voss.: „Die Muse der Nachtigall, eine der Dryaden, weilt im Dickicht des Hains."

705. τιὸ sexies, velut ad efficiendum dochmiacum, habet Rav. h. l., ter 708., quater 718., 710. autem ibi legitur τιὸ τιὸ τιτίγξ. nobis odae suavissimae magis convenire visus est glyconeus, qualis est etiam 714., modo 4 tempora annumeres loco mobili:

⏑ ⏑ ⏑ ⏑ | — ⏑ ⏑ | — ⏑ | —
τοτοτοτο | τοτοτοτο | τοτοτο | τιγξ,

ubi Rav., usurpato dimetro troch. cat., τοτοτοτοτοτοτοτοτιγξ. eodem metro conscriptos hos versus invenit S., nec profecto causa est, cur auctoritatem plurimorum codd. contemnamus.

706. ποικίλη, *varia*, *multiplex*, *multisona*, qualis scilicet ipsius cantus est lusciniae.

707. Rav., ut Br.: νάπαισί τε, κορυφαῖσίν τ' ἐν ὀρείαις, quod genus metri non injuria exagitavit Herm. de Metr. p. 327. sequ., alii codd.: νάπαισι κορυφαῖσί τ' ἐν ὀρ.,

τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιοτιγξ, gl.
ἰζομένη μελίας ἐπὶ φυλλοκόμου, da. t. h.
τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιοτιγξ, gl.
δι' ἐμῆς γένυος ξουθῆς μελέων a. d.
Πανὶ νόμους ἱεροὺς ἀναφαίνω, da. t.
σεμνά τε Μητρὶ χορεύματ' ὀρεία,
τοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτιγξ· gl.
ἔνθεν, ὥσπερ ἡ μέλιττα, t. d.
Φρύνιχος ἀμβροσίων μελέων ἀπεβόσκετο καρπόν; hexam. her.

quos secutus sum, sed ita, ut scriberem *siv ὀρείαις*, qua forma praepositionis usum h. l. esse Aristophanem, versus *ἀντιστοίχου* metrum manifestum erat indicio; quae quidem forma hic oblitterata fuit, quemadmodum ap. Sophoclem Ajac. 579., Euripidem Alc. 423. et alibi; neque est quod eam a melicis Comicorum abjudicemus, quae tragicae sublimitati proxime accedunt. — B.: *νάπαι* sunt *οἱ ὀρεινοὶ καὶ ἀναπεπταμένοι τόποι*, auctoribus Grammaticis antiquis, i. e. *nemora, saltus.* v. Spanh. ad Callim. h. in Apoll. 89. et interpp. Hesych.

709. *ἰζομένη* A et B Pariss. vulgo *ἰξόμενος*, quod est eorum, qui haec e Chori persona dici arbitrarentur. cf. annott. ad 704. B.: „*μελία* est *fraxinus, multum Homeri praeconio Achillisque hasta nobilitata*, quae sunt verba Plinii H. N. 16, 13.“ *φύλλ.*, *comatae foliis*, quemadmodum Latini *silvas comatas* seu *comantes* et similia dixerunt.

711. *γένυος ξουθῆς.* cf. 647. *μελέων νόμους*, ut *νόμους ὕμνων* 212.

712. *ἀναφαίνειν νόμους μελέων* est *edere*, canere, *odas*, ut *ἀναφαίνειν θεοπροπίας* Hom. Il. 1, 86. *Πανὶ*, quia deus nemorum est, *ἀγαλλόμενος μολπαῖς* (Hom. h. in Pan. 25.) hinc et Cybele memoratur, quia versari in montibus credebatur. B.

713. *χορεύματα ἀναφαίνειν* est *instituere choreas* (nam Cybele in montibus ducere choros putabatur, Eurip. Bacch. 74. seqq., Catull. 62, 25.), quae quoniam deae sacrae erant, propterea *σεμνὰ χορ.* dicuntur.

715. *ἔνθεν. ἀπὸ τῶν ἐμῶν* (*τῆς ἀηδόνος*) *ποιημάτων ὥσπερ μέλιττα ἀπεβόσκετο.* S. *ὥσπερ ἡ μέλ.* usitata comparatio. cf., quos laudant, Lucretium 3. init. (*Floriferis ut apes in saltibus omnia libant, Omnia nos itidem depascimur aurea dicta.*) et Sophoclis biographum graecum vol. 1. p. 10. nostrae ed. Isocrates ad Demon. p. 48. ed. Battier.: *ὥσπερ τὴν μέλιτταν ὁρῶμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν βλαστήματα καθιζάνειν, ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ χρήσιμα λαμβάνειν, οὕτω χρὴ καὶ τοὺς παιδείας ὀρεγομένους μηδενὸς μὲν ἀπείρως ἔχειν, πανταχόθεν δὲ τὰ χρήσιμα συλλέγειν.*

716. *Φρύνιχος.* *ὃς ἐπὶ μελοποιΐαις ἐθαυμάζετο. ὃ δὲ ἐγένοντο Φρύνιχοι· ὁ μὲν εἷς, οὗ νῦν μνημονεύει, Πολυφράδμονος παῖς, ποιητὴς ἡδὺς ἐν τοῖς μέλεσιν* (etiam Tragicus: vid. Ran. 861., 1228., Vesp. 220. etc.) *· ὁ ἕτερος, Χοροκλέους παῖς, ὑποκριτής· τρίτος Φρύνιχος ὁ Κωμικός* (Ran. 13.), *οὗ μέμνηται Ἕρμιππος ἐν Φορμοφόροις ὡς ἀλλότρια ὑποβαλλομένου ποιήματα· τέταρτος δέ ἐστιν Ἀθηναῖος τὸ γένος, ὁ στρατηγήσας τὰ περὶ Σάμον, καὶ Ἀστυόχῳ προσθέμενος, ἐπιχειρήσας δὲ τῇ τοῦ δήμου καταλύσει* (Ran. 645.) *περὶ οὗ ἐν τοῖς Βατράχοις ἱκανῶς εἰρήκα-*

ἀεὶ φέρων γλυκεῖαν ᾠδάν, i. d. h.
τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίγξ. gl.
ΧΟ. Εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν, ὦ θεαταί, βούλεται t. t. c. ἐπιῤῥ.
διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τολοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω·
ὅσα γάρ ἐστιν ἐνθάδ' αἰσχρὰ τῷ νόμῳ κρατούμενα,
ταῦτα πάντ' ἐστὶν παρ' ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν καλά.
εἰ γὰρ ἐνθάδ' ἐστιν αἰσχρὸν τὸν πατέρα τύπτειν νόμῳ,
τοῦτ' ἐκεῖ καλὸν παρ' ἡμῖν ἐστὶν, ἤν τις τῷ πατρὶ
προσδραμὼν εἴπῃ πατάξας· Ἆῖρε πλῆκτρον, εἰ μάχει.
εἰ δὲ τυγχάνει τις ὑμῶν δραπέτης ἐστιγμένος,
ἀτταγᾶς οὗτος παρ' ἡμῖν ποικίλος κεκλήσεται.
εἰ δὲ τυγχάνει τις ὢν Φρὺξ μηδὲν ἧττον Σπινθάρου,
φρυγίλος ὄρνις ἐνθάδ' ἔσται, τοῦ Φιλήμονος γένους.

μεν. S. de hoc postremo cf. Plut. Alcib. c. 25. et ibi Bähr.

717. ita Rav. Dind. vulgo φόβην.

720. διαπλέκειν. subaudiri potest τὸν βίον, ut in isto iambo ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλεκε (*vitam transige*), qui extat ap. Athen. 11. p. 458. (cf. Plat. de Legg. 7. p. 806, A. ed. H. Steph., ut monuit Pors. ap. Dobr. etiam verbum simplex ita usurpatur. Euphron. ap. Stob. (Florileg. ed. Grot. tit. 98. p. 399.): ὦ Ζεῦ, τί ποθ' ἡμῖν ὀρνὶς χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν Ἱλέκειν ἀλύπως τοῦτον οὐκ ἐᾷς; *Be.* ὡς ἡμᾶς. i. e. πρὸς ἡμᾶς. v. Gregor. de dial. Att. §. 33., Apoll. Soph. lex. Hom. h. v. — B.

721. νόμον νῦν οὐ πάντα τὸν γεγραμμένον φησὶν, ἀλλὰ τὸ ἔθος. S. consentiente B. idem: „κρατ., *prohibita.*" malim *domita, oppressa, coërcita.*

725. αἶρε πλ. Scholia: ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων· κἀκεῖνοι γὰρ ἔχουσι πλῆκτρα, ἐν οἷς μάχονται. est autem proverbium. Scholia infra ad 1274.: καὶ παροιμία· αἶρε πλῆκτρον ἀμυντήριον. *Be.* calcaria gallorum dicuntur proprie πλῆκτρα, *tela cruribus agnata* Plin. 10, 21. tropice πλῆκτρον est quodvis armorum genus. B. εἰ μάχει, *si vis certare.* cf. 1253. etc.

726. ἐστιγμ. alias στιγματίας, ut Lys. 333. *Be.* dicebantur ita fugitivi, quibus e fuga retractis notae inurebantur. v. Pollux 3, 79. B.

727. ὁ ἀτταγᾶς γὰρ κατάστικτός ἐστι ποικίλοις πτεροῖς. S. cf. 248. *Be.* ap. Athen. 9. p. 387. extr. haec avis dicitur ὅλος κατὰ τὰ περὶ τὸ νῶτον. — B.

728. Σπινθ. ap. Demosth. p. 1259. et 1358. ed. Reisk. Spinthari memorantur. B. compar Spinthari Philemon, homo obscurus: cave enim cognominem intelligas Comicum, Menandri aequalem.

729. φρυγ. propter similitudinem cum voce Phryx, Phrygis. *Be.* significari putatur *fringilla* (*der Finke*). B. *fringillam carduc-*

730 εἰ δὲ δοῦλός ἐστι καὶ Κὰρ, ὥσπερ Ἐξηκεστίδης,
φυσάτω πάππους παρ' ἡμῖν, καὶ φανοῦνται φράτορες.
εἰ δ' ὁ Πισίου προδοῦναι τοῖς ἀτίμοις τὰς πύλας
βούλεται, πέρδιξ γενέσθω, τοῦ πατρὸς νεόττιον,
ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι.
735 ΑΗΛΩ. Τοιάδε κύκνοι, ἀντ.

lem Linn., *le chardonneret*, *den Stieglitz*, intelligebat Wieland. Voss.: *Frygischer* (?) *Rothfink wird er hier sein*, *von Filemons Vetterschaft*.

730. *Κάρ*. Cares, ex quibus plurimi serviebant, barbaros atque agrestes, militiaeque mercenariae, quae despecta erat, auctores, habitos fuisse, monuere Spanhem. ad Ran. 1231., Hemsterh. ad argum. Pluti, Aristoph. Beck. 3. p. 7., aliique. cf. supra 288. et de Execestide 11.

731. *πάππους*. *Εὐφρόνιός φησι, πάππον ὄρνεον τι εἶναι.* (ap. Aelian. N. A. 3, 30., ubi cf. Schneider., qui monet eandem esse, quae Aristoteli *ὑπολαΐς* dicitur, *caruca*, *fauvette*, *Grasmücke*. add. Hesych. v. *πάππος*. B.) *πρὸς τὸ ὄνομα οὖν παίζει, ὅτι εἴ ἀναβάς τις πρὸς ἡμᾶς γενήσεται πάππος* (imo *γεννήσει πάππους*), *ἕξει ἀποδεικνύναι φράτορας, ὃ ἐστι συγγενεῖς. οἱ γὰρ εὐθυνόμενοι ὡς ξένοι ὀφείλουσι τοὺς ἰδίους πάππους ἐπιδεικνύναι, ἔκ τε* (*ἐκ τῆς*) *φρατρίας ἄνωθεν ὄντας*. — S. *φυσ. πάππους*. *φύειν* est producere, gignere, nasci facere, ut *φύλλα* Iliad. 6, 148. (cf. 750.) hinc *φῦσαι πάππους* est facere, ut sibi avi sint, adsciscere avos. qui enim Athenis peregrinitatis accusabantur, avos et tribules nominare debebant, ut appareret, cives ipsos esse. *φρατριὰ* dicebatur tertia tribus pars (*curia* vertitur in glossis nomicis). Pollux 8, 111. *φράτορες* igitur sunt, qui ad eandem *φρατριὰν* pertinent, quorum albis omnes cives Att. inscribi oportebat. v. Petit. de legg. Att. p. 222. seqq. et Iguarrae commentarius de phratriis, primis Graecorum politicis societatibus, Neap. 1797. 4.

732. *οὐδὲν σαφὲς ἔχομεν, τίς ὁ Πισίου, οὔτε περὶ τῆς προδοσίας· ὅτι δὲ τῶν λίαν πονηρῶν ἐστι, δηλοῖ Κρατῖνος ἐν Χείρωσι, Πυλαίαις, Ὥραις.* — *ἄλλως. οἱ μὲν, τὸν Πισίαν ἕνα τῶν ἑρμοκοπιδῶν εἶναι, οἱ δὲ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. ἐτηροῦντο δὲ οὗτοι, ὅπως ἂν δοῖεν τῆς περικοπῆς τιμωρίαν. εἰ οὖν, φησὶν, ὁ υἱὸς αὐτοῦ τοῦ Πισίου ὅμοιος βούλεται εἶναι τῷ πατρὶ, γενέσθω πέρδιξ πανοῦργος.* — S. *ἄτιμοι* Athenis dicebantur non modo, qui infamia notati erant, carebantque jure concionandi, sed etiam hostes reip. et perduelles, quos impune occidere licebat. v. Reisk. ind. Demosth. et Petit. legg. Att. p. 679. B.

733. — *ὁ πέρδιξ ὄρνεον πανουργον, ὅπερ ἐξαπατᾷ τοὺς θηρεύοντας αὐτό.* (cf. 293.) *εἰ οὖν, φησὶ, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ τοιοῦτος βούλεται γενέσθαι, πέρδιξ γενέσθω ὅμοιος τῷ πατρί.* S. ut astute elabi possit, more istius avis. *Be.* cf. Athen. 9. p. 387. *τοῦ πατρὸς νεόττιον*, *dignus patre pullus*. B.

734. *ἐκπερδ.* — *ἀντὶ τοῦ φυγεῖν.* (*ἤγουν ἐκφυγεῖν.* gl. Vict.) *διαβάλλει δὲ ὡς κατεγνωσμένον καὶ φυγῇ ζημιωθέντα. οἱ δὲ πέρδικες πανοῦργοι ὄντες εὐχερῶς διαδιδράσκουσι τοὺς θηρεύτας, πολλάκις ὕπτιοι γενόμενοι καὶ ἐπιβάλλοντες ἑαυτοῖς κάρφη. φησὶν οὖν, ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν γενόμενος δύναται πάλιν φεύγειν.* — S.

735. *τοιάδε. sic*, ut Phrynichus. (715. seqq.) comparari solent poë-

τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιοτὶγξ,
συμμιγῆ βοὰν, ὁμοῦ
πτεροῖς κρέκοντες, ἴαχον Ἀπόλλω,
τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιοτὶγξ,
ὄχθῳ ἐφεζόμενοι παρ' Ἕβρον ποταμὸν,
τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίγξ·
διὰ δ' αἰθέριον νέφος ἦλθε βοὰ,
πτῆξε δὲ ποικίλα φῦλά τε θηρῶν,
νύματά τ' ἔσβεσε νήνεμος αἴθρη,
τοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτίγξ·
πᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὄλυμπος,
εἶλε δὲ θάμβος ἄνακτας, Ὀλυμπιάδες Χάριτες δὲ

tae cum cycnis: v. Horat. Od. 4, 2, 25. etc. sic autem A Paris. et Rav. alii libri τοιάνδε.

737. βοὰν pro βοὴν scripsi auctore B., qui monuit ἰάχειν βοὴν Ἀπ. esse idem quod ἰάχειν βοῇ Ἀπ., *cantu celebrare Apollinem*, cui sacri erant cycni, quippe quorum vocibus ille delectaretur. v., quos laudavit vir doctissimus, Aelian. N. A. 11, 1., 14, 13., Spanhem. ad Callim. h. in Apoll. 5., Morin. in *Mém. de l'Acad. d. Inscr.* t. 7. p. 112. seqq. ed. in 12., Mongez. *Mémoire sur les cygnes qui chantent*, Par. 1783, 8., Camus ad Aristot. H. A. 2, 271. sequ., et cf. Iliad. 2, 459. seqq., Eurip. Ion. 144., Iphig. T. 1027. etc.

738. seqq. ἴαχον, *celebrare solent*, πτῆξε, *percutere solet admiratione*, etc.

740. Ἕβρον. Mela 2, 2, 14.: *paucos amnes, qui in pelagus evadunt, verum celeberrimos, Hebrum et Nestum et Strymona emittit* (Thracia). „ad stagna et fluvios olores versari etiam Aristot. monuit H. A. t. 1. p. 689." B.

743. πτῆξε, εἰς φόβον (θαῦμα) ἤγαγε. v. Abresch. ad Aeschyl. t. 2. p. 36. B. Virg., monente Be., Ecl. 8, 3.: *quorum stupefactae carmine lynces, Et mutata suos requierunt flumina cursus.* — Bentl. maluit scribi φῦλα τὰ θηρῶν.

744. MS. Vatic. Urb. νήνεμος αἰθὴρ, ut Iliad. 556. et Thesmoph. 43., 56. — S.: οἷον, ὑπὸ τῆς εὐαερίας λῆξις νυμάτων ἐγένετο. — Hesych., monente B.: αἴθρη· εὐδία, ἀὴρ καθαρός.

747. perverse libri:
εἶλε δὲ Θ. ἄνακτας·
Ὀλ. δὲ μέλος Χάριτες
Μοῦσαί τ' ἐπωλόλυξαν.
pejus etiam Br.:
εἶλε δὲ Θ. ἀνα-
κτας· Ὀλ. δὲ μέλος Χάριτες,
Μοῦσαί τ' ἐπ.
qui versus h. l. legitur in stropha, hexameter heroïcus est omnibus numeris absolutus (Φρύνιχος ἀμβροσίων μελέων ἀπεβόσκετο καρπὸν), nec qui sequitur illic iambus dim. hyp. (ἀεὶ φέρων γλυκεῖαν ᾠδὰν) vel minus manifesto se prodit, vel hexametro illi cedit elegantia. miror quemquam adeo fuisse invenustum, ut ne id quidem sentiret; quo facto non potuit quin hunc locum ad praeclaram illam normam dirigendum esse intellexisset. scilicet forte transposita esse videtur vox μέλος, dein δὲ ex industria collocatum post Ὀλ., quo dura verborum constructio (Ὀλυμπ. μέλος Χάριτες δὲ) emolliretur. — S.: ἄνακτας. τοὺς θεούς. ἔνθεν καὶ ἀνάκτορα τὰ ἱερά. — Ὀλυμπ. referendum est etiam ad Μοῦσαι. Hesiodus Theog. 25. Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο etc.

Μοῦσαί τε μέλος ἐπωλόλυξαν,
τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίγξ.
ΧΟ. Οὐδὲν ἔστ' ἄμεινον οὐδ' ἥδιον ἢ φῦσαι πτερά.
ἀντεπῳδ.
αὐτίχ' ὑμῶν τῶν θεατῶν εἴ τις ἦν ὑπόπτερος,
εἶτα πεινῶν τοῖς χοροῖσι τῶν τραγῳδῶν ἤχθετο,
ἐκπτόμενος ἂν οὗτος ἠρίστησεν ἐλθὼν οἴκαδε,
κᾆτ' ἂν ἐμπλησθεὶς ἐφ' ἡμᾶς αὖθις αὖ κατέπτετο·
εἴ τε Πατροκλείδης τις ὑμῶν τυγχάνει χεζητιῶν,
οὐκ ἂν ἐξίδισεν ἐς θοιμάτιον, ἀλλ' ἀνέπτετο,
κἀποπαρδὼν κἀνακνεύσας αὖθις αὖ κατέπτετο·

748. ἐπωλ. „ἐπολολύζειν est verbum sacrorum et, ut notat Herodotus (4, 189.) a barbaris ad Graecos translatum. ex Homero (Il. 6, 302.) constat, morem hunc fuisse, ut victimae mactandae acclamarent eamque faustis vocibus prosequerentur omnes, qui sacris intererant. id proprie est ὀλολύζειν et ὀλολυγὴ clamor ille faustus saltitantium et tripudiantium de more circa victimam. nec dubium est, hanc ὀλολυγὴν laudes dei, cui sacra fiebant, continuisse et simul preces ad eundem. inde coepit accipi pro εὐφημεῖν, i. e. faustis acclamationibus aliquem collaudare. sic accipitur hic. at Graeci mediae aetatis nescio quomodo vocem hanc de ululatu et fletu acceperunt; quod ita novum peritis veteris Hellenismi, ut argumento hujus vocis dicat Tzetzes, 70 Interpretes, qui ea notione vocem hanc usurpant, graece nescisse." *Casaub.* ad Equ. 620. cf. ejusdem annot. ad Theophrast. Char. 21., B. et hoc loco et illo Equitum, laudatosque Berglero Aeschylum Sept. c. Theb. 831., Eurip. Med. 1120., El. 644.

750. φῦσαι. cf. 731.

751. αὐτίκα est *nam, ut hoc utar*, ut hoc exemplo utar, ut Xenoph. Cyrop. 3, 1, 17., Hieron. 2, 7. (cf. 368. etc.) ὑπόπτερος, *alatus*. v. Pierson. Veris. p. 73. — B.

752. τοῖς χορ. τῶν τραγ. ὡς μαιρῶν ὄντων τούτων. S. fieri etiam potest, ut sugillet eos choros tanquam inficetos. praeterea verisimile est, mane actas fuisse tragoedias propter diguitatem; comoedias autem postmeridiano tempore, cum paratiores ad jocos essent animi spectatorum. quo pertinere dicas, quod avolantem illum a choris tragicis post prandium redire posse ait ἐφ' ἡμᾶς, *ad nos*, comoedos, ni fallor. quanquam S.: ἐφ' ἡμᾶς· ἐπὶ τὸ θέατρον.

754. αὖθις αὖ dictum πλεοναστικῶς, ut ἄλλως μάτην et similia. cf. Soph. Ajac. 836., Eurip. Hec. 464. etc.

755. δοκεῖ μὲν Πατροκλείδης πολιτικὸς εἶναι καὶ λόγιος, ἄλλως κατασχημονῶν τῶν στρωμάτων, διὸ καὶ Χεσᾶς ἐλέγετο. ἐξίδισε δὲ (figurate: nam proprie est *exsudavit*: vid. Be.) ἐξετίλησεν, ἀνεπάτησεν. S. Wieland.: „Dies scheint etwas zu seyn, das sich wirklich zugetragen hatte. Uebrigens herrscht im Inhalt und Ton dieser Anrede an die Zuschauer ein Grad von Pöbelhaftigkeit, der die Grazien auf immer von unserm Dichter hätte verscheuchen müssen, wenn sie in ihrer Jugend und unter ihrem vaterländischen Himmel schon so züchtig gewesen wären, als sie es mit zunehmenden Jahren nach ihrer Verbannung in nördlichere Gegenden geworden sind."

εἴ τε μοιχεύων τις ὑμῶν ἐστὶν ὅστις τυγχάνει,
κἄθ' ὁρᾷ τὸν ἄνδρα τῆς γυναικὸς ἐν βουλευτικῷ,
οὗτος ἂν πάλιν παρ' ὑμῶν πτερυγίσας ἀνέπτετο,
εἶτα βινήσας ἐκεῖθεν αὖθις αὖ καθέζετο.
ἆρ' ὑπόπτερον γενέσθαι παντός ἐστιν ἄξιον;
ὡς Διϊτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερὰ
ᾑρέθη φύλαρχος, εἶθ' ἵππαρχος, εἶτ' ἐξ οὐδενὸς
μεγάλα πράττει, κἄστι νυνὶ ξουθὸς ἱππαλεκτρυών.

759. *ἐν βουλ. οὗτος τόπος τοῦ θεάτρου ἀνειμένος τοῖς βουλευταῖς, ὡς καὶ ὁ τοῖς ἐφήβοις ἀφηβικός. παρ' ὑμῶν δὲ ἀντὶ ἀπὸ τοῦ θεάτρου.* S.

760. *πτερυγίζειν* proprie dicuntur pulli avium volare tentantes. v. Schol. Plut. 571. et Hesych. h. v., item infra 1373. *E B.*

762. *ἄρα*, *nonne*. B. cf. Matth. gr. gr. §. 609.

763. *Διϊτρέφης. — οὗτος θάλλινα ποιῶν ἀγγεῖα ἐπλούτησεν* etc. S. — lepide Comicus Diitrephem per *vimineas alas* emersisse scribit, significare nimirum volens, illum plectendis vasis vimineis divitem factum esse, eaque ratione ad honores pervenisse. K. cf. 1349. *πυτίνη* est lagena vini obtecta vimine (*Korbflasche*); *tinias* Latini vocabant. v. Festus h. v., Pollux 6, 14. etc. — *φύλαρχοι* erant 10 praefecti equitum uniuscujusque tribus Atticae, sed *ἵππαρχοι* duo praefecti omnium equitum Athenn. v. Xenoph. Hipparch. 2, 8., Pollux 8, 94. etc. B.

765. *μεγ. πράττει.* Eurip. Iph. A. 297. *ἄνδρα δ' οὐ χρεὼν Τὸν ἀγαθὸν πράσσοντα μεγάλα τοὺς τρόπους μεθιστάναι. Be.* S.: *καρὰ τὰ γραφέντα ἐκ Μυρμιδόνων Αἰσχύλου λέγει δὲ, ὅτι ἤδη μέγας ὄρνις γέγονε καὶ οὐχ ὁ τυχών. ἱππαλ. βουλευτής. ὁ γὰρ ἀλεκτρυὼν ἐν τοῖς ὄρνισι τιμιώτερος.* navis hoc insigne fuisse, ex Ran. 883. intelligitur. praeterea monuit B., fictae avis nomen usurpari, quo significetur, Diitrephem istum superbe et cum fastu quodam incedere, itaque manere Comicum in metaphora de avibus et volatu. posse etiam *ἱππαλεκτρυόνα* esse *magnum* gallinaceum secundum S., quae vis est *τοῦ ἵππος* in multis compositis; qua de re laudat Fischeri annott. ad Weller. 3, 1. p. 237.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ. ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ. ΕΠΟΨ. ΧΟΡΟΣ. ΙΕΡΕΥΣ. ΠΟΙΗΤΗΣ. ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ. ΜΕΤΩΝ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.

ΠΕ. Ταυτὶ τοιαυτί· μὰ Δί' ἐγὼ μὲν πρᾶγμά πω i. tr.
γελοιότερον οὐκ εἶδον οὐδεπώποτε.
ΕΥ. ἐπὶ τῷ γελᾶς;
ΠΕ. ἐπὶ τοῖσι σοῖς ὠκυπτέροις.
οἷσθ' ᾧ μάλιστ' ἔοικας ἐπτερωμένος;
ΕΥ. εἰς εὐτέλειαν γοῦν συγγεγραμμένῳ.
ΕΥ. σὺ δὲ κοψίχῳ γε σκάφιον ἀποτετιλμένῳ.
ΠΕ. ταυτὶ μὲν ᾠκάσμεσθα κατὰ τὸν Αἰσχύλον·

766. ταυτὶ τοιαυτί. forma loquendi familiaris. Soph. El. 687. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. ibi Camerar.: „Clausularum eorum, quae dicta fuerunt, hae sunt formae *De his hactenus*, *De his satis*, et similes.“ Voss.: *Dies war denn dieses.* S.: — ἐξῆλθον δὲ οἱ δύο ἐπτερωμένοι (625. sequ.), καὶ ἀλλήλων χλευάζοντες τὰ σχήματα.

767. οὐδεπώποτε semper de praeterito (id quod sponte intelligitur), οὐδέποτε de futuro tempore dici monent Grammatici. v. Herodian. p. 461. cum annot. Piersoni. B.

768. ὠκυπτ. τῶν πτερῶν τὰ μὲν καλεῖται πτίλα, τὰ δὲ πτερά, τὰ δὲ ὠκύπτερα (*pinnae*, *Stock*- oder *Schwungfedern*). S.

770. εἰς εὐτ. εὐτελῶς (negligenter, male) γεγραμμένῳ χηνί. S.

771. κοψίχῳ. v. 302. σκάφιον, *verticem*, h. e. caput a parte. proprie vox tonsuram quandam verticis significat. S.: ἀποτ. ἀποκεκομμένῳ (ἀποκεκαρμένῳ. Victor.) δύο δὲ εἶδη κουρᾶς, σκάφιον καὶ κῆπος etc. cf. Schneideri lex. gr. v. σκαφίς, 4.

772. κατὰ τὸν Αἰσχύλον. ἐκεῖνος γὰρ Λιβυστικὴν αὐτὴν καλεῖ παροιμίαν· ὡς δ' ἔστι μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος. Πλησίον τ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν ἀετὸν Εἶπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτεροῦσθαι· Τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτοῦ πτεροῖς Ἁλίσκεσθαι. (fragm. ex Aeschyli Myrmidonibus. vid. Aeschyl. Schütz. vol. 5. p. 81.) πεπολῆχε γὰρ ὁ Αἰσχύλος ἀετὸν τρωννύμενον καὶ λέγοντα ταῦτα, ἐπειδὴ εἶδε τὸ βέλος ἐπτερωμένον καὶ ἐμπεπαρμένον αὐτῷ. καὶ ἡμεῖς οὖν, φησὶν, οὐχ ὑπ' ἄλλων πάσχομεν ταῦτα, ἀλ-

τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτε-
ροῖς.

ΕΠ. ἄγε δή, τί χρὴ δρᾶν;

ΠΕ. πρῶτον ὄνομα τῇ πόλει
θέσθαι τι μέγα καὶ πλεινόν· εἶτα τοῖς θεοῖς
θῦσαι μετὰ τοῦτο.

ΕΤ. ταῦτα κἀμοὶ ξυνδοκεῖ.

ΕΠ. φέρ' ἴδω, τί δ' ἡμῖν τοὔνομ' ἔσται τῇ πόλει;

ΠΕ. βούλεσθε τὸ μέγα τοῦτο τοὐκ Λακεδαίμονος,
Σπάρτην, ὄνομα καλῶμεν αὐτήν;

ΕΤ. Ἡράκλεις,
σπάρτην γὰρ ἂν θείμην ἐγὼ τῇ μῇ πόλει;
οὐδ' ἂν χαμεύνῃ, πάνυ γε κειρίαν γ' ἔχων.

ΕΠ. τί δῆτ' ὄνομ' αὐτῇ θησόμεσθ';

ΕΤ. ἐντευθενὶ
ἐκ τῶν νεφελῶν καὶ τῶν μετεώρων χωρίων
χαῦνόν τι πάνυ.

λὰ τῇ ἑαυτῶν γνώμῃ. S. κατὰ τὸν Αἰσχ. *secundum Aeschylum, cum dicit* τάδ' οὐχ etc. ita haec videntur explicari posse, nec fortasse opus est conjectura, quam olim proposui, κατὰ τό γ' Αἰσχύλου, *secundum illud Aeschyli dictum*. Similis Aesopica fabula ex Aphthonio legitur ap. Furiam CCXVIII. et fab. 133. syntagmatis Planud., ut annotavit B. idem annotavit, ἡκάσμεθα pro εἰκάσμεθα dici Attice, et usitatiorem esse hujus verbi structuram cum dativo, velut ap. Aelianum V. H. 9, 32. „Sensus loci," inquit: „his avibus ipsi nos reddidimus similes, ita ut hoc nobis de nostra sententia evenerit, valeatque idem, quod de aquila, quam sagitta pennis aquilae alata vulneraverat, dixit Aeschylus." praeter paroemiographos laudatur de hoc proverbio et illis veterum, qui id usurparunt, Gataker. Miscell. postum. c. 12.

775. pleonasmum εἶτα μετὰ τοῦτο illustravit Porson. praef. Eurip. p. XLIX. B. S.: τοῖς θεοῖς. τοῖς ὄρνισι δηλονότι.

780, 1. jocus ex ambiguo. „σπάρτη dicitur funis ex sparto, planta genistae simili, factus. v. Plin. H. N. 19, 2.; 24. 9., Niclas ad Geopon. 1. p. 236. quomodo σπαρτία in lectis adhibeantur, docet Aristot. Mechan. Quaest. 25. — κειρία est genus lori firmioris, quo lecti vinciebantur. v. praeter alios Grammaticos Zonar. 2. p. 1189. — χαμεύνη lectus humilis et vilis dicitur. v. Hemsterh. ad Polluc. 10, 35. etc. θέσθαι σπάρτην χαμεύνῃ est *sparteum funem adhibere ad lectum intendendum*." B. πάνυ — ἔχων, *utcunque* seu *quodcunque lorum habens*, h. e. *modo lorum quodvis habeam*. Be.: *si alterius generis funes habeam*. rarior haec significatio τοῦ πάνυ γε.

784. χαῦνον, *superbum, splendidum*. notum est, χαῦνα proprie dici mollia, fungosa, inflata; sed figurate usurpari solet vox, neque uno modo. Pindarus Nem. 8, 76. κενεᾶν δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος, h. e. *vanum, inane*. χαυνοπρώκτους Comicus appellavit *stultos* Ach. 106., neque hic ipse locus carere

ΠΕ. βούλει Νεφελοκοκκυγίαν;
ΕΠ. ἰοὺ ἰού, καλόν γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' εὗρες τοὔνομα! as., gl. pol. et t. d. c.
ΕΥ. ἆρ' ἐστὶν αὕτη γ' ἡ Νεφελοκοκκυγία, i. tr.
ἵνα καὶ τὰ Θεαγένους τὰ πολλὰ χρήματα,
τά τ' Αἰσχίνου γ' ἅπαντα;
ΠΕ. καὶ λῷστον μὲν ἦ
τὸ Φλέγρας πεδίον, ἵν' οἱ θεοὶ τοὺς Γηγενεῖς
ἀλαζονευόμενοι καθυπερηκόντισαν.
ΕΥ. λιπαρὸν τὸ χρῆμα τῆς πόλεως! τίς δαὶ θεὸς
πολιοῦχος ἔσται; τῷ ξανοῦμεν τὸν πέπλον;

videtur ironia. Wieland.: *einen recht lockern, aufgeschwämmten* (Namen).

784. Nephelococcygiae hujus mentionem facit, monente K., Lucianus Ver. Hist. 1, 29.

785. versus similis illi ap. Hephaestionem c. 15., p. 96. ed. Gaisford.,

Εὖις ὑσσοχαῖτ' ἄνεξ, χαῖρ', ἔφασκ' Ἐκφαντίδης.

ibi Hephaestion: *τὸ μὲν οὖν καθαρὸν Κρατίνειον τοιοῦτόν ἐστι· πολυσχημάτιστον δὲ αὐτὸ πεποιήκασιν οἱ Κωμικοί.* hoc dum non animadvertunt viri docti et libros secuti, in quibus haec ita scripta sunt:

ἰοὺ ἰού,
καλόν γ' ἀτ. — τοὔνομα,

verba *καλόν γε — τοὔνομα* habent pro senario, producta media in *ἀτεχνῶς* contra artem, temere turbarunt: scatent autem hi scriptores ejusmodi versibus asynartetis, aptissimumque est lyricum illud metrum ad exprimendum Epopis affectum, quem capere non videtur senarius; id quod etiam alibi factum videmus, velut Ran. 309., 625. sequ., Plut. 632., 634. sequ., Pac. 877., 1250., Ach. 257., 259., 456. seqq. etc.

787. *Θεαγ. — λέγεται, ὅτι μεγαλέμπορός τις ἐβούλετο εἶναι, κεραΐτης ἀλαζών, ψευδόπλουτος. ἐκαλεῖτο δὲ Καπνός, ὅτι πολλὰ ὑπισχνούμενος οὐδὲν ἐτέλει. Εὔπολις ἐν Δήμοις.* S. cf. inferius 1049., 1208..

788. *Αἴσχινου. οὗτος πένης, θρυπτόμενος καὶ αὐτὸς ἐπὶ πλούτῳ. — ἦν δὲ Αἰσχίνης Σελλοῦ. ἔλεγον δὲ ἐκ μεταφορᾶς τοιούτους Σελλοὺς, καὶ τὸ ἀλαζονεύεσθαι δὲ σελλίζειν.* S. cf. Vesp. 316., 445. — *λῷστον* pro *λῷον*. vid. Matth. gr. gr. §. 464. intelligendum *πεδίον*.

789. *τὸ Φλέγρας πεδίον. — διαβάλλει αὐτὸ ὡς κἀκεῖνο πεπλασμένον ὑπὸ τῶν ποιητῶν. ἔστι δὲ τῆς Θρᾴκης πεδίον.* — S. Herodot. 7, 123. *αὗται γάρ εἰσι αἱ νῦν νῦν Παλλήνην, πρότερον δὲ Φλέγρην καλεομένην νεμόμεναι.* Strabo. Excerpt. libri, 7, 12.: *ὅτι ἡ Παλλήνη χερρόνησος — Φλέγρα τὸ πρὶν ἐκαλεῖτο· ᾤκουν δ' αὐτὴν οἱ μυθευόμενοι γίγαντες, ἔθνος ἀσεβὲς καὶ ἄνομον, οὓς Ἡρακλῆς διέφθειρεν* etc. — *τοὺς Γηγ.*, Gigantes, de quibus vidd. Mythici.

790. facete. S.: *δίον* (intell. *πεδίον*): *κατεσκέμησαν, φησὶ τοῖς ἀλαζονεύμασιν ὑπερβάλλον αὐτούς.* male Suid. v. *Φλέγρα* et Aristophanis ed. Leid. a. 1624. *ἀλαζονευομένους*.

791, 2. *λιπ. — πόλεως*. h. e. *ἡ πόλις, pulcra, egregia, urbs.* ita *λιπαρὸς* saepe de urbibus, ut Nub. 298., Ach. 605. Athenas Pindarus dixerat *λιπαρὰς*, a popularibus propterea mulctatus. v. Aeschin. ep. 4. *πολιοῦχος* est *urbis praeses*, adea tutelaris. Minervae epi-

ΠΕ. τί δ' οὐκ Ἀθηναίαν ἐῶμεν πολιάδα;
ΕΤ. καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὔτακτος πόλις,
795 ὅπου θεὸς γυνὴ γεγοννῖα πονοπλίαν
ἔστηκ' ἔχουσα, Κλεισθένης δὲ κερκίδα;
ΠΕ. τίς δ' αὖ καθέξει τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν;
ΕΠ. ὄρνις ἀφ' ἡμῶν τοῦ γένους τοῦ Περσικοῦ,
ὅσπερ λέγεται δεινότατος εἶναι πανναχοῦ
800 Ἄρεος νεοττός.
ΕΤ. ὦ νεοττὲ δέσποτα!
ὡς δ' ὁ θεὸς ἐπιτήδειος οἰκεῖν ἐπὶ πετρῶν!

theton etiam Nub. 602. (et Equ. 577.) mox eodem sensu πολιάς. B. — τῷ — πέπλον; de peplo in Panathenaeis deduci solito omnia pervulgata. v. Meursii Panathenaea c. 17. 18. *Br.* Be. conferri jussit Eurip. Hec. 445. seqq. B.: Solebant Athenn. 5. quoque anno Panathenaeis magnis conficere peplum Minervae, in quo fortium virorum et heroum res depictae erant. v. Pollux 7, 50., Wessel. ad Diod. Sic. 2. p. 440. ξαίνειν (proprie *carminare lanam*) h. l. est *e lana conficere.*

793. ἐῶμεν εἶναι τὴν θεὸν ταύτην τὴν πολιοῦχον; ridicule, quasi Athenae agerentur.

796. *Clisthenes* (quamvis ortus fortasse a gente illa, quae plures ejus nominis viros celebres produxit, ut suspicatur Wieland., tamen) mollis erat homo (Nub. 354., Ach. 118. Thesm. 683., monente Be.: φίλαι γυναῖκες, ξυγγενεῖς τοὐμοῦ τρόπου.): unde ei tribuitur κερκὶς, radius textorius, die *Weberlade.* v. Schneider. ind. Scriptt. rei rust. p. 370. seqq.

797. τὸ Πελ. ὅτι Ἀθήνησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐν τῇ ἀκροπόλει, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος (fragm. 283.): Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν. S. add. Dion. Hal. Antt. Rom. 1, 28., Hesych. t. 2. p. 903., Phot. lex. p. 298., Chandler. Reise nach Griechenland p. 84. sequ. κατέχειν est *tenere, praesse*, ut τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν κατέχειν Demosth. p. 289. ed. Reisk. Br.: De Pelasgico arcis muro, quem facete Πελαργικὸν appellat Comicus, ad ciconiarum nomen alludens, v. Meurs. in Cecropia c. 5. et Att. Lectt. 6, 1. (interpp. Pollucis 8, 101. B. Pausan. 1, 22, 4. ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἔστιν ἔσοδος μία· ἑτέραν δὲ οὐ παρέχεται, πᾶσα ἀπότομος οὖσα καὶ τεῖχος ἔχουσα ἐχυρόν.) tametsi Πελαργοὶ etiam quandoque appellantur Pelasgi. incoluerunt illi praeter alias multas regiones Tyrrheniam, unde saepe Tyrrheni vocantur. hinc est, quod Callimachus de quadam urbe (? vid. S.) dixit Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν.

798. cf. 274.

800. Ἄρεος, ut Σωκράτεος. Aeolicum et poëticum esse monet Br. Ἄρεως ab Ἄρευς: v. Eustath. ad Hom. p. 518. sic tamen vulgati libri; sed A Paris. et Rav. Ἄρεος. S.: Ἄρεως νεοττός. ἐπεὶ μάχιμος ὁ ἀλεκτρυών. — B.: „Quia pugnax est (Aesop. fab. 10.), *Martis pullus* dicitur: Marti enim erat sacer.“ cf. Voss. Theol. gent. 9, 20. — δέσποτα gallus appellatur, ut deus. vide Eurip. interpp. ad Hipp. 80.

801. ἐπὶ πετρῶν. Διδυμόσφησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐπὶ πετρῶν κεῖσθαι. S. cf. Pausaniae l. l. ad 798. — *quam aptus hic deus est ad habitandum in rupibus!* h. e. in rupibus arcis Athenarum. dictum εἰρωνικῶς.

ΠΕ. ἄγε νυν, σὺ μὲν βάδιζε πρὸς τὸν ἄέρα,
καὶ τοῖσι τειχίζουσι παραδιακόνει,
χάλικας παραφόρει, πηλὸν ἀποδὺς ὄργασον,
λεκάνην ἀνένεγκε, κατάπεσ' ἀπὸ τῆς κλίμακος,
φύλακας κατάστησαι, τὸ πῦρ ἔγκρυπτ' ἀεὶ,
κώδωνοφορῶν περίτρεχε, καὶ κάθευδ' ἐκεῖ·
κήρυκε δὲ πέμψον, τὸν μὲν εἰς θεοὺς ἄνω,
ἕτερον δ' ἄνωθεν αὖ παρ' ἀνθρώπους κάτω,
κἀκεῖθεν αὖθις παρ' ἐμέ.

ΕΤ. σὺ δέ γ' αὐτοῦ μένων
οἴμωξε παρ' ἔμ'.

ΠΕ. ἴθ', ὦ 'γάθ', οἵ πέμπει σ' ἐγώ·
οὐδὲν γὰρ ἄνευ σοῦ τῶνδ', ἃ λέγω, πεπράξεται.
ἐγὼ δ', ἵνα θύσω τοῖσι καινοῖσιν θεοῖς,
τὸν ἱερέα πέμψοντα τὴν πομπὴν καλῶ.
παῖ, παῖ, τὸ καγοῦν αἴρεσθε καὶ τὴν χέρνιβα.

802. alloquitur Euelpidem.

804. χάληκες (χάλικες) οἱ εἰς τὰς οἰκοδομὰς μικροὶ λίθοι. gl. Vict. — v. Hesych. h. v. interpp. ejus. ὀργάσαι πῆλον est *madefacere*, *macerare lutum* (Mörtel). v. Phrynich. Appar. sophist. ap. Ruhnken. ad Tim. p. 180. (S. ὄργασον. — ἀντὶ τοῦ μάλαξον. — λεκάνη est patella caemento plena. κατάπεσε comice dicitur pro καταβαινε, (?) ut ἀπ' ὄνου καταπεσών Nub. 1276. — B.

806. τὸ πῦρ ἔγκρ. ἀεί. ἵνα σχῇ αὐτὸ, εἰ χρεία γενήσεται φυλακῆς. εἰώθασι γὰρ ἐν ταῖς φυλακαῖς πυρκαϊὰν καίειν. S.

807. κώδ. οἱ περίπολοι τὰς φυλακὰς περισκοποῦντες [ἐρχόμενοι ἐπὶ τοὺς φύλακας] κώδωνας εἶχον, καὶ διὰ τούτων ἐφόφουν, πειράζοντες τὸν καθεύδοντα, καὶ ἵνα οἱ φυλάττοντες ἀντιφθέγγανται. μήποτε δὲ παρακωμῳδεῖ τὸν Εὐριπίδην, Παλαμήδην οὐ πρὸ πολλοῦ διδιδαγμένον. (Olymp. 91. 1. Schol. Eurip. Orest. 422. ed. Matth. de Palamede: φασὶ δὲ αὐτὸν εὑρεῖν φρυκτωρίας. καὶ μέτρα, καὶ σταθμοὺς, καὶ πεττείας, καὶ γράμματα, καὶ φυλακὰς, καὶ δίσκους καὶ ἀστραγάλους.) S. cf. 1082.

808. cf. annot. ad 535.

811. παρ' ἐμέ. παίζων τοῦτό φησιν, ἐπειδὴ εἶπεν αὐτῷ παρ' ἐμέ. S. dixerat alter κἀκεῖθεν αὖθις παρ' ἐμὲ, i. e. πρὸς ἐμέ. ultima verba repetit facetus Euelpides, sed alio sensu. isti παρ' ἐμὲ valet *mea causa* (vel *per me.*), ut est ap. Plautum saepe. Epid. 5, 2, 14.: *Dum sine me quaeras, quaeras* mea causa *vel medio in mari.* et Menaechm. 5, 1, 27.: mea *quidem hercle* causa *vidua vivito.* — *Br.* Consueta salutandi et valedicendi formula erat χαίρε. pro ea οἴμωξε comice ponitur B.

812. πεπράξεται pro πραχθήσεται. v. Moeris p. 294. B. sed potest etiam esse sensu proprio *factum fuerit* vel *statim fiet.* cf. Matth. gr. gr. §. 498.

814. πέμπειν πομπὴν est ducere, instituere pompam sacram, ut Ach. 234., Eccl. 751. cf. Spanh. ad Callim. t. 2. p. 554. B.

815. monuit B. secundum Abresch. Anim. ad Aeschylum t. 1. p. 503. seqq. et Dawes. Misc. crit. p. 235., αἴρειν καγοῦν esse *afferre*

ΧΟ. ὁμορροθῶ, ξυνθέλω, as., i. et cr. στ.
ξυμπαραινέσας ἔχω, t. d. c.
προσόδια μεγάλα σεμνὰ προσιέναι do.
θεοῖσιν, ἅμα δὲ προσέτι χάριτος ἕνεκα i. tr. c.
820 (5) προβάτιον τι θύειν. ith.
ἴτω, ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ θεῷ· i. tr.
ξυναδέτω δὲ Χαῖρις ᾠδάν. i. d. h.
ΕΠ. παῦσαι σὺ φυσῶν. Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἦν, i. tr.

canistrum, sed αἴρεσθαι π. *id portandum in pompa suscipere*, et παῖ, παῖ etc. dici pro hoc ὦ παῖδες (servi), ὑμῶν ὁ μὲν αἱρέσθω τὸ πανοῦν, ὁ δὲ ἕτερος τὴν χέρνιβα. — S.: τὴν χέρνιβα. τὸ ὕδωρ. — B.: τὴν χέρνιβα ap. Hom. esse aquam ad abluendas manus, χέρνιβον autem vas, quo aqua illa continetur, docuerunt interpp. Pollucis p. 1292. hoc tamen loco χέρνιψ pro χερνίβῳ peni videtur (per synecdochen). polubro seu trulla aeque ac canistro in pompis et sacrificiis erat opus. v. Pac. 898., Pollux 10, 65. etc.

816, 7. ὁμοῤῥ. Σοφοκλέους ἐκ Πηλέως, ἀντὶ τοῦ τὸ αὐτὸ φρονῶ. ὁμοῤῥοθεῖν δὲ κυρίως τὸ ἅμα καὶ συμφώνως ἐρίσσειν· (nam ῥόθος dicitur strepitus, quem pulsantes maria remi efficiunt. v. Hesych. B.) νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ συνεργῶ τῇ εἰς θεοὺς θυσίᾳ. συμπαραινῶ. ἔχω. ἀντὶ τοῦ συμπαρῆνεσα. S. ut διακναίσας ἔχει Eccl. 952. B. cf. Matth. gr. gr. §. 559, b.

818. προσόδια. ἀπὸ τῶν προσόδων. (Nub. 306. καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώτατοι. Bs.) οὕτω δὲ ἔλεγον τὰς προσαγομένας τοῖς θεοῖς θυσίας, καὶ [προσόδια] τὰ εἰς πανηγύρεις τῶν θεῶν ποιήματα παρὰ τῶν Δυρικῶν λεγόμενα. S. sunt *supplicationes*. v. Spanh. ad Callim. h. in Jovem 1. B.

820. ita Bentl. Dind. libri πρόβατον, deficiente metro.

821. Πυθ. βοά. — ἡ μετ' αὐλοῦ γινομένη βοή. τὸ Πύθιον μέλος. ἔνθεν καὶ πυθαύλης γίνεται. οὕτω δὲ ἔλεγον τὸν παιᾶνα. καὶ τοῦτο δὲ ἐκ Πηλέως. S. cf. Schneider. lex. gr. v. πυθαύλης. — θεῷ, singulo deo, ut quisque deinceps invocabitur. ἀμείψως libri τῷ θεῷ.

822. ὡς αὐτομάτως ἐπιόντος αὐτοῦ ταῖς εὐωχίαις. ἦν δὲ ὁ Χαῖρις οὗτος πιθαρῳδός, καὶ γέγονεν αὐλητής. (erant despecti Athenis tibicines: vide Plat. Alcib. 1. p. 114. ed. Ast., Bähr. ad Plut. Alcib. cap. 2. p. 69. sequ., item annot. ad Ach. 810. ceterum verba καὶ γέγ. αὐλητὴς movent suspicionem propter sequentia illa ἔστι καὶ ἕτερος αὐλητὴς etc.) μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Θεοκρίτης ἐν Ἀγροῖς· φέρ' ἴδω, πιθαρῳδός τις κάκιστος ἐγένετο (Ὁ Πείσιον Μέλης, μετὰ Μέλητα ἦν, ἦ' ἀτρέμας ἆγ' ᾠδα Χαῖρις. (scrib. μετὰ Μέλητ'. β'. ἦ' ἀτρέμας, Ἐγῷδα, Χαῖρις. ἦν interpretatio est, qua versus evertitur.) ἔστι καὶ ἕτερος αὐλητὴς, οὗ μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Νεμέσει. S. cf. Pac. 895.

823. seqq. — ἔξεσιν ἱερὰν καὶ αὐλητὴν ἔχων. S. φυσῶν αὐλόν. tibicini hoc imperat, dein propius adspecta homine exclamat τουτὶ τί ἦν, τουτί; *hoc, hoc inquam, quid rei est?* miratur autem corvinum ejus vultum capistratum, move tibicinum. S.: ἔοικε δὲ ὁ αὐλητὴς διεσκευάσθαι εἰς κόρακα. φόρβιον δέ ἐστι τὸ περικείμενον τῷ στόματι τοῦ αὐλητοῦ δέρμα, ἵνα μὴ σχισθῇ τὸ χεῖλος αὐτοῦ. — ἐμπεφορβιωμένον. (sic quidem codd. Aristophanei, sed Eustath. p. 539., monente Br., in suis invenit ἐμπεφορβειωμένον, quod restitui, cum valde dubiae sint formae φορβιὰ et φόρβιον.)

τουτί; μὰ Δί' ἐγὼ πολλὰ δὴ καὶ δεινὰ ἰδὼν
οὔπω πόρρω εἶδον ἐμπεφορβειωμένον.

ΕΠ. ἱερεῦ, σὸν ἔργον, θῦε τοῖς καινοῖς θεοῖς.

ΙΕ. δράσω τάδ'. ἀλλὰ ποῦ 'στιν ὁ τὸ κανοῦν ἔχων; εὔχεσθε τῇ Ἑστίᾳ τῇ ὀρνιθείῳ, καὶ τῷ ἰκτίνῳ τῷ ἑστιούχῳ, καὶ ὄρνισιν Ὀλυμπίοις καὶ Ὀλυμπίῳσι πᾶσι καὶ πάσῃσιν...

ΧΟ. ὦ Σουνιέρακε, χαῖρ' ἄναξ Πελαργικέ! i. tr.

ΙΕ. καὶ κύκνῳ Πυθίῳ καὶ Δηλίῳ, καὶ Λητοῖ ὀρτυγομήτρᾳ, καὶ Ἀρτέμιδι ἀκαλανθίδι...

ΠΕ. οὐκέτι Κολαινὶς, ἀλλ' ἀκαλανθὶς Ἄρτεμις. i. tr.

φορβειά ἐστιν ὁ χαλινός. Ἡρῳδιανὸς ἐν τῇ βίβλῳ (fort. ἐν τῇ β' βίβλῳ) φησὶ τῆς Ὀδυσσειακῆς προσῳδίας, τὸ φορβειὰ διὰ τῆς ει διῳθόγγου γράφεσθαι καὶ ὀξυτόνως. uberius de his loris, quibus os constringebatur, ne nimium spiritus emitteretur, egit Böttiger. in comment. de inventione tibiae, not. n. 14. in Wielandii Mus. Att. t. 1. p. 2. p. 356. seqq. B.

827. Jam prodit, qui canistrum gestat; sacerdos sumta inde dona altari imponit atque sacra auspicatur ea, quae sequitur, oratione ad populum. *Wieland.* interp. B.

827. εὔχεσθε etc. ἐμιμήσατο τὰ τῶν ἀνθρώπων ἤθη. καὶ γὰρ ἔθος ἀπὸ τῆς Ἑστίας ἀπάρχεσθαι ἐν ταῖς θυσίαις. (v. Vesp. 816. *Be.*) ἔμιξε δὲ τὰ ἐπίθετα τῶν θεῶν τοῖς ὀρνίσι, Ἑστίᾳ ὀρνιθείῳ καὶ ἰκτίνῳ ἑστιούχῳ. S. de ἰκτίνῳ dictum ad 474. — Thesm. 338., annotante Be., εὔχεσθε τοῖς Ὀλυμπίοις καὶ ταῖς Ὀλυμπίασι etc. — has preces sacerdotis ad formas metricas revocans S. frustra desudat; quas preces prosa conscriptas esse, intellexit Dind.

828. ὦ Σουνιέρακε. ἐπεὶ περὶ ὀρνίθων ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ Σουνιάρατε. φαίνεται δὲ εἶναι Ποσειδῶνος τὸ ἐπίθετον. καὶ Ἵππεῦσι (556.)· ὦ δελφίνων μεδέων Σουνιάρατε, παρὰ τὸ ἐν Σουνίῳ ἄκρῳ τῆς Ἀττικῆς τὰς εὐχὰς καὶ τὰς ἀρὰς δέχεσθαι. Πελαργικὲ δὲ ἀντὶ τοῦ Πελασγικέ. (?) ἅμα δὲ ἴσως καὶ παρὰ τὸν πελαργὸν, καὶ ἔστι ὁ Ποσειδῶν πελάγους ἔφορος. S. — καὶ κύκνῳ Πυθίῳ. Apollinis epitheta tribuit cygno, qui est Apollini sacer. *Be.* — Λητοῖ ὀρτ. Hesych. ὀρτυγομήτρα· ὀρτυξ ὑπερμεγέθης. *Br.* esse existimatur germ. *Wachtelkönig*, vel *rallus terrester*; de quo tamen dubitat Camus ad Aristot. 2. p. 151. sequ., etsi eos quoque impugnat, qui hanc avem ejusdem speciei cum coturnice, sed grandiorem, esse censuerunt. add. Aristot. H. A. 8, 12., Plin. 10, 23., Buffon. H. N. Avium t. 4. p. 116. interp. germ. simul cogitavit insulam Ortygiam, h. e. Delum, in qua gemellum partum enixa esse Latona dicebatur. v. Spanh. ad Callim. p. 115. sequ. *Ex B.* — ἀκαλανθὶς idem est quod ἀκανθὶς, *carduelis*, *Distelfink*. nova haec deorum deorumque nomina ad risum spectatorum excitandum composita esse monuit B.

829. Κολαινὶς. — Μεταγίνης δὲ ἐν Λύραις· ἡ Κολαινὶς Ἄρτεμις· Ἱερεὺς γὰρ ὢν τετύχηκα τῆς Κολαινίδος. φησὶ δὲ Ἑλλάνικος, Κόλαινον Ἕρμου ἀπόγονον ἐκ μαντείου ἱερὸν αὐτῆς ἱδρύσασθαι Κολαινίδος. καὶ Φανόδημος ἐν τῷ δ'. Εὐφρόνιος δέ φησιν, ὅτι ἐν Ἀμαρύνθῳ ἡ Κολαινὶς, διὰ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα θῦσαι αὐτῇ ἐκ τοῦ κηροῦ κόλον. —

ΙΕ. καὶ φρυγίλῳ Σαβαζίῳ, καὶ στρουθῷ, μεγάλῃ μητρὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων...

ΧΟ. δέσποινα Κυβέλη, στρουθέ, μῆτερ Κλεοκρίτου! i. tr.

ΙΕ. διδόναι Νεφελοκοκκυγιεῦσιν ὑγίειαν καὶ σωτηρίαν, αὐτοῖσι καὶ Χίοισι...

ΠΕ. Χίοισιν ἤσθην πανταχοῦ προσκειμένοις. i. tr.

τοῦτο δὲ μήποτε ἐσχιδίασται. οἱ γὰρ Μυῤῥινούσιοι Κολαινίδα ἐπονομάζουσι τὴν Ἄρτεμιν etc. S. Pausan. 1, 31, 3. τὸ δὲ ἐν Μυῤῥινοῦντι ξόανόν ἐστι Κολαινίδος· Ἀθμονῆς δὲ τιμῶσιν Ἀμαρυσίαν Ἄρτεμιν. πυνθανόμενος δὲ σαφὲς οὐδὲν ἐς αὐτὰ ἐπισταμένους τοὺς ἐξηγητὰς εὗρον, αὐτὸς δὲ συμβάλλομαι τῇδε. ἔστιν Ἀμάρυνθος ἐν Εὐβοίᾳ· καὶ γὰρ οἱ ταύτῃ τιμῶσιν Ἀμαρυσίαν Ἄρτεμιν· ἑορτὴν δὲ καὶ Ἀθηναῖοι τῆς Ἀμαρυσίας ἄγουσιν, οὐδέν τι Εὐβοέων ἀφανέστερον. ταύτῃ μὲν γενέσθαι τὸ ὄνομα ἐπὶ τούτῳ παρὰ Ἀθμονεῦσιν ἡγοῦμαι, τὴν δὲ ἐν Μυῤῥινοῦντι Κολαινίδα ἀπὸ Κολαίνου καλεῖσθαι. γέγραπται δὲ δή μοι, τῶν ἐν τοῖς δήμοις φάναι πολλοὺς, ὡς καὶ πρὸ τῆς ἀρχῆς ἐβασιλεύοντο τῆς Κέκροπος. ἔστι δὲ ὁ Κόλαινος ἄνδρος ὄνομα πρότερον ἢ Κέκροψ ἐβασίλευσεν, ὡς οἱ Μυῤῥινούσιοι λέγουσιν, ἄρξαντος. — Be.: φρυγίλῳ Σαβ. quasi dicat: *fringillae barbarae*. cf. 729. S.: παίζει πρὸς τὸ ὄνομα, ἐπεὶ οἱ Φρύγες τὸν Σαβάζιον τιμῶσι. τίς δέ ἐστιν οὗτος ὁ θεὸς, ὁ Ἡρακλεώτης περὶ Ἡρακλείας ἐν τῇ ιβ' φησί. φαίνεται γὰρ ἐξ ὧν εὑρίσκομεν συλλογιζόμενος πολλαχόθεν, ὅτι Διόνυσος καὶ Σαβάζιος εἷς ἐστι θεός. τυχεῖν δὲ τῆς προσηγορίας ταύτης παρὰ τὸν γινόμενον περὶ αὐτὸν θειασμόν. τὸ γὰρ εὐάζειν οἱ βάρβαροι σαβάζειν φασίν. ὅθεν καὶ τῶν Ἑλλήνων τινὲς ἀκολουθοῦντες, τὸν εὐάσμὸν σαβασμὸν λέγουσι. cf. Vesp. 9. — στρουθῷ, struthiocamelo, de qua laudantur Aelian. N. A. 14, 7., Buffon. H. N. Av. t. 2. p. 129. seqq., Camus ad Aristot. 2, 611.. Schneider. ad Xen. Anab. 1, 5, 2. cf. 830. S.: — ἔπαιξε δὲ διὰ τὸ μέγεθος τῇ Ῥέᾳ ταύτην προσεικάσας.

830. *Κυβέλην φασὶ τὴν Ῥέαν παρὰ τὰ Κύβελα ὄρη· ὀρεία γὰρ ἡ θεός· διὸ καὶ ἐποχεῖται λεόντων ζεύγει. τὸ δὲ μῆτερ Κλεοκρίτου παρ' ὑπόνοιαν ἐπήγαγε, βουλόμενος αὐτὸν διαβάλλειν ὡς στρουθόποδα, τουτέστι μεγαλόπονν.* (imo vastum ac procerum: cf. Ran. 1364.) *ἐκωμῳδεῖτο δὲ ὡς ξένος, καὶ τάχα ὑποκριτής· νῦν δὲ ἐμφαίνεται, ὅτι καὶ τὴν ὄψιν στρουθώδης.* — S. διδόναι etc. haec fuit formula precum. Menander ap. Athen. 14. p. 659. in loco simili: δίδοναι σωτηρίαν, ὑγίειαν, ἀγαθὰ πολλὰ, τῶν ὄντων ε νῦν ἀγαθῶν ὄνησιν πᾶσι· ταῦτ' εὐχόμεθα. Be. αὐτοῖσι καὶ Χίοισι. vide sequ. annot.

831. καὶ τοῦτο ἀφ' ἱστορίας εἴληφεν. ἤχοντο γὰρ Ἀθηναῖοι κοινῇ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἑαυτοῖς τε καὶ Χίοισι, καθάπερ Θεόπομπος ἐν τῷ ιβ' τῶν Φιλιππικῶν φησιν οὕτως· οἱ δὲ πολλοὶ τοῦ ταῦτα πράττειν ἀπεῖχον· ὥστε τὰς εὐχὰς καὶ περὶ ἐκείνων καὶ σφῶν αὐτῶν ἐποιοῦντο, καὶ σπένδοντες ἐπὶ ταῖς θυσίαις ταῖς δημοτελέσιν ηὔχοντο τοῖς θεοῖς Χίοις τὰ διδόναι ἀγαθὰ καὶ σφίσιν αὐτοῖς, — S. προσκειμένοις ambigue dictum videtur Beckio. „nam προσκεῖσθαι," inquit, „et est *addi*, *adjici*, et *a partibus alicujus stare*. Chii primis belli Pelop. annis cum Atheniensibus faciebant (v. Thuc. 4, 51.), omnino his multum profuerant in variis bellis. (v. Diod. 12, 27.)" male tamen audiebant Chii, nec sane sine ironia hoc dicitur. cf. Ran.

ΙΕ. καὶ ἥρωσι, [καὶ ὄρνισι,] καὶ ἡρώων παισὶ, καὶ πορφυρίωνι, καὶ πελεκᾶντι, καὶ πελεκίνῳ, καὶ φλέξιδι, καὶ τέτρακι, καὶ ταῶνι, καὶ ἕλεᾳ, καὶ βάσκᾳ, καὶ ἐλασᾷ, καὶ ἐρωδιῷ, καὶ καταράκτῃ, καὶ μελαγκορύφῳ, καὶ αἰγιθάλλῳ...

ΠΕ. παῦ' ἐς Κόρακας, παῦσαι καλῶν, ἰοὺ ἰού! i. tr.
ἐπὶ ποῖον, ὦ κακόδαιμον, ἱερεῖον καλεῖς
ἁλιαίετους καὶ γῦπας; οὐχ ὁρᾷς, ὅτι

921., Pac. 171. — καὶ ὄρνισι. male haec interturbant. sensit Dind. — πορφυρίωνι. cf. 674. 8.: — πελεκὰν μέντοι πελεκάνος κοινῶς· πελεκᾶς δὲ πελεκᾶντος Ἀττικῶς· πελεκᾶς πελεκᾶ Δωρικῶς. est proprie *picus*, *Baumspecht*, a πελεκάω ductum, dein avis aquatica, pelicanus. πελεκῖνος alias herbae nomen est (v. Niclas Geopon. 1. p. 199.), sed h. l. item avis aquat., *Kropfgans*. v. Oppian. Ixeut. 2, 6., Camus ad Aristot. 2. p. 616., Schneider. lex. gr. 2. p. 237. φλέξις quae avis dicatur, incertum est. Wieland. appellavit *Schleiereule*, Voss. *Dildap.* τέτρακ esse putatur *tetrao minor*, *Birkhuhn mit gespaltenem Schwanze*, sive *Perlhuhn*. cf. Buffon. 3. p. 134., Schneider. ind. Ecl. phys. p. 355. et lex. gr. p. 513. *Ex B.* — καὶ ἕλεᾳ etc. quaenam aves dicantur ἕλεᾶς βάσκας et ἐλασᾶς, incertum est. ἑλέα, seu secundum codd. 2 ἕλαια, ap. Aristot. memoratur: v. Camus 2. p. 293. (non ita inepte Be. mallet Τελέᾳ secundum S. ad 169.: — Σύμμαχος δὲ πρὸς οὐδὲν, ἢ ὅτι τελέας ὄρνεον, ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς [hoc ipso loco] ὄρνεόν τι καταλέγει· τελέᾳ, καὶ * τετράδι, καὶ ταῶνι, καὶ * βασιλίσκῳ: quo intelligeretur Teleas iste helluo, quem ibi ridet Comicus tanquam πετόμενον, quemadmodum ejus comparem Glaucetem vocat κῆτος Thesm. 1062.) ab Alexandro Myndio φασκὰς anatum genus memoratur; sed ab eo βασκὰς discernitur (v. Schneideri lex. gr. v. φασκάς). ap. Aristotelem habetur βόσκας, ubi nonnulli βάσκας legi voluerunt; quae esse videtur nostris *Kriechente*, seu *Krickente*, francogall. *sarcelle*: v. Camus l. l. p. 744. ἐρωδιὸς est *ardea*, *héron*, *Reiher* (v. Camus p. 415.), *ardea cinerea* Oedmann. (*Verm. Samml. aus der Naturk. zur Erklär. der heil. Schr.* 5. Heft. p. 63.) καταράκτης, quod nomen ap. Aristot. scribitur καταῤῥάκτης, ex genere aquaticarum avium est, a nonnullis redditur *mergula*, ab aliis *skua Hoieri* esse dicitur; ap. Brissonium *goiland varié* seu *grisard* (v. Camus 2. p. 172. sequ.), ap. francos, interp. *le goëland brun*, secundum Oedmann. l. l. 3. H. p. 68. sequ. *pelecanus bassanus* Linn. μελαγκόρυφος est *ficedula*, *der Mönch*, *bec-figue*, seu *tête-noire* (Camus 2. p. 117. et 795. sequ.), αἰγιθαλλος sive *αἰγίθαλος* autem *parus* (v. Aelian. N. A. 1, 58. Geopon. 15, 2.), *die Meise*, *mésange* (Camus 2. p. 507.) B.

832. παῦε, παῦσαι. differre haec non videntur significatione. cf. Ran. 262., Ach. 812. ἰοὺ indignantis est, ut Plut. 474.

833. τοῦτο εἰς διαβολὴν τοῦ γοργυροῦ, ὅτι μικρὸν ἔδωκεν ἱερεῖον. S. cf. 843. sequ. „ἱερεῖον, θῦμα. v. Ammon. h. v. et Moeris p. 204." B.

834. ἁλιαίετος est *aquila marina*, *Fischadler* (Aristot. H. A. 9, 34. et Camus 2. p. 69.), γὺψ autem *vultur*, *der grosse Geier*, *vautour* (Buffon. H. N. Av. t. 1. p. 209. seqq., Camus 2. p. 320.). B.

835 ἵππινος εἷς ἂν τοῦτό γ' οἰχοιθ' ἁρπάσας;
ἄπελθ' ἀφ' ἡμῶν καὶ σὺ καὶ τὰ στέμματα·
ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τουτογὶ θύσω μόνος.
ΠΕ. εἶτ' αὖθις αὖ τἄρα σοι ἀντ.
δεῖ με δεύτερον μέλος
840 χέρνιβι θεοσεβὲς ὅσιον ἐπιβοᾶν,
καλεῖν δὲ μάκαρας, ἕνα τινὰ μόνον, εἴπερ
5 ἱκανὸν ἔξετ' ὄψον·
τὰ γὰρ παρόντα θύματ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν
γενειόν ἐστι καὶ κέρατα.
845 ΠΡ. θύοντες εὐξώμεσθα τοῖς πτερίνοις θεοῖς. i. tr.
ΠΟ. Νεφελοκοκκυγίαν τὰν εὐδαίμονα as., cr. d. et dm.
ἀλλοιόστ.
κλῆσον, ὦ Μοῦσα, τεαῖς ἐν ὕμνων ᾠδαῖς.
ΠΕ. τοντὶ τὸ πρᾶγμα ποδαπόν; εἰπέ μοι, τίς εἶ; i. tr.
ΠΟ. ἐγὼ μελιγλώσσων ἐπέων λειὸς ἀοιδάν, as. τρίκ., i.h.,
ch., i. h.
850 Μουσάων θεράπων ὀτρηρὸς gl. h.
κατὰ τὸν Ὅμηρον. i. h.
ΠΕ. ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις; i. tr.

836. καὶ σὺ καὶ τὰ στέμματα. *tu cum tuis infulis, vittis.* quibus sacrificans ornatus erat. B.

840. χέρνιβι, πρὸς χέρνιβα.

841. plurali μάκαρας in appositione subditur ἕνα —, *deos, et quidem unum tantum*, (cf. Matth. gr. gr. §. 432, 3.) si, quod sufficiat, adsit obsonium. ὄψον dicunt, quidquid ad panem editur, προσφάγημα. v. Moeris et Thom. Mag. h. v. B.

844. γένειον — κέρατα. ἐπὶ τῶν ἱερείων τῶν μὴ ἐχόντων σάρκα τοῦτό φησιν. ἀπὸ παροιμίας οὖν, ὡσεὶ ἔλεγε τρίχας καὶ κέρατα. S. Voss.: *Nichts weiter ists als Haut u. Knochen.*

846. ἔρχεταί τις θέλητὴς ὡς ἐπὶ νεοκτίστου πόλεως ἐγκώμια λέξων. S. — ut aliquid munusculi auferat. est autem dithyrambicus et utitur Dorica dialecto. *Be.* Iam tum fuerunt lucri cupidi et famelici poëtae, qui quavis data occasione versus pangerent.

847. κλῆσον (κλήζειν) est *celebrare, canere*, ut Thesm. 123. ἐν, *per.* B. haec et similia in sequentibus verisimile est ad citharam cecinisse hunc poëtam, senarios autem simpliciter pronunciasse. — τεαῖς metri gratia μονοσυλλάβως pronunciandum est, ut τεᾷ 869.

850. ἐπειδὴ ὀτρηροὶ ἐπὶ τῶν θεραπόντων λέγεται (Iliad. 1, 321., Odyss. 4, 23. etc. B.) ἐπεκίσευτο δὲ καὶ ὁ Μαργίτης (carmen, quod ad comoedias proxime accessit: v. Eustrat. ap. Ruhnken. ad Vellej. p. 20. B.) τοῦ Ὁμήρου εἶναι, ἐν ᾧ εἴρηται· Μουσάων θεράπων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος. S. etiam Hesiodus Theog. 99. ἀοιδὸς Μουσάων θεράπων etc.

852. ex h. l. patet, servos olim

ΠΟ. οὔκ, ἀλλὰ πάντες ἐσμὲν οἱ διδάσκαλοι
Μουσάων θεράποντες ὀτρηροὶ da. t.
κατὰ τὸν Ὅμηρον. i. h.
ΠΕ. οὐκ ἐτὸς ὀτρηρὸν καὶ τὸ ληδάριον ἔχεις. i. tr.
ἀτὰρ, ὦ ποιητά, κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης;
ΠΟ. μέλη πεποιηκ' ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας
τὰς ὑμετέρας, κύκλιά τε πολλὰ καὶ καλὰ,
καὶ παρθενεῖα, καὶ κατὰ τὰ Σιμωνίδου.
ΠΕ. ταυτὶ σὺ πότ' ἐποίησας; ἀπὸ ποίου χρόνου;
ΠΟ. πάλαι, πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλήζω πόλιν.
ΠΕ. οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτης ἐγὼ,
καὶ τοῦνομ', ὥσπερ παιδίῳ, νῦν δὴ 'θέμην;
ΠΟ. ἀλλά τις ὠκεῖα Μουσάων φάτις, do.

ap. Graecos non fuisse comatos. v. Adr. Iun. de Coma p. 446. (cap. 2. non longe ab initio, Thesauri crit. Graev. vol. 4. p. 490. sequ.) K. ἔπειτα δῆτα. formula indignantis. cf., monente Be., Eurip. Alc. 796. etc.

853. διδάσκαλοι dicebantur tum ii, qui Chorum docebant et fabulis agendis suppeditabant sumtus, tum ipsi poëtae comici et tragici; etiam dithyrambici, ut h. l. v. Pollux 4, 106. Suid. et Harpocr. h. v. ita διδάσκειν de poëtis, *fabulam edere*, Ran. 965.

856. παίζει παρὰ τὸ ὀτρηροὶ, ὅτι τετρημένον ἦν αὐτοῦ καὶ τὸ ἱμάτιον. S. ὀτρηρὸν, *strenuum*, h. e. velut ipsum quoque occupatum et usu continuo detritum. de ληδαρίῳ superius ad 682.

857. κατὰ τί δ. ἀν.; *quae te mala res huc sursum adegit?* conferunt ἐκφθαρεὶς Pac. 72. (ubi S.: οὕτω λέγεται τὸ ἐπὶ κακῷ ἐξελθεῖν που), προσφθαρεὶς Eccl. 248., Demosth. contra Mid., t. 1. p. 560. ed. Reisk. ἀλλὰ δεινοί τινές εἰσιν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, φθείρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους.

859. κύκλια μέλη proprie dicebantur carmina, quae a choris in orbem saltantibus (κυκλίοις χοροῖς Nub. 337., Ran. 352.) canebantur, hinc dithyrambica in honorem Bacchi cantata et omnino dithyrambi: v. Perizon. ad Aelian. V. H. 10, 6, 3. in quo carminum genere quum excelluerit Simonides Ceus (v. Bentleji Opusce. p. 320. sequ. ed. Lips.), patet, cur additum sit κατὰ τὰ Σιμωνίδου, *facta ad modum, ad exemplum Simonidis*, ut κατὰ τούτους Plat. Apol. Soc. 1, 7., ubi vid. Fischer. etc.

860. παρθ. in pluribus deorum sacris chori virginum circulares instituebantur. v. Spanh. ad Callim. p. 293. et 342. ed. Ernest. cf. fragmm. Pindari t. 3. part. 1. p. 27. ed. Heyn., ubi ab Heyn̄io laudantur veterum scriptorum de iis judicia, atque etiam de scriptura, παρθένια, παρθένεια, παρθενεῖα, agitur. B.

863. σαφὲς, ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν παίδων ἐτίθεσαν τῇ δεκάτῃ. S. — vid. Meursii Gr. fer. in Ἀμφιδρόμια. Br. θύειν τὴν δεκάτην dictum est ut θύειν ἀναγώγια ap. Aelianum V. H. 1, 15, 15. et similia. cf. B.

864. νὼν δὴ *nunc primum, nunc modo*, ut Pac. 5. etc. B.

865. ἡ τῶν Μουσῶν φάτις ταχεῖά ἐστιν, ὡς ἔπος οἰκεῖα. ἤτοι δὲ καθολικὸν λέγει, ἐπεὶ πτερόεντα τὰ ἔπη καὶ ταχέως διαγγέλοντα τὰ πράγματα, ἢ πρὸς ἑαυτὸν ταχέως γράφοντα. τὰ ποιήματα. S.

οἷά περ ἵππων ἀμαρυγά. a. par.
σὺ δ', ὦ πάτερ κτίστορ Αἴτνας, as., i. et t.
ξαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε, as., a. et i.
δὸς ἐμὶν, ὅ τι περ τεᾷ κεφαλᾷ gl. pol.
Θέλεις πρόφρων δόμεν ἐμὶν, τεὶν. as., i. et dm.
ΠΕ. τοντὶ παρέξει τὸ κακὸν ἡμῖν πράγματά, i. tr.
εἰ μή τι τούτῳ δόντες ἀποφευξούμεθα.
οὗτος, σὺ μέντοι σπολάδα καὶ χιτῶν' ἔχεις,
ἀπόδυθι καὶ δὸς τῷ ποιητῇ τῷ σοφῷ. —
ἔχε τὴν σπολάδα· πάντως δέ μοι ῥιγῶν δοκεῖς.
ΠΟ. τόδε μὲν οὐκ ἀέκουσα pher.
φίλα Μοῦσα, τόδε, δῶρον δέχεται· as., dm. et a.

media in ὠκεῖα corripitur, sequente vocali.

866. ἀμαρυγή a radiis lucis (v. Hesych. h. v.) transfertur ad velocitatem significandam (Suid. h. v.). B.

867. ἐκ τῶν Πινδάρου ὑποροχημάτων· ξύνες ὅ τι λέγω (882.), ξαθέων ἱερῶν ἐπώνυμε πάτερ κτίστορ Αἴτνας. ἐπειδὴ ὁ Ἱέρων ἔκτισεν αὐτήν. S. ad haec et seqq. e Pindaro expressa cf. Schneideri Fragm. Pindari p. 7. seqq. et Heyn. ad Fragm. Pind. t. 3. part. 1. p. 12. seqq. (*Pindarus Werke von F. Thiersch*, vol. 2. p. 236.) poëta jejunus donum petit ab urbis Nephelococcygiae conditore, appellat autem eum verbis, quibus Pindarus Hieronem. *Aetna* h. l. est oppidum Siciliae. v. Duker. et Wass. ad Thuc. p. 439., Wessel. ad Diod. Sic. 1. p. 461. solebat Pindarus laudare conditores aut reges urbium, unde victores oriundi erant, velut Hieronem Aetnae conditorem Pyth. 1. str. 4. add. Nem. 11. B.

868. ὁμώνυμε. — sunt eaedem litterae ἱερῶν et Ἱέρων. Be.

869. τεᾷ κεφαλᾷ, *tuo capite*, h. e. *apud te*, quemadmodum κεφαλὴ dici solet περιφραστικῶς (τεᾷ φρενὶ eodem sensu dixit 877.): *quodcunque tibi in animo est mihi, sibi, donare*. ridicula vanitate addit τεὶν, *sibi*, quasi poëtam donando aliquo munere sibimet ipsi benefacturus sit Pisthetaerus propter carmina egregia, quibus eum celebrans ille gratiam referet.

870. ἐμὶν. v. Koen. ad Greg. Cor. p. 122. seqq. τεὶν Doribus non minus quam τὶν usitatum fuit. v. Maittair. de Dial. p. 261., Fischer. Anim. ad Well. p. 209. B.

871. κακὸν, *importunus homo*, ut *malum* ap. lat. Comicos. v. Donat. ad Terent. Eun. 4, 7, 10. cf. 929. etc. ἀποφευξούμεθα Attice, ut φευξούμεθα Plut. 443. *annot. B.*

873. servum alloquitur, ut etiam 885. B.: σπολάς superior tunica erat e pelle confecta. v. Hesych. h. v. etc. σοφοὶ antiquitus etiam poëtae dicti sunt, ut Theocr. 17, 6. ἀπόδυθι auctore Moer. p. 26. Attica forma est pro ἀπόδυσαι.

875. ῥιγῶν infinit. est, ut Vesp. 432., Ach. 1081.

876. τόδε — τόδε δῶρον. repetitio emphatica, qua exultat poëta accepta σπολάδι, quam vehementer expetierat. ea repetitione offensus sine causa Br., cum forte omissum esset, tanquam supervacaneum, posterius τόδε in membranis Paris., ejus libri scripturam expressit.

877. simili metro usus Soph. Oed. Col. 162.:

ΟΙ. ἔτ' οὖν, ἔτι προβῶ; ΧΟ. ἐπίβαινε πρόσω.

et Trach. 838.:

τὺ δὲ τεᾷ φρενὶ μάθε Πινδάρειον ἔπος· . . . as., dm. et i. d. br.

ΠΕ. ἄνθρωπος ἡμῶν οὐκ ἀπαλλαχθήσεται. i. tr.

880 ΠΟ. Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται as., a. et i. h.

Στράτων, ὃς ὑφαντοδόνητον ἔσθος οὐ πέπαται· as., amph. tr. et pher. cat.

ἀκλεὴς δ' ἔβα σπολὰς ἄνευ χιτῶνος. as., i. et dm. h.

ξύνες, ὅ τοι λέγω. dm.

ΕΠ. ξυνίημ', ὅτι βούλει τὸν χιτωνίσκον λαβεῖν. — i. tr.

885 ἀπόδυθι· δεῖ γὰρ τὸν ποιητὴν ὠφελεῖν. —

ἄπελθε τουτονὶ λαβών.

ΠΟ. ἀπέρχομαι,

κἀς τὴν πόλιν γ' ἐλθὼν ποιήσω δὴ ταδί·

πρὸς θανάτῳ θάνατον ἀνύσασα μόνα;

etiam 2 seqq. asynartetos adhibuit et 881. vide Metra memorabiliora Sophoclis in hac ed.

879. ἄνθρωπος h. l. cum indignatione et in malam partem dicitur. v. Valck. ad Eran. Phil. p. 156. B.

880. καὶ ταῦτα παρὰ τὰ ἐκ Πινδάρου (ex eodem hyporchemate). ἔχει δὲ οὕτως· Νομάδεσι γὰρ ἐν Σκ. ἀλ. Στράτων, ὃς ἁμαξηφόρητον οἶκον οὐ πέπαται. ἀκλεὴς ἔβα τῶνδε. λαβὼν (δὲ) ἡμιόνους παρ' Ἱέρωνος [καὶ] ᾔτει αὐτὸν καὶ ἁρμάτιον. (male verba λαβὼν — ἁρμάτιον pro Pindari habuisse videtur S. vid. Thiersch. l. l. ad 867.) δῆλον δὲ, ὅτι χιτῶνα αἰτεῖ τῇ σπολάδι. ἀλᾶται Στράτων. ἀλᾶται, ἔφη, ἐπειδὴ οἱ Σκύθαι τῷ χειμῶνι διὰ τὸ ἀφόρητον αὐτοῦ ἐπὶ ἁμαξῶν τὰ πράγματα βάλλοντες ἑαυτῶν αἴρουσιν εἰς ἄλλην χώραν. ὁ μὴ ἔχων δὲ ἐκεῖσε ἅμαξαν ἄτιμος παρ' αὐτοῖς κρίνεται. S. conferri de hac re jubet B. Herod. 4, 11. et 19., Wessel. ad Diod. Sic. 2. p. 424., Schol. Aeschyl. Prom. 715. „*Scythiae multivagas domos* appellat Seneca Herc. fur. 533." de Stratone, homine molli, cf. Ach. 122., quem obiter tangit.

881. ὑφαντ. ἔσθος. pro ὑφαντόν. Pindarus saepe *per audaces nova dithyrambos verba devolvit* (Horat. Od. 4, 2, 11.). — πέπαται, κέκτηται. v. Valck. ad Ammon. p. 185. sequ. etc. B.

883. — Doricum est τοὶ pro σοί. *Br.*

884. ξυνίημι secunda brevi, quod semel admisisse videtur Comicus, fretus ille fortasse Homeri auctoritate, qui Odyss. 15, 391. dixit σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπεο, vel Hesiodi, qui Scut. Herc. 251. δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων· πᾶσαι δ' ἄρ' ἵεντο Αἷμα μέλαν πιέειν. nec similis licentiae exempla ita rara sunt ap. Aticos: vid. Matth. gr. gr., capite de quantitate, 3. b. alioqui nullo negotio poni posset ξυνῆχ', quod suadet Br. indice, v. ξυνίημι.

887. κἀς τὴν πόλιν. ἀπελθὼν ποιήσω τὰ ποιήματα εἰς τὴν πόλιν. S. ἐς τὴν πόλιν, ut 894., 971. τὴν πόλιν, Nephelococcygiam. quo referuntur verba τὰν τρομερὰν, κρυερὰν in seqq. minus bene Wieland.: *und komm' ich in die Stadt,*

„κλῆσον, ὦ χρυσόθρονε, τὰν τρομερὰν, κρυερὰν!
as., cr. d. et da. d. h.
νιφόβολα πεδία πολύπορά τ' ἦλυθον." do.
890 ἀλαλάν!
ΕΠ. νὴ τὸν Δί' ἀλλ' ἤδη πέφευγας ταυταγὶ i. tr.
τὰ κρυερὰ, τονδὶ τὸν χιτωνίσκον λαβών.
τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὔποτ' ἤλπισα,
οὕτω ταχέως τοῦτον πεπύσθαι τὴν πόλιν.
895 αὖθις σὺ περιχώρει λαβὼν τὴν χέρνιβα.
ΙΕ. εὐφημία ἔστω.
ΧΡ. μὴ κατάρξῃ τοῦ τράγου.
ΠΕ. σὺ δ' εἶ τίς;
ΧΡ. ὅστις; χρησμολόγος.
ΠΕ. οἴμωξέ νυν.

Voss.: *Und wann in die Stadt ich gekommen.* — ποιήσω, *poëtabor*, ut, monente B., Plat. Phaed. 4, 6., Apol. Socr. 7, 4.

888. ὦ χρυσ. Musam haud dubie intelligit, ut 847. minus recte Apollinem dici putant interpp. S.: τρομ., κρυερά ν. ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀέρι τὸ πλάσμα τῆς οἰκοδομῆς ὑποτίθεται, παίζων φησὶ τὸ τρομερὰν μὲν διὰ τὸ ἀστήρικτον, κρυερὰν δὲ τὴν κρύους μεταλαμβάνουσαν διὰ τὸ ἐπ' αὐτὴν καταράσσειν καὶ τὴν δρόσον καὶ τὴν ψυχρότητα.

889. libri πολύσπορα, Urbin. πολύπυρα. nemo sanus aërem dixerit πολύσπορον. praeclare S.: ἀντὶ τοῦ νιφόβολον καὶ πολύπορον ὁδὸν etc. legerat ille in suis exemplaribus πολύπορα, *multivia*, *undique pervia*, quod quis rectum esse dubitet, ipso metro comprobatum?

890. ἀλαλὰν vel ἀλαλαὶ erat vox militum hostes adorientium; unde ἀλαλάζειν ap. Xenoph. Cyr. 3, 2, 4. etc. *Ex B.* hic exultantis vox est, ut ἀλαλαλαὶ 1633., gaudente homine, quod haec res bene sibi processerit.

891. ita Rav. Invern. Dind. alii codd. ἀλλὰ γὰρ πέφευγας, quod exquisitius esse videbatur Beckio.

893. libri soloece οὐδέποτ', quod emendavit Br., sed praeter necessitatem scripsit ἤλπισ' ἄν. ἤλπισα, *metuebam*, quo sensu etiam Latini dicunt *sperare*. vide B. et, quem laudavit, Triller. ad Thom. Mag. p. 799.

895. dicit haec sacerdoti, qui jam sacra denuo auspicaturus silentium imperat (εὐφημία ἔστω: vide Ran. 340., Plut. 753. et a B. laudatum Spanh. ad Callim. h. in Apoll. 17.), aquam lustralem dispergit et aram circumit. affertur hircus immolandus, cum oraculorum interpres, epularum cupidus, accurrit per medias aves, et eum mactari vetat.

896. μὴ κατ. veteres sacrificaturi victimis pilos e fronte evellere vel abscindere solebant, eosque tanquam prima libamina igni accenso in ara imponere. hoc proprie est κατάρξασθαι τοῦ ἱερείου. Hesych.: κατάρξασθαι τοῦ ἱερείου· τῶν τριχῶν ἀποσπάσαι. hinc ducta metaphora Orcus sive Mors ap. Eurip. Alc. 75. στείχω δ', inquit, ἐπ' αὐτὴν ὡς κατάρξωμαι ξίφει, et Eurip. El. 1145. φασγάνῳ καταρξάμην significat *ense occidi*. E K.

897. οἴμωξε. *plora*, *abi in malam rem*.

ΧΡ. ὦ δαιμόνιε, τὰ θεῖα μὴ φαύλως φέρε,
ὡς ἐστὶ Βάκιδος χρησμὸς ἄντικρυς λέγων
εἰς τὰς Νεφελοκοκκυγίας.
ΠΕ. κἄπειτα πῶς
ταῦτ' οὐκ ἐχρησμολόγεις σύ, πρὶν ἐμὲ τὴν πόλιν
τήνδ' οἰκίσαι;
ΧΡ. τὸ θεῖον ἐνεπόδιζέ με.
ΠΕ. ἀλλ' οὐδὲν οἷον ἔστ' ἀκοῦσαι τῶν ἐπῶν.
ΧΡ. Ἀλλ' ὅταν οἰκήσωσι λύκοι πολιαί τε κορῶναι hex. her.
ἐν ταὐτῷ τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος...
ΠΕ. τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων; i. tr.
ΧΡ. ᾠνίξαθ' ὁ Βάκις τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα.
πρῶτον Πανδώρᾳ θῦσαι λευκότριχα κριόν· hex. her.
ὃς δέ κ' ἐμῶν ἐπέων ἔλθῃ πρῶτιστα προφήτης,

898. ὦ δαιμόνιε idem quod φίλε, ἀγαθὲ, ut Hom. Il. 6, 407. B. cf. Ran. 44., Vesp. 930., 935. S. μὴ φ. φέρε. ἀντὶ τοῦ μὴ ἀηδίζου τοῖς χρησμοῖς. nostrates similiter: *nimm das Göttliche nicht leicht.* cf. Pac. 25., Musgrav. ad Rhes. 729. etc.

899. de Bacide, vate Atheniensi, dictum ad Pac. 1009. λέγων, *valens, spectans.* v. Wessel. ad Diod. Sic. p. 442. ἄντικρυς, *diserte, aperte.* v. Ammon. p. 17. ed. Valck. *E B.*

902. τὸ θεῖον, *divinum numen, deus.*

903. ἀλλ' οὐδὲν κωλύον ἐστὶ καὶ νῦν ἀκοῦσαι τῶν χρησμῶν. οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ λυσιτελοῦν. — S. *nihil obstat.* alibi valet *praestat,* ut ap. Demosth. c. Mid. p. 529. οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου, quod est interprete Vigero (de Idiot. gr. l. p. 122. ed. Herm.): *car il n'y a rien de tel que d'entendre la loi même.* Ex Br. *Da ist nichts besser als wir hören deinen Spruch.*

904. παρὰ τὸν λεγόμενον χρησμόν· εἰς τὸ μέσον κτίσαι (recte Suid. v. εἰ τὸ μέσον et Athen. 5. p. 219. εἰ τὸ μέσον κτήσαιο) Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. ἐπεὶ καὶ ἡ πόλις μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἵδρυται. ἄλλως. Αἰσώπῳ τῷ μυθογράφῳ χρωμένῳ περὶ πλούτου ὁ θεὸς εἶπεν· εἰς τὸ μέσον κτίσαι (εἰ τὸ μ. κτήσαιο) Κ. καὶ Σικ. εὔφορος γὰρ αὕτη ἡ χώρα. τὸ δὲ ὅλον παίζει. S. et hoc oraculum, quod inter proverbia relatum est, agi putat Be., et urbem Ornearum, de qua ad 383., quia similes sunt voces ὄρνεα et Ὄρνεαι. praeterea iste circulator irridet duos Athenienses, tanquam lupos, h. e. lupis similes. notum enim, quae sit λυκοφιλία.

906. *quid ad me Corinthii? quid mihi cum Corinthiis est?* v. Valck. Diatr. in fragm. Eurip. p. 123. B. cf. Matth. gr. gr. §. 360, 2.

907. monuit B., αἰνίττεσθαί τι, vel αἰν. εἰς (Equ. 1083.) aut πρός τι esse *alludere alicui rei,* sive *obscure aliquid significare.*

908. Πανδ. τῇ γῇ, ἐπειδὴ πάντα κατὰ τὸ ζῆν δωρεῖται, ἀφ' οὗ καὶ ζειδωρος καὶ ἀνησιδώρα. S. — puto vatem Panderam memorasse, quia volebat sibi πάντα δωρεῖσθαι. infinitivi pendent ab omisso voc. δεῖ. B.

τῷ δόμεν ἱμάτιον καθαρὸν καὶ καινὰ πέδιλα...
ΠΕ. ἔνεστι καὶ τὰ πέδιλα;
ΧΡ. λαβὲ τὸ βιβλίον. i. tr.
καὶ φιάλην δοῦναι, καὶ σπλάγχνων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι... hex. her.
ΠΕ. καὶ σπλάγχνα διδόναι ἔνεστι;
ΧΡ. λαβὲ τὸ βιβλίον. i. tr.
κἂν μέν, θέσπις κοῦρε, ποιῇς ταῦθ', ὡς ἐπιτέλλω, hex. her.
αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι· αἰ δέ κε μὴ δῷς,
οὐκ ἔσει οὐ τρυγὼν, οὐδ' αἰετὸς, οὐ δρυκολάπτης.
ΠΕ. καὶ ταῦτ' ἔνεστ' ἐνταῦθα;
ΧΡ. λαβὲ τὸ βιβλίον. i. tr.
ΠΕ. οὐδὲν ἄρ' ὅμοιος ἔσθ' ὁ χρησμὸς τουτφί,
ὃν ἐγὼ παρὰ τἀπόλλωνος ἐξεγραψάμην·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἄκλητος ἰὼν ἄνθρωπος ἀλαζὼν hex. her.
λυπῇ θύοντας καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῇ,

909. sq. προφήτης, προφῆτις velut Pythia: v. Wessel. ad Diod. S. 2. p. 102.), est *interpres oraculorum*. v. Pollux 1, 19. etc. πέδιλα ap. Hom. dicuntur quaevis ὑποδήματα (Albert. ad Hesych. h. v.), ap. posteriores autem Gr. talaria deorum. v. Thesm. 1110. *Ex B.*

911. τὸ βιβλίον. librum Bacidis.

912, 3. φιάλην *poculum*, vino plenum. (? malim *phialam*, vel *pateram*, vid. Schneideri lex. gr. v. φιάλη.) de φιάλαις v. Pollux 6, 95. sequ. σπλάγχνα, *viscera*, h. l. *carnem victimarum*, ut Odyss. 20, 252. S. libri διδόν' ἔνεστι, quod servavit Dind. alii: διδόναι ἔνεστι. sed ferri potest διδόναι ἔνεστι, correpta diphthongo.

914. θέσπις (h. e. divine) κοῦρε blandimentum esse monet S., ut ὄλβιε κῶρε Theocr. 17, 66., ubi v. Warton.

915. οὐχ ἁπλῶς τοῦτό φησιν, ἀλλ' ὅτι χρησμὸς ἦν τοῖς Ἀθηναίοις δεδομένος τοσοῦτον αὐξηθήσεσθαι, ὅσον αἰετὸς τῶν ἄλλων ὀρνέων ἐν ταῖς νεφέλαις προῦχει. τοῦτον καὶ αὐτὸν εἰς τὸν Πεισθέταιρον πλάττεται, ὅπως ἄν τι λάβῃ. τούτου δὲ καὶ ἐν τοῖς Ἱππεῦσι (1020. seqq.) μέμνηται, ὡς εἰς τὴν πόλιν δοκοῦντος εἰρῆσθαι ἐν τοῖς Βακίδος. S. ipsum oracolum, cujus etiam in Δαιταλεῦσι meminisse dicitur Aristophanes, habetur ap. S. Equitum l. l., estque hujusce modi: εὔδαιμον πτολίεθρον Ἀθηναίης ἀγελείης, Πολλὰ ἴδὸν καὶ πολλὰ παθὸν καὶ πολλὰ μογῆσαν Αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι ἤματα πάντα.

916. neque magna neque parva eris avis, h. e. nihil eris. — τρυγών. v. 298. et de δρυκολάπτῃ 455.

919. τἀπόλλωνος, ut τἀνδρὸς, τἀγαθοῦ etc. v. Matth. gr. gr. §. 56. annot., Maittair. de Dial. p. 22. ed. Sturz. ἐξεγραψάμην, *acceptum descripsi*. Ran. 151. ἦ Μορσίμου τις ᾠήσιν ἐξεγράψατο. *Ex B.*

921. σπλαγχνεύειν. σπλάγχνων μεταλαβεῖν. S.

δὴ τότε χρὴ τύπτειν αὐτὸν πλευρῶν τὸ μεταξὺ...
ΧΡ. οὐδὲν λέγειν οἶμαί σε.
ΠΕ. λαβὲ τὸ βιβλίον. i. tr.
καὶ φείδου μηδὲν, μηδ' αἰετοῦ ἐν νεφέλῃσι, hex. her.
μήτ' ἦν Λάμπων ᾖ, μήτ' ἦν ὁ μέγας Διοπείθης.
ΧΡ. καὶ ταῦτ' ἔνεστ' ἐνταῦθα;
ΠΕ. λαβὲ τὸ βιβλίον.
οὐκ εἶ θύραζ' ἐς Κόρακας;
ΧΡ. οἴμοι δείλαιος!
ΠΕ. οὔκουν ἐτέρωσε χρησμολογήσεις ἐκτρέχων;
ΜΕ. ἥκω παρ' ὑμᾶς...
ΠΕ. ἕτερον αὖ τουτὶ κακόν.
τί δ' αὖ σὺ δράσων; τίς δ' ἰδέα βουλήματος;
τίς ἡ 'πίνοια; τίς ὁ κόθορνος τῆς ὁδοῦ;

922, 3. δὴ τότε, *tum sane*, exemplo Homeri aliorumque vett. poëtarum (cf. Hoogev. Doctr. part. 1. p. 294.), ponitur in oraculis [sed etiam alibi, velut Iliad. 1, 476.] maxime post ὅτε, ἐπὰν etc., ut Socrat. Hist. eccles. 4, 2. πλευρῶν τὸ μεταξὺ dixit ob 905. οὐδὲν λέγειν οἶμαί σε valet *mentiri*, *nugari*, *te puto*. (cf. 66.) B.

924. μηδ' α. ἐν νεφ. i. e.: nec illi parce, qui oraculum illud de aquila in nubibus recitaverit. recitavit autem iste supra 914. seqq. *Be.*

925. de *Lampone* vid. annot. ad 496. quem notari a Comicis tanquam helluonem monuit Be. secundum Athen. 8. p. 544. 8.: — ὁ δὲ Διοπείθης νῦν μὲν ὡς χρησμολόγος, ἐτέρωθι δὲ ὡς κυλλὸς καὶ δωροδόκος. Σύμμαχος δὲ καὶ μανιώδη φησὶ τὸν Διοπείθη τὸν ῥήτορα, ὡς καὶ Τηλεκλείδης ἐν Ἀμφικτυόσι δῆλον ποιεῖ. παράκειται δὲ καὶ τὰ Φρυνίχου ἔμπροσθεν ἐν Κρόνῳ· ἀνὴρ χορεύει, καὶ τὰ τοῦ θεοῦ καλά. Βούλει Διοπείθῃ μεταδραμῶ καὶ τύμπανα; etc. hunc tanquam furem notat Equ. 1081., tanquam furentem in Vesp. 367. *Be.* ap. Athen. 1. p. 20, A. occurrit Diopithes quidam Locrensis, fortassis idem cum nostro. B. cognominis Menandri pater, teste scriptore veteri περὶ κωμῳδίας Aristoph. Beck. 4. p. XXX.

927. Pisthet., ferit vatem, ex mente oraculi. θύραζε, ἔξω: v. Moer. p. 185. ibique Pierson. B.

928. haec in eum increpat, circumcursantem in scena, dum vapulat, et abire nolentem.

929. κακόν. cf. 871.

930. δράσων. scil. ἦκες. ἰδέα, i. q. μορφή, forma, species, periphrasi inservit, ut Ran. 366. ὕμνων ἰδέα. κόθορνος erat calceamenti genus utrique pedi aptum (Phot. lex. p. 129., Zon. 2, 1227.), quadratum (Etym. M.) et altius calceis vulgaribus. hinc non modo de homine, qui se ad omnes occommodat (v. S. ad Ran. 504. etc. *Both.*), sed etiam de elato et superbo dicitur. Hemsterh.: *quid ad quod iter te tam magnifice accinxisti?* Ex B., qui sic: *cur tam superbe incedis?* sed κόθορνος figurate atque εἰρωνικῶς dici videtur res magna et velut tragica, ob quam Meton accessit. *quisnam est*

ΜΕ. γεωμετρῆσαι βούλομαι τὸν ἀέρα
ὑμῖν, διελεῖν τε κατὰ γύας.
ΠΕ. πρὸς τῶν θεῶν,
σὺ δ' εἶ τις ἀνδρῶν;
ΜΕ. ὅστις εἰμ' ἐγώ; Μέτων,
985 ὃν οἶδεν Ἑλλὰς χὠ Κολωνός.
ΠΕ. εἰπέ μοι,
ταυτὶ δέ σοι τί ἐστι;
ΜΕ. κανόνες ἀέρος.
αὐτίκα γὰρ ἀήρ ἐστι τὴν ἰδέαν ὅλος
κατὰ πνιγέα μάλιστα. προσθεὶς οὖν ἐγὼ

cothurnus tuae profectionis? quis te cothurnus huc attulit ad nostram comoediam? frigide Symmachus ap. S.: *οἷον, τί ὑποδησάμενος πάρει;*

932. *γεωμ.* h. l. pro simplici *μετρῆσαι* dictum esse annotavit B., velut Xenoph. Symp. 6, 8., Plat. Theaet. p. 127. ed. Fischer.

934. *Μέτων ἄριστος ἀστρονόμος καὶ γεωμέτρης. τοῦτον ἐστὶν ὁ ἐνιαυτὸς ὁ λεγόμενος Μέτωνος. φησὶ δὲ Καλλίστρατος ἐν Κολωνῷ ἀνάθεμά τι εἶναι αὐτοῦ ἀστρολογικόν. Εὐφρόνιος δὲ, ὅτι τῶν δήμων ἦν ἐκ Κολωνοῦ* etc. Meton, inventor tum enneadecaëteridis sive cycli 19 annorum, per quem anni lunaris ratio cum solaris conciliabatur (vide L. Ideleri *Histor. Untersuchungen über die astron. Beobacht. der Alten* p. 194. seqq.), suaviter ridetur in Nubibus 609. seqq., hic autem contumeliose tractatur vel propter fastum ac magniloquentiam (953., cf. S. ad 957.), vel propter inimicitias, quas ei intercessisse cum Aristophane suspicatur Wielandius. contra H. Vossius hac ignominia non magis ipsum Metonem, virum doctissimum, notari putat quam Nubium aculeis petatur Socrates sapiens et a Sophistarum artibus, quae in ista fabula perstringuntur, alienissimus, sed exagitari astronomorum atque philosophorum simios, quorum illo tempore, sicut nostra memoria, numerus fuit maximus. de Metone B. laudavit Diodorum Sic. 12, 36. cum annot. Wesselingii et Aelianum V. H. 10, 7.

935. *Hellas und Kolonos* ist soviel als wenn man sagte: *ganz Deutschland und Buttelstädt.* — *Wiel.*

936. *κανόνες ἀέρος* regulae sunt ad dimetiendum aërem. v. de vocab. *κανὼν* Valck. ad Eurip. Hipp. p. 218. sequ. B.

937. *αὐτίκα γάρ, nam ut hoc utar, ut ita dicam.* B. *τὴν ἰδέαν*, cf. 930.

938. *κατὰ πνιγέα, furno consimilis.* Nub. 95. *οἱ τὸν οὐρανὸν Δέγοντες ἀναπεῖθουσιν, ὡς ἔστιν πνιγεύς, Κἄστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος. Be.* monet B. secundum S. ad Nubium l. l., peti philosophos talia commentos, inprimis Hipponem Pythagoreum. S.: *προτιθεὶς* (sic) *οὖν. Δίδυμος· τοιοῦτος ἀὴρ ἐστὶ τῇ γῇ περικείμενος, ὅμοιος πνιγεῖ, καθαπερεὶ πῶμά τι [περικείμενος]. τὰ δὲ ἑξῆς, φησὶν ὁ Σύμμαχος, ἀδιανόητα.* B. inepta potius haec esse ait et comparata ad ridendos mathematicos, ut vel *κανὼν καμπύλος* et *κύκλος τετράγωνος* monstrent. caeterum *διαβήτην, circinum*, et *κανόνα* etiam ap. Platonem jungi Philebi 34. cui hactenus assentior, ut *τὸν καμπύλον κανόνα* (*diesen krummen Winkelhaken*, ut Wieland. reddidit) distinguendum esse putem ab *ὀρθῷ κανόνι* (*Richtscheit*) 941. erit autem fortasse, qui haec non tam inepta esse exi-

τὸν κανόν' ἄνωθεν τουτονὶ τὸν καμπύλον;
ἐνθεὶς διαβήτην... μανθάνεις;
ΠΕ. οὐ μανθάνω.
ΜΕ. ὀρθῷ μετρήσω κανόνι, προστιθεὶς, ἵνα
ὁ κύκλος γένηταί σοι τετράγωνος, κἀν μέσῳ
ἀγορᾷ, φέρουσαι δ' ὧσιν εἰς αὐτὴν ὁδοὶ
ὀρθαὶ πρὸς αὐτὸ τὸ μέσον, ὥσπερ δ' ἀστέρος
αὐτοῦ κυκλοτεροῦς ὄντος ὀρθαὶ πανταχῆ
ἀκτῖνες, ἀπολάμπωσιν.
ΠΕ. ἄνθρωπος Θαλῆς!
Μέτων...
ΜΕ. τί ἐστιν;
ΠΕ. οἶσθ' ὅτιή φιλῶ σ' ἐγώ;
κἀμοὶ πιθόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ.
ΜΕ. τί δ' ἐστι δεινόν;
ΠΕ. ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι,
ξενηλατοῦνται, καὶ κεκίνηνταί τινες·
πληγαὶ συχναὶ κατ' ἄστυ.
ΜΕ. μῶν στασιάζετε;
ΠΕ. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'.

stimet quam dicta obscurius, more quorundam philosophorum, et κύκλῳ τετραγώνῳ, quem apposito ὀρθῷ κανόνι se descripturum esse dicit Meton, nihil aliud intelligi quam circulum quadrato inclusum.

941. προστιθεὶς τὸν κανόνα τῷ κύκλῳ.

944. ὥσπερ δ' ἀστέρος. ita K. ex MS. Urbin. *et velut e stella rotunda radii.* ἀπολάμπωσιν, *effulgeant*, figurate refertur ad ὁδοί. non est necesse ut scribatur auctore B., solem intelligente, ὥσπερ τἀστέρος, quod vereor ut in Rav. repertum sit, — ἀκτῖνες ἀπολάμπουσιν.

946. libri solito errore ἄνθρωπος. S.: ἐν σαρκασμῷ φησιν. ἔστι δὲ ὁ Θαλῆς οὗτος τῶν ἑπτὰ φιλοσόφων (fort. σοφῶν) εἷς, ἐπὶ γεωμετρίᾳ διαβεβοημένος. — cf. Nub. 580. etc.

948. ὡς φίλος σοι συμβουλεύω ὑπαναχωρῆσαι ἔνθεν. S.

949. δεινὸν, *metuendum*, periculum.

950. ξεν. nam aliquando omnes peregrini Sparta ejecti sunt. v. Theopomp. ap. S. et de ξενηλασίᾳ Lacedaemoniorum (annot. ad Ran. 424.) Xenoph. de rep. Lac. 14, 4., Periz. ad Ael. V. H. 13, 16, 7., Duker. ad Thuc. 1, 144. etc. B., qui recte distinxit post τινὲς (*per seditionem jam ejecti sunt*), Hemsterhusio et B. auctoribus, cum hoc vocab. referri solent ad πληγαί, quod ut fieri per se possit (quanquam, qui dixerit κινεῖν πληγάς, novi neminem), tamen friget τινὲς, sequente συχναί, nec placet dicta haec esse per hyperbaton pro καὶ κεκίν. πλ. συχναί τινες. Soph. Antig. 105. φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ etc.

ΜΕ. ἀλλὰ πῶς;

ΠΕ. ὁμοθυμαδὸν
σποδεῖν ἅπαντας τοὺς ἁλαζόνας δοκεῖ.

ΜΕ. ὑπάγοιμι γὰρ ἄν γε.

ΠΕ. νὴ Δί', ὡς σὺκ οἶδ' ἅρ' εἰ
φθαίης ἄν· ἐπίκεινται γὰρ ἐγγὺς αὗταιΐ.

ΜΕ οἴμοι κακοδαίμων!

ΠΕ. οὐκ ἔλεγον ἐγὼ πάλαι;
οὐκ ἀναμετρήσει σαυτὸν ἀπιὼν ἀλλαχῇ;

ΕΠΙ. ποῦ πρόξενοι;

ΠΕ. τίς ὁ Σαρδανάπαλος οὑτοσί;

ΕΠΙ. ἐπίσκοπος ἦκω δεῦρο, τῷ κυάμῳ λαχών,

952. ὁμοθ., *communi consensu.* alias est *simul*, velut Pac. 474. B.

953. σποδεῖν, *συντρίβειν.* gl. Victor. alii Grammatici interpretantur τύπτειν, ut monuit B.

954. libri: — ἄν γε νὴ Δί'. ΠΕ. ὡς etc. Dind.: ὑπάγοιμί τἄρ' ἄν. ΠΕ. νὴ Δί', ὡς etc. bene ille quidem, nisi quod neque alienum ab sententia est γάρ, et ἄν γε ap. Euripidem Med. 816. alibique legitur. vid. Herm. annot. ad Viger. 296, b. 8. ὡς οὐκ — φθαίης ἄν. οὐκ οἶδα εἰ φθαίης ἀπιέναι, πρὶν ἀποκνμπανισθῆναι. ἅμα δὲ τύπτει αὐτόν. S.

956. πάλαι, *modo.* (948.) v. Phot. lex. p. 270. et Valck. ad Eurip. Hipp. 1085. *Ex B.*

957. ita S., quod εὐφωνότερον atque elegantius vulgato ἀναμετρήσεις σαυτὸν, quemadmodum ἀναμετρεῖσθαι dici solet pro ἀναμετρεῖν, et futura medii saepe pro activi usurpantur. vide interpp. Nubium ad 203. et Matth. gr. gr. §. 181. figuratam autem significationem h. l. habet ἀναμετρεῖσθαι. Be. secundum Hemsterhus.: *non tuo te modulo metieris atque alio recipies?* Wieland.: *Sagt' ich dir's nicht vorher? Anstatt die Luft zu messen, miss dich selbst*, *Und packe dich.* et similiter Voss. S.: οὐκ ἀναμετρήσει. ὅτι σὺ γεωμετρήσεις. ἅμα δὲ, ὅτι σὺ μέτρια φρονήσεις πλάττειν (φρονήσας πλάττειν) τινὰ ἀρχὴν παιπάλην· οὐδεμία γὰρ Ἀθήνησι. quasi alicui officio atque muneri praeesse cupierit Meton, homo privatus.

958. πρόξενους ἐκάλουν τοὺς τεταγμένους εἰς τὸ ὑποδέχεσθαι τοὺς ξένους τοὺς ἐξ ἄλλων πόλεων ἥκοντας. S. πρόξενοι dicebantur, qui ab Athenn. et Lacedd. publice erant constituti et legatos exterarum urbium, theoros ejusque generis alios excipere jussi; erant igitur πόλεως καὶ ἔθνους (*civitatum nomine hospitum patroni*, ut Hemst. reddidit) [*Residentes, Consuli*], ut ξένοι singulorum. v. annot. ad Ran. 424. etc. B., qui recte suspicatur, *Sardanapalum* appellari istum inspectorem propterea, quod habitu et incessu regem referre videretur. de Sardanapalo, satis noto rege Assyriae, idem laudavit Freretum Debross. et Deguignes. in *Abhandl. der Pariser Akad. Alte Gesch. Asiens* 1. p. 106. 191. seqq. et 459. seqq., qui ejus historiam examinarunt.

959. ἐπίσκοπος. S. secundum Harpocr.: οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἐπισκήψασθαι τὰ παρ' ἑκάστοις κεμπόμενοι ἐπίσκοποι καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο. οὓς οἱ Ἀθηναῖοι ἀρμοστὰς ἔλεγον. — B.: τῷ κ. λαχών. (*sorte per fabas electus.* K.) Phot. lex. p. 194. κυάμῳ λαχεῖν. νόμος ἦν Ἀθή-

960 ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας.
ΠΕ. ἐπίσκοπος;
ἔπεμψε δὲ τίς σε δεῦρο;
ΕΠΙ. φαῦλον βιβλίον
Τελέου τι.
ΠΕ. βούλει δῆτα τὸν μισθὸν λαβὼν
μὴ πράγματ' ἔχειν, ἀλλ' ἀπιέναι;
ΕΠΙ. νὴ τοὺς θεούς.
ἐκκλησιάσαι δ' οὖν ἐδεόμην οἴκοι μένων·
965 ἔστιν γὰρ ἃ δι' ἐμοῦ πέπρακται Φαρνάκῃ.
ΠΕ. ἄπιθι λαβών· ἔστιν δ' ὁ μισθὸς οὑτοσί.
ΕΠΙ. τουτὶ τί ἦν;
ΠΕ. ἐκκλησία περὶ Φαρνάκου.
ΕΠΙ. μαρτύρομαι τυπτόμενος, ὢν ἐπίσκοπος.
ΠΕ. οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐκ ἀπολεῖς τὼ κάδω; —
970 οὐ δεινά; καὶ πέμπουσιν ἤδη 'πισκόπους
ἐς τὴν πόλιν, πρὶν καὶ τεθῦσθαι τοῖς θεοῖς.
ΨΗ. Ἐὰν ὁ Νεφελοκοκκυγιεὺς τὸν Ἀθηναῖον ἀδικῇ...

νησιν ἄρχοντάς τινας κνάμῳ λαχεῖν. v. Albert. ad Hesych. p. 362., Petit. Legg. Att. p. 303. et 307. —

961, 2. φαῦλον β. Τ. τι. ita Dind. libri: — Τελέου. ΠΕ. τί βούλει —, vel τί; βούλει —. ferendum esset τί δέ; βούλει etc., sed praestat ratio Dindorfii. βιβλίον est diploma, quo declarabatur, ipsum esse ἐπίσκοπον, ut monuit B. quod βιβλίον iste gloriosus vocat φαῦλον, h. e. malum, quasi iratus, quod eo avocatus fuerit a majoribus rebus gerendis in concione. de Telea cf. 169. hic Archon esse fingitur.

963. μὴ πράγματ' ἔχειν, molestia carere.

965. Φαρνάκη. στρατηγὸς Περσῶν ὁ Φαρνάκης Φαρναβάζου. ἀλαζονικῶς οὖν σκήπτεται κοινωνίαν ἔχειν μετ' ἐκείνου. S. tum plerique Persarum satrapae cum Lacedaemoniis faciebant. v. Thuc. 8, 6. ibique de Pharnace Duker. Athenienses igitur illos in suas partes trahere studebant. πέπρακται Φαρνάκῃ, confectum est Pharnacae, h. e. in ejus rem sive commodum. Equ. 480., monente H. Vossio: καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ἐν τῇ πόλει, Καὶ πάνθ' ἃ Μήδοις καὶ Βασιλεῖ ξυνώντες etc.

966. οὑτοσί. plagae: cf. 968.

969. οὐκ ἀποσοβήσεις; neutraliter; active autem Equ. 60. ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας. Be. add. 1175., Thom. Mag. p. 102. ibique Hemsterh. B. S. τὼ κάδω. τοὺς κάδους τοὺς ἀμφορικούς, εἰς οὓς τὰς ψήφους καθιᾶσιν. quas situlas hominem secum attulisse monet B., ut concionem aut judicium habeat. — jam etiam iste inspector aufugit.

970. οὐ δεινά; annon haec sunt intolerabilia? καὶ π. ἤδη 'πισκ. h. e. ἤδη πέμπ. καὶ ἐπισκ. hyperbaton.

972. fingit Comicus venditorem decretorum sive plebiscitorum, quia nimis multa solebant fieri Athenis. qui homo inter accedendum legit ex libro decretum aliquod. annotavit Be.

ΠΕ. τουτὶ τί ἐστιν αὖ κακὸν τὸ βιβλίον; i. tr.
ΨΗ. ψηφισματοπώλης εἰμὶ, καὶ νόμους νέους
ἥκω παρ' ὑμᾶς δεῦρο πωλήσων.
ΠΕ. τὸ τί;
ΨΗ. Χρῆσθαι Νεφελοκοκκυγιέας τοῖσδε τοῖς μέτροισι, καὶ
σταθμοῖσι, καὶ ψηφίσμασι, καθάπερ Ὀλοφύξιοι.
975 ΠΕ. σὺ δέ γ' οἷσί περ Ὀτοτύξιοι χρήσει τάχα. i. tr.
ΨΗ. οὗτος, τί πάσχεις;
ΠΕ. οὐκ ἀπολεῖς τοὺς νόμους;
πικροὺς ἐγώ σοι τήμερον δείξω νόμους.
ΕΠΙ. καλοῦμαι Πεισθέταιρον ὕβρεως ἐς τὸν Μουνυχιῶνα
μῆνα.
ΠΕ. ἄληθες, οὗτος; ἔτι γὰρ ἐνταῦθ' ἦσθα σύ; i. tr.

974. **πωλήσων** acerbius dictum est quam ἄγων aut φέρων. scil. pecunia corrumpi facile poterant demagogi, ut psephismatum auctores fierent. **τὸ τί;** *quodnam, quale decretum?* B. in sequentibus verbis Psephismatopolae B et C Paris. atque Rav. habent **καὶ τοῖσδε τοῖς μέτροισι**, quod est ejus, qui haec ad formam senariorum revocaret, cum sint prosa oratione scripta. **μέτροισι, σταθμοῖσι**, ut **κακοῖσιν** ap. Plat. v. Matth. gr. gr. §. 69, 5. — **Ὀλοφύξιοι.** Stephanus de Urbibus (p. 611. ed. Berkel.): **Ὀλόφυξος, πόλις ἐν Θρᾴκῃ περὶ τὸν Ἄθω. ὁ πολίτης Ὀλοφύξιος.** hujus nominis ad similitudinem facete finxit Comicus gentile **Ὀτοτύξιος**, tanquam ab urbe **Ὀτοτύξος**, alludens ad **ὀτοτύξειν, θρηνεῖν.** perinde est ac si dixisset **σὺ δέ γ' ὀτοτύξει τάχα**, ut Lys. 50. **ὀτοτύξει τοι μακρὰ τὴν κεφαλήν.** — *Br.* Voss.: *Ein gleiches Maass u. Gewicht, u. gleiche Verordnungen, Wie den* Heulenstädtern. ΠΕ. *Dir aber soll, was* Beulenstädtern, *gültig sein.* B: Nephelococcygia fingitur colonia esse Atheniensium, quippe a duobus Athenn. condita. jam coloni debebant iisdem mensuris, ponderibus, legibus, magistratibus uti, quibus patria. v. Duker. ad Thuc. p. 186. et Spanhem. de Pr. et U. Num. t. 1. p. 570. seqq.

976. **τί πάσχεις;** *quid agis?* v. S. Nub. 233. haec dicit verberatus a Pisthetaero, ut monuit B.

977. plura verbera minatur, quibus ei leges acerbas sit redditurus. B. quo audito hic quoque se dat in fugam. — S.: **καλοῦμαι, γράφομαι, εἰς τὸ δικαστήριον καλῶ.** B.: „Inter causas publicas Athenis fuit etiam **γραφὴ ὕβρεως.** v. Poll. 8, 40. inusitatum videri potest, quod e Rav. recepit Invern., **ὕβρεων**, nisi putemus ad injurias utrique, et **ψηφισματοπώλῃ** et **ἐπισκόπῳ** illatas, respici. nimirum Inspector iste, qui fugere coeperat, rediit, Pisthetaero converso ad Psephismatopolen." — **ἐς τὸν Μουνυχιῶνα. ἐς τὸν Μαιμακτηριῶνα γάρ εἰσιν αἱ πρίσεις.** S. at hic mensis, primus ille quidem autumnalium anni Attici, quid attinet ad Munychionem, qui fere Aprili nostro respondet? scribendum procul dubio est **ἐς τὸν Μουνυχιῶνα γάρ s. αἱ κρ.** infra S. ad 1382.: **τῷ γὰρ Μουνυχιῶνι μηνὶ τοῦ ἔαρος δικάζονται αἱ πρὸς τοὺς ξένους δίκαι.** (quia tum aderant Athenis peregrini, praesertim socii ad solvenda tributa: vide argum. Pacis annot. 3. et ejusdem fabulae 43. seqq.)

ΨΗ. Ἐὰν δέ τις ἐξελαύνῃ τοὺς ἄρχοντας καὶ μὴ δέχηται κατὰ τὴν στήλην...

ΠΕ. οἴμοι κακοδαίμων, καὶ σὺ γὰρ ἐνταῦθ' ἦσθ' ἔτι;

ΕΠΙ. ἀπολῶ σε, καὶ γράφω σε μυρίας δραχμάς.

ΠΕ. ἐγὼ δέ σου γε τὼ κάδω διασκεδῶ.

ΕΠΙ. μέμνησ', ὅτε τῆς στήλης κατετίλας ἐσπέρας;

ΠΕ. αἰβοῖ, λαβέτω τις αὐτόν! — οὗτος, οὐ μενεῖς;

ΙΕ. ἀπίωμεν ἡμεῖς ὡς τάχιστ' ἐντευθενὶ,
θύσοντες εἴσω τοῖς θεοῖσι τὸν τράγον.

ΧΟ. Ἤδη μοι τῷ παντόπτᾳ a. par. στ.
καὶ παντάρχᾳ θνητοὶ πάντες sp. t.
θύσουσ' εὐκταίαις εὐχαῖς. a. par.
πᾶσαν μὲν γὰρ γᾶν ὀπτεύω, sp. t.
σώζω δ' εὐθαλεῖς καρποὺς, κτείνων παμφύλων γένναν as., 2 a. par.
θηρῶν, ἃ πάντ' ἐν γαίᾳ a. par.
ἐκ κάλυκος αὐξανόμενα γένυσιν πολυφάγοις, pae. t.
δένδρεσί τ' ἐφεζόμενα καρπὸν ἀποβόσκεται·

978. Ἐὰν δέ τις etc. jam hic quoque nebulo rediit, postquam Pisthetaerum alibi occupatum videt. S.: κατὰ τὴν στήλην. κατὰ τὴν δημοσίαν ἀναγραφήν. B.: est enim στήλη columna publica, cui vel inscribebantur, vel in tabula (cf. annot. ad 426.) appendebantur foedera, leges etc. v. Ach. 683., Reiskii ind. Demosth., Petit. Legg. Att. p. 166. sequ., 316. B.

979. οἴμοι κακ. cf. 1177.

980. γράφειν δραχμὰς est *mulctam dicere drachmarum*. Moer. p. 114., Thom. Mag. p. 196. διασκεδῶ pro διασκεδάσω, Attice. *Ex B.*

981. τὼ κάδω. cf. 969.

982. τῆς στήλης κατ. hoc nefarium erat, ut κατατιλᾶν τῶν Ἑκαταίων Ran. 852. *Be.* formam dicendi μέμνησαι ὅτε — illustrat Porson. ad Hecub. 112. B. cf. Matth. gr. gr. §. 550. annot.

984. quoniam sacra saepe fuerant interrupta, hoc suadet sacerdos, igitur cum eo Pisthet., Epops et fortassis alii abeunt; Chorus manet in scena. B.

986. gaudet Chorus honore, quem sibi jam habituros esse sperat homines, aviumque praedicat utilitatem. — τῷ παντόπτᾳ καὶ παντάρχᾳ. Iovis epitheta ap. Soph. Oed. Col. 1012. Aeschyl. Eum. 1048. Ζεὺς πανόπτας. *Ex Be.*

988. εὐκταίαις, precibus *desiderabilibus*, quas quisque deus sibi fieri cupiat.

990. εὐθ. h. e. εὐθηλεῖς, Dorice. B.: πάμφυλοι θῆρες sunt omnis generis animalcula, insecta, ut Geopon. 21, 4. θηρία ἐν τοῖς ἐντέροις τρεφόμενα. γέννα poëtis idem quod γένος. Eurip. Or. 944. γέννα Πέλοπος. *Ex B.*

992. ἐκ κάλυκος, *ex flore* cujusvis plantae. γένυς, alias mentum, maxilla, guttur, h. l. est *os*, ut Eurip. Phoen. 1301. καρποὶ δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν. *Ex B.*

993. ἐφεζ. dictum πρὸς τὸ σημαινόμενον, θηρία: nam ad ἃ (γέννα) relatum esse deberet ἐφε-

κτείνω δ', οἳ κήπους εὐώδεις φθείρουσιν λύμαις
ἐχθίσταις· sp. oct.
(10) ἑρπετά τε καὶ δάκεθ', ὁποῖα περ ἂν pae. tr.
ἔστιν, ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος ἐν φοναῖς ὄλλυται. pae. t.
Τῇδε μέντοι θἠμέρᾳ μάλιστ' ἐπαναγορεύεται, t. t. c.
ἐπίῤῥ.
ἢν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον,
λαμβάνειν τάλαντον· ἤν τε τῶν τυράννων τίς τινα
τῶν τεθνηκότων ἀποκτείνῃ, τάλαντον λαμβάνειν.
βουλόμεσθ' οὖν νῦν ἀνειπεῖν ταῦτα χἠμεῖς ἐνθάδε.
ἢν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Φιλοκράτη τὸν Στρούθιον,
λήψεται τάλαντον, ἢν δὲ ζῶντά γ' ἀγάγῃ, τέτταρα,
ὅτι συνείρων τοὺς σπίνους πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοὐβολοῦ,
εἶτα φυσᾷν τὰς κίχλας δείκνυσι καὶ λυμαίνεται,

ζομένα (ἐφιζομένη), quod abhorret a metro paeonico.

994. λύμαις. λύμη φθορὰ, βλάβη. gl. Victor.

995. ἀμέτρως libri ὁπόσα.

996. A et B Paris. et Rav. πτερ. φοναῖσιν ἐξόλλυται. ferri fortasse posset hoc ὑπ' ἐμὰ πτερὰ φοναῖσιν ἐξ., sed ἐξ. ab eo scriptum esse arbitror, qui invenisset φοναῖσιν, restitueretque Creticum. — ἐν φοναῖς pro φοναῖς, ut ap. Eurip. Med. 814. ἐν τλάμονι θυμῷ. vide Matth. cum ibi, tum gr. gr. §. 401. annot. 2., et cf. Soph. Oed. Reg. 80., 140., infra 1612. etc.

997. μάλιστα, *cum maxime*. ἐπαν., *identidem per praeconem pronunciatur*. exilio tum affectus est Diagoras Melius, de quo ad Ran. 312.

1000. proverbii loco dicebatur *mortuum occidere*, cum significare vellent, rem actam agi. nimirum id facere videbantur Aristophani oratores, qui quavis occasione adversarios tyrannidis affectatae, qualis Pisistratidarum fuit, insimularent, itaque invidiam iis conflarent apud meticulosum populum, qui tamen patienter ferret demagogiam. ridicule igitur et σαρκαστικῶς praemium proponi Comicus fingit non illis, qui vivos tyrannos, demagogos dico, interficiant, sed bonis viris istis, qui dudum mortuos neque amplius cuiquam timendos insectentur.

1001. ἀνειπεῖν. κηρύξαι καὶ ἀναγορεῦσαι. gl. Vict. cf. Pollux 8, 138. etc.

1002. σὸν Στρούθιον. ἄνω (14.) εἶπεν ἐκ τῶν Ὀρνέων. Στρούθιον δὲ εἶπεν, ὡς Μήλιον. — συνείρων δὲ εἰς ὁρμαθὸν συντιθείς. (*colligans*, scil. simul vendendos. B.)

1003. ita Dind. codd. hiatu intolerando ζῶντα ἀγάγῃ.

1004. σπίνους. (sic, ut olim impressi, sed male,) εἶδος ὀρνέου. (*fringilla* esse dicitur: vid. annot. ad Pac. 1084.) τρία δὲ αὐτοὺς λυπεῖ, ὅτι θηρεύει, ὅτι πωλεῖ, ὅτι ζ τοῦ ὁβολοῦ, ὡς εὐτελίζων αὐτούς. S.

1005. perperam libri φυσᾶν, quod est secundum Be.: *turdos istidem inflans palam ostendit*, quasi hoc interfuerit hominis tales artes palam ostendere. imo clam alios eas saginatores atque venditores avium docere illarum in contumeliam fingitur. δείκνυσι φυσῶν τὰς κίχλας, ut τελετὰς κατέδειξε

τοῖς τε κοψιχοισιν εἰς τὰς ῥῖνας ἐγχεῖ τὰ πτερὰ,
τὰς περιστερὰς θ' ὁμοίως ξυλλαβὼν εἵρξας ἔχει,
κἀπαναγκάζει παλεύειν δεδεμένας ἐν δικτύῳ.
ταῦτα βουλόμεσθ' ἀνεῖπεῖν, κεἴ τις ὄρνιθας τρέφει
εἰργμένους ὑμῶν ἐν αὐλῇ, φράζομεν μεθιέναι·
ἢν δὲ μὴ πείθησθε, συλληφθέντες ὑπὸ τῶν ὀρνέων,
αὖθις ὑμεῖς αὖ παρ' ἡμῖν δεδεμένοι παλεύσετε.
Εὔδαιμον φῦλον πτηνῶν ἀντ.
οἰωνῶν, οἳ χειμῶνος μὲν
χλαίνας οὐκ ἀμπισχοῦνται·
οὐδ' αὖ θερμὴ πνίγους ἡμᾶς
ἀκτὶς τηλαυγὴς θάλπει· ἀλλ' ἀνθηρῶν λειμώνων
φύλλων ἐν κόλποις ναίω,
ἡνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξὺ μέλος ἀχέτας
θάλπεσι μεσημβρινοῖς ἡλιομανὴς βοᾷ·

Ran. 971. etc. „φυσᾷν κίχλας, *sufflare turdos* dicitur, ut eo pluris vendat si grandiores videantur." B.

1006. κοψίχοισιν. vid. annot. ad 302. S.: — μετὰ τὸ σφάξαι πτερὰ ἐπιβάλλουσιν, ὥστε αὐτῶν αὐτοὺς κρεμαμένους ὁραθῆναι πᾶσι. — βιαίως δὲ τὸ ἔγχεῖ. (imo simpliciter est *injicit*, *immittit*, ut monuit B.)

1008. παλεύσιν. θηρεύσιν, προκαλεῖσθαι. εἰώθασιν ἐπτνφλοῦντές τινα τῶν ὀρνίων ἱστάναι ἐν δικτύῳ, ὅπως τῇ φωνῇ προσκαλοῖτο τὰ ὁμοιογενῆ. — S. annotavit B., ejusmodi aves, quibus aliae alliciuntur (*Lockvögel*), Graecis dici παλευτρίας, Latinis *illices*. v. Hesych. v. παλευτριαι, Phot. lex. p. 271., Plaut. Asin. 1, 3, 68.

1010. αὐλῇ, proprie ὁ διαπνεόμενος τόπος (Athen. 5. p. 189.), singulatim dicitur locus vacuus ante domus januam, ubi gramen virebat et pecudes atque alites versabantur, vestibulum, *cors*, *septum*. v. Iliad. 11, 773., Gell. 16, 5., Peris. ad Aelian. V. H. 3, 4, 8. *Ex B.* φράζ., *jubemus*. cf. 1148. etc.

1015. χλαῖνας. cf. 679. ἀμπισχ. Hesych., monente Br.: ἀμπισχεῖν, περιβαλεῖν. ἀμπισχούμενον, περιβαλλόμενον.

1017. τηλ., *longe* seu *procul splendens*, splendidissima. cf. 1592.

1019. ἀχέτας, ut Pac. 1093. B.: ἠχέτης *vocalem*, *canorum*, denotat, et de aliis quoque rebus dicitur (v. Albert. ad Hesych. 1. p. 652.); sed proprie de cicada majore seu mare, cui soli cantus, qui vulgo dicitur, tribui solet. v. Aristot. H. A. 5, 30. et ibi Camus etc. θεσπέσιος, *eximius*, *praestans*, ut βοὴ θεσπεσίη Hom. Odyss. 24, 49., ob cantum dicitur, a veteribus valde laudatum. cf. 89.

1020. codd. μεσ. ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς βοᾷ, metro perdito. recte Br. deleta praepositione scripsit ἡλιομανὴς, cujus verbi ista est interpretatio. S.: ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς· τέρπεται γὰρ καὶ ἐπαίνεται τῷ ἡλίῳ ὁ τέττιξ· τὸ μαίνεσθαι in compositis saepe etiam laudi dari, monuit Dan. Heinsius ad Sil. 2, 324. Hesych. ὑλομανὴς· ὁ ταῖς ὕλαις χείρων etc. cf. B., qui τῷ ἡλιομανὴς eum significari ait, qui solem vehementer appetit.

χειμάζω δ' ἐν κοίλοις ἄντροις, Νύμφαις οὐρείαις ξυμπαίζων·
ἠρινά τε βοσκόμεθα παρθένια
λευκότροφα μύρτα, Χαρίτων τε κηπεύματα.
Τοῖς κριταῖς εἰπεῖν τι βουλόμεσθα τῆς νίκης πέρι, ἀντεπιῤῥ.
ὅσ' ἀγάθ', ἢν κρίνωσιν ἡμᾶς, πᾶσιν αὐτοῖς δώσομεν,
ὥστε κρείττω δῶρα πολλῷ τῶν Ἀλεξάνδρου λαβεῖν.
πρῶτα μὲν γὰρ, οὗ μάλιστα πᾶς κριτὴς ἐφίεται,
γλαῦκες ὑμᾶς οὔποτ' ἐπιλείψουσι Λαυριωτικαὶ,
ἀλλ' ἐνοικήσουσιν ἔνδον, ἔν τε τοῖς βαλαντίοις
ἐννεοττεύσουσι, κἀκλέψουσι μικρὰ κέρματα.

1021. χειμάζειν h. l. est hibernare, hiemem transigere, ut Dion. Hal. Arch. Rom. 10, 48. B.

1022. παρθ. διὰ τὸ ἐπιμελῶς τὰς γυναῖκας καὶ τὰς παρθένους τὰ μύρτα ἐσθίειν. (B. virgineas baccas myrti malit intelligi *teneras*, *delicatulas*.) λευκότροφα δὲ ἀντὶ τοῦ λευκὰ καὶ τρυφερά. τοιαῦτα γάρ εἰσι μήπω πεπανθέντα. S. sic etiam B., monens, in hujusmodi epithetis saepe non nisi alteram notionis partem spectari. cui hactenus assentior, ut tamen significationem τῆς τροφῆς non alienam putem a re cibi.

1023. κηπεύματα (*hortorum fructus*, *Gartengewächse*,) enotavit hinc Pollux 1, 222., 7, 140. B. intelliguntur fructus, quales in hortis Gratiarum proveniant, h. e. pulcherrimi suavissimique.

1024. τῆς νίκης, victoriae, quam sperat poëta. cf. 421. et similem parabasin Nub. 518. seqq., ubi vid. Spanh. annotavit B.

1026. τῶν Ἀλεξ. τοῦ Πάριδος, ὃν ἔλαβε παρὰ Ἀφροδίτης. — S. vidd. interpp. Hygini fab. 92.

1027. ὧν — ἐφίενται. carpit judices, tanquam dona appetentes.

1028. γλαῦκες. ἀντὶ τοῦ νομίσματα· ἡ γὰρ γλαὺξ ὄρνεόν ἐστιν Ἀθηνᾶς, ὅπερ πάνυ τιμῶντες Ἀθηναῖοι διὰ τὴν θεὸν ἐν τοῖς τετραδράχμοις ἐνεχάραξαν νομίσμασιν. αἰνίττεται δὲ καὶ εἰς τὸ φιλάργυρον τῶν Ἀθηναίων. ἄλλως. ἡ γλαὺξ ἐπὶ χαράγματος ἦν τετραδράχμου, ὡς Φιλόχορος. ἐκλήθη δὲ τὸ νόμισμα τὸ τετράδραχμον τότε [ἡ] γλαύξ. ἦν γὰρ γλαὺξ ἐπίσημον καὶ πρόσωπον Ἀθηνᾶς, τῶν προτέρων διδράχμων ὄντων, ἐπίσημόν τε βοῦν ἐχόντων. S. cf. 297. Λαυρ. a Laurio monte (et pago Atticae), ubi erant metallifodinae Atheniensium. vide Herod. 7, 144. Thuc. 2, 55.: μέχρι Λαυρίου ὅρους, οὗ τὰ ἀργύρεα μέταλλά ἐστιν Ἀθηναίοις. — *Ex Be.* Non res publica, sed cives metalla erui per servos jubebant, atque ita ante bellum Pelop. valde ditescebant. nam post illud bellum exigui inde sperari poterant reditus. v. Wessel. ad Diod. Sic. t. 1. p. 359. et Meiners. de luxu Athenn. p. 56. sequ. B. cf. annot. ad Ran. 674.

1029. ἔνδον, *intus*, domi apud vos.

1030. pro νεόττια, *pullos*, dixit κέρματα, *numulos*, de quo vocabulo cf. Plut. 375. „ἐκλέπειν est *excludere*, ut gallinae dicuntur ova excludere, v. c. Athen. 9. p. 397, B.“ etc. B. Cratinus ap. Athen. l. l. ὡς ἂν ἐκλέψῃς καλὸν Ἡμῖν τι καὶ θαυμαστὸν ἐκ τοῦδ' ὄρνεον.

εἶτα πρὸς τούτοισιν, ὥσπερ ἐν ἱεροῖς οἰκήσετε·
τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν.
κἂν λαχόντες ἀρχίδιον εἶθ' ἁρπάσαι βούλησθέ τι,
ὀξὺν ἱερακίσκον ἐς τὰς χεῖρας ὑμῖν δώσομεν.
ἢν δὲ που δειπνῆτε, πρηγορεῶνας ἡμῖν πέμψομεν.
ἢν δὲ μὴ κρίνητε, χαλκεύεσθε μηνίσκους φορεῖν,
ὥσπερ ἀνδριάντες, ὡς ὑμῶν ὃς ἂν μήνην ἔχῃ,
ὅταν ἔχητε χλανίδα λευκὴν, τότε μάλισθ' οὕτω δίκην
δώσειθ' ἡμῖν πᾶσι τοῖς ὄρνισι κατατιλώμενοι.

1032. ἐρ. πρὸς ἀετόν. διὰ τὰ ἐν τοῖς ναοῖς ἀετώματα. (erant enim ἀετοὶ *fastigia templorum*, sculptis imaginibus ornata. v. Valck. Diatr. in fr. Eurip. p. 214. sequ. et Heyn. ad Pind. Ol. 13, 29. B.) τὰς γὰρ τῶν ἱερῶν στέγας (imo ἔξοχάς, ἄκρα, vel quiddam simile,) πτερὰ καὶ ἀετοὺς καλοῦσιν ὡς φησιν Ἴων ἐν Ἀγαμέμνονι. S. significat igitur ἐρέφειν οἰκίας πρὸς ἀετὸν *tegere*, *cingere*, *coronare*, *domos ad* seu *circa fastigium*, vel potius *usque ad fastigium*, h. e. fotas domos opplere nidis; quod in templis partim apertis facere solent aves: v. Eurip. Ion. 137. seqq. ridicule dictum, ut haec omnia. Be.: — etiam πτερύγια vocabantur (isti ἀετοὶ), aut ap. Matth. Evang. 4, 5. ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ, *ad pinnaculum templi*. ludit autem Comicus in homonymia vocis ἀετὸς, quae *aquilam* et *pinnaculum* significat.

1033, 4. ἀρχ. ὑποκοριστικῶς τὴν ἀρχήν. διαβάλλει δὲ αὐτοὺς ὡς ἅρπαγας. ὀξὺν ἱερ. ἀντὶ τοῦ ἁρπαγὴν ὀξεῖαν. Δίδυμος, τάχος ὡς ἱέρακος, ἵνα ταχέως φύγῃ. S. imo ut manibus vestris eadem vis rapiendi insit; quae unguibus accipitrum; quemadmodum *hydro imbutas sagittas* ap. Sil. 1, 322. et similia ap. alios leguntur. „utitur deminutivis, ut in vita communi fit, ubi elevare quaedam atque emollire volumus. ὀξύς est *celer*, *celeriter rapiens*. v. Thom. Mag. p. 651." *E B.*

1035. πρηγ. — Δίδυμος τοὺς βρόγχους τῶν ὀρνέων τοὺς λεγομένους προλόβους, ὅτι συλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία. (*gulas*, *Kröpfe*, quas promittunt hominibus, quo plus vorare possint. *E B.*) — S.

1036. ἐὰν δὲ μὴ ἡμᾶς κρίνητε νικῶν, τίθεσθε, ὥσπερ οἱ ἀνδριάντες, μηνίσκους ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς. ποιοῦσι γὰρ ἔνιοι, ὥστε μὴ ἐφάπτεσθαι τὰ ὄρνεα. εἰς τὸ αὐτό. μηνίσκους, σκιπάσματα τῶν ἀνδριάντων, διὰ τὸ μὴ ἀποπατεῖν κατ' αὐτῶν τὰ ὄρνεα. (de μήναις seu μηνίσκοις, *lunulis*, *nimbis*, v. Hesych. ibique Albert., Phot. lex. p. 196. B.) φησὶν οὖν, ὅτι μέλλομεν ὑμῶν κατατιλᾶν. S. χαλκεύεσθαι μηνίσκους est sibi aereas lunulas confici jubere, ut χαλκεύειν ex aere al. facere Plut. 163., 509. φορεῖν, ὥστε φορ., *gestandas*. B.

1037. libri metro pessumdato ὃς ἂν μὴ μήνην ἔχῃ, quod est correctoris, qui non intelligeret, joco inexpectato aves etiam illos se stercore suo inquinaturas esse dicere, qui capita lunulis munivissent.

1038. χλαν. λευκὴν, *laenam candidam*. vid. Schneideri lex. v. χλαῖνα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ. ΑΓΓΕΛΟΙ. ΧΟΡΟΣ. ΙΡΙΣ. ΚΗΡΥΞ. ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ. ΚΙΝΗΣΙΑΣ. ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

1040 ΠΕ. Τὰ μὲν ἱερ' ἡμῖν ἐστιν, ὦρνιθες, καλά· i. tr.
ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους πάρεστιν ἄγγελος
οὐδείς, ὅτου πευσόμεθα τἀκεῖ πράγματα.
ἀλλ' οὗτοσὶ τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων.
ΑΓ. Α. ποῦ, ποῦ 'στι; ποῦ, ποῦ, ποῦ 'στι; ποῦ, ποῦ, ποῦ
'στι; ποῦ,
1045 ποῦ Πεισθέταιρος ἔστιν ἄρχων;
ΠΕ. οὗτοσί.
ΑΓ. Α. ἐξῳκοδόμηταί σοι τὸ τεῖχος.
ΠΕ. εὖ λέγεις.
ΑΓ. Α. κάλλιστον ἔργον καὶ μεγαλοπρεπέστατον,
ὥστ' ἂν ἐπάνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεὺς
καὶ Θεαγένης ἐναντίω δύ' ἅρματε,

1040. sacrificio peracto in scenam redit Pisthetaerus, miratus, adhuc non venisse nuncium de muro instructo.

1041. ὡς ἀπό. monuit B., redundare ὡς ante ἀπό, ut saepius ante praepp. εἰς, ἐπί, πρός.

1043. Σύμμαχος· οὕτω συντόνως τρέχει, ὡς Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος. — S. nimirum fluvii nomen ponitur pro cursu ap. eum flavium instituto, dicitur autem πνεῖν Ἀλφειόν, ut Ran. 955. πνεῖν δόρυ καὶ λόγχας etc.

1044. ποῦ, ποῦ 'στι; etc. repetitio ridicule ἐμφατική, quales passim usurpant Comici. festinat nuncius convenire archontem Pisthetaerum.

1048, 9. Προξ. καὶ Θεαγένης. ἐκ τούτων πιστεῦται τὸ ἀνυπόστατον τοῦ τείχους, ἐπειδὴ καπνοὶ ἦσαν καὶ κομπασταί, καὶ μόνον ὑπόσχεσις· τοιαύτη δὲ καὶ ἡ τοῦ τείχους οἰκοδομή. ὁ Κομπ. ἔπαιξε παρὰ τὸν κόμπον. — Τηλεπλείδης δὲ ἐν Ἡσιόδῳ ὡς παρεμένον τῷ σώματι κωμῳδεῖ αὐτόν. S. cf. Vesp. 316. de Theagene cf. 787. annotavit B., haud insolitam esse istam muri latitudinem, si comparetur cum murorum Nini et Babylonis ap. Diod. Sic. 2, 4. et Herod. 1, 179. Thucydides quo-

ἵππων ὑπόντων μέγεθος ὅσον ὁ δούριος,
ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην.

ΠΕ. Ἡράκλεις!

ΑΓ. Α. τὸ δὲ μῆκός ἐστι (καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὐτὸ ἐγὼ)
ἑκατοντορόγυιον.

ΠΕ. ὦ Πόσειδον, τοῦ μακροῦ!
τίνες ᾠκοδόμησαν αὐτὸ τηλικουτονί;

ΑΓ. Α. ὄρνιθες, οὐδεὶς ἄλλος, (οὐκ Αἰγύπτιος
πλινθοφόρος, οὐ λιθουργὸς, οὐ τέκτων παρῆν,)
ἀλλ' αὐτόχειρες, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ.
ἐκ μέν γε Λιβύης ἦκον ὡς τρισμύριαι
γέρανοι, θεμελίους καταπεπωκυῖαι λίθους.

que 1, 93. de muro Piraei: καὶ ᾠκοδόμησαν — τὸ πάχος τοῦ τείχους, ὅπερ καὶ νῦν ἔτι δῆλόν ἐστι περὶ τὸν Πειραιᾶ· δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγαν, quem locum protulit Be., simul laudato versu 525. et sequ.

1050. ὁ δούριος. — δύναται ὁ ἐν Ἰλίῳ λαμβάνεσθαι. (recte.) ἐν ἀκροπόλει δὲ χαλκοῦς ἵππος ἀνέκειτο κατὰ μίμησιν τοῦ Ἰλιακοῦ. S. de hoc laudantur Pausan. 1, 23. et Hesych. v. δούριος.

1053. ἑκατον. ita Burnejus in *Monthly Review* vol. 28. N. S. p. 430. secundum Photium (ὀργυίας λέγουσιν [Attici], οὐχὶ ὀργυίας. Ἀριστοφάνης.), nec metrum fert vulgatam lectionem ἑκατοντόργυιον, inconsulto autem Br. scribi jussit ἑκατονταόργυιον, quia scilicet inepti sit, moenium tantae urbis ambitum non amplius centum ulnarum esse dicere, nec apte hic nuncius pugnantia loquatur in narratione incredibili. sic Artotrogus ille ap. Plautum Mil. 42. *centum in Cilicia Et quinquaginta, centum Sycolatronidas, Triginta Sardos, sexaginta Macedones* numerat *septem millia*, qui revera sunt 340. quis talia ad vivum resecet in Comico? et tamen ejusmodi jocos inexpectatos saepe non ceperunt interpretes. — ὦ Πος., τοῦ μακροῦ! dictum κατ' εἰρωνείαν, dedi μακροῦ, in quo intelligendum μῆκους, cum inusitatum sit, quod obtrudunt nobis libri, μάκρους a μάκρος, cui vocabulo adstupens Schol.: σημείωσαι, inquit, ὅτι τὸ μάκρος λέγει.

1055. Αἰγ. πλινθοφόρος. οἱ Αἰγύπτιοι ἐκωμῳδοῦντο ὡς ἀχθοφόροι. καὶ ἐν Βατράχοις (1332.)· οὓς οὐκ ἄραιντ' ἂν (ἢν ἄραιντ') οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι. — S. notum est ex Herodoti Euterpe, ut plerique reges assidue coëgerint eos caementa portare ad exstruendas praecipue pyramides. *Be.* cf. annot. ad Ran. l. l.

1057. αὐτόχειρες, αὐταί. proprie αὐτόχειρ est is, qui sua manu al. facit. v. Lys. 269., Herodian. p. 474. Piers. et interpp. Act. 27, 19. B.

1058. quia grues vere novo ex Libya redeunt, quo profectae fuerant extremo autumno. cf. 677. *Be.*

1059. γέρανοι. διὰ τὸ ἐν ὕψει πέτεσθαι, καὶ τῇ εἰς εὐθὺ ὁρμῇ τὴν ἐπὶ τὰ κάτω θέαν ἐμποδίζεσθαι, λίθους βαστάζουσιν, ὅπως κάμνουσαι τῇ πτήσει ᾖττοιεν, καὶ αἰσθοιντο, πότερον ἐπὶ γῆς ἢ ἐπὶ θαλάσσης φέρωνται. καὶ εἰ μὲν ἐπὶ θαλάσσης ἦκοι ὁ λίθος, ἀνύουσι τὴν ὁδόν· εἰ δὲ ἐπὶ γῆς, ἀναπαύονται. S. idem inferius annotante Be.: ἀντὶ τοῦ λίθον· ἐπεὶ οἱ γέρανοι ἐν ταῖς ἀτάφοις ψήφους

τούτους δ' ἐτύκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥύγχεσιν.
ἕτεροι δ' ἐπλινθοφόρουν πελαργοὶ μυρίοι·
ὕδωρ δ' ἐφόρουν κάτωθεν ἐς τὸν ἀέρα
οἱ χαραδριοὶ καὶ τἄλλα ποτάμι' ὄρνεα.
ΠΕ. ἐπηλοφόρουν δ' αὐτοῖσι τίνες;
ΑΓ. Α. ἐρωδιοὶ
λεκάναισι.
ΠΕ. τὸν δὲ πηλὸν ἐνεβάλλοντο πῶς;
ΑΓ. Α. τοῦτ', ὦ 'γάθ', ἐξεύρητο καὶ σοφώτατα·
οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες, ὥσπερ ταῖς ἄμαις,
ἐς τὰς λεκάνας ἐνέβαλον αὐτὸν τοῖν ποδοῖν.
ΠΕ. τί δῆτα πόδες ἂν οὐκ ἂν ἐργασαίατο;

ἐν τῷ πέτεσθαι ἔχουσιν. ἄλλως. πολλάκις καὶ στηρίγματος ἕνεκα περιφέρουσι τοὺς λίθους αἱ γέρανοι πρὸς τὸ μὴ παραφέρεσθαι ἀνέμοις. anilis fabula. Aristot. H. A. 8, 12., interprete Th. Gaza: *sed avium grues, ut dictum est, ex ultimis in ultima abeunt. volant flatu secundo. quod de lapide narrant, falsum est. lapidem enim eas tenere fulcimento, quem, ubi deciderit, accipi utilem ad auri probationem ajunt.* narratur etiam alio modo: vide Plin. H. N. 10, 23, 30. (*excubias habent nocturnis temporibus, lapillum pede tenentes* etc.) verum tamen est, solere grues, itidem ut alias quasdam aves, devorare lapillos, quo facilius concoquant, auctore Wilmsenio Historiae nat. germ. scriptae vol. 1. p. 883. — θεμελίους. ἤγουν προσήκοντας θεμελίῳ. gl. Vict.

1060. ἐτύκ. τύκος ἐργαλεῖόν τι, ᾧ τοὺς λίθους περιτύκουσι καὶ ξέουσιν. (*behauen.*) ἐπιτήδειον δὲ ἔργον ταῖς μαχρὸν ἐχούσαις ῥύγχος. κρὲξ δὲ εἶδος ὀρνέου, ὀξὺ πάνυ τὸ ῥύγχος καὶ πριονώδες ἔχον. S. κρὲξ etiam Herodot. 2, 76. memoratur, ubi gloss. Herod. dicit esse ὄρνιον ὀνοσιώνιστον τοῖς γαμουμένοις. — marina (Tzetz. ad Lycophr. 513.) vel aquatica avis dicitur, et putatur esse *rallus crex* Linn. v. Camus ad Aristot. H. A. 2. p. 257. sequ. et Aelian. V. H. 4, 5. B. interpp. germani graecum nomen (*Krexe*) retinuerunt.

1061. πελαργοί. διὰ τὸ (τὸ) Πελαργικὸν τεῖχος (797.) τοὺς ἀπὸ Τυρρηνίας ἀναστῆσαι. S.

1063, 4. de χαραδριοῖς et ἐρωδιοῖς cf. 262., 831. seqq.

1065. monuit B., λεκάναις Photio lex. p. 156. et Zonara. 2. p. 1295. auctoribus esse vasa ansata ad asservanda obsonia et alia ejus generis, ap. seriores autem Graecos ita dici pelves ad pedes lavandos. interpp. lat. *in pelvibus*, germ. *in Gelsen.*

1066. ordo, monente B.: τοῦτο καὶ σοφ. ἐξεύρ., *hoc vel scitissime omnium excogitarunt.*

1067. οἱ χῆνες. διὰ τὸ πλατύποδας τῶν ἄλλων μᾶλλον εἶναι τοὺς χῆνας. S. ὑποτ. annotavit K., ὑποτύπτειν eos dici, qui lato aliquo instrumento fossorio in terram impacto humum vel caementum aliamve materiam eo exceptam egerunt, aut in vas quoddam conjiciunt. Herod. 2, 137.: κοντῷ γὰρ ὑποτύπτοντες ἐς λίμνην, ὅ τι προσοῖτο τοῦ πηλοῦ τῷ κοντῷ, τοῦτο συλλέγοντες πλίνθους εἶρυσαν. „ἄμη sive ἄμη non solum est falx, sed etiam *ligo*, fodiendi instrumentum. v. Albert. ad Hesych. h. v., Duker. ad Thuc. p. 254." B.

1069. παρὰ τὴν παροιμίαν τί δῆτα χεῖρες οὐκ ἂν ἐργα-

ΑΓ. Α. καὶ νὴ Δί' αἱ νῆτται γε περιεζωσμέναι
ἐπλινθοφόρουν· ἄνω δὲ τὸν ὑπαγωγέα
* ἐπέτονθ' ἔχουσαι κατόπιν, ὥσπερ παιδία,
τὸν πηλὸν ἐν τοῖς στόμασιν αἱ χελιδόνες.
ΠΕ. τί δῆτα μισθωτοὺς ἂν ἔτι μισθοῖτό τις;
φέρ' ἴδω, τί δαί; τὰ ξύλινα τοῦ τείχους τίνες
ἀπειργάσαντ';
ΑΓ. Α. ὄρνιθες ἦσαν τέκτονες
σοφώτατοι, πελεκᾶντες, οἳ τοῖς ῥύγχεσιν
ἀπεπλέκησαν τὰς πύλας· ἦν δ' ὁ κτύπος
αὐτῶν πελεκώντων, ὥσπερ ἐν ναυπηγίῳ.
καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις,

σαλατο; S. cf. Erasm. p. 368. et de duplici ἄν Gregor. de dial. p. 18. B.

1070. περιεζ. ut succincti esse solent, qui opus faciunt. ridicule. quidam in scholiis: τινὲς τῶν νησῶν ἔχουσιν ὡς ζωνὴν ἐν κύκλῳ λευκήν. quem secutus interp. gallofrancus hoc singulare quoddam genus anatum esse putat, velut *canes a tablier*. Wilmsen. l. l. ad 1059. p. 951., ubi describitur *anas Boschas fera* Linn., *die wilde Ente*: „auf der vordern Seite am untern Theil des Halses steht ein weisser Halbzirkel."

1071. — ὁ ὑπαγωγεύς, ὥς τινες, σιδηροῦν τι οἷον πτερύδιον, ᾧ ἔχρῶντο οἱ τοιχοται. οἱ δὲ ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν, ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας. (*truam, die Mauerkelle.*) — S. Br.: plumarum in summo tergo, alis expansis, figura ad ὑπαγωγέως, quem gallice *une truelle* appellamus, accedit.

1073. asyndeto Br. offensus et iterum commemoratis iis, qui lutum advehebant, deletum ibat hunc versum. cui respondens B.: „Reponi tamen potest," inquit, „etiam supra 1061. jam cicoonias dici πλινθοφορεῖν, et tamen idem h. l. anatibus tribui; deinde supra fulicas dici lutum pelvibus apportasse, h. autem l. hirundines caementum ore gestasse." itaque post verbum στόμασιν virgula interpungendum esse censet. malim equidem scribi ὥς τε παιδία τὸν πηλὸν etc. h. e. καὶ, ὡς παιδία, τὸν πηλὸν —, quemadmodum Pindarus Nem. 6, 105. δύο μὲν Κρονίου πὰρ τεμένει, Παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε, Τιμίδα, Κλᾶρος προπετὴς ἄνθε' Ὀλυμπιάδος, Tibullus 1, 4, 56. *Messalam terra tum sequiturque mari.* sic Euripides ap. Pollucem 7, 178. in vulgatis libris: κοίλοις ἐν ἄντροις ἅλυκνος, ὥσπερ θὴρ μόνος, sed in MS. ὥστε θὴρ μόνος. vid. Porson. praefat. Hecubae p. XXXII.

1074, 5. μισθωτοὺς (homines mercede conductos) μισθοῦσθαι dictum esse pro μισθωτοὺς λαβεῖν seu μισθοῦσθαι, annotavit B. τί δαί; *quid vero?* ut Plut. 901. etc. τὰ ξύλινα, opus ligneum, *das Holzwerk.*

1077. πελεκᾶντες. παρὰ τὸ πελεκᾶν τὰ ξύλα τῷ ἐνόματι τοῦ ὄρνιθος πιθανῶς ἐχρήσατο παίζων. καὶ ὅτι ῥάμφος ἔχει μέγα. S. non plateas seu plataleas, *Pelikane*, sed picorum genus, *Baumspechte*, designari, contra Camusium t. 2. p. 617. et Bochartum Hieroz. 2, 2, 24. ostendit Schneider. lex. 2. p. 237. et ad Aelian. N. A. 3, 20. πελεκᾶν et ἀποπελεκᾶν non tam securi caedere quam *dolare, behauen*, significat. v. Odyss. 5, 244. B.

καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττεται κύκλῳ,
ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται, πανταχῇ
φυλακαὶ καθεστήκασι καὶ φρυκτωρίαι
ἐν τοῖσι πύργοις. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀποτρέχων
ἀπονίψομαι· σὺ δ' αὐτὸς ἤδη τἄλλα δρᾶ.

ΧΟ. οὗτος, τί ποιεῖς; ἆρα θαυμάζεις, ὅτι
οὕτω τὸ τεῖχος ἐκτετείχισται ταχύ;

ΠΕ. νὴ τοὺς θεούς ἔγωγε· καὶ γὰρ ἄξιον·
ὅσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεταί μοι ψεύδεσιν.
ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκεῖθεν ἄγγελος
ἐσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο, πυῤῥίχην βλέπων.

ΑΓ. Β. ἰοὺ ἰού, ἰοὺ ἰού, ἰοὺ ἰού!

ΠΕ. τί τὸ πρᾶγμα τουτί;

ΑΓ. Β. δεινότατα πεπόνθαμεν·
τῶν γὰρ θεῶν τις ἄρτι τῶν παρὰ τοῦ Διὸς
διὰ τῶν πυλῶν εἰσέπτετ' εἰς τὸν ἀέρα,
λαθὼν κολοιοὺς φύλακας ἡμεροσκόπους.

ΠΕ. ὦ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένος!
τίς τῶν θεῶν;

ΑΓ. Β. οὐκ ἴσμεν· ὅτι δ' εἶχε πτερὰ,

1081. βαλανοῦσθαι est *pessulis s. obicibus* (βαλάνοις, pessulis ferreis, qui μοχλοῖς, vectibus inseruntur: v. Thucydidis interpp. 2, 4.) *claudi.* E B.

1082. ἐφοδεύειν significat *excubias obire* (*visitiren*), ut Xenoph. Hell. 5, 3, 22. hinc ἐφοδεύεσθαι h. l. circumiri. κωδων. , tintinnabulo explorantur excubitores. (807.) B.

1083. φρυκτ. proprie sunt ii, qui in turribus speculantur, num hostes adveniant, ut ignibus sublatis, qui φρυκτοὶ dicuntur, eorum adventum significent; hinc ipsae faces nocturnae. v. Suidas h. v., Stanlejus ad Aeschyl. Agam. 1. etc. B.

1085. ἀπον. ἦν γὰρ ἀπὸ πηλοῦ ἡ κονίας, ὡς ἀπὸ τῶν ἔργων. S.

1086. monuit B., τί ποιεῖς; mirantis esse, quod Pisth. ista narratione obstupefactus sileat.

1091. πυῤῥ. ἔνοπλον καὶ πολεμικόν τι. ἐνόπλιος γὰρ ὄρχησις ἡ πυῤῥίχη. S. saltatio puerorum armata seu militaris, de qua B. conferri jussit Athen. 14. p. 630., Spanhem. ad Callim. h. in Iov. 52. aliosque. πυῤῥ. βλέπων, ut βλέπειν Ἄρη Plut. 324., βλέπειν ὑπότριμμα Eccl. 291. etc., quemadmodum et πνεῖν (1043.) dicitur, ap. Latinos autem *sueri* et *spirare*. vid. Br.

1093. ita scripsi cum Dind., ut alibi ἀᾶ, αἰαῖ, νῦ. libri: ἰού, ἰού, ἰού, ἰού, ἰού, ἰού. altera ratio magis congruit dimensioni trimetrorum διποδιαίᾳ.

1094. τῶν παρὰ τοῦ Διὸς, *eorum, qui a Iove veniunt* aut *originem ducunt, ex eo pendent.* B. cf. 1119.

1096. ἡμερ. τοὺς ἐν ἡμέρᾳ φρονοῦντας. S. cf. Lys. 849., Xenoph. Hell. 1, 1, 2. B.

1097. εἰργασμένος. cf. 1374.

τοῦτ' ἴσμεν.

ΠΕ. οὔκουν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν
πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς;

ΑΓ. Β. ἀλλ' ἐπέμψαμεν
τρισμυρίους ἱέρακας ἱπποτοξότας·
χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυλωμένος,
κερχνῆς, τριόρχης, γὺψ, κύμινδις, ἀετός·
ῥύμῃ τε καὶ πτεροῖσι καὶ ῥοιζήμασιν
αἰθὴρ δονεῖται τοῦ θεοῦ ζητουμένου·
κἄστ' οὐ μακρὰν ἄπωθεν, ἀλλ' ἐνταῦθά που
ἤδη 'στίν.

ΠΕ. οὐκοῦν σφενδόνας δεῖ λαμβάνειν
καὶ τόξα. χώρει δεῦρο πᾶς ὑπηρέτης,
τόξευε πᾶς τις· σφενδόνην τίς μοι δότω.

ΧΟ. πόλεμος αἴρεται, πόλεμος, οὐ φατὸς do. στ.

1099. περιπόλους. τοὺς φύλακας, ἢ ζητητάς. ἀπὸ τοῦ περιπολεῖν. — S. περίπολοι sunt tirones, qui non in bella extra fines Atticae gerenda educebantur, sed Atticum agrum obibant et defendebant. v. Harpocr. h. v., Pollux 8, 105. etc. ap. Thuc. 8, 92. memoratur etiam περιπόλαρχος. B.

1100. κατ' αὐτὸν, *contra illum*, ut Xen. Hell. 4, 8, 12. etc. B.

1101. ἱππ. ἱπποτοξόται et ἀφιππ. sagittarii equites ap. Athenn. dicebantur. v. Wessel. ad Diod. Sic. 2. p. 339. B. S.: ἀπὸ τοῦ ἵππου τὴν ὀξεῖαν αὐτῶν πτῆσιν δηλοῖ, ἀπὸ δὲ τοῦ τόξου τὸ ἐπικαμπὲς τῶν ὀνύχων. (?)

1102. ὄν. ἠγκυλ., *unguibus amentatis*. vide Musgrav. ad Soph. Oed. R. 192. sequ. et Schneideri lex. gr. v. ἀγκυλόω.

1103. κερχνῆς. vid. annot. ad 298. S.: τὴν κύμινδιν οὐκ ἀνέγραψεν ὁ Καλλίμαχος. μήποτε κίμινδις γραπτέον. (Plinio *nocturnus accipiter* dicitur H. N. 10, 8., Wielandio *Uhu*, Vossio *Nachtaar*. vidd., quos B. laudavit, Camus ad Aristot. H. A. 2. p. 272. sequ., Heyn. ad Iliad. t. 6. p. 586., Schneider. in lex. gr. v. χαλκίς. avis rapax.) ὁ δὲ τριόρχης (vel τρίορχος, ut 1123.) εἶδος ἱέρακος. (*buteo* ap. Plin. l. l., *falco buteo* Linn, germ. *Busshard*, *Weihe*, quem 3 existimarunt habere testiculos, unde intelligitur 1123., ubi Schol.: ἐπεὶ ἑταίρα ἦν, ἔπαιξε τὸ τρίορχος. cf. Buffon. Hist. av. t. 1. p. 166., Camus l. l. 2. p. 188. sequ. B.)

1104. ῥύμῃ. φορᾷ βιαίᾳ. S. ῥύμῃ τε καὶ πτεροῖσι. Ἐν διὰ δυοῖν: *impetu alarum*. ῥοιζ., *stridoribus*, quo sensu ῥοῖζος et inde derivata legi ap. Homerum monuit B. Orph. hymn. 37, 19. ῥοιζήμασι φύλλων.

1105. δον. κινεῖται, ταράσσεται, σαλεύει. gl. Vict.

1109. Urbin., ut B Paris., τόξ., παῖς· σφενδ. etc., probante quidem K., sed Brunckio non sine causa intercedente, quominus ea scriptura in ordinem recipiatur. „in re trepida," inquit, „venuste locum habent ejusmodi repetitiones. — membr. τόξευε πᾶς, σφενδ. haec est varietatis origo, mutandaeque lectionis occasio. quia πᾶς metro non satisfaciebat, alius librarius, de omissione voculae τὶς non cogitans, illud in παῖς mutavit."

1110. φατός. λεκτός. gl. Vict.

πρὸς ἐμὲ καὶ θεούς. ἀλλὰ φύλαττε πᾶς
ἀέρα περινέφελον, ὃν γ' Ἔρεβος τέκετο,
μή σε λάθῃ θεῶν τις ταύτῃ περῶν·
ἄθρει δὲ πᾶς κύκλῳ σκοπῶν, ὡς ἐγγὺς ἤδη δαίμο-
νος i. t.
πεδαρσίου δίνης πτερωτὸς φθόγγος ἐξακούεται.
ΠΕ. αὖτη σὺ, ποῖ, ποῖ, ποῖ πέτει; μέν' ἥσυχος, i. tr.
ἔχ' ἀτρέμας, αὐτοῦ στῆθ', ἐπίσχες τοῦ δρόμου!
τίς εἶ; ποδαπή; λέγειν ἐχρῆν, ὁπόθεν ποτ' εἶ.
ΙΡ. παρὰ τῶν θεῶν ἔγωγε τῶν Ὀλυμπίων.
ΠΕ. ὄνομα δέ σοι τί ἐστι, πλοῖον ἢ κυνῆ;
ΙΡ. Ἶρις ταχεῖα.
ΠΕ. Πάραλος ἢ Σαλαμινία;

οὐ φ., *infandus*, gravissimus. Callim. h. in Del. 60. *μέγα τι καὶ οὐ φατόν*. B.

1112. scripsi *τέκετο*, quod versui melius convenit quam vulgatum *ἐτέκετο*.

1114. sequ. restitui metrum gravissimum aptissimumque turbis. minus recte codd.:

ἄθρει — σκοπῶν,
ὡς — πεδαρσίου
δίνης — ἐξακούεται.

sunt etiam qui lacunam fingant ante vocabulum *κύκλῳ*, quo iste quoque versus in formam senarii redigatur. — B.: *ἀθρεῖν* est *diligenter videre*, ut Thesm. 669. S.: *πεδαρσ. μετεώρου, πετομένου.* — dictum pro *μεταρσίου* a *πεδαίρειν*. „tragicum in his versibus *κόμπον* affectat et Aeschylum imitatur, cujus frequens hujus aeolici nominis usus in senariis. v. modo Prom. 269., 719., 924." *Br.*

1116. inducitur persona Iridis, jussa deorum ad homines perlaturae, quam interceperunt aves.

1117. *ἀτρέμας* proprie *sine trepidatione* (v. Eurip. Or. 148.), deinde est *tacite*, *quiete* (*ἡσύχως* Hesych.) et ad *ἔχε* suppl. *σεαυτόν*, quod additum Thesm. 232. formula ipse legitur et Nub. 260., Ran. 328. (*σὔκουν ἀτρέμ' ἕξεις*) etc. B.

1120. *πλοῖον ἢ κυνῆ. πλοῖον μὲν, καθὸ ἐπτέρωται καὶ τὰ πτερὰ διαπέταται ὡς κώπη· κυνῆ δὲ, ὅτι ἔχει περικεφαλαίαν τὸν [illegible]ασον, ὡς Ἑρμῆς ἄγγελος ὢν πα[illegible] Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ ἐπὶ τῆς Ἶριδος· γυνὴ τίς ἥδε Κυληνᾶς Ἀρκάδος κυνῆ.* (Br. auctore Toupio Epist. crit. p. 52.: *γ. τίς ἥδε; κυκλὰς Ἀρκάδος κυνῆς; quaenam est haec mulier? limbus pilei Arcadici.* minore mutatione scribas: *γ. τίς ἥδε; Κυλληνὶς κυνῆ, Cyllenis est galea.* Ovid. Met. 5, 176. *brachia tendentem* Cyllenide *confodit harpe.* pro *Κυλληνὶς* forte exaratum *Κυλληνίας* explicuisse videntur verbo *Ἀρκάδος*, quod receptum in ordinem fraudi fuerit Hesychio, cum ista scriberet: *Ἀρκὰς κυνῆ, Ἀρκαδικὸς πῖλος. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ.*) *φασὶ δὲ καὶ κυνέαν τὸν πέτασον λέγεσθαι ἐν Πελοποννήσῳ. πέτασον γὰρ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φορεῖ ὁ Ἑρμῆς, πρὸς ὃν τὴν κυνῆν εἶπε.* (cf. Plauti interpp. Amph. prol. 143.) — S.

1121. *Ἶρις ταχ.* Iris ap. Hom. saepe *ὠκεῖα* dicitur, velut Il. 2, 786. B. *Πάραλος ἢ Σαλ.* de his navibus dictum ad 147.

ΙΡ. τί δὲ τοῦτο;
ΠΕ. ταυτηνὶ τίς οὐ ξυλλήψεται
ἀναπτόμενος τρίορχος;
ΙΡ. ἐμὲ ξυλλήψεται;
τί ποτ' ἐστὶ τουτὶ τὸ κακόν;
ΠΕ. οἰμώξει μακρά.
ΙΡ. ἄτοπόν γε τοῦτο τὸ πρᾶγμα.
ΠΕ. κατὰ ποίας πύλας
εἰσῆλθες εἰς τὸ τεῖχος, ὦ μιαρωτάτη;
ΙΡ. οὐκ οἶδα μὰ Δί' ἔγωγε, κατὰ ποίας πύλας.
ΠΕ. ἤκουσας αὐτῆς οἷον εἰρωνεύεται;
πρὸς τοὺς κολοιάρχας προσῆλθες; οὐ λέγεις;
σφραγῖδ' ἔχεις παρὰ τῶν πελαργῶν;
ΙΡ. τί τὸ κακόν;
ΠΕ. οὐκ ἔλαβες;
ΙΡ. ὑγιαίνεις μέν;
ΠΕ. οὐδὲ σύμβολον

1122. τί δὲ τοῦτο; miratur Iris, ea haberi pro nave. ταυτ. — τρίορχος; facete buteonem in puellam immittit, ad graeci nominis etymon respiciens, alitem bene coleatum (τρίορχον). Br. cf. annot. ad 1103. —

1123. ita Br., ut infra 1292. vulgo ἀναπτάμενος, quod minus Atticum. haec verba saepe permiscentur.

1125. ἄτοπον. παράδοξον, ἄλογον. quia dea est, nec corripi nec puniri se posse putat. cf. 1141. H. Voss.: „Des Peisthetäros Worte kommen der Iris höchst ungereimt vor, die, als vernünftige Göttin, von der Herschaft der Vögel und von Kukukswolkenheim (Νεφελοκοκκυγία) — obgleich mitten darin — nichts gewahrt, sondern bloss Luft u. Leere (1095., 1135.) sieht, wo die Vögel ihre prachtvollsten Schlösser u. Mauern erbaut haben." cf. annot. 10. ad argum. fabulae.

1129. κολοιάρχας. cf. 1096.

1130. σφραγῖδ'. οἷον σύμβολον ἐπὶ τῷ συγχωρηθῆναι παρελθεῖν. S. *syngraphum* appellat Plautus Capt. 2, 3, 90. (*eadem opera a praetore sumam* syngraphum. TY. *quem* syngraphum? HE. *Quem hic ferat secum ad legionem, hinc ire huic ut liceat domum.*) monuit Br. σφραγῖδα (Siegel, *cachet*,) et *annulum* dici, *et impressum annuli signum*, ut h. l. *avez – vous pris un cachet, un billet, un passeport?*

1131. ὑγ. μέν.; *sanus' es?* cf. Plut. 503. etc. B. οὐδὲ — παρών; apparet, non idem h. l. esse σύμβολον ac σφραγῖδα, quamvis saepe horum alterum pro altero dicitur. nequitiam subesse, responsio monstrat Iridis, qua illud amolitur tanquam rem indignam, interposito jurejurando, jactatoque convicio: μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγ' ἐπέβαλεν οὐδείς, ὦ μέλε. intelligendum igitur pretium vel pars pretii pro nocte, quod num praeter syngraphum seu tesseram nemo praefectorum Iridi dederit, ridicule quaerit Pisthetaerus. Philodemus Anthol. Palat. 1. p. 97. 46., quo carmine adolescens colloquitur cum puella: α θέλεις ἅμα σήμερον ἡμῖν Δεικνῦν; β εἰ σὺ θέλεις. α εἶγε.

ἐπέβαλεν ὀρνίθαρχος οὐδείς σοι παρών;
ΙΡ. μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγ' ἐπέβαλεν οὐδείς, ὦ μέλε.
ΠΕ. κἄπειτα δῆθ' οὕτω σιωπῇ διαπέτει
διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους;
ΙΡ. ποίᾳ γὰρ ἄλλῃ χρὴ πέτεσθαι τοὺς θεούς;
ΠΕ. οὐκ οἶδα μὰ Δί' ἔγωγε· τῇδε μὲν γὰρ οὔκ.
ΙΡ. ἀδικεῖς με.
ΠΕ. καὶ νῦν ἆρά γ' οἶσθα τοῦθ' ὅτι
δικαιότατ' ἂν ληφθεῖσα πασῶν Ἰρίδων
ἀπέθανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες;
ΙΡ. ἀλλ' ἀθάνατός εἰμ'.
ΠΕ. ἀλλ' ὅμως ἂν ἀπέθανες.
δεινότατα γάρ τοι πεισόμεσθ', ἐμοὶ δοκεῖ,
εἰ τῶν μὲν ἄλλων ἄρχομεν, ὑμεῖς δ' οἱ θεοὶ
ἀκολαστανεῖτε, κοὐδέπω γνώσεσθ', ὅτι
ἀκροατὲ' ὑμῖν ἐν μέρει τῶν κρειττόνων.
φράσον δέ τοί μοι, τὼ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς;
ΙΡ. ἐγώ; πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ τοῦ πατρὸς,

πόσου παρέσῃ; β μηδέν μοι προοίδου . . . α τόυτο ξένον. β ἀλλ' ὅσον ἄν σοι Κειμηθέντι δοκῇ δός. scil. dum dicit πόσου παρέσῃ; argentum adolescens porrigit, miraturque id recusari a puella, cum soleat fieri. S.: ὅτι καὶ νῦν (sicut 1222. sequ.) ἐπὶ τοῦ συνουσιάσαι· ὃ καὶ ἐνόμισε λέγειν ἡ Ἶρις, διὸ παραιτεῖται. — ἐπέβαλεν, *addiderit syngrapho.*

1134. σιωπῇ, *tacite, clam*, ut tales ablativi (v. c. σπουδῇ) adverbialiter ponuntur. B.

1135. χάους. τοῦ ἀέρος, διὰ τὸ κεχύσθαι εἰς ἄπλωμα. S. legitur hic versus etiam supra 193., sed invito Beckio, viro eruditissimo, cum minus apte dictum sit illo loco ἀλλοτρίας pro ἡμετέρας sive ὑμετέρας, videanturque haec primum in margine adscripta ab aliquo grammatico memoriae causa, deinde a librariis in ipsum ordinem, ut fit, recepta; qua de re adiri jussit Piersonum Verisim. p. 58. seqq.

1138. ita Rav., nisi quod totum versum Pisthetaero tribuit. male vulgati libri: — οὔκ. (vel οὔ.) ἀδικεῖς δὲ καὶ νῦν. ἆρά γ' οἶσθα etc., quasi nunc nova quadam injuria Iris affecisset Pisthetaerum.

1140. τῆς ἀξ. λείπει τιμωρίας, inquit Schol. sed bene monuit B. hoc verbum substantivi naturam induere, ita ut significet *dignam* seu *justam mercedem*, quemadmodum κατὰ τὴν ἀξίαν, *pro merito*, legatur ap. Isocr. Busir. p. 165. Batt. et alibi.

1142. ἐμοὶ δοκεῖ dictum παρενθέτως, ut ὡς ἐμοὶ δοκεῖ ap. Aesch. Socr. 2, 19. cf. Heindorf. ad Plat. Euthyd. p. 323. *annot. B.*

1144. ἀκολ. ἀκόλαστά γ' ἄτακτα πράξετε. S. cf. 528. seqq.

1145. vulgo ἀκροατέον. dedi ἀκροατὲ' ὑμῖν, quod et Ἀττικώτερον est (v. annot. ad Plut. 1081., Soph. Antig. 633. etc.), et meliores habet numeros. cf. 1154. — ἐν μέρει, *vicissim*, ut nos olim paruimus diis. *E B.*

1146. ναυστ. ἔπαιξεν ὡς ἐπὶ

φράσουσα θύειν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς,
μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις,
κνισσᾶν τ' ἀγυιάς.

ΠΕ. τί σὺ λέγεις; ποίοις θεοῖς;

ΙΡ. ποίοισιν; ἡμῖν τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς.

ΠΕ. θεοὶ γὰρ ὑμεῖς;

ΙΡ. τίς γὰρ ἔστ' ἄλλος θεός;

ΠΕ. ὄρνιθες ἀνθρώποισι νῦν εἰσὶν θεοί,
οἷς θυτέ' αὐτοῖς, ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ τῷ Διΐ.

ΙΡ. ὦ μῶρε, μῶρε, μὴ θεῶν κίνει φρένας
δεινάς, ὅπως μή σου γένος παν ώλεθρον
Διὸς μαχέλλῃ πᾶν ἀναστρέψει Δίκη,

νεῶν. — S. ποῖ στέλλεις τὼ πτ., h. e. ποῖ πέτει; *E B.*

1148. φράσουσα, *ut jubeam.* cf. 1010. etc.

1149. μηλ. dictum καταχρηστικῶς pro σφάττειν. alioqui non conveniret verbum βουθύτοις.

1150. κνισσᾶν τ' ἀγ., ut Equ. 1317. et alibi, *compita seu vicos nidore implere:* nam ante fores aedium sacrificia procurabantur, ut monuit B. cf. Pac. 887., 964. seqq. etc.

1154. eadem chorda, qua 1145., etiam hio librarii oberrarunt, scribentes θυτέον, cum poëta procul dubio dedisset θυτέα. est haec macula ejusmodi, ut sine ope codicum elui et possit et debeat, ubicunque per metrum licet; quod quidem h. l. expetit θυτέα, sicut 1145. ἀκροατέα, quoniam qui usurpantur in senariis anapaesti hoc modo, ut medio in vocabulo incipiant pedem duabus brevibus, a quibus separata est sequens longa (| — τέον ὑμῖν, | — τέον αὐτοῖς), invenusti sunt, nec sine necessitate admittuntur, velut 1143. et similibus aliis locis perpaucis. contra venusti sunt ii, quibus pes vel etiam tota dipodia completur, sive unum sit, sive plura vocabula, ex quibus constant, ἄτοπον 1125., ἀδικεῖς 1138., μὰ Δί' οὐκ 1133., διὰ τῆς πόλεως 1135., Σαλαμινία 1121., μιαρωτάτη 1126. quod judicium cum re conjunctum esse, nemo negabit, spero, qui *legitimum sonum*, cum Horatio ut loquar, *digitis callebit* ET AURE. — οἷς, ὄρνισιν. αὐτοῖς, ἀνθρώποις. — ἀλλὰ — τῷ Διΐ. ἔπαιξε πάλιν, μὰ Δία εἰπών, ὡς ἐν κωμῳδίᾳ. S. facete interponitur μὰ Δία, quum tamen Jovem nullum esse velit. B.

1155. κίνει, *commove, ad iram concita.* vide Valck. ad Xenoph. Mem. Socr. 4, 2, 2. etc. *Ex B.* similiter Plautus Bacch. 4, 7, 16. *o stulte, stulte, nescis nunc vaenire te.*

1156, 7. τοῦτό φησι παρὰ τὸ Σοφόκλειον (fragm. incert. 87.) χρυσῇ μαχέλλῃ Ζηνὸς ἐξανασταφῇ. S. praeterea Be. laudavit Aeschyli illa Agam. 534. Τροίαν κατασκάψαντα τοῦ διιηφόρου Διὸς μαχέλλῃ, et 544. καὶ πανώλεθρον Ἀυτόχθονον πατρῷον ἔθρισεν δόμον. B. annotavit, πανώλεθρον dici id, quod prorsus periit (Wessel. ad Herod. p. 454.); μάχελλαν autem esse proprie *ligonem*, velut Iliad. 21, 259. etc. Be.: „paratragoediatur, ut ei terrorem incutiat." — ἀναστρέψει Br., ut mox καταιθαλώσει, quod ipsi libri offerunt. vide ejus annot. ad Lys. 744. et Matth. gr. gr. §. 520, 4.

λιγνὺς δὲ σῶμα καὶ δόμων περιπτυχὰς
καταιθαλώσει σοὺ Λικυμνίαις βολαῖς.
ΠΕ. ἄκουσον, αὔτη. παῦε τῶν παφλασμάτων,
ἔχ' ἀτρέμα. φέρ' ἴδω, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα
ταυτὶ λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς;
ἆρ' οἶσθ', ὅτι, Ζεὺς εἴ με λυπήσει πέρα,
μέλαθρα μὲν αὐτοῦ καὶ δόμους Ἀμφίονος
καταιθαλώσω πυρφόροισιν αἰετοῖς,
πέμψω δὲ πορφυρίωνας ἐς τὸν οὐρανὸν
ὄρνις ἐπ' αὐτὸν παρδαλᾶς ἐνημμένους
πλεῖν ἑξακοσίους τὸν ἀριθμόν· καὶ δή ποτε
εἷς Πορφυρίων αὐτῷ παρέσχε πράγματα.

1158. λιγνύς, fuligo, flamma (φλὸξ Hesych.) δόμων περ. (*complexus*) pro δόμους, ut τειχέων περιπτυχαί ap. Eurip. Phoen. 1278. *E B.*

1159. Λικ. βολαῖς. — εἴη ἂν τοῦ Εὐριπίδου (Εὐριπιδείου) μεμνημένος ἀγγέλου τοῦ ἐν τῷ Λικυμνίῳ· λέγει γὰρ ἐκὶ τελευτῆς ἐκεῖνος. (ἄλλως.) ἐν Λικυμνίῳ δέ, δράματι Εὐριπίδου, εἰσήχθη τις κεραννοβολούμενος. Ex S. secundum Hesych. v. Λικύμνιος navis cujusdam a fulmine incendium in ea fabula enarrabatur, ceterum ejus argumentum nescitur, quamvis notus est Licymnius. Alcmenae frater. vide Eurip. Beck. vol. 2. p. 452. sequ. sunt igitur, monente B., βολαὶ Λικύμνιαι *fulmina horrenda*, qualia in ista tragoedia memorabantur, quemadmodum supra λεμὸς Μήλιος 187., alibi Thyestae coenae et similia in communibus proverbiis versantur.

1160. παφλ. ἐκπρησμῶν, ἀναζητημάτων (imo ἀναζεμάτων: vid. Schneideri lex. gr. h. v.) S. dicitur etiam παφλάζειν mare, cum aestuat, vel ebulliens fons, figurate autem quemvis tumorem, strepitum seu tumultum significat; qua de re vide, quos laudavit B., Homerum Iliad. 13, 198., Valck. ad Herod. p. 361., Pac. 814., Hesych. h. v. aliosque.

1161. Λυδὸν ἢ Φρύγα. h. e. servum ignavum, conferuntur Euripidea ex Alcestide 649. ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα, Κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώνητον σέθεν; B.: μορμολύττειν et μορμολύττεσθαι est *terrere infantes objectis terriculamentis*, hinc generatim *perterrefacere*. v. Phot. lex. p. 202. etc. δοκεῖς, *putas*. v. Periz. ad Aelian. V. H. 9, 45., Verheyck. ad Anton. Lib. p. 33. sequ.

1163. πέρα, *porro*, *ulterius*, ut Soph. Philoct. 1193., 1195. etc. cf. B.

1164. μέλαθρα, οἰκήματα. v. Hesych. et Zonar. 2. p. 1347., quos laudavit B. S.: καὶ δόμ. Δμφ. ἐκ Νιόβης Αἰσχύλου. — vid. Aeschyl. Schütz. vol. 5. p. 103. sequ.

1165. πυρφ. *igniferis*, qui fulmina gestant Jovis.

1166. πορφ. cf. 527., 674.

1167. παρδ. παρδάλων δορᾶς. ἔπαιξε πρὸς τὴν πτέρωσιν αὐτῶν· κυάνεοι γάρ. S. παρδ. ἐν., ut Ran. 403. λεοντῆν ἐνημμένον, ubi gloss. Vict. ἐνδεδυμένον, etc.

1168. πλεῖν ἑξ., *amplius sexcentos*. v. Matth. gr. gr. §. 455.

1169. Πορφ. cf. 527. et, quos laudant h. l., Horat. Od. 3, 4, 54., Claudian. Gigantom. 114. S.: ὁ γίγας τῷ Διὶ πολεμήσας, ὃν ἐχειρώσατο Ἀφροδίτη.

σὺ δ' εἴ με λυπήσεις τι, τῆς διακόνου
πρώτης ἀνατείνας τὼ σκέλη διαμηριῶ
τὴν Ἶριν αὐτὴν, ὥστε θαυμάζειν ὅπως·
οὕτω γέρων ὢν στύομαι τριέμβολον.

ΙΡ. διαῤῥαγείης, ὦ μέλ', αὐτοῖς ῥήμασιν!

ΠΕ. οὐκ ἀποσοβήσεις, οὐ, ταχέως εὐρὰξ πατάξ;

ΙΡ. ἢν μή σε παύσῃ τῆς ὕβρεως ὑμὰς πατὴρ...

ΠΕ. οἴμοι τάλας! οὔκουν ἐτέρωσε πετομένη
καταιθαλώσεις τῶν νεωτέρων τινά;

ΧΟ. ἀποκεκλήκαμεν διογενεῖς θεοὺς ἀντ.
μηκέτι τὴν ἐμὴν διαπερᾶν πόλιν,
μηδέ τιν' ἱερόθυτον ἀνὰ δάπεδον ἔτι
τῇδε βροτὸν θεοῖσι πέμπειν καπνόν.

ΠΕ. δεινόν γε, τὸν κήρυκα τὸν παρὰ τοὺς βροτοὺς ι. tr.
οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν;

1173. τριέμβολον. πολλάκις ἐμβαλεῖν δυνάμενον. μήποτε δὲ καὶ πλοίου τις ἦν κατασκευή· καὶ γὰρ δεκέμβολον Αἰσχύλος εἶπε τὴν τοῦ Νέστορος ναῦν ἐν Μυρμιδόσιν. S. scil. proprie ἔμβολα sunt rostra navium, quibus hostium naves perforabant. cf. B. τριέμβολον a τριέμβολος, *ut navis tribus rostris instructa.* idem propemodum sonat τρίορχος supra 1123.

1174. αὐτ. ῥήμασιν. intell. σύν. vid. Matth. gr. gr. §. 400, f.

1175. οὐκ ἀποσ. cf. 969. εὐρὰξ, *oblique*, quo tutius evadas. interjectione πατὰξ, a πατάσσειν, etiam verbera minatur, nisi abeat. ordo: οὐκ, οὐκ ἀποσοβήσεις ταχέως εὐρ. πατ.;

1176. abrupta oratio fugientis trucem senem.

1177. οἴμοι τάλας, *vae mihi*, cui adhuc tecum verba facienda sint. similiter οἴμοι κακοδαίμων 979. cf. 1398.

1178. καταιθ. ταῦτα πρὸς τὴν Ἶριν λέγει ὡς ἑταιρίδιον. κατ. οὖν τῷ ἔρωτι. S. rectius, ni fallor, Be.: κατ. quia Iris dixerat καταιθαλώσει 1159. sensus autem hic est: nonne talia minaberis junioribus? nam ego senex novi, quanti aestimanda sint Jovis fulmina. οἶει γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα Καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἀξίους τριωβόλου; dicit ille in Pluto 124.

1179. ἀποκ. *avocavimus*, h. e. *interdiximus.* Schol. ἀπηγορεύσαμεν. maluit Be. ἀποκεκλείκαμεν, Reisk. ἀποκεκλήκαμεν, *exclusimus*, quemadmodum ἀποκλείειν τινὰ dicitur Vesp. 689., 745. sed veretur B. ut graecum sit ἀποκεκλείκαμεν διαπερᾶν. Soph. Ajac. 672. τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλεύσαντος στρατῷ ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ubi Musgrav. monnit, plerumque in malam partem accipi hoc verbum, velut Aristides quoque dicat ἀποκαλοῦσιν ἀλαζόνα tom. 2. p. 383. 8.: ἀπηγορεύσαμεν. — διογ. σύγγενεῖς, sed proprie Jove genitos. v. Hesych. *Ex B.* εἰρωνικῶς.

1181. ἱερ. δάπεδον est solum, in quo immolantur victimae, templum. ἀνὰ δάπ., *in solo.*

1182. τῇδε, ἐνθάδε. gl. Vict. *per aërem.* B.

1183. anacoluthon. „dicturus videbatur δεινόν γε, τὸν κήρυκα μὴ νοστεῖν." *Be.* cf. 623.

1184. πάλιν additum πλεονασικῶς, nisi malis νοστεῖν esse νο-

1185 ΚΗ. ὦ Πεισθέταιρ', ὦ μακάρι', ὦ σοφώτατ', ὦ τρισμακάριε, i. t.
ὦ κλεινότατ', ὦ γλαφυρώτατ', ὦ ... κατακέλευσον!
ΠΕ. τί σὺ λέγεις; Eurip.
ΚΗ. στεφάνῳ σε χρυσῷ τῷδε σοφίας οὕνεκα i. tr.

nire, ut Ach. 29., quod quidem placebat Beckio.

1185. ἄγγελος πεμφθεὶς εἰς ἀνθρώπους ἐξ ὀρνίθων ὑποστρέφει λέγων, ὅτι πάντες ἥδονται οἱ ἄνθρωποι ὄρνιθας κρατεῖν. S.

1185. antequam innotuerat Ravennas liber, haec ita legebantur:

ὦ Πεισθ., ὦ μακάρι', ὦ σοφώτατε,
ὦ κλειν., ὦ σοφώτατ', ὦ γλαφυρώτατε,
ὦ τρισμακάρι', ὦ κατακέλ.
ΠΕ. τί σὺ λ.;

ex Rav. autem talis prolata est scriptura:

ὦ Πεισθ., ὦ μακ., ὦ σοφώτατε,
ὦ τρισμακάρι', ὦ κλεινότατ', ὦ σοφώτατε,
ὦ γλαφυρώτατ', ὦ κατακ.
ΠΕ. τί σὺ λ.;

ex quo intelligere poterant paulo humaniores, alterum istud ὦ σοφώτατε additum esse ab aliquo librario ad explendos senarii numeros, quem sibi agnoscere visus esset homo in his verbis. contra accidit, cumque tertius illorum versuum in libro Italo formam senarii prorsus aspernaretur, revocarunt viri docti olim vulgata, non illi quidem offensi frigidissima repetitione verborum ὦ σοφώτατε. quibus verbis inductis sponte locum immerito amissum occuparunt metra gravissima et ea, quae tantae nuncii exultationi congruerent. eorum metrorum prius saepe restituendum nobis fuit hisce scriptoribus; posterius Euripideum bis habetur ap. Sophoclem (vide Sophoclis nostri vol. 2. p. 537.), commemoraturque ab Hephaestione p. 94. ed. Gaisford.; quod quidem constat i. d. et t. d. c. hoc metrum asynartetum quam aptum sit ad significandum mutatum hominis affectum, primum gestientis, mox gaudio laudibusque velut lassati, quod perridiculum est et comica plenum arte, periti, praesertim admoniti, facile intelligent, imperiti non intelligent, sat scio, sed nos, dum verba et metra sua restituimus Comico elegantissimo, clamabunt revolvi ad veterum editorum inscitiam inertiamque, has res temere foedeque permiscentium.

1186. γλαφ. est *elegantissime*, vel etiam *suavissime*. v. Hesych. et Suid. h. v. B. ὦ . . . plures additurus esse laudes videbatur nuncius, cum ridicule interrumpit orationem, rogatque Pisthetaerum, ut silentium sibi imperet, velut κελευστής, utpote satis praedicatus. gl. Victor.: κατακ. σιγὴν πρόσταξον. S.: ὦ κατακ. (sic, uno tenore, etiam libri Aristophanei, sed minus bene.) οἱονεὶ σιωπὴν κήρυξον. οἱ γὰρ κελευσταὶ πολλάκις σιωπὴν καταγγέλλειν εἰώθασι, σιώπα λέγοντες καὶ ἄκουε, καὶ τὰ ὅμοια. οὕτω Δίδυμος. (ἄλλως.) ἐπειδὴ πολλάκις εἴρηται ὦ, καὶ οὐκ ἐπίσχει αὐτὸν ὁ Πεισθ., ὁ ἄγγελός φησι κατακέλευσον, ὥσπερ τοῖς ἐρέσσουσι [καὶ ὦ, λέγει, παύσασθαι παρακέλευσαί μοι]. cf. inferius 1203.

1187. στεφ. χρυσῷ. offert illi coronam auream, more Atheniensium. Demosth. p. 256. Reisk. στεφανοῦσιν Ἀθηναίων τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον χρυσῷ στεφάνῳ — ἑκατὸν Att. pro λαοί: v. Thom. Mag. p. 575. etc. *annos. B.*

στεφανοῦσι καὶ τιμῶσιν οἱ πάντες λεῴ.
ΠΕ. δέχομαι. τί δ' οὕτως οἱ λεὼ τιμῶσί με;
ΚΗ. ὦ κλεινοτάτην αἰθέριον οἰκίσας πόλιν,
οὐκ οἶσθ', ὅσην τιμὴν παρ' ἀνθρώποις φέρει,
ὅσους τ' ἐραστὰς τῆσδε τῆς χώρας ἔχεις.
πρὶν μὲν γὰρ οἰκίσαι σὲ τήνδε τὴν πόλιν,
ἐλακωνομάνουν ἅπαντες ἄνθρωποι τότε,
ἐκόμων, ἐπείνων, ἐρρύπων, ἐσωκράτουν,
σκυτάλι' ἐφόρουν· νυνὶ δ' ὑποστρέψαντες αὖ
ὀρνιθομανοῦσι, πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς
ποιοῦσιν ἅπερ ὄρνιθες ἐκμιμούμενοι.
πρῶτον μὲν εὐθὺς πάντες ἐξ εὐνῆς ἅμα
ἐπέτονθ' ἕωθεν, ὥσπερ ἡμεῖς, ἐπὶ νομόν·
κἄπειτ' ἂν ἅμα κατῆραν ἐς τὰ βιβλία·
εἶτ' ἀπενέμοντ' ἐνταῦθα τὰ ψηφίσματα.
ὠρνιθομάνουν δ' οὕτω περιφανῶς, ὥστε καὶ
πολλοῖσιν ὀρνίθων ὀνόματ' ἦν κείμενα.

1191. φέρει, *reportas, consequeris.* v. Abresch. Dil. Thuc. p. 809. *Ex B.*

1194. ἐλακ. Spartanorum vitam et mores aemulabantur, qua de re B. evolvi jussit Plut. vit. Alcib. c. 23. et Instit. Lacon. ab initio. Demosth. contra Cononem. (t. 2. p. 1267. ed. Reisk.), monente Be.: οἱ μεθ' ἡμέραν ἐσκυθρωπάκασι, καὶ λακωνίζειν φασὶ, καὶ τρίβωνας ἔχουσι, καὶ ἁπλᾶς ὑποδέδενται.

1195. ῥυπᾶν de sordibus et corporis et vestium dicitur, ut Odyss. 6, 59, 87., Plut. 266., Lys. 279. de Socrate et philosophis cf. Nub. 534. *Be. et B.*

1196. σκυτ. σκυτάλη ἤτοι Λακωνικὴ ἐπιστολὴ, ἢ βακτηρία. ἐφόρουν γὰρ βαρείας βακτηρίας οἱ Λάκωνες. — S. ὑποστρ., *a prioribus studiis ad alia conversi.* erant enim Athenn. admodum inconstantes et leves. B.

1197. ὀρνιθομανεῖν est *imice aves aemulari*, iis similes esse velle, ut μουσομανεῖν Lucian. Ner. 6. ὑπὸ τῆς ἡδ., propter voluptatem, quam ex ea vivendi ratione percipiunt. B.

1198. ἐκμιμ. praepositio αὐξητικὴ est, ut passim.

1200. ἐπέτ. *provolabant*, cum ego Athenis fui. ἡμεῖς, οἱ ὄρνιθες. — νομὸν, *pascuum*, h. e. ἄριστον, dicit, νόμον simul intelligit, notans Atheniensium τὸ φιλόδικον, et quod multa ap. illos plebiscita scriberentur, ut monuit Be. Voss.: Frühmorgens fliegen sie, so wie wir, zu dem Leib-*Gerichte.*

1201. καταίρειν proprie navi appellere, deinde est *venire* aliquo, ut ἀπαίρειν *abire*, vide, quos laudavit B., Periz. ad Aelian. V. H. 4, 14, 4., Ruhnk. ad Tim. p. 153. βιβλία sunt *forenses libelli*, *Klagschriften.*

1202. ἀπεν., velut aves aut pecudes. h. e., interprete S., ἀνεγίνωσκον.

1203, 4. περιφ., φανερῶς. S. cod. Derv. ad Plut. 944., κείμενα, *imposita.* B.

πέρδιξ μὲν εἷς κάπηλος ὠνομάζετο
χωλός· Μενίππῳ δ' ἦν χελιδὼν τοὔνομα,
Ὀπουντίῳ δ' ὀφθαλμὸν οὐκ ἔχων κόραξ,
κορυδὸς Φιλοκλέει, γηναλώπηξ Θεαγένει,
ἴβις Λυκούργῳ, Χαιρεφῶντι νυκτερίς,
Συρακοσίῳ δὲ κίττα· Μειδίας δ' ἐκεῖ
ὄρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ εἶκεν ὄρτυγι
ὑπὸ στυφοκόπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένῳ.

1205. de *perdice* (293.) Aristot. H. A. 9, 8., interprete Th. Gaza: *malitiosa astutaque avis haec est.* atqui tales fere putantur caupones et quicunque permutandis mercibus victum quaerunt. cf. Pac. 437. etc.

1206. *Μενίππου* homo ignotus. inepte enim S.: *διὰ τὸ ἱππότροφον εἶναι καὶ καντηρίᾳ (?) τοῦτον χρῆσθαι, οὕτως ἀνομάσθη.*

1207. *Ὀπουντ.* cf. superius 153.

1208. *κορυδός.* cf. 298. S.: *κορυδός. μήποτε ὀξυκέφαλος ἦν ἐν τῷ ἄνω* (277.) *καὶ ὀρνιθώδης τὴν κεφαλήν. ὅτι δὲ καὶ αἰσχρὸς ἦν, ἐν Θεσμοφοριαζούσαις (?) δηλοῖ.* γηναλ. secundum Schneiderum ad Aelian. N. A. 5, 30. est *anas tadorna* Linn.. *Fuchsente*, secundum alios *ägyptische Gans.* — *E B.* de Theagene vide 787., 1049. S. *πανοῦργος ἦν· διὸ ἀλώπηξ.* —

1209. *Λυκούργῳ.* non orator intelligendus, qui olympiade demum 93. natus esse dicitur (v. Taylor. praef. ad Lycurg. c. Leocr., t. 4. p. 110. Oratt. gr. ed. Reisk.), sed antiquior Lycurgus, monente secundum Taylorum Schulzio in introd. ad ed. Lyc. or. 1789. p. 26. seqq. — *ibis* aut *candida* est (diversa ab *ibide Tantalo* Linn.), aut *nigra* (*ägypt. Schlangenreiher*). v. Savigny Hist. nat. et myth. de l'Ibis, Paris. 1806., Böttiger. in Comm. archaeol. in Actis Sem. et Soc. phil. Lips. 1. p. 281. ibique annot., etc. *E B.* — S.: *ὁ Χαιρεφῶν μέγας καὶ ἰσχνὸς προείρηται. νυκτερὶς δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις.* (cf. 1456.) *οὗτος ἂν εἴη Χαιρεφῶν ὁ Σωκρατικός.* et ad Nub. 104.: *ἑταῖρος Σωκράτους ὁ Χαιρεφῶν, ὃς ἐκαλεῖτο καὶ νυκτερὶς διὰ τὸ μέλας (μέγας) εἶναι καὶ ἰσχνόφωνος.*

1210. ita Dobr. Dind. ob metrum. libri *Συρακουσίῳ. κίττα.* vid. annot. ad 298. De *Syracosio* S.: *οὗτος γὰρ τῶν περὶ τὸ βῆμα. καὶ Εὔπολις ὡς λάλον ἐν Πύλαις διασύρει· Συρακόσιος δ' ἔοικεν, ἡνίκ' ἂν λέγῃ, Τοῖς κυνιδίοισ(ιν) τοῖσ(ιν) ἐπὶ τῶν τειχέων· Ἀναβὰς γὰρ ἐπὶ (τὸ) βῆμ' ὑλακτεῖ περιτρέχων. δοκεῖ δὲ καὶ ψήφισμα τεθεικέναι μὴ κωμῳδεῖσθαι ὀνόμασί τινα* etc. ejus tamen decreti auctor in Schol. ad Aeh. 1149. dicitur Antimachus. cum pica (*κίττᾳ*) igitur comparatur propter dicacitatem. *Midiam* plures vett. Comicorum notarunt, ut hominem improbum, sycophantam, furem. S.: *γελοίως διὰ τὸ κυβευτὴν (?) εἶναι καὶ ἐν πυρῷ* (fort. *ἐμπείρως*) *τοὺς ὄρτυγας κόπτειν, οὕτως αὐτὸν νῦν Ἀριστ. προσεῖπε. δηλοῖ δὲ τοῦτο Ἀριστ. ἐν Περιαγγεῖ· (?) χρηστὸν μὴ κατὰ Μειδίαν ὀρτυγοκόπον. λέγει δὲ ἐν Ποστρίαις ὁ αὐτὸς. ὡς καὶ περὶ ἀλέκτορας αὐτοῦ ἑσπουδακότος* etc.

1212. *στυφ.* ita scribi jussit Br., cum in codd. legeretur *στυφοκόμπου.* Pollux 9, 107. *καὶ μέντοι καὶ τὸ ὀρτυγοκοπεῖν παιδιά, καὶ τὸ πρᾶγμα ὀρτυγοκοπία, καὶ οἱ παίζοντες ὀρτυγοκόποι καὶ στυφοκόποι ἐκαλοῦντο.* B.: „Hunc ludum, quo aliquis coturnicem in medio positam digito feriebat, Pollux 9, 102. et 108. explicat.“ cf. Meurs. de Ludis Gr. v. *ὀρτυγοκο-*

ἦδον δ' ὑπὸ φιλορνιθίας πάντες μέλη,
ὅπου χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη,
ἢ πηνέλοψ, ἢ χήν τις, ἢ περιστερά,
ἢ πτέρυγες ἢ πτεροῦ τι καὶ σμικρὸν προσῆν.
τοιαῦτα μὲν τἀκεῖθεν. ἓν δέ σοι λέγω·
ἥξουσ' ἐκεῖθεν δεῦρο πλεῖν ἢ μύριοι
πτερῶν δεόμενοι καὶ τρόπων γαμψωνύχων·
ὥστε πτερῶν σοι τοῖς ἐποίκοις δεῖ ποθέν.

ΠΕ. οὐκ ἄρα μὰ Δί' ἡμῖν ἔτ' ἔργον ἑστάναι,
ἀλλ' ὡς τάχιστα σὺ μὲν ἰὼν τὰς ἀῤῥίχους
καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν·

πία. 8.: στυφόκομπος (sic) ὁ μάχιμος ὄρτυξ, παρὰ τὸ στερεῶς κόπτειν. — στυφοκόπος dicitur is, qui coturnicem suam contra alterius committit. si avis etiam ipsa στυφοκόπος appellata fuit, ut in gallinaceorum pugna gallus validior (Hesych. στυφόκομπος· ὁ μάχιμος ἀλεκτρυών. ἢ ὄρτυξ.), haec ita reddi jubet Br.: *similis est coturnici a validiore in pugna caput ictae.* sed malit: *a lusore caput ictae.* H. Voss.: Die *Wachtelspiele* (Pac. 758.) waren mannigfach. Hier ist Folgendes gemeint. Einer stellte eine Wachtel hin, ein Anderer schlug sie mit dem Zeigefinger auf den Kopf, oder rupfte ihr ein Paar Federn aus. Hielt die Wachtel still, so hatte ihr Herr gesiegt; entfloh sie, so war der Andre Sieger.

1214. ὅπου χελ. εἰς τὸ Σιμωνίδου μέλη αἰνίττεται· κυανέα χελιδών. S. eumdem vide inferius ad 1318. ἐμπεπ., *inserta, inducta*, ut ἐμποιῆσαι ὀργήν Isocr. Panath. p. 208. praeterea ποιεῖν poëtae officium significat κατ' ἐξοχήν, ut monuit B. secundum Wyttenbach. ad Plat. Phaed. p. 129.

1215. πηνέλοψ. cf. 294. 8.: ὁ πηνέλοψ νήσσῃ μὲν ὅμοιον (ὅμοιος), περιστερᾷς δὲ μέγεθος. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Στησίχορος καὶ Ἴβυκος. (ap. Athen. 9. p. 388. vid. etiam 8. infra ad 1318.) εἰς τὸ αὐτό. τὰ μὲν ἄλλα ἐν συμπληρώματι· (?) ὁ δὲ πηνέλοψ μείζων [μὲν] ἢ κατὰ νῆτταν [ὅμοιον]. verbo hanc avem inter marinas commemoravit Aristot. H. A. 8, 3. praeterea laudatur Plin. H. N. 37, 2.

1219. sequ. πτερῶν δεόμενοι, *petituri* aut *cupientes alas*, ut 47. γαμψ. dictum pro γαμψωνυχικοί, quemadmodum substantiva saepe naturam adjectivorum induunt. v. Wessel. ad Diod. Sic. 1. p. 483., Drakenb. ad Liv. 6, 2, 13. — τοῖς ἐποίκοις, *in, advenarum usum*, quibus eos ornes. E B.

1221. ἔργον, *opus est, expedit*, ut Lys. 615. ἑστάναι, *stare, cessare.* cf. 208. *Ex eodem.*

1222. τὰς ἀῤῥ. τὸ χ διὰ τὸ θηλυκῶς εἰπεῖν τὰς ἀῤῥίχους, ἡ ἀῤῥίχη (ἀῤῥιχος). ἐξηγοῦνται δέ τινες κόφινον. ἡγητέον οὖν ἓν μὲν τοῦ αὐτοῦ γένους εἶναι, διάφορον δέ τι. λέγουσι δὲ καὶ νῦν σαράκινόν τι εἶδος ἀῤῥίχους. S. voc. ἄῤῥιγες (corbes majores et densi) ap. Atticos feminino, ap. Ionas mascul. genere usurpabatur. v. Tittmann. ad Zon. 2. p. 294. etc. differre autem Grammatici monent ἄῤῥιχον et κόφινον. v. Moeris p. 55. etc. B. id quidem ita esse, ex hoc ipso loco intelligitur.

1223. ἐμπίπλη. Ἀττικόν. ἦν γὰρ τὸ κοινὸν ἀπὸ τοῦ πίμπλημι πίπλαθι, ὡς ἴστασθι. — S. simile ἐπιδείκνυ pro ἐπιδείκνυθι 637. cf. Matth. gr. gr. §. 205, 6.

Μανῆς δὲ φερέτω μοι θύραζε τὰ πτερά·
ἐγὼ δ' ἐκείνων τοὺς προσιόντας δέξομαι.
ΧΟ. ταχὺ δ' ἂν πολυάνορα τάνδε πόλιν a. d. στ.
καλεῖ τις ἀνθρώπων. i. d. br. clod.
ΠΕ. τύχη μόνον προσείη. an.
ΧΟ. κατέχουσι δ' ἔρωτες ἐμᾶς πόλεως. a. d.
ΠΕ. θᾶττον φέρειν κελεύω. an.
ΧΟ. τί γὰρ οὐκ ἔνι ταύτῃ καλὸν ἀνδρὶ μετοικεῖν; as., 2 a. h.
Σοφία, Πόθος, ἀμβρόσιαι Χάριτες, τό τε τῆς ἀγανόφρονος Ἡσυχίας a. t.
εὐάμερον πρόσωπον. an.
ΠΕ. ὡς βλακικῶς διακονεῖς! οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις; i. t. c.
ΧΟ. φερέτω κάλαθον ταχύ τις πτερύγων· ἀντ.

1224. *Μανῆς.* cf. 498., 627.

1226. *πολ.*, *incolis frequentem.* alio sensu dicit Aeschylus Ag. 72., ubi v. Stanl. *annot. B.*

1227. *καλεῖ* est fut. contract. v. Moeris p. 217. B. de addito *ἄν* (*wohl*) cf. Matth. gr. gr. §. 598, c. frustra Br. *καλοῖ.*

1229. *κατ.*, *invalescunt*; quemadmodum dicitur *κληδὼν*, *φήμη κατέχει.* monuit B. secundum Valck. ad Eurip. Hipp. 1465. active Diod. S. 12, 46.: *τὸ στρατόπεδον ἀθυμία κατεῖχε.*

1230. *φέρειν. τοὺς κοφίνους τῶν πτερῶν. δῆλον δὲ, ὅτι ταῦτα πρὸς τὸν Μανῆν.* S. qui tardius accessit 1234. B.

1231. *μετ.*, *ὥστε μετ.*, *ad inhabitandum. μετοικεῖν* B. proprie dici monuit eum, qui mutata patria in alium locum migrat (Isocr. Paneg. 30.); quales homines *μέτοικοι* appellantur. v. Wessel. ad Diod. S. 1. p. 437.

1232. frustra ex hoc versu duo fecere dimetros; quo pacto prior illorum in antistropha finitur conjunctione *καὶ*, quod invenustum. Aristides *περὶ Μουσικῆς* p. 196. Hephaest. Gaisford.: (*τὸ ἀναπαιστικὸν*) *ἄρχεται μὲν ἀπὸ διμέτρου, καὶ προχωρεῖ μέχρι τετραμέτρου* etc. altiores hic spiritus sumit Chorus; id quod etiam metro exprimitur. — *Σοφία, Πόθος.* similiter *τῇ Σοφίᾳ παρέδρους Ἔρωτας* Athenis versari dixit Eurip. Med. 799. „Πόθος enim Amor est, ut Bion. id. 1, 48., ubi v. interpp. *ἀγανόφρων* est *lenis*, *comis*, ut Iliad. 20, 467. sensus: placida ap. nos est tranquillitas; quia scil. bella non geruntur." B.

1233. *πρόσωπον Ἡσυχίας* poterat pro *Ἡσυχία* dici, quoniam haec in personam mutata est. *εὐάμ.* (ita Br., libri *εὐήμερον*), *serenum*, *tranquillam*, *laetum.* v. Spanhem. ad Callim. h. in Cer. 136. B.

1234. *βλακ. ἀντὶ τοῦ βραδέως. Πειθ. πρὸς τὸν Μανῆν.* S. cf. Plut. 321. (*κατεβλακευμένως.*) *ἐγκονήσεις*, *properabis.* Plut. 255. *ἴτ', ἐγκονεῖτε. σπεύδετ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν. E B.*

1235. *πτερύγων* B. et Dobr., qui monuit, haec vocabula etiam Rau. 1278. permutari cum in scholiis, tum ap. ipsum Aristophanem. Dind., servato *πτερῶν* in stropha edidit *τὰν πόλιν*, quod minus verisimile.

σὺ δ' αὖθις ἐξόρμα
τύπτων γε τοῦτον ὠδί·
πάνυ γὰρ βραδὺς ἐστί τις, ὥσπερ ὄνος.
ΠΕ. Μανῆς γάρ ἐστι δειλός.
ΧΟ. σὺ δὲ τὰ πτερὰ πρῶτον διάθες τάδε κόσμῳ,
τά τε μουσίχ' ὁμοῦ, τά τε μαντικά, καὶ τὰ θαλάττι'·
ἔπειτα δ' ὅπως φρονίμως
πρὸς ἄνδρ' ὁρῶν πτερώσεις.
ΠΕ. οὔ τοι μὰ τὰς κερχνῇδας ἔτι σοῦ σχήσομαι, i. tr.
οὕτως ὁρῶν σε δειλὸν ὄντα καὶ βραδύν.
ΠΑ. γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας, as., ant. et a. μονοστ.
ὡς ἄν ποταθείην ὑπὲρ ἀτρυγέτου iamb.
γλαυκᾶς ἕποιδμα λίμνας! an.
ΠΕ. ἔοικεν οὐ ψευδαγγελὴς εἶν' ἄγγελος· i. tr.
ἄδων γὰρ ὅδε τις ἀετοὺς προσέρχεται.
ΠΑ. αἰβοῖ,

1236. ἐξ., *impelle*, *incita* servum, ut citius expromat alas. *E B.*

1237. ὠδί, *sic*, δεικτικῶς dixit cum gestu verberandi.

1238. ita Porson. Add. ad Hecub. p. 103. codd. corrupto versu: βραδὺς τίς ἐστιν, ὥσπερ ὄ.

1239. δειλός, βραδὺς (1244), *ignavus*, *segnis*. — B. his verbis auditis verbera Manes metuens effert calathos cum alis.

1240. sequ. διάθες τάδε κόσμῳ. ἀντὶ τοῦ διάκρινον τὰ πτερὰ κατὰ τάξιν (κόσμῳ, κοσμίως, *ordine*: v. Duker. ad Thuc. p. 233. B.) ἑκάστῳ ἀνδρὶ προσοικειώσας. μούσικὰ δὲ λέγει κύκνον καὶ ἀηδόνα, ὅτι μάλιστα εὔφωνά ἐστι· μαντικὰ δὲ κοράκων καὶ ἀετῶν καὶ τῶν λοιπῶν ὅσοις οἰωνίζεται· θαλάττια δὲ λάρων καὶ αἰθυιῶν καὶ τῶν ὁμοίων. S. — ὅπως, ὅρα ὅπως. v. Matth. gr. gr. §. 520, 4.

1242. πρὸς ἄνδρ' ὁρῶν, *cujusque viri natura et indole spectata*, ita ut cujusque ingenio convenit. B.

1243. τύπτων [τὸν δοῦλον] τὸν Μανῆν ταῦτα λέγει ὁ Πεισθ. S. σχήσομαι, ἀνέξομαι. gl. Vict. *manus a te abstinebo*. propter tarditatem in afferendis alis nunc eum castigare vult, aut vere castigat. tum vero adveniunt deinceps novi coloni, quos adfuturos esse nuncius praedixerat. B. μὰ τὰς κερχν. ridicule atque accommodate ad argumentum hujus comoediae pro μὰ τοὺς θεούς.

1245. — ἐν τοῖς Καλλιστράτου τὰ ἐξ Οἰνομάου τοῦ Σοφοκλέους. πρόσεισι πατραλοίας ἀκηκοὼς τὰ ἐν ὄρνισιν νόμιμα, ὅτι ἐξὸν τὸν πατέρα τύπτειν. S.

1246. ἀτρυγέτου, *sterilis*, ut videtur. v. Heyn. ad Iliad. 1, 316. *E B.*

1247. scripsi ἕποιδμα ab ἐποιδεῖν. perperam libri ἐπ' οἶδμα, quem pleonasmum Br. haud concoquens hoc dedit:

ὡς ἄν ποταθ. ἀτρυγέτου
γλαυκ. ὑπὲρ οἶδμα λ.

λίμνας, *maris*, ut Iliad. 13, 21., Eurip. Hipp. 706. et passim ap. poëtas.

1248. εἶν'. elisum αι, ut Ran. 648., Pac. 102.

οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον!
[ἐρῶ δ' ἔγωγε τῶν ἐν ὄρνισιν νόμων.]
ὀρνιθομανῶ γὰρ, καὶ πέτομαι, καὶ βούλομαι
οἰκεῖν μεθ' ὑμῶν, κἀπιθυμῶ τῶν νόμων.
ΠΕ. ποίων νόμων; πολλοὶ γὰρ ὀρνίθων νόμοι.
ΠΑ. πάντων· μάλιστα δ' ὅτι καλὸν νομίζεται
τὸν πατέρα τοῖς ὄρνισιν ἄγχειν καὶ δάκνειν.
ΠΕ. καὶ νὴ Δί' ἀνδρεῖόν γε πάνυ νομίζομεν,
ὃς ἂν πεπλήγῃ τὸν πατέρα νεοττὸς ὤν.
ΠΑ. διὰ ταῦτα μέντοι δεῦρ' ἀνοικισθεὶς ἐγὼ
ἄγχειν ἐπιθυμῶ τὸν πατέρα καὶ πάντ' ἔχειν.
ΠΕ. ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν νόμος
παλαιὸς ἐν τοῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν·

1252. versus ταυτολόγος. adscripsit, ni fallor, aliquis τῶν ἐν ὄρνισιν verbis τῶν νόμων 1254. id in ordinem alii receperunt, cumque semel legeretur τῶν ἐν ὄρνισιν νόμων, accessit versificator, qui additis illis ἐρῶ δ' ἔγωγε, quod facillimum erat, novum senarium procuderet. quem versificatorem fuisse doctum Grammaticum Aristophanem, vix adducor ut credam. sic tamen S.: οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι. μετὰ τοῦτον ἐνὸς στίχου φέρουσί τινες διάλειμμα (lacunam), καὶ Ἀριστοφάνης (Ἀριστοφάνους) πλήρωμα οὕτως· ἐρῶ δ' ἔγωγε etc. nobis quidem nihil hic deesse videtur, sed forte majus solito spatium inter 1251. et 1252. fuisse in quibusdam exemplaribus; quod et alibi factum esse novimus. ea in re suspicionem subesse existimaverint lacunae.

1253. πέτομαι, *cupio volare.* cf. 725., Eurip. Ph. 81. et ibi Schäfer. etc.

1255. S.: πολλοὶ γὰρ ὀρν. γύπες καὶ κόρακες περὶ νεκροὺς νέμονται, οἱ δὲ λάροι τὴν θάλατταν. πολλὰς οὖν νομῆς ἐπιθυμεῖς. S., quem apparet in suis libris legisse νομῶν, νομοί.

1256, 7. νομίζεσθαι dicuntur, quae vel lege vel usu diuturno recepta sunt. v. Plut. 620., Nub. 959. ἄγχειν (idem quod πνίγειν: v. Thom. Mag. p. 9.) est *fauces constringere.* sic Ran. 433. et alibi. *E B.* ordo: ὅτι καλὸν νομ. τοῖς ὄρνισι τὸν πατέρα ἄγχειν κ.τ. hyperbaton.

1258. cf. supra 723. seqq. *Be.*

1260. ἀνοικίζεσθαι est in alium (propriis superiorem, aut a mari remotiorem) locum migrare, ut Pac. 207. v. Valck. ad Herod. p. 289. B.

1261. πάντα ἔχειν (ut 1440.), *omnia* (bona paterna) *possidere.* sic Theocr. 27, 33. πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἕξεις. alio sensu illa formula 1367. legitur. B.

1263. κύρβεις χαλκαῖ (?) σανίδες, ἔνθα τοὺς νόμους γράφουσι· κατὰ δὲ ἑνίους ἄξονες τρίγωνοι, ἐν οἷς ἦσαν οἱ τῶν πόλεων νόμοι γεγραμμένοι καὶ αἱ δημόσιαι ἱεροποιΐαι, καθάπερ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησὶ καὶ Ἀπολλόδωρος. (αἱ vel οἱ [v. Leopold. ad Plut. Num. 22. p. 339.] κύρβεις proprie dicuntur columnae vel tabulae triquetrae seu triangulares, quibus leges de sacris erant inscriptae, quum ἄξονες essent tabulae quadratae, quae continebant leges civiles; sed deinde his vocabulis promiscue appellatae sunt tabulae ligneae, quibus anti-

ἐκὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους
πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδεῖς τρέφων,
δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν.
ΠΑ. ἀπέλαυσα γὰρ ἂν νὴ τὸν Δί' ἐλθὼν ἐνθαδί,
εἴπερ γέ μοι καὶ τὸν πατέρα βοσκητέον.
ΠΕ. οὐδέν γ'. ἐπειδήπερ γὰρ ἦλθες, ὦ μέλε,
εὔνους, πτερώσω σ', ὥσπερ ὄρνιν ὀρφανόν.
σοὶ δ', ὦ νεανίσκ', οὐ κακῶς ὑποθήσομαι,
ἀλλ' οἷά περ αὐτὸς ἔμαθον, ὅτε παῖς ἦ. σὺ γὰρ
τὸν μὲν πατέρα μὴ τύπτε, ταύτην δέ γε λαβὼν

quitus leges inscribebantur. v. Plut. Solon. 25., Ammon. v. ἄξονες ibique Valck. etc. (cf. Barnes. ad Eurip. Hipp. 1268. et Schneideri lex. gr. v. κύρβεις.) — φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης (H. A. 9, 13. cf. Camus ad Arist. t. 2. p. 232., Aelian. N. A. 3, 23.; 10, 16.; Plin. H. N. 10, 23., Suid. v. ἀντιπελαργεῖν. B.) ἀληθῆ εἶναι τὸν περὶ τῶν πελαργῶν λόγον. ὁμοίως δὲ αὐτοῖς ποιεῖν καὶ τοὺς ἀερόποδας. (ἀέροπας, quae aves vulgo μέροπες nominantur: v. Aristot. H. A. l. l.) διὸ ἐν τοῖς σκήπτροις ἀνωτέρω μὲν πελαργὸν τυποῦσι, κατωτέρω δὲ ποτάμιον ἵππον, δηλοῦντες, ὡς ὑποτέτακται ἡ βία τῇ δικαιοπραγίᾳ. οἱ γὰρ πελαργοὶ δικαιοπραγεῖς ὄντες ἐπὶ πτερῶν βαδίζουσι τοὺς πατέρας γεγηρακότας βαστάζοντες, οἱ δὲ ἱπποπόταμοι ζώων ἀδικώτατον. περὶ μὲν οὖν τοῦ τοὺς πελαργοὺς ἀντιτρέφειν τὸν πατέρα Ἀριστοτ. ἱστορεῖ (l. l.), προσθεὶς αὐτοῖς καὶ τοὺς ἀέροπας (μέροπας), λέγων οὕτως· περὶ μὲν οὖν τῶν πελαργῶν, ὅτι ἀντιτρέφονται, θρυλλεῖται παρὰ πολλοῖς· φασὶ δὲ καὶ τοὺς ἀέροπας (μέροπας) τοῦτο ποιεῖν. S.

1264. ἐκπετήσιμος est, *qui evolare potest* (flügge): unde tropice puellae nubiles dicuntur ἐκπετήσιμοι Poll. Onom. 2, 18. πελαργιδεῖς *pulli ciconiarum*, quam formam voc. et vim attigit Aelian. N. A. 7, 47., illustravit Valck. ad Theocr. Adon. p. 401. sequ. et ad Herod. p. 252. — B.

1266. πάλιν, *vicissim.*

1267. ἀμέτρως Rav. et Urbin.: ἀπ. γὰρ ἂν νὴ Δί'. in ceteris libris non legitur ἄν. temere Br.: ἀπελαυσάμην γὰρ νὴ Δί'. B.: γὰρ, *scilicet*, ironiae inservit, ut 446., 1210., Plut. 273. ἀπολαύειν, *utilitatem percipere*, fere adjunctum habet casum vocabuli ejus rei, unde quis commoda capit. h. l. absolute ponitur. in olim vulgata lect. intelligendum erat ἄν, quod in aoristis interdum omittitur: v. Villois. ad Long. p. 178. B.

1269. οὐδέν γ'. intell. *βοσκητέον: imo non oportebit alere te patrem.* v. Schol. ad sequ. versum. οὐδὲν pro οὐ, velut Nub. 536. etc. εὔνους, scil. ἡμῖν. *E B.*

1270. ὀρφανόν. ὡς μὴ ἔχοντα πατέρα. (qui curam tui suscipiat.) Θάῤῥει οὖν· οὐ γὰρ θρέψεις τὸν πατέρα. — S.

1271. ὑποθ., διδάξω, Phot., Zon. 2. p. 1783. et Hesych., fortasse illi hunc locum interpretati. ita Eccl. 1146., Lys. 522., Odyss. 1, 279., Thom. Mag. p. 876. *non male praecipiam.* — *E B.*

1272. ἢ. ἀντὶ τοῦ ἦν, Ἀττικῶς. (cf. Plut. 77. etc.) — S. quam se adolescentem didicisse ait disciplinam, est militaris.

1273. ταύτην etc. recte Didymus in scholiis: ἀντὶ τῆς πτέρυγος ἀσπίδα δίδωσιν αὐτῷ, ἀντὶ δὲ τοῦ πλήκτρου ξίφος. ἦλθε γὰρ ὡς ἀλεκτρυὼν πτερωθῆναι, ἐπεὶ ἐκεῖνοι τοὺς πατέρας τύπτουσι.

τὴν πτέρυγα, καὶ τουτὶ τὸ πλῆκτρον θητέρᾳ,
νομίσας ἀλεκτρυόνος ἔχειν γε τὸν λόφον
φρούρει, στρατεύου, μισθοφορῶν σαυτὸν τρέφε·
τὸν πατέρ' ἔα ζῆν, ἀλλ', ἐπειδὴ μάχιμος εἶ,
ἐς τἀπὶ Θρᾴκης ἀποπέτου, κἀκεῖ μάχου.

ΠΑ. νὴ τὸν Διόνυσον εὖ γέ μοι δοκεῖς λέγειν,
καὶ πείσομαί σοι.

ΠΕ. νοῦν ἄρ' ἔξεις νὴ Δία.

ΚΙ. ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις· ch. t. c. μονοστ.
πέτομαι δ' ὁδὸν ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν μελέων, ...

ΠΕ. τουτὶ τὸ πρᾶγμα φορτίου δεῖται πτερῶν. i. tr.

ΚΙ. ἀφόβῳ φρενὶ as., a. par. et a. d. br. log.
σώματί τε νέαν ἐφέπων. gl. pol.

ΠΕ. ἀσπαζόμεσθα φιλύρινον Κινησίαν. i. tr.

1274. πλῆκτρον, calcar, ut 725. θητέρᾳ est τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ, ut θάτερον dicitur pro τὸ ἕτερον, θοιμάτιον pro τὸ ἱμάτιον. v. Valck. ad Eurip. Hipp. 349. B. cf. Matth. gr. gr. §. 35.

1276. φρουρεῖν est *in praesidio esse*. B. μισθ. σ. τρέφε. ne bonis paternis inhies.

1277. ἀλλὰ quasi post negationem τὸν πατέρα μὴ ἄγχει. cf. 1290. μάχιμος dictum εἰρωνικῶς.

1278. τἀπὶ Θρ., ut Vesp. 291. etc. B.: cf. Bos. Ellips. p. 564. seqq. urbes Thraciae ita dicuntur Thuc. 2, 9. Athenn. tum saepe expeditiones in Thraciam susceperunt contra Perdiccam, Macedoniae regem, et Lacedd. v. Thuc. 4, 75. seqq.

1280. νοῦν ἔξεις, *sapies*, ut Nub. 833., Isocr. Panath. p. 184. ed. Batt. — Jam juvenis ille discedit, proditque Cinesias, dithyrambicus seu cyclicus poëta. B.

1281. ταῦτα παρὰ τὰ Ἀνακρέοντος· ἀνακ. (δὴ) πρὸς Ὀλ. πτερ. κούφαις Διὰ τὸν ἔρωτ'· οὐ γὰρ ἐμοὶ (Porson. ap. Gaisford. annott. ad Hephaest. p. 52., versum supplens, πρὸς ἐ-)θέλει συνηβᾶν. Hephaestion l. l.: Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν (tetrametri choriambici) δι' ὅλου ᾄσματος ἐκ τριβράχεος καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὡς εἶναι κοινὴν λύσιν τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς ἰαμβικῆς, ἀναπέτομαι δὴ πρ. Ὀλ. πτερ. κ.

1282. ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν (de quo loquendi genere v. Zeun. ad Viger. Idiot. p. 76. ed. Herm.) ὁδὸν μελ., *utor nunc hoc nunc alio carminum genere* (ut ὁδὸς λόγων etc. v. K. ad Equ. 1012.). B. secundum S. abruptus hic versus, interpellante Pisthetaero, finitur verbis ἀφόβῳ φρενί.

1283. διὰ τὸ συνεχῶς αὐτὸν λέγειν πέτομαι καὶ πτερύγεσσι. S.

1285. σώματί τε, *et corpore*, ut qui in aërem ascendit periculo cervicis aut vitae. cf. 1207. νέαν ὁδὸν μελέων. ἐφέπων, *persequens*, tractans. — numeri hujus versus graciles sunt debilesque ut ipse Cinesias, vide seqq. et annot. ad Ran. 153., 1364.

1286. φιλ. Καλλίστρατος χλωρόν· ἡ γὰρ φιλύρα χλωρὸν, χλωρὸς δὲ καὶ οὗτος. Εὐφρόνιος κοῦφον, ὡς ἂν διθυραμβοποιὸν σύντελῆ καὶ κοῦφα ποιοῦντα· τοιοῦτον γὰρ τὸ ξύλον, κοῦφον καὶ

τί δεῦρο πόδα σὺ κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς;
ΚΙ. ὄρνις γενέσθαι βούλομαι, i. d.
λιγύφθογγος ἀηδών. pher.
ΠΕ. παῦσαι μελῳδῶν, ἀλλ' ὅ τι λέγεις εἰπέ μοι. i. tr.
ΚΙ. ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος
ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν
ἀηδονήτους καὶ νιφοβόλους ἀναβολάς.
ΠΕ. ἐκ τῶν νεφελῶν γὰρ ἄν τις ἀναβολὰς λάβοι;
ΚΙ. κρέμαται μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἡμῶν ἡ τέχνη.
τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται
ἀέρια, καὶ σκότιά γε, καὶ κυνανγέα,
καὶ πτεροδόνητα· σὺ δὲ κλύων εἶσει τάχα.
ΠΕ. οὐ δῆτ' ἔγωγε.
ΚΙ. νὴ τὸν Ἡρακλέα σύ γε·
ἅπαντα γὰρ δίειμί σοι τὸν ἀέρα,
εἴδωλα πετεινῶν αἰθεροδρόμων as., a. h. et i.

ἐλαφρόν. διαβάλλει δὲ αὐτὸν καὶ χωλὸν διὰ τοῦ πόδα σὺ κυλλόν. S. aliter τὸ φιλύρινον explicat Athen. 2. p. 551.: ἄλλοι δὲ αὐτὸν, ὡς καὶ Ἀριστοφ., πολλάκις εἰρήκασι φιλύρινον Κινησίαν διὰ τὸ φιλύρας τοῦ ξύλου λαμβάνοντα σανίδα (σανίδας) συμπεριζώννυσθαι, ἵνα μὴ κάμπτηται διά τε τὸ μῆκος καὶ τὴν ἰσχνότητα. protulit hunc locum K., meritoque assentitur Athenaeo. τὸ κυλλὸν alii quoque Grammatici interpretantur χωλὸν, velut Pollux 4, 188. et Zonar. 2. p. 1263. κυλλιποδίων, monente B., Vulcani epitheton est ap. Hom. Il. 18, 371., ubi v. Heyn. proprie tamen pes dicitur χωλὸς, manus κυλλή. κυκλεῖν πόδα etiam Euripidem dixisse annotavit Br. Orest. 613. et Sophoclem Ajac. 19. κυκλεῖν βάσιν.

1290. ἀλλ'. cf. 1277. „λέγεις, *intelligis*, tibi vis, v. Valck. ad Herod. p. 338., ad Eurip. Hipp. 856." B.

1293. νιφ., *nive conspersa*, quia nix per aërem fertur, ut istae ἀναβολαί, h. e. προοίμια (Schol.), praeludia sive exordia carminum (Thom. Mag. p. 65. etc.), quae etiam εἰσβολαὶ dicuntur: v. Markl. ad Eurip. Suppl. 93. *E B.* consentaneum fuit, in variandis expoliendisque istis praeludiis carminum suorum, quorum notissima essent argumenta, elaborare poëtas dithyrambicos, quo taedium minueretur auditorum. S.: — καίζει δὲ πρὸς τὰ ποιήματα τῶν διθυραμβοποιῶν (ἔθος γὰρ αὐτοῖς τοιαῦτα ἐπίθετα λέγειν), ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὸ κοῦφον αὐτῶν. quae cum νιφόβολα dicit Comicus, simul traducit, tanquam frigida.

1295. οἷον ὕλη κατὰ τῶν κοιμάτων ἡμῶν ἡ τῶν νεφελῶν σύστασις. S. ironia.

1298. πτερ. ἀντὶ τοῦ ταχέα. ταῦτα δὲ συμβαίνει τῷ ἀέρι· ὅθεν φησὶ τὰς λέξεις αὐτοῦ θηρᾶσθαι. S.

1299. οὐ δῆτ' ἔγ. scil. *audiam*. B.

1301. asyndeton ἐκπεπληγτικόν; nam aërem cum dicit, intelligere videtur εἴδωλα ista avium, quae aërem pervolant. S.: πάντα γάρ σοι τὰ περὶ τοῦ ἀέρος διεξέρχομαι. πλείστη γὰρ αὐτῶν ἡ λέξις τοιαύτη, ὁ δὲ νοῦς ἐλάχιστος, ὡς ἡ παρο-

οἰωνῶν ταναοδείρων. a. par. log.
ΠΕ. ὠόπ.
ΚΙ. τὸν ἁλάδρομον ἁλάμενος a. d.
ἅμ' ἀνέμων πνοιαῖσι βαλὴν ... t. d.
ΠΕ. νὴ τὸν Δί' ἔγωγέ σου καταπαύσω τὰς πνοάς.
ΚΙ. τοτὲ μὲν ποτίαν στείχων πρὸς ὀδὸν, a. d.
τοτὲ δ' αὖ βορέᾳ σῶμα πελάζων,
ἀλίμενον αἰθέρος αὔλακα τέμνων.
χαρίεντά γ', ὦ πρεσβῦτ', ἐσοφίσω καὶ σοφά.
ΠΕ. οὐ γὰρ σὺ χαίρεις πτεροδόνητος γενόμενος;
ΚΙ. ταυτὶ πεποίηκας τὸν κυκλιοδιδάσκαλον,
ὃς ταῖσι φυλαῖς περιμάχητος εἶμ' ἀεί;
ΠΕ. βούλει διδάσκειν καὶ παρ' ἡμῖν οὖν μένων

μία καὶ διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχεις ἐλάττονα.

1303. ὠόπ. παρακελεύεται αὐτῷ παύσασθαι τοῦ ᾄδειν, ὡς οἱ ἐρέσσοντες. κέλευσμα γὰρ τῶν ἐρεσσόντων τὸ ὠόπ, καταπαῦον τὴν κωπηλασίαν. (cf. Ran. 180.) τὸν ἁλαδρ., τὸν εἰς ἅλα δρόμον. λείπει γὰρ ἡ εἰς. (legit igitur S. τὸν ἅλα vel ἅλαδε δρόμον.) ἔνια δὲ τῇ συνθέσει ἀδιανόητα· ταῦτα δὲ οὐδὲ τοῖς λέξεσι συνετά. γλυνάζει δὲ τοὺς διθυραμβοποιούς. S.

1305. τοῦτο ἅμα λέγων ὁ Πεισθ. παίει αὐτόν. S. his dictis senex arripit hominem, eumque verberans in omnem partem circumvertit, velut rotam, ut volare videatur per aërem, quod fieri cupit. hoc illud est, quod dicit Cinesias, τὸ χαρίεν καὶ σοφόν: εἰρωνικῶς id quidem, sed mox addit serio τοιτὶ πεποίηκας etc. cf. 1310. perridicule autem ne inter vapulandum quidem cantare, praesertim plagis congruentia, desinit Cinesias, more malorum poëtarum. — κατ. τὰς πνοὰς, *spiritus suos compescam.* Be.: aliter iste accipit vocem πνοὰς, fere ut in illo Eurip. Phoen. 420. σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς.

1308. αὔλακα, *sulcum*, h. e. viam, ut Thesm. 789. conjunxit metaphoras varii generis audacissimas; quo vitio laborabant dithyrambici poëtae. *E B.*

1309. σοφίζεσθαι est idem quod μηχανᾶσθαι, ἐφευρίσκειν. v. Thom. Mag. p. 803. etc. B.

1310. γάρ. cf. 1267. πτεροδ., *circumvolans*, avis. cf. 1298. et annot. ad 1205. minus probabiliter S.: πτεροῖς (*loris*, *flagellis*, ut 1370. B.) πληχθείς.

1311. κυκλιοδιδάσκαλος est poëta cyclicus, h. e. dithyrambicus, qui simul chororum cyclicorum modum docebat. v. Albert. ad Hesych. h. v. et Spanhem. ad Callim. h. in Dian. p. 364. ed. Ern. B. τὸν κυκλ. me notum ac celebrem illum magistrum.

1312. Atheniensium tribus (φυλαί), aut civis quidam ex tribu opulentior, χορηγὸς dictus, festis diebus, inprimis Dionysiis, choros suis sumtibus ornabant et exhibebant, qui varii erant generis, dithyrambici, tragici, comici. chori illi ante instituendi tradebantur magistro (poëtae), qui διδάσκαλος χοροῦ et χορὸν διδάσκειν dicebatur. vidd. praeter alios Casaub. Anim. ad Athen. p. 413. sequ. 719., 903. ed. Lugd., Periz. ad Aelian. V. H. 3, 40., Spanhem. ad Callim. h. in Dian. 266. — περιμάχητος dicitur is, de quo multi inter

Λεωτροφίδη χορὸν πετομένων ὀρνέων
Κεκροπίδα φυλήν;
ΚΙ. καταγελᾷς μου, δῆλος εἶ·
ἀλλ' οὖν ἔγωγ' οὐ παύσομαι, τοῦτ' ἴσθ' ὅτι,
πρὶν ἂν πτερωθεὶς διαδράμω τὸν ἀέρα.
ΣΤ. ὄρνιθες τίνες οἷδ', οὐδὲν ἔχοντες, πτεροποίκιλοι, ch. t. br. c. l. m.
ταννσίπτερε ποικίλα χελιδοΐ; as., a. et i. h.
ΠΕ. τουτὶ τὸ κακὸν οὐ φαῦλον ἐξεγρήγορεν· i. tr.
ὦδ' αὖ μινυρίζων δεῦρό τις προσέρχεται.

se certant, quem cupide expetunt, ut πόλις περιμ. Thesm. 326. etc. B. S.: ἑκάστη γὰρ φυλὴ Διονύσου τρέφει διθυραμβοποιόν.

1314. Λεωτρ. — ἐπειδὴ καὶ οὗτος τῶν σφόδρα λεπτῶν. καὶ ὁ Κινησίας δέ. Ἕρμιππος Κέρκοψιν· ἀνάπηρά σοι θύουσιν ἤδη βοίδια, Λεωτροφίδου λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος. θέλεις οὖν καὶ τῷ Λεωτροφίδῃ χορὸν ὀρνέων διδάξαι; S. legit ille Λεωτροφίδῃ et fortasse διδάξαι, quorum hoc non est deterius, illud ferri nullo pacto potest, quia non adest Leotrophides, sed Athenis versatur. retinendum igitur Λεωτροφίδη χορόν. Be. secundum Hemsterhus.: *visne ergo etiam ap. nos remanens docere levem Leotrophidae instar chorum volantium avium Cecropiam tribum?* aliquis in scholiis: ἀπὸ γὰρ ταύτης (τῆς φυλῆς) ἦν Λεωτροφίδης. excogitarunt hoc illi, qui Leotrophidae choregi jussu tribum ejus Cecropiam Athenis instituisse putarent Cinesiam. sed recte se habet, ut diximus, lectio vulgata, qua chorus a Cinesia docendus dicitur Λεωτροχλίδης, h. e. gracilis, ut ipse Cinesias. finguntur autem hic, ut per totam fabulam, omnia Atheniensium similia.

1316. τοῦτ' ἴσθ' ὅτι, ut alibi εὖ ἴσθ' ὅτι, εὖ οἶδ' ὅτι, et similia παρενθετικῶς.

1318. — τινὲς παρὰ τὰ Ἀλκαίου· ὄρνιθες τίνες οἷδ'; ὠκεανῷ γὰρ ἀπὸ περάτων (scrib. ὠκεανῷ γὰρ περάτων ἄπο) Ἦλθον πανέλοπες ποικιλόδειροι, ταννσίπτεροι. (metri genus cum scenicis usitatum poëtis, tum Flacco Od. I, 11. et 18.; IV, 10.) καὶ παρὰ τὰ Σιμωνίδου· ἄγγελε κλητὰ (malim κλειτὰ) ἔαρος [καὶ] ἀδυόδμου, κυανέα χελιδοΐ. S. istud καὶ recte delevit Br., sed perperam scripsit κλυτά, cum versus Simonideus haud dubie sit τρίκωλος hac forma:

— ⏑ — ⏑ ⏑ | — ⏑ — | — ⏑ — ⏑ — ⏑.

— B.: οὐδὲν ἔχοντες sunt *inopes*, ut οὐκ ἔχοντες Eurip. Suppl. 227. v. Valck. ad Herod. p. 447. dicitur id h. l., quia sycophantae (criminatores, falsi accusatores: v. Taylor. ad Lys. or. 25. p. 207. ed. min.) fere quaerebant divites, quos deferrent.

1319. ταννσίπτεροι avium commune epitheton est, expansis alis volantium. eas inprimis, quae ingentibus alis patulae atque porrectae volant, intelligendas esse putat B. secundum Gell. 6, 6. extr.; quae tamen significatio vocabuli aliena est ab h. l.

1320. κακὸν οὐ φαῦλον, *malum non leve*, h. e. gravissimum, ut Lys. 14. ἐξεγρ. *evigilavit*, exortum est. molestum ei est, quod plures simul homines, praesertim malae notae, adeunt novam urbem et alas petunt.

1321. μιν. μινυρίζω, θρηνῶ, ἢ τὸ (ἤτοι) ἠρέμα ᾄδω, παρὰ

ΣΤ. ταννσίπτερε ποικίλα μάλ' αὖθις. as., a. et i. h.
ΠΕ. ἐς θοίμάτιον τὸ σκολιὸν ᾄδειν μοι δοκεῖ· i. tr.
δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων.
ΣΤ. τίς ὁ πτερῶν δεῦρ' ἐστὶ τοὺς ἀφικνουμένους;
ΠΕ. ὁδὶ πάρεστιν· ἀλλ' ὅτου χρὴ, δεῖ λέγειν.
ΣΤ. πτερῶν, πτερῶν δεῖ· μὴ πύθῃ τὸ δεύτερον.
ΠΕ. μῶν εὐθὺ Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ;
ΣΤ. μὰ Δί' ἀλλὰ κλητήρ εἰμι νησιωτικὸς,
καὶ συκοφάντης ...
ΠΕ. ὦ μακάριε τῆς τέχνης!
ΣΤ. καὶ πραγματοδίφης· εἶτα δέομαι πτερὰ λαβὼν
κύκλῳ περισοβεῖν τὰς πόλεις καλούμενος.
ΠΕ. ὑπὸ πτερύγων τι προσκαλεῖ σοφώτερον;

τὸ μεῖον. gl. Vict. B. conferri jussit Vesp. 219., Eccl. 875., Iliad. 5, 889.

1322. μαλ' αὖθις. intell. χαῖρε: *iterum iterumque salve.* E B.

1323. ἐς θοίμ., in suam ipsius vestem. S.: ἐπειδὴ συνεχῶς χελιδόνας λέγει, τοιοῦτόν τί φησιν· ἔαρος χρήζει· παλαιὸν γὰρ χιτῶνα ἔχει. τὸν νοῦν δὲ τῆς παροιμίας μετεῖληφε (mutavit) τὸ (fort. τῆς) μία χελιδὼν ἦρ οὐ ποιεῖ. S. Br. secundum Be.: quia Sycophanta detrita veste indutus erat arcendoque frigori parum idonea, Pisthetaero videtur hirundinem invocare, veris indicem, multisque etiam hirundinibus egere, sive adulto vere etc. — de *scoliis* cf. Ran. 1231., Vesp. 1189. seqq.

1327. πτερῶν, πτ. δεῖ. παρὰ τὸ Αἰσχύλου ἐκ Μυρμιδόνων· ὅπλων, ὅπλων δεῖ. S. B.: μὴ — δεύτ. *noli iterum quaerere.*

1328. ἐπεὶ ἐν Πελλήνῃ (urbe Achajae. v. Hesych. v. Πελληνικαὶ χλαῖναι, Pindar. Ol. 9, 146. etc. Br.) ἐν ταῖς Ἡραίοις ἄθλον ἐτίθετο χλαῖνα. χλαῖναι δὲ διαφέρουσαι ἐν Πελλήνῃ γίνονται. οἱ δὲ, ὅτι Ἑρμαῖα ἄγεται ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας (nam alia erat [Pellene seu] Pallene Arcadiae: v. Schol. Apoll. Rhod. 1, 177. B.), καὶ τοῦτο ἔπαθλον τίθεται. S. — B.: διανοεῖ, *cogitas, vis,* ut Thesm. 77.

1329. κλητὴρ λέγεται ὁ καλῶν εἰς τὸ δικαστήριον πάντας. σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ τὸν μάρτυρα. νησιωτ. ὁὲ ὁ τοὺς τὰς νήσους οἰκοῦντας συκοφαντῶν καὶ εἰς δικαστήριον ἄγων. S. nam Athenn. socios in insulis cogebant jus Athenis dici jubere. v. Valck. ad Herod. p. 413. sequ. *E B.*

1331. πραγμ. πράγματα ἐρευνῶν καὶ ζητῶν. gl. Vict. B.: nam διφᾷν est ζητεῖν, ἐρευνᾷν. v. Hesych. sic ἐρεβοδιφᾷν Nub. 192. etc.

1332. περισοβεῖν neutraliter, ut ἀποσοβεῖν 969. „igitur περισ. τὰς πόλεις est περιέρχεσθαι, περιτρέχειν. v. Hesych. καλ., *in jus vocans.*" B. cf. S.

1333. ὑπαὶ (sic olim libri) πτερ. ἀντὶ τοῦ μετὰ πτερύγων. Ἡσίοδος· τοί γε μὲν οὖν γελόωντες ὑπ' αὐλητῆρος ἕκαστος. Ἀρχίλοχος· ᾄδων ὑπ' αὐλητῆρος. S. προσκαλεῖσθαι, non προσκαλεῖν, est *in jus vocare,* ut Nub. 1280., Vesp. 1289. σοφώτ. pro adverbio positum est, et τι additum auget (v. Wessel. ad Herod. p. 368.): *multo callidius,* rectius. B.

ΣΤ. μὰ Δί' ἀλλ', ἵν' οἱ λῃσταί γε μὴ λυπῶσί μ᾽·
μετὰ τῶν γεράνων τ' ἐκεῖθεν ἀναχωρῶ πάλιν,
ἀνθ' ἕρματος πολλὰς καταπτώσεως δίκας.
ΠΕ. τουτὶ γὰρ ἐργάζει σὺ τοὔργον; εἰπέ μοι,
νεανίας ὢν συκοφαντεῖς τοὺς ξένους;
ΣΤ. τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.
ΠΕ. ἀλλ' ἔστιν ἕτερα νὴ Δί' ἔργα σώφρονα,
ἀφ' ὧν διαζῆν ἄνδρα χρῆν τοσουτονὶ
ἐκ τοῦ δικαίου μᾶλλον ἢ δικορρῳφεῖν.
ΣΤ. ὦ δαιμόνιε, μὴ νουθέτει μ', ἀλλὰ πτέρου,
ΠΕ. νῦν τοι λέγων πτερῶ σε.
ΣΤ. καὶ πῶς ἂν λόγοις
ἄνδρα πτερώσειας σύ;
ΠΕ. πάντες τοῖς λόγοις
ἀναπτεροῦνται.
ΣΤ. πάντες;
ΠΕ. οὐκ ἀκήκοας,
ὅταν λέγωσιν οἱ πατέρες ἑκάστοτε
τοῖς μειρακίοις ἐν τοῖσι κουρείοις ταδί·

1334. praetextus avaritiae.

1335. ἀναχ. πάλιν. initio veris.

1336. ἀνθ' ἕρματος. cf. annot. ad 1059. ἕρμα cum alia significat, tum *fulcra* quaelibet et *saburram* (Ballast). vide quem B. laudavit, Kuhn. ad Pollucem 1, 94. et lexica.

1339. τί γ. πάθω; *nam quid faciam?* ut Eccl. 855., Eurip. Suppl. 244. etc. „σκάπτειν — ἐπίστ. praeter Erasmum Adag. p. 750. B. illustrarunt illud proverb. interpp. Lucae 16, 3." B. S.: οὐκ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ οὐ δύναμαι. εἴρηται δὲ παρὰ τὴν παροιμίαν πεζῇ βαδίζων σκάπτειν οὐκ ἐπίσταμαι. (Dobr. π. βαδ. νεῖν γ. ο. ἐπ.)

1341. διαζ., *vitam sustentare.* ἔργα σώφ., *honesta negotia.* E B.

1342. ἐκ τοῦ δικ., δικαίως. *Ex eodem.*

1344. ita, monente Dobr., Eustath. Il. α', p. 85, 35. = 64, 22. π', 1055, 21. = 1071, 1., quem recte secutus est Dind. vulgo: νῦν ταῦτα λέγων, quod insulsum. λέγων est λόγοις, *dicendo, meris verbis.* cf. seqq.

1346. ἀναπτ. cf. 409.

1348. bene olim monuit B., non in tonstrinis, sed potius in gymnasiis, versari solere adolescentes, itaque τοῖς μειρακίοις significare περὶ τῶν μειρακίων. ejus formae loquendi quoniam exemplum, credo, non suppetebat viro eruditissimo, sententiam postea mutavit et in vulgari horum interpretatione acquievit, qua patres haec dicere existimantur adolescentibus, qui forte adsunt. at manifestum est, verba δεινῶς γε etc. non adolescentibus dici, sed de adolescentibus coram aliis senioribus: alioquin ipsi adolescentes appellarentur. igitur τοῖς μειρακίοις revera significat εἰς τὰ μειράκια, quemadmodum dativus solet usurpari pro accusativo cum praepositione:

„Δεινῶς γέ μου τὸ μειράκιον ὁ Διϊτρέφης
λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἱππηλατεῖν."
ὁ δέ τις τὸν αὐτοῦ φησιν ἐπὶ τραγῳδίᾳ
ἀνεπτερῶσθαι καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας.
ΣΤ. λόγοισι τἄρα καὶ πτεροῦνται;
ΠΕ. φήμ' ἐγώ·
ὑπὸ γὰρ λόγων ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται,
ἐπαίρεταί τ' ἄνθρωπος. οὕτω καὶ σ' ἐγὼ
ἀναπτερώσας βούλομαι χρηστοῖς λόγοις
τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον.
ΣΤ. ἀλλ' οὐ βούλομαι.
ΠΕ. τί δαὶ ποιήσεις;
ΣΤ. τὸ γένος οὐ καταισχυνῶ·
παππῷος ὁ βίος συκοφαντεῖν ἐστί μοι.
ἀλλὰ πτέρου με ταχέσι καὶ κούφοις πτεροῖς
ἱέρακος ἢ κερχνῆδος, ὡς ἂν τοὺς ξένους
καλεσάμενος, κἄτ' ἐγκεκληκὼς ἐνθαδί,

vide Matth. gr. gr. §. 393., nos passim in annotatis ad Euripidem, aliosque. simillime Plato de Rep. 6., ed. Tauchnitz. 5. p. 179. πολλὴν ῥᾳστώνην, ἔφη, λέγεις τῆς παιδοποιίας ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξί. h. e. περὶ τῶν γυναικῶν τῶν φυλάκων. „in tonstrinis (κουρείοις, ubi et barba et capilli tonderi solebant) otiosi homines et garruli considebant et confabulabantur. v. Plut. 334., Periz. ad Ael. V. H. 3, 7.; 6, 12." B.

1349. Διϊτρ. ἐπὶ πλούσιος καὶ δυνάμενος ἱπποτροφεῖν οὗτος. εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἀνωτέρω (763.), ὅτι ὁ Διϊτρ. πιττοπλόκος ὢν γέγονε φύλαρχος καὶ ἵππαρχος. 8. ex Nub. 15. seqq. constat, fuisse equos alendi et agitandi studium adolescentibus Athenn. familiare. B.

1351. ὁ δέ τις, *alius quis.* ἐπὶ τραγ., *ad componendam tragoediam.* quo significatu consilii etsi fere cum accusat. straitur haec praepositio (vide 77.), tamen etiam dativum adjunctum habet. v. Wessel. ad Diod. Sic. 2. p. 86. et Künöl. in Fischeri Anim. ad Weller. p. 234. et 249. πεποτῆσθαι φρένας dicuntur, quando animus alicujus elatus et veluti sublimis abripitur, ut in tragoedia. *E B.*

1354. seqq. μετ. evehitur, effertur, extollitur. Lucian. Icaromenipp. 3. μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων. idem est ἐπαίρεσθαι. cf. Nub. 42. et Ruhnken. ad Tim. p. 116. χρηστοὶ λόγοι sunt consilia honesta et utilia. νόμιμον, *legitimum, justum. Ex eodem.*

1359. τὸ γένος οὐ κατ. similiter, monente Be., Eurip. Or. 1126., Bacch. 223. ipse Comicus 1224. ἀτὰρ οὐδέποτέ γε τὴν πατρίδα καταισχυνῶ. „Ephebos Atticos jurare oportuit: οὐ καταισχυνῶ ὅπλα. Stob. Serm. 41. p. 243. παπ. ὁ βίος, *avita vivendi et victus comparandi ratio.*" B.

1361. ἱέρακος. quia est avis rapax: ut et ipse rapere possit miserorum bona. cf. supra 1033. sequ. Be. κερχνῆδος. vid. annot. ad 298.

1362. κἄτ' ἐγκ. ἔγκλημα κατ' αὐτῶν γραψάμενος βραδυτῆτος. ἐν-

εἶτ' αὖ πέτωμαι πάλιν ἐκεῖσε.

ΠΕ. μανθάνω.

ὠδὶ λέγεις· ὅπως ἂν ὠφλήκῃ δίκην,

ἐνθάδε πρὶν ἥκειν, ὁ ξένος.

ΣΥ. πάνυ μανθάνεις.

ΠΕ. κἄπειθ' ὁ μὲν πλεῖ δεῦρο, σὺ δ' ἐκεῖσ' αὖ πέτει ἁρπασόμενος τὰ χρήματ' αὐτοῦ.

ΣΥ. πάντ' ἔχεις.

βέμβικος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ.

ΠΕ. μανθάνω

βέμβικα· καὶ μὴν ἔστι μοι νὴ τὸν Δία κάλλιστα Κερκυραῖα τοιαυτὶ πτερά.

ΣΥ. οἴμοι τάλας! μάστιγ' ἔχεις;

ΠΕ. πτερῶ μὲν οὖν,

οἷσί σε ποιήσω τήμερον βεμβικιᾶν.

ΣΥ. οἴμοι τάλας!

ΠΕ. οὐ πτερυγιεῖς ἐντευθενί;

θαδὶ δὲ, ἤγουν εἰς τὸ δικαστήριον. S. καλέσασθαι est Athenas citare, et ἐγκαλεῖν accusare, litem intendere. v. Thom. Mag. p. 261. ἐνθαδὶ est hic, Athenis: opponitur enim insulis, ad quas (ἐκεῖσε), istis rebus gestis, revolare cogitat sycophanta. E B. cf. seqq.

1363. male libri κἄτ' αὖ. haec vocabb. etiam alibi confusa sunt. scripsit librarius κἄτ' αὖ πέτωμαι, ut κἄτ' ἐγκεκληκὼς, voluitque haec conjungere, sententia parum intellecta. S.: ἵνα πάλιν πετασθεὶς ἐν ταῖς νήσοις ταχέως ἄλλους προκαλέσωμαι.

1364. ὅπως ἂν ὀφλ. δίκην. ἀντὶ τοῦ δικασθείη, πρὶν φθάσαι ἐν τῇ Ἀττικῇ, τοιοῦτον δέ τι θέλει λέγειν· ἵνα, καλεσάμενός τινα εἰς δίκην, σὺ μὲν ὡς ἂν πετόμενος φθάσῃς πρὸ αὐτοῦ, εἶτα, καταδικάσας αὐτὸν ἐξ ἐρήμου, πάλιν ἐπὶ τὰ αὐτοῦ πέτῃ, ἐν ὅσῳ ἐκεῖνος πλέων ἐνθάδε παραγίνεται. S.

1366. ἵνα, φησὶν, ἐκεῖσε ὢν ὑπεύθυνος καὶ ἑτέρας δίκης γένηται ὑπὸ τοῦ βράδους, (quod die justo citius praestituto non adfuit, ut qui volare non potuerit, ut sycophanta.) σοῦ φθάσαντος αὐτὸν ἐνθάδε. S.

1367. πάντ' ἔχεις, omnia tenes, h. e. intelligis, ut Plat. Euthyphr. 3. ὅ τι περ ἔχω. B. cf. 1261.

1368. εὔστροφον καὶ εὐκίνητον δεῖ εἶναι. ὁ δὲ βέμβιξ ἐργαλεῖόν ἐστιν, ᾧ μάστιγι στρέφουσιν οἱ παῖδες. (trochus, turba, *Kreisel.*) S.

1370. λέγεταί τις Κερκυραία μάστιξ. συνεχῶς δὲ Κερκυραίοις ἀταξίαι γίνονται. διὰ τὸ στασιάζειν οὖν ἐπεπόλασε παρ' αὐτοῖς ἡ μάστιξ, ὥστε διπλαῖς (propterea dixit πτερῶ 1370., ut B. annotavit.) χρῆσθαι μεγάλαις καὶ ἐλεφαντοκόποις. ἄλλως. — Φρύνιχος Σατύροις· Κερκυραῖαι δ' οὐδὲν ἐπιβάλλουσι μάστιγες. ὥστε καὶ εἰς παροιμίαν ἤδη ἐλθεῖν. — (add. Zenob. Cent. 4, 49. — B.) ταῦτα δὲ λέγων παίει αὐτόν. S.

1372. βεμβ., βεμβικίζειν (Vesp. 1465.), se turbinis modo circumagere. E B. cf. 1368.

1373. πτερ. cf. 760.

οὐκ ἀπολιβάξεις, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενος;
πικρὰν τάχ' ὄψει στρεψοδιποπανουργίαν.
ἀπίωμεν ἡμεῖς ξυλλαβόντες τὰ πτερά.
ΧΟ. πολλὰ δὴ καὶ καινὰ καὶ θαυμάσ' ἐπεπτόμεσθα, t. t. br. στ.
καὶ δεινὰ πράγματ' εἴδομεν. i. d.
ἔστι γὰρ δένδρον πεφυκὸς ἔκτοπόν τι, καρδίας t. t. c.
ἀπωτέρω, Κλεώνυμος, i. d.
χρήσιμον μὲν οὐδέν, ἄλλως δὲ δεινὸν καὶ μέγα· as., ith. et i. d.
τοῦτο μὲν γὰρ ἦρος αἰεὶ βλαστάνει καὶ συκοφαντεῖ, t. t.
τοῦ δὲ χειμῶνος πάλιν τὰς ἀσπίδας φυλλορροεῖ. t. t. c.

1374. ἀπολ. συντόμως ἀναχωρήσεις. Junt. λιβὰς ἢ σταγών, ἧς οὐδὲν ταχύτερον ἐν τῷ πίπτειν. — S. ὦ κακ. ἀπ. nomin. pro vocat. cf. 1097., Nub. 1171., Aeschyl. S. c. Th. 1415. *Be.*

1375. Scholiastes legit στρεβλοδικοπανουργίαν. συνέθηκε δὲ, inquit, τὴν λέξιν παρὰ τὸ στρεβλὸν ἦθος καὶ συκοφαντικὸν, καὶ τὴν δίκην, καὶ τὴν πανουργίαν. et dicuntur quidem haec et quaedam similia στρεβλόκηρως, στρεβλόχειλος: sed nolim tamen mutari vulgatam lectionem, cum praesertim στρεψοδικεῖν legatur in Nubibus 433.

1377. — τὸ ἑξῆς, ἔπτημεν εἰς πολλὰ καὶ θαυμάσια. βούλεται δὲ κωμῳδῆσαί τινας. S.

1379. δένδρῳ αὐτὸν ἀπεικάζει ἢ ὡς μέγαν, ἢ ὡς ἀναίσθητον καὶ ξύλινον, ὡς ὁ ποιητὴς (Iliad. 13, 437., sed alio sensu, ut monuit B.)· ἀλλ' ὥστε στήλη καὶ δένδρον ὑψικέτηλον. — καρδίας δὲ ἀπωτέρω, ὡς ἄν τις εἴποι μικρὸν ἀπωτέρω πόλεως. ἅμα δὲ εἰς τὸ ἀκάρδιον καὶ ἀνόητον αὐτοῦ. — Καρδία γὰρ πόλις Θρᾴκης, ἧς οἱ πολῖται Καρδιανοί. — S. ἔκτοπον proprie, quod loco suo non extat, peregrinum, deinde dicitur, quicquid inusitatum, magnum, est. v. Suid. et Zon. 1. p. 657. et 661. *Cardia*, urbs in isthmo Chersonesi Thracicae, nomen habuisse dicitur a figura cordis. v. Morus ad Xenoph. Hell. 1, 1, 7. — B.

1381. ἄλλως, *ceterum*, ut Theocr. 21, 34. B. καὶ μέγα. apparet, magnae staturae fuisse hominem. Acharn. 88. avem ingentem descripturus dicit ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου. *Be.* cf. Pac. 648. etc. — ita descripsi metrum hujus versus propter 1454., in quo qui inest hiatus in verbis καμήλου ἀμνόν facile fertur in commissura versus asynarteti, non item medio versu. alioquin hi versus constare viderentur ex 2 t. d. c. eodem usus metro Sarsinas Mostell. 889.: *Mihi molestus ne sis. — Vide, ut fastidit simia!*

1382. ἀμέτρως libri μὲν ἦρος, vel μέν γε ἦρος. secutus sum Beckium priore ed. alii minus probabiliter τοῦτο τοῦ μὲν ἦρος. monuit B. secundum Schol., veris tempus, quo ille vigere dicitur, tropice significare pacis tempus, contra χειμὼν belli. alienum est, quod annotavit S., cujus versus adscripsi superius ad 977.

1383. — ἐπεὶ ῥίψασκις ἦν ὁ Κλεώ-

ἔστι δ' αὖ χώρα πρὸς αὐτῷ τῷ σκότῳ πρόσω τις ἀντ. ά.

ἐν τῇ λύχνων ἐρημίᾳ·
ἔνθα τοῖς ἥρωσιν ἄνθρωποι ξυναριστῶσι καὶ
ξύνεισι πλὴν τῆς ἐσπέρας·
τηνικαῦτα δ' οὐκέτ' ἦν ἀσφαλὲς ξυντυγχάνειν·
εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἥρῳ τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστῃ,
γυμνὸς ἦν πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ πάντα τἀπιδέξια.

νυμος (Nub. 352.), ἔπαιξε πάλιν, ἐπεὶ τὰ δένδρα φιλοῤῥοοῦσι. S.

1384. metri gratia πρόσω dedi pro πόῤῥω, quod ab explicatore profectum esse videtur, vel forte perscriptum, ut facillime quidem potuit. alioqui versus foret clodus, qualis non est ἀντίστροφος. ridicule autem Comicus nescio quas obscuras latebras significat Orestae grassatoris, de quo supra ad 679. — altera antistropha legitur 1450., epodus 1580.; qui epodus et ipse eodem propemodum metro conscriptus est, idque non inepte, cum in his carminibus omnibus idem argumentum tractetur. ceterum cf. Ach. 796. seqq. Ran. 767. seqq. etc.

1386. ἥρωσιν. cf. annot. ad 1389.

1387. τῆς ἐσπ. ἀντὶ τοῦ τῇ σκοτίᾳ. πέπαικται ἀπὸ τοῦ Σκυθῶν ἐρημίᾳ. (Ach. 660.) χαριέντως δὲ τοῦτο, ὅτι σκότους Ὀρέστης ὁ Τιμοκράτους λωποδυτεῖ (ἐλωποδύτει) τοὺς προσυγχάνοντας. τὰς νύκτας γὰρ μόνας ἐλῄστευεν Ὀρέστης. S.

1389. ἥρωα αὐτόν φησι διὰ τὴν ὁμωνυμίαν τὴν πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονος υἱὸν Ὀρέστην. ἥρωες δὲ δύσοργοι καὶ χαλεποὶ τοῖς ἐμπελάζουσι γίνονται, καθάπερ Μένανδρος ἐν Συνεριθοις· ὅτι ἀγαθὸν γάμον Χειμῶνος ὁ θεὸς δίδωσιν, οὐδ' ἥρωες εἰς Τοντὶ (male libri κεἰς τοῦτο) δύνανται, ἀλλ' ἀποπλήκτους μὲν ποιεῖν (itidem male libri ποιεῖν δύνανται)· Τὸ δ' ὠφελὲς (?) οὐ κέκτηνται (fort. κέκτηντο.) διό μοι δοκοῦσι καὶ οἱ τὰ ἡρῷα παριόντες σιγὴν ἔχειν etc. S.

1390. γυμνὸς vestibus superioribus ab eo spoliatus. B. S.: πάντα τἀπ. ὀφθαλμοὺς, κεφαλήν. οἷον τὰ δεξιὰ τῆς φύσεως. (ἐπιδέξια sunt praestantissimae corporis partes. v. Hesych. h. v. τροπικῶς h. l. τοῖς ἐπιδεξίοις significantur vestes pretiosiores, quibus homines noctu exuere solebat grassator.) ἐπλήττοντο γὰρ οἱ συντυγχάνοντες νύκτωρ ἥρως διέστρεφον τὰς ὄψεις. B.: scil. heroës dicebantur iis, qui noctu occurrerent, molesti esse, inprimisque apoplexiam immittere.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΠΡ. Οἴμοι τάλας, ὁ Ζεὺς ὅπως μή μ' ὄψεται! i. tr.
ποῦ Πεισθέταιρός ἐστιν;
ΠΕ. ἔα, τουτὶ τί ἦν;
τίς ὁ συγκαλυμμός;
ΠΡ. τῶν θεῶν ὁρᾷς τινα
ἐμοῦ κατόπιν ἐνταῦθα;
ΠΕ. μὰ Δί' ἔγωὐμὲν οὔ.
τίς δ' εἶ σύ;
ΠΡ. πηνίκ' ἐστὶν ἆρα τῆς ἡμέρας;
ΠΕ. ὁπηνίκα; σμικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν.
ἀλλὰ σὺ τίς εἶ;
ΠΡ. βουλυτὸς, ἢ περαιτέρω;
ΠΕ. οἴμ', ὡς βδελύττομαί σε!
ΠΡ. τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ;

1391. — ὁ *Προμηθεὺς ἀπαγγέλλει αὐτῷ τινα συγκεκαλυμμένος.* S. de Prometheo vide Hesiod. Theog. 507., Aeschylum Prometheo, Apollod. 1, 2., aliosque. hic quidem agit partes proditoris.

1395. *πηνίκ' ἐστὶν ἆρα. ἀντὶ τοῦ ποία ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας. τοῦτο δὲ, ἐπεὶ ὥρας ἐξήταζον εὐκαίρως.* (cum otium esset.) S. sic quidem apud nos quoque solent otiosi, cum nihil aliud habent, quod quaerant. at otiosus non est Prometheus, sed negotiosus ut cum maxime. igitur id quaerere putandus est propterea, quia cupit vesperam esse aut noctem, ne conspiciatur a quoquam deorum. (vide ipsum Schol. ad 1399.) prodierat autem obvoluto capite.

1397. *βουλυτός.* tempus, quo boves jugo solvuntur. Lucian. Cataplo c. 1. *σχεδὸν ἀμφὶ βουλυτὸν* etc. *Bs.* cf. Apollon. Soph. lex. Hom. h. v., ibique Villois. etc. *περαιτ., aliquando ultra illud tempus.* Prometheus non Pisthetaeri quaestionibus respondet, sed suas tantum res curat. inde hic dicit se eum abominari, odisse (*βδελύττεσθαι*, ut Plut. 695.), quia bis de nomine interrogatus non responderat. B.

1398. *οἴμοι* indignantis est, ut 1177., Soph. Ant. 86. ibidem 306. *οἴμ', ὡς λάθημα δῆλον ἐκπεφυκὸς*

ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ξυννεφεῖ;
ΠΕ. οἴμωξε μεγάλ'!
ΠΡ. οὕτω μὲν ἐκκεκαλύψομαι.
ΠΕ. ὦ φίλε Προμηθεῦ.
ΠΡ. παῦε, παῦε, μὴ βόα.
ΠΕ. τί γάρ ἐστι;
ΠΡ. σίγα, μὴ κάλει μου τοὔνομα·
ἀπὸ γὰρ ὀλέσει', εἴ μ' ἐνθάδ' ὁ Ζεὺς ὄψεται.
ἀλλ', ἵνα φράσω σοι πάντα τἄνω πράγματα,
τουτὶ λαβών μου τὸ σκιάδειον ὑπέρεχε
ἄνωθεν, ὡς ἂν μή μ' ὁρῶσιν οἱ θεοί.
ΠΕ. ἰοὺ, ἰοὺ, i.
εὖ γ' ἐπενόησας αὐτὸ καὶ προμηθικῶς! i. tr.
ὑπόδυθι ταχὺ δὴ, κἄτα θαῤῥήσας λέγε.
ΠΡ. ἄκουε δὴ νῦν.
ΠΕ. ὡς ἀκούοντος λέγε.
ΠΡ. ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς.
ΠΕ. πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο;

εἴ! — K.: τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ; — *quaenam est coeli tempestas? quel tems fait-il?* sic quum significare volebant Attici, coelum esse pluvium, eadem elegantia dicebant ὁ Ζεὺς ὕδωρ ποιεῖ, i. e. pluit (Theophr. Chr. c. 3, 2.), vel ὁ θεὸς ποιεῖ ὕδωρ. (Vesp. 261.)

1399. ὑπαιθριάζει (sic). σκορπίζει. εὐδίαν ἄγει. συννεφεῖ δὲ συνάγει τὰ νέφη. οὐχ ὁρᾷ γὰρ αὐτὸν ὁ Ζεὺς νεφῶν ὄντων. S.

1400. ita membr. et B Paris. vulgo ἐκκαλύψομαι. monent, Atticos paulopostfuturis non modo pro futuris 1. pass., sed etiam pro futuris mediorum uti. v. Pierson. ad Moer. p. 293. sequ. et Matth. gr. gr. § 498. — οὕτω, *sic;* quoniam ita se habet res, ut tu mihi nihil praeterea respondeas. opus mihi est, ut rejiciam involucra capitis, ipseque videam, quid rei sit.

1403. MSS. fere ὀλέσει, neglecto apostropho ut saepius factum. pristinae edd. ὀλέσεις, quae videtur esse correctio ejus, qui nesciret, quid faceret isto ὀλέσει. elegans est usus optativi in hoc genere, de quo usu exposuit Matth. gr. gr. §. 514, 5. annot. — ἀπὸ γὰρ ὀλ. tmesis. μὲ ad utrumque verbum pertinet.

1405. σκιάδ. κατασκεύασμά τι, ὅπερ ἔχουσιν αἱ κανηφόροι (1448.) ἀπιοῦσαι εἰς τὰ Ἐλευσίνια ὑπὲρ τοῦ μὴ κάεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. — S. *umbellam* (*Parasol*), quam secum apportavit. ὑπέρεχε, ὑπερᾴνω ἔχε, *super me tene*, ut Equ. 1171. et saepius ap. Hom. *Ε Β.* μοὶ pertinet ad ὑπέρεχε.

1408. sequ. προμ., *provide.* sed simul ad Promethei nomen alludit. ὑπόδυθι, *subi* eam, ut Plut. 730. B.

1411. πηνίκ' ἄττ'. ita codd. praeter C Paris. et Urbin. illi: πην. ἆρ' (ἄρ') ἀπ, quod occupavit Br. at ipse Eustath., quem laudat, ad Hom. p. 148. extr.: φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ περὶ τοῦ ἄττα, καὶ ὅτι τρία δηλοῖ· τὸ τινὰ, ὅτε καὶ ψιλοῦνται· τὸ ἅτινα, ὅτε δασύνεται· καὶ τρίτον τὸ πότε ἢ τὸ ἐσοδυνα-

ΠΡ. ἐξ οὗπερ ὑμεῖς ᾠκίσατε τὸν ἀέρα.
θύει γὰρ οὐδεὶς οὐδὲν ἀνθρώπων ἔτι
θεοῖσιν, οὐδὲ κνίσσα μηρίων ἄπο
ἀνῆλθεν ὡς ἡμᾶς ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου,
ἀλλ' ὥσπερεὶ Θεσμοφοριοις νηστεύομεν
ἄνευ θυηλῶν· οἱ δὲ βάρβαροι θεοὶ
πεινῶντες, ὥσπερ Ἰλλυριοὶ, κεκριγότες
ἐπιστρατεύσειν φάσ' ἄνωθεν τῷ Διΐ,
εἰ μὴ παρέξει τἀμπόρι ἀνεῳγμένα,
ἵν' εἰσάγοιντο σπλάγχνα κατατετμημένα.
ΠΕ. εἰσὶν γὰρ ἕτεροι βάρβαροι θεοί τινες

μοῦν τούτῳ. Ἀριστοφάνης· πύθου, χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται. Burgess. in Append. ad Dawesii Misc. crit. p. 480.: „Saepe," inquit, „adjectiva neutra pluralia adverbialiter dicuntur, ut οἷα etc. itaque ἄττα est *quodammodo*, aut de tempore *aliquando*, *tandem*, et πηνίκ' ἄττα *quando tandem*, quo circiter tempore?" cf., quos laudant, Harpocr., Etym. M., Hoogev. Doctr. part. gr. 1. p. 152. sequ., Hermann. ad Viger. annot. 37. etc. ceterum παρῳδῶν haec dicere videtur Pisthetaerus. cf. 1395.

1414. cf. supra 187. — 194.

1416. mulieres olim medium Thesmophoriorum diem, i. e. tertium (festum enim illud 5 dies durabat) jejunio colere solebant; ad quem morem Arist. hic alludit. v. nos ad Thesm. 86. K.

1417. θυηλῶν, θυσιῶν. gl. Vict. B.: θυηλαὶ non tantum primitiae sunt victimarum (Iliad. 9, 220. ibique Heyn.), aut extispicia (Phot. lex. p. 75.), sed etiam victimae, quae immolantur. v. Arcad. ap. Alb. ad Hesych. h. v. etc.

1418. ὥσπερ Ἰλλ. (κεκριγότες.) Δίδυμος· ὥσπερ βάρβαροι. ἀνέπλασε δέ τι γένος θεῶν βαρβάρων Τριβαλλῶν ἀνώτατον, οἷον ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων (?) βάρβαρα ἔθνη κοῤῥωτάτω καθεστήκασι. (rectius quidam alius in scholiis: ἀνωτέρω δέ φησιν αὐτοὺς οἰκεῖν, ὡς τῶν Ἑλλήνων ἀνωτέρω οἰκοῦσι καὶ κοῤῥωτέρω οἱ βάρβαροι.) περὶ δὲ Θράκην εἰσὶν οἱ Ἰλλυριοί. — οἱ γεωργεῖν μὲν οὐκ ἔχουσι γῆν, ληστεύοντες δὲ τρέφονται. (Strabo 9, 5., ed. Tauchnitz. 2. p. 107. sequ.: τοιαύτη δ' οὖσα ὠλιγωρεῖτο πρότερον ἡ Ἰλλυρικὴ παραλία· τάχα μὲν καὶ κατ' ἄγνοιαν τῆς ἀρετῆς, τὸ μέντοι πλέον διὰ τὴν ἀγριότητα τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ ληστρικὸν ἔθος.) τὸ δὲ κεκριγότες μίμησίς ἐστιν οὐκ εἰς τὸν ἦχον, ἀλλ' εἰς τὴν ἀσάφειαν τῶν βαρβαρικῶν διαλέκτων. S. de voc. κρίζειν, quod et avium est et recte de barbaris, avium more stridentibus, dici potuit, cf. Heyn. ad Iliad. 16, 470. B.

1419. ἄνωθεν, ἄνω, *supra*, ut 1430. (1448.) *E B.* cf. 1406.

1420. τἀμπ. ἀν. quia belli tempore cessant commercia et emporia clauduntur. Demosth. Olynth. 2. (t. 1. p. 22. Oratt. gr. ed. Reisk.): κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων τῶν ἐν τῇ χώρᾳ διὰ τὸν πόλεμον. orietur autem mox bellum sacrum inter aves et deos, nisi dii avibus voluerint imperium reddere; et jam dii intercepti sunt, postquam aërem muniverunt aves. *Bo.* παρέξει ἀν. *efficiet*, ut *aperiantur*, ut Aesch. Socr. 3, 16. παρέχειν γνῶσιν. B.

ἄνωθεν ὑμῶν;

ΠΡ. οὐ γάρ εἰσι βάρβαροι,
ὅθεν ὁ πατρῷός ἐστιν Ἐξηκεστίδῃ;

ΠΕ. ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις τί ἐστιν;

ΠΡ. ὅ τι ἐστίν; Τριβαλλοί.

ΠΕ. μανθάνω.
ἐντεῦθεν ἄρα τοὐπιτριβείης ἐγένετο.

ΠΡ. μάλιστα πάντων· ἓν δέ σοι λέγω σαφές.
ἤξουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν
παρὰ τοῦ Διὸς καὶ τῶν Τριβαλλῶν τῶν ἄνω·
ὑμεῖς δὲ μὴ σπένδεσθ', ἐὰν μὴ παραδιδῷ
τὸ σκῆπτρον ὁ Ζεὺς τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν,
καὶ τὴν Βασιλείαν σοι γυναῖκ' ἔχειν διδῷ.

ΠΕ. τίς ἐστιν ἡ Βασιλεία;

ΠΡ. καλλίστη κόρη,
ἥπερ κεραμεύει τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός,

1423. βάρβαροι θεοί.

1424. ita Br. perperam libri Ἐξηκεστίδης, quemadmodum permisceri solet ς cum ικτα subscripto. Br.: *nonne enim barbari* (dii) *sunt, e quibus Patrius est suus Execestidi?* In inquisitione, quae fiebat Athenis in magistratuum natales et vitam, hoc erat: εἰ Ἀθηναῖοί εἰσιν ἑκατέρωθεν ἐκ τριγονίας, καὶ τὸν δῆμον πόθεν, καὶ εἰ Ἀπόλλων ἐστὶν αὐτοῖς πατρῷος καὶ Ζεὺς ἑρκεῖος. hac de re vidd. Pollucis interpp. ad 8, 85. (inprimis Hemsterhus. p. 902. erant vero Graecis etiam alii dii πατρῷοι. v. Periz. ad Aelian. V. H. 3, 22, 4. B.) et Petit. de Legg. Att. p. 321. nemo pro cive Athen. habebatur, nisi cui esset Apollo πατρῷος. idcirco patres, quum in curialium albo filios inscribi curabant, postquam eos ad curiales deduxerant, Apollinis πατρῴου seu tutelaris sacris initiabant, quod ostendit Demosth. orat. c. Eubul. p. 1315. Execestides autem, cui peregrina et servilis exprobatur origo supra 730., sacra Apollinis πατρῴου, Atheniensibus civibus peculiaria, colere non poterat etc.

1426. *Triballi* in Moesia habitarunt. v. Thuc 2, 96.; 4, 101. (Strabo l. l. ad 1418. p. 108. καταστρεφάμενοι δέ ποτε οἱ Ἀυταριᾶται (gens Illyricarum fortissima) Τριβαλλοὺς ἀπὸ Ἀγριάνων μέχρι τοῦ Ἴστρου καθήκοντας ἡμερῶν πεντεκαίδεκα ὁδόν, ἐπῆρξαν καὶ τῶν ἄλλων Θρᾳκῶν τε καὶ Ἰλλυριῶν.) sed habuit hoc voc. etiam comicam vim, ita ut sycophantae eo significarentur. v. Hesych. h. v. et Phot. lex. p. 441. B.

1427. τὸ ἐπὶ τῇ ὕβρει ἐπιτριβείης, inquit S., h. e. *vapula, pereas*, ut, monente B., Plut. 347. hanc contumeliam inter se jecisse fingit deos graecos et barbaros, more hominum.

1428. σαφὲς, σαφῶς. — B.

1431. ita Vossian., Porson. ad Hecub. 1174., Dind. libri soloece σπένδησθ'.

1435. κεραμεύει C Paris. et edd. vett., quod recte Br. tuitus aliorum codd. scripturam τεμιεύει, 1439. sublectam illam, repudiavit.

καὶ τἄλλ' ἁπαξάπαντα, τὴν εὐβουλίαν,
τὴν εὐνομίαν, τὴν σωφροσύνην, τὰ νεώρια,
τὴν λοιδορίαν, τὸν κωλακρέτην, τὰ τριώβολα.
ΠΕ. ἅπαντά τἄρ' αὐτῷ ταμιεύει.
ΠΡ. φήμ' ἐγώ.
ἦν γ' ἦν σὺ παρ' ἐκείνου παραλάβῃς, πάντ' ἔχεις.
τούτων ἕνεκα δεῦρ' ἦλθον, ἵνα φράσαιμί σοι·
ἀεί ποτ' ἀνθρώποις γὰρ εὔνους εἶμ' ἐγὼ...
ΠΕ. μόνον θεῶν γὰρ διὰ σ' ἀπανθρακίζομεν.
ΠΡ. μισῶ δ' ἅπαντας τοὺς θεούς, ὡς οἶσθα σύ...
ΠΕ. νὴ τὸν Δί' αἰεὶ δῆτα θεομισὴς ἔφυς.
ΠΡ. Τίμων καθαρός. ἀλλ', ὡς ἂν ἀποτρέχω πάλιν,
φέρε τὸ σκιάδειον, ἵνα με κἂν ὁ Ζεὺς ἴδῃ

jocum inesse vidit in paronomasia κεραμεύειν κεραυνόν. Be.: „Videtur," inquit, „ludere in similitudine harum vocum, quasi κεραμεύει τὸν κέραμον dicat, ridens Jovis fulmen, tanquam nullius momenti." κεραμεύει ad τὴν εὐβουλίαν et reliqua substantiva pertinet per zeugma. vid. Matth. gr. gr. §. 612. III. quod attinet ad hanc προσωποποιΐαν τῆς Βασιλείας, Schol.: ἔστι δὲ καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἡ Βασιλεία. quam Jovis filiam dixit ap. eundem Euphronius, Coeli autem et Titaeae Diod. Sic. 3, 59.

1438. τὴν λοιδ. ὡς καὶ τοῦτο ἓν τῶν πολλῶν. εἰς αὔξησιν δὲ τῆς κωμῳδίας τοῦτό φησι. S. λοιδορία ab Atheniensium moribus ad Jovem transfertur. B. τὸν κωλ. τὸν ταμίαν τῶν πολιτικῶν χρημάτων. — S. cf. Vesp. 665., 694. τὰ τριωβ., mercedem diurnam judicum. vide, monente B., Pollucem 8, 20. etc. Voss.: *Gar ein schönes Mägdelein, Die künstlich töpfert, was zum Donnern Zeus bedarf, Und alles andere, gross u. klein, als guten Rath, Und gut Gesetz, u. Mässigung, u. Schifsarsenal, Und loses Maul, Rentmeister, u. Triobole.*

1439. τἄρ' Dind., quod praestat vulgatae lectioni γ' ἄρ'. Be.: ταμ. quia alter dixerat τὸν κωλακρέτην et τὰ τριώβολα. Be. praeterea ταμιεύειν generatim significat *administrare.*

1440. πάντ' ἔχεις. cf. 1261.

1443. ἀπ. — ὀπτὰς ἐσθίομεν. (Eurip. Cycl. 344. ὡς ἕτοιμά σοι ἐφθὰ, καὶ ὀπτὰ καὶ ἀνθρακιᾶς ἄπο χναύειν.) — ὡς ἐν κωμῳδίᾳ δὲ τοῦ εὐτελεστέρου ἐμνήσθη, ἐπὶ ἄλλων μέγιστα ἰσχύοντος τοῦ πυρός. S. contra Aeschylus ap. Be. (Prom. 7.): παντέχνου πυρὸς αἴσας Θνητοῖσι κλέψας ὥπασεν.

1445. θεομ. ἔφυς. ὁ μὲν φησι τῷ Προμηθεῖ ἰαόν τι τῷ ὑπὸ θεῶν μισούμενος, διὸ καὶ ὀξυτόνως ἀναγνωστέον· ὁ δὲ τὸ ἕτερον δέχεται μισῶν θεοὺς (θεομίσης), ὡς ὁ Τίμων ἀνθρώπους. S.

1446. Τίμων καθ., *verus* et *purus putus Timon.* K. v. Ruhnken. ad Xenoph. Mem. Socr. 2, 2, 3. et Keppiers. Obss. philol. p. 17. B. Erat Timon non tantum hominum, sed et deorum osor. Lucianus in cognomini dialogo (c. 34.) facit eum haec dicere: πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ etc. Be. vixit autem tum Athenis, ut notum est.

1447, 8. cf. 1405. S.: καν. φορ. ταῖς γὰρ κανηφόροις σκιάδειον καὶ δίφρον ἀκολουθεῖ τις

ἄνωθεν, ἀκολουθεῖν δοκῶ κανηφόρῳ.
ΠΕ. καὶ τὸν δίφρον γε διφροφόρει τονδὶ λαβών.
ΧΟ. πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσιν λίμνη τις ἔστ', ἄλουτος ἀντ. β'.
οὗ ψυχαγωγεῖ Σωκράτης·
ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθε δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν,
ἣ ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπε,
σφάγι' ἔχων καμήλου ἀμνόν τιν', ἧς λαιμοὺς τεμών,

ἔχουσα. Ἑρμίππου θεῶν (fort. Ἑρμιππος Ἀθέῳ)· ὥσπερ αἱ κανηφόροι, Λευκοῖσιν ἀλφίτοισιν ἐντετριμμένοις, Ἐγὼ δ' ἕνεκα ψαλάθων (fort. ἐνέγκας ψηλαφῶ) τὴν διφροφόρον. Νικοφῶν δὲ ἐν Χειροναστόροις γέννα· αὐτὸς ὀλίγον (ἂν) ἄναγε Ἀπὸ τῆς διφροφόρου. χρηστός· εἶ καὶ κόσμιος. κανηφόροι erant puellae ingenuae, quae in pompis, velut Panathenaeorum, gestabant canistra. v. Phot. lex. p. 97. sequ., Spanh. ad Callim. h. in Cer. 127. p. 824. de διφροφόροις vide Hesych. h. v. et Spanh. ad Callim. h. in Jovem 67. E B. etiam Eccl. 765. conferri jussit Be.

1450. — ταῦτα ἐξήγησίς ἐστι τῶν ἀνωτέρω (1377.—1390.). γένος δέ ἐστι (Sciapodum) περὶ τὸν δυτικὸν ὠκεανὸν πρὸς τῇ κεκαυμένῃ ζώνῃ. τούτους δὲ ἔχειν βήματά φασι τοῦ παντὸς σώματος μείζονα· διὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν οἴκους, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ καύματος ἀναλίσκεσθαι, τετραποδηδὸν βαδίζοντας ἀνορθοῦν τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν, καὶ σκιάζειν τὸ λοιπὸν σῶμα. ὡς ἀψύχους δὲ διασύρει τοὺς φιλοσόφους, καὶ ὡς ἐπὶ σκιᾶς βαδίζοντας. (?) S. B.: „Etiam Plin. H. N. 7, 2. Harpocr. Phot. p. 384. Hesych. tradiderunt, gentem Libycam fuisse pedibus latis; sed niti pleraque videntur dubia Ctesiae auctoritate, qui de iis exposuerat (vid. Plin. l. l.), etsi jam ante Ctesiam Σκιάποδες Graecis innotuisse videntur. — ad lacus (λίμνας) solebant animas ex Orco ciere, ut ad lacum Avernum. v. Davis. ad Cic. Tusc. 1, 16., Wessel. ad Diod. 8. 1. p. 267." ἄλουτος. cf., monente Be., Nub. 837. seqq. S.: ἄλουτον δὲ εἶπε τὴν λίμνην (imo τὸν Σωκράτην), καθὸ ἀλουτοῦντες καὶ ὑποφορροῦντες ἐφιλοσόφουν οἱ περὶ τὸν Σωκράτη.

1451. ψυγαγωγεῖν ambiguum est verbum: nam et significat animum ducere, allicere, quod docendo, delectando, aliisque modis fieri potest (v. Cuper. Obss. 2, 14.), et animas educere, evocare (v. Wessel. ad Diod. S. 1. p. 108.) B.

1452. Πείσ. οὗτος δειλὸς ἦν. ἦλθεν οὖν ψυχὴν ἰδεῖν θέλων, ἐπεὶ οὐκ εἶχεν, ὡς Εὔπολις ἐν Ἀστρατεύτοις· Πείσανδρος εἰς Παπτωλὸν ἐστρατεύετο, Καὶ ταῦθα τῆς στρατιᾶς (male libri τῆς σῆς στρατείας) κάκιστος ἦν ἀνήρ. ἀπανταχοῦ δὲ ἦν δειλός. ἦν δὲ τὸ σῶμα εὐεκτής —. καὶ δωροδοκῆσαί φησιν Ἀριστ. Βαβυλωνίοις· διὰ τούτων ἦ (fort. ἂν) δῶρ' αἰτοῦντες (αἰτοῦντές γ') ἀρχὴν πολέμου ποήσειεν Μετὰ Πείσάνδρου. δύο δὲ εἰσι Πείσανδροι, καθάπερ Εὔπολις ἐν Μαρικᾷ φησιν· (α') ἄκουέ νυν, Πείσανδρος ὡς ἀπόλλυται. (β') Ὁ στρεβλός; (α') οὔκ, ἀλλ' ὁ μέγας, ὁ νυκτερινός. καὶ Πλάτων ἐν Πεισάνδρῳ περὶ ἀμφοτέρων λέγει. S. est is, qui tempore belli Pelop. (Ol. 92, 2.) popularem civitatis statum (auctore Antiphonte) evertit (Thuc. 8, 65., 68.), sed mutata reip. forma Deceleam fugit (id. 8, 98.) etc. B.

1454. libri κάμηλον, h. e. interpretibus Grammaticis *magnam vi-*

1455 ὥσπερ Οὐδυσσεὺς, ἀπῆλθε, κᾆτ' ἀνῆλθ' αὐτῷ κάτωθεν
*πρὸς τὸ λαῖμα τῆς καμήλου Χαιρεφῶν ἡ νυκτερίς.

ctimam. Audio; at quid esse dicamus *κάμηλον ἀμνόν?* subvenit laborantibus S.: *ἔπαιξεν εἰς τὸ ὀνοκίνδιον* (vid. annot. ad 1452.) *αὐτοῦ εἰπὼν ἀμνὸν καμήλου· ἔστι γὰρ εὐμεγέθης· δέον εἰπεῖν ἢ ἀρνειοῦ ἢ ἄλλου τινός.* legit is igitur in suis libris *κάμηλον ἀμνὸν*, quod dictum ridicule et praeter expectationem pro *καμ. πῶλον.* ea lectio digna erat quae Comico restitueretur. veras oves mactavit Ulysses Odyss. 11, 35.; procerus Pisander camelum immolat. — B.: *σφ. ἔχων.* ut solent, qui necyomantiam exercent.

1455. ita Bentl. aliique. codd. *Ὀδυσσεὺς*, jugulato versu. *ἀπῆλθε*, paulum recessit a mactata victima, ne umbras terreret. S.: *κατ. ἐκ τῶν χθονίων ἀνῆλθεν. ὡς αὐτοκλήτως δὲ παραβάλλοντα αὐτὸν εἰς τὰ δεῖπνα διαβάλλει.* S.

1456. *τὸ λαῖμα. Εὐφρόνιος τὸν λαιμόν· καὶ γὰρ προείρηκεν εἰς (ἧς) λαιμοὺς τεμών. οἱ δὲ, ὅτι τὸ αἷμα* etc. S. vox procul dubio depravata. scribendum arbitror secundum Bentl. *λαῖγμα*, h. e. *ἀπαρχὴν* seu *θῦμα.* vid. Schneideri lex. gr. v. *λαῖμα.* Be.: „*Χαιρ.* hunc a mortuis dicit ascendisse, quia erat pallidus et macer. vide Nub. 504." etc. cf. supra 1209.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ. ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ. ΗΡΑΚΛΗΣ. ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ. ΟΙΚΕΤΗΣ ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΥ. ΧΟΡΟΣ.

ΠΟ. Τὸ μὲν πόλισμα τῆς Νεφελοκοκκυγίας, ὁρᾷς, τοδὶ πάρεσπιν, ἢ πρεσβεύομεν. — οὗτος, τί δρᾷς; ἐπ' ἀριστερ' οὕτως ἀμπέχει; οὐ μεταβαλεῖς θοιμάτιον ὡς ἐπὶ δεξιά; τί, ὦ κακόδαιμον, Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν; ὦ δημοκρατία, ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτε, i. tr.

1457. haec scena totius fabulae ingeniosissima visa est Wielandio. S.: — *πρέσβεις παρὰ τῶν θεῶν Ποσειδῶν καὶ Ἡρακλῆς καὶ εἰς ἐκ τῶν βαρβάρων θεῶν ἦλθον.* — primis duobus versibus Herculem, sequentibus Triballum, Neptunus alloquitur. simile initium Electrae Sophocleae.

1458. Rav. et Urbin. *ὁρᾷν*, quod videtur esse emendatoris. monuit B. secundum Dawes. Misc. crit. p. 326. sequ. et Valck. ad Eurip. Phoen. 726., *ὁρᾷς* ita interponi orationi, ut admirationem excitet. „*ἣ πρ.*, *ad quam legati missi sumus.* v. Thom. Mag. p. 737. et Abresch. Dil. Thuc. p. 411." B.

1459. *τοῦτο λέγει τῷ βαρβάρῳ τῷ συμπάροντι αὐτῷ εἰς τὴν πρεσβείαν ὁ Ποσειδῶν, ὡς οὐκ ἐπιτηδείως στελλομένῳ τὴν ἐσθῆτα, ἀλλ' ἐπ' ἀριστερὰ περιβαλλομένῳ, ὥσπερ οἱ Θρᾷκες.* S. Artemidorus, monente Be., Ohirocr. 3, 24.: *ἐπαριστερα* (*ἐπ' ἀριστερὰ*) *περιβεβλῆσθαι ἢ ὅπως ποτὲ γελοίως καὶ μὴ κοσμίως, πᾶσι πονηρόν* (insomnium). cf. Nitschianum, a G. G. S. Kŏpkio, viro eruditissimo, editum librum germ. de rebus gr., vol. 1. p. 623. sequ. videtur autem *ἀμπίσχεσθαι ἐπ' ἀριστερὰ* dici is, qui pallium ita conjicit, ut laeva exeratur, cum contra fieri solitum esse, et ex artibus antiquis intelligatur, et sic existimari consentaneum sit propter majorem dextrae manus agilitatem.

1461. *ὅτι τὴν κνήμην εἶχε σακρὰν ὁ Λαισποδίας, καὶ μέχρι τῶν κάτω περιβάλλετο. καὶ οἱ βάρβαροι δὲ τὰ σκέλη περιβέβληνται. Λαισποδίας δὲ καὶ Δαμασίας ὡς κακόκνημοι διαβάλλονται. μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Κύκλος ἐν Δήμοις· ταδὶ δὲ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας Λύταισι ταῖς κνήμαισιν ἀκολουθοῦσί μοι. τοῦτον δὲ τὸν Λαισποδίαν καὶ στρατηγῆσαί φησι Θουκυδ. ἐν τῇ η'.* (6, 105.

εἰ τουτονί γ' ἐχειροτόνησαν οἱ θεοί;

ΤΡ. ἔξεις ἀτρέμας;

ΠΟ. οἴμωξε· πολὺ γὰρ δή σ' ἐγὼ
ἑώρακα πάντων βαρβαρώτατον θεῶν.
ἄγε δὴ, τί δρῶμεν, Ἡράκλεις;

ΗΡ. ἀκήκοας
ἐμοῦ γ', ὅτι τὸν ἄνθρωπον ἄγχειν βούλομαι,
ὅστις ποτ' ἔσθ' ὁ τοὺς θεοὺς ἀποτειχίσας.

ΠΟ. ἀλλ', ὦ 'γάθ', ἡρήμεσθα περὶ διαλλαγῶν
πρέσβεις.

ΗΡ. διπλασίως μᾶλλον ἄγχειν μοι δοκεῖ.

ΠΕ. τὴν τυρόκνηστιν τις δότω· φέρε σίλφιον·
τυρὸν φερέτω τις· πυρπόλοι τοὺς ἄνθρακας.

ΗΡ. τὸν ἄνδρα χαίρειν οἱ θεοὶ κελεύομεν
τρεῖς ὄντες ἡμεῖς.

ΠΕ. ἀλλ' ἐπικνῶ τὸ σίλφιον.

ΗΡ. τὰ δὲ κρέα τοῦ ταῦτ' ἐστίν;

ΠΕ. ὄρνιθές τινες

add. id. 8, 86. B. Dux enim fuit classis, et Limeram et Prasias vastavit a. 18. belli Pelop. *Palmer.* Exerc. p. 758.) *μέμνηται δὲ αὐτοῦ Φρύνιχος ἐν Κωμασταῖς, ὡς πολεμικοῦ γεγονότος. Φιλύριος δὲ ἐν ταῖς Πλυντηρίαις ὡς φιλοδίκου* etc. 8.

1462. *ἔμιξεν, ὡς ἐπὶ Ἀθηναίων, ἐπεὶ ἰσοτιμίας οὔσης συμβαίνει δημώδεις ἅμα τοῖς ἀξιοπίστοις ἀποστέλλεσθαι, ὥσπερ καὶ νῦν ὁ βάρβαρος εἰς μηδὲν χρήσιμον σὺν Ποσειδῶνι καὶ Ἡρακλεῖ ἀπεστάλη. φησὶν οὖν, (ποῖ) προάγεις ἡμᾶς, ὦ δημοκρατία, (;) ὅτι τοῦτον ἐχειροτόνησαν οἱ θεοί.* S. *προβ. provehes*, adduces. forma futuri contr., qua Attici utebantur: v. Moer. p. 124. *χειροτονεῖν*, sublatis manibus suffragia ferre, designare, eligere. v. Harpocr. v. *χειροτονία. E B.*

1464. *πολὺ βαρβαρώτατον.*

1465. τρισυλλάβως pronunciandum *ἑώρακα* metri gratia. Br. secundum Dawes. Misc. crit. p. 202. et Rav., si qua Invernizzio fides est, *ὥρακα*, forma Ionica.

1468. *ἀποτειχίζειν* est *muro ducto excludere al.* v. Wass. ad Thuc. p. 224. sequ. B.

1470. *δοκεῖ* eleganter Schaefer. ad Dion. Hal. de comp. verb. §. 33. p. 55. *δοκῶ*, quod excudi jussit Dind. S.: *διπλασ. τοσοῦτον οὐ φροντίζω διαλλαγῶν.* Be.: Hic propterea tam minacem et ferocem facit Herculem, ut mox magis ridiculus videatur, quum propter coenulam fit *παραπροσβυτής.*

1471. haec Pisthet. servis quibusdam imperat intus domum, sed apertis foribus, ut monuit Wieland. *τυρόκν.*, *radulam*, qua caseus raditur. cf. Vesp. 906. *σίλφιον.* v. 509.

1472. *πυρπόλει̃ν* proprie est ignem accendere (Odyss. 10, 30. et ibi Eustath.), h. autem l. carbones sufflare. B.

1473. *τὸν ἄνδρα.* virum, h. e. *hominem*, salutamus *dii.*

1474. *ἐπικνῶ, radendo adjicio.* quasi dicit: occupato mihi non vacat salutem reddere. ridicule.

ἐπανιστάμενοι τοῖς δημοτικοῖσιν ὀρνέοις
ξδοξαν ἀδικεῖν.
ΗΡ. εἶτα δῆτα φίλφιον
ἐπικνᾷς πρότερον αὐτοῖσιν;
ΠΕ. ὦ χαῖρ', Ἡράκλεις,
τί ἔστι;
ΗΡ. προσβεύοντες ἐνθάδ' ἥκομεν
παρὰ τῶν θεῶν περὶ πολέμου καταλλαγῆς . . .
ΟΙ. ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ.
ΠΕ. καὶ μὴν τά γ' ὀρνίθεια λιπαρ' εἶναι πρέπει.
ΗΡ. ἡμεῖς τε γὰρ πολεμοῦντες οὐ κερδαίνομεν,
ὑμεῖς τ' ἂν ἡμῖν τοῖς θεοῖς ὄντες φίλοι
ὄμβριον ὕδωρ ἂν εἶχετ' ἐν τοῖς τέλμασιν,
ἀλκυονίδας τ' ἂν ἤγεθ' ἡμέρας ἀεί.
τούτων περὶ πάντων αὐτοκράτορες ἥκομεν.
ΠΕ. ἀλλ' οὔτε πρότερον πώποθ' ἡμεῖς ἤρξαμεν
πολέμου πρὸς ὑμᾶς, νῦν τ' ἐθέλομεν, εἰ δοκεῖ,
ἐὰν τὸ δίκαιον ἀλλὰ νῦν ἐθέλητε δρᾶν,

1476. ἔπαν. ἐπωιάσασιν ποιησάμενοι, ὡς ἀγρίων ὀρνίθων ἐπιθεμένων τῇ τυραννίδι, καὶ εἰς βορὰν παραδεδομένων. αὐτοῖσι δὲ, ἤγουν τοῖς κρέασιν. S.

1478. πρότερον, prius quam me resalutas.

1480. περὶ πολ. κατ., *de bello componendo*. — B.

1482. ita Bentl., Elmsl. ad Ach., 93., Dind. vulgo: τά γ' ὀρνίθια λιπαρά γ' εἶναι π. sed in Voss. posterius γὲ non habetur, idemque una cum verbo εἶναι deest in Rav. praeterea ὀρνίθειος alibi legitur ap. hunc nostrum, ὀρνίθιος non item, quantum memini. — λιπαρὰ bene uncta oleo, quo in Graecia utuntur butyri loco, ut annotavit B.

1485. ἐν τοῖς τέλμασιν. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς φρέασι (cisternis). κυρίως δὲ τὰ πηλώδης καὶ μὴ ἔχον ὕδωρ. S.

1486. ἀλκυον. ἀντὶ τοῦ εὔδιον ὅλον τὸν χειμῶνα, οὐχ ὡς νῦν ἐκτὰ τοῦ χειμῶνος, ὥς φασί τινες, εἰσὶν αἱ ἀλκυονίδες. S. cf. 250.

ἤγεσθε, ageretis, celebraretis, tanquam festum.

1487. αὐτ. τούτων τῶν δογμάτων κρατοῦντες. S. v. Wessel. ad Diod. Sic. 1. p. 422. — B. *Bevollmächtigte, plenipotentiaires.*

1490. ita Joh. Seager. in *Classical Journal* N. 4. p. 712. sequ., nisi quod reliquit vulgatum τι δίκαιον, probante Dind. libri ἐάν τι δίκ. ἄλλο, quod πλεοναστικὸν est et haud scio an inusitatum. Demosth., monente Seagero, Olynth. 3.: ἐὰν οὖν ἀλλὰ νῦν γ' ἔτι ἀκαλλαγέντες τούτων τῶν ἐθῶν ἐθελήσητε στρατεύεσθαί τε καὶ πράττειν ἀξίως ὑμῶν αὐτῶν, — ἴσως ἄν, ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγαθόν. — ἀλλὰ νῦν, *nunc saltem*, cum id adhuc non feceritis, monstrat eam lectionem S., qui haec ita interpretetur: εἰ ὅλως καὶ νῦν ἐκγενέσθε τὸ δίκαιον. ex qua annotatione Dind. sumsisse videtur id, quod edidit, ἐὰν τὸ δίκαιον. — eundem virum doctum secutus sum 1493., ubi libri: τὸν Δί' ἀποδοῦ-

σπονδὰς ποιεῖσθαι. τὰ δὲ δίκαι' ἐστὶν ταδί,
τὸ σκῆπτρον ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν
τὸν Δί' ἀποδοῦναι. κἂν διαλλαττώμεθα
ἐπὶ τοῖσδε, τοὺς πρέσβεις ἐπ' ἄριστον καλῶ.
ΗΡ. ἐμοὶ μὲν ἀπόχρη ταῦτα, καὶ ψηφίζομαι.
ΠΟ. τί, ὦ κακόδαιμον; ἠλίθιος καὶ γάστρις εἶ·
ἀποστερεῖς τὸν πατέρα τῆς τυραννίδος.
ΠΕ. ἆληθες; οὐ γὰρ μεῖζον ὑμεῖς οἱ θεοὶ
ἰσχύσετ', ἢν ὄρνιθες ἄρξωσιν κάτω;
νῦν μέν γ' ὑπὸ ταῖς νεφέλαισιν ἐγκεκρυμμένοι
κύψαντες ἐπιορκοῦσιν ὑμᾶς οἱ βροτοί·
ἐὰν δὲ τοὺς ὄρνις ἔχητε συμμάχους,
ὅταν ὀμνύῃ τις τὸν κόρακα καὶ τὸν Δία,
ὁ κόραξ παρελθὼν τοὐπιορκοῦντος λάθρα
προσαπόμενος ἐκκόψει τὸν ὀφθαλμὸν θένων.
ΠΟ. νὴ τὸν Ποσειδῶ ταῦτά γέ τοι καλῶς λέγεις.
ΗΡ. πάμοι δοκεῖ.
ΠΕ. τί δαὶ σὺ φῄς;
ΤΡ. ναβαισατρεῦ.
ΠΕ. ὁρᾷς, ἐπαινεῖ γοὗτος. ἕτερον νῦν ἔτι
ἀκούσαθ', ὅσον ὑμᾶς ἀγαθὸν ποιήσομεν.
ἐάν τις ἀνθρώπων ἱερεῖόν τῳ θεῶν

ναι (male Rav. ἀπαιτεῖν)· καὶ διαλλαττώμεθα. ἐπὶ τοῖσδε etc. quae est arena sine calce, ut ait Seneca.

1494. ἐπὶ τοῖσδε, hac lege, hac conditione. Eurip. Phoen. 1169., monente B.: ἐπὶ τοῖσδέ δ' ἐσπείσαντο.

1496. ἐπικλήττει αὐτῷ ὁ Ποσειδῶν, ὡς διὰ τὴν γαστριμαργίαν προδιδόντα τὸν Δία. S. γάστρις, γαστρόδουλος, πολυφάγος. v. Hemsterh. ad Thom. Mag. p. 181. etc. de Herculis voracitate cf. Ran. 62. R. B. — minus recte libri: — εἶ. ἀποστερεῖς — τυραννίδος;

1498. ἆληθες; ain' vero? nota formula loquendi εἰρωνική.

1499. κάτω, κάτω ταῦ οὐρανοῦ ὄντες. — S.

1501. κύψαντες, capite et oculis demissis. B. ἐπιορκ. ψευδῶς ὀμνύουσιν ὑμᾶς. gl. Vict. *pejerant diis adhibitis testibus.* v. Pollux 1, 39. B.

1503. ὀμνύῃ. hac forma verborum in ύω pro υμι nunquam Tragicos, rarissime Comicos, uti, hoc ipso l. l., notat Porsonus ad Eurip. Med. 744. (709.) B. τὸν κόρ. καὶ τὸν Δία. τοὺς ὄρνιθας καὶ τοὺς θεούς. ἀφ' ἑνὸς δὲ τοὺς πάντας δηλοῖ. S. comice conjunguntur corvus et lupiter. B.

1505. θένων. τύπτων. gl. Vict.

1506. ita Rav. Urbin. Voss. Dind. vulgo: ταῦτά γε σὺ κ. λ. S.: τοῦτο ὁ Ποσ. λέγει μηδέπω ἐμφανίσας ἑαυτὸν, καὶ γελοίως καθ' ἑαυτοῦ ὄμνυσι.

1507. ναβ. βαρβαρίζων συγκατατίθεται ὁ βάρβαρος θεός. αἱ γὰρ ἄσημοι φωναὶ ἀντὶ συγκαταθέσεως. S.

εὐξάμενος εἶτα διασοφίζηται λέγων
„μενετοὶ θεοί,“ καὶ μὴ ποδιδῷ μισητίᾳ,
ἀναπράξομεν καὶ ταῦτα.

ΠΟ. φέρ' ἴδω, τῷ τρόπῳ;

ΠΕ. ὅταν διαριθμῶν ἀργυρίδιον τύχῃ,
ἄνθρωπος οὗτος, ἢ κάθηται λούμενος,
καταπτόμενος ἰκτῖνος ἁρπάσας λάθρᾳ
προβάτοιν δυοῖν τιμὴν ἀνοίσει τῷ θεῷ.

ΗΡ. τὸ σκῆπτρον ἀποδοῦναι πάλιν ψηφίζομαι
τούτοις ἐγώ.

ΠΟ. καὶ τὸν Τριβαλλὸν νῦν ἔρου.

ΗΡ. ὁ Τριβαλλός, οἰμώζειν δοκεῖ σοι;

ΤΡ. σαυνάκα
βακταρικροῦσα.

ΗΡ. φησὶν εὖ λέγειν πάνυ.

ΠΟ. εἴ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα, κἀμοὶ ξυνδοκεῖ.

ΗΡ. οὗτος, δοκεῖ δρᾶν ταῦτα τοῦ σκήπτρου πέρι.

ΠΕ. καὶ νὴ Δί' ἕταρόν γ' ἐστίν, οὐ μνήσθην ἐγώ.
τὴν μὲν γὰρ Ἥραν παραδίδωμι τῷ Διΐ,
τὴν δὲ Βασιλείαν τὴν κόρην γυναῖκ' ἐμοὶ
ἐκδοτέον ἐστίν.

1511. εὐξ. ὑποσχεθείς. διασ. ἐξαπατῷ. gl. Vict. idem est περισοφίζεσθαι 1538.

1512. ita Bentl. secundum Suidam v. μενετοί, cujus liber MS. ap. Dobr. habet μισητεῖαι, primum editus μισητίαις. vulgo μισητίαν, in quo διὰ vel quiddam simile intelligebant. S.: μενετοὶ θ. ἀνεξίκακοι καὶ οὐκ εὐθέως τιμωρούμενοι. — μισητίαν δὲ οἱ μὲν περὶ Ἀριστοφάνη τὴν εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκρασίαν, καὶ τὰ περὶ σφυρὸν παχεῖα [καὶ] μισητὴ γυνὴ οὕτως ἐξηγοῦνται· μήποτε μέντοι γυνικώτερόν ἐστιν ἀπληστία, ὃ καὶ νῦν ἐμφαίνεται. S. B.: „μενετὸς est ὁ δυνάμενος μένειν, qui expectare potest. v. Thom. Mag. p. 603. — ἀποδιδόναι est reddere, dare quod quis debet, promisit.“ — idem monuit, μισητίαν proprie significare insatiabilem libidinem (Hesych. p. 607. sequ.), sed h. l. habere vim adverbii, *abunde, cumulate.*

1513. ἀναπράττειν est exigere, quae quis promisit aut debet. v. Abresch. Dil. Thuc. p. 814. B.

1514. ἀργυρ. mediam producit, quia contractum est ἀργυριδιον.

1517. vel argentum vel vestem pretii duarum avium rapiet ei miluus.

1520. ὁ Τριβ. nomin. pro vocat., ut Plut. 1096. *Br.* οἰμ. δοκεῖ σοι; *num libet tibi plorare*, vapulaturo, nisi consenseris? — σαυνάκα βακτ. verba barbara et conficta, opinor, ab Aristophane, quae Hercules interpretatur, ut ipsi libet.

1523. ταῦτα τοῦ σκ. πέρι, haec, quae de sceptro (imperio) proposita sunt. B.

ΠΟ. οὐ διαλλαγῶν ἐρᾷς.
ἀπίωμεν οἴκαδ' αὖθις.
ΠΕ. ὀλίγον μοι μέλει.
μάγειρε, τὸ κατάχυσμα χρὴ ποιεῖν γλυκύ.
ΗΡ. ὦ δαιμόνι' ἀνθρώπων Πόσειδον, ποῖ φέρει;
ἡμεῖς περὶ γυναικὸς μιᾶς πολεμήσομεν;
ΠΟ. τί δαὶ ποιῶμεν;
ΗΡ. ὅ τι; διαλλαττώμεθα.
ΠΟ. τί, ὦ οἰζύρ'; οὐκ οἶσθ' ἐξαπατώμενος πάλαι,
βλάπτεις δέ τοι σὺ σαυτόν· ἦν γὰρ ἀποθάνῃ
ὁ Ζεὺς, παραδοὺς τοῦτοισι τὴν τυραννίδα,
πέπῃ ἔσει σύ. σοῦ γὰρ ἅπαντα γίγνεται.
τὰ χρήμαθ', ὅσ' ἂν ὁ Ζεὺς ἀποθνήσκων καταλίπῃ.
ΠΕ. οἴμοι τάλας, οἷόν σε περισοφίζεται!
δεῦρ' ὡς ἐμ' ἀποχώρησον, ἵνα τί σοι φράσω.
διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος, ὦ πόνηρε σύ.
τῶν γὰρ πατρῴων οὐδ' ἀκαρῆ μέτεστί σοι
κατὰ τοὺς νόμους· νόθος γὰρ εἶ, κοὐ γνήσιος.

1528. ὀλ. μοι μέλει. ἀντὶ τοῦ σὺ φρόντιζε. — Rav. B.: *parum haec curo.* v. Thom. Mag. p. 606.

1529. τὸ κατ. χ. π. γλυκύ. τὸν ζωμὸν διὰ μέλιτος ποίει. πάλιν δὲ ἐρεθίζει τὸν Ἡρακλέα. S.

1530. ἀνθρ. παίζει, δίον εἰκεῖν τῶν θεῶν. — S. ποῖ φέρει; *quo tendis?* his verbis Neptunum abeuntem revocat.

1533. scribunt ὦ 'ιζύρ', ὦ 'ζύρ', ὠζύρ', crasin usurpantes praeter necessitatem, cum corripi possit ὦ sequente diphthongo. gl. Vict. ὦ 'ζύρ'. ἄθλιε. — πάλαι, *modo, nunc.*

1535. τυραννίς non differt a βασιλεία. v. Ammon. v. τύραννος et ibi Valck. B.

1536. σοῦ, utpote Jovis filii. ridicule Attica jura diis affingi monuit B.

1537. τὰ χρ., opes, facultates, divitiae. v. Fischeri Prolus. Palaeph. p. 23. B.

1538. πεφισ. ἐξαπατᾷ. gl. Vict. οἴμοι indignantis est, ut passim. vid. index h. v.

1540. διαβ. ὅτι τῷ διαβάλλεται (διαβάλλεσθαι) χρῶνται ἐπὶ τοῦ ἐξαπατᾶν, ὡς καὶ Ἀρχιππος ἐν Πλούτῳ· ἔστιν δέ μοι καλῶς πρόφασις εἰρημένη· Τὸν γὰρ γέροντα διαβαλοῦμαι τημερον. παρόμοιον δὲ καὶ τὸ Ὁμηρικὸν παραβλήδην ἀγορεύων. καὶ παρ' Ἀλκαίῳ παραβάλλεταί σε. S.

1541. ἀκαρῆ. μικρὸν, ὀλίγον. μέτεστι. μετουσία ὑπάρχει. gl. Vict. *ne minima quidem pars paternorum bonorum ad te pertinet.* v. Piers. ad Moer. p. 43. sequ. B.

1542. Athenis enim νόθοι non poterant hereditatem consequi, vel una superstite legitima filia. v. Petit. Leg. Att. p. 588. (et Schol. ad 1545.) Alcmene, Herculis mater, peregrina erat et Jovis pellex. νόθος κοὐ γνήσιος pleonastice dicitur, ut ἑκών, οὐκ ἄκων, et similia. — B.

ΗΡ. ἐγὼ νόθος; τί λέγεις;
ΠΕ. σὺ μέντοι νὴ Δία,
ὧν γε ξένης γυναικός. ἢ πῶς ἄν ποτε
1545 ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δοκεῖς,
οὖσαν θυγατέρ', ὄντων ἀδελφῶν γνησίων;
ΗΡ. τί δ', ἢν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδῷ τὰ χρήματα
νόθῳ ξαποθνήσκων;
ΠΕ. ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἐᾷ.
οὗτος ὁ Ποσειδῶν πρῶτος, ὃς ἐκαίρει σε νῦν,
1550 ἀνθέξεταί σου τῶν πατρῴων χρημάτων,
φάσκων ἀδελφὸς αὐτὸς εἶναι γνήσιος.
ἐρῶ δὲ δὴ καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον.
Νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν, παίδων ὄντων γνησίων· ἐὰν δὲ παῖδες μὴ ὦσι γνήσιοι, τοῖς ἐγγυτάτω ταῦ γένους μετεῖναι τῶν χρημάτων.
ΗΡ. ἐμοὶ δ' ἆρ' οὐδὲν τῶν πατρῴων χρημάτων i. tr.

1544. ξένης γυν. ex Alcmena, quae non fuit civis Attica. Jovem autem fingit esse Atheniensem. *E Be.*

1545. ἐπίκληρον — δοκεῖς. εἰ μὴ ἦν γνησιωτέρα; ἐπίκληρος δέ (vel ἔγκληρος: vid., monente B., Valck. ad Herod. p. 468.) ἐστιν ἡ μὴ ἔχουσα ἀδελφοὺς ἑταίρους (ἑτέρους) συγκληρονόμους, ἀλλὰ μονοκληρονόμος. νόμος δὲ ἦν Ἀθηναίοις, γνησίας μὲν οὔσης θυγατρὸς, νόθον δὲ υἱοῦ, μὴ κληρονομεῖν τὸν νόθον τὰ πατρῷα. καὶ νῦν οὖν, φησὶν, εἰ μὴ σὺ νόθος ἦς, οὐκ ἂν ἡ Ἀθηνᾶ ἐπίκληρος. παίζει δέ. τοὐναντίον γὰρ υἱῶν ὄντων γνησίων οὐκ ἂν εἴη θυγάτηρ ἐπίκληρος· εἰσὶ δὲ καὶ τῷ Διΐ γνήσιοι υἱοὶ Ἄρης καὶ Ἥφαιστος. ἀλλὰ ἐκαίνφ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς πόλεως τοῦτό φησιν, οὐ προσκοιούμενος περὶ τῶν γνησίων. S.

1547. sic plane Vossianus liber et Schol. Rav. prope verum τὰ νόθῳ ξαποθνήσκων. insulse vulgati codd. τὰ νοθεῖ' ἀποθνήσκων, quod fieri non vetabant leges. S.: νόθῳ ξαποθνήσκων. γράφεται νοθεῖα, ὡς πρεσβεῖα. εἰ τὰ μὲν χρήματα ἐμοὶ, φησὶν, ὡς νόθῳ καταλείψει, τὴν δὲ ἀρχὴν τοῖς γνησίοις· νόμος δὲ ἦν Ἀττικὸς τοῖς νόθοις μέχρι πέντε μνῶν καταλιμπάνειν.— τὸ ἀργύριον δὲ τοῖς νόθοις διὰ χειρὸς ἐδίδοσαν, ἐπειδὴ οὐκ ἐξῆν αὐτοῖς κληρονομεῖν. — τὰ ἐξ in ἐξαποθνήσκων ἀνῆκτικόν est, ut passim. fallitur autem S., cum ἀρχὴν distinguit a χρήμασι quae vox omnem οὐσίαν atque hereditatem significat, quam se consequi posse putat Hercules, quamvis nothus, si pater voluerit. cf. seqq. et ipsam Solonis legem, quae nuncupatur post 1552.

1549. δς ἐκαίρει σε, qui tibi hac spe animos facit, teque excitat ad pacem repudiandam. B.

1552. ἀγχιστείαν. μετουσίαν τῆς οὐσίας. — S. μετοχὴν καὶ κοινωνίαν τῆς οὐσίας. gl. Vict. B.: ἀγχιστεία etsi in universum est propinquitas, cognatio (Hesych. Zon. 1. p. 24.), singulatim tamen ea dicitur cognatio, quacum hereditatis jus conjunctum est, idque jus ipsum. v. Ammon. v. ἀγχιστεῖς, ibique Valck., Zon. 1. p. 28.

μέτεσται.

ΠΕ. οὐ μέντοι μὰ Δία. λέξον δέ μοι,
ἤδη σ' ὁ πατὴρ ἐσήγαγ' ἐς τοὺς φράτορας;
ΗΡ. οὐ δῆτ' ἐμέ γε. καὶ δῆτά γ' ἐθαύμαζον πάλαι.
ΠΕ. τί δῆτ' ἄνω κέχηνας; αἰκίαν βλέπων;
ἀλλ' ἦν μεθ' ἡμῶν ᾖς, καταστήσω σ' ἐγὼ
τύραννον, ὀρνίθων παρέξω σοι γάλα.
ΗΡ. δίκαι' ἔμοιγε καὶ πάλιν δοκεῖς λέγειν
περὶ τῆς κόρης. κἄγωγε παραδίδωμί σοι.
ΠΕ. τί δαὶ σὺ φῄς;
ΠΟ. τἀναντία ψηφίζομαι.
ΠΕ. ἐν τῷ Τριβαλλῷ πᾶν τὸ πρᾶγμα. τί σὺ λέγεις;
ΤΡ. καλάνι κόραυνα καὶ μεγάλα βασιλισσαναῦ
ὄρνιθο παραδίδωμι.
ΗΡ. παραδοῦναι λέγεις;
ΠΟ. μὰ τὸν Δί' οὐχ οὗτός γε παραδοῦναι λέγει,
εἰ μὴ βαδίζοι γ', ὥσπερ αἱ χελιδόνες.

1555. πάλιν, ὡς ἐν κωμῳδίᾳ, μετήγαγε τὰ Ἀθηναίων ἤθη ἐπὶ τοὺς θεούς. διὰ γὰρ τοῦ ἐγγραφῆναι εἰς τοὺς φράτορας σύμβολον εἶχον τῆς εὐγενείας. S. vide, quos hac de re laudant, Petit. de legg. Att. 2. tit. 4. §. 8., Ignarram libro de phratriis Gr. p. 48. seqq. et Meursii Gr. fer. v. Ἀπατούρια.

1557. ὡς τοῦ Ἡρακλέους ἀναβλέψαντος εἰς τὸν οὐρανὸν μετ' ὀργῆς τοῦτό φησι· τί δῆτ' ἄνω βλέπεις, ὡς τυπτήσων τινά; (nempe Jovem.) — B. αἰκίαν βλέπεις, ut alibi haec et similia βλέπειν ἄρην, κάρδαμα, δριμύ.

1559. ὀρνίθων γάλα. cf. 701.

1563. ἐν τῷ Τρ. π. τὸ πρᾶγμα. *omnis res pendet a Triballo.* vid. Valck. ad Phoeniss. 1256. (1179.) Lysias Or. p. 208. ed. Taylor.: οὐκ ἐλάχιστον μέρος ἐν ὑμῖν ἐστι. B.

1564. pro καλὰν καὶ μεγάλαν βασιλείαν (imo βασιλίσσαν αὖ). loquitur semibarbare, ut Ach. 104., Thesm. 1030. seqq., 1116. etc.

1567. *nisi gradiatur, ut hirundo.* Voss.: *Wenn dieser nicht hinfährt im Flug, den Schwalben gleich.* at rectius intelligas τὴν Βασιλείαν. quippe simulat Neptunus, se illud ὄρνιθο in oratione Triballi interpretari ὄρνιθι, ὡς ὄρνιθι, h. e. *age lege, ut puella fiat avis.* hirundines autem dicens generatim intelligit aves, quemadmodum picus appellatur 455., corvus 1503.; cumque ait εἰ μὴ βαδίζοι, nihil aliud significare videtur quam εἰ μὴ εἴη, ut Juno Virgiliana Aen. 1, 46.: *ast ego, quae divum* incedo *regina.* fingit igitur, Triballum hoc dixisse, se Pisthetaero tradere velle τὴν Βασιλείαν, sed mutatam in hirundinem, h. e. avem. quod qui dicit, quia multum tribuere videtur hirundinibus, propterea senex Atticus: οὐκοῦν, inquit, παραδοῦναι ταῖς χελιδόσιν λέγεις, *ergo hirundinibus tradi imperium jubet,* quarum scil. una erit ipsa Βασιλεία. sunt haec longius repetita, sunt frigida, fateor; sed quid faciendum? ineptit et Aristophanes nonnunquam. certe hoc malim quam mutare lectionem, nec valde probo Bentleji rationem scribi jubentis βαβάζειν vel βαβάζει γ',

ΠΕ. οὐκοῦν παραδοῦναι ταῖς χελιδόσιν λέγει.
ΠΟ. σφὼ νῦν διαλλάττεσθε, καὶ ξυμβαίνετε·
ἐγὼ δ', ἐκειδὴ σφῷν δοκεῖ, σιγήσομαι.
ΗΡ. ἡμῖν, ἃ λέγεις σύ, πάντα συγχωρεῖν δοκεῖ.
ἀλλ' ἴθι μεθ' ἡμῶν αὐτὸς ἐς τὸν οὐρανόν,
ἵνα τὴν Βασιλείαν καὶ τὰ πάντ' ἐκεῖ λάβῃς.
ΠΕ. ἐς καιρὸν ἆρά κατεκόπησαν οὗτοιΐ
ἐς τοὺς γάμους.
ΗΡ. βούλεσθε δῆτ' ἐγὼ τέως
ὀπτῶ τὰ κρέα ταυτὶ μένων; ὑμεῖς δ' ἴτε.
ΠΟ. ὀπτᾷς τὰ κρέα; πολλήν γε τενθείαν λέγεις.
οὐκ εἶ μεθ' ἡμῶν;
ΗΡ. εὖ γε μὲν τἄν διετέθην.
ΠΕ. ἀλλὰ γαμικὴν χλανίδα διδότω τις δεῦρό μοι.
ΧΟ. ἔστι δ' ἐν Φαναῖσι πρὸς τῇ Κλεψύδρᾳ πανοῦργον
t. t. br. ἐκ.
ἐγγλωττογαστόρων γένος; i. d.
οἳ θερίζουσίν τε καὶ σπείρουσι καὶ τρυγῶσι ταῖς
t. t. c.
γλώτταισι συκάζουσί τε· i. d.

aut Brunckii, qui audacter edidit *εἰ μὴ τιτυβίζει γ'*, glossa ista abusus Hesychii: τιτυβίζει· *ὡς χελιδὼν φωνεῖ*, quae etiam ipsa significatio est hirundinum a voce, sicut ab incessu in vulgata scriptura.

1571. alloquitur Pisthetaerum.

1574. *οὗτοι*. *οἱ ὄρνιθες. εὐκαίρως*, φησίν, *κατεκόπησαν οἱ ὄρνιθες οὗτοι διὰ τὸ ἄριστον τῶν παρόντων γάμων.* S.

1575. *τοὺς γάμους*, *epulas nuptiales*, vid. Pollux 3, 44. *τέως*, interea, *ἐν τοσούτῳ*. vid. Herodian. Philet. p. 494. ibique Pierson. B.

1577. *τενθείαν. λαιμαργίαν, εὐναρμοίαν καὶ λιχνότητα.* gl. Vict.

1578. *εὖ — διετέθην. hoc scil. mihi conduceret*, si vobiscum irem. ironice. *διατεθῆναι* cum adverbiis est i. q. *διακεῖσθαι* (Thom. Mag., Sturz, lex, Xenoph. h. v.) B.

1580. *ἐν Φαν. — παίζει, διασύρων τῶν Ἀθηναίων τοὺς συκοφάντας, παρὰ τὸ φαίνειν καὶ συκοφαντεῖν αὐτοὺς περὶ τὰ δικαστήρια. καὶ ἄλλως δὲ Φαναὶ τῆς Χίου χωρίον.* (promontorium et portus insulae Chii. v. Thuc. 8, 24. add. Liv. 36, 43. et Strab. p. 955. ed. Almel. B.) — *ἄλλως. κρήνη ἐν ἀκροπόλει ἡ Κλεψύδρα, ἧς Ἴστρος ἐν τῇ ιβ' μέμνηται, τὰ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν ἀναλεγόμενος, οὕτως δὲ ὠνόμασται, ἐπειδὴ ἀρχομένων τῶν ἐτησίων πληροῦται, πανομένων δὲ λήγει, ὁμοίως τῷ Νείλῳ. — ἔπαιξε δὲ πάλιν, διασύρων τοὺς Ἀθηναίους ὡς φιλοδίκους, ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐστὶ κλεψύδρα, κατασκεύασμά τι ὥσπερ ὡρονομικόν.* S. cf. Poll. 10, 60. etc. B.

1581. *ἐγγλωττ. παρὰ τοὺς ἐγχειρογάστορας πέπαικται.* S. sunt igitur, qui lingua, accusationibus, orationibus habendis, victum quaerunt. B.

1583. *συκ. ὡς ἐπὶ γεωργῶν* etc. S.

βάρβαροι δ' εἰσὶν γένος; Γοργίαι τε καὶ Φίλιπποι.
as., t. d. c. et t. d.

1585 *κἀπὸ τῶν ἐγγλωττογαστόρων ἐκείνων τῶν Φιλίππων*
t. t.

πανταχοῦ τῆς Ἀττικῆς ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται.
t. t. c.

1584. ὁ *Φίλιππος καὶ ὁ Γοργίας οὗτοι ῥήτορες λάλοι εἰσίν. ηὔξησε δὲ τῷ πληθυντικῷ τὴν κατηγορίαν. Γοργίαν δὲ νῦν λέγει τὸν ῥήτορα, οὗ Πλάτων μνημονεύει.* (Gorgia, Leontinum, nobilem sophistam, qui mercede docuit eloquentiam. *E B.*) *ἦν δὲ καὶ ἕτερος ἰατρός, οὗ μνημονεύει Ἅλκαῖος* [*ἐν*] *Ἐνθυμίωνι. τοῦ δὲ Φιλίππου* (sycophantae. B.) *καὶ ἐν Γεωργοῖς μνημονεύει Ἀριστ.* (et Vesp. 406.) S.

1585. — *Λίβυμος· ἐν ταῖς θυσίαις χωρὶς ἡ γλῶττα ἐτέμνετο, οὐ μετὰ τῶν ἄλλων σπλάγχνων. καὶ Ὅμηρος· ἀλλ' ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας. ἐγένετο δὲ τοῦτο δι' ἄλλην αἰτίαν.* (diis, eloquentiae praesidibus, lingua victimarum consecrabatur: vid. Schol. min. ad Hom. Odyss. 3, 341. B.) *οὕτως* (οὗτος) *δὲ βούλεται λέγειν, ὅτι ἐξεβλήθη ἐκ τῶν σπλάγχνων διὰ τοὺς ῥήτορας ἡ γλῶσσα, ἐπεὶ ταύτῃ τοὺς ἄλλους κακοποιοῦσι.* S.

ΑΓΓΕΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ. ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ΑΓ. Ὦ πάντ' ἀγαθὰ πράττοντες, ὦ μείζω λόγου, i. tr.
ὦ τρισμακάριον πτηνὸν ὀρνίθων γένος,
δέχεσθε τὸν τύραννον ὀλβίοις δόμοις!
προσέρχεται γὰρ οἷος οὔτε παμφαὴς
ἀστὴρ ἰδεῖν ἔλαμψε χρυσαυγεῖ δόμῳ,
οὔθ' ἡλίου τηλαυγὲς ἀκτίνων σέλας
τοιοῦτον ἐξέλαμψεν, οἷον ἔρχεται
ἔχων γυναικὸς κάλλος οὐ φατὸν λέγειν,
πάλλων κεραυνὸν, πτεροφόρον Διὸς βέλος·
ὀσμὴ δ' ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλου
* χωρεῖ, καλὸν θέαμα· θυμιαμάτων δ'
αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ.

1587. Redit Pisthetaerus ex Olympo cum conjuge. poëta in re levi usus est sublimibus Pindari et Tragicorum verbis. — B.

1591. χρυσαυγὴς δόμος, palatium auro splendens. cf. Ovid. Met. 2. initio. — Pisth. ad palatium accedit (χρυσ. δόμῳ, *ad domum auream*: cf. 1589., 1627.) ita splendens ut stella et radii solis. B.

1592. cf. 1017.

1593. ita Dind. auctore B. vulgo: — ἐξέλαμψεν. οἷον δ' ἔρχ. pejus etiam Rav.: — ἐξέλαμψεν. ἔνδον ἔρχ. ἐξελ., *splendere solet*. sic etiam ἔλαμψε dictum 1591.

1595. πτερ. Δ. βέλος. — εἰώθασι γὰρ τῷ πτερωτῷ ἑξ ἑκατέρου μέρους πτερὰ προσφύειν. S. cf. Orph. hymn. 18. B.

1596. ἐς βάθος κύκλου. εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ. — S.

1597. θέαμα haud convenit τῇ ὀσμῇ, convenit θύημα. certe scribendum: — χωρεῖ. καλὸν δὲ θέαμα.

1598. διαψαίρουσι· διακρίνουσι. Hesych. et Zonar. 1. p. 590. S.: διαψαίρειν δὲ τὸ ἠσυχῇ διακινεῖσθαι καὶ φοφεῖν καὶ ψαίρειν ἱστίον λέγομεν. πλεκτάνην δὲ, τὴν εἵλησιν. (*volumen fumi*, quod eadem metaph. dictum est, qua πλόκαμοι καπνοῦ, βόστρυχος καπνοῦ et similia poëtarum. K. nam proprie πλεκτάνη dicitur *cincinnus*. Pollux 7, 174. B.) αἱ δὲ αὖραι διακινοῦσι τὴν πλεκτάνην τοῦ καπνοῦ τῶν θυμιαμάτων. —

ὁδὶ δὲ καὐτός ἐστιν. ἀλλὰ χρὴ θεᾶς
Μούσης ἀνοίγειν ἱερὸν εὔφημον στόμα.
ΗΜ. ἄναγε, δίεχε, πάραγε, πάρεχε, περιπέτεσθε as., 2 ith. προφδ.
τὸν μάκαρα μάκαρι σὺν τύχᾳ! i. d.
— φεῦ φεῦ τῆς ὥρας, τοῦ κάλλους! sp. d.
ὦ μακαριστὸν σὺ γάμον τῇδε πόλει γήμας! as., 2 ch. et dm.
μεγάλαι, μεγάλαι κατέχουσι τύχαι a. d.
γένος ὀρνίθων a.
διὰ τόνδε τὸν ἄνδρ'. ἀλλ' ὑμεναίοις a. d.
καὶ νυμφιδίοισι δέχεσθ' ᾠδαῖς
αὐτὸν καὶ τὴν Βασίλειαν! a. par.
Ἥρᾳ ποτ' Ὀλυμπίᾳ τῶν ἡλιβάτων θρόνων as., 2 a. d. br. log. στ.
ἄρχοντα θεοῖς μέγαν Μοῖραι ξυνεκόλμισαν
ἐν τοιῷδ' ὑμεναίῳ. Τμὴν ὦ, Τμέναι' ὦ! as., 2 pher.
ὁ δ' ἀμφιθαλὴς Ἔρως χρυσόπτερος ἡγίας ἀντ.
εὔθυνε παλιντόνους, Ζηνὸς πάροχος γάμων

1601. formulae loquendi, quarum hic sensus est: *agite, adeste, saltate.* — *Ex B.* Chorus saltaturus haec dicit. Athen. 14. p. 622. ὅταν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὀρχησταν γένωνται (Ithyphalli saltaturi), ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ θέατρον, λέγοντες· Ἀνάγετε, εὐφημίαν ποιεῖσθε τῷ θεῷ. *Ex Bs.* cf. Vesp. 1283., Eurip. Troad. 302., Cycl. 189.

1603. sequ. ὥρας, *florentis aetatis.* μακ. τῇδε πόλει, *faustissimum huic urbi.* (imperium adeptae.) B.

1605. *magna fata genus avium possident*, h. e. gubernant.

1610. Jovis nuptiae cum hisce Pisthetaeri comparantur. — ἡλιβ. ὑψηλῶν, ἀβάτων, οἷς ἐστιν ἁλιτεῖν βαίνοντα, δυσπροβάτων. (δυσπροσβάτων.) Σημείωρος Τάραρον τὸν βαθὺν λέγει. gl. Vict. cf. Schol. Pindari Ol. 6, 103. Hesych. v. ἡλίβατος etc.

1611. θεοῖς, *diis*, h. e. inter deos, vel diis volentibus propitiisque.

1612. ἐν τ. ὑμ. dictum πλεοναστικῶς, ut ἐν φοναῖς 996., ubi vid. annot. cf. 1614.

1613. ἀμφιθ. ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων, καὶ μηθενὸς ὀρφανισμένος. (de diis autem dictum omni ex parte florentes, almos, significat. vide Zon. 1. p. 144. etc. B.) ἄλλως. ὁ Ἔρως, φησί, παράνυμφος ἦν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. πάροχοι γὰρ λέγονται οἱ παράνυμφοι παρὰ τὸ παρατείσθαι τοῖς νυμφίοις, ἐπ' ὀχήματος γὰρ τὰς νύμφας ἄγουσι. S.

1614. παλιντ. ὀπισθοτόνους (reductas: Heyn. ad Iliad. 8, 266. B.), ἢ τοὺς ἐπὶ θάτερα τρεπομένους. gl. Vict.
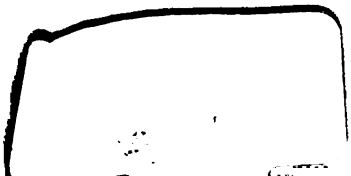
ῥήτορος Π. 30